

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

L U C I A N I

S A M O S A T E N S I S

O P E R A.

G R A E C E E T L A T I N E.

Tomus Secundus.

ΛΟΤΚΙΑΝΟΥ ΣΑΜΟΣΑΤΕΩΣ
Α Π Α Ν Τ Α.

LUCIANI
SAMOSATENSIS
O P E R A.

CUM NOVA VERSIONE

TIBER. HEMSTERHUSII, & IO. MATTHIAE GESNERI,

GRAECIS SCHOLIIS, AC NOTIS

omnium proximae editionis Commentatorum, additis
IO. BRODAEI, IO. IENSII, LUD. KUSTERI, LAMB. BOSII,
HOR. VITRINGAE, IOAN. DE LA FAYE, ED. LEEDES,
aliisque ineditis, ac praecipue

MOSIS SOLANI & I. M. GESNERI.

T O M U S II.

Curavit, notasque suas adjecit

IOANNES FREDERICUS REITZIUS.

A M S T E L O D A M I,

Sumptibus JACOBI WETSTENII.

CIO IO CC XLIII.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ ΣΑΜΟΣΑΤΕΩΣ

ΔΙΑΛΟΓΟΙ.

LUCIANI SAMOSATENSIS

DIALOGI.

QUOMODO HISTORIA
CONSCRIBENDA SIT.

ΠΩΣ ΔΕΙΙ ΙΣΤΟΡΙΑΝ
ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΝ.

ABderitas dicitur Lyfimacho jam re-
gnante morbus invasisse, mi jucin-
diffime Philo, talis. Febricitasse enim pri-
mum tota urbe omnes, a primo statim die
valide, & febris continua: circa diem vero
septimum, aliis sanguis copiosus naribus

AΒδηρίταις, Φασί, Λυσιμάχῳ ἤδη βα-
σιλεύοντι, ἐμπεσὶν τι νόσημα, ὃ
καλεῖ Φίλων, τοῦτο· σπυρίπειν μὲν γὰρ
τὰ πρῶτα πανδημεὶ ἀπάντας, ὥστε
σπυρίτης εὐθὺς ἐρρωμένος, καὶ λιπαρεῖ τῷ
σπυρίτι· οὗ δὲ ἐξιδόμην τοῖς μὲν αἵμα-
τι.

VARIANTES LECTIONES.

σπυρίπειν] Ita Codd. quatuor *Angl.* P. W. L. *Πυρίπειν* Edd.

ΣΧΟΛΙΑ.

1. Ἀβδηρίταις] Initium artificiosissimum, quo mira ingenii dexteritas Luciani patet, ob comparationes. G.

ADNOTATIONES.

1. Λυσιμάχου ἤδη] Lyfimacho post Alexandri mor-
tem Thracia obtigit, in qua sita haec urbs. Eadem
prorsus ratione usurpat ἤδη, *Per.* 2. c. 5. *M. du S.*

3. Φίλων] Cui etiam *Symposium* dedicat. V. not. ad
personas *Συμπ.* Verum nomen fuisse videtur; sed
quis fuerit ille Philo, non constat. Est & *Philonis*
apud hunc mentio *Καλλ.* c. 4. qui Diniae filius dicitur;
sed cum dialogus ille genuinus non sit, ejus au-
thoritates non moror. Nobilis ejus nominis medi-
cus memoratur apud *Plut.* (*Probl.* 8. 9.) Sed idem ut
sit per aetatem non licet. *M. du S.*

Ibid. Πυρίπειν] *Anglic.* *σπυρίπειν*. Sic pag. seq. *ἄγ.*
σπυρίπειν. *J. B.*

Πυρίπειν] A. W. P. L. In reliquis *σπυρίπειν*. *M. du S.*

Πυρίπειν] Etiam *σπυρίπειν*, quod in Edd. erat, quo-
que dicatur, ut supra in *Scyth.* c. 2. f. tamen *σπυρί-
πειν* ex 4. Codd. praetuli, eoque magis, quia & hoc
Hippocrates amat, ut de *Rat. Viét.* Sect. IV. p. 71.
verf. 34. Et crebro alibi. *J. F. R.*

4. Ἀπὸ τῶ πρώτης] Sc. ἡμέρας. Sic *Demosth.* p. m.
M. du S.

37.

ΤΟΜ. II.

5. Καὶ λιπαρεῖ τῷ σπυρίτι] Sic apud *Hippocr.* & *Galen.*

Ibid. *Λιπαρεῖ* . . .] Vellem ipsa loca indicasset B. in
Lexico enim medico non notantur. *M. du S.*

Λιπαρεῖ] Sic infra in *Ἀποκρ.* c. 4. pr. *προθυμία λιπαρεῖ
χρυσάρετος*. At *Hippocrati* febris continua audit *λευκο-
χρῆς*, ut in *Coac. Praenott.* Sect. 2. §. 143. *Ταῖσι χρῆ-
σιζουσιν ἀσφαλῆως ἐν σπυρίτι λευκοχρεῖ*. & alibi, nec ta-
men *Λιπαρεῖ* de febris apud eum me legere memini,
nec *Foessius* notavit. *J. F. R.*

6. Περὶ δὲ τῷ ἰδίῳ] In Libello, quomodo sit con-
scribenda historia, non longe a principio, scribendum
Περὶ δὲ τῷ ἰδίῳ τοῖς μὲν αἵματι πολλὸν ἐκρίναντο, τοῖς
δὲ ἰδίῳ ἐπιγενόμενον πολλὸν, καὶ ὅπως ἔλυσεν τὸ σπυρίτιν.
Vulgo male πολλὸν καὶ ἔτῳ, ἔλυσεν, sine ullo sensu.
J. G. G.

Περὶ δὲ τῷ ἰδίῳ. — πολλὸν ἐκρίναντο, ἔλυσεν] Non ad-
sentior *Graevianae* distinctioni; sed vulgatam servo,
& miror qui eam sine ullo sensu esse, dicere queat:
nam si cum *Graevio* distinguendum, tunc illud καὶ
ἐκρίναντο potius delendum foret, ac scribendum continuo
fili,

πολὺ ἐκ ῥινῶν ῥυέν, τοῖς δὲ ἰδρῶς ὀπιγενόμεν^α πολὺς καὶ ἔτ^α, ἔλυσε τὸ πυρετόν. ἐς γελοῖον δὲ τι πᾶθ^α παύειν τὰς γνώμας αὐτῆς. ἅπαντες γὰρ ἐς τραγωδίαν¹⁰ παρεκινῶντο, καὶ ἰαμβεῖα ἐφθέγγοντο, καὶ μέγα ἔδωον, μάλιστα δὲ τὸ Εὐριπίδην Ἀνδρομέδαν ἐμονώδην, καὶ τὸ Περσέως ῥῆσιν ἐν^α μέλει διεξήσαν. καὶ μετ' ἣν ἡ πόλις ὠχρῶν ἀπάντων καὶ λεπτῆς, τὴν ἐδομαίον¹⁵ ἐκείνων τραγωδῶν,

Σὺ δ' ὦ θεῶν τύραννε καὶ ἀνθρώπων, Ἔρως, καὶ τᾶλλα μεγάλη τῇ φωνῇ ἀναβοώντων, καὶ τῷτο ὀπιπολὺ, ἄχρι δὴ χειμῶν, καὶ κρύ^α δὲ μέγα γαστρίον, ἔπαυσε ληρῶν²⁰ τὰς αὐτὰς. αἰτίαν δὲ μοι δοκεῖ τῇ ταύτῃ

fluens, aliis sudor superveniens largus & ipse, febrim solvit. At illa febris in ridiculam quandam affectionem mentes illorum conjecit. Omnes ad tragediam vitioso motu impellebantur, & jambica proferebant, & clamabant valide, maxime vero Euripidis Andromedam solitario cantu pronuntiabant, & illam Persei orationem modulate persequebantur. Plena igitur urbs pallidis omnibus & extenuatis septiciduanis illis tragediis,

Tuque o Deorum hominumque sacre rex, Amor,

Et reliqua voce magna proclamantibus, idque multum diuque, donec hiems, & frigus magnum ingruens, delirio illorum finem imposuit. Causam mihi vero videtur

^a ὀπ^α ^α ὀπ^α P. Sed prius recte servant Edd. ^b Παρεκινῶντο] Παρεκινῶν W. Sed prius Edd. servant. ^c Μάλιστα] Sic M. & Edd. omnes. Μάλιστα P. L. & Angl. & marg. *Alw*.

13. Ἐρως] * Μονοῦ τὸ θρησκῶν, ἰπικῶς γὰρ τὸ πᾶσαι αἱ ἀπὸ σαρκὸς ὁδοὶ τὸ τῇ τραγωδίᾳ θρησκῶν ἰπικῶν V.

* Hoc & omnia fere sequentia Scholia in Edit. Clerici ad finem libelli erant rejecta, (propter confusionem Codicis; ut ipse ait) ita ut pauca quaedam pag. 30. reliqua p. 46. in Graeco edit. legeremur; quare ea in sedem suam reitaxi, & quae in Gal. repetiebantur, addidi. *J. F. R.*

† Πᾶσαι] Deerat in editis.

† Adde hic ex *Suida* in τῇ τραγωδίᾳ, & lege θρησκῶν, ἀπὸ τῶν θρησκῶν quod sequitur, *J. Cler.* Unumque in C. fuisse restatur *Solanus*, ideo in textum addidi. *J. F. R.*

ἥλο, ἰδρῶς ὀπιγενόμενος πολὺς ἔλυσε τὸ πυρετόν. At, at, minime delenda verba καὶ ἔτ^α, quae vim notabilem habent, ut *Micyllus* in versione *Ed. Paris.* recte ostendit, vertens: *sudor, etiam ipse immodicus; sive malis, isque immodicus*, quod Latinis quoque per familiare esse, quis nescit. Addidisse autem Noster illa videtur, ut eo magis sentiretur necessitas adjectivorum πολλῆς & πολὺ: quia, si parva tantum copia excerneretur sanguis vel sudor, non esset *crisis salutaris*, ut Medici ajunt, qui vere praedicant: *Nullam criscum praecursum*, i. e. solutio morbi critica per excretionem largas fieri amat. Paucae enim sanguinis guttae e naribus sponte prorumpentes non faciunt *crisim perfectam*, i. e. non portendunt salutem; sed irritum tantum produnt naturae conatum. *J. F. R.*

9. Ἐς γελοῖον] Mira phrasis. nusquam enim quod quidem sciam, additur accusativus, ut hic τὰς γνώμας. Vide *Orx.* c. 4. & *Euv.* c. 5. adde etiam *Ἐρμ.* finem. *M. du S.*

Ἐς γελοῖον παύειν τὰς γνώμας] Nescio quid miretur *Solanus* phrasin insolitam. Significat enim hic παύειν *redigo*, eodemque significatu & constructione utitur *Herodianus* VII. 3. 12. ὁ Μαξιμιανὸς τοὺς πλείστους τὸ ἰδόντων οὐκ ἐς πῶσαι παύειν. Nominativus autem verbi, hoc *Luciani* loco, est τὸ νοσημα. Nec tantum abundat alter locus *Luciani*, quem ipse *Solan.* indicat,

Eunuch. c. 5. τὸ δὲ ἐν τέλος τὸ δῖος ἐς τοῦτο παύειν, quamvis ibi *reflexive*, ut Grammatici ajunt, ponatur, i. e. *finis eo deflexis, redegit se, sive redactus est*. Veluti *Diod. Sic.* XIX. p. 297. *Ed. Bas.* ἡς τηλικούτους περιέστη κινδύνους. In tanta pericula redactus est, incidit. *J. F. R.*

Ibid. Παύειν] Conf. supra *Hermot.* c. ult. f. *M. du S.*

13. Ἐρως] Scholia hanc vocem optime exponunt. Adde c. 27. & locum hunc *Philophrati* in *Aristide* p. 582. ἔτω ἀλοφύραλο πρὸς τὸ Μάρκον, ὡς τῇ μὲν ἄλλῃ μονοῦ δαμῶν ἐπισυνάξει τὸ βασιλεῖα &c. Vide & not. ad eundem *Philophr.* p. 158. & textum ipsum p. 607. ubi *μονοῦ* & *θρησκῶν* conjungit. De sensu tragico vide eundem 244. ὁ θρησκῶν τὸ τὸ μονοῦ μακρῶς. *M. du S.*

Ibid. Ἐρως . . .] Locum ex aliquo poeta hac voce designari docuit *Casaub.* ad *Theophr.* *char.* p. 286. ubi etiam obiter *Euripidis* μακρὰς ῥίσις a veteribus Criticis carpi ait. Quod autem additur, ἐν μίλει δ. in A. P. & L. aliter legitur, nempe, ἐν μίλει δ. ut *Συμπ.* c. 17. quod fateor me non intelligere. *M. du S.*

14. Ἐν μίλει] Angl. ἐν μίλει. *J. B.*

17. Σὺ δ' ὦ . . .] Fragmentum hoc *Andromedae Euripidis* exstat in addendis editionis Cl. *Barneji* ex *Athenaeo* petittum (l. 13. 1. sub fin. p. 551. B.) quod hic describere operae pretium erit: *Alw*

QUOMODO HISTORIA CONSCRIBENDA SIT. 3

tur hujusmodi *eventus* praeuisse Archelaus, Tragedus ea aetate favore hominum florens, qui media aestate, multo aestu, Andromedam illis egerat, adeo ut ab ipso theatro multi febricitarent, & surgentes deinde in tragediam delaberentur, cum suavitate quadam obversante memoriae ipsorum Andromeda, & Perseo cum sua Medusa circa sensus uniuscujusque adhuc volitante.

2. Si igitur unum, quod ajunt, alteri comparare fas est, Abderiticus ille morbus nunc quoque eruditorum multos comprehendit: non illos quidem uti tragedias agant: minus enim sic delirarent, si jam-3 bis alienis nec malis occupati essent. Sed

ὡς δὲ αὖτε, Ἀρχέλαος ὁ τραγῳδὸς, εὐδοκίμῳ τότε, μεσσηνίῳ θέρῃ ἐν πολλῷ τῷ φλογμῷ τραγῳδῆσας αὐτοῖς τὴν Ἀνδρομέδαν, ὡς πυρέξαι τε διὰ τῆς θεάτρῃς τῆς πολλῆς, καὶ ἀναστάντας ὑστερον ἐς τὴν τραγῳδίαν παρολιθαίνειν, ὅτι πολὺ ἐμφιλοχάρους τὴν Ἀνδρομέδαν τῇ μνήμῃ αὐτῆς, καὶ τῇ Περσέως ἐτι σὺν τῇ Μεδούσῃ, ἢ ἐκά-3055 γνάμην περιπέλομεν.

Ὡς ἔν, Φασιν, ἐν ὡς βαλεῖν, τὸ Ἀδελφικὸν ἐκεῖνο πᾶσι, καὶ νῦν τῆς πολ-
λῆς τῆς πεπαιδευμένων περιλήλυθεν ὅχι
ὅτι τραγῳδεῖν, ἑλπίον γὰρ ἀν' ἐν τῷ παρ-
3560 τῶν, ἀλλοτρίοις ἰαμβείοις, ἐφ' αὐτοῖς
καταχρησάμενοι ἄλλ' ἀφ' ἐν δὲ τὰ ἐν ποσὶ
ταῦ-

d' Ἀναστάτας] Sic Edd. & M. e. Τούτο] Οὕτω marg. M. H.

Ἄλλ' ὅ τῶνται θῶν τε καὶ ἀνθρώπων, ἔρως,
ἢ μὴ διδασκῇ τὰ κακὰ φησὶ καλὰ,
ἢ τοῖς ἱεροῖς ἀνὴρ σὺ δημιουργὸς εἶ,
Μοχθοῦσι μόχθους εὐτυχῶς σιωπῶναι,
Καὶ ταῦτα γὰρ δὴν τ. μίος θῶν ἴση,
Μὴ δῶν δ' ἴσ' αὐτοῦ τῷ διδάσκει φιλοῦ,
Ἀφαιρέσει χάριτας αἰ τιμῶσιν σι.

In primo versu in quibusdam libris legitur, ut hic apud Lucianum, σὺ δ' ὅ τ. quod & rectius videtur. Aliter citantur primus & tertius versus apud *Stobaeum*. V. *Grosii* Flor. 261. B. nempe, σὺ δ' ὅ κακὰ πᾶσι θῶν τε καὶ ἀνθρώπων, & ἢ τοῖς ἱεροῖς ἀνὴρ σὺ δημιουργὸς εἶ. Primus ante *Grosium* sic legebatur, σὺ δ' ὅ κακὰ πᾶσι θῶν τε καὶ ἀνθρώπων. Sed ita a *Scaligero* emendatum edidit Vir ille summus.

22. Ἀρχέλαος] Quare apud *Aelian*. Var. Hist. mo-
nente *Jac. Ursino*. M. du S.

27. Παρολιθαίνειν] Sic infra Ἀποκρ. c. 28. f. πα-
ρὸς ἐς τὸ πᾶσι τοῦτο παρολιθαίνειν. M. du S.

31. Ἐν φ. ἐν π.] Solet Lucianus cum tralatitiis uti-
tur vocibus proverbialibus, illud φῶς adhibere. Ad
autem sic satis consulatur orationis dignitati, dubita-
rem; nisi aliquid de comica licentia Luciano concedi
viderem. Nolle tamen hic in tam gravi argumen-
to villa ista & pannosa conspici. De ὡς ἔπος εἰπῶν,
Leop. 166. Cic. vertit, quod rite dicitur. Qua de re lu-
culentus est *Platonis* locus *Pol.* A. Ald. Ed. p. 8. B.
τὸ ὡς ἔπος εἰπῶν ἢ τὸ ἀκριβοῦς λόγῳ, quo facile evincitur
vulgo non rite significari; nisi forte nos illud rite prae-
interpretari, quod ego hinc existimo, solemus; nisi
forsan illic pro rite trite legendum est. M. du S.

Ibid. Ἐν ὡς βαλεῖν] Vide *Paroemio*. J. B.

36. Ἄλλ' ἀφ' ἐν δὲ τὰ ἐν ποσὶ ταῦτα κακὰ] Libet
hic misereri fortem humanam & imperium fati in
famam virorum illustrium, & temporis injurias in
litteras & monumenta historica. Ecce ex tanto histo-
ricorum numero, quorum multitudinem perstringit,
& satyricè irridet *Lucianus*, quis usque ad nos dura-
vit? imo cujus nomen tantum notum est? Si non per
Capitolium foret, qui in M. Antonino & Vero jeju-
ne & brevissime aliquid de iis bellicis eventibus mug-
navit, omnino ignoraremus, de quo bello intelligi
deberent haec *Luciani* verba. Clades igitur ea in Ar-
menia accepta fuit, quando Severianus natione Celta
legatus & dux Romani exercitus contra *Ostroën* re-
gem missus, ab *Othryade* quodam Parthorum duce
caesus est, & copiae deletae, ut nos docet *Lucianus*
hic & supra in *Pseudomanti*. Continuae vero victo-
riae, de quibus hic loquitur noster, intelligi debent
de bello Parthico, quod post illam in Armenia cla-
dem gestum est per quadriennium, ducibus *Statio*
Prisco, *Avidio Cassio*, & *Martio Vero*, qui Parthos
ad Europam *Mediae* urbem maxima clade affecerunt,
Armeniam vindicarunt, *Artaxatis* captis, & *Babyloni-*
nem usque penetrarunt, ut discimus ex dictis *Capito-*
lini locis. Fuit profecto insignis ea expeditio, &
quae procul dubio famam merebatur; sed ite famae
avidus homunculi, & aeternum nomen sperare ex faci-
noribus vestris, quorum memoriam pauca secula pe-
nitus abolent, nos certe ut plurimum plus quam *Le-*
thaea oblivio manet. J. P. a G.

Ibid. Ἐν ποσὶ] Sic *Long. Pass.* L. 2. p. 64. Ed. *Fun-*
germ. cujus dictio cum *Nostro* plurimum consentit.
Sic supra, T. I. *Nigrin.* §. 7. Ubi vid. Interpret.
J. F. R.

ταῦτα κινῆται, ὁ πόλεμος ὁ πρὸς τῶν
 βαρβάρους, καὶ τὸ ἐν Ἀρμενίᾳ τραῦμα, καὶ
 αἱ συνεχεῖς νίκαι, ἔδειξεν ὅς τις ἔχ' ἱστορίαν
 συγγράφει· μᾶλλον δὲ θεκιδίδαι, καὶ Ἡρό-
 δότοι, καὶ Ξενοφῶντες ἡμῖν ἀπαντες· καὶ ὡς
 εἰσὶν, ἀληθὲς ἄρ' ἦν ἐκεῖνο, τὸ, Πόλεμος
 ἀπάντων πατρός· εἴ γε καὶ συγγραφέας το-
 σούτους ἀπέφυσεν, ὑπὸ μιᾷ τῇ ὀρμῇ.

Ταῦτα τοίνυν, ὦ φιλότῃς, ὁρῶντα, καὶ
 ἀκούοντά με, τὸ τῷ Σινωπέως ἐκείνο εἰσῆλ-
 θέν· ὅποτε γὰρ ὁ Φίλιππος ἐλέγχετο ἡδὴ
 ἐπελαύνειν, οἱ Κορίνθιοι πάντες ἐταράττοντο,
 καὶ ἐν ἔργῳ ἦσαν ὁ μὲν, ἅπλα ὅπισθεν ἁ-
 ζων, ὁ δὲ, λίθους ὠρᾶ φέρον, ὁ δὲ, ὑπο-
 κοδομῇ τῷ τείχεος, ὁ δὲ, ἐπαλξιν ὑπο-
 στήριζων, ὁ δὲ ἄλλος, ἄλλο τι τ' χρυσί-
 μων ὑπεργαῖν. ὁ δὲ Διογένης ὁρῶν ταῦτα,
 ἐπεὶ μὴδὲν εἶχεν ὁ, τι καὶ πράττοι, ἔδειξεν

ex quo praesens hic motus existit, bellum,
 inquam, contra barbaros, & vulnus in Ar-
 menia acceptum, & victoriae perpetuae;
 nemo est quin conscribat historiam, potius
 vero Thucydides nobis, & Herodoti, &
 Xenophontes sunt omnes. Et, ut videtur,
 verum erat illud, bellum omnium esse pa-
 trem, si una tot historicos plaga genuit.

3. Haec igitur, amice, videntem me &
 audientem Sinopenfis illud subiit. Cum
 enim jam ducere contra Corinthios nuntia-
 retur Philippus, perturbari omnes & trepi-
 dare, arma parare alius, alius adferre lapi-
 des, alius murorum partem substruere, lo-
 ricam moenium firmare alius, alius vero
 aliud eorum, quae usui essent, ministrare.
 Diogenes vero videns ista, cum quod age-
 ret non haberet, neque enim quisquam illo
 ad

Ἀρμενίᾳ] Sic H. Fl. Bz. P. Ἀρμενίᾳ f. Ὀρμῇ W. P. L. & Angl. & marg. A. W. Πληγῇ Edd. omnes.

37. Πόλεμος α. π.] Τὸ * τῷ Ἐμπεδοκλείῳ † νεῖκος φησὶν, ἥτοι τῷ ἑαυτοῦ τὸν μάχην. V.

* Pro Πόλεμος α. π. legebatur τὸ τῷ Σινωπέως. Ad quae Cl.
 Cler. sic commentatur: quid faciant ad Sinopensem philoso-
 phum, h. e. ad Diogenem, haec verba Scholiastae, me
 ignorare fateor. Veior ne aliunde huc translata fuerint, li-
 ceat aliqui nullum appareat in Scholiasta nostro luxationis

vestigium. Haec ille. Verum ad quae verba pertineat hoc
 Scholion, indicavit
 † Νεῖκος] In V. prave nūtos est, lege nūtos (vid. Diag. Laert.)
 & sic E.

37. Ὁ πόλεμος] Hujus belli initium statuunt Chro-
 nologi nostri anno Christi CLXI. Finem, CLXIV.
 Unde jam patet, & in sequentibus clarius patebit,
 quo tempore Lucianus hunc foetum ediderit.

Historiam M. Aurelii a sapientissimis Viris scriptam
 fuisse, testatur Herodianus, ὅτι μὲν ἐν ἐκείνῳ πείραται
 . . . πολλοὶ ἐ σοφοῖς ἀνδράσι συγγέγραπται. Sed aut
 posteriores scriptores indicat, aut a Luciani judicio
 immane quantum discrepat, quod tamen hujus libel-
 li lectio posteritati usque adeo commendavit, ut exi-
 mius historiae scriptor Thannus regulas condendae hi-
 storiae ex eo praecipue & petierit & fronti historiae
 suae adscribi curaverit. M. Aurelii vitam Ill. Theodo-
 ricus Bignonius scripsit. Commodi parabat Claud. Ni-
 casius cum Sponio & Toynardo Aurelianiensi. M. du S.

38. Ἐν Ἀρμενίᾳ τ.] Vid. Dion. Cass. 71. Elegia no-
 men loci ubi clades illa accepta. Not. p. 40. M. du S.

42. Τὸ, πόλεμος α. π.] Empedocli Scholiastes tri-
 buit, & omnino sententia Empedocli est, V. Plut.
 in Demetrio 1708. & Moral. 1617, f. Clem. Alex. 25.
 B. & Rivierbus, not. ad Porphy. p. 37. Sed verba vi-
 dentur potius Heracliti; Plut. 660, 2. de Isid. & Osir.
 Expresit Ovid. & discors concordia fortibus apta est.

Conf. Menag. ad Diag. Laert. & Lipsium. Confer &
 Icar. c. 8. M. du S.

Ibid. Πόλεμος] Sic pag. 728. πόλεμος τῷ ἑλνι πατὴρ
 εἶναι ἰδοῦται. Hac de re copiose Lips.

Πόλεμος ἀπάντων πατὴρ] Respicit ad illam Heracli-
 teororum veterum philosophorum ἑαυτοῦ ἰδέσθαι, per quam
 ἡμῶν τὰ πάντα, ipse ait apud Diogenem Laertium IX,
 7. Heraclitus. Nemo forte explicavit eam ἑαυτοῦ ἰδέσθαι,
 & rerum omnium ex pugna quadam elementor-
 um originem, copiosius quam Hippocrates, modo
 is auctor sit, de diaeta I, 6. seq. VII, 6. seq. in pri-
 mis c. 12—17. quae nuper exposuimus nobis videmus,
 cum ψυχὰς ἑαυτοῦ ad disputandum eruditus pro-
 poneremus. J. M. G.

44. Ἀνίστασιν] Conf. infra Ἀποκρ. c. 27. M. du S.

Ibid. ὑπὸ μιᾷ τῇ πληγῇ] Angl. ὀρμῇ. J. B.

Ibid. Ὀρμῇ] A. W. P. & L. Reliqui πληγῇ ut Ty-
 ran. c. 1. M. du S.

ὑπὸ μιᾷ τῇ ὀρμῇ] Cum omnes Edd. haberent πλη-
 γῇ pro ὀρμῇ, Solanus adscripserat conferendum Tyrannid.
 c. 1. Ibi autem legas: πληγῇ μιᾷ δύο ποτηρίους
 ἀποσπασσάμενος ἐ φοιτῶντας. Id vero parum facit ad
 demonstrandum, & hic πληγῇ legendum; quum
 hic

QUOMODO HISTORIA CONSCRIBENDA SIT. 5

ad ullam rem utebatur, succincto palliolo suo, studiose admodum & ipse dolium in quo degebat, volvere fursum deorsum in Cranio: & familiarium interrogante uno, quorsum haec facis, Diogenes? respondere, Volvo & ipse dolium, ne otiosus solus inter tot occupatos videar.

4. Itaque ipse ego quoque, Philon, ne mutus solus essem in vocali adeo tempore, neque comici satellitii instar hiant ore praeterveherer, decere arbitratum sum, pro virili me quoque dolium volvere, non ut historiam scriberem, neque ut ipsa enarrem facta; non ita audax ego, neque hoc de me metueris. Novi enim quantum sit periculum, si per saxa volvat aliquis, in primis doliolum, quale meum est, non valide admodum a figulo elaboratum: cogar enim,

αὐτῷ ἐς ἔδεν ἐχρήτο, διαζωσάμεν τὸ τριβώνιον, σπυδὴ μάλα καὶ αὐτὸς ἐκύλιε τὸ πῖθον, ἐν ᾧ ἐτύγγαλιν οἰκῶν, ἄνω καὶ κάτω τῷ Κρανείῳ καὶ τινος τὴ συνήθειαν ἐρομένης, τί ταῦτα ποιεῖς, ὦ Διόγενης; Κυλίω, ἔφη, δοκῶ τὸ πῖθον, ὥς μὴ μόνος δεγνέιν δοκοῖν ἐν τοσούτοις ἐργαζομένοις.

Καὶ τὸς ἦν, ὦ Φίλων, ὥς μὴ μόνος ἄφω-
ν εἶην ἐν ἕτῳ πολυφώνῳ τῷ καιρῷ, μηδ' ὅσον κωμικὸν δορυφόρημα, κεχηνὸς σιωπῇ
55 ὡς φερόμεν, καλῶς ἔχειν ὑπέλαβον, ὥς
δυνατὸν μοι, κυλίσαι τὸ πῖθον, ἕχ' ὥς
ἱστορίαν συγγραφεῖν, ἐδὲ πρᾶξις αὐτὰς διε-
ξίεναι ἕχ' ἕτῳ μεγαλότολμῳ ἐγὼ,
μηδὲ τῷτο δέεισι πρὸς ἐμᾶ οἶδα γὰρ ἡλικίος
70 οὐκ κίνδυνον, εἰ χ' ἔτι πετρῶν κυλίει τις,
καὶ μάλιστα, οἷον τῷτον πῖθον πῖθον,
ἐδὲ πᾶν καρτερῶς κεκεραμευμένον δεήσει
γὰρ

c Κρανείῳ] W. recte. Et marg. A1W, Κρανίου Edd. d Ως] Deest in M. H. Fl. P. S. Ald. 1. B1. & 2. & Fr. Adest in sola f. e Οὐτως] Sic Edd. Οὕτως W. f Κυλίει] Sic Edd. Κυλίει W.

58. Τῷ Κρανείῳ] ≠ Οἷον τῷτον. G.

15. Δορυφόρημα] Τὸ κατὰ προσωπίδαν. G.

≠ Sic exhibeo, ut Scholiast. scripsit; sed Κρανίου scribendum, vid. nott.

J. F. R.

hic de *nativitate*, illic de *morte* ac caede sermo sit. Verum quia hic de *bello* sermo est, facete *πλεγμα* dixisse videri possit, ut vocabulum bello proprium servaret. Sed & *ὅππῃ* vocabulum bellicum est; ideoque hoc praetuli propter auctoritatem codicum. At *πλεγμα* tamen generale quid est, & ad plures res solet extendi, ut apud Latinos *uno iſſu*, i. e. *simul, eodem opera*, quare id non plane improbo.

J. F. R.

47. Φίλιππῳ] Vide *πᾶρας*. c. 42. ad Philippum, adductus fuit post pugnam Chaeroneensem. . . . V. *Arrian. Epict.* p. 302. & *Diog. Laërt.* 148. B. M. du S 56. *Τὸν πῖθον*] Conf. supra *Dial. mort.* XI. §. 3.

M. du S.

58. Κρανίου] *Cranium* schola, seu *Gymnasium*, in quo Diogenes degebat ante Corinthum, ut scribit *Laërt.* lib. 6. *ἐτύγγαλιν μὲν αὐτὸν ἀφ' ἧς οὐ τῷ Κρανείῳ πρὸ τῷ Κρανίου γυμνασίῳ.*

G. C.

Κρανίου] Sic edi curavi, pro vulgato *κρανίου*. Ita enim *Laërt.* quem *Cogn.* adduxit, id scribit, & ita jam editum in *Dial. mort.* I. 1. Sic *Suid.* *Κρανίου* φόνος, καὶ τὸ γυμνάσιον: nam *κρανίου* os capitis est, f. *calvaries*. Vid. *Polluc.* Onom. si quid opus. quin & apud nostrum interdum recte scribitur *Κρανίου*, modo *Κρανίου* in omnibus Edd. ut cap. ult. vocab. ult. hujus *προσωπίδαν*. At cum *Suidas* paullo ante etiam dixerit

κρανίου, τῶν, videri possit utrovis modo scribi. Praestat tamen differentiae causa *Κρανίου* hic & alibi scribere, quando de *Gymnasio* sermo est. Sed & *Κρανίου* Sacra aedes in monte *Calvaria* dicto aedificata, ut ex *Cyrillo* aliisque notat nobil. du *Fresne* in *Glossar. Graec.*

J. F. R.

64. *Κωμικὸν δορυφόρημα*] Praeclare *satellitium* hoc *Comicum* illustravit, & cum *πραγματικῷ τραγικῷ* comparavit, Ill. *Spranhemius* ad *Aristoph.* *Ran.* 944.

J. M. G.

Κωμικὸν δορυφόρημα] Cl. *Hemsterh.* orae Ed. *Graev.* adleverat videndum *Ezech. Spranhem.* ad *Aristoph.* *Ran.* v. 944. Is vero ibi docet *tragicum satellitium* ad pompam tantum in scenam prodire solitum, ac mutum ibi degisse. *Comicum* itaque *satellitium* idem erit.

J. F. R.

Ibid. *Κεχηνὸς σιωπῇ*] Vid. infra *Τοξ.* c. 9. & non semel alibi.

M. du S.

72. *Ὁδὸν π. καρτερῶς*] A Juniore Luciano haec scripta hinc forsitan erunt, qui colligant; sed de ejus aetate aliunde judicandum est. Fictilia autem fere erant apud veteres dolia. Merito tamen dubitat *Menagius* (ad *Diog. Laërt.* p. 137. D.) an *Diogenicum* etiam fictile fuerit. *Testam* tamen vocat *Juvenalis*, Sat. XIV. v. 308.

M. du S.

A 3

74. Σολ-

ζὰρ αὐτίκα μάλα πρὸς μικρὸν τι λιθίδιον
 πρὸς πλάισαίλα, συλλέγειν τὰ ὄσρακα. τί
 ἐν ἔγνωσά μοι, καὶ ὡς ἀσφαλῶς με-75
 θεῶ τῷ πολέμῳ, αὐτὸς ἔξω βέλους ἐστὼς,
 ἐγὼ σοι φράσω, ὅτι τέτρε μὲν καπνῷ, καὶ
 κύματι, καὶ φροντίδι, ὅσαι τὰ συγ-
 γράφειν ἐνεῖσιν, ἀνέξω ἑμαυτὸν, εὖ ποιῶν.
 ὁρᾷνεσιν δὲ τινα μικρὰν, καὶ ὑποθήκας
 ταύτας ὀλίγας ὑποθήσομαι τοῖς συγγρα-
 φέουσιν, ὥς κοινωνήσομαι αὐτοῖς τῇ οἰκονομίας,
 εἰ καὶ μὴ τῇ ἐπιγραφῇ, ἀκρῶ γε τὰ δακτύ-
 λῳ τῷ πηλῷ πρὸς ἀλάμῳ.

Καίτοι ἐδὲ ὁρᾷνεσιν οἱ πολλοὶ δύναν-85
 οἶον σφίσιν ἐπὶ τὸ πρᾶγμα, καὶ μᾶλλον
 ἢ τέχνης τινὸς ἐπὶ τὸ βαδίζειν, ἢ βλέπειν,
 ἢ ἐοδίζειν, ἀλλὰ πάντῳ ῥᾶστον, καὶ πρόχει-
 ρον, καὶ ἀπαιτῶν εἶναι ἱστορίαν συγγραφεῖ,
 ἢν τις ἐρμηνεύσαι τὸ ἐπελθὼν δύνηται. τὸ δὲ,90
 οἷός τ' ὅτι καὶ αὐτὸς, ὃ ἐταῖρε, ὥς ἐτ' εὐ-
 μέλα χειρίσων, ἐδὲ ῥαθύμως συντεθῆναι δύ-

si vel ad parvum lapillum offendam, testas
 colligere. Quid igitur decretum mihi sit,
 & quomodo tutus in partem belli venturus
 sim, extra teli jactum ipse constitutus, ti-
 bi enarrabo. Nimirum a fumo, & fluctu,
 & curis quae scribendo adjunctae sunt, ab-
 stinebo me, sapienti consilio. Admoni-
 tionem autem parvam quandam, & pauca
 haec praecepta subjiciam scribentibus, ut
 in aedificandi aliquam partem veniam, licet
 in inscriptione nulla mei mentio futura sit,
 qui extremo tantum digito lutum atti-
 gerim.

5. Quamquam neque admonitione plerique
 opus sibi esse putant ad hoc negotium,
 non magis quam arte quadam ad incenden-
 dum, aut videndum, aut edendum: sed
 facillimum omnino, & promptum, & unius-
 cujusque esse, scribere historiam, modo
 quis eloqui, quae in mentem veniunt, pos-
 sit. Hoc vero, nosti forte ipse quoque,
 sodalis, quam non sit ex facillimis, neque
 ex iis, quae negligenter componi possint, sed

a Πῶς] Ita P. L. & marg. A1W. ὅπως Edd. b Τούτου] Sic W. Τούτῳ M. Τῷ Edd. c Συγγραφεῖ] Συγ-
 γραφεῖ W. & Mf. Gr. Vulgatam tuentur Edd. d Παρανέσεις οἱ πολλοὶ δύναν οἶον τι φασὶν ἐπὶ τὸ πρᾶγμα
 W. e Οἷός τ' ὅτι σφίσιν] Οἷός τ' ὅτι φασὶν Coll. Οἷός τ' ὅτι σφίσιν male H. Ceterae ut edidimus.

85. Καί τοι . . .] Γραι. καὶ τοι ἐδὲ ὁρᾷνεσιν οἱ πολλοὶ δύναν οἶον τι φασὶν ἐπὶ τὸ πρᾶγμα. G.

74. Συλλέγειν τὰ ὄσρακα] Nimirum, contra ho-
 diernum nostrum morem, dolia intus faciebant figuli,
 ut est apud Varronem R. R. 3, 15, 2. Add. Colum.
 12, 54, 3. J. M. G.

75. Πῶς] P. & L. In aliis ὅπως.

77. Καπνῷ καὶ κύματι] Hom. Od. M. 219. M. du S.

Καπνῷ καὶ κύματι] Locum hunc, qui me diu
 torserat, aperuit tandem Vir doctus Jac. Uptonius,
 ostenso, ad quem alludit, Homeri loco; qui inspectus
 rem totam statim pulcre expediet. Scyllam ut effu-
 geret, gubernatori mandat, non Calypso, ut Aristo-
 teli excidit scribere Eth. II. sub finem, neque Circe,
 ut Giphanio eum notanti placuit, sed Ulysses: τούτου
 μὲν καπνῷ καὶ κύματι ἐκτός ἐστι Νῆα &c. — Eodem
 respicit Clem. Alex. Protr. p. m. 40. C. fumus autem
 unde sit, discas ex verf. 68. 202. & Scholiaste; Ex
 Hesiodo IV. p. 100. B. Ex Apollodoro etiam I. p. 27. A.
 M. du S.

78. Τῷ συγγραφεῖ] Τῷ μὲν καπνῷ, καὶ κύματι, καὶ
 φροντίδι, ὅσαι τῷ συγγραφεῖ ἐνεῖσιν, ἀνέξω ἑμαυτὸν εὖ
 ποιῶν. Vere Mf. τῷ συγγραφεῖ. a fumo, fluctibus, cu-
 ris, quibus tenetur scriptor sc. historiae, abstinere.

Et sic interpretes transfulerunt, ac si legissent συγ-
 γραφεῖ.

J. G. G.
 Ibid. Συγγραφεῖ] In libello, quomodo sit scribenda
 historia, ait Auctor, non opus fore suarum virium
 conscribere historiam, atque adeo se non in animum
 induxisse tale quid facere, τῷ μὲν καπνῷ, pergit, καὶ
 κύματι, καὶ φροντίδι, ὅσαι τῷ συγγραφεῖ ἐνεῖσιν, ἀνέ-
 ξω ἑμαυτὸν, εὖ ποιῶν. Pro συγγραφεῖ invenit in MS.
 Cl. Graevius συγγραφεῖ. non ausim tamen ego non
 praeferre vulgatum; A fumo quidem & fluctu & cu-
 ris, quae cum conscriptione conjunctae sunt, recte me
 abstinere.

J. J.
 83. Ἀκρῶ . . . δακτύλῳ] Iterum infra Δημ. c. 4.
 M. du S.

92. Ἀλλὰ εἰ τι] Ἀλλ' ex consuetudine dedissem,
 nisi priscae Edd. haberent ἄλλα. Et si nondum sitis
 exemplorum apostrophæ in conjunctionibus & praepo-
 sitionibus neglectae adduxi ad Apol. c. 11. ubi ὑπὸ δὲ
 ρῆας quaedam Edd. adde Diod. Sic. L. XIX. p. 297. Ed.
 Baf. ubi παρα' ὁρότου. pro παρ'. Et non semel alibi.
 Item Long. Pass. I. pr. ἄλλα ἐν ταύταις &c. Et IV. 112.
 ἐπὶ ἱστορίῳ hoc Dial. c. 15. δὲ δὲ Ἀδριατικῆς. Particula δὲ vero
 mω-

τρῶντων τὸ πρᾶγμα· ὁ ἰατρὸς δὲ, ἐ πάν
ἀνίσταται, ἢν πάντες Ἀβδηρίται ἐκόντες
Ἀνδρομέδαν τραγωδοῦσι.

Διττὴ δὲ ὄντ' τῇ τ' συμβεληῆς ἔργῳ,
τὰ μὲν γὰρ αἰρεῖται, τὰ δὲ Φεύγειν δι-
δάσκει, Φέρε πρῶτα εἴπωμεν, ἅτινα Φευ-
κτέον τὰ ἱστορίαν συγγραφεῖσι, καὶ ὧν μάλι-
στα καθαρυντέον· ἐπειτα, οἷς χρώμενος οὐκ
ἀν' ἀμάρτοι τ' ὀρθῆς, καὶ ἐπ' εὐδὴ ἀγνώσεως,
δεχθῆναι τε οἶαν αὐτὰ δεχτέον, καὶ τάξιν ἢν
τινα τοῖς ἔργοις ἐφαρμοστέον, καὶ μέτρον ἐκά-
στῃ, καὶ ἀσωπητέον, καὶ οἷς ἐνδιατριπτέον,
καὶ ὅσα ὁδραμεῖν ἀμεινον, καὶ ὅπως ἐρμη-
νεύσαι αὐτὰ καὶ συναρμόσαι. ταῦτα μὲν, καὶ
τὰ τοιαῦτα, ὕστερον· νῦν δὲ, τὰς κακίας
ἡδὴ εἴπωμεν, ὅπόσαι τοῖς Φαύλως συγγρα-
φῆσι ὁδραμεῖν. ἀ μὲν ἐν κοινὰ πάν-
των λόγων ὅτιν' ἀμαρτήματα, ἢ ἐν τε Φωνῇ,
καὶ ἀρμονίᾳ, καὶ διανοίᾳ, καὶ τῇ ἄλλῃ
ἀτεχνίᾳ, μακρόν τε ἀν' εἴῃ ἐπελθεῖν, καὶ τ'
παρῆς ὑποθέσεως οὐκ ἴδιον. κοινὰ γὰρ,
ὡς ἔφη, ἀπάντων λόγων ὅτιν' ἀμαρτήματα
ἐν τε Φωνῇ, καὶ ἀρμονίᾳ.

Ἄ δὲ ἐν ἱστορίᾳ διαμαρτάνουσι, τὰ τοιαῦ-
τα ἀν' εὐροῖς ὅπτηρῶν, οἷα καὶ μοῖ πολλὰ-
κίς ἀκρωμυλῶ ἔδοξε, καὶ μάλιστα ἢν ἀπα-
σιν αὐτοῖς ἀναπετάσεως τὰ ὅτα. ἐν ἀκα-
ρον δὲ μέλας καὶ ὑπομνημονεύσαι ἕνα, πα-

rem metiantur : medicus vero non valde
angetur, si Abderitani omnes sua volunta-
te agant Andromedam.

6. Cum autem duplex consilii opus sit,
quod alia eligere docet, fugere vero alia:
age primum dicamus, quae fugienda sint
scribenti historiam, & a quibus purum es-
se oporteat: deinde quibus rebus usus non
absreret a vera via, quaeque recto itinere
ducat; quo initio illi sit incipiendum,
quis ordo sit accommodandus rebus, quae
uniuscujusque mensura, quae praetereunda
silentio, quibus immorandum sit, quae
melius breviter percurrere, quomodo ver-
bis explicanda omnia & inter se commit-
tenda, atque devincienda. Atque haec
quidem, & similia his, deinde. Jam nunc
vero vitia dicamus, quae malos scriptores
comitantur. Quae quidem igitur in ora-
tione omni communia insunt vitia, in lin-
gua, in compositione, & sententia, in ru-
ditate reliqua, longum fuerit persequi, &
huius argumenti minime proprium est.
Communia enim, quod modo dixi, omnis
orationis vitia sunt in lingua & compo-
sitione.

7. Quae vero in historia peccant, ea, si
observare velis, talia invenias, qualia mihi
etiam, qui saepius audiui, videbantur, &
maxime si omnibus illis patulas aures prae-
bueris. Neque vero intempestivum, in-
ter-

a Αἰρεῖται] Sic Fl. H. P. & Ald. Αἰρεῖται f. b 'Εν] Τὰ ἐν marg. A. W. sola. Non male. c Τῇ ἄλλῃ ἀτεχ-
νίᾳ] Τῇ ἄλλῃ ἀτεχνίᾳ Pell.

33. Τῆς παρούσης υποθέσεως] Praesentis instituti. G.

41. Καὶ ὑπομνημονεύσαι ἕνα] Αἰτιολογία ἀπὸ γυναικός. V.

46. Τοῖς ἱππικοῖς ἀρχόντων & τραίηγι ἀγέτρ' ἔχουσι] Ἐν-
ἀγέτρ' ἔχουσι ut infra c. 11. καὶ ἐνδιατριπτεῖς, & immo-
rantes, & supra . . . καὶ ἀσωπητέον, καὶ οἷς ἐνδιατριπ-
τέον.

47. Διατριπτεῖς] Ἐνδιατριπτεῖς. Th. M.
Ibid. Ἐνδιατριπτεῖς] Marc. emendationem secutus
sum; confirmatur auctoritate Mf. W. Sic usurpat c.
11. M. du S.

Ἐνδιατριπτεῖς] Non modo c. 11. sic occurrit, ut
Solanus monet, sed & saepe alibi; at quid opus lon-
gius quaesitum ire, ecce paulo ante c. 6. ἐνδιατριπτεῖς
etiam habuimus. J. F. R.

53. Δις ἀγέτρ' ἔχουσι] Dictum est supra ad Pr. λ. c. 7.
M. du S.

55. Ὅπως οὖν] Bene monuerat in marg. Cl. Hem-
sterh. videndum Cl. Duker. ad Thucyd. p. 477. N. 53.
Id est L. VII. 49. Ubi ad verb. ὅπως οὖν in Thucyd.
occurrens, ait: Th. Magist. hoc Ἑλληνικὸν non Ἀττικὸν
esse pronunciat. Est tamen rursus apud Thucyd. VIII.
90. Item in Isocr. ad Nicoclem, non longe a princi-
pio, & Luciano quom. hist. h. l. J. F. R.

59. Ἀκαριαῖον] Angl. Ἀκαριον. J. B.
Ἀκαριαῖον] Hic adiecerat margini Solanus, in W.
litteram esse, sed aliam manum reposuisse vulgatam;
ve-

QUOMODO HISTORIA CONSCRIBENDA SIT. 9

terea etiam speciminis causa quaedam commemorare eorum, quae jam ita scripta sunt. Et primum quidem illud quantum sit eorum peccatum inspiciamus, quod omittit vulgus illorum docere, quae facta sunt, & in laudibus principum atque ducum immorantur, suos quidem tollentes in summum, hostes vero ultra modum deprimentes: ignari, quam non angusto intervallo disternata & separata sit ab encomio historia; sed magnum hisce murum esse interpositum; & ut musicorum voce utamur, octava duplici, id est eo quod maximum est intervallo illa a se invicem distare: siquidem encomium scribenti illa sola cura est, quomodocumque laudare, & exhilarare eum, qui laudatur, & si per mendacia finem illum consequi detur, parum curaverit; historia vero ne minimum quidem, quod forte inciderit, mendacium ferat, non magis quam asperam arteriam recipere quidquam in illam glutitione delatum, narrant medicorum filii.

8. Ignorare porro tales videntur, poeticae artis & poematum aliud esse institutum, & sua quaedam praecepta; alia vero historicae. Illic enim immoderata libertas, & lex una, quidquid visum poetae fuerit. Cum enim divino afflatu plenus, & a Musis obsessus sit, etiam si alatos curru equos velit jungere, & si alios super aquas, aut

ραδείματ' ἔνεκα, τῆς ἡδὴ ἔτω συγγραμμάτων καὶ πρῶτον γε ἐκεῖνο, ἡλικὸν ἀμαρτάνουσιν, ὅπισκοπήσωμεν. ἀμελήσαντες γὰρ οἱ πολλοὶ αὐτῆς τῆ ἱστορεῖν τὰ γεγενημένα, τοῖς ἐπαίνου δέχοντων καὶ στρατηγῶν ἐνδιατρίβουσι τῆς μὲν οἰκείας, ἐς ὑψ' ἐπαίροντες, τῆς πολέμιας δὲ, πέρα τῆ μετρίου καθαρρίπτοντες ἀγνοῦντες ὡς ὅσον τὰ Ἰαθμῶ διώριται καὶ διατετείχεται ἡ ἱστορία πρὸς τὸ ἐγκάμιον, ἀλλὰ τι μέγα τεῖχος ἐν μέσῳ ὅτι αὐτῆς, καὶ τὸ τ' μουσικῶν δὴ τῆτο, δις ἀφ' ὧσάν, ὅτι πρὸς ἀλλήλα. εἰ γὰρ τὰ μὲν ἐγκωμιάζοντι, μόνον ἐνὸς μέλει, ὅπως ἐπαινέσαι καὶ εὐφράσαι τ' ἐπαινέμενοι καὶ εἰ φευσαμένα ὑπάρχει τυχεῖν τῆ τέλους, ὀλίγον δὲ φροντίσειεν. ἡ δὲ οὐκ ἂν τι φεῦδ' ἐμπεσοῖν ἡ ἱστορία, ἐδ' ἀκαριαῖον ἀνάγκη, εἰ μάλ' ὅλον, ἡ δὲ δετηρίαν ἱατρῶν παῖδες φασί, τ' τραχείαν, ὡς δαδείξατο ἂν τι ἐς αὐτὴν καταποθεῖν.

Ἐτι ἀγνοοῖν εἰκόασιν οἱ ταῦτοι, ὡς ποιητικῆς μὲν, καὶ ποιημάτων, ἀλλὰ ποιημάτων, καὶ κατόνε ἴδιοι ἱστορίας δὲ, ἀλλὰ. ἐκεῖ μὲν γὰρ, ἀκρατὴς ἡ ἐλευθερία, καὶ νόμος εἰς, τὸ δόξαν τὰ ποιητῆ. ἐνδεῖ γὰρ καὶ κάτοχος ἐκ Μουσῶν, καὶ ἵππων ὑποπτήρων ἄρμα ζεύξατο δέλη, καὶ ἐφ' ὕδα-

d' Ἐνδιατρίβουσι] Marg. A1W. Et W. Διατρίβουσι Edd. e Καθαρίπτοντες] Sic recte Edd. Καθαρίπτοντες W. f E1 γ] Nihil hic mutare M. Fl. S. & H. notat M. du S. Sed & sic J. P. & Ald. habent. g E1] Decit in W. at ibi punct. post φδσ. h Ἀκαριαῖον] Sic Edd. omnes Ἀκαίριον Angl. & P. i Ἀκρατὴς] Sic B2. J. P. Ald. S. Fl. &c. k Θέλη] Ἐθέλη M.

verum ita dubie posuit, ut vix satis dignoscam, hucine pertineat, an ad praecedens ἐνδιατρίβουσι. Sed ἀκαριαῖον probum esse, jam dictum ad Hermoi. c. 62.

60. Ἀσπιδίαν] V. Plut. Συμπ. προβλ. Z. α. ubi cum haec optime a medico essent explicata, inscite admodum deinceps a Grammatico, Anatomicis imperitissimo eadem subvertuntur. Adde & A. GeH. eundem errorem tuentem XVII. 11. M. du S.

66. Ἀκρατὴς] Antea legebatur ἀκρατὴς. Prave. Sic ut edi curavimus totidem verbis Plato de Rep. VIII. M. du S.

Ἀκρατὴς] Lubens obsequeretur Salmo Ἀκρατὴς legent. Tom. II.

ti: sed quum nihil variationis addiderit, nisi quod B2. & S. quoque ἀκρατὴς habeant; ego Edd. studiosè consului, easque quas notavi in variantt. omnes vulgatam servare deprehendi; nec invenio Cod. ullum notatum qui aliter habeat. Cumque Steph. etiam ἀκρατὴς γλῶσσα passivè, pro quae cohiberi nequit, adferat ex Aristoph. non quidem commonistrato loco, (qui est Ran. 862.) vulgatam intactam sinemus, donec certiora invenerimus. J. F. R.

68. Ἰππων ὑποπτήρων] De poetica hac celeritatis descriptione plena manu, ut solet, La Cerda ad Aen. VI, 808. unde petere licet omnia. Quaedam etiam Eschenbach. ad Orphci Argon. 137. J. M. G.

ἴδαι^α ἄλλος, ἢ ἐπ' ἀνδρῶν ἀκρων⁷⁰ θεομομῆος ἀναβύσσῃ, φθόνος ἐδείς, ἐδ' ὀπότεν ὁ Ζεὺς αὐτῷ^α ἀπὸ μιᾶς σειρᾶς ἀνασπάσας, αἰωρῇ ὁμῶ γῆν καὶ θάλατταν, δίδισσι, μὴ ἀπ' ὀργῆς ἐκείνης, συντριβῇ τὰ πάντα κατεσθύντα. ἀλλὰ καὶ Ἀγαμέμνονα ἐπαυῖσαι θέλουσιν, ἐδείς ὁ καλῶσαι, Διὶ μὲν αὐτὸν ὁμοιον εἶναι τῇ κεφαλῇ καὶ τὰ ὄμματα, τὸ φέρνον δὲ τὰ ἀδελφῶν αὐτῷ τῷ Ποσειδῶνι, τὸ δὲ ζώνην, τῷ Ἀρεῖ καὶ ὅλως, σύνθετον ἐκ πάντων θεῶν γενεᾶς⁷⁵ δὲ τῷ Ἀτρείας καὶ Ἀερόπης. ὃ γὰρ ἰκανὸς ὁ Ζεὺς, ἐδ' ὁ Ποσειδῶν, ὃ δὲ Ἀρης, μόνος^α ἕκαστος ἀναπληρῶσαι τὸ κάλλος αὐτῶν. ἡ ἱστορία δὲ, ὃ ἢ τινα κολακείαν τοιαύτῃ προσλάβῃ, τί ἄλλο, ἢ περὶ τῆς ποιητικῆς γιγνέσθαι, τῇ μεγαλοφρονίας μὲν ἐκείνης ἐστὶν ἐξημῆς, τῇ λοιπῇ δὲ τερατείαν γυμνῇ τῷ μέτρῳ, καὶ δι' αὐτὰ ὀπίσθησιν ἐκφαίνε-

oper summas aristas decursuros imponat, invidia nulla est: neque, cum illorum Jupiter una catena tractum tollit cum terra mare; metuunt, ne rupta illa, conterantur delapsa illa omnia. Verum etiam si laudare Agamemnonem velint, nemo est qui intercedat, Jovi quidem illum similem caput & oculos, pectus vero fratri illius Neptuno, circa cingulum vero Marti, atque in univrsum compositum e Diis omnibus fieri oportet Atrei & Aëropes filium. Neque enim par Jupiter, neque Neptunus, neque Mars, qui solus per se pulchritudinem illius expleat. Historia vero, si quam id genus adulationem adsciscat, quid aliud quam pedestris quaedam poetica fiet, magnifico quidem illo dicendi genere privata, sed portentosa commenta reliqua, nudata numeris, & ob id ipsum magis conspicua ob-

^α Ἀπὸ] Sic Angl. item W. P. & L. Ἰπὸ Edd. ^β Οὐδ' Ἀρης] Οὐδ' ὁ Ἀρης W. ^γ Ἡ ποίη] Ald. male ἡ ποίη. Sed correctum in marg.

[Ἰπὸν ὑπεκτῆσαι] Conf. supr. Somn. c. 8. ex divissione Solani. nunc §. 15. p. 20. ⁷⁰ Ἐπ' ἀνδρῶν ἀκρων θεομομῆος ἀναβύσσῃ] Alludit ad locum Hesiodi, qui apud Eustathium, ex libris perditis, habetur:

Ἄρης ἐπ' ἀνδρῶν ἀκρῶν δῖον, ἐδ' ἀνδρῶν.
Ἄλ' ἐπὶ πυρραμῶν ἀδὲν δρομαστικὸν πόδιον.

Super summum aristatum fructum currens, neque fregit.

Sed super triticarum spicarum cecidit currus pedibus.

Ubi notandum vox πυρραμῶν, ignota Lexicographis. Usus est etiam Lucianus hoc loco in Tom. II. in dialogo pro Imaginibus. Statim, ὀπότεν ὁ Ζεὺς, est ex Iliad. Θ. Mox; μέγα τοῖον, μᾶλλον τε ὀπίε μέγα τοῖον κακόν, ἢ μὴ εἰδὴ τις χαλεπὸν τὰς ἱστορίας, καὶ τὰ ποιητικὰ, ἀλλ' ἐπιστάτης τῇ ἱστορίᾳ τὰ δ' ἱστῶν καμνόμενα. Latinus interpres: Magnam igitur, imo plusquam magnam hoc malum, si quis nesciat ea quas historiarum, & poeticarum sunt propria separare, sed introducat in historiam aliorum ornamenta, fabulam nimirum & laudem, eosque qui his insunt excessus. Non damno hanc lectionem, neque versionem. ἱστῶν sc. ποιητικῶν. Excerpta tamen mea cum Anglicano codice scribuntur in τῇ ἱστορίᾳ καμνόμενα. poetici & laudatitia, fucosque

retriciis, sic vocat in historia poetarum fabulas, laudes & hyperbolas. ideoque in sequente periodo, dicit hoc idem esse ac si athletam robustum quis ἀποργῶναι πῶς βάλῃ, καὶ τῷ ἄλλῳ κόσμῳ τῇ ἐπικρίσει, induas purpureis vestibus & alio meretricio ornatum. in verbis praecedentibus dixit ὅτι εἰ τις ἀδελφὸν τῷ καλῶν τοῦτον & καμνὸν πρῶτον. si quis athletam validum ac vehementer robustum. sc. fucis expoliat. πρῶτον sunt ex robore quasi concreti, quos Germani & Belgae vocant boomerke mannen.

[Ἐπ' ἀνδρῶν] Homero Virgilium aemulum adde, qui Aen. VII. 805. de Camilla haec canit.

— Cursumque pedum praevolvere ventos
Illa, nec intellae segetis, per summa volares
Gramina; nec teneras cursu laesisset aristas:
Vel mare per modicum fluctu suspensa timent?
Terret iter, celeres nec tingeret aequora plantas.

M. du S.

Ibid. Ἀνδρῶν] Homer. Il. Y. 227.

M. du S.

72. Ὁ Ζεὺς] Vid. Homer. Il. Θ. 18.

M. du S.

Ibid. Ἰπὸ μιᾶς] Angl. Ἰπὸ.

J. B.

Ἀπὸ] Sic A. W. P. & L. In reliquis Ἰπὸ.

M. du S.

75. Καὶ Ἀγαμέμνονα] Homer. Iliad. 2. Achil. Tat. lib. 1.

J. B.

Ibid. Ἀγαμέμνονα] Homer. Il. B. 478.

M. du S.

79. Ζώνην] Videndus hic Pausanias in Boeot. cujus rationem miror, quod hanc vocem, de totius corpore

po-

QUOMODO HISTORIA CONSCRIBENDA SIT. 11

ob oculos ponens? Magnum igitur, quin plus-quam magnum illud vitium, si quis separare quae historiae sunt, & quae poëticae, nesciat, sed historiae fucum alterius artis inducat, fabulam *pato* & encomium, & qui sunt in utroque excessus. Velut si quis athletam de robustorum horum numero unum, & plane ilicis instar durorum, purpura induat, alioque cultu meretricio, & fucum affricet cerussamque faciei: quam, Hercules! videndum illum reddiderit, quam ipso cultu turpem!

9. Neque illud dico, quasi non & laudandum sit non nunquam in historia: sed tempore opportuno laudandum, & modus negotio adhibendus, in quantum ea laus non molesta sit futuris lectoribus, & omnino ad futuri temporis regulam dirigenda sunt talia, ut paullo post demonstrabi-

σα; μέγα τοίνυν, μάλλον δὲ ὑπέρμεγα καὶ τὸ κακόν, εἰ μὴ εἰδῇ τις ἡ χωρίζειν τὰ ἱστορίας, καὶ τὰ ποιητικὰς, ἀλλ' ἐπιστάγοι τῇ ἱστορίᾳ τὰ ἑτέρας κομμάματα, τὸ μῦθον, καὶ τὸ ἐγκώμιον, καὶ τὰς ἐν τούτοις ὑπερβολὰς. ὅσων ἂν εἴ τις ἀθλητῶν ἢ καρτερῶν τέτων, καὶ κομιδῇ πρηνῶν, ἢ ἀλουργῶν θεσβάλοι, καὶ τὰ ἄλλα κόσμω τὰς ἐταιρικῶν, καὶ Φύκιον ἐντρίβοι, καὶ ψιμμύθιον τὰ προσώπων. Ἡράκλεις, ὡς καταγέλαστον αὐτὸν ἀπεργάσαστο, αἰσχύνειας τὰς κόσμω ἐκείνῳ.

Καὶ ἐν τούτῳ φημι ὡς ἐχὶ καὶ ἐπαινετέον ἐν ἱστορίᾳ ἐνίοτε· ἀλλ' ἐν χειρὶ τὰ προσήκοσι ἐπαινετέον, καὶ μέτρον ἐπαχτεῖν τὰς ψαράγματι; τὸ μὴ ἐπαχθεῖς τοῖς ὑπεροπταγισμοῖς αὐτὰ, καὶ ὅλως, πρὸς τὰ ἐπεὶ κακοποιεῖται τὰ τοιαῦτα, ἀπὸ μικρὸν ὕστε-

d Χαρίζω] Χαρίζω male *ἴ.* *e* Ἐπιστάγοι] Sic *W.* & *ἴ.* Novem reliquae Edd. ne excepta quidem *Fl.* male *ἐπιστάγοι.* *f* Ἐτάρας] Sic Edd. omnes. *Ἐτάρας* *M.* *Angl.* *P.* & *W.* Sed recentior manus *ἐτάρας* fecit. *g* Κομμάματα] Σκόμματα male *W.* Vulgatam exhibent Edd. *Fl.* *ἴ.* *Ald.* *P.* *H.* *b* Ἀλουργῶν] Sic recte marg. *Ald.* Ἀλουργῶν Edd. Ἀλουργῶν *ti.* *Angl.* & *P.* *A.* *e* *W.* *i* Ψιμμύθιον] Ψιμμύθιον *M.* *S.* & *H.* Ceterae consonam duplicant. In *Aldina* excidit *μ.* *k* Τούτῳ] Deest in *W.* *l* Τῷ] Τῷ *L.* At vulgatam tuentur *ἴ.* *Fl.* *H.* & c. Τούς marg. *Ald.*

poris armatura intelligi vult, contra poëtae mentem, si quid ego in hisce perspicio.

81. Ἀερίπας] Rursum infra *Ὀρχ.* c. 43. *M.* *du S.*

91. Ἐπιστάγοι] Ubi vulgo legitur, Μέγα τοίνυν, μάλλον δὲ ὑπέρμεγα τοῦτο κακόν, εἰ μὴ εἰδῇ τις χωρίζειν τὰ ἱστορίας, καὶ τὰ ποιητικὰς, ἀλλ' ἐπιστάγοι τῇ ἱστορίᾳ τὰ ἑτέρας κομμάματα, per se planum est, si praecedentia respiciantur, legendum esse *ἐπιστάγοι.* Magnum, ait Lucianus, immo maximum est vitium, si quis historiam scripturus, non noverit distinguere inter ea, quae historiae, & ea, quae poëtices sunt propria; sed in historiam transferat alius artis ornamenta, sive pigmenta. Simile mendum infra c. 27. sustulit *Cl. Graevius* in verbis [ὅσων ἂν εἴ τις τῷ Διὶ, τῷ Ἡρακλεῖ, τῷ Ὀλυμπίᾳ, τὸ μὴ ὅλοι κάλλος τοσούτων ἐπιστάγοι, καὶ βλάποι, μὴδ' ἐπαινοῖ, μὴδ' αἰσιν εἰργάζετο] legens, id quod sane requiritur, *ἔργατο.*

Ἐπιστάγοι] Ex *W.* & *Ed.* *ἴ.* est. Reliquae mendose *ἐπιστάγοι*; quod recte vidit *Cl. Jensonius* emendandum. *M.* *du S.*

Ἐπιστάγοι] Optativum lubens expressi, non tam ob duos testes, quam etiam ob sequens *θεσβάλοι* & *ἐντρίβοι.* *ἴ.* *F. R.*

92. Ἐτάρας] *Angl.* *ἐτάρας.* *ἴ.* *F. R.*

Ἐτάρας] Manus ipsa Luciani quod autem praefertur *Angl.* *M.* *Gr.* & *P.* *ἐτάρας*, corruptio mera. In *M.* etiam *ἐτάρας* fuerat, sed manus recentior mutavit. (De *Κομμάματι.* *V. Hesych. Smid.*) *Longol.* *M.* *du S.*

96. Ἀλουργῶν] *Angl.* *ἀλουργῶν τι.* *ἴ.* *B.*

Ἀλουργῶν] Ibidem ait Auctor, Poëtices ornamenta in historiam transfundere, idem esse, ὅσων ἂν εἴ τις ἀθλητῶν ἢ καρτερῶν τέτων, καὶ κομιδῇ πρηνῶν ἀλουργῶν θεσβάλοι, καὶ τὰ ἄλλα κόσμω τὰς ἐταιρικῶν. Pro *ἀλουργῶν* in *MS.* *Angl.* *ἀλουργῶν τι* existare testatur *Bourdelotius*. Sed quum haec *MSti* lectio, sequentium ratione habita, sit folioeca, vulgata lectio censenda est integerrima; Non secus ac si quis *Athletas aliquem ex robustis illis & admodum validis, induas purpureis vestibus, alioque ornatu meretricio.* *ἴ.* *F. F.*

Ἀλουργῶν] Recte quidem *Doctiss. Jensonius.* *ἀλουργῶν* praefert alteri lectioni *ἀλουργῶν τι*; verum non dubito quin jam magis sit probaturus illud *ἀλουργῶν*, quod ex collatione in marg. *Aldinae Wesselinganae* admittimus. *ἴ.* *F. F. R.*

6. Τῷ Ἡρακλεῖ] Probo lectionem marginis *Aldinae Wesselinganae*, qualem ob oculos etiam videtur habuisse *Micyllus* interpretes, qui verterat, quasi *posterioris, non praesensibus scribantur.* *ἴ.* *F. F. R.*

QUOMODO HISTORIA CONSCRIBENDA SIT. 13

doti, generosus vir & utroque colluctato-
rum suorum fortior, licet adspectu esset
foedissimus; Alcaeus autem Milesius, pul-
cher ille, cum ipso certaret, amasius idem;
ut ajunt, Nicostrati. Historia igitur, si
quidem jucunditatem corollarii cujusdam
instar adjiciat *utilitati*, multos amatores al-
liciat. Verum quamdiu vel solam illam
suam perfectionem habuerit, declarationem
veritatis dico, pulchritudinem parum cu-
rabit.

10. Illud adhuc dicere e re fuerit, ne-
que jucundum in historia esse, quod sit

οδοῦν, ὁ γεννάει ὄντα, καὶ τὴν ἀνταγωνιστῶν
ἐκατέρωθεν ἀλκιμώτερον, εἰ αὐτὸς μὲν αἰχμη-
στὴν ὀφθῆναι εἴη καὶ ὁ ἄλλος ἄλκιμος· ἀλλὰ καὶ ὁ
καλὸς ὁ Μιλήσιος, ἀνταγωνίζοιτο αὐτῷ,
καὶ ἐράμεν, ὥς φασί, τῷ Νικοστράτῳ ὄντι.
ἢ τοῖον ἡ ἱστορία, εἰ μὴ ἄλλως τὸ τερπνὸν
παρεμπορεύσαιο, πολλὰς ἀντὶ τῆς ἐρα-
στῆς ὀπισπασαίης· ἀχρὶ δ' ἀντὶ μόνον ἔχη
τὸ ἴδιον ἐντελές, λέγω δὲ τὸ ἄληθές δὴ-
λῶσιν, ὀλίγον τῷ κάλλει φροντίζει.

Ἔτι κακίον εἶπεν ἄξιον, ὅτι ἐδὲ τερ-
πνὸν ἐν αὐτῇ τὸ κομιδῇ μυθῶδες, καὶ τὸ ἔ-
παι-

• Γεννάει] Γενάει W. sed additum • f' Ἐραστῆς Sic marg. A. W. A. G. P. Ἐργάτας Edd. & M.

nostrum, καὶ ὁ ἄλλος Ἐραστῆς] ille cogitet, an non
huc referendus sit ille Nicostratus, de quo Diod. Sic.
XVI, 44. p. 533. Steph. Ἦν δ' ὁ ἀπὸ τοῦ ἀγαθοῦ καὶ
πράγῃς ἐβουλεύσατο, μακροχρόνιον ἔχον τῇ φρονήσει μα-
κρίαν. Τῇ δ' τὴν εὐνοίαν ὁμοῦν ἀφ' ὧν ἡμεῖς τὸ Ἐρα-
στῆς κατὰ τὰς γραμμάς, καὶ λατρεῖν ἴφθιμι, καὶ ἰσχυρὰς ἐν
ταῖς μάχαις.

19. Ἀφ' Ἐραστῆς] Docta est sane & acuta Pal-
merii conjectura; sed nihil tamen mutandum. Ne-
que enim ad rem quicquam facit, quotus ordine Ni-
costratus ab Hercule fuerit. De hoc Nicostrato v.
Plut. 494. f. 949. C. (Alius is est ab eo, cujus me-
minit Xenophon Ed. St. p. 276. 29.) Nostrum Is. B.
c. 22. & Quintil. II. 8. circa finem, ex quo & acta-
tem ejus discas [Cilix erat. Ol. CCIV. vicit Afr. ἀναγρ.
& Paus. Eliac. I.] Loyd.

22. Ἀλλὰ καὶ] De hoc tacet, M. du S.
25. Καὶ τοῖον ἡ ἱστορία, εἰ μὴ ἄλλως τὸ τερπνὸν παρεμ-
πορεύσαιο, πολλὰς ἀντὶ τῆς ἐραστῆς ὀπισπασαίης] Inter-
pres Salmurienfis: Proinde historia si jucundum audien-
tibus vice haberes, multos, a quibus scriberetur, allice-
ret. Incepta ratio. Non plures invitarentur ad scri-
bendas historias, de historicorum enim multitudine
conqueritur, sed ad legendas. Historiae enim illae,
quae posthabito vero soli studebant jucundo, ludibrio
& taedio gravibus virtus erant, & a nemine legeban-
tur, nisi mulierculis & adolescentibus, ut hac tem-
pestate, Romanensium, ut vocant, fabularum scri-
ptores. Verum hujus loci scripturam nobis servavit
codex Anglicanus, apud Bourdelotium, & excerpta
nostra, in quibus ἱστορίας legitur, quod pro ἱστορίας
reponendum. Et sic legisse videtur Micellus, ut ex ver-
sione patet: Quare historia siquidem obiter & velut
necessarium jucunditatem additam habeat, complures a-
matos ad se allicit. Paucis verbis interpositis, ma-
le scribitur & intelligitur hic locus: ἔτι κακίον εἶπεν
ἄξιον, ὅτι ἐδὲ τερπνὸν ἐν αὐτῇ τὸ κομιδῇ μυθῶδες, καὶ τὸ ἔ-
παιον μάλιστα πρόσαις, παρ' ἑκατέρω τοῖς ἀκούουσιν

ἦν, μὴ τὸ τερπνὸν ἐν τῇ πολλῇ δῆμον ἐπινοῦσαι, ἀλλὰ τῆς
δικαιοσύνης, καὶ τῆς δίκης συνοφιστικῆς προσέτι καὶ ἀκροασα-
μένους. Vertunt: Hoc quoque dici interpretatur, rem val-
de fabulosam, quodque in laudem maximopere inclinatur,
utrinque audientibus non esse jucundam, dum non de
facie hominum & promiscua plebe hoc intelligamus, sed
de iis, qui judicantibus, ac per forum, sycoφανταριστῶν
more auscultant. μὴ ponitur quidem nonnunquam
pro nisi, sed in hac notione non memini infinitivum
sequi. παρ' ἑκατέρω ἀκούουσιν, interpretantur, utrinque
audientes, quod quid sit non intelligo. Miff. recte:
παρ' ἑκατέρω ἀκούουσιν, ἢ μὴ τὸ τερπνὸν ἐν τῇ πολλῇ
δῆμον ἐπινοῦσαι in utroque, vel in utrovis eorum, (fabulis
sc. nimis, & operosis ludibus) audientibus, non esse
jucundam, si non faciem plebis & vulgus cogites, sed
eos, τὸ ἔπαιον μάλιστα πρόσαις, sunt laudes nimiae,
quae offendunt audientis animum. sic προσαιρη λέγεται
apud Diod. Sic. ea dicere quae ingrata sunt, & indi-
gnationem movent.

26. Ἐργάτας] Angl. ἱστορίας. J. B.
Ἐραστῆς] Recepimus in textum, P. etiam consen-
tiente. Vulgata enim nihili prorsus est. Exstat tamen
in M.

30. Ὅτι ἐδὲ — ἢ] Ὅτι ἐδὲ τερπνὸν ἐν αὐτῇ τὸ κομιδῇ
μυθῶδες, καὶ τὸ ἔπαιον μάλιστα πρόσαις, παρ' ἑκατέρω
τοῖς ἀκούουσιν ἦν. Indignis modis confundunt vio-
lantque hanc periodum & omnem ejus intelligendae
viam, inque ea sententiam Luciani interpretes Latini,
quorum Benedictus ita, rem valde fabulosam,
quodque in laudem maximopere inclinatur, utrinque au-
dientibus non esse jucundam. Quod quum per se ἀτε-
λές sit chimericum, imo falsum (& cur in interpre-
tatione omittit ἐν αὐτῇ?) tum si roges, cur Lucianus
dicat ἦν, non ἰσὶ, profecto nullam possit dare cau-
sam. Tantandem respondebit, si roges, quid sit
utrinque audire? Deinde pergit, dum non de facie ho-
minum & promiscua plebe hoc intelligamus, sed de iis
&c. Quid quæso intelligemus de illis, utrum lau-

ἐπαίνων μάλιττα * πρόσαιες παρ' ἐκάτε-
ρον τοῖς ὁ ἀκούσων ἢ μὴ τ' οὐρανοῖς καὶ τ'
πολύν δῆμον ὁ βῆπιόησας, ἀλλὰ τὴς δι-
κασιῶς, καὶ τῇ Δία, συκοφαντικῶς πρὸς-3
ἐτι γε ὁ ἀκροασομένων, ὅς ὅτε ἂν τι
λάβοι ὁ ὁδραμὸν, ὅς ὅτε ἂν τι
γυ ὁρῶντας, καὶ παύλαχθεν τῷ σώματι,
δεγγραμοδικῶς δὲ τῇ λεγομένων ἐκαστα
ἐξετάζοντας, ὡς τὰ μὲν ὁδραμὸν, 40
εὐθὺς ἀπορίππειν, ὁδραμὸν δὲ τὰ δοκι-
μα, καὶ ἐνομα, καὶ ἀκριβὴ τ' τύπον πρὸς
ὅς ἀποβλέποισι καὶ ὁ συγγραφεὺς, τ' δ'
ἄλλων ὀλίγων ὁ φροντίζων, καὶ διαρραγ-
σιν ἐπαίνωντες. ἢ δ' ἀμελήσας ἐκείνων, ἢ-45
δύνης πέρα τῷ μετρίῳ τ' ἱστορίαν μύθοις, καὶ
ἐπαίνοις, καὶ τῇ ἄλλῃ θωπείᾳ, τάχιστα ἂν

plane fabulosum; & laudare rem maxime
adversam in utramque partem esse audienti-
bus, si non faciem populi, & plebem co-
gites, sed hos, qui judicum more, quia
calumniatorum insuper, audituri sunt; quos
nihil fugiat, acutius videntes Argo, & ex
omni parte corporis; tum trapezitica ratio-
ne singula quae dicuntur explorantes, ut
adulterina abjiciant protinus, proba autem,
& legitima, & accurate expressa, recipiant:
ad quos videlicet inter scribendum oportet
respicere, parum autem curare alios, si vel
rumpantur laudando. Sin his neglectis,
condias ultra modum historiam fabulis &
laudibus, & lenocinio reliquo, facillime
eam

a. Πρόσαιες] Sic M. cum Edd. omnibus. An πρόσαιες? Ἐπαινοῖς Poll. b. Ἀκούσων ὁ] Sic J. & P. G.
'Ακούσων ὁ. Edd. & M. c. Ἐπαινοῖς] Ἐπαινοῖς Mf. Gr. Ἐπαινοῖς Edd. & M. Ἐπαινοῖς marg. A1W. d. Ἀ-
κροασομένων] Sic Edd. omnes. Ἀκροασομένων W. e. Παύλαχθεν] Παύλαχθεν W. f. καὶ] Absc. a W.
g. φροντίζων] Sic W. & Edd. omnes, excepta S. & A. quae male φροντίζων.

datis an laudantibus? Ad has tamen absurditates pre-
vit Micillus, cujus haec sunt; quod neque jucundum
adeo in historia, quod valde fabulosum est, & ad lau-
dem maxime inclinat, utrobique auditoribus esse solet,
dum non de face hominum ac multa promissuque plebe,
hoc intelligamus &c. illaudabili veritione. Interpretor:
non esse in historia jucundum id quod est oppido fabulo-
sum. Estiam laudationes nimium proclives, audientibus
accidunt in utramque (i. ut non sint semper jucun-
dae, sed queant esse jucundae, queant esse contrarias
& ingratæ ob varias causas ac vel dextre vel sinistre
accipi, ut maxime proprietatem phraecos attinga-
mus, quæ occurrat Ver. Hist. I. c. 40. οἱ μὲν παρ' ἐκά-
τερα ὁ ἴσου καθήκοντες.) Non intellige faciem confusam
ὁ promissuam plebem, sed &c. quibus verbis descri-
bit, quos ἀκούσας innuat: quasi dicat, non si eo us-
que alcendant istæ laudationes, ut etiam infimi vide-
ant te in laudando excedere modum, sed si tantum
sic agas, ut acutissimi id percipiant, vel ut ipse ex-
ponit supra c. XI. ὅταν κατὰ τὴν αἰσθὴν ὁ δῶν ὁ ἐπι-
κρίνεται τὴν θωπείαν, ἀλλ' ὁ δῶν πάντα ὁ ἀπίθανοι καὶ
γυμνοὶ διεξίσται.

32. Πρόσαιες] Videtur nihil opus esse huic loco,
nisi ut revocetur, quod jam factum, simpliciter Al-
dina lectio, sublato solum incitio, quod ibi etiam po-
nitur inter πρόσαιες & παρ' ἐκάτερον. Nimirum hoc
παρ' ἐκάτερον, in quo tanto opere laboratur ad πρόσαι-
ες refertur commodissime. Utrunque praeruptum est
& audientibus adversum atque molestum, non minus
quam asperum & praeruptum iter viatoribus, lauda-

re alios; difficile ergo scribenti, & in utramque par-
tem difficile, cum vel nimis videaris prodigus, vel
parcus nimis. Ut hic metaphorice Lucianus, sic pro-
prie Caesar B. Civ. I. 45. Praeruptus locus erat, utra-
que ex parte directus.

Ibid. Παρ' ἐκάτερον] Hic locus est mutilus] Longol. De
utraque auditorum parte intelligo, laudatis scilicet &
laudes audientibus. Alio tamen sensu usurpat, ex
Graeco, ni fallor, Terentius, in utramque partem, in
prol. Heautont. sub finem, & III. 1. 31. M. du S.

Παρ' ἐκάτερον] Conf. infra Is. β. c. 40. Et Θύων
διὰ XVI. M. du S.

33. Τοῖς ἀκούσων ὁ ἐπαινοῖς] Vulgatam mutavi
in in ὁ migrando, & distinctionem quæ post ὁ erat,
ante illud collocando, praecurrentibus G. L. & J. quod
enim vulgo legebatur καὶ τριπλὸν — τοῖς ἀκούσων ὁ,
μὴ τὸ οὐρανοῖς, &c. vertebaturque: neque jucundum
audientibus erat, dum non de face hominum intelligen-
mus, id ex Graeco sic vix elicias; jam vero ὁ μὴ
conjunctum apertius nisi significabit, & verbum erat,
satis intelligitur per ellipsin; sed pro ἐπαινοῖς jam
quoque recepi ἐπαινοῖς. durior hic enim est infiniti-
vus. Immo cum & margo A1W. id habeat, & Cl.
Gesnerus quoque sic legendum existimet, tanto magis
ad id recipiendum permoveor.

Ibid. ὁ μὴ — ἐπαινοῖς] Hic μὴ — ἐπαινοῖς. F. G.
Hic μὴ . . .] Sic omnino legendum cum Mf. G. P.
L. & Ed. J. Nisi cum G. mf. legas mox ἐπαινοῖς pro
ἐπαινοῖς. Reliquæ Edd. in &c. cum praecedentibus
conjungunt.

M. du S.
36. Ἀκροα-

QUOMODO HISTORIA CONSCRIBENDA SIT. 15

eum similem reddideris Herculi in Lydia : verisimile enim est alicubi eum te vidisse pictum, ut servit Omphale, habitu indutum plane alieno : illam quidem Leonina tectam, clavamque manu tenentem, nempe quasi Hercules sit ; ipsum vero in crocoto, & purpura, carpentem lanas, & sandalio Omphales percussum. Turpissimum illud est spectaculum, quod recedit a corpore vestis, nec satis applicatur, & quidquid in deo virile est, indecore effeminatur.

II. Ac vulgus quidem, haec ipsa fortasse in te laudaverit : at illi pauci, quos tu contemnis, suaviter sane & ad satiетatem ridebunt, videntes rem absurdam, in-

αμοίαν αὐτῷ ἐξεργάσασθαι τῷ ἐν Λυδίᾳ Ἡρακλεῖ. ἑσπεράκειν γὰρ ἡ περ σε εἰκὸς γε-
ογραμμένον, τῇ Ὀμφάλῃ δουλεύοντα, πᾶ-
ν ἀλλόκοτον σκεπὴν ἐσκευασμένον, ἐκείνην
μὲν, τὴν λέοντα αὐτῷ περιβεβλημένην, καὶ τὸ
ξύλον ἐν τῇ χειρὶ ἔχουσαν, ὡς Ἡρακλῆα
δοῦναι ἔσθαι, αὐτὸν δὲ, ἐν κροκωτῷ, καὶ πορ-
φυροῖ, ἔργα ἑαίνοντα, καὶ πατάμενον ὑπὸ τῇ
Ὀμφάλῃ τῷ ἰσχυρῶν καὶ τὸ δάμασ-
αἰσχρῶν, ἀφ' ὧν ἡ εἰδὼς τῷ σώματι,
καὶ μὴ προσέξασσα, καὶ τῷ θεῷ τὸ ἀνδρῶδες
ἀσχημότητος καταβηλενόμενον.

Καὶ οἱ μὲν πολλοὶ, ἴσως καὶ ταῦτά ἑ σε
ἐπαινέσονται· οἱ ὀλίγοι δὲ ἐκείνοι, ὅτι σὺ κα-
ταφρονεῖς, μάλα ἰσχυρῶς, καὶ ἐς κόρον γελάσον-
ται, ὁρῶντες τὸ ἰσχύμφυλον, καὶ ἀνάρμο-
τον,

b Που σε] Σί που W. i Σανδάλῳ] Σανδάλῳ W. h Σαν] Σαν M. P. & marg. A1W. Σαν servant Edd. & Ex. i Ἀσχύμφυλον] Sic dedi ex Codd. L. P. W. & Angl. Ἀσχύφυλον enim habebant Edd. omn. praeter Fl. quae Ἀσχύμφυλον. Et praeter J. quae Ἀσχύμφυλον.

36. Ἀκροατορ.] W. In reliquis ἀκροατορ. M. du S. Ἀκροατορ.] Etsi vulgata ferri potest, ut significet eos qui sic audire solent, tamen accuratior videtur lectio Cod. W. futurum exhibens, i. e. eos qui hanc historiam audieturi, vel lecturi sunt. J. F. R.

42. Τὰ τέτοι] Κατὰ τὸ τέτοι. F. G. Κατὰ quippe non inferendum, sed intelligendum, monere voluit, credo. J. F. R.

44. Φρατίζου] Tales ait Auctor comparandos esse auditores, quibus quis scripta sua velit probare, quae exactissime omnis examinent & ἀκριβομένως expendant : ad hos, inquit, ἀκριβομένως καὶ ἐν γνήσιον. ἢ δ' ἄλλοι ὀλίγοι φρατίζου. Sic namque ex vultis editionibus corrigendum ; posteriores pessime φρατίζου. J. F.

49. Γὰρ που σε] Ita που σε sine accentu exaratum est in Edd. praeter J. Fl. Ald. & hinc in reliquis. Neque enim Grammaticorum canon hic poterat observari, ut pluribus enclitica sese subsequenter, unius accentus in alteram transiret ; alioqui scribendum fuisset πῶς σε quod significatio quam πῶς hic habet, vix patitur. J. F. R.

Idem. Γογγυμμένη] Meminit hujus Torontius Eun. V. 3. Plautus etiam in Trin. initio ipso, & Pers. 5. Vide etiam Plus. 1406. 2. quo in loco γογγυμμένη legitur. M. du S.

54. Ἐν κροκωτῷ] Plutarchus quoque scribit Herculem κροκωτῶν pingi solitum. Crocota autem croci coloris vestis. Non. Marcell. A. P.

Ἐν πορφυρῷ] Quem cultum tamen deinceps ut & Herculis titulum adscribit Commodus. Novellus J.

14. 16. ἀποδοσάμενός τε τὸ Ῥωμαῖον & βασίλειος γῆμα, λατρεῖς ἐπεμνήσθη & Ῥωμαίων καὶ χάρης φέρων, ἀποδοσάμενός τε ἀλευργίᾳ & χρυσουφῶς ἰδόντες, ὅτι εἶναι καὶ ἀνδραγαθῶς αὐτὸν καὶ ὅφ' ἐν γήματι θαυμάσιον πολυτίμητον & ἱκανὸν ἰσὺν μιμούμενον. V. & Aristoph. Βατρ. p. 94. 2. M. du S.

Ἐν πορφυρῷ] Conf. Aristoph. Βατρ. 46. & ad eum not. Illustr. Ex. Spanh. qui & huic Luciani locum adfert & muliebres hoc vestimenti genus exponit ex Aristoph. V. 198. pollucidum asiaticum quod supra purpuream tunica m. J. F. R.

56. Σανδάλῳ] Sic pro σανδάλῳ constanter legitur in Edd. vet. quas excussi, & recte ; (quamvis utrumque dicatur.) Vid. supra Doer. Dial. XII. m. ubi plane idem ait : πατάμενον ὑπὸ τῇ Ὀμφάλῃ χρυσῷ σανδάλῳ. Et Dial. XI. m. πλάγας αὐτῷ ἵκνεται — τῷ σανδάλῳ, & sic alibi non semel, quare hoc praetuli, quia Nostro usitatus est. Addiderat Cl. La Croix, vid. Terentio. sine dubia respiciens illa in Eunuch. V. 8. 4. Ubi nam tibi committigari videam sandalio caput. Ad quae interpret. plura de sandaliis. J. F. R.

63. Ἀσχύφυλον] Flor. & Angl. Ἀσχύμφυλον & Ἀσχύφυλον. J. B.

Ἀσχύμφυλον] Variant hic libri : sed vera & genuina lectio est, quam ex W. P. & L. exhibeo. Consentiant omnes, exceptis duobus, in Ter. c. 16. Ἀσχύφυλον vero quod & apud Suidam perperam legitur ἀσχύμφυλον, aliud est. V. Hlad. I. 643. quod jam doctissimo Suidae editori observatum est. Adde Pith. 1672. 1. M. du S.

Ἀσχύφυλον] Cum non solent vocem facilem & obvia in ignotionem mittere librar. : ἀσχύφυλον autem

τον, καὶ δυσκόλλητον τῷ πράγματι. ἐκάστῳ γὰρ δὴ ἰδίον τι, καλὸν ὅστις. εἰ δὲ τῷτο ἐναλλάξαι, ἀκαλλῆς τὸ αὐτὸ ὡς ἢ χρῆσιν γίγνῃ. εἰ δὲ λέγειν ὅτι οἱ ἔπαινοι, ἐν ἑαυτοῖς τερπνοὶ, τῷ ἔπαινε μὲν, τοῖς δ' ἄλλοις, ἐπαχθεῖς καὶ μάλιστα ἢ ὑποφύεις τὰς ὑποβολὰς ἔχουσιν οἷς αὐτοῖς οἱ πολλοὶ ἀπεργάζονται, καὶ εὐνοῖαν καὶ ὡς τῇ ἔπαινε μὲν ἡρώδης, καὶ ἐνδιατρίβοντες, ἀχοι τῷ πᾶσι προφανῇ καὶ κολακείαν ἐξεργάσασθαι. εἰ δὲ γὰρ καὶ τέχνη αὐτὸ δρᾶν ἴσασιν, εἰ δὲ ὁπιοκιάζουσι καὶ ὁπείαν ἄλλ' ἐμπεσόντες, ἀδρόα πάντα καὶ ἀπίθανα, καὶ γυμνά διεξίσουσιν.

Ὡστε εἰδὲ τυγχάνουσιν ὃ μάλιστα ἐφίεν. οἱ γὰρ ἔπαινε μὲν πρὸς αὐτῇ, μισοὶ μᾶλλον, καὶ ὑποτρέφοντες ὡς κολακας, εὐδοχοῦντες, καὶ μάλιστα ἢ ἀνδράδεις τὰς γνώμας ὧσι. ὥστε ὁ Ἀριστοβούλου μονομαχίαν γράψαντες Ἀλεξάνδρου, καὶ Πόρου, καὶ

congruam & combinari nesciam. Singulorum enim propria quaedam pulchritudo est. Horum vero si vices permutes, deforme idem, quia extra usum suum, fuerit. Mirro dicere, laudes uni quidem forte jucundas, illi nempe, qui laudatur, caeteris vero graves, in primis si immodicos excessus habeant, quales vulgus scribentium facit, dum aucupantur eorum quos laudant benevolentiam, & in iis eo usque morantur, donec manifestam omnibus adulationem efficiant. Neque enim arte hoc facere norunt, nec adulationem inumbrant. Sed facto impetu, conferta omnia & improbabilia, & nuda persequuntur.

12. Adeo ut neque assequantur id quod maxime concupiscunt. Qui enim ab ipsis laudantur, odio magis illos habent, & tanquam adulatores averfantur, bene illi quidem, maxime si virili & magno sint animo. Quemadmodum, cum solitariam Alexandri cum Poro pugnam scripsisset Aristoteli

a. Ἐξεργάσασθαι. Ἐξεργάζεσθαι W. b. Ἀριστοβούλου. Ἀριστοβούλου μ. γράψας. Angl. M. & marg. Fl. Prius vero scribant Edd. & P.

sic Homer. Il. 1. 643. & Ω. 767. hoc servandum duco, & interpretatus sum, non quo illam plane cognitam habeam, sed ut convenire huic sententiae, nec repugnare locis Homericis videbatur.

f. M. G. Ἀσύνφορον. Verum est Librarios non solere vocem obviam in ignotiorem mutare; ideoque lubens concederem Cl. Gesnero Homerjcum ἀσύνφορον retinenti; si significatum ejus huc convenire certum esset. Verum quia non potuit scire quid Codd. nostri haberent, ego consensum eorum in voce obvia, & hic bene congrua, praefendum duxi, eoque magis, quia duae Edd. principes Fl. & f. ne quidem vulgatae adfuerint, sed ad alteram codicem quoque ducunt.

f. F. R. 82. Ἀριστοβούλου. Γράψαντες. Angl. Ἀριστοβούλου γράψας. f. B.

Ἀριστοβούλου. Adi Voss. de Hist. Gr. Laudat hunc Plus. in Alex. & 584. 1. unde liquet extitisse illius novam & ab hac diversam historiam. Strabo etiam XV. p. m. 494. A. Vid. & 608. 1. ejusdem P.

M. du S. Ἀριστοβούλου. Facessat lectio Codicum, nominativum exprimentium; etsi enim nominativi absoluti exemplum non desint, tamen quia iidem libri ἀναγνώτῳ non mutant, hinc nec γράψαντες nec Ἀριστοβούλου mutandum erat; non enim Alexander legebat, sed ipse Aristobulus auctor ei suum opus praelegebat,

quod olim moris fuisse, non est opus exemplis probari; quum Alexander postea demum librum arripuisse, & in caput auctoris projecisse dicatur. Exemplum autem istius nominativi quasi absoluti dabimus alibi.

f. F. R. 90. Ἐπὶ κεφαλῇ. Mirum videri possit usurpari hanc phrasin de libro, cum proprie de animalibus dicatur prono capite deturbatis, uti usurpatur in Gallo c. 23. ἐπὶ κεφαλῇ ἐς πύλινον ἰμπεριόντες. Sed videtur ad aliam etiam tandem usu detorta fuisse. Vid. de ara usurpatum Z. τ. c. 44.

M. du S. 93. Ἐν ἀκροῖ. Καὶ εἰ δὲ ἔτι Ἀριστοβούλου, τοιαῦτα ὑπὲρ ἑμοῦ μονομαχοῦντα, καὶ ἐλεφαντῶν ἐν ἀκροῖ φονεῖν. Scio ut defendi possit haec scriptura, verum persuasum tamen habeo Lucianum scripsisse, καὶ ἐλεφαντῶν ἐν ἀκροῖ φονεῖν. una sagitta elephantes interficere. Quod & Mf. prae se fert, ut nunc deprehendi, cum haec ex meis schedis, in quas ante viginti quinque annos has conjecturas inscripseram, exciperem; ut dubium nullum reliquum sit, vere me conjecisse.

f. G. G. Ἐν ἀκροῖ. Insolens admodum haec phrasin, nec Luciani manum hic agnosco, neque in his in Dial. Prot. & Plus. seu N. Δ. 23. καθιέμενον ἐν τῇ μέσῃ. In L. uti & in G. ἐν, quod commodius, sed nondum mihi rectum videtur, M. Vulgatum ἐν retinet. Elephan-

stebulus, & illum maxime libri sui locum ei praelegeret: putabat enim maximam se Rege gratiam initurum, quod mentiendi fortia quaedam facta illi adstrueret, & opera fingeret vero majora: arreptum ille librum, commodum autem in Hydaspes fluvio navigabant, praecipitem in aquam abiecit, addens, *te quoque oportebat, Aristobule, ita tractari, qui istam pro me pugnam susceperis, & jaculo elephantos interficias.* Et debebat ita indignari Alexander, qui neque architecti conatum ferret; polliciti, se Aethonem statuam ipsius facturum, & in Regis simulacrum transformaturum esse montem. Sed adulatorem statim hominem intelligens, non amplius illo, neque ad alia similiter *ut antea* usus est.

13. Ubi igitur in hisce jucunditas, nisi si quis plane sit stupidus, ut se in talibus laudari gaudeat, quorum e vestigio ostend-

ἀναγνόντων αὐτῷ τὸ τοῦ μάλιστα τὸ χαριέστατον ἔγραψε (ἄτο γὰρ χαριέστατα τὰ βασιλεῖ, ὅτι ψευδομένης δεξιᾶς τινὸς αὐτῷ, καὶ ἀναπλάτων ἔργα μείζονα ἀληθείας) λαβὼν ἐκείνῳ τὸ βιβλίον, (πλείοντες δ' ἐτύγγανον ἐν τῷ ποταμῷ τὰ ὕδασι) ἔριπεν ὅτι κεφαλὴν ἐς τὸ ὕδωρ ἐπιπὼν, καὶ σὲ δὲ ὅπως ἐχρῆν, ὡς Ἀριστοβύλε, ταῦτα ὑπὲρ ἐμῆ μονομαχίᾳ, καὶ ἐλέφαντας ἐν ἀκοντίῳ φονεύοντα. καὶ ἐμελλέ γε ὅπως ἀγαλακτήσειν ὁ Ἀλέξανδρος, ὅς γε ἐδὲ πῶ τῷ δεξιτέκτονι τόλμῃ ἠνέχετο, ὑποχόμενος τ' Ἀθῶν εἰκόνα ποιήσειν αὐτῷ, καὶ μέγα κροσμήσειν τὸ ὄρον ἐς ὁμοίτητα τῷ βασιλεῖ· ἀλλὰ κόλακα εὐθὺς ὅππῃ γινέσθαι ἀνθρώπων, οὐκ ἐπ' ἑδ' ἐς τὰ ἄλλα ὁμοίως ἐχρῆτο.

Πῶ τοίνυν τὸ τερπνὸν ἐν τέτοις, ἐκτὸς εἰ μή τις κομίδῃ ἀνίστηται, ὡς χαίρειν τὰ τοιαῦτα ἐπαινέμεν; ὡς αὖτε ποδας οἱ ἐλεγ-

ἔ' ἀναγνόντων] Sic Edd. & M. d' ἐκεῖνος] Deest in W. ἔ' ἐν] ἔνι G. L. recte. Prius autem Edd. & M. f' ὅς γε] Sic etiam M. Sed a recentiore manu.

4. Πῶς ποδας] Ἐγγύς, πλησίον. G.

phantos autem, quamvis haec quidem Aristobuli fabulosa erat narratio, conto transfixos Romae legimus a Commodo aliisque. V. *Æl. Lamprid.* c. 12. & not. *Cassiod.* *virium ad conficiendas feras tantarum fuit, ut Elephantum conto transfigeret.* M. du S.

Ἐν ἀκοντίῳ φονεύοντα] Etsi praepositio abundans pro ablativo instrumenti recte adesse potest, ut pluribus probavi ad *Herodot.* c. 5. & ante me Cl. *Hemst.* ad *Dial. mort.* XXIII. f. ubi καθάρων ἐν τῇ πέδῳ, quae verba *Solanus* immerito suspecta habet, tamen hic aliquantum languet historia; itaque in ἀκοντίῳ unice verum esse statuo, & recepissem profecto, si numerum elephantorum, qui excidisse videtur, addere ex aliquo Codice vel Editione possem. Sensus enim postulat, ut uno jaculo plures elephantos (simul) trajecissetur Alexander, ac tum adulatio nimia, quam *Lucianus* redarguere vult, sese prodit, quae jam in vulgata lectione nulla est; tum vero iusta Alexandri patet ira, quum ἀδύνατον adeo, sive manifesto falsa ipsi tribuuntur. Licet enim pluralis ἐλεφαντας sufficere videatur, & vel sic longe melior sensus sit, quam vulgatae; tamen hiat aliquantum oratio, nisi duos vel tres addideris. Miror *Solanum* haec in mentem non venisse, qui tam studiose haec verba videtur excussisse. T. II.

Quum sensus tamen in tam facile pateat. Fateor enim nihil novi esse singulos elephantos contis trajectos, sed parvo jaculo, quod diminutivum ἀκοντίῳ notat, unoque ictu duos transfixos, hoc erat miraculum. Ἐπὶ κεφαλῇ autem si non de capite libri, an igitur de capite auctoris intelligendum, quod Alexander petens librum simul in aquam projecit? potest enim ἐπὶ intelligi *versus*, ad; ita ut liber directus *versus* auctoris caput, etsi non tetigerit, in mare sit projectus. At sequens ἐν δὲ, id non permittit. J. F. R.

95. Ἀρχιτέκτονι] Dinocratis scilicet; cujus historia icitu digna. Is cum Alexandro innotescere cuperet, nec facilem ad eum aditum reperiret, ad hanc tandem artem confugit. Unctus & corona populea redimitus, pellem etiam leoninam, cetera nudus, induit: eoque ornatu locum petit qua Alexandro iter futurum sciebat. Eo viso rident comites, Alexander ipse novo spectaculo illectus hominem alloquitur, & mox suscipit. Hinc tanta viri fortuna, quam ut aulicæ artes aedificaverant, ita adulatio nimia deinde subvertit. Vid. *Vitruvium* in praef. At *Plutarcho* *Stasistrates* audit, non *Dinocrates* 597. 2. Sed *Dinocrates* etiam nomine occurrit apud *Plin.* & *Strab.* VII. qui Alexandriam ab eo, ad *Chalcedonem* formam descrip-

ἔλεγχον ἄνθρωποι ἄμορφοι ἄνθρωποι, καὶ
 μάλιστα γὰρ τὰ γύναια τοῖς γραφεῦσι πα-
 ρακλειώμενα ὡς καλλίστας αὐτὰς γράφειν
 οἶον. ἢ ἄμεινον ἔξιν ἢ ὄψιν, ἢ ὁ γραφεὺς
 αὐτὰς ἀρῶν τὰ πλεῖον ἢ ἐπαυθίσιν, καὶ
 τὸ λευκὸν ἐγκαταμίξιν πολὺ τὸ φαρμάκον.
 τοῖσι τοῖς συγγραφοῦσιν οἱ πολλοὶ εἰσι τὸ
 τήμερον, καὶ τὸ ἴδιον, καὶ τὸ χρωδῆς,
 ἃ, τι δὲ ἐκ τῆς ἱστορίας ἐλπίζωσι, ἢ ἑρα-
 πείοντες, ἢ μισοῦσιν, καλῶς εἶχεν, ἢ μὴ
 τὸ παρὸν, κόλακας προδόντας, καὶ ἀτε-
 χνῆς ὄντας, ἢ τὸ πῶν δὲ, ὑποπλὸν ταῖς
 ὑπερβολαῖς ἢ ὅλην πραγματείαν ἀποφαί-
 νοιτας. εἰ δὲ τις πάντας τὸ τερπνὸν ἡγῆται
 καὶ καταμιχθῆναι δύνῃ τῇ ἱστορίᾳ, ἢ πάσῃ

sed vanitas possit : ut homines deformes,
 praesertim mulierculae, quae pictoribus in-
 jungunt, se ut quam pulcherrimas pingant.
 Putant enim speciosiores se futuras, si plus
 floridi ruboris pictor adhibeat, & album
 multum pigmento admisceat. Tale est vul-
 gus historicorum, qui praesens tempori,
 & suae rei, & utilitati, quam sperant ex
 historia, serviant : quos bonum erat odisse,
 qui in praesens quidem adulatores manifesti
 & inertes sint, in futurum autem suis ex-
 cessibus suspectam totam rem faciant. Si
 quis vero putat, omnino jucunditatem ad-
 mistam esse debere historiae, ille reliqua ad-

ἢ ἑπαυθίσιν] ἑπαυθίσιν P. & marg. A. W. ἑπαυθίσιν Angl. ὁ τοῖσι τοῖς πολλοῖς W. ἢ καὶ] Absc. a
 B. Adest in F. H. P. & M. d. χρωδῆς] Sic Edd. & c. χρωδῆς W. ὁ ἑραπειῶν] ἑραπειῶν Angl. P. L.
 W. in rasura. Prius autem Edd. recte tuerentur. f. καὶ τὸ μ. W. g. Πάσῃ] Adest in W. &
 Ab. Adest in R. & cett. Edd.

ptam & conditam memoriae prodidit. *Vitruvius* qui-
 busdam a Luciano hic prolatis refragatur. Eandem
 historiam habes iterum. ὁ E. c. 9. M. du. S.

9. ἑπαυθίσιν] Angl. ἐπαυθίσιν. F. B.
 ἑπαυθίσιν] Οἷον τὸ ἄμεινον ἔξιν τὴν ὄψιν, ἢ ὁ γρα-
 φεὺς αὐτὰς ἰσχυρῶς τε πλεον ἐπαυθίσιν, καὶ τὸ λευκὸν ἐγ-
 καταμίξιν πολὺ τὸ φαρμάκον. Recte interpres : *Arbi-*
trantur enim melius se habituram faciem, si pictor illis
praecipuum ruborem illinat, & pigmento multum candi-
dis admisceat. Sed pro ἐπαυθίσιν scribendum ἐπαυθίσιν.
 Accedit proxime liber Anglicanus, quem vidit *Bour-*
delotius, qui legit ἐπαυθίσιν. Ἀνθίσιν & ἐπαυθίσιν est
 pingere, floridis coloribus inficere. *Herodot.* Clejo,
 πῶς μὲν φαρμακοῖσι προμαχῶν προμαχῶν πῶς
 variis coloribus. *Noster* inferius in hoc ipso libro: Οἱ
 δὲ ἰσχυρῶς μόνον, καὶ ἰσχυρῶς ἢ ἰσχυρῶς, καὶ ἰσχυρῶς,
 καὶ ἰσχυρῶς, καὶ ἰσχυρῶς τὸ χρῶμα. Illi vero
 tantum formabantur & secabantur, & poliebant, &
 conglutinantur, & consuebant, & aure inducebant.
Sophoc. ὁ γὰρ σὺ μὴ γινώσκῃς ἢ ἡντιμῶν. Te enim non
 agnoscent sic coloratum. *Synchus* : καὶ οὗτος ἐπαυθίσιν
 κατὰ τὸ παλαιὸν ἱερῶν. & statim mea gena rubore
 perfundebar. Ἀνθός, sive est color. Ἀνθός τὸ οἶον sunt
 picturae *Philostrato.* *Hesych.* ἄνθ. χρώμα. *Moscho-*
poulos τὴν διαμάχην Ἀφροδίτης συλλογῇ. ἀπὸ τῆς βορρῆς
 ἀφροδίτης λέγεται ἄνθ. κατὰ μὲν φανερὸν τὸ χρῶμα. ὡς δὲ
 τὸ φιλομαγὲρ τὸ ἴδιον ἄνθ. φαίνεται, ἡγὼν τὸ χρῶμα.
 καὶ δὲ ἴδιον βεβαίως κατὰ λέγεται ἀνθόκοισι πῶ-
 νας παρ' *Euripid.* Sic legenda sunt haec verba. *Locus*
Euripidis est in *Hecuba* v. 468.

ἢ ἑπαυθίσιν

Ζεῦσιν ἄνθρωποι πάλους

ἢ δαυδαλαῖσι ποικίλλουσιν ἀνθόκοισι πῶναις.

Ubi interpretes pessime : in crocea veste jungam cur-
 rui equos, in artificiosis variis croceo flore decoris
 tapetibus? Ἀνθόκοισι πῶναι sunt. fila variis coloribus
 tineta, licia diversorum colorum. Πῶναι μὲν, ἢ
 κα, subtemen, fila. χρυσόπαι vestes aureis filis pi-
 ctas, *Virgil.* picturatae auri subtemine vestes. Recti-
 tuenda est haec vox *Polluci* lib. X. c. 10. ubi recenset
 vocabula ad lanificium & texturam pertinentia : καὶ
 πῶναι & πῶναι κατὰ γῶν, κατὰ γῶν. Interpres : per
 fusum ducere, deducere. Quid lanificio cum penna. le-
 ge πῶναι. *Euripidos* autem sic vertendus : In crocea
 veste jungam currui equos, artificiosis pingens diversico-
 loribus filis. ἢ δαυδαλαῖσι ποικίλλουσιν est pro ἰ-
 ποκίλλουσιν δαυδαλαῖσι.

ἢ ἑπαυθίσιν] Ad hanc scripturam accedit Angl. Codd.
 quae in P. plane habetur. In vulgatis ἐπαυθίσιν. Vid.
 infra c. 55. M. du. S.

13. ἑπαυθίσιν] Angl. ἑπαυθίσιν. F. B.
 ἑπαυθίσιν] Sic infra c. 40. ἢ δὲ τὸ ὁμοῦ τὸς ἑπαυ-
 θίσιν, &c. aliam lectionem hic Codd. A. W. P. & L.
 praefurunt, haud sane spernendam, nempe ἑπαυθίσιν
 θῶναι, quam si admittas, suppl. &c. Sed in W. aliter
 prius fuerat. M. du. S.

19. Πάσῃ] Distinctione juvimus hunc locum & in-
 terpretatione. Jungebant ἑπαυθίσιν, & interpreta-
 bantur omni historiae : sic laborabant sequentia. No-
 bis πάσῃ esse aoristus primus ex πῶναι vel πῶναι
 quod de coloribus & pigmentis usurpari notum est.

J. M. G.

20. T. 1

QUOMODO HISTORIA CONSCRIBENDA SIT. 19

adspergat, quae cum veritate iucunda sunt 20 in aliis orationis ornamentis, quibus neglectis vulgares illi ea, quae nihil ad rem faciunt, inculcant.

14. At ego etiam enarrabo, quaecunque memini nuper in Ionia ex historicis quibusdam, & profecto in Achaia etiam, audita, idem hoc bellum enarrantibus. Et per ego vos Gratias obsecro, nemo his quae dicentur fidem denegat: vera enim esse jurare etiam possum, si urbanum esset jusjurandum scripto interponere. Unus quidem illorum aliquis a Musis statim initium fecerat, precatus Deas, ut manum scriptioni secum admoyeant. Vides quam concinnum principium, & conveniens historia, quae

τὰ ἄλλα, ἃ σὺν ἀληθείᾳ τερπνὰ ὄντι ἐν τοῖς ἄλλοις κάλλεσι τῷ λόγῳ· ὧν ἀμειλίχας οἱ πολλοὶ, τὰ μὲν προσηκούσα ἐπισυγκλῶσιν.

Ἐγὼ δ' ἐν καὶ διηγῆσομαι ὅπῃσα μέμνημαι ἑταρχῶ ἐν Ἰωνίᾳ συγγραφέων τινῶν, καὶ, ἢ Δία, ἐν Ἀχαΐᾳ πρώτῃ ἀκρόσας τὸ αὐτὸν τετὸν πόλεμον διηγόμενοι καὶ πρὸς Χαρίτων, μηδεὶς ἀπιστήσῃ τοῖς λεχθησομένοις, ὅτι γὰρ ἀληθὴ ὄντι καὶ ἐπαμοσάμην, εἰς οἷά τ' εἰον ἦν ὅρκοι ἐντιθέναι συγγράμματα· εἰς μὲν τις αὐτῶν ἀπὸ Μισσῶν εὐδὲς ἤρξατο, καὶ χαλῶν τὰς θεὰς συνεφέφασται τῷ συγγράμματι. ὁρᾷς ὥς ἐμμελὲς ἡ δέχῃ, καὶ ὥς πᾶσα τῇ ἱστορίᾳ, καὶ τὰ τοιαῦτα

h. Tā] Abest articulus a P. & L. Adest in Edd. i. Ἐμμελὲς] Εὐμελὲς Schol. male. Nihil mutant Edd. Coll. & M. k Πρὶ πᾶσι τῇ ἱστορίᾳ] Πρὶ πᾶσι ἡ ἱστορία Edd. Sed πρὶ exhibent Angl. P. W. & d. Tῇ ἱστορίᾳ vero Pell. Casaub. & Vorst.

33. Εὐμελὲς] Εὐρὺμ. V. Σεντ. G. (Εὐρὺμ. male edit.)

20. Τὰ ἄλλα] Hic aliquid desideratur. An μὴ παραλείπει, vel ὀρθολογῇ? F. G. Tὰ ἄλλα] Recte vidit Gries. aliquid desiderari, in vulgata, quae erat: τῇ ἱστορίᾳ πᾶσι, τὰ ἄλλα, &c. sine sequente verbo quod ad ἄλλα referatur, & sine ullo sensu; sed mutata a Cl. Gesnero distinctio mihi omnia sanare videtur; quare illam laetus amplector.

J. F. R.

21. Τῷ λόγῳ] Post hanc vocem excidit verbum, sine quo stare sententia non potest. Quodnam autem verbum exciderit quis sine Mss. ope divinabit? Vorstius conjicit, ante τὰ ἄλλα reponendum ἐστὶ καὶ, vel simile quid. In W. & Ed. Fl. deest πᾶσι, agnoscit P. [Hic aliquid deest, huic simile ἄλλα μεμνημένοι, & c. Longol.] Ego pro πᾶσι τὰ legendum censeo ἐπισυγκλῶσιν, τὰ, ut Anst. c. 22. M. du S.

25. ἑταρχῶ — πρώτῃ] Ex hoc loco discimus, quo tandem tempore patriam post primas peregrinationes reviserit Lucianus. Neque enim dubium est, quin de reditu in patriam hic locus sit intelligendus, de quo in Somnio c. 9. post peragratas Italiam & Galliam; cum ex Peregr. morte pateat c. 35. Satis fuisse ei temporis ad utramque visendam, & ex Somnio c. 9. patrem ibi habuisse obviam, constet. Certe hinc in Ionia circa annum Christi CLXIII. fuisse, liquido constat: quo tempore jam annos ad minimum XII. abfuisse a patria ex Nap. c. 35. Cum quater Olympia vidisset, certum est. Unde proclive est judicare, quae de sua vita in Somnio habet, consideranti, patriam quae primum revisisse. Quod hic ad Chronologiam

Lucianeam feliciter adstruendam substernendum fuit. Observanda autem hic est vis verbi ἑταρχῶ, quod recentius quid notat, quam quod mox sequitur, πρώτῃ. Rem unico exemplo illustrabo. In Apocryph. c. 2. quod apud iudices a se πρώτῃ factum rem simpliciter narrans dixerat; cum deinde ad argumenta ventum est; ut pondus rei addat, dum nuperrime factum esse ad causam facere videtur, non jam voce πρώτῃ, ut prius, dum nihil tale agebatur, sed voce ἑταρχῶς utitur c. 13. cuius vim mox paucis interjectis sequens addit eam esse, quam contendo, satis ostendit. Unde jam evicisse mihi satis luculenter videor, reditum Luciani in patriam flagrante eo bello accidisse; cum in Graecia jam ejusmodi historias recitari vulgo audierit, & mox in Ionia ejusdem farinae scripta, ante confectum id bellum nuperrime viderit. M. du S.

26. Πρώτῃ] Conf. mox c. 17. pr. & Is. m. c. 33. M. du S.

34. Πρὶ πᾶσι] Recte Angl. Cod. πρὶ. Sic Apolog. de Merced. Cond. de hoc proverb. Hesych. Pollux. Casaub. ad Charact. Theoph.

J. B.

Πρὶ πᾶσι] An conveniens, i. e. τῷ πρὶ ἀρχαῖς καὶ νεώτεροις.

F. G.

Πρὶ πᾶσι τῇ ἱστορίᾳ] Ex Angl. W. P. & L. pro vulgato πρὶ. Casauboni (ad Theophr. Char. p. m. 138.) ulterior emendatio est; nempe τῇ ἱστορίᾳ. Certe in Ed. J. cum jota subscripto ultima vox cernitur Ἀπολλ. μισθ. c. 4. Ratio proverbialis istius locutionis a calcceis petita est, de qua idem Casaubonus ibid.

M. du S.

Πρὶ πᾶσι] Omnino probanda lectio πρὶ πᾶσι. A-

τοῖς τῷ εἶδει τὸ λόγον πρέπουσα; εἴτα μι-
κρόν ὑποβάς, Ἀχιλλεὶ μὲν, τὸ ἡμέτεροι
ἀρχοῖα εἰκάξει, Θεοσίτῃ δὲ, τὸ τὸ Περσῶν
βασιλεία, οὐκ εἰδὼς ὅτι ὁ Ἀχιλλεὺς ἀμεί-
νων ἦν αὐτῷ, εἰ Ἐκτορα μᾶλλον ἢ Θεοσί-
τιν καθήρει· καὶ εἰ πρόσθεν μὲν ἐφύγεν
ἰσθλὸς τις, εἰδὼκε δὲ μιν μεγ' ἀμείναν.
εἴτ' ἐπὶ γὰρ ὑπὲρ αὐτῶν τι ἐγκώμιον, καὶ ὡς
ἄξιον εἶναι συγρᾶφαι τὰς πράξεις, ἔτω
λαμπρὰς ἕσας. ἤδη δὲ κατιῶν, ἐπὶ νηὶ καὶ
τῷ παρίδῃ τὸ Μίλητον, προσθίβεις, ὡς ἀμεί-
νων ὡιοῖ τῷ τῷ Ὀμήρῳ, μηδὲν μνη-
σθέντ' ἐπὶ τῷ παρίδῃ. εἴτ' ἐπὶ τέλει τῷ
Ῥοιμίῳ ὑποχέκτο διαρρήδην καὶ σαφῶς,

54que tale orationis genus deceret. Tum
paullum ingressus Achilli quidem nostrum
principem comparabat, Therisitae autem
Regem Persarum, ignarus, tanto sibi prae-
stantiorem futurum fuisse Achillem, si
Hectorem potius quam Therisitem inter-
emisset, & si ante quidem fugisset fortis
aliquis, hunc autem egisset multum prae-
stantior alter. Deinde subjunxit de se en-
comium quoddam, quamque dignus scri-
ptor tam claris factis contigisset. Jam ve-
ro progressus Miletum laudabat patriam
suam, subiciens, melius hac in re facere
se quam Homerum, qui mentionem patriae
musquam fecerit. Deinde in fine prooemii
pollicebatur totidem verbis & dilucide, se
ela-

a Ποιῶν] Ποιῶν P. Ποιῶν El. Vulgatam servant ceterae. b Προοιμίῳ] Sic Edd. vett. & S. Προοιμίῳ P. & A.

cumen in eo inest, quod narrat non historiae accom-
modatum genus dicendi, ipsumque adeo exordium
sed historiam ita institutam, ut ea poeticum & fabu-
losum exordium deceret. Exordium est velut pes,
cui tanquam calceus accommodatur reliqua inepti
scriptoris historia.

J. M. G.

36. Ἀχιλλεὶ] Homer. Il. B. 216.

M. du S.

40. Εἰ πρόσθεν &c.] Homer. Il. X. 158.

M. du S.

Lucianus, sic mutandus erit: Πρόσθεν μὲν ἰσθλὸς ἰφθύμης,
διῶκα δὲ μιν μὲν ἀμείνων. Sed quia sensus vulgatae fa-
lus est, & mutatio nimia foret, nihil in textu im-
muto, adlusionem tantum, non recitationem esse
credens.

J. F. R.

42. Ἰπὲρ αὐτοῦ τι ἔγκ.] Arrianum imitabatur, qui
initio libri de gestis Alexandri se ipsum μάλα Φορι-
κῶς ἐπαινῶ.

M. V. la Croze.

48. Προοιμίῳ] Ubi in omnibus aliis editionibus, uti
& in hac Salmurienfi, recte legatur ἐπὶ τέλει τῷ Προοι-
μίῳ, soli Amstelædamensis editionis procuratores de-
derunt Προοιμίῳ, ignari scilicet, Graecos & Προοιμίῳ
& Προοιμίῳ dicere, & Lucianum etiam saepe alibi hoc
maluisse.

J. F.

Prooimio] Nihil variationis hic loci notaverat Solan.
Cum vero Cl. Jansius dicat solum Amst. legere Προοι-
μίῳ, ipse Edd. contuli, vidique recte hunc observas-
se, Edd. vett. habere Προοιμίῳ; excepta tamen etiam
Parisiæ, quae aequae ac Amst. Προοιμίῳ habet; quod
quidem non ideo noto, ut cum redarguam in re nul-
lus momenti, sed ut Graevianam editionem, alioqui
pessime habitam a typographis & correctoribus, hic
excusem; quia suum Προοιμίῳ ex Par. desumere po-
tuerit. Rectius autem hic propter consensum, Προοι-
μίῳ edi certum est, idque aequae Graecum esse atque
alterum, vid. ap. Aeschyl. in Agam. p. 213. & in
fragm. Callim. Bontlejanis. N. CCXXIII. Τὸ τι μὲν

ὑποχέκτο Προοιμίῳ Ἀπολλόχου.

J. F. R.

52. Αἷμα δὲ τὸ πολέμου ἀρχῆς διέκριν] Non has
voces notant simul & causas unde id bellum coepisset
commemorando, ut vertit Benedicth. plane ex imita-
tione Micylli (& vix legas αἷμα ἀρχῆς, quum suffi-
ciant αἷμα πολέμου) sed causas simul principio belli ag-
grediens, quod satis patet ex ipsiis quae subjiciuntur,
excerpta verba.

J. G.

54. Οὐολόγιστος] Apud Xiphilinum scribitur Οὐολό-
γιστος. V. Adr. 264. B. Anton. 269. B. & 270. C.
D. & seqq. In nummis ΒΟΛΑΓΑΣΗΣ constantes
legi monet me Cl. Joh. Masson. Vide Spanh. M. du S.

58. Ἀρχῶν] Sic enim incipit historia Thucydidis.
Θουκυδίδης Ἀθηναῖος ἐκτίναξεν τὸ πόλεμον τὸ Πειλοποννη-
σίῳ καὶ Ἀθηναίων, ὡς ἐπολέμουν πρὸς ἀλλήλους, ἀρχαίον-
τες ἑαυτοὺς καλεσάμενοι. Vides omnia verbotenus ab hoc
descripta, praeter ultimam vocem, quae forsitan Lu-
ciani tempore in Codd. Thucydidis eo modo legeba-
tur, quo a Calpurniano scripta est. De συντίναξεν pro
ἐκτίναξεν Thucydidis, nimis innotum videatur:
promissive apud Lucianum scribitur, neque adeo mu-
tandum, quamvis sequatur ἐκτίναξεν.

M. du S.

60. Καὶ θυμῷ τῷ Ἀττικῷ λαμπρύνουσιν] Quid oro
χαρῆται cum θυμῷ; & quis ille θυμῷ vel animus
Atticus, quem offerunt interpretes? Scribe χαρισά-
ται ἐ θυμῷ τῷ Ἀττικῷ ἀπ. hoc est, festivissimum &
stygium Assicum spirans. Est enim allusio ironica ad
Hymettia mella, & alibi usus est. Mox recte ab Jac.
Micyllo Πομπηίων πόλιν redditur Πομπηιοπολίαν, ut
cognoscas errorem unius Benedicti non esse tanti, ut
ex eo incrementum capere debuerit alter, quem in
hac editione annotatum vides, & auctor dissertatio-
num de praestantia numismat. p. 529. Et an non alter
alterum inspexit?

J. G.

Ibid. θυμῷ] Καὶ τὸν ἀρχὴν ὡς ἐκείνος, σὺν τῷ αὐτοῦ
ἀνέματι ἔχεται, χαρισάται ἀρχῇ ἀπασάν, καὶ θυμῷ
αὐτοῦ.

QUOMODO HISTORIA CONSCRIBENDA SIT. 27

elaturum in majus res nostras, barbaros autem bello, quantum posset, & ipsum oppressurum: atque incipiebat hoc modo historiam, simul causas belli incepti persequens, *Impurissimus enim, quique pessime pereat! Vologesus, bellare cepit propter causam ejusmodi.* Hic quidem talia.

15. Alius vero summus Thucydidis imitator, praeclare ad exemplum illud suum compositus, etiam initium ut ille a suo nomine fecerat, suavissimum omnium exordium, & quod rhyum Atticum redoleat. Ecce enim, *Creperius Calpurnianus Pompeiopolitani, descripsit bellum Parthorum*

ὅτι μᾶλλον μὲν αἶρεν τὰ ἡμέτερα, τὸς βαρβάρους δὲ καταπολεμήσειν καὶ αὐτὸς, ὡς αὐτὸς δύνηται· καὶ ἤρξατό γε τῆς ἱστορίας ἑταῶς, αἷτια ἅμα τῷ τῷ πολέμῳ δεχρῆς διεξιόν· ὃ γὰρ μιανότατον, καὶ κάκιον· ἀπολυμνῶν· Οὐολόγιστον, ἤρξατο πολιεῖν, διὰ αἰστίαν τοιάνδε ἔστι μὲν, τοιαῦτα.

Ἄλλος δὲ Θεκυδίδης ζηλωτὴς ἀκρῶς, οὗτος εὖ μάλα τῷ δεχρῆτι πικρῶς εἰκασμένος, καὶ τὴν δεχρῆν ὡς ἐκείνου, οὐν τὰς εἰαυτῶν ὀνόματι ἤρξατο, χαριεστέως δεχρῶν ἀπασάν, 605· ὅς μιν τῷ Ἀθηναίῳ ἀποπνεύσαν· ὅρα γὰρ, Κρεπέρῳ Καλπυρνιακὸς Πομπηίουπολίτης, συνέγραψε τὸν πόλεμον τῷ Παρθυαίων

Οὐολόγιστον·] Nihil mutant Edd. & M. d. Θύμῳ] Sic Edd. P. & marg. AtW. Θύμῳ ceterae male & M. e. Κρεπέρῳ] Sic Edd. J. Ald. P. S. & c. Ἐσπέρῳ· καρπῶ. γρ. Κρεπέρῳ C. male. Κρεπέρῳ M. f. Συνέγραψε]. Sic Edd. ἀνέγραψε P.

13. Καὶ Ἰσπέρῳ * καρπῶ] Γρ. Κρεπέρῳ. G.

* Καρπῶ] Sic pro Καλπυρνιακῶ quoque editum invenio. Sed error est manifestus.

J. F. R.

εὖ Ἀθηναίῳ ἀποπνεύσαν. Interpres: Cum suo nomine principium duxit ut ille, festivissimum illud principium omnium, animusque Atticum spirans. Incepte animus Atticus tribuitur exordio. Lucianus scripsit, χαριεστέως ἄρχην ἀπασάν, καὶ θύμῳ τῷ Ἀττικῷ ἀποπνεύσαν. elegantissimum omnium exordium & thymum Atticum redolens: hoc est Atticam elegantiam. ut dū dum emendandum ostendi in lectionibus Hesiodis. Pertinet huc quod Philostratus minor lib. 11. *εὐχὴν de Pindaro prodidit: Αἰ δὲ ὕμνῳ μάλιστα ἀειρούμενοι* τὸ παιδίον, ἰπιδάλλονται τὸ μέλι, καὶ τὰ κάρνα ἀνέλκουσαι, δὲ τὴν ἰγχεσμένην, ἐξ ὕμνου τὰς καὶ ἡκούσι, καὶ δὲ τὴν λιπαρὴν & ἀειδόμεν Ἀπιδῶν καὶ τὸν αἶμα ἀνέλκωσι ἰσάμεν Πινδάρῳ. Quae vero intus apes sunt infansem curant, labris mel infundentes, aculeosque, ne parum laedant; contrahentes. Ex Hymetto fortasse veniant, & pinguis inelictisque Athenis: hoc enim ipsum puto Pindaro instillasse. mel nimirum Hymettium.

Θύμῳ] (Immo ipsa haec verba. V. not. nostr. ad 599. C. D.) M. du S.

Θύμῳ] (Symmach. Ep. III. ad Aufon. Erat quidem illa Acha salibus conspersa & thymo odorata. Terentian. de Metr. p. 2437. n. 9.) T. H.

Θύμῳ] Recte erat in P. sola. In ipso M. prave Θύμῳ. M. du S.

Θύμῳ] Non dubitavi hoc vulgatae praeferre, quae Θύμῳ, habebat, vertebatque animum Atticum spirans; quod nihili est, & ex accentu male posito natum. Herbam autem thymum Athenis multum in usu

fuisse, vid. Scholiast. ad Aristoph. Plut. 253. & 285. apud quem priore loco vertitur *cepa*, & pauperum cibis fuisse ab Schol. traditur: altero vero, *thymus*. At herba *thymus*, quam & hodie *thym* vocamus, multum differt ab cepis. *Thymum* herbam descriptam vid. 2p. *Diagor.* L. III. c. 37. Ubi *Matthiolus* eam & Graece *θύμος* vocari notat, & figuram addit, de cepis vero ibi nihil. Nec satis expedit differentiam, immo confusionem hanc *Salmas.* ad Solin. p. 907. Sed *cepas* forsitan ab animosa acrimonia sic vocatas conjicit, & cum *Hesychio* aliisque Lexicographis fatetur *θύμος* saepe *cepas* significare, sed radices herbae *thym* esui ineptas esse. Ego tamen ad herbam fragrantem *thymum* apud Lucian. respici censeo, quo cibos condivere ad gustum atque odorem gratiorem, immo acutiorem seu stimulantem ac salivam provocantem, adeoque adpetitum, ut vocamus, cientem, quo Lectoribus similiter movendam legendi cupiditatem designat.

61. Κρεπέρῳ] *Tacit.* An. 14. 5. de alio quidem, sed *Creperius* ibi scribitur, & sane in M. Κρεπέρῳ scriptum est. M. du S.

Κρεπέρῳ Καλπυρνιακὸς Πομπηίουπολίτης] Inep- te vertitur *Creperius Calpurnianus Pompei civis*, pro *Pompejopolita* vel *Pompejopolitanus*. Lucas Holstenius in notis ad *Steph.* de urbibus in ΠΟΜΠΗΙΟΝ ΠΟΛΙΤΗ. Almel.

Κρεπέρῳ Καλπυρνιακὸς Πομπηίουπολίτης] Quod *Almelou.* monet, id *Micyll* versio, quam *Parisina* Ed. exhibet, jam habebat. pro Πομπηίουπολίτης autem Πομπηίουπολίτης

καὶ Ῥωμαίων, ὥς ἐπολέμησαν πρὸς ἀλλή-
λους, δεξάμεν^α εὐδὲς Ξυψάμεν^α ὥς
μετὰ γὰρ ταύτῃ δεχθῆναι, τί ἂν σοι τὰ δό-
λοιπὰ λέγοιμι, ὅποια ἐν Ἀρμενίᾳ ἐδημη-
γόρησε, ἢ Κερκυραίων αὐτὸν ῥήτορα πρὸς
ῥητόμεν^α; ἢ οἷον Νισιβηνοῖς λοιμὸν, τοῖς
μὴ τὰ Ῥωμαίων αἰρεμένοις, ἐπήγαγε,
πρὸς Θουκλίδου χρυσάμεν^α ὅλον ἄρδην,
πλὴν μόνον τῷ Πελασγικῷ, καὶ τῷ τευχῶν
μακρῶν, ἐν οἷς^β οἱ τότε λοιμώξαντες, ὤκη-
σαν; τὰ δ' ἄλλα καὶ ἀπὸ Αἰθιοπίας ἤρξα-
το, ὥς καὶ ἐς Αἴγυπτον κατέβη, καὶ ἐς ἡ
βασιλείας γῆν τὴν πᾶσιν καὶ ἐν ἐκείνῃ γὰρ
ἔμεινε εὖ ποιεῖν. ἐγὼ γ' οὐκ ἴσθις αὐτὸν
ἐτι καλῶν τῶν ἀθλίων Ἀθηναίων ἐν Νι-
σίβει, ἀπῆλθον ἀκριβῶς εἰδὼς καὶ ὅσα ἀπελ-

et Romanorum, ut inter se pugnarunt; initio
facto ab eo inde tempore, quo conflatum est.
Ut post tale initium, quid reliqua tibi di-
cam, quomodo in Armenia concionatus
sit, in medium producto ipso Corcyraeo-
rum oratore? aut qualem Nisibenis, qui
Romanas partes non essent secuti, pesti-
lentiam immiserit, sumtam mutuo confer-
tim totam a Thucydide, excepto solo Pe-
laseico, & longis munitionibus, in quibus
habitabant qui tum laboraverant pestilentia.
Caeterum etiam inceperat ab Aethiopia, ita
ut deinde in Aegyptum descenderet, & in
Regis terras multas, & bonum factum,
quod in illis mansit. Equidem sepelien-
tem illum in Nisibi miseris Athenienses
relinquens discessi, cum accurate nossem,
quae

a Ξυψάμεν] Sic Fl. J. P. aliaeque. Κατὰ μὲν Thucyd. b Oī rēti] Probat Fl. J. P. Oī rēti W. male.
c Γῆν] τὴν βασ. τὴν γῆν τὴν W. d Νισίβει] Νισίβει W. Sed fuit Νισίβει.

πνέουσαι reponendum erit in *Amelovenii* nota, quam
ita exhibeo ut in *Græv.* editione exstat. At postero-
re modo scribit *Strabo* L. XII. p. 841. (al. 562.) Er-
ror autem *Benedicti* inde ortus quod in nonnullis Edd.
Πομπηίου πολέτης, disjunctim scriptum, vel duobus
tamen accentibus. In *Juss.* vero recte erat, ut de-
dimus.

Ibid. Παρσηκιστάλ.] Duæ hujus nominis urbes me-
morantur: altera in Cilicia, in Paphlagonia altera.
De posteriori intelligo.

67. Κερκυραίων . . β.] Armenium oratorem indica-
re videtur, qui a Romanis auxilium iisdem verbis
peteret, quibus Corcyraei apud *Thucydem* ab Athe-
nienensibus petunt. V. *Thuc.* I. c. & , si lubet, *Pott.*
περὶ Κερκυραίων μ. 239.

Κερκυραίων . . ῥήτορα] Vid. *Thucyd.* I. 32. adscripte-
rat *M. du S.* Et mox ad vers. seq. vid. *Thucyd.* II. 17.
Et post tres versus rursus *Thucyd.* II. 48. nempe ad
verba: ἀπὸ Αἰθιοπίας ἤρξατο.

68. Νισιβηνοῖς] Nisibis prius Antiochia Macedoniae
diēta, ultra Euphraten sita erat. De hac urbe *Xiphil.* in
Traj. 249. & 251. C. & *Illustr. Spanhem.* 605. *M. du S.*

71. Πελασγικῶν] Vid. *Thucyd.* II. 17. qui nefas du-
xisse Athenienses observat in eo loco quemquam ha-
bitare, quem tamen scrupulum necessitas obsidionis
exemit. Adde *Plin.* VII. 56. *Paus.* Att. *Plut.* Them.
App. Mithr. De μακρ. τευχ. Vid. *Thucyd.* I. 96. 107.
II. 13.

72. Αιμαθιστῆς] Vid. infra *Alex.* c. 36. *J. F. R.*

73. ἀπὸ Αἰθιοπίας] Cur autem ex Aethiopia usque
negator ille petierit, aperiet locus *Thucydis* (II. c.
48. p. 111.) Apud hunc enim initium pestis illius,
ex Aethiopia, quae per Aegyptum grassata, ac Ly-

biam, Persarumque imperium in Athenienses tandem
irruit: quod insulsi hic scriptor secutus, contra fi-
dem historiae ad sua tempora transtulerat. Coepit
enim Seleucia, vid. *Capitol.* in Vero c. 8. & in cum
locum *Salmasii* notas; & *Amm. Marcell.* Quae res
observata Medico summo hujus ætatis *Richardo Mead*
persuasit, Pestem esse morbum Africanum, qui aliis
in regionibus nunquam nascatur, sed ex Aethiopia ad
alias gentes, si res recte investigetur, semper per
contagium perlatus invenitur. Vide Librum quem
Anglice *de Peste* edidit, Latine etiam in exteriorum
gratiam in Hollandia excusum.

75. Ἐν ἐκείνῃ γῇ ἔμεινε] Hoc quid velit, & quam
callide a *Luciano* hic additum sit, haud facile intelli-
get, cui temporis illius historia menti non obversa-
bitur. Non constitit enim illuc pestis, quam vanus
ille scriptor in hostes Romanorum solos immiserat,
sed a Veri exercitu in Occidentem illata, per Ita-
liam, Germaniam, alias credo etiam Europae regio-
nes grassata est, teste *Capitolino* in *M. Aurel.* c. 13.
De ea intellige etiam, quae in *Alæ.* leges c. 36. Cre-
do itaque cum haec scriberet *Lucianus*, coepisse jam
apud Romanos pestem illam; indeque factum, ut sic
ironicas gratias Historico illi ageret, qui eam tam
caute in Mesopotamiae finibus desisse fecerat. *M. du S.*

77. Ἀθηναίους] Athenienses urbem admodum vo-
cat, qui revera Romani erant, quia a *Thucydide* om-
nia mutabatur fatuus ille, apud quem Athenienses
moriebantur. Nemo ergo de emendatione cogitet
textum depravatura.

80. Ἐπιμύς] Valde.
Ἐπιμύς] Vid. *Schol.* ad *Gall.* c. 23. ubi *ἐπιμύς*
τῶν, & *Parasit.* c. 48.

M. du S.
Ἐπιμύς

QUOMODO HISTORIA CONSCRIBENDA SIT. 23

quae etiam post meum discessum dicturus erat. Nam rursus hoc etiam valde frequens sune est, uti putent hoc esse Thucydideis familia dicere, si quis paucis immutatis ipsa illius verba dicat, etiam minuta illa, Ut ipse quousque dicas, Non propter eandem, profecto, Et illa parum aberas quia o-85
Idem enim hic scriptor multa etiam aratorum & machinarum genera, ut Romani illa nominant, ita retulit, fossam ut illi, & pontem, & similia dixit. Et cogita mihi, quae sit historiae dignitas, & quam deceat Thucydidem, inter Attica nomina Italica ista interposita esse, quae purpurae instar ornatum addant, ac decensiam, omninoque consentiant.

ἴσθ' ὅτι ἐρεῖν ἐμελλε. καὶ γὰρ αὐτὸς τὸτο ὁπτικῶς πάλιν ἔνθα, τὸ οἷα δὲ τὸτο εἶναι τοῖς Θουκυδίδου εἰκότα λέγειν, εἰ ὀλίγον ἐντρέψας, τὰ αὐτὰ ἐκείνους λέγει τις, μικρὰ καὶ κείνα, ὡς ὁ αὐτὸς ἀν' Φαίης, ὃ δὲ αὐτὴν, ἢ Δία, καὶ κείνα ὀλίγον δεινὰ παρέλκον. ὁ γὰρ αὐτὸς ὅτος συγγραφεὺς, πάλιν καὶ τὸ ὅπλον, καὶ τὴν μηχανήματα, ὡς Ῥωμαῖοι αὐτὰ ὀνομάζουσιν, ὅπως ἀνέγραψε, καὶ τὰ φρον, ὡς ἐκείνοι, καὶ γέφυραν, καὶ τὰ τοιαῦτα. καὶ μοι ἐπὶ νόσον ἡλικίαν τὸ ὁράξιμα τὸ ἱστορίας, καὶ ὡς Θουκυδίδην ἀρεπὸν, μετὰ τὸν τῶν Ἀθηναίων ὀνομάτων, τὰ Ἰταλιώτικα ταῦτ' ἐγκλεία, ὡς τὸν τὸν ὄφρα ὅπλοισιν, καὶ ἐμπρέποντα, καὶ πάντως συνάδοντα.

ΑΛ-

o Tuto] Tuto' W. f Kainia] Kainia Fl. Vulg. serv. cett. Kainia M. sed a recent. manu. g' Ous] Ous L. Nihil mutat Fl. f. H. P. b Ns] H M. Idia marg. AHW. & P. Vulgatum tucetur f. Fl. H. &c. i Par-
lino]. Parliuon W. k Atyra]. Atyra W. male.

79. T. 8. ... Ous] quantu] τῷ γὰρ ἐκείνου ὃ κατέρετο. M.

Verum *ἐκείνους* Bud. in Lex. vertit *me-
moriser*. Et in *Herodian*. *ἐκείνους* *manuscriptus*, *placi-
dus*, vertitur a Boeclero, vid. ejus Indicem. Qui
igitur haec concordant? Concordant eodem modo ut
ἐκείνους, quod *sufficiens* notat, ac tamen plerumque pro
multo, immo & quod modum interdum excedit, ac-
cipitur. Sic *ἐκείνους* medio significatu erit, quod de-
cet, *quantum par est*, at si *πάλιν* accedit, *quam mul-
tum* significare, nihil mirum. De *ἐκείνους* vid. Schol.
ad Gall. c. 23.

82. *Ἐντρέψας* — ὃ δὲ αὐτὸν] Locus corruptus. F. G.
Ἐντρέψας] Hic deest aliquid Longol.] Hic locus as-
terisco in Ed. f. notatur, ut mutilus, credo: quan-
quam de asterisco nihil monet editor *Antonius Fran-
cipus*. V. *Acrosp.* Ego certe depravatissimum judico.

M. du S.
Idia. Tū αὐτὸς ἐκείνους λέγει τις μικρὰ καὶ κείνα, ὡς καὶ
αὐτὸς ἀν' Φαίης] Sanè perperam Benedictus corrumpit
sententiam hujus loci, vertendo ac si omnia Luciani
essent, ea qua sunt ipsius diceret quispiam, parva &
illa, ut ipse dixeris etiam, quae sunt oppido insipida
& insulla. Contra peccavit *Micyllus* nimium curiose
vel potius inepte exprimendo ea, quae tanquam exem-
pla ex Thucydide sumpta & passim ab illius temporis
scriptoribus insulta Lucianus producit, in quibus pu-
tat quoque esse has ipsas medias voces, quum ex sint
merè Lucianæ. Verbat enim ea qua sunt ipsius
illius, diceret quispiam, ut *ἐκείνους*, hoc est,
parva & illa, & ὡς ὁ αὐτὸς ἀν' Φαίης, id est, ut ei-

iam ipse dixeris. Ut debes igitur, intellige, *ista*, qua
sunt ejus ipsius, dixeris quispiam, parva quoque illa,
ut ὡς ὁ αὐτὸς ἀν' Φαίης, ὃ δὲ αὐτὸν τὴν Δία, καὶ κείνα ὀλί-
γον δὲ παρέλκον. quae tria sunt frustra imitationis
perversæ.

83. *Ὡς ὁ αὐτὸς ἀν' Φαίης*] Καὶ τὸ αὐτὸ ἐκείνους
πάλιν ὅτι ἐστὶ, τὸ οἷα δὲ τὸτο εἶναι τοῖς Θουκυδίδου εἰκότα
λέγειν, εἰ ὀλίγον ἐντρέψας, τὰ αὐτὰ ἐκείνους λέγει τις μι-
κρὰ καὶ κείνα, ὡς ὁ αὐτὸς ἀν' Φαίης. ὃ δὲ αὐτὸν τὴν Δία καὶ
κείνα ὀλίγον δὲ παρέλκον. Salmurienfis: Nam rursus
abunde illud supplet, putare hoc esse Thucydidi similia
dicere, si parum reverisus, ea quae sunt ipsius, diceret
quispiam, parva & illa, ut ipse dixeris etiam. Non
ob eam causam per Jovem, & parum absuit quin illa
pretermisserim. Ecquid poterat monstrosius? Est ne
qui intelligat, quid interpret sibi velit. In Gracis
verbis nihil est quod paullo humaniorem moretur. Il-
lorum vero haec est sententia: Et hos namque valde
frequens nunc est, quod putent Thucydidem egregie se
referre, si paullulum mutatis Thucydideis quis dī-
cat, & illa quidem parva, ὡς ὁ αὐτὸς ἀν' Φαίης, hoc
est, ut ipse fatearis. Et ista, per Jovem, parum ab-
est, quin omiserim. Est hoc genus loquendi, ὡς καὶ
αὐτὸν ἀν' Φαίης. Thucydidi frequens, quod illi stulti
imitatores, servum pecus, saepius inculcabant, alia-
que, paucis immutatis, quod & avorum nostrorum
memoria in illis, qui Ciceroniani volebant videri,
non raro fuit exagitarum ab iis, qui veram Ciceronis
imitandi rationem tenebant.

F. G. G.

1. Plu

ἄλλοι δὲ τις αὐτῶν, ὑπόμνημα τῶν γεγονότων γυμνῶν συναγαγὼν ἐν γραφῇ, κομιδῇ πεζῶν, καὶ χαμαιπετῆς, οἷον καὶ τραπιάτης ἂν τις τὰ καθ' ἡμέραν ἀπογραφόμενος, συνέθηκεν, καὶ τέκτων, καὶ κάπηλός τις συμπερινοστῶν τῇ στρατιᾷ. πλὴν ἀλλὰ μετρίωτερός γε ὁ ἰδιώτης ἔστιν ἢ, αὐτὸς μὲν αὐτίκα δὴλῶν, οἷός τινι χαριέντι, καὶ δυνησομένῳ ἱστορίαν μελαχειρίσασθαι προπεποιηκώς. τὸτο μόνον ἠτιασάμην αὐτῷ, ὅτι ἕτως ἐπέγραψε τὰ βιβλία τραγικώτερον, καὶ ἤτοι τὴν συγγραμμάτων τύχην. Καλλιμόρφῳ ἱατρῷ τῷ κοηλοφόρῳ ἐκτῆς ἱστορίων Παρθικῶν. καὶ ὑπεγέγραψε ἐκάστη ὁ δριμύτης, καὶ, καὶ Δία, ἱεροποιῶν.

16. Alius vero quidam ex illo numero, commentarium eorum, quae gesta fuerant, nudum scripto congerens, pedestrem valde & humilem, composuit, qualem etiam miles fecerit, quae sunt quotidie, describens; aut caupo aliquis oberrans cum exercitu. Verum enim vero tolerabilior sane hic idiota erat, ipse quidem statim quis esset manifestus, sed qui alii venusto homini, & tractandae historiae perito, laborem praeceperit. Illud solum in eo reprehendi, quod ita inscripserat libros suos, stilo magis quam pro fortuna librorum tragico, Callimorphi, medici sextae contario-rum, historiarum Parthicarum, & subscriptus erat uniuscujusque libri numerus. Etiam;

a Προπεποιηκώς] Sic Mf. Gr. Item W. & P. Πεποιηκώς Edd. omnes. b ἠτιασάμην] Fl. ἠτιασάμην jo-ta subscripto ad latus posito.

1. Πλὴν ἄλλα μετ.] Prava versione pervertit Interpres omnem horum verborum elegantiam juxta & sensum, Πλὴν ἄλλα μετρίωτερός γε ὁ ἰδιώτης ἔστιν ἢ, αὐτὸς μὲν αὐτίκα δὴλῶν, οἷός τινι χαριέντι, καὶ δυνησομένῳ ἱστορίαν μελαχειρίσασθαι προπεποιηκώς. red-dens, Verum modestior est hic privatus, qui qualis sit, statim apparuit, atque alteri cuiuspiam, qui sit gratus, & historiam possit aggredi, materiam subministravit. Praeterquam quod χαριέντι hic non est gratus, sed doctus, politus, ut ad hunc locum animadvertit Graevius ὁ χαριέντις. in hac periodo non est, nec fit, sed esset vel foret vertendum fuit, ut saepe: vide sis quae supra lib. 1. c. 4. notavimus. Caeterum dixerat Noster, inter alios, quos malos viderit historicos, fuisse qui nudam, sterilem, & exilem corrasisset rerum farraginem, stylo pedestri, humi repente; non secus quam si miles quidam; quae singulis diebus gerantur, annotans, ea composuisset; vel faber, vel lixa castra sequens. Nisi quod (sic verto, quae porro Noster ait) melius modum teneres rudis ille & impolitus, qui statim qualis esset, cognosci posset, qui-que impendisset hunc laborem, cum ornandum daturus alii cuiuspiam polito ac erudito, & ad conscribendam historiam satis docto viro. Sic locus hic intelligendus, pro vulgato προπεποιηκώς ex Graevii MS. προπεποιηκώς lecto; verbo huic loco, ut recte Vir Cl. judicat, convenientissimo. Verbum προποιῶ habet quidem H. Stephanus, nempe in Thesauri Appendice; sed qualia ibi multa, nulla auctoritate subnixum: quod mirum, quum non modo hic in MS. verum etiam quater alibi Lucianus id usurpet: nimirum Tom. I. in Virar. Auditione c. 23. in de Gymnasis c. 9. & 26. f. ac in Rhetorum praeceptis c. 3. Huc pertinet Πρόπο-

ποιῶ, quod ab Hesychio exponitur ὑπερατῆς, ὑπερμετῆς, πρόχειρος, ἵτοιμος, ἀνεμπόδης. Sed perperam in Hesychio scribitur προποιῶ pro προποιῶ.

4. Χαριέντι] De illo qui nudos belli illius commentarios ediderat, perinde ac si nauta aut caupo annotasset, quae in castris essent gesta: πλὴν ἄλλα μετρίωτερός γε ὁ ἰδιώτης ἔστιν ἢ, αὐτὸς μὲν αὐτίκα δὴλῶν, οἷός τινι χαριέντι, καὶ δυνησομένῳ ἱστορίαν μελαχειρίσασθαι προπεποιηκώς. Interpres: Verum modestior est hic privatus, qui qualis sit, statim apparuit, atque alteri cuiuspiam, qui sit gratus, & historiam possit aggredi, materiam subministravit. Num ὁ χαριέντις est gratus? nugae. οἱ χαριέντις Graecis sunt homines docti, politi, elegantiore doctrina exculiti. Sic οἱ χαριέντις apud Aristotelem frequenter opponuntur, τοῖς πολλοῖς, plebi, sive indoctis, idiotis. οἱ χαριέντις τῶν ἱατρῶν apud nostrum alibi, doctissimi Medicorum. Dein pro προπεποιηκώς legendum ex Mf. προπεποιηκώς, eleganter. Sic igitur hunc locum verte: Verum modestior est hic inruditus scriptor, qui statim qui sit ostendit, (sive cur sic scripserit, prodit) alii doctiori, & qui par sit historiae scribendae, materiam praebuit, quod & Ciceronem, in commentario sui consulatus, & Julium Caesarem in commentariis de bello Gallico & civili secutos esse veteres referunt. προποιῶν est eleganter in alicujus gratiam laborare, operam alicui rei navare alterius commodo, temand bonz arbeiden / ut eodem modo loquuntur Germani & Belgae. quae notio hujus vocis a Lexicorum scriptoribus non fuit observata. Paullo post Tragicam inscriptionem librorum vocat, plenam tumoris, & fastus, cum quis magnifica nomina sibi & libro imponit. Τὸτο μόνον ἠτιασάμην αὐτῷ, ὅτι ἕτως ἐπέγραψε τὰ βιβλία τραγι-

QUOMODO HISTORIA CONSCRIBENDA SIT. 25

Etiam, me Jupiter, prooemium supra modum frigidum fecit, hac ratione concludens, familiare esse medico scribere historiam, siquidem Aesculapius ipse sit Apollinis filius, Apollo autem musageta & eruditionis omnis princeps: & quod, cum incepisset Ionica consuetudine scribere, nescio quo consilio ad communem subito transiit: ἱατρῆν dicens & πείρην, & δόξα, & νοῦτοι: reliqua vero, quae in usu multitudinis sunt, & pleraque, qualia πεμπνται e trivio.

17. Si vero me oportet sapientis etiam viri mentionem facere, nomen quidem illius in obscuro jaceat; dicam vero consilium, & libros nuper Corinthi editos, spe omni praestantiores. In principio enim,

ὃ τὸ προοίμιον ὑπὲρ ψυχρὸν ἐποίησεν, ἔτω συναγαγὼν οἰκείον εἶναι ἱατρῶ ἱστορίαν συγγράφειν, εἴγε ὁ Ἀσκληπιὸς μὲν, Ἀπόλλωνος υἱὸς, Ἀπόλλων δὲ, Μυσηγέτης, καὶ πάσης παιδείας ἀρχὼν. καὶ ὅτι δεξάμεν ἐν τῇ Ἰατρῇ γράφειν, οὐκ οἶδ' ὅ, τι δοῦσαν, αὐτίκα μάλα ὅπῃ τὴν κοινὴν μετέλλειν, ἡ ἱατρῆν μὲν λέγων, καὶ πείρην, καὶ δόξα, καὶ νοῦτοι, τὰ δ' ἄλλα, ὅσα ὁμοδίατα τοῖς πολλοῖς, καὶ τὰ πλεῖστα, οἷα ἐκ τριόδου.

Εἰ δέ με δεῖ καὶ σοφῆ ἀνδρὸς μνησθῆναι, τὸ μὲν ὄνομα ἐν ἀφανεί κείσθω, τὴν γνῶμην δ' ἐρῶ, καὶ τὰ πρῶτα ἐν Κορίνθῳ συγγράμματα, κρείττω πάσης ἐλπίδος ἐν δεξιῇ μὲν

ε' 0, τ1] Sic W. 0τι Edd. d' ἱατρῆν] ἱατρῆν Edd. omnes. M. in litura. e Τριόδου] Περιόδου W. & Fl. male. Ceterae recte τριόδου.

πύργου, ἢ κατὰ τὴν τὴν συγγραμμάτων τέχνην, Καλλιμόρφου ἱατρῶ τὴν Κοιλοφῶν ἑκτῆς ἱστορίας Παρθένου. Tragicam inscriptionem vocat, quod suo nomini Καλλιμόρφου adjecterit ἱατρῶ τὴν Κοιλοφῶν ἑκτῆς, quia hoc & a veterum consuetudine est alienum, & fastum prae se fert quendam Tragicum, hoc est qualis Regibus in Tragœdiis tribuitur. Inde illud Satyrici: Grande Sophocleo bacchatur carmen hiatus. Sic inferius c. 23. Καὶ μὴν ὁ ἄλλους ἰδίους ἀντὶ τοῦ προοίμιου λαμπρὰ, καὶ τραγικὰ, καὶ ἐκ παλαιῶν μακρὰ γράφουσιν. At vero alios etiam reperias, qui prooemia splendida, tragica, & summo opere proluxa scribant. Quid si Lucianus vixisset nostro tempore, & vidisset & inscriptiones librorum portentosas, nihil non grandibus verbis promittentes, & auctorum magnifica nomina, non uno versu contenta, ut miser Callimorphus prae his sit modestissimus, quantum nigri falis illi fuisset pendendum, ad hanc insaniam emendandam. Cum dicit κοιλοφῶν τὴν ἑκτῆς subauditur τάξις, centuriae sextae hastatorum medicus. τάξις est centuria, ut ordo apud Latinos. Hinc ordinis ductor centurio. Justin. Ordines nemo nisi sexagenarius duxit. Duas τάξεις cecant σύνταγμα, hoc est manipulus, τάξις non est legio; ut Latinus cepit interpretes. J. G. G.

Χαρίωντι] Junt. Χαρίωντι, quod solet saepe, ut paulo supra ἐν τριόδῳ, & infra, οὐκ οἶδ' ὅ, τι pro οἷα, item οἷα pro οἷα. nec tamen est suspicio, eam toties unum vocabulum in duo dispescere voluisse. De signific. voc. χαρίων, pro erudito, confer infra Tom. ult. Mor. Pe. reg. c. 39. Εἰ δ' ἐν ἰδίῳ τῶν χαρίωντα, ubi eodem significatu quem Cl. Graev. hic ostendit. J. F. R.

5. Προπονητής] G. W. & P. In Impr. πεπονητής. M. du S.

Tom. II,

8. ἱατρῶ τὴν Κοιλοφῶν ἑκτῆς] Interpretantur medici hastatorum legionis sextae; quam quidem interpretationem rejicit ordo, seriesque & positio articulorum, quae omnino alia esse debebat. Tum in Pseudomanti occurrunt voces illae, στρατιώταις δύο λογχοφῶν & κοιλοφῶν. Cuperem ex illis scire, quinam ex his accederet ad hastatos? at ibi Benedictus ex Erasmo alterum lancea, alterum conto armatum, non hasta. Quod me attinet, opinarer rectius verti posse ex Inscriptionibus, quas video exstare, Dianae. T. Fl. Flaccus. praef. alae. Ulp. consulariorum, vel Dianae. sacrauit. T. Fl. Italicus. praef. alae. 1. Ulp. consular. c. X. Sic optime verba Graeca nostri auctoris intelligi possunt, medici sexta consulariorum nempe alae. J. G.

ἱατρῶ] Malo legionem intelligere, donec Centurio cuique Medicum assignatum ostendatur. Cohortem tamen alii malunt, quia nullibi Legionis hastatorum mentio fit, inter quos Vir Doctiss. La Faye. Certe τάγμα Graecis ejus aetatis & Luciano ipsi Legio est, infra c. 31. M. du S.

18. ἱατρῆν] Consule Hippocr. qui ἱατρὸς & ἱατρῆν, ni fallor, habet. Cum enim insulsus iste a vulgata loquendi consuetudine in hisce recesserit, & ad Magistri Hippocratis Dialectum se converterit, sic scripsisse uti Hippocrates scripserat, necesse est; quod & in reliquis vocibus a Luciano hic allatis observatur. Noster tamen ἱατρῆν non ἱατρῆν cum Ionice scribit, vocat. Vid. Sup. c. 18. M. du S.

ἱατρῆν] Quod Solanus non coniecit, sed recte vidit, Ionica dialecto hoc vocab. scribendum, id adeo verum est, ut Mf. ne quidem indigeamus; quare id invitis Edd. recepi. J. F. R.

D.

27. Σο.

μὲν γὰρ εὐθὺς ἐν τῇ πρώτῃ τῷ προοίμῳ περι-
εῖδω, συνηρώτησε τῆς ἀναγιγνωσκούσας,
λόγον πάσι σοφὸν δεῖξαι σπεύδων, ὥς μόνῳ
αὐτῷ τῷ σοφῷ ὁ πρῶτος ἱστορίαν συγγραφεὺς.
εἶτα μὲν μικρὸν, ἀλλὰ συλλογισμὸς, εἰ-
3 τα ἀλλὰ ὅπως ἐν ἀπαλή οὐκ ἔστι συ-
νηρώτησιν αὐτῷ τὸ προοίμιον τὸ τὴν κολακείας
ἐς κόρον· καὶ τὰ ἐγκώμια Φορβικὰ, καὶ κομι-
δῇ βωμολοχικὰ. οὐκ ἀσυλλόγιστα μέντοι,
ἀλλὰ συνηρώτησιν, καὶ συνηρώτησιν καὶ κεί-
3 να. καὶ μὴν καὶ κείνο Φορβικὸν ἔδοξε μοι, καὶ
ἡκιστα φιλοσόφῳ ἀνδρὶ, καὶ πάσι πᾶσι
καὶ βαθεῖ πρῶτον, τὸ ἐν τῷ προοίμῳ εἰπεῖν,
ὡς ἐξαίρετον τῷτο ἔξει ὁ ἡμέτερος ἄρχων,
εἴγε τὰς πράξεις καὶ φιλόσοφοι ἤδη συγγρα-
4 Φειν ἀξιοῦσι. τὸ γὰρ τοιοῦτον, εἴπερ ἄρα,
ἡμῖν ἔδει καταλιπεῖν λογίζεσθαι, ἢ αὐ-
τὸν εἰπεῖν.

Καὶ μὴν εἰδὲν ἐκείνους ὅσιον ἂν ἀμνημονεύσαι,
ὅς τοιάνδ' ἄρ' ἔχον ἤρξατο. Ἐρχομαι ἐρέων
4 πρὸς Ῥωμαίων, καὶ Περσέων· καὶ μικρὸν ὕστε-
ρον· ἔδει γὰρ Πέρσῃσι γενέσθαι κακῶς· καὶ
πάλιν, ἣν Ὀσρόης, τὸ οἱ Ἕλληνες Ὀξυ-
γόην ὀνομάζουσιν· καὶ ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα.

statim prima prooemii periodo, interroga-
tione aggressus est lectores suos, studuit-
que sapientissimam rationem ostendere, *se-*
lum nempe sapientem decere historiam scribere.
Deinde paucis interjectis, syllogismus alius.

Et in universum omni genere argumentandi
per quaestiones compositum ipsi fuerat pro-
oemium. Adulationis hic fuit ad satieta-
tem, laudes importunae, & plane parasiti-
cae; neque illae tamen extra syllogismum,
sed interrogatae & collectae ipsae etiam.
Verum illud quoque importunum mihi vi-
debatur, & minime virum philosophum,
& barbam canam prolixamque decens, quod
in prooemio dixit, *illud eximium habitum*
nostrum principem, cuius actiones etiam
philosophi scribere jam dignentur. Tale quid
enim, si modo omnino veri quid subest, no-
bis existimandum relinquere potius oportebat,
quam ipsum dicere.

18. Neque vero fas fuerit mentionem
praetermittere illius, qui hoc coepit exor-
dio. *Venio dicturus de Romanis & Persis.*
Et paullo post, *debebat enim Persis male*
evenire. Et rursus, *erat Osroës, quem*
Graeci Oxyrhoën appellant. Et alia id genus
mul-

α ἀναγιγνωσκούσας] ἀναγιγνωσκούσας M. & Fl. Sed vulgatam exhibent Ald. J. P. H. &c. β πρῶτος] πρῶτος
Fl. Ceterae & M. πρῶτος. γ τὸ γὰρ τοιοῦτον] τὸ γὰρ τοιοῦτον ἰδὲν Coll. Nil mutant Edd. & M. nisi quod Fl.
τοιοῦτο. δ ἔδει] ἔδειπε P. ε ἡ] μάλα & Pell. f ἀμνημονεύσαι] ἀμνημονεύσαι W. g κακῶς] κα-
κῶς J.

41. Τὸ γὰρ τοιοῦτον] Γραμ. τὸ γὰρ τοιοῦτον ἰδὲν. G.

27. Συνηρώτησε τοὺς ἀναγιγνωσκούσας] Dialectice cum
lectoribus disceptavit. ut eis pauca, ἀλλὰ συνηρώτη-
σε καὶ συνηρώτησε κακῶς. Sed dialectice interrogata
collectaque etiam illa. Th. M.

42. Ἡ αὐτὸν αὐτῷ] Facebat illud μάλα quod Pell.
intrudit, in aliis Codd. & Edd. autem rectius abest,
quum satis per se elliptice intelligi soleat, ut in
Euang. Luc. XVIII. 14. κατέβη ἐξ αὐτοῦ διδασκαλίας· καὶ
τὸ αὐτὸν αὐτοῦ ἢ ἐκείνου. Ad quae verba plura L. Boi.
Conf. nos supra ad Dial. pro Laert. c. 12. ubi μάλα
etiam post αὐτὸν omitti solere notavimus, & forsan
pluribus indicabimus infra ad Gall. c. 18. J. F. R.

44. ἀμνημονεύσαι] Citatur e Laertio τὸ ἀμνημονεύ-
σαι. F. G.
ἀμνημονεύσαι] ἀμνημονεύσαι eodem sensu dixit

Laert. quod ego ad Laërtium observavi. *Amnesia*
similiter pro oblivione, usurpavit Papinianus l. 44.
de acquirenda vel amittenda possessione: *peregre pro-*
fecturus pecuniam in terra, custodia causa, consideras:
cum reversus locum thesauri immemoria non repeteret,
an desisset pecuniam possidere. AE. M.

ἀμνημονεύσαι] Non oblivionem hic significat, ut
Viro summo visum. Sed verti necessario, uti feci-
mus, debet. V. Orph. c. 20. ubi quidem ἀμνημονεύ-
σαι est, ut & apud Thucyd. III. 40. At hic apud Lucianum
eodem modo usurpatum vides ἀμνημονεύσαι. In
W. tamen ἀμνημονεύσαι legitur. M. du S.

45. Ἐρχομαι ἰσὺν πρὸς Ῥωμαίων] Vid. Herodot. I. 8.
& II. 161. M. du S.

48. Ὀσρόης] De hoc vid. not. Sout. cap. seq. J. F. R.
50. Ὀρμαίος

QUOMODO HISTORIA CONSCRIBENDA SIT. 27

multa. Vides, similis hic illi alteri, nisi quod iste quidem Thucydidi, hic vero Herodoto admodum erat similis.

19. Alius quidam dicendi facultate nobilis, Thucydidi autem similis ipse quoque, aut paullum illo melior, qui urbes omnes, & omnes montes, & campos & fluvios disertissime elocutus fuerit, & vehementissimum, ut putabat, illud, *In hostium capita malorum depulsor veritas!* Tantum frigus inerat supra Caspiae nives & glaciem Gallicam. Clypeus igitur Imperatoris toto vix libro ab illo descriptus est, & Gorgo in umbone, & oculi illius ex caeruleo & albo ac nigro, & balteus colore iridis, & dracones flexi in capreolos, & in cinctuos plexi. Vologesi quidem bracciae, aut frenum equi, Hercules, quot millia versuum singula horum occupant! & qualis caesaries Osrois fuerit, cum Tigrin transnaret: & in quale antrum confugerit, hederæ & myrti & lauri, ingenio sibi suo implexarum, & umbrosum illud undique facientium. Vide, quam ista sint necessa-

50^b ὁρᾷς, ὅμοιός ἐστι ἐκείνῳ, παρ' ὅσον ὁ μὲν, Θουκυδίδῃ, ἔστι δὲ, Ἡροδότῳ εὖ μάλα ὅμοιος.

Ἄλλος τις αἰοίδιμος ἐπὶ λόγων δυνάμει, Θουκυδίδῃ καὶ αὐτὸς ὅμοιος, ἢ ὀλίγον ἀμει-
ζων αὐτῷ, πάσας πόλεις, καὶ πάντα ὄρη,
καὶ ποδιά, καὶ ποταμούς ἐρμηνεύσας πρὸς τὸ
σαφέστατον, καὶ ἰσχυρότατον, ὥς ἔπειτα τὸ δὲ,
ἐς ἐχθρῶν κεφαλὰς ὁ ἀλεξίκακος τρέφει
τοσαύτη ψυχρότης ἐνῆν ὑπὲρ τῆς Κασπιακῆς
ὁχύονα, καὶ τὸ κρύσταλλον τὸ Κελικόν, ἢ γὰρ
ἀσπίς ἢ τῷ αὐτοκράτορι, ὅλα βιβλία
μόγις ἐξηρμηεύθη αὐτῷ, καὶ Γοργῶν ἐπὶ τῷ
ὀμφαλῷ, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῆς ἐκ κυανῆς,
καὶ λευκῆς, καὶ μέλαινας, καὶ ζώνῃ ἱεροειδῆς,
καὶ δράκοντες ἐλικηδόν, καὶ βοστρυχηδόν. ἢ μὲν
γὰρ ὁ Οὐολογέσσης ἀναξυρίς, ἢ ὁ χαλινὸς τῷ
ἵππῳ, Ἡράκλεις, ὅσαι μυριάδες ἐπὶ αὐτῷ
ἕκαστον τέτων, καὶ οἷα ἦν ἡ Ὀσρόου κόμη,
διανέοντος τῆς Τίγρηος, καὶ ἐς οἷον ἀντροῦ
κατέφυγε κίττω, καὶ μυρρίνης, καὶ δάφνης,
ἐς ταυτὸ συμπεφυκότων, καὶ σύσκιον ἀκρι-
βῶς ποιόντων αὐτὸ, σκοπεῖ ὡς ἀναγκαῖα
τῇ

h. Ὅρᾷς, ὅμοιός] Sic Edd. Ὅρᾷς ἔχ' ὁμοίους Angl. & P. 1. Ἱεροειδῆς] Ita recte inveni in P. S. H. Ald. Fl. F. Bz. Ἱεροειδῆς male f. & marg. ΑΙΩ. & L. Ἱεροειδῆς Angl. & G. Ἱεροειδῆς P. Vulgatae vero adiciuntur M. & Οὐολογέσσης] Sic legere f. Fl. H. Bz. & M. notat M. du S. 1. Τίγρηος] Nihil mutant f. Fl. P. H. & M.

50. Ὅμοιός] Ante hanc dictionem est ἔχ' in Angl. Cod. mendose. f. B.

Ibid. Οὐχ ὅμοιός] A. & P. In impressis nihil. Forſan scripserat Lucianus; ὡς ὅμοιός. quod eodem redit, & facile a Librario post ὁρᾷς omisſum fuerit. M. du S.

Ὅρᾷς, ὅμοιός] Non ita absurda est lectio Codd. ἔχ' inferentium, ut Bourdel. pronuntiat, potest enim interrogandi more accipi; nam vulgata hiat. Sed malim ὡς ὅμοιός legere, formula in his usitatissima. f. F. R.

61. Γοργῶν ἐπὶ τῷ ὀμφαλῷ] Ex initio Iliad. A. ubi Agamemnonis clypeus sic describitur. f. G. G.

Γοργῶν] Vid. Hom. Il. A. 36. & E. 741. M. du S.

64. καὶ ζώνῃ ἱεροειδῆς] M. ἱεροειδῆς. male, vide Hom. Il. A. v. 27. f. G. G.

Ibid. Ἱεροειδῆς] Angl. ἱεροειδῆς. f. B.

Ἱεροειδῆς] L. & Edd. f. ἱεροειδῆς, P. Ἱεροειδῆς: corrupte omnes. M. & Edd. reliquæ ut edi curavimus. M. du S.

Ἱεροειδῆς] Cum propter variationis multitudinem

editionum notas admodum perplexe notasset Solanus, ipsas denuo consului, & quinque priores sic ut edidi habere deprehendi, cumque id firmetur ex Homero, Iliad. A. 27. ubi post memoratos eosdem colores, etiam sequitur: ἑκάστην ἱστοῖαν ἰσικότες, nihil jam moror ceterorum Codicum varietates. f. F. R.

66. Ἀναξυρίς] Vid. Spanh. 538. qui in nummis ea femoralia exhibet. De his Brisslonius alique passim, vide, si lubet, not. ad Philostr. p. 34. M. du S.

68. Ὀσρόου κ.] Hujus jam supra nomen vidimus c. 18. vid. & c. 21. unde patet ducem eum fuisse exercitus, a quo fufus est Severianus. Nam quod fugientem hic audis, debetur hoc vanitati scriptoris. De coma Parthorum vid. Spanh. 450. M. du S.

69. Τίγρηος] Conf. hoc Dial. c. 30. M. du S.

70. Κίττω] Κίττω, καὶ μυρρίνης, καὶ δάφνης, ἐς ταυτὸ συμπεφυκότων. Interpr. hederæ, πικρὸν lauroque, quæ eodem loco creverant. Sed voluit haud dubie Lucianus, frondes earum arborum se invicem attigisse, implicitas fuisse, & in unum quasi coaluisse. H. V.

τῇ ἱστορίᾳ ταῦτα, καὶ ὡς οὐκ ἄνευ αὐ-
τῶν, ἦδει μὴ τι τῆ ἐκεῖ πραχθέντων.

ὑπὸ γὰρ ἀδυναμίας τῇ ἐν τοῖς χρησίμοις, ἢ ἀγνοίας τῇ λεκτέων, ἢ ἐπὶ τὰς τοιαύτας
τῇ χωρίων καὶ ἀντρῶν ἐκφράσεις τρέπον. καὶ
ὅποταν ἐς πολλὰ καὶ μεγάλα πράγματα
ἐμπέσωσιν, εὐόκασιν οἰκέτη νεοπλῆτῳ, ἄρ-
τι τῇ δεσπότῃ κληρονομήσαντι, ὅς ἔτε τι
ἐδοῦντα οἶδεν ὡς χρὴ ἀεὶ ἀλλεῖσθαι, ἔτε
δειπνῆσαι καὶ νόμον, ἀλλ' ἐμπηδῆσας
πολλάκις, ὀρνίθων, καὶ σουείων, καὶ λαγῶν
προκειμένων, ἢ ὑπερμπίπλα ἔτνης τι-
νός, ἢ τὰρίχου, ἔτ' ἀνδιάρραγῃ ἐοδίων
ἢ τῷ δ' ἔν, ὃν προεῖπον, καὶ τραύματα συν-
έγραψε πᾶν ἀπίθανον, καὶ θανάτους ἀλ-
λοκότους. ὡς εἰς δάκτυλον τῇ ποδὸς τῇ μέ-
γαν τρωθεὶς τις, αὐτίκα ἐτελεύτησε καὶ ὡς
ἐμβόησαντ' ἡμῶν Πρίσκου τῷ τραυμάτι, ὅ-
τι πτα καὶ εἴκοσι τῷ πολέμιον ἐξέθανον
ἔτι δὲ, καὶ ἐν τῷ τῷ νεκρῶν δευτέρῳ, τῷτο
μὴ, καὶ τῷ τὰ γεγραμμένα ἐν ταῖς τῇ

ria historiae, & quam sine istis nihil intel-
lexissemus eorum, quae ibi gesta sunt!

20. Prae imbecillitate enim in utilibus
recte versandi, aut ignorantia dicendorum,
ad tales regionum & antrorum descrip-
tiones confugiunt, & cum in multas magnas-
que res incidunt, similes sunt sermo divi-
osiarum insueto, creta nuper demum domi-
ni sui hereditate, qui neque vestis novit
quemadmodum induenda sit, neque ex
more cibum capere: sed irruens saepe, cum
tamen aves, & suillae, & lepores appositum
sint, in pulmentum aliquod aut salamen-
tum usque eo oppletur, ut ne rumpatur
metus sit. Ille igitur, quem modo dice-
bam, etiam vulnera descripsit omnino im-
probabilia, & mortes absurdas, ut aliquis
in pollice pedis vulneratus statim exspira-
verit; &, ut inclamante solum Prisco
duce, septem & viginti hostium mortui
sint. Insuper etiam in caesorum numero,
idque etiam praeter scripta in principum
epi-

a. [Πε] Ω. P. b. Αὐτῶν] Deest in W. c. Γὰρ] Nihil mutant J. H. Bz. P. Fl. & M. d. Ἀπὸ τῷ δισκ.
πλ.] Sic Fl. H. P. S. Ἀπὸ ἑλλης. τῷ δ. inverfo ordine J. & W. e. Ἐμπηδῆσας] Ἐκπῆσας L. f. Ὀρνίθων
Ὀρνίθων marg. A1W. & mox λαγῶν. g. ὑπερμπίπλαται] Sic Bz. Fl. J. H. P. & c. ὑπερμπίπλαται W.
h. τὰρίχου] τὰρίχου marg. A1W. i. Ἐπὶ] Sic edo ex Codd. M. P. L. A. G. Ἐπὶ ἐκτὼ Edd. omnes ab-
surde. k. ἐξέθανον] Ita G. & W. ἀπίθανον Edd.

84. ὑπερμπ. ἔτνης] * Ἀπὸ τῇ ὁ σύνταξις. τὸ γὰρ ἐπὶ
μῆκος + λέγειν Ἀπὸ τῶν αὐτῶν ἡ ἴφαιον, φασί, τῷ ἄρ-

του, καὶ κατὰ τὴν τῇ πρακτικῇ. Ἐπὶ πᾶσι ὅσοις + ἰμ-
χθῖν. V.

* Hoc Scholion male relatum ad verba οὐκ ἀπὸ τῶν κα-
τὰ νόμον, indicante Solano, eo quo pertinet, retuli. J. F. R.
† Λίχον] Λίχου Edit. Cler. quam contexit M. du S.

† Ἐμχθῖν] Ἐμχθῖν. M. Addi debuit & elixum. &c. Sic
Galenus &c. M. du S.

75. Γὰρ] Mallem γοῦν.

M. du S.

79. Νεοπλῆτῳ] Sic supra Tim. c. 5. & non semel
alibi (ex divisione Solani; quare suspicor jam esse ca-
put 7. vel 8. quod quaesitum irem, si esset tanti.)

M. du S.

85. τὰρίχου] Salsamenta enim, uti & ἰκθῦν, te-
nuiorum cibis. Unde proverbium τὰρίχου ἀξιοῦ-
τον, quo usus est Aristoph. in Vespis. Vide etiam
Theophr. Char. π. ἀγροικίας.

M. du S.

90. Πρίσκου] Bellum hic in Armenia gessit, quod
captis ab eo Artaxatis An. Christ. 164. confectum est.
V. Capitol. in M. Aurelio cap. 8. Statius Priscus.

M. du S.

91. Ἐπὶ καὶ ἐκτὼ] Angl. εἴκοσι.

J. B.

Ἐπὶ ἐκτὼ] A. G. M. P. & L. In impressis o-

mnibus pro εἴκοσι, legebatur ἐκτὼ.

M. du S.

Ibid. ἐξέθανον] Procul dubio recte Mf. Angl. & no-
ster: καὶ ὡς ἐμβόησαντ' ἡμῶν Πρίσκου τῷ τραυμάτι, ἔπτα
καὶ εἴκοσι τῷ πολέμιον ἀπίθανον, aut ut meus liber, ἐξέ-
θανον. sic mox iidem codices Κρόνου, non κρόνον. Illo
enim exprimere Graece voluit Saturninus. κρόνος enim
non Saturninus, sed Saturnus.

J. G. G.

ἐξέθανον] Sic praeter Mf. Gr. etiam M. In reliquis
ἀπίθανον.

M. du S.

94. Ἀρχόντων ἐπιστολαῖς] Quas epistolas intelligat,
haud facie dixeris. Sed tum ex phrasi τῷ ἀρχόντων,
tum ex historia, quae memorat Lucium Verum,
dum bellum illud gerebatur, sedisse Antiochiae,
proclive est suspicari de literis Prisci & Cassii, ad
Imperatorem L. Verum, intelligendum esse, quas
vul-

QUOMODO HISTORIA CONSCRIBENDA SIT. 29

epistolis mentitus est. Ad Europum enim hostium quidem cecidisse trecenties, & septuagies mille ducentos & sex: Romanorum vero solos duos, faucios autem factos novem. Haec nescio an sanae mentis aliquis ferat.

21. Verum illud quoque dicendum, quod non pusillum est. Prae nimio Atticismi studio, & accuratissimae circa linguam puritatis, ausus est talia etiam Romanorum nomina facere, & transferre in Graecum, ut pro Saturnino Κρόνιον diceret, Φρόντιον autem Frontonem, Titianum porro Τιτιάνιον, & reliqua magis etiam ridicula. Ad haec idem hic de Severiani exitu scripsit, deceptos esse alios omnes, qui ferro illum mortuum putent; periisse autem virum inedia, hoc enim mollissimum mortis genus illi visum, ignorans, totum quod

ῥαχόντων ὀπισθολαῖς ἐφεύσατο. ὅτι ῥ' Εὐ-
ζώπῳ, ἢ μὴ πολεμίων, ἀποθανεῖν μυριά-
δας ἑπτὰ, καὶ τριάκοντα, καὶ ἑξὶ πρὸς διακο-
σίους Ῥωμαίων δὲ, μόνους δύο, καὶ τραυμα-
τίας γενέσθαι ἑνέα ταῦτα οὐκ οἶδα εἰ
τις ἀν' εὐφρονῶν, ἀνάχοιτο.

Καὶ μὴν καὶ κείνο λεκτέον, ὃ μικρὸν ὄν.
ὑπὸ ῥ' τῇ κομιδῇ Ἀθηναῖος εἶναι, καὶ ἀπο-
κεκαθάρθαι πλεῖν Φωγὴν ἐς τὸ ἀκριβέστατον,
ἠξίωσεν ἔτι καὶ τὰ ὀνόματα ποιῆσαι ἢ Ῥω-
μαίων, καὶ μεταγράψαι ἐς τὸ Ἑλληνικόν,
ὡς ὁ Κρόνιον μὴ, Σατυρνήιον λέγειν, Φρόν-
τιν δὲ, ἢ Φρόντωνα, Τιτιάνιον δὲ, ἢ Τιτια-
νόν, καὶ ὅσα τᾶλλα πολλὰ γελοιότερα. ἔτι
ὁ αὐτὸς ἔτι, πρὸς τὸ Σέβηριανὸν τελευ-
τῆς ἔγραψεν, ὡς οἱ μὴ ἄλλοι πάντες,
ἐξηπάτην οἰόμενοι ἕξιν τεθνήσκειν αὐτόν,
ἀποθάνει δὲ ἀνὴρ, σιτίων ἀποχόμενος τῷ-
τον ῥ' αὐτῷ ἀλυπτότατον δοῦναι τὸ θάνατον.
οὐκ εἰδὼς ὅτι τὸ μὴ πᾶσι ἐκείνο πᾶν,
τρίων,

[Ἐννίος] ss. Angl. & P. Vulgatam servant Edd. & M. [Ἰππὶ] M. P. L. & Fl. Edd. cett. Ἰππ. n. Κρό-
νιον] Edd. omnes, praeter Ἰ. quae Κρόνιον, quam lect. firmant Codd. A. G. P. L. Κρονίων W. o. Τά-
λα] Ἄλλαι W. Τάλλα Ἰ. H. S. Τάλλα Fl. P. recte. p. Σατυρνήιον] Edd. fere omnes male Σαδριανὸν, praeter S.
& Bz. Αἰδῖαν eodem vitio laborat, quae paullo post tamen recte Σαδριανὸν habet. Σαυρ- W. ubique.

6. Σατυρνήιον λέγειν] Σατυρνήιον ῥ' Ῥωμαῖοι τὸ Κρόνιον λέγουσιν. V.

vulgaverint Imperatores, ut tanta victoria innotef-
ceret.

[Ἰβιδ. Εὐρώπῳ] Urbs est Mediae, inquit Palmerius. In
tabulis Geographicis cis Euphratem, in Cyrrhestica
ponitur.

95. Μυριάδας ἑπτὰ] Cum conjungi etiam possint
ad ultimam numerorum classē constituendam τριά-
κοντα & ἑξ., orietur numerus modestior 70236. Sed qui
mentiuntur, tales minutias non curant. Mendacia,
ut illa Jctorum favorabilia, sunt laxae interpretatio-
nis.

98. Ἐννίος] Angl. ss.

2. Ἰππὶ] Flor. ὑπὸ.

Ἰππὶ] M. P. L. & Ed. Fl. Reliquae ὑπὸ. M. du S.

6. Κρόνιον] Angl. Κρονίων.

Κρόνιον] Sic habet etiam P. L. & Ed. Ἰ. W. verò Κρό-
νιον. Libellum de morte peregrini amico inscribit, cui
hoc nominis erat; Cave putes hunc fuisse Saturni-
um. Extat etiam nomen hoc apud Plutarchum in
Mario. Frontonem quod attinet, fuit quidam Fronto
Philosophus, M. Aurelii praeceptor. V. Xiph. sub
finem M. Antonini, & M. Antoninum ipsum. I. 11.

vide etiam Xiphil. in Adrian. 265. D. de Corn. Fron-
tone, Jurisconsulto insigni. Sed hi omnes nihil ad
historiam illam, ni fallor.

9. Σαδριανὸν] Hoc nomen, ut & sequens Οσφροῆς
paulo aliter in Ἀλιξ. c. 27. effertur, ita tamen, ut
facile eosdem homines agnoscas. Apud Xiphil. ut
(& nostrum infra) Σαδριανὸν. In Adrian. 265. A. bis,
& B. vide & 268. ubi caedes ejus narratur, cum no-
nagenarius esset, tantaeque virtutis, ut a Trajano
Imperio dignus pronuntiatus fuerit. Patrem Lucia-
ni fuisse credo. Sed alio in loco (257. A.) aliter i-
dem, nempe Σαυρνήιον. Sed hic a nostro diverius,
de quo vide in M. Aur. 270. C. ubi Σαδριανὸν scribi-
tur; & Ἐλβγυμ dicitur Armeniae locus, in quo cir-
cumventus Romanorum exercitus internecioni totus
datus est. M. Σαυρνήιον ubique. Ἰ. Edit. & aliae non-
nullae hic & mox iterum Σαδριανὸν, quae cum dein-
de Σαυρ- recte scribant, nos & hic recte scribi eu-
ravimus, uti ante nos Bz. & Beaudichus fecerant. Se-
verianus autem hic Gallus dicitur a nostro Ἀλιξ. c. 27.
Armeniamque invasurus Alexandri Oraculum consu-
luit, quo responso, quoque exitu, ibidem discēs. M. du S.

τριῶν, οἶμαι, ἡμερῶν ἐγένετο· ἀπόλοι δὲ, ἡμέρας ἑπτὰ διαρκέουσιν οἱ πολλοί· ἐκτὸς εἰ μὴ τῷ Ὀσροῦς τις, ὡς Ὀσροῦς εἰσέλκει ὤλεθρον ἐς τὸν Σιδηριανὸς λιμῶν ἀπολήται, καὶ ἀπὸ τούτου ἔτι ἐπὶ γὰρ ἀπὸ τούτου ἐξέρχεται.

Τὸς δὲ καὶ ποιητικοῖς ὀνόμασιν, ὧν καλὴ Φίλων, ἐν ἱστορίᾳ χρωμάζουσιν, πᾶσι ἂν τις θείῃ, τὸς λέγοντας, ἐλέλιξε μὲν ἡ μηχανή, τὸ τεῖχος δὲ πᾶσιν, μεγάλως ἐδήμιον· καὶ πάλιν ἐν ἑτέρῳ μέρει τὴν καλῆς ἱστορίας· ἡ Εἰδοῦσα μὲν δὴ ἔτι τοῖς ὅπλοις ὤλεσεν ἀποκτείνοντο, καὶ ὁ Ὀσροῦς ἦν, καὶ κόνατος ἀπάνη ἐκείνη, καὶ ὁ στρατηγὸς ἐμερμήριζεν, ὧν τρόπον μάλιστα προσαγάγοι πρὸς τὸ τεῖχος· εἰτα μετὰ τὸν ἔτι εὐτελῆ ὀνόματα, καὶ δημοτικά, καὶ πτωχικά πολλὰ παρενέβητο, τὸ, ἐπέσειλεν ὁ στρατοπεδάρχης τῷ κυρίῳ, καὶ οἱ στρατιῶν ἡγόραζον τὰ ἐγγυρῶντα, καὶ ἡδὴ λελημένοι αὐτοὺς ἐγγυρῶντα. καὶ τὰ τοιαῦτα

passus est, trium, puto, dierum fuisse; qui vero cibo abstinent, etiam septem dies durare multos; nisi quis hoc putet, stetisse Osroën expectantem dum fame periret Severianus, & ob id ipsum per septem dies non supervivisse.

20 22. Eos vero quo quis loco ponat, jucundissime Philo, qui Poëticis in historia verbis utuntur, deditque stridorem Machina, procumbensque murus tanquam vehemens? Et rursus in alio libro praeclaræ historiæ, Edeffa quidem igitur adeo quassata circumsonat armis, strepitusque fuere & tumultus illa omnia. Et Dux versat sub petore curas, quæ maxime ratione ad muros accedat. Deinde inter hæc vilia adeo nomina, & plebeia & mendicorum propria multa inculcata erant, Epistolavit campidano Domino, & Milites mercabantur illis quibus indigebant, & Jam loti ad illos aderant,

a [ἑπτὰ] Ἐς ἑξῆς W. Vulgatam tuentur Fl. J. H. P. b [Ὀσροῦς] Ὀσροῦς τις W. c [Σιδηριανὸς] Hic rursus quædam male Σιδρι— præter Ald. Fl. S. H. & Bz. d [Διὰ τοῦτο] Διὰ τοῦτο J. uno verbo. e [ἐπὶ γὰρ] Sic Fl. J. H. P. ἐπὶ γὰρ W. L. & marg. Διὸ. f [τὸς ἐξέρχεται] τὸς J. Fl. g [Εἰδοῦσα] Αἰδοῦσα W. Nihil a vulg. abeunt Fl. J. H. P. h [Ὀσροῦς] Ὀσροῦς W. i [Δημοτικά] Edd. male Δημοτικά secunda longa, excepta S. & Bz. quæ o habent cum Cod. M. k [ἐγγυρῶντα] Sic J. Ald. Fl. H. P. S. ἐγγυρῶντα sine puncto subscripto M. Quin immo Fl. i plane exprimit ἐγγυρῶντα exhibens.

27. Ὀσροῦς ἦν ὁ κόνατος [Ἦτοι πρότος ὁ θύρατος, καὶ ψόφος. αὐτὸς ὁ κόνατος. G.]

18. Σιδηριανὸς Σιδηριανὸς λιμῶν (non λιμῶν, ut est in animadv. Cl. Bos) ἀπολήται, καὶ ἀπὸ τούτου ἔτι ἐπὶ γὰρ ἀπὸ τούτου ἐξέρχεται. Sensus verborum est: Severianum intra triduum mortuum fuisse, quem in diem ad septimum usque diem perferant plerique; nisi si quis adstiterit putet Osroën, & expectasse, donec fame enectus esset Severianus, & propterea eum non produxisse vitam per hebdomadam. Interpres postrema sic reddiderat: & ob hoc eum per septem dies in aciem non educisse. Verum hoc denotare ἐπὶ γὰρ, unde didicerit ille, nescio. Est ἐπὶ γὰρ hic absolute positum pro ἐπὶ γὰρ & βίον, h. e. insuper agere vitam, producere vitam, quemadmodum ἀγῶν & διάγῶν absolute etiam usurpatur sine voce βίον. Haec in animadv. p. 63. L. Bos.

19. [ἐπὶ γὰρ] Recte quidem Cl. Bos hoc verbum modo exposuit; non tamen est quod adeo præcise neget id quoque in aciem educere significare posse; nam ἐπὶ γὰρ & προσάγω in bellicis expeditionibus frequens, pro irruo, induco exercitum in hostem; adeo-

que non ita longe abludit ab educere in aciem. Dixi, credo, de hoc significato, ex Arrian. Exped. I. 1. p. 6. &c. ad Herodot. c. 68. Verum ideo nihilo minus veritio pristina erat absurda; quare eam mutavi. J. F. R.

20. Διὰ τὸ ἐξέρχεται Sic apud Athen. 301. A. ἀπὸ τούτου. V. Casaub. & II. 15. M. du S.

23. [Εἰδοῦσα] Εἰδοῦσα δὲ μηχανή, & τὸ τεῖχος δὲ πᾶσιν μεγάλως ἐδήμιον, & ut sequentia sunt verba Homérica. J. G. G.

[Εἰδοῦσα] Vide Il. A. 530. μέγαν δὲ ἐλάλιξεν Ὀλομπρον. M. du S.

24. [Εδούπησε] Voce δούπος utitur Xen. p. 164. 35. Sed nullibi, credo, verbo; præsertim cum μεγάλως &c. Vox Homero familiaris. Il. Δ. 504. Et ad quæ paullo post sequuntur, conf. eundem Il. B. 210. & B. 3. M. du S.

26. [Εδούπησα] Edeffa Arabiæ civitas, antea Antiochia dicta, ut scribit. Plin. l. V. c. 24. G. C.

[Εδούπησα] Olim Antiochia ad Καλλίον dicta. V. Plin. V. Y.

QUOMODO HISTORIA CONSCRIBENDA SIT. 31

erant, & similia: ut similis ea res esset tra-
goedo, qui altero quidem pede alto co-
thurno nitatur, alterum autem sandalio de-
vinctum gerat.

23. Ac videas etiam alios, prooemia 40
quidem splendida & tragica & ad excessum
usque longa scribentes, ut speres te mira
quanta post isthaec omnino auditurum: at
ipsum corpus historiae pusillum quoddam
& ignavum subjungentes, ut hoc etiam 4
simile videatur puerulo, si qua Cupidinem
vidisti sic ludentem, persona Herculis ma-
xima, aut Titanis, caput occultantem. Sta-
tim igitur qui audire, illud subjiciunt:
Parturiunt montes. Oportet autem non ita 5
esse, sed similia omnia, & ejusdem velut
coloris, consentiensque capiti corpus reli-
quum, ne galea quidem sit aurea, thorax
autem omnino ridiculus, ex pannis alicun-
de, aut pellibus putridis confusus, & vi- 5
mineus clypeus, porcina autem circa tibias.

ὅτι τὸ πρῶτον εἰκὸς εἶναι τραγῶδῶν, ἢ
ἕτερον μὲν πόδα, ἐπ' ἐμβάτε ὑψηλῆς ἐπι-
βεβηκότι, πατέρῳ δὲ, σάνδαλον ὑποδε-
δεμμένῳ.

Καὶ μὴν καὶ ἄλλως ἴδους ἀν, τὰ μὲν
προοίμια λαμπρά, καὶ τραγικά, καὶ ἐς
ὑπερβολὴν μακρὰ συγγραφοῦσας, ὥς ἐλπί-
σαι θαυμάσια ἡλίκα τὰ μὲν ταῦτα
πάντως ἁκούσας, τὸ σῶμα δὲ αὐτὸ ὅ-
τις ἱστορίας μικρὸν τι καὶ ἀγεννὲς ἐπαγοῦσας,
ὥς καὶ τῆτο εἰκέναι παιδίῳ, εἴ ποῦ ἐρωτῶ
εἶδες παίζοντα, προσωπεῖον Ἡρακλέους
πάμμεγα, ἢ Τιτᾶν περικείμενον· εὐθὺς
γὰρ οἱ ἀκούσαντες ἐπιφθέσκον αὐτοῖς, τὸ
ὠδινεν ὅρῳ. ὁ χρὴ δὲ μὴ ἕτας, ἀλλ'
ὅμοια τὰ πάντα, καὶ ὁμόχρῳ εἶναι, καὶ συν-
ᾶδον τῇ κεφαλῇ τὸ ἄλλο σῶμα, ὥς μὴ
χρυσὴν μὲν τὸ κράν εἶη, θάραξ δὲ πλά-
τυ γελῶν ἐκ ῥακῶν ποθεν, ἢ ἐκ δερμάτων
σαπρῶν συγκεκατυμένος, καὶ ἡ ἀσπίς οἰ-
σύνῃ, καὶ χοιρινῇ περὶ ταῖς κνήμας. ἴδους γὰρ
ἀν

1 Μετὰ ταῦτα] Μεταταῦτα junctim J. H. Ald. & Fl. m. Ἀκούσας] Ἀκούσας W. male. n. Ἐπαγο-
ται] Ἐπαγοῦσας M. Vulg. habet Fl. J. H. P. &c. o. Χρὴ δὲ] Χρὴ δὲ εἶναι, W. At illud εἶναι in nulla Ed.
invenio, alioqui facile admisissim.

49. Ἐπιφθέσκον αὐτοῖς] Ἐπὶ τῷ μεγάλῳ ἀμαυνοῦ-
ται τὸ ἐπιφθῆγμα. V. Parturient montes] Prover-
bium tritum. G.

* Τηροχρῶν.] In Ed. Clav. male Τηροχρῶν.

50. ὠδινεν ὅρῳ] ὠδινεν ἴσος, καὶ ἴσος μὲν. Παροιμία ἐπὶ
τῷ μεγάλῳ καὶ ὑπερχρῶνται, καὶ ὅστις ἀξία τελοῦται. V.
55. Οἰσύνῃ] Ἐκ λύγῃ πεπλεγμένη. V.

V. 24. & Spanh. 602. M. du S.
31. Δημοτικά] M. & P. In reliquis δημοτικά. M. du S.
32. Παρτοῦσας] V. locum manifestissimum, in Gal-
lo c. 11. ubi vox affinis παρτοῦσας adhibetur. M. du S.
Παρτοῦσας] Infra vero, Gall. c. XI. ait παρτοῦ-
σας ὑπαυχίνας. Et supra de Merc. cond. c. 32. συμ-
παρτοῦσας. M. du S.
34. Ἐγχρηζοῦσα] Castigat scriptorem historiae, qui
alibi multa poetica, alibi plebeia & barbara vocabula
suae intexuerat historiae. Inter plebeia etiam est τὰ
ἐγχρηζοῦσα. sed locus ille sic videtur esse interpungen-
dus & corrigendus: καὶ οἱ στρατιῶται ἐγχεζον τὰ ἐγχρη-
ζοῦσα, καὶ οἱ λαλοῦντο περὶ αὐτὰ ἐγχεζοῦσα. & milites
emebant sibi victum, & lauti illis indulgebant. ἐγχρη-
ζοῦσα Cicero & Tacito sunt utensilia, copiae victui ne-
cessariae. sed Graecum vocabulum apud nullum bonae
notae scriptorem invenias. Paullo ante πλοχίνα ἀν-
οῦσα, non inopia multa infarsa, ut stulte & sine sen-

tentia vertit interpres, sed mendicis convulsiō, aut,
ut Seneca loquitur, verba ad sumptum caveant spo-
santia. J. G. G.
46. Εἰ ποῦ] Infra vero Rhet. c. 6. in Junt. legitur
ἵπου τῷ Νιδῶν ἴδους, quod Solanus ex aliis Edd. in ἵ-
που mutavit, cui oblecti sumus. J. F. R.
50. ὠδινεν ἴσος] Paroemiog. J. B.
ὠδινεν ἴσος] In fabulis hodiernis Aesclopi non exstat.
M. du S.
55. Συγκεκατυμένος] Conf. infra Ἐπ. Κρον. c. 28.
M. du S.
Ibid. Καὶ χοιρὴ περὶ ταῖς κνήμας] Mellei profecto in-
terpretes. Benedictus, & tibialia ex corio porcino fa-
cta, male quidem, sed melius tamen quam Micylus
& tibialia concis incrustata aut ex corio porcino facta.
At quis dixit tibialia militum? An ita ignotae sunt
ocreae, quas haud dubie nunc intellexit Lucianus.
Itaque verte & ocrea circa tibias ex corio porcino. J. G.
57. Po-

ἀν' ἀρθόντες τοιαύτης συγγραφείας, τῇ ᾧ ῥο-
δίων Κολοσσὶ πῶς κεφαλὴν νανώδῃ σώματι
ὑπεπιτέντας· ἄλλως αὖ ἔμπαλιν ἀκέφαλα
τὰ σώματα εἰσάγουσιν, ἀπροσιμίᾳ, καὶ
εὐθὺς ἐπὶ τῇ πραγματείᾳ· οἱ καὶ προσείρι-
ζον· ἢ Ξενοφῶντα ὅπως ὀξυάμυνον, Δα-
ρεῖς καὶ Παρυσάτιδ' ὅπως παῖδες γίγνον· δύο
ἢ ἄλλως τῇ παλαιῶν· ἔκ' εἰδότες ὡς δυνά-
μει τινα προσιμιά ὅτι λεληθότα τῆς πολυ-
λῆς, ὡς ἐν ἄλλοις ὁ δείζομεν.

Καίτοι ταῦτα πάντα φορητὰ ὄντι, ὅσα
ἢ ἐρμηνείας, ἢ ἢ ἄλλης διατάξεως ἀμαρ-
τήματά ὄντι, τὸ δὲ καὶ ὅτι τῆς τῶν
αὐτῆς ψεύδεσθαι, ἢ ὁδοσάφας μόνον,
ἀλλὰ καὶ σταθμὸς ὅλης, τίς τῇ καλῶν ἔοι-
κεν; εἰς γὰρ ὅταν ῥαθύμως συνήγαγε τὰ
πράγματα, ὅτε Σύρω τινὶ ἐντυχῶν, ὅτε
τὸ λεγόμενον δὴ τῆτο, τῷ ὅτι κερύων
τὰ τοιαῦτα μυθολογούντων ἀκέσας, ὅτε

Videas enim satis multos id genus scripto-
res, Rhodii Colossi caput imponentes nani
corpufculo: alios contra ea, trunca suo
capite corpora inducentes, & statim ad res
ipsas aggressos: qui etiam suarum partium
esse volunt Xenophontem, qui ita coepe-
rit, *Darii & Parysuidis filii nascuntur duo*;
& alios antiquorum. Ignorant nempe, es-
se quaedam quae vim prooemiorum habeant,
sicut vulgi intellectum fugiant, ut mon-
strabimus alias.

24. Verumtamen illa omnia tolerabilia
sunt, quaecumque aut elocutionis, aut
constructionis reliquae sunt vitia. Mentiri
vero circa ipsa loca, non parasangis modo,
sed integris mansionibus, cui rerum bona-
rum simile est? Unus quippe eorum adeo
supine res congescit, qui neque cum Syro un-
quam locutus videtur, neque, quod est in
proverbio, in tonstrinis talia fabulantes au-
disse,

a ῥοδίων] ῥοδίου L. b δείζομεν] δείζομεν W. Nihil mutant Edd. priscæ. c Περὶ] Περὶ W. & Fl. male.
Ceterae recte περὶ. d Ἐπὶ κερύων] Sic recte marg. A1W. item Fl. S. & A. Ceterae pessime Ἐπ. κερύων
Εἰς κερύων.

58. Νανώδῃ] Μικρῇ. G.

70. Παρασάγ[ας] Εἶδος μίτρον Περσικῶ ὁ ἐστὶ στάδιον
λ'. V.

57. ῥοδίων] Inter Colossos & statuas ingentes im-
primis celebratur Colossus Rhodius pedibus centum
& quinque altus.

ῥοδίων Κολοσσῶν] Centum is & quinque pedes altus
traditur fuisse, sive LXX. cubitorum. *Plin. XXXIV.*
7. Strabo XIV. p. 652. C. Philostr. Vit. Apollon. V.
7. Vide etiam Scaligeri animadv. in Eusebii Chron.
No. 1794. p. 137. Chares Lyndius Lyssippi discipulus
fecit, duodecim annorum spatium ad id consumpto;
anno ante Chr. 278. Annos 56. cum steteret, terrae
motu prostratus est, (anno ante Chr. 222.) nec un-
quam restitutus. Jacuit ad an. usque Christi DCLXXII.
quo capta a Saracenis Rhodo, vaenit. Post tot detri-
menta, tantum aeris tamen ablatum est, ut DCCCC.
Cameli eo fuerint onusti, unde calculo inito ultra
700, 000 librarum pondo fuisse liquet; Camelo cui-
que nempe DCCC. libris assignatis. Vid. not. no-
stram ad Is. a. c. 18. De terrae motu, quo prostra-
tus est, videndus Polybius. V. p. 428. 429. M. du S.

ῥοδίων] (Conf. infra Icarom. c. 12. ἢ ῥοδίων Κολο-
σσῶν ἰσοσάμειον. Et sic saepe alibi solet. quae tamen
non adduco, quia & altera lectio bona, hanc tamen,
ut nostro usitatum praefero.

J. F. R.

62. Ξενοφῶντα] At dubitari a quibusdam audio, an
recte Xenophonti tribuantur illi commentarii: quo-
rum ego rationem miror, cum & veteres agnove-
rint, neque quicquam sit, quod repugnet. Adde *Ael.*
Var. H. VII. 14.

M. du S.
Ibid. Δαρείου & Παρυσ. Vid. *Xenoph. Anab. I. M. du S.*

70. Παρασάγ[ας] Vox Persica & Arabica XXX. au-
tem stadia valet. Vid. *Herod. II. p. 57. 2. M. du S.*

74. Ἐπὶ κερύων] Optime hunc locum ita restituit
& vertit *Benedictus* noster, cum antea in omnibus,
excepta *Fl.* conjunctim legeretur Ἐπικουρίων. Notum
autem est veteres illos Athenienses in tonstrinis ad
confabulandum convenisse frequentes, uti nos nunc
in *coffipoliis*. Sic *Aristoph.* in *Pluto* p. 338.

Καὶ τοὺς λόγους γ' ἢ τῇ Ἑρακλῆα, πολλὸς.
Ἐπὶ τοῖς κερύωνσι τῇ καθήκοντι.

Ubi diversa quidem phrasim, sed eandem Scholiastes
cum Luciano adhibet. Quo quidem in loco miror
doctissimam *Daceryam* maluisse Terentium adducere
(*Ph. 1, 2, 39.*) moris illius testem, quam aut *Lucia-*
nus aut *Theophrastus*, apud quem etiam celebris est
in

QUOMODO HISTORIA CONSCRIBENDA SIT. 33

disse, ut de Europa verba faciens ita dicat, *Euporus vero sita est in Mesopotamia, mansiones duas ab Emphrate remota: condiderunt illam Edeffeni.* Neque satis hoc illi fuit, verum etiam Samosata patriam meam, ipse vir fortis eodem in libro sublatam, sua cum arce & munitionibus transtulit in Mesopotamiam, ut includatur inter ambo amnes, quam proxime utrinque praeterlabentes, & tantum non ipsa alluentes moenia. Ridiculum autem fuerit, si nunc causam apud te, mi Philo, dicam, non ex Parthis me esse, neque Interamnium hominem, quibus me correptum scriptor admirabilis novum colonum adscripsit.

25. Illud etiam, Mehercule, usquequaque probabile de Severiano idem ille, interposito iurejurando, dixit, se profecto audisse quemdam eorum, qui ex ipso facto aufugerint. Neque enim ferro illum vo-

αὐτὸν Εὐρώπῃ λέγων, ὅτως ἔφη· Ἡ δὲ Εὐρώπος, κεῖται μὲν ἐν τῇ Μεσοποταμίᾳ, σταθμὸς δὺο τῷ Εὐφράτι ἀπέχουσα, ἀπέκισαν δ' αὐτῇ Ἑδεασαῖοι· καὶ ἐδὲ τῆτο οὐκ ἀπέχρησεν αὐτῷ, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐμὴν πατρίδα τὰ Σαμόσατα, αὐτὸς ἐν τῷ αὐτῷ βιβλίῳ ἀγάμεν ὁ γενναῖος, αὐτῇ ἀκροπόλει, καὶ τείχεσι, μετέθηκεν ἐς τὴν Μεσοποταμίαν, ὡς περὶ αὐτῶν αὐτῷ ὑπ' ἀμφοτέρων τῶν ποταμῶν, ἐκατέρωθεν ἐν χρῶν παρμειβομένων, καὶ μονογενὲς τῷ τείχεσι ψευδῶν. τὸ δὲ καὶ γελοῖον, εἰ σοὶ νῦν, ὦ Φίλων, ἀπολογούμεν, ὡς ἐκ Παρθυαίων, ἐδὲ Μεσοποταμίτης σοὶ ἐγὼ, οἷς με φέρων ὁ θαυμαστός συγγραφεὺς ἀπακίσει.

Νῆ Δία, καλέω κομιδῇ πειθανὸν πρὸς τῷ Σεληνιανῷ ὁ αὐτὸς ἔτι εἶπεν ἐπομοσάμεν, ἢ μὴν ἀκῆσαι τινος τῷ ἐξ αὐτῶν τῷ ἔργῳ διαφυγόντων. ὅτε γὰρ ξίφει ἐβελή-
σαι

e 'Απύκισαν] 'Απύκισαν W. f 'Εδεασαῖοι] Αἰδεασαῖοι W. g 'Απύκισαν] 'Απύκισαν M. h Σεληνιανῷ] Sic jam bene Edd. Σεληνιανῷ W. ubique.

81. Τὰ Σαμόσατα] Σημαιοῦ ὅτι Σαμοσατῆς ὁ Λουκιανός. V.

in eam rem locus in Char. p. 36. ubi vide *Causab.* notas p. 243. Add. *Plutarch.* 1273. qui a Theophrasto *ἀοικα συμποσία* dictitari ait solita, & 903. 2. Vide etiam *Diog. Laërt.* in Pittaco p. 19. D. W. τῷ 'Επικουρίῳ.

77. Εὐρώπος] V. supra c. 20. & infra c. 28. M. du S.

81. Σαμόσατα] Recte igitur in titulo Samosatensis dicitur. At non recte in plerisque, si non in omnibus, tabulis nostris geographicis, ad Euphratis ripam ipsam ponuntur Samosata.

M. du S.

83. Μετέθηκεν] Ad h. l. haec notat Cl. La Croze: Complura ejusmodi in antiquis inveniri par est, quibus hodie conciliandis operam & oleum perdunt οἱ παλαιοὶ κριταί.

F. F. R.

85. Εὐ χρῶ] Conf. supra *Zenx.* c. 6. f. & saepe 2. libi.

M. du S.

91. Νῆ Δία καλέω κομιδῇ πειθανὸν πρὸς τῷ Σεληνιανῷ ὁ αὐτὸς ἔτι εἶπεν ἐπομοσάμεν, ἢ μὴν ἀκῆσαι τινος τῷ ἐξ αὐτῶν τῷ ἔργῳ διαφυγόντων] Salmuriensis: *Quin et illud per forum admodum credibile idem dixit de Severiano, appposito juramento, quod audivisset ex aliquo eorum, qui ex eo ipso opere aufugerant.* Nihil dicam de voce barbara in versione juramento, pro quo Latini.

Tom. II.

ni dicunt *jure jurando.* 'Εξ αὐτῶν τῶν ἔργων, non est ex ipso opere, sed ex illo ipso proelio. *Thucyd.* lib. 3. & *Lucianus* in hoc ipso libello c. 29. *ὅτι τῷ ἔργῳ in ipso proelio.* saepe ἔργον κατ' ἔχον proelium, bellum notat. τρωϊκὸν ἔργον *Arriano* est *Trojanum bellum.* Et sic accipiendum in illo notissimo versu *Homeri:* Μυῖαν ῥήτορ' ἔμμεναι πρακτικὰ τε ἔργων. *Verborum oratorem esse, actionemque rerum.* Phacnicem ait *Achillem* docuisse pacis & belli artes, ut discitus esset in concionibus, rebus vero gerendis strenuus, & manu fortis. Apud eundem πολεὶς ἰσχυρὸς est fortis, strenuus.

Κάτθαν' ὁμοῦς ἐπ' ἀνδρὸς ἀνὴρ, ὅτε πολεὶς ἰσχυρὸς.

Occidit tam ignavus, quam fortis. *Iliad.* 4, cum *Patroclum* fecerant, λαοὶ δ' ἐπὶ ἔργῳ τράπωνται. *Eustathius* dicit τῷ πολέμῳ. ὅσπου φησὶ μύγα ἔργον ἄρεος. Sic *Latinis res gerere.* *Horat.*

Res gerere et victos ostendere civibus hostes

Attingit solum Jovis.

F. G. G.

92. Ἐπομοσάμεν] Sic *supr.* *Hermot.* c. 67. Sed ἔπομοσάμεν. *Apol. pro Merced. Cond.* c. 6.

M. du S.

E

4. 00

σαι αὐτὸν Σποδανεῖν, ἔτε Φαρμάκῃ πινεῖν, ἔτε βρόχον ἄφαδ', ἀλλὰ τινα θάνατον ὅπνιοσαι τραγικόν, καὶ τῇ τόλμῃ ξενίζοντα· τυχεῖν μὲν γὰρ αὐτὸν ἔχοντα παμμεγέθη ἐκπώματα ὑάλῃ, καὶ καλλίστης ὑάλῃ. ἐπεὶ δὲ πάντως Σποδανεῖν ἔγνωτο, κατὰξαντα τὸ μέγιστον τῶ σκύφον, ἐν τῷ θραυσμάτων χρήσασθαι εἰς σφαγὴν, ἐντεμόντα τῇ ὑάλῃ τὸ λαιμόν. ἔτως δ' ἔξιφιδιον, ἐλογχάριον εὔρεν, ὡς ἀνδρείος γε αὐτῷ καὶ ἡρώϊκος ὁ θάνατος γένοιτο.

Εἶτα ἐπειδὴ Θουκυδίδης ὀπιτάφιόν τινα ἔπει τοῖς πρώτοις τῷ πολέμῳ ἐκείνῃ νεκροῖς, καὶ αὐτὸς ἡγήσατο χρεῖναι ἐπειπεῖν τῷ Σεβηριανῷ. ἅπανσι γὰρ αὐτοῖς πρὸς τὸ εὐδέναι αἴτιον τὸ ἐν Ἀρμενίᾳ κακῶν, καὶ Θουκυδίδην, καὶ ἄμειλλα. Θάψας ἔν τῳ Σεβηριανῷ μεγαλοπρεπῶς, ἀναβιβάζειαι ὅτι τὸ τάφον Ἀφρανίου τινα Σίλωνα εκατόνταρχον, ἀνταγωνιστὴν Περικλέους, ὃς τοιαῦτα καὶ τοσαῦτα ἐπερρητόρευεν αὐτῷ, ὥστε μετὰ τὰς Χαρίτας πολλὰ πᾶν δακρύσαι παρὰ τῷ γέλωτι· καὶ μάλιστα ὁπότε ὁ ῥήτωρ ὁ Ἀφρανίος, ὅτι τέλει τῷ λόγῳ δακρύων ἅμα σὺν οἰμωγῇ παρπαθεῖ, ἐμμένῃσι τῷ πολυβέλῳ ἐκείνων δείπνων, καὶ προπόσειων· εἶτα ἐπέθηκεν Αἰάντειόν τινα πῦρ κορωνίδα· σπασάμενος γὰρ τὸ ξίφος εὐγενῶς πᾶν,

luisse mori, neque venenum bibere, neque laqueum sibi innectere, sed tragicam mortem aliquam excogitare, & ipso consilio novam. Habuisse illum forte pocula mirae magnitudinis vitrea de vitro pulcherrimo. Cum autem mori omnino decretum esset, confregisse scyphorum maximum & fragmentorum uno usum ad caedem, incisio vitri ope gutture. Adeo pugionem aut lanceolam non invenit, ut certe virilis illi & Heroica mors contingeret.

26. Deinde quando Thucydides funebrem quasi orationem habuit primis illis in bello mortuis; ipse quoque existimavit dicendum aliquid esse de Severiano. Omnibus enim illis cum Thucydide, penes quem tamen nulla causa est illorum in Armenia malorum, certamen est. Postquam ergo sepeliit Severianum magnifice, ad sepulcrum statuit Afranium Silonem quendam, Centurionem, Periclis aemulum, qui talia ac tanta de illo declamat, ut, ita me Graciae! multum sane lacrumarum risus mihi excusserit, & maxime cum orator Afranius in peroratione, lacrumans cum ejulatione maximi affectus indice, mentionem facit sumtuosarum coenarum, atque propinationum: deinde sumtam ab Ajacis fabula cononidem imponit. Stricto enim ense generose

a Κατάβητος] Κατάβητος. W. Nihil mutant Fl. J. H. P. b Εἰς σφαγὴν] Εἰς τὴν σφαγὴν W. c Εἰφιδιον] Εἰφιδιον W. d Ἐκείνῳ] Ex W. & L. Ἐκείνους enim habebant Edd. e Οὐδὲν] Οὐδὲν marg. A. W. f O] Deest articulus in W. Adest in Edd.

2. Σκύφον] Ὁ σκύφος Ἀρμενικῶς. G.

12. Θάψας] Πάσι, ταλαῖταις, ἰκανῶς σοὶ πέναιται· μέγχι πόσου λυγλάσεις τοὺς καθάρτους; M.

4. Ὁ δ' ἐφιδιον] Honestius nempe id mortis genus, praecipue militariis viris, habebatur, V. Tac. An. XV. 67. & Lipsii notam. Emr. 'Ελ. p. 616. A. σφαγὰς δ' ἔχουσιν ἐγγεῖς τι καὶ παλιν.

7. Θουκυδίδης] Vid. Thucyd. L. II. c. 34. M. du S.

8. Τῷ πολέμῳ ἐκείνῳ νεκροῖς] Ἐκείνῳ. Th. M.

Ibid. Ἐκείνῳ] W. & L. uti acute coniecerat Martinius. In reliquis ἰκάνους.

10. Οὐδὲν αἴτιον — Θουκυδίδην] Lectio marginis Aldinae primo intuitu blanditur, quia αἴτιος fere ubi-

que cum genitivo construitur. Verum & accusativus recte se habet; est enim ellipsis praepos. ἀπὸ vel παρὰ, & significat Thucydidem nihil culpabilem, i. e. propter nullam rem. Sic ἔστι τι αἴτιος ex Homer. & ἔστιν αἴτιος ex Herod. dudum protulit Steph. in Thes. quare plura non addam.

12. Θάψας — Εἰς.] Smyrnae sepultus est; V. Dion. LXXI. p. 802. B. Coll. cum Aristid. Or. II. 13. p. 295. teste Watsono, qui Dacerrum ea de re in partes vocat p. 169. Vitae M. Aurelii, quam Anglice cum

no

rose sane, & ut decebat Afranium, in conspectu omnium ad sepulcrum se interemit, non indignus, ita me Mars amet, qui multo ante moreretur, si quidem declamavit talia. Et hoc, ait, cum viderent praesentes, omnes admiratos esse, & supra modum laudasse Afranium. Ego vero tum reliqua illius damnabam, qui tantum non iusculorum & patinarum meminisset, illarumareturque mentioni placentarum; hoc vero nomine maxime illum incusabam, quod non interfecto antea scriptore, qui hanc fabulam docuit, tum demum mortuus est.

27. Caeterum multos etiam alios similes hisce, cum enumerare tibi, sodalis, possum; tamen paucorum facta mentione ad alterum promissum meum jam transibo, ad consilium, quomodo quis scribat melius. Sunt enim, qui magna negotia & digna memoratu praetermittunt aut transcurrunt; prae infcitia vero, & pulchri imperitia, atque dicendorum tacendorumque ignoratio, minima quaeque copiose admodum studioseque enarrant, diuque in iis immorantur. Velut si quis Olympii Jovis totam quidem pulchritudinem talem, tamque multiplicem, non videat, neque laudet, neque his, qui non viderunt, enarret, scamillum vero, quod ita ad normam exactus & politus sit, admiretur, & baseos pro-

ἢ ὥς Ἀφράπιον εἰκὸς ἦν, πάντων ὁρόντων, ἀπέσφαξει ἑαυτὸν ἐπὶ τὰ τάφῳ, οὐκ ἀνάξιον ὦν, μὰ τὸ Ἐνυάλιον, πρὸ πολλοῦ ὑποθάνειν, εἰ τοιαῦτα ἐρρητόρευε· καὶ τὶτο ἔφη ἰδόντας τὲς παρόντας ἀπαίτας, θαυμάσαι, καὶ ὑπερεπαίνεσαι τὸν Ἀφράπιον. οὐ γὰρ δὲ καὶ τὰλλα μὲν αὐτῷ καλεῖται γινώσκον, μονονυχὶ ζῶντι καὶ λοπάδων μνημένῳ, καὶ ὀκιδακρόντι τῇ τὴν πλακετῶν μνήμῃ· τὶτο δὲ μάλιστα ἡτιασάμην, ὅτι μὴ τὴν συγγραφήν, καὶ διδάσκαλον τῷ δράματι προαποσφάξας, ἀπέθανε.

Πολλοὶ δὲ καὶ ἄλλοι ὁμοίους τέτοις ἔχον σοι, ὦ ἑταίρε, καλαριθμήσααί, ὀλίγων ὅμως ὀπιμνηθεῖς, ὅτι τὴν ἑτέραν ὑποχεσιν ἤδη μέλειλεύσομαι, καὶ συμβεβλήν, ὅπως αὐτὸν ἀμεινον συγγραφοί τις. εἰσὶ γὰρ τινες, οἱ τὰ μεγάλα μὲν τὴν πεπραγμένων, καὶ ἀξιμνημόνευτα ὀφθαλμῶν, ἢ ὀφθαλμοῖν, ὑπὸ δὲ ἰδιωτείας, καὶ ἀπειροκαλίας, καὶ ἀγνοίας τῶν λεκτέων, ἢ σωπητείας, τὰ μικρότατα πάνυ λιπαρῶς καὶ φιλοπόνως ἐρρηνεύουσιν ἐμβραδύνοντες. ὥσπερ δὲ εἴ τις τῷ Διὸς τῷ ἐν Ὀλυμπίᾳ τὸ μὲν ὅλοι καλλος, τοσούτον καὶ τοιούτον δὲ, μὴ βλέπει, μὴδ' ἐπαινοῖ, καὶ μὴδὲ τοῖς ἐκ εἰδούσιν ἐξηγοῖτο. οὕτω ὑποποδῖς δὲ, τό, τε εὐθυεργὲς καὶ τὸ εὐξέστον θαυμάζοι, καὶ τὴν κρητῖδ' τὸ εὐθύμον,

g. Ἀπέσφαξει. Sic habere J. Fl. H. & M. notat M. du S. Sed & habent ceterae. h. Τάλλα] Τάλλα J. Ald. ubique. i. Καλεῖται γινώσκον] Καλεῖται γινώσκον W. k. Λοπάδων] Λοπάδων Fl. Cum vulgata faciunt cett. & M. l. Ὀμοίους] Ὀμοίους W. m. Ἰδιωτείας] Ἰδιωτείας W. Vulgatam retinent J. Fl. H. P. & c. n. Τοσούτον ἐ τοιούτον] Τοσούτον καὶ τοιούτον M. Sed postremae voci manus recentior, addidit. o. Μοδὶ] Μοδὶ δὲ J. p. Ἐξηγοῖτο] Ita restitui ex W. L. Ἐξηγοῖτο Edd.

notis edidit. locus autem Thucydidi, quem noster hic respicit, existat l. II.

31. Λοπάδων] Flor. λοπάδων.

46. Τῷ Διὶ τῷ ἐν Ὀλυμπίᾳ] De qua statua videndus omnino Paus. El. p. 156. & seqq. Inter orbis miracula in primis recensetur.

48. Τοσούτον καὶ τοιούτον] Sic nostro cum Atticis perpetuum esse τοιούτον pro τοιούτο, non opus ut hic rursus dicatur. Utrumque autem adjectivum & alibi conjungere amat, quod Solonius jam ante monuit. Addo igitur hic tantum Long. Paus. L. II. p. 63.

Ed. Wech. Τοιαῦτα ἐ τοιαῦτα παρόντες, cujus stilus cum nostri omnium optime convenis. Τοσούτον καλλος pro τοιούτο, Idem IV. 120. Ed. Moll. J. F. R.

49. Ἐξήγ.] Sicut ἱκανῶς, sic & ἐξηγοῖτο legendum. J. G. G.

Ἐξηγοῖτο] Graevii emendationem confirmant Codd. W. & L. M. du S.

51. Καὶ τὴν κρητῖδ' τὸ εὐθύμον] Benedictus, & crepida concinnitas. An credimus? Certe si qua fides nummo, cui insculptus universus ille Jupiter, plane fuit audipes sine ullo pedum tegumento. Et quis

εὐθρον, καὶ ταῦτα πάντα μὲν πολλῆς φρον-
τίδος^a διεξιών.

Ἐγὼ γ' ἐν ἡκιστά τιν^b, τ' μὲν ἐπ' Εὐ-
ρώπῳ μάχην ἐν ἐδ' ὅλοις ἐπτά ἔπεισι πα-
ραδραμόντος, εἴκοσι δὲ μέτρα ἢ ἔτι πλείω
ἕδ^c ἀναλωτό^d εἰς ψυχρὰν καὶ ἔδ^e ἐν
ἡμῶν προσήκασαν δίκησιν^f ὡς Μαῦρος τις
ἰππεύς, Μανσάκας τένωμα, ὑπὸ δ' ἴφης
πλανώμεν^g ἀνὰ τὰ ὄρη, καταλάβοι Σύ-
βου^h τινὰς τ' ἀγροίκων, ἀριστον ὠρετικῆς
μεν, καὶ ὅτι τὰ μὲν πρῶτα, ἐκείνου φοβη-
θεῖεν αὐτὸν, εἴτα μὲν τοὶ μαθόντες ὡς τῆς
φίλων εἴη, καλεδέξαντο, καὶ εἰς ἱάσαντοⁱ
καὶ γὰρ τινα τυχεῖν αὐτῆς^j ἀποδεδημηκότα^k
καὶ αὐτὸν ἐς^l τ' Μαύρων, ἀδελφεῖ αὐτῶ ἐν
τῇ γῇ στρατευομένη. μῦθοι τὸ μὲν τέτο μα-
κροὶ, καὶ διηγήσεις, ὡς θηροῦσιν αὐτὰς ἐν
τῇ Μαυρσίᾳ, καὶ ὡς ἴδοι τὸς ἐλέφαντας

portionem; eaque multa cum cura persequatur.

28. Ego igitur novi aliquem, qui pu-
gnam quidem ad Europum vix septem to-
tis versibus percurreret, viginti autem vel
amplius mensuras aquae (clepsydram) impen-
deret in frigidam & nihil ad nos pertinen-
tem narrationem, ut *Maurus* aliquis eques,
Mansacas nomine, prae siti per montes ober-
rans, *Syros* quosdam rusticos deprehenderit,
qui prandium sibi apposuerant, atque ut initio
illi pertimmerint, deinde autem, cognito, a-
micum esse, acceperint convivio: etenim forte
quendam illorum & ipsum in *Maurorum* ter-
ra peregrinatum esse, quod suus frater in ea
regione militaret. Hinc fabulae longae, &
narrationes, quomodo ipse in *Mauritania* ve-
natus esset, & ut vidisset elephantas multos

μῦθοι

^a Διεξιών] Sic Edd. & M. in quo tamen videtur fuisse διεξίωσις; sed mutatum est. ^b ἡκιστά] ἡκιστά Fl. Ἀναλωτό^c W. P. Ἀναλωτό^d Edd. omnes. ^e Εἰς ἱάσαντο] Εἰς ἱάσαντο L. & Fl. ^f Τῇ Μαύρων] Sic recte Edd. Τὸν Μαύρον Angl. & P. Τὴν Μαύρον L. W. & Fl.

quis foret iste narrandi contextus, ut primo totum
καὶ αὖ^g Jovis produxerit, in quo & omnia corpori
adhæsa continentur, tum discedat ad ὑποπόδιον, nunc
perferret ad crepidas? Certe *Micyllus crepidinis concin-*
nitate, quem praefero.

^h Ibid. *Κρηπίδος*] Recte *κρηπίδα* hic *crepidinem* *Micyl-*
lus, nos *basin*, notiore aliquantum verbo, reddidi-
mus. *Salmuriensis* tamen, qui *crepidam* hic maluit,
nescio an recte ex eo refutetur, quod nudos pedes
habat in nummis *Jupiter Olympius*. *Pausanias* certe
Eliae. I. p. 306, 12. χρυσοῦ ὑποδημῆα illi tribuit. Idem
p. 307. eam, quae hic *κρηπίς* vocatur, βάθρον τὸ θρό-
νον nominat; ὑποπόδιον autem *Luciani* ὑπόδημα τὸ ὑπὸ
τῆς θιᾶς τοῖς ποσὶν appellat, additque ab *Atticis* θρανίου
vocari.

ⁱ 53. Διεξιών] Ita M. etiam; sed non a prima manu,
videturque prius fuisse διεξίωσις, quod magis arridet.

^j 56. Μέτρα — ἀναλ.] Non caudicis nempe soli ad
Clepsydras dicebant: factitabant id etiam *Luciani* aeta-
te, *Rhetores*, seu *Sophistae*. Cujus rei insignis te-
stimonium exstat apud *Philostratum* in *Adriano* *Sophis-*
tæ. τὸ τῆς Ἡρώδου ἀπορροπῆς δίκαι οἱ ἀριστεῖς (L. ἀρι-
στοί) ἀξιοῦσθαι περὶ τῆς τοῦ πόντου ἀπορροπῆς κλεψυ-
δρας ἐνυμνεῖν ἡμεῖς εἰς ἡμεῶν ἔπη, ἃ διὰ τὴν ἀπορροπὴν οἱ
Ἡρώδης &c. ubi ἔπη ut & hic, versum seu lineam,
quam nunc dicimus, significat. Versum eodem sen-

su & usurpant latini; *Corn. Nepos* in *Epam.* c. 4. &
Laet. II. 8. ἀναλωτό^g autem ex W. & P. est, pro
quo in reliquis ἀναλ— legitur.

^h 57. Ἀναλωτό^h] Flor. ἀναλωτότα.

ⁱ 66. Ἐς τὴν Μαύρον] Angl. εἰς τὴν Μαύρον.

^j Ibid. Τὴν Μαύρον] Vulgatam, quam *J. H. Ald.* &
P. servant, & hic servasse par erat, non solum quia
sic frequenter solet per ellipsin γῆ vel χώρα, intelligi,
sed quia ipsum γῆ mox sequitur.

^k 73. Ἐν Εὐρώπῳ] Supra ἐπ' Εὐρώπῳ dixit initio hu-
jus c. 28. & infra iterum versus ejusdem capitis fi-
nem.

^l Ἐν Εὐρώπῳ] Confer omnino mox c. 38. ubi ἐν Ὀ-
λύμπῳ eodem modo. Id est ad vel prope, non plane in
ipsa urbe *Euro*po. *Aelian.* V. H. I. 25. ἐν Πλαταιαῖς
ad *Plataeas*, ibid. ἐν Μυκάλην ad *Mycalen*. Ad quae
verba *Cl. Periz.* duo alia similia adducit, & *Latinos*
interdum eodem modo loqui docet. Ita quoque ἐπ'
ἡμῶν, pro apud, juxta *naves*, *Homero* usitatissi-
mum, ut *Il.* E. 791. Νῆς δὲ ἔκπλεον πύλλος, πύλλος ἐπ'
ἡμῶν μάχουσαι. *Naves* vero procul ab urbe *causas* apud
naves pugnant. Et *B.* 4. Rursum *E.* 36. — καθύπερθε
ἐπ' ἡμῶν Σκαμνίσθην. Sedere fecit *AD* herosum *Scam-*
panum, non *IN* ipsum fluvium. *Ibid.* 598. Στήν
ἐπ' ἀνὰ ποταμῷ. Steteris ad rapidum fluvium. *Il.* A.
423. Ζεὺς γὰρ ἐπ' Ὀλύμπῳ μοῖσ' ἀμύμονας Ἀλφειῶν Χείρ^l
εἶλε. Immo & εἶσω, quod alias intra signif. pro usque,
ad.

QUOMODO HISTORIA CONSCRIBENDA SIT. 37

una pascentes, & ut parum abfuerit, quin αγο πολλὰς ἐν τῷ αὐτῷ συννεμομένους, καὶ ὡς
leone devoratus esset, & quantos Caesareae
piscis emerit. Et historicus admirabilis,
omissis tantis caedibus, quae circa Euro-
pum factae sunt, & invasiones, & indu-
cias necessarias, & custodes & his opposi-
tos custodes alios, ad feram usque vespem
abfuit, dum videt Malchionem Syrum
Caesareae scaros ingentes vili pretio emen-
tem: nisi vero nox oppressisset, forte et-
iam coenaturus cum illo erat, scaris jam
paratis. Quae nisi cum cura scripta essent
in historia, magna nos ignorassemus, &
jactura Romanis intoleranda fuisset, si
Mausacas Maurus siciens, quod biberet,
non invenisset, sed incoenatus in castra re-
diisset. Quamvis quot alia longe magis ri-

πολλὰς ἐν τῷ αὐτῷ συννεμομένους, καὶ ὡς
λεόντι ὀλίγῃ δὲν καταβρωθείη, καὶ
ἡλικὸς ἰχθύς ἐπρίατο ἐν Καισαρείᾳ· καὶ ὁ
θαυμαστὸς συγγραφεὺς, ἀφείς τὰς ἐν Εὐ-
ρώπῃ γιγνομένας σφαγὰς τοσαύτας, καὶ
ἐπελάσεις, καὶ σπονδὰς ἀναγκαίας, καὶ
φύλακας, καὶ ἀντιφύλακας, ἄχρι βαθείας
ἐσπέρας βεβησέν τῳ ὁρῶν Μαλχίωνα τὸν Σύρον
ἐν Καισαρείᾳ, σκάρους παμμεγέθους ἄξιους
ἀνθρώπων. εἰ δὲ μὴ νύξ κατέλαβε, τάχα καὶ
συνεδείπναι μετ' αὐτοῦ, ἥδη τῷ σκάρων
ἐσκευασμένων. ἄλλ' εἰ μὴ ἐνεγέγραπτο ὅτι
μελὼς τῇ ἱστορίᾳ, μεγάλα ἀν' ἡμεῖς ἡγνοη-
κότες ἦμεν, καὶ ἡ ζημία Ῥωμαίοις ἀφόρητος,
εἰ Μανσάκας ὁ Μαῦρ διψῶν, μὴ εὖρε
σιταίην, ἀλλ' ἄδειπν' ἐπανήλθεν ὅτι τὸ
στρατόπεδον. καί τοι πόσα ἄλλα μακρῶ

76-

e 'B.] Nihil variare Edd. & M. notat M. du S. f 'Επιλάσεις] Sic restitui ex marg. A. W. & Codd. G. W.
P. L. 'Επιλάσεις enim Edd. male. g 'Εφιστάσεις] Ex W. P. & Fl. Cett. male ἀφιστάσεις. h 'Αξίους] Ita recte
Edd. 'Αξίους M. crasa quae prius fuerat litera Σ. Πολλὰ ἄξ. Marc. prave. i 'Hδ] Δι M. Sed notatum ut
spurium.

78. 'Αξίους] Εὐνοίους. G.

ad eundem usurpatur Il. A. 71. Et eis ἴλιον recte verti-
tur ad Trojam Il. E. 210. Ut innumera ejusdem si-
mililia omittam.

75. 'Επιλάσεις] Ex Mf. scribend. καὶ ὁ θαυμαστὸς
συγγραφεὺς, ἀφείς τὰς ἐν Εὐρώπῃ γιγνομένας σφαγὰς το-
σαύτας, καὶ ἐπελάσεις, καὶ σπονδὰς ἀναγκαίας. Et διὸ
νῦν ille scriptor praetermisit tantis ad Europam strages,
& impressiones, & foedera necessaria. In vulgaris ἐπι-
λάσεις. Sed ἐπιλάσιν, est impressionem facio, incutro.
ut statim cap. 29. καὶ πόρρωθεν ἐπιλαυνάτων δι' ἱρ-
παιῶν. & procul advenientibus terrorem incutere. & c.
31. f. ἢ πῶς δίζονται τῷ ἐλπίσαντι ἐπίλασιν. quomodo ele-
phantum incusus excipiens.

76. 'Επιλάσεις] Adde c. 31. C. E. c. 36. Extat etiam
in W. P. & L. quod autem in vulgaris est ἐπιλάσεις,
pravum est.

78. Σκάρους παμμεγέθους ἄξιους ἀνθρώπων] Σκάρους
παμμεγέθους καὶ πολλὰ ἄξιους ἄν.

[Ibid. 'Αξίους] Vulgo legitur, ὁρῶν Μαλχίωνα τὸν Σύρον
ἐν Καισαρείᾳ, σκάρους παμμεγέθους ἄξιους ἀνθρώπων. non
video quin recte legatur. Marcellius legit, Σκάρους
παμμεγέθους πολλὰ ἄξιους ἀνθρώπων. nec dat causam.
Quidni autem scari illi, licet παμμεγέθους, poruerunt
aeque vili, ac magno pretio constituisse? Adde quod
est non inepta antithesis παμμεγέθους & ἄξιους. In-

terpres Latinus totam vocem ἄξιους vertere insuper
habuit. Volunt autem verba, Videns Malchionem Sy-
rum in Caesarea, scaros ingentes, bene, sive vili pretio
emensem. Aristophanes in Equitib. vf. 642.

Ὁ πόσις' ἀφύας εἶδεν ἀξιοτίρας.

Ibi Graecus Interpres, & ex eo Suidas, 'Αξιοτίρας,
εὐνοτίρας, τ' ἄξιός τιμῆς. 'Αξίον παρ' Ἀττικῶς τὸ εὖ-
νον. Quae verba Graeci Interpretis non potuerunt ta-
men docere Latinum Interpretem, versum illum Ari-
stophanicum melius reddere, quam, haud quaquam
ego preciosiores vidi arvas quam debuerit viliores, me-
lius tamen sapit, versum 669.

'Ἦδ' αὖτο τὰς ἀφύας παρ' ἡμῶν ἄξιας.

Reddens, arvas viliis pretiis.

77. 'Αξίους] Non modo Benedi. sed & Micyllus omittit,
unde fere conjicio neutrum id verbi intellexisse, cu-
jus significationem illud Marcellii scholion quoque non
recte tradit. Recte sensus viles vertit; nam praeter
Aristoph. quem laudat, etiam sic Theophr. char. de
garrul. p. 11. Ed. Casaub. vel p. 16. Ed. Needham. ὡς
ἄξιοι γιγνώσκουσιν αἱ γυναῖκες τῶν ἀγαθῶν.

E 3

77. Γε-

γελοιότερα ἐκὼν ἐγὼ νῦν παρήμι; ὥς ἡ αὐλητρὶς ἦκεν ἐκ τῆς πλησίον κώμης αὐτοῖς, ἡ ὥς δῶρα ἀλλήλοις ἀντέδωσαν, ὁ Μαῦρος μὲν τῷ Μαλχίῳ λόγχην, ὁ δὲ τῷ Μαυ-
 σάκῃ ὀρόπην, ἡ ἄλλα πολλὰ τοιαῦ-
 τα τῇ ἐπ' Εὐρώπῃ μάχης. αὐτὰ δὲ τὰ κεφάλαια. τοιγάρτοι εἰκότως ἂν τις εἴποι τῆς τοιαύτης, τὸ μὲν ῥόδον αὐτὸ μὴ βλέ-
 πειν, τὰς ἀκάνθας δὲ αὐτὴ τὰς ὡσεί 95
 ῥίζαν ἀκριβῶς ὀπισθοκοπεῖν.

Ἄλλῃ, ὦ Φίλων, μάλα ἡ ἔτος γε-
 λοῖται, εἰδὲ τῇ ἑτέρῃ ὁδοῖ ἐκ Κορίνθου πώ-
 ποτε προβεβηκώς, εἰδὲ ἄχρι Κεγχρεῶν
 ἀποδημήσας, ἔτι γε Συρίαν, ἢ Ἀρμενίαν
 ἰδὼν, ὥδε ἡρξάτο μέμνημαι γὰρ ὅτα

dicula prudens ego nunc praetermitto? *ut
 tibicina etiam illis ex proximo pago veneris,
 & uti dona alter alteri dederint, Maurus
 quidem Malchioni lanceam, at hic fibulam
 Mausacae, multaque alia ex hoc genere,
 ipsa nempe praelii ad Europum capita. Me-
 rito ergo dicat aliquis, tales rosam quidem
 ipsam non videre, spinas vero illius, radici
 proximas, accurate considerare.*

29. Alius, mi Philo, valde ipse etiam
 ridiculus, qui neque alterum Corintho pe-
 dem protulisset unquam, neque Cenchreas
 usque discessisset, certe neque Syriam vi-
 didisset, neque Armeniam; ita, memini e-
 nim,

a Γελοιότερα] Ita dedi ex marg. A. W. Ἀναγκασιότατα Edd. absurde. b Πόρπη] Πόρπη male W. L. & marg. A. W. In vulgata probe conspirant Edd. c Κεγχρεῶν] Κεγχρεῶν Angl. & P. Κεγχρεῶν W. Vulg. servant omnes Edd. & Thom. M.

87. Γελοιότερα] Cum Edd. legerent ἀναγκασιότατα, prorsus contra mentem Luciani, nec quidquam variationis notet Solanus, ego, quod in marg. Ald. 1. Wesselinganae inveni, lubens accepi, & res ipsa clamat sic legendum: quare nemo hujus correctionis ergo me redarguet, quam adeo necessariam ipse videbit. Nimis enim intolerabile erat, hoc praetermis-
 se quia magis necessarium est: & miror nemini hoc suspectum fuisse.

89. Μαῦρος] Vid. Homer. II. H. 299. M. du S.

93. Κεφάλαια] Sic supra Ἐπιστ. c. 2. Et Ἀναβ. c. M. du S.

95. Ἀκάνθας] Respexisse credas versus a Plat. Συμπ. I. 4. & Athen. III. 97. D. laudatos.

Ὅς ἂν ἰχθυόποδας ἔσται τρηχέας Ὀρίων
 φύονται μαλακῶν ἄνθραξ ὀδονοῦν.

Sic enim etiam Athenaeus inducit, τὰς ἀκάνθας σπα-
 γον. &c. M. du S.

99. Κεγχρεῶν] Angl. Κεγχρεῶν. F. B.

Κεγχρεῶν] Ad verba, εἰδὲ ἄχρι Κεγχρεῶν ἀποδημήσας, Bourdelotius ex MS. Angl. notat Κεγχρεῶν. Sed ita, ut vulgatus est, locum hunc ex Nostro adfert Th. Magister, ubi probat, Κεγχρεῶν & Κεγχρεῶν fuisse dictum utroque modo. F. J.

Κεγχρεῶν] Sic scribitur apud Thucyd. VIII. 20. & 23. & alios. Cum A. facit & P. In W. Κεγχρεῶν. LXX. stadiis a Corintho distans portus & vicus. Strab. VIII. p. m. 263. A. Hinc & Edd. c. 23. Scripturam hanc secuti sumus. In Ed. Steph. Xen. p. 307, 43. scribitur Κεγχρεῶν. M. du S.

2. Ὅσα ὀφθαλμοῖς] Idem de domo & de saltatio-

ne, & saepius alibi, habet a Thurio oratore. Julian. Imperat. Epist. ὁ Θεόριος ὅσα εἶπεν ἀνθρώποις ὀφθαλμοῖς ἀπιστότερα.

Ὅσα ὀφθαλμοῖς ἀπιστότερα] Sic infra Ὀρχ. c. 78. Ἡ-
 ρόδοι μὲν ἐν ταῖς δι' ὁμιλίαν φανερὰ πιστότερα εἶναι ἢ
 ὅσα δὲ οἰκ. c. 20. ὅσα δὲ τυγχάνει ἰστέα ἀπιστότερα
 ὀφθαλμοῖς. Vid. igitur Herodot. I. 8. In nota autem
 Bourd. post verba Julian. Imperat. Epist. adde: ad
 Leontinum, ὁ λογοποιός, M. du S.

Ὅσα] Non ab oratore haec, sed ab Historiae Paren-
 te mutuatus erat ille tenebrio. V. Herod. I. 8. p. 3. in
 verbis Candaulis ad Gygen, & nostrum Ὀρχ. c. 78.
 & Oik. c. 19. Quid ergo fiet inquires Thurio Bourde-
 lotii & Juliani oratore? Sic accipe. Herodotum voluit
 Julianus cum Θεόριον λογοποιόν dixit, quippe qui tra-
 ditur Thuriis in Italia historiam conscripsisse. (V. Plin.
 XII. 4. & Plutarch. 1073. 2.) Hoc cum aut nesciret
 Bourdelotius, aut crucem Grammaticis fixam hanc
 vellet, Thurium nobis oratorem pro Herodoto finxit.
 Ipse quidem Lucianus λογοποιόν appellat Herodotum,
 411. f. Sed scriptorem recte verteris, non oratorem.
 An autem Thuriis scripta fuerit ab Herodoto histo-
 ria, alibi quaesitum est a nobis Nota ad Hrod. c. 2. M. du S.

3. Ἀπιστότερα] Thurium oratorem vocat Bourd.
 At quis est Thurius ille Orator? Nescivit Bourdelotius
 Herodotum ita vocari ab antiquis. Illius sunt haec
 verba L. I. c. 8. M. V. La Croze.

5. Ὅσα τοὺς δράκοντας ἴσθι — παραμυθίδις εἶναι] Inepte Interpres pristinus, (ait L. Bas Obf. Crit. p. 52.) deceptus prava distinctione: ut diceret, Partio-
 rum dracones (signum autem hoc multitudinis est ipsis,
 mille enim dracones vivos draco producit) ingentes esse,
 &

nim, exorsus est, *Aures minus fideles oculis. Scribo igitur, quae vidi, non quae audiui.* Atqui ita accurate viderat omnia, uti diceret, *dracones Parthorum* (est vero hoc illis numeri signum: mille enim, puto, *militēs draco* ducit) *vivos esse serpentes ingenti magnitudine, qui nascantur in Perside paullo supra Iberiam. Hos vero in initio quidem in contis magnis reuinctos celsosque ferri, ac e longinquo dum invadant, terrorem injicere. In ipsa autem pugna, inquit, cum concurritur, solutos illos hostibus immittunt. Itaque multos nostrorum ita devoratos, et alios cum spiribus suis complexi essent dracones, suffocatos elisosque.* Haec vero ex propinquo se vidisse

ὀφθαλμοῖς ἀπιστότερα. γράφω τοίνυν ἃ εἶδον, ἔχ' ἃ ἤκουσα. καὶ ὅτως ἀκριβῶς ἀπαῖνα γέγραμμαι, ὥστε τῆς δράκοντος εἴη τῆς Παρθυαίων (σημεῖον δὲ πλῆθους τῆτο αὐτοῖς, χιλίης γὰρ, οἶμαι, ὁ δράκων ἀγὰρ) ζῶντας δράκοντας πᾶμμεγέθους εἶναι γεννωμένους ἐν τῇ Περσίδι, μικρὸν ὑπὲρ τῆς Ἰβηρίας, τέτῃς οὕδ', τέως μὲν ὅτε κοντῆς μεγάλων ἐκδεδωμένους, ὑψηλῶς αἰωρεῖσθαι, καὶ πόρρωθεν ἐπελαυνόντων, δὲ ἐμπόκειν, ἐν αὐτῷ δὲ τῷ ἔργῳ, ἐπειδὴν ὁμῶς ἴωσι, λύσαντες αὐτούς, ἐπαφίᾳσι τοῖς πολεμίοις ἀμέλει πολλὰς ἡμετέρων ἔτω ἀλαποθῆναι καὶ ἄλλας, ἀεὶ σπειραθέντων αὐτοῖς, ἀποπνιγῆναι καὶ συγχλασθῆναι ταῦτα δὲ ἐφεστῶς ὁρᾶν αὐτοῖς,

d. Περιπαραθέντων] Ita restitui ex W. & L. Περιπαι. Edd. male.

in Perside generari. Tu distingue, &c. ita ut parenthesis quae post δράκοντος erat, post ἄγχι constituitur. Cetera hic non repetemus, quia Cl. Gess. Bossii distinctionem in sua versione jam est secutus. Adleverat etiam Cl. M. V. la Croze, pessime hanc versa esse, sed non correxerat. J. F. R.

7. Ζῶντας δράκοντες.] Sic distinguendum, ut fecimus; nisi insulsiissime Luciano quae tenebrionis illius propria sunt, quem false perstringit, affingere velit. Quod incaute nimis ab interpretibus Latinis, Gallico ipso, emunctae tamen naris Viro, aliisque & omnibus libris factum est; ut mirari subeat, monstrum hoc a nemine post renaras literas fuisse animadversum. Ex versione nostra patebit sensus hujus loci manifestissimus; & simul quanta manus Parthorum fuerit quam ducebat hoc signum; quod alibi forsitan frustra quaesieris. De signo Draconum, quod Scythis etiam usitatum fuisse testatur Suidas. Apud Romanos qui mos sub Marco nondum invaluerat, neque hic dicendi locus est, & res a viris doctissimis ex Vegetio, Ammiano, Claudiano aliisque jam illustrata. Vide Lips. de mil. Rom. 4. De fabulosis autem draconibus, legas, si lubet, Philostr. in Vita Apollonii l. III. p. 98. qui eos 30. Cubitorum longitudine & amplius fuisse tradit; & adeo celeres & infestos, ut eorum dentes unguesve ne perniciosissimus quidem effugere valuerit, qui semel in conspectum venerit. Addas etiam Curt. licet, qui (l. VI. c. 4.) mare Caspium ingentis magnitudinis Serpentes alere ait. Vid. Bochartum Hieroz. P. II. l. III. c. 13. Persarum autem antiquiorum, ut id obiter moneam, aquila signum erat. V. Xen. Cyrop. l. VII. p. 102, 106. Alludit autem ineptus ille historicus ad historiam, quam narrat Polyaeus, & tangit Galenus de Theriaca p. 460. Ed. Gr.

Baf. Spanhemio laudatus, p. 224.

M. du S.

16. Περιπαραθέντων] Graec. ἀεὶ σπειραθέντων. Sic Plut. F. G.

Περιπαραθέντων] Legendum ἀεὶ σπειραθέντων. Sic Plutarchus. AE. M.

Περιπαραθ.] De alio inepto historiarum scriptore, qui dracones signa militaria Parthorum, tradiderat fuisse ingentes serpentes vivos perticis alligatos, qui in proelio in hostes immissi magnam stragem ediderint; Ἀμέλει πολλὰς ἡμετέρων ἔτω ἀλαποθῆναι. καὶ ἄλλους ἀεὶ σπειραθέντων αὐτοῖς ἀποπνιγῆναι, καὶ συγχλασθῆναι. Interpres: Nimirum multos nostrorum ita devoratos esse, alios vero ipsos transfixos fuisse, necatos, & confectos. Quid est alios ipsos transfixos? scribe: καὶ ἄλλους ἀεὶ σπειραθέντων αὐτῶν. alios fuisse spiribus involutos, & sic ab ipsis elisos, & constictos. ἀεὶ σπειραθέντων Virgilio est spiribus ligari:

Tela ferentem

Corripiunt, spirisque ligant ingentibus.

J. G. G.

Περιπαραθέντων] Ad confirmandam hanc Menagii emendationem, praeter auctoritatem W. & L. & codicum, adde loca Luciani ipsius sequentia; in Φιλοφ. c. 23. In Δρ. c. 6. & Ὀρχ. c. 2. ἀεὶ σπειρῶν vtro aliud est; usurpatur enim de rebus, quas transfigendo appendimus aut affigimus, ut carnes verubus. Apud nostrum in Gallo; & capita hostis in Xiph. Pertin. sub finem. Vid. not. ad Anab. c. 51. M. du S.

Περιπαραθέντων] Cur hanc lect. vulgatae praetulerimus, vide ex Philop. c. 22. f. ubi εἰλορθοῦς περὶ τῆς ἀόχνης, καὶ ἐπὶ τῆς ἀμῶν ἰσχυρῶς. De Dipfad. c. 6. ἀεὶ σπειρῶν τῷ ποδὶ. Et Vol. c. 2. f. Recte igitur emendat Menag.

J. F. R.

25. Σαῦ.

τὸς, ἐν ἀσφαλεῖ μῦθῳ ἀπὸ δένδρου ὑψηλῆς
 ποιῶν μὲν τὴν σκοπὴν. καὶ εὐγε ἐποίησε, μὴ
 ὁμοίως χαρήσας τοῖς θηρίοις, ἐπεὶ οὐκ ἀν2
 ἡμεῖς θαυμάσιον ἔγω συγγραφεὶα νῦν εἶχο-
 μεν, καὶ ἀπὸ χειρὸς αὐτὸν μεγάλη καὶ λαμ-
 πρά ἐν τῷ πολέμῳ τήτῳ ἐργασάμενον· καὶ
 γὰρ ἐκινδύνευσε πολλὰ, καὶ ἐτρώθη πρὸς
 Σῦραν, ἀπὸ τῆς ὁ Κρανεῖς δηλονότι βα-2
 δίζων ὅπῃ πρὸς Λέρναν. καὶ ταῦτα Κορινθίαν
 ἀκρόντων ἀνεγίνωσκε, τῶν ἀκριβῶς εἰδόντων
 ὅτι μηδὲ καὶ τοῖς γεγραμμένον πόλεμον
 εὐώρακει, ἀλλ' ἔδῃ ὅπλα ἐκείνους γε ἦδει,
 ἔδῃ μηχανήματα οἷά ὅτιν, ἔδῃ τάξεις, ἢ 30
 καὶ ἀλοχισμῶν ὀνόματα. πάντων γὰρ ἐμε-
 λεν αὐτῷ πλάγιαν μὲν τὴν ὀρθίαν Φά-
 λαγα, ὅπῃ κέρως δὲ λέγειν τὸ ὅπῃ μετώ-
 πῳ ἄγειν.

ipsum, in loco tuto de altissima arbore specu-
lantem. Et bene sane fecit, quod non ex
propinquo congressus est bestiis, alioqui
enim tam admirabili nunc scriptore nobis
carendum esset, qui manu etiam sua magni-
fica quaedam & clarissima facinora hoc bel-
lo edidit. Multa etenim pericula subiit,
& vulneratus est circa Suram, qui videli-
cet longissimum iter a Cranio ad Lernam fe-
cerit. Atque ista Corinthiis audientibus
recitavit, qui accurate scirent, illum ne
dictum quidem in pariete bellum vidisse.
Sed neque arma ille novit, neque machi-
nas, quales sint; neque acierum aut ordi-
num struendorum nomina. Etenim, quasi
hoc ageret, directam aciem vocat obliquam
agmen: in cornu vero ducere dicit, quod est
ducere in frontem.

30. Unus

^a Σούραν] Sic Edd. & M. ^b Κρανεῖς] Sic W. Κρανίου Edd. ^c Ἐμελεν] Sic Edd. & M. Ἐμελλεν J.
^d Ὀρθίαν] Deerat in omnibus Edd. excepta J. Deerat etiam in M.

25. Βαδίζων ἐπὶ τὴν Λέρναν] Ἀπόλοις, μιστὸν, αὐτῇ γελοιοποιᾷ ἐς εἰρωνίαν. G.

25. Σούραν] (Σούσαν, quae metropolis Persidis Vorst.)
 Quid hic in mentem *Boudelotio* venerit, miror, cur
 hanc editionum veterum scripturam mutaret in σού-
 ραν; nisi forte imposuerit ei latina vox *Sura*. Sed
 σῦρα Graecis ignota vox, qui pro ea γαστροκνημίαν δι-
 cunt. Nomen est itaque loci proprium. Sed ubinam
 gentium situs sit ille locus, haud ita promptum est
 definire. Meminit *Plut.* oppidi Lyciae hujus nomi-
 nis 1796. . . Vide an locum hic habere possit. Puta-
 ram villam esse aut pagum prope Corinthum, aut
 in ipsa a Cranio ad Lernam via: sed nunc venustius
 videtur, locum esse, in quo perfrietae frontis nebulo
 scripserit se in Asia vulneratum. Quaeant, si lubet,
 viri docti: sed interim asserenda fuit scriptura, do-
 nec aut ex historia pateat pugnatum esse eo bello aut
 in Lycia, aut in aliquo alio loco, ex cuius nomine
 hoc corruptum sit, *Susa* nempe (de qua *Esch.* c. 33.
 & *Philop.* c. 28.) Sed tum scribendum erit Σῦσα, non
 Σῦσαν, neutrum est enim plurale; aut simile quid:
 aut apud Corinthum, ut *Cyllarabis* a Cl. *Graevio*, ita
Sura aliqua a viro aliquo docto detegatur. Consule
Kuhnii not. ad *Pausaniae* Corinth. p. 115. M. du S.
Ibid. Κρανεῖς] Conf. nos supra hoc Dial. c. 3. Et
Dial. mort. I. 1. ubi Edd. etiam Κρανίον habebant.
 J. F. R.

26. Λέρναν] Fons est prope Corinthum. Vid. *Pau-*
san. Corinth. p. 48. 10. Alia Lerna est, cujus memi-
 nit α. d. VI. palus scilicet non procul a mari in ora
 Argolica.
 M. du S.

28. Κατὰ τάχους] Cic. de Fin. ult. Qui numquam
 Philosophum, ut dicitur, pictum viderunt. *Plaut.*
 Asin. Nam neque umquam fictum aut pictum neque
 scriptum in poematis ubi lena bene agat. M. du S.

30. Τάξεις ἢ καὶ ἀλοχισμῶν] Τάξεις ἢ καὶ ἀλοχισμῶν.
 Th. M.

31. Ἐμελεν αὐτῷ] Sic omnes impressi & M. Co-
 dex. Nisi quod Ed. J. *ἠμελεν* praefert; unde conjici-
 cio Lucianum scripserit *ἠμελεν* ἔγω, ut supra in hoc
 ipso libello c. 12. καὶ ἠμελεῖ γε ἔγῳ ἀγανακτῶν α. d. Α-
 λέξανδρῳ & alibi saepius. M. du S.

32. Πλάγιαν — Φάλαγα] Sic interpretandum fuisse
 ut a nobis factum est, patet ex *Arriano* p. 18.
 Blanc. Τὸ μὲν δὲ καὶ ἀλοχισμῶν ἐστὶν, εἰς λόχους συντάξις, ὃ
 δὲ λόχῳ ὀνομαζέσθαι ἀριθμὸς ἀνδρῶν ἀπὸ τῆς ἡγεμονίας α. d. ἢ
 μὲν τῶν κατὰ τὴν πλάγιαν — ἀριθμὸς δὲ τῶν λόχων οἱ
 μὲν ἐκτὸς ἀνδρῶν ποιεῖσιν — οἱ δὲ ἐς ἐκκαίδεκα. Eodem
 etiam tactico interprete facilius erunt quae sequun-
 tur. Nempe ita *Arrianus* p. 63. Πλάγια μὲν Φάλαγξ
 ἐστὶν ἢ τὸ μήκῃ τῶν βαδίων πολλαπλάσιοι ἔχουσιν ὀρθίαν
 δὲ ὅταν ἐπὶ κέρως πορεύονται, ἔγω δὲ αὐτὸ τὸ βάδῃ τῇ μή-
 κους πολλαπλάσιοι παρέχονται. Obliqua sive transversa
 porro *acies* sive *agmen* est, cum in frontem ducuntur
 milites: recta cum in cornu. Igitur in transversa
agmine plures longe adversis frontibus simul concu-
 rere possunt, sed pauciores a tergo habent, qui in
 prima acie pugnant: in recto *agmine* contraria omnia:
 pauciores simul concurrunt, plures sibi a tergo pos-
 sunt succedere. Hic scriptor, quem reprehendit Lu-
 cia.

QUOMODO HISTORIA CONSCRIBENDA SIT. 41

30. Unus autem aliquis praeclarissimus, res ab initio inde ad finem usque gestas omnes, quaecumque in Armenia, quae in Syria, quae in Mesopotamia, quae ad Tigrim, quae in Media *acta sunt*, quingentis non totis versibus complexus descripsit. Idque ubi fecit, historiam ait scripsisse. Titulum tamen, parum abest quin majorem libro, inscripsit ejusmodi, Antiochiani, in sacro Apollinis certamine victoris (cursu, credo, aliquando, puer vicerat) eorum, quae in Armenia, & Mesopotamia, & Media a Romanis modo gesta sunt, enarratio.

31. Jam vero audiui etiam qui futurarum rerum historiam scripserat, & captivitatem Vologesi, & Osrois caedem, ut leoni obijciendus sit, & super omnia desideratissimum nobis triumphum. Sic vati-

Εἰς δὲ τις βέλτιστος ἁπαντα ἐξ ἀρχῆς ἐς τέλος τὰ πεπραγμένα, ὅσα ἐν Ἀρμενίᾳ, ὅσα ἐν Συρίᾳ, ὅσα ἐν Μεσοποταμίᾳ, τὰ ὅτι τὰ Τίγρηι, τὰ ἐν Μήδιᾳ, πεντακοσίοις ἑδ' ὅλοις ἔπεισι περιλαβὼν, συνέγραφε, καὶ τὸτο ποιήσας, ἱστορίαν συγγεγραφεῖν φησί. καὶ μὲντοι ὅτιγραφὴν ὀλίγα δὲν μακροτέραν τῷ βιβλίῳ ἐπέγραψεν, Ἀντιόχῳ τῷ Ἀπόλλωνος ἱερονίκῳ (δόλιχον γὰρ πῶς, οἶμαι, ἐν πασι νενικήκει) ἐν Ἀρμενίᾳ, καὶ Μεσοποταμίᾳ, καὶ ἐν Μήδιᾳ Ῥωμαίοις νῦν κραθέντων ἀφήγησις.

Ἦδη δ' ἐγὼ τινος καὶ τὰ μέλλοντα συγγεγραφότα ἤκουσα, καὶ ἡλπίον οὐολογέου, καὶ Ὀσρόου σφαγῆν, ὡς ὁ βέλτερος δόξῃ τὰς λέοντι, καὶ ὅτι πᾶσι, τὴν τριπόδην ἡμῖν θρίαμβον ἔτα πάντων μαλίστως ἅμα

* Τίγρηι.] Sic L. M. B2. P. S. Τίγρηι. f. & reliqq. conf. supra c. 19. f. Μήδιᾳ.] Μήδιᾳ W. male. Nil mutant Edd. priscæ. g. Νενικήκει.] Hoc habent Fl. Ald. H. P. S. Νενικήκει. f. & W. h. Μήδιᾳ.] Sic Edd. omn. Μήδιᾳ M. i. Συγγεγραφότα.] Sic restitutum ex W. quod vel sine Cod. corrigendum erat. Edd. enim male συγγεγραφοῦτα habebant, ne f. & Fl. quidem ab hac labe immunibus. k. Οὐολογ.] Τῷ Οὐολογ. W. l. Τριπόδην.] Deest in W.

38. Ἐν Μήδιᾳ.] * Μεσοποταμίᾳ. V.

51. Θρίαμβον.] Θρίαμβον ἐπιδιέξιν νίκης. G.

* Μισοποιεῖ.] Prave; nam, ne longius abeam, Lucianus ipse jam distinxerat.

M. du S.

cianus, miscuit omnia, & transversum agmen dixit in cornu duci (unde rectum potius agmen oritur) pro eo quod debebat dicere, in frontem. Si cui haec abrupta nimis videantur aut obscura; at ille in manus sumat *Arrianum*, neque dubium quidquam ei relinquatur.

Ibid. Ὀρβίαν φάλαγγα] Quum illud ὀρβίαν ex *fronte* admisserim, quod sensus postulabat, necessario etiam versionem Cl. *Gesneri*, quae ad vulgatam facta erat, mutavi. Id si peccatum est, mihi adscribatur. f. F. R. Ὀρβίαν] Deerat haec vox in omnibus vulgatis, & in ipso M. non sine summo sententiae dispendio. Reposuimus itaque ex Ed. f. Quid sit autem ὀρβία φάλαγγξ, quid *πλῆγμα*, ex *Tacticis* petendum. V. *Pott.* De ἐπὶ πύρῳ vide *Thucyd.* II. 90. M. du S.

33. Ἐπὶ πύρῳ] Conf. iterum c. 37. hujus Dial. M. du S.

35. Ἀπῶμα ἐξ ἀρχῆς] Habemus hic capita summa rerum in eo bello gestarum. Deleto enim in Armenia Severiano, Parthi Syriam invaserunt; unde a Cassio summoti, propriis urbibus consulere coacti sunt, quarum tamen magna pars captae & combustae. In titulo, quem statim leges, omīssa est Syria. M. du S.

38. Τίγρηι.] Sic scribitur in M. L. & recentiori Tom. II.

bus Edd. B2. P. S. & A. At in antt. τίγρηι contra quam observant *Hesychius* & *Suidas*. Vide tamen c. 19. ubi recte in omnibus scribitur. M. du S.

40. Συγγεγραφοῦτα φησί.] Ita *Photius*, forte *Antiochus Sophista Cilix*, de quo *Photius* L. II. de vitis *Sophistarum*, ubi eam historiam scripsisse ait. M. V. la Croze.

43. Δόλιχον] Mire hanc vocem *Suidas*, & quem illic exscribit *Aristophanis* Scholiastes interpretantur; ut ex eis certi nihil elici possit. *Xen.* sub finem IV. Ἀνακ. *Pueris* stadium, uti & *Paus.* 179. 3. tribuit *viris δόλιχον*. Erant etiam Athenis puerorum certamina; *Athen.* 495. F. Erant & Olympiae *Paus.* *Eliac.* II. Sed nusquam eis δόλιχον tribui video. Nisi forsitan ut *viris* etiam erat stadium (V. *Paus.* 180. 3.) ita & *pueris* δόλιχον fuerit. *Vossius* ἀγώνισμα curulo facit, testemque adducit *Aristoph.* Schol. p. 559. M. du S.

47. Τὰ μέλλοντα] Vide an de *Jamblich* intelligenda haec sint, qui apud *Photium* (Cod. XCIV. p. m. 133.) jactat, se omnia futura praedixisse, quae in eo bello evenerunt. M. du S.

50. Τριπόδην.] Conf. infra Ἀλεξτρ. c. 6.

F

56. Νύ

ἄμα ἔχον, ἔσπευδεν ἤδη πρὸς τὸ τέλος τῆς γραφῆς. ἀλλὰ καὶ πόλιν ἤδη ἐν τῇ Μεσποταμίᾳ ᾤκισε, μεγάλῃ τε μεγίστην, καὶ κάλλει καλλίστην ἔτι μύθοι διπλοκοπεύει, καὶ διαθελεύει, εἴτε Νίκαιαν αὐτὴν ὑπὸ τῆς νίκης χρὴ ὀνομάζεσθαι, εἴτε Ὀμόνοϊαν, εἴτε Εἰρηνίαν καὶ τὸτο μὲν ἔτι ἀκρίβιον, καὶ ἀνώνυμον ἡμῖν ἢ καλὴ πόλις ἐκείνη, λίαν πολλῶν καὶ κορύζης συγγραφικῆς γάμβουσα. τὰ δὲ ἐν Ἰνδοῖς πωραχθησομένα, ὑπέχετο ἤδη γράφειν, καὶ τὸ πεπλην τὸ ἔξω θαλάσσης. καὶ ἐκ ὑποχέουσιν ταῦτα μόνον, ἀλλὰ καὶ τὸ προοίμιον τῆς Ἰνδικῆς ἤδη συντέτακται. καὶ τὸ τρίτον τάγμα, καὶ οἱ Κελτοὶ, καὶ Μαύρων μοῖρα ὀλίγη σὺν Κασίῳ πάντες ἔτοι ἐπαυώθησαν τῇ Ἰνδῶν πωραχμῶν ὅ, τι δὲ πρᾶξις, ἢ πῶς δέξοι τὸ τῶν ἐλεφάντων ἐπέλασιν, ἐκ εἰς μακρὰν ἡμῖν ὁ θαυμαστὸς

cinantis simul furore instinctus ad finem jam scriptiois properavit. Verum etiam urbem jam in Mesopotamia condidit, magnitudine maximam, et pulchritudine pulcherrimam, illud vero adhuc considerat & consulit, utrum *Nicoriam* illam appellare fas sit, an *Concordiam*, an *Paciferam*. Et istud quidem nondum judicatum est, & adhuc sine nomine nobis urbs illa pulcherrima, deliriis multis, & pueris mala atque mucro historico oppleta. Ea vero quae apud Indos aliquando gerentur, jam scripturum se recepit, externique maris circuitum. Neque ista intra promissionem subsistunt, sed prooemium Indicae jam compositum est: ac tertia legio, & Galli, & Maurosum pars exigua duce Cassio, omnes jam Indum flumen trajecerunt. Quid vero facturi sint, aut elephantorum quomodo sint impetum excepturi, ea non ita multo post

α. Φαίσις] Φαίσις W.

60. Καρύζης] Καρύζα ἢ μεμεμαμένη καὶ μεζῶσα. G.

56. Νίκαιαν] Qua ratione Nicopolis ab Augusto post Aetiacam pugnam condita. M. du S.

57. Ὀμόνοϊαν] Propter duos fratres simul imperantes. ut in nummis eorum frequens inscriptio *Concordia*. V. Mediol. M. du S.

59. Λίρου — γίροστα] Conf. infra Διολ. c. 23. f. M. du S.

60. Καρύζης συγρ.] Sic fere supra Neq. Διολ. XX. §. 3. (ex divisione Solani.) M. du S.

63. Τὸ προοίμιον τῆς Ἰνδικῆς ἤδη συντέτακται, καὶ τὸ τρίτον τάγμα] Benedictus, sed *Indica historia prooemium jam est compositum, et ordo tertius*. Obscurior certe quam Micylus, *tertium tagma seu tertius liber*; qui intellexit id quod alias Graeci vocant *σύνταγμα*. Sed quam infeliciter uterque? & cur sic distinguunt? Debuerant postrema cum sequentibus jungere in hunc modum, ἤδη συντέτακται, καὶ τὸ τρίτον τάγμα καὶ οἱ Κελτοὶ καὶ Μαύρων μοῖρα ὀλίγη σὺν Κασίῳ πάντες ἔτοι ἐπαυώθησαν. Et tertia legio ac Galli parsque exigua Maurosum. F. G.

64. Καὶ τὸ τρίτον] Alium fatuum & insulsum scriptorem irridet, qui promiserat se res in India gestas & expeditionem per Oceanum descripturum. Subjicit: καὶ ἐκ ὑποχέουσιν ταῦτα μόνον, ἀλλὰ καὶ τὸ προοίμιον τῆς Ἰνδικῆς ἤδη συντέτακται, καὶ τὸ τρίτον τάγμα. Καὶ οἱ Κελτοὶ, καὶ Μαύρων μοῖρα, & quae sequuntur. Vertunt: Neque tantum haec sunt promissiones, sed *Indicae histo-*

riae prooemium jam est compositum, et ordo tertius. Et Galli, parsque exigua Maurosum, &c. Quis est ille tertius ordo? Nemo dixerit. Prava distinctio hunc quoque locum foedavit, & interpretibus fraudi fuit. Si sic interpunxeris, facilis erit explicatio: καὶ ἐκ ὑποχέουσιν ταῦτα μόνον, ἀλλὰ καὶ τὸ προοίμιον τῆς Ἰνδικῆς ἤδη συντέτακται. Καὶ τὸ τρίτον τάγμα, καὶ οἱ Κελτοὶ, καὶ Μαύρων μοῖρα. Neque tantum haec sunt promissa, sed *Indicae historiae prooemium jam est scriptum*. Et tertia legio, et Gallia, et Maurosum exigua manus, Indum fluvium trajecerunt. τάγμα Graecis saepe est legio. F. G. G.

65. Τάγμα] Disertis verbis legionem esse docet Xiph. in M. Aurel. Antonino, καλοῦσι δὲ τὸ τάγμα οἱ Ῥωμαῖοι λεγιῶνα. M. du S.

66. Κασίῳ] De eo jam saepius supra dictum est. Hic autem Cassius est, qui postea, perlato de morte Aurelii falso nuntio, defecit, & imperium affectavit, neque ab incepto, cum vivere rescisset, oblata etiam venia, destitit. M. du S.

70. Μουζαῖον] W. Μουζαῖον. Quocumque tandem modo scribas, urbs est mihi prorsus ignota; in India, ni fallor, quaerenda est, ut quam remotissime a Luciano ponatur. M. du S.

75. Ὅτι καὶ] Longe aliter proverbium hoc apud hunc alibi legitur in *Per.* c. 18. Ὅτι καὶ ἐπὶ τοῖς Ῥωμαῖοις. Quin & hoc ipso in loco *Bentl.* audis monentem

post nobis admirabilis scriptor Muzuride aut 70 συγγραφεὺς, ἀπὸ ὧν Μουζέριδος, ἢ ἀπὸ
ab Oxydracis perscriber.

32. Talia multa prae infcitia delirant, qui digna visu neque viderint, neque si viderint, explicare pro dignitate queant: excogitent vero & confingant, quidquid in linguam illam importunam, ajunt, venerit. Etiam in numero librorum honestatem quandam affectant, maxime ipsis in inscriptionibus: nam rursus hae quoque perquam ridiculae. Alicujus *Parthicarum victoria- rum tot libri*: & rursus *Parthidis primus, secundus*, nempe ut *Atthidis*. Alius multo etiam urbanus. Legi enim Demetrii Sagalassensis *Parthonica*. Neque vero eo ista commemoro, ut ridicula habeam, & ludibrio traducam historias ita pulchras, verum utilitatis causa: quandoquidem qui haec & horum similia fugerit, ille bonam

Ὁξυδρακῶν ὁπτισελεῖ.

Ταῦτα πολλὰ ὑπὲρ ἀπαιδευσίας ληρῶσι, τὰ μὲν ἀξιοῦσα εἶδ' ὁρῶντες, ἢ εἰ βλέπομεν, κατ' ἀξίαν εἰπεῖν δυνάμενοι, ὁπτινοῦντες δὲ, καὶ ἀναπλάττοντες, ὅττι κεν ἐπ' ἀκαιρίμην γλῶτταν, Φασὶν, ἔλθῃ. καὶ ὅτι τῷ δευτέρῳ τῷ βιβλίῳ ἐτι σημεινόμενοι, καὶ μάλιστα ὅτι ταῖς ὁπτιγραφαῖς καὶ γὰρ αὐτὰς αὐταὶ, παγγέλοιοι τῷ δεινῷ Παρθικῶν νικῶν, τοσάδε. καὶ αὐτὰ Παρθίδος, πρῶτον, δεύτερον, ὡς Ἀτθίδος δηλονότι. ἀλλὰ ἀσχετότερον ὡς ἀπολύ. ἀνέγνων γὰρ Δημήτριος Σαγαλασσεὺς Παρθονικὰ ὑπὸ ὡς ἐν γέλῳ ποιήσας, καὶ ὁπτισελεῖται τὰς 8 συγγραφὰς ὅττω καλὰς ὕσας, ἀλλὰ τῷ χρησίμῳ ἕνεκα, ὡς ὅστις ἀνὰ ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα φεύγει, πολὺ μέρους ἤδη ἐς τὸ ὀρθῶς συγ-

ὧ Μουζέριδος] Μουζέριδος W. Nihil mutant Fl. H. 7 P. e. ὅτ' αὐτὸς βλέπομεν] ὅτ' αὐτὸς βλέπει W. d. ὅτ' αὐτὸς βλέπει] Sic dedit M. du S. Edd. enim ὅ, τι κεν. e. Ἐπ' ἀκαιρίμην] Ἐπὶ ἑρῆμῳ P. & Cod. Fl. Ἐπὶ ἑρῆμῳ Fl. Ἐπὶ ἑρῆμῳ in M. Sed fuit prius ἐπικαιρίμην. Edd. reliqq. vulgatam servant. f. γλῶτταν] γλῶτταν M. g. Σαγαλασσεὺς] Σαγαλασσεὺς emend. Spanh. Sed vulgatum tuentur Edd. omnes.

tem legi in Flor. ἐπὶ ἑρῆμῳ. Certe sic in P. legi testantur excerpta Perizonii, & ita in impresso Fl. In M. etiam, sed in litura pro ἐπικαιρίμην quod ibi prius erat. Haec autem verba sunt qui ex Aeschilo desumpta asserant, Platonemque sententiae auctorem assignent de Rep. VIII. p. 499. D. Sed frustra; ibi enim longe aliter effertur: en verba Platonis: ἡκοὺν κατ' Αἰσχylum, ἔφη, ἱερῶμεν, ὅτι τὸν ἥδ' ἐπὶ φόβῳ; laudat etiam Plut. eodem modo, quo Plato, & ad eundem Aeschylum auctorem refert ἱερῶμεν. 1358, 2. Ἐπὶ τὸν ἥδ' ἐπὶ φόβῳ κατ' Αἰσχylum &c. At Dionys. Halic. de struct. or. I. p. 8. Ed. Lond. aliter & iisdem vere verbis, quibus in vulgatis hic Lucianus, ad hunc nempe modum: καὶ μάλιστα καὶ πᾶν ὅτι κεν ἐπ' ἀκαιρίμην γλῶτταν ἐπὶ ἔλθῃ λέγειν, μηδὲ εἰς συνθήσιν τὰ προσηύχοντα ἀπαλοῖς. Eodemque prorsus modo Athenaeus l. V. p. 217. C. ubi poetae, quem non nominat, tribuit. Conf. Grotii excerpt. V. 3. M. du S. 76. Ἐπὶ ἀκαιρίμην] Ἐπὶ καὶ ἑρῆμῳ in Cod. Flor. J. B.

Ἐπ' ἀκαιρ. γλ.] E scriptore Dorico sumtum, ut videtur, proverbium, quod damnare ob id non ausim, quod nondum aliunde prolutum est. Forma certe non mala ut γόνιμος, ἀλκιμος, φρόνιμος, & quod plane simile est, α καρπὸς καρπύμῳ.

81. Ἀτθίδος] Scripserat Philochorus historiam, cui hoc nomen fecerat. Vide Schol. ad Συγγρ. No. 32. &

Marm. Ox. 13. f. 82 quos laudat Paus. in Phoc. & Athen. VI.

Ἀτθίδος] Ἀτθίδος scripsere Philochorus apud Harpocrationem in Θωρικῶν & apud Athenaeum: itemque Clidemus, de quo Casaubon. ad Athenaei 14, 23. p. 594. & Hegesinus apud Pausaniam Boeot. p. 583. extir.

82. Ἀνέγνων γλ.] Haec duo verba Solanus postea in Junina parenthesi incluserat, sic scilicet edi volens, quia vero Ed. nulla praecit, nec mutatio adeo necessaria, ego nihil mutavi. Potest enim quisque eam parenthesin addere, qui probat.

Ἀνέγνων γλ.] Διμητρίου Σαγαλασσεὺς] Clar. Ex. Spanhemius Dissert. IX. de Praest. & usu numism. docet tam ex probatis & antiquis Scriptoribus, quam ex Numism. legendum esse Σαγαλασσεὺς. Quin imo apud Stephanum Σαγαλασσεὺς, qui addit etiam scribi Σάληνος. Vid. Thomam Pinedo, & eruditissimas Lucae Holsteinii notas, p. 167.

83. Σαγαλασσεὺς] Emendationem Spanhemii confirmat W. Quadraius autem, qui paulo post hujus belli & ipse historiam scripsit, titulum suae eundem ferme fecit, nempe παρθονικὰ. Consule Salmas. not. in Capitol. Ver. c. 8. Traiectio insignis, nam Δ. Σ. II. interjacent incommode: nisi forsitan hoc a librariis profectum sit.

συγράφειν ἔτι προσείληφε· μάλλον δὲ ὀλίγων ἔτι προσδύται, εἴγε ἀληθὲς ἐκείνῳ Φησιν ἡ διαλεκτικὴ, ὡς τ' ἀμύσων ἡ θατέρω 90 ἄρσις, τὸ ἕτερον πάντως ἀντισάγει.

Καὶ δὴ τὸ χωρίον σοι φαίη τις ἀν' ἀκριβῶς ἀνακεκάθαρται, καὶ αἱ τε ἀκανθαί, ὁ πόσαι ἦσαν, καὶ βάτοι, ἐκκεκομμένοι εἰσὶ, τὰ δὲ τ' ἄλλων ἐρείπια, ἤδη ἐκπεφόρηται· καὶ εἴτι τραχὺ δὴ, καὶ τὸ τοῦ λείον ὄν. ὥστε οἰκοδομεῖν τι δεῖ ἤδη, καὶ αὐτὸν ὡς δείξης, ἐκ ἀνατρέφει μόνον τὰ τ' ἄλλων γεννάδας ὄν, ἀλλὰ τι καὶ αὐτὸς ἐπινοῆσαι δεξιὸν, καὶ ὁ ἐδὲς ἀν, ἀλλ' ἐδ' ὁ Μωμῶ μωμήσας δύναιτο.

Φημὶ τοῖνον τ' ἄριστα ἱστορίαν· συγρά-

jam partem ad recte scribendum adeptus est, vel potius paucis adhuc indiget, si quidem vere illud Dialectica praecipit, *Eorum, inter quae nihil est medium, alterius sublationem contra inducere alterum.*

33. Et sane area tibi, dicat aliquis, accurate purgata est, atque spinæ, quotquot erant, & rubi, excisi sunt: rudera aliorum jam elata, & si quid asperum fuerat, jam leve est. Itaque jam ut aliquid aedifices opus est, utque te ipsum ostendas, qui non evertere modo fortiter aliorum res possis, sed aliquid ipse etiam aptum excogitare, quodque nemo, ne ipse quidem Mōmus possit reprehendere.

34. Ajo igitur, eum, qui optime scrip-

α Καὶ εἴτι. τρ.] Καὶ εἴτι ἐ τραχὺ δὴ P. δ Δ.] Ἠδὴ Fl. Δ. ceterae. In M. est δ, sed ἡ supra scriptum est a recentiore manu. c Αὐτὸν] Sic f. H. Fl. P. Ald. Sed in hac inde factum αὐτὸν, non imperite quidem. Αὐτὸν M. Sed & praecedentia hic primo aliter fuerant scripta. Erat enim οἰκοδομεῖν, & aberat δ. δ Συγγραφεῖς] Συγγραφεύς marg. ΔΙW. non male.

90. Τῶν ἀμύσων ἡ θατέρω ἄρσις, εἴ μὴ θνητὸς πάντως ἀθάπτον. ἱμμεσσοί, εἴ μὴ λούπον, ἢ πάντως ρύλαι, ἀλλ' ἢ

Φαίη, ἢ ἱεροῖν, ἢ πυρρῶν, ἢ τι τοιοῦτο. G.

89. Εἴγε ἀληθὲς ἐκείνῳ Φησιν ἡ διαλεκτικὴ, ὡς τ' ἀμύσων ἡ θατέρω ἄρσις, τὸ ἕτερον πάντως ἀντισάγει] Obscure vertunt interpretes: si modo verum est quod Dialectica tradit, nimirum eorum, inter quae nullum est medium, altero elevato, alterum deprimi: ἀντισάγειν, non est deprimere. Vertendum est: contrarium inter quae nihil mediū intercedit, sive, ut nunc loquuntur in scholis dialecticorum, immediatiorum sublato uno necessario ponitur alterum.

90. Τῶν ἀμύσων ἡ θατέρω ἄρσις, τὸ ἕτερον πάντως ἀντισάγει] Non possunt ea notare, quod volunt interpretes, eorum inter quae nullum est medium, altero elevato alterum contra deprimi, sed altero sublato vel negato, prorsus reponitur vel confirmatur alterum. f. G.

91. Ἀρσις] Vertitur elevato. Sed vertendum sublato. F. G.

97. Ὡς] In M. olim fuerat ὡς οἰκοδομεῖν ἤδη ἐ αὐτὸς. Quod longe praestat vulgatae. M. du S.

Ibid. Αὐτὸν] Non improbem, si αὐτὸν, pro ἑαυτὸν, idque pro σιαυτὸν, hic legamus; aliter certe interpungamus, nimirum sic: ὥς οἰκοδομεῖν τι δεῖ ἤδη καὶ αὐτὸν ὡς δείξης &c. Sic planior erit sensus; sic Solanus Junianam dispunxerat. Sed quia mox sequitur αὐτὸς ἐπινοῆσαι δεξιὸν, potest & priore loco αὐτὸν per ipsum reddi; nec adeo necessarium reciprocum requiritur, neque sine necessitate talia semper mutanda duxi. Reverend. Bengelius in praefat. Edit. minoris N. T. se αὐτὸς & αὐτῷ saepe pro αὐτῷ studio reliquisse, ait, &

αὐτοῦ reciprocum saepe esse; quod ut non ubique concedo, (non credens αὐτοῦ & αὐτῷ semper promiscue usurpare licere) ita propter permulta exempla non audeo ubique negare, nec dicere, omnia mutanda esse, quae is in membranis, & quae nos in priscis Editt. invenimus: quum & Latini nonnulli auctores discrimen inter suos & ejus negligent, ut in Ambigg. notavi, & ipsum pro se quoque dicant. Diligentius in investigandis Codd. Grævis, etiam in Edit. Vet. Test. studio saepe αὐτοῦ pro αὐτῷ dedit, ut Exod. IX. 33. Μωϋσῆς — ἐκπέτασε τὰς χεῖρας αὐτοῦ. Iterum sic X. 22. Item Amos c. II. 7. ὅπως βεβαλώσονται τὸ ὄνομα τοῦ θεοῦ αὐτῶν. & vers. 8. ἐπινοῶν ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ θεοῦ αὐτῶν. Sed Exod. XI. 3. idem edidit Κύριος δι' ἰδῶν τῶν χερῶν τοῦ λαοῦ αὐτοῦ. Ut sexcenta alia omittam, ex quibus pateret, illum saepius primam laevigare, ubi adspirata ex praeceptis Grammaticis postulat, & rarius adspiratione uti. Ubi vero ad perspicuitatem sensus interest, ibi ego mutare non vererer, memor quam facile in spiritibus aberraret ubique. In dubiis saltem id eligendum, quod melius est: ac potius sic statuendum: quia Edd. & Codd. in pronominum spiritibus misere fluctuant, omnia, ut res postulat, corrigenda. Sic quum Long. Past. III. 97. ait: καὶ ἔστιν πρὸς αὐτὸν, ὃ, τι λαχθῆναι πιθανώτερον. deliberas secum quid potius dicendum esset: secundum id corrigendum, quoties simili in loco male αὐτὸν expressam offerdas, i. e. ubi periculum sit, ne ad aliam quam decet, per-

lo.

QUOMODO HISTORIA CONSCRIBENDA SIT. 45.

prurur fit historiam, duo quidem ista maxime capitalia domo ad eam rem adferre debere, prudentiam civilem & vim eloquendi; alteram quidem ingenii munus, doceri nescium. *Eloquendi* vero vis multa exercitatione, & perpetuo labore, & antiquorum aemulatione acquisita sit. Haec quidem igitur artis expertia, neque meo indigentia confilio. Neque enim prudentes atque acutos reddere, eos qui a natura tales non sunt, hic nobis libellus promittit: alioquin magni, quin quantivis esset pretii, si refingere, & instaurare talia posset, aut ex plumbo aurum facere, vel argentum de stanno, aut ex Conone Titormum, aut ex Leotrophide Milonem efficere.

Φοβία, διὸ μὲν ταῦτα κορυφαίότατα οἰκοδο-
νέοντα ἦκεν, σύνεσιν τε πολιτικὴν, καὶ δύ-
καμιν ἐρμηνευτικήν· ἢ μὲν, ἀδίδακτόν τι τῆ
Φύσεως δῶρον· ἢ δύναμις δὲ, πολλῇ τῇ
ἀσκήσει, καὶ συνεχεῖ τῷ πόνῳ, καὶ ζήλῳ τῶ
δερχαίων προσγεγενημένη ἔστω· ταῦτα μὲν
ἐν ἀτεχνῶ, καὶ ἔδεν ἐμὴ συμβῆλθαι δέοντα.
ὃ γὰρ συνετὸς καὶ ὀξὺς ἀποφαίνει τὰς μη-
δίας τῆ Φύσεως τοιαύτας φησὶ τὸτο ἡμῖν τὰ
βιβλίον· ἐπεὶ πολλὰ· ἂν, μᾶλλον δὲ τῶ
παντὸς ἦν ἄξιον, εἰ μελαπλάσαι καὶ μελα-
15 κοσμῆσαι τὰ τηλικαῦτα εἰδύνατο, ἢ ἐκ μο-
λίδου χρυσὸν ἀποφῆναι, ἢ ἀργυροῦ ἐκ
κασιτέρου, ἢ ἀπὸ Κόνωνος Τίτορμον, ἢ
ἀπὸ Λεοτροφίδου Μίλωνα ἐξεργάσασθαι.

Ἀλ-

1. Ἀν] Deest in M. & Fl. adeft in cett. f. Ἐν] Sic L. M. & Fl. Ἀπὸ cett. Edd.

17. Ἡ δὲ Κόνωνος Τίτορμον (1) Τίτορμον τῷ βουκό-
λῳ φησὶ ἀετοχρῶν τῷ Κρόνῳ Μίλωνα μεγαλοφρονῶ-
ντα διὰ τὴν ἐν μὲν τῷ σώματι. Διασάμψος ἐν μέγαν.
(2) τῷ Τίτορμον τὸ (3) σώμα, ἰσχυρὸν λαβεῖν αὐτῷ ἰσχύος
πύρρον. ὃ δὲ Τίτορμον ἔλαγι μὲν μέγαν ἰσχύος
καλῶς. ὃς εἰς τὴν ἔσθην, καὶ διασάμψος λαβεῖν, λαμβάνει ῥόγους
λίθων, καὶ (4) πρῶτον μὲν ἔλαγι πρὸς (5) αὐτὸν, εἴτα (6) ἀ-
παυλῶ. (7) καὶ δὲ εἰς τὴν τούτου ἐκείνου. καὶ μὴ τούτου αὐτὸν
ἦν ὡς εἰς τὰ γόνατα. καὶ τέλος ἀνέμψος ἐπὶ τῷ ἄμῳ, ἔφ-
αν.

μεν. (8) ὡς ἐπὶ ὀργυίας πεντήκοντα, καὶ ἑξήκοντα. ὃ δὲ Μίλων
ῥόγους τῷ λίθῳ (9) ἐκίχησεν. εἴτα ἐπὶ τὴν ἀγίλῳ ἔλθει ὁ
Τίτορμον, καὶ τῷ μέγαν ταύρου ἀγρίου ὄντα λαμβάνει τὴν
πυλῶν. καὶ ὃ μὲν ἀπαυλῶν μὲν (10) ἰσχυρὸν, ὃ δὲ (11) ἰσχυ-
ρὸν. πρῶτον δὲ ἔτρεψεν τὴν ἑτέρα χεῖρα συναρπάσας τὴν πο-
δὴν ὁμοίως ἔλχει. Διασάμψος ὁ Μίλων εἰς ὑπὸν τὰς χεῖ-
ρας τῶν ἰσχυρῶν. ὃ Ζεῦ, μὴ εἰ τούτου Ἡρακλῆος ἔτρεψεν ἰσ-
χυρῶν; ἰσχυρῶν ἰσχυρῶν λέγουσι τὴν παλαιότητα, ἀλλὰ
ἔτος Ἡρακλῆος. V.

(1) Tota haec historia verbatim petita est ex *Aelian* Var.
Hist. L. XII. c. 22. Si pauca excipias. J. C.
(2) Τὸν] Deerat in Edit. addidit M. du S. & idem quod post
σώμα legebatur, deleuit idem. J. F. R.
(3) Σώμα] Σώμα idem *Aelian*. J. F. R.
(4) Πρῶτον] Ita pro edito πρῶτον restituit idem ex C. J. C.
(5) Αὐτὸν] Αὐτὸν Ed. *Euphrat* *Al*. J. F. R.
(6) Ἀπαυλῶ] Suspiciatur L. *Kyrtus* de verb. med. p. m. 43.
f. (al. 74.) potius ἀπαυλῶν scriptū esse *Aelianum* (ex quo haec
verba esse delūta supra dictum) sed falli *Kyrtum*, & ἀπα-
υλῶν recte se habere ac promissive ἀπαυλῶν & ἀπαυλῶν usur-
pari, ex *Plac.* L. IV. de Rep. p. 453. B. aliisque probat eru-
ditiss. F. L. *Abresch*. In Animadv. ad *Hesychium* quaedam loca.
Vid. *Misc. Obs.* mens. Aug. 1736. p. 299. J. F. R.
(7) Καὶ δὲ] Conjunctionem in edito. exemplari deficientem
implerat idem. M. du S.

(8) ὡς ἐπὶ] ὡς ἐπὶ editum erat ex V. ad quae J. *Cler.* ait:
Aelianus habet ὅσον ἐπὶ ὀργυίας ὅσον, in Editionibus, sed in
MS. est πεντήκοντα, ut hic habet noster. Haec ille. ὡς ἐπὶ
γὰρ C. etiam prave; sed Excerpta G. recte ἐπὶ... ut edi-
dimus. J. F. R.
(9) Ἐκίχησεν] Est apud *Aelian.* ἰσχυρῶν. At nihil ab vulga-
to abt. C. M. du S.
(10) ἰσχυρὸν] Sic ex C. restitutum, quum in editis lo-
geretur ἰσχυρῶν. Sed & ex *Aelian* poterat restitui, ex cuius
collatione etiam alterum illud μὲν hic delendum. J. F. R.
(11) Δι'] Illud δὲ ego addidi; nam in edito tantum erat
ἐπὶ ἰσχυρῶν, & *Solanus* ὃ μὲν inde fecerat, sine auctorit. codi-
cis; quare eadem mihi erat corrigendi licentia, in ejicien-
do uno μὲν ex tribus, quum jam bis μὲν plus quam satis sit.
In *Aelian* est ὃ μὲν ἀπαυλῶν, ὃ μὲν ἰσχυρῶν. J. F. R.

sonam, referatur. Alibi enim & apud eund. *Long.*
αὐτὸν sic positum invenio, ut L. III. p. 105. Ed. *Jun-
germ.* ἄρτι τῶν μητράων ὑποκλάσας αὐτοῦ. *Agri
matribus* SE *substernentes*, *subnixi*, ad *sugendum*; quod
etiam in αὐτοῖς mutandum dixeris, quia deinde p. 109.
ἐγνώσασα ἑαυτὴν differere scribitur. Conf. c. 6. & 15.
Dial. seq. ubi rursus haec differentia occurrit. J. F. R.
1. Οὐδ'] (Deest ex Gr. ταῦτα δὲ λελέχθαι ἡμῶν ὅτι
ἐπὶ δουλείας μύρον.) A. V.
Ibid. Μῶρος μωμῶσα. Hunc locum imitatus est
Aristaen. Epist. 1. l. 1. ex emendatione viri *Clar. Jof.*

4. Κορυφαίότατα] Conf. infra *Soloe.* c. 5. τῷ Φίλων
ὁ κορυφαίότατος & *Th. Mag.* M. du S.
Κορυφαίος.] Prave judicat *Thomas Magister*, hanc
vocem hic ridiculi causā adhibitam esse a *Luciano*.
Vide notam ad *Sol.* c. 5. M. du S.
16. Ἀπὸ κασ.] *Flor.* c. 1. J. B.
Ἐκ] Sic M. L. & Ed. *Fl.* pro δὲ, quod in reliquis
est. M. du S.
17. Ἡ δὲ Κόνωνος, Τίτορμον, καὶ δὲ Λεοτροφίδου Μίλ-
ωνα] Ex hoc loco licet conjicere, Cononem illum du-
F. 3, cem.

ἄλλα πῶς τὸ τ' τέχνης καὶ τὸ τ' συμβουλῆς χρησιμὸν; ἐκ ἐς ποιήσιν τ' προσόντων, ἀλλ' ἐς χρῆσιν αὐτῶν τ' προσήκοντων οἷον τι ἀμελεῖ καὶ Ἰκκῶ, καὶ Ἡρόδικῶ, καὶ Θεῶν, καὶ εἰ τις ἄλλῶ γυμναστῆς ἔχῃ ἡ πόχοντο ἀν' σοι τέτον Περ-

35. Sed ubi artis & consilii usus est? non ad creanda, quae adesse debent, sed ad usum illorum convenientem. Sicut nempe etiam Iccus & Herodicus, & Theon, & si quis alius exercitor, non promiserint tibi assumptum hunc Perdiccam (si modo hic

ἄλλα πῶς] Sic P. Ἀλλά πῶς junctim J. H. Fl. Bz. S. Ἀλλά πῶς P. sed interrogandi sign. ego addidi. Ἡρόδικῶ] Ex marg. A. Angl. & P. Ἡρόδικῶ Schol. Ἡρόδικος male Edd. & M. c. ὄχῃ] Deest in M. & omnibus Edd. Adest in sola J. Et sic emendarant Marc. & Vorst. d. ἡπόχοντο] ἡπόχοντο M. male.

22. Καὶ Ἰκκος & Ἡρόδικος & Θεῶν] Γυμναστὴς ἀειδύτου ἔτος M. Γυμναστῆς ἀειδύτου ἔτος. Ed. Cler.

cem famigeratum fuisse corpore parvum & exilem: nam & ille Leotrophides, qui Miloni opponitur, a Comico Aristophane in avibus ut parvus & exilis traducitur, & ab ejus Scholiaste ut talis notatur: de Titormo vero, & ejus mirandis viribus vide Aelian. L. XII. c. 22.

Ibid. Κόνωνος] Cononem aliquem imbecilli corporis hominem nondum observavi praeterea. In mentem veniebat minimus ille apud Plin. 7, 16. f. 16. homo duos pedes & palmum longus Cononias, qui in deliciis Juliae nepotis Augusti fuit. Leotrophides nobilis ex Schol. Aristoph. Avium 1406. Add. Casaubon. ad Athen. 12, 13. Neque de Titormo opus est aliquid adjicere. Neque apologia, credo, longa opus habet illa circa apices immutatio, cum pro vulgato ἄλλα πῶς legimus ἄλλα πῶς cum interrogatione.

Ibid. Τίτορμος] Eleganter vidit Cl. Clericus, totum hoc de Titormo esse ex Aeliani Παικλ. lib. XII. cap. 22. desumptum, iisdemque, si pauca excipias, verbis enarratum. Opportuna admodum sunt haec Scholiastae, ut ex eo Aelianus, & ex Aeliano vicissim ipse emendetur. Nimirum in Scholiaste pro ὡς ἔτος, sine dubio ex Aeliano scribendum ὡς ἐστὶν. Atque ex eodem apud Scholiasten pro καὶ ὁ μὲν ἀποδράναι μὲν ἔσπουδον, extrito posteriori μὲν, emendatius legas, καὶ ὁ μὲν ἀποδράναι ἔσπουδον. Tum ex Scholiaste emendandus Aelianus, vel potius confirmanda emendatio. Ταν. Fabri, apud Aelianum pro ἐνταῦθα ῥηθῆναι λέγουσι παροιμίαν, legentis ἐνταῦθα ῥηθῆναι λέγουσι τὴν παροιμίαν. Plane enim ita, & recte, Scholiastes; nisi quod illud ται, quod Cl. Faber inferit, non habet; nec id requiritur.

Titormus] (Titormus Aetolus in albo voracium fuit, diciturque a Graecis cum Milone de robore certasse. Ath. & Ael. l. c. Vorst.) V. Herod. l. VI. p. 238, 1. Ath. X. & Ael. V. H. XII. Locus Aristoph. de Leotrophida reperitur in Avib. p. 606. V. etiam 412. med.

19. Ἀλλά πῶς τὸ τ' τέχνης & τὸ τ' συμβουλῆς χρησιμὸν σὺν ἐς ποιήσιν] Χρησιμὸν σὺν ἐ. π.

ἄλλα πῶς] Sic recte scribitur in Cod. P. In reliquis ἄλλα πῶς.

20. Τῶν προσόντων] Recte hac voce utatur hic

Lucianus addubito. Vix eo sensu adhibiturum fuisse Demosthenem puto, qui Ol. III. p. m. 25. f. sic scribit. τὰτ' ἐν οἷ προσόντα τα δ' ἄλλα ὁπαρχί. Usurpat tamen noster iterum 55. B. C. Vide tamen ὁ. οἷ. c. 6. &c. 20. B. ubi eodem modo usurpat noster.

Τῶν προσόντων] Nihil hic mutare Florentinam ab Junt. Hag. & reliquis, notaverat Solanus. Quare? an igitur suspicatus est legendum προσόντων, non credo. Vid. Nostrium infra de Imag. c. 6. f. & c. 20. med.

22. Ἰκκῶ] V. Plut. 299. 1. Tarentinus, & hinc emenda Aelianum XI. 7. apud quem male scribitur Ἰκκῶ. Vide etiam Plut. 647. C. qui cum toto exercitationis tempore, venire abstinuisse tradit. Fuit & Iccus Tarentinus Pythagoraeus Jambl. p. 216. B.

Ibid. Ἡρόδικος] Angl. Ἡρόδικῶ. Ἡρόδικῶ] Ex A. P. & Schol. hanc scripturam restituimus, loco vulgatae Ἡρόδικος. Herodicum enim invenio celebrem gymnastam (apud Plut. Πολ. III. 440. C. D. Ed. Bas. & 337. B. & apud Plut. 983. 2.) Herodizem nullibi. In Platonis Protagora p. 196. B. Ed. Bas. conjungi etiam Iccum & Herodicum commodum monet J. la Faye vir doctissimus. Conf. Suidam.

Ἡρόδικῶ] Vix dubitari potest, quin Lucianus in animo habuerit Herodicum illum, de quo Plato de rep. 3. p. 440. C. Ἡρόδικος παιδοτρίβης ἐν, καὶ ἰσοσώδης γυμναστικός, μίξας γυμναστικὴν ἱατρικὴν, ἀσκήσας πρῶτον μὲν ἑαυτὸν, ἔπειτα ἄλλους ὅτις πολλοὺς. Hic igitur accuratae illius athletarum diaetae auctor videtur. Hinc jungit etiam Themistius Or. 23. p. 290. A. Harduin. Ἰκκὸν τὴν γυμναστικὴν τὴν Ταραντίνον & Ἡρόδικον τὴν Σολημενιανὴν (leg. vid. Σηλυμενίαν) παιδοτρίβων. Nempe Ταραντίνον Ἰκκον abstinentiae athleticæ nomine vehementer laudat idem Plato de Leg. 8. p. 647. C. Τὸ μὲν τῶν σωφρονιστῶν ἀνδρῶν ἐν τῇ ψυχῇ κικληθῆναι, ὡς λόγος, ὅτε τοὺς πόδες γυμναστικὸς ἡψάτο, ὅδ' αὖ παιδὸς ἐν ἄλλῃ τῇ τ' ἀσκήσει ἀκμῇ. Et Euseb. ad Diog. Perieg. 376. de illo, ἐπὶ βίον ἐπέτελλε, inquit, ὡς παροιμίαν κίτται, τὴν λέγουσιν Ἰκκῶ δῖπτον, ἐπὶ τ' ἀπείριστος διππύτων. De his igitur cum constet, illud mirari sub-

QUOMODO HISTORIA CONSCRIBENDA SIT. 47

hic est ille, qui novercae suae amore cum 25 δίκαν ὡς ἐλαδόντες, εἰ δὲ ἔτος ἔστιν ὁ 7
corruptus esset, ob id ipsum contabuit; non
Antiochus Seleuci filius, Stratoniceam illam
deperiens) Olympiae victorem reddere, &
qui cum Thasio Theagene, aut Polyda-
πιονίῃ, ἢ Θεαγένη τῷ Θεασίῳ, ἢ Πολυ-
δα-
δα-

o Δὲ ταῦτα] Sic F. H. P. &c. Δὲ αὐτὰ M.

it, cur ab Aldina editione discesserint sequentes, quod norim, omnes, omittenda negatione inter γυναικὸς & ὑπὸ γυναικὶ, quo facto tenebris omnia sunt oblita, quas reducta nunc antiqua lectio, & interpretatio illi accommodata, dispellit: nisi quod circa Perdiccam celebratae imbecillitatis hominem difficultas superest, quam ita minuebat ὁ πᾶν Graevius, ut verba, quas parenthesi includenda putamus, non Luciano, sed Scholiastae alicui tribueret. Casterum de Perdicca nihil monuit praeterea. Verum non absurdum hic mentionem fieri hominis, prae amoris impatientia καὶ ἀνεπαρκείας, ut hic dicitur, aut, ut Plutarchus describit in Demetrio p. 1661. H. Steph. Τῶν ἀπαλλαγῶν τῷ βίῳ ζῆτος, ἢ ὡς ἐλαδὸν ἀντὶ τοῦ ὁμοιωτοῦ, ἢ τῷ πρὸς τὸν δόκον, talis, inquam, hominis haud absurde hic mentionem fieri, vel ille Platonis locus satis declarat, quem de Tarentino Icco modo laudabamus. Utrum autem sit alius quoque, qui pro Antiocho Seleuci filio Perdiccam nominaverit, non habeo dicere. Appianus quidem Syriac. p. 126. seq. & Valer. Max. 5, 7. ext. 1. cum Plutarcho faciunt.

24. Ἐπὶ τῷ αὐτῷ περὶ τοῦ Περδίκαν] Ὁ τοῦτο Περδίκαν.

Quae utroque.] Sic Ed. F. optime. Reliquae & ipse M. omiserunt illud &c., atque adeo sensum depravarunt, quem ex ingenio restituere conatus est Marcellinus, & post eum Vossius.

Ibid. Περδίκαν] Quem Perdiccam velit, aut cur hic adducatur, mihi non liquet. At quae de Antiocho & Stratonice, nota cum ex ipso Luciano, qui in de Dea Syria c. 17. & 18. fuisse enarrat, & iterum tangit Orx. c. 58. & Icar. c. 15. tum ex Plut. (in Demetr. 1660. — & 607. B.) Appiano; (Σπρ. p. 87. Ed. Str.) Galeo (π. πρὸς γ.) aliisque permultis. Si quae autem cur de Perdicca haec praedicet, quae Antiochi propria sunt; sic habeto: videri nempe fuisse Luciani aetate, qui ita scriberent; adeo ut necesse fuerit ea tenus receptam sequi opinionem. Sed ut verum fatear, in hoc non acquiesco, & locum corruptum esse pronuntio; intrusumque in textum Luciani Scholium, ab aliquo scriptum, qui Perdiccae nomen pro Antigoni in suo codice hic invenerat. Fuit & alia Stratonice Maceta, regis Perdiccae soror. V. Thucyd. II. 101. sub finem. Sed soror haec, neque ejus amore captum fuisse Perdiccam ibi legitur.

25. Εἰ δὲ ἔτος] Εἰ δὲ ἔτος ἔστιν ὁ 7 μνηστὴς ἐραδὸς, & quae sequuntur usque ad Στρατονίαν ἑκείνην, nullus dubito quin sint ὑποβληθέντα, & margini a Magistro

adscripta, ad Perdiccae nomen, quibus inquirebat, num hic esset ille Perdiccas, sic enim vertendum εἰ δὲ ἔτος ut apud Latinos quoque, visam si domi sit, pro num domi sit, qui amore novercae corruptus fuerit. Haec postea in ipsum contextum irreperunt. Nihil enim faciunt ad rem, de qua hic loquitur. Agit enim de Perdicca illo tempore noto, qui propter imbecillitatem aut aliud corporis vitium parum erat aptus ad artes athleticas. Verba, quae in eadem pagina praecedunt, obscurius verba sunt: ἀλλὰ πᾶν τὸ τῷ γυναικὶ, ἢ τὸ πρὸς τὸν δόκον, ἢ τὸ πρὸς τὸν δόκον, ἀλλὰ εἰς χρῆσιν αὐτῶν τῶν προκειμένων. Verum artis & consilii haec est utilitas, ut non suppediet ea, quae adsunt, sed ut illis conveniantur ac doceant. Nemo intelligit, quid haec sibi velint, ut non suppediet ea, quae adsunt. Melius veritas: verum artis & consilii haec est utilitas, non ut efficiat illa quae insunt, sed ut iis recte quis utatur. hoc est, quae ab arte proficisci possunt & consilio utilia sunt non ad illa efficienda, quae in homine sita esse debent, nimirum ingenium & prudentiam: nullus enim ars & disciplina potest hominem stupidum & hebetem ingeniosum reddere: sed ut quis facultatibus, quas natura in illum contulit, recte utatur. Inde sequitur illa similitudo de palaestritis, qui Perdiccam imbellem promittant se arte Olympionicam reddituros parentem praestantissimis & robustissimis athletis. F. G. G.

27. Ἀντίοχος ὁ τῷ Σελεύκου Σπρ. c. 15. & Σπρ. c. 17. atque alibi.

29. Θωγ. — Πολυδ.] Prior horum in Olympionicarum ab erudito Gul. Loyd (eruditissimi Wigorniensis Episcopi filio) edito nuper cum haec scriberem, catalogo, comparet ad Ol. LXXVI. ubi ex Paus. Eliac. II. 188. 18. &c. παραγερτίῳ vicisse traditur. Ter olympicam coronam reportasse narrat Dion. Chrys. 230. A. Suidas tacet; sed de posteriore idem plurima habet iis fere similia quae de Τιμόνο a Scholiasta memorata legisti (παραγερτίῳ victor Ol. XCIII. Afr. & Paus. Eliac. II. p. 112. 17. quem locum omnino vide) Loyd. De Theagene adi Plut. 1452. Platonem etiam cujus aetate vixit, de Rep. I. & Paus. l. c. Vide postquam Herod. fin. Elic. c. 19. & Elic. c. 12. M. du S.

Θωγ. τῷ Θεασίῳ] Monuerat Cl. Hemstb. in marg. ad eundem Wasse ad Thucyd. p. 255. No. 30. (i. e. ad L. IV. §. 27.) ubi Thucyd. Θωγ. mentions mentionem facit, qui explorator ab Atheniensibus electus sit, pro quo in quibusdam libris tamen legatur Θωγ. Tyrannus Megarenium, locat Cylonis, Thucyd. I. 126. & Pausan. Atticis XXXVIII. Alius Θωγ. Atheniensis apud Thucyd. V. 24. qui

δάμασι τὰς Σκοθισαίας ἀντίπαλον, ἀλλὰ ζο-
 ῖ δόθεισαν ἑπιδείξιν εὐφυᾶ πρὸς ἑπο-
 δοχὴν ἢ γυμναστικῆς ἢ πολεμικῆς ἀμείνω
 σποφαίνειν, ἢ τῆς τέχνης. ὥστε ἀπίστῳ καὶ
 ἡμῶν τὸ ἐπιφθονον τῆτο ἢ ἑποχέσεως, εἰ
 τέχνην φαμέν ἐφ' ἧτος μεγάλῃ καὶ χαλεπῇ
 τὰς πράγμασι ἑφευρημέναι. ἢ γὰρ ὅστιν
 ἑπιδείξιν, σποφαίνειν συγγραφεὶα φα-
 μέν, ἀλλὰ τὰς φύσει συνετῶ, καὶ ἀρίστα
 πρὸς λόγους ἡσκημένῳ ἑπιδείξιν ὁδὸς τι-
 νας ὁρθὰς, εἰ δὴ τοιαῦται φαίνοντι, αἵ
 χράδμος, θάπτον δὲ καὶ εὐμαρέτερον τελεί-
 σιν ἄχρι καὶ πρὸς τὸ σκοπόν.

Καίτοι ἢ γὰρ ἀν' φαίης ἀπροσδεῖν τὸ συν-
 ετὸν εἶναι τῆς τέχνης, καὶ διδασκαλίας, ὅν
 ἀγνοεῖ. ἐπεὶ καὶ ἐκιδάριζε μὴ μαθὼν, καὶ
 ἡυλὴ, καὶ πάντα δὲ ἡπίστατο. νῦν δὲ
 μὴ μαθὼν, οὐκ ἂν τι αὐτῷ χειρουργή-
 σιν. ἑπιδείξιν δὲ τινος, ῥᾶστα

omante Scotusaeo comparari possit: verum
 hoc promiserit, se datam sibi materiem aptam
 natam recipiendae illi exercitationum ratio-
 ni, meliorem multo ope artis suae reddi-
 turum. Itaque absit a nobis etiam invi-
 denda illa promissio, si artem nos dicamus
 rei ita magnae atque difficilis reperisse.
 Neque enim hoc dicimus, nos quemcum-
 que de medio arreptum reddituros histori-
 cum: sed ei qui natura prudens, & opti-
 me ad dicendum exercitatus fuerit, offen-
 suros vias quasdam rectas: siquidem tales
 videantur eae, quas ingressus aliquis cele-
 rius faciliusque perfecit quae oportet, at-
 que ad scopum pervenerit.

36. Neque enim hoc dixeris, qui pru-
 dens sit, eum nihil indigere arte ac disci-
 plina eorum, quae ignorat: alioqui citha-
 ram etiam nemine docente pulsaret, & in-
 flaret tibias, ac nosset omnia. Jam vero
 sine disciplina nihil horum manibus effece-
 rit. Verum si quis illi ostendat; facile
 que

a [ἑπιδείξιν] Sic W. & Edd. vett. Ἀπείξιν S. male.
 Edd. vett. c [τοιαῦται] τοιαῦτα W. solus. d [καίτοι] Sic Edd. vett. & M.

b [ἑφευρημέναι] Εὐρημέναι W. Nihil movent vulg.
 Edd. vett. & M.

tamen ibidem c. 19. Θεωρῶν. Θεωρῶν athletea apud
 Pausan. VI. 6. 11. & 15. Plutarch. Πολιτικῆς τῆς
 γυμν. Lucian. de Conscrib. Hist. p. 626. (Ed. Graev.
 i. c. hoc c. 35.) & Deor. Concil. p. 714. Et Cataph. p.
 427. aliaque ex Xenoph. &c. de Scriptore Histor. phi-
 los. quae ibi vide, unde haec festinans excerpti.

J. F. R.

33. Ἀπίστῳ Aristen. loc. cit.

41. Τελείσιν] Si quis me docuerit, quomodo hic
 legitur, ita & alios esse locutos, & bene ea cum re-
 liquis cohaerere, illi gratias agam merenti lubens. In-
 terea interpretatus sum, ac si legatur, quomodo Lu-
 cianum dedisse suspicor, τελείσιν ἢ καὶ, καὶ πρὸς τὸ
 σκοπὸν ἰκασί. ὅς γὰρ ἀν' φαίης κ. τ. λ.

J. M. G.

43. Καίτοι ἢ γὰρ] Ἀνακολουθία est in his verbis, si
 interpretare, ut editores interpretati sunt: Καίτοι ἢ
 γὰρ ἀν' φαίης ἀπροσδεῖν τὸ συνετὸν εἶναι τῆς τέχνης, καὶ διδασ-
 καλίας, ὅν ἀγνοεῖ. ἐπεὶ καὶ ἐκιδάριζε μὴ μαθὼν ἢ ἡυλὴ,
 καὶ πάντα ἡπίστατο. νῦν δὲ μὴ μαθὼν οὐκ ἂν τι αὐτῷ χει-
 ρουργήσιν. ἑπιδείξιν δὲ τινος ῥᾶστα τὸ ἀν' μαθὼν, καὶ
 πᾶσι μαθητέσιν ἑφ' αὐτῷ. Neque enim dixeris eum qui
 fueris intelligentia praeditus, arte & doctrina earum
 rerum, quas ignorat, opus non habere: quoniam si
 absque doctrina citharam pulsare & tibia canere posset,
 etiam omnia sciret. Nunc autem non edoctus nihil eo-
 rum manu pulsare posset: sed docente aliquo facillime
 disceret, & recte per se ipsum administraret. Sed quae

haec est ratio, qui absque doctrina citharam pulsare
 posset, & tibia canere posset, etiam omnia sciret?
 ita hic est alioquin, ut frequenter apud Platonem,
 id quod dudum a doctis est observatum. Sic autem
 vertendus hic locus: Neque enim dixeris, eum qui in-
 genio praeditus est, arte & doctrina rerum, quas igno-
 ras, non opus habere. Alioquin qui non didicisset, ci-
 tharam pulsaret, & tibia caneret & omnia sciret.
 Nunc vero qui non didicit, hanc quaquam aliquid ex
 iis tractet: monstrante vero aliquo facile & addiscat,
 & per se ipse exerceat. Alioqui, inquit, homo inge-
 niosus & sollers facile, quamvis illa non didicisset,
 cithara & tibia caneret. Non longe post tradit histo-
 ricum debere esse ingenio militari, sed una etiam ci-
 vili prudentia, & peritia imperatoria. Hoc enim vo-
 lunt illa verba: καὶ γινώσκων στρατιωτικῶν, ἀλλὰ καὶ πο-
 λιτικῶν ἢ ἐμπειρίαν στρατηγικὴν ἔχων. male interpretes, si-
 cut & mox pag. seq. καὶ τὴν ἑλαιοῦν, ἢ ὀρεαλοῦν,
 male vertunt: quomodo equum emittere, quid obequi-
 tare, cum sit, quomodo equitatu erumpere, aut illo
 circumire, seu circumvenire sc. hostilem exercitum.

J. G. G.

51. Καίτοι ἢ γὰρ] ἢ γὰρ τοιοῦτός τις ὁ μαθητὴς νῦν παρα-
 δίδωται, συνίπει τὴν, καὶ εἰπὼν οὐκ ἀγνοῦν ἀλλ' ἔχον διδασ-
 καλῶν Παραδίδωται ἢ συνίπει τὴν ἢ εἰπὼν ἀγνοῦν ἢ ὁ δ.

Th. M.

52. Συνίπει] Antea legebatur συνίπει, minus apte,
 cum

que discat, & bene deinde suo ipse Marte tractet.

37. Itaque nobis etiam talis nunc tradatur discipulus, non ignavus ad intelligendum pariter ac dicendum; sed acutum cernens, qui etiam negotia ipsa tractare, si praeficiatur, possit, militaremque animum, sed cum civili, etiam bellici ducis prudentiam habere: porro qui in castris aliquando fuerit, decurrentesque aut stantes in acie milites viderit, armaque & machinas quasdam norit, quidque sit *in cornu*, quid *in fronte*, quomodo ordines, quomodo equites, & unde? & quid sit *procurrere*, aut *circumducere*? verbo, *detur nobis* non aliquis qui domi desideat, quique credat solum narrantibus.

38. Maxime vero & ante omnia, liber sit animo, neque metuat quemquam, ne-

τε ἀν μάθοι, καὶ εὖ μεταχειρίσασθαι ἑφ' ὅσαυτῷ.

Καὶ τοίνυν καὶ ἡμῖν τοιοῦτός τις ὁ μαθητὴς νῦν ὁρᾷ δέδοται, συνίεναι τε, καὶ εἰπεῖν ὁδὸν ἀγενῆς, ἀλλ' ὅξυ δέδορκας, οἷον καὶ πρᾶγμασι χρῆσασθαι ἀν, εἰ ὅπιτραπήν, καὶ γνώμην στρατιωτικὴν, ἀλλὰ μὲν πολιτικῆς, καὶ ἐμπειρίαν στρατηγικὴν ἔχειν, καὶ τῇ Δία, καὶ ἐν στρατοπέδῳ γεγονώς ποιεῖν, καὶ γυμναζομένους ἢ ταπιομένους στρατιώτας ἐωρακώς, καὶ ὅπλα εἰδώς, καὶ μηχανήματα ὀνεία, καὶ τί ὅπι κέρως, καὶ τί ὅπι μετώπῳ, πῶς οἱ λόχοι, πῶς οἱ ἰππεῖς, καὶ πόθεν, καὶ τί ἐξελαύνειν, ἢ περιελαύνειν καὶ ὅλως, ἢ καλοικιδίων: τις, ὅδ' οἷον πιστεύει μόνον τοῖς ἀπαγγέλλουσιν.

Μάλιστα δὲ καὶ πρὸ πάντων, ἐλεύθερος ἔστω τῇ γνώμῃ, καὶ μήτε φοβείσθω μηδένα,

ἑ ἑφ' αὐτῷ] Αὐτῷ ᾤ. Sed nostram lectionem habent Fl. Bz. H. P. Ald. & M. f. O. mab.] ἑφ' ὅσαυτῷ. M. male. g. ἑφ' ὅσαυτῷ] Sic Edd. omnes praeter S. & hanc secutam A. quae ἑφ' ὅσαυτῷ. Sed ἑφ' ὅσαυτῷ etiam Cod. W. ἑ Ἀπαγγέλλουσιν] Sic Fl. Bz. P. H. & M. Ἀπαγγέλλουσιν ᾤ.

cum ita facultas una eademque intelligatur; nunc utraque. In ea autem voce facile peccari, & res ipsa & exemplum c. 44. abunde ostendunt. M. du S.

Συνίεναι] Obscundavi Solano, συνίεναι edens, pro vulgato συνίεναι, quia Nostro ita usitatum novi. Est enim συνίεναι quoque a συνίεναι formari tradunt Grammatici; tamen hic nimis ambiguum foret, & nondum satis probatum est uno alterove testimonio, συνίεναι idem esse quod συνίεναι, quia error a compendio scribendi in infinitivis hisce usitato, facile potuit oboriri. Herodian. tamen L. II. 9. 15. ὅτι ἔστι τὰς ἀσχητοῦς παχέας, καὶ μὴ μετὰ συνίεναι διττά μοῖροι. Ita crasse sunt ingenio, & non facile sentiunt, si quid agatur dolo. Et licet Fl. Ald. H. P. & recentiores habeant συνίεναι, nec Codex memoretur qui aliter legat, tamen typographicum tantum vitium credo, quum versiones latinae jam expresserint intelligendi verbum; quare monenti Solano tanto facilius obsecutus sum.

J. F. R.

55. Καὶ γνώμην στρατιωτικὴν, ἀλλὰ μὲν πολίτικῆς, καὶ ἐμπειρίαν στρατηγικὴν ἔχειν] Καὶ γνώμην στρατιωτικὴν, ἀλλὰ μὲν πολίτικῆς, καὶ ἐμπειρίαν στρατηγικὴν ἔχειν. Requirit in historiarum scriba mentem praeditam & rei militaris aliqua notitia, & scientia politica, & usu imperatorio. Eant, videant nostri saeculi historiarum scribillones, ecquid ejusmodi troglia in suo sinu aut penu inventuri.

Th. M.

56. ἑφ' ὅσαυτῷ] Emendationem Marcellii recepit in textu. Tom. II.

tum Salmurienfis editor Benediktus, & sane ad venustatem loci facere videtur, sed quia commoda satis est vulgata, & nonnulla sunt in eo loco salebrofa, quae ego penetrare non possum, aliis intacta relinquo, & scripturam veterum librorum reddo. Confer Livium XXV. 19. & Plut. in V. 1841. Quorum ille, tanquam eadem militares & imperatoriae artes essent.

M. du S.

ἑφ' ὅσαυτῷ] Nolo quidem nimium mihi indulgere in mutanda Lectione recepta; sed non tamen accedo Solano, satis commodum sensum vulgatae pronuntianti, quem quidem satis adparere fateor, quid velit, sed non commodae tamen est structurae. Cum enim ἀλλ' ὅξυ δέδορκας in participio ponatur, & reliqua post alterum ἀλλὰ quoque per participia enuncientur, non video quocum verbo infinitivus ἔχειν apte cohaereat, nam ut χρῆσασθαι pendet ab αἰός, ita absurda oratio foret, si similiter, αἰὲν ἐμπειρίαν στρατηγικὴν ἔχειν dicas: quid enim est: aptus est habere peritiā militarem? Sed si cum Marcellio ἐμπειρίας στρατηγικῆς legaris, quod mihi non displicet, tum ἀδιαφορον erit, legasne ἔχειν an ἔχειν.

J. F. R.

Ibid. Καὶ — καὶ] Vid. de hoc pleonasmō hujus Dialogi §. 60.

J. F. R.

60. Κέρως — μετώπῳ] Conf. supra hujus Dial. c. 29. f.

M. du S.

64. Ἀπαγγέλλουσιν] Ed. ᾤ. — γίλως. M. du S.

δῖνα, μηδὲ ἐλπιζέτω μηδέν· ἐπεὶ ὁμοῖ
ἔται τοῖς Φαύλοις δικασαῖς, πρὸς χάριν,
ἢ πρὸς ἀπέχθειαν ὅτι μισθῶ διαζήσων.
ἀλλὰ μὴ μελέτω αὐτῷ μήτε Φίλιππος
ἐκκεκομμένον τὸ ὀφθαλμὸν ὑπὸ Ἀστέρος
τῷ Ἀμφιπολίτῃ τῷ τοξότῃ· ἐν Ὀλύνθῳ,
ἀλλὰ τοῖς οἷον ἢν δειχθήσεται· μήτε
Ἀλέξανδρος ἀνάσει· ὅτι τῇ Κλείτῃ σφα-
γῇ, ὡμῶς ἐν τῷ συμποσίῳ γενομένη, εἰ-
σαφῶς ἀναγράφοιτο. ἐδὲ Κλέων αὐτὸν Φο-
βήσει, μέγα ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ δυνάμει,
κατέχων τὸ βῆμα, ὥς μὴ εἰπεῖν ὅτι ὀλέ-
θριον καὶ μακρὸς ἀνθρώπος ἔστι ἢν
ἐδὲ ἡ σύμπασα πόλις τῇ Ἀθηναίων, ἢν τὰ
ἐν Σικελίᾳ κακὰ ἰστορῇ, καὶ τῇ Δημοσθένει

que quidquam speret : alioqui malis judi-
cibus similis erit, ad gratiam aut ad inimi-
citas mercede jus dicentibus. Sed neque
Ocurae ipsi sit Philippus oculo privatus ab
Astere Amphipolite sagittario ad Olyn-
thum; verum qualis est, talis ostendetur:
neque Alexander illum anget, de Cliri-
caede crudeliter in convivio facta, si dilu-
cide scribatur: neque Cleon illum terrebit,
multum in concione valens, & regnans in
judiciis, quo minus dicat perniciosum fu-
riosumque esse hominem: neque universa
Atheniensium civitas, si Siculas clades e-
narret, & Demosthenis captivitatem, &
mor-

a Ἐν Ὀλύνθῳ] Nihil hic a vulgata abire J. Fl. H. notat M. du S. b Ὁμῶς] Et hic nil variare Edd. nec M. notat idem. c Μακρὸς] Μακρὸς M. solus.

70. Μῖτε Φίλιππος ἐκκεκομμένος τὸ ὀφθαλμὸν ὑπὸ Ἀ-
στέρος τῷ Ἀμφιπολίτῃ τῷ τοξότῃ ἐν Ὀλύνθῳ] Non con-
cordat Lucianus cum Historicis, qui id negotium at-
tigerunt. Omnes fere uno consensu scriptum relique-
runt id evenisse Philippo in Methones obsidione. Dia-
dorus lib. 7. ὁ δὲ Φίλιππος τὴν αὖ πόλιν κατέσκαψεν, τὴν
δὲ χώραν δίδωμι τοῖς Μακεδόσι, ἐν δὲ πολιορκίᾳ ταύτῃ
ἐκείνῃ τὸν Φίλιππον εἰς τὸ ὀφθαλμὸν πλῆγόντα τοξομα-
χῶς φασκεῖν τὴν ὁράσιν. de Methone vero loquitur. Sic
& Strabo lib. 8. ὁ δὲ Θεοκυδίδης δὲ ἐν τῇ ἀντιγραφῇ
Μεθώνῃ φησὶ ὁμῶς τῇ Μακεδονικῇ, ἐν ᾗ Φίλιππος
ἐκείνῃ τὸν ὀφθαλμὸν πολιορκῶν. Solinus cap. 14. in re-
gione Magnesia Methone oppidum situm est, quod cum
consideret Philippus Alexandri Magni pater, damnatus
est oculo jactu sagitta, quam jecerat Aster oppidanus.
Quo in loco notandus est error Solini, qui Methonem
Magnesiam cum Macedonia confundit. Nam ea Me-
thone, quam oblidebat Philippus, alia erat a Magne-
sia ex verbis expressis Strabonis lib. 9. ἔστι δὲ αὖ ὑπὸ
Φιλακτίου πόλις καλεῖσθαι, ἣ μὲν ἐν Μεθώνῃ ἵσταται ἐν
τῇ Θρακικῇ Μεθώνῃ, ἣν κατέσκαψεν Φίλιππος. quod di-
ctum sit obiter. Idem ait Hierocration Μεθώνῃ Δημο-
σθένει Φιλίππου λόγοι ἀντὶ τῆς ἐν Θράκῃ, ἣν πολιορκῶν Φί-
λιππος ἐκείνῃ τὸν δέχον ὀφθαλμὸν. Suidas etiam in vo-
ce Κάρασις de Philippo: Μεθωναῖος δὲ τοῖς ἐπὶ Θράκης
πολεμῶν τὸν ὀφθαλμὸν ἐκπῶν Ἀστὴρ τινος ὀνόματι βάλον-
τος αὐτὸν βέλει. Plutarchus in Parallelis causam forte
erroris praeiit Luciano, nam ille sic de hoc nego-
tio: Φίλιππος Ὀλύνθῳ ἐν Μεθώνῃ βουλόμενος πορεύσθαι,
καὶ βιαζόμενος ἐπὶ τῷ Σανδάνῳ ποταμῷ ἀφ᾽ ἧρας πέραν,
ὑπὸ τινος τῶ Ὀλυθίων Ἀστέρος ὀνόματι ἰστούσθῃ τὸ ὀφθαλ-
μόν. Et haec habet, ut ait, ex Callisthene in 3. Ma-
cedonicorum, & ex eo, quod sive ille, sive Calisthe-
nes dixit, ὑπὸ τινος τῶ Ὀλυθίων, putavit Lucianus id

evenisse in Olyntho. At nihil obstat, quin Aster ille
sive Amphipolitanus fuerit, ut ait hoc loco Lucia-
nus, sive Olynthius, ut ait Plutarchus, fuerit in co-
piis Olynthiorum auxiliariis in Methones obsidione,
&c, ut omnia quadrent, potuit esse Amphipolitanus
patria, Olynthiis militans inter auxilia Methonen-
sium. Trogus apud Justinum lib. 7. ait in Philippum
prætereuntem de muris sagittam jactam oculum effo-
disse, & in eo cum Plutarcho pugnat, qui dum tra-
jicere conaretur Sandanum fluvium, oculum amisisse
ait. Sed de Sandano illo fluvio nullus alius meminit
præter Stobæum, qui ex Plutarcho habet, & eum
Sardonem vocat in textu, in margine vero Sanda-
num. Ergo nihil in eo certi.

Plutarch. in Parall.] Paralela illa Plutarcho falso
tribuuntur.

71. Ἐν Ὀλύνθῳ] Ecce rursus ὑπὸ pro ὑπὸ. Sic
Long. Past. III. p. m. 105. καὶ αἰγῶν, καὶ καὶ δυν. &
IV. 112. ἐν ἰουσίῳ. Sed hoc jam nimis egimus alibi,
& saepe postea occurrit.

72. Ἐν Ὀλύνθῳ] Conf. supra c. 28. Et videbis cur
Solanus notatu dignum existimarit inquirere, num
constans haec sit lectio.

73. Μῖτε Ἀλκιβ.] Videtur ad picturae rationem re-
spicere Lucianus, & hoc indicare, Philippo, post
oculi cladem, contigisse, quod de Antigono narrat
Plinius 35, 10. f. 36, 14. Pinxit Apelles ὁ Ἀντιγόνῃ
regis imaginem altero lumine orbam, primus excogita-
ta ratione vitia condendi: obliquam namque fecit, ut,
quod corpori decrat, picturae potius deesse videretur:
tantumque eam partem e facie ostendit, quam totam
poterat ostendere. Meminit etiam Quintilianus 2, 13,
12.

74. Ἀνίσταται.] Τὸ ἀνίσταται gloss. videtur, τὸ με-
τα-

QUOMODO HISTORIA CONSCRIBENDA SIT. 51

mortem Niciae, & ut sitierint, & qualem aquam biberint, & ut inter bibendum caesi sint multi. Existimabit enim, quod res est, a nemine sano vitio sibi datum iri, si, quae infelicitate aut parum prudenter facta sunt, ea quemadmodum contingere enarret. neque enim ipse auctor illorum est, sed index. Itaque cum navali praelio vincuntur, non ille est, qui submergit; & si fugiant, non ille, qui tergis instat. Nisi forte, cum votis opus esset, ea praetermiserit. Quandoquidem si tacendo illa, aut in contrarium narrando, corrigere potuisset; facillimum erat Thucydidi, tenui uno calamo evertere munitionem Epipolis im-

ληψιν, & τὴν Νικίαν τελευτήν, & ὡς ἐδίψων, & οἷον τὸ ὕδωρ ἐπίνον, καὶ ὡς ἐφονεύοντο πίνοντες οἱ πολλοὶ ἡγήσει γὰρ (ὅθεν δικαιοσύνη) ὑπ' ἐδενός τ' ἴψιν ἔχόντων, αὐτὸς ἔξειν τ' αἰτίαν, ἣν τὰ δυστυχῶς ἢ ἀνοήτως γεγενημένα ὡς ἐπράχθη διηγῆται. ἢ γὰρ ποιητὴς αὐτῆς, ἀλλὰ μνηστὴς ἦν. ὥστε καὶ καταναυμαχῶν, τότε οὐκ ἐκεῖνος ὁ καταδύων ὄντι, καὶ φεύγων, οὐκ ἐκεῖνος ὁ δάκων· ἐκτὸς εἰ μὴ εὐξααὶ δέον μὴ τι παρῆλιν· ἐπεὶ τοῖ γε εἰ σωπῆσας αὐτὰ, ἢ πρὸς τὴν ἀντίον εἰπὼν ἐπανορθώσας ἐδύνατο, ῥᾶ τ' ἦν ἐνὶ καλᾷ λαπτῶ τ' Ἰθρυκιδῶν ἀναίρεται μὲν τὸ ἐν ταῖς Ἐπι-

πο-

d M.] Aberat ab M. Sed superscriptum est. Adest autem in Fl. J. H. P. e Παρίλυπ] Παρίλυπ W.

λέτω δὲ τοῦ ἀντιπαραστήσαντος. i. e. μὴτι μάλιστα αὐτῷ Ἀλέξανδρῳ. F. G.

75. Εἰ σαφὲς ἀναγράφεται] Ἡ σφραγὶς scil. F. G.

78. Καὶ κατέχον τὸ βῆμα] Benedictus, & tribunal continent; Micillus & suggestum sive tribunal quasi possessionem suam destinat. Quanta apud hos viuitas Latini sermonis, tantopere ab elegantibus exagitata? Dicebant Romani tenere forum, tenere curiam, de eo qui maxima auctoritate illic polleret. Plane sic iterum loquutus est auctor in Symposio. φθονῶν αὐτῷ ὑδαιμονοῦντι & κατέχοντι τὸ συμπόσιον. Ex loquutiones sibi prorsus respondent. F. G.

80. Οὐδὲν ἢ συμπαροῦς πάλιν τ' Ἀθηναίων, ἢ τὰ ἐν Σι- μάχῳ παλαιῶν ἱστορίῳ, & τὴν τῷ Δημοσθένει λήψιν, & τὴν Νικίαν τελευτήν] Discrepant haec ab aliorum scriptorum sententia. Thucydides & Plutarchus narrat utrumque a Syraculanis interfectum. Justinus vero lib. iv. ait Demosthenem sibi ipsum intulisse manus, Niciam vero captum. sed vide Plutarchum in Nicia. F. G. G.

81. Καὶ τὴν Δημοσθένους λήψιν] De his & quae mox sequuntur vid. Thucyd. VII. 82. 84. 85. 86. M. du S.

82. Νικίαν τελευτήν] Ad loc. Thucyd. quem Solanus laudat, meretur videri Waffius, p. 503. N. 75. ubi ait: Lucian. de Conscrib. Hist. Niciam ait interfectum esse, captum vero Demosthenem. Justinus IV. 5. Demosthenem sibi ipsi intulisse manus; recte quidem hic; nam percussit se in proelio, haud tamen lethaliter; teste Plutarcho p. 541. Die mensis Carnei XVII. Athenienses subhaftati. Ceterum a nostro dissidet Diodorus; & Niciam Gylippo impulsore interceptum asseverat XIII. 347. Sed a Nostro stat Plutarch. scriptor eruditissimus, & illi hac in parte anteponendus. Confer Euripid. fragm. 516. Haec Waffius l. c. F. F. R.

90. Ἐκεῖνος ὁ δάκων] Vid. Demosth. Ol. III. M. du S. 91. Ἐταῖος εἰ μὴ εὐξααὶ δέον, μὴ τι παρίλυπ] Extra quam quod ei optandum, nihil praetermisisse, sive ne quid praetermiserit. Th. M.

Ibid. Εὐξαομαι δέον] Alludit ad Demosth. locum, in quo haec totidem fere verbis leguntur. Ol. III. p. m. 26. B. ἀλλ' ὅχι ἴδια ταῦτα ἐκείνῳ τῷ δ' ἄλγος ἀδικεῖν πλὴν εἰ δέον εὐξααὶ παρῆλιν, ubi interpres videatur. Ego vero neutrum satis assequor. Id agit illic Demosth. ut ingrata sese dicentem purget. Neque enim sibi vitio verti merito posse ait, quod Reip. morbos ob oculos Populi ponat. Nisi forte male invideret Reip. putent, si quis non perpetuo ei ut bene sit in oratione optet, cum non bene ominando, sed fortiter consulendo res gerenda sit. Hunc Demosth. locum aut aliter intellexit Lucianus, aut alio deorsit, quod hic ab eo factum minime oportuit; aut denique aliter ipse, quam in hodiernis codd. legitur, quod suspicor, scripserat. Confer & Phil. I. (124. B.) Chryf. Ant. 343. f. Ὅταν εὐξαομαι δέον, τηρώμεν & ἀγρυπνοῦμεν ἀλγος ἅπαντα ποιήσω. In M. μὴτι supra scriptum est, unde liquet insertum fuisse ab iis, qui huic loco medicinam facere volebant. M. du S.

Ibid. Μὴτι παρίλυπ] Obscuriusculum reddit hunc locum illa Atticisimi affectatio, circa negationem μὴτι, quae, caeterorum rationi collata, abundat. Itaque idem hic valet μὴτι quod alias in eadem constructione valeret τῷτο. Sententia igitur haec erit, scriptori rerum patriae suae adversarum imputari nihil potest, nisi forte illud, si eo ipso tempore, cum eae gererentur, vota facere pro felicitate suorum intermiserit. F. M. G.

99. Τὸς Θουκυδίδην] Thucyd. VI. 96. & VII. 43. & de Γυλιππῳ VII. 73. M. du S.

1. Ἐπιτολήν] V. Thucyd. l. c. M. du S.

πολαῖς ὀρεγείχισμα, καλαδῦσαι δὲ πλῆ
 Ἑρμοκράτης τρήρη, ἡ ἡ κατάραλον ἡ Γύ-
 λιπον διαπείραι μέλας ὀρεγείχισμα, καὶ
 ὀρεγείχισμα τὰς ὁδούς καὶ τέλῃ, Συ-
 ρακούς μὲν εἰς τὰς λιθοτομίας ἐμβαλεῖν,
 τῆς δ' Ἀθηναίης ἀπείλιν Σικελίαν, καὶ
 Ἰταλίαν, μὲν ἡ ὀρεγείχισμα τῶν Ἀλκιβιάδου
 ἐλπίδων. ἀλλ', οἶμαι, τὰ μὲν πρᾶχθέν-
 τα, ἔδὲ Κλωθῶ ἡ ἔτι ἀνακλώσειεν, ἡ
 ἔδ' Ἀτροπῶ μελατρέψει.

Τῷ δὲ συγγραφῆς ἔργον ἐν, ὡς ἐπράχθη
 εἰπεῖν. τῷτο δ' ἐκ ἂν δύναιτο, ἀχρὶς ἂν ἡ
 φοβῆται Ἀρταξέρξην ἰατρὸς αὐτῷ ὄν, ἡ
 ἐλπίς ἡ κἀνδυν πορφυρῶν, καὶ τρεπτόν
 χρυσῶν, ἡ ἵππον τῷ Νισαίων λήψας
 μιοδὸν ἡ ἐν τῇ γραφῇ ἐπαίνων. ἀλλ' ἡ Ξε-
 νοφῶν ἡ αὐτὸ ποιήσει, δίκαιος συγγραφεὺς,

positam, & Hermocratis trirremem submer-
 gere, & execrabilem illum confodere Gy-
 lipum, dum munitionibus vias & fossis in-
 stercludit: & tandem Syracusanos quidem
 in Lautumias conjicere, Atheniensibus ve-
 ro hoc praestare, ut Siciliam atque Italiam
 secundum primas spes Alcibiadis navigatio-
 ne complecterentur. Verum quae facta sunt,
 puta, neque Clotho retro glomerare
 potest, neque retractare Atropos.

39. Historici autem unum opus, ut ge-
 sta sunt singula, ita dicere. Hoc vero fa-
 cere non poterit, quam diu Artaxerxen
 metuet, cujus sit Medicus, aut purpuream
 togam sperabit, & torquem auream, &
 equum Nisaeum accipere mercedem suarum
 in historia laudum. Verum Xenophon hoc
 non fecerit, justus scriptor, neque Thu-
 cy-

^a Γύλιπον] Sic *f. Fl. H. P.* &c. *Γύλιπον W.* ^b Πρώτων] Ita quoque in Edd. optimis legi notat *M. du S.*
^c Ἀ] Deest in *W.* & *Fl.* Adest in *P. Cod.* & Edd. *f. H. P.* ^d Ἑλπίς] Ita dedi ex marg. *AIW.* & *W.*
 Edd. enim vulgo *ἐλπίς*. ^e Νισαίων] *Νησαίων* male *W.* Vulgatam non movet *Fl. f. H. P. f. Aitō*] Sic
 Edd. & *M.*

15. Κἀνδυν] * Χιτὼν ἡ Περσικός. *V.*

* Forſan Χιτὼν Περσικός. *M. du S.*

7. Πρώτων] Cur *Solanus* nil variationis in hac vo-
 ce inveniens, tamen operae duxerit eam notare, non
 reperio. An dubitavit de plurali numero, quia *ἐλπίς*
 in aliis linguis vix habet pluralem? Non credo hanc
 esse causam, neque enim ignorare potuit id Graecis
 multo esse familiarius, quam vel *Ciceroni*, qui *meas*
spes, plurali num. quoque dicere amat. Et sic *Lucia-*
nus tam saepe, ut fere adnotasse pudeat. Vid. tamen
 mox c. 61. Ita quoque *Diod. Sic.* *ib.* p. 297. Ed. *Baf.*
προσδύκας ἐλπίδων ἀγαθῶν, & ead. pag. iterum. Ita &
Long. Paſt. III. p. 99. *παρ' ἐλπίδας*. ac non semel alibi.

f. F. R.

Ibid. Ἀλκιβιάδου ἐλπ.] De spe Alcibiadis Thucydi-
 des, (cujus libro septimo reliqua hujus loci expli-
 care facile fuerit) 6, 15. *ἐλπίζον Σικελίαν τὴν ἑ Καρχη-*
δόνα λήψας. Deinde sub persona Alcibiadis, quomo-
 do fieri hoc possit, explicat c. 17. & 18. & conclu-
 dit, ἡ ἡ Ἑλλάδας, ἡ ἡ ἐκείνῳ προσγινόμενον πάσης τῇ ἐκεί-
 νῳ ἀφῆκται, ἡ κακώτατον γὰρ Συρακουσίους. In ipso au-
 tem libri initio vanitatis illam spem accusat. *f. M. G.*

14. Ἀρταξέρξην] Testantur Hebraei scriptores no-
 men hoc Persarum regibus commune fuisse, perin-
 de ac Caesaris Romanorum imperatoribus. *G. C.*

Ibid. ἱατρὸς] *Ctesias* tangit Artaxerxis Mnemonis

medicum, qui fabulosa multa & adulatoria historiae
 admiscuerat, quo sibi regem suum conciliaret. Vi-
 dendus ea de re *Plut.* in Artax. in initio. Libros au-
 tem *Ctesias* periisse notum est. Supersunt tantum col-
 lectanea Photii in Bibliotheca. *M. du S.*

15. Ἑλπίς] Ἑλπίς ex *W.* est. In aliis enim *ἐλπί-*
ς, mendose. *M. du S.*

Ibid. Κἀνδυν π.] *V. Spanb.* 455. *M. du S.*

Κἀνδυν πορφυρῶν.] *Ctesias* hic tangi credibile est. De
Candye non diademate, sed toga, *Spanb.* de usu &
 praest. num. Diff. 8. p. 457. *Torque* non ufos Persas,
 nisi quibus rex daret, constat ex Xenoph. *Cyrop.* 8,
 4. *Nisaeos equos* inter res pretiosas numerant passim
 scriptores. Strabonis duo loca laudat *Cassanbon.* ad A-
 then. 5, 5. itemque illud magnificum Oppiani elo-
 gium *Cyn.* 1, 310. seq.

Κἀνδυν δ' ἐν πάντως πῶς παντοπόρος ἵππος. κ. τ. λ.

Sic utitur *Julianus Orat.* 2. p. 50. extr. *Lipf.* *Themis-*
tius Or. 22. p. 266. A. Fons autem *Herodorus* 3,
 106. itemque 7, 40. qui posterior locus est classicus. *f. M. G.*

16. ἵππον ἡ Νισαίων] *Nisaea* regio est *Partycenes*
haud

QUOMODO HISTORIA CONSCRIBENDA SIT. 53

cydides ; sed licet privatim quosdam ode-
rit , multo sibi magis necessariam judicabit
republicam , & veritatem pluris faciet ,
quam inimicitias : & , si quem amet , ta-
men non parceret peccanti. Unum enim ,
ut dixi , hoc historiae proprium est , & so-
li litandum veritati , si quis ad scribendam
historiam accedat ; reliquorum vero
mnium cura abjicienda. Atque in univer-
sum , norma una , & mensura exacta haec
est , respicere non ad eos , qui nunc au-
diunt , sed ad hos , qui post haec in scri-
ptis nostris versabuntur.

40. Si quis vero quod praefens est modo
observet , adulatorum merito partibus ad-
scribetur , quos olim historia ab initio inde
non magis , quam exercitatrix ars comtri-
cem illam *παντρονι* averfata est. Alexan-

ιδὲ Θεκυδίδης· ἀλλὰ καὶ ἰδίᾳ μισῇ τινασ-
σομένον ἀναγκαϊότερον ἡγήσεται τὸ κοινόν, καὶ
ἡ ἀλήθειαν περὶ πλείονος εἰ ποιεῖται ἢ
ἔχθρας· καὶ Φιλῆ, ὅμως ἐκ ἀφ' ἑξέται
ἀμαρτάνοντες. ἐν γὰρ, ὡς ἔφην, τὴν τοῦ ἰδίου
ἱστορίας, καὶ μόνῃ θυτέον τῇ ἀληθείᾳ, καὶ εἰ
ἴσθης ἱστορίαν γράψαντες, ἢ δ' ἄλλων ἀπάν-
των ἀμελητέον αὐτῶν. καὶ ὅλως, πᾶν εἰς,
καὶ μέτρον ἀκριβές, ἀποβλέπων μὴ εἰς τὴν
νῦν ἀκροῖαν, ἀλλ' εἰς τὴν μὲν ταῦτα συν-
εσομένης τοῖς συγγραμμάσιν.

Ei δὲ τὸ πρᾶντικα τις θεραπεύει, καὶ
κατακευόντων μερίδος εἰκότως ἀννομι-
θεῖν, ὅς πάλαι ἡ ἱστορία ἐξ ἀρχῆς εὐ-
δοῦς ἀπέστραπτο, καὶ μείον ἢ κομωτικὴν ἢ
γυμναστικήν. Ἀλεξάνδρου γὰρ καὶ τῆτο ἀπο-
μνη-

g Πόνηται. Πόνηται W. male. h Ἐχθρας] Τίχης Fl. Vulgatam servant Ad. J. H. P. & Codd. M. P.
i καὶ μ. S. r. a.] Sic Edd. Coll. & M. ut edidimus. k εἰ τις] εἰ τι S. sola cum A. Ad. vero Fl. J. H. & c.
cum W. recte ἢ τις. l Ἐξ ἀρχῆς] καὶ ἐξ ἀρχῆς M.

haud procul Caspiis montibus , ex equos praestantissi-
mos maximosque aluit , quibus reges ipsi uterentur.
Strab. lib. 11. *Plin.* lib. 6. c. 25. *Plat.* in Pyrrho Ni-
xi equi meminit.

Ἰππὸν τῷ Νισαίῳ] De quibus dico alibi. *J. B.*
Ibid. Νισαίῳ] V. *Xen.* *Cyrop.* L. VIII. p. 124. 14.
Unde discimus , nulli apud Perias his uti ornamentis
equisve licuisse , nisi a Rege honoris causa donatis.
Quem autem haec ultima respiciant , nescio ; certe
non *Xenoph.* quem mox justitiae summa laude ornat.
vid. *Cogn.*

19. Οὐδὲ Θεκυδίδης] *Æmilius Probus* in *Themisto-*
ele & *Cic.* in *Bruto* *Thucydidem* plurima fide dignum
putaverunt.

Ibid. Μισῇ.] Xenoph. haec juxta ac *Thucydidem* in-
nuunt , quorum uterque factione civili in exilium ac-
ti , nihil tamen odii in inimicos in historia , teste omni
antiquitate , admiscuerunt ; &c.

24. Θυτέον τῇ ἀληθείᾳ] Sic infra *As.* c. 23. f. χάρι-
σι καὶ σαφεινῇ δός.

Ibid. εἰ τις] Ait *Noster* , ἐν γὰρ ὡς ἔφην, τοῦτο ἰδίῳ
ἱστορίας, καὶ μόνῃ θυτέον τῇ ἀληθείᾳ, εἰ τις ἱστορίαν γράψαν-
τος. Et hic degeneratum ab antiquis editt. ubi recte
εἰ τις ἱστορίαν γράψαντος, legitur. Unum enim hoc , ut
dixi , historiae est proprium ; ac soli veritati litandum
(ridicule *Benedictus* , immolandum) si quis ad historiam
scribendam se convertat.

26. Πᾶν] Rectius veritas πᾶν ἔσθαι, καὶ μέτρον ἀκρι-
βές, καὶ νόμον, καὶ μέτρον, non ut interpre-

tes, una mensura.

31. Κατακευόντων] Respicit ad Socraticam illam si-
ve Platonice artium distinctionem , qua illas omnes
in πολιτικὰς & κατασκευαστικὰς dividebat , cujus cum et-
iam *Fabius* meminerit *Instit.* *Orat.* 2, 15, 25. ad eum
locum e *Platonis* *Gorgia* , quae etiam hic sufficere
possunt , protulimus. Caeterum ex *Fabii* l. c. verba
quaedam nos summissemus interpretationis nostrae , confe-
renti apparebit.

Ibid. εἰκότως] Adleverat *Solanus* margini *Junt.* con-
ferend. *Orch.* c. 83. quod feci. Legitur autem ibi:
μαίνεσθαι αὐτὸς εἰκότως ἐν τινὶ ἰδέσθαι. Sed si hoc testimo-
nio opus est ad probandam significationem adverbii
εἰκότως , potius remitterem ad *T. I. Somn.* §. 2. pag. 5.
ubi id paullo pressius ad etymon exponit *Bourd.* Sed
quid opus tam notis & ubique obviis inhaerere?

Ibid. Νομισθῆν] Sic *δ. εἰν.* c. 12.

33. Κομωτική] Genuina haec est scriptura , quam
preferunt M. & Ed. J. Reliquae praeter S. & A. κο-
μωτική. Audi *Plat.* in *Gorg.* 288. C. τῇ μὲν ἐν ἱατρικῇ
... ἡ ὁψοποιητικῇ κατασκευάσονται. τῇ δὲ γυμνασ-
τικῇ, κατὰ τὸ αὐτὸν τρόπον τοῦτον, καὶ κομωτική, κακοῦρ-
γος τι ἐσθ' ἀπατηλὴ, καὶ ἀγνήτης, καὶ ἀνελκυστοῦ, καὶ
καὶ χράμασι, καὶ λιότητι, καὶ αἰσθησὶ ἀπατῶσα, ὡς ποιεῖν,
ἄλλοι τινες καλλὸς ὀφειλόμενος, τὸ αἰεὶ τὸ ἀγαθὸν γυμνα-
στικῆς ἀμελείᾳ &c.

34. Ἀλεξάνδρου γὰρ] *Alexandri* dictum.

μνημονεύσω, ^a ὡς ἡδέως ἀνέφη πρὸς ὅλι-3
γον ἀνέβην, ^b ὡς Ὀνησίκριτε, Σπιδανὼν,
^c ὡς μάθοιμι ὅπως ταῦτα οἱ ἄνθρωποι τότε
^d ἀναγινώσκουσιν. εἰ δὲ νῦν αὐτὰ ἐκαινῶσι,
καὶ ἀσπάζονται, μὴ θαυμάσης οἶόν; γὰρ ἐ-
μικρῷ τινι τὰς δαλέατι τέτῳ ἀνασπάζουσιν
ἕκαστος τὴν παρ' ἡμῶν εὐνοίαν. Ὀμήρου
γὰρ, καὶ τοὶ πρὸς τὸ μυθῶδες τὰ πλεῖστα
συγγραφοῦσι ὑπὲρ τῆς Ἀχιλλέως, ἥδη καὶ
ποῖται εὖναι τινες ἐπαγοῖναι, μόνον τῷτο εἰς
σπιδέειν τὴν ἀληθείας μέγα τεκμήριον τιθε-4
μενοι, ὅτι μὴ πᾶσι ζῶντες ἔγραψεν. καὶ γὰρ
εὐρίσκουσιν ἑ τινος ἕνεκα ἐφύδεται ἀν.

Τοῦτος ἐν μοι ὁ συγγραφεὺς ἔγω, ἀφο-
βος, ἀδέκαστος, ἐλεύθερος, παρρησίας
καὶ ἀληθείας φίλος, ὡς ὁ Κωμικός Φησι, 5
τὰ σῦκα σῦκα, τὴν σκάφην δὲ, σκάφην
ὀνομάζων, ἐ μίση, ἐδὲ Φιλία νέμων, ἐδὲ

quidam illam quoque memorabilem vo-
cem referunt, qui, *Lubens*, inquit, *Ono-*
scrite, vel ad patrum temporis spatium post
mortem meam reviviscerem, audiendi causa,
quomodo ista lecturi sint, qui tunc erunt homi-
nes. Nunc vero ea si laudant & amplectun-
tur, mirari noli: putant enim ea se non par-
va quadam esca piscaturos esse nostram quis-
que benivolentiam. Homero sane, licet fa-
bulose pleraque scripserit de Achille, jam
ad credendum quidam inducuntur, solum
illud ad veritatis demonstrationem magnum
signum ponentes, quod non de vivo scrip-
sit: neque enim, cujus rei causa menti-
retur, inveniunt.

41. Talis igitur mihi sit historicus, me-
tus expers, incorruptus, liber, fiduciae &
veritatis amicus, qui, Comici verbo, *Fi-*
cum vocet sicut, scapham dicat scapham:
Non odio, neque amicitia tribuens cuiquam
quid-

^a [Ως] Sic sola B2. recte. ^a Ως male reliquae. In M. δς superscriptum est. ^b [Ὀνησίκριτε] Ὀνησίκριτις P. misere. Ὀνησίκριτις male etiam ceterae. vid. nott. ^c [Ὡς] Ὄπως W. ^d [ἀναγινώσκουσιν] ἀναγινώσκουσιν M. Nil mutant J. Fl. H P. ^e [ἐπαγοῖναι] Sic dedi ex J. licet cett. omnes & M. ὑπάγοιται. ^f [ὀνομάζων] Ex J. emendatione ὀνομάζων enim Edd.

35. [Ως] Sic emendavimus pro vulgato δς, quod cor-
rupte in omnibus legitur, excepta B2. In M. prima
manus nihil scripserat; additum est δς postea. M. du S.

36. [Ὀνησίκριτε] In omnibus libris hic perperam leg-
ebatur Ὀνησίκριτις, quod necessario mutandum fuit.
Nam ejusdem meminit in *Maar.* c. 14. & in *Περ.* c.
25. ubi recte in omnibus scribitur Ὀνησίκριτος, quod
verum esse viri illius nomen & alii scriptores abunde
testantur, quamvis in eo nomine cum apud Graecos,
tum Latinos scriptores frequenter sit peccatum (V.
Lamprid. in *Commod.* c. 1. & *Salm.* nott.) *Suidas*
Platonis imitatore fuisse tradit. *Diog.* etiam *Laërt.*
Philosophis accenset. p. 158. *Curtius* etiam meminit
IX. 10. & XI. 1. Scripserat *Onesicritus* Alexandri res
gestas; eodem consilio quo *Xenophon* *Cyropaediam*
suam, ad quam tamquam exemplar coroposuisse A-
lexandri laudes dicitur a *Suida* & *Laërtio*. Qua occa-
sione sunt prolata Alexandri verba, quae hic legun-
tur: mutavit autem Ed. P. nomen illius viri in Ὀνησί-
κριτις, quod non monerem, & incuriae typographo-
rum imputarem, nisi ita vertissem etiam viderem. *Strabo*
per multa ex ejus historia habet XV. & XVI. *Plut.*
etiam in *Alex.* Sed apud hunc etiam variant quando-
que libri; plerumque tamen *Onesicritus* audit, ut
1282. f. V. etiam 583. f. & 591. 2. *Gellius* etiam
Onesicritum recte vocat IX. 4. M. du S.

[Ὀνησίκριτις] Hunc Hyperbolarum & mendaciorum

non minus quam Alexandri ipsius ἀρχικυβερνήτην nos-
cere facile jam est ex *Fabricii* *Bibl. Gr.* 3. 8. p. 223.
Videbat Alexander, illas ἀπαθελολογίας sustineri ali-
quantum dum ipse viveret, ridiculo futuras, se
mortuo.

J. M. G.

38. [ἀναγινώσκ.] Postulat sententia futurum. In-
vitis tamen omnibus libris nolimus mutatum: prae-
fertim cum adeo discrepet ab hac scriptura. M. du S.

48. [Τοιοῦτος] Notae sunt five Characteres historici,
de quibus *Cic.* 1. de leg. & 2. de Orat. *Strab.* lib. 1.
Polyb. lib. 12. *Niceph.* Greg. princip. histor. J. B.

Ibid. *Συγγραφεὺς* Historicus omni metu carere de-
bet, dicendi libertatem ac veritatem amare, ut sit
vere παρρησιαστικός. *Cicer.* 2. de Orat. G. C.

49. [ἀδέκαστος] *Philostratus* in *Polluce* p. 593. cum
usurpasset hanc vocem, sic exponit; ἀδέκαστος δὲ ἀ-
κροατὰς κατὰ τοὺς μῆτις εὐνοὺς μῆτις δόξους, qui verissi-
mus etiam hic est hujus vocis sensus, uti & in *Ερμ.*
c. 64. ἀγνοίας ἀκριβοῦς & ἀδέκαστου Angli aptissime
per *unbiased* exprimunt. M. du S.

50. [Κωμικός] (*Aristophanes.*) *Vorst.* Vide etiam *Z.*
Tr. c. 32. M. du S.

51. [Τὰ σῦκα] Sic passim. J. B.

Ibid. *Σῦκα σῦκα* Omnes hoc proverbium *Aristo-*
phanis tribuant, nemo vero demonstrat ubi eo uti-
tur. In marg. *Ald.* 1. adscriptum lego *Aristoph.* in 2.
Com. Sed non reperio, quidquid quacivis. Legisse
me

QUOMODO HISTORIA CONSCRIBENDA SIT. 55

quidquam, non parcens, non misericordia, aut pudore vel verecundia tactus, iudex aequus, benevolus omnibus eatenus, ne quid alteri iusto plus tribuat, hospes in libris suis, nullius civitatis, suis ipse legibus vivens, regem agnoscens nullum, non quid hic vel ille existimaturus sit reputans, sed dicens quid factum sit.

42. Non sine causa igitur hanc legem tulit Thucydides, virtutemque & vitium historici distinxit, cum maxima in admiratione videret esse Herodotum, adeo ut Musarum etiam nominibus libri illius vocarentur. Possessionem enim potius in perpetuum scribere se ait, quam commissionem quae in praesens tantum placeat: neque fabulositatem sibi probari, sed verum de factis posteritati se relinquere: subjungitque utilitatem, quemque finem, si quis recte sapiat,

Φειδύμῳ, ἢ ἐλεῶν, ἢ αἰσχυρόνῳ, ἢ δυσωπῆμόνῳ· ἵσθ' ὁμοῦ τῆς εὐνῆς ἅπασιν, ἅλ' ἄρ' ἵσθ' τῷ μὴ πατέρῳ τι σπονδαῖμαί πελεῖν τῷ δέοντ'. ξένῳ ἐν τοῖς βιβλίοις, καὶ ἀπολίς, αὐτόνομος, ἀδατίλευτος, καὶ τί τῶδε, ἢ τῶδε δόξει λογιζόμενῳ, ἀλλὰ τί πέπραχ' ἔλεγον.

60 Ὁ δ' ἐν Θουκυδίδῃ εὖ μάλα τῆτο ἐνομοθέτησε, καὶ διέκρινε δέξιν, καὶ κακίαν συγγραφικὴν, ὁρῶν μάλιστα θαυμάζομενον τὸν Ἡρόδοτον, ἅλ' ἄρ' ἵσθ' τῷ καὶ Μουσας κληθῆναι αὐτῷ τὰ βιβλία· καὶ κτήμα τε γὰρ φησὶ μᾶλλον ἐς αἰὲν συγγραφῆναι, ἢ ὅτ' ἐς τὰ παρὸν ἀγώνισμα· καὶ μὴ τὸ μυθῶδες ἀσπαζέσθαι, ἀλλὰ τὸ ἀλήθειαν τῇ γεγενημένῳ σπουδαίειν τοῖς ὕστερον· καὶ ἐπ' αὐτῇ τὸ χρησίμον, καὶ ὃ τέλος ἂν τις εὖ φρονῶν ὑποσώσῃ.

g Κτήμα τῇ] Ex Thucyd. Κτήματα Edd. Luciani.

h Ἡπ' αὐτῷ] Edd. male Fl. Ἡπ' cett. item M. & P.

me tamen ap. eundem credo, non vero adnotavi, quod nimis obvium crederem.

Ibid. Σκάρφω] Male interpres σκάρφω ligenem interpretatur. Id est, sinum, fistulam. Hesychius: σκάρφω ἀποπλύνω: id est τρύβη. AE. M. Idem profus invenio in notis Guesii, quare talia non semper repetam, nisi, ut supra dixi, quo videas, ane alter alterum exscripserit, quia toties idem dicunt.

52. Ὀνομάζων] Legendum meo iudicio, τὰ οὐκ ὄντα, τὰ σκάρφω δὲ, σκάρφω ὀνομάζων, ἢ μύσαι, ἢ δὲ φίλῃς τίμων, ἢ δὲ Φειδύμῳ, &c. Ut Comicus ait, sicus ficus, scapham scapham appellans; nihil neque odio neque amicitiae dans; neque parcens, &c. Vulgo ὀνομάζων.

Ὀνομάζων] Frustra sollicitat Cl. Jansenius hanc scripturam. Proba est, & longe venustior ea quam substituit tentat.

63. Μουσας κληθῆναι] Vid. idem hujus προσλαλίας, c. 1. sub fin.

64. Κτήμα τῇ] Verba Thucyd. sic habent; κτήμα τῇ ἐς αἰὲν μᾶλλον ἢ ἀγώνισμα ἐς τὸ ὀρθόχρημα ἀκούειν ἔγκαιται. Habes quod in usus perpetuos recondas, potius quam (scilicet) oculis auribusque pascas. Unde maculam in Luciani libris eluimus, reponendo κτήμα τῇ pro κτήματι quod tamen omnes infidebat. Vid. Thucyd. I. 22.

Κτήμα τῇ — καὶ ἀγώνισμα] Locum Thucydidis jam attulerat Cl. Bos in animadv. crit. p. 11. & cum Luciano comparaverat dicens: Thucyd. I. 22. Κτήμα τῇ ἐς αἰὲν μᾶλλον ἢ ἀγώνισμα ἐς τὸ ὀρθόχρημα ἀκούειν ἔγκαιται, Elegans est antithesis vocabulorum, ut ἐς αἰὲν, & ἐς τὸ ὀρθόχρημα, in perpetuum & in praesens; sic κτήμα & ἀγώνισμα. Κτήμα est res ipsa quae serva-

tur & possidetur, veritas, historia vera. recte Schol. ἀλήθειαν interpretatur. ἀγώνισμα vero certamen ludicrum, fabula, historia fabulosa, fabulis adornata, quae auditoribus jucunda: Schol. τὸ γλυκύον λόγον, διαίμα, παιδίαν, ποιητικὸν ἀγώνισμα κομωδωτικὸν ἢ τραγικὸν. Sic ἀγώνισμα ποιῶν fabulam agere, dicunt Graeci. Citavit haec verba Lucianus h. l. ubi eleganter exponit τὸ ἀγώνισμα per τὸ μυθῶδες, & κτήμα per τὴν ἀλήθειαν. Inferius eod. lib. verus finem idem explanat dicens — καὶ μὴ πρὸς τὸ παρὸν μόνον ὁρᾶν γράφει, ὅς οἱ νῦν ἐπαινεῖσθαι σι... ἔδιν κολλεωτικὸν, ἔδιν δουλοπρεπῆς, ἀλλ' ἀληθεῖα ἐπὶ πάντι. Apposuit etiam Polyb. L. 2. p. 197. & L. 3. p. 257. Adde quoque Joseph. L. 1. contra Apion. p. 1035. Quorum verba Bos adducit, quae, quia nimia, non repeto. Sed addo ex marg. Ald. Historia sic κτήμα, non ἀγώνισμα. Citat idem Plinius L. V. Epist. ad Capitonem. J. F. R.

65. Ἐς τὸ παρὸν ἀγ.] Nobilis locus ex I. 23. quem supra jam ex parte tetigit, ubi vetus etiam Scholiastes Herodoti Medica notat innui. Ea nimirum ἀγώνισμα ἐς τὸ παρὸν, vel ut est apud Thucydidem, ἐς τὸ ὀρθόχρημα, scriptum ad hoc compositum, ut in Olympiorum celebritate recitatum plausus & victoriam auctori suo pararet, quod genus commissiones vocari constat e Sueton. Callig. c. 53. ubi hoc ipsum Thucydidis ἀγώνισμα hac voce reddendum Casaubonus ostendit. Thucydides sua sibi scripta esse vult κτήμα ἐς αἰὲν, possessionem, h. e. monumentum, quod perpetuo ipsius proprium sit. Laudat etiam hunc locum Plinius V, 8, 11.

66. Τὸ μυθῶδες] Vide eundem Thucyd. & Tacit. An. IV. 33. Caeterum ut profutura, ita nimium oblectationis afferunt.

M. du S. 70. 150

δοίλο ἱστορίας, ὥς εἴ ποτε καὶ αὐθις τὰ ὅμοια καταλάβοι, ἔχοιεν, Φησί, πρὸς τὰ προγεγραμμένα ἀποδεδειγμένους, εὐ χρῆσθαι τοῖς ἐν αὐτοῖς.

Καὶ τῷ μὲν γνώμην τοιαύτην ἔχων ὁ συγγραφεὺς ἠκέτω μοι· τῷ δὲ Φωνῇ, καὶ τῷ ἑτέρῳ μνησίας ἰσχὺν, τῷ μὲν σφοδρὰν ἐκείνην, καὶ κάρχαρον, καὶ συνεχὴ ταῖς περὶ οὐδοῖς, καὶ ἀγκύλῃν ταῖς ἐπιχειρήσεσι· καὶ τῷ ἄλλῃ τῷ ῥητορίας δεινότητι, μὴ κομιδῇ τεθηγμένῳ, δεχέσθω τῷ γραφῆς, ἀλλ' εἰρηνικώτερον διακείμενῳ. καὶ ὁ μὲν νῦν σύτοιχῳ ἔστω καὶ πυκνός, ἡ λέξις δὲ, σαφής καὶ πολιτικὴ, οἷα ἐπισημότατα δηλῶν τὸ ὑποκείμενον.

Ὡς γὰρ τῇ γνώμῃ τῇ συγγραφείῳ σκοπὸς ὑπεθέμεθα, παρρησιαίαν καὶ ἀλήθειαν, ἔστω δὲ καὶ τῇ Φωνῇ αὐτῇ, εἰς σκοπὸς ὁ πρῶ-

constituat historiae : ut si quando rursus similia ingruant, habeant, inquit, respicientes ad ea quae olim scripta sunt, quomodo recte utantur praesentibus.

43. Ac talem quidem habens animum historicus mihi detur. Quantum vero ad linguam, & eloquendi facultatem attinet, vehementi quidem illa atque aspera, & periodis continua, & argumentis contorta, caeteraque vi oratoria, non admodum acutus & inhorrescens, sed placide magis affectus, ad scribendum accedat. Ac sententiae quidem sint densae & crebrae : dictio autem dilucida & civilis, quae quam clarissime designet materiam.

44. Quemadmodum enim animo scriptoris metas posuimus dicendi libertatem & veritatem : ita & linguae illius seu dictioni, sco-

a Ποῖ] Sic L. & MS. Golm. Πόλιν male Edd. item M. & P. b ῥητορίας] ῥητορίας W. c Συγγραφέας] Sic W. & Edd. vett. Συγγραφεὺς male S.

77. Κάρχαρος] Τραχύτης G.

70. ἱστορίας, ὡς] Thucyd. I. 2. & II. 48. M. du S. Ibid. ὡς εἴ ποτε] Haec verba apud Thucyd. non reperio, sed his similia. Vid. I. 22. f. II. 48. & VII. 56. Sic Liv. in operis praef. Inde tibi tuaeque Reip. quod imitere, carias. M. du S.

71. Πρὸς τὰ π. ἀποδεδειγμένους] Ne quis imperitor credat ἐπιδεδειγμένους legendum, rursus monebo eleganter oppositam praeposit. solere addi ejusmodi verbis, ut Diod. Sic. L. XIX. p. 297. Ed. Basf. ἀποδεδειγμένους πρὸς τὰς εὐμεινούς ἐλπίδας. Long. Paft. III. p. 118. Ed. Jungert. οὐς τὴν δόξασι ἀποδεδειγμένους. Noster, Gall. c. 18. οὐς Ἰταλῶν ἐκπαιδευμένους. Idem supra Hermot. c. 79. f. ἐς ὅλμοι ὁδὸς ἐκχίας. ad quem l. alia similia jam dedi. J. F. R.

72. Εὐχρηστῶς τοῖς ἐν πόλεσι] Vertunt : rebus civitatis recte uti possent, cum sit, bene rempublicam gerere. Improbatur in historico inter alia τὴν ἀγκύλῃν ταῖς ἐπιχειρήσεσι, scilicet ἐμπρησίαν. interpres : argumentationibus rotundam. At hoc laudem meretur. Verte : tortuosam argumentationibus. in eadem periodo κομιδῇ τεθηγμένῳ, non est admodum acuminatus, ut ineptissime interpres, sed valde concisus, ut solent oratores esse. Ex Alcidasante refert Aristot. III. Rhet. c. 3. inter frigida dicta μετὰ τὴν ἀφροσύνην ὁρῶν τεθηγμένους. μεταρρῶντι ira incitatum. Frigus est in ἀφροσύνην ὁρῶν. Nec sequentia verba ceperunt interpretes. Καὶ ὁ μὲν νῦν σύτοιχῳ ἔστω, καὶ πυκνός, cum illa vertunt : sententiam

autem inter se cohaereant, ac solidae sint, per quam absurde. Cum sit : sensus sit sibi consonus, (hoc est, qui sibi ipsi non repugnet) & sapiens, hoc est, variorum cognitione & scientia velut densus. J. G. G.

Ibid. Τοῖς ἐν πόλεσι] Sic legit Interpres, aliter longe in Cod. Petri Golmani ἐν πόλεσι. J. B.

Τοῖς ἐν πόλεσι] Non sunt haec ipsa Thucydidis verba : sed hanc sententiam ex perplexa illius oratione licebat excerpere. Eo magis incinabat animus pro illo, τοῖς ἐν πόλεσι, legere τοῖς ἐν πόλεσι, iis, quae ante pedes, vel prae manu, sunt : Ita certe in interpretatione posui. Quin nihil excusatione opus esse video, inspecta Bourdelotii ad hunc locum observatione. J. M. G.

73. Ποῖ] Sic Mss. Golm. & L. ut Nigr. c. 4. & Z. tr. c. 31. & 43. In reliquis πόλιν. M. du S.

75. Τὴν δὲ Φωνήν] Hic vero locus mihi semper difficillimus visus est & mutilus ; neque enim ullum apparet verbum, unde pateat, probet an rejiciat Lucianus, quae hic recenset : & manca sano sententia, si haec ab ipso improbari cum Graevio aliisque sentias. Nam quod sequitur, μὴ κομιδῇ τεθηγμένῳ &c. nulla arte efficias, ut ad haec spectent. At si rursus haec, quae enarrat, probet, quod fiet, si cum praecedentibus, ut facimus, conjungas, ut ἔχῃ ad utrumque pertineat ; non minor oritur difficultas. Quis enim in historico, nisi forte cum pro concione dicente,

scopus unus primus, dilucide explicare, & clarissime rem declarare, neque secretis, & remotis ab usu nominibus, neque hisce de media turba vel de caupona sumtis, sed quae vulgus intelligat, laudent eruditi. Verum figuris quoque ornata sint non nimium turgidis, & quae minime videantur quae sitae: alioqui offis per nimia condimenta corruptis similem orationem faciunt.

45. Ac mens quidem *historici* participet aliquid, adsciscatque sibi, poëtices, quatenus magnificis ipsa quoque verbis utitur atque elata est, & maxime cum aciebus, & pugnis, & navalibus praeliis, implicatur. Opus enim tum erit poëtico quodam spiritu, qui secundo flatu vela impleat, celsamque per summos fluctus navim perferat. Dictio tamen humi incedat, quae

τῷ σαφῶς δηλῶσαι, καὶ Φαντάσια ἐμφανίσαι τὸ πρᾶγμα, μήτε ἀπορήτοις, καὶ ὅξω πᾶσι ὀνόμασι, μήτε τοῖς ἀγοραίοις τῆτοις καὶ καπηλικοῖς, ἀλλ' ὡς μὴ τῆς πολλῆς συνίεναι, τῆς δὲ πεπαιδευμένης ἐπαινεῖσαι. καὶ μὴ καὶ χήμασι κεκοσμηθῶ ἀνεπαχθέσι, καὶ τὸ ἀνεπιτήδευτον μάλιστα ἔχουσιν ἐπεὶ τοῖς κατηρυμένοις τῶν ζωνῶν εὐκότως ἀποφαίνει τῆς λόγους.

Καὶ ἡ μὲν γνάμη κοινωνεῖται, καὶ προσάπτειται τι καὶ ποιητικῆς, παρ' ὅσον μεγαλήγορος, καὶ διηρημένη καὶ ἐκείνη, καὶ μάλιστα ἰοπόταν ὡς ἀτάξεσι, καὶ μάχαις, καὶ ναυμαχίαις, συμπλέκεται. δεήσει γὰρ τότε ποιητικῇ τινὶ ἀνέμῳ ἐπευρίσονται τὰ ἀκάτια, καὶ συνδιοίσονται ὑψηλὴν, καὶ ἐπ' αἶθρον τῶν κυμάτων τῶν ναυῶν. ἡ λέξις δὲ ὅμως ὅτι

[Φαντάσια] Ex W. dedi. Φαντάσια Edd. ο Σοφίας] Sic Cod. P. & Edd. J. P. H. Σοφίας W. & Fl. f' Επευρίσονται] Επευρίσονται male W.

89. Μὴτε ἀπορήτοις] Scripsit Caesar tanquam scopulum vitandum esse inauditum atque insolens verbum. Hinc sunt qui ita verbis utendum putant, ut

nummis publicaue moneta. Horatius ait, ut silvas foliis. &c. G.

inducit, *vehementiam* illam & *oratorias artes* requirat? Confer quae de historico stylo apud Cicer. praecipuntur in de Or. II. 15. & Or. 20. Sed in his tra-
da quaedam & fluens expetitur, non haec contorta & acris oratio. Nodum solvant alii, mihi non liquet.

De Καρχ—Vid. Μωθ. c. 35. Ὀρχ. c. 4. Δικ. c. 33. Πρω. c. 4.

77. Καρχαρον] Vid supra Μωθ. c. 35. Infra Ὀρχ. c. 4. & saepe alibi.

82. Λέξις — πολιτικῇ] Recte Micyllus vertit *dictio civilis*, seu politica, quali utuntur in comitiis, in concionibus, in senatu, in iudiciis viri qui in republica versantur. Seneca Controv. 8. lib. 1. dixit rem paullo elatiorem, quam pressa & civilis oratio recipit. Hermogenes tribuit Demostheni inprimis Politicam dictionem, lib. 1. Περὶ ἰδίων lib. 1. c. 1. Ὁ τοίνυν Δημοσθένης, ὃς τι περ κεφάλαιον ἦν, τὴν πολιτικὴν κερδαίνει, τὸ μὲν, ὡς λέγει, πᾶντι ἡμῖν πανταχοῦ ταῖς μέγιστον. Demosthenes, id quod praecipuum fuit, cum accurate generis orationis politicae excoluisset, omnia quoque genera exequitur: ubique ea miscens. De politico hoc dicendi genere multis accurate agit Hermogenes in libro secundo cap. 10. & sequentibus. Ei opponitur σοφιστικὴ & λογογραφικὴ λέξις, Scholastica, & declamatoria dictio, ab ea quoque Hermogenes distinxit ἀγοραίων καὶ πανηγυρικῶν, forense & panegyricum, quod tamen

quomodo πολιτικῇ miscetur, pulchre docet. J. G. G.

88. Φαντάσια] W. at reliqui Φανέρ.— M. du S. 95. Ἐπεὶ ταῖς] Docet figuris non molestis orationem ornandum, ἐπεὶ ταῖς κατηρυμένοις τῶν ζωνῶν εὐκότως ἀποφαίνει τοὺς λόγους. Micyllus vertit: quoniam perinde ut jus aliquod orationem quoque recte conditam habere debes, quam longe a Graecis abit. Benedictus, siquidem illud orationem condimentis similem reddit. Nequaquam. Oratio cibo debet similis esse, non condimento. Condimentum autem cibum reddit gratiorem. Illa condimenta sunt figurae, quae debent esse ἰδύσματα non ἰδίωματα, ut superius docuit. Versandum igitur: siquidem suam orationem reddes similem juri bene condito, aut suos libros. J. G. G.

Ἐπεὶ ταῖς κατηρ.] Et vis praepositionis κατά, & ratio τῇ ἐπὶ qua vel in hoc libello aliquoties utitur Lucianus, facile interpretationem nostram tuebuntur, licet in alia omnia abeant, quantum nobis constat, interpretes & Lexicographi. Nostri τῷ καταρτέει simile verbum habent, versatū.

Ibid. Κατηρυμένοις] Arij. Rhet. III. Ald. Ed. p. 552. 1. ὅς τῷ ἰδύσμασι χρηταί, ἀλλ' ὡς ἰδίωμασι τοῖς ἐκείνοις.

4. Ἀνάτεια] Naviculam acatium Plin. IX. 30. Sed potius hic τὸ ἐν ἀνατίῳ ἰσλὸς de velo intelligendum recte vidit Baehni. p. 121. Vorst.

ὅπῃ γῆς βεβηκέναι, τὰ μὲν κάλλι καὶ τὰ
μεγέθει ἢ λεγομένην συνεπαρομένη, καὶ ὡς
ἐν μάλιστ' ὁμοιωμένη; μὴ ξενίζουσα δὲ, μηδ'
ὑπὲρ ἢ καιρὸν ἐνθουσιῶσα. κίνδυνος ἢ αὐ-
τῇ τότε μέγιστος ὁ κατακινῆσαι, καὶ καλε-
νεχθῆναι ἐς τὸ ποιητικῆς κορύβαντα, ὥστε
μάλιστ' αὐτῇ τῆς τῆς καλῆς, καὶ σαφρονητέον, εἰδόμενος ὡς ἰκποτυφία τις,
καὶ ἐν λόγοις πᾶσι ἢ μικρὸν γίγνεται.
ἀμεινον ἐν ἐφ' ἵππῳ ὀχνομένη τότε τῇ γνώ-
μῃ, ἢ ἐρμηνείᾳ περὶ συμπαραθεῖν, ἐχο-
μένην τὴν ἐπιπτεῖν, ὡς μὴ ἀπολείπειν ἢ
φορᾶς.

Καὶ μὴ καὶ συνθήκη τῇ ὀνομασίᾳ εὐ-
κράτῳ καὶ μέσῃ χρηστέον, ὅτε ἄγαν ἢ ἀφι-
στάσια, καὶ ἀπαρτᾶσια (τραχὺ γὰρ) ὅτε
ῥυθμῷ παρ' ὀλίγον, ὡς οἱ πολλοὶ, συνά-
πτοντα. τὸ μὲν γὰρ ἐπαίτιον, τὸ δ' ἀνδρῶν
τοῖς ἀκούσι.

cum pulchritudine dicendorum & magnitu-
dine attollatur, & quantum ejus licet, ex-
aequetur, interim in peregrinitatem non ex-
eat, neque ultra quam opportunum est,
fanatico quodam spiritu efferatur. Tum
enim maximum periculum est, ne extra
numeros moveatur, & in poëticum furo-
rem incidat. Itaque tum inprimis exau-
diendae sunt habenae, & sobrietati studen-
dum, cogitantes esse ut equorum, ita etiam
orationis morbum non parvum nimiam fe-
rociam. Optimum igitur tum fuerit, uti
mentem velut equo vestam, pedestri cursu
comiteretur elocutio, prehensio ephippio, ne
ab impetu equi destituatur.

46. Verum compositione etiam verbo-
rum temperata & media utendum, ut ea
neque nimis distrahas & dimoveas, aspe-
rum enim; neque rythmo pene, ut pleri-
que, concludas: quorum hoc quidem vi-
tiosum est, illud vero insuave audien-
tibus.

47. Res

a Κίνδυνος . . . μέγιστος] Sic L. Κίνδυνος . . . μέγιστος P. Ald. Fl. H. Bz. S. K—on μ—on J. & M. b Τότε]
Sic J. aliae τέ, τι. c Παιδίον] Παιδίον male W. d Λόγους] Λόγους prave M. e Ἀφιστάσια] Steph. ἀφιστάσια.

9. Κίνδυνος — τότε μέγιστος] Ubi ostendit quando
& quomodo historicus possit poëticis locutionibus &
dicendi generibus uti, ut quam considerate illis uten-
dum sit, cum utitur: Κίνδυνος ἢ αὐτῇ τότε μέγιστος
κατακινῆσαι, καὶ κατανεχθῆναι ἐς τὸ ποιητικῆς κορύβαντα.
Interpretes: Periculum enim est, ne, quod maximum
est, de statu mentis emoveatur, & in istum Coryban-
tem poëticis impingat. Ista verba, quod maximum est,
frigent hic, si quis accuratius ea inspiciat. Existimo
scripsisse Lucianum: Κίνδυνος ἢ αὐτῇ τότε μέγιστος
παρακινῆσαι, καὶ κατανεχθῆναι ἐς τὸ ποιητικῆς κορύβαντα.
Periculum tunc maximum est, ne mente movearis, &
corripiaris enthusiasmo poëtico. Κορύβας hic κορυβάτισ-
μος, ἐνθουσιασμός. Sequitur statim: Ὅτι μάλιστ' αὐ-
τῇ τῆς τῆς καλῆς, καὶ σαφρονητέον, εἰδόμενος ὡς ἰκ-
ποτυφία τις & ἐν λόγοις πᾶσι ἢ μικρὸν γίγνεται. Ver-
tunt: Quare maxime tunc freno credendum, & ra-
tione utendum; illud scientes, quod & in verbis non
mediocre malum est, inanis gloria, seu hippotyphla. Non
poterat infelicius. Nescivit quid sit ἰκποτυφία, praec-
terea male ἐν λόγοις interpretatur in verbis, cum sit
in oratione pedibus soluta, quae & pedestris dicitur,
& opponitur poëticae. ἰκποτυφία est fastus ille poëti-
cus, sic enim vocavit grandia verba, quibus poëtae
utuntur cum laude, sed quae vitiant orationem pro-
fani, Aristophanes vocat ἰκποτυφία ῥήματα, hoc est
equestria verba, quae more equestri incutunt, hoc est

ὑψηλά, grandia. Alibi idem dicit ἰκποτυφία ῥήματα.
Verba grandia instar grandium turpium, Latinis (esqui-
pedalia, sicut enim soluta pedestris vocatur, sic ora-
tio pedibus ligata equestris. ἰκπο & βοῦς apud Graec-
os in compositis augendi vim habent. βοῦς, quae
grandes oculos habet. βοῦς, quae catulaster in glossis &
apud Orientum, h. e. major puer, qui incipit ca-
tullire. sic ἰκποτυφία est magnus gallus; ἰκποτυφί-
α, μεγαλοχρῆμα, qui elate & magnifice de se sen-
tit. & alia multa hujus notae. Sic ἰκποτυφία est ma-
gnus fastus, & in oratione nimis & inanis verbo-
rum tumor.

Κόδωνος] Emendationem Grævii firmat Cod. L.
Impressi plerique Κόδωνος — μέγιστος. M. & J. κίνδυνος
— μέγιστος.

11. Κορύβαντα] Κορυβάτισμος. F. G.
19. Καὶ μὴ καὶ] Vide nos paullo infra ad §. 60. hu-
jus προλαλιάς. J. F. K.
20. Ὅτι ἄγαν ἀφ.] Vid. Cic. orat. No. 57. p. Ed.
Gron. 558. M. du S.

26. Σωφρονητέον] Angl. σωφρονητέον. J. B.
Σωφρονητέον] Sic A. G. W. & P. non ut in impressis
omnibus, σωφρονητέον. M. du S.

32. Καὶ ταῦτα ἴδη & τοχαρική τις, καὶ σωφρονητέον καὶ
παιδαγωγικόν ἴση] Vertunt: Jam etiam hic esto aliquis
ad id quod probabilis erit tum conjiciendum, tum com-
ponendum habilis. Itaque σωφρονητέον est ad componendum ha-

QUOMODO HISTORIA CONSCRIBENDA SIT. 52

47. Res autem ipsas non temere conne-
tere oportet, sed cum labore & aerum-
nabili quadam diligentia, instituto saepius
de iisdem iudicio. Et maxime quidem,
quae quis ipse praesens inspexit, *scribet*;
sin vero minus, fidem illis habeat, qui
narrant incorruptius, & quos conjiciat ali-
quis minime ad gratiam vel odii causa
subtrahere quidquam rebus gestis vel adji-
cere. Et hic jam ad conjecturam acutus
sit, & qui argumentis elicere quid sit pro-
babilius, queat.

48. Et cum collegerit omnia aut plera-
que, primo quidem commentarium quod-
dam illorum contexat, & corpus faciat in-
forme adhuc, & artubus suis nondum
distinctum. Tum ordine adjecto pulchri-
tudinem inducat, & dictionis colorem ad-
dat, & orationem rebus accommodet, &
compositioni studeat.

49. Et omnino tum Homericum illi Jovi
similis sit, nunc quidem equestrium Thra-

Τὰ δὲ πράγματα αὐτὰ, ἔχ' ὡς ἔτυχε
ἰ συνακτίον, ἀλλὰ φιλοπόνως καὶ τάλαι-
πάρως πολλάκις περὶ τὸ αὐτῆς ἀνακρίνον-
τα, καὶ μάλιστα μὴ παρόντα, καὶ ἐφορῶν-
τα. εἰ δὲ μὴ, τοῖς ἀδεκαστότερον ἐξηγη-
μένοις προσέχομαι, καὶ ὅς εἰκάσειεν ἂν τις,
ἥκιστα πρὸς χάριν ἢ ἀπέχθειαν ἀφαιρήσειν,
ἢ προσθήσειν τοῖς γεγονόσι. καὶ ταῦτα ἤδη
καὶ σοφιστικὸς τις, καὶ συνθετικὸς τῷ πῶτα
πρωτέρῳ ἔστω.

Καὶ ἐπειδὴν ἀθροίσῃ ἅπαντα, ἢ τὰ
πλεῖστα, ἢ πρῶτα μὴ ὑπομνημά τι
συμφαινέτω ἢ αὐτῆς, καὶ σῶμα ποικίτω
ἀκαλλές ἔτι, καὶ ἀδιάθροον. εἴτα ὅπθις
ἢ τάξιν, ἐπαγέτω τὸ κάλλος, καὶ χρο-
νίστω τῇ λέξει, ἢ χρηματίζετω, καὶ ῥυθ-
μίζετω.

Καὶ ὅλος, εἰκίετω τότε τῷ τῷ Ὁ-
μήρῳ Διὶ, ἄρτι μὴ τῷ ἵπποπόλῳ Θρη-
κῶν

f Συνακτίον] Ita dedimus ex Codd. M. A. G. W. P. Συνακτίον Edd. omnes male. g Πρῶτα] Πρῶτα S.
Sed πρῶτα Fl. f. P. H. & W. h Δόξαν] Δόξαν male S. & M. Δόξαν Fl. f. H. P. & W. nam sic scriptum
fuit. i Καὶ χρηματίζετω] Absunt haec duo verba a Fl. k Ὅλος] Ὅλος f. l Μὴ τῷ] Τῷ μ S.

40. Χρηματίζετω] Χρηματίζω καὶ τὸ πρῶτα καὶ χρῶ-
σθαι, καὶ τὸ πρῶτα καὶ χρῶσθαι, καὶ τὸ χρηματίζω

ἢ βουλή ἢ ὁ δῆμος. Χρηματίζω δὲ, τὸ χρηματίζω
γινω.

habilis? Imo συνθετικὸς τῷ πῶτα πρῶτος est, qui quod
probabilius fuit, poterit constituere, qui potest ex vari-
is quae varie narrari audit, quod maxime probabile
est colligere, construere, seu componere. Paullo
ante malle ex nostro & Anglicano Codice, τὰ δὲ
πράγματα αὐτὰ οὕτως ὡς ἔτυχε συνακτίον. res ipsae non
sunt temere congerendae, contrahendae. Nam συνθε-
τικὸν quod in editis habetur, curam & ordinem notat,
quae in componendo adhibetur, quod tamen senten-
tiae huius loci adversatur. f. G. G.

36. Πρῶτα] Cur Benedictus in πρῶτα mutavit, causam
non video, neque consilio factum credo; pluralis
enim quasi adverbialiter positus adeo est frequens,
ut singulis fere paginis occurrat, vid. mox c. 49. f.
σοὺς ἐργατοὺς μὲν τὰ πρῶτα. Sic αἰα Nostro aliisque
fere perpetuum quoque pro αἰα. Quare exempla ex
Nostro, ut nimis obvia, non addam. Sed quia Cl.
Hom. T. I. Somn. §. 2. operae pretium existimavit
ἄριστον πρὸ ὁμοίων exemplis adstruere, quod nonnulli id
non noverant, liceat & nobis pauca addere ex aliis.
Οἱα singulari additum vid. igitur ap. Long. Pass. I. p.
18. & 21. Ed. Juvenger. & II. 75. οἱα = αἰατοῖς, ac

non semel in seqq. Anacr. Od. IV. 7. Τροχὸς ἄριστος
πρὸ αἰα βίος τριχὺ καλῶς. Sic πῶτα pro πῶτα
rursus Long. Pass. II. p. 48. Sic ἴσα pro ἴσας Hippocr.
pr. jur. jur. ἴσας μὲν ἢ διδάσκατά μιν τῇ τέχνῃ ταύ-
τῃ, ἴσα γινώσκον ἰσοῦν. Immo superlativi adverbiales,
ut sic dicam, tantum non perpetuo pluraliter
efficiuntur, ut ἴσα millies ap. Homer. πρῶτα ap.
Aristoph. & Aelian. vid. si quid opus, Spanh. ad Ari-
stoph. Plut. vers. 46. f. F. R.

40. Χρηματίζετω] Lege omnino χρηματίζετω, non
χρηματίζετω, quod tamen omnes libri prae se ferunt.
M. du S.

43. Ὡμοῖον τότε τῷ τῷ Ὁμήρῳ Διὶ] Similis sit Hō-
merico Jovi, Iliad. V.

Νέσφον ἵφ' ἵπποπόλῳ Θρηκῶν καθυρόμενος αἰα
Μοῦσιν τ' ἀγγεμάχῳ ἢ ἀγγεῶν ἵπποπόλῳ.

f. G. G.

Ibid. Ὁμήρῳ Διὶ] Vid. Hom. II. N. 4. M. du S.
43. Τῶν ἵπποπόλων Θρηκῶν γῶ] Mallem τῶν ἵπ-
πο. ut recte Solan. in marg. Juv. monet, etsi nulla
Edit. articulum femin. habet. Nam sic recte eadem

κῶν γῆν ὁρῶντι, ἄρτι δὲ τῶν Μουσῶν. καὶ ταῦτα γὰρ ὁ αὐτὸς, ἄρτι μὲν τὰ Ῥωμαίων ἰδίᾳ ὁράτω, καὶ δηλῶται ἡμῖν οἷα ἐφαίνετο αὐτῷ ἀφ' ὑψηλῆς ὁρῶντι, ἄρτι δὲ τὰ Περσῶν, εἴτ' ἀμφοτέρω, εἰ μάχοντο. καὶ ἐν αὐτῇ δὲ τῇ ᾠδῇ λέγει, μὴ πρὸς ἓν μέρος ὁράτω, μὴδ' ἐς ἓνα ἱππέα, ἢ πρὸς ἓν ζόν, εἰ μὴ Βρασιδᾶς τις εἴη προπηδῶν, ἢ Δημοδότης ἀνακόπων ἢ ὀπίσθασιν. ἐς τὴν ἑλληνικὴν μὲν τὰ πρῶτα, καὶ εἴ τι παρὰ κελεύσας, καὶ αὐτὸς ἀκρόατο, καὶ ὅπως, καὶ ἡ τινὶ γνώμῃ, καὶ ὀπινοῖα ἐτάξαν. ἐπειδὴ δὲ ἀναμιχθῶσι, κοινῇ ἔστω ἡ θέα, καὶ ζυγοστατείτω τότε, ὥσπερ ἐν τρυτάνῃ τὰ γιγνόμενα, καὶ συνδιώκετω, καὶ συμφευγέτω.

cum adspicienti terram, nunc vero Myſorum. Eadem enim ratione ipse quoque jam res Romanorum singulatim inspiciat, & , quales sibi visae sint ex alto contemplanti, enarret; jam vero Persarum: tum utrasque, si pugnent; & in ipsa adeo acie non ad unam partem respiciat, neque ad unum equitem vel peditem, nisi forte Brasidas aliquis profiliat, aut Demosthenes excensum prohibeat: ad duces quidem primum; & , si quid illi imperent, illud quoque audiat, & quomodo, & qua mente, & consilio injunxerint. Postquam vero ad manus ventum, commune sit spectaculum, & quasi trutina suspendat quaecunque geruntur: & persequentes comitetur, & fugientes.

50. Et

a Kai] Abest ab S. b Τα] Abest in W. c Ακούω] Hekimou Fl. Acheou M. Acheou P. Vulgatam nostram obtinent Edd. cett.

legas infra, in *Isarom*. c. 11. post med. τὴν ἑκπαιδευμένην ὁρῶντι, καὶ αὐτὸς τὴν Μουσῶν, scil. γῆν. J.F.R.

51. Εἰ μὴ βρασιδᾶς τις εἴη προπηδῶν, ἢ δημοδότης ἀνακόπων τῶν ὀπίσθασιν] Vide *Thucyd.* lib. IV. de oppugnatione Pyli. J.G.G.

Ibid. Βρασιδᾶς] Vide praeter *Thucyd.* IV. c. 11. p. 211. Plus. π. τ. βρ. τ. πρ. non longe ab initio, & in *Lyfand*, initio. Idem *Thucyd.* initio L. IV. docebit te etiam quem Demosthenem & ad quod ejus praeclarum facinus respexerit. M. du S.

Βρασιδᾶς] Respicit ad *Thucyd.* IV, 12. ubi Lacedaemonius Brasidas excendere conatur in munitiones Athenientium ad Pylum, prohibente Demosthene. J.M.G.

58. Καὶ συνδιώκετω, καὶ συμφεύγετω, καὶ πᾶσι ταῖς μέτροις ἐπίστω] Codex vetustus melius: πᾶσι ταῖς μέτροις ἐπίστω. in his omnibus sit modus, teneatur modus. Sequentia perobscure transulerunt: καὶ πρὸς πάντα σπένδω, καὶ ὡς δυνατόν, ἐμωχρονίτω, καὶ μετακινίτω ἀπ' Ἀρμενίας εἰς Μεδίαν, Ac ad omnia properet, & quatenus fieri potest, idem tempus habeat, transvoletque ex Armenia in Mediam. Quid est idem tempus habens? Verre eodem sit tempore & voles ex Armenia in Mediam: Eodem tempore sit in Armenia, Media, Iberia, Italia. hinc in fine hujus periodi dicit ὡς δυνατόν καὶ ἀπολείπειν, ne nullo non tempore absit, hoc est semper & ubique, ubi aliquid geritur, animo sit praesto, sic enim intelligenda haec sunt, interpretes non ceperunt. Paulo inferius tenebrae offusae quoque sunt his verbis: καὶ ὡς πρὸς ταῖς ῥήτοσι γράφουσιν, ἀλλὰ τὰ ἑλκεθροῦ ἔστι, καὶ ἀρρητοῦ. πῶς γὰρ ἔστι, δι' ἃ τάδε, καὶ ἡ αὐτὴ αὐτὰ. Non enim quasi rhetoribus scribant, sed quae dicenda sunt, etiam dicen-

tur: nam jam facta sunt. Verum disponere illa debet, & narrare. hoc est, non quid dicant historicis quaerendum, id enim est jam factum, sed qua ratione & ordine dicant. Rhetori autem quaerendum, quid dicat. Hinc inventio praecipua Rhetorices est pars. J.G.G.

59. Ἐπίστω] Sic G. P. L. optime. In reliquis & M. ipso ἐπίστω. M. du S.

62. Ἡ κατεπίγῃ] Ἐκ ἐκείνου καταβαίνει, ἢ κατεπίγῃ Interpr. si festinet, ad illa transeat, debebat: ad illa transeat, si urgeant. Apud *Isocratem* & alios passim occurrit, ἢ κατεπίγῃ, si res urgeat, mox dicit ἐπὶ τῶν ἐκείνου καλῇ, & pag. seq. iterum, ὅταν δὲ πάρος κατεπίγῃ τὸ πρῶτον. H.V.

Ἡ κατεπίγῃ] Si festinet, verterat *Benedict.* Rectius Cl. Bos de ellipsi. p. 136. (quem in corrigenda versione sequendum peritissimus harum elegantiarum *Hemsterb.* adnotaverat) si res urgeat, (sive urgeant, ut scribendum volunt) intelligitur enim πρῶτον, ut Bos docet ibid. Sic itaque etiam nunc verti malim, etsi nihil in Cl. *Gesneri* versione mutavi, quia ab ejus mente prope abest. J.F.R.

65. Ὁμωχρονίτω] Musicorum est vocabulum, cum vox & cithara suos quaeque tonos servantes concentum edunt, quem pro lubitu modos faciens edi voluit; quod sit; dum utrinque tempus sedulo tonis cuique assignatur, quod a *διδασκάλῳ* imperatum est, aut breve aut longum, aut divisum. Usurpat iterum *Noster* Musicorum sensu *Eik.* c. 14. M. du S.

71. Τὸ κέντρον] Ita W. & P. non ut in reliquis est τὸ κέντρον. Aliquid forsan hic subest, quod quia antiquorum speculorum ratio non satis nota est, industriam curiosorum hominum fugit. Hoc certe scio, neminem capere posse, quod priores interpretes hic ha-

QUOMODO HISTORIA CONSCRIBENDA SIT. 61

30. Et modus adfit hisce omnibus, ne ad satietatem, neque imperite, neque juveniliter *narret*; sed cum facilitate se quadam expediat, & certo quodam loco his constitutis, ad illa, si urgeant, transeat: tum redeat exsolutus ubi ista vocaverint, festinetque ad omnia, & quantum potest, eodem cum ipsis temporibus vestigio procedat; transvoletque ab Armenia quidem in Mediam, inde vero stridentibus velut alis in Iberiam, inde in Italiam, ut nullum non tempus consequatur.

31. Maxime vero speculo similem praebeat animum, nihil turbido, & splendido, & centri exacti: qualesque acceperit ope-

Καὶ πάντοις τούτοις μέτρον ἔπιςτω, μὴ ὅς κέρον μὴδ' ἀπειροκάλως, μὴδὲ ναρῶς, ἀλλὰ ραδίως ἀπολύσω· καὶ γήσας ἐνταῦθά πῃ ταῦτα, ἐπ' ἐκεῖνα μεταβαίνετω, ἢ καλεπείγῃ· εἴτ' ἐπανίτω λυθείς ὁπόταν ἐκεῖνα καλῇ· καὶ πρὸς πάντα σκευδέτω, καὶ γὰρ δυνατόν, ὁμοχρονεῖτω, καὶ μεταπετέωσθαι ἀπ' Ἀρμενίας μὲν εἰς Μιθρίαν, ἐκείθεν δὲ ροιζήσας ἐν, εἰς Ἰβηρίαν, εἴτα εἰς Ἰταλίαν, ὡς μηδὲν καίρῳ ἀπολείποισι.

Μάλιστα δὲ κατόπρῳ εἰκνύειν ὡς ἄρα χέ-
7003ω ἢ γνάμην, ἢ ἀβόλω, καὶ σιλπνῶ, καὶ ἀκριβῆς τὰ κέντρον· καὶ ὁποῖας ἀν' δέξεται
τάς

[d' Ἐπίςτω] Sic L. G. P. & marg. *Αἰ. W.* *Ἐπίςτω.* Edd. male. [e Μιθρίαν] Nihil hic variant M. J. Fl. H. Cum Cod. iste alias *Μιθρίαν* scribere soleat. Vid. c. 30. f' *Ἀβόλω* P. g *Τὸ κέντρον*] Ex W. & P. est. *Τὸ κέντρον* Edd. Sed *κέντρον* quoque marg. *Αἰ.*

habent. Ego si sensum Luciani non sum assecutus; certe aliquid videat dixisse; illi nihil. *M. an S.*

[Τὸ κέντρον] An eo tempore rotundis vulgo speculis vulgo utebantur, iisque vel convexis aliquantum, vel concavis, in quibus *centri* aliqua ratio habenda? Suae illud tum alia; tum illud quod Noviomagi in sepulchro repertum, de quo ex *Jo. Smithi* i. c. *Smetii* epistola in *Fortunii Liceti* opus de Lucernis 6, 92. relata, ipsisque adeo *Smetiorum* antiquitatibus Noviomagenibus p. 118. constare potest. Hoc tamen non eo pertinet, ut alia specula incognita tum fuisse dicamus, quod facile refutatur ex *Seneca* Nat. quæst. 1, 17. *Sexto Empir.* Pyrrh. Hyp. 1, 48. p. 14. *Fabr.* aliisque.

[Τὸ κέντρον] Etsi veterum specula fuerint plerumque rotunda, nihil tamen accuratum centrum facit ad imagines tales reddendas, quales accipere; nam quæ hoc præstant specula, ea tantum oportet esse plana superficiei, nihilque tum refert, sintne rotunda, nec ne. In quibus autem speculis centrum accuratum locum habet, ea sunt superficiei convexæ, aut concavæ, quorum priora reddunt imagines minores, posteriora majores, immo inversas, si objectum ad certam distantiam admoveatur, quod hodie satis notum. Si igitur ejusmodi specula caustica intelligat Lucianus (quod non videtur) ea ad ordinarios usus fere sunt inepta. An igitur per ignorantiam mathematicam *κέντρον* dixit? an per *κέντρον* generaliter tantum opificis *ἀκριβῆς* intellexit, ut *ad amissum, ad normam*, dicimus, pro accurate, i. e. pro *affabre facta planitie*, quæ opponatur *distortæ*? Interim specula caustica veteribus non fuisse ignota arbitror, etsi enim quæ de Archimedis speculis, quibus hostium naves in obsid. Syracul. incenderit, narrantur, pro fabula me-

rito habentur; ipsum tamen commentum satis vetustum prodit rem non incognitam fuisse. Quin & *Aristoph.* Neb. 764—8. de lapide splendido, sive crystallo (vel vitro) quo aliptæ ignem ex sole accendunt, diserte mentionem injicit, dicens: *Ἡδὲ παρὰ τοῖς φαρμακοπόλοις τῇ λίθῳ ταύτῃ ἰσθῆς, τῇ καλῇ, τῇ δις φανῇ, 'Αφ' ἧς τὸ πῦρ ἄπτουσι; τῇ ὕδατος λίθῳ; 'Εγὼ γὰρ, & μοχ ταύτῃ λαβὼν — 'Αποτήνεις γὰρ ὡδὲ πρὸς τὸ ἥλιον, τὰ γράμματα ἐκτίθαιμι.* i. e. *hæc sunt præparata, hoc modo, ad solem Delevero literas scriptas.* i. e. liquefcere faciam ceram, in qua literæ exaratae; id enim *ἐκτίθαι* hic significat. Aliud instrumentum æneum, quo ignem sacrum ad solem incenderint, ex *Plutarcho* exhibet *Lips.* Syntagm. de Vestal. sive T. III. p. m. 1092. quem etiam vide pagg. præcedd. licet forsitan non plane ad mentem veterum, tamen indaganti patebit, ex solis radiis ignem accendere, non incognitum fuisse, etsi quoque is vocari queat ignis solaris, quem attritu lignorum eliciebant. Si tamen usus vitri aut metalli caustici olim cognitus fuerit, dixeris, veteres non potuisse ignorare microscopia, perspicilla ac telescopia, quorum inventionem *Ampliss. de la Rue*, in libr. inscripto *Geletterd Seelandt* tribuit *Zachariae Janssonio*, Mediodurgo Zeelando, an. 1590. Sed *Valer. Andr.* Bibl. Belg. p. 14. perspicilla dimetiendis turribus invenisse narrat *Jacobum Metium*, eodem anno (quod jam noa didico, quum hoc posterius de dioptris astrolabii intelligi queat.) At potuit deperdita fuisse ars veterum, ac de novo inventa, quod certe statuendum, si vera attulit *Mr. de Valois*, qui in *Hist. de l'Acad. R. de belles Lettres* T. I. p. 136. adserit, veteres jam Archimedis tempore tubos quæ *telescopia* vocamus, habuisse, & Ptolemæum Regem Aegypti Pharum ex-

τὰς μορφὰς τῶν ἔργων, τοιαῦτα καὶ διεικνύτω
αὐτὰ, ἀντίτροπον δὲ, ἢ ἀντίχρην, ἢ
ἐτερόχρημον, μηδὲν ἐν ᾧ ὡσαύτως τοῖς ῥήτορι
γράφουσιν, ἀλλὰ τὰ μὲν λεχθισόμενά ὄντι, 75
καὶ εἰρήσεται· ὡς πρᾶξαι· ἢ ἤδη, δεῖ δὲ τὰ-
ξαι, καὶ εἰπεῖν· αὐτὰ ὅτι, ἐν τῇ εἰκασί-
σει ζημιώσιν αὐτοῖς, ἀλλ' ὅπως εἰπῶσιν ὅλους
δὲ, νομιστέον τὴν ἱστορίαν συγγραφοῦσα, ἢ Φει-
δία ἢ Πραξιτέλει χρῆναι εἰκέναι, ἢ Ἄλ- 80
καμένη, ἢ τῷ ἄλλῳ ἐκείνῳ. ἢ οὐδὲν ἢ οὐ
ἐκείνῳ χρυσόν, ἢ ἄργυρον, ἢ ἐλέφαντα, ἢ
τῇ ἄλλῃ ὕλην ἐποιεῖν· ἀλλ' ἢ μὲν ὑπὸ ἡρώ-
κα, καὶ περὶ ἐλέφαντος, ἢ Ἀθηναίων, ἢ
Ἀργείων πεπορισμένων· οἱ δὲ ἐπὶ πλατῶνα μὲν 85
νον, καὶ ἐπὶ πριονίῳ ἐλέφαντα, καὶ ἐξέον, καὶ
ἐκὸν ἄλλων, καὶ ἐπὶ ῥύθμιον, καὶ ἐπὶ ἡρώκα τῷ
χρυσῷ. καὶ τὸ τοῦ ἡρώκα αὐτῶν, ἐν
δὲ οἰκονομήσασθαι τὴν ὕλην. τοιοῦτο δὲ
τοῖς καὶ τὸ τῷ συγγραφέως ἔργον, εἰς καλὸν 90
ἀφ' ἑαυτοῦ τὰ πεπραγμένα, καὶ εἰς δύναμιν

rum species, tales etiam illas ostendat: per-
versum vero, aut alieni coloris, aut figu-
rae diversae, nihil. Neque enim ut elo-
quentiae magistris scribunt *historici*: sed di-
cenda praesto sunt, & dicentur *omnino*; jam
enim facta sunt. Oportet autem ordinare
illa atque dicere. Itaque non quid dicant,
quaerendum eis est, sed quomodo dicant.
In universon vero putandum est, historiae
scriptorem Phidiae aut Praxiteli similem esse
debere, aut Alcameni, aut cuidam alii ex
eo numero. Neque enim illi aurum, aut
argentum, aut ebur, aut aliam materiam
faciebant: verum illa quidem aderat, &
subjecta illis erat, Eliensibus, aut Athe-
niensibus, aut Argivis suppeditantibus: at
ipsi formabant tantum, & secabant ebur,
poliebantque, & conglutinabant, & con-
cinnabant, & auri velut florem inducebant:
eaeque ipsa illorum ars erat, materiam,
prout opus erat, disponere. Tale igitur
etiam opus historici, cum ornatu disponere
res gestas, & quam potest lucidissime eas de-

a Αὐτὰ] Αὐτῶν Fl. Sed vulgatam Edd. lectionem firmant M. P. b Φειδ. ἢ Πρ. χρ.] Φειδ. χρ. ἢ Πρ. Fl. W. & M. c Οὐδὲν ἢ οὐδ'] Οὐδὲν ἢ οὐδ' M. & Fl. d Αὐτῶν] Αὐτῶν M. Αὐτοῖς pejus L. e Οἰκονομήσασθαι] Ita dedi ex Fl. & W. Οἰκονομήσας enim Edd. f Τοῖς] Τῇ M.

struxisse, ex qua ope telescopiorum naves hostiles ad sexcenta miliaria detegi potuerint. Sed quis non sentit fabulas has esse, quas tamen ubi ille legerit, adductis auctoritatibus veterum adstructum vellem, ut veritas indagari queat; alioqui ex fabula de Lynceo, idem praedicare possem. Interim ex his aliisque quae adducere possem, si tempus permetteret, probabile tamen fieret, quod ante dixi, non incognita omnia veteribus fuisse, quae hodie pro novis inventis habentur.

74. Ὡς περ τοῖς ῥήτορι.] Recte an secus se hic locus habeat, non pronuntio, me certe diu torlit. At ecce tandem alium huic prorsus geminum, ex quo & intelligetur melius & fortassis emendabitur. Extat is in Orx. c. 65. his verbis: ὁ σκαπὸς τῶν ἱστορικῶν ἢ ἐπὶ κρισί, ἴστω, ὡς ἴστω κατὰ τὰ αὐτὰ, καὶ τοῖς ῥήτορι ἐπὶ ἐκδομῇ. Vide itaque an non & hic ita legendum, uti illic legitur. Vel si minus arridet haec conjectura, aliam accipe. Lege ὥς περ τοῖς ῥήτορι ἢ γραφῶσι. & excidisse puta verbum in hunc sensum, *licet aut demere, de veris aut addere*. Mihi magis placet conjectura prior, atque adeo sic lego; κατὰ τὰ αὐτὰ τοῖς ῥ. γρ. Vid. Pr. λ. c. 2. & passim. M. du S.

Ὡς περ] Κατὰ τὰ αὐτὰ hic inferi voluit Solanus, quia in *Prometh.* §. 2. & alibi fere sic occurrit. J. F. R.

Ibid. Τοῖς ῥήτορι.] Τοῖς ῥήτορι γράφει est sub magistro eloquentiae live rhetore exercitationis causa scribere, uti & ipsam speciem, & verba fingere non licet modo, sed oportet. Alia historici ratio. Illud γράφουσι potest aliquem turbare, quia adhuc singulari numero de eo, quem format, historico egit.

J. M. G. 80. Ἀλκαμένη] Phidiae is aemulus. Vid. c. 4. *Plut.* vol. 1435. *Plin.* XXXVI. §. & *Pausan.* VIII. M. du S.

81. Ὡς περ] Minutum est, sed quod non observatum suspectam reddere possit interpretationem, non legendum hic esse, ut adhuc, ἢ τῷ ἄλλῳ sed ἢ τῷ ἄλλῳ. Articulus τοῦ & τῷ encliticarum more pro τοῖς, τοῖς poni, notum; sed hic temere neglectum.

J. M. G. *Ibid.* Οὐδὲν ἢ οὐδ'] Hanc plerarumque Edd. lectionem praefero alteri, quae ἢ οὐδὲν exhibet: majorem enim vim habet. Et sic T. I. *Nigr.* §. 6. p. 43. hujus Edit. οὐδὲν ἢ οὐδὲν καὶ ἑαυτοῦ. Ad quae verba Cl. *Hamsterb.* p. seq. ex aliis *avst.* similia jam dedit. Et sic paulo post iterum τότε δὲ τότε.

J. F. R. 82. Ἐλεφαντα] Eburnea inter alias Jovis Olympici statua, & Eleensis Urania. De priori testatur *Plin.* XXXIV. 19. ut alios taceam.

M. du S. Ἐλεφαντα] Pro eburne, ut supra de *Sacrif.* c. 11. ut Virg.

QUOMODO HISTORIÀ CONSCRIBENDA SIT. 63

demonstrare. Et ubi, qui audiit, postea putat se vidisse ea quae dicuntur, & postea laudat, tunc sane tunc elaboratum accurate, & propriam sibi laudem consecutum est opus historico nostro Phidiae.

52. Omnibus autem jam paratis, & sine prooemio nonnunquam incipiet, cum res ipsa non valde postulabit praestruī quidquam in prooemio. Vim quidem ipsam prooemii tum quoque adhibebit, quod ea quae dicenda sunt declaret.

53. Quum vero utetur prooemio, a duobus tantum exordietur, non ut oratore a tribus, sed omisso illo quod ad benevolentiam pertinet, attentionem ac docilitatem in auditoribus parabit. Attendent illi, si ostenderit, se de magnis, aut necessariis, aut domesticis, aut utilibus dicturum: docilem autem, & ea quae sequuntur dilucida reddet, exponendis ante caussis, & praefiniendis rerum gestarum quibusdam capitibus.

ἐπαγγέσθαι ὁπιδεῖξαι αὐτά. καὶ ὅταν τις ἀκροάμεται οἷῃ, μὲν ταῦτα ὁρᾷ τὰ λεγόμενα, καὶ μὲν τὸτο ἔπαυῃ, τότε δὴ σφόδρ' ἀπηκρίβω, καὶ οἰκτεῖν ἔπαιον ἀπέειλε τὸ ἔργον τῷ ἰσθρίας Φειδία.

Πάντων δὲ ἤδη παρσκευασμένων, καὶ
ἀπροομίαςτον μὲν πόλιν ποιήσῃ) ἥ δὲ ἔρχῃ,
ἢ ὅταν μὴ πάνυ κατεπίγῃ τὸ πρᾶγμα,
I ἡ προδιακίχασαί τι ἐν τῷ προομίῳ δυ-
νάμει δὲ καὶ τότε Προομίῳ χρήσῃ), τῷ ἀπο-
σαφῶντι φεῖ τῇ ἡ λευτέων.

Ὅποταν δὲ ἢ Φραμαζῇται, τότε δυὸν
 ἁμόνοι ἄρξεται, ἐχ' ὅσων οἱ ῥήτορες ἀπὸ
 τριῶν, ἀλλὰ τὸ τ' εὐνοίας παρεῖς, προσο-
 χὴν ἢ εὐμάθειαν ἢ εὐπορίσει τοῖς ἀκροῦσι
 προσέξουσιν μὲν γὰρ αὐτῶν, ἢ δειξὴ ὡς πρὸς
 μεγάλων, ἢ ἀναγκαίων, ἢ οἰκείων, ἢ χρη-
 σιμίμων ἐρεῖ. εὐμαθὴ δὲ καὶ σαφὴ τὰ ὕστερα
 ποιήσει, τὰς αἰτίας προεκτινέμεν, καὶ
 θεωρήσιν τὰ κεφάλαια τῇ γεγενημένων.

Toss

g Mirra] Sic legere *f. Fl. H.* notat *Solan.* nescio quare. *h* *Ὀτρῶν*] *Ὀτρῶν* *W. L. & Fl.* Vulgat. servant
cert. Edd. *i* *Προδουμένης*] *Διομένης* *Fl.* sola. *k* *Λαυρίων*] *Λαυρίων* *W. L. & Fl.* *M.* facere cum Edd. notat
Solan. *m* *Εὐκαρίων*] Sic *f. H. P. Ald.* *Εὐκαρίων* *Fl.* quod etiam in *M.* fuit, sed vulgata rescripta est.

4. Ὅπουτοι ἔργα ἡ τῷ προσεμίῳ τρία ταῦτα. τὸ προσεμίον ἐ συμμάχῳ ἐ πῶτος ἀπαραγώσῃ. ὅτι τὰ θεοὶ πρόσθῳ ἔτι λῶν τῷ ἄκροτων, ἐμμάχῳ δὲ ὕστερον. τὸ δὲ ἔν τῷ ῥήματι ἀφελῆται ἡ ἐνίαυα, ὡς ἐμμάχῳ δευτερο [οἱ πολεμῶνται]. τὰς λόγους αὐτοῦ, καὶ ἡ ἐμμάχῳ δὲ πρὸς τῷ ἄκροτων ἐστίν. ἐκείνης ἡ δὲ ὁμήνη ταῦτο ὅσπερ ἐ τῷ προσεμίῳ δὲ μάχῃ μαχόμεναυα δὲ πῶτος ῥήματος, ὡς τὸς ἐ τῷ συμμάχῳ

μαγικά αὐτοῖς, ἥ ἀσπὶς διλάτι τοὺς ἀκρατοὺς ἐλθεῖν, κατὰ δὲ δύστροφον λόγον & ἐμυώδους τῶν τῶ ῥήτορων ἐπιφάνειας γινώσκεται. ἐπ' ἀφελίαν μόνον & αὐτὰ ᾗ ἀκρατοὺς. ἀπὸ τριῶν γέντων, μόνον ἡ εὐνοία τῶ ῥήτορα ἀφελήσεται, τὰ δὲ λοιπὰ οὗς τοὺς ἀκρατοὺς διὰ & ἐν ταῖς ἱερῇς ἐκκλησίαις, ὅτι μὴ αὐτοῦ τότε ὁ ῥήτορας, ἀλλὰ τοὺς ἀκρατοῦς ἐργάζεσθαι. Μ.

Virg. fere Aen. III. 464. — *scilicetque elephanto*. Conf.
 mox, ἑρμῆς ἢ ἐλεφαντα. Quod quidem satis notum;
 nam & sic Homer. non semel, ut II. Δ. 141. ὧς δ'
 τῆς τῆς ἐλεφαντα γυνὴ φωνικὴ μύθη. Ac veluti quando
 aliqua ebur mulier purpurea sinxerit. Ad quem vers.
 Cl. S. Clarcus etiam alium ex Luciani Imag. locum
 addert. Sed quod notatu dignus, ex Pausan. Attic.
 I. c. 12. Ἐλεφαντα, ἑρμῆς μὲν ἵς ἑρμῆς ἐκ ἀνδρῶν χροῖας, αὐ-
 τοῦ δὲ παλαιῶν φίλοι πάντες εὐδότης αὐτῷ δὲ τὰ θῆρα,
 πρὶν ἢ Ἀλεξάνδρῳ Μακεδόνι ἐπεὶ τὴν Ἀσίαν, οὗδ' ἰσχυροτέρων
 ἔχον, τὴν Ἰνδὴν τε αὐτόν, καὶ Ἀρβίον, καὶ ἴσοι πλεονέ-
 χουσι ταῖς. Ἀλλὰ δὲ ἐ' Ὀρμύρῳ, ὃς βασιλεύει κλέος
 καὶ ἐ' αἰτίας τοῖς ὑπομνηστικοῖς αὐτῶν, ἐλεφαντὶ ἐπίκεισι πα-
 ρουσιμένους, θῆρας δὲ ἐλεφαντῶν μάλιστα ὑδρίαις ἐπι-
 κατα.

84. 'Ηλέων] V. Ένπ. c. 6.

87. *Lexis* =] Fallitur ergo *Budaeus* in *Lex*, hoc

verbum esse neutrum absolutum, quod pluribus pro-
bare non est opus. 7. F. R.

89. *Oixedymus* Flor. *οικονομικός*. 7. B.
Oikonomos.] W. & Ed. Fl. melius quam ut in reliquis
est, *οικονομικός*. M. d. S.

92. Καὶ ὅταν τις ἀκούσῃς ὁμιλοῦν μὲν ταῦτα ἔργον τῆς λαλοῦσας] Interpres: *At quando auditor se ea quae patiantur, audire possunt.* Inepte: *Reddenda ita sunt verba: Et quum auditor aliquis postea videre sibi videatur ea quae patiantur.* H.V.

1. *Διωνύσιος*] Διωνύσιος ἂν εἴ τοῦ Φροσίου Χριστοῦ, τῷ δαυταφύοντι πρὸς τὸ λυσταῖον. Potentia vero orationum prooemio utatur, quo dicenda declararet. Ex hac versione nemo Luciani mentem intellexerit, quam ut percipiamus, sic erunt interpretanda: Et tunc quoque prooemio utatur implicite, sed clare explicet quatenus sit dicenda.

J. G. G.

14. H₂

Τοιούτοις προοιμίοις οἱ ἄριστοι τῶν συγγρα-
Φέων ἐχρήσαντο· Ἡρόδοτος ὁ μὲν, ὡς μὴ τὰ
γενόμενα ἐξίτηλα τῷ χρόνῳ γένεται, με-
γάλα καὶ θαυμαστὰ ὄντα, καὶ ταῦτα, νίκας
Ἑλληνικὰς δηλοῦντα, καὶ ἥττας βαρβαρικὰς.
Θουκυδίδης δὲ, μέγα τε καὶ αὐτὸς ἐλπίσας
ἔσεσθαι, καὶ ἀξιολογώτατον, καὶ μείζον τῶν προ-
γεγενημένων, ἐκείνον τὸ πόλεμον· καὶ γὰρ πᾶσι
Δήμῳ ἐν αὐτῷ μεγάλα ξυνέβη γενέσθαι.

Μέγα δὲ τὸ προοίμιον ἀνάλογον τοῖς
πράγμασιν, ἢ μὲνυόμενον, ἢ βραχυόμε-
νον· εὐαφὲς δὲ καὶ εὐάγωγος ἔστω ἢ ὅπῃ τῇ
διήγησιν μεταβάσις. ἅπαν γὰρ ἀτεχνῶς τὸ
λοιπὸν σῶμα τῆς ἱστορίας, διήγησις μακρά
ᾧ· ὥστε ταῖς τῇ διήγησεως δευτέραις καλα-
κεοσμήσῃ, λείως τε καὶ ὁμαλῶς προοῖσα,
καὶ αὐτῇ ὁμοίως, ὥστε μὴ πρᾶχεν, μήτε
κοιλαίνεσθαι. ἐπειτα τὸ σαφὲς ἐπανθείτω τῇ
λέξει, ὡς ἔφη, μεμνηχανημένων καὶ τῇ
συμπεριπλοκῇ τῶν πραγμάτων. Σπόλυτα γὰρ
καὶ ἐντελῆ πάντα ποιήσει, καὶ τὸ πρῶτον
ἐξεργασάμενος, ἐπάξει τὸ δεύτερον ἐχό-
μενον αὐτῷ, καὶ ἀλύσεως ἢ τρόπῳ συνηρμο-
μένον, ὡς μὴ ἀσχετόφθαι, μηδὲ διηγήσεως
πολλὰς εἶναι, ἀλλήλαις ἀσχετοῦσθαι,
ἀλλ' αἰεὶ τὸ πρῶτον τῷ δευτέρῳ, μὴ γει-
τνῆαν μόνον, ἀλλὰ καὶ κοιωνεῖν, καὶ ἀνακε-
κράσθαι καὶ τὰ ἄκρα.

54. Talibus prooemiis optimi historico-
rum usi sunt: Herodotus quidem, ne res
55gestae ipso tempore evanescent, magnae enim
sint atque admirabiles, eaeque Graecas victo-
rias indicent, & clades barbarorum; Thu-
cydides autem, magnum & ipse futurum
ratus & memoria dignissimum, & majus pria-
2oribus, illud bellum; etenim calamitates quo-
que magnas in illo contigisse.

55. Magnum vero prooemium, pro re-
rum ipsarum portione productum aut cor-
reptum. Concinnus porro & sequax sit
transitus ad narrationem. Nam omne pror-
sus reliquum corpus historiae narratio lon-
ga est. Itaque virtutibus narrationis orna-
ta sit, mollique & aequabili vestigio pro-
cedat, & undique sibi similis similiter, ut
3oneque emineat quidquam, neque recedat.
Deinde perspicuitas efflorescat in dictione,
quae perficiatur etiam, ut dixi, rerum in-
ter se complexu. Nempe absoluta omnia
& consummata faciet, & primo perfecto
5secundum illi cohaerens inducet, & cate-
nae instar coagmentatum, ut nusquam inter-
cidatur, neque multae sint narrationes alte-
ra alteri adjectae, sed semper prius poste-
riori non vicinum modo sit sed continuum,
40& extremis suis permixtum.

56. Ce-

a Μέγα] Μετὰ male L. Cum vulg. faciunt J. Fl. H. &c. b Αὐτῇ] Ex emend. Solani; Edd. enim omnes
male αὐτῇ. c Εφ' Εφ' male sola A. d Τρόπῳ] Τρόπῳ L. Vulgatae adstipulantur J. Fl. H. P.

14. Ἡρόδοτος] Herodotus I. 1.

M. du S.

16. Νίκας] Aliter & longe aequius, Herod. ὡς μὴ
τὰ γενόμενα ἐξ ἀνθρώπων τῷ χρόνῳ ἐξίτηλα γίνονται, μήτε
ἔργα μεγάλα τε καὶ θαυμάσια τὰ μὲν ἔχουσιν τὰ δὲ βαρβα-
ρικοῖσι ἀπιδιχθῆναι ἀκλῆα γίνονται.

M. du S.

Νίκας Ἑλλ.] Conf. supra Zon. c. 7.

J. P. R.

18. Θουκυδίδης] Verba sunt Thucydidis in ipso ini-
tio, καὶ ἐλπίσας μίγναι τε ἔσεσθαι & ἀξιολογώτατον τῶν προ-
γεγενημένων. De bello, quod scripturus erat, sermo
est, & ratio redditur, cur in ipso belli initio scribere
jam decrevisset. Adde c. 21.

M. du S.

20. Παθήματα] Ex eodem libro c. 23. τούτου δὲ τῷ
παθήματι... παθήματα τε ξυμπίπτει γινώσκοντες αὐτῶν τῶν
ἑλλᾶδων, οἳ καὶ ἔτι καὶ ἐν τῷ χρόνῳ.

M. du S.

29. Αὐτῇ] Emendavi vulgatum αὐτῇ, quod in o-

mnibus libris reperitur.

M. du S.

Ibid. Πρᾶχεν] Virtutes narrationis in historia obser-
vandas esse docet, λείως τε & ὁμαλῶς προοῖσα, καὶ αὐτῇ
ὁμοίως, ὥστε μὴ πρᾶχεν, μήτε κοιλαίνεσθαι. leviter & ae-
qualiter procedens sibi similis, ita ut neque extes, ne-
que hiatus habeas, non male interpretes. πρᾶχεν hic
Luciano est, quod Petronio est extra corpus orationis
eminere. Praeterea, inquit, curandum est, ne senten-
tiae emineant extra corpus orationis expressae, sed in-
textu vestibus colore videntur. cum veluti centoni pur-
pureus late qui splendeat unus affuitur pannus. sed in-
textus vestibus color est limbus purpureus togae adtex-
tus, ut in praetexta.

J. G. G.

31. Εφ' Εφ'] Sic pro ἔχ' in Amstel. Ed. corrigendum
esse monuerat Cl. Le Croze, idque vel ex versione,
quae

QUOMODO HISTORIA CONSCRIBENDA SIT. 65

56. Celeritas utilis in omnibus, & maxime si non sit dicendorum penuria: eaque paranda non tantum a nominibus aut verbis, quantum ab ipsis rebus: hoc autem dico, si percurras parva & minus necessaria, satis autem dicas de magnis. Quin multa etiam omittenda. Neque enim si quando convivio accipis amicos, paratis omnibus, propterea inter media bellaria, & aviculas, & tot patinas, & apros, & lepores, & fumina, saperdam quoque appones, & fabam, si qua etiam parata sit: verum viliora negliges.

57. Maxime vero sobrie versandum est in montium, aut moenium, aut fluminum descriptionibus, ne imperite ac perverse vim dicendi ostentare videaris, & omissa historia tuum negotium agere: sed ubi leviter utilitatis perspicuitatisque causa attigeris, transito, viscumque veluti illius rei, illasque omnes delicias effugito. Quale quiddam ipse, vides, ut magnanimus Homerus faciat. Quantumvis poeta sit, transcurrit Tantalum, & Ixionem, & Tityum, & reliquos. Si vero Parthenius, aut Euphorion, aut Callimachus dixisset, quot,

τάχῃ ὅτι πᾶσι χρήσιμον, καὶ μάλιστα εἰ μὴ ὑπόρια τῷ λεκτέον εἶν· καὶ τὸ τοιοῦτον ζεῖσθαι χρὴ μὴ τοσούτον ὑπὸ τῆς ὀνομάτων ἢ ῥημάτων, ὅσον ὑπὸ τῶν πραγμάτων. λέγουσιν δὲ εἰς τὰ θεοῖς μὲν τὰ μικρὰ καὶ ἥτιον ἀναγκαῖα, λόγοις δ' ἱκανῶς τὰ μεγάλα· μᾶλλον δὲ καὶ τὸ ἀλειπτέον πολλά. εὐδὲ γὰρ ἢν ἐστὶς τὸς φίλους, καὶ πάντα ἢ παρεσκευασμένα, ἀφ' οὗτο ἐν μέσοις τοῖς περιουμασι, καὶ τοῖς ὀρνέοις, καὶ λοιπὰσι τοσαύταις, καὶ συσὶν ἀγρίοις, καὶ ἐλαγασίοις, καὶ ἱερογασείοις, καὶ σαπέρδην ἢ ῥήσοις, καὶ ἔτιος, ἢ εἴ τι καὶ αὐτοῦ παρεσκευάσῃ· ἀμειλίχως δὲ τῆς εὐταλεσίαν.

Μάλιστα δὲ σωφρονητέον ἐν ταῖς τ' ὁρᾶν, καὶ τευχῶν, καὶ ποταμῶν ἐρμηνείαις, ὥς μὴ δύναμιν λόγων ἀπειροκάλως παρεπιδείκνυσθαι δοκοῖς, καὶ τὸ σαυτῷ δρᾶν, παρὶς τ' ἱστορίαν, ἀλλ' ὀλίγον προσαφάμεν, τῷ χρησίμῳ καὶ σαφὲς εἶναι, μελετήσει, ἐκφυγὼν τ' ἔξω τ' ἐν τῷ πράγματι, καὶ τ' τοιαύτω ἀπασαν λιχνείαν, οἷον ὁρᾷς τι καὶ Ὀμηροῦ ὥς ἰμεγαλόφρων ποιεῖ. καίτοι ποιητὴς ὢν, ὡς θεὸν τ' Τάνταλον, καὶ τ' Ἰξίωνα, καὶ Τίτυον, καὶ τὸς ἄλλους. εἰ δὲ Παρθένιον, καὶ Εὐφορίων, καὶ Καλλίμαχον ἔλεγε, πό-

Λαγασί] Λαγασί cum puncto subscripto W. Sine puncto Edd. J. Fl. H. P. &c. f. Ἱερογασί] Ἱερογασί L. g. Ἐρῆσι] Ἐρῆσι W. Nihil mutant Edd. vett. h. Εἴ τι] Sic Edd. & M. O τὴν tamen in eo prius fuerat, id quod in J. quoque legitur. i. Μεγαλόφρων] Μεγαλόφρων marg. ΔΙΩ.

50. Λοπάσι] Λοπάσι * τὸ βρῦμα ἢ τὸ ἀεὶ μόνον ἔχον τὸ πρῶτον λαπίς, ὡς τοῖς φασί. Σὺ δὲ μέγιστος Ἀ-

μεγαλόφρων λέγοντος, ὅς ἐστι πᾶσα ἢ λαπάδα ἢ χύμα χαλκῷ γίγνεται. V.

* Suidas λέγει vel λαπὴν habet, quod etiam significatione makum dissentit ἀπὸ τοῦ λαπίς, quod apud Siculos praesentum

patellam; apud Atticos praeterea lamellam, capitulum significat. J. Clav.

quae tamen, ut dixi, habebat, facile erat videre. Edd. autem priores illud ἔφθ jam recte habuere. J. F. R.

41. Τάχῃ] Micyll. brevis. Cl. Gest. coloritas, propius ad Graecum, quamquam τὸ τάχῃ utrumque complectitur; intelligitur enim illa festinatio, qua res minoris momenti obiter tangentes, & verbo sapientem vitantes ad ipsa facta historica properamus, quod ipse exponit c. 57. f. Cap. vero 59. ταχὺς ἱκανοὶ & λόγῳ, breves certe significat. J. F. R.

62. Ὀμηρος] Tangit hos quidem Homerus l. c. Sed quam sobrie! Atqui haec ipsa tamen potam Aristar. Tom. II.

chi effugere non potuerunt, qui notha ea prosumptu ausus est. V. Schol. Pindari ad Ol. I. p. m. 13. A. Conf. Hom. II. A. 575. M. du S.

65. Παρθένιος] De hoc & sequente Euphorione Suidas. Tib. c. 70. Poeta & historicus (v. Voss. II. 1.) cujus liber περὶ ἱστορίων παθημάτων hodieque existat, in quo Euphorionem aliquoties laudat. M. du S.

66. Εὐφορίων] Chalcidensis, de quo Suidas & Voss. de hist. Gr. I. 16. erat enim & poeta & historicus. M. du S.

Ibid. Καλλίμαχος] De Callimacho quem hodie habemus. I

πόσοις ἀν' οἷς ἔπεισι τὸ ὕδωρ ἄχρι πρὸς τὸ
 χεῖλ' αὖ τῷ Ταντάλῳ ἤγαγεν; εἴτα πόσοις
 ἀν' Ἰξίωνα ἐκύλισε; μᾶλλον δὲ ὁ Θεκυδίδης
 αὐτὸς, ὀλίγα τὰ τοιαῦτα εἶδει τῷ λόγῳ
 χρησάμεν, σκέψαι ὅπως εὐθὺς ἀφίστα-
 ται, ἢ μηχανήματα ἐρμηνεύσας, ἢ πολιου-
 ρίας ἢ χρημαθίων δηλώσας ἀναγκαῖον καὶ
 ἢ χρεῖστας ὄν, ἢ ἔτι πόλεων ἡμίμα, ἢ
 Συρακουσίων λιμῆνα. ὅταν μὲν γὰρ τ' αὖ λαι-
 μὸν διηγῇται, καὶ μακρὸς εἶναι δοκῇ, οὐ τὰ
 πρᾶγματ' ἐνόησον· εἴση γὰρ ἔτω τὸ τάχος,
 καὶ ὡς φεύγοντες ὁμῶς ὀπιλαμβάνεται
 αὐτῷ τὰ γεγενημένα, πολλὰ ὄντα.

Ἦν δὲ πόσι καὶ λόγους ἐρεῖν τὰ τινα δέησι
 εἰσάγειν, μάλιστα μὲν εἰκότα τὰ προσώ-
 πω, καὶ τὰ πρᾶγματι, οἰκεία λεγέσθω·
 ἔπειτα, ὡς σαφέστατα καὶ ταῦτα· πλὴν
 ἐφύται σοι τότε καὶ ῥητορεύσαι, καὶ ὀπιθεῖσαι
 τὰ λόγων δεινότησι.

Ἐπαινοὶ μὲν γὰρ ἢ ψόγοι, πάντων περιεισ-

putas, versibus aquam ad labra usque Tan-
 tali perduxisset? deinde quot aliis circum-
 egisset Ixionem? Potius vero Thucydides
 ipse, parce hac orationis forma usus, vide,
 quam celeriter desistat, ubi vel machina-
 tionem aliquam declaravit, aut obsidionis
 formam explicavit, necessariam licet &
 utilem, aut Epipolarum formam, aut
 Syracusiorum portum. Cum enim pesti-
 lentiam describit, & longus esse videtur,
 at tu res ipsas cogita. sic enim celeritatem
 intelliges, & ut fugientem velut tamen fa-
 cta, multa quidem illa retineant ac repre-
 hendant.

58. Siquando vero etiam verba facien-
 tem aliquem inducere oportebit; maxime
 quidem personae convenientia, & propria
 negotio dicantur, deinde quam dilucidissi-
 me haec quoque. Quin tum etiam per-
 missum tibi est rhetoricari, & vim dicendi
 ostendere.

59. Laudes quidem aut vituperationes,
 omni-

a Χρήμα] Sic marg. At. J. & Ms. Gr. Σχῆμα Edd. ceterae omnes. b Χρηῖδες] Sic Edd. praeter J. quae
 Χρηῖδες. c H] Hi M. male. d Λοιμὸν] Mm tantum M. e Λοῖτῷ] Decit in Fl.

mus, non putat intelligendum hic nostrum Ex. Spanb.
 vir de literis & de Rep. optime meritis (in Hymn.
 Ap. f. 112.) Sed forte de altero juniore e sorore ejus
 nato; quamquam fateatur hunc fere designari, cum
 nulla alia additur distinctionis nota. Rem & ego in
 medio relinquo. De eo tamen Casf. ad Athen. 147.
 (Constat, doctissimum virum calumniandi ansam in-
 videntibus praeuisse, quod multa quidem sed breviter
 carmina ederet. Solitus dicere Callimachus magnum
 librum magnum esse malum . . . tandem ut os obtu-
 raret malis hominibus, magnum poema Hecalen in-
 scriptum coactus est edere.) V. Athen. III. Καλλιμά-
 χος ὁ γραμματικὸς τὸ μὲν βιβλίον ἴσως ἔλεγε εἶναι τῷ
 μεγάλῳ κακῷ. Ego certe apud eundem Athen. IX.
 387. F. — Quando Ister dicitur καλλιμάχους συγγρα-
 φὰς, ad vitium respici credo, quod hic a Luciano
 notatur.

Καλλιμάχος] Juniores quemdam Callimachum
 hunc esse, credit Ilustr. Spanb. ad Callimach. p.
 118. quia alter brevioris amans.

67. Πόσις ἔστι] Brevitatem Callimachi Battisadae
 laudat, & haec Luciani forte ad alium pertinere,
 conjicit Spanb. ad H. in Apoll. 112. p. 118. J. M. G.

72. Μηχανήματα] Vid. Thucyd. IV. 100. M. du S.
 Ibid. Πολιουρίας χῆμα] In Thucydide laudat, quod
 prius non sit in describendis πόλεωσι μᾶλλον ἢ ὁ

Θουκυδίδης αὐτὸς ὀλίγα τὰ τοιαῦτα εἶδει πρὸς λόγον χρησά-
 μεν, σκέψαι, ὅπως εὐθὺς ἀφίσταται, ἢ μηχανήματα ἐρ-
 μηνεύσας, ἢ πολιουρίας χῆμα δηλώσας ἀναγκαῖον ἢ χρεῖ-
 στας ὄν, ἢ ἔτι πόλεων ἡμίμα, ἢ Συρακουσίων λιμῆνα. Quis
 credat tam politum scriptorem usum fuisse in eadem
 περιπέτῃ bis voce χῆμα, ne dicam πολιουρίας χῆμα,
 quod vertunt obsidionis speciem inepte dici. Ms. opti-
 me. ἢ πολιουρίας χῆμα δηλώσας ἀναγκαῖον ἢ χρεῖστας
 aut rem ad obsidionem necessariam ἢ utilem exponens.
 De Softrato vide Plin. XXXVI, 12. & Strab. lib. ult.

J. G. G. 73. Χρήμα] Perperam in vulgatis legitur hic χῆμα
 pro χρήμα, quod recte exhibet Ed. J.

74. Ἐτι πόσι] Valde probo Ἐπιπολῶν, etsi vul-
 gam exhibeo.

J. F. R. Ibid. Σχῆμα] Non offendit me repetitio nominis χῆ-
 μα, alioquin sexcenta & nostri & optimorum quorum-
 que scriptorum loca damnanda essent: sed illud offen-
 dit, quod libros omnes obsedit, ἐτι πολίων χῆμα, in-
 eoncianum profecto, ubi id quod conjunctum est,
 nempe Συρακουσίων λιμῆνα, indicat, transire jam ad
 ipsa singularia exempla auctorem. Breviter Ἐπιπολῶν
 χῆμα legendum esse, ac sine dubitatione inter Lu-
 ciani verba recipiendum, pauci ita vel duri erunt ad
 haec studia, vel tam morosi, quin nobis assentiantur.
 Describit Ἐπιπολῶν χῆμα Thucydides VI, 96, tanquam

QUOMODO HISTORIA CONSCRIBENDA SIT. 87

omnino moderatae, & circumspectae, & a calumnia remotae sunt, & cum demonstratione conjunctae, & celeres (*breves*), nec intempestivae. Alioquin extra tribunal sunt, idemque quod Theopompus crimen sustinebis, qui inimicitarum quodam studio plerosque accuset, in eoque negotio diu moretur, ut accuset potius, quam quae facta sunt enarret.

60. Si etiam fabula ex transverso incidat, dicenda quidem, non tamen omnino asseveranda, sed relinquenda in medio, ut prout quisque voluerit, de ea existimet: tu vero tutus, ac in neutram partem propensus.

61. In universum autem, illud mihi memento, (saepius idem dicam) & non ad praefens modo spectans scribito, ut qui nunc sunt homines te laudent, & in honore habeant, sed ad omnis aevi memoriam quasi collineans, his potius scribe qui post

μένοι, καὶ ἀεισκαμένοι, καὶ ἀσυνόφρονες τοι, καὶ μὴ ἀποδείξωσι, καὶ ταχὺς, καὶ μὴ ἀκαιροί, ἐπεὶ ἔξω τῆ δικαστηρίου ἐκείνοι εἰσι. καὶ ἡ αὐτὴ θεωπόμπη αἰτῶν ἔξωσι, φιλακαχθιμόνως κατηγοροῦντι τῶν πλειόνων, καὶ ἀφαιρῶν τοὺς μὲν τὸ πρᾶγμα, ὡς κατηγορεῖν μᾶλλον ἢ ἰστορεῖν τὰ πρᾶγματα.

65. Καὶ μὴ καὶ μὴ εἰ τις παρεμπέσοι, λεκτέον μὲν, ὅτι μὴ πρὸς τὸ πρᾶγμα, ἀλλ' ἐν μέσῳ δετέον τοῖς ὅπως ἀνέβησαν, εἰκάσθωσι δὲ αὐτῷ. ὅτι δὲ ἀκίνδυνον, καὶ πρὸς ὑπέρτερον ὑπέρτερον ἰστῶν.

Τὸ δ' ὅλον, ἐκείνῳ μοι μέμνηται, (πάλαι λάβεις τὸ αὐτὸ ἐρῶ) καὶ μὴ πρὸς τὸ πρᾶγμα μόνον ὅρῳ γράφει, ὡς οἱ νῦν ἐπαίνεσθαι σε, καὶ τιμήσασθαι, ἀλλὰ τῷ σύμπαντι αἰῶνι ἰστοχασμένῳ, πρὸς τὴν ἐπίστα μᾶλλον σύγγραφε, καὶ πρὸς ἐκείνους ἀπαί-

f. Καὶ μὴ καὶ] Ridicule S. Δὲ μὴ καὶ. Ceteras vulgatam servare cum M. notat Solanus. g. Παρεμπέσοι] Παρεμπέσοι. W. Vulgatam tenent f. Fl. H. &c. h. Sic f. & marg. At W. S. M. & Edd. praeter f. omnes. i. Τὸ αὐτὸ] Τὸ αὐτὸ f. ἵνα τὸ αὐτὸ W. At vulgatam habent Fl. H. Bz. P. Ald. &c. k. Ἐπαίνεσθαι σ. π. τιμήσασθαι] Ἐπαίνεσθαι σ. π. τιμήσασθαι Fl. & W.

χρὴς ἀποδείξωσι τὰ ἐξ ὧν ἡ πόλις ὁδὸς κινήσεται. Nomen *Epipolarnum* servati tanto magis hic & supra debuit, cum etiam *Livius* hanc Syracusarum partem patrio more appellavit 25, 24, 4. f. M. G.

89. Ἐξω τῆ δικῆς] Sic intelligo: non habebitur illarum ab auditore vel lectore ratio, ut qui eas vel plane omisissurus, vel indignas iudicaturus sit, quibus assentiarur: quemadmodum nempe accusationis extra tribunal prolatae nulla habetur a iudice bono ratio. f. M. G.

90. Θεωπόμπη] Atqui *Theopompum* hunc ipsum *Athen.* III. p. 85. A. veritatis amantem ait fuisse, ejusque pervestigandae studio magnam pecuniae vim impendisse. *Maestru.* inquit, ὁ Θεωπόμπης τῆ χιῶν ἀδελφὴς φιλαλήδης καὶ πολλὰ χρήματα καταναλώσαντος εἰς τὴν πόλιν ἡ ἐκείνῳ ἐξήκοντον ἀκρίβη. De impendis *Theopompi*, inquit, ad hunc locum *Cassiod.* non tacet *Dion. Halic.* in epist. ad Pomp. De amore veritatis non desunt qui obstreperant. *Athen.* ipse l. 6. *δυσπραγία* appellat, parum constans sibi. Sed quia ingenua libertate vitia hominum *Theopompus* carpit, multorum odia veritas illi paraverat. Itaque *Βασίλειος* & aliorum virtutibus invidenter, multi pronuntiarunt, quos refellit *Dion. Lucianus*,

&c. Hinc *Theopompicum* scribendi genus nomen, nat *Cicero*, cum de omnibus omnia libere palam, dicuntur, ad Att. II. De *Theopompi* maledicendi pruriginis non *Luc.* solus, sed multi conquesti sunt viri gravissimi. *Ciceronis* iudicium audivisti. Lege etiam *Corn. Nep.* in *Alcibiad.* c. 11. V. & *Plut.* 1570. f. M. du S.

95. Καὶ μὴ καὶ] Hic potius pleonasmus elegantiae est, (licet alibi illud nimis frequentatum esse oderim) sic etenim & *Long.* *Past.* I. p. 26. Ed. *Jungerm.* καὶ ἄρα ἐ αὐτῇ ἐρίμῳ ὑπερβόησιν. Idem p. 28. καὶ λαβόντα ἐ αὐτῆς ἐνδοξασ τῷ κόλπῳ. Noster supra c. 37. καὶ δὲ δία, καὶ ἐν τῷ ποταμῷ. Et c. five §. 46. Καὶ μὴ ἐ συνήθει. & T. I. *Somp.* c. 7. ubi familia jam notavit *Cl. Hemsterh.* Et non semel alibi. f. F. R.

98. Sic Ed. f. In reliquis est *sol.* M. du S. Sic δ'] Legendum esse, non *sol.* ut lectum est adhuc, sed *sol.* ut interpretati sumus, facile, puto, constabit. f. M. G.

2. Πομπή] Notabat *Solanus* noster *Vorsium* legere ὡς πομπήν, non imperite profecto, ubi cetera sic legerentur, ut in *Junt.* quae πομπήν τοῦτο ἱστῶ, idque sine parenthesi, habebat, cum vero aliae non τῷτο, sed τὸ αὐτὸ exhibeant, & parenthesin etiam non-

ἀπαίτει τ' μισθὸν τ' γραφῆς, ὡς λέγει) καὶ
 πρὸς σὺν, ἐκείνῳ μέντοι ἐλευθερῶ ἀνὴρ ἦν,
 καὶ παρρησίας ἔμενος, ἔδεν δὲ κολα-
 κησικὸν, ἐδὲ δολοπρεπὲς, ἀλλ' ἀλή-
 θεια ὅτι πᾶσι. τὴν εἰς σωφροσύνῃ τις,
 ὑπὲρ πᾶσας τὰς νῦν ἐλπίδας δεῖτο αὖν,
 ἔτος ὀλιγοχρονίως ἔσας.

Ὅρας τ' Κνίδιον ἐκείνον σχευήματα, οἷον
 ἐποίησεν; οἰκοδομήσας γὰρ τ' ὅτι τῇ Φάρῳ
 πύργον, μέγιστον καὶ κάλλιστον ἔργον ἀ-
 πάντων, ὡς πυρσευόισι ἀπ' αὐτῷ τοῖς ναυ-
 τιλλομήοις, ὅτι πολὺ τ' θαλάττης, καὶ
 μὴ κατὰ φέροντο εἰς τ' Παραιονίαν, παγ-
 χάλεπον, ὡς φασιν, ἔσαν, καὶ ἀφύκτον,
 εἰ τις ἐμπέσοι εἰς τὰ ἔρματα οἰκοδομήσας
 ἐν τῷ ἔργον, ἐνδοθεν μὲν τῷ λίθον τὸ
 αὐτῷ ὄνομα ἐπέγραψεν, ὅτι χρίσας δὲ
 τίτῳ, καὶ ὅτι καλύψας, ἐπέγραψε τῷ

erunt, & ab illis scriptionis mercedem re-
 polce, ut de te etiam dicatur, *Ille tamen*
liber fuit, & dicendi fiducia plenus. Nihil
neque adulatorium, neque servile, sed veri-
tas in omnibus. Hoc, si quis sapiat, super
 omnes hujus vitae spes, quae parvi adeo
 temporis sunt, posuerit.

62. Vides ne tu Cnidium illum archi-
 tectum, quale quid fecerit? Cum enim
 aedificasset illam in Pharo turrim, maxi-
 mum omnium operum pulcherrimumque,
 ut inde signum igne accenso tolleretur na-
 vigantibus longe in mari, ne in Paraeto-
 niam deferrentur, difficillimam, ut ajunt,
 & unde effugere non posset, si quis inci-
 disset in scopulosa illa loca. Opere igitur
 exaedificato, intus quidem in ipsis saxis
 suum nomen inscripsit. Inducta vero calce
 cum texisset, *ipse telorio* inscripsit nomen
 Regis, qui tum erat; qui sciret, quod
 etiam

a Μεθ' [Μεθ' male W. δ Οὐδ' [Deest in S. adest in Fl. J. H. &c. & W. c Δουλοπρεπής] Ita recte Fl.
 Fr. S. A. & W. item marg. Διδ. Δουλοπρεπής male reliq. Edd. d Σωφροσύνη] Sic P. P. Ald. J. H. Σωφροσύνη
 W. Σωφροσύνη Ex. Fl. e Πάσας τις] Τας πᾶσας W. f ἔργον] ἔργον W. Vulgarum non movent J. Fl. H.
 &c. g Παραιονίαν] Παραιονίαν W. Nil mutant Edd. priscae. h Ἀφύκτον] Ἀφύκτον male Edd. & M. i Αὐ-
 τοῦ] Αὐτοῦ Edd.

nullae addant, non opus jam eis addere; verum illud
 ex W. potius recipere.

11. Δουλοπρεπής] Antiquiores fere omnes Edd. le-
 gunt hic δουλοπρεπής barbare, Ald. nempe J. & B. P.
 etiam. Sed bene habet in Fl. Fr. etiam S. & A. &
 in M. Codice.

15. Κν. οὐκ ἀρχιτ.] Nomen ex inscriptione, quam
 mox exhibet, patebit.

16. Ἐπὶ τῇ Φάρῳ πύργον] De hac turri vid. Scho-
 lium 55. ad Icaromen. c. 12. & notam Cl. Humphr.
 Prideaux ad L. I. Partis posterioris historiae suae, qua
 vetus testamentum cum novo connectit. p. Ed. in 8o.

20. Παραιονίαν] Plin. Anton. 814. B. & Ovid. am.
 II. El. XIII. 7. Paracetonium vocant. Strabo etiam
 non semel & Polyaeus Strat. II. p. 145. C. Sed mu-
 tare hic non ausim; & omnino sic editum a Luciano
 ipso, ut vulgo nunc legitur, existimem.

21. Ἀφύκτον] Sic sexcentis in locis apud hunc scri-
 bitur, ut in Dial. Apoll. & Merc. seu Θ. d. XVII.
 ἐκείνῳ δὲ σωφροσύνην ἐχόμενον ἑαυτὸν, ἐπὶ τῷ. Sic
 in Med. c. 3. B. in Γυμν. c. 2. & 29. In Πινθ. etiam
 c. 2. &c. & auctoribus Miss. A. B. & M. in Ἑρμ. c.
 79. Ut nullum dubium sit, debere etiam hic scribi
 ἀφύκτον, non ut in omnibus, ἀφύκτον. M. tamen Co-
 dex, qui in Ἑρμ. etiam habet ἀφύκτον, hic mendose

cum ceteris ἀφύκτον habet.

Ἀφύκτον] Ἀφύκτον verum esse, vid. var. lectt.
 ad Var. Hist. I. c. 39. & supra, Deor. Dial. XVII.

22. Οἰκοδομήσας δὲ] Illud δὲ epanalepsi inservire,
 vid. supra ad Zeux. c. 1.

24. Αὐτοῦ] Et veteres Edd. αὐτοῦ spiritu leni hic
 quoque scribunt, & supra aliquanto lenior visus sum
 in tolerando αὐτοῦ pro αὐτοῦ, hic tamen ad perspicui-
 tatem sensus nimium interest, qui omnino recipre-
 cum postulat, suum enim, non regis nomen intro-
 scripserat architectus.

Ibid. Ἐπιχρίσας] Unde haec habuerit Luc. incertum:
 Strabo enim & Plin. factam ei a Rege inscribendi pro-
 prii nominis potestatem, disertis verbis testantur;
 hic XXXVI. 12. ille XVII. p. 791. D. Vide si lu-
 bet, Is. Voss. ad Pomp. Melam II. 7. & Luciani Schol.
 ad Icaromen. No. 48.

30. Θνοῖς σὺν.] Ptolemaeus & Berenice intelligunt
 viri doct. bene multi. Consule Spanh. 415. Eandem
 inscriptionem habet Strabo l. c.

33. Ἀπ' εἰς τὸν, καὶ τὸν εἰς τὸν] Ἀπ' εἰς τὸν,
 καὶ τὸν εἰς τὸν. κα. τ. α.

41. Καυλίνας δὲ λίθῳ ἐκ κρατῆρος.] Καυλίνας δὲ λίθῳ.
 Refert ad dolium Diogenis.

42. Πινθ.] Sic omnino legendum cum M. & edi-
 tio

QUOMODO HISTORIA CONSCRIBENDA SIT. 69

etiam contigit, parvo admodum interjecto tempore futurum, ut cum tectorio exciderent literae, in conspectum vero prodiret *Softratus Dexiphanis Cnidius, Diis servatori- bus pro his qui fluctu jactantur*. Ita neque ille ad tempus quod tum erat, neque ad suam vitam, brevem illam oppido, respexit, sed in hoc quod nunc est quodque futurum omni aëvo, quam diu turris steterit, ipsiusque manserit artificium.

63. Oportet igitur historiam quoque eo3
modo scribi cum veri studio potius ad
spem futuram, quam cum adulatione, ad
suavitatem ex praesenti laude capiendam.
Illa tibi regula & perpendiculum verae hi-
storiae, quo si qui dirigi se patiantur,
bene habuerit, & recte nobis processerit4
scriptio: sin minus, at dolium volutum
est in Craneo.

νομα τῷ τότε βασιλεύοντι, εἰδὼς ὅτι καὶ
ἐγένετο, πᾶν ὀλίγον χρόνον συνεκπεσόντων
καὶ τῷ χρίσματι τὰ γράμματα, ἐκφατη-
σόμενοι δέ, ΣΩΣΤΡΑΤΟΣ ΔΕΞΙ-
ΦΑΝΟΥΣ Κήδιος, θεοῖς σωτήριον ὑπὲρ
τῶν πλαιζομένων. ἔτις ἐδ' ἐκείνῳ ἐς τὸ
τότε χρόνον, ἐδὲ τὸ αὐτῷ βίον τὸ ὀλίγον
ἔσρα· ἀλλ' εἰς τὸ νῦν, καὶ τὸ αἰεὶ, ἀχρὶς
αὐτῷ ἐστὶν ὁ πόλεμος, καὶ μένη αὐτῷ ἡ τέχνη.
Χρὴ τοίνυν καὶ τὴν ἱστορίαν ἔτι γράψαι
σὺν τῷ ἀληθεῖ μᾶλλον πρὸς τὸ μέλλουσαν
ἐλπίδα, ἢ πρὸς σὺν καλακείᾳ πρὸς τὸ ἡδὺ
τοῖς νῦν ἐπαυσιμότησι. ἔτος σοι κανὼν καὶ
στάθμη ἱστορίας δικαίας. καὶ εἰ καὶ τὰ σταθμή-
σονται τινεὶ αὐτῇ, ὡς αὐτὸς ἔχει, καὶ εἰς δέον
ἡμῖν γέγραπται. εἰ δὲ μὴ, κεκύλισται ὁ
πῶς ἐν Ρ Κρατεία.

& Πλαγ.] Itaque recte J. Fl. S. & Ald. Πλαγ. prima correpta aliae & W. I Abrū] Aūrū Edd. m. Ek. & 167] Kai & 171] addit Marc. Sed nulla Ed. id habet. n. Erina] Sic J. Ald. H. P. & P. & c. Erina Fl. o. O. 160] Sic recte M. Fl. Marg. 117. P. S. A. 160] male J. Ald. H. B. & L. p. Karia] Sic fuerat in W. Sed mutatum in Karia.

tionibus nonnullis. In L. & aliis MSS., prave. Vid.
supra c. 3. ad quam historiam alludit. *M. de S.*

42. *Κραυγῇ* Lucianus praecepta historica claudens, ait se exhibuisse normam & amussim iustas historiae, quam si qui observent, bene se rem habere, & alicui bono suum hoc fore scriptum; sin minus, voluntate esse in Cranio dolium [*σι θεῶν; κενδύριος ὁ κρη-
90-ος ἐστὶ κραυγῇ*] Alludit Noster ad id, quod supra c. 3. de Diogene satis lepidè narraverat; nimirum eo tem-
pore, quo Philippus Macedo diceretur Corinthum
invasurus, valde turbatos fuisse Corinthios, & ad
opus se accinxisse; alios aliud parasse; hunc arma fa-
bricatum esse; illum lapides attulisse; neminem deni-
que fuisse otiosum. Quo viso, Diogenem, quum
nihil quod ageret, haberet, nec a quoquam ad ali-
quod adhiberetur, multo studio volutasse sursum ac

deorsum per Cranium suum dolium, interrogatumque quid illa ageret, respondisse, se quoque, ne solus inter tot laborantes cerneretur otiosus, volutare suum dolium. Id ergo vult hoc in loco Lucianus, omnes hac tempestate, tantopere ~~trahuntur~~, aliquid historici lucubrantur: ego vero, ne solus nihil dicar fecisse, historici partes persecutus sum; si ad aliorum id fecero utilitatem, operae habiturus sum pretium: sin, cum Diogene aliquid scirem egero. Cacterum Cranium, in quo Diogenem degisse, ex hoc loco patet, fuisse gymnasium ante Corinthum, ait *Diogenes Laertius*, qui locum hunc non, ut hic Lucianus cum *Hesychio*, *Kassidor*, sed *Kassidor* appellat. In Nostri primo *Mortuor. dialogo* scribitur *Kassidor*.

Κριτίκ] Videas *Tb. Marc.* quoque scribere κριτίκ; sed cur hoc improbem, vid. supra ad c. 3. J. F. R.

ΑΛΗΘΟΥΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ
ΛΟΓΟΣ ΠΡΩΤΟΣ.

VERAE HISTORIAE LI-
BER PRIMUS.

Ὡς τῶν ἀθλητικῶν καὶ τοῦ ἑκείνου σώματος ὁπτιμέλειαν ἡσκημένοι, οὐδὲ εὐεξίας μόνον, ἀλλὰ καὶ τῆς γυμνασίας φροντίδας, ἀλλὰ καὶ τῆς κατὰ γιννομένης ἀνέσεως, μέντοι γυνὴ τὴν ἀσκήσεως τὸ μέγιστον αὐτῶν καταλαμβάνουσιν ἔτι δὲ καὶ τοῖς τοῦ λόγου ἐσπεδαλόντες ἡγεῖμαι προσήκων, καὶ πολλὰ τῶν σπουδαιοτέρων ἀνάγκων, ἀνεῖναι τε καὶ διαφύγειν, καὶ πρὸς τὴν ἐπιείκεια κάμειν ἀκμαϊότεραν καὶ σπουδαιότεραν.

Γενόσθω δ' ἂν ἐμμελὴς ἡ ἀνάπαυσις αὐτοῖς, εἰ τοῖς τοῖς τοῖς ἀναγνωσμάτων ὁμιλοῖεν, ἀ μὴ μόνον ἐκ τῆς ἀσκήσεως τε καὶ χαρίεντος φιλήν, ἀλλὰ καὶ τὴν ψυχὰν γυμνάζον, ἀλλὰ τὴν καὶ θεωρίαν οὐκ ἀμεινότερον.

Uemadmodum athletic, & his qui circa corporis curam exercentur, non habitus modo boni, neque exercitationum cura est, sed opportunae etiam remissionis, quippe quam partem exercitationis vel maximam arbitrentur: ita etiam his, qui studium in literis posuerunt, convenire arbitror, ut post multam severiorem lectionem remittant cogitationem, & ad futurioturos labores alacriorem reddant.

2. Conveniens autem illis requies contingat, si in iis legendis versentur, quae non nudam modo ex urbanitate & venustate delectationem praebeant, sed cognitionem etiam non ineruditam suppeditent, quae-

ΑΛΗΘΟΥΣ ΙΣΤ.] Ἀληθοῦς διαγρημάτων Schol. & Coll. Vulgatum tit. servant Fl. Ald. J. P. &c. a. Ἀληθοῦς] C. Nihil vulgatum mutat Fl. J. H. P. b. Ἀληθοῦς] Alii. ἀλώγων Coll. At nihil mut. Edd. vet. c. τῶν τοιοῦτων] Τῶν τοιοῦτων Fl. male. Vulgatum cert. Editionum firmat Cod. P. d. Παρέχει] Ita bene Ald. Fl. H. P. Παρέχει J. male. e. Ψυχὰν.] Ψυχὰν J. male.

* ΑΛΗΘΙΝΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑΤΩΝ. Inscript. Scholiast. 9. Ἀληθοῦς] Γραμ. ἀληθοῦς. G.

11. Ἀλώγων] Γραμ. ἰ ἀλώγων. G.

* Hic titulus in MS. cum in editis libris vocetur hoc opus ἀληθὺς ἱστορία. Recte eodem redit. J. Clr. (sic etiam legitur in C.)

ΑΛΗΘΟΥΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ] Fabulosarum narrationum ejusmodi antiquiorem hac eam fuisse Photius censet, quam Antonius Diogenes de Thule Insula, lib. XXIV. ediderat. De quo libro ille Cod. CLXVI. p. Ed. Aug. 184. & seqq. Addit enim p. 189. καὶ τὴν κατὰ γιννομένην ἀνέσιν, καὶ τὴν κατὰ γιννομένην ἀνέσιν. Sed cum putarit Photius, ut ex sequentibus ejus verbis patet, Diogenem Antonium suum vixisse fere Alexandri Magni tempore; vanissimam hanc ejus conjecturam, ego quidem existimo; Lucianoque fuisse recentiorum; cum hanc rem, ut novam prorsus, aggredi sibi visus sit Noster. M. du S.

1. Ἀληθινῶς] Mos athletarum. Praefatio in veras narrationes, in qua de corporis & animi cura agit, ac docet quibus modis utriusque labores sint moderandi. De remissione studiorum lege Quintil. L. I. c. 4. Cic. in Offic. Senec. de vit. tranquil. c. 15. & ult. G. C.

3. Εὐεξίας] Medicis εὐεξία est perfecta sanitas; sive, ut Galenus definit; τὸ ὑγινοῦς ἔχειν ἢ τελευτῆς. Vid.

Foessl Ocean. Hippocr. Εὐεξία vero athletica aliquantoplas significat: est enim ea quidam excessus sanitatis, id est corpus musculosum, corosum pleniusque nutritum exhibens. De scholasticum isto habitu ac vita qua quo illum acquirebant atque conservabant, vid. Metcalf. de Art. gymnast.

11. Ἀλώγων] Sic supra Noster. c. 14. Ὅτις αὖ ἐκ τῆς μάχης ἢ ἀρχῆς. M. du S.

16. Τῶν δὲ τῶν] De repetitione ista articuli jam bis alibi monuimus. Sed conf. modo Somn. §. 15. τὸ δὲ δικαιούσης. Addo hic tantum Long. Pass. II. p. 68. Ed. Jungerm. c. τῶν δὲ τῶν ἀντὶ. & p. 67. ἀπὸ μάλιστα τῶν πιδίου τῶν δὲ, καὶ τὸ Νομῶν τῶν δὲ; quod tamen inverso ordine positum majorem demonstrandi vim habet. Sed rursus ut Noster, idem Longus I. p. 3. c. τῶν δὲ τῶν ἀντὶ. Et ibid. paulo supra: οὐ ταύτης τὸ πάλαι τὸ Μιλύτης. Atque alibi passim. J. F. R.

23. Τῶν δὲ τῶν] In L. Fl. & B2. recte legitur τῶν δὲ; in reliquis τῶν, corrupte. M. du S. Ibid. Πρὸς τῶν δὲ] Sic habere dixi Fl. & B2. ceteras

quale quid etiam de hisce libellis ut sentiant *lectores*, futurum existimo. Neque enim sola argumenti peregrinitas, neque quod in ipso consilio venustum est, ipsos alliciet, neque quod mendacia varia probabili & verisimili oratione protulimus, sed etiam quod eorum, quae narrantur, unumquodque non sine comica quadam hilaritate respectum occultum habent ad quosdam veterum poetarum, & historicorum & philosophorum, qui portentosa multa & fabulosa conscripserunt, quos nominatim scripsissem, nisi futurum esset, ut tibi ipsi inter legendum appareant.

3. Scripsit Ctesias Ctesiochi F. Cnidius de Indorum regione, & his quae ibi sunt, quae neque vidit ipse, neque alio dicente audivit. Scripsit autem Iambulus etiam de magni maris rebus multa admirabilia, manifestum quidem omnibus mendacium fingens, non indelectabile tamen componens

σον ὁπιδείξεται, οἷόν τι καὶ περὶ τῆςδε τῆς συγγραμμάτων Φρονήσεν ὑπολαμβάνω. καὶ γὰρ μόνον τὸ ξένον τῆς ὑποθέσεως, ἐδὲ τὸ χαρίεν τῆς προαιρέσεως ἐπαγωγὸν εἶναι αὐτοῖς, ἐδ' ὅτι ψεύσματα ποιήσας, πιθανῶς τε καὶ ἐναλδήως ἐξηγησάμεν, ἀλλ' ὅτι καὶ ἱστορικῶν ἑκάστον οὐκ ἀκωμωδῆτως πρὸς τινὰς ἠνικται τῶν παλαιῶν ποιητῶν τε, καὶ συγγραφέων, καὶ φιλοσόφων, πολλὰ τεράστια καὶ μυθώδη συγγεγραφότας. ὅς καὶ ὀνομαστὶ ἀνέγραφον, εἰ μὴ καὶ αὐτῶ σοι ἐκ τῆς ἀναγνώσεως φαίναται ἔμελλε.

Κτησίας ὁ Κτησιόχου, ὁ Κνίδιος, συνέγραψε περὶ τῆς Ἰνδῶν χώρας, καὶ τῶν παρ' αὐτοῖς, ἀ μὴτε αὐτὸς εἶδε, μὴτε ἄλλος εἰπόντων ἤκουσεν. ἔγραψε δὲ καὶ Ἰαμβουλὸς περὶ τῆς ἐν τῇ μεγάλῃ θαλάττῃ, πολλὰ τῶν παλαιῶν γνώριμον μὲν ἅπασιν τὸ ψεῦδος πλάσασθαι, οὐκ ἀτερπὴ δ' ὅμως συνθεῖς

f Tunc.] Sic Fl. Bz. & L. Tunc cett. omnes. g Eitantes.] Αληθείας Fl. Vulgat. servant reliquae.

τυν. Quod tamen non de accentu quoque intelligendum; nam scribunt πρὸς τινὰ & πρὸς τινος. Ego vero ex Grammaticis praeceptis post praepositionem accentum encliticae reddo. Et si Edd. Luciani ubique aliter habent. Atona autem particula sequente accentum praepositionis inverte, scribens πρὸς τι. f. F. R.

28. Κτησίας] Liber iste Ctesias cum reliquis ejusdem perit. Phosius tamen ex eo nonnulla excerpit, ex quibus, si ex aliis nesciremus, vanum ac mendacem Ctesiam fuisse satis demonstratur, qui fabulas pro visis & auditis tradat. Vid. Plut. in Artax. M. du S.

30. Αὐτὸν αὐτὸς.] Longe rectius in Flor. Cod. quem sequutus est Interpretes αὐτὸν ἀληθείας. Probat illius historia, vel qui rebus interfuit, vel qui e commentariis eorum qui adfuerunt hausit: unde illud in historico fide dignum καὶ ἡμῶς ἰσχυρόμεθα, quae de re locus alius dicendi. f. B.

Ibid. Εἰς τὸν.] Lucianus proxime praecedenti libello, praeceptis datis, quae bono observanda sint Historico, quo specimen alicujus Historiae, haud dubie secundum leges a se latus conditae, ipse exhibeat; hoc in libello ipse narrat historiam. Veram quidem eam inscribens, pro falsa & ficta tamen haberi censens. Ne autem sine exemplo videatur narrare, quae nusquam scripta vel picta essent, Ctesiae & Iambuli exempla commemorans, Κτησίας ὁ Κτησιόχου, inquit, ὁ Κνίδιος, συνέγραψε περὶ τῆς Ἰνδῶν χώρας, καὶ τῶν παρ' αὐτοῖς, ἀ μὴτε αὐτὸς εἶδε, μὴτε ἄλλος εἰπόντων ἤκουσεν. ἔγραψε δὲ καὶ Ἰαμβουλὸς περὶ τῆς ἐν τῇ μεγάλῃ θαλάττῃ, πολλὰ τῶν παλαιῶν γνώριμον μὲν ἅπασιν τὸ ψεῦδος πλάσασθαι, οὐκ ἀτερπὴ δ' ὅμως συνθεῖς

παρ' αὐτοῖς, ἀ μὴτε αὐτὸς εἶδε, μὴτε ἄλλος αὐτὸς ἤκουσεν. ἔγραψε δὲ καὶ Ἰαμβουλὸς περὶ τῆς ἐν τῇ μεγάλῃ θαλάττῃ, πολλὰ τῶν παλαιῶν γνώριμον μὲν ἅπασιν τὸ ψεῦδος πλάσασθαι, οὐκ ἀτερπὴ δ' ὅμως συνθεῖς τὴν ὑπόθεσιν. Ctesias, Ctesiochi filius, Cnido oriundus, de regione Indorum, de quo illi, quae apud illos sunt, ea conscripsit, quae neque ipse viderat, neque ex alio narrante intellexerat. Scripsit autem etiam Iambulus de rebus in mari magno, multis praeter omnium opinionem, fictis quidem mendacio, quod omnibus esset manifestum; non tamem injucundo comparatio argumens. Hic pro utroque ex Flor. Codice αὐτὸς αὐτὸς profert Bourdelotius pag. 641. idque vulgato rectius judicat. At Hercle, non puto, facile quemquam hic quidquam mutari velle, qui vim orationis consideret. Ctesias, ait, Cnidius de Indorum regione & rebus ea scripsit, quae neque ipse viderat, neque alium dicentem audierat. Id vult Noster, ea, quae de Indis scripserit Ctesias, esse plane ficta; id vero probat eo, quod ipse Ctesias eorum nihil neque vidisset, neque iando acceperat. Nam si ab aliquo, sive vera, sive falsa narranti, ea audivisset, non omnino potuissent illa dici ab Ctesia esse ficta. f. f.

31. Ἰαμβουλὸς.] De mirificis hominum formis in India quaedam tradidisse, testis est Tzetzes Chil. VIII. h. 144. Quando scripserit, ignoratur. Citatur etiam ab Harpocratione in Ἀβαρῶν. vid. Voss. L. III. Adde his Megasthenem Plut. 1728. C. M. du S.

Θεῖς τ' ὑποθέσιν. πολλοὶ δὲ καὶ ἄλλοι τὰς αὐτὰς τέτοις προελομένοι, συνέγραψαν, ὥς δὴ τινες ἐαυτῶν πλάνας τε, καὶ ἀποδημίας, θηρίων τε μεγέθη ἱστοροῦντες, καὶ ἀνθρώπων ἀμώτητας, καὶ βίων καινότητας. Στεφανὸς δὲ αὐτοῖς καὶ διδάσκαλος τ' τοιαύτης βωρολοχίας, ὁ τ' Ὀμήρου Ὀδυσσεύς, τοῖς περὶ τ' Ἀλκίνοον διηγόμενος, ἀνέμων τε θελείαν, καὶ μονοφάλμους, καὶ ὁμοφάγους, καὶ ἀγρίους τινὰς ἀνθρώπους. ἔτι δὲ πολυκεφάλαια ζῶα, καὶ τὰς ὑπὸ Φαρμάκων, τ' ἐταίρων μέγαβόας, οἷα πολλὰ ἐκείνους πρὸς ἰδιώτας τῆς Φαίαιας ἐτερατεύσατο.

Τέτοις ἐν ἐντυχῶν ἅπασιν τῷ ψεύσει μὲν, ὃ σφόδρα τῆς ἀνδρας ἐμμεψάμην, ὁρῶν ἡδὴ σύνθετες ἐν τέττο καὶ τοῖς φιλοσοφεῖν ὑποκρινέμεναι. ἐκείνο δ' αὐτῶν ἐθαύμασα, εἰ ἐνόμισαν λῆσιν οὐκ ἀληθῆ συγγραφοῖς. διότι καὶ αὐτὸς ὑπὸ κενοδοξίας ἀπολιπεῖν τι σπουδάσας τοῖς μετ' ἡμᾶς, ἵνα μὴ μόνον ἄμοιρος ὦ τ' ἐν τῷ μυθολογεῖν ἐλευθερίας, ἐπεὶ μηδὲν ἀληθὲς ἱστορεῖν εἶχον (ὅθεν γὰρ ἐπεπόνθειν ἀξιόλογον) ὅτι τὸ ψεύδος ἐτραπόμην, πολλὰ τ' ἄλλων εὐγνωμοσύτηρον. καὶ ἐν γὰρ δὴ τέττο ἀληθεύων λέ-

argumentum. Multi vero alii etiam eodem instituto scribere velut suos quosdam errores, & peregrinationes, ubi bestiarum magnitudines enarrant, & hominum crudelitates, & novas victus rationes. Dux autem illis & magister ejus scurrilitatis, Homericus ille Ulysses, enarrans Alcinoos, ventorum servitia, & coclites, crudivorousque, & silvestres quosdam homines; ad haec multorum capitum animalia, & varios in animalia medicamentis quibusdam socios, quod genus multa ille ad imperitos Phaeaces prodigiose enarravit.

4. In hos igitur cum incidissem, omnes mendaciorum causa non valde reprehendi homines, qui viderem, olim solenne hoc esse his etiam, qui philosophiam promitterent: at illud miratus sum, si putarunt, fieri posse ut lateat, se non vera scripsisse. Quare & ego, cum gloriolae quodam studio impulsus ipse quoque relinquere aliquid vellem posteris, ne solus expers essem illius fingendi libertatis, quando veri nihil narrare poteram, cui nihil dignum dictu usu venerit, ad mendacium conversus sum multo aliorum mendaciis rationabilius: quandoquidem vel unum hoc certe verum di-

a Κενοδοξίας] Vorst. & Ed. S. Κανοδοξίας, cett.

50. Ὅρῶν ἡδὴ] * Ταῦτα εἰς Πλάτωνα ἀνατίθεται πολλὰ, καὶ μὴ ἑ ἀλλὰ καὶ μυθολογοῦντα, μάλιστα δὲ ἐν τῇ δι-

κἀτα τ' πολυτάς, τὰ περὶ τ' ἐν αὐτῷ διεξίτητα. V.

* Ταῦτα] Τέτρα erat editum; sed ex C. correxit M. de S. mox μὴ inferuit ac A, item διάντη, quae omnia abierant ab Edit. Clerici.

35. Τὰ αὐτὰ τέτοις] Eadem atque illi. Sic mox §. 5. τὴν αὐτὴν ἰσοῦ γνῶμην ἔχουσαν. Et de Salt. §. 2. ac sexcenties alibi. Plutarch. de virt. mulier. pr. ὅς τιν αὐτὴν τῷ Θεοκυδίδει γνῶμην ἔχουσαν. Aristot. Hist. animal. I. pr. Τὰ αὐτὰ ἀλλήλους, eadem inter se. Et de generat. animal. III. §. 5. ὅς ὁμοιοτρόπως ἔχουσιν αὐτοῖς. Quem Graecissimum & Latini amant, dicentes, idem facit illi, pro idem quod ille. Vid. Corr. ad Sallust. Catil. 20. 3. exemplorum satis adducentem. Non mone-rem, nisi viderem plerosque hodie scribere minus probate, idem est cum illo. Et si paullo alio sensu non barbarum pronuntio: eadem vobiscum agam; nec satis credo affirmanti Cortio, Sallustium I. c. eundem Graecissimum adhibuisse, cum scribit: simul quia vobis, eadem mihi, bona malaque intellexi; quia dati-

vus mihi simplicius refertur ad mala, quam ad eadem, ut sensus sit, quae mala mihi, i. e. pro me. J. F. R.

41. Ὀμήρου Ὀδυσσεύς] Ulysses in patriam rediturus, gravi exorta tempestate, primum in Ciconum littus appulsus est. Atque inde rursus solvens, simili tempestate ejectus in Africam ad Lothophagorum gentem pervenit: inde in Siciliam delatus est, ubi Cyclopi oculum eruit praecusto stipite. Hinc in Aetoliam navigans, ab Aetolo ventos coactos in utrem obtinuit. Postea ad Laestrygonas, tum ad Circeam pervenit, post haec in insulam Syrenum delatus est. Inde Scyllam transiens & Charybdim, in Siciliam pervenit, tandem in Phaeacensium portum adnatavit. G. C.

47. Ἰδ. τ. Φαίαιας] Vacui capitis populum Phaeacem dicit Juv. (XV. 23.)

A V.
Ibid.

dico, me mentiri. Ita autem mihi videor etiam crimen circa reliqua effugere, qui ipse veri nihil me dicere fatear. Scribo igitur, de quibus neque vidi, neque expertus sum, neque audiui ab aliis; adhaec, quae neque sunt, neque fieri omnino possunt. Nullo modo igitur fidem adhibere illis par est, si qui lectores mihi contingerint.

5. Jam solvens aliquando de columnis Herculis, & in Occidentalem Oceanum delatus, secundo vento navigabam. Causa mihi peregrinationis & institutum mentis quaedam inanis sedulitas, novarumque rerum cupido, & quod discere vellem, quis finis esset Oceani, quique in diverso illius litore habitarent homines. Hujus igitur rei causa, magnam vim ciborum, & aquae quod satis esset imposueram. Porro aequalium quinquaginta mihi adjunxeram, qui consilium idem haberent: adhaec armorum magnam vim paraveram, gubernatoremque optimum magna mercede inductum adsciveram: ac navim, erat autem acatium, ut ad magnam violentamque navigationem, firmaveram.

δογῶν, ὅτι ψεύδομαι, ἔγω δ' ἂν μοι δοκῶ καὶ ἑτέροις τῶν ἄλλων κατηγορίαν ἐκφυγεῖν, αὐτὸς ὁμολογῶν μηδὲν ἀληθὲς λέγειν. γράφω τοῖνυν περὶ ὧν μητ' εἶδον, μητ' ἔπαθον, μήτε παρ' ἄλλων ἐπιυδόμην· ἔτι δὲ μηδὲ βόλως ὄντων, μηδὲ τ' ἀρχὴν γενέσθαι δυναμένων. διὸ δὲ τῶν ἐντυγχανόντων μηδαμῶς πειστέων αὐτοῖς.

Ὀρμηθεὶς γὰρ πρὸς τὸν Ἡρακλείαν γηγῶν, καὶ ἀφείς ἐς τ' ἐσπέριον Ὠκεανόν, ἕρῳ ἀνέμῳ τ' ὡλὴν ἐποιέμην. αἰτία δέ μοι τ' ἀποδημίας, καὶ ὑποθεσις, ἢ τ' διανοίας ἀεργία, καὶ πραγμάτων κακῶν ἐπιθυμία, καὶ τὸ βέλεια μαθεῖν ὅ, τι τὸ τέλος ἐστὶ τῷ Ὠκεανῷ, καὶ τίνες οἱ πέραν καλοῖσιν ἄνθρωποι. τῷ γέ τοι ἐνέκα, πᾶσι πολλὰ σιτία ἐνεβαλόμην, ἱκανὸν δὲ καὶ ὕδωρ ἐνέθεμην, πεντήκοστα δὲ τ' ἡλικιωτῶν προσεποιεσάμην, τ' αὐτὴν ἐμοὶ γνώμην ἐχούσας· ἔτι δὲ καὶ ὅπλων πολὺ τι πλεονέκτημα παρεσκευασάμην, καὶ κυβερνήτην τ' ἀρίστον μοι δῶν μεγάλῳ πείσας, παρέλαβον, καὶ τ' ναῦν, (ἡ ἀκατὶ δὲ ἦν) ὡς πρὸς μέγαν καὶ βίαιον ὡλὴν ἐκρατυνάμην.

Ἡμέ-

6. Ἀκατὶ·] Ἀκάτης Fl. Nil mut. J. H. P. & P.

Ibid. Τὸς Φαίακας] Alcinoos Corcyrae regi, & ejus populis Phaeacibus. Ulysses Laistrygonas Cyclopes & alia monstra a se conficta narrabat, & iis omnia vera esse persuadebat: unde Juvenal.

Tam vacui capitis populum Phaeaca rursus. G. C. 53. Κανδοδείας] Emend. Vossii & Ed. S. in reliquis enim κανδοδείας legitur. M. du S.

57. Ἐπειόνθιν] Utinam potius nobis reliquisset Lucianus historiam aut suorum temporum, aut certe suam. M. V. la Croze.

Ἐπειόνθιν] Et facere & pati simul comprehendit hoc verbum. Vid. Herodian. I. 17. 22. Adde Nostrum T. I. Prometheus. fin. p. 36. ubi τί ἂν πάθοιμι; quid faciam? vertit Hemsterh. cetera ad Gatakeram remittens. J. F. R.

62. Γράφω] Vid. Reines. ep. 25. ad Casp. Hoffmannum p. 99. v. Arabonem L. XI. de Massagetis p. m. 487. M. V. la Croze.

64. Μη δὲ βόλως ὄντων] Simile fere quod apud Plut. de Homerii cum Hesiodo certamine traditur 267. A. Μῦσά μοι ἴππ' ἱκίνα τὰ μὴ τ' ἰγνώσῃ παύειν Μῆτ' ἔσται μετόπισθεν.

M. du S.

Tom. II.

65. Τὸ ἀρχὸν] Ab initio versum est tam in Paris. quam in Benedic. Recte Gesnerus, omnino: ac tam saepe in hac locutione male vertenda olim erratum, ut jure scopolum interpretum eam vocet Hemsterh. ad Nigr. §. 26. p. 66. a. Monuere id quoque alii, Jensonius, Elsnerus &c. Sed posterior hoc quoque recte addit, (ad Evang. Joan. VIII. 25.) ab recentioribus vicissim saepe peccari, quasi semper omnino significet, cum tamen & interdum sit vertendum, a principio, ut suo loco indicabo. J. F. R.

69. Ὠρίων] Non contemnenda Aldina lectio Ὠρίων, quam cur. deseruerint, qui sequi alias presso pede solent, non video. Certe Euro opus esse de Herculeo fracto Oceanum intrantibus, constat. Sequitur mox ἑρμῆς ἀνέμῳ, unde huc adsumtum videri potest. J. M. G.

Ὠρίων] Aldina prima hoc aequae habet ac reliquae. Hinc Ὠρίων quod Cl. Gesn. ait Aldinam esse lectionem, forsitan erit ex Ald. 2. Quod reciperem, si & prima haberet. Sed potest recipi altero loco, ubi duo Codd. Ὠρίων habent. Non tamen movi vulgatam, quia non magni interest. J. F. R.

82. Ἀκατὶ] Praedonum etiam esse Acatia sive Acatos, Schefferus & Strabone docebit volentes. J. M. G.

K

83. Οἰ-

Ἡμέραν μὲν ἐν καὶ νύκτα ἑνὶ ἀνέμῳ
πλεούσας, ἔτι δὲ γῆς ὑποφαινομένης, εἰ
σφόδρα βιαίως ἀπηγόμεθα τῇ ὁπίσῃ δὲ
ἀμα ἡλίῳ ἀναχόντι, ὃς, τε ἀνέμῳ ἑπε-
δίδω, καὶ τὸ κύμα ἡξάνειο, καὶ ζόφῳ
ἐπεγίγνετο, καὶ οὐκ ἔτ' ἐδὲ σῦλαι πλεῖ-
σθόντην δυνατόν ἦν. ὁπιτρέψαντες ἐν τῷ πνεύ-
ματι, καὶ ὁρῶντες αὐτὸς, ἐχίμαζόν-
μεθα ἡμέρας ἐννέα, καὶ ἑβδομήκοντα, τῇ ὁγ-
δοκστῇ δὲ, ἀφ' ἧς ἐκλάμψαντος ἡλίου,
καθορῶμεν εἰ πόρρω ᾔσων ὑψηλὴν, καὶ θα-
σῖαν, εἰ τραχεῖ ὄρειν χυμώδη τῷ κύμα-
τι καὶ ἤδη τὸ πολὺ δὲ ζάλης κατεκαίον-
το. προεχόντες ἐν, καὶ σποδάντες, ὡς ἀν-
εἰ μακρὰς τάλαιπώριαν πολλὴν μὲν ὅπτι δὲ
γῆς χρόνον ἐκείμεθα. Διγνασάντες δὲ ὅμως,
ἀπαιρίναμεν ἡμῶν αὐτῶν τριάκοντα μὲν
Φύλακας δὲ πᾶς ὁρῶμεν, εἰκοσι δὲ σὺν
ἐμοὶ ἀνελθεῖν ὅπτι κατὰ σκοπὴν τῶν ἐν τῇ
ἡσῶ.

Προελθόντες δὲ ὅσον σταδίους τρεῖς ἵσπῃ
δὲ θαλάττης δι' ὕλης, ὁρῶμεν τινα στήλην

6. Igitur diem quidem unum ac noctem
secundo vento navigantes, adhuc apparente
saliquantum tellure, non admodum violent-
ter provecti sumus. Ast postridie ejus diei,
cum sole oriente, & ventus increbuit, &
fluctus auctus est, & caligo ingruit, &
neque velum jam contrahi potuit. Vento
igitur cum concessissemus, nosque tradi-
dissemus, tempestate unde octoginta dies
jactati sumus: octogesimo vero subito cum
sol illucefceret, videmus non procul insulam
eminentem atque silvestrem, non aspero
fluctu circumsonantem. Etenim major
tempestatum pars refederat. Appulsi igitur
& egressi, ut a longa aerumna, longo qui-
dem tempore humi jacuimus. Sed surgen-
tes tamen, delegimus e nobis ipsis trigin-
ta, qui custodes navis manerent, viginti
autem, qui mecum interiora, ad explo-
randum insulae statum, peterent.

7. Progressi vero per silvam stadia circi-
ster a mari tria, videmus columnam ex aere
sa-

a Οὐρανῷ] Sic Fl. f. H. Ald. P. Eύρη P. & L. b Βιαιῶς] Βιαιῶς f. male. c Ἐπιδίδω] Sic recte Edd. praec-
ter f. quae ἐπιγίγνεται. d Ἐπιγίγνεται] Ἐπιγίγνεται Mf. Gr. Ἐπιγίγνεται Edd. male. e Αὐτοῖς] Αὐτοῖς Edd. f Κα-
θορῶμεν] Hinc usque ad διγνῶναι nihil a vulg. abire Coll. H. & Fl. notat M. du S. g Εὐμενέ] Conf. in Lex.
πνεύματι, male. Nihil mutant Edd. h Αὐτῶν] Sic legere omnes Edd. notat M. du S. i Ἀνελθεῖν] Ex Cod.
P. Ἐπαιρίνα Edd. omnes.

93. Καθορῶμεν . . ᾔσων] Τὰ μὲν πρὸς μαζῶν εἰς ὑψος
ραῖς τῶντα εἰς ἐγγυρόμεν ἰνδύμια, εἰς εἰς καθάδοντες
ἰνδύμια, καὶ μακρὰν αἰ τάλαιπώριαν κατεφύμεν. ταυτὶ

δὲ τάλαιπώριαν (leg. τὰ νύκτι) κατέφμεν, Λευκίαν, πολ-
λὰ εἰ μακρὰ ἐπεχόμενα τάλαιπώριαν καὶ ψυχῆς ἄσων εἰ
λατὸν δίκαιον καλῶν αὐτὰ καὶ καποδύμεναι. G.

83. Οὐρανῷ] P. L. εὐρῶ, quod eodem redit, adeoque
vulgatam servavimus. M. du S.

86. Ἐπιδίδω] Vis verbi ex opposito ἐπιδίδωαι magis
elucet; vid. utrumque paucis expositum supra T. I.
Hermos. c. 24. f. F. R.

88. Ἐπιγίγνεται] In verae historiae libro primo leve
est mendum, quod ex Mf. tolles, καὶ κύμα ἡξάνειο,
καὶ ζόφος ἐπιγίγνεται. & fluctus incensibilis, & caligo orta
est. vulgo ἐπιγίγνεται. f. G. G.

Ἐπιγίγνεται] Secuti sumus Mf. Gr. cum leviuscula,
ut vides, mutatione. Ed. f. h. h. cum altis hic errat;
sed supra pro ἐπιδίδω, ἐπιγίγνεται habet. M. du S.

Ἐπιγίγνεται] Tempus imperf. ex Edd. saltem servavi.
f. F. R.

90. Αὐτοῖς] Facile obsequor Solano, qui spiritum
Editionum lenem correxit, ac deinceps minus solli-

citus, ubi necessitas exiget, idem faciam: nam quia
scribae pro arbitrio in his egere, cum antiquissimi
codices spiritus & accentus ignorent, dehinc regulas
Grammaticas observabimus, parum curantes quid
scribae sibi indulerint in his minutiis. Conf. tamen
supra a me dicta ad c. 33. Quomodo. conf. hist. & mox
c. 15. Ceterum αὐτοῖς pro ἑαυτοῖς hic valet pro ἡμῶν
vel ἡμῶν αὐτοῖς. Exemplum unum dedit Cl. L. Bos,
et si aliud agens, ad Act. Apost. XXVIII. 16. ex I.
Reg. XXV]. 11. ἀπὸ τῶν ἡμῶν καὶ ἑαυτοῖς. Reliqua
enim, quae ibid. adfert ad demonstrandum, καὶ ἑαυ-
τῶν significare per se, separatim, seorsum, huc non
pertinent, quia tertiae personae verbi junguntur; in
hoc autem primae etiam aequae ac in Luciano adjun-
ctum est. Adde T. I. Catapl. §. 9. vers. 12. καὶ μὴ
μα ἑαυτῶν παρμύγνους ἀναστήσας, ἐπιγίγνεται. ubi ἑαυτῶν
etiam

factam Græcis inscriptam literis, obscuris autem & exesis, in hanc sententiam: *Ημεῖς αὖτε Ἡρacles & Βακχος περὶ τὴν πετράν*. Erant autem vestigia duo prope in petra, alterum jugeri magnitudine, alterum vero minus. Ut mihi videbatur, Bacchi erat minus illud, alterum vero Herculis. Adoratis igitur *Διῒς*, progredimur. Nondum autem multum progressi eramus, cum adstamus fluvio, qui simillimus omnino esset vinum fluenti, maxime quale Chium est. Flumen erat copiosum & multum, ut quibusdam locis etiam posset navigari. Subiit ergo tanto magis credere inscriptioni columnæ, cum signa præsentiæ Bacchi videremus. Cum autem mihi placeret discere, unde oriretur fluvius, adverso itinere juxta profluentem perrexi. Ac fontem quidem illius nullum reperi, sed multas & magnas vites, uvarum plenas. Ad radicem vero uniuscujusque guttatim fluebat vinum liquidum, unde colligebatur fluvius. Erant autem pisces quoque in eo videre multos,

χαλκῷ περιγεγραμμένη, Ἑλληνικοῖς γράμμασι καταγεγραμμένη, ἀμυδροῖς δὲ, καὶ ἐκτετρημένοις, λέγουσαν Ἀχρεὶ τῶν Ἡρακλῆος καὶ Διονύσου ἀφίκοντο. ἦν δὲ καὶ ἰχθυόδου πλεονέχεια ἐπὶ σέτρας, τὸ μὲν, πλεονέχεια, τό δ' ἐλαττον, ἐμοὶ δοκεῖν τὸ μὲν, τῷ Διονύσῳ τὸ μικρότερον, θάτερον δὲ, Ἡρακλῆος. προσκυνησάντες ἦν, ἠεροειμέν. ἔπαυσε δὲ πολὺ παρήμην, καὶ ἐφιστάμεθα ὁδοῦ αὐτοῦ οἷον ῥέοντι ὁμοιοτάτω μάλιστα οἷον ὁ Χίος ὄρνι. ἀφθονοῖ δὲ ἦν ῥεύμα, καὶ πολὺ, ὥστε ἐναχῶ καὶ ταυσίπορον εἶναι δύνασθαι, ἔπαυσε ἦν ἡμῖν πολὺ μᾶλλον πιστεύειν τῷ ὄρνι ὅτι τῆς ἐπιγεγραμμένη, ὁρῶσι τὰ σημεῖα τῷ Διονύσῳ ἐπιδημίας. δόξαν δὲ μοι καὶ ὅθεν ἀρχεται ὁ ποταμὸς καταμαθεῖν, ἀπὸ τοῦ ῥεύματος καὶ πηγῆς μὲν ἐδμήσαν εὖρον αὐτῷ, πολλὰς δὲ καὶ μεγάλας ἀμπέλους, πλήρεις βοτρυῶν, ὥστε δὲ ῥίζαν σικάνης, ἀπὸ τῆς τρυφῆς οἷον ἀλκυονίδος, ἀπὸ ὧν ἐγένετο ὁ ποταμός. ἦν δὲ καὶ ἰχθύος ἐν αὐτῷ πολλὰς ἰδεῖν, ὥς μάλιστα καὶ τὴν χροῖαν

k Ἡρακλῆς] Ἡρακλῆς f. sola male. l Προβήμην] Sic recte Edd. & P. Προῖμην male Fl. m Παρήμην] Παρήμην Fl.

etiam pro *ἰμυοντι*, licet *Solanus* id mutatum velit. Idem erat in nonnullis Edd. in *de Merc. cond.* §. 30. vers. 10. Sed quia aliae Edd. & Codd. ibi habebant *ἰμυοντι*, hoc recepimus. Licet enim & ibi tolerabile dixeris *ἰμυοντι*, tamen non semper eodem reddit; quum *ἰμυοντι* interdum ambigui vitandi gratia praeferendum sit, ut vid. ad *Herodoti* sive *Aëtionis* c. p. 839. T. I. Lucian.

99. *Αὐτῶν*] Legendum videtur *αὐτῶν*, ibi, nili prorsus malis obliterari.

2. *Ἀνελθῶν*] Sic P. rectius quam *ἐκπαιδῶν*, quod in omnibus impressis reperio.

6. *Χαλκῷ*] Genitivus materiae, ut Grammatici ajunt, ut mox 2. *Ver. Hist.* c. 33. *κατάμου περιγεγραμμένη*. Sic *Long. Paph.* III. 109. *Πῶς ἰλασθῶν. Περιτὸν οὐ ποτὶς σερπύλλων. Theoc.* *Eidyl.* 25. (al. 26.) vers. 206. *Βάκχον ἰσχυρῶς κατέκρινε*. Sed haec nimis nota. Conf. tamen fratris G. O. *Reizii* Belg. *Græc.* p. 322. Vere autem est ellipsis praeposit. *καὶ*, quam Noster alibi addit, ut in *Asiæ*, c. 53. *καὶ ἡ μεγάλη ἀπὸ χαλκῶν Ἰνδῶν κατασκευασμένη*. Vel potius ellips. *τῷ ἐκ*. Vid. *Jen. Lect.* Luc. p. 344.

15. *Οἷον ῥέοντι*] Similia apud *Euseb.* in *Ascrib.*

Οἷον ῥέοντι ἰμυοντι] Habent omnes, corrupte, haud dubie, neque enim ad fluvium, sed ad vinum referri debet. Lege itaque aut *αὐτῶν*, quae solita est hujus verbi constructio, ut *Γερμ.* c. 25. aut *ἰμυοντι*. At ne tum quidem sublata est omnis difficultas. Mihi ultra quam dixi, non liquet. *Ctesias* autem hic ridet, qui plures hujusmodi fontes in Indicis, teste Photio, excerptore memorat. Neque solus *Ctesias*, cum apud *Strabonem* Calanus ipse fontes olim lacte, vino & melle fluxisse dicat in *Onisicri* historia XV. p. m. 489. A.

Οἷον ῥέοντι] Infra *Γερμ.* c. 25. *ὁρῶντι τὸ εἶδος πολλὰ ῥέοντι*, & alibi cum dativo ap. Nostrem aliosque, ut *Hom.* *Odyss.* E. 70. *ἔρποναι* — *ῥέον ἰδμεν* λαλῶν. quod notius quam ut pluribus adducatur. Vērum quia & accusativo jungitur *ῥέον*, diceret vulgaram *οἷον ῥέοντι* servandam fuisse; nam sic *Strab.* *Heb.* vers. 527. — *ὅς καὶ λαλῶν ἔκαστος*

ἰσχυρῶς, ἔρποναι καὶ πᾶσι Ἀχιλλεύς. *Χαλκῷ δακρυῖσι πατρὶ* — Sed neque sic cohaereret cum sequentibus, quare vitiosam scripturam reliqui, ut pro arbitrio corrigi queat.

20. *Δόξαν δὲ μοι*] Conf. mox infra hujus narrationis c. 11.

χροῖαν καὶ τὴν γαῖαν προσκοκκώτας. ἡμεῖς γὰρ ἀγρευσαίτες αὐτῆς τινὰς, καὶ ἐμπαγόντες, ἐμεθύσαμεν ἀμέλει, καὶ ἀνατεμόντες αὐ-
 τὰς, εὐρίσκομεν τρυγὸς μεθυσ. ὕστερον μὲν-
 τοι ὀπινοῦσας τὰς ἄλλας ἰχθύς, τὰς δὲ πρὸ
 τῆς ὕδατος, ὡς ἀμιγνύντες, ἐκεράννυμεν
 τὸ σφοδρὸν τὸ οἶνοφαγίας.

Τότε δὲ τὴν πόλιν περάσαντες, ἢ δια-
 βατὸς ἦν, εὐρομεν ἀμπέλων χρῆμα τερά-
 σιον· τὸ μὲν γὰρ πρὸ τῆς γῆς, ὃ στέλεχος
 αὐτὸς εὐεργής καὶ παχύς· τὸ δ' ἄνω, γυ-
 ναῖκες ἦσαν, ὅσων ἐκ τῆς λαγόνων, ἀπαντ'
 ἔχουσαι τέλεια. τοιαύτῃ παρ' ἡμῶν τὴν Δάφ-
 νην γράφουσιν ἄρτι τῇ Ἀπόλλωνος καλὰ
 λαμβάνοντες, ἀποδεδρυμμένην. πρὸ δὲ τῆς
 δακτύλου ἀκρῶν ἐξεφύοντο αὐταῖς οἱ κλάδοι,
 καὶ μετὰ ἦσαν βοτρυάν. καὶ μὴν καὶ τὰς κε-
 φαλάς ἐκόμεν ἐλίσσι τε, καὶ φύλλαις, καὶ
 βότρυσι. προσελθόντας δὲ ἡμᾶς ἡσπάζοντο
 καὶ ἐδεξέοντο, αἱ μὲν Ἀλφειοῦ, αἱ δὲ Ἰν-
 δικῆς, αἱ πλεῖσται δὲ τῆς Ἑλλάδος φωνῇ
 προίεμεσαι. καὶ ἐφίλην δὲ ἡμᾶς τοῖς στόμα-
 σιν· ὃ δὲ φιληθεὶς αὐτίκα ἐμέθυε, καὶ ὡς
 φορὸν ἦν. δρέπεα δὲ μέντοι ὃ παρῆχον τῇ
 καρπῷ, ἀλλὰ ἤλθεν, καὶ ἐβόων, ἀποσπα-
 μέν· αἱ δὲ καὶ μίγνυντο ἡμῶν ἐπεθύμην. καὶ
 δύο τινὲς τῶν ἐταίρων πλεονάζσαντες αὐταῖς,

vino, quantum ad colorem & gustum, simi-
 les. Nos enim captos eorum aliquot cum
 devorassimus, inebriati sumus: quin & re-
 sectos invenimus faece ac vinaceis plenos.
 Deinde vero illud commentum sumus, ut aliis
 de aqua piscibus admistis temperaremus,
 quod in vinoso cibo nimium erat.

8. Tum trajecto flumine, ubi vadofum
 est, prodigiosum vitium genus invenimus.
 Quod enim terrae continens est, truncus
 ipse viridis & crassus: superius autem mu-
 lieres erant, ab ilibus inde membra omnia
 perfecta habentes: talem apud nos Daphnen
 pingunt, Apolline jam jam comprehenden-
 te in arborem mutatam. Summis autem
 digitis enascebantur illis palmites pleni uva-
 rum. Verum capita etiam pro coma cla-
 viculas habebant, & folia & uvas. Cae-
 terum accedentes nos, salutabant & presa-
 bant, vocem partim Lydiam, partim In-
 dicam, Graecam vero pleraeque emittentes.
 Sed nos etiam osculabantur: at is quem
 osculo contigissent, inebriatus statim incer-
 to vestigio oberrabat. Vindemiare tamen
 de fructu suo non praebebant, sed prae
 dolore exclamabant eo detracto. Quaedam
 etiam misceri nobis cupiebant: ac duo qui-
 dam

a. Ἀλφειοῦ] Nihil a vulgata abire J. H. & B. notat M. d. S.

53. Καὶ δύο τινὲς] Εἰς Ὅμηρον ἀποκρίνεται ὁ δὲ τῶν λατοφάγων Ὀδυσσεὺς ἐταίρους * ταῦτα μολοποιήσαντες. V.

* Ταῦτα] Ita correxit idem ex eodem fonte, ταῦτα quum vulgatum erat, addiditque conferendum Homer. Od. I. 94.

40. Τοιαύτη παρ' ἡμῶν τὴν Δάφνην γράφουσιν] Inter-
 pretes talem apud nos Daphnen describunt. Immo non
 magis Daphnen, quam Phaëthontidas, quam Myr-
 rham, aliasque in idem immutatas: neque hic quid-
 quam descriptiones poetarum aut fabulantium. Verti
 debuit, talem apud nos depingunt Daphnen, &c. J. G.

58. Ὅσον ἐδέχοντο] Sic Hierodotus. I. 13. 6. ἡμῶν δὲ (αὐ-
 τῶν) ἰστέριον ὅσον ἐδέχοντο. Confer, si lubet, T. I. de
 Merced. Cond. c. 31. f. ubi eadem phrasis occurrit
 obiter explicatur. Sic ὅσον ἔπει Bergl. ad Alciph. I. 10.
 J. F. R.

63. Συμπλοκήν καὶ] Haec desunt in Cod. Florent.

J. B.

65. Οἰνισάμενοι] Minus etiam quam in aliis adse-
 quemur in hisce libris Luciani suavitatem: quod mol-
 lis & in partes omnes sequax lingua liberrimam illi
 fingendi voces potestatem tribuit, quam Romana re-
 fugit modestia. Quis enim ferat nos, si hic presse
 secuti verba Graeca poneremus, aquas simul ex
 flumine vinatis? Atqui a ligno lignum est, quidni vinatis
 a vino? Nempe Graecis praeter ingenium etiam dedit
 ore rotundo Musa loqui: nos Musas colimus severio-
 res.

dam sociorum congressi illis, dissolvi non
amplius potuere devincti genitalibus. Coa-
luerunt nempe illis, & ipsis radicibus per-
missi sunt: jamque palmites qui modo di-
giti fuerant, & claviculis implexi, jamjam
fructum & ipsi laturi videbantur.

9. Nos autem relictis illis ad navim fu-
gere, & his qui remanserant, narrare tum
reliqua, tum illam sociorum complexio-
nem & commissionem cum vitibus. Tum
sumtis aliquot amphioris aquati cum esse-
mus, vinumque petissemus de fluvio, at-
que in ipsa illa vicinia pernoctassemus;
mane vento non nimis vehementi solvimus.
Circa meridiem, cum jam disparuisset in-
sula, subito ingruens turbo circumactam
vertigine navim ad tria millia stadiorum
sustulit, nec demisit iterum in mare, sed
supra in aëre suspensam ventus in vela ir-
ruens, eaque sinuans, abstulit.

10. Septem dies & noctes totidem per
aëra vecti, octavo terram videmus magnam
in aëre, insulae instar, splendidam, glo-
bosam, & multa luce illustratam. Delati
ad illam atque appulsi exscendimus, ex-
plorataque regione habitari eam colique in-
venimus. Ac interdiu quidem nihil inde
60 Καταλιπόντες δ' αὐτὰς, ὅπῃ ταῦν ἐφεύ-
γομεν, καὶ τοῖς ἀπολειφθεῖσι διηγέμεθα ἐλ-
θόντες, τὰ τε ἄλλα, καὶ τῶν ἐταίρων τὴν
συμπλοκὴν, καὶ τὴν ἀμπελομίσχιν. καὶ λα-
βόντες ἀμφορέας τινας, καὶ ὑδρευσάμενοί τε
55 ἄμα, καὶ ἐκ τῆς πόσιμας οἰνισάμενοι, καὶ
αὐτῇ πλοῦσιον αὐλισάμενοι, ἔωθεν ἀνηχθη-
μεν εὐ σφόδρα βιαίῳ πνεύματι. πρὶν μὲν
βρίαν δὲ, οὐκ ἔτι τὴν Φαινομένην, ἀφ' ὧν
τυφὼν ὁτιγενόμενος, καὶ πειδιήσας πλω-
7 οναῦν, καὶ μέλωρσας, οἷον ὅπῃ τὰς τρι-
χιλίας, οὐκ ἔτι καθῆκεν εἰς τὸ πέραλος,
ἀλλ' ἀνω μετέωρον ἐξηρημωμένην ἀνεμῷ ἐμ-
πεύσαν τοῖς ἰσίοις, ἔφερε κολπώσας τὴν ὁδὸν.
Ἑπτὰ δὲ ἡμέρας, καὶ τὰς ἴσας νύκτας
5 ἡεροδρομήσαντες, ὁγδοὴν καθορῶμεν γῆν τινα
μεγάλην ἐν τῷ αἰέρι, καθάπερ ἦσαν λαμ-
πράν, καὶ σφαιροειδῆ, καὶ φωτὶ μεγάλῳ κα-
ταλαμπομένην. προσερχθέντες δ' αὐτῇ, καὶ
ὁρμίσαντες, ἀπέβημεν. ὁπισκοπεῦντες δὲ τὴν
80 χώραν, εὐρίσκομεν οἰκημένην τε, καὶ γεωρ-
γυμένην ἡμέρας μὲν ὅν, ὅδ' αὐτὰς κα-
τεῖναι.

δ Συμπλοκὴν] Deest in Fl. Adest in cett. & P. ε Οἷον] Quidam ὅσον. Bonrd. Oler J. H. P. Ald. Fl. Fr. S.

70. Σταδ. τριχ.] Ἦσαν τὰς τριχίλους τριακοσίους τριχίλους.
G. (Referebatur in Coll. G. ad vocem ἐπιφύκειαν,

quam nullibi reperio. Nec quid sibi voluerit, asse-
quor. † M. du S.)

†. Forster Lucianum pro more deridens Scholiasies, ironi-
ce addit: immo trecenties tria millia fuisse; sive, cur non potius
trecenties plura, Luciane, fingis fuisse stadia? distantia enim Lu-
ciani ab terra longe major est, quam tu eam ponis. Patet autem
corrupta esse verba, neque credo Scholiasien lunae distantiam

ab terra tantam scivisse, quanta hodie ab astronomis est de-
recta, quippe quae in apogaeo 60. semidiametrorum terrae
statuatur, id est miliar. 25800. Si totae terrae diametro 8600.
tribueris, quot Siuamius in Sciantia Cosmica p. 20. f. ponit.
J.F.R.

res. Simili de causa Hippogrypos, Hippogrymmos, &
id genus composita, semel quidem in parenthesis in-
terpretamur equivulvatos, & equiformitas: cacterum
ut propriorum formam retineant, & illam peregrini-
tatis commendationem, Graecis ordinare utimur.
J.M.G.

79. Οἷον] Quidam legendum putant ὅσον.
Qler] Non designat solem, quinam Codices ὅσον ha-

beant, alioqui deliberassem, anne praestaret id recipi.
Ita enim solet Noster ὅσον, non ὅσον numeris addere,
ut infra c. 30. ὅσον τὰς τριχίλους, ac tam saepe alibi,
ut vix opus sit plura addere, quod nec ex aliis pro-
ferri opus est, nisi ex solo Long. Pass. L. 2. p. 70.
Ed. Jungerm. ὅσον δὲ τὰς τριχίλους, & L. 3. pr. τὰς
ἰσας ἡμέρας.
J.F.R.

Διωρῶμεν. νυχτὸς δ' ὅπτι γνωμῶνς, ἐφαί-
νοιο ἡμῖν ἄλλαι ἦσαι πλεοναίον, αἱ μὲν
μεῖζες, αἱ δὲ, μικρότεραι, πυρὶ τ' χροῶν
προστοικυῖαι· καὶ ἄλλη δὲ τις γῆ κάτω, καὶ
πόλεις ἐν αὐτῇ καὶ πόδαμνός ἐχουσα, καὶ
πελάγη, καὶ ὕλας, καὶ ὄρη. ταῦτί μιν ὅν τ'
καθ' ἡμᾶς οἰκισμὸν εἰκάζομεν.

Δόξαν δὲ ἡμῖν καὶ ἐτι πορρωτέρω προελ-
θεῖν, συνελήφθημεν τοῖς Ἰππογύποις παρ'
αὐτοῖς καλυμμένοις, ἀπαντήσαντες. οἱ δ'
Ἰππογυποὶ ἑτοί, εἰσιν ἄνδρες ὅπτι γυπῶν
μεγάλων ὀχήμενοι, καὶ καθαῶς ἵπποις τοῖς
ὀρνέοις χρώμενοι· μεγάλοι γὰρ οἱ γυπες, καὶ
ὡς ὅπτι παν τρικέφαλοι. μάθοι δ' ἂν τις τὸ
μέγεθος αὐτῶν ἐντεῦθεν· νεὼς γὰρ μεγάλης
φορτίδος ἴσθ', ἕκαστον τ' πτερῶν μακρό-
τερον καὶ παχύτερον φέρουσι. τέτοις ὅν τοῖς
Ἰππογύποις προστέτακ' ἀπειλομένης τ'
γῆν, εἴ τις εὐρεθείη ξένος, ἄγεω ὡς τ' βα-
σιλέα· καὶ δὴ καὶ ἡμᾶς ξυλλαβόντες, ἄγε-
σιν ὡς αὐτόν· ὁ δὲ θρασυμένους, καὶ ἀπὸ τ'
στολῆς εἰκάσας, Ἕλληνας ἄρα, ἔφη, ὑμεῖς,
ὡς ξένοι συμφορῶντων δὲ, πῶς ὅν ἀφίκεσθε,
ἔφη, τοσούτον ἄερα διελθόντες; καὶ ἡμεῖς τὸ
πᾶν αὐτῷ διηγέμεθα· καὶ ὅς δὲ ξάμενος τὸ
καθ' ἑαυτὸν, ἡμῖν διεξῆλθε, ὡς καὶ αὐτὸς ἄν-
θρωπος ὢν, τέκνον Εὐδυμίων, ἀπὸ τ'
ἡμετέρας γῆς καθεύδων, ἀναρπαδὴν πο-
τὲ, καὶ ἀφικόμενος, βασιλεύσειε τ' χώρας.
εἶναι δὲ τ' γῆν ἐκείνην ἔλεγε, τ' ἡμῖν κάτω
φαινομένην Σιελήνην. ἀλλὰ θάρρειν τε παρ-

videmus : superveniente vero nocte, aliae
in conspectum nobis veniunt in propinquo
insulae, majores, minores, colore igneo :
alia autem infra terra, & urbes in se flu-
minaque habens, & maria, & silvas, &
montes. Hanc igitur nostram esse conje-
cimus.

11. Cum vero placuisset nobis ultra pro-
gredi, comprehensi sumus ab his, qui
Hippogypi (*Equivultures*) apud illos vo-
cantur, in quos incideramus. Sunt autem
Hippogypi viri magnis vulturibus vecti,
iisque avibus utentes velut equis. Magni
enim illi vultures, & ut plurimum tricipi-
tes : magnitudinem eorum inde discat ali-
quis, quod pennam unamquamque one-
rariae magnae navis malo majorem crassio-
remque habent. His igitur Hippogypis
injunctum est, uti circumvolantes terram,
si quis peregrinus inveniatur, deducant ad
regem. Itaque nos quoque comprehensos
ad eum deducunt. Ille vero, conspectis
nobis conjectura ex habitu ducta, *Graeci*
Sergo, inquit, *vos estis, hospites?* Parentibus
nobis, *Quomodo igitur, inquit, huc venistis*
tanto superato aëre? Et nos, quidquid erat,
illi narramus. Atque ille exorsus suas no-
bis res enarrat, *ne ipse quoque, homo qui es-*
set, Endymion nomine, de nostra terra inter
ipsum somnum sursum quondam abreptus es-
set, & huc delatus regioni imperitet. Esse
autem terram illam dicebat eam, quae infra
nobis luna videatur. Sed bono nos animo esse
jussit,

89. Δόξαν] Sic absolute, pro, cum placuisset, cum
desiderium esset, supra *Harmon.* c. 4. & hac *Hist.* c. 7.
Et *Long. Pass.* 1. p. 5. Ed. *fructuosa.* (p. 4. Ed. *Moll.*)
Δόξαν δὲ καλῶς, τὴν δὲ συνειστέτακτα πρόβουσι. Ubi
Mollins familia ex *Lucian.* Nigr. & *Thucyd.* dedit; li-
cet haud indicatis locis, quae tamen non inquirimus,
quia tria haec jam a nobis adducta testimonia suffi-
ciunt, & locutio non adeo infrequens est. *J.F.R.*

96. Νεὸς γὰρ μεγάλης φορτίδος ἴσθ' Vertunt navis
navaria malo, & sic omisso vocis secundae respectu,
cujus eo diligentior ratio haberi debuerat, quia sci-
mus varias esse carum navium magnitudines ac men-
suras; & cap. 18. τ' ἂν ἵπποι μέγιστοι, ὅσων νῆες με-
γάλης φορτίδος non omiserunt. *J.G.*

99. Παρωλομένη] Conf. supra T.I. *Εἰς τὴν* c. 22.
M. d. S.

9. Εὐδυμίων] Pastor fuit admodum formosus, qui
cum in Latmo monte obdormivisset, aliquando a
Luna deosculatus est, quae in ejus amorem ita exar-
ferat, ut fratri bigas suas agitandas dederit. *Senec.* in
Hippolyt.

Assit obscura Dea clara mundi nocte deserti,
Nitidosque fratri tradidit duris alio regendus.

Ovid. Latmius Endymion non est tibi, luna, pudor!
G.C.

16. Καλομένη] *Long. Pass.* IV. 130. (male est 138.
in

jussit, & periculum suspicari nullum: praesto quippe nobis futura, quibus opus esset, omnia.

12. Si vero, inquit, bellum feliciter confecto, quod jam Solis incolis infero, felicissimam apud me vitam vivetis. Interrogantibus nobis, quinam hostes essent, & quae dissidiorum causa? ille Phaëthon, inquit, Rex eorum, qui Solem incolunt (habitant enim ille quoque non minus quam Luna) dum jam bellum adversus nos gerit. Coepit autem ex causa tali. Collectis aliquando tenuissimis imperii mei, coloniam mittere in Luciferum statui, desertum, & inhabitatum a nemine. At Phaëthon prae invidia prohibuit coloniam, in media se via obijciens nobis in Hippomymecibus (Equiformicis). Igitur cum quidem superati discessimus; neque enim apparatu pares eramus. Jam vero denuo inferre bellum volo, & coloniam deducere. Quodsi ergo volueritis, in partem expeditionis meae venite. Vultures autem vobis ego praebebo de regis singulos, & armaturam reliquam. Caeterum crastino die egrediemur. Ita fiat, inquam ego, quandoquidem tibi sic videtur.

13. Ac tum quidem in convivio ipsius manfimus. Postridie ejus diei vero mane surgentes, in aciem processimus, cum prope esse hostem significarent speculatores.

ἐκελεύετο, καὶ μηδένα κίνδυνον ὑφορᾷσθαι πάντα γὰρ ἡμῖν παρέσσει ὧν δεόμεθα.

Ἦν δὲ καὶ καθορθώσω, ἔφη, τὸ πόλεμον, ὃν ἐκφέρω νῦν πρὸς τὰς τῆ ἡλίου κατοικεῦντας, ἀπάντων εὐδαιμονέστατα παρ' ἐμοὶ καθίστασθαι καὶ ἡμεῖς ἠρόμεθα τίνες τε εἴεν οἱ ποστέ καὶ ἡμεῖς ἠρόμεθα τίνες τε εἴεν οἱ ποστέ καὶ αἰτίαν τὴν διαφορᾶς ὁ δὲ, Φαέθων, Φησὶν, ὁ τῆς ἐν τῷ ἡλίῳ κατοικεῦντων βασιλεὺς, (οἰκεῖται γὰρ δὴ κακεῖν ὡς ὁ καὶ ἡ Σελήνῃ) πολλὴν ἤδη πρὸς ἡμᾶς πολέμῳ χρόνον. ἤρξατο δὲ ἐξ αἰτίας τοιαύτης: ὅταν ἐν τῇ ἀρχῇ τῇ ἐμῇ ποτε τὰς ἀπορτάτους συναγαγὼν, ἐβλήθη ἀποικίαν εἰς τὴν εὐσφόνον στείλαι, ὅτα ἔρημοι, καὶ ὑπὸ μηδενὸς κατοικέμενοι ὁ τοίνυν Φαέθων φρονήσας, ἐκάλυσε τὴν ἀποικίαν, καὶ μέσον τὸν ὁρόν ὑπαγείρας ὅπλ' ἱππομυρμήκων. τότε μὲν ἐν νικηθέντες (ὅτι γὰρ ἡμεῖς ἀντίπαλοι τῇ ἀφροσφονίᾳ) ἀνεχωρήσαμεν. νῦν δὲ βέλομαι αὐτοῖς ἐξωγεῖν τὸν πόλεμον, καὶ ἀφροσφονίαν τὴν ἀποικίαν. ἦν ἐν ἐβλήθῃ, κοινῶς μοι τὴν γῆν, γῦπας δὲ ὑμῖν ἐγὼ παρέξω τὰ βασιλείων ἕνα ἐκάστῳ, καὶ τὴν ἄλλην ὅπλῳ. αὐρίον δὲ ποιησόμεθα τὴν ἔξοδον. ἔως, ἔφη ἐγὼ, γιγνέσθω, ἐπεὶ σοὶ δοκεῖ.

Τότε μὲν ἐν παρ' αὐτῷ ἐστιασάντες, οἰομένημεν ἔσθην δὲ ἀφροσφονίαν, ἔτασσόμεθα καὶ γὰρ οἱ σκοποὶ πλεονεξίαν εἶναι ἐσθῆμαι τὰς πολέμους. τὰ μὲν ἐν πολλῇ

γρα-

a Mior] Sic F. & Fl. Mior reliquae male. b Ἱππομυρμήκων] Ἀφροσφονίαν Fl. sola.

in Ed. Moll.) Κατορθώσω δὲ τὴν κατοικεῖν ἡμῶν. Re' praeclaro gestu. Et sic quoque recte vertitur ap. Thucyd. VI. XI. p. 384. f. ἡ μὲν κατορθώσω, & nisi rem feliciter gesseris.

17. Ἠλῖος καλεῖται.] Fuisse, Seneca ait, inter Stoicos, qui deliberarent, utrumne soli quoque suos populos darent; imple scilicet qui dubitaveris; &c. Lat. III. 23. M. du S.

29. Mior] Fl. & Jam. non μέσσω, ut in reliquis. Eadem Fl. mox ἀφροσφονίαν. M. du S.

30. Ἱππομυρμήκων] Sic rectum esse, vid. infra c. 21. huius προκλήσεως. F. F. R.

33. Βαλλόμενοι αὐτοῖς ἑ. π. π.] Thom. Mag. v. Βουλ. M. du S.

34. Παράγειν] Aldina lectio ἀφροσφονίαν, licet verbum satis infrequens sit, si fides Lexicis; tamen multo nobis ad seriem orationis videbatur commodius accidere, cum non de imperando scribendaque colonia, quod est ἀφροσφονίαν, sermo sit, sed de deducenda & firmanda, missa exercitu, cui rei ἀφροσφονίαν aptissimum esse, si minus aliorum inductione locorum probari potest, tamen ex usu verbi simplicis, & ratione qua duplicatum est verbum, satis apparet. Idque in interpretatione nostra secuti sumus. F. M. G.

Παράγειν] Et hoc Aldina v. cum reliq. habet. alioqui lubens reciperem ἀφροσφονίαν. F. F. R.

49. T.

τρατίας, ² δέκα μυριάδες ἐγένοντο, ἀνευ τῶν
σκευοφόρων, καὶ τῶν μηχανοποιῶν, καὶ τῶν
πτερυγίων, καὶ τῶν ξένων συμμάχων. τῶν δὲ
δικτακισμύριοι μὲν ἦσαν οἱ Ἰππόγονοι, δις-
μύριοι δὲ, οἱ ἐπὶ τῶν λαχανοπτέρων. ὄρνεις
δὲ καὶ τὸ τοῦ ὄρεος μέγιστον, ἀντὶ τῶν πτερυγίων
λαχάνοις πάντη λάσιον· τὰ δ' ὠκύπτερα
ἔχει, θριδακίνοις φύλλοις μάλιστα προσεοικ-
ότα. ἐπὶ δὲ τῶν, οἱ Κεγχροβόλοι τε-
τάχαλοι, καὶ οἱ Σκοροδομάχοι. ἦλθον δὲ καὶ
ὑπὸ τῶν ἀρκτὺν σύμμαχοι, τρισμύριοι μὲν
Ψυλλοτοξόται, πενήκισμύριοι δὲ ἀνεμοδρό-
μοι. τῶν δὲ, οἱ μὲν Ψυλλοτοξόται, ἐπὶ τῶν
φυλλῶν μεγάλων ἱππάροντες, ὅθεν καὶ τῶν
προσηγορίαν ἔχουσιν· μέγιστον δὲ τῶν φυλλῶν,
ὅσον δώδεκα ἐλέφαντες. οἱ δ' ἀνεμοδρόμοι,
περὶ οἱ μὲν εἰσι, φέροντες δ' ἐν τῷ αἰέρι ἀνευ
τῶν πτερυγίων· ὁ δὲ τρόπος τῶν φορέων τοῖς δε-
χιτῶνας ποδῶν ὑπερῶσιν, κολπώσαν-
τες αὐτὰς τῷ ἀνέμῳ, καθάπερ ἰστία, φέ-
ρονται ὥσπερ τὰ σκάφη· τὰ πολλὰ δ' οἱ
τοιῦτοι ἐν ταῖς μάχαις πελάται εἰσὶν ἐλέ-
γος δὲ καὶ ὑπὲρ τῶν Καππαδοκίαν
ἀστέρων ἦεν, Στρεβοβάλανοι μὲν ἐπὶ α-

Numerus exercitus fuerē centum millia ;
praeter calones & machinarios , & pedites ,
& auxilia peregrina, nempe octuaginta mil-
lia Hippogyporum , & viginti millia qui
Lachanopteris (*oleripennis*) vehuntur. Est
illa avis maxima , pro pennis undique
hirsuta oleribus , alas habens lactucae foliis
maxime similes. Juxta hos collocati in
acie erant Cenchroboli (*jaculatores milii*) &
Scorodomachi (*alliis pugnantes*). Venerant
etiam de septentrione auxiliares , trigiesies
mille Psyllotoxotae (*pulicisagittarii*) quin-
quagies mille autem Anemodromi (*venti-
cursores*). Horum autem isti magnis in pul-
cibus equitant , unde etiam nomen habent :
magnitudo *singularum* pulicum , quanta
duodecim elephantorum : Anemodromi pe-
dites illi quidem , sed sine alis in aëre fe-
runtur. Ratio progressionis talis. Togas
talares substringunt , easque vento velorum
instar sinuandas cum permiscere , navigio-
rum more feruntur. Plerumque hi in prae-
liis peltastae sunt. Dicebantur vero etiam
de stellis Cappadociae imminentibus ventu-
ri, Struthobalanorum (*passeriglandium*) sep-
tua-

a Δίκα] i. Fl. quae & reliquos numeros saepe literis tantum designat.

49. Τὰ δὲ ὠκύπτερα ἔχει, θριδακίνοις φύλλοις μάλιστα
προσεοικότα] Vertunt, quae vero ex his velociore erant,
pennas habebant lactuca foliis maxime similes. Si haec
Latina recte se habent, quae igitur ex his lachanopte-
ris erant minus veloces? inprimis quum ipsa vox sup-
ponat omnes fuisse veloces & quidem pariter. Immo
in qua Graecorum parte inveniunt interpretes illas
pennas, quae certe sunt nullibi? Intelligit Lucianus
totum corpus habuisse oblitum πτεροῖς; sed ex illis
πτεροῖς ista, quae proprie constituebant alas, & qui-
bus volabant (haec sunt ὠκύπτερα) fuisse talia prout de-
scribit. Ergo construe τοῦτο ὅριον ἔχει ὠκύπτερα, ac
verte; habet autem pennas ad volandum similes maxi-
me foliis lactucae. Sequentia ἐπὶ δὲ τούτων quum vertit
Benedictus his vestī, ineptus est, quum alios illis ve-
hi in praecedentibus dixerit: & melius alii ibi vero ὅ-
cum his ordinati. Poterant propius post hos. J.G.

51. Τετάρχαλοι] Velut τετάρχαι, pro τεταρχοί
εἰσι, ita & τετάρχατο pro τεταρχοί ἦσαν Iones di-
cunt. Verum & Atticos interdum iisdem uti, ex
Thucyd. aliisque probat Cl. Maistre de Dialect. p.
354. Edit. Haganae. Nec mireris augmentum abef-

se; neque credas τετάρχαλο scribendum, ut ap. Arrian.
monente eodem, scribitur (in quo augm. frustra ad-
dendo saepe peccant commentatores) in huiusmodi
enim temporibus, per se satis polysyllabis ita fre-
quens est abjectio augmenti, etiam in soluta oratio-
ne, ut mirer qui de eo dubitari queat. Sic Herodian.
I. 15. 5. πεπληρωτο ait. Sic Long. Past. πίπρωτο, ad
quem doctiss. Jungerman. p. 214. videatur, cuius e-
ditio cum non omnium in manibus sit, ex eo quae-
dam huc transcribam: „ Longo nostro, ait, familiare
„ istud augmentum negligere. Sic statim πεπληρωτο
„ (i. e. L. 2. p. 82.) Ibid. κικρωτο. Notavit talia e-
„ rudite Casaub. 2. ad Athen. 15. Et optimis scripto-
„ ribus illud usurpatum, augmentum non usurpare.
„ Lucian. Tim. καταδιδύκατο. Act. 14. περιεβόκισμα,
„ περιεβόκισμα. Marci penult. περιεβόκισμα. I. Joh.
„ 2. περιεβόκισμα. Joh. 11. διδύκατο. &c. Ex Heliod.
„ & Lucian. Somn. idem mox adfert μέμνηται, ac
„ sic tandem concludit: nec dubito quin plura talia
„ supersessent in auctorum libris, nisi διωκτοῖς τοῖς libra-
„ rii mutassent. Interdum tamen recte restitui au-
gmentum, credo, ut supra non semel dixi. J.F.R.

tuaginta millia, Hippogeronorumque (equi-
gnum) millia quinque. Hos ego non vi-
di, neque enim venerunt. Ideo neque na-
turas illorum ausus sum scribere, prodi-
giosa enim & incredibilia de illis dice-
bantur.

14. Atque hae Endymionis copiae. Cae-
terum arma omnium eadem. Galeae de fa-
bis: magnae enim apud illos fabae ac ro-
bustae. Loricae squamatae omnes de lupi-
nis: lupinorum nempe pelliculis confutis
loricas sibi faciunt. Impenetrabilis enim ibi
nascitur lupini pellicula, cornu instar. Cly-
pei & gladii Graecis similes.

15. Cum vero opportunum jam esset, 80
aciem formabant ejusmodi: Dextrum cor-
nu Hippogypi tenebant, & ipse Rex qui
circa se habebat quosque fortissimos; in
his nos quoque: sinistrum Lachanopteri:
mediam aciem auxiliares, suum sibi agmen
quique implentes. Peditum ad sexagies mil-
le millenos ita collocati. Araneae apud eos
multae magnaeque nascuntur, Cycladum
insularum singulis singulae multo majores.
His obtexere imperavit interjectum Lunam

κισμύριοι, Ἴππογέρανοι δὲ πειλαχιλίιοι.
τέτρες ἐγὼ οὐκ ἐθεασάμην, ἐ γὰρ ἀφικολο.
διότι οὐδὲ γράψαι αὐτῶν τὰς φύσεις ἐτόλ-
μησα. τεράτια γὰρ καὶ ἀπίστα πρὸς αὐτῶν
ἐλέγξο.

Αὕτη μὲν τῷ Ἐνδυμίωνος ἡ δύναμις.
σκευὴ δὲ πάντων ἡ αὐτὴ κράνη μὲν ὑπὸ τῷ
κυσμύρι· μεγάλοι γὰρ παρ' αὐτοῖς οἱ κύαμοι
καὶ καρπεροί, θώρακες δὲ Φολιδωτοὶ πάν-
τες θέρμιοι. τὰ γὰρ λέπη τῷ θέρμιον συρ-
ράπτοις, ποιοῦν θώρακας ἀρρήκτους δ' ἐκεί-
νῳ γίγνεται τῷ θέρμιον τὸ λέπη, ὥστε κέρας
ἀσπίδες δὲ καὶ ξίφη, οἷα τὰ Ἑλληνικά.

Ἐπεὶ δὲ χειρὸς ἦν, ἐτάξατο ὥδε τὸ μὲν
δεξιὸν κέρας εἶρον οἱ Ἴππογυπιοί, καὶ ὁ βα-
σιλεὺς τῆς δεξιᾶς πρὸς αὐτὸν ἔχων καὶ
ἡμῖς ἐν τέτοις ἡμεῖς τὸ δ' εὐώνυμοι οἱ Λα-
χανόπτεροι, τὸ μέσον δὲ, οἱ σύμμαχοι,
ὡς ἕκαστοι, τὸ δὲ περὶ, ἦσαν μὲν ἀμ-
φοὶ τὰς ἑξαχιλίους μυριάδας ἐτάχθησαν
δὲ ὅπως ἀράχται παρ' αὐτοῖς πολλοὶ καὶ
μεγάλοι γίγνεται, πολὺ τῷ Κυκλάδων ἦσαν
ἕκαστος μείζων. τέτοις προσέταξε διυφῆ-
σθαι καὶ μείλας καὶ Σελήνης καὶ τῷ Ἐωσφόρῳ
ἀέρα.

b 'Ως ἕκαστοι] 'Ως ἕκαστοι ἰδύου A. P. L. Nihil mutant Edd. in vulgata. 'Ως ἕκαστος ἰδύου marg. A1W.

73. 'Απὸ τῆς κούρην] Imitatur Homeri *Batrachomyo-*
machiam, quam conferat cui tantum ab rebus seriis
est otii. J. F. R.

82. Αὐτὸν] Et si αὐτὸν hic vertitur se; tamen non
adco opus est in αὐτὸν mutari. Non magis inquam,
quam apud Thucyd. IV. 108. p. 301. λέγουσιν, ὡς αὐ-
τὸν ἐπὶ Νίκειαν τῇ ἰαυτοῦ μένου στρατῷ οὐκ ἐβόλυνται οἱ
Ἀθηναῖοι θυμολογῶν. Dicunt, Athenienses non ausos esse
configere secum apud Nisaeam, ubi sumum exercitum so-
lum haberet. Vides tam αὐτὸν quam ἰαυτοῦ per secum
& sumum recte reddi. Alibi tamen minime idem esse,
satis saepe dictum. Vide supr. Quom. Hist. c. 33. &
c. 6. hujus Hist. Adde Euang. Luc. VI. 40. ubi αὐτὸν &
αὐτῷ eodem versu & sensu occurrit. In tribus certe
quas contuli Edd. sic legitur: οὐκ ἔστι μάχη ἐπὶ τῷ
διδομένῳ αὐτοῦ. κατηγισμένον δὲ πᾶς ἔστι ὡς ἐδιδό-
σκον αὐτοῦ. Quorum alterutrum tamen mutan-
dum, ut sibi similis sit contextus. αὐτοῦ igitur spiritu
leni utrovis loco legerem, & sic Edit. Tigurina anni
1566. habet. J. F. R.

84. Οἱ σύμμαχοι ὡς ἕκαστοι] Micylus apud Basilien-
Tom. II.

ses Latine reddidit: porro inter utrumque auxilia, ut
cuique magis placuit. Non secus ac si vidisset, quod
ex Angl. notat Bourdelotius ὡς ἕκαστοι ἰδύου, quomo-
do, si legitur in scripto libro, id factum crediderim
ab homine non assequente sensum vulgatae lectionis.
Benedictus obscurior Medium auxilium utique singuli.
Quod quid sibi vult? At Graeca vulgata rectissima
sunt, notantque propriis cuneis compositas singulas
auxiliorum partes, ut loquitur Tacitus IV. annal. 16.
non dispersas & cum aliis permixtas. In Arriano ali-
bi id quoque corruptum. J. G.

85. 'Ως ἕκαστοι] Angl. ὡς ἕκαστοι ἰδύου. J. B.
'Ως ἕκαστοι] Vid. Thuc. c. 7. καὶ οἱ ἄλλοι τ' ἄλλα, ὡς
ἕκαστοι ἰδύονται, prout cuique libitum est, vel ut fors
tulit. Thucydides passim usurpat. Plus. 1033. f. ὡς
ἕκαστος ἔτυχεν. In A. tamen P. & L. ὡς ἕκαστοι ἰδύου.
Sed glossema est. M. du S.

86. Ἐξαχιλίους] Corruptum esse hunc numerum
existimo, & fuisse tantum aut ἑξ μ. aut ad summum
ἑξακκοντα, ut aliquatenus respondeant equitatu pedites.
M. du S.
91. Καὶ

ἀέρα. ὡς δὲ τάχιστα ἐξεργάσασθαι, καὶ
πεδίον δ' ἐποίησαν, ὅτι τὴν παρέταξε
τὸ πᾶν. ἤγειτο δὲ αὐτῶν Νυκτερίαν. ὁ
Ἐυδιάνακτος, τρίτος αὐτός.

Τῶν δὲ πολεμίων τὸ μὲν εὐώνυμον εἶχον
οἱ Ἱππομύρμηκες, καὶ ἐν αὐτοῖς, ὁ Φαέθων
Θηρία δὲ ὅτι μέγιστα, ὑπὸ πτερά, τοῖς παρ'
ἡμῶν μύρμηξι προσεαχότα, πλὴν τῶ μεγέ-
θους. ὁ γὰρ μέγιστος αὐτῶν, καὶ διπλοῦς
ἦν. ἐμάχοντο δὲ, καὶ μόνον οἱ ἐπ' αὐτῶν, ἀλ-
λὰ καὶ αὐτοὶ μάλιστα τοῖς κέρασιν ἐλέγοντο
δὲ ἔτοι εἶναι ἀμφὶ τὰς πέντε μυριάδας· ὅτι
δὲ τῶ δεξιῷ αὐτῶν, ἐτάχθησαν οἱ Ἀεροκώ-
νωπες, ὄντες καὶ ἔτοι ἀμφὶ τὰς πέντε μυ-
ριάδας, πάντες τοξόται, κῶνωφι μεγά-
λοις ἐποχέμενοι· μὲν δὲ τῶν, οἱ Ἀε-
ροκόρακες, φίλοι τε ὄντες καὶ πρὸς αὐτοὺς, πλὴν
μάχιμοι γε καὶ ἔτοι· πρὸς ὧν γὰρ ἐσφενδό-
των ραφανίδας ὑπερμεγέθεις· καὶ ὁ βληθεὶς
ἐπ' ὀλίγον ἀντέχειν ἐδύνατο· ἀπέθνησκε
δὲ, δυσσομίας τινὸς αὐτίκα τῷ τραύματι

inter & Phosphorum aëra. Hoc celeriter
perfecto, paratoque sic campo, in eo in-
struxit pedestrem aciem, quam ducebat
Nycterion Eudianactis (Nocturnus Sereni
regis) filius, cum tertio collega.

16. At hostium sinistrum cornu tene-
bant Hippomyrmeces, atque in illis Phaë-
thon. Animalia autem sunt maxima, vo-
lucra, formicis nostris similia a magnitudi-
ne si discesseris: maximum enim illorum
vel duorum iugerum erat. Pugnant au-
tem non fessores modo, sed & ipsa maxi-
me, cornibus: dicebanturque esse quin-
quaginta circiter millia. In dextro cornu
collocati erant Aëroconopes, quinquies
mille circiter & ipsi, sagittarii omnes ma-
gnis culicibus inequitantes. Post hos vero
Aërocoraces, levis armaturae pedites, sed
pugnaces ipsi quoque. . . E longinquo
enim fundis jaculabantur raphanos supra
modum magnos, quibus percussus ne paul-
lum quidem durare poterat, moriebaturque
foe-

a Eὐδιαν. . .] L. Eὐδιαν. . . M. du S. At vulgat. serv. Edd. b Ἀεροκόρακες] Sic P. A. & J. Ἀεροκόρακες
Edd. cert. c καὶ] Male deest in S. & A. Adest in P. & c. d Δυσσομίας] Sic Edd. Δυσσομίας P. & A. &
marg. A1W.

99. καὶ διπλοῦς ἦν] Τὸ πλεονάζον ἔχει πέντε καὶ ἑξήκοντα.

* In edito erant tantum ἑ. i. e. sexaginta. Ego vero ἑξή-
κοντα, i. e. 66. non solum quia Exc. G. teste Solano, ita ha-
bent, sed & πέντε καὶ ἑξήκοντα. Cod. V. Nam licet Suid. (Edit. meae
Basil.) vel bis dixisse legatur πλεονάζον habere πέντε καὶ ἑξήκοντα, id ta-
men vitiosum esse & ex sequentibus facile corrigendum, ad-

paret; ait enim Suidas πλεονάζον esse sextam stadii partem. Sta-
dium vero esse quadringentorum cubitorum. Jam divides 400
in partes sex, prodibunt 66. cum duabus tertiis partibus resi-
duis, ejus residui ratio non habetur, sed numerus rotundus
exprimitur. J. F. R.

91. καὶ πεδίον δ' ἐποίησαν] Delerat particulam δὲ
Solanus, adscripseratque E. Fl. omittit. Si Exem-
plar Florentinum, vel Excerpta ex illo intelligit,
(quod tamen alibi Ex. vel Exc. solet scribere) poterit
verum esse, particulam ibi abesse; nec ego adderem,
si in Edit. quadam vetere abesset; at in Edit. Flor.
certe adest, aequae ac in reliquis, quamvis pleonasmus
sit, euphoniae forsitan gratia interposita particula; nisi
quis καὶ δὲ malit, ut sit, jam mox, statim; quod ad
sensum quidem melius, ad euphoniaem autem pejor.
Interim si quis alius codex praeiret, facilem me in
expungendo δὲ praeberem. J. F. R.

92. Πεδίον ἔτι.] In omnibus libris legitur πεδίον δὲ
ἔτι; sed cum mox sequatur ἐπὶ τούτου, satis patere
puto rationem Emendationis nostrae. M. du S.

94. Eὐδιαν. . .] Mallet Eὐδιάνακτος, ut potius
a Somno deducatur, quam a serenitate. M. du S.

99. καὶ διπλοῦς] Intendit significatum illud καὶ,
immo admirationem quandam addit, ut Latinum vel.
Ita & Long. Pass. 3. p. 127. Ed. Jungerm. ἵνα & πλεο-
σι. Ibid. versus fin. πρὸς τὸν & χρυσὸν μέλου φίλημα.
J. F. R.

7. Ἀεροκόρακες] Interpres sequutus est Anglica-
num Cod. in quo Ἀεροκόρακες. J. B.

Ἀεροκόρακες] Sic praeter A. P. & Ed. Jun. & ve-
tus interpres Latinus; & quamvis res nihili est, vi-
detur omnino haec lectio genuina. Edd. reliquae Ἀε-
ροκόρακες. M. du S.

Ἀεροκόρακες] Ἀεροκόρακες Aldus habet, quod vel ideo
mihi sit probabile, quod κόραξ, corvus sacrum Phoe-
bo,

foedo statim odore superveniente vulnere: dicebantur autem ungere tela veneno malvae. Continuo post illos stare iussi Caulomycetes (*Canlifungi*) gravis armaturae milites cominus pugnant, decies mille, appellationem inde nacti, quod scutis quidem e fungis, hastis autem uterentur e caulibus asparagorum. Prope hos collocati Cynobalani (*Caniglandarii*) quos submiserant, qui habitant Sirium, quinque mille. Hi caninis caputibus viri, in alatis glandibus pugnant. Dicebantur autem de illorum quoque auxiliis quidam abesse, tum quos de Lactea via arcessiverat funditores, tum Nephelocentauri (*Nabicentauri*). Verum illi acie jam inclinata venerunt, & utinam nunquam venissent! funditores autem plane non venerunt, propterea ajunt iratum deinde illis Phaethontem, regionem illorum igni vastasse. Hoc quidem apparatu Phaethon inibat praelium.

17. Cum vero commissa esset pugna, sublatis signis, rudituque ab asinis atrin-

τι ὀπιγενομένης ἐλέγοντο δὲ χρίαν τὰ βέλῃ μαλάχης ἰῶ. ἐχόμενοι δ' αὐτῶν ἔταχθησαν οἱ Καυλομύκητες, ὀπλίται ὄντες, καὶ ἀγχεμάχοι, τὸ πλεῖστον μύριοι ἐκλήθησαν δὲ Καυλομύκητες, ὅτι ἀσπίσι μὲν μυκητίνους ἐχρῶντο, δόρασι δὲ καυλίνοις, τοῖς δὲ τῷ ἀσπαράγῳ πλεονέον δὲ αὐτῶν οἱ Κυνοβάλατοι ἔστησαν, ὅς ἐπεμύσαν αὐτῶν οἱ Σείριον καλοικῶντες, πειθαρχήλαιοι, καὶ ἔτι ἄνδρες κυνοπρόσωποι, ὅπερ βαλάνων πλεονέον μαχόμενοι. ἐλέγοντο δὲ καὶ κείνων ὑπερίξιν τῷ συμμαχῶν, ὅς τὸ πλεονέον τῷ Γαλαξίῳ μετεπέμπετο σφενδοήτας, καὶ οἱ Νεφελοκένταυροι ἄλλ' ἐκείνων μὲν, τῷ μάχης ἡδὴ κεκριμένης, ἀφίκοιτο, ὡς μὴ ποτε ὄφελον. οἱ σφενδοῆται δὲ, ὡς ὅλως παρεγένοντο. διότι φασὶν αὐτοῖς ὑπερὸν ὄργισθέντα τῷ Φαέθοντι, πυρπολῆσαι τὴν χώραν τοιαύτη μὲν καὶ Φαέθων ἐπ' αὐτῇ παύσκειν.

Συμμίξαντες δὲ, ἐπειδὴ τὰ σημεῖα ἦρθον, καὶ ὡγκήσαντο ἑκατέρων οἱ ὄντες, (τῷ τῷ αὐ-

1. Ἀσπαράγῳ] Ἀσπαράγῳ male Edd. f. Κείνων] Nihil mutant J. H. H. Ald. P. Κείνων Vorst.

21. Οἱ τῷ Σείριον καλοικῶντες] Σείριον τῷ ὀπίσθῳ λέγει τῷ Κίον καλοικῶν. Σείριον δὲ λέγουσι αὐτὸν, ἀπὸ τοῦ δὲ τῷ καλῶν τῷ τῷ ἐπὶ τοῖς καὶ αὐτῷ εὐνοῦν τοὺς ἀνθρώπους. V.

† Ἐπὶ τοῖς] Ἐπὶ τοῖς C. grave.

† Αὐτῷ] Αὐτῷ editum erat, & sic Y. habet. Sed αὐτῷ τοῖς C. & E. G.

§ Ἐπὶ τοῖς] Ita Solan. contextit, pro vulgato ἐπὶ τοῖς;

34. Ἐκατέρων οἱ ὄντες] ὄντες, παραλόγως αἰς τὸ παρῶν οἱ, & τῷ § ἐπιστημῇ τοῦτο, πῶς σπληνικαῖς τοῖς ἐχθροῖς ὑπάρχουσιν ἐχρῶντο. V.

idem σπληνικαῖς fecit ex vulg. σπληνικαῖς.

† Τῷ editum est; sed ex conjectura monuit idem ὡς ἔλκεσιν legendum, in quo me facile obsecundantem habuit. J. F. K.

bo, id est Soli cognatum animal: κέρδαξ: Saltationis genus si omnino huc pertineat, forte referatur ad volucres, aut insecta quaedam, quae, quasi resti, choro quodam connexae saltare per aëra videntur. Caeterum quae sequuntur, ea neque Ἀποκρίδαξ neque Ἀποκρίδαξ applicare possum, & excidisse aliquid arbitror, nimirum descriptionem τῷ ἀποκρίδαξ aut ἀποκρίδαξ, aut nomen novi generis monstrorum, in quod proxima descriptio conveniat. J. M. G.

10. Καὶ ὁ βληθείς] Ubi legerem, Πόρρωθεν τῷ ἰσχυρῶν βαφειδῶς ὑπερμεγέθους. ὁ βληθείς ὡς ἐπ' ἐλγος ἀντίχην ἰδύνατο. Etenim etiam jaculabantur grandes ἀποκρίδαξ γαργαροῖς: ὑπερμεγέθους ἢ ἐχέμεν quidam γαργαροῖς.

re poterat sustinere. putaram excidisse ὡς, vel aliud quid, ut esset ὡς ὁ βληθείς, ut vulnereatus, vel similiter. Sed iterum hic agnoscenda fuit socordia, quae posteriores editiones sunt mutilatae & vitatae. Priorres omnes habent καὶ ὁ βληθείς, recte. J. F.

12. Δυσσορμίας] Angl. δυσωδίας. J. B.

13. Χρίαν] Ut in Nigr. & in Tox. J. B.

22. Κυνοπρόσωποι] Ctesiae κυνοκεφάλους hic tangit, de quibus ille multa blateravit. Vide Photii Excerpta. M. du S.

24. Κείνων] Vorstius κείνων. Sed nihil mutato. M. du S.

ἀντὶ θαλπίσων χρῶνται) ἐμάχοιο· καὶ τὸ 35
 μὲν εὐώνυμον τῷ Ἡλιωτῇ ἀντίκα ἔφυγεν,
 εὐδ' ἐς χεῖρας δεξάμενον τῆς Ἴππογύπης,
 καὶ ἡμεῖς εἰπόμεθα κτεινοῖς· τὸ δεξιὸν δ'
 αὐτῇ ἐκράτει τῇ ὅτι τῶ ἡμετέρῳ εὐώνυ-
 μῳ· καὶ ἐπέξῃθον οἱ Ἀεροκῶνοπες διώκοντες, 40
 ἄχρι πρὸς τῆς πείρας· ἐνταῦθα δὲ καὶ κεί-
 νων ὀπίσθοντες, ἔφυγον ὀπικλίνας,
 καὶ μάλιστα ἐπεὶ ἦσαν οἱ τῆς ὅτι τῶ εὐώνυ-
 μῳ σφῶν νενικημένους. τῷ δὲ τροπῆς λαμ-
 πρᾶς γενομένης, πολλοὶ μὲν ζῶντες ἡλί- 45
 σκοῖο, πολλοὶ δὲ καὶ ἀνῆντο, καὶ τὸ αἷμα
 ἔρρει· πολλὸν μὲν ὅτι τῷ πρῶτον, ὥστε αὐτὰ
 βάπτετο, καὶ ἐρυθρὰ φαίνεται, οἷα παρ'
 ἡμῖν δυοῖν τῇ ἡλίᾳ φαίνονται, πολλὸν δὲ
 καὶ εἰς τὴν γῆν κατέσχευε, ὥστε με εἰκάζειν, 50
 μὴ ἄρα τοῦτον τινὸς καὶ πάλαι ἄνω γενομέ-
 νου, Ὁμηροῦ ὑπέλαβεν αἵματι ὕσαι τὴν Δία
 ὅτι τῶ τῷ Σαρπηδόνα θανάτω.

Ἀναστρέφοντες δὲ ἀπὸ τῆς διώξεως, δύο
 τρόπαια ἐστήσαμεν, τὸ μὲν ὅτι τῷ πρῶτον 55
 χηρὸν τῆς πελοποννησιακῆς· τὸ δὲ τῆς ἀερομαχίας,
 ὅτι τῷ πρῶτον. ἄρτι δὲ τῶν γιγνομένων,
 ἡγγέλλοιο ὑπὸ τῷ σκοπῶν οἱ Νεφελόθεν-
 ταυροὶ προσελαύνοντες, ἐς ἔδρα πρὸς τὴν μά-
 χης ἐλθεῖν τῶ φαέθοντι· καὶ δὴ ἐφαίνοιο πρὸς 60
 ἰόντες, θέαμα ὡς ἀδοξότατον, ἐξ ἵππων
 πτερωτῶν καὶ ἀνθρώπων συγκείμενοι· μέγε-
 θος δὲ, τῷ μὲν ἀνθρώπων, ὅσον τῷ· Ῥο-
 δίου κολοσσὶ ἐξ ἡμισείας ἐς τὸ ἄνω, τῷ δ'
 ἵππων, ὅσον νεὸς μεγάλης φορτίδος. τὸ 65
 μέγεθος πλῆθος αὐτῶν οὐκ ἀνέγραφα,

sue edito, his enim utuntur loco tubici-
 num, certabant. Ac sinistrum Helio-
 rum cornu statim fugere, cum nec ad
 manus admisisset Hippogynos, & nos in-
 sequi caedibus: dextrum vero illorum cor-
 nu sinistram nostram aciem superavit, im-
 petuque facto persecuti Aëroconopes ad
 pedites usque pervenerunt. Hic vero &
 illis subsidio venientibus, inclinata acie fu-
 gerunt, & maxime cum sentirent, suos in
 sinistro cornu victos. Cum effuse jam fu-
 gerent, multi quidem vivi capti sunt, mul-
 ti vero etiam interfecti, copiosusque tum
 per nubes sanguis fluxit, ut tinctae illo,
 rubicundae viderentur, quales apud nos
 occidente sole apparent; tum stillavit in
 terram, adeo quidem ut conjicerem ego,
 numquid forte tale quid olim apud supe-
 ros factum cum esset, Homerus putave-
 rit, sanguine pluisse Jovem ob mortem
 Sarpedonis.

18. A persequendis hostibus reversi tro-
 paea duo statuimus, alterum de pedestri
 praelio, in aranearum tela; alterum vero
 pugnae in aëre commissae, in nubibus.
 Commodum ista gerebantur, cum nuntian-
 tur a speculatoribus adventare Nepheloten-
 tauri, quos ante pugnam venire Phaëthon-
 ti oportebat. Et sane apparebat cum acce-
 derent admirabile in primis spectaculum, ex
 alatis equis & hominibus compositi: ho-
 minum magnitudo, quanta est qua supe-
 riorem partem dimidium Colossi Rhodio-
 rum; equorum, quanta magnae navis onerariae. Numerum eorum non adscripsi, ne
 cui

a Ἐφυγον ἐπικλίνας] Alii ἔκφυγον ἐπικλίνας Coll. Nihil a vulg. recedunt J. H. Fl. P. b Πολὸν] Πολὸν
 male Fl. c Ῥοδίου] Sic J. item A. & P. Ῥοδίου Edd. reliquae.

42. Ἐκφυγον ἐπικλίνας] Γρ. καὶ ἔκφυγον ἐπικλίνας. G.
 52. Ὁμηροῦ] Τὸ σκαῖμμα εἰς Ὁμηρον. G.

63. Ὅσον τῷ Ῥοδίῳ Κολοσσῷ] Τριάντα πηχῶν, ἔξ-
 κοττα ἢ ἑλ. ὁ Κολοσσὸς πηχῶν. V.

52. Ὁμηροῦ] Hom. II. Π. 459.

M. du S.

63. Τὸ Ῥοδίον] Angl. Ῥοδίου.

J. B.

Ibid. Ῥοδίου Κολοσσῷ] De hujus altitudine inter an-
 tiq̃uos Scriptores non convenisse ait Leo Allatius. Ve-
 rum errat is egregie. Strabo enim cum LXX. cubitos

altum statuit, Festus vero pedes CV. idem aliis verbis
 dicunt, cum cubitus sit pes sesquialter. Vide A. G.
 1666. VIII. Scaligerum immerito idem carpit pon-
 dus aeris ex numero camelorum rite subducentem,
 not. ad Euseb. Chron. p. 137. De Quintalio, quant
 mo-

εὐί incredibilis videretur , adeo ingens erat. Dux illorum ille de Zodiaco Sagittarius. Cum vero victos amicos suos esse sensissent , Phaëthontem misso nuncio in praelium revocarunt : ipsi vero instructa acie in Selenitas irruunt perturbatos , palantes , & in persequendis hostibus praedaeque legenda dispersos. In fugam vertunt omnes , ipsumque regem ad urbem usque persequuntur , plerisque volucrum ipsius interceptis : tropaea revellunt , totumque campum ab araneis textum percurrunt : me vero & sociorum duos vivos capiunt. Jamque Phaëthon adest , & rursus alia ab illis tropaea statuuntur. Nos quidem igitur eodem adhuc die ad Solem abducimur , manibus ad terga revinctis filo de araneae tela abscesso.

19. Atque oppugnare quidem urbem non statuunt , reversi autem quod interjectum est aëris muro interposito abscederunt , ut splendor a sole non jam pervenire ad Lunam posset , jam murus ille duplex erat nubibus constans. Itaque aperta Lunae eclipsis efficiebatur , ut perpetua nocte universa regeretur. His cum urgeretur malis Endymion , legatione missa supplicavit ut demoliretur illam munitionem , nec rejiceret degentes in tenebris : promissitque tributa pendere , ac mittere auxilia , nec amplius rebellare , obsidesque harum rerum caussa obtulit. Phaëthon autem cum suis , concilio bis habito , priori quidem irarum ni-

μή τὸ ὅτι ἀπίστον δόξῃ, τοσούτον ἦν. ἡγεῖτο δὲ αὐτῶν ὁ ἐκ τοῦ Ζωδιακοῦ τοξότης. ἐπεὶ δὲ ἤσθοντο τὰς φίλας νεικημένους, ὅτι μὲν οὐτ' Φαέθοντα ἐπεμπον ἀγέλιαν, αὐτὸς ὅτι ἵνα αὐτοὶ δὲ ἀλφειοτάξιδμοι, τέταρα γένους ἐμπέπτοι τοῖς Σελήνιταις, ἀτάκτως οὐδ' ἔτι δίαξιν, καὶ τὰ λάφυρα διεσπιδασμένους καὶ πάντα μὲν τρέψουσιν, αὐτὸν δὲ τὴ βασιλείᾳ καταδιώκοντι πρὸς τὴ πόλιν, καὶ τὰ πλεῖστα τῶν ὀρέων αὐτῇ κτείνουσιν. ἀνίστασθαι δὲ καὶ τὰ τρόπαια, καὶ κατέδραμον ἅπαν τὸ ὑπὸ τῶν ξυχαγῶν πεδίον ὑφασμένον, ἐμὲ δὲ, καὶ δύο τινὰς τῶν ἐταίρων, ἐξώγησαν, ἥδη δὲ παρῆν καὶ ὁ Φαέθων, καὶ αὐτὸς ἄλλα τρόπαια ὑπ' ἐκείνων ἴστας. ἡμεῖς μὲν οὖν ἀπηγόμεθα ἐς τὸ ἥλιον αὐθημερόν, τὰ χεῖρε ὀπίσω δεδέντες ξυχαγῆς σποκόμματα.

Οἱ δὲ πολιορκεῖν μὲν οὐκ ἔγνωσαν τὴν πόλιν. ἀναστρέφοντες δὲ, τὸ μετὰ τῷ αἵματι ἀπετείχιζον, ὥστε μηκέτι τὰς αὐγὰς ἀπὸ τοῦ ἡλίου πρὸς τὴν σελήνην δύναι. τὸ δὲ τεῖχος ἦν διπλὸν, νεφελοτόν. ὥστε σαφὴς ἐκλείψις τῆς Σελήνης ἐγγεγόνει καὶ οὐχ ὅτι διενεκεῖ πᾶσα κατεχέτο. πωζόμενοι δὲ τούτοις ὁ Ἐνδυμίων, πένοντας ἰκέτους καθαίρειν τὸ οἰκοδόμημα, καὶ μὴ σφᾶς οὐρανὸν ἐν σκότεινῳ βιοτεύουσας. ὑπὸ χεῖρὶ δὲ καὶ φόβῳ τελείουν, καὶ σύμμαχοι ἴστας, καὶ μηκέτι πολιορκήσουσιν καὶ ὁμήρους ὅτι τούτοις δεῖναι ἠθέλεν. οἱ δὲ οὐδ' ἔτι Φαέθοντα, γενομένης δὲ ἐκκλησίας, τῇ προτεραίᾳ μὲν, ὕδεν παρ-

movet controversiam, penes mercatores iudicium esto, de usu enim vocis non litigabo. Vide notam nostram ad *Syns.* c. 23. Ed. *Junt.* *Podion*, cum A. & P. Reliquae *Podion*.

89. *Ἐκλείψις τῆς Σελήνης*] *Clar. Duker.* ad *Thucyd.* VII. 50. (quem adeundum *Cl. Hemst.* in marg. monuerat) observat *Scaligerum* ad *Tibull.* I. 8. 19. existimare, verbum *ἐκλείπειν* tam de Lunae quam Solis defectu ab omnibus Graecis usurpari. Sed nomen *ἐκλείψις* veteres raro de Luna, immo de Sole tantum dixisse. Verum tamen *Aristotelem* II. *Meteorolog.* 8. τὰς ἐκλείψεις τῆς Σελήνης dixisse, & post hunc *Polyb.* V. 78. Item *Plutarch.* in libr. de facie in orbe Lunae non semel, nec non *Diog. Laert.* Prooem. §. 2. jure huic

opponit *Dukerus*, a quo haec desumfi.

95. *Ὁμήρους*] *Vid. Thom. Mag.* γ. *Βούλωναι.* *M. du S.* *Ὁμήρους ἐπὶ τούτοις*] *Insuper* vertere *Benedict.* & *Parisinae* Interpretes. Sed vid. quae mox ad vers. hinc quartum dicuntur.

97. *τῇ προτεραίᾳ*] Hoc videtur ex *Thucyd.* III. 36. desumptum, recteque *προτεραίᾳ* scribi (pro *προτερά*, quod in nonnullis *Thucydidis* Exemplaribus erat.) *Vid.* ap. *Cl. Duker.* ad *Thucyd.* VII. 51. p. 479. ubi & hoc *Luciani* testimonio est usus. Intelligi autem *ἡμέρα* videtur, quod ap. *Thucyd.* additur; ait enim: τῇ μὲν προτεραίᾳ πρὸς τὰ τεῖχη τῆς Ἀθηναίων προπύργων — καὶ ταύτῃ μὲν τῇ ἡμέρᾳ ἀπεχώρησεν ἡ στρατιὰ, τῇ Σαρακεσσίων τῇ δὲ ὑστεραίᾳ &c. Et si *ἐκκλησία* quoque intelligi queat,

παρέλυσαν τὸ ὄργη, τῇ ὑστεραίᾳ δὲ, μετέ-
γιωσαν. καὶ ἐγένετο ἡ εἰρήνη ὅτι τούτοις.

Κατὰ ταῦτα συνθήκας ἐποίησαντο οἱ Ἡ-
λιῶται καὶ οἱ σύμμαχοι πρὸς Σελήνιτας καὶ
τὴν συμμάχους, ὅτι τὰ καὶ αὐτοὶ μὲν
τὴν Ἡλιώτας τὸ ἀφαιρῆμα, καὶ μηκέ-
τι ἐς τὴν Σελήνην ἐσβάλλειν, ἀποδῶναι δὲ καὶ
τὴν αἰχμαλώτους, ἢ ῥητῶν ἑκάστον χρη-
μάτων τὴν δὲ Σελήνιτας, ἀφῆναι μὲν αὐ-
τονόμους τὴν γε ἄλλης ἀστέρας, ὅπλα δὲ
μὴ ὅτι φέρειν τοῖς Ἡλιώταις, συμμαχεῖν δὲ
τῇ ἡ ἀλλήλων ἢ τις ὅτι. Φόρον δὲ τὸ πρὸς
τελεῖν ἑκάστῃ ἐκ τῆς βασιλείας τῆς Σελή-
νης τῶν βασιλεῶν τῶν Ἡλιωτῶν, δρόσον ἀμ-
φορέας μυρίας καὶ ὀμῆρας δὲ σφῶν αὐτῶν
δῶναι μυρίας, τὴν δὲ ἀποικίαν τὴν ἐς τὴν εὐσφό-
ρον, κοινὴν ποιῆσαι, καὶ μετέχειν τῶν ἀλλων
τὴν βυλόμενον. ἐγράψαι δὲ τὰς συνθήκας
ἐν ἡλεκτρίῳ, καὶ ἀναγεῖναι ἐν μέσῳ τῶν
ἀέρι ὅτι τοῖς μεθορίοις. ὤμοσαν δὲ Ἡλιω-
τῶν μὲν, Πυρωνίδης καὶ Θερίτης, καὶ Φλό-
γιος. Σελήνη δὲ, Νύκτωρ, καὶ Μή-
τις, καὶ Πολυλαμπής.

Τοιαύτη μὲν ἡ εἰρήνη ἐγένετο. εὐθὺς δὲ τὸ
τείχος καθρεῖτο, καὶ ἡμᾶς τὴν αἰχμα-
λώτους ἀπέδωκεν. ὅτι δὲ ἀφικόμεθα ἐς τὴν

hil remifere, sed posteriore sententiam mu-
tarunt. Convenit autem pax his legibus:

I 20. In has condiciones foedus fecere Helio-
tae ipsorumque socii, cum Selenitis ac sociis
illorum, ut Heliotae quidem demoliantur
munitionem interpositam, nec amplius ir-
ruptionem in Lunam faciant, reddantque
captivos pretio, de quo inter singulos conve-
nerit. Selenitae autem uti liberas & sui
juris esse patiantur stellas reliquas; neque
bellum inferant Heliotis, sed auxilia potius
mittant invicem, si quis illos invadat, tri-
butumque pendat quotannis Heliotarum regi
rex Selenitarum, toris amphoras decies mil-
le ejusque rei obsides decies mille; colo-
niam autem in Luciferum communiter mit-
tant, & in partem ejus veniat aliorum etiam
quisquis voluerit; inscribantque foedus hoc
columnae ex electro, eamque statuam in me-
dio aëre, ipsisque in finibus. Jurarunt in
hoc foedus Heliotarum Pyronides (Igneus)
& Therites (Aestivus) & Phlogius; (Flam-
meus) Selenitarum vero Nyctor (Noctur-
nus) & Menius (Menstruus) & Polylampes
(Multilucius).

21. Haec talis igitur pax facta est. Sta-
timque munitio dejecta, nosque captivos
reddiderunt. Cum autem rediissemus in Lu-

α ῥητῶν ἑκάστον χρημάτων] ῥητῶν ἑκάστον χρημάτων Fl. Sed vulgatam servant cett. & P. δ ἡ ἀλλήλων] Sic
Edd. ἡ ἀλλήλων P.

17. Τὸ τεῖχος καθρεῖτο] Σημειῶν ἀπὸ τῆς σύνταξης.
ἡ φῶς δὲ ἡ εὐθὺς δὲ, τὸ τεῖχος καθρεῖτο, ἡμᾶς

* Ἀπιδόσαν] Sic scribendum pro edito ἀπιδόσαν, bene mo-
dum M. du R.
† Τὸν προκείμενον] N. L. Scripturam V. Cod. expressimus.

τοὺς αἰχμαλώτους * ἀπιδόσαν ἀλλ' ἐπειδὴ ἰσχυρὰ τὴν
προκείμενον φέρει τὸ πλῆγμα τὸ ἐμφανὲς χάρις. V.

Impr. habet τὴν προκείμενον. M. du R.
† Σαρπιδας] Σαρπιδας Edit. Clav. Sed mutavit eadem manu
quae scholion praecedens.

ut vid. ad c. 11. ejusd. Lib. Noster rursus I. V. Hyl.
f. & Asia. c. 42. & alibi. J. F. R.

99. Ἐπὶ τούτοις] Ἐπὶ τούτοις de conditione in quam ali-
quid paciscimur, frequens. Herodian. I. III. 5. Καὶ οὕτως
ἡδονὰς ἐπὶ μεγάλῳ μισθῷ ἰδρῶτος. Et ibid. c. 2. 2. ἐπὶ
συντάξειν οὕτω εὐκαταφρόντοις καλῶν. Apertius ap.
eumd. III. 12. ipso pr. Ἐπὶ ταύταις δὲ ταῖς συνθήκαις
ἀνελθὼν ὁ χιλιάρχης. Noster infra Philops. 5. 16. ἐπὶ μι-
στῷ μεγάλῳ ἀπαλλάξας τὸν δυνάστην. Long. Pass. 2. p. 81.
Ed. Jungerm. ἡσιν ἐπὶ μισθῷ τῶν ἡρώων ἐστὶν ὁ νόμος. In pri-

mis vero solemne historicis ἐπὶ ταύταις & ἐπὶ ταῖς
dicere, in describendis foederis conditionibus. Thucy-
d. VIII. 18. pr. Ἐπὶ ταῖς ἐννομασίαις ἐποικισαῖοι πρὸς
Βασιλίαν & Τισσαφέρνην Λακεδαιμόνιοι. Ad quae verba
Wasse ac Duker plura produnt exempla, quae hic non
repetam. At jam videndum, an igitur ὁμοῦ
ἐπὶ ταῖς δυνάμει, quod modo praecessit, non simili
fere modo reddendum: obsides dare in has condiciones,
i. e. se in fidem promissorum obsides daturus. Potest
sic intelligi, ac tamen super verti, non inferi; nam
ob-

Lunam, occurrerunt nobis & cum lacrimis complexi sunt tum focii, tum ipse Endymion. Et hic quidem rogabat, maneremus apud se, & coloniae nos adscribi pateremur, pollicitus se nuptui daturum mihi puerum suum: mulieres enim apud illos non sunt. At ego nullo modo persuaderi mihi passus sum, sed demitti in mare petii. Cum vero videret, persuaderi mihi non posse, post septem nos dierum epulas dimittit.

22. Quae autem toto hoc, quo in Lu-
na commoratus sum tempore nova atque admiranda animadverterim, ea dicere jam volo: ac primum illud, non nasci illos ex mulieribus, sed e viris. Masculis enim nuptiis utuntur, mulierisque plane nomen ignorant. Ad quinque igitur & viginti annos nubit eorum unusquisque, ab eo inde tempore alium ipse ducit. Foetum gestunt non in utero, sed in furis: cum enim conceptus est embryo, crassescit fura: atque aliquando post educunt mortuos, expositisque hianti ore ad ventum vitam conciliant. Videtur autem inde ad Graecos descendisse furae nomen, quam *furae ventrem* appellant, quod ea apud illos pro ventre gravida est. Sed hoc majus etiam aliud

Σελήνην, ὑπηγνίαζον ἡμῖν, καὶ ἀσπάζοντο μὲν δακρύων, οἱ τε ἑταῖροι, καὶ ὁ Ἐνδυμίων αὐτός. καὶ ὁ μὲν, ἡξίει μείναι τε παρ' αὐτῶ, καὶ κοινωνεῖν τῇ ἀποικίας, ὑποχρυσόμενος δώσειν πρὸς γάμον τῇ ἐαυτῆ παῖδα γυναι-
25 σκεν γὰρ ὅσα εἰσὶ παρ' αὐτοῖς· ἐγὼ δὲ ἐδάμωας ἐπειθόμην, ἀλλ' ἡξίειν ἀποπεμφθῆναι κάτω εἰς τὴν θάλατταν. ὥς δὲ ἔγνω ἀδύνατον ὄν πείθειν, ἀποπέμπει ἡμᾶς, ἐστίαςας ἐπτά ἡμέρας.

30 Ἄ δ' ἐν ταῖς μεταξὺ ἀγασσόμεναις ἐν τῇ Σελήνῃ, κατενόησα καινὰ, καὶ ὡς ἔδοξα, ταῦτα βέλομαι εἰπεῖν. Πρῶτα μὲν τὸ μὴ ἐκ γυναικῶν γεννᾶσθαι αὐτοὺς, ἀλλ' ἀπὸ τῶν ἀρρένων· γάμοις γὰρ τοῖς ἀρρέσιν χρῶνται, καὶ ἐξ ὀνόματος γυναικὸς ὅπως ἴσασι. μέχρι μὲν ἐν πέντε καὶ εἴκοσι ἐτῶσιν, γαμῖται ἕκαστος, ἀπὸ δὲ τῶν γαμῶν αὐτὸς κύβησι δὲ ὅσα ἐν τῇ νηδίῃ, ἀλλ' ἐν ταῖς γαστρο-
40 κνημῖαις· ἐπειδὴ γὰρ συλλάβῃ τὸ ἐμβρυον, ὡς ἀπὸ τῆς μήτρας, καὶ χρόνον ὑστερον ἀκατέ-
μόντες, ἐξάγουσι νεκρά· ἐκθέντες δὲ αὐτὰ πρὸς τὸν ἀνέμον κεκηνότα, ζωοποιῶσι. δοκεῖ δὲ μοι καὶ ἐκ τῆς Ἑλλάδος ἐκείθεν ἦκειν τῇ γαστροκνημίας τὸν ὄνομα, ὅτι παρ' ἐκείνοις
45 ἵσταντι γαστρός κυφορεῖ. μείζον δὲ τῶν ἄλλων

λο

38. Ἐν ταῖς γαστροκνημῖαις] Τοῦτο αἰνιγματώδες τὰ περὶ τῆς Διόνυσου φασί. G.

obsidum traditio non adeo est nova actio; sed continuatio & confirmatio prioris. Et si non adeo multum inter sit, si quis novam actionem statuat, & *insuper* vertat, quum distinctio paullo major quam simplex comina praecedat, quam distinctionem servandam duxi, ut erat in Paris. ac nonnullis aliis, quia novum verbum *ἵδαν* sequitur, quod posteriore sensum aliquantum tamen dirimit a prioribus, quae ab alio verbo pendent, nimirum ab *ἐπιχρῶντα*. Nam *ἐπὶ ταῖς* & alibi recte veritas *insuper*, vel *post*, ut ap. *Aristoph.* Pl. 57. Ἡ τὰ πρὸς ταῖς δὲ. Et ibid. 1002. καὶ πρὸς ἐπὶ ταῖς αὐτῶν ἵδαν δὲ. Et *insuper* dixit haec *remis-
gens*. &c. Et si *πρὸς* ibi magis adjuvat significationem τῆς *insuper*; tamen *Ael.* 2. Var. Hist. 13. med. καὶ ἡ γὰρ, καὶ ἐπὶ ταῖς σοφῶς, & praeter haec sapientia. Ne plura addam, quae in promptu essent. F. F. R.

9. τὴν δὲ ἀποικίαν τὴν εἰς τὴν Ἑσπερίαν καὶ τὴν πρὸς τὴν ἡμέραν τῆς ἑσπερίας] Posteriora verba sic

perperam reddidit Interpr. Et qui vult, aliorum sit *particeps*; nam τὸ, ἄλλων, non pertinet ad verbum *μετέχων*, sed ad τὸ, τῶν βουλόμενων, ut sit, q. d. τῶν βουλόμενων ἐν τῇ ἑσπερίᾳ. Verte integrum locum: *Missa-
tur vero ad Luciferum colonia pompanis, ejusque do-
migationis societatem habeat ex aliis quicunque volu-
erit.*

24. Δώσειν πρὸς γάμον] Sic αἰνῶ πρὸς γάμον. Long. F. F. R.

26. Ἡμεῖς ἀποπεμφθῶμεν. α.] Th. Mag. voce βουλομεθα. M. du Si.

38. Ἄλλ' ἐν ταῖς γαστροκνημῖαις] *Josephus Acofta* Historiae Indicae cap. 39. lib. 4.

41. Νεκρὰ] Tacite respicitur ad plural. *ἡρώων*; licet singularis tantum praecedat; ut infra in verso ordine, praemisso plurali, sequitur singularis. Vid. quae notamus ad 2. Var. Hist. c. 37. F. F. R.

51. Φαλ-

λο διηγῆσθαι. Γέν^Θ 'ὅτι παρ' αὐτοῖς ἀν-
δρώπων, οἱ καλέμενοι Δενδρίται γίγν^ε
δὲ τ' τρόπον τῆτον ὄρχιν ἀνθρώπων τ' δεξιὴν
δοτεμόντες, ἐν γῇ φυτεύουσιν, ἐκ δ' αὐ-
τῷ δένδρῳ ἀναφύ^ε μέγιστον, σάρκινον, οἷον
Φαλλός· ἔχει δὲ καὶ κλάδους, καὶ φύλλα, ὁ
δὲ καρπός 'ὅτι βάλανοι πηχυαῖοι τὸ μέ-
γεθ^Θ. ἐπειδὴ ἐν πεπαισμένοις, τρυγῆσαι-
τες αὐτὰς ἐκκολάπῃσι τὰς ἀνθρώπων. αἰ-
δοῖα μέντοι προοδεῖα ἔχουσιν, οἱ μὲν ἐλε-
φάντινα, οἱ δὲ πένιες αὐτῶν, ξύλινα, καὶ
ἀπὸ τῶν ὀρέων, καὶ πηχυαῖοι τὰς
γαμεταῖς αὐτῶν.

Ἐπειδὴ δὲ γηράσῃ ὁ ἀνθρώπος, οὐκ
δοτεμόνται, ἀλλ' ὅσῳ καπνὸς ἀπὸ λυ-
μῆ^Θ, ἀπὸ γίγνεται. τροφή δὲ πᾶσιν ἡ
αὕτη· ἐπειδὴ γὰρ πῦρ ἀνακαύσασιν, βα-
τράχους ὀπτῶσιν ὅτι τ' ἀνθρώπων, πολλοὶ
δὲ παρ' αὐτοῖς εἰσιν ἐν τῷ αἵρῳ πετόμενοι
ὀπτιμῶν δὲ, καὶ περικαθέδοντες, ὅσῳ
δὴ περὶ τράπεζαν, λάπῃσι τ' ἀναθυμιά-

enarrabo. Genus est apud illos hominum
Dendritae, (Arborei) quod hunc in mo-
dum nascitur. Testiculum hominis dex-
trum resectum in terra deponunt. Ex illo
deinde arbor enascitur maxima, carnea,
phalli instar. Habet vero etiam ramos &
folia. Fructus illius glandes cubitales. Has,
ubi maturuere, decerpunt, hominesque in-
de excudunt. Pudenda habent adsciticia,
eburnea alii, lignea vero pauperes, iisque
coeunt, suosque nuptos subigunt.

23. Cum consenuit homo, non moritur,
sed fumi instar in aërem dissolvitur. Ci-
bus omnibus unus est. Accenso enim igne
ranas in prunis assant: sunt autem apud
ipsum multae volantes in aëre. Affidentes
vero circa eum in quo assantur focum,
surgentemque inde nidorem ore captantes,
epu-

a ἀνδρῶν] ἀνδρῶν H. sola. b Πηχυαῖοι] Sic Edd. Πηχυαῖοι aliquem legere Solan. addidit, non indicans
quis ille sit. c ταῖς] Sic etiam cum reliq. f. Fl. Ald. P. H. d Πηχυαῖοι] Πηχυαῖοι A. [P. Πηχυαῖοι
L. Nulla Ed. a vulgata recedit.

46. Τίνας ἐστὶν παρ' αὐτοῖς ἀνθρώπων] Σπαρτῶν λογισ-
ταις ἀποκαταῖται, τοὺς δὲ * ἀνακαταῖται ὁδὸν ἐκφύ-
ται. V.

66. Λάπῃσι τ' ἀναθυμιάσιν καπνῶν] Ἡρακλῆος ἀπὸ-

* ἀνακαταῖται] ἀνακαταῖται edidit C. cor. cor. M. du S.

51. Φαλλός] Vide Aristoph. Schol. in Acharn. p. 271.
Voss. de his vide Sup. M. du S.

Φαλλός] Iterum infra c. 30. M. du S. Sed Φαλλός
fabet, ut 2. Ver. Hist. c. 45. & alibi. J. F. R.

52. Πηχυαῖοι] In omnibus legitur πηχυαῖοι, quod
cum aperte corruptum esset, mutavimus. Similem
phrasin vide c. 40. γαμῶν τὸ μέγεθος. M. du S.

54. Ἐκκαταῖται τοὺς ἀνθρώπους] Benedictus: ex iis
homines excludunt. Patior; sed quomodo id fit? Cer-
te quum utitur verbo excludere, innuit se putasse ab
Luciano id sic conceptum esse, quomodo apud Latī-
nos pulli excludi dicuntur insidendo & calefaciendo:
quod parum videtur convenire sensui auctoris. Idem
verbum rursus occurrit lib. 2. Vera Hist. c. 40. f. πε-
λάσει γὰρ ἀπὸ τῶν αἰῶν, ποτὶν ἀπὸ τῶν ἀπὸ τῶν
ἀπὸ τῶν, nec dubitavit Benedictus sibi similis esse, cum
ἐκκαταῖται ex ovīs securitibus praecliffimus, nullum

ὅσον τὸ παρ' αὐτῶν + αὐτῶν ἱσχυρόμενοι παρ' ἑβραίων,
ἱς καὶ αὐτῶν τῶν ἐκκαταῖται καπνῶν σπῆνται αἱ ἀνακα-
ταῖται αὐτῶν τῶν πυρῶν, μετὰ αὐτῶν αὐτῶν ἀπὸ τῶν.
(C. κάπῃσι: Nihil aliud.)

+ ἀπὸ τῶν] Τότε legebatur; sed mutavit

M. du S.

implentem exclusivum, quae quidem mirifica ratio ex-
cludendi. Nec sic loquerentur Latini; & ideo nec
amamus. Nostrum locum alii intolerantius reddunt
in homines effingunt, quasi de excludendo cogitasset Lu-
cianus. Putamus simpliciter verti debere homines ex-
cludunt. J. G.

65. Πηχυαῖοι] Angl. ἀνακαταῖται. J. B.
Πηχυαῖοι] Et si aorist. hic insolentior est & ra-
rior, immo barbarus vocatur a Th. Mag. & Codd.
quidam ἀνακαταῖται habent, ego tamen cum
Cl. sensu servandum censeo, cujus verba ex Lectt.
Luc. p. 11. huc transcribi merentur. Magistri no-
stri, ait, vox est, Ἐκκαταῖται, κατὰ τῶν, κατὰ τῶν,
κατὰ τῶν & ὅσα ἀπὸ τούτων, βάλαρα. Mitius, mitius,
ὡς βίβλια. Nonne ἀνακαταῖται ab κατὰ τῶν? Atqui
eo uti non dedignatus est, non Barbarus Lucianus,
in Vera Hist. p. 726. (i. e. h. l.) quamquam me non
su-

populantur. Ac cibo quidem nutriuntur ejusmodi. Potus vero illis est expressus aër in calicem, ubi liquidum quiddam ro-
ris instar dimittit. Verumtamen neque⁷ urinam emittunt, neque alterius rei causa secedunt: quin neque iisdem quibus nos locis perforati sunt. Sed neque praebent quod pueri nostri amatoribus, sed supra furam poplites, ibi enim perforati sunt.⁷ Pulcher autem apud illos habetur, si quis calvus & sine comis sit: comatos vero etiam abominantur. Contra ea in Cometis (*stellis comatis*) comatos pro pulchris habent: peregrini enim inde quidam aderant, qui de illis etiam narrarent. Barbas tamen habent paullum supra genua. Ungues in pedibus non habent, sed unum modo omnes *ibi* digitum. Supra podicem braccia unicuique enata est magna, caudae instar, virens semper, quae nec frangitur, si quis supinus cadat.

24. Emungunt mel acerrimum, & cum

μενον καπνὸν, καὶ εὐωχῶνται. σίτω μὲν δὴ
τρέφουσι τοιαῦτα, ὃ ποτόν δὲ αὐτοῖς ὅστις
ἀπὸ τοῦ σποθλιδόμενου εἰς κύλικα, καὶ ὑγρὸν
οἶναι ὥσπερ δρόσον· καὶ μὴν ἀπυρετοί γε,
καὶ ἀφοδεύουσιν, ἀλλ' ὅδὲ τέτρηνται, ἥπερ
ἡμεῖς· ἀλλ' ὅδὲ καὶ συνουσίαν οἱ παῖδες ἐν
ταῖς πυγαῖς παρέχουσιν, ἀλλ' ἐν ταῖς
ἐγγύσι, ὑπὲρ καὶ γαστροκημίας· ἐκεῖ γὰρ
ζεῖσι τέτρημένοι. καλὸς δὲ νομίζουσι παρ' αὐ-
τοῖς, ἢν περ τις Φαλακρὸς καὶ ἄκομος ἦ,
τὸς δὲ κομήτας καὶ μυοσάπτηον. ὅπτι δὲ τῶν
κομητῶν ἀστέρον, τῶναντίον, τὸς κομήτας
καλῶς νομίζουσιν· ἐπεδήμην γὰρ τινες, οἳ καὶ
οὐδὲ ἐκείνων διηγήντο. καὶ μὴν καὶ γένεια φύ-
σι, μικρὸν ὑπὲρ τὰ γόνατα. καὶ ὄνυχας ἐν
τοῖς ποσὶν οὐκ ἔχουσιν, ἀλλὰ πάντες εἰσὶ
μονοδάκτυλοι. ὑπὲρ δὲ τὰς πυγὰς ἐκάστω
αὐτῶν κράμβη ἐκπέφυκε μακρά, ὥσπερ
ζῆρά, θάλλουσα ἐς αὔριον, καὶ ὑπτίως ἀναπί-
πτονται, καὶ κατακλωμένη.

Ἀπομόνηον δὲ μέλι δριμύτατον καὶ πε-
δάσσει

δ Περὶ] Sic cum cett. etiam *Ἰ. Fl. H. P.* • *Περὶ αὐτῆς*] *Ἐξ αὐτῆς* A. & *Fl. Περὶ αὐτῆς* P. cum Edd. ceteris. *f* 10-
νῆς] *Ald. ἰνῆς* Coll. Schol.

74. Ἰγνύεις] Ὅτι ὁ μέντοι ἢ ἰγνύς ἢ εὐδύς εἰρηται, κηρία δὲ λέγεται τὸ ἕξιστον τῷ καλάρου τῷ σκύλους. F.
ἀλλὰ καὶ ἢ ἰγνύς ἀφ' ὃ καὶ γηρόφεται ταῖς ἰγνύσι γαστρο-

‡ Ἰγνία] C. Ἰγνία.
§ Εἰρηται] C. Εἰρηται.
¶ Γαίρηται] Γαί pro γαίρηται editum erat; at in Exc. G.

scriptum est Γ' quo compendio utuntur pro $\gamma\gamma\alpha\sigma\tau\alpha\varsigma$. Et in
V. etiam. M. de J.

facit ex Cod. Angl. produci ~~ἐκαστὸν~~ a ~~Bon-~~
~~delotio~~. Rursum non ita pro barbaro habendum ipsum
~~ἐκαστὸν~~, a quo stylum suum non abstinuit ~~Ἡεσυχίος~~;
 quem in eopse loco, ubi hac voce utitur, turpiter
 corruptum emendasse operae erit; ubi enim legis ~~Κα-~~
~~ρίπτετο~~, ~~ἐκαστὸν~~. sine ulla haesitatione lege ~~κατ'~~ ~~ἀπ'~~
~~ἑκάστο~~, ~~ἐκαστὸν~~. Praeterquam quod hunc literarum
~~κατ'~~ ~~ἀπ'~~ ordinem locus ipse postulat, adi ~~Scholias~~
 veterem ~~Homeri~~, qui ad Il. A. 73. & 106. haec eadem
~~Ἡεσυχί~~ verba habet. Haec, inquam, bene ~~ἡνσις~~,
 cujus sententiae confirmandae gratia addo ~~Long. Pass.~~
 L. 2. p. 86. Ed. ~~Jungerm.~~ ~~καὶ τῶ ἀπὸ ἐκαστοῦ ἐκ-~~
~~αστοῦ~~. F.F.R.

68. Περὶ] Veteres Edd. hic consentire cum vulgata, adnotavit *Solanus*. An ergo quacivivum nomen aliae *ῥοῖ* masc. gen. habent? Sed nihil opus est; nam & *ῥοῖ* neutr. praeter *Xenoph.* Lexicis adnotatum, etiam *Cebes* in *Tab.* p. 10. Ed. *Reiland.* *ῥοῖ* ἢ *ῥοῖ* *τῆς* *Τομ. II.*

70. Οὐ μὴν — ἀφ' οὗ.] Haec & sequentia ideo finxit Lucianus, ut Ctesiae similes prorsus fabulas derideret, quae hodieque in Excerptis *Photii* leguntur.

72. Ἐν ταῖς πυγαῖς] Castius, si quid in execrando
tali scelere, Angl. Cod. ἐν ταῖς ἰδραῖς. J. B.
85. Θάλλουσα ἰς αὐ] Thom. Mag. γ. αὐ. M. du S.
87. Μίλι] i. e. acetum. Vid. Helladii Chrestom.

M. V. la Croze.
Már] Antiphrasin igitur dixeris, vel potius ironiam, quia antiphrasis non admittitur a Viris doctis. Qualis nempe ironia est in illo *Cacl.* *Anrel.* III. 1. quod *Voss.* addert in *Inst. Or. L. V. 13. §. 11. p. m. 251.* *Mulsa enim contrariae interpretationis vocabulum sumserunt: ut fella, quae Graeci γυνδα vocant, velut dulcia, cum sint amarissima.* Sic Aethiopem *egnum* vocari, ex *Juvén.* Sat. III. 2. aliasque, vid. *ibid.*

δὲν ἢ ^a ποτῶσι, ἢ ^b γυμνάζονται, γὰ-
 λακλὶ πᾶν τὸ σῶμα ^c ἰδρῶσι, ὥστε καὶ τυ-
 ρὲς ἀπ' αὐτῶν ^d πῆγνυται, ὀλίγον τῷ μέ-
 λιτι ^e ὅπιτάξαντες· ἔλαιον δὲ ποιεῖν ^f ὥστε
 τῷ κρομμύων πᾶν λιπαρόν τε, καὶ εὐώδες,
 ὥσπερ μύρον, ἀμπέλους δὲ πολλὰς ἔχουσιν
 ὑδροφόρους. αἱ γὰρ ῥᾶγες τῷ βοτρυῶν εἰσὶν ὥσ-
 περ χάλαζα. καὶ μοι δοκεῖ, ἐπειδὴν ἐμπε-
 σὼν ἀνέμῳ διασείσῃ τὰς ἀμπέλους ἐκείνας,
 τότε πρὸς ἡμᾶς καταπίπτει ἡ χάλαζα,
 διαρράγέντων τῷ βοτρυῶν. τῇ μέντοι γαστρί,
 ὅσα πῆρα χρωῖται, τιθέντες ἐν αὐτῇ ὥσων
 δεόνται. ἀνοικτὴ γὰρ αὐτοῖς αὕτη, καὶ πάλιν
 κλειστὴ ὅστις ἐντερος δὲ ἐν αὐτῇ ὑδὲ ἥπαρ
 φαίνεται, ἢ τῷτο μόνον, ὅτι δασεῖα ἐντοσθε,
 καὶ λαοσίος ὅστις, ὥστε καὶ τὰ νεογνά, ἐπειδὴν
 ῥιγῶσι, ἐς ταύτην ὑποδύνε.

Ἐσθλὴς δὲ τοῖς μὲν πλοῦσι, ὑαλίνῃ,
 μαλθακῇ τοῖς πένεσι δὲ, χαλκῇ ὑφαντῇ·
 πολὺ χαλκα γὰρ τὰ ἐκεῖ χωρία, καὶ ἐργα-
 ζοῦνται τῷ χαλκὸν ὑδατὶ ὑποβρέξαντες, ὥσ-
 περ τὰ ἔρια. πᾶσι μέντοι τῷ ὀφθαλμῷ, ὥσ-
 οῖς ἔχουσιν, ὁκνῶ μὲν εἰπεῖν, μή τις με-
 νομίῃ λυδία ^g ἀφ' τοῦ ἀπύκτου τῷ λόγῳ,
 ὅμως δὲ καὶ τῷτο ἔρῳ τὴν ὀφθαλμὸν πᾶσι
 αἰρετὸς ἔχουσι καὶ ὁ βελόμην ^h, ἐξελὼν
 τὴν αὐτὴν, φυλάττει ἕως ἂν δεηθῇ ἰδεῖν.

aut laborant aut exercentur, lacte totum
 corpus diffiunt, adeo ut casteos etiam in-
 gode, exiguo instillato melle, efficiant. O-
 leum sibi parant de cepis pingue admodum
 & unguenti instar fragrans. Vites habent
 multas aquae feraces, acinis uvarum gran-
 dini similibus: &, ut mihi videtur, cum
 ventus ingruens illas vites commovet, tum
 ruptis uvis decidit apud nos grando. Ven-
 tre utuntur pro pera, in qua reponant,
 quibus opus est, aperiri enim ille potest &
 rursus claudi. Intestinum autem in eo mul-
 tum neque hepar apparet, nisi hoc solum,
 quod hirsutus intus & villosus est, adeo
 ut etiam recens nati, cum frigent, in eum
 irreperant.

25. Vestis divitibus ex vitro mollis;
 pauperibus textilis ex aere: aeris enim fera-
 ces illae regiones, tractantque illud, affusa
 paucula aqua, tanquam lanam. Verum de
 oculis, quales habeant, piget dicere, ne
 quis mentiri me putet, adeo a fide abhor-
 ret oratio. Tamen hoc etiam dicam. Ha-
 bent igitur oculos exemtiles, & qui vult
 exemtos suos servat, dum opus sit videre
 saliquid, ubi imposito sibi oculo videt: ac
 mul-

^a Ποτῶσι] Sic Edd. Ὑπῶσι Mf. B. quem alibi litera R. designat M. du S. ^b Γυμνάζονται] Γυμνάζονται male J. ^c Ἰδρῶσι] Sic A. R. P. Ἀλιφουσι habent Edd. omnes. ^d Πῆγνυται] Ἀλλὶ πῆγνυται Coll. Ni-
 hil mutant J. Fl. H. P.

90. Πῆγνυται] Γραι. πῆγνυται. G.

2. Κλεισὴ ἔστι] Εἰς τὸ ὑπὸ τινος περὶ τῷ θαλάττειοι
 εἰλαχῶν ἱεροῦ μῦθος ἀφαιεῖται. V.

Et nos in Ambigg. Tit. *adjecti contran. & antiphrasi*,
 ubi inter alia ex *Justin.* XXIX. 1. 5. observamus, Pro-
 lemaeum *Philopatorum* vocatum, qui patrem ac ma-
 trem interfecerit. Verum quod *Aureliam.* loco modo
 adducto quoque dicit: *orthopnoeam* etiam a contrario
 dictam, (namque ait: *cum spirationem euerit ac de-
 struxerit, tanquam corrigit orthopnoeam, punctionem*)
 id minus verum. Sic enim dictus ille morbus, quod
 aegri non nisi erecto corpore spiritum ducere valeant.
 Cels. IV. c. 4. *Cum nisi recta cervicis spiritus trahatur,*
orthopnoea (dicitur). Sic *Galenus*, sic *Hippoc.* designat.

vid. *Foß.* *Oecon.* Hipp.

88. Ποτῶσι] Ὑπῶσι. In MS.

89. Ἀλιφουσι] MS. & Cod. Angl. Ἰδρῶσι, aliter
 tamen legit Interp.

Ἰδρῶσι] Hanc lectionem A. B. & P. in textum re-
 cepimus: quanquam stare vulgata etiam potest, Ἀλι-
 φουσι: ut scil. athletarum more, pro oleo lacte un-
 gantur. Sed ne quando penuria lactis laborent, aut
 negotium ipsis facessamus mulgendo; uti *mel emul-
 gunt*, ita *lac sudent*, auctor sim.

Ἰδρῶσι] Quamvis videatur stare posse vulgata Edi-
 tio-

J. F. R.

J. B.

J. B.

J. B.

J. B.

J. B.

J. B.

J. B.

J. B.

J. B.

J. B.

J. B.

J. B.

J. B.

J. B.

J. B.

J. B.

J. B.

J. B.

J. B.

J. B.

J. B.

J. B.

muli cum suos perdidere, commodato acceptis aliorum oculis cernunt. Sunt autem divites, qui repositos servant plures. Aures ipsis sunt folia platanorum, praeterquam his, quos e glandibus nasci diximus: ligneas enim foli habent.

26. Vidi etiam aliud in regia miraculum, speculum impositum est maximum puteo non adeo profundo. Si quis igitur descendat in puteum, audit, quae in terra nostra dicuntur, omnia: si vero in speculum inspiciat, urbes omnes atque gentes non minus videt, quam si adstaret singulis. Tum familiares ego quoque vidi, universamque patriam. Utrum vero illi me quoque viderint, nondum habeo certo dicere. Quisquis vero non credit ita rem habere, si quando & ipse eo delatus fuerit, vera a me dici intelliget.

27. Tum igitur salutato Rege & ipsius amicis, conscensa navi solvimus. Dedit mihi etiam dona Endymion, duas quidem togas vitreas, aeneas autem quinque, & de lupinis armatusam integram, quae in ceto reliqui omnia. Misit etiam nobiscum Hippogypos mille, qui ad quingenta nos stadia deducerent.

ἔτα δὲ ἐνθέρμῳ, ὁρᾷ καὶ πολλοὶ τῆς σφετέρους ἀπολέσαντες, παρ' ἄλλων χρησάμενοι ὁρῶσιν· εἰσὶ δ' οἱ καὶ πολλὰς ἀποθέτης ἔχουσιν, οἱ πλεῖστοι. τὰ ὅτα δὲ, πλάττανον φύλλα ὅσιν αὐτοῖς, πλῆγε τοῖς ἀπὸ τῶν βαλάνων· ἐκεῖνοι γὰρ μόνοι ξύλινα ἔχουσι.

Καὶ μὴν καὶ ἄλλο θαῦμα ἐν τοῖς βασιλείοις ἐθεασάμην· κάτοπρον μέγιστον κεῖται ὑπὲρ Φρέατος, ὃ πάντῳ βαθύ. ἂν μὲν εἴη εἰς τὸ Φρέας καλᾶν τις, ἀκούει πάντων τῶν παρ' ἡμῖν ἐν τῇ γῇ λεγομένων· ἐάν δὲ εἰς τὸ κάτοπρον ἀποβλέψῃ, πάσας μὲν πόλεις, πάντα δὲ ἔθνη ὁρᾷ, ὅσπερ ἐφεστῶς ἐκάστοις· τότε καὶ τῆς οἰκείας ἐγὼ ἐθεασάμην, καὶ πᾶσαν τὴν πατρίδα· εἰ δὲ καὶ κεῖνοί με εἶδον, ὅσα ἔτι ἔχω τὸ ἀσφαλὲς εἰπεῖν· ὅστις δὲ μὴ πιστεύει ταῦτα ἕτως ἔχειν, ἂν ποτε καὶ αὐτὸς ἐκῴσει ἀφίκηται, εἴσε) ὡς ἀληθῆ λέγω.

Τότε δ' ὦν ἀσπασάμενοι τὴν βασιλέα, καὶ τῆς ἀμφ' αὐτὸν, ἐμβάντες ἀνέχθημεν· ἐμοὶ δὲ καὶ δῶρα ἔδωκεν ὁ Ἐνδυμίον, δύο μὲν τῶν ὑαλίνων χιτῶνων, πέντε δὲ χαλκῆς, καὶ πανοπλίαν θυρμίνην· ἃ πάντα ἐν τῷ κήρῳ κατέλιπον. συνέπεμπε δὲ ἡμῖν καὶ Ἰππογύπτες χιλίους, ὡς ἀπέμφοις ἀχρεσάδιον πεντακοσίων.

Ἐ

α Αἰνὴ] Αἰνὴ male Fl. Vulgatae adfentiuntur J. H. P. & P.

tionum hac priorum lectio, ἀλίσφουσι, propter γυνιάζονται, cui unctio convenit; tamen nihil miraculi haberet, *laſſe ungi*. Verum quo magis portentosum est *lac sudare*, eo melius, eoque convenientius cum eo quod praemisera, *mal omungunt*; totus enim est Auctor in fingendis monstris, quo considerato, jam plane frigebit vulgatum ἀλίσφουσι. versionem tamen non immutavi, quia Cl. Gesn. ad nostram quoque lectionem, quae ex uno Cod. in *Græciana* Ed. jam erat notata, videtur respexisse. J. F. R.

98. Τῇ γὰρ] Ridet Lucianus historicum aliquem, qui talia animalcula dari tradidisset; sed immerito: nuper enim post nostrorum hominum ad Indias utraque navigationes compertum est, existere genus quadrupedis, cui sub ventre pera quasi est, in quam se pulli recondunt. Cujusmodi Cantabrigiae anno MDCC. vivam circumlatam earum rerum curiosi

omnes viderunt. Adi etiam *Aelian. de Animal. I. 17.*

M. du S.

2. Οὐδὲ ἵππας] Eleganter pro ὑδὲ ἵππων, ὑδὲ ἵππων. Vid. Bos de Ellipsi. J. F. R.

7. Μαλακῇ] Sive μαλακῇ, quod eodem redit. *Vestes molles* alibi sunt *sericae*. *ἱμάτια μαλακῇ* ditiorum & aulicorum notissima ex Euang. *Matth. XI. 8.* Ubi Rev. *Jac. Elſner*. plura ex profanis auct. & *Lucian.* Fugit. *Epist. Saturn.* & de *Sals.* adduxit. Conf. de *Sals.* c. 2. ubi *μαλακῇ* ἑδῶν tamen scribitur, not. *μαλακῇ*, quod *Hippocrati* familiarius, ut *μαλακῇ τῷ σπ. mictis*, *remissus morbus* I. Aphor. 7. Et milles alibi; sed & Atticis utrumque usitatum esse, nimis notum est. J. F. R.

27. Εἰς τὸ κάτ. ἀπὸ] De oppositis his praepositionibus v. supra *Quom. Hist. c. 42.* J. F. R.

Ἐν δὲ τῷ πλοῦ, πολλὰς μὲν καὶ
 ἄλλας χώρας παρημέψαμεν, προσέχο-
 μεν δὲ καὶ τῷ ἑωσφόρῳ ἄρτι συνοικισμένῳ,
 καὶ ὑπὸ πάντες, ὑδρευόμεθα. ἐμβαίνοντες δὲ
 εἰς τὸ Ζωδιακόν, ἐν ἀριστερᾷ θεωρήμεν τὸν
 ἥλιον, ἐν δεξιᾷ τὴν γῆν περιπλέοντες· ἐν γὰρ
 ἀπέβημεν, καί τοι πολλὰ τῶν ἐταίρων ὅπτι-
 συμένων, ἀλλ' ὁ ἀνέμῳ οὐκ ἀφῆκεν.
 ἐδεώμεθα μέντοι καὶ χώραν εὐθαλήν τε, καὶ
 πόλιν, καὶ εὐδρον, καὶ πολλῶν ἀγαθῶν
 μεσῆν. ἰδόντες δὲ ἡμᾶς οἱ Νεφελοκένταυροι,
 μισοφοβῶντες τὸν τῷ φαέθοντι, ἐπέπη-
 σαν ὅπτι καὶ νῆον, καὶ μαθόντες ἐνοπόνους,
 ἀπεχώρησαν.

Ἦδη δὲ καὶ οἱ Ἱππόγυπιοι ἀπεληλύθει-
 σαν πλεύσαντες δὲ τὸν ὅπτισαν νύκτα, καὶ
 ἡμέραν, πρὶν ἑσπέραν ἀφικόμεθα εἰς τὴν Λυ-
 χνόπολιν καλεσμένην, ἥδη δὲ κάτω πλῆθος
 δῖοι καὶ ἡ δὲ πόλις αὕτη κεῖται μετὰ τὴν
 τῶν Πλειάδων, καὶ τῶν Ἰαδῶν ἀέρος,
 ταπεινότερα μέντοι τῶν Ζωδιακῶν. ὑπὸ πάν-
 τες δὲ, ἀνθρώπων εἶδεν μὲν εὐρομεν, λύχνους
 δὲ πολλοὺς περιφέροντας, καὶ ἐν τῇ ἀγορᾷ,
 καὶ πρὸς τὴν λιμένας ἀφ' ἧς τριβόλιας, τὰς μὲν
 μικρὰς, καὶ ὥσπερ εἰπὲν, πένητας· ὀλίγους
 δὲ, τῶν μεγάλων καὶ δυνατῶν, πάντων λαμ-
 πρῶν καὶ πεφωτισμένων. οἰκήσεις δ' αὐτοῖς καὶ
 λυχνεῶνες ἰδίᾳ ἐκάστῳ πεποίητο, καὶ αὐ-
 τοῖς ὀνόμαζα εἶχον, ὥσπερ οἱ ἄνθρωποι, καὶ
 φωνὴν προειρημένων ἠέκουσαν, καὶ ἐδὲν ἡμᾶς
 ἠδίκην, ἀλλὰ καὶ ὅπτι ξενία ἐκάλον· ἡμεῖς
 δὲ, ὅμως ἐφοβούμεθα καὶ ὅτε διεπῆσαι, ὅτε

28. Inter navigandum multas alias praeter-
 vecti terras, appulimus etiam Luciferae
 colonis nuper auctae, egressique aquatum
 fumus. Invecti deinde in Zodiacum, si-
 nistrum solem praeterivimus, proxime ter-
 ram illam praeternavigantes: neque enim
 exscendimus, multum licet cupientibus so-
 ciis; sed non sinebat ventus. Vidimus ta-
 men regionem virentem, pinguem, irri-
 guam, & bonis multis plenam. Sed cum
 viderent nos Nephelocentauri, qui merce-
 de apud Phaethontem militant, involarunt
 sin navim, cognitoque, foedere nos compre-
 hendi, recefferunt.

29. Jamque Hippogypi etiam discesse-
 rant. Navigaveramus noctem proximam &
 diem, cursum deorsum persequuti, cum
 deorsus vespere delati sumus in eam quae
 Lychnopolis vocatur. Jacet urbs inter
 aërem qui Pleiades ambit, & qui Hyades,
 humilior tamen Zodiaco. Exscensione facta
 hominem vidimus neminem; lychnos vero
 multos circumcurrentes, & in foro atque
 circa portum versantes, parvos alios &, ut
 ita loquar, pauperes, paucos vero de ma-
 gnorum & potentium numero, cla-
 ros omnino atque illustres. Habitationes
 illis & lucernaria suum unicuique facta e-
 rant: ac nomina habebant velut homines.
 Audivimus etiam voces emittere; neque
 ulla nos affecerunt injuria, sed ad hospiti-
 um nos invitarunt. Nos vero nihilo se-
 cius

α. Εὐδρον] Sic Edd. omnes & P. quin vel Fl. εὐδρον, quasi velit cavere ne ἑνδρον legas. δ. Ἀέρος] Pell.
 an ἄερος?

48. Ἐν δεξιᾷ] Sic supra T. I. Ζεύς. c. 6. f. M. du S.
 72. Οὐδὲν ἡμᾶς ἠδίκουν] Ἀδικεῖν esse vim inferre,
 nocere, (adeoque etiam de inanimatis rebus dici) ut
 Πρωτ. L. 2. p. 103. & V. 400. Et Apoc. 19. IX. 4.
 ἵνα μὴ ἀδικήσωσι τὸ χόρτον. adductis etiam his Luciani
 aliorumque verbis, probat Rever. Elmsl. ad N. T.
 T. 2. p. 453. Ed. Traject. J. F. R.
 80. Στειδήναι] Videtur hoc commento ridere phi-
 losophos, qui animas esse naturae igneae statuere, ut

ex fabula Promethei notum, & ex Cic. Somn. Scip.
 c. 3. ubi Commentatores vide. Unde quibusdam opi-
 nio ferebat, aquis suffocari mortis esse genus omnium
 pessimum, quod anima sic penitus exstingueretur.

86. Ὅπως ἔχουν] Conf. mox c. 33. ubi ὡς ἔχουν. Sed
 36. ὡς bis. M. du S.

89. Νεφελοκονταυροί] Ex Aristophanis avibus sum-
 ta urbs vs. 820. seqq. Κοτλφάνον nomen non mu-
 ta-

cuius timere ; neque cibum capere, neque somnum quisquam nostrum audere. Principis aula in media urbe exstructa est. Hic princeps illorum tota nocte sedet, nominatim unumquemque vocans : qui non obedi- rit, morte damnatur, ut stationis suae desertor. Mors autem est exstingui. Adstantes nos etiam simul audivimus causas lychnorum, quas tarditatis suae dicerent. Hic nostrum etiam lychnum agnovi, eum- que allocutus, quomodo domi se res ha- berent, interrogavi : isque enarravit mihi omnia. Noctem igitur illam ibi mansimus ; sed postridie solventes prope nubes naviga- vimus : ibi etiam Nephelococcygia (*Nu- biculalia*) urbe conspecta admirati sumus. Nec tamen in illam egressi sumus, vento non permittente. Caeterum regnat apud illos Coronus Cottyphionis F. (*Cornix Merulae*). Ac recordatus sum Aristophanis poëtae, viri sapientis ac veracis, cuius scriptis fidem frustra negant. Tertio inde die Oceanum satis jam clare videbamus. Terra vero nusquam, praeter eas, quae in aëre pendent, atque ipsae quoque jam igneae & supra modum fulgentes nobis videban- tur. Quarto die circa meridiem, molliter cedente vento, subsidenteque in mare de- positi sumus.

30. Cum vero tangeremus jam aquam, mirum quam supra modum delectati & gavisi simus : coenamque omnibus pro-

5 ὑπνῶσαι τις ἡμῶν ἐτόλμησεν. ἄρχεα δ' αὐτοῖς ἐν μέσῃ τῇ πόλει πεποιή, ἐνθα ὁ ἄρχων αὐτῶν, δι' ὅλης νυκτὸς κάθη, ὀνομαστὶ καλῶν ἕκαστον. ὅς δ' ἂν μὴ ὑπακούσῃ, καλαδικάζει σπυδαίνει, ὡς λιπὼν τὸ σπυδαίνω· ὁ δὲ θάνατός ἐστι σθεαδῆναι. παρ- 8 εἴωτες δὲ καὶ ἡμεῖς, ἐρωῶμεν τὰ γινγνόμενα, καὶ ἡκούμεν ἅμα τὰ λύχνων σπολογυμμένων, καὶ τὰς αἰτίας λεγόντων, δι' αἷς ἐβράδυνον. ἐνθα καὶ τὸ ἡμέτερον λύχρον ἐγνώρισα, καὶ 8 σπυρασειπὼν αὐτὸν, πρὶ τὸ κατ' οἶκον ἐκυν- θανόμεν· ὅπως ἔχοιεν, ὁ δὲ μοι πάντα διηγῆσατο. τὸ μὲν ὅτι νύκτα ἐκείνην, αὐτὸς ἐμείναμεν τῇ ὀπίσθῃ δὲ, ἀραγίς, ἐπλέο- 9 μέντων πλεονάζον τὸ γερῶν. ἐνθα δὴ καὶ τὸ Νεφε- 9 λοκοκκυγίαν πόλιν ἰδόντες, ἐθαυμάσαμεν, εἰ μέντοι ἐπέβημεν αὐτῆς· ἐγὼ εἶα τὸ πνεῦ- μα. βασιλεύει μέντοι αὐτῶν Κορωνὸς ὁ Κοτυφίανος. καὶ ἐγὼ ἐμνήσθην Ἀριστοφάνους τῷ ποιητῇ, ἀνδρὸς σοφοῦ, καὶ ἀληθοῦς, καὶ 9 μάλιστα ἐφ' οἷς ἐγράφεν ἀπιστηδύμην. τρίτη δ' ὑπὸ ταύτης ἡμέρας, καὶ τὸ Ὠκεανὸν ἤδη σαφῶς ἐρωῶμεν· γῆ δὲ ὑδάμιν, πλὴν γε τὸ ἐν τῷ αἵματι. καὶ αὐταὶ δὲ, ἐπυραγίδες ἤδη, καὶ ὑδαυγίς ἐφαντάζοιτο. τῇ τετάρτῃ δὲ 1 πρὶ μισημέριαν, μαλακῶς ἐνδιδόντ' τὸ πνεῦμα, καὶ συνζάνοντ', ὅτι τὸ θά- λατταν κατετέθημεν.

Ὡς δὲ τῷ ὕδατι ἐφαύσαμεν, θαν- 5 μάσιον ὡς ὑδαυγίς, καὶ ὑδαυγίς χαίρου- 7 μεν, καὶ δεῖπνον· πᾶσιν ἐκ τῶν παρόντων ἐποιε-

c. ὅπως] Πῶς marg. At. & P. Nil mutant Edd. d. Νεφελοκοκκυγίαν] Sic P. Bz. S. Et sic Soulius in f. correxit; haec enim Νεφελοκοκκυγίαν cum Fl. Ald. & H. e. Πυραγίς] Sic dedi ex Codd. A. P. & marg. At. W. Πυραγίς f. Πυραγίς Fl. Πυραγίς Ald. Fr. P. S. Bz. & H. f. Πᾶσιν] Deest in Fl.

tarim, cum apte ad hanc rempublicam congruat.

f. M. G.

93. Κοτυφίανος] Ait se pervenisse in urbem Νεφε- 7 λοκοκκυγίαν, cuius Rex fuerit ὁ Κορωνὸς ὁ Κοτυφίανος. Puto scripsisse Lucianum Κοκκυφίανος, ridicule for- 7 mata voce a κόκκος & κοκκύς.

f. G. G.

Ibid. Ἀριστοφάνους] Aristoph. Op. p. 565. M. du S.

98. Πυραγίς] Angl. πυραγίς. f. B.

Πυραγίς] Ita A. & P. Reliqui πυραγίς, nisi quod Fl. πυραγίς, f. πυραγίς habent. M. du S.

1. Μαλακῶς ἐνδιδόντες] Conf. supra T. I. Apol. pro 7 Metc. c. 4. p. 712. καὶ ἐνδιδόντες φυγῶν. Vel potius 7 Hermot. c. 24. p. 763. ubi plane similem phrasin ex 7 Aristoph. Plut. 488. addidimus. Et infra Toxar. c. 11. Ubi fens. viia hujus verbi pluribus explicat. Op- 7 positum ἐκιδόντες vide hac ipsa Ver. Hyst. c. 6. f. F. R. 7. Ἀπει-

M 3.

ἔποιεμεθα, καὶ ἡ ἀπορρίψαντες, ἐνηχόμεθα.
καὶ γὰρ ἔτυχε γαλήνη ἦσα, καὶ εὐσταθὲν τὸ
πέλαγος. Ἔοικε δὲ δεῖχῃ κακῶν μειζόνων
γίγνεσθαι πολλάκις ἢ πρὸς τὸ βέλτιον με-
ταβολή. καὶ γὰρ ἡμεῖς δύο μόνας ἡμέρας ἐν
ὕδατι πλεύσαντες, τὴν τρίτην ὑποφαινήσθαι,
πρὸς ἀνίχοντα τὸ ἥλιον ἀφ᾽ ὧν ὁρῶμεν θηρία καὶ
κῆτη, πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα, ἐν δὲ μέ-
γιστον ἀπάντων, ὅσον σταδίῳ χιλίων καὶ
πεντακοσίων τὸ μέγεθος. ἐπῆναι δὲ κεχηρὸς,
καὶ πρὸ πολλῆς ταραχῆς τὴν θάλατταν, ἀφ᾽ ὧν
τε περικλυζόμενον, καὶ τὸς ὀδόντας ἐκφαί-
νον, πολλὸν τὴν πᾶσιν ἡμῖν φαλλῶν ὑψηλοτέ-
ρας, ὅξεϊς δὲ πᾶντας ὥσπερ σκόλοπας, καὶ
λευκὰς ὥσπερ ἐλεφαντίνους. ἡμεῖς μὲν ἐν τῷ
ὑστατον ἀλλήλους προσειπόντες καὶ πε-
βάλλοντες, ἐμύρομεν τὸ δὲ ἤδη παρῆν, καὶ
ἀναρροφῆσαι ἡμᾶς, αὐτῇ νηὶ κατέπιεν. ἔ-
μυρται ἔφθη συναρράξαι τοῖς ὀδοῦσιν, ἀλ-
λὰ δεῖξαι τὰ ἀραιωμάτων ἢ ναῦς εἰς τὸ εἶσθαι
διεξέπεισεν.

praesenti copia praeuimus, & in mare nos
abjicientes natavimus, forte enim serenitas
erat, & tranquillum mare. Videtur vero
maiorum saepe malorum initium esse muta-
tio in melius. Etenim nos solos duo dies
in mari cum navigassemus, illucescente
tertio, ad orientem solem subito videmus
belluas ac cetos, multos quidem etiam a-
lios; unum vero omnium maximum mille
& quingentorum stadiorum magnitudine,
contra nos autem veniebat hians & longe
ante se mare perturbans, spuma undique
alludente, dentes exserens, multum phallis
apud nos excelsiores, palorum instar omnes
acutos, & eboris in modum candidos. Nos
igitur ultimum allocuti & complexi nos
invicem, expectare: at ille jam adest, &
reforbens ipsa nos cum navi haurit. Ne-
que tamen dentibus nos statim commi-
nuit, sed per interstitia eorum navis illa-
psa est.

31. Cum

a Ἀπορρίψαντες] Alii ἀποβάτες Coll. Vulgatam servant Edd. omnes. b Κήτη] Κήτη L. c Περιβάλλοντες] Sic Fl. Περιβαίνοντες ceterac. d Συναρράξαι] Συναρᾶσαι Fl.

7. Καὶ ἀποβάτες ἐνηχόμεθα] Γραι. καὶ ἀπορρίψαντες
ἐνηχ. G.

19. Φαλλῶν] * Ἐν τῇ περὶ τῆς Συρίας θεοῦ λόγῳ † με-

μηται τὰ φαλλῶν τούτων, ἰθὺς δὲ ἀναβαίνουσιν λόγῳ
ἀνακρίναι. εἰς δὲ αἱ φαλλῶν εἶναι τραπέζων ἰγγυῖναι τὸ
ἔργον. V.

* Hoc Scholion male olim ad verbum ἐκλόπας relatum,
jam in sedem suam retractum.

† Μίμνεται] Μίμνεται V. male. Et post φαλλῶν legebatur

την pro τῶν ac mox iterum τῶν ante ἀνακρίναι, quod
monente Salmo deleti, & ἰγγυῖναι pro vulgato ἰγγυῖναι dedi.
J. F. R.

7. Ἀπορρίψαντες, ἐνηχόμεθα] Elliptice pro ἀπορρί-
ψαντες ἑαυτοὺς ἐκ τῆς ναῦς, ἐνηχόμεθα. Pariter Lucas
in Act. Apost. XXVII. 43.

Ἀπορρίψαντες] Vide etiam Ἀλ. c. 9. M. du S.

Ἀπορρίψαντες] Adscripsit Soutz aliquem conje-
ctasse, forsan ἀπορρίψαντες legendum. Sed ἀπορρίψαντες
voluit, a ῥύπτῳ abstergo, sordes abluo, tumque profe-
cto non male quidem; verum vulgata non est mo-
venda, nam & sic in loco N. T. quem L. Bos indi-
cat, ἐκλύσαι — ἀπορρίψαντες πρώτους ἐπὶ τὴν γῆν ἐβί-
ναι.

19. Φαλλῶν] Idem vid. supr. c. 22. M. du S.

Φαλλῶν] Quales describit in lib. de Dea Syria no-
stet. J. M. G.

20. Σκόλοπας] Conf. supr. de Merced. Cond. c. 3.
M. du S.

22. Περιβάλλοντες] Fl. optime. Reliquae περιβαίνον-
τες. M. du S.

Περιβάλλοντες] Florentinam eo lubentius secutus sum,
quod hoc verbum de amplexantibus & osculantibus
proprie usurpatur. Sic Long. Pass. IV. 125. (Ed. Moll.
p. 133, numero per errorem typothetarum depravato)
αὐτοὶ πάντες περιβάλλοντες, καταφίλουσιν χαίροντες, & L. IV.
p. ult. Δάφνις τὴν ἑλπίδα περιβάλλοντες ἀλλήλους. Nec re-
fert illuc laetitiae signum esse, hic metus & valedi-
centium; valedicentes enim aeque se amplexantur ac
gratulantes. Ne plura in re nota congeram. J. F. R.

25. Συναρράξαι τοῖς ὀδοῦσιν] Contra mentem Lucia-
ni reddunt haec verba: At dentibus non confregit prius,
quam per eorum raritatem intro navis decidisset. Con-
tra mentem Luciani, inquam, nam navis illa pror-
sus non fuit contracta, nec dentibus belluae, nec in
ejus

31. Cum vero intus jam essemus, primo tenebrae, neque videbamus quidquam. Postea illo hian- te, videmus cetum magnum, (*speciem alvi*) & latum undique & altum, satis capacem, ut decies mille hominum in eo urbs habitaretur. Projecti in medio & pisces minores, & animalia multa alia concisa, & navigiorum vela atque ancorae, & hominum ossa & sarcinae. In medio & terra & colles erant, ut mihi videbatur, de limo quem glutiebat confidentes. Igitur silva in illis & omnigenae arbores nascebantur, & olera germinaverant, cultisque omnia similia. Ambitus terrae illius stadia ducenta quadraginta. Videre autem erat marinas aves, laros, Halcyones, quae pullos in arboribus educerent.

32. Tunc quidem igitur abunde ploravimus. Deinde vero, excitatis a me sociis, navem firmavimus, atque igni filicibus excusso, coenam de his, quae ad manum essent, paravimus: jacebant autem

Ἐπεὶ δὲ ἔειδον ἡμεῖς, τὸ μὲν πρῶτον, σκότος ἦν, καὶ οὐδὲν ἐωρώμεν ὑστέρων δὲ αὐτοῦ ἀναχανόντος, εἶδόμεν· κῦτος μέγας, καὶ πάντη πλατὺς, καὶ ὑψηλὸς, ἱκανὸν μνηστῆρα πάλαι ἐνοικεῖν. ἐκεῖνο δ' ἐν μέσῳ καὶ μικροὶ ἰχθύες, καὶ ἄλλα πολλὰ θηρία συγκατομμένα, καὶ πολλῶν ἰστία καὶ ἄγκυραι, καὶ ἀνθρώπων ὄστρα, καὶ φορτία· καὶ μέσον δὲ, καὶ γῆ, καὶ λόφοι ἦσαν, ἐμοὶ δοκεῖν, ἐκ τῶν ἰλῶν ἢ κατέπεσε συνίζανσα. ὕλη ἦν ἐπ' αὐτοῖς, καὶ δένδρα παντοῖα ἐπιφύκει, καὶ λάχανα ἐβεβλαστήκει, καὶ ἐώκει πάντα ἐξηργασμένοι· πελόμετρον δὲ τῆς γῆς σταδίοι 240· χόριοι καὶ τεσσαράκοντα. ἦν δὲ ἰδεῖν καὶ ὄρεα τὰ θαλάσσια, λάρυες, καὶ Ἀλκυόνας, ὅτι τὰ δένδρα νοστήνουντα.

Τότε μὲν ἦν ὅτι πολλὸν ἐδακρύομεν ὕστερον δὲ ἀναστήσας τῆς ἐταίρας, τῷ μὲν ναῦν ὑπεστηρίξαμεν αὐτοὶ δὲ τὰ πυρεῖα συντρίψαιτες, καὶ ἀνακαύσαιτες, δεῖπνον ἐκ τῶν παρόντων ἐποιήμεθα. παρέχειτο δὲ ἀφθονα

- e. *Κῦτος*] Sic Fl. *Κῦτος* cett.

46. *Τὰ πυρεῖα συντρίψαιτες*] Τοὺς πυρεῖας λίαν λίαν.

ejus ventre. sed integra iterum emissa, quando mortua erat bellua, ut videre est in principio L. 2. *Ver. Hist.* Voluit autem Lucianus his verbis indicare, os ejus belluae, & vacua inter dentes spatia adeo vasta fuisse, ut opus non esset dentibus prius confringere navim, & sic per partes eam absorbere, sed integram navim illaefactam per dentium raritates facile potuisse transire. Veritas igitur locum: non vero densibus prius comminuit, sed per eorum interstitia navis in ventrem decidit. Hae in *Obs. Crit.* p. 52.

Συντρίψαι] Nihil mutandum. Jam olim observant Grammatici saepius duplicari hic literam *P*. Adde etiam *Ir. B.* prope finem.

30. *Κῦτος*] Ferri non potest *κῦτος*. Lege itaque cum Fl. *κῦτος*. Vide tamen *Brewerwood* pag. 133. *Of long. &c.*

Κῦτος] Lubens adripui scripturam Florentinae; nam vulgata *κῦτος*, *cete*, sensum exhibet satis absurdum: Etenim vel omnia hujus historiae commenta merito absurda dixeris, tamen orationis nexus non debet esse absurdus. Nihil autem in sequentibus est, unde liquet, homines in *Ceto* sedentes, alium cetum vidisse.

Sed quid simplicius est, quam ut in eo latentes, partes ejus internas perlustrarint? Quare *κῦτος* hic intelligo *tartareum capaxis alvi speciem*, ut Phaedr. loquitur IV. 5. quem tum perspicere dabatur, cum bellua hiaret, lumenque ante negatum per os admitteret. Est vero *κῦτος* proprie alveus navis, vid. *Polluc.* Onom. I. 87. p. 58. Et *venter*, vid. notam *Kubniz*. Ediderunt autem in *Polluce* *κῦτος* prima acuta, cum tamen fateantur, MSS. habere *κῦτος*. At versa vice L. 2. p. 171. *κῦτος* dedere, quum MSS. ibi *κῦτος* legere adfirmit editor. Quod quidem cur factum, non video; nam si differentiam statuissent, quod posteriore loco *cranii capacitas* significetur, monuissent forsitan. Verum nihil differentiae video, quum de quavis capacitate vas ingens referente, dicatur; nec adeo moror accentum, qui in syllaba ancipiti interdum ab aliis fit circumflexus, ab aliis acutus. Mallet tamen *κῦτος* utroque loco, ex analogia, ut *μῦθος*, *ῥῖνος* & similia, quae circumflecti amant. Versio Cl. *Geß.* ad vulgatam est composita, ideo reliqui eam, sed mutatae lectionis versionem ei adjiciens, ne mihi nimis sumissem dicar.

J. F. R.
24. *Of long.*]

καὶ παντοδαπὰ κρέα τῶν ἰχθύων, καὶ ὕδωρ ἔτι
τὸ ἐκ τῆς ἐωσφόρου εἶχον. τῇ ὅπσει δὲς
ἀναστάντες εἰς πόλιν ἀναχάνοι τὸ κῆτος,
ἐωρῶμεν ἄλλοι μὲν ὄρη, ἄλλοι δὲ μόνον τὸ
ὕψος, πολλάκις δὲ καὶ ἡῶς. καὶ γὰρ ἡδῶ
νόμιστα, φερομένης αὐτῆς ὁξέως πρὸς πᾶν
μέρος τῆς θαλάσσης. ἐπειδὴ δὲ ἐβάδες τῆς
ἀστρίβης ἐγγιγνόμεθα, λαβὼν ἑπτὰ τῶν
ἐταίρων, ἐβάδιζον εἰς τὴν ὕλην, θεωρήσαντες
τὰ πάντα βυλόμην. ἔγω δὲ ὄλης πέν-
τε διελθὼν σταδίας, εὖρον ἱερὸν Ποσειδῶνος,
ὡς ἐδήλω ἡ ὅπσις, καὶ μετ' ἐπὶ πολὺ, καὶ
τάφους πολλὰς, καὶ τήλας ἐπ' αὐτῇ,
πλησίον τε, πηγὴν ὕδατος ἀγρυγῆς,
ἔτι δὲ καὶ κυνὸς ὑλακὴν ἡκούμεν, καὶ καπνὸς
ἐφαίνετο πῶρρωθεν, καὶ τινα καὶ ἑπαυλιν εἰ-
κάζομεν.

Σπυδῇ ὅν βαδίζοντες, ἐφιστάμεθα πρεσ-
βύτῃ καὶ νεανίσκῳ, μάλα προθύμως πρᾶ-
σιάν τινα ἐργαζομένοις, καὶ ὕδωρ ἀπὸ τῆς πη-
γῆς ἐπ' αὐτῷ διοχετεύουσιν ἡδύντες ὅν
ἄμα, καὶ φοβηθέντες, ἔστημεν καὶ κείνοι δὲ
ταυτὸν ἡμῖν ὡς τὸ εἶδος παρόντες, ἀναυδοὶ
παρεστήκεισαν χρόνῳ δὲ ὁ πρεσβύτερος ἔφη,
τίνες ὑμεῖς ἄρα ἐστέ ὧς ξένοι; πότερον, ἔφη,
τῶν ἐκαλίων δαιμόνων, ἢ ἀνθρώποι δυστυχεῖς,
ἡμῖν πῶς ἀπλήσιοι; καὶ γὰρ ἡμεῖς ἀνθρώποι ὄν-
τες, καὶ ἐν γῇ τραφέντες, νῦν θαλάσσιοι γε-
γόνκαμεν, καὶ συνηχόμεθα τὰς περὶ ἐχθρὸν τῆ-
τος θηρίῳ, ἐδ' ὁ πᾶσιν ἀκριβῶς εἰδόν-
τες. τεθνάναι μὲν γὰρ εἰκάζομεν, ζῆν δὲ πρᾶ-
τευόμεν. πρὸς ταῦτα ἐγὼ εἶπον, καὶ ἡμεῖς
τοὶ ἀνθρώποι νεκροὶ, ὧς πᾶτες, ἐσμέν,
αὐτῷ σπάφει πρῶτον καταποθέντες. πρὸς ἡ-

copiosae & omnis generis carnes piscium;
aquam vero de Lucifera adhuc habebamus.

Postridie cum surrexissimus, quoties hia-
ret cetus, vidimus alias quidem montes,
alias caelum solum, saepe etiam insulas;
sensimusque adeo, ferri illum celeriter in
omnes maris partes. Cum jam huius com-
morationis consuetudinem quandam contra-
xissimus, assumptis septem sociis, in silvam
ingressus sum, perspexitur omnia. Quin-
que nondum integra stadia progressus,
Neptuni templum inveni, ut indicabat in-
scriptio: neque multo post sepulcra etiam
multa, & in iis columellas, atque in pro-
ximo fontem aquae pellucidae. Adhaec
canis latratum audivimus, & fumus appa-
ruit e longinquo. Habitationem etiam con-
spicere quandam potuimus.

33. Diligenter igitur progressi, seniori
cuidam & juveni adstitimus, studiose exer-
centibus hortum olitorium, atque de fonte
aquam in eum derivantibus. Delectati si-
mul & territi constitimus: & illi quoque
eadem qua nos ratione, ut facile est ad ex-
istimandum, affecti, voce interclusa sta-
bant. Post moram aliquam senex, *Qui vos
igitur estis*, inquit, *hospites? Utrum marini
quidam daemones, an homines infelices, no-
bis similes?* Etenim nos quoque homines nati
ἐν τῇ γῇ nutriti marini jam facti sumus,
ὅτι cum bellua hac, quae nos continet, na-
tamus, nec accurate, quid de nobis fiat, scien-
tes: mortuos enim nos esse conjicimus, vivere
tamen credimus. Ad haec ego, *Et nos sa-
ne*, inquam, *homines novi advenae sumus*,
pater, ipsa enim navi nudius tertius hausti.

Mo-

a Ὀξίως] Ὀξίως Fl. male. b Πάτερ] Πάτερ σοι aliquem conjicere legendum notat M. du S. Sed nulla Ed.
id habet. Fl. vero ὁ πᾶσι ἀνθρώποι. ita ut ἀνθρώποι bis legatur.

54. Ὀξίως] Florentinae lect. Ὀξίως malam esse, vid.
in ox cap. 40. f.

81. Τοῖς] Quid haec particula saepe in oratione,
quasi superflua, valeat, tamen non ignoro. * At
hoc quidem in hoc loco legendum censeo, cu.

M. du S.

82. Αὐτῷ σπάφει — καταποθέντες] Pro ἐν αὐτῷ σπά-
φει. Ita quoque Alciphron, I. Ep. 2. p. 12. ἀφίς τὸ
φάρμακον αὐτῷ ἰχθύϊ, ἀφίς δὲ ἡμῶν αὐτῷ τῷ σπάφει.
Ad quae verba Cl. Bergler. plura similia adfert, quae
nec repetam, nec augebo, quia nota.

90. Ὁ δὲ, ἡ πρῶτον, ἔφη, καὶ ἔκ. A scopo abi-

et

Modo vero progressi sumus, exploraturi haec se sibi quomodo habeat: multa enim & prolixa videbatur. Duxit autem nos genius aliquis, ut ne videremus, disceremusque, non solos nos in hac includi bellua. Sed enarra-
tam nobis fortunam, qui sis, & qua ratione hic intraveris? Ille vero negavit, se prius, vel dicturum nobis, vel quidquam a nobis quaesitum, quam hospitali nos munere, prout copia jam esset, impertisset, assumptosque nos in domum deduxit, quam sibi fecerat usibus satis commodam, & lectos in ea struxerat, paraveratque reliqua. Hic tum apposuisse nobis olera & arboreos fructus, & pisces, vinumque ministrasset, satiatos interrogavit, quid nobis accidisset? Hic ego ordine enarraui omnia, tempestatem, & quae in insula contigerant, & navigationem per aëra, & bellum, & reliqua ad descensum usque in piscem.

34. Ille vero admiratus supra modum, vicissim ipse suas res enarravit, sic exorsus: *Genere, Hospites, sum Cyprius. Mercaturae causa patria egressus cum filio, quem videtis, & servis multis aliis, in Italiam navigavi, onera varia magna navi vehens, quam in ore celi solutam forte vidistis. Ac ad Siciliam usque feliciter navigavimus. Inde vero valido vento abrepti, tertio die in Oceanum delati sumus. Hic incidentes in totum & viri omni morte privati, duo nos, mortuis reliquis, servati sumus. Sepultis vero sociis, atque aede Neptuno aedificanda, hanc vitam vivimus, olera in horreo colantes, in reliquo ci-*

δομεν δὲ νῦν, βυλόμενοι μαθεῖν τὰ ἐν τῇ σῦλῃ ὡς ἔχει. πολλὴ γὰρ τις ἔλασι ἐφαίνετο. δαίμων δὲ τις ὡς εἰκεν ἡμᾶς ἡγαγε, σέ τε ὁλοκρῆτες, καὶ εἰσορῶντες ὅτι μὴ μόνοι ἐν τῷδε καθείργμεθα τῷ θηρίῳ· ἀλλὰ φράσον ἡμῖν ἢ σεαυτὴ τύχην, ὅστις γούαν, ἢ ὅπως δεῦρο εἰσῆλθες. ὁ δὲ, ὡς πρότερον, ἔφη, εἶρεν ὑδὲ πυνθεῖα παρ' ἡμῶν, πρὶν ξενίων τ' παρόντων κτεσθῆναι, ἢ λαβὼν ἡμᾶς ἡγεν' ὅππῃ τ' οἰκίαν, ἐπεποίητο δὲ αὐτάρκη, ἢ τιβάδας ἐνωκοδομήσῃ, ἢ τάλ-
95 λὰ ἐξήριστο. πῶς θεοὶ δὲ ἡμῖν λάχανά τε, ἢ ἀκρόδρυα, ἢ ἰχθύς, ἔτι δὲ ἢ οἶνον ἐγχεῖας, ἐπεὶ ἰκανὸς ἐκορέσθμεν, ἐπυνθά-
96 νετο ἃ ἐπεπόνθειμεν· καὶ γὰρ πάντα ἐξῆς διηγησάμεν, τὸν τε χειμῶνα, ἢ τὰ ἐν τῇ ἰήσῳ, ἢ τ' ἐν τῷ αἰερί πλῆν, ἢ τ' ὠδλε-
97 μον, ἢ τὰλλα, μέχρι τ' ἐς τὸ κῆτος καλὰδύσεως.

Ὁ δ' ὑπερβαυμάσας, ἢ αὐτὸς ἐν μέρει στα καθ' αὐτὸν διεξῆναι, λέγων, Τὸ μὲν γέ-
98 ναι αἰμί, ὡς ξένοι, Κύπριοι. ὁρμηθεὶς δὲ κατ' ἐμπορίαν ὑπὸ τ' πατρίδ' ἢ πᾶσι-
99 ὅδς, ἐν ὁράτε, ἢ ἄλλων πολλῶν οἰκετῶν, ἔπλεον εἰς Ἰταλίαν, ποικίλον φορτίον κο-
100 μίζων ὅππῃ πρὸς μεγάλης, ἢ ὅππῃ τὸ μάλιστ' ἀφ' ἀλελυμένη ἴσως ἐωράκατε. μέχρι μὲν ἐν Σικελίας, εὐτυχῶς διεπλεύσαμεν. ἐκείθεν δὲ ἀρπασσέντες ἀνέμῳ σφοδρῷ, τρι-
101 παῖοι ἐς τ' Ὀκεανὸν ἀπὸ τῆς κρήνης, ἐνθα τῷ σῆκετι κατετυχόντες, ἢ ἀπ' ἀνδρῶν καταπο-
102 δέκτες, δύο ἡμεῖς, τ' ἄλλων σποθανόντων, ἐσάθημεν. θάλασσης δὲ τῆς ἐταίρης, καὶ γὰρ τῷ Ποσειδῶνι δευόμενοι, τριτονὶ τ' βίον ζῶμεν, λάχανα μὲν κηπέοντες, ἰχθύς δὲ

σι-

εἰς Κανίγγου] Κανίγγου Bl. Sed vulgatam servant J. H. P. &c. & Cod. P. d. Ἀπύχθμεν] Nihil a vulgata abire Pl. J. H. nota Solam.

erravit, qui haec ita transtulit, Ille vero, non prius dicam, inquit, nec intelligetis ex me, quam hospitio excepit praesentibus bonis fruamini. Senlus est: ille vero negavit se dicturum, aut ex nobis sciscitanturum esse prius, quam hospitium suū quas habebat, nobis

Tom. II.

impertisset. Et hoc velle Lucianum, liquet ex iis quae sequuntur: ἐπεὶ ἰκανὸς ἐκορέσθμεν, ἐπυνθά-
103 νετο. Et inferius, ὁ δὲ ὑπερβαυμάσας, ἢ αὐτὸς ἐν μέρει στα καθ' αὐτὸν διεξῆναι. L. Ben.

N

28. Aet.

σιτέμενοι καὶ ἀκρόδρυα. πολλὰ δὲ ὡς ὅρα-
 τε ἢ ὕλη, καὶ μὴ καὶ ἀμπέλους ἔχει πολ-
 λὰς, ἀφ' ὧν ἴδεις οἶνον γίνεσθαι καὶ τὴν
 πηγὴν δὲ ἴσως εἰδέτε καλλιγῆ καὶ ψυχρο-
 τὰτ' ὕδατος. εὐνὴν δὲ σὺν τῷ φύλλον
 ποιούμεθα, καὶ σὺν ἄφρονον χέρομεν, καὶ ὄρεα
 δὲ θηρεύομεν τὰ εἰσπετόμενα, καὶ ζῶντας
 ἰχθύς ἀγρεύομεν ἐξόντες ὅπτι τὰ βραγχία
 τῶ θηρίῳ, ἐνθα καὶ λαβόμεθα, ὁπόταν ἔπι-
 θυμώσωμεν. καὶ μὴ καὶ λίμνη ἢ πῶρρον ἔστι
 ἀλμυρὰ, σταδίων εἴκοσι πλὴν μετρεται, 30
 ἰχθύς ἔχουσα παλιδοαπὲς. ἐν ἣ καὶ νηχόμε-
 θα, καὶ πλέομεν ὅπτι σκάφης μικρῆς, ὅς γε
 ἐναυπηγησάμεν ἔτη δὲ ἡμῖν ἔστι καὶ κα-
 πόσεως ταῦτα ἐπὶ καὶ εἴκοσι.

Καὶ τὰ μὲν ἄλλα ἴσως φέρειν δύναμεθα 35
 οἱ δὲ γείτονες ἡμῖν, καὶ πᾶσαι, σφόδρα
 χαλεποὶ, καὶ βαρεῖς εἰσιν, ἀμικτοὶ τε ὄν-
 τες, καὶ ἀγριοί. ἢ γὰρ, ἔφη ἐγώ, καὶ ἄλλοι τι-
 νές εἰσιν ἐν τῇ κήτῃ; πολλοὶ μὲν ὄν, ἔφη, καὶ

200 piscibus utentes & arborum fructibus. Sil-
 va autem, ut videtis, proluxa, vites etiam
 habet multas, de quibus vinum fit suavissi-
 mum. Et fontem forte vidistis pulcherrimam
 aquae & frigidissimam. Cubilia facimus de
 foliis, & igne utimur copioso, & aves an-
 cupio capimus involantes, & vivos piscamus
 pisces, exentes in branchia beluae, ibi etiam
 ubi volumus lavamus: nam & lacus non por-
 ro est salis, viginti stadiorum ambitum, pis-
 ces alens omnigenos, in quo natamus etiam,
 & in parva scapha navigamus, quam ego
 fabricatus sum. Anni nobis processerunt, a
 quo hausti sumus, septem & viginti.

35. Ac reliqua ferre forte possumus: ast
 vicini nostri, qui juxta habitant, difficiles
 admodum & graves sunt, insociabiles atque
 feri. Ecquid enim, inquam, alii quoque
 sunt in ceto? Multi vero, inquit, itque in-
 hospi-

a Ταῦτα] Et hic Fl. J. & H. cum vulg. facere notat Solan.

28. Λούμεθα] Huc pertinet quod Clar. Juss. in
 Lectt. Lucian. p. 11. & 12. monuit scribens: Λού-
 μαι, inquit Thomas Mag. πάντῃ Ἀπτικοί, καὶ λούσθαι.
 Sed & Λούμαι habet Lucian. in Ver. Hist. p. 337. (i.
 e. hoc loco) Haec ille. Aristoph. vero amat λούσθαι
 & λούμενος dicere, ἀπὸ τοῦ τamen pro ἀπὸ τοῦ Bisitum
 ait merri causa dictum, vid. Cl. Maistre de Dia-
 lect. p. 9. Ex uno autem Luciani loco nihil confici-
 tur, dices; cum alibi plerumque in aor. & fut. hoc
 verbo utatur, ubi contractio locum non habet: sed
 & T. I. Nigr. c. 13. p. 52. λούμενος non λούμενος sine
 varietate legitur, nec non postea; quare rursus ajo,
 non ἀπὸ τοῦ τamen Lucianum. J. F. R.

45. Τριτονομήδης] τὰ μὲν ἀνθρώποις ἰσχυροί, τὰ
 δὲ κατὰ τοὺς γαλιῶτας] Interpres: Tritonomenetes,
 superioribus partibus similes hominibus, inferioribus ve-
 ro felibus. male. γαλιῶτας hic non sunt feles, sed pis-
 ces, qui γαλιῶται dicuntur, & alio nomine χιφίαι,
 Latinis etiam Xiphiae. Sed ratio compositionis hujus
 vocis quae? Triton fingitur quidem monstrum ma-
 rinum, superiore parte hominem referens, sed μὲν-
 δης est hircus, sive ipse Pan. Vide Herodot. lib. 11.
 c. 46. & Suidam. Mihi non liquet. quaerant otiosi.
 Quid enim μὲνδης cum Xiphia aut etiam fele, si id
 malis, habet commune? J. G. G.

Τριτονομήδης] Τριτονομήδης appellatio monstri
 ex Tritone, marino homine, & hircō composi-
 ti, quem Μινώτα esse Aegyptiis, notum ex Herodo-

to. Sed quid ad hunc γαλιῶτας, sive fellionem dicas,
 sive felem, sive mustelam denique? Itaque metuo, ne
 hic etiam lacuna sit, ut modo circa Λοκίον ob-
 servatum est. J. M. G.

48. Θυνοκέφαλοι] In S. κυνοκέφαλοι. In reliquis Θυ-
 νοκέφαλοι. quod ego cur mutari, manifestum est; vide
 etiam c. 38. M. de S.

Θυνοκέφαλοι] Θυνοκέφαλοι Aldus, quod ortum videtur
 ex Θυνοκέφαλοι, q. d. thynnicipites. Thynnus piscis
 nobilis, cum cancriis commode jungitur. Si allego-
 riam spectes, notum est brutum quendam impetum
 multitudinis ea imagine notari. Sed deinde ipse quo-
 que Aldus dedit κυνοκέφαλους. Et nota quoque pi-
 scem esse, notum. J. M. G.

Θυνοκέφαλοι] Et si Parisina κυνοκέφαλοι praeter-
 bat, tamen in versione Thynoccephali, expressum erat,
 unde facile patet quid edi voluerit. J. F. R.

50. ἑαυτοῖς] Et sic legere Florentinam cum Juss.
 notaverat Solanus. Quid tum? non enim opus erat
 aliam lectionem quaerere. ἑαυτοῖς enim sic amare po-
 ni pro ἀλλήλοις se invicem, vel mutuo, nisi satis no-
 tum est, vid. ex veteri Lexico, in Biblioth. Coslin. p.
 233. quod ait; ἑαυτοῖς, ἀπὸ τῶ ἀλλήλοις, ὡς Ἀσινὰ
 λέγουσι. Adde Thucyd. IV. 25. p. 253. f. καὶ ὁ ὅρκος
 λαοὶ καὶ ἐπὶ ἑαυτοῖς, & se mutuo adhortati. J. F. R.

Ibid. Πεισιπύδοι] Active hic ponitur, ut πεισιπύδοι si-
 militer active ap. Alciph. I. ep. 8. καὶ δύναιτο τὸ ἀπὸ
 συμφορῶν συμβουλεύσασθαι. Ubi Cl. Bergl. bene monet,
 praec-

hospitales, & figura horribili. Occidentales ⁴⁰ αἰετοὶ, καὶ τὰς μορφὰς ἀλλόκοτοι. τὰ μὲν
 enim partes silvae & versus candam fixas, ἡ δὲ ἑσπέρια καὶ ἑσπέρια τῆ ὕλης, Ταριχᾶνες οἰ-
 Tarichanes (Salfamentarii) habitant, gens κῆσιν, ἔθνη ἐγχελευπὸν, καὶ παραβοπρό-
 anguillinis oculis, & vultu cancrino, pu- σαπὸν, μάχιμον, καὶ θρασὺν, καὶ ὠμοφάγον.
 gnax, audax, crudivora. Alerium vero la- τὰ δὲ τῆ ἑτέρας πλευρᾶς, καὶ τῆ δεξιῶν τοῖ-
 tus, ad parietem dextrum, Tritonemendetes ⁴⁵ χον, Τριτωνομῦνδες, τὰ μὲν ἄνω, ἀν-
 tenent, superiori parte hominibus similes, in- θρώποις ἰσικότες, τὰ δὲ κάτω, τοῖς γα-
 feriori autem mustelis. Minus tamen hi in- λειώταις ἦσαν μέντοι ἀδελφοὶ εἰσι τῇ ἄλλῃ.
 iusti sunt reliquis. Sinistra vero Carcinochi- τὰ λαὰ δὲ, Καρκινόχειρες, καὶ ὀθυνα-
 res, (cancrimani) & Thyngocephali (canicipi- κέφαλοι, συμμαχίαν τε καὶ φιλίαν πρὸς
 tes) qui belli societatem atque amicitiam inter ⁵⁰ εἰαυτὸς πεποιμένοι. τῇ δὲ μεσόγειαν νέμοντι
 se fecere. Mediterranea habitant Paguradæ Παγυράδαι, καὶ ὀψιτόποδες, γένος μα-
 & Psittopodes, bellicosum genus & cursu va- χιμον, καὶδρομικώτατον. τὰ εἰσα δὲ πρὸς
 lens maxime. Orientales vero & vicinae ori- αὐτῶ τῷ ἑσπέρῳ, τὰ πολλὰ μὲν, ἔρημά
 partes, desertae sunt maiorem partem, quod ⁵⁵ ἔστι, προσκλυζόμενα τῇ θαλάττῃ. ὁμοῦς
 mari alluvitur. Tamen haec ego habeo Psit- δὲ ταῦτα ἐγὼ ἔχω, φόρον ὀψιτόποσιν
 topodibus vestigal pendens quingenta quotannis ⁶⁰ ὑποτελῶν ἐκάστῳ ἔτους, ὅσῃρα πρὸς βασιλίσσιν.
 ostrea. Ταύτη μὲν ἡ χώρα ἔστιν ἡμᾶς δὲ
 36. At talis quidem est regio. Nobis vero χρὴ ὅραν ὅπως ὀψιτόποσιν τοσούτοις ἔθνεσι
 videndum est quomodo possimus tot contra gen- μάχεσθαι, καὶ ὅπως βιοτεύσωμεν. πόσει
 tes pugnare, & vicium quomodo quacramus.

ὀθυνακέφαλοι] Sic editum ex correctione Solani. ὀθυνακέφαλοι J. Ald. B2. H. Fl. Koenig. P. & S. c. P. & S. Sic Edd. omnes. ὀψιτόποδες Graev. ὀψιτόποδες Solan. d. Hm. Fl. Sol. c. Δοσιτόποδες] Ita habere J. Fl. H. B2. S. & P. notat M. du S. f. Biotiόσωμεν] Esse constantem lect. notat Idem. Sed J. F. S. monente ego correxi.

praeter alios sic saepe Demosthenem loqui, ut ὀψιτόποδες τιμῆς. &c. Noster supra Deor. Dial. XIV. fin. Ση-
 τὴν ὀψιτόποδιν τῇ ἑσπέρῳ. Ac non semel alibi; quae
 loca indicabit Cl. J. ad Tyrannicid. Ita οἱ καλλιπῆες
 dicebantur Athenienses qui praedia possidebant, &
 qui servos. Licet & alibi id signif. quod possidetur.
 Vid. Strab. ad Aristoph. Plut. 4. Ibid. vers. 7. ὀψιτό-
 ποδες, qui omnes, cum etiam sit, qui omnis est; vide
 comment. Sed & praeterita passiva aliorum modorum
 interdum sic ponuntur, ut Hierodiam. I. 13. ἰδιόδου-
 το δὲ πῶς αὐτῶ τῷ ψυχῶ — ἐπὶ ἀλλοῖς — σῶματος
 ἰδιόδοι. Subjugabant omnes ejus auctoritatem alias ex aliis
 volutantes. Per multa ejusmodi congerere liceret. Sed
 haec jam sufficiant. J. F. R.

51. ὀψιτόποδες, γένος μάχιμον &δρομικώτατον] Psit-
 topodes genus bellicosum & velocissimum. forte ὀψιτό-
 ποδες, qui habebant pedes instar passerum. a ψύλλῳ
 passer sc. marinus. J. G. G.

ἑσπέρια.] Vera hujus nominis scriptura ex phra-
 potenda est admodum insolenti, quae in Aez. c. 3. le-
 gitur. ἄγρῳ δὲ ἑσπέρῳ τῷ καλλιπῆς, εἰσα δὲ οἱ
 φίλαγγες ἄνθρωποι, quod non est, ut visum fuit Myrtillo
 somniant vertere, sed rui ibam, ubi ripae aggerem
 γινώσκω; sed ut recte Benediktus, comento cursu rui

ivi. Unde lux Hesychio in voce ψύλλῳ. Sed vide quae
 ad eum locum annotata reperies: aut saltem adi Epist.
 3ae. ad div. c. 5. ubi haec verba, sic emendata, leges.
 καὶ δὲ ἑσπέρῳ ἀπὸ τῶν μαλακῶν δρακόντων βουλεύσονται οἱ
 τῷ ἑσπέρῳ καὶ τῷ ὀψί. καὶ ὁμοῦς ψύλλῳ καλλιπῆς
 ἀπὸ τῶν καὶ αὐτῶν, πρὸς αὐτοῖς τοῖς πῶς καλλιπῆς
 Lege itaque ὀψιτόποδες; non, ut in omnibus libris le-
 gitur, ὀψιτόποδες. Rationem hanc esse nominis etiam
 ex eo, quod addit Lucianus, cum vocat γένος ὀψιτό-
 ποδων, patet. M. du S.

ὀψιτόποδες] Legendum videtur ὀψιτόποδες; ut cum
 παγυράδαι sociantur melius: pisciam enim nomina
 ὀψιτά & Πάγουρ. ὀψιτά quid hic sibi velit, equi-
 dem nondum intelligebam. ὀψιτά etiam adhibet no-
 ster Luc. 549. Sed tanto minus aliquid mutare au-
 sum, quia saepius idem nomen eodem modo scriptum
 recurrit. J. M. G.

59. Biotiόσωμεν] Patet vel me tacente, Lucianum
 scripsisse, ἡμᾶς δὲ χρὴ ὅραν ὅπως βιοτεύσωμεν τοσούτοις
 ἔθνεσι μάχεσθαι, καὶ ὅπως βιοτεύσωμεν. non, ut editum
 est, βιοτεύσωμεν. Est autem operae pretium ut propositi-
 onis, quo modo cum tot gentibus congradi poterimus.
 & qua ratione videri simus. J. J.

δ', ἔφη ἐγὼ, ὅτοι πάντες εἰσὶ ; πλὴν, 6
 ἔφη, τ' χιλίαν. ὅπλα δὲ τίνα εἰσὼν αὐτοῖς ;
 εἰδέν, ἔφη, πλὴν ὅσα τῇ ἰχθύων. ἐκέν,
 ἔφην ἐγὼ, ἄρισ' ἀν' ἔχει ἀφ' μάχης εἰδέν
 αὐτοῖς, ἅτε ὄνιν ἀνὸπλος, αὐτὸς γε ὠ-
 πλισμένος. εἰ γ' κρατήσομεν αὐτῇ, ἀδελῶς 6
 τοιοῦτον οἰκήσομεν. ἔδοξε ταῦτα. καὶ ἀπελ-
 θόντες ὅτι ναῦν παρεσκευάζομεθα. αἰτία
 δὲ τῷ πολέμῳ ἔμελλεν ἴσαλ', τῷ Φόρῳ ἡ
 Ῥακ ἀπόδοσις, ἥδη δ' ὑπεροπίας ἐνεσώσης.
 καὶ δὴ οἱ μὲν ἔπεμπον, τ' δασμόν ἀπαι- 7
 τήντες· ὁ δὲ, ὑπεροπικῶς ἀποκρινόμενος,
 ἀπεδίδωκε τὺς ἀγγέλους, πρῶτον οἱ Ψιτ-
 τόποδες, καὶ οἱ Παγνυράδαι, χαλεπαίνοντες
 τῷ Σκινθάρῳ (τῷτο γὰρ ἐκαλεῖτο) μὲν
 πολλῇ θορόβῃ ἐπείεσαν. 7.

Ἡμεῖς δὲ, πλὴν ἑφ' ὅσον ὑποπτεύοντες,
ἐξαυλισάμενοι, ἀνεκδήρομεν, λόχον τινα
προτάξαντες ἀνδρῶν πάντε καὶ εἰκοσιν. εἰρητῶ
δὲ αὐτοῖς ἐν τῇ ἐνέδρᾳ, ἐπαυδὼν ἰδῶσι παρ-
εληλυθότας τῆς πολέμιας, ἐπανίστασθαι
καὶ ὅπως ἐποίησαν. ἐπαυγάζαντες γὰρ, κατό-
πιν ἑκοπτοῖν αὐτῶν, καὶ ἡμεῖς δὲ καὶ αὐτοί,
πάντε καὶ εἰκοσι τὸ δεινὸν ὄντες; καὶ γὰρ καὶ ὁ
Σκίθβαρος, καὶ ὁ παῖς αὐτοῦ, συνεστρατεύον-
το, ἠτιάζομεν, καὶ συμμίζαντες θυμῷ καὶ
βίῳ, διεκινδυνεύομεν. τέλος δὲ, τροπὴν
εὐτ' ἴδ' ποιησάμενοι, κατεδιώξαμεν, ἄχρι
πρὸς τῆς Φωλεῆς. ἀπέθανον δὲ τ' ἑκατὸν πο-
λεμίων, ἑξαμύνηκα καὶ ἑκατὸν, ἡμεῖς δὲ,
εἰς, καὶ ὁ κυβερνήτης τρίγλης πλεούσης
ἀπαρεῖς τὸ μετὰ φρενον.

Ἐκείνην μὲν ἐν τῇ ἡμέρᾳ, καὶ τὴν νύκτα,
ἐκπυλίσσμενα τῇ μάχῃ, καὶ τρόπαιον ἔστη-

Quas vero, inquam, hi omnes sunt? Nulla, inquit, amplius. Quas sunt illis armata? Nulla, inquit, praeter spinas piscium. Igitur optimum, inquam, fuerit pugna cum illis congressi, inermibus nempe, nos qui arma habemus. Illos enim si vicerimus, sine metu deinde vivemus. Sic placuit: digressique ad navem, nos paravimus. Causa bellifuturi erat, vectigal non solutum, ejus jam dies instaret. Atque illi quidem misere tributum poscentes. Ille vero superba cum responso nuntios repulit. Primum ergo Psittopodes & Paguradæ irati, Scintharum (hoc enim nomen viro) magno tumultu invaserunt.

37. Nos vero suspicati invasionem , egressi domo expectamus , agmine praemisso virorum quinque & viginti , quibus praecceptum erat , ex insidiis , cum praeteregressos viderent hostes , insurgent. Et sic fecere. Insurgentes enim a tergo illos ceciderunt. Nos vero quinque & viginti numero & ipsi , cum Scintharus ipsiusque filius una pugnarent , occurrimus , animosque & fortiter configentes non sine periculo pugnavimus. Tandem vero in fugam versos persecuti sumus ad foveas suas usque. Ceciderunt hostium quidem centum & septuaginta : de nostris vero unus gubernator , costa triglae trajectus a tergo.

38. Illo igitur die ac nocte in pugnae loco mansimus, tropaeumque statuimus,

a Ἐκφυλισμένοι] Ἐκπλασμένοι alios legere dicunt Coll. Et sic habent marg. 41. P. & L. Ἐκφυλισμένοι
vero est in Coll. ipsis aequae ac in Edd. Ald. J. Fl. H. P. B2. & S. b τρύγλη] Sic recte P. B2. & S. Τρύγλη
majore litera τ. male J. Ald. Fl. Fr. H.

77. Ἐκπλισάμεθα] Γραμ. ἔκπλισάμεθα. G.

69. Τῆς προσημίας ἐγγύως]. Obscure versio Parisina: jam pacti tempore imminente. Sed προσημίας esse constitutum tempus, ut in Epist. ad Galas. IV. 2. ἐγγύως

† προδοσίας τῷ πατρὶς, producto hoc Luciani loco,
 alioque ex ejusd. *Nigrino*, *Plusarcho* item & *Æschine*,
 post alios docuit Rev. *Elser*, ad N. T. l. c. J. F. R.

spina dorsi arida delphini erecta. Postridie vero etiam alii, cognita re adsunt; dextrum cornu tenentes Tarichanes duce Pelamio, sinistrum vero Thynnocéphali, medium Carcinochires. Tritonomendetes enim quiescebant, neutris auxiliari volentes. Nos vero occurrentes illis circa Neptuni aedem, ad manus venimus, clamore utentes multo: resonuit autem speluncarum instar cetus. Illos autem in fugam versos utpotē audos persecuti in silvam, campum obtinuumus.

39. Neque multo post caduceatoribus missis & mortuos tollunt & agunt de amicitia. Sed nobis non placuit fedus: quin postridie ejus diei contra illos profecti confertim omnes delevimus, praeter Tritonomendetas. Hi enim quid fieret animadverso, cursu petitis branchiis in mare inde defilierunt. Nos vero tota lustrata regione, quae jam vacua esset hostibus, reliquo tempore metus expertes habitabamus, exercitationibus multum utentes & venatu, vineasque colentes, & fructum comportantes ex arboribus; & in universum similes videbamur hominibus in magno quodam carcere, undē fuga non est, delicate viventibus ac solutis. Annum igitur & menses octo ad hunc modum vixeramus.

40. Sed noni mensis die quinta decimo, circa saecundam oris apertionem (semel enim in singulas horas hoc faciebat cetus, ut illis hiatibus signare horas possemus)

σάμεν, ῥάχιν ἔχραν δελφίνου ἀναπήξαι. 95 τῇ ὑστεραίᾳ δὲ καὶ οἱ ἄλλοι αἰσθόμενοι παρήσαν, τὸ μὲν δεξιὸν κέραν ἔχοντες οἱ Ταριχάνες, καίχετο δὲ αὐτῇ Πηλαμῶν, τὸ δ' εὐώνυμον, οἱ Θυννοκέφαλοι, τὸ μέσον δὲ οἱ Καρρινόχειρες. οἱ γὰρ Τριτωνομένδητες ἱπποχίαν ἤσαν, ὑδαιτέροις συμμαχεῖν προαιρέμενοι. ἡμῶς δὲ προσπατήσαντες αὐτοῖς πρὸς τὸ Προπιδάμον, προσεμίξαμεν, πολλὰ βῆν χράμενοι. αὐτῇ δὲ τὸ κῆτος ἔσπεσε τὰ σπήλαια. τρεψάμενοι δὲ αὐτὲς, ἀπὸ χυμῶντας, καὶ καταδιώξαντες ἐς τὴν ὕλην, πολλὰ πόν ἐπεκρατῆμεν τῆ γῆς.

Καὶ μετ' ἐ πολὺ κήρυκας ἀποστείλαντες, κερὰς τε ἀπρήντο, καὶ πρὸς Φιλίας διελύοντο. ἡμῶς δὲ ὅτε ἐδόκη σπένδαν, ἀλλὰ τῇ ὑστεραίᾳ χωρήσαντες ἐπ' αὐτὲς, πάντας ἀρδῶν ἐξέκοψαμεν, πλὴν τῶν Τριτωνομενδέων. οἱτοὶ δὲ ὡς εἶδον τὰ γινόμενα, διασπράττοντες ἐκ τῆ βραγχίαν, ἀφῆκαν αὐτῶν ὡς πλεῖν θάλασσαν. ἡμῶς δὲ πλεῖν χώραν ἐκτελόντες, ἐρημον ἦδη ἔσαν. τῶν πολεμίων, τὸ λατὸν, ὁδῶν κατακῆμεν, τὰ πολλὰ γυμνασίους τε καὶ κινήσεισιν χράμενοι, καὶ ἀμπαλινάροντες, καὶ τὰ κάρπον συγκομιζόμενοι τῶν δένδρων. καὶ ὅλας, ἐσκαίμενοι τοῖς ἐν δεσμότηρι μεγάλῃ καὶ ἀφύκτῳ τρυφῶσι, καὶ δεινότητι. ἐναικτὸν μὲν ἦν, καὶ μόνον αὐτὰ τῶντον δίνουσι τὸν τρόπον.

Τῷ δ' ἐνάτῃ μηνί, πρὸς πετὴν ἰσαμύν, πρὸς τὴν δευτέραν τῷ σώματος ἀνοίξιν (ἀπαξ γὰρ δὴ τῷτο χῆτι πλεῖν ὦραν ἐκάστην ἐποίει τὸ κῆτος), ὅτε ἡμῶς πρὸς τὰς ἀνοίξεις τεκμαί-

c. Θυννοκέφαλοι.] Θυννο. B2. Κιννοκ. reliquae. d. Αἰκῶν.] Αἰκῶν Edd. e. Αἰκῶν.] Sic jam recte Edd. Conf. supra Dial. Deor. XVII. & Quom. Hist. c. 62.

77. Ἐκπλισμένοι.] Sic Coll. P. & L. At impressi omnes Ἐκπλισμένοι.

Ἐκπλισμένοι.] Vulgatam servavi, etsi Ἐκπλισμένοι intellectu facilius est. Postest enim Ἐκπλισμένοι significare o. ventositas, turgor, excrescentia; quasi oppositum τῷ ἰσχυρῶς. Et sic video Cl. Gishorum accepisse; at non invenio auctoritatem; ideo suspectum habeo istud

verbum, donec alibi inveneto.

98. Θυννοκίφ.] Ut c. 35. Sed hic omnes, excepta B2. Κιννοκέφαλοι habent.

Θυννοκέφαλοι.] Confer omnino supra, c. 35. Parisina hio iterum Κιννοκέφαλοι cum reliq. In versione tamen iterum quoque Thynnocéphali; quare, si vulgata supra erat monenda, etiam hic mutanda fuit.

μαίρεα τὰς ὥρας) οὗτοι ἦν τῶν δευτέρων, ὡς ἔφη, ἀνοιξὶν, ἀφ' ἧν βοή τε πολλή, καὶ θόρυβος ἤκουετο, ὥσπερ καλεῖσθαι, καὶ εἰρεσίαι. ταραχθέντες ἔτι, ἀναρπύσαμεν ἐπ' αὐτὸ τὸ στόμα τῆ θηρίας, καὶ πάντες ἐντὸς τῆς ὀδόντων καθεωρῶμεν ἅπαντων ὧν ἐγὼ εἶδον διαμάττων παρὰ τοὺς ὀφθαλμούς, ἀνδρας μεγάλους ὅσον ἡμιστάδια, τὰς ἡλικίας, ἔτι ἦσαν μεγάλης προσπλέουσας, ὥσπερ ἔτι τριηράν. οἶδα μὲν ἀπίστοις εἰκότα ἰσχυροῦσαν, λέξω δ' ὅμως. Νῆσοι ἦσαν ἑκτὴ μίλις μόνον, ἐπὶ τῶν δὲ ὑψηλῶν, ὅσον ἑκατὸν σταδίων ἑκάστη τῶν περὶ τὸν ὀφθαλμόν. ἔτι δ' αὐτῶν ἔπλεον τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων ἀμφὶ τῆς εἰκοσι καὶ ὀκτώ. τῶν δὲ οἱ μὲν πᾶσι ἑκάτερα τῶν νῆσων καθήμενοι, ἐρεξῆς ἐκωπηλάται, κυπαρίσσοις αὐτοκλάδοις μεγάλαις, καὶ αὐτοκόμοις, ὥσπερ ἐρετμοῖς. κατόπιον δὲ ἔτι τῶν πρύμνης, ὡς ἐδόκει, κυβερνήτης ἔτι λόφος ὑψηλὸς εἰς τὴν ἑξῆς, χαλκῶν ἔχων πηδάλιον, σταδία τὸ μήκος. ἔτι δὲ τῶν πρῶτας, ὅσον τεσσαράκοντα ὀκτακλῆροι αὐτῶν ἑκάστη, πάντα εἰκότες ἀνθρώποις, πλὴν τῶν κόμης. αὕτη δὲ πῦρ ἦν, καὶ ἐκαίετο, ὥστε ὅδε κορύμβη ἐδέοντο. ἀπὸ τῆς ἰσχύος, ἀνεμῶν ἐμπέπων τῇ ὕλῃ, πολλὴ ἐνέση ἐν ἑκάστῃ, ἡκόλπε τε αὐτῶν, καὶ ἔφερε τῶν νῆσων, ἡ δὲ ἐλέει ὁ κυβερνήτης. κελυφῆς δ' ἐφύσταντο αὐτοῖς, καὶ πρὸς τῶν εἰρεσίων ὁξέως ἐκινῶντο, ὥσπερ τὰ μακρὰ τῶν πλοίων.

circa secundum ergo, ut dicebam, hiatum multus subito clamor, tumultusque exau-
ditur, qualis celeusmatum atque remorum. Perturbati ergo erepsimus in ipsum os be-
stiae, stantesque intra dentes spectamus omnia: spectaculum nempe omnium, quae vidi ego, maxime admirabile, homines magnos quantum est dimidium stadium, magnis in insulis tanquam triremibus adna-
vigantes. (Novi me incredibilibus similia referte, dicam tamen). Insulae erant longae illae quidem, sed non vehementer altae, stadiorum circiter centum ambitu. In his navigabant virorum illorum ad duodetriginta. Horum porro alii ad utrumque insulae: latus deinceps assidentes ut remos trahebant cupressos magnas ipsis cum ramis atque foliis. In posteriori vero parte, in puppi, ut videbatur, gubernator excelsus in colle stabat, aeneum tractans gubernaculum stadii longitudine. In prora autem eorum quadraginta circiter armati pugnabant, similes usquequaque hominibus praeterquam comis, pro his enim ignis erat, isque ardens. Itaque galeis opus non habebant. Pro velis vero irruens in silvam, quae multa in unaquaque erat, ventus, sinuabat illam, impellebatque quo vellet gubernator, insulam. Hortator autem illis stabat, atque insulae, velut naves longae, ad remigium celeriter movebantur.

41. Ac

a. Ἀπέναντι δ.] Sic dedi monente Solano. Nam Edd. absurde ἀπέναντι δ. b. Τὰς ἡλικίας] Τὴν ἡλικίαν P. & marg. A. W. Vulgatae adsepiuntur γ. Fl. H. Ald. P. c. Σταδίων] Sic recte γ. H. P. & B. Σταδίων μα-
λε B. 2. Πᾶσι σταδίων Fl. d. H.] Sic γ. item Codd. P. L. O. Fl. P. Ald. H. &c.

52. Κορύμβη ἰδόντο] Τὸ τῆς ὀφθαλμοῦ ἀγγεῖον περὶ * Διομήδους, τὸ δαυτοῖς ἐν κορύμβῃ τῇ ἀσπίδι ἀκάνθου-
ται πῦρ.

* Διομήδης] Pro vulgato Διομήδης, reliqua ex Hom. in
mont. indicato restituta, deest enim vocabulum πῦρ, & δαυ

to, misere scriptum erat.

J. F. R.

33. Ἀσπίδα δ.] Quoniam sic etiam ferri possit,
καὶ αὐτὴν ἀσπίδα δ.

M. de S.

41. Εἰκοσι εἰς αὐτὴν] Atqui mox, praeter remiges,
quadraginta armatos audica. Audia etiam hic statim

post numerum prolatum τῶν δ' &c. ut necesse sit
majorem a Luciano fuisse scriptum. quem LXX. fuisse
existimo. Sed res nihili est in tali Libro. M. de S.

48. Σταδίων] Sic πρὸς τὴν supra c. 22. & ἡμιστά-
δια

41. Ac primo duas aut tres videbamus, deinde apparuere vel sexcentae, quae intervallo capto praelium committerent, & pugnarent classibus. Multae igitur adversis proris concurrebant, multae ab impulsu vehementi submergebantur: aliae sibi implicitae pugnabant fortiter, nec facile exsolvebantur. Constituti enim in prora alacritatem ostendebant maximam, transilientes in naves alienas, & caedem ibi edentes, captivum quidem duxit nemo. Pro ferreis manibus polypodas magnos, revinctos sibi invicem injiciebant, qui silvam complexi retinerent insulam. Jactabant vero ostrea quae singula plaustrum implerent, & jugeri magnitudine spongas, iisque se invicem vulnerabant.

42. Dux erat alterius classis Aeolocentaurus, alterius Thalassopotes (*Maris potor*) pugna inter illos exorta, ut videtur, fuerat de praeda. Dicebatur enim Thalassopotes greges multos delphinorum Aeolocentauri abegisse, quantum audire dabatur cum inclamarent sibi invicem, & regum nomina appellarent. Tandem vincunt Aeolocentauri milites, atque insulas hostium demergunt centum circiter & quinquaginta, tres alias cum ipsis viris capiunt: reliquae remis inhibentes fugiunt. Hi vero aliquotusque eos persecuti, sub vesperam conversi ad naufragia, pleraque in suam potestatem

Τὸ μὲν ἐν πρῶτον δύο ἢ τρεῖς ἐωρῶμεν. ὑπερον δ' ἐφάνησαν ὅσον ἑξακόσιοι. καὶ ἀφ' ὧν ἄντες, ἐπολέμουν, καὶ ἐναυμάχουν. πολλαὶ μὲν ἐν ἀντίπρωροι συνηράσθησαν ἀλλήλαις, πολλαὶ δὲ καὶ ἐκβληθεῖσαι κατεδύοντο. αἱ δὲ συμπλεκόμεναι, καρτερώς διηγωνίζοντο, καὶ ἡ ῥαδίως ἀπελύοντο. οἱ γὰρ ὅτι τὰ πρῶτας στήθασι μὲν, πᾶσαν ἐπεδείκνυντο προθυμίαν, ἐπαυμάνοιες, καὶ ἀναιρήντες. ἐξ ὧν γὰρ ὁδεῖς. ἀντὶ δὲ χειρῶν σιδηρῶν, πολυπόδας μεγάλους ἐκδεδεδυμένους ἀλλήλοις ἐπεῖρην. οἱ δὲ ἐκπλεκόμενοι τῇ ὕλῃ, κατέκτανον τὴν νῆσον. ἑβαλλον μέντοι καὶ ἐτίτρωσκον ὅστροις τε ἀμαξοπληθεῖσι, καὶ σπόγγας πλεθραίοις.

Ἦγεντο δὲ τὸ μὲν, Αἰολοκένταυρος, καὶ δὲ, Θαλασσοπότης καὶ μάχη αὐτοῖς ἐγένετο, ὡς ἐδόκει, λείας ἕνεκα. ἐλέγelo γὰρ ὁ Θαλασσοπότης πολλὰς ἀγέλας δελφίνων τῷ Αἰολοκένταυρῳ ἐμηλακίαι, ὡς ἦν ἀκύν ὅτι καλύντων ἀλλήλους, καὶ τὰ ἐνόματα τῶν βασιλέων ἐκβωμολύων. τέλος δὲ ὀνικῶσιν οἱ τῷ Αἰολοκένταυρῳ. καὶ νῆσους τε καὶ πολεμίων καταδύοντες ἀμφὶ τὰς πεντήκοντα, καὶ ἑκατόν καὶ ἄλλας τρεῖς λαμβάνουσιν αὐτοῖς ἀνδράσιν. αἱ δὲ λοιπαί, πρῶνται κρησάμεναι, ἔφευγον. οἱ δὲ, μέχρι τινὸς διαζῶντες, ἐπειδὴ ἑσπέρα ἦν, τραπόμενοι πρὸς τὰ ναυάγια, τὴν πλείων ἐπεκράτησαν,

οὐ παρρίπτει] παρρίπτει male J. f. Σπύργου] Sic etiam esse in J. Fl. & H. notat M. du S.

Δαίμων hoc eod. cap.

51. Πρῶτον] *Homer. II. E. 4.*

54. H] P. L. & Ed. Junr. In reliquis α. Alludit ad *Homeri* locum in margine designatum; quem *Zoilus* etiam carpsit, immerito. (Vid. *Didym.*) M. du S.

62. ἐκβληθεῖσαι] Qui *diffolutas* interpretati sunt, legebant illi forte *ἐκλυθεῖσαι*, quod placeret, si in libro invenirent. Et fateor, me non habere, qui *ἐκλυθεῖσαι* hoc sensu dixerit, quo hic opus est. Itaque analogiam, & vim τῶν αὐτῶν, quam habet etiam intendendi atque augendi, secutus sum.

71. Σπύργου] Corruptam hanc vocem arbitror; sed quid reponam nescio. Nec res tanti est. M. du S.

83. Αἱ δὲ λοιπαὶ πρῶνται κρησάμεναι] Nūmis saepe &

J. F. R.

M. du S.

erudite hoc genus loquendi illustratum est ab praecclaris ingeniis, quam ut voces postremas intelligamus cum *Micyllo* simul & *Benedicto collisa puppi*. J. G.

Ibid. Πρῶτον κρούει] Imperitissime vertitur, αἱ δὲ πρῶνται κρουσάμεναι ἰφάργον, reliquas collisa puppi fugerunt. Siccine? collisa puppi poterant fugere? Verte reliquas remis inhibentes fugerunt. Quod Graecis πρῶτον κρούει, hoc Latinis inhibere remis. Cum olim fugam molirentur in pugnis navalibus, non conversi navi fugiebant, sed paulatim euntes cessim, & remis inhibentes cursum navis, retro navigabant, ut erudite docuit δὲ πᾶν J. Frid. Gronovius lib. IV. Observat. cap. ultimo, quem vide.

J. G. G.

88. Ka-

σαι, καὶ τὰ ἑαυτῶν ἀνείλοντο. καὶ γὰρ ἐκεί-
νων κατέδυσαν ἦτοσι οὐκ ἐλάτεις τ' οὐδὲ
κοντα. ἔστησαν δὲ καὶ τρόπαιον τ' ἡσομα-
χίας, ὅπῃ τῇ κεφαλῇ τῷ κήτους μίαν τ' ἡσομα-
χίας ἡσομαχίας ἀνασταυρώσασθαι. ἐκείνη μὲν
ἐν τ' νύκτα πρὸς τὸ θηρίον ἡυλίσαντο, ἐξά-
φαντες αὐτῷ τὰ σπόγαια, καὶ ἐπ' ἀγκυ-
ρῶν πλοῖον ὁρμίσαντο. καὶ γὰρ ἀγκύρας
ἐχρῶντο μεγάλας, ὑαλίνας, καρτεράς. 9
τῇ ὑστεραίᾳ δὲ θύσαντες ὅπῃ τῷ κήτους, καὶ
τὸς οἰκείους θάψαντες ἐπ' αὐτῷ, ἀπέπλειον
ἡδόμενοι, καὶ ὡς Παιῶνας ἀδόντες. ταῦτα
μὲν τὰ καὶ τ' ἡσομαχίας γυγνόμενα.

redegerunt, & receperunt sua, nam ipso-
rum quoque insulae octoginta non minus
submersae fuerant. Statuerunt vero tro-
phaeum pugnae insularis, una insularum ho-
stiliū in capite ceti suspensa. Illam igitur
noctem circa beluam, revinctis ab ea
retinaculis, & jactis circa ancoris, trans-
egere: nam ancoris quoque utebantur ma-
gis, vitreis, validis. Postridie vero re-
sacra in ceti peracta, sepultisque in eo
suis, solverunt laeti, & velut paeanas ca-
nentes. Ista sunt circa insularem pugnam
gesta.

ΑΛΗΘΟΥΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΛΟΓΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ.

VERAE HISTORIAE LI- BER SECUNDUS.

ΤΟ δ' ἀπὸ τούτου μηκέτι φέρων ἐγὼ τ'
ἐν τῷ κήτῳ διαίταν, ἀχθόμενός τε
τῇ μοῇ, μηχανὴν τινα ἐζήτην, δι' ἧς ἀν-
εξελεῖν γένοιτο. καὶ τὸ μὲν πρῶτον, ἔδοξεν
ἡμῖν διορύξαι καὶ τ' δεξιὸν τοῖχον, ἀπο-
δράναι καὶ δεξιόμενοι διεκόμεν. ἐπειδὴ δὲ
προελθόντες ὅσον πέντε σταδίας, ἔδεν ἡνύο-
μεν, τῷ ὀρύγματι ἐπαυσάμεθα. τὴν δὲ
ὑλὴν καῦσαι διέγνων. ἔτω γὰρ ἀντὶ τὸ κή-
τος ἀποθάνειν. εἰ δὲ τούτο γένοιτο, ῥαδίᾳ
ἔμελλεν ἡμῖν ἔσεσθαι ἡ ἐξοδος. δεξιόμενοι ἔν
ἀπὸ τῶν ἑρμῶν, ἐκαίμεν καὶ ἡμέρας μὲν
ἑπτὰ καὶ νύκτας ἑσας ἀναμνηστικὰς εἶχε τῷ

AB hoc inde tempore cum non am-
plius ferrem illam in ceti vivendi
rationem, & commoratione illa gravarer,
exeundi aliquam rationem machinabar. Ac
primo quidem placuit dextro pariete per-
fosso aufugere, jamque excidere illud
coeperamus. Cum vero ad quinque stadia
progressi nihil efficeremus, fodiendi consi-
lio abjecto, incendere silvam statuimus,
ita quippe morituram beluam, quo facto
facilem nobis futuram exitum. A caudi-
nis igitur partibus initio facto eam incendi-
mus: ac septem dies totidemque noctes
non sensit ardorem, octavo autem nono-
que

α Γνωρίζω] Γνωρίζω Fl. Prius vero est in J. H. Ald. P. Fr. S. &c. β Ἀποθνήσκω] Ἀποθνήσκω Vorß. frustra.

88. Κατέδυσαι] Passively accipias necesse est; nam numerus non patitur ut de hostium insulis intelligatur, quod priores interpretes non animadverterant. Sic Polyæn. I. p. 77. & passim. M. du S.

ΑΛΗΘΟΥΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ] Inscriptio Scholiorum hic sursum erat ἀληθινῶν διηγημάτων, vid. princ. i. VER. HIST. quam itaque, quia nihil ad rem facit, in Scholiis omisi. J. F. R.

10. Ἀποθνήσκω] Nihil opus esse τῷ ἔμειλλε, quod Vorß. ingerit, attendenti patebit; satis enim commo-

de ad διέγνων referatur hic infinitivus, & vel sic elegantius, quam si quidquam addatur. Sic fere Athen. VI. p. 246. C. Συμπόσιος φασὶ — συνάγειν ἢ ἀπὸ τῶν πρὸς αὐτῷ, καὶ προσπαρονοῦν ἡμετέρας. Ita & Gallus. Jug. c. 113. 3. Dicitur secum ipse multa agnoscisse. . . . quae scilicet tacente ipso, occulta peccatoris patefuisse. Plura addere in re nota non libet. At potuit Vorßii mens fuisse, ἔμειλλε hic per ellipsin intelligendum, uti mox ἔμειλλε ἰσχυρῶς enuntiatur; tum-
J. F. R.
22. Ma-

que aegrotare cum intelleximus : hiabat enim tardius , & si hiaret , statim os clauderet . Decimo undecimoque plane jam ad mortem spectabat , atque olebat male . Duodecimo vix tandem animadvertimus , nisi quis illo hiante discuncaret maxillares , quominus claudere illos posset , periculum esse , ne inclusi in cadavere una periremus . Itaque ore illius magnis trabibus discuneato , navem paravimus , & aqua quam plurima imposita , & necessariis reliquis : gubernaturus autem erat Scintharus . Proxima luce cetus quidem jam erat mortuus .

2. Nos vero extractum navigium , & per dentium interstitia traductum , suspensumque e dentibus placide in mare demisimus . Tum tergo conscenso , sacraque re Neptuno facta , ibidem prope tropaeum commorati triduo , quod malacia esset , quarto solvimus . Hic in multos de navali illo praelio mortuos incidimus , offendimusque , ac dimensi corpora cum admiratione fumus . Ac dies quidem aliquot navigavimus aëre temperato usi : deinde borea flante vehementi , frigus magnum oritur , quo totum mare congelatur , non in extremitate modo , sed in profundum etiam ad trecentos circiter passus : ita ut egressi per glaciem discurreremus . Durante autem ven-

καύματ' ὁ γδὴ δὲ καὶ ἐννάτῃ συνίμεν αὐ-
5 τῇ ποσὶν . ὁ γδὴ γὰρ γέν' ἀνέχασκε καὶ
εἰπὼς ἀναχάνοι , ταχὺ συνέμνε . δεκάτῃ δὲ
καὶ ἐνδεκάτῃ τέλειον ἀπενεκρῆτο , καὶ δυσ-
6 δες ἦν . τῇ δωδεκάτῃ δὲ μόγις ἐνόησαμεν ὡς ,
εἰ μὴ τις χανόντ' αὐτῷ ὑποστηρίξειε τῆς
7 ὀγομφίης , ὥστε μηκέτι συγκλείσαι , κινδυνεύ-
σομεν κατακλεισθέντες ἐν νεκρῷ αὐτῷ ἀπο-
λέσθαι . ἔτω δὴ τὸ σόμα ὁ μεγάλας δο-
κοῖς διερείσαντες , πλὴν ναῦν ἐπεσκευάζομεν ,
ὕδαρ τε ὡς ὅτι πλείστον ἐμβαλλόμενοι , καὶ
8 ὑτάλλα ἐπιτήδεα . κυβερνήσειν δ' ἐμελλεν ὁ
Σκίνθαρ' τῇ δ' ὀπίσθη , τὸ μὴ ἤδη
τεθνήκει .

Ἡμεῖς δ' ἀνελκύσαντες τὸ πλοῖον , καὶ
9 αἰγὰ τ' ἀραιωμάτων ἀφ' αἰγῶντες , ἐκ τ'
ὀδόντων ἐξάψαντες , ἥρμα καθήκαμεν ἐς τ'
θάλατταν ὀπιθάντες δ' ὀπί τὰ νῶτα , καὶ
10 δύσαντες τῷ Ποσειδῶνι , αὐτῷ πᾶσι τὸ τρο-
παιον , ἡμέρας τρεῖς ἐπαυλισάμενοι , (πνε-
μία γὰρ ἦν) τῇ τετάρτῃ ἀπεπλεύσαμεν .
11 ἔνθα δὴ πολλοῖς τ' ἐκ τ' ναυμαχίας νεκροῖς
ἀπηντῶμεν , καὶ προσωκέλλομεν . καὶ τὰ σώ-
ματα καταμετρῶντες , ἐθαυμάζομεν . καὶ ἡμέ-
ρας μὴ τινος ἐπλέομεν , εὐκράτῳ ἀέρι χρώ-
μενοι . ἔπειτα βορέη σφοδρῇ πνεύσαντ'
12 ὀμέγα κρύ' ἐγένετο , καὶ ὑπ' αὐτῷ πᾶν
ἐπάγη τὸ πελαγόν , οὐκ ἐξεπιπολῆς
μόνον , ἀλλὰ καὶ ἐς βάθος , ὅσον ἐς τετρα-
κοσίας ὀργυίας ὥστε καὶ ἀποβάντας ἀφ'
13 δέου ὀπί τῷ κρυτάλλῳ . ὀπιμύοντ' ἐν
τῷ

c Μεγάλας] Μεγάλους Th. Mag. male. Femin. gen. recte Lucian. Edd. d 'Υπ'] 'Επ' Fl. Nihil mutant f. H. P. Ald.

21. Μεγάλας δυνάμεις] Hunc locum in corrupto Codice cum legisset *Thomas Magister* , incaute secutus est quam illic inveniebat scripturam . Nostri Codices omnes habent μεγάλας , recte . M. du S.

28. Ἀνελκύσαντες τὸ πλοῖον , καὶ αἰγὰ τ' ἀραιωμάτων ἀφ' αἰγῶντες , οὐ τ' ὀδόντων ἐξάψαντες] Quum vertissent alii , per raritatem dentium educentes & explicantes , inde Benedictus fecit deducant & explicant . Sed turbatissime hic nugantur omnes , & illud explicare nihili est . Verte , per raritates traductam & ad Tom. II.

dentis religatam . Id enim est hoc loco ἐξάψαι . Ut in fine præcedentis libelli . ἐκείνῳ δὲ τὴν νύκτα περὶ τὸ θῆρας ἠλίσσαντο , ἐξάψαντες αὐτὴ τὰ δαίγματα . Et translate in Amoribus , ἐγὼ δὲ τὸ ἱερτικὸν ζῦγος ἐκατίρην ἐξάψαμι .

41. Ἐπάγη] Ridet . At nostra ætate satis jam compertum est , mare ipsum sub Arcto , hibernis totis mensibus , glacie rigere , & vix æstivis tutum . M. du S.

τῷ πνεύματι Φέρειν ἢ δυνάμενοι, τοῖσδε
 τι ἐπενοήσαμεν. (ὁ δὲ τῇ γνώμῃ Σκίνθαρος
 ἢ ὁ Σκίνθαρος) σκάφαντες ἢ ἐν
 τῷ ὕδατι σπήλαιον μέγιστον, ἐν τῷ ἐμεί-
 ναιμεν ἡμέρας τριάκοντα, πῶς ἀνακαίοντες,
 καὶ σιτῆρῶν τῆς ἰχθύος· εὐρίσκομεν δὲ ἀνο-
 ρύητες. ἐπεὶ δὲ ἡδὴ ἐπέλιπε τὰ ὀπιτή-
 δεια, προσελθόντες, καὶ τῇ ναὺν πεπηγυῖαν
 ἀνασπάσαντες, καὶ πετάσαντες τὴν ὁδὸν,
 εὐρύνόμεθα ὥσπερ πλέοντες λείως καὶ ὥρρη-
 τως, ὅππῃ τῷ πάγῳ διαλιθαίνοντες. ἡμέρας
 δὲ πέμπτη ἀλέα τὴν ἦν, καὶ ὁ πάγος
 ἐλύετο, καὶ ὕδατος πάντα αὐτῆς ἐγένετο.

Πλεῖστα δὲ ὅσον τριακοσίους σταδίας,
 ἦσαν μικρὰ καὶ ἐρήμη ὥρρηθηκεν, ἀφ' ἧς
 ὕδατος λαβόντες (ἐπελελοίπῃ ἢ ἡδὴ) καὶ δόδο-
 ταύρους ἀγρίους κατατοξύνοντες, ἀπεπλεύ-
 σαμεν. οἱ δὲ ταῦροι ἔτοι, τὰ κέρατα οὐκ
 ἔχοντ' ἐκ κεφαλῆς εἶχον, ἀλλ' ὑπὸ τοῖς ὀφ-
 θαλμοῖς, ὥσπερ ὁ Μᾶμος ἤξει. μετ' ἢ
 πολὺ δὲ εἰς πέλαιον ἐμβαίνομεν, ἐκ
 ὕδατος, ἀλλὰ γάλακτος. καὶ ἡσυχίᾳ ἐν
 αὐτῷ ἐφαίνετο λευκὴ, πλήρης ἀμπελών. ἦν
 δὲ ἡ ἡσυχία, τυρὸς μέγιστος, πᾶν συμ-
 πεπηγὸς, ὥς ὕστερον ἐμπαγόντες ἐμάθομεν,
 σταδίων εἰκοσιπέντε τὸ μέγεθος· αἱ δ' ἀμ-
 πελοι, βοτρυῶν πλήρεις ἢ μῦθοι οἶνον,
 ἀλλὰ γάλα ἐξ αὐτῆς ἀπεθλίβομεν· ἔρον
 δ' ἐν μέσῃ τῇ ἡσυχίᾳ ἀναποδόμητο, Γαλα-
 τείας τῇ Νηρηίδος, ὥς ἐδήλω τὸ ὀπίγραμ-
 μα. ὅσον ἔν χρόνῳ ἐκεῖ ἐμείναμεν, ὅσον τὸ
 ἡμῖν καὶ σιτίον ἢ γῆ· παρείχε, ποτὸν δὲ
 τὰ ἐκ τῆς βοτρυῶν γάλα. βασιλεύειν δὲ τῷ

το; cum ferre non possemus, tale quid ex-
 cogitamus, consilii auctore Scintharo. Est
 fosso intra aquam specu maximo, triginta
 in hoc dies mansimus, accenso igni, in
 cibo utentes piscibus, quos inter fodien-
 dum inveniebamus. Deficientibus vero jam
 necessariis, aggressi navem gelu firmatam
 extrahimus, passoque velo, vehimur quasi
 navigantes levi blandoque motu labentes per
 glaciem. Quinto inde die aestus fit, solvi-
 tur glacies, in aquam redeunt omnia.

3. Trecenta ferme stadia navigaveramus
 cum delati sumus ad insulam parvam ac
 desertam. Hic aqua hausta, jam enim de-
 fecerat, confectisque sagittarum ope silve-
 stribus duobus bubus, rursus navigavi-
 mus. Hi vero tauri non in capite habe-
 bant cornua, sed, quod Momus censebat,
 sub oculis. Non ita multo post in pelagus
 intramus non aquae illud, sed lactis. In-
 sula in eo conspiciebatur, plena vitibus.
 Erat autem haec insula, caseus maximus.
 plane compactus, uti postea edendo exper-
 ioti sumus, stadiorum quinque & viginti
 magnitudine: vites porro uvis indutae.
 verum non vinum inde, sed lac expressi-
 mus. Aedes in media insula exstructa erat
 Galataeae (Lactae) Nereidis, quod indica-
 bat inscriptio. Quamdiu igitur ibi mansi-
 bus, cibum pariter atque opsonia terra no-
 bis praebeuit, potum vero lac de uvis. Re-
 gnare.

α Παρεῖχε] Ἰσχυρε Fl.

49. Πῶς ἀνακαίοντες] Εἴτα βαρυνόμενοι, ὥστε ἡμελλεν ὁ
 πάγος διαλυθῆναι τῷ πυρὶ εἰς ὕδωρ αὐτῆς μεταποιήσας,

καὶ πᾶς ὁ καὶ κατεκλυθέντες τῆς τῆς ἀπώλειται; ἢ
 ἀπὸ τῆς πλάσας ὡς τὸ τῆ φύσεως σου πρόσφορον. V.

* Καλακ. Καλακισθῆναι male in Ed. correcti Solani, non
 tamen addens unde.
 † Ἀπωλείται] Hoc verbum ut suspensum notavimus idem;

conficio itaque cum maluisse ἀπώλειαι, vel ἀπωλεῖν, quod
 non improbum. J. F. R.

72. Προελθόντες] Lege προελθόντες.

Προελθόντες] Non dubito quin Solani emendatio sit

M. du S.

vera; nam προελθόντες, predeuntes ex illa fovea, me-
 liorem sensum praestat, quam προελθόντες acceden-
 tes;

gens his regionibus dicebatur Tyro (Cassia) Salomoni filia, hunc sibi honorem, postquam hinc discessit, nacta.

4. Morati in insula dies quinque, sexto solvimus, aura quidem nos quadam proficiente, non nisi levibus tamen fluctibus moto mari. Octavo die, non jam lacteo navigantes, sed salso mari & caeruleo, videmus homines multos per mare currentes, omni ex parte nobis similes, corporibus & statura, pedibus solum exceptis; hos enim habent ex subere, a quo nempe etiam appellantur puto Phellopodes (*suberipedes*). Miramur igitur cum videmus, illos non mergi, sed eminentes super fluctus, ac sine metu viam facientes. Atque adeunt nos etiam & Graeca lingua salutant, dicuntque, in suam se patriam Phello (*suberiam*) contendere. Et aliquosque juxta currentes nobiscum iter faciunt; deinde diversi abeunt felicem nobis navigationem precati. Post paullo insulae apparent multae: in proximo ad sinistram Phello, in quam illi festinabant, urbs in magno & rotundo subere aedificata: at e longinquo & dextrorsum magis quinque maximae atque altissimae, in quibus ignis ardebat multus.

5. Versus proram lata una & humilis, stadiis distans non minus quingentis. Jam vero prope eramus, & aura circa nos spirabat admirabilis, suavis, & odora, qualem Herodotus historicus spirare ait a felici

των τῶν χωρίων ἐλέγχο Turā ἡ Σαλμωνίως, καὶ τῶν ἐνταῦθα ἀπαλλαγῶν, ταύτῃ τῷ ὄρει. 80 τὸ Πασαδαν λαβῶσα τὴν τιμὴν.

Μαίνας δ' ἡμέρας ἐν τῇ νήσῳ πέντε, τῇ ἐκτῇ ἐξωρίσαμεν, αὔρας μὲν τινὲς ὡς πεμπύρας, λευκύμην δὲ ὕψους τῆς Σαλαάτης. τῇ ὀγδῷ δὲ ἡμέρᾳ πλείονες, οὐκ ἔστι ὡς τῇ γάλακτι, ἀλλ' ἥδη ἐν ἀλμυρῷ καὶ κυανῷ ὕδατι, καθορῶμεν ἀνθρώπους πολλὰς, ὅτι τῇ πελάγῃ ἀφαιρούσας, ἀπαῖα ἡμῖν προσεακότας, καὶ τὰ σώματα, καὶ τὰ μέλη, πολλὰ μὲν τῶν ποδῶν ταῦτα ἔκαλυντο φελλόποδες. ἰθαυμάζομεν ἐν ἰδόντες ἐβαπτίζομεν, ἀλλ' ἐσφρίχοντες τὰ κυμάτων, καὶ ἀδύνατοι ὁδοποιοῦντες οἱ δὲ καὶ προσέειπον, καὶ ἡσυχάζετε ἡμᾶς Ἑλληνικῇ φωνῇ, ἔλεγον τε εἰς φελλὰ τὴν αὐτὴν πατρίδα ἐπείγεσθαι, μέχρι μὲν δὲ τινὲς συνωδοντοῦν ἡμῖν ὡς ἔχοντες εἴτα σποτρὰ πόρνοι καὶ ἰδοῦ, ἐβάδιζον, εὐπλοῖαν ἡμῶν ἐπευξάμενοι. μετ' ὀλίγον δὲ, πολλὰ νῆσος ἰεραίνουσι. πλοῖον μὲν ἐξ εἰσπετρῶν ἡ φελλὰ, ἐς ἣν ἐκείνοι ἐσπευδον, πόλις ὅτι μεγάλη καὶ τρογγύλη φελλὴ καλοῦμεν. πῶρρον δὲ, καὶ μᾶλλον ἐν δεξιᾷ πέντε μέγισται καὶ ὑψηλότες, καὶ ὡς πολὺ ἀνεαίετο.

Κατὰ δὲ τὴν πρῶταν, μία πλατεῖα, καὶ ταπεινὴ, σταδίους ἀπέχουσα οὐκ ἐλάττως πεντακοσίων. ἥδη δὲ πλοῖον τε ἡμῶν, καὶ θαυμαστὴ τις αὔρα ὡς ἐπέπνευσεν ἡμᾶς, ἡ ὀδῆα, καὶ εὐώδης, ὅταν φησὶν ὁ συγγραφεὺς Ἡρόδοτος, σποτίζει τὴν εὐδαίμονα Ἀραβίαν.

res; quia tamen Codd. nullis nititur; intactam sivi vulgatam.

64. *Ὁσπερ ὁ Μῦμος*] Lucianus hic alludere videtur ad id quod de Momo scripsit *Aristoteles* de partib. animal. Lib. III. eum naturam incusasse, quod bubus cornua in capite, non in armis potius addiderit; videlicet quod vehementius possent ferire. Id *Lucian.* in Nigr.

Ibid. *Μῦμος*] Conf. supr. Nigr. §. 18. (ex divif. *Hemsterb.* est §. 32.) Et *Hermot.* c. 20.

78. *Τοῦ*] Hujus fabulam repete ex *Bo. A. XIII.* &

adde, si lubet, *Philos.* c. 6.

95. *Φικῶν*] Nota etiam est *Φικῶς* Pamphyliac urbs, itemque *Φιλλεύς* mons Atticae &c. Vide *Steph. Byzant.* h. v.

96. *Συνωδοντοῦν*] Conf. *Hermot.* c. 12. *M. du S.* 6. *Κατὰ δὲ τὴν πρῶταν*] Proditum est a veteribus poetis, esse quasdam in Oceano insulas ad quas post mortem deferuntur eorum animae, qui sancte religioseque vixerint, *Homer. Lucian.* de Luctu.

11. *Ἡρόδοτος*] *Herodot.* III. p. 123. *M. du S.*

βίας. οἷον γὰρ ὑπὸ ῥόδῳ, καὶ ναρκίῳ, καὶ
 ὑακίνθῳ, καὶ κρίνῳ, καὶ ἴσῳ, ἔτι δὲ μυρσίνης,
 καὶ δάφνης, καὶ ἀμπελάνθης, τοιούτων ἡμῶν
 τὸ ἡδὺ προσέβαλλεν· ἠδόντες δὲ τῇ ὁσμῇ,
 καὶ χρηστὰ ἐκ μακρῶν πόνων ἐλπίσαντες,
 κατ' ὀλίγον ἤδη πλεονέχοντες ἤσαν ἐγγιγνόμε-
 θα. ἔνθα δὲ καὶ καθεσθόμενοι λιμνῶν τε πολ-
 λῶς περὶ πάσαν ἀκλύστους καὶ μεγάλας,
 ποταμούς τε διφυγεῖς ἐξίοντες ἡρέμα ἐς τὴν
 θάλατταν· ἔτι δὲ λειμῶνας, καὶ ὕλας, καὶ
 ὄρεα μουσικά, τὰ μὲν ὅπῃ τ' ἡϊόνων ἄδον-
 τα, πολλὰ δὲ καὶ ὅπῃ τ' κλάδων. ἀπὸ δὲ
 κῆφου καὶ εὐπνης φρεσὶ ἐκχυλὸν τ' χάραν· καὶ
 αἶραι δὲ τινες ἠδέϊαι διφυγνέσκειν, ἡρέμα τὴν
 ὕλην διεσάλευον· ὥστε καὶ ὑπὸ τ' κλάδων κι-
 θυμῶν, τερπνὰ καὶ συνεχῇ μέλη ἀπεισυρί-
 ζετο, εὐκλότα τοῖς ἐπ' ἐρημίας αὐλήμασι
 τ' πλαγίων αὐλῶν. καὶ μὴ καὶ βοῇ σύμμι-
 κτον ἦκετο, ἐξ Ὀρυβάδος, ἀλλ' ὅσα γέ-
 νοιτ' ἂν ἐν συμποσίῳ, τ' μὲν αὐλόντων,
 ἄλλων δὲ ἐπαινόντων, ἐνίων δὲ κροτούν-
 των πρὸς αὐλὸν, ἢ κιθάραν.

Arabia. Quale enim a rosa ; & narcisso ;
 & hyacintho , & liliis , & violis , myrto
 praeterea & lauro , atque vitis flore , tam
 suave quiddam ad naves nobis accidit. De-
 lectati odore & optima quaeque post lon-
 gos labores dum speramus , brevissimo jam
 intervallo absumus ab insula. Hic & por-
 tus videmus multos circum circa tutos a
 fluctibus & spatiosos , fluminaque pelluci-
 da placide exeuntia in mare : ad haec pra-
 ta , & silvas , & cantrices aves , tum in li-
 toribus canentes , tum multas in ramis. Aër
 porro levis & molliter spirans circumfusus
 regioni erat , atque aurae quaedam suaves
 leni flatu silvam morabant. Itaque & a
 ramis motis , jucunda perpetuaeque cantica
 sibilabant , similia cantibus qui ab obliquis
 fistulis in loco deserto redduntur , Sed
 clamor etiam mistus exaudiebatur , non ille
 tumultuosus ; sed qualis oriatur in convi-
 vio , instantibus aliis tibias , aliis laudan-
 tibus , plaudentibus ad tibiam citharamve
 aliis.

6. His-

a Tū] Ὅτι Ex. Bl. male. Nihil a vulg. abit P.

24. Περιέχοντες] Ἀπὸ τῶ φρεσὶ χυλόν, ὑπὸ κλάδῳ, φρεσὶ βαλλόν, φρεσὶ ἐκχυλόν. V. (φρεσὶ ἐκχυλόν V.)

28. Ἐπαρμῖαι] Quanquam enim vox sit insolens,
 aptissima videtur. Verbo ἐπαρμῖαι utitur Erot. c. 45.
 Certe ridicule antea legebatur & vertebatur hic locus ;
 ἐπ' ἐρημίας, in desertis.

M. du S.

29. Πλαγίων αὐλῶν] Dum quis meliora me doceat,
 intelligo fistulas obliquas Querpfeyffen (Belg. d'war-
 fluiten) suspensas voti causa a pastoribus in locis de-
 sertis, specubus, arboribus, quas sonum aura spiran-
 te edere, nihil impedit. Tales sunt apud Longum Pa-
 stor. lib. I. p. 5, 19. ubi in antro ἀνέκυστο αὐλῶν πλά-
 γιοι, καὶ σύριγγες, καὶ κάλαμοι προσκυτάνων ποιμένων ἀνα-
 στήματα. plura ibi Mollius.

F. M. G.

Ibid. Bon. .] Hunc etiam locum in depravatissimo
 Codice legerat Thomas Magister, quem vide in voce
 ἀέρος. Nostri Codices non ἀέρος, sed ἐξ Ὀρυβάδος
 habent.

M. du S.

32. Κροτούντων πρὸς αὐλὸν ἢ κιθάραν] Non debuit ver-
 ti ad tibiam vel citharam saltans ; neque enim κροτούν
 est saltare : & certe erat quoque modulatus plausus.
 Utique & in Pseudomanti κυμβάλοις κροτούντα inter-
 pretatur Benedictus cymbala pulsantem, sine mentione
 saltandi ; & in Saltatione κροτούντα τε πρὸς τῷ ἑαυ-
 τῷ.

καὶ ἀπαρμῖαι ἐπὶ τοῖς ἀνδράσι reddidit applaudens & In-
 dibus indecentissimis acclamans.

F. G.

39. Περιέχοντες] Angl. περιέχοντες.

F. B.

Περιέχοντες] A. P. L. S. A. Impressi vero omnes περι-
 χόντες, ante S. quae recte mutavit.

M. du S.

44. Ὁ Κρῆς Ῥαδάμανθους] Rhadamanthus Lyciae
 Rex, filius Jovis ex Europa Minois & Aeci frater, vir
 iustissimus. Vid. Virg. VI. Aen.

G. C.

47. Αἰώνος] Occubuit ad Trojam, ut scribunt
 Sophocles in Ajac. & Diogenes Cretensis in Histor.

G. C.

49. Καίηγορῆτος] Leve admodum est vitium, quod
 tamen inquinat editiones omnes, ut mirum a tot edi-
 toribus non esse sublatum : In omnibus enim extat
 καίηγορῆτος δὲ αὐτῷ pro καίηγορῆτος, quod puer videat.

F. G. G.

Ἐκαίηγορῆτος] In omnibus antea legebatur, καίηγο-
 ρῆτος. & sane sic passim apud hunc Prometh. fin. Ibid.
 c. 4. f. Nup. Δ. XXVII. & Mav. c. 19. eodem mo-
 do, quo hic in impressis. Sic & Fab. Aesop. Delect.
 Fab. X. vitiose ; & Aesop. Fab. 72. & apud Demosth.
 c. Mid. p. 409. A.

M. du S.

Καίηγορῆτος] Solanus cum Cl. Graev. sentiens καίηγο-
 ρῆτος.

scri-

6. Hisce omnibus dum demulcemur al-
labimur, firmataque in portu navi, excen-
dimus, relictis in ea Scintharo cum duobus
fociis. Progressi per pratum floridum, in
praesidiarios litorisque custodes incidimus,
qui roseis nos coronis vinctos, durissimum
hoc apud illos vinculum est, ad principem
abduxere, a quibus in via audivimus,
hanc esse beatorum qui vocantur insulam,
imperitare in ea Rhadamanthum. Jam de-
ducti ad illum, quarti stetimus in serie eo-
rum qui judicandi erant.

7. Primum iudicium erat, de Telamo-
nio Ajace, utrum par sit eum versari cum
Heroibus nec ne? Accusabatur autem hoc
nomine, quod furiosus fuisset, atque ipse
manus sibi intulisset. Tandem cum multa
aurique dicta essent, pronunciavit Rhada-
manthus, *Jam quidem helleboro poto irade-
retur Hippocrati Coo Medico, in posterum ubi
respuisset, convivia adhiberetur.*

Τύτοις ἅπασιν κληόμενοι, κατήχθημεν
ἑορμίσαντες δὲ τὴν ναῦν ἀπεβαινομεν, τὴν Σκίν-
θαρην ἐν αὐτῇ, καὶ δύο τῶν ἐταίρων ἀπολι-
πόντες. προιόντες δὲ ἀφ' ἐλαμῶν εὐαν-
θύντες, ἐντυχάζομεν τοῖς Φρυγίοις καὶ
ἑσπερίοις· οἱ δὲ δῆσαντες ἡμᾶς ῥοδίσις
δεσμῶσι, ἔτ' ἡ μέγιστος παρ' αὐτοῖς
αἰὶν δὴ κατ' ὁδὸν ἤκισαμεν, ὥς ἡ μὲν ἡσυχία
εἴη τῶν Μακάρων προσαγορευομένων, ἄρχοι
δὲ ὁ Κρῆς Ραδάμανθος. καὶ δὴ ἀναχθέντες
ἔσθ' αὐτὸν, ἐν τάξει τῶν δικαζομένων ἐστημεν
τέταρτοι.

Ἦν δὲ ἡ μὲν πρώτη δίκη, περὶ Αἴαντος
τῶν Τελαμῶν, εἴτε χρὴ αὐτὸν συνεῖναι τοῖς
ἥρασιν, εἴτε καὶ μή· κατηγορεῖτο δὲ αὐτῷ,
ὅτι μεμνημένος, καὶ αὐτὸν ἀπεκτόναι τέλει δὲ
πολλῶν ῥηθέντων, ὁ Ραδάμανθος ἀπεφαινό-
ντων μὲν αὐτὸν πτόμενον τῶν ἑλλεβόρων, ὡς
δοθῆναι Ἰπποκράτῃ τῷ Κῷ ἰατρῷ, ὅτε-
ρον δὲ σαφροῦσαντα, μετέχευε τῷ συμποσίῃ.

Δευ-

b [Ἑταίρων] Ἑτάροι male Bx. Fl. Nihil mutat P. H. J. P. &c. c [Περὶ πόλεις] Sic A. L. P. S. A. & Ald. Περὶ πόλεις Edd. cert. d [Ὁ Κρῆς] Ὁκρῆς male Fl. e [κατηγορεῖτο] Sic Edd. omnes. Ἐκατηγορεῖτο vult Graev. male.

37. Εὐανθύντες] Γράφεται εὐανθύντες (leg. εὐανθύντες, ut in C. exstat.)

scribendum esse etiam in marg. Jun. notavit. Ego vero cur neutri obsecundem, dicam. Miror autem Cl. Graev. tam confidenter dicentem, vel puerum videre ἐκατηγορεῖτο scribendum. Ego certe & plures mecum id non videbunt. Meruisset saltem probari illud ἐκατῷ. An enim non cogitavit Vir summus, verbum esse compositum, ideoque augmentum in medio potius locum habere? (quamvis ejusmodi composita interdum initio, interdum utrobique augeri soverim.) Quia ἐκατηγορεῖτο, etsi Lexica sine auctoritate adferunt ἐκατηγόρησε, mihi potius suspectum esset; nam Thucyd. Atticae puritatis norma optima I. 95. p. 63. pr. καὶ τὸ ἀδικία πολλὰ κατηγόρητο αὐτῷ. Iterum ibid. paullo post. κατηγόρητο δὲ αὐτῷ ὅτι καὶ Μηδισμός, καὶ ἰδὲ καὶ σαφίσαντος εἶναι. Sic nec imperfect. act. gerit augmentum in fronte ap. Aelian. V. H. III. 19. καλοῦντ' ἐκατηγόρη. Idem XII. 12. ἑσθ' αὐτῷ — τὸ δὲ εἰσφώνημα κατηγόρη αὐτῷ. Nec aorist. id habet ap. eund. I. 34. πάντα ἀκριβοῦς κατηγόρησε. Adde Herodian. VI. 9. §. 1. τὸ τὴν Μαξιμίου — κατηγόρη & ter quater alibi. Omnino igitur vulgata erat servanda,

etiamsi forte alibi ἐκατηγορεῖτο inveniretur. Nec tamen abiectionem esse augmentum dixeris, ut in Zenk. §. 10. κατὰλιν pro ἐκατὰλιν. quod in nonnullis temporibus, maxime in plusquam perf. passiv. etiam in soluta oratione saepe fieri, ut πεποικίλτο pro ἐκαποικίλτο, διδάσκισαν, pro ἐκιδάσκισαν diximus ad I. Ver. Hist. c. 13. Ita & Jungerman, ad Long. Pass. p. 220. ὕχοντο & ὑχοντο promiscue scribi, aliaque similia decet, & frustra illud ὕχοντο, quod ap. Long. III. p. 94. editum conspicitur, in ὕχοντο mutari, observat. Immo quia κατηγόρη & κατηγόρημα locis ab Solano citatis, Noster ubique dixit, tanto minus debet id nunc mutare; quin & reliqua ejus testimonia contra ipsum faciunt. Et Cl. Graev. ad mort. Dial. XXVII. §. 7. f. ad verba αὐτῷ κατηγόρη φέρεται. aliquid commentatus, ibi tamen de addendo augmento, etsi tempus imperf. & ibi est, nihil dixit.

J. B. R. 51. Νόμ' αὐτῷ πτόμενον τῶν ἑλλεβόρων] Th. Mag. v. πτόμενον. M. du S. Sed ἑλλεβόρου ἀσπίρατε apud Thoma. invenio, J. F. R.

Δευτέρα δὲ ἦν κρίσις ἐρωτικῇ, Θεσέας ὅς 55
Μενελάω πρὸς τὴν Ἑλένην ἀφ' ἧς ἀγωνισθόντων,
ποτέρω αὐτῷ χρηρῆ συνοικεῖν. καὶ ὁ Ῥαδά-
μανθους, ἐδίκασε Μενελάω συνεῖναι αὐτῷ;
ἄτε καὶ τοιαῦτα πονήσαντι, καὶ κινδυνεύσαντι
τῷ γάμῳ ἐνεκεν καὶ γὰρ αὐτῷ Θεσεί καὶ ἄλ-
λας εἶναι γυναῖκας, πῶς τὴν Ἀμαζόνα, καὶ
τὰς τῆς Μίνω θυγατέρας.

Τρίτη δ' ἐδικάσθη πρὸς τὴν Ὀροεδρίας, Ἀλε-
ξάνδρῳ τὸ πρὸς Φιλίππῳ, καὶ Ἀντίῳ τὸ
Καρχηδονίῳ. καὶ ἐδόξε προέχειν ὁ Ἀλέξαν-
δρος, καὶ Ἰρόνῳ αὐτῷ ἐτέθη πρὸς Κύρον
τὴν Πέρσῃ, τὸ πρότερον.

Τέταρτοι δ' ἡμεῖς προσηχόμεθα. καὶ ὁ
μὲν ἤρετο, τί παθόντες, ἐπὶ ζῶντες ἱερῶ
χωρίῳ ὀπιθαλίσμεν ἡμεῖς δὲ πάντα ἐξή-
δηγησάμεθα. ἔτω δὲ μελασπόδα μὲν ἡ-
μᾶς, ὅτι πολλὸν χρόνον ἐσκέπτετο, καὶ τοῖς
συνέδροις ἐκοινοῦτο πρὸς ἡμᾶς. συνήδρουν δὲ
ἄλλοι τὸ πολλοὶ, καὶ Ἀριστίδης ὁ δίκαιος,
ὁ Ἀθηναῖος. ὡς δ' ἐδοξεν αὐτῷ, ἀπεφίνα-
το, τὸ μὲν πολυπραγμοσύνης καὶ τὸ σποδη-
μίας, ἐπειδὴν σποδάνωμεν, δεῖναι τὰς εὐ-
θύνας, τὸ δὲ νυνὶ, ῥητὸν χρόνον μέναντας
ἐν τῇ νήσῳ, καὶ συνδιατηθέντας τοῖς ἥρωσιν,
ἀπελθεῖν. ἔταξε δὲ καὶ τὴν ὁροεσμίαν τὴν ὀπι-
θμίας, μὴ πλεον μηνῶν ἐπτά.

8. Alterum erat amatorium iudicium;
Theseo & Menelao de Helena contendem-
tibus, cum utro ea habitare deberet? ju-
dicavitque Rhadamanthus, *Illam esse cum*
Menelao, qui partiarum illius causa tot la-
poricula tot, subisset. Etenim Theseo
alias esse mulieres; Amazonem illam, &
Minois filias.

9. Tertia causa iudicata est de loco an-
tiquiore inter Alexandrum Philippi & Han-
nibalem Carthaginiensem, & primas deberi,
visum est, Alexandro, ac sella ei posi-
ta juxta Cyrum majorem Persam.

10. Quarti nos admoti sumus. Atque
ille quidem interrogat, *Qua re impulsus, vi-*
vi adhuc sacram regionem ingressi essemus?
Nos vero omnia deinceps enarramus. Sic
vero nobis secedere aliquantum iussis, diu
considerat, suisque cum assessoribus de no-
bis communicat. Aderant autem illi in
consilio tum alii plures, tum Aristides ju-
stus Atheniensis. Cum vero visum ipsi
esset, pronunciavit, *Curiostatis quidem &*
profectionis poenas nos, ubi mortui fuissetus,
datturos: jam vero dicto tempore in insula
morati, & convivio Heronum usi, abiremus.
Constituit autem etiam diem commoratio-
nis, ne plus septem mensibus manere-
mus.

11. Hinc

α Μίνω] Sic Fl. aliaque recte. Μίνωι 7. & H. b. Οὐτῶ] Edd. omnes. Οὐτῶ melius Solan. conjicit.

63. Πρὸς τὸν πρὸς.] Conf. Dial. mort. XII. pr. M. du S.

66. Πρὸς Κύρον τὸν Πέρσῃ.] Th. Mag. v. Πρὸς M. du S.

71. Οὐτῶ] Sic lego pro ἄτω, quod in omnibus M. du S.

86. Πύλαι πᾶσαι μονόκυλοι καταμύκτινοι] Benedictus
porta ex solo cinnamomati ligno. Item infra, εἰς τῶν
μονόκυλων πύλων solido ex ligno constata. Quae ver-
siones quam sint absurdæ, docet ipse, quum statim
βυμοὶ μονόκυλοι vertit ex uno lapide. Id enim vult:
ista non esse composita ex frustis, sed ex una trabe &
segmento arboris tam magnæ exsecta. J. G.

94. Πηχῶν ἑκατὸν βας.] Vid. supra Catapl. c. 16.

98. Πύλαι] Πύλαι, ἔργον, ἡμῶν. ἢ τὰ ἀπολλο-
ται. Aristoph. Schol.] Vorst. Vid. τὰ π. c. 6. M. du S.

99. Ἐδοξεν] Si pristinam versionem respicias, quæ
habebat: *Utinam autem vestibus purpureis, &c. sta-*
tuas idem legendum, ut referatur ad πορφύρας. Sed
ut constructio sic evadat facilius, sensus tamen erit
deterior; nam nihil adeo mirum foret, si vestes tan-
tum purpureæ dicantur; sed magis mirum, aranea-
rum telas ipsas esse purpureas; quales lanæ ævo aureo
promittit Virg. Ecl. IV. 45. *Sponte sua sandyx pascentes*
vestiet agnos, &c. quæ præcedunt. Ait igitur Lucianus
pro vestitu utuntur aran. telis per se purpureis. Inter-
rim, si a colore recesseris, hodie non adeo mirum,
vestes ex araneorum telis posse confici, quum nostra
memoria id in Gallia experimenti causa factum sit.
J. F. R.

7. Ὀμοίωτα] Angl. ὁμοίωτα. Aliam tamen le-
xionem sequutus est Interpres.

Ibid. Εἰ γὰρ μὴ πύλ.] Describit eleganter umbras a-
pud

11. Hinc sua sponte defluentibus coronis liberati in urbem introducti sumus, ad beatorum convivium. Haec urbs tota aurea: moenia circumposita Smaragdina: portae septem ex uno singulae trunco elaboratae cinnamominae: solum urbis, quodque intra muros terrae est, eburneum: templa omnium deorum e beryllo gemma aedificata, & altaria in his maxima, ex una gemma amethystina, in quibus hecatombas faciunt. Circum urbem fluit amnis unguenti pulcherrimi, cujus latitudo centum cubitorum Regionum; profunditas ea, ut facile sit natere. Balnea sunt illis aedes magnae, vitreae, cinnamomo vaporatae. Verum pro aqua in foliis ros calidus.

12. In vestitu utuntur araneorum telis tenuibus, purpureis. Corpora ipsi non habent, sed tactum effugiunt, carnis expertes, figuram solam & speciem ostendunt, ac licet corpora non habeant, tamen stant, moventur, sapiunt, vocem emittunt. Et omnino videtur nuda quodammodo anima illorum obversari, similitudinem quandam induta corporis. Nisi enim tetigerit aliquis, non vincatur, corpus non esse id

Τέντευνθεν αὐτομάτων ἡμῖν τῆς τεφάνων
περὶνέντων, ἐλελύμεθα, καὶ εἰς τὴν πόλιν
ἡγόμεθα, εἰς τὸ τῆ Μακάρων συμπόσιον.
αὕτη μὲν ἐν ἡ πόλιν πᾶσα χρυσή, τὸ δὲ
τείχος περικείται σμαράγδινον. πόλαι δὲ
εἰσὶν ἑπτὰ πᾶσαι μονόξυλοι ἠ κινναμόμιναι.
τὸ μέντοι ἑδάφον τῆ πόλεως, καὶ ἡ ἐντὸς
τῆ τείχους γῆ, ἐλεφαντίνη. καὶ δὲ πάντων
θεῶν βηρύλες λίθιναι ἀκαδομημένοι, καὶ βομοὶ
ἐν αὐτοῖς μέγιστοι, μονόλιθοι, ἀμεθύσται,
ἐφ' ὧν ποιεῖται τὰς ἑκατόμβας. περὶ δὲ τῆ
πόλιν, ῥεῖ ποταμὸς μύρον τῆ καλλίστη,
τὸ πλάτος πηχέων ἑκατὸν βασιλικῶν,
ὅσθα δὲ, ὥστε πῖν εὐμαρῶς. λωτρά δὲ
ἔστιν αὐτοῖς, οἶκοι μεγάλοι, ὑάλινοι, τὰ
κινναμόμιναι ἐγκαϊόμενοι. ἀπὸ μὲν τῆ ὕδα-
τος, ἐν ταῖς πυνέλαις δρόσος θερμή ἐστίν.

Ἐδῆτι δὲ χρῶνται, ὀρεχθίως λεπτοῖς,
ισοφύροις. αὐτοὶ δὲ σώματα μὲν οὐκ ἔχουσιν,
ἀλλ' ὡς ἀναφῆς καὶ ἄσαρκοι εἰσι, μορφὴν δὲ καὶ ἰδέαν μόνον ἐμφαίνουσι. καὶ ἀσώματοι ὄντες, ὅμως ἐν ἑστέσι, καὶ κινῶνται, καὶ
φρονέουσι, καὶ φωνὴν ἀφίπναι. καὶ ὅλας ἑκατο-
γυμνή τις ἡ ψυχὴ αὐτῶν περὶπολεῖν, τῶν
τῶ σώματός τ' ὁμοιότητι περικειμένη. εἰ
γὰρ μὴ ἀφαιτό τις, ὥστε ἀν' ἐλόντων μὴ
εἶναι

ε Εἰς] Καὶ εἰς Fl. sola. ε Κινναμόμιναι] Κινναμόμιναι, καὶ ε Fl. Κινναμόμιναι. Bz. & P. Κινναμόμιναι. S. H. & Ald. Eadem varietas mox iterum occurrit. ε Ἀναφῆς] Al. male ἀφανῆς. Coll. Nostrae Edd. tamen recte in vulgatam conspirant, f Ὁμοιότητι] Ὁμοιότητι A. P. & marg. A1W. Nil mutant Edd.

89. Αὐτὸν μὲν ἡ πόλις] * Εἰς τοὺς καθ' ἑαυτοὺς ὁ γὰρ
τοῖς ἀγίοις προφήταις ἀπαρίσκειν, ἐφ' ὧς τ' αὐτοὶ περὶ τῆ
ἱερουσαλὴμ οὐ ἰσχύουσιν ἡμέρας συννεχθῆναι ἀλλοτριότητος.

* Ad aliena verba antes referretur hoc Schothum, dicit
Cod. V. quod & notae Clar. J. Clerici ansam dedit; quam
quia jam huius loci non est, omisimus. Adi modo Apocal.

Διόφιλτος. K.

2. Ἀναφῆς] Γραμ. ἀφανῆς. G.

XXI. 20: & seqq. ut quam haec illis similia sint, videas.

+ Οὕτως] Οὕτως Edit. Cler. Sed ἔστιν recte in V.

M. du Si.

pud inferos, posse quidem eas non tangi, habere tamen corpora valde subtilia, quae non tam corpora sint, quam corporis instar. sed interpretes non recte intellexerunt hunc locum: Καὶ ὅλας ἑκατογυμνή τις ἡ ψυχὴ αὐτῶν περὶπολεῖν. τὴν δὲ τῶ σώματος ὁμοιότητι περικειμένη εἰ γοῦν μὴ ἀφαιτό τις, ὥστε ἀν' ἐλόντων μὴ εἶναι σώματα τὸ ὁράμενον. Vertunt: In summa videtur eorum anima nuda circumπαυμένη, similitudine corporis.

circumdata. Ac nisi quis tetigerit, non possit deprehendere non esse corpus, quod videt. Nam sunt ut umbrae rectae, non nigrae. Latina versio si γοῦν μὴ ἀφαιτό, longe a Graecis verbis abit, quae sic erant transferenda: Licet igitur quis attingere nequeat, non tamen conueniat non esse corpus, quod videtur. Sunt namque tanquam umbrae rectae, non nigrae. Videntur enim, licet non tangerentur.

J. G. G.

9. Συναρ.

εἶναι σῶμα τὸ ὁρώμενον. εἰσὶ γὰρ ὥσπερ σκιά
ὄρθαι, ἢ μέλαιναι· γηράσκει δὲ ὁδὸς, ἀλλ'¹⁰
ἐφ' ἧς ἀν' ἡλικίας ἔλθῃ, ὡραμένη· ἢ μὴν
εἰδὲ νύξ παρ' αὐτοῖς γίγνεται, εἰδ' ἡμέρα
πάνυ λαμπρά· ἀλλὰ καθάπερ τὸ λυκαυ-
γὲς ἤδη πρὸς ἑώ, μηδέπω ἀνατείλαντ'¹⁵
ἡλίου, τοιοῦτον φῶς ἐπέχει τ' γῆν. καὶ μὲν-
τοι καὶ ὥρων μίαν ἴσασι τῷ ἔτῳ· αἰεὶ γὰρ
παρ' αὐτοῖς ἑὰς ὅτι, καὶ εἰς ἀνεμῶν πνεῖ
ὁ Ζέφυρος·

Ἡ δὲ χώρα, πᾶσι μὲν ἀνθεσι, πᾶσι
δὲ φυτοῖς ἡμέροις τε καὶ σκιεροῖς τέθλην· αἰ-²⁰
μὲν γὰρ ἄμπελοι δωδεκάφοροι εἰσι, καὶ χι-
μῆνα ἕκαστον καρποφοροῦσι· τὰς δὲ ροιάς, καὶ
τὰς μηλέας, καὶ τ' ἄλλην ὀπώραν, ἔλεγον
μὲν εἶναι τρισκαίδεκάφορον· ἐνὸς γὰρ μηνὸς τῷ
παρ' αὐτοῖς Μινῶς, δις καρποφορῶν. ἀπὸ τῶν
δὲ πυρῶν, οἱ στάχυες· ἄρτους ἐτοίμους ἐπ'
ἄκρως φύουσιν, ὥσπερ μύκητας. πηγαὶ δὲ
περὶ πᾶν πόλιν ὕδατος μὲν πέντε καὶ
^b ἑξήκοντα, καὶ τριακόσιοι, μέλιτος δὲ
ἄλλαι τοσαῦται, μύρς δὲ πενήκονταί, ³⁰
μικρότεροι μέντοι αὗται· καὶ πόσιμοι γά-
λακτος ἑπτὰ, καὶ οἶνος ὀκτώ.

Τὸ δὲ συμπόσιον, ἕξω δ' πόλεως πε-
ποιήται, ἐν τῷ Ἠλυσίῳ καλεμῶν πεδίῳ·
λαίμων δὲ ὅτι κάλλιστος, καὶ περὶ αὐτὸν
ὑλὴ παντοία, πυκνὴ, ὅπισθιάζουσα τῆς
κάσκειμνός, καὶ τραμυνὴ μὲν ἐκ τ' ἀνθέων
(ὑποδέβλην). ἀφρονῶν δὲ καὶ ἀφάερ-
ων ἕκαστα οἱ ἀνεμοὶ, πλὴν γε τῶν οἰνοχοῶν.
τῶν γὰρ ὁδὸν δέον, ἀλλ' ἔστι δένδρα περὶ ⁴⁰

quod videt : sunt enim quasi umbrae eve-
rectae non nigrae. Senescit nemo, sed qua
aetate huc venerit, ea manet. Verum ne-
que nox apud illos est, neque dies plane
clara. Sed quale est mane diluculum sole
nondum exorto, talis lux terram obtinet.
Unam etiam modo anni tempestatem no-
runt. Semper enim apud illos ver est, &
unus fiat ventus, Zephyrus.

13. Regio floribus omnibus, plantisque
totum manfuetis tum umbrosis viret. Vites
quidem duodecies feraces, mensibus singu-
lis fructum ferunt. Punicas vero arbores,
& malos, & reliquas autumnī copias, di-
cebant etiam ter & decies ferre, bis nempe
uno mense, qui Minous apud illos est.
Pro tritico spicae panes jam paratos in sum-
mo producant, velut fungos. Fontes cir-
ca urbem aquae quinque & sexaginta supra
trecentos, mellis totidem alii, unguenti
autem quingenti, hi tamen minores; flu-
vii lactis septem, & octo vini.

14. Coenatio extra urbem structa est, in
eo qui vocatur campus Elysius. Est au-
tem pratum pulcherrimum, & circa illud
silva varia, densa, accumbentibus umbram
faciens : stragula de floribus subjecta ha-
bent : ministrant omnia, & huc illuc fe-
runt venti, praeterquam quod vinum non
infundunt : hoc enim nihil opus est ; sed
sunt

a "Ἄρτους ἑτ."] "Ἄρτους ἐτοίμοι" Schol. b "ἑξήκοντα"] C. Fl. male, pro E. Cum vulgata nostra facit H. & P. &c.

12. Οὐδὲ νύξ] Εἰς τὰ ὑπὲρ θουλήν τετραλογούμενα ἐπι-
συνάπτει. V.

26. * "Ἄρτοι ἐτοίμοι"] Τὸ ἐξαγαγῆναι ἄρτους ἐκ τ' ἡγῆς

ἀφρονῶν. V.

38. Διακοινοῦνται] Εἰς τὰ περὶ βραχυμάστων θραύσεων
γούμενα τ' Ἀστυλίου ἀφρονῶν. V. (Vid. Philostr.)

* "Ἄρτοι ἐτοίμοι"] Sic pro ἄρτους ἐτοίμους quod in nostris libris est, V. Codex.

M. du S.

9. Σκιά ὄρθαι] Umbræ aliae in libero loco stant
hominis humi jacere ac trahi videatur : hæc, instar
hominis ipsius, erectæ. Aliae defectu lucis, h. e.
natura sua nigrae ; hæc coloratae tum carnis colore

tum vestium. Cacterum ita recte me interpretatum
post alios hunc locum arbitror, licet aliter summo vi-
ro videatur.

10. Οὐ μύκηται] Non sicut nostræ, jacentes & ni-
græ,

Sunt arbores circa coenationem vitreae, magnae, de vitro pellucidissimo. Porro fructus harum arborum sunt pocula varia figuris & magnitudinibus. Cum igitur advenit aliquis in coenationem, decerptum unum alterumque poculum sibi apponit: at illa statim vini plena fiunt, & sic bibunt. Pro coronis, luscinae & aves aliae cantrices, ex vicinis pratis flores rostris lectos, instar nivis in eos spargunt cum cantu pervolantes. Unguentis perfunduntur hunc in modum. Densae nubes bibunt e fontibus ac fluvio unguentum, deinde imminentes coenationi, placide urgentibus ventis, tanquam tenuem rorem demittunt.

15. In coena musicae vacant & cantibus. Canuntur ipsis Homeri maxime carmina. Et adest ipse quoque & cum illis epulatur, accumbens supra Ulysssem. Chori puorum sunt & virginum. Ducunt eum concimuntque Eunomus Locrus, & Lesbius Arion, & Anacreon, & Stesichorus. Et enim hunc quoque apud illos vidi, jam reconciliata illi Helena. Hi vero cum canere desierunt, alter chorus procedit cycnorum, hirundinum, ac lusciniarum: & ubi hi quoque cecinerunt, tum fane silva tota fistulis quasi succinit, ventis ducibus.

τὸ συμπόσιον ὑάλινα, μεγάλα, ἃ ἀγυ-
γεστάτης ὑάλου· ὁ καρπὸς δ' ἐστὶ τῶν τ'
δένδρων, ποτήρια πάντοια καὶ τὰς καλα-
σκευὰς, καὶ τὰ μεγέθη. ἐπειδὴν ἔνθα παρὶν
45 τις εἰς τὸ συμπόσιον, τρυγῆσας ἐν ἡ καὶ
δύο τῶν ἐκπομάτων (ᾧ καλεῖται), τὰ δὲ
αὐτίκα οἶνον πλήρη γίγνεται· ἔτω μὲν
πίνουσιν. ἀπὸ δὲ τῶν στεφάνων, αἱ ἀηδόνες,
καὶ τὰλλα τὰ μουσικὰ ὄρνεα, ἐκ τῶν πλε-
50 οῦσιν λειμάνων τοῖς στόμασιν ἀνθολογῶντα,
καλαίφῃ αὐτὰς μετ' ἀοῆς ὑπερπετόμενα,
καὶ μὴν καὶ μυρίζον· ὡδὶ· νεφέλαι συνεκ-
ἀνασπασσάσαι μύρον ἐκ τῶν πηγῶν, καὶ τῶ
πρόσωπῳ, καὶ ὅπως αἰσῶσι ὑπὲρ τὸ συμπό-
55 σιον, ἡρέμα τῶν ἀνέμων ἀποβλίσκοντων, ὕψος
λεπτὸν, ὡς ὅτε δρόσον.

Ἐπὶ δὲ τῶν δειπνῶν, μουσικῇ τε καὶ ᾠ-
δαῖς σχολάζουσιν· ἀλλ' ἐν αὐτοῖς τὰ Ὀμή-
ρου ἔπη μάλιστα, καὶ αὐτὸς δὲ Πάρις, καὶ
60 οὐκ ἐκείνη αὐτοῖς, ὑπὲρ τῆς Ὀδυσσεύς
κατακείμενος. οἱ μὲν ἔνθα χοροὶ ἐκ παιδῶν
εἰσὶ, καὶ παρθένων· ἐξάρχουσιν δὲ, καὶ συν-
ἀδουσιν, Εὐνομὸς τε ὁ Λοκρὸς, καὶ Ἀρίων
ὁ Λέσβιος, καὶ Ἀνακρέων, καὶ Στήσιχο-
65 ρος· καὶ ὡς καὶ τῶν παλαιῶν αὐτοῖς ἐθεασά-
μεν, ἥδη ἡ Ἑλένη αὐτῷ διηλλαγμένης.
ἐπειδὴν δὲ ἔτοι παύσωνται ἀδόντες, δεύτε-
ρος χορὸς παρέρχεται ἐκ κύκνων, καὶ χελι-
δόνων, καὶ ἀηδόνων· ἐπειδὴν δὲ καὶ ἔτοι
70 αἰσῶσι, τότε δὴ πᾶσα ἡ ὕλη ἐπαυλεῖ, τῶν
ἀνέμων καταρχόντων.

Μέ-

c Τρυγῆσας] Τρυγίσας f. Τρυγῆσας recte aliae. d Γίγνεται] Γίνεται H.

grae, sed corporibus veris, si soliditatem excipias, similes.

M. du S.

23. Ὀπώραν] (ὁπώρα λέγεται ἡ χλωδὴ τῶν καρπῶν ἔχου-
σα, οἷον δαμάσκηνα, μήλα ἀπιδία, δαμάσκηνα, καὶ ὅσα
μητρὶ ἔχουσιν τι χλωδὸς. Constant. Γιωτ. L. X.) Vorst.

M. du S.

50. Στόμασιν] Parum concinne hoc quidem, nisi cum Aristophanis Socrate ὁρῶντιναι facias canentes.

M. du S.

63. Εὐνομος] Musicus is clarus, cujus historiolum lege, quam narrat in Πρωτ. Clemens Alexand. sub Tom. II.

ipsum initium, de cicada chordae fractae vicem subeunte.

M. du S.

64. Στήσιχορος] Poëta propter Helenae vituperationem oculis captus, non prius, nisi placato palinodia oblato numine, videre potuit. Lucian. Macrob. G. C.

66. Ἑλένης] In Helenam poema inclementius scripserat, ob quod a Castore & Polluce luminibus orbatus, captata rursus palinodia visum recepit fertur. Vid. Philostr. VI. 245. & Plat. in Phaedro; adde Isonocrati. Ἑλ. ἔγκ. p. 329.

M. du S.

P

73. Πρ.

Μέγιστον δὲ δὴ πρὸς εὐφροσύνην ἐκέιτο ἔχουσι· πηγαί εἰσι δύο· ἡ δὲ τὸ συμπόσιον, ἡ μὲν, γέλωτος, ἡ δὲ, ἡδονῆς· ἐκ τούτων ἑκατέρας, πάντες ἐν δεξιῇ τὴν εὐωχίας πίνουσι, καὶ τὸ λοιπὸν ἡδόμενοι, καὶ γελῶντες ἀφγνύουσι.

Βάλομαι δὲ εἰπεῖν καὶ τῶν ὀπίσμων ἕσπιναι παρ' αὐτοῖς ἐθεασάμην. πάντας μὲν τῆς ἡμιθέας, καὶ τῆς ὀπί' Ἴλιον στρατεύσαντας, πλὴν γε δὴ τῶ Λοκρῶ Αἰάντι. ἐκείνους δὲ μόνον ἔφασκον ἐν τῷ τ' ἀσεβῶν χάριτι κολάζεσθαι. βαρβάρων δὲ, Κύρης τε ἀμφοτέρους, καὶ τὸ Σκύθη' Ἀνάχαρσιν, καὶ τὸ Θράκα Ζάμολξιν, καὶ τὸ Νυμῶν τὸ Ἰταλιώτην, καὶ μὴν καὶ Λυκῆργον τὸ Λακεδαιμόνιον, καὶ Φωκίωνα, καὶ Τέλλον, τῆς Ἀθηναίης, καὶ τῆς σοφῆς, ἀνευ Περιάνδρου· εἶδον δὲ καὶ Σωκράτην τὸν Σωφρονίσκου ἀδολεσχῶντα μετὰ Νέστορος καὶ Παλαμήδους· οὗτοι δὲ αὐτὸν ὥσαν Ὑάκινθος τε ὁ Λακεδαιμόνιος, καὶ ὁ Θεσπιεύς Νάρκισσος, καὶ ὁ Ὑλλας, καὶ ἄλλοι καλοί. καὶ μοι ἐδόκει εἶναι τῶ Ὑακίνθου· τὰ πολλὰ δ' ὅν ἐκείνους διήλεγχεν. ἐλέγχετο δὲ χαλεπαίνειν αὐτὸν ὁ Ῥαδάμανθους, καὶ ἡπιυληνέαι πολλὰκις ἐκβαλεῖν

16. Maximum & illud ad hilaritatem adiumentum habent, quod fontes sunt duo, circa coenationem, risus alter, alter vero voluptatis, e quorum altero in ipso convivii principio bibunt, & quod superest jucunde & cum risu agunt.

17. Dicere jam volo, nobilium hominum quos apud illos viderim. Semideos quidem omnes, & qui ad Ilium pugnavunt, praeter Locrum Ajacem: illum solum dicebant in loco impiorum dare poenas. Barbarorum vero Cyrum utrumque, & Scytham Anacharsin, & Zamolxin Thracem, & Numam Italum: ac praeter hos Lycurgum Lacedaemonium, & Phocionem ac Tellum Athenienses, & Sapientes, Perianthro excepto. Vidi etiam Socratem Sophronisci F. sermones caedentem cum Nestore & Palamede. Circa illum erant Hyacinthus Lacedaemonius, & Thespienensis Narcissus, & Hylas, & pulchri alii. Et videbatur mihi amare Hyacinthum: multa sane illum redarguebant. Dicebatur autem iratus illi Rhadamanthus, & saepe minatus esse, de insula se illum ejecturum, si

a Παρὰ] Sic A. & P. Παρ' Edd. priores. b Νουμῶν] Ex Solani emendat. Νομῶν enim Edd. c Ὑλλας] Sic Fl. H. J. P. Ald. &c. d Ἐκείνους διήλ.] Ἐκείνους διήλυστο Vorß. emendat, ut infra c. 23. f. Edd. nostrae nihil mutant.

79. Ἐθεασάμην] Κατὰ κοινὸν τὸ ἰδὲν ἄμην. V.

73. Περὶ] Angl. πρὸς. Παρὰ] Ex Angl. & P. reliqui enim πρὸς habent, vitiose. M. du S.

Παρὰ] Infra vero cum dativo, hac ipsa Dissert. c. 33. pr. πηγαί δύο πρὸς ταῖς πύλας. J. F. R.

80. Ἡμιθέους] Semidei non integri Dii neque homines; sed altero parente divino, altero humano; aut semidei ratione virtutis. Tertullianus quatuor Gentilium deorum differentias fuisse scribit, quorum quidam selecti & majorum gentium dii vocati sunt, quidam Semidei & Heroes, quidam Medioximi, & quidam Semones. G. C.

81. Λοκρ. Αἰάντος] Ob violatam ab eo Cassandra. M. du S.

85. Νουμῶν] Omnes, quotquot vidi, libri Νομῶν.

Sed vide Ἀποφ. c. 8. & Μικρόβ. c. 8. M. du S. 87. Τέλλον] Vide Ἐπιστ. c. 10. & Plut. M. du S.

88. Ἀνδρ. Περ.] Aut quia tyrannus; aut potius quia calamitates domesticas tam inique tulit, ut, aegritudine inde contracta, decesserit; quod sapientis non est. At si Aelianum audias, duo Perianthri fuerunt, sapiens alter, alter tyrannus; Var. Hist. XII. 35. Sed foede corruptus locus est ille Aeliani. Fuere quidem duo Perianthri, sed uterque tyrannus; sapiens hic Corinthi, Ambraciae vero alter ille. Vide Diog. Laërt. p. 25. & Menag. not. p. 36. Qui Perianthrum VII. sapientibus annumerari nolunt, Epimenidem pro eo ponunt. (Vid. Plut. Solon. 154. 2.) Plato vero Eudoxum, teste Diog. Laërt. 7. F. sed in Protag. 206. F. ubi sapientes Plato recenset. Eudoxus ille non compar-

¶ nugas agere pergeret, & nollet dissimulatione omissa convivari. Plato solus non aderat, sed dicebatur ipse quoque civitatem habitare a se confictam, eaque forma reipublicae, eisque, quas scripsisset, legibus uti.

18. Aristippus quidem & Epicurus, primas hic ferebant, suaves homines, & gratiosi, & convivae commodi. Aderat etiam Aesopus Phryx, quo ut scurra ridiculario utuntur. Verum Sinopenfis Diogenes ita mutavit mores, ut Laida duxerit meretricem, ebriusque saepe ad saltandum confurgat, & vinolentas nugas agat. Stoicorum aderat nemo: dicebantur enim adhuc adscendere arduum illum virtutis collem. Audiebamus etiam de Chrysippo, non prius illi fas esse insulam ingredi, quam elleboro quartum usus esset. Academicos vero dicebant velle quidem venire, sed sustinere se adhuc, & considerare: neque enim hoc ipsum illos percipere, an insula talis sit. Alioquin etiam Rhadaman-

αὐτὸν ἐκ τῆς νῆσος, ἣν Φλυαρή, καὶ μὴ Θέλη ἀφῆς τῆς εἰρωνείας, εὐαχεῖα. Πλάτων δὲ μόνος ὁ παρὴν, ἀλλ' ἐλέγχετο καὶ αὐτὸς ἐν τῇ ὑπὲρ αὐτοῦ ἀναπλασθεῖσιν ὁλόφῳ οἰκῇ, χροῖ μὲν τῇ πολυτελείᾳ, καὶ τοῖς νόμοις οἷς συνέγραφε, πολιτεύεσθαι.

Οἱ μὲντοι ἀμφ' Ἀρίστιππόν τε καὶ Ἐπί- κληρον τὰ πρῶτα παρ' αὐτοῖς ἐφέροντο, ἡ δὲ οἷς τε ὄντες, καὶ κεχαρισμένοι, καὶ συμπο- τιῶνται. παρὴν δὲ καὶ Αἰσωπὸς ὁ Φρύξ. τὴν δὲ ὅσα καὶ γελοιοποιῶν χρόνῳ. Διο- γένης μὲν γε ὁ Σινοπεύς, τοσούτον μετέβα- λεν τῷ τρόπῳ, ὅτε γῆμαι Λαῖδα καὶ ἐταί- ραν, ὀρχεῖσθαι τε καὶ πρὸς μέθης πολλάκις ἀνίστασθαι, καὶ παροινεῖν. τῷ δὲ Στωϊκῶν, ὅδεῖς παρὴν ἐτι γὰρ ἐλέγοντο ἀναβαίνειν καὶ τῷ δρετῆς ὄρθιον λόφον. ἠκούομεν δὲ καὶ περὶ Χρυ- σοῖππου, ὅτι ὁ πρότερον αὐτῷ ὀπιθεῖναι τῷ νῆσος θέμις, πρὶν τὸ τέταρτον αὐτὸν ἐλλε- βορίσθαι. τὸς δὲ Ἀκαδημαῖκους ἔλεγον ἐθέ- λειν μὲν εἰσελθεῖν, ἐπέχειν δ' ἐτι, καὶ ἀλγ- σκεῖσθαι. μὴδὲ γὰρ αὐτὸ τὸ πᾶν καὶ ἀ- λαμβάνειν, εἰ καὶ νῆσός τις τοιαύτη ὅσῃν. ἄλλως τε, καὶ τῷ ὅτι τῷ Ῥαδαμάνθυ, οἷ-

¶ Τούτῳ] Τούτων male Fl. Τούτῳ reliqq. & P. f' Ἀκαδημαῖκους] Sic J. H. Fl. P. & C. Ἀκαδημαῖκους. Coll.

12. Τῶν δὲ Στωϊκῶν . . .] Οἷς φησὶ παρ' Στωϊκῶν, ἐν- δρυεῖς G.

17. Τοῖς δὲ Ἀκαδημαῖκοις] Οὐκ ἀκριβὲς ἄγαν τοῖς

Ἀκαδημαῖκοις τοῖς Ἐφεσίοις συνάπτει Λουκιανός. V. (συνάπτει, Λουκιανός. Coll.)

ret. Immo Diogenes ipse 10. D. Mysos ibi pro Periandro a Platone susceptum observat. Vere itaque censet Menagius priorem Diogenis locum scioli esse glossema, quod in textum absurde receptum est. Vide notas ejus ad utrumque locum, unde multa ex antiquis Scriptoribus habes, quae ad catalogum illum VII. Sapientum spectant. M. du S.

¶ Ἀνδρὶ Περιάνδρῳ] Periander insula beatorum excidit haud dubie, quod tyrannus esset, & oppressam servitute Corinthum teneret. J. M. G.

89. Ἀδελφούτῳ καὶ Νέστορι] Quod optabat in ultimis sermonibus suis, a Platone in Apologia & Xenophonte servatis. J. M. G.

10. Ὅτι γῆμαι Λαῖδα] Serio accepit Menagius (ad Diog. Laert. p. 138. D. E.) quod nolim a tanto viro factum. Joco enim haec Lucianus, quia a nuptiis abhorruisse traditur Diogenes. Vid. Diog. Laert.

144. E. & 150. E. ἐρωτηθεὶς ποῦ καὶρὸν δι' ἡμεῖς; ἔφη, τοὺς μὲν νῆσος μὴδέ ποτε, τοὺς δὲ πρὸς αὐτοῖς μὴδὲ πᾶν ποτε. & 155. B. ἔλεγε δὲ καὶ κοινὰς εἶναι διὰ τὰς γυναικας. γὰρ μὲν μὴδὲ ὀνομάζον, ἀλλὰ τῇ πείσῳ τῇ πείσῳ συνά- νει. M. du S.

16. Τέταρτον . . . ἄλλως.] Vide supra B. πρωτ. c. 23, & ἔρμ. c. 86. M. du S.

Ibid. Ἐλλείπεισθαι] Confer supra Hermot. c. ult. F. G.

17. Ἀκαδημαῖκους] Analogia videtur suadere scribendum ἀκαδημαῖκους. Verum prius ex usu obtinuit, pluraque hujus scripturae exempla citat Steph. in Thes. qui etiam observat μεταβολὴν vocalium in hoc adjectivo factam. Et quia numerus Exemplarium longe major, non hic modo, sed ubique in Luciano vulgatam confirmat, non mihi dubium est, hanc scripturam esse veram. J. F. R.

οἶμαι, κρίσιν ἐδεδόκεισαν, ἄτε καὶ τὸ κριτήριον αὐτοὶ ἀνηκότες. πολλὰς δὲ αὐτῶν ἐφασκον ὀρμηθέντας ἀκολουθεῖν ταῖς ἀφικνυμένοις, ὑπὸ νουθεσίας δὲ ἀπολείπειν, καὶ ἀναστρέφειν ἐκ μέσης τ' ὁδοῦ.

Οὗτοι μὲν ἦν ἦσαν ἄξιολογώτατοι τῶν παρόντων. τιμῶσι δὲ μάλιστα τὸν Ἀχιλλέα, καὶ μὲν τῆτον, Θεσέα. οὗτοι δὲ συνήσας καὶ ἀφροδισίων ἔτῳ φρονέσαι μίσγοντο μὲν ἀναφανδόν, πάντων ὁρώντων, καὶ γυναιξί, καὶ ἄρσεσι, καὶ ἑδαμῶς τῆτον αἰχρῶν. αὐτοῖς δοκεῖ μόνον δὲ Σωκράτης διάμνησθαι, καὶ μὴ καθαρῶς πλησιάζειν τοῖς νέαις. καὶ μέντοι πάντες αὐτῷ ἐπιπορεύονται κατεγίγνωσκον. πολλάκις γὰρ ὁ μὲν Ἰάκινθος, ἢ ὁ Νάρκισσος, ὁμολόγηεν, ἐκείνῳ δὲ ἠρνεῖτο· αἱ δὲ γυναῖκες εἰσι πάσαι κοιναί, καὶ ἑδείς φθορεῖ τῶν πλησιόν, ἀλλ' εἰσι τῆτον μάλιστα Πλατωνικώτατοι· καὶ οἱ παῖδες δὲ παρέχουσιν τοῖς βυλομένοις, ἑδὲν ἀντιλέγοντες.

thi, puto, iudicium metuumt; qui ipsam iudicandi instrumentum sustulerint. Multos vero illorum, narrabant, impetu capto sequi eos qui veniant in insulam, sed ignavia quadam deficere ante quam assequantur, & de media via reverti.

19. Hi quidem igitur eorum qui aderant maxime commemorabiles. Maximo autem in honore habent Achillem, & post hunc, Theseum. De coitu & rebus venereis ita sentiunt. Miscent corpora publicis, & in conspectu omnium, cum mulieribus pariter & cum maribus, & nequam malum hoc illis videtur. Solus Socrates dejerabat, se caste accedere ad iuvenes: sed omnes peierare illum iudicabant. Saepe enim Hyacinthus aut Narcissus fatebantur; at ipse negabat. Mulieres vero communes omnes, neque invidet quisquam viro alteri, sed hac in re maxime sunt Platonici. Praebent etiam pueri volentibus, nihil repugnantes.

20. Duo

• Ἀξιολογ.] Λογικώτατοι Cod. Fl. Nihil mutant Edd. praeter Fl. quae ἀξιολογικώτατοι.

35. Ἡ μὲν] Ἀπὸ τῆς ὁδοῦ. F.

26. Καταλαμβάνοντες.] Καταλαμβάνοντες illud pertinet ad ἀκαταλαβάνοντες Academicorum; itaque comprehendendi verbo usus essem: si illud de eo quoque dici posse scivissem, qui secutus alterum, tandem assequitur. Neque enim hic de fure, aut servo fugitivo sermo est, sed de viatoribus vel currentibus in stadio: ubi assequendi verbum domicilium quasi habet, quod tamen ipsum etiam ad illam mentis facultatem transfertur, qua comprehendere dicimur, quae plane intelligimus.

28. Ἦσαν ἀξιολογώτατοι.] Flor. λογικώτατοι. J. M. G.

34. Διάμνησθαι.] Vide quae nos supra ad B. praec. c. 16. in eam rem attulimus. M. du S.

40. Τοῦτο] Pro κατὰ vel ἀπὸ τοῦτο. Vid. supra T. I. Nigrin. §. 27. J. F. R.

48. Αὐτός] Necessaria videtur Vorstii emendatio, scribentis αὐτοῦς. Ratio in promptu est. Quis enim ferat nescire sese dicentem, quod tamen uno habitu enarrans inducitur? Absit autem ut, post Leonem Alaium aut Crespollum (uter enim horum hoc asseveravit non satis certo annotavimus) hic id agamus, ut Babylonium non fuisse Homerum demonstramus. Non enim mente captis scribimus. Vid. AG. X. 1733.

Chium fuisse vult Simonides apud Stroph. in Lyric. p. 119. M. du S.

Αὐτοῦς μὲν.] Recepta lectio, αὐτοῦς μὲν ἀγνοῦν, nimis aperte contradicit his, quae statim sequuntur. Plane indubium mihi est, dedisse Lucianum αὐτοῦς, quod refertur ad ζητοῦντας seu disputantes, synesi non abstrusa nec difficili. Certe sic interpretatus sum.

Αὐτοῦς μὲν ἀγν.] Cl. Gesneri emendatio adeo est necessaria, ut eam recipere etiam invitis libris nihil dubitarim. Sed & Vorstius in marg. sic emendarat, & Cod. Pell. correctionem firmat. Cl. La Croze adscripserat ἴφασκον legendum; quod etsi praestat vulgatae, tamen non satis planum reddit sensum. J. F. R.

49. Κολοφώνος.] Non dubitavi secundam syllabam contra Edd. correptam dare; quia non modo Strabo ita ubique scribit. Vid. ejus L. XIV. p. 952. vel 643. ubi ter quater occurrit; sed & quia poetis corripitur, ut in saepe ab aliis adducto versu ex A. Gell. III. XI. quem tamen paullo aliter exhibet Antholog. IV. 2. quae sic: Ἐπὶ πόλεις διρίζουσιν περὶ ρίζαν. Οὐ μύρον. Σιμόνις, Ῥόδος, Κολοφών, Σαλαμὴν, Χίος, Ἀργος, Ἀθήναι. J. F. R.

57. Κατὰ

20. Duo nondum aut tres dies praeterierant, & accedens ad Homerum poetam cum ambobus esset otium, tum reliqua ex eo quaesivi, tum unde esset? dicens illud maxime apud nos in hunc diem disputari. At ille aiebat, illos ignorare, cum hi Chium, Smyrnaeum alii, multi Colophonii prae-
sent: se vero, dicebat, Babylonium esse, & apud cives non Homerum vocari, sed Tigranem: deinde cum obses (Homerus) apud Graecos esset, nomen mutasse. Ad haec de versibus illius rejectis interrogabam, num scripti ab ipso essent? atque ille suos esse omnes confirmavit. Damna-
bam itaque Zenodoti & Aristarchi Grammaticorum frigiditas disputationes. Ad haec cum satis respondisset, rursus interrogavi, cum tandem

Οὐκ ἔγωγε δύο ἢ τρεῖς ἡμέραι διελκλύθει-
σαν, καὶ προσελθὼν ἐγὼ Ὀμήρω τῷ ποιητῇ,
59 σχολῆς ἔσσης ἀμφοῖν, τότε ἄλλα ἐπυνθα-
νόμην, καὶ ὅθεν εἴη, λέγων τὸ τοῦτο μάλιστα
πᾶς ἡμῖν εἰσέτι νῦν ζητεῖσθαι. ὁ δὲ
αὐτὸς μὲν ἀγνοεῖν ἔφασκεν οἱ μὲν γὰρ,
Χίον, οἱ δὲ Σμυρναῖον, πολλοὶ δὲ Κο-
λοφώνιον αὐτὸν νομίζουσιν. εἶναι μέντοι ἔλεγε
Βαβυλώνιον, καὶ οὐδὲν γὰρ τοῖς πολί-
ταις, ἔχ' Ὀμηρον, ἀλλὰ Τυγράνην κα-
λεῖσθαι. ὕστερον δὲ ὁμηρεύσας οὐδὲ τοῖς
Ἕλλησι, ἀλλάξαι τὴν προσηγορίαν. ἔτι δὲ
55 οὐδὲ τὴν ἀβεβημέναν στίχων ἐπὶ πρώτων, εἰ
ὑπ' ἐκείνῳ εἰσι γεγραμμένοι καὶ ὅς ἔφασκε
πάντας αὐτῷ εἶναι καλεχίνωσκειν ἐν τῇ
ἀμφὶ τὴν Ζηνοδότου καὶ Ἀριστάρχου γραμματι-
κῶν πολλὴν τὴν ψυχρολογίαν. ἐπεὶ δὲ ταῦθ'
60 οἰκαῶς ἀπεκέκριτο, πάλιν αὐτὸν ἡρώτων,
τί δὴ ποιεῖς ἀπὸ τῆς μνηδὸς τὴν δόξαν ἐποή-
σατο,

δ λέγει τοῦτο] Nihil mutant Coll. & Edd. e εἰσέτι] εἰσέτι J. H. Fl. Ceterae recte, ut edidi. d λέ-
τῶν] Sic Pell. Ἀδὲς Edd. absurde, εἰς, ἵνα ante ἄρσιν addit Cod. L. e Κολοφώνιον] Sic Anon. ap. Pell.
Κολοφώνιον enim Edd. f Πολίταις] Αἱ πολίταις Coll. Prius habent J. Fl. H. P. g Κατεχίνωσκει] Sic El. &
P. Κατεχίνωσκει J. & H.

46. λέγων τ. μ.] Γραμ λέγει τοῦτο μάλιστα. G.
51. τῶς πλάττει] Γραμ τῶς πλάττει. ἔχ' Ὀμηρος. G.
57. Κατεχίνωσκει] Σημειῶν ἀπὸ τῆς εὐταξίας, τὸ δὲ
γινώσκων γινώσκων. οἷον κατεχίνωσκει σου τὴν
φλυαρίαν. ὁ δὲ ἐ ἀντιπάλιν ἀπὸ τῆς κατεχίνωσκει τῆς

ψυχρολογίας. ἦτοι ἐν Ἀττικῶς δὲ συνέταξαν. αὐτοὶ δὲ καὶ
ἐπὶ ἄλλων πολλῶν τοῦτο φιλοῦσι ποιῶν τῇ κατὰ τὴν
ἐκείνου συντάξει. ἢ τὸ κατεχίνωσκει ἀπὸ τῆς γλῶσσης ἢ ἀπὸ τῆς
ἐν εὐταξίᾳ. P.

* Εὐταξίαν] Εὐταξίαν male Ed. Clon.

57. Κατεχίνωσκει] Non verum est quod Scholiast.
ait, ab Atticismo nostrum recessisse, quando hoc
verbum cum accusativo construit; nec hi enim du-
plicem genitivum semper adhibent. Ecce Thucyd. VI.
c. 61. p. 417. Οἱ δὲ Ἀθηναῖοι ἱερὰν δὲ θάνατον κατέ-
χινωσαν αὐτοῦ τε ἔτι μὲν ἱερὰν. Aristoph. Eq. vers. 1397.
Ἐ μὴ καταχίνωσθαι ταύτῃ τῇ δόξῃ. Quod tamen &
condemnandi notione capiendum ibi Scholiastes mo-
net, id exponens: Εἰ μὴ καταχίνωσθαι ἐ καταδιώσθαι.
Plura Sierph. ex Demosth. aliisque in Thes. append. T.
I. p. 1854. Sed si apud Lucian. pro simplici cognos-
co accipere velis, licet; nam & sic fere Aristoph. Eq.
vers. 46. Οὗτος καταχίνωσθαι τὸ γινώσκων τοῦ τρέφει. Et si
pauculo plus valeat, quam simplex, ut Biserph. ibi mo-
net, dicens: Καταχίνωσθαι, θάνατον. ὅτι κατὰ τὸν
καταχίνωσθαι ἐ ἀισθόμενος πρὸς ἑαυτὸν δὲ πάλιν εἰπὶ
τὸ μανθάνειν. &c. quae ap. cum si vide.
J. F. R.

58. Ζηνοδότου] Aristarchus notissimus. Zenodotus

Bibliothecae Alexandrinae primus praefuit. Suid.

61. Μνηδὸς] Immerito hic Homerum fugillat,
quod itam Achilles initium suo poemati fecerit: pa-
lam enim est Iliada legenti, eam rem in toto poemate
te agi, ut rectissime id argumentum esse dixeris.
Quod non intelligentes e nostris quidam imperiti &
barbari prorsus homines, κharfodias cum audiunt an-
tiquis dicta Homeri poemata, nec quid ea vox sit,
nisi ex vernaculo idiomate assequi valentes, varia sibi
singunt & dissoluta carmina, nullo consilio judiciove
a coeco mendicabulo temere effusa, in unum tandem
corpus confarcinata, aut potius a farulis hominibus &
prorsus rudibus collecta, Poema heroicum nunc audi-
re. Qui, si cum Luciano haec ludentes effutirent,
venia forsan digni putandi sint. At serio id agunt, ut
quae ipsi prae imperitia, nisi Latine versa, intelligere
non possunt, aliis contemptui sint & deridiculo. Ho-

σαλο, καὶ εἶπεν ὁ, ὅτι ἐπελθεῖν αὐτῷ, μηδὲν ἐπιτηδεύσαντι. καὶ μὴν καὶ αἰεὶ ἐπιθύμην εἶδέναι, εἰ προτέραν ἔγραφε τὸ Ὀδύσειαν τὴν Ἰλιάδα, ὡς πολλοὶ φασιν, ὁ δὲ ἤρνεϊτο· ὅτι μὴ γὰρ ἔδδ τυφλὸς ἦν, ὁ δὲ αὐτὸ πρὸ αὐτῷ λέγουσιν, αὐτίκα ἠπιστάμην, ἑώρα γὰρ, ὥστε ἔδδ συνθάνεσθαι ἐδεόμενι παλαιάκις δὲ καὶ ἄλλοτε τὸτο ἐπαίαν, εἰ ποτε αὐτὸν χολὴν ἀγοῖα ἑώραν. προσίαν γὰρ ἀνὴρ τι ἐπυνθανόμην αὐτῷ, καὶ ὅς προθύμως πάντα ἀπεκρίνετο, καὶ μάλιστα κατὰ δίκην, ἐκινδύνει ἐκράτησεν· ἦν γὰρ τις γραφὴ κατ' αὐτῷ ἀπενηγεμένη ὑβρεως ὑπὸ Θερσίτη, ἐφ' οἷς αὐτὸν ἐν τῇ ποίσει ἐσκώφε, καὶ ἐνίκησαν Ὀμηροῦ, Ὀδυσσεὺς συντηγερύτης.

Κατὰ δὲ τῆς αὐτῆς χρόνης τέττης ἀφίκετο καὶ Πυθαγόρας ὁ Σάμιος, ἐπτάκις ἀλλαγαῖς, καὶ ἐν τοσούτοις ζώοις βιοτεύσας, καὶ

ab ira Achillis iuvium carminis fuisse? Et ille, ita sibi tempore in manibus venisse. Etiam illud scire volebam, prioremne scripisset Ulyssæam Iliade, ut multi referunt? negabar. Caecum enim non fuisse, quod ipsum quoque de illo narrant, statim sciebam. Utebatur enim oculis: ut nec interrogatione optis esset. Saepe etiam alias hoc faciebam, si quando otiosum illum viderem, ut accedens ipsum interrogarem aliquid: atque ipse promte ad omnia respondebat, in primis secundum iudicium cum vicisset. Erat enim dica illi scripta injuria, a Therfite, quod contumeliose in ipsum lusisset in carmine: vicitque Homerus, causam illius una agentem Ulyssæ.

21. Iisdem temporibus Pythagoras etiam Samius advenit, septies mutatus, vita in totidem acta animalibus, perfectisque tot ani-

a [Ἐσκώφει] Ἐσκώφει male Edd. plurimae. Ἐσκώφει recte L. B. & S.

66. Οὐδὲ τυφλὸς ἦν] Ἰστέον γὰρ τοῦτο Ἡρόδοτος ἐν τῇ *περὶ τῆς Ὀμήρου βίης. V.

* Πη] Aberat in Edit. Nec magno opere requirerem; sed quia adest in Cod. V. inferere non dubitavi. J. F. R.

rum ego temeritatem audaciamque, & pulcherrimarum rerum ignorance summam, cum sui seculi suarumque rerum admiratione conjunctam Boilacis compescendam exagitantemque relinquo.

64. Εἰ προτέραν] Hac de controversia acutissimum vide Longini iudicium c. VIII. π. ὕψους. M. du S.

66. Ὅτι μὴ γὰρ ἔδδ τυφλὸς ἦν, ὁ δὲ αὐτὸ πρὸ αὐτῷ λέγουσιν, αὐτίκα ἠπιστάμην, ἑώρα γὰρ, ὥστε ἔδδ συνθάνεσθαι ἐδεόμενι] Vertunt: ipsum vero caecum non esse, quod etiam dicunt, mox cognovi: vidi enim; itaque veritus sum percontari. Sed an iura, est, vidi? an cetera idiomata, est, veritus sum? Minime. Quare in hunc modum debebant: Caecum vero non fuisse, quod ipsum etiam de eo dicunt, ilico cognovi: videbas enim, adeoque rogare opus non erat.

66. Οὐδὲ τυφλὸς ἦν] Cicero tamen Tuscul. Disp. V. c. 39. Homerum coecum inducit, scribens: Traditum est etiam, Homerum coecum fuisse. At ejus picturam, non potest, videmus. Quae regio, quae ora, qui loci Graeciae, quae species formaeque pugnae, quae accies, quod remigium, qui motus hominum, qui ferarum, non ita expictus est, ut quae ipse non viderit, nos ut videremus, efficeret? nam quamvis Pictori compareretur Homerus, ex sequentibus tamen adparet, Ciceronem cum coecum facere; quod etiam confirma-

tur exemplo Tiresiae coeci vatis, quem ilico subjungit Cicero. Vid. notam Davisii, quem consulendum Cl. Hamst. in marg. Graevianae Ed. indicarat; ubi is Brod. Misc. V. 9. & Scholiasten Lucian. ad T. 2. p. 17. (i. e. ad Somn. f. Gall. ad verba τυφλὸς αὐτὸς ὦν) id cum Luciano negantem citat; nec non Vellej. Par. qui L. I. §. ait: Homerum, si quis coecum genitum putat, omnibus sensibus orbis est. Non igitur plane negat Vellejus Homerum coecum fuisse; sed ab nativitate id calamitatis ei obtigisse negat: cum prae senio visum amisisse dici queat, quod & illi, quos Davis. citat, voluere. Vide etiam not. Boeckli ad Vellej. p. 38. Ed. Burm. Coecum autem fuisse Davisius nullo modo dubitat; quod sub Demodoci persona semet ipsum describere credatur ap. Max. Tyr. Diff. XXII. nec ego dubito, si casu aut senio id contigisse dixeris, ut Brod. l. c. ex Herodoto, Pausan. in Messen. & Tzetze probat; nam ab nativitate coecum statuere absurdum videtur; quum peregrinatio ad varios hominum mores, cultum, regionumque & urbium situm, quarum ingentem nobis catalogum reliquit, cognoscenda, praecipuum ejus fuerit studium. Quod autem ab statuariis desumitur argumentum, qui eum oculis captum finxerint, id admodum incertum mihi videtur; nam aut vulgarem hi rumorem secuti sunt,

animae circuitibus. Erat vero dextro toto latere aureus. Illud quidem iudicatum est, eum versari secum: hoc vero dubitabatur, utrum Pythagoram vocare an Euphorbum oporteret. Venit & Empedocles, circumfultus, & toto assatus corpore. Neque tamen, quantumvis multis verbis supplicasset, receptus est.

22. Procedente tempore certamen instabat, quae Thanatusia (*Mortalia*) apud illos vocantur. Praefidebant Achilles, The-
seus septimum. Reliqua longum fuerit dicere: summa capita rerum enarrabo. Lucita vicit Carus Heraclides, victo in certamine de hac corona Ulysse. Pugilatus aequa laus fuit Arei Aegyptii, qui Co-

δοικτελέσας τὴν ψυχῆς τὰς πελοδὺς ἦν δὲ χρυσοῦς ὅλον τὸ δεξιὸν ἡμίτομον. καὶ ἐκρίθη μὲν συμπολιτεύεσθαι αὐτοῖς, ἐνεδιάζετο δὲ ἔτι, πότερον Πυθαγόραν ἢ Εὐφορβὸν αὐτὸν ἀνομάζων χρῆ. ὁ μὲντοι Ἐμπεδοκλῆς, ἦλθε μὲν καὶ ἔτι πεπεφθῶς, καὶ τὸ σῶμα ὅλον ὠπλημὲν ἢ μὴν παρεδέχθη γε, καίτοι πολλὰ ἰκετεύων.

Προϊόντῳ δὲ τῷ χρόνῳ, ἐνέστη ὁ ἀγὼν. τὰ παρ' αὐτοῖς Θανατούσια. ἡγωνισθέντῳ δὲ Ἀχιλλεὺς τὸ πέμπτον, καὶ Θησεὺς τὸ ἑβδόμον. τὰ μὲν ἔτι ἄλλα, μακρὸν ἀν εἰς λέγειν τὰ δὲ κεφάλαια τῶν πρᾶχθέντων διηγήσομαι. πάλιν μὲν ἐνίκησε ὁ Κάρος ὁ ἀπ' Ἡρακλίδους, Ὀδυσσεὺς δὲ τῷ τεφράδῳ συγμῇ δὲ ἴση ἐγένετο. Ἀρεῖς τε τῷ Αἰγυπτίῳ, ὅς ἐν Κορίνθῳ τέτα-

ὁ Κάρος] Sic Ba. J. H. & P. cum A. Ceterae Κάρος. Κάρος Palm. Κάρος Grop.

funt, aut non satis differentiae inter videntem ac coecum est in illorum arte; solent enim marmoreas effigies oculorum orbes ac pupillam raro exprimere, quorum circuli quum sulcis aliquantum excavatis describendi sint, id totam faciem deformat, & maligniores, ut sic dicam, oculos exhibet, quam si exterior tantum eorum ambitus solus efformetur.

J. F. R.

72. Μετὰ τ. δ.] Sic lego pro κατὰ, quod in omnibus libris est.

M. du S.

74. Θυρίτου] Hom. Il. B. 212.

M. du S.

75. Ἐσκαψέ] L. B2. & S. In reliquis prave ἔσκαψεν.

M. du S.

81. Χρυσὸς ὅλον τὸ δεξ.] De femore Pythagorae aureo vid. supra T. I. Vit. ant. §. 6. Neque hic putes χρυσοῦς in χρυσοῦν mutandum; est enim solita ellipsis κατὰ. aureus erat femur, pro ad femur. Et hi totum dextrum laeum pro femore dicit.

J. F. R.

83. Εὐφορβόν] Trojanus fuit adolescens Panthi filius, fratris Hecubae, teste Hom. Il. 17. Lege Laus. in Pythag. & Ovid. L. XV. Met.

G. C.

86. Ὀπτηρὸς] Sic infra in mort. Peregr. §. 37. ὁ δὲ τὸ διάμα ὀπτηρὸν γένετα ὄπην. Sed in praef. temp. mox c. 29. & supr. in Necyom.

J. F. R.

89. Θανατούσια] Eccere! Vir optime caeteroquin de literis Graecis meritis hunc festum diem, canique celebritatem Graeciae suae feriatum inferuit. O lepidum caput! Mirum ni Paradisus Socratis, & symposium in ejus Attica alicubi locum habeant. Sapit Posterus, qui cum caetera exciperet, expunxit.

M. du S.

93. Πάλιν μὲν ἐνίκησε Κάρος ὁ ἀπ' Ἡρακλίδους] Lucila

vicit Carus Heraclides. Sic vertit Interpres. Nullibi invenio Carum illum luctatorem egregium. Rursus hoc loco legendum est Κάρος ὁ ἀπ' Ἡρακλίδους. Caprus post Herculem primus, de quo supra fuisse diximus.

J. G. a P.

Ibid. Κάρος ὁ ἀπ' Ἡρακλίδους] Quem hic interpretem probabimus? In Basilensi editione vertunt: Carus qui ab Hercule stabat, satis lepida captatione; ac si Graeca eadem foret constructio, quae Latina; & scilicet in hoc certamine componebantur partes, quibus plurimi continebantur, & alii ab hoc stabant, alii ab illo. Ridicule omnino. Benedictus: Carus Heraclides, quod propius ad genium sermonis Graeci. Sed nullibi invenio Carum illum luctatorem egregium, iacquit Palmarius. Quasi vero Lucianus huc introduxerit talem in terris celebrem luctatorem: immo quis egregius luctator ille Ulysses? ex quo alterius adversario patet prorsus ratiocinationem Palmarii non procedere: multo minus ut ὁ ἀπ' Ἡρακλίδους possit reddi, post Herculem primus, quidquid de Capro suo sollicitus sit. Opinor optime adnotasse patrem Κάρος. Non agitur de luctatore; agitur de heroibus, inter quos memorabilis Caranus Heraclides.

J. G.

Κάρος] Consule Loyd. honoratissimi Praefidis Wigorniensis Doctissimum & ipsum filium ad Olymp. CXLII. Catal. Olymp. a Scal. editum. Paus. Suid. (scilicet apud hunc suo loco non compareret aut καὶ αὐτὸς αὐτὸς ille) Ulysseni hic adducit, quia luctantem fecit Homerus (Iliad. 4. 710. & seqq.) cum Ajace, quem & prostravit.

M. du S.

96. Ἀρεῖς] Vid. Plut. 396. 2. Sed is tamen a nostro diversus.

M. du S.

2. Op.

θαπαι, καὶ Ἐπειῶ, ἀλλήλοισι συνελθόντων·
 παγκρατίῃ δὲ ἐκ τῆς ἀθλαστικῆς αὐτοῖς.
 τὸ μόνον δρόμον, οὐκ ἔτι μέμνηται τις ἐν-
 κησε. ποιητῶν δὲ, τῇ μὲν ἀληθείᾳ, πα-
 ραποῦ ἐκράτῃ Ὁμηρῶ, ἐνίκησε δὲ ὁμοῦ
 Ἡσιόδῳ. τὰ δ' ἀθλα ἦν ἅπασιν τέφρατος,
 α. πλακεῖς ἐκ πτερόων ταωνίων.

Ἄρτι δὲ τῷ ἀγῶνι συντέλεσμένος ἡγ-
 γέλλοιο οἱ ἐν τῷ χωρίῳ τὸ ἀσέβων κολαζό-
 μοι, σπορρήξαντες τὰ δεσμά, καὶ τὸ Φρυ-
 γίᾳς ὀπκρατήσαντες, ἐλαύνειν ὅτι τὸ νῆσον.
 ἡγεῖα δὲ αὐτῶν, Φάλαριν τε τὸ Ἀκρα-
 γαντινον, καὶ Βούσιριν τὸ Αἰγύπτιον, καὶ
 Διομήδην τὸ Θράκη, καὶ τὸς πάλιν Σκίρωναν,

rinthi sepultus est, & Epei, inter se con-
 gressorum. Pancratii praemia apud illos
 non proponuntur. Cursu quis vicerit,
 non amplius recordor. Inter poetas re-
 quidem vera multum Homerus praeftabat,
 vincebat tamen Hesiodus. Praemia omni-
 bus plexa e pavoninis pennis corona.

23. Jam consummato autem certamine
 nunciantur ii, qui in loco impiorum pu-
 niuntur, ruptis vinculis, superataque cu-
 stodia, pergere ad insulam, ducibus Pha-
 lari Agrigentino, & Aegyptio Busriride,
 & Diomede Thrace, Scirone item atque Pi-

α. Πλακεῖς] Πλακῆς f. sola male. β. Βούσιριν] Βούσυριν Edd. male.

98. Παγκρατίου] Τάχα ἀπὸ τὸ πλῆθος βάλλει τοὺς
 πυγμαίους, ὃ ἐκείνους * ἀγῶν παρ' ὅσον ἀπαθείς ὁ ἐν ἀδου-
 ρίᾳ, ὅτι σωματικῶς ἀπληρωμένοι. V.

9. Φάλαρ] Οὗτος χαλιποτάτας ἐπινόει κολάσεις. (Hoc
 Scholium sede sua in V. motum, & in II. Vol. Ed.
 Amst. ad Jon. Trag. insertum, huic loco, ut & duo
 sequentia, restitutus. M. du S.)

* Ἀγῶν] Ἀνακρίων habet Ed. Clav. Sed ex C. correxit
 M. du S. Qui possitiam hujus Schol. vocem etiam emenda-

10. Βούσιριν] Οὗτος ὁμοῦ ἦν ὡς ὁ ἀνθρώπος ἐστίν. V.
 11. Διομήδην] Οὗτος ἵππους εἶχεν ἀνθρωποφάγους καὶ
 ὡς ἐκράτει ἐσθλὴν αὐταῖς. (Ante hoc Scholium haec
 verba legebantur in V. Ἐχίτος τὸ Ἡπείρου βασιλεὺς τι-
 μοφεικώτατος. Sed Echetus ille neque hic neque us-
 quam apud Lucianum conspicitur. M. du S.)

vii, cum legeretur ἀπὸ λαχμήτος.

2. Ὁμ. — Ἡρ.] Ad traditionem alludit, quae
 coetaneos faciebat. Vid. Philostr. Her. p. 726. &
 seq. & Hennet. p. 52. M. du S.

9. Φάλαριν] Hic Agrigentinarum tyrannus, cui
 Perillus taurum aeneum fabricavit, quo impositi no-
 xii dum torrentur, tauri mugitum reddebant. Senec.
 L. 2. de Clem. c. 4. & L. 2. de Ira. G. C.

10. Βούσιριν] Busris Rex Aegyptiorum Neptuni &
 Lybie filius, qui Thracii consilio hospites violabat in-
 cognitos, ut eorum sanguine pluviam eliceret, cu-
 jus penuria Aegyptus novem annis laboraverat. Senec.
 loc. cit. G. C.

Βούσιριν] Mendose antea scribebatur Βούσυριν. Sic
 ut edidimus non Auctores tantum multi, sed & nu-
 mismata scribunt: de quo vide Apollod. II. p. 53. B.
 M. du S.

11. Διομήδην] Diomedes Rex Thraciae dum equos
 suos humana carne aleret, in Tyrida opido truculen-
 tus ab Hercule equis ipsis ad devorandum objectus est.
 Ovid. IX. Met. G. C.

Ibid. Σκίρωναν] Latronem insignem, qui proximos
 Megaris scopulos insidens in viatores praetereuntes
 nullo non crudelitatis genere saeviebat, hunc Theseus
 occidit. G. C.

12. Πύθοκ] Schinim insignem latronem, qui circa
 Isthmi initium teste Pausania miro crudelitatis genere
 saeviebat. De eo Plutarch. in Thes. G. C.

Πύθοκ] Vide Plut. in vita Thesei. Et Xenoph. L. II.
 Απομν. A. V.

Πύθοκ] De Centauro illo qui pinus incurvabat, su-
 pra, ni fallor, T. I. jam habuimus. Suidae Ed. Hag.
 Πενταράμπτης scribit, omisso medio, ο. J. F. R.

13. Ἡρώας ἐπὶ τῷ Ἡίον] Bene contra Th. Magister
 monet Cl. Jenson. in Lectt. Luc. p. 10. scribens: Ἡρώας
 Ἀττικοί, scribit iterum Thomas, ἢ Ἡρώας καὶ Ἡρώας,
 ἐπὶ αἰτιατικῆς τῇ πληθυντικῇ, ἢ Ἡρώας. Ecce tamen
 non semel Ἡρώας Lucianus. In Zeux. c. 3. ὁ Ζεύξις
 οὐκ ἔγραφε Ἡρώας, ἢ Ζεύξις. In Vera Hist. c. 23. Ἐκ-
 τῶσιν τοὺς Ἡρώας ἐπὶ τῷ Ἡίον. Ipsa quoque haec vox
 Ἡίον, Ἡίον, deterior quam Ἡίον, Ἡίον, censetur ab
 eodem; cum tamen non modo in novissime adducto
 hoc Luciani loco, sed & in aliis, ac ferme omnibus,
 haec vocis hujus forma discrete legatur. In Herodo-
 t. p. 617. (leg. Hermod. c. 84.) Ἐπὶ τῇ Ἡίον καθιζήμενος.
 In Vera Hist. Ὅρκα ἐπὶ τῷ Ἡίον ἀδοντά. Ibid. Πλησίον
 τῷ Ἡίον ἐκπορεύμενος. Haec alio loco ab Jenson dicta
 huc transcribere operae pretium existimaui. J. F. R.

19. Ἐπὶ Δηλίᾳ] Hic cum fortiter pugnasset, tandem
 cum

Pityocampre. His auditis Rhadamanthus emittit ad litora Heroas, quos ducunt Theseus & Achilles, &, qui jam refipuerat, Ajax Telamonius. Hi commisso praelio pugnant: vincunt Heroës, egregia praefertim Achillis opera. Multo etiam melius Socrates in dextro cornu collocatus hic rem gerit, quam cum vivus ad Deium pugnaret. Accedentibus enim hostibus non fugit, nec avertit faciem. Ea propter deinde virtutis ipsi praemium eximium decretum est, pulcher magnusque hortus suburbanus. Hic postea convocatis sodalibus disputabat, mortuorumque Academiae loco nomen faciebat.

καὶ Πίτυοκάμπτιω. ὡς δὲ ταῦτ' ἤκουον ὁ
Ῥαδάμανθος, ἐκτάσσει τὴν ἥρωας ὅτι τ'
ἡϊόν. ἠγυῖτο δὲ Θησεύς τε καὶ Ἀχιλλεύς,
καὶ Αἴας ὁ Τελαμονίων, ἥδη σωφρονῶν. καὶ
συμμιζαντες ἐμάχοντο, καὶ ἐνίκησαν οἱ ἥρωες,
Ἀχιλλέως τὰ πλεῖστα καθορθώσαντος. ἠρί-
στευσε δὲ καὶ Σωκράτης ὅτι τῷ δεξιῷ τα-
χθεὶς πολὺ μᾶλλον, ἢ ὅτε ζῶν ὅτι Δηλίου
οὐμάχῳ. προσιόντων γὰρ τῶν πολεμίων, οὐκ
ἔφυγε, καὶ τὸ πρόσωπον ἀτρεπὸς ἦν ἐφ' οἷς
καὶ ὑπερον ἐξηρέθη αὐτῷ δεξιῶν, καλὸς τε
καὶ μέγας ὁ ἄρδισος ἐν τῷ προαείῳ. ἔ-
θα συγκαλὼν τὴν ἑταίρην, διελίγετο,
25 Νεικρακαδημαίαι τὸ τόπον προσαγορεύσας.

Συλ-

c. ἑταίρην] Ex Cod. L. ἑταίρην Edd. priores omnes.

18. Καὶ Σωκράτης] Τὴν περὶ Σωκράτους ἐξαπόδρα
23. Παράδεισος] Τὴν ἀκρὴν βουλομένην ἀλλοφίξιν εἰς

τὸ νότον τῶν Ἑλληνίδος φωνῶν λαπέμπουσι τὸ τὸ ἑταίρην
ἵστομα. V.

† Παράδεισος] Ex Xenophonte, Polluce & A. Gellio notum est
vocem hanc esse Persicam & significare viridarium. Occurrit

etiam in Ecclesiasticae libro scripto, si viris doctis credimus.
post captivitatem. J. C.

cum reliquis fugere coactus est; qua pugna Xenophonem equo delapsum pedes ipse servavit. Diog. Laërt. p. 38. E. Vid. Strab. IX. Plac. 11. C. Συμπόσιον. 334. & Plut. Alcibiad. 354. & 1032. I. Asian. etiam Var. Hist. III. 17. ubi male ἐπὶ Διῶν. Plac. etiam in Apol. Socr. 363. F. & Athen. V. p. 215. & Not. Casaub. ad Diog. Laërt. p. 17. Thucyd. IV. 96. f. & 100. f. Plut. 1032. A. Ibidem & Plato fortiter pugnaſſe traditur. Vid. Diog. Laërt. p. 72. A.

ἐπὶ Δηλίου] Adducit haec verba Cl. Duker. ad Thucyd. IV. 107. p. 301. nec non alia quaedam testimonia, quibus probet ἐπὶ dandi casum in huiusmodi locutione postulare, adeoque suspectam esse Thucydidis lectionem, quae ἐπὶ Νισαίῳ pro ἐπὶ Νισαίῳ habet, merito arbitrat. Etsi ἐπὶ διέξῃ & ἐπὶ ἀριστῇ recte dicitur, ut Hom. II. VII. 238. & alibi; nam ibi aliud verbum adiungitur. Conf. nos supra ad c. 28. Quom. confer. hist. Et videbis, non immerito locum Ael. ἐπὶ Διῶν, suspectum quoque Solano videri.

J. F. R.

24. Τὴν ἑταίρην] Sic legit Interpres. At ego puto legendum ἑταίρην; nam & infra in Demonacte discipulos Socratis, de quo hic loquitur, ἑταίρην vocat: ἐπὶ τῷ δὲ τῷ ἑταίρην, & rursus: τὸ ἑταίρην τὴν ἑταίρην.

J. P. A. G.

Ibid. ἑταίρην] Admodum jocose narrat Lucianus, uti, quum esset apud inferos, impii ruptis vinculis Tom. II.

invaserint piorum regionem; Rhadamanthyn autem heroas eduxisse in aciem, praefectis Theseo, Achille, & Ajace Telamonio; qui strenue repraesentant impios. Ante omnes tamen virtutem Socratis, in dextro cornu pugnantis, emicuisse; quare donatus fuerit pulchro & spatioſo horto, in quem convocavit eos ἑταίρην, reliquos, heroas nempe; ut ego quidem expono. At Palmerius pag. 678. legit ἑταίρην. Verum quidem, ἑταίρην saepe perperam apud scriptores reperiri pro ἑταίρην, & contra: (nam & ἑταίρην pro ἑταίρην in suo libro legisse Bradæum apud Nostrum in de Merced. Cond. circa fin. liquet, quia ibi pro ἑταίρην legendum monet ἑταίρην, ut nunc recte in vulgatis editionibus legitur.) Hic tamen nulla videtur mutandi necessitas; quum, ut dixi, caeteri heroes sint intelligendi; eos enim ibi apud Socratem fuisse, & ἑταίρην celebrasse, patet ex sequentibus.

J. J.

ἑταίρην] In omnibus libris legebatur ἑταίρην; sed proba est Palmerii & Vorſſii emendatio, quam L. Codicis auctoritas etiam confirmat.

M. du S.

ἑταίρην] ἑταίρην legendum. M. V. la Croze.

ἑταίρην] Quia quinque doctissimi Viri, Palmer. Vorſſ. Solanus, La Croze & Gesnerus, id vel conjectura adsecuti sunt, vel praetulerunt, quod Codex optimae notae L. confirmat, non haesitavi id recipere contra turbam aliorum exemplarium minus apte ἑταίρην legentium.

J. F. R.

Q. 32. Ar.

Συλλαβόντες ἐν τῇ νικημένῃς, ἢ δὴ-
 σαις, αὐτοὺς ἀπέπεμψαν ἔτι μᾶλλον κο-
 λααδομένους. ἔγραψε δὲ καὶ ταύτῃ τῇ
 μάχῃ "Ομηρῶς, ἢ ἀπὸντι μοι ἔδωκε τὰ
 βιβλία κομίζων τοῖς παρ' ἡμῖν ἀνθρώποις
 ἀλλ' ὑπερον ἢ ταῦτα μὲν ἄλλαν ἀπα-
 λείψαμεν. ἦν δὲ ἡ δέχνη τῇ ποιήματι αὐ-
 τῇ, Νῦν δὲ μοι ἔνεπε μῦσα μάχην ναυίας
 ἡρώων. τότε δ' ἐν κύμασι ἐψήσαντες, ὡς παρ'
 αὐτοῖς νόμος, ἐπιδάμνον πόλεμον κατ-
 ὀρθάσσωσι, εἰσιγῶντό τε ὀπλήσια, καὶ ἐορ-
 τῇ μεγίστην ἦγον· μόνῳ δὲ ταύτης ἔ-
 μετεῖχε Πυθαγόρας, ἀλλ' ἄσιτῳ πόρρω
 ἐκαθέστο, μισαττόμενος ἢ κυανοφάγιαν.
 Ἦδη δὲ μηνῶν ἕξ διεληλυθότων, ὡς 40
 μισθῶντα ἢ ἑβδομον, νεώτερα συνίστατο πρᾶ-
 γματα. Κίτυρος γὰρ ὁ τῷ Σκινθάρῃ παῖς,
 μέγας τε ὢν, καὶ καλὸς, ἦρα πολλὴν ἡδὴ
 χρόνον ἢ Ἑλένης, καὶ αὐτὴ δὲ σὺν ἀφανὶς
 ἦν, ὅπμιανῶς ἀγαπῶσα ἢ νεανίσκον. 45
 πολλὰς γὰρ καὶ διένευον ἀλλήλοισι ἐν τῷ
 συμποσίῳ, ἢ πρὸς πικρῶν, ἢ μόνον ἐξαντ-
 λόμενοι, ἐπλανῶντο ὡς ἢ ὕλην. καὶ δὴ ὑπ'
 ἄρωτῳ καὶ ἀμνηστίας ἐβουλεύσατο ὁ Κί-
 τυρος ἢ ἀρπάσαι ἢ Ἑλένην. ἔδωκε δὲ καὶ 50

24. Victos itaque comprehensos victores
 que iterum remiserunt, magis jam punien-
 dos. Scripsit hanc quoque pugnam Ho-
 merus, ac discedenti mihi dedit libros no-
 stratibus hominibus adferendos. Verum
 postea hos non minus quam alia perdidim-
 mus. Initium poematis hoc fuerat: *Musa,*
mibi Heronem dic praelia defunctorum. Tum
 fabis coctis, qui apud illos mos est, bello
 feliciter administrato, epulas victoriae caus-
 sa instituunt, celebritatemque agunt maxi-
 mam. Solus in partem illius non venit
 Pythagoras, sed cibo abstinens procul se-
 dit, abominatus illam fabas edendi consue-
 tudinem.

25. Jam sex menses peracti fuerant, cum
 circa medium septimum, novi quid actum
 est. Cinyrus Scinthari filius, magnus &
 pulcher qui esset, diu jam amabat Hele-
 nam, & ipsum juvenem apparebat ad furo-
 rem ab illa amari: saepe enim & innuebant
 sibi invicem in convivio, & propinabant,
 & foli surgentes oberrabant per silvam. At-
 que adeo prae amore & consilii alterius in-
 opia consilia agitabat Cinyrus rapiendae
 Helenae. Placuit autem mulieri quoque au-

a Κομίζων] Deest in Fl. Adest in aliis, & in P. b Παρ' μεσούτῃ] Περιμεσούτῃ uno verbo J. H. Fl. Cete-
 ras rectius disjungunt. c Ἐπιμανῶς] Ἐπιμῶς Schol. & Fl. Ceterae cum vulg. faciunt, quam firmat Cod. P.
 d Ἀρπάσαι] Sic recte Jans. Ἀρπάσαι Edd.

45. Ἐπιμῶς] * Δι' ὑποφωτισμένης, ἀλλ' οὐκ ἐπιμῶ-
 νος, σημαίνει δὲ τὸ ἐπιμῶς, ἀπὸ τῆς ἱφίλας καὶ ἐπιμῶς.

τὸ ἐπιμῶς τὸ ἱφίλαται σημαίνει V.

* Οὐδὲ σημαίνει V. Et mox, nomine Cl. Groulio. Sed
 quo referam, non video. Nisi fortan a natiore aliquo Cri-

tico sine praecedentis Scholii hoc adscriptum sit. M. du S.

32. Ἀρχὴ τῆς ποιήματος] Imitatus hic videtur Lu-
 cianus initium poematis Epigonon, de quo Bentleyus
 in epist. ad Jo. Millium p. 62. 63. M. V. la Croix.

45. Ἐπιμανῶς] Κίτυρος ἦν παῖς τοῦ Σκινθάρῃ καὶ Ἑλένης
 καὶ αὐτὴ δὲ σὺν ἀφανὶς ἦν ἐπιμανῶς ἀγαπῶσα ἢ νεανίσκον.
 Satis certe usitato loquendi modo dicitur hic Helena
 ἐπιμανῶς ἀγαπῶσα. sed ecce Scholiastes non ἐπιμανῶς,
 sed ἐπιμῶς legi vult, idque exponit ἱφίλας καὶ ἐπιμῶς, ad-
 dens ἐπιμῶς καὶ ἱφίλας. Ubi ἐπιμῶς αὐτὸν αὐτὸν
 occurrat, ignoro, nisi haec referendum sit τὸ, Ἐπιμῶ-
 νος, quod Hesychius exponit, ἐπιμανῶς in editio-
 ne Florentina plane, uti vulg. Scholiastes, legitur ἐπι-

μῶς. Habet quoque hanc vocem Suidas, eamque in-
 terpretatur ἱφίλας.

50. Ἀρπάσαι] Statim ubi legitur, καὶ δὴ ὑπ'
 ἀμνηστίας, ἐβουλεύσατο ὁ Κίτυρος ἀρπάσαι τὴν Ἑλένην.
 non dubium mihi est, quin unius litterulae mutatione
 locus hic sanior reddi possit, legendo ἀρπάσαι, neque
 enim quidquam, quo ἀρπάσαι subsistat, sequitur.

56. Καλυδοπόρῳ] Flor. καλυδοπόρῳ.
 Καλῶς.] Sic Fl. & Jans. Edd. (nisi quod in ultra-
 que mendose est καλ.) & sic sane venustior sensus est,
 quam si cum reliquis legas καλυδοπόρῳ. M. du S.
 63. Me-

aufugere in quandam adjacentium insula-
 rum , sive in Phello , sive in Tyroëssam.
 Conjuratos autem olim adsumserant tres,
 sociorum meorum audacissimos. Patri ta-
 men haec non indicaverat , qui nosset ab
 eo se prohibitum iri. Cum vero visum ef-
 fet , cogitata perfecerunt : obortaue no-
 cte , me non praesente ; forte enim in coe-
 natione obdormiveram , clam reliquos ad-
 sumpta Helena , festinanter aucti sunt.

καὶ ταῦτα, οἱ χεῖρες ἀπέναντος ἐς τὴν τ'
ὀπίσσω ἰῶσαν, ἥτοι ἐς τὴν Φελλά, ἢ ἐς
τὴν Τυρόσαν. συνεκρότας δὲ πάλαι προσ-
λήφισαν τρεῖς τ' ἑταῖροι τ' ἐμὸν, τὸς
55 θρασυτάτους τῶ μέντοι πατρί, οὓς ἐμή-
νουσι ταῦτα· ἡπίστατο γὰρ ὑπ' αὐτῷ ἡ κα-
λυπτομένη. ὡς δ' ἐδόξα αὐτοῖς, ἐτέλεσεν
τὴν ὀπίσσω. καὶ ἐπεὶ νῦν ἐγένετο (ἐγὼ μὲν
ὡς παρῆν, ἐτυγχάνοντες γὰρ ἐν τῷ συμπόσι
60 βοσκομενῶν) οἱ δὲ λαθόντες τὸς ἄλλους,
ἀταλασδόντες τὴν Ἑλένην, ὑπὸ στυγρῆς ἀνι-
χνῆσαν.

Περὶ δὲ τὸ μεσονύκτιον ἀπεγρόμην· ὁ
Μένελαος, ἐπὶ ἑμαῖς ἔειπὼν καὶ τὴν γυν-
αικαὶν, βόην τε ἴσῃ, καὶ τὸ ἀδελφὸν ἑλ-
λαδίων, ἥνι πρὸς τὰ βασίλεια τῷ Ῥαδά-
μανθῳ. ἡμέρας δ' ἑποφαινόμενος, ἔλεγεν
οἱ σκοποὶ καθορᾶν ἔτι ταῦν· πολλὸν ἀπέχε-
σαν ἔτι δὴ ἐμβυδίαςας ὁ Ῥαδάμανθος πρὸς
τοτὴν ἡμέραν ἥρσαν εἰς ταῦν μονόξυλον, ἀφ' ὧν
διλίγη, παρήγευε δαίμων· οἱ δὲ, ἑποφ-
ομίας ἐλαύνοντες πρὸς μεσημέριον
καταλαμβάνουσιν αὐτὰς, ἄρτι ἐς τὴν γαλακ-
τὰν ὀκτωὶ ἐμβαίνουσας, πλεονεῖον δὲ τοῦ
πρὸς τοῦτον ἦλθεν ἀφ' ὧν ἔλθον καὶ

ε' Ἐταίρειν] Ἐταίρει male Fl. sola. f. Καλοῖται. Καλοῖται ἰσχυρῶς. Edd. plurimae, καλοῖται ἰσχυρῶς. γ. & Fl. una-
de καλ. prima producta feci. g Πάλιν Οὐ πολὺ γ. b Ἐλασσις. Al. Δασισ; Coll. Nil. mut. Edd.

59. Οὐ παύμαι] Οὐ παύω, ὡς εὖ ἄλλοις κεῖται, καὶ ἡ
ἐκκλησία ζητεῖ. V.

72. Διόκωιες] Γραι. ἐλαύνουιες. G.

63. *Magisterium*] Vid. hanc vocem contra *Th. Mag.*
adsertam, infra hac ipsa *Ver. Hist.* c. 40. F. F. R.

75. Παρὰ τοσούτω ἴσως ἀπορίᾳ] Interpres: Tam-
quam via emense erant, ut elaborarent. Reddendum

ego putem : Tam parum aberat ; quàm elapsi fuissent.
Ita infra 2. Ver. Hist. c. 43. τῶν ἐλθόντων ἰατρῶν ποσὶ

relinquit ubi recte Interpr. *Quamquam parum abest, quin delaberetur in praeps.* Ut & in *Esodmani* c.

fione, sponte praestitit; quare illa *Virringas* omittere potuissim; at eum, etsi levioris res est momenti, sua fraude fraudari fas non erat; nam & alibi in his verbis vertendis peccatum ab aliis interpretibus. *Oppos.* tamē id in Luciano non semel recte reddiderat. Et sic bene *Jungerm.* convertit. *Long. Pass.* 2. p. 62. ὡς τοῦτο ἔλεγε καὶ οὐκ. *Parum absuit quin...* Adde Numerum T. I. *Cantab.* c. 4. f. ὡς τοῦτο ἔλεγε ὁ ἄλλος, tantillum aberas quod offugissim. In *Thucyd.* tamen L. VI. c. 37. p. 402. ὡς παρὰ τοῦτο ἐν τῷ γυμνασίῳ, vertitur: quantumvis ab hac opinione ego adeo dissentio; quod & *Scholast.* sic exponit: τοῦτο ἄλλος φησὶν τοῖς τῷ ἱερῷ ἀλλοτρίως. &c. quem vide.

93: None

ὃ ἀναδησάμενοι τὴν αὖν ἀλύσει ῥοδίῃ, κατέπλεον. ἡ μὲν ὅν Ἑλένη, ἐδάκρυε τε, καὶ ἠσχύνετο, καὶ ἐκαλύπτετο τὴν δ' ἀμφὶ τὸν Κίτυρον ἀνακρίνας πρότερον ὁ Ῥαδάμανθους, εἴ τινες καὶ ἄλλοι αὐτοῖς συνίσασιν, ὥς ἐβόησαν, εἰπόν, ἐκ τῆς αἰδέων δῆσας, ἀπέπεμψεν ἐς τὴν ἁσιδῶν χῶρον, μαλάχῃ πρότερον μαστρυμέντας.

Ἐψηφίσαντο δὲ καὶ ἡμεῖς ἐμπροθέμενοι ἐκπέμπειν ἐκ τῆς νήσου, τὴν ἐπιῶσαν ἡμέραν μόνην ἐπιμεύμεναι. ἐνθα δὴ ἐγὼ ἠρώμην τε καὶ ἐδάκρυον, οἷα ἔμελλον ἀγαθὰ καὶ ἀλυστῶν, αὐτῆς πλανηθῆσθαι. αὐτοὶ μὲντοι παρέμεινον λέγοντες, ὅτι πολλῶν ἐστὶν ἀφίξεσθαι πάλιν πρὸς αὐτὴν καὶ μοι ἤδη θρόνον τε καὶ κλισίαν ἐς τὴν πῶν παρεδείκνυσαν, πλοῖον τῶν δέξασθαι. ἐγὼ δὲ προσελθὼν τῷ Ῥαδάμανθῳ, πολλὰ ἰκέτευον εἰπεῖν τὰ μέγιστα, καὶ ὑποδείξαι μοι τὴν πλῆν. ὁ δὲ ἔφασκεν ἀφίξεσθαι μὲν ἐς τὴν πατρίδα, πολλὰ δὲ πρότερον πλανηθέντα, καὶ κινδυνεύσαντα. τὴν δὲ χρόνον ἐκ τῆς ἐπανόδου προσδεῖναι ἠέλησεν, ἀλλὰ δὴ καὶ δεῖνους τὰς πλοῖον ἡσυχίας (ἐφαίνοντο δὲ πάντες τὴν δέξασθαι, καὶ ἄλλη ἔκτῃ πῶν ῥαβδῶν) ταύτας μὲν εἶναι ἔφασκε τὰς τῆς ἁσιδῶν, τὰς πλοῖον, ἀφ' ὧν δὴ, ἔφη, ὁρᾷς τὸ πολὺ πῶν καὶ ὁμοίων. ἔκτῃ δὲ ἐκείνῃ τῶν ὁμοίων ἢ πῶν

gissent ! revinctaque navi catena rosacea, in portum redeunt. Helena igitur lacrumari, pudorem prae se ferre, caput obvolvere. Cinyrum vero cum sociis, cum interrogasset ante Rhadamanthus, si qui alii quoque illorum essent conscii ? negantes, in impiorum locum relegavit, pendendis revinctos, & malva verberatos antea.

27. Decreverunt autem etiam nos intra diem statutum insula emittre, solo die proximo manendi facultate concessa. Ibi ego quidem moleste ferre & lacrimari, quibus relictis bonis iterum oberraturus essem. Ipsi tamen consolari me ac dicere, post annos non ita multos fore, ut ad se redcam, jamque mihi sellam, & accubitus in posterum assignandum ostendebant, propter optimos. Ego vero ad Rhadamanthum adiens suppliciter petii, ut futura mihi disceret, & navigationem praemonstraret : Respondit, venturum me post errores multos atque pericula in patriam. Tempus autem reditus non iam volebat adjicere : sed ostensis insulis propinquis, apparebant autem numero quinque, & sexta alia e longinquo, has quidem proximas dicebat esse impiorum, e quibus, inquit, ignem multum vides ardentem. Sexta vero illa somnio

a. Ἡρώμην] Ἐπεκτιόμην Schol.

86. Ἐπεκτιόμην] Γράφει Ἡρώμην * τε καὶ ἐδάκρυον. C.

* Tria illa posteriora verba ex C. addita in F. deerant.

93. Πολλὰ ἰκέτευον] Vid. Th. Mag. v. Βούλομαι eadem citantem. M. du S.

3. Ἀφ' ὧν] i. e. unde, pro quo & hic dicas : ἀφ' ὧν. Etiam si alibi ὧν in simili locutione paullo aliter valeat, ut ap. Aristoph. Nub. 766. (ὡν ὧν) ἀφ' ὧν τὰ πῶν ἁπλῶς quod supra in Quom. conscripsi. Hist. vidi- mus. J. F. R.

8. Τῶν ὧν ὧν] Sic scribendum, non ut in libris est ἡμῶν. Vid. c. 47. unde clare liquet, oppositam nostrae terrae, non ei quam incolebat, qui hic loquitur Rhadamanthus. M. du S.

Ibid. Ἡρώμην] Loquitur Rhadamanthus in insula beatorum, & loquitur cum vivo & ad suos redituro Luciano, & praedicat ea, quae in ipso fine huius libelli

indicantur, non enarrantur. Nullo modo igitur ferri hic potest ἡμῶν. Quare contra libros omnes atque interpretes, quos norim, rescribendum, ut interpretatus sum, ὧν. Si res verbis egeret, & reliquas ex hoc libello loquendi rationes conferrem, & Scipionis Africani majoris cum minore sermones comparerem. J. M. G.

13. Μαλάχῃ ῥαβδῶν] Dogma Pythagoricum ridet, qui folium malvae sacratissimum habebat. Aelian. Var. Hist. IV. 17. ἔλεγε δὲ ἱερότατος εἶναι τὸ τῆς μαλάχης φύλλον. Jambl. No. 109. Ad Homerum etiam μάλιν (Od. K. 304.) alludit. M. du S.

17. Μῆτε πῶν μαχῶν] Et hoc Pythagoricum symbolum est, de quo multi, Vid. Diog. Laert. p. 218. & not.

nam civitas ; post illam Calypsus insula , sed nondum eam vides. Has vero cum praeter- navigaveris , tum pervenies in magnam con- tinentem , habitatas a vobis oppositam. Ibi vero multa passus , gentibus peragratis mul- tis , inter homines versatus infociabiles , tan- dem aliquando in continentem alteram per- venies.

28. Haec dixit , extractamque e terra malvae radicem mihi porrexit , jubens in maximis ut periculis hanc invocarem , prae- cepitque , si quando in hanc terram venis- sem , ut neque gladio ignem foderem , neque lupinos ederem , neque puero duodeviginti an- nis majore frueror. Horum memor si essem , spem haberem rediens in hanc insulam. Tum igitur ad navigationem necessaria paravi , & cum tempus esset , cum illis epulatus sum. Postridie ejus diei accedens ad Homerum poetam rogavi , ut duorum mihi versicu- lorum inscriptionem faceret ; & cum fecis- set , columellae de beryllo gemma erectae ad ipsum portum , inscripsi. Erat autem epigramma hoc :

Lucianus divus carus felicibus isthaec

Omnia contempsit , patrias remeavit ad urbes.

29. Moratus hunc diem , proximo solvi ,

5 μετ' αὐτῷ δὲ , ἡ δὲ Καλυψὺς ἦτορ , ἀλλ' ἔδεξά σοι φαίνεσθαι. ἐπειδὴν δὲ ταύ- τας ὡς πλεῖστος , τότε δὴ ἀφίξῃ ἐς τὴν μεγάλην ἡπειρόν τ' ἐναντίαν τῇ ὑφ' ἡμῶν καλοικεμένη. ἐνταῦθα δὲ πολλὰ παθὼν , καὶ οἰκίλα ἔθνη διελθὼν , καὶ ἀνθρώποις ἀμίκτοις ἐπιδημήσας , χρόνῳ ποτὲ ἤξεις εἰς τ' ἑτέραν ἡπειρόν. τοσαῦτ' εἶπε.

Καὶ ἀνασπᾶσας ὧπ' ἡ γῆς μαλάχης ῥίζαν , ὥρεξέ μοι ταύτῃ , καλεῖσας ἐν τοῖς μεγίστοις κινδύνοις ταύτῃ προσεύχασθαι. παρ- ἦνσε δὲ καὶ εἰ ποτὲ ἀφαιόμην ἐς τινδε τ' γῆν , μήτε πῶς μαχαίρα σκαλεῖν , μήτε δέρμεις ἐσθίειν , μήτε παιδὶ ὑπὲρ τὰ ὅκλω- καίδεκα ἔτη πλεσιάζειν. τῶν γὰρ μεμ- ονημένων , ἐλπίδας ἔχειν τ' εἰς τ' ἦσον ἀφί- ξεως. τότε μὲν ἐν τὰ πᾶσι τ' ὧν παρ- εσκεναζόμην , καὶ ἐπεὶ χαρὸς ἦν , συνεισιώμην αὐτοῖς. τῇ ἐπισημῇ δ' ἐλθὼν πρὸς Ὀμήρῳ τ' ποιητῇ , ἐδεδῆν αὐτῷ παῖσά μοι δίστιχον ὅπτιγρᾶμμα. καὶ ἐπειδὴ ἐποίησε , σῆλην βη- ρύλλῃ λιθὴ ἀναστήσας , ἐπέγραψα πρὸς τῷ λιμένι. τὸ δ' ὅπτιγρᾶμμα , ἦν τοῖονδε :

Λακκιανὸς τάδε πάντα φίλῳ μακάρεσσιν

30. Εἶδ' ἔτε , καὶ πάλιν ἦλθε φίλῳ ἐς πατρί-
δα γαῖαν.

Μῦθας δ' ἐκείνη τ' ἡμέραν , δὲ τ' ἐπίσης ἀν-
αμνη-

δ' Ὑμῶν] Ex Emend. Solan. Ὑμῶν Edd. ε' Ἐτῇ] Ἐτὶ Ἡ. male. Recte cett. d' Τῆς ἐπισημῆς] Τῇ ἐπισημῇ alios legere Coll. ajunt. At nostrae Edd. nihil mutant.

31. Μῦθας δὲ] Ἐπὶ ἀλλὰ τῷ σῶταξιν τὸ τ' μῦθος ταύτης κατὰ τὴν κοινὴν χρῆσιν ὡς , τὸ δὲ ὅτι Ἀττικῶς κοινὸν μὲν τὸ μῦθας ἐκείνη τῷ ἡμῶν , Ἀττικῶς δὲ τὸ τ' ἐπισημῆς ἢ δὲ ὅτι τὸ πρῶτον Ἀττικῶν. αἱ ἄλλαι αὖτε μῦθας τ' ἐκείνης τ' ἡμέρας. § τὸ δὲ ἐπὶ μῦθους λέγουσιν Ἀττικῶν καὶ V. Ibid. Τῇ ἐπισημῇ] Γραι. τ' ἐπισημῆς , καὶ διὰ τὴν Ἀττικῶν τῶν αἰώνων G.

† Μῦθον] M. Ed. Cler. ‡ Ἐκείνη τῇ] Duo ista verba in Edit. deficientia supplevit M. du S.

not. Porphy. No. 42. M. du S. Ibid. Μαχαίρα πῶς σκαλεῖν] De hac superstitione locus alius dicendi , praeceptum est Pythagorae. J. B. 18. Plauti] Cicero Tusc. IV. 34. conqueritur Philo- sophos exortos , & auctore quidem suo Platone , quem non injuria Dicaearchus accuset , qui amoris auctoritatem tribuerent. Doctissimus ejus enarrator Theodoretum etiam testem citat , eundem Platonem dixisse , τοὺς παρὰ τὴν φύσιν ἀσπλαγχνῶς ἀσπλαγχνῶς καὶ τῇ δὲ μακαρίους . . . καὶ ἐνδημῶντας ἐνταῦθα εὐδαίμονας καὶ Therap. IX. p. 731. M. du S. 19. Πλεσιάζειν] Ut infra in Pseudomant. (c. 41.) M. V. la Croze. 28. Λακκιανὸς] Sive Creticum hic posuit Lucianus in

ἀνθρώπων, ἢ ἥρώων τοῖς περιπόνοις ἐθά-
μα ἢ Ὀδυσσεὺς προσελθὼν, λάβρα δὲ Πη-
νελόπης δίδωσι ἐπιστολὴν εἰς Ὠκυγίαν ἢ
ἦσαν Καλυψοῖ κομίζων. συνέπεμψε δέ μοι
ὁ Ῥαδάμανθους ἢ πορθμέα Ναύπλιον, ἢ
εἰ καταχθήμεν ἐς τὰς νήσους, μηδεὶς ἡμᾶς
συνλλάβει, ἅτε κατ' ἄλλῃ ἐμπορίᾳ
πλεούσας. ἐπεὶ δὲ τ' εὐαδὴ ἀέρα προϊόντες
παρεληλύθαμεν, αὐτίκα ἡμᾶς ὁδὸν τε δεινὴν
διαδύχαιο, οἷον ἀσφάλτου, καὶ θύμης, καὶ
πίσσης, ἅμα καυομένων. ἢ κνίσσα δὲ πω-
νιρὰ, ἢ ἀφύρητος, ἄσπερος ἀπ' ἀνθρώπων
ἢ ὀππωμένων. ἢ ὁ ἀνὴρ ζοφερός, ἢ ὁμιχλὰς
θῆς, ἢ κατέταξεν ἢ ἐξ αὐτῶν δρόσος πω-
τίνη. ἢ μέντοι ἢ ματίγων φόφος ἢ κίετο,
ἢ οἰκωγὴ ἀνθρώπων πολλῶν.

Ταῖς μὲν ὅν ἄλλαις ἢ προσέχομεν ἢ
ἢ ἐπέεσμεν, τοιαύτῃ ἢ κύκλω μὲν πᾶσα
κρημνώδης, ἢ ἢ ἀπὸ ἔξω, ἀέτραις ἢ
πράχσαις καὶ σκληρεῖα, δένδρον δὲ εὐδὲ ὕδατος
ἐπὶ ἀνερπύσας δὲ ὁμοῦς ἢ τὴν κρημνὴν,
πρόβηται δὲ τινὲς ἀκανθώδης, ἢ σχολό-
πων μετ' ἢ ἀτραπῶν, πολλὰ ἀμορφίαν ἢ
χάρας διελθόντες. ἐλθόντες δὲ ὅτι ἢ εἰρη-
τῶν, ἢ τὸ κολαστήριον, πρῶτα μὲν ἢ Φύ-
σιν τῶ τόπῳ ἐθαυμάζομεν. τὸ μὲν γὰρ ὕδα-
τος αὐτὸ, μαχαίραις ἢ σκόλοψι ἢ πᾶν-
τῃ ἐξηνθήκει, κύκλω δὲ πῶτα μοι ἢ ἐξέρ-
ρον, ὁ μὲν βορβόρος, ὁ δεύτερος δὲ αἰ-

deducuntibus Heroibus. Hic accedens et-
iam Ulysses clam Penelopem dat mihi epi-
stolam in Ogygiam insulam ferendam Cal-
lypso. Miserat mihi comitem Rhadaman-
thus portitorem Nauplium, ut, si defer-
remur in insulas, nemo nos comprehende-
ret, qui alterius negotii causa navigare-
mus. Cum vero bene olentem illum aërem
provedi exiissemus, statim cum tener odor
nos excepit, tanquam asphalti & sulfuris
piceque una ardentium, tum nidor malus
atque intolerabilis, velut ab ustulatis ho-
minibus: aëque obscurus & caliginosus,
a quo stillaret ros quidam picetus. Verum
& verberum sonus exaudiri, & ploratus
hominum multorum.

30. Ad reliquas non accessimus: in-
quam vero exscendimus, ea erat ejusmodi.
Tota in circuitu praeceps & squalida, fa-
xis & asperis locis rigida. Neque arbor,
neque aqua inest. Enixi tamen rependo
per praecipitia, progredimur per tramitem
spinis & aculeis obsitum, superataque re-
gione deformi admodum, ad carcerem de-
lati ac suppliciorum locum, primo admira-
mur regionis ingenium. Solum enim ipsum
gladiis & aculeis undique effloruit, in cir-
cuitu amnes tres fluunt, coeni unus, alter
san-

a [17 11] ἔν τῷ Mag. voc. Εἰ. ἔν. 7. 17 Fl. &c. recte. b [Ὀππωμ.] Sic 7. B2. Fr. P. &c. Conf. supr.
c. 21. c. [Ἐξ αὐτῆς] Sic Fl. B2. male cett. d. [Ἀσπίς] Ita dedi ex Fl. Ἀσπίς. Ed. itliq. e. [Πῶν]
Parti Fl. Sed cum vulg. facit P.

51. Πέτραις τραχίσι.] Γράφεται πέτραις & τραχίσι. V.
59. Σκόλοψι.] Σκόλοψ, ὅν ἐξέλεν ἡμεῖς ἐκ τῶν ἰσχυρῶν τῶ
τῶν. παρὰ τὸ κολάπτω, κόλοψ. ἢ παρὰ τὸ χεῖρα χε-
λοψ, ἢ σκόλοψ τὸ διχομήνιον & ἀπὸ τῶν ἐξέλεν. G.

(Hoc Scholium in Ed. priorī cum IV: aliis reperiebatur inter Scholia ad Par. Δ. Quae omnia cum ad hunc libellum pertinerent, suis sedibus singula reddidimus. M. du S.)

in versibus principis, sive, quod nolum, penultima
nominis sui corripuit contra morem, sive, vocalem
per synizesin sequenti conjunxit: dubium non est
latine interpretanti idem licere debere. 7. M. G.

46. [Ἐξ αὐτῆς]. Sic Fl. &c. fuit, pro vulgato ἰσχυρῶν.
M. du S.

51. [Ἀσπίς]. Mendose in omnibus impressis, ex-

cepta M. legitur ἀσπίς. Vid. Par. c. 7. & in Egea
c. 8. Recte etiam scribitur in MSS. Angl. P. & L. in
initio Prometh.

[Ἰδὲ. καὶ τραχίσι.] In quibusdam libris Scholiastes
legisse videtur, pro his duabus vocibus, τραχίσι. Sed
fatis sana videtur vulgata scriptura: quanquam non
sunt ad manam nunc unde confirmem locum. Talia
Plu-

sanguinis, intimus autem ignis : ingens hic & insuperabilis : fluit enim instar aquae, fluctus ut mare agit : piscesque habet multos, torribus quosdam similes, minores vero prunis, lychniscos appellabant.

§ 1. Ingressus unus per universos *πᾶς ἀπὸς*, isque angustus, cui janitor adstat Timon Atheniensis. Ultra progressi tamē duce Nauplio, vidimus puniri reges quidem multos, multos vero etiam privatos; quorum quosdam etiam agnovimus. Vidimus etiam Cinyrum pudendis suspensum fumigari. Adjiciebant monstratores nostri vitas singulorum, & causas, propter quas punirentur: maximas omnium poenas sustinebant, qui in vita mentiri essent aliquid, & qui vera non scripserant, in quibus Ctesias etiam Cnidius erat, & Herodotus, & multi alii. Hos cum viderem, optimam de futuro spem concepi, qui nullius mihi mendacii essem conscius.

§ 2. Celeriter igitur ad navim reversus, neque enim ferre spectaculum poteram, salutatum Nauplium dimisi. Neque ita multo post Somniorum ex propinquo insula apparebat, obscura, & vix distinguenda visu. Accidebat quiddam & ipsi insulae, somniis simile. Recedebat enim acce-

ματῶν, ὁ δὲ ἔειπεν, πυρὸς, πάντων μέγας, ἔστι καὶ ἀπέρατος καὶ ἔρρει, ὥσπερ ὕδωρ, καὶ ἐκυματῆτο, ὥσπερ θάλασσα καὶ ἰχθύες δὲ εἶχε πολλὰς, τὰς μὲν δαλοὺς ὡρεσσεύοντας, τὰς δὲ μικρὰς ἀνθραξι πεπρωμένους, ἐκάλουν δὲ αὐτὰς λυχνίσκους.

Εἰσοδῶν δὲ μία, τὴν ἀπὸ πάντων καὶ πυλῶρος ἐφειστικὴ Τίμων ὁ Ἀθηναῖος. παραλθόντες δὲ ὁμῶς, τῷ Ναυπλίῳ καθηγούμενοι, ἐσώμεν κολαζόμενοι, πολλὰς μὲν βασιλείας, πολλὰς δὲ ιδιώτας, ὧν ἐνίης καὶ ἐγνωρίζομεν εἰδόμεν δὲ καὶ τὸ Κίνορον καπνῶν ἐκποτυφρόμενον, ἐκ τῆς αἰδομένης ἀπηρημνύου. προσετίθενται δὲ οἱ ἀπαγγελάται καὶ τὰς ἐκάστην βίαν, καὶ τὰς αἰτίας, ἐφ' οἷς ἐκολάζονται καὶ μεγίστας ἀπασῶν τιμωρίας ὑπέμενον οἱ φευσάμενοί τι καὶ τὸν βίον, καὶ οἱ μὴ τὰ ληθὴ συγγραφοῦντες ἐν οἷς καὶ Κτησοσίας ὁ Κνίδιος ἦν, καὶ Ἡρόδοτος, καὶ ἄλλοι πολλοί. τὰς ἐν ὅρων ἐγὼ, χρηστὰς εἶχον εἰς τὴν πῶν τὰς ἐλπίδας ἔδεν γὰρ ἐμαυτῶν φεῦδον εἰπόντι συνητησάμεν.

Ταχέως ἐν ἀναστρέφας ὅτι ναῦν, ἢ καὶ ἐδιδνώμεν φέρειν τὸ ὄψιν, ἀσπασάμενοι τὸ Ναύπλιον ἀπέπεμψα καὶ μετ' ὀλίγον, ἐφαίνετο πλοῖον ἢ τὸ ὀνείρων νηῶν, ἀμυδρὰ, καὶ ἀσαφὲς ἰδεῖν ἔπαχε δὲ καὶ αὐτῇ τοῖς ὀνείροις τὸ πλοῖον ὑπεχώρει γὰρ ὡρεσσεύοντο.

f' Ἀσπασας] Sic F. Fl. &c. Ἀσπασας P. sola. g Κολάζονται] Ita Fl. H. P. &c. Κολάζοντο male F. b Πορτῶν] Sic P. & Edd. praeter F. quae Περτῶν. i Ἀπὸ πάντων] Al. ἀπὸ πάντων Coll. P. tunc Fl. F. H. P.

77. Καὶ μεγίστας] Εἰς τοὺς βασιλεῖς καὶ τοὺς ἐπὶ τοῖς φεῦδον τοῖς ὀνείροις. V.

85. Τὸν N. ἀπὸ πάντων] Γραμ. ἀπὸ πάντων. G.

* Τόρον] Antea in Impr. legebatur τόρον, nullo sensu. Ex V. est illud τόρον.

M. du S.

Plutarchus in Ἀλεξ. τόπος ἀπὸ πάντων vocat. M. du S. 52. Τράχυν] Mallem τραχύν, a τραχύν, τραχύν. locus asper, et si omnium Editt. accentum, qui in prima erat, servavi. Nam quod Τράχυν Suid. scribat, id nomen proprium esse, recte judicat Steph. At in Strab. XVI. p. 756. l. 1096. Τραχύν tamen editum est, qui sint duo colles ultra Damascum, sed ibi Τραχύν scribendum arbitror, quia apud Josephum sic plus decies, ut L. XIII. Ant. c. 16. §. 7. & XV. 10. 1. bis. &c.

F. E. R.

Ibid. Οὐδὲ] Negativa simplex pro duplici, ut supra I. Ver. Hist. c. 4. ὅτι καὶ ἐν αὐτῇ, ἐπὶ ἡμῶν φαίνεται. Alius generis ellipsis negativae particulae vid. ap. L. Bos p. 331. — 2.

68. Διὰ πάντων] Forlan ἀπὸ πάντων.

F. E. R.

89. Ἀσπασάμενοι τὸ Ναύπλιον ἀπέπεμψα] Benedictus salutato Nauplio discessi. Prorsus non ita, sed salutatum Nauplium remisit; haec enim conveniunt praecedentibus.

F. G.

96. Πό-

ciant, ferrea altera, altera lateritia, qui-
bus commutare dicuntur *somnia* terribilia,
cruenta, crudelia: duae versus portum &
mare, cornea altera, altera qua nos trans-
ivimus, eburnea. Ingredientibus in urbem
ad dextram est Noctis templum; hanc enim
deorum maxime colunt, & Alectryonem:
illi vero prope portum aedes collocata est:
ad sinistram Somni regia. Hic scilicet apud
illos imperat, facitque sibi Satrapas
& imperii sui vicarios duo, Taraxionem
& Matacogenis F. (*Terriculum Vanipori*) &
Plutoclen Phantasionis, (*Divitiaglorium Imaginarii*.) In medio foro fons est, Careo-
tin (*Grauisomneum*) appellant, & templa
prope duo, Deceptionis ac Veritatis. Ibi
adytum quoque illis est & oraculum, cu-
jus antistes propheta Antiphon (*Contradi-
ctor*) somniorum conjector, hunc a Somno
honorem nactus.

34. Ipsorum autem somniorum neque
natura eadem, neque species: sed alia pro-
cera, & formosa, atque jucunda, parva
alia & informia, & alia quidem aurea, ut

5 βλέπυσσαι, ἢ μὲν σιδηρᾶ, ἢ δὲ κεράμῃ πε-
ποιημένη, καθ' ἃς ἐλέγοντο ἀποδιδμεῖν αὐ-
τοῖς οἱ τε φοβεροί, καὶ ἱ Φονικοί, καὶ ἀπη-
ναις δύο δὲ πρὸς τὴν λιμνὴν, καὶ τὴν θάλασσαν
αἱ μὲν κεράτῃ, αἱ δὲ, καθ' ἃς ἡμεῖς
2 ὠπαρήλομεν, ἐλεφάντιναι. εἰσόντων δ' ἐς τὴν
πόλιν, ἐν δεξιᾷ μὲν ἔστι τὸ Νυκτῶν. σέ-
βουσι γὰρ θεῶν ταύτῃ μάλιστα; καὶ τὴν Ἀ-
λεκτρυόνα· ἐκείνῳ δὲ πλησίον τῇ λιμνῇ
τὸ ἱερὸν πεποιήται. ἐν δεξιτέρῃ δὲ, τὰ τῷ
5 Ἰππῷ βασιλεία. ἔστι γὰρ δὴ ἀρχὴ παρὰ
αὐτοῖς, σατράπας δύο καὶ ὑπάρχουσιν πε-
ποιημένῃ, Ταραξίωνά τε τὴν Ματακογένους,
καὶ Πλυτοκλέα τὴν Φαντασίαν. ἐν μέσῃ δὲ
τῇ ἀγορᾷ, πηγή ἐστιν, ἣν καλεῖσι Καρεῶ-
3 τιν' καὶ πλησίον ναοὶ δύο, Ἀπάτης καὶ Ἀ-
ληθείας· ἐνθα καὶ τὸ ἀδυτὸν ἔστιν αὐτοῖς, καὶ
τὸ μαρτυρεῖν, ὃ προειρημένη προφητεύουσι Ἀν-
τιφῶν, ὁ γὰρ ὀνειράν ὑποκριτὴς, ταύτης
ἐστὶ τῇ Ἰππῷ λαχὼν τὴν τιμὴν.

5 Αὐτῷ μὲντοι τὸ ὀνειράν, ἔτε φύσις, ἔτε
ἰδέα ἢ αὐτὴ. ἀλλ' οἱ μὲν μακροὶ τε ἦσαν,
καὶ καλοὶ καὶ ἡδεῖς, οἱ δὲ μικροὶ καὶ ἄμορφοι,
καὶ οἱ μὲν χρυσεοί, ὡς ἐδόκειν οἱ δὲ ταπεινοὶ

T6

f Φονικῶν Φονικοί male f. sola. g Παρῇ Sic recte Fl. & P. Ceterae παρῇ, ne f. & Ald. quidem excepta.

39. Καρεῶν] Ἀπὸ τῆς πόλεως τῇ ἐπιγραφῇ τῶν ἀνδρῶν τῶν πηγῶν καλεῖσθαι ἀνέμασται. * V.

* Hoc Scholium inter Festiana Vol. 2. p. 34. N°. 8. erat. ubi ὀνειράν legitur. Sed Coll. G. melius ὀνειράν. M. du S.

rum; melius videtur ut *urbem intrare* dicatur. Mihi
Geographia illa somnialis non admodum perspecta.
Quid enim, si per *Portas Eburneas*, aliquid simile vo-
luerit *Portis Caspiis*, *Thermopylis* &c? M. du S.

1. Ὀμφος] *Hom.* Od. T. 560. M. du S.

8. Παρῇ δύο παρῇ] Conf. supra c. 16. ubi similis
variatio praepositionis: quam etiam T. I. saepe ha-
buimus. f. F. R.

Ibid. Παρῇ τῶν] Edd. Fl. & Jans. Reliquae παρῇ.

M. du S.

13. Ὀμφος] Vide cum l. c. M. du S.

15. Κεράμῃ πεποιημένη] Conf. supra I. *Ver. Hist.* c. 7.

καλαῶν πεποιημένη. Adde hic, et si hoc tritissimum,

Long. Rast. I. p. 7. διὰ τὸν ῥυθμὸν χαλαρῶς λογίσαι. Et

III. 116. σιφανίσκου ἰσὺν πλάνουσα. Corollam ex violis

vestiens. Tamen & dativo utitur idem I. p. 6. T6

Tom. II.

ἀγάλματα λίθοις ἐκτετακται.

32. Ἀντιφῶν] Athenienfis. Vid. *Suid.* qui cum τε-
μασεστέων vocat. M. du S.

34. Παρῇ] Dixi supra ad Ἀλκ. c. 1. Solae autem
Fl. & P. recte hic habent. Reliquae vitiosae παρῇ. S.

autem & A. quod mireris, ἐπὶ. M. du S.

35. Ὀμφος] Difficultas hic Latino interpreti ob-

oritur non facile superabilis, quod personam adfigit

Somniis Lucianus, & cives hujus reipublicae facit;

quod Graeco facile, qui non neutro solum genere

ἰσπανισ dicere possit, sed masculino etiam ἰσπανισ;

negatum Latinis. Sed laboratur fere, quoties lusus

ejusmodi ad verbum transferre coneris: quibus ob

ipsam eam causam in scriptis seriis & aetate laturis

vix ac ne vix quidem locus est, f. M. G.

R

47. Δ7

τε καὶ εὐτελεῖς. ἦσαν δ' ἐν αὐτοῖς καὶ πλεοναυτοὶ
 τινες καὶ τερατώδεις, καὶ ἄλλοι καθάπερ ἐς
 πομπὴν διοικευσμένοι οἱ μὲν ἐς βασιλείας,
 οἱ δ' ἐς θεούς, οἳ δ' ἐς ἄλλα τοιαῦτα διο-
 σκευασμένοι. πολλὰς δὲ αὐτῶν καὶ ἐγνωρί-
 σαμεν, πάλαι παρ' ἡμῖν ἑσπερότες. οἱ δὲ
 καὶ προσήσαν, καὶ ἡσπάζοντο, ὥς ἂν καὶ συνή-
 θεις ὑπάρχοντες. καὶ περιλαβόντες ἡμᾶς, καὶ
 καλῶς ἐκτιθέντες, πάντας λαμπρῶς καὶ δεξιῶς
 ἐξένειον, τίμῃ τε ἄλλῃ ὑποδοχὴν μεγα-
 λοπρεπῇ παρέσκευάσαντες, καὶ ὑποχρήμενοι
 βασιλείας τε ποιῆσαι καὶ σαράπας. ἐποὶ δὲ
 καὶ ἀπῆγον ἡμᾶς ἐς τὰς πατρίδας, καὶ τὰς
 οἰκίας ἐπεδείκνυν, καὶ αὐθημερόν ἐπαγγόν.

Ἡμέρας μὲν ὅν τριάκοντα, καὶ ἴσας νύκτας
 παρ' αὐτοῖς ἐμείναμεν, καθεύδοντες, εὐ-
 χάρηδες. ἔπειτα δὲ ἄφνω βροντῆς μεγάλῃς
 καὶ ἀνὰ βοῆς, ἐγρόμενοι, καὶ ἀναθρόντες,
 ἀνήχθημεν ὅπισθιστάμενοι. τριταῖοι δ' ἐκεί-
 νῃ τῇ Ὀγγυῖα ἦσαν προχρόντες, σπο-
 βαίνομεν. πρότερον δ' ἐγὼ λύσας ὅπισθον
 λῆν, ἀνεγίνωσκον τὰ γεγραμμένα. ἦν δὲ
 τοιαύτη ὈΔΥΣΣΕΥΣ ΚΑΛΥΨΟΙ
 χαίρειν. Ἰδοὺ με, ὥς τὰ πρῶτα ἐξέπλευ-
 σα παρὰ σὺν, καὶ σχεδὸν καλοσκευασμένος,
 ναυαγία ἔχρησάμενος, καὶ μόλις ὑπὸ
 Λευκοθέας ἀγασσάμεντα, εἰς τὴν Φαιάκων
 χώραν, ὅφ' ὦν ἐς τὴν οἰκίαν σποπεμφθεὶς,

videbantur, humilia alia viliaque. Erant
 quidam illis & alata quaedam & prodigiosae fi-
 gurae, alia tanquam ad pompam ornata,
 in reges, in Deos, inque alia e-
 jusdem modi ornata. Quaedam agnosceba-
 mus olim domi nostrae visa. Quaedam
 adibant nos, & salutabant, tanquam fami-
 liarum: prehensoresque nos & sopitos, splen-
 dide admodum & dextre accipiebant, tum
 reliquo paratu magnifico, tum quod reges
 nos Satrapasque se factura pollicebantur.
 Quaedam nos etiam in patriam quemque
 suam abducebant, & familiares nobis no-
 stros ostendebant, eodemque die reduce-
 bant.

35. Dies igitur triginta noctesque toti-
 dem apud illa mansimus dormientes, coe-
 nantes. Deinde vero, tonitru subito erum-
 pente maximo excitati & exsistentes, ciba-
 riis navi impositis, solvimus. Tertio inde
 die ad Ogygiam insulam appulsi exscendi-
 mus. Prius autem ego soluta epistola,
 quae scripta in ea fuerant, legi. Erant ista:
 ULISSES CALYPSO S. Noveris, me cum
 primum abs te navicula constructa avelletus essem,
 facto naufragio, vix servatum a Lemcothea in
 Phaeacum regionem; a quibus domum dimis-
 si,

α ὑποδοχὴν] Al. ὁδοδοχὴν Coll. Vulgatae favent J. Fl. H. P. β Ὀγγυῖα] Ald. J. & c. Ὀγγυῖα P. male.
 Cum tamen eadem id recte habeat c. 29. γ χρησάμενος] Sic recte Ba. P. S. χρησάμενος male J. Fl. H.

48. Τὴν τε] Γραὶ τὴν τε αὐτῶν ὁδοδοχὴν μεγαλοπρεπῇ ὁδοδοχάσαντες ἐπὶ τοῦ ὁδοδοχῆ. G.

47. Διέως ἐξένειον] Accurate receperunt recte veritas
 non ablimilem Longi phrasin, in Passor. IV. p. 107.
 Ed. Moll. Τούτοις ἐξένειον πάντας διέως. sive, cum
 industria; nam οἰκίαις διέως Servii industriae sunt ap-
 eundem p. 126. (l. 134.) J. F. R.

54. Καθεύδοντες, εὐχάρηδες] J. Fl. & H. nihil hic a
 vulgata abire notaverat Solanus. An voluit igitur
 conjunctionem quaerere? Vix credo; nam ἀσπασθῆναι
 illud hic melius & efficacius, quam si conjunctio ad-
 esset; immo vellem ita saepius enunciasset Noster,
 ut Long. Pass. III. 120. Ed. Jungerm. μάλιστα πάντα
 — διούς, ἀνθρώπους, ὄργανα, θηρία. Et L. IV. 115.
 (p. 23.) Moll.) διότι πάλαι παρ' ἡμῖν, αὐθημερόν, ὑποδοχῇ.

χρησάμενος. Quamvis idem alibi etiam nimis amet il-
 lud repetitum καὶ. J. F. R.

58. Ὀγγυῖα] Vide Plut. 1733. M. du S.

65. Λευκοθέας] Matuta. A. V.

Ibid. Διασπασθῆναι] Utitur his Luciani verbis Rev.
 Jac. Elssner, ad Epist. Petr. III. 20. quo probet ἀγασ-
 θῆναι usurpari de eo qui salvus in aliquem locum per-
 venit, i. e. ex periculo vel naufragio servatus est; ut
 Actor. XVII. 44. ἀγασθῆναι ἐπὶ τῷ γυν., tria quoque alia
 testimonia adducit, quae non repetam, nec augebo,
 quia hanc significationem ubique obviam novi.

J. F. R.

69. Τηλεγόνιος] Conf. infr. de Salt. c. 46. M. du S.

78. Ὀμνη

sus, propositis aetoris multos deprehendi, luxu-
ciose nostris rebus fruente: interfecit vero
omnibus, deinde a Telegono, qui ex Circe
mibi natus fuerat, interemptus sum, & nunc
in beatorum versor insula. Valde autem me
poenitet reliquisse illam apud te commoratio-
nem, promissamque a te immortalitatem. Si
igitur opportunitatem nactus fuero, fugam ca-
pessam atque ad te veniam. Haec significa-
bat epistola, praetereaue de nobis aliquid,
ut hospitaliter tractaremur.

36. Ego vero aliquantum progressus a
mari, speluncam inveni, qualem Homerus
dixerat, ipsamque intentam lanificio. Cum
vero sumtam epistolam in sinum reposuis-
set, primò quidem multum lacrumarum
fudit; deinde in hospitium nos invitavit,
accepitque splendide, ac de Ulyssè interro-
gavit, & de Penelope, qualis esset facie,
adeone casta esset, promittens Ulysses olim de illa sit
gloriatu? Nos respondere ea, quibus dele-
ctari illam conjiceremus. Tum reversi in
navim prope litus dormivimus.

37. Mane vero, vehementiori exorto-
vento, solvimus. Biduo inde tempestati-
bus jactati die tertio in Colocynthopiratas
incidimus. Hi sunt homines feri, de pro-
pinquis insulis latrocinia exercentes contra

κατέλαβον πολλὰς δὲ γυναῖκας μητρῶνας
ἐν τοῖς ἡμετέροις τρυφῶντας. ἀποκτείναν δ'
ἅπασιν, ὑπερὶ τοῦ Τηλεγόνοιο τῷ ἐκ
Κίρκης μοι γενομένῳ, ἀνέρεθην. καὶ νῦν εἰμὶ
ἐν τῇ Μακάρων νήσῳ, πάντῃ μελαγχολῶ ὅτι
τὴν καταλινεῖν ἔπειθ' αὐτῷ σοὶ δίδαιται, καὶ ἔ-
πειθ' αὐτῷ προσηγομένην ἀθανασίαν. ἢ ὅτι κα-
τὰ λάβωμαι, ἀποδράς ἀφίξομαι πρὸς σέ.
ταῦτα μὲν ἔειπεν ἡ ἐπιστολή, καὶ οὐδὲν
ἡμῶν, ὅπως ξενοδοκίμην.

Ἐγὼ δὲ προελθὼν ὀλίγον ἀπὸ θαλάσσης,
εὑρον τὴν σπήλαιον τοῦτον, οἷον Ὀμηρὸς
εἶπε, καὶ αὐτῷ τὰ λασιουργῶσαι. ὥς δὲ ἔ-
πειθ' ἐπιστολὴν ἔλαβον, καὶ ὑπεδέξατο, πρῶτον
μὲν ἐπιπολὺν ἐδάκρυεν. ἔπειθ' ἀπαρχά-
λαι ἡμᾶς ὅτι ξενίαν, καὶ εἰς ἴα λαμπρῶς,
καὶ οὐδὲν τῷ Ὀδυσσεὶ ἐκινδύνετο, καὶ οὐδὲν
τῇ Πηνελόπεια, ὅποια εἴη ἡ ὄψις, καὶ εἰ
σωφροσύνῃ, καθάπερ Ὀδυσσεὺς πάλαι πε-
ρὶ αὐτῆς ἐκοιμήσατο. καὶ ἡμεῖς τοιαῦτα ἀπα-
κρινόμεθα, ἐξ ὧν εὐκάζομεν εὐφρανεῖσθαι αὐ-
τῷ. τότε μὲν ἐν ἀπελθόντες ὅτι καὶ νῦν,
πλησίον δὲ ἡνιόκῳ ἐκοιμήθημεν.

Ἐωθεν δὲ ἀπηγόμεθα, σφοδρότερον καλίων-
τες τῷ πνεύματι. καὶ δὴ χειμασθέντες
ἡμέρας δύο, τῇ τρίτῃ ἀνέκρινόμεθα τοῖς
Κολοκυνθοκυραταῖς ἀνθρώποις δὲ εἶσαν ἔτι
ἄγριοι, ἐκ τῶν πλησίων νήσων ληστῶντες τῆς
θεῆς.

[d ὑπεδέξατο] Constans Edd. lectio. e Eia] Eia f. Ald. H2. Prius cett. f σωφροσύνῃ] σωφροσύνη Al. ajunt
Coll.

84. Καὶ εἰ σωφρ.] Γραμ. καὶ εἰ σωφροσύνην καθάπερ Ὀδυσσεὺς πάλαι περὶ αὐτῆς. G.

78. Ὀμηρὸς εἶπε] Odyss. E. 57.

M. du S.

80. Ἐπειθ' αὐτῷ] In omnibus libris nostris erat ἐπεί-
θετο, quod cum ferri non possit, sic mutavimus.
Vide B. A. V. & Γυν. c. 21. suspicor tamen fuisse a
Luciano scriptum ἐπειθ' αὐτῷ, ut furtim ab ea lectam
epistolam notaret. Sed quia vox ea a nullo, quod
quidem sciam, Lexicographo observata est, nec ubi
apud alios auctores occurrat, ipse annotaverim, eam
in textum recipere non sum ausus.

M. du S.

[ὑπεδέξατο] Quid sibi velit ἐπιδέξατο a vi verbi λα-
βεῖς diversum, non comminiscabar aliud, quam quod
in interpretatione expressi. Cogitabam etiam, an

ἐπιδέξατο vim legendi habere posset? quod nihil scire
ab altero illo ἐπιδέξατο distat in MSS. Vulgatum qui-
dem illud, postquam epistolam accepit & admisit, non
intelligebam.

f. M. G.

90. Κατ' ἰσχύος τῷ πνεύματι] Sic Thucyd. VI. 2.
m. p. 378. κατ' ἰσχύος τῷ πνεύματι, τὰς αὐτῶν δὲ εἰς ἀλλή-
λους ἐκπληρώσεις. Ubi Cl. Duker. docet ἀνερῶν κατ' ἰσ-
χύν εἶναι ventum increbescentem, & quidem a tergo
euntes prosequentem, idque hoc Luciani aliusque tes-
timoniis probat contra Vallam, qui de vento reme-
ntis plane contrario modo intellexerat.

f. F. B.

ᾤκλιόντας. πλοῖα δ' ἔχουσι μέγιστα 95hos qui praeternavigant. Naves habent colocyntina, τὸ μήκ^{ος} πηχέων ἕξ. ἐπειδὴ γὰρ ξηρανθῶσι, κοιλάναίς αὐτῶν, καὶ ἐξελόντες τῶν ἐντερίων, ἐμπλέσων ἴσ^{οις} μέντοι χρώμενοι καλαμίνοις, ἀντὶ δὲ τῆς ὀβόνης, τὰ φύλλα τῆς colocyntidis. προσβαλόντες ὅν ἡμῖν, ἀπὸ δύο πληρωμάτων ἐμάχοισα, καὶ πολλὰς κατέραιματιζον, βάλλοντες ἀντὶ λίθων, τὰ σπέρματι τῆς colocyntidis. ἀγχωμάλως δ' ἐπικολὺ ναυμαχῶντες οὐδὲ μισημέριαν, εἶδομεν κατόπιν τῆς Καλοκυνδοπειρατῆς, προσπλέοντας τὴς Καρυναῦτας· πολέμιοι δ' ἦσαν ἀλλήλοις, ὥς ἐδίδξαν. ἐπειδὴ γὰρ καλέκνοι ἡθοῖο αὐτὴς ἐπιόντας, ἡμῶν μὴ ὀλιγώρησαν, τρα-10πόμενοι δ' ἐπ' ἐκείνης ἐναυμάχων.

Ἡμεῖς δ' ἐν τοσούτῳ ἐπ' ἀράντες τῆς ὀβόνης, ἐφύγομεν, ἀπαικτόντες αὐτὴς μαχομένους, καὶ δῆλοι ἦσαν κρατήσαντες οἱ Καρυναῖται, ὅτε καὶ πλείους (πέντε γὰρ εἶχον πληρώμα-15

maximas de colocynthide, longitudine cubitorum sex. Cum enim siccatae sunt, colocynthides excavatas, demtis medullis, instruunt, malis utentes arundineis, pro velo autem foliis colocynthidis. Hi igitur impetu in nos facto, duarum navium focis pugnant, multosque vulnerant jaculantes lapidum loco cucurbitarum seminibus. 5 Cum diu aequo Marte pugnassemus, circa meridiem videmus a tergo Colocynthopiratarum adnavigantes Caryonautas, (inimicas) erant autem, ut demonstrarunt, inimici. Nam illi etiam cum adventare hos sentirent, omissis nobis, converfi ad ipsos pugnarunt de navibus.

38. Nos interim velo sublato fugimus, pugnantesque eos reliquimus. Et apparebat victores futuros Caryonautas, ut plures, 5 res, plenas enim focis quinque naves habebat.

a Περπλέοντας] Leg. ὁρῶν. M. du S. Vulg. serv. Edd. omnes. b Ὀλιγώρησαν] Ὀλιγώρησαν sine augm. Edd. J. Fl. H. P. Ald. Bz. Sed S. ὀλιγ.

95. Περπλέοντας] Sic scribo, non ut in omnibus, quos vidi, libris est, ὁρῶν. M. du S.

96. Πηχέων ἕξ.] Nescio an sic nugari voluerit Lucianus, ut mensuram poneret, quae vix ullam ad reliqua, quae hic dicuntur, proportionem habeat. Facile, numerum hic esse corruptum, putare aliquis possit. Sed parum alias quoque religiosus hac parte est scurra noster, ut mox circa halcyonem. J. M. G.

Πηχέων ἕξ.] Joculariter mensuram videtur addere exiguam, cum in expectationem magnae lectionem conjecisset, praemittens naves esse maximas. Quales metaphorae deceptionis parce & apte usurpatae, fallendo delectant, quarumque exempla collegit Etm. Thesaurus, in Idea argutae dictionis, toto c. XVI. a p. 369. ad 385. Ubi Corinthi bella moenia videns Agis, interrogat: *quinam sunt haec moenia inhabitantes MULIERES?* Vel hoc Martialis. . . . *Centum Corporibus amphoras AQUAE fecit, cum quisque expectaret vini.* Notaque est ista cavillatio Caligulae victoris, cum literas laureatas ad Magistratus mitteret: *Parate quam maximum triumphum, quam MINIMO SUMPTU.* Addo Aristoph. Plut. 27. πρὸς τοὺς ἡγεῖμαι, καὶ κλαπτικῶν, ubi vid. Interpret. Si cui hic lusus non adrideat, in facetiarum magistro, & satis magna esse navigia contendat, cubitorum sex, utpote ex cucurbita, quae vel sic sane est maxima, per

me licet, ita exponat vel ξ'. i. c. 60. pro ἕξ legat: quo respondeat mensurae navium hostilium c. seq. J. F. B.

97. Αὐτῶν] Αὐτῶν ad unam colocyntinam elliptice refertur, et si pluralis & neutrum adjectivum praecessit. qualis synthesis apud Latinos quoque est frequens, ut Terens. Eun. 2. i. 19. *Adeone homines immutaver ex amore, ut non cognoscas eundem esse.* Sallust. Cat. 56. *Servitia — cuius, ad quem* l. vide Excurs. VIII. Corii. Alia exempla ex Latinis auct. collegit Rever. Th. Wopkens in Lectt. Tullian. p. 15. & passim alijs pagg. Oppositam sed analogam enallagen supra T. I. verif. fin. dedimus ex Aristoph. Pl. 527. καὶ ἕξ ἑστ' ἐν κλῆν καὶ ἀδελφῶν, ἃ ἔστιν οὐκ αἱ. (scil. κλίνας) Non absimilia dedit Cl. Hemsterh. ad Lucian. Nigr. ipso pr. p. 37. Conf. Zenx. c. 7. ubi περιβαλεῖ — καὶ ἀρεῖται alio modo, cui addere oblitus sum similem locutionem ex Euang. Luc. V. 4. *Ἐκαστὸς αὐτὸς τὸ βάρος τῆς χαλάραις τὰ διατὰ ὁμῶν, & Lucian. Harmop. c. 3. ἀπὸ τῶν ἐν ἡμῶν &c.* Ubi & addere potuissim Hippocr. Sect. II. aph. 3. *Ἐπὶ τῇ ἀγρυπνίᾳ, ἀμφότερα τὰ μέρη μᾶλλον γινώσκονται, καὶ δὲ.* Conf. etiam T. I. p. 582. sive Xenoph. c. 13. *μία πάντων φιλοσοφία, pro πασῶν, ubi Jans. ex Lucian. Amor. καρπὸς — ἀ συνάρων, pro αἰς &c.* Alias ejusmodi enallagas generis vid. ap. Interpret. ad Aristoph. Plut. 291. *τίνας ἐκαστῶντες, &c.* spectu filiorum, qui per τίνων intelliguntur, ubi Xenoph.

bebant, pugnabantque de robustioribus navigiis. Nempe naves ipsis erant de putaminibus, dimidiatae naves & excavatae. Magnitudo uniuscujusque naves dimidia in longum passus quindecim. E conspectu horum cum venissemus, curavimus faucios, atque ab eo tempore in armis plerumque fuimus, semper aliquas suspicati infidias. Neque frustra.

39. Nondum enim sol occiderat, cum a deserta quadam insula versus nos perrexe-
re viri circiter viginti, delphinis magnis vecti. Latrones hi quoque: quos delphini sui tuto ferebant, exultantesque equorum instar hinniebant. Cum vero prope essent, ex intervallo hinc illinc consistentes jaculati in nos sunt sepias siccitas & oculos cancrorum. Nobis vero sagittas & jacula mittentibus, non durarunt, sed vulnerati plerique confugerunt ad insulam.

40. Circa mediam noctem, tranquillo

τα) ἔ' ἀπὸ ἰσχυροτέρων νεῶν μαχόμενοι τὰ γὰρ πλοῖα ἦν αὐτοῖς κελύφη, καρύων ἡμιτομα, κεκενωμένα, μέγελος ἐκάστῃ ἡμιτόμῳ ἐς μῆκος, ὀργυαὶ πεντεκαίδεκα. ἐπεὶ 20δ' ἀπεκρύψαμεν αὐτὰς, ἰάμεθα τε τὰς τραυματίας, ἔ' τολοιπὸν ἐκ τοῖς ὅπλοις ὡς ὅτιπαν ἡμεν, αἰεὶ τινὰς ὀπιθελάς προσδεχόμενοι, ἔ' μάτην.

Οὕτω γὰρ διδύκῃ ὁ ἥλιος, ἔ' ἀπὸ τίνος ἐρήμης ἡσιν προσήλανον ἡμῖν ὅσον εἰκοσιν ἄνδρες, ὅπτι δελφῖνων μεγάλων ὀχόμενοι ληταὶ ἔ' ἔτοι' καὶ οἱ δελφῖνες αὐτὰς ἔφερον ἀσφαλῶς, ἔ' ἀναπηδῶντες ἐχρεμέτιζον, ὥσπερ ἵπποι. ἐπεὶ δὲ πλησίον ἦσαν, 30ὡλγάζαντες οἱ μὴ ἔνθεν, οἱ δὲ ἔνθεν ἔβαλλον ἡμᾶς σηπείαις ξηραῖς, καὶ ὀφθαλμοῖς καρκίνων. τοξεύοντων δὲ ἡμῶν, ἔ' ἀκονιζόντων, ἐκέτι ὑπέμειναν, ἀλλὰ τραπέντες οἱ πολλοὶ αὐτῶν, πρὸς τὴν νῆσον κατέφυγον.

Περὶ δὲ τὸ μεσονύκτιον, γαλήνης ἕως, ἔλα-

• Κελύφη] Sic L. & Fl. Κελύφια Edd. ceterae. • Εἰκοσι] Εἰκοσι P. Εἰκοσι Fl. Εἰκοσι reliquae.

17. Κελύφη, καρύων] Κελύφια (leg. κελύφια) κελύφος τὸ τῷ ὡς λέγεται. G. (At non ovi hic, sed nucis, putamen.) M. du S.

ferus etiam addit Homer. Od. M. 74. — κελύφη — Κουαίη, τὸ μὲν ἔ' ποτ' ἰκνῶν, ibique τὸ respectu νηφθῆναι, quod tacite intelligitur, recte monet, ut alia omittam, quae ibi videri possunt. Addo tantum ex Fratris G. O. Reitzii Belg. Graeciss. p. 320. I. Timoth. 2. 15. Σωθίσταί δὲ ἀπὸ τῆς τελευτοῦς, ἡν μάλιστα οὐ πείναι, quod Illustr. Heinsius in Exercitt. Sacr. p. 485. de conjugibus exponit, ita ut μάλιστα referatur ad virum & uxorem simul, alii ad uxores solas referunt. Paullo aliter etiam Long. Pass. L. IV. p. 107. Ed. Moll. αἰς αὐτὰς αἰτ, tacite respiciens ad oves & capras, cum tamen sing. ἀγέλη praemisit. Sic infra Tyrannicida c. 8. ὁ δὲ masc. gen. relatum ad τὸ ἔ' φησιν, quod vide.

2. Πληρωμάτων] Navium πληρωμάτων dicuntur ipsi remiges vel classici milites, quibus implentur. Hic autem sumitur pro ipsis navigiis instructis & armatis.] Vorst. Vid. Baif. 127. f. M. du S.

5. Ἀγχωμάτων] Monuerat Cl. Hemsterb. in marg. ad eundem Cl. Duker. ad Thucyd. p. 493. No. 53. i. e. ad L. VII. c. 71. ubi Thucyd. ἡν ἀγχωμάτων ἐναυμάχων αἰτ, Waffiusque Pollucem reprehendit, qui hoc verbum τρᾶχον esse scribat, quod tamen ille ex Dion. Hal. hic ex Luciano h. l. profertat, Suidamque & Luc-

xica alia plures habere ejus vocis auctoritates, observat; quare plura non addam.

10. Ἀλγύφισαν] Et si supra satis dixi augmentum saepe negligi, & hic Edd. fere omnes habent ἀλγύφισαν non credo sic Lucian: dedisse, qui usitatissimum in hoc verbo augmentum initiale, & ratio abjectionis nulla, quia verbum inde non fit longius, si addatur, (ut in plusquam. quae satis polysyllaba per se, ideoque augmentum frequenter negligunt.) Quare invitis Edd. jam mutaveram, quod in vocali brevi cum longa permutanda scribarum culpa sit quotidiana; sed postea consulens omnes Edd. ad manum quae erant, vidi & Salm. recte ἀλγύφισαν exhibere. J. F. R.

17. Κελύφη] Sic L. & Fl. Ed. melius quam quod in aliis est, κελύφια. In Scholiis etiam recte κελύφη legitur.

20. Ἀπικρύψαμεν] Suspicio legendum ἀπικρύψαμεν. M. du S.

35. Μεσονύκτιον] Nugatur igitur, ut saepe, Th. Magist. scribens: Μεσονύκτιον, ἔ' Μεσονύκτιον, ποικίλιν. Habuimus & supra μεσονύκτιον, de Merc. Cond. c. 26. p. 683. T. I. item hac dissert. c. 26. & alibi. Habet & Evang. Marc. XIII. 35. & Luc. XI. 4. &c.

ἐλάθομεν προσωκείλαϊες Ἀλκυόν³⁶ καλιᾶ³⁷
 παμμεγέθη. τὰ δὲ ὡς ἐξήκουσα ἦν αὐτῇ
 τὸ πλείον³⁸ ἐπέπλη δὲ ἡ Ἀλκυὼν, τὰ
 ὡς θάλασσα, ὅτε πολλὸν μείων τὴν καλιᾶς³⁹ καὶ
 δὴ ἀκαπιδμήν, μικρὴ μὲν κατέδυσε τὴν ναυή⁴⁰
 τὰ ἀνέμω⁴¹ τὴν πτερῶν. ὥχελος γὰρ Φεύγουσα,
 γοερὰν τινα φωνὴν προῖε μὲν. ἐπιβάντες δὲ
 ἡμεῖς, ἡμέρας ἤδη ὑποφαινώσης, ἐβώμεθα
 τὴν καλιᾶν, σχεδία μεγάλη προσεοικυῖαν,
 ἐκ δένδρων συμπεφορημένην. ἐπὶ δὲ καὶ ὡς
 πειλοχόσια, ἕκαστον αὐτῶν⁴² Χίον πῖθον πε-
 πληθέστερον. ἤδη μέντοι καὶ οἱ νεοττοὶ ἐνδοθεν
 ἐφαίνοντο, καὶ ἔκρωζον. πελέκασιν γὰρ ἀγκυ-
 ραῖες ἐν τῇ ὥσιν, νεοττὸν ἅπτερον ἐξεκαλά-
 ψαμεν, εἰκοσι γυπῶν⁴³ ἄδρότερον.

Ἐπεὶ δὲ πλείονες⁴⁴ ἀπέχομεν τὴν καλιᾶς
 ὅσον τὰς ἀγκυρὰς, τέρατα ἡμῶν με-
 γάλα καὶ θαυμάσια⁴⁵ ἐπέσημασεν⁴⁶ ὁ, τε
 γὰρ ἐν τῇ πρύμνῃ χηλίσκ⁴⁷ ἄφρονος ἐπερύχαστο,
 καὶ ἀνεβόησε καὶ ὁ κυβερνήτης Σκίνθαρος⁴⁸ Φα-
 λακρὸς ἤδη ὢν, ἀνεκρόμισε καὶ τὸ πάντων
 ἤδη πειλοχόσια, ὁ γὰρ ἴσους τὴν νεῶς⁴⁹ ἐξ-
 εβλάστησε, καὶ κλάδους ἀνέφυσε, καὶ ἐπ' ἀκρῶ
 ἐκαρποφόρησεν, ὁ δὲ καρπὸς ἦν σῦκα καὶ
 σταφυλαὶ μεγάλαι, ὅπως ἐπείροι. ταῦτ' ὁμο-
 ἰδόντες, ὡς τὸ εἶδος, ἐταράχθημεν, καὶ ἡ-

uari, imprudentes offendimus ad Alcyo-
 nis nidum maximum; stadiorum circiter
 sexaginta erat illi ambitus. Incubebat au-
 tem Alcyon ova incubans, non multo mi-
 nor nido suo. Atque illa evolans parum
 aberat quin mergeret navim nostram vento
 alarum: aufugiebat enim lugubrem vocem
 edens. Descendimus cum jam illucesceret,
 nidumque inspeximus, magnae rati simi-
 lem, constructae ex arboribus; inerant ve-
 ro ova quingenta, Chio dolio unumquod-
 que capacius. Jam quidem pulli intus ap-
 parebant & crocitabant. Securibus igitur
 ovo uno rescisso, pullum implumem excu-
 dimus, vulturibus viginti ampliore.

41. Cum vero navigando discessissemus
 a nido ad ducenta stadia, portenta nobis
 magna & mirifica evenere. Nam cheniscus
 (*anserculus*) in prora subito concussis alis
 exclamavit, & gubernatori Scintharo calvo
 redire coeperunt comae; quodque omnium
 jam admirabilissimum, malus navis germi-
 navit, & emisit ramos, & in summo fru-
 ctus tulit. Fructus erat ficus, & uvae
 magnae, nondum maturae. Haec videntes
 perturbati sumus, ut facile est ad existi-
 man-

a Ἀδρότερον] Adspirare Fl. Ald. P. Bz. S. H. ἄδρ. f. male. b Ἀπέχομεν] Alii ἀπέχομεν Coll. Nihil mu-
 tant Edd. c Ἐπισήμασεν] Ἐπισήμασεν male Fl. Ceterae vulg. serv. quibus adstipulatur P. Cod. d Ἐβεβλάστη-
 σεν] Ἐβεβλάστη Fl. Ἐβεβλάστη P. Vulg. serv. Edd. cett.

36. Ἐλάθομεν] Ἀντὶ τοῦ ἀνεπαυδήτως. V.

51. Πλείοντες ἀπέχομεν] Γρ. αὖ ἀπέχομεν. G.

* Iterum imperite Lucianum incusat Scholiastes; aetum
 enim est hoc defunctum esse ex Bacchi fabula. J. Cl.

42. Γοερὰν τινα &c.] Conf. supra Ἀλκ. c. 1. M. du S.

50. Ἀδρότερον] Male Solanus in marg. f. notarat,
 etiam S. & H. cum f. habere ἄδρ. prima laevigata.
 Nam recte habent adspiratam, ut ceterae priscae,
 quas adii: & sic solet. vid. Poll. On. non uno loco.
 Quamvis & Budaeus in Lex. minore ἄδρην augeo ma-
 le, mox tamen ἄδρην recte habet ibidem, operatum
 culpa. J. F. R.

54. Ἐπισημασεν] Conf. T. I. Ἀλκ. c. 1. M. du S.

57. Ὁ γὰρ] Illud γὰρ in f. aeque ac Fl. & H. reperi-

57. Ὁ γὰρ ἴσους τὴν νεῶς] Εἰς τὴν Ἀκρὸν * ῥάβδον ὁ τὴν ναυ-
 γήσαν ἀγκυρῶν. V.

† Παγρήμων] Παγρήμων V.

ri notabat Solanus. Idem sic notarat supra T. I. Her-
 mot. c. 29. An igitur id suspectum habuit? vix cre-
 do; nam sic saepe apud nostrum occurrit. J. F. R.

62. Ἀποτρέψαι] Quanquam hic aliam lectionem
 suggerant Scholiastes & Fl. Ed. cave hanc mutassis:
 proprium enim est in ea re vocabulum. Unde Zō
 ἀποτρέψαι, &c. Vulgatam etiam confirmat P. M. du S.

79. Καὶ διδόναι ἡμῶν ἀνθεμένους τὴν ναυὶ ἐπὶ τὴν κόμην
 τὴν διδόναν] Perridicula ista super silvæ ramis naviga-
 tio, five ὁλίσαι πλοῦς: sed videntur fidem ei facere
 J.

mandum, & deos rogavimus, ut averterent, si quid mali visum hoc portenderet.

42. Nondum quingenta stadia provecti eramus, cum silvam vidimus maximam & prolixam, pinuum atque cypressorum. Ac nos quidem putabamus continentem eam esse: at illud pelagus erat profundum, arboribus radice carentibus consitum. Stabant tamen arbores immotae, rectae, quasi innatantes. Appropinquantibus igitur, universa re considerata, in dubio eramus quid agendum esset. Neque enim navigari inter arbores poterat, quae densae essent & continuae: neque reverti facile videbatur. Ego vero, conscensa arbore maxima, prospexi, quomodo ulteriora se haberent, ac vidi ad stadia quinquaginta aut paullo plura, esse sylvam: tum mare rursus excipere aliud. Itaque placuit navem in comas arborum, densae enim erant, impositam traducere, si possemus, in mare alterum. Idque fecimus. Revinctam enim magno fune, arboribus conscensis, magno labore eo pertraximus, ramisque eam superimposuimus, ubi velis passis velut in mari navigavimus, a vento impellente promoti. Hic

χόμεθα τοῖς θεοῖς ὅτι σποτρέψαι τὸ ἀλλόκοτον τῆ φαντάσματος.

Οὕτω δὲ πειθακούμενοι τὰς αἰτίας διελθόντες, εἰδομεν ὕλην μεγίστην καὶ λάσων, σπιτύων καὶ κυπαρίθων. καὶ ἡμεῖς μὲν εἰκάσαμεν ἡπειρον εἶναι τὸ δ' ἦν πέραν αἰθούσων, ξηραῖς δένδροις καθαρυτευόμενον εἰς τὴν δὲ τὰ δένδρα ὁμοῦς ἀκίνητα, ὅρθα, καθάπερ ἐπιπλέοντα. πηλοσάσας δ' ἐν, καὶ τὸ πᾶν καλὰ κησάσας, ἐν σπόρῳ εἰχόμεθα τί χρὴ δρᾶν. ὅτε γὰρ ἀφ' τῆς δένδρων πλεονεξίας δυνατὸν ἦεν σπικτὰ γὰρ καὶ προσεχῇ ὑπῆρχεν, ἔτ' ἀναστρέφειν ῥαδίον ἐδόκει. ἐγὼ δ' ἀπελθὼν ἐπὶ τὸ μέγιστον δένδρον, ἀποσκόπων τὰ ἐπέκεινα ὅπως ἔχοι, καὶ εἶδον ὅτι τὰς αἰτίας μὲν σπικτῆσιν ἢ ὀλίγα πλείους, πλεονεξία ὕλην ὅσων ἐπέκεινα δὲ αὐτῆς ἕτερον Ὠκεανὸν ἐκδεχόμενον. καὶ δὴ ἐδόκει ἡμῖν ἀναβήμεναι καὶ ταῦν ὅτι καὶ ὁδοῖν τὰ δένδρων, σπικτὰ γὰρ ἦν, ἵσχυρὰ εἶναι, εἰ δυναίμεθα, εἰς τὴν ἑτέραν θάλατταν, καὶ ὅπως ἐπορεύμεν. ἐκδήσας γὰρ αὐτὴν κάλω μεγάλῳ, καὶ ἀπελθόντες ὅτι τὰ δένδρα, μόλις ἀνημώμεθα. καὶ θέντες ὅτι τὴν κλάδων, πετάσαντες τε τὰ ἰσθία, καθάπερ ἐν θαλάττῃ ἐπλέομεν, τῷ ἀνέμῳ προωθούμενοι ὅτι σποτρέψομεν ἔνθα μὲν καὶ τὸ Ἀντιμάχου

χρ.

e. Ἀποτρέψαι] Ἀποτρέψαι Schol. & El. Sed reliq. ut edidimus, etiam consentiente Cod. P. f. Ἐκείνου] Ἐκείνου P.

62. Τὸ ἀλλόκοτον] Γράφεται, σποτρέψαι τὸ ἀλλόκοτον. V. 67. Ἀέουσον] ἢ Ἀντὶ τῷ Ἀέουσον ἔχον βοθῖον. V.

† Hoc & sequens Scholion ad aliena verba relatum, eo quo pertinet, seduxit.

M. du S.

Ἰσχυρὰς Ἀέουσαι, &c. illi quos navigationis suae fundos auctoresque habet Historiae Indicae c. XXX. Lib. IV. Ipsa ejus haec ἡρώς narratio. Un de nos freres homme digne de foi nous contoit, que s'étant égaré & perdu dans les montagnes, sans sçavoir quelle part n'y par où il devoit aller, il se trouva dedans des buissons si épais, qu'il fut contraint de cheminer sur iceux sans mettre les pieds en terre par l'espace de quinze jours entiers, & que pour y voir le soleil, & pour remarquer quelque chemin en cette forêt si épaisse & pleine de bois, il avoit besoin de monter au coperon des plus grands arbres, pour la découvrir le chemin.

Th. M.

87. Ἀντιμάχου] Scripserat is poema de ἀντιμάχου

contra Thebanos expeditione, cui Thebais titulus erat. Athen. 468. A. 475. D. & 482. F. Meminit Plutarchus Elegiae ab hoc scriptae f. 65, 2. Platoni probatur. Cic. Brut. 51. Hunc tanti faciebat Adrianus Imp. ut Homero exacto, solum ab omnibus legi vellet. Audi Xiphil. p. 261. καὶ ὅτι γὰρ τοῦτο ἦν ὅτι ἐπὶ τῷ Ὠκεανῷ καθάπερ Ἀντιμάχου ἄντ' αὐτῷ εἰσάγων, ἡ μὲν δὲ τὸ ὄνομα πολλοὶ πρότερον ἠπάσαντο. Verbosum fuisse docet Gregorius Theologus in Ep. ad Nicobulum. 2. his verbis, ὅτις ἐγὼ εἰ βαρυλογώτατος Ὀμηρῶν λέγω, καὶ πάλιν τὸ Ἀντιμάχου πᾶσι τοῖς πράγμασι κρῖνον τὸ μέγιστον, ἀλλ' ἢ τοῖς γράμμασι. Apud Basil. p. Ed. Bas. 286.

M. du S.

96. Ὀρῶ

χρ τῷ ποιητῇ ἔπ' εἰσῆλθε. Φησὶ γάρ
 πρὸς καὶ κείνῳ.

Τοῖσιν δ' ὑλήθια λῆα πλὴν ἐρχομένωνσι. 90

Διελθόντες δ' ὅμως ἔδωκεν, ἀφικόμεθα
 πρὸς τὸ ὕδωρ, καὶ πάλιν ὁμοίως καταβέντες
 ἔναυιν, ἐπλέομεν λῆα καθαρῆ καὶ λευγῆς
 ὕδατος, ἄχρι δὴ ἐπέστημεν χάσματι με-
 γάλῳ ἐκ τῆς ὕδατος διεσῶτος γεγεννημέ-
 νῳ, καθάπερ ἐν τῇ γῇ πολλάκις ὁράμεν
 ὑπὸ σισμῶν γιγνόμενα λῆα χάσματα. ἡ
 μὲν ὅν ναυς, κατελόντων ἡμῶν τὰ ἱστία,
 ῥαδίως ἔστη, παρ' ὀλίγον ἐλθῆσα κατενεχ-
 θῆναι. ὑπερκύβαντες δὲ ἡμεῖς, ἐσώμεν
 βάθος ὅσον σταδίων χιλίων, μάλα φοβε-
 ρὸν καὶ ὠδύρονον εἰς ἡμέραν τὸ ὕδωρ ὥσ-
 περ μεμνησμένων πεδωκένους δὲ χεῖρας
 δεξιᾶ, ὁράμεν ὁρῶντες γέφυραν ἐπεξευγμέ-
 νην ὕδατος συνάπλοτον τὰ πελάγη καὶ
 ἑπὶ φάσματι, καὶ ἑτέρας θαλάσσης ἐς
 ἑτέρας ἀφ' ἑρρέοντος. προσελάσασθαι ἐν
 ταῖς κόπαις, κατ' ἐκείνην παρὰ δρόμον, καὶ
 μὲν πολλῆς ἀγωνίας ἐπεράσαμεν, ὅποτε
 προσδοκῆσάντες.

Ἐντεῦθεν ἡμᾶς ὑπεδέχετο πέλαγός τε
 προσήνης, καὶ ἡσυχία καὶ μεγάλη, ὡς προσί-
 τως συνοικημένη. ἐνέμοντο δὲ αὐτῇ ἀνθρώπων
 ἄγριοι, Βυκέφαλοι, κέρατα ἔχοντες, οἷον

mihi Antimachi poetæ versus in mentem
 venit, qui ait alicubi:

Per silvestre illis naui venientibus æquor.

43. Superata tamen silva, ad aquam
 pervenimus, ubi similiter demissa navi per
 puram pellucidamque aquam navigavimus,
 donec ad hiatus confisteremus magnum ex
 aqua discedente ortum, ut in terra sæpe
 videramus a motu illius factas discessionis.
 Navis quidem nostra vela nobis contrahen-
 tibus facile stetit, cum parum abfuisset
 quin deferretur. Nos vero capitibus por-
 rectis despicientes, profundum videbamus
 vel mille stadiorum, terribile admodum at-
 que admirandum. Stabat enim velut divi-
 sa aqua. Circumspicientes ad dextram vi-
 demus e longinquo pontem injunctum ex
 aqua, quae jungeret utriusque pelagi sum-
 mas oras, & ex uno mari in alterum trans-
 flueret. Huc igitur agitantes navim remis
 cursum fleximus, multoque labore trajeci-
 mus, quod nunquam speraveramus.

44. Hinc excepit nos mare placidum &
 insula non magna, accessu facilis, habita-
 ta. Habebant illam homines feri, Buce-
 phali, (*Tauricipites*) cornua habentes, qua-
 lem

a Ὅρῳ] Sic Fl. Ἐσώμεν ceterae. b Κατ' ἐκείνην] Nihil hic variare Edd. notat M. du S. c Εὐπροσίτῳ]
 Ita esse in f. Fl. Bz. H. P. & S. notat idem. Etiam Ald. 1. sic habet, & Fr.

91. Διελθόντες] Γράφεται διελθόντες. V.

94. Χάσματι μεγάλῳ] Τάχα ὁ κινεῖται ὡς Μωσὴς,

καὶ τὸν ἱερὸν θάλασσαν ἀφ' ἑαυτοῦ κινεῖται ἐκείνην, ὡς ἐκείνην αἰσθάνεται. V.

* Κινεῖται] Quam apte hanc vocem homo Christianus usurpet, aliis dijudicandam relinquo. Certe Mosem a Lucia-
 no peti non credo. M. du S.

96. Ὅρῳ] Edd. Fl. & Bz. recte; in reliquis ὡ-
 ρῳ. Latinus interpret recte vertit quasi ὡρῳ &
 ipse legisset. M. du S.

Ὅρῳ] Errat Solanus dicens Bz. i. e. Basilensium
 secundam, cum Florentina facere; nam aequae ac Bz.
 cujus errores fideliter solet repetere, habet ὡρῳ.
 De Florent. vero recte monet. J. F. R.

9. Κατ' ἐκείνην] Variationem frustra quaesivit Sol-
 anus; nec ea opus est. Nam licet θάλασσαν praece-
 dat, potest tamen neutrum ἐκείνη ad πύργους paullo

ante praemissum referri, vel, quod malim, absolute
 possum accipi de loco; veluti ἐπὶ τὸ, & αἱ τὰδε ἡμε-
 ραί, intellecto χωρὶν accipitur, vid. L. Bos de ellipsi in
 χωρὶν. Verum & praeterea neutrum genus ut gene-
 rale etiam substantivis masculinis & femininis jungi,
 quis nescit, ut Long. Pass. I. p. 8. ὁ ἦ Νάνα, τὸτο ἦ
 ἐκείνη. Vel, ut in tritissimo illo Aelian. X. 10. τὸ
 τοῦ βοῦς, ἐκείνη ἡ πόλις. Epist. ad Rom. XIV. 18. ἐν ταύταις
 habet, post praemissa tria feminina διαισθάνη, χωρὶς
 & αἴτια. Sed de aliis paullo durioribus jam dictum
 ad

lem apud nos fingunt Minotaurum. Cum excendissemus, aequatum perreximus, etiam ciborum aliquid, si possemus, ablaturi; nihil enim amplius habebamus. Et aquam quidem ibi in proximo inveniebamus, 2-20 quid vero nihil apparebat, praeterquam quod mugitus multus non ex longinquo audiebatur. Cum igitur boum gregem esse putaremus, paululum progressi, statim apud homines. At illi conspectos nos persequuntur, ac tres quidem socioꝝum nostrorum comprehendunt; reliqui vero ad mare confugimus. Deinde universi armis captis, neque enim placebat inultos negligere amicos, irruimus in Bucephalos, carnes intersectorum dividentes, atque in terrorem conjectos universos persequimur, eorumque circiter quinquaginta interficimus, duosque capimus vivos. Sic revertimur cum captivis: cibi vero nihil invenimus. Reliqui igitur hortabantur, ut captos interficeremus; ego vero hoc non probavi, sed victos asservavi, dum venirent a Bucephalis legati, qui pretio comprehensos repeterent. Intelligebamus quippe illos innuere, ac lugubre quiddam, suppliciter rogantium instar, mugire. Pre-40 tium vero redemptionis erant casei multi, & sicci pisces, & cepae, & cervi qua-

πας ἡμῶν τὸ Μινώταυρον ἀναπλάττειν. ὑποδάλλει δὲ, προσήμιεν ὑδρευόμενοι, καί-
τοι καὶ σιτίῳ ληφόμενοι, εἴποθεν δυσθεύμενοι·
ὅτι ἔτι γὰρ εἴχομεν καὶ ὕδωρ μὴ αὐτῷ
πλησίον εὑρομεν, ἄλλο δὲ ὕδωρ ἐνεφαίνετο,
πλὴν μυκηθμός πολὺς ἐπὶ πόρρωθεν ἤκετο·
δοξάντες ἐν ἀγέλῃ εἶναι βοῶν, κατ' ὀλίγον
προχωρῶντες, ἐπέστημεν τοῖς ἀνθρώποις· οἱ
δὲ ἰδόντες ἡμᾶς, ἐδίακον, καὶ τρεῖς μὴν τῶν
γεταίρων λαμβάνουσιν οἱ δὲ λοιποὶ, πρὸς τὴν
θάλασσαν καλεφύγοντες, εἴτα μὴ τοὶ πάν-
τες ὀπλισάμενοι (ἐπεὶ ἐδόκει ἡμῖν ἀτιμαρ-
της περὶ τοῦ φίλου) ἐμπέπομεν τοῖς
Βυκεφάλοις, τὰ κρέα τῶν ἀνηλεῶν ἀφαι-
ροῦμενοι· φοβήσαντες δὲ πάντας ἐδίακον,
καὶ κτείνομεν γὰρ ὅσον πενήκοια, καὶ ζῶντας
αὐτῶν δύο λαμβάνομεν, καὶ αὐτοὶ ὅπισθ' ἀν-
εστρέφομεν, τὴν αἰχμαλωτὴν ἔχοντες. σι-
τίον μὲντοι ὕδωρ εὑρομεν. οἱ μὴ ἐν ἄλλοις,
παρήνεν ὑποσφάττειν τὴν παρελημμένην.
ἐγὼ δὲ ὅτι ἐδοκίμαζον, ἀλλὰ θύσας
ἐφύλαττον αὐτὰς, ἄχρι δὲ ἀφίκοιτο ὧδε
τῶν Βυκεφάλων πρεσβείας, ἀπαιτῶντες ὅτι
λύτροις τὴν συνελημμένην συνέμεν γὰρ αὐ-
τῶν ἀφαιρούμενων, καὶ γοερῶν τι μυκηθμῶν,
ὥσπερ ἰκετεύοντων· τὰ λύτρα δ' ἦν τυροὶ
πολλοὶ, καὶ ἰχθύες ξηροὶ, καὶ κρόμμυα, καὶ
ἐλα-

ad Revio. c. 13. ubi μία πᾶσι pro πασίν. J. F. R.
13. Εὐπρόσιτος] Antea legebatur ὑπρόσιτος, prave.
Ego mutavi. M. du S.

Εὐπρόσ. συν.] Verti, ac si legeretur ὑπρόσιτος, συ-
νοικουμένη. Gratiā agam, qui me docuerit, quae sit
ὑπρόσιτος συνοικουμένη. Ita mox pro προσήμιεν ὑδρευ-
όμενοι, dedisse arbitror Lucianum προσήμιεν, & sic
interpretatus sum. J. M. G.

Εὐπρόσιτος] Recte quidem Solanum coniecisse arbi-
tror ὑπρόσιτος legendum; verum quia neque Editio
ulla neque Cod. praestitit, & plura etiam corrigenda re-
stant, nihil mutavi. Nam comma etiam post ὑπρό-
σίτως addendum; tum pro συνοικ. νοικ. legere ma-
lim; certe illud συν in Fr. ita exaratum est, ut pa-
rum differat ab ἐν. J. F. R.

17. Καίτοι] Legendum potius καὶ τι Solan. marg.
Junc. adleverat; quod non improbem. J. F. R.

31. Κτείνομεν] Et sic cum J. habere Fl. & H. no-
tarat Solanus; sed habent & aliae. Cur autem varia-
Tom. H.

tionem quaesivit? quia ἰδιώμενοι & κτείνομεν diversa
sunt tempora, ideoque διακομῆν potius legi quis ma-
lit; id quod nec ego improbaverim. Verum in ea-
dem hac Hist. id occurrit adeo frequenter, ut studio
tempora variasse videatur auctor; nam cur paullo an-
te non item quaesivit varietatem, cum legeret ἰδιώμενοι,
καὶ λαμβάνουσιν, & paullo post λαμβάνομεν, καὶ ἀνι-
στρέφομεν pro ἀναστρέφ. & c. 46. ἰδόν, καὶ συλλαμβάνειν, καὶ
ἀνιχνεύειν. ut alia mittam. Conjunctiones enim similia
tempora non regere, T. I. jam diximus. Et ex Lati-
nis sexcenta similia proferre liceret, ut Sallust. Jug.
c. 113. 7. Fugurtha Sullae vinētus traditur, & ab eo
ad Marium deductus. Quin & modus diversus inter-
dum conjunctionem sequitur, ut apud Liv. 2. c. 23.
11. Postulare — ut senatum vocarent. curiamque ipsi
circumsistunt. Ac ne credas postulare ibi pro postula-
runt positum, vid. not. Cl. Dukeri, qui ex eodem ad-
fert moliri — & pertensant, aliaque similia. J. F. R.

ἑλαφοὶ τέτταρες, τρεῖς ἐκάστη πόδας ἔχουσαι, δύο καὶ τὴν ὀπίσθεν, οἱ δὲ πρόσθεν ἐς ἑκα συμπεφύκεσαν. ὅππῃ τέτοις ἀποδόντες τὴν συνειλημμένην, καὶ μίαν ἡμέραν ὀπίκταιντες, ἀνήχθημεν.

Ἦδη δὲ ἰχθυεὺς τε ἡμῖν ἐφαίνοντο, καὶ ὄρεα παρὰ πέτελο, καὶ ἄλλα ὅποσα γῆς πλησίον ἔσσης σημεῖα ἀνέφαινετο. μετ' ὀλίγου δὲ καὶ ἄνδρας εἶδομεν κατὰ τὸ πρῶτον ναυτίας χρωμένους· αὐτοὶ γὰρ καὶ ναῦται καὶ νῆες ἦσαν. λέγω δὲ τῶν πλεονέκων τὸν τρόπον ὑπτιοὶ κείροντο ὅππῃ τῶν ὕδατος, ὁρῶσάν τις τὰ αἰδοία, μεγάλα δὲ φέρων, ἐξ αὐτῶν ὁδοὺν πετάσαντες, καὶ ταῖς χερσὶ τῆς ποδῶν κατέχοντες, ἐμπύκτουσι τῶν ἀνέμων, ἐπλεον, ἄλλοι δὲ μὲν τέττες, ὅππῃ Φελλῶν καθήκοντο, ζευγάντες δύο δελφῖνας ἡλαυνόντες, καὶ ἡνιόχευον· οἱ δὲ προϊόντες ἐπισύρουσιν ὁδοὺν Φελλῶν· ἔτσι ἡμᾶς ἕτε ἡδίκων, ἕτε ἔφηνον, ἀλλ' ἡλαυνον ἀδέως τε, καὶ εἰρηκῶς, τὸ εἶδος τῶν ἡμετέρων πλοίων θαυμάζοντες, καὶ πάντοθεν περισκοπῶντες.

tuor, etiam singuli pedum, cum bivos quidem posteriores haberent, priores autem sin unum coalitos. Pro his cum reddidissimus captivos, & diem unum morati essemus, solvimus.

45. Jamque pisces in conspectum venire, & circumvolare aves, aliaque, quotquot sunt terrae propinquae signa, apparere. Paullo post videmus viros novo navigandi genere utentes. Eidem enim & nautae erant & naves. Dicam vero navigationis rationem. Supini in aqua jacentes pudenda erigunt; habent autem luculenta. ex his porro velum pandentes, manibusque tenentes funes veli inferiores, vento implente navigabant. Alii post hos insidentes in suberibus, duos delphinos junctos agebant regerantque habenis, qui progressi traherent post se subera. Hi neque injuria nos afficiebant, neque fugiebant, sed sine metu & pacate juxta nos inequitabant, speciem navigii nostri admirati, & perspicientes undique.

46. Vef-

56. Πωδῶνας] Ὡς ἐπὶ πωδῶν τὰ ἄνω καὶ ὀπίσθεν πωδῶνας, εἰρηκῶς παύσαντες καὶ ταῦτα. * V.

58. Φελλῶν] † Φελλῶν δὲρος ἐν Ἰταλίᾳ ἐν τῇ γῆνι πρὸς

καὶ ὑπερμεγέθους. ἐν δὲ τούτοις τὸν ἄνθρωπον γινώσκοντες φελλῶν πρὸς καυσιμῶν τὸν σωματῶν. V.

* At vide ante serio ea de re alibi etiam usurpatum, ut Epistola. c. 3. & not.

† De hoc Italiae monte nihil, quod equidem scire poterim, apud Geographos invenitur. Plinius praeterea negat in tota Italia nasci suber. Lib. XVI. c. 8. Licet Theophrastus in Tyrrhenia nasci scribat Lib. III. c. 16. nisi sit mendum, quod ut suspicer facit Plinius contrarium affirmans, licet le-

gisset hunc locum Theophrasti, quem & in quibusdam veris. Ceterum hic absurde ex piceis suber desumi dicit, cum sint arbores plane diversae. Videtur potius apud Graecos quod idem significasse ac φλοιός, & suber κατ' ἀντιπροσώπου dictum corticem, (ita legitur, pro cortex) ut etiam apud Latinos factum, quod observavit in suo Lexico R. Constantinus, & post illum J. Hardouinus ad locum Plinii laudatum. J. Cl.

55. Μεγάλα] Pygmaeos Ctesiae hic ridet. Vide Prologi Excerpta.

56. Πωδῶνας] Leop. 136.

Πωδῶνας] At supra Contempl. §. 3. τὴν ὁδὸν ἐλάσαι, ἢ ἰσχυρῶς ὀλίγον τὴν πόδα, ubi Solan. similia ex nostro produxit.

58. Ἄλλοι δὲ μὲν τούτους, ἐπὶ Φελλῶν καθήκοντες ζευγάντες δύο δελφῖνας, ἡλαυνόντες, καὶ ἡνιόχευον· οἱ δὲ προϊόντες ἐπισύρουσιν ὁδοὺν Φελλῶν.] Vertunt: post hos & alii suberibus insidentes, junctis duobus delphinis remigabant, & equitabant, alii praecedentes subera traherant. Ita vertentes indicant, se mentem Auctoris non satis percepisse: Nam, ut taceam, μὲν τούτους hic potius significare praeter hos, observandum est Lucianum de suberibus loqui tanquam de vehiculis; de delphinis tanquam de equis vehicula trahentibus; de ho-

minibus illis qui suberibus insidebant, tanquam de aurigis vehicula agitantibus, & moderantibus; aurigarum enim propria sunt verba quibus utitur, ἡλαυνόντες & ἡνιόχευον. quae propterea hic non reddenda erant, remigare & equitare. Et per se si quis praeter hos non intelligendi sunt homines alii, uti habet versio; sed illi delphini, qui suberibus juncti erant. Totus itaque locus hoc modo est vertendus: Praeter hos & alii suberibus insidentes, junctis duobus delphinis, agitantibus, & moderantibus eos: illi vero (sc. delphini) praecedentes traherant subera.

H. V. Ibid. Φελλῶν] Si quis auctoritates super h. v. & usu desiderat, adeat Bergler. ad Alciph. Ep. I. 1. p. 7.

J. F. R. 67. Ἑλλάδα φωνή] Pro ἑλληνικῇ. Sic Σπύρτος ὁμοῦ pro Σαβίκῃ ὁμοῦ ex Aesch. Prom. p. 5. & γυναικῶν μὲν

46. Vespera jam ingruerat cum appu-
mus ad insulam non magnam. Habitat
ea a mulieribus, ut putabamus, Graeco
loquentibus. Accedentes enim nos presen-
bant & complectebantur, ornatae more me-
reticio, formosae omnes & juvenculae,
talaria vestimenta trahentes. Insula voca-
batur Cabalusa (*Dejiciens*) urbs autem Hy-
damardia (*Aquiescentia*). Assumptos igitur
nos mulieres suam quaeque domum dedu-
cere, suumque sibi facere hospitem. Ego
autem cunctatus paulum, cui nihil boni
praesigiret amicus, & circumspiciens accu-
ratus, video multorum hominum ossa jacere
& cranis. Et clamorem quidem tollere, &
convocare socios, atque ad arma ire, non
placuit. Malvam autem depromptam mul-
tis verbis obsecravi, ut effugere liceret ex
malis praesentibus. Non ita multo post
autem ministrante hospita, video illius non
mulieris crura, sed ungulas asini. Hic

Ἐσπέρας δὲ ἤδη προσήχθημεν ἡσυχίᾳ ἐν
γάλῃ κατακείμεναι δὲ αὐτῇ ὑπὸ γυναικῶν
ὡς ἐνομίζομεν, Ἑλλάδα φωνὴν προειρμύσαν
προσέειπεν ἡ, καὶ ἐδέχεοντο, καὶ ἡσπάζοντο
πάντα ἑταιρικῶς κεκοσμημέναι, καλαὶ πα-
ρσαι, καὶ παῖδες, ποδῆρεις τὰς χιτῶνας
ὑψιπυρρῶσαι ἢ μὲν ἐν ἡσυχίᾳ, ἐκαλεῖτο
καβαλῦσα ἢ δὲ πόλις αὐτῆς, Ἰδα-
μαρδία. λαβῆσαι δ' ἐν ἡμᾶς αἱ γυναῖκες,
ἐκάστη πρὸς ἑαυτὴν ἀπήγε, καὶ ἕποντο ἐποιεῖν
ἅπαντα. ἐγὼ δὲ μικρὸν ὑποστὰς, εἰς ἣν χρῆσθαι
ἐμπαρκωμένη, ἀκριβέστερον τε περὶ βλάβης,
ὅτι πολλῶν ἀνθρώπων ὅσα καὶ κρανία κείμε-
να, καὶ τὸ μὲν, βοήῃ ἰστάμαι, καὶ τὰς ἑταί-
ρας συγκαλεῖν, καὶ εἰς τὰ ὅπλα χωρεῖν, οὐκ
οὐδοκίμαζον. προχειρισάμεν δὲ τὴν μαλὰν
χρῆν, πολλὰ κυχόμεν αὐτῇ ἀφ' ὧν ἐκ
τῶν παρόντων κακῶν. μετ' ὀλίγον δὲ, τὸ ἕ-
ως ἀφ' ὧν κυχόμεν, εἶδον τὰ σκέλη ἐν γυναι-
κῶς, ἀλλ' οὐκ ὅπλα, καὶ δὴ σπασάμεν
τὸ

a Καβαλῦσα] Alii ἐκαβαλῦσα. Coll. b Ἰδαμαρδία] Alii Ἰδαμά, Coll. Nihil mutant Edd. c λαβῆσαι]
Sic Edd. omnes. ἀμελεχῶσαι marg. A1W. & P. ἀμελεχῶσαι Angl.

72. Καβαλῦσα] Γραι. Καβαλῦσα. G.

Ibid. Αὐτῇ Ἰδαμῇ] Γραι. Ἰδαμαρδία. G.

70. ex Hom. II. Q. 58. nec non ἑλλὰς ἀφ' ὧν ἄλ-
τις similia ex Eustath. adfert Cl. Majestatis de Dialect.
p. 78. Plura Cl. Jent. in Lectt. Lucian. p. 89. ad 94.
quae pertinebant ad Dial. Deor. XV. 1. ad verba τῆς
ἐν βάνου; ibi autem non sunt inserta, quia nimis
erant multa. Meretur tamen hic addi, quod postea
margini adlevit idem Jentius: Ἑλλὰς πάλανον ἔχει
Ἰδαμῶν. p. 104. in Oratione Periclis (i. e. p. 119. Ed.
Duker.)

72. Καβαλῦσα] An καβαλῦσα, a καβαλῶ, i. e.
καβαλῶσαι?

Καβαλ.] Haec enim Lucianus nomina finxerat intel-
lectu satis facilia. Nunc autem Cabalusam & Hyda-
mardiam, monstrosa & barbara vocabula cur obtru-
dat, nondum satis perspicio. Est tamen Graeca vox
καβαλῶς, vel huic proxima καβαλῶ, quam M.
Anselmus (VII. 52.) & alii usurpant projiciendi sensu.
Vide ad eum locum Gatakeri not. & Plut. 421. 2.
καβαλῶσαι. Sed pame Regionem Καβαλῶσαι
ideo dictam, quia feminae istae advenas mactarent,
quid erit urbs Ἰδαμῶν? Parvi quidem hoc refert;
sed tamen ad aquam alludit, in quam magae istae se
convertebant. Regionem Cabalusensem memorat Strab.

70. XIII. sub finem, p. m. 434. A. M. du S.

Καβαλῦσα] Καβαλῦσα forte est καβαλῶσαι id est
καβαλῶσαι dejiciens homines ad illa χαμαὶ καταβῆναι.
Circa Ἰδαμαρδίαν res difficilior. Si eventum narra-
tionis spectes, possis suspicari Ἰδαμαρδίαν dedisse Lu-
cianum, ἀφ' ὧν τὰς εἰς ὕδρα ἐμπαρκῶσαι τὰς γυναῖκας ut
nempe in aquam, in fumum, & si quid his fuga-
cius est, abeunt voluptates venereae, postquam de-
jecere ignavos, & similes libidinolis asinis homines.

73. λαβῆσαι] Angl. ἀφ' ὧν κυχόμεν. F. B.

74. Ἐκάστη πρὸς ἑαυτὴν ἀπήγε, καὶ ἕποντο ἐποιεῖν] In-
terpres: secum quaeque singula abduxerunt. &c. Mal-
lem: Singulae quaeque domum suam abduxerunt. Ita
passim, ὡς αὐτὸν, & πρὸς αὐτὸν, παρ' ἑμὲ. &c. Sic
in Asin. c. 42. ἐκείνῳ μοι τὸ πῦρ, ὡς αὐτὸν ἔλαυνον,
imposito mihi tritico ad se, h. e. ad sedes suas, me du-
cebat. Sic etiam ibid. c. 55. & in Gallo, sine c. ult.
παρ' ἑμὲ.

80. Μαλὰν] Conf. supra c. 28. M. du S.
Μαλὰν] Quam nempe ad hoc ipsum discedenti
ex Heroum insula dederat Rhadamantus. F. M. G.

τὸ ξίφος, συλλαμβάνω τε αὐτῷ, καὶ δὴ-8
 σας, καὶ τὸ ὅλων ἀνέκρινον· ἡ δὲ, ἀκυσ-
 μῶν, εἶπε δὲ ὅμως, αὐτὰς μὲν εἶναι θα-
 λασσίους γυναῖκας, Ὀνοσκελέας προσαγο-
 ρευόμενας, τροφὴν δὲ ποιεῖσθαι τὰς ἐπιδη-
 μῶντας ξένους. ἐπειδὴ γὰρ, ἔφη, μεθύσωμεν
 αὐτὰς, συνευνηθεῖσαι, κοιμώμενοις ὅτι χει-
 ρῶμεν. ἀκυσας δὲ ταῦτα, ἐκείνη μὲν κατ-
 ἔλιπον αὐτῇ δεδεμένην, αὐτὸς δὲ ἀνελθὼν
 ὅππῃ τὸ σῆμα, ἐβῶν τε, καὶ τῆς ἐταίρας
 συνεκάλεν. ἐπεὶ δὲ συνῆλθον, τὰ πάντα
 ἐμήνουν αὐτοῖς, καὶ τὰ τε ὅσα ἐδείκνυν, καὶ
 ἦγον εἰς τὸν δεδεμένην· ἡ δὲ αὐτίκα
 ὕδαρ ἐγένετο, καὶ ἀφανὴς ἦν· ὅμως δὲ τὸ ξί-
 φος εἰς τὸ ὕδαρ καθῆκα περιώμενον· τὸ
 δὲ αἷμα ἐγένετο.

Ταχέως ἔν ὅππῃ ναὺν κατελθόντες, ἀπε-
 πλεύσαμεν· καὶ ἐπεὶ ἡμέρα ὑπὸνυαζε, καὶ
 τε ἡπειρον σκοπευόμενοι, εἰκάζομεν εἶναι
 καὶ ἀντικέραν τῇ ὑφ' ἡμεῶν οἰκωμένην καὶ μὴ
 προσκυνησάντες δὲ καὶ προσευξάμενοι, καὶ
 τὸ μελλόντων ἐσκοπεύμεν, καὶ τοῖς μὲν ἐδόκει
 ὅτι βᾶσι μόνον, αὐτῶν ὀπίσω ἀναστρέφειν.
 τοῖς δὲ, τὸ μὲν πλοῖον αὐτῇ καταλιπεῖν·
 ἀνελθόντας δὲ εἰς τὴν Μεσόγειαν περιᾶσθαι
 τὸ ἐνοικούντων. ἐν ὅσῳ δὲ ταῦτα ἐλογίζομε-
 θα, χερσὶν σφοδρὸς ἐπιπείσαν, καὶ προσ-
 ἀράξας τὸ σκάφος τῷ αἰγιαλῷ, διέλυ-
 σεν· ἡμεῖς δὲ μόλις ἐξενηξάμεθα τὰ ὅπλα
 ἑκάστω, καὶ εἴ τι ἄλλο οἶός τε ἦν ἀρπα-
 σάμενοι. Ταῦτα μὲν τὰ μέχρι τῆς ἐτέρας
 γῆς συνεχθέντα μοι ἐν τῇ θαλάττῃ, καὶ
 καὶ τὸ πλοῖον ἐν ταῖς νήσοις, καὶ ἐν τῷ αἰερί,
 καὶ μὲν ταῦτα ἐν τῷ κήτῳ, καὶ ἐπεὶ ἐξήλθο-
 μεν, καὶ τὸ τοῖς ἥρωσι, καὶ τοῖς οὐνείροις,

stricto ense illam comprehendo, vincam-
 que de rebus omnibus interrogavi. Illa
 invita quidem, sed dicit tamen, se mari-
 nas esse mulieres, Onosceas (*Asinistras*)
 vocari: cibum sibi parare ex advenientibus
 hospitibus: *inebriatos enim*, inquit, *sopitas-*
que in lectum adscitae invadimus. His au-
 ditis, illam quidem vinctam ibi relinquo:
 consensu autem lecto, clamore convoco so-
 cios: congregatis indico omnia, ossa osten-
 do, intra eos deduco ad vinctam. At illa
 statim in aquam diffuens, conspectum no-
 strum effugit. Tamen experimenti causa
 in ipsam aquam demitto gladium: hic aqua
 in sanguinem abiit.

47. Celeriter itaque ad navem digressi
 solvimus. Cum illucesceret, continentem
 conspiciamus, quam conjicimus eam esse,
 quae ex adversum nostro orbi trans *Ocea-*
num, jacet. Adoratione hic votisque per-
 actis, quid deinde facto opus esset, deli-
 beramus. Atque aliis videbatur, post bre-
 vem descensum, iterum nos retro redire;
 aliis autem, relicta ibi nave pergere versus
 mediterranea, atque tentare inhabitantes.
 Dum ista disputamus, tempestas valida in-
 gruens, & litori allidens navigium, illud
 dissolvit. Nos vix, arma quisque sua, &
 si quid forte aliud quis posset, eripien-
 tes, enatamus. Haec sunt, quae usque ad
adventum in alteram illam tellurem conti-
 gere mihi in mari, & per navigationem,
 in insulis, & in aëre, & post haec in ce-
 to, & cum inde exiissemus, tum apud
 Heroes, tum inter Somnia, itemque ex-
 tre-

a Προσπάγας] Προσπάρτας Edd. Sed conf. I. V. Hist. c. 30: f.

16. Ταῦτα μὲν ἐν μέχρι τῆς ἐτέρας γῆς] Καὶ τὸ τέλος ψευδὲς αὐτοῦ, μὲν δὲ ἀντοκράτου ἐκφυγίας V.

88. Ὀνοσκελέας] De hac copiose Corlius. Tangit vir
 Clar. Gilbert. Gualtinus ad Stellum. Interp. Aristoph.
 ad Radas.

* Καὶ αὐτῶν] Καὶ abesse etiam a Fl. notat Solanus in
 marg. J. Si eo caractere Flor. Edit. ut solet, desig-
 nat, errat; nam comparet in ea. Igitur Codicem
 Flor.

trema illa apud Bucephalos & Onosceas : quae vero in illa altera tellure gesta sint, ea proximis libris persequar.

ὃ καὶ τὰ τελευταῖα, ὡς τοῖς Βουκεφάλοις, καὶ ταῖς Ὀνοσκέαις τὰ δ' ὅτι τῇ γῆς, ἐν ταῖς ἐξῆς βίβλοις διηγήσομαι.

TYRANNICIDA. ΤΥΡΑΝΝΟΚΤΟΝΟΣ.

ARGUMENTUM.

Ascendit aliquis in arcem, tyrannum interfecit. Et ipsum quidem non invenit. Sed in filii ipsius a se occisi corpore reliquit gladium. Superveniens tyrannus, conspecto filio iam mortuo, eodem se gladio ipse interfecit. Petit ille, qui ascenderat & filium tyranni interfecerat, praemium, ut tyrannicida.

Ἀνῆλθε τις εἰς τὴν ἀκρόπολιν, ὥς σκοπτεῶν τὸν τύραννον. ὃ καὶ αὐτὸν μὴ εὗρε. τὸ δὲ υἷον αὐτοῦ σκοπτεῖνας, κατέλιπε τὸ ξίφος ἐν τῷ σώματι. ἐλθὼν ὁ τύραννος, καὶ τὸν υἷον ἰδὼν ἤδη νεκρὸν, τῷ αὐτῷ ξίφι ἑαυτὸν ἀπέκλειεν. αἰτεῖ ὁ ἀνελθὼν, καὶ τὸν τυράννον υἷον ἀνελθὼν, γέρας, ὡς τυραννοκτόνον.

QUOD duos eodem die tyrannos interfecit, judices, alterum vigoris annos jam egressum, florentem alterum aetate, & ad injuriarum successionem paratiorem, venio, unum tamen duorum causa petiturus praemium : unus ego omnium, qui unquam fuere tyrannicidarum, ictu uno malos amolitus duo, qui interfecerim gladio filium, patrem naturali erga filium pietate. Ac tyrannus quidem dignas factis suis poenas nobis dedit, qui vivus adhuc, circa suae vitae finem, filium suum ante se interemtum viderit, tandemque, quod maxime admirabile est, suus ipse fieri tyrannicida coactus sit : filius autem illius mea quidem manu periit, sed mortuus tamen alterius mihi caedis fuit minister : qui vi-

ΔΥΟ τυράννοι σκοπτεῖνας, ὃ ἄνδρες δικασταί, μίας ἡμέρας, τὸ μὴ ἤδη παρηγηκότα, τὸ δὲ ἀκμάζοντα, καὶ πρὸς ἀφαιδοχὴν τῶν ἀδικημάτων ἐτοιμότερον, ἦκα ἑμίαν ὁμῶς ἐφ' ἀμφοτέροις αἰτήσαντες δωρεάν, μόνον τῷ πάσι τυραννοκτόνων πληγῇ μὲν δύο πομπῆς σκοπευσαμένους, καὶ φονεύσαντες τὸ μὴ παῖδα τῷ ξίφι, τὰ πατέρα δὲ, τῇ πρὸς τὸν υἷον φιλοσοργίᾳ. ὃ μὴ ἐν τύραννῳ, ἀντὶ ὧν ἐποίησεν, ἰκαρὴν ἡμῖν δέδωκε τιμωρίαν, ζῶν μὴ, τὸν υἷον ὅτι δὼν προσηρημένον ὡς καὶ τὸ τελευταῖον, τελευταῖον δὲ ἠναγκασμένον τὸ πρὸς ἀφαιδοχὴν αὐτὸς αὐτῷ γενεᾷ τυραννοκτόνον. ὃ πάσι δὲ ὁ ἐκείνους τέθηκε μὴ ὑπὲρ ἐμῆς, ὑπερέτησε δὲ μοι καὶ σκοπανὼν πρὸς ἄλλους.

a. 'Ως] Deest in Fl. & Kal] Deest in C. c. 'Ιδὼν] Εἶδον C. Nihil mutant J. Fl. H. P.

'Ανελθὼν &c.] Argumentum hujus controversiae in Collectaneis Galeanis integrum legitur. M. du S.

Flor. intellexerit oportet.

7. 'Αποσυνδυστάμενον] Ut Galli depecher pro occidere, & nos affcheren. Sic & Herodian, VII. 1. 7.

J. F. R.

εὐθὺς ἐν τοῖς τε φίλοις πάντως — ἀπιστοῦσά τε. Ac perscrpe alibi, quod tamen plenius effert L. 2. 10. 7. τοῦτον ἄνθρωπον φόνος ἀπιστοῦσά τε.

J. F. R.

S 3.

17. 22.

Φώνον, ἢ ἔτι μὲν συκαδικῶν τῶ πατρὶ,
μὲν θάνατον δὲ πατροκλονήσας, ὡς ἐδύνατο.

Τὴν μὲν ἔν τυραννίδα ὁ παύσας εἰμι ἐγὼ,
καὶ τὸ ξίφος, ὃ πάντα εἵργασαι, ἐμὸν
τὸ δὲ τάξιν ἐνέλλαξα τῷ Φώνον, καὶ τὸ τρώ-
πων ἐκαιματομήσα τὸ τὸ πονηρῶν τελευτῆς. τὸ
μὲν ἰσχυρότερον, καὶ ἀμύνασθαι δυνάμειον,
αὐτὸς ἀνελών. τὸ γέροντα δὲ, μόνον παλαι-
χωρήσας τῷ ξίφι.

Εγὼ μὲν ἔν τῷ πεπρωμένῳ τῷ ὅπῳ τῷ
τοῖς ὅπῳ γενήσασθαι μοι παρ' ὑμῶν, καὶ
δωρεὰς λήψας, ἰσαριθμῶ τοῖς ἀνημυρμένοις,
ὡς αὖ ἐ τὸ παρόντων ἀπαλλάξας ὑμῶν μόν-
ον, ἀλλὰ καὶ τὸ μέλλοντων κακῶν ἐλπί-
δῳ, καὶ τὸ ἐλευθερίαν βέβαιον παρὰ τῶν
ἐδιδόκοντων κληρονομῶ τὸ ἀδικη-
μάτων μέλας δὲ κινδυνεύω, τοσαῦτα κα-
τορθώσας, ἀγέραςτος ἀπελθεῖν παρ' ὑμῶν,
καὶ μόνον τῷ γέροντι τὸ νόμισμα ἀμειψέ-
ως διεφύλαξα. ὁ μὲν ἔν ἀντιλόγῳ ὑποστῇ,
δοκεῖ μοι ἐ κηδόμενος, ὡς Φῶσι, τὸ κοινὸν
τῶν ποικίλιν, ἀλλ' ὅτι τοῖς τελευτησάν-
τεσσι κληρονομῶ, καὶ ἀμυνόμενος τὸ ἐκείνους
τῷ θανάτῳ αἴτιον γεγενημένον.

Ἵμῶς δὲ ἀνάχεσθαι μὲν, ὃ ἀνδρὸς δυνά-
σαι, πρὸς ὀλίγον τὰ ἐν τῇ τυραννίδι, καὶ

vus quidem injuriarum patris focus, post
mortem autem suam parentis interfecto-
r, quatenus licuit, fuerit.

2. Tyrannidi ergo finem imposui ego;
gladius perfectior omnium meus est. Or-
dinem vero caedium immutavi, rationem
interitus impiorum excogitavi novam: ro-
bustiores, qui propugnare poterat, ipse
confeci; senem soli delegavi gladio.

3. Ergo pro hisce factis etiam cumula-
tius quiddam a vobis mihi datum iri puta-
bam, ac totidem me praemia accepturum,
quot interfecti essent, quippe qui non
praesentibus modo vos liberaverim, sed im-
minentium etiam spe malorum, libertatem
que futuram praestituri, nullo solido in-
juriarum herede. Interim in periculum
venio, ne post rem praeclare adeo gestam
discedam a vobis sine praemio, solusque
legum, quas ab oppressione servavi, com-
pensatione caream. Ac videtur metui iste
adversarius non publicae rei cura, ut vide-
ri vult, hoc facere, sed quod dolet inter-
fectis, & ulcisci cupit eum, qui causa
Ollis mortis fuit.

4. Vos autem, judices, ferte me quae-
so paululum, dum vobis, accurate licet
scien-

6. Ζῶν τι.] Ζῶντι Edd. omnes. nec ex Codd. quidquam variationis notatum invenio. Verſt. Ζῶν con-
jectat.

17. Ζῶν τι.] In libello Tyrannicida inscripto, ait
Auctor c. 1. 'Ο παῖς δὲ ἐμὸν (τυραννίδα) τίθηκε μὲν ἐν
ἐμοῦ, ὑπερβίβας δὲ μοι ἐ δυνάμει πρὸς ἄλλων Φῶν;
Ζῶντι μὲν συκαδικῶν τῷ πατρὶ, μὲν θάνατον δὲ πατροκλονή-
σας, ὡς ἐδύνατο. Rotundiori & efficaciori sensu vi-
detur mihi Lucianus scripsisse Ζῶν. Scilicet is, qui
tyrannum ipsum occidere voluerat, arce conscensa,
invento tyranni filio trucidato, & relicto gladio, ef-
fugit: pater trucidatum filium reperiens, & ipse ci-
dem illi gladio incubuit. Filius itaque tyranni, in-
quit, mea quidem manu cecidit, at jam mortuus mihi
ad aliam caedem ministerium praestitit; vivus quidem
una cum patre injuriis & iniquis, mortuus vero, pa-
tre, quam posuit, trucidato. Filium namque quasi cau-
sam paternae caedis agnoscit, quum pater praec
φύλαξι sibi ipse violentas manus intulerit. Longe per-

fectior est antithesis: Vivens una cum patre injurias
exercens, mortuus praecidium commisit; ut pateat,
tyranni filium & vivum & mortuum fuisse sceleratissi-
mum; atque adeo pulcherrimum esse facinus, tan-
tum seculum de medio sustulisse.

Ζῶν τι.] In omnibus scriptum invenio Ζῶντι, quod
cum palam sententiae adversetur, exulare jussimus.
Emendationem nostram firmabunt loca seqq. μη ἀξίω-
σθαι ἀπαγορεύσαι Ζῶντι ἐν τῷ ὀφθαλμῷ τῷ οἰκίῳ,
Γουμ. c. 38. Et in Εὐχ. c. 40. ὁρῶς αὖ μὲν Ζῶν τι ἐν τῷ
πράγματι διδῶς ἐ φρογίζον ἐ κέρων. Et Ἰσ. β. c.
10. τί παθόντες ἐν Ζῶντι ἐπὶ χερσὶν ἐκείνων. Vide
II. Σ. 10.

Ζῶν τι.] Videtur omnino legendum Ζῶν. J. M. G.

Ζῶν τι.] Veritas conjecturae Solani ita se mihi pro-
bavit, ut fidem librorum in re tam aperta & mutua-

scientibus, ea quae sunt in tyrannide etar-
ro; sic enim & magnitudinem beneficii
mei cognoscetis, & ipsi magis gaudebitis,
cogitantes quibus malis liberati sitis. Ne-
que enim, ut aliis saepe contigit, simpli-
cem nos quoque tyrannidem, & servitu-
tem unam sustinuimus, nec unius cupidi-
tatem domini toleravimus, sed soli o-
minium, qui unquam in simili calamitate
vivere, duos pro uno habuimus tyrannos,
inter duplices miseri injurias distracti fui-
mus. Moderatior autem multo erat senex,
placidiorque ad iras, & ad supplicia hebe-
tior, tardiorque ad cupiditates, cum veho-
mentiores impetus cohiberet aetas, & vo-
luptatum appetitiones frenaret. Quin ad
initia injuriarum a filio praeter voluntatem
dicebatur impulsus, qui non tyrannico
ipse ingenio esset, sed illi concederet, vir
supra modum amans liberorum, quod suo
eximio comprobavit. Omnia ipsi filius, il-
li obsequi; quidquid ille imperaret, in-
iuste agere; quos juberet ille, supplicio
afficere; omnia illi ministrare. Tandem
sub illius erat tyrannide, fatelles erat cupi-
ditarum filii.

5. At juvenis aetatis respectu honore isti

οὐκ εἶδον ὑμῶν ἀκρεῖες διαγεμένους· καὶ γὰρ
τὸ μέγεθος ἔγω μάθοιμι· ἀντὶ τοῦ εὐεργεσίας τῆς
ἐργασίας, καὶ αὐτοὶ μᾶλλον εὐφρανεῖσθε, λογι-
ζόμενοι ὅτι ἀπὸ πηλὴ ἀγῆς. ὃ γὰρ ὅτι ἄλ-
λοις τῶν ἡδὴ συνέβη πολλὰς, ἀπλῶς καὶ
ἡμεῖς τυραννίδα; καὶ μίαν δουλείαν ὑπεμείνα-
μεν, ὅθ' ἐνὸς ὑπὸ κτήκαμεν ἐπιθυμίαν δεσπό-
του, ἀλλὰ μόνοι τ' ὡς περὶ τὰ ὅμοια δυ-
στυχεσάντων, δύο ἀντ' ἐνὸς τυράννου εἴχα-
μεν, καὶ πρὸς διττὰ οἱ δυστυχεῖς ἀδικήματα
διηρέμεθα. μετριώτερος δὲ ὁ πρεσβύτερος ἦν
ὡς περὶ πάλιν, καὶ πρὸς τὰς ὀργὰς ἡπιώτερος,
καὶ πρὸς τὰς ἐπιθυμίας βραδύτερος, ὥς ἐν
ἡλικίας τὸ μὲν σφοδρότερον τ' ὁρμῆς
ἐπεχέουσης, τὰς δὲ τ' ἡδονῶν ὀρέξεις χαλμα-
γυγέουσης· καὶ πρὸς γὰρ τὴν ἀδικημάτων
δοσιν ὑπὸ τῷ πατρὶ ἀκὼν προσήχθαι ἐλέ-
γεις, ὃ πάντις τυραννίδος αὐτὸς ὢν, ἀλλ'
εἰκὼν ἐκείνου· φιλότεκνος γὰρ ἐς υἱοφιλῆν
ἐγένετο, ὥς ἔδειξε, καὶ πάντα ὁ πατὴρ ἦν αὐ-
τῷ, καὶ ἐκείνου ἐπείθετο, καὶ ἡδίκη ὅσα κα-
τέλπει, καὶ ἐκλάζεν ὡς προσάττει, καὶ πάντα
ὑπὸ κτή, καὶ ὅλος ἐτυραννίτο ὑπ' αὐτῷ,
καὶ δουροφόρος τ' τῷ πατρὶ ἐπιθυμιῶν ἦν.
Ὁ νεανίας δὲ, τὸ μὲν τιμῆς παρὰ χάριτι
κατ'

6. Κελύπης] Sic recte Ba. & S. Κελύπης male J. Fl. Ald. H. & P.

tione adeo exigua expectare nihil opus duxerim, &
quam versio ac nota Cl. Gesneri quoque sic jubeat,
tanto magis utrique obtemperavi. Potest quidem ad
priorum editionum lectionem versio ita detorqueri,
ut aliquis inesse sensus adpareat, sed is adeo frigit
prae restituta lectione, ut frustra illam defendere
quaeras. Jam enim vera patet oppositio, quid vivens
filius praestiterit, quid mortuus, in eo enim vis argu-
menti versatur, neque quid vivens pater ab eo passus
fuerit, hic narratur.

J. F. R.

30. Ἐλπίδος] Spem pro metu si absolute non dici-
tur, (ut nonnulli negant) inter quos Vossius Inst. Or. IV.
12. 3. tamen pro expectatione tam adversarum, quam
honorum rerum Graecis aequae ac Latinis dici, peritis
satis notum; sic mox c. 11. f. τίς ἐλπίς τῷ φόνῳ, ubi
plura simil. dabimus. Etc. 18. μελλόντων ἐλπίδων χρόνον,
quod Erasmus vertit: quique in posterum imminuebant
metus; Jensonius: futuri temporis horrores: sed quia ἐλ-

πίς φέβος additus, dices distingui a metu spem ma-
lam: recte; at non alio gradu, quam temporis; φέ-
βος enim timor s. terror est ob mala praesentia, ἐλ-
πίς κακῶν metu futurorum, s. expectatio malorum,
quod eodem redit. Herodian. L. 2. 1. 16. Πάλαι τὸ
τόδε τὸ τέλος τῷ βίῳ εἶχον δι' ἐλπίδος. Hunc exitum vi-
tae (i. e. necem a percussoribus imminit) dū spera-
bam, i. e. metuebam. Scio spem ac metum esse op-
posita; ideoque non idem valere. Sed si addas futu-
rorum, dicasque metum futurorum, recte dixeris; &
hinc saepe ἐλπίδων alii ἀπλῶς μετῴντες veterant, ut in
Herodiano saepissime, nec male, quia ex sequentibus
satis patet, ad futura illum metum referri. Sed satis
hoc egi in libro de Ambiguis. p. 569. Et jam minus
fui in vulgaribus.

J. F. R.

64. Κελύπης] Ita Ba. & S. Reliquae κελύπης
M. du S.

καθ' ἡλικίαν ἐκείνῳ, καὶ μόνος ἐξίστατο τῷ δ' ἄρχῃς ὀνόματι. τὸ δ' ἔργον δ' τυραννίδος καὶ τὸ κεφάλαιον αὐτὸς ἦν. καὶ τὸ μὲν πρῶτον καὶ ἀσφαλές, ἀπ' αὐτῷ παρείχετο τῇ δυναστείᾳ. τὸ δ' ἀπολαύσει μόνος ἐκαρπύετο τῇ ἀδικημάτων. ἐκείνῳ ἦν ὁ τῶς δορυφόρους συνέχων, ὁ τῶν Φρυγῶν κρατύνων, ὁ τῶς τυραννικῶν ἐκκόπων, ὁ τῶς ἐπιβουλεύοντας φοβῶν ἐκείνῳ, ὁ τῶς ἐφήβους ἀκασπῶν, ὁ ἐνδρίζων τοῖς γάμοις. ἐκείνῳ αἱ παρθέναι ἀνήγοντο, καὶ εἴ τινες σφαγαί, καὶ εἴ τινες φυγαί, καὶ χρημάτων ἀφαιρέσεις, καὶ βασανισμοί, καὶ ὕβρεις, πάντα ταῦτα τολμήματα ἦν νεανικά. ὁ γέρον δ' ἐκείνῳ ἠκολούθη, καὶ συνήδικα, καὶ ἐπὶ τῇ μόνῃ τὰ τῷ πατρὶος ἀδικήματα, καὶ τὸ πρᾶγμα ἡμῖν ἀφόρητον καθιερῆκε. "Ὅταν γὰρ αἱ δ' γνώμης ἐπιθυμίαι τῇ ἐκ δ' ἄρχῃς ἐξουσίαν προσλάβωσιν, ὅθεν ὅρον ποιεῖν τῇ ἀδικημάτων.

Μάλιστα δὲ ἐκείνῳ ἐλύπη, τὸ εἶδέναι μακρὰν, μάλλον δὲ αἰδῶν τῇ δουλείᾳ ἐσομένην, καὶ ἐκ ἀγδοχῆς ἀφαιρούμενην. πόλιν, ἄλλοτε ἄλλω δεσπότῃ, καὶ πονηρῷ, κληροδόμημα γενεσόμενον τῷ δήμῳ, ὡς τοῖς γε ἄλλοις ἐμικρά τις ἐλπίς αὐτῇ, τὸ λογίζεσθαι, καὶ πρὸς αὐτὸς λέγειν, ἀλλ' ἤδη παύσει, ἀλλ' ἤδη τεθνήξει, καὶ μετ' ὀλίγον ἐλευθεροὶ γενεσόμεθα. ἐπ' ἐκείνων δὲ ὅθεν τοῖσιν ἠλπίζετο, ἀλλ' ἐωρῶμεν ἤδη ἔτοιμον τῇ δ' ἄρχῃς ἀγδοχῶν. τοιγαρὶν ὅθεν ἐπιχειρεῖν τῷ ἐτόλμα τῇ γεννικῶν, καὶ τὰ αὐτὰ ἐμοὶ προαίρεσιν, ἀλλ' ἀπέγνωσθαι

cessit, soloque imperii nomine abstinuit: quos quidem ipsa tyrannidis & caput ipse fuit: ut fida esset & segura potentia a se praestitit. Fructum autem injuriarum solus ille percepit. Ille erat, qui satellites contineret, qui firmaret praesidia, qui subiectos tyrannidi excideret, qui insidiantes terreret, qui spadones faceret adolescentulos, qui contumelia nuptias afficeret: ad hunc deducebantur virgines: & si quae caedes, si qua exilia, & bonorum ereptiones, & tormenta, & contumeliae, omnia haec ausa erant juvenilia. Senex autem ille obsequi, injuriae focius esse, laudare solum filii sui injusta facinora. Intolerabilem nobis hanc rem esse inter omnes constabat. Cum enim cupiditates animi ab imperio nanciscuntur insuper potentiam, modum nullum injuriarum faciunt.

6. Maxime vero illud nos angebat, quod sciremus, longam, potius vero aeternam, futuram servitutem, & successione quadam traditum iri urbem; alii post alium domino, eique malefico, obventurum hereditate populum. Itaque caeteris quidem non parva illa spes, cum sic ducunt rationem, & apud animum suum dicunt: *Verumtamen jam desinet, verumtamen jam mortuus eris, & paullo post liberi nos erimus.* In illis vero tale nihil quidquam sperabatur, sed paratum jam videbamus imperii successorem. Igitur nec manum admoveere operi quisquam ausus est generosorum alioquin hominum, qui eadem quae ego cogitabant: sed

76. Τοὺς τυραννομένους] Tyrannide vexatos. F.G. Τοὺς τυραννομένους ἐκκόπων] Male interpretes: qui tyrannidem adficientes e medio tollebat. τοὺς τυραννομένους, hoc est, tyrannide vexatos. A.E.M. Τοὺς τυραννομένους ἐκκόπων] Sic cum J. habere F. H. & S. notarat M. d. S. Forte igitur aliam quaesivit lectionem: nam Erasmus verterat: tyrannidem adficientes, quod non video, qui cum Graeco verbo congruat; quia τυραννομαι passively solet accipi, ut paullo ante, ὑποτασσάμενος. Ut ap. Dion. Hal. IX. p. m. 601. 37. βασιλομήτης τὸ τυραννομήτης τὸ πόλιος. Iterum XI. p. 721. 23. & alibi. Herodian. I. 16. 1. & sic passim

ap. alios. Sed media forma accepit Erasmus. Concederem, si a τυραννικῶν formatum esset, quod tyrannidem adficio signif. Sed quid si pro ἐκκόπων legamus ἐκκόπων, ut significetur, filius subditos arcebat, impediebat eorum consilia, & sic melior erit gradatio. Verba proxime sequentia, ὁ τοὺς ἐπιβουλεύοντας φοβῶν Erasmus etiam infelicitate reddiderat: qui insidias formatas. Sed plura ejusmodi juvenilis versionis turpiteria insunt huic dissertationi, quam ut ubique ea indicare opus sit.

77. Ὁ τοὺς ἐφήβους ἀκασπῶν] Vix dubium est, quin illud genus injuriae notetur, quo adolescentuli vel

sed spes omnis libertatis abjecta, invicta videbatur tyrannis; cum adversus ita multos conandum esset.

7. Me vero ista non terruerunt, neque difficultate operis perpenſa conatum abjeci, neque ad periculi conspectum metu reſilii: sed solus, solus *inquam* ad validam adeo & multiplicem tyrannidem; quin non solus, sed gladio meo comitatus eſcendi, qui auxilio mihi fuit, & pro sua parte tyrannum una interfecit, mortem prae oculis cum haberem, caede tamen mea communem libertatem redempturus. Cum autem in primum praesidium incidissem, nec sine difficultate in fugam vertissem satellites, interfecto si quis occurreret, & quidquid obſtaret trucidato, ad ipsum caput operum ivi, ad solum robur tyrannidis, ad calamitatum noſtrarum argumentum. Imminens igitur huic arcis ipsius praesidio, videns illum fortiter pro se propugnantem & resistantem, multis vulneribus, interfeci tamen.

8. Atque ipsa quidem tyrannis jam destructa erat, finem *suum* habuit meus mihi conatus. Ab eo inde tempore omnes *statim* liberi, supererat senex solus, inermis, amissis custodibus, amisso magno illo suo satellite, desertus, forti manu jam non amplius dignus. Hic igitur talia, judices, apud me agitabam. Bene jam habent mihi omnia: perfecta sunt omnia: feliciter, ut oportebat, omnia acta sunt. Quemadmo-

πάντα πασὴν ἢ ἐλευθερία, καὶ ἄμαχον ἢ τυραννὶς ἐδόκη, πρὸς τοσούτης ἐσομένης ἐπιχειρήσεως.

5 Ἀλλ' οὐκ ἐμὲ ταῦτ' ἐφόβησεν, ἐδὲ τὸ δυσχερὲς τῆς πράξεως λογισάμενον ἀπάνησα, ἐδὲ πρὸς τὸ κίνδυνον ἀπεδείλυσσα. μόνον δὲ μόνον πρὸς ἕως ἰσχυρὰν καὶ πολλήν τὴν τυραννίδα· μάλλον δὲ ἐδὲ μόνον, ἀλλὰ μὲν τῷ ξίφει ἀπὸ τῆς συμμαχίας, καὶ τὸ μέγεθος συντέτυρα νοκτονηχότου, πρὸ ὀφθαλμοῦ μόνον, πῶς τελευτήσω ἔχων, ἀλλὰ ζόμενον δὲ ὅμως τὴν κοινὴν ἐλευθερίαν τῆς σφαγῆς τῆς ἐμῆς. ἐντυχὼν δὲ τῇ πρώτῃ φρεσὶ, καὶ τρεψάμενον ὑπὸ ῥαδίᾳ τῆς δορυφόρου, καὶ τὴν ἐντυχάνουσαν κτείνων, καὶ τὸ ἀνθίσταμενον πᾶν ἀφαιρέων, ὅτι τὸ κεφάλαιον αὐτὸ τῶν ἔργων ἴεμην, ὅτι τὴν μόνην τὴν τυραννίδα ἰσχυρὰν, ὅτι τὴν ἀποθέσει τῆς οὐμετέρων συμφορῶν. καὶ ἐπιστὰς τῷ τῷ ἀκροπόλει φρεσὶ, καὶ ἰδὼν γενναίως ἀμυνόμενον καὶ ἀνθίσταμενον, πολλοῖς τραύμασιν, ὅμως ἀπέκτενα.

Καὶ ἡ μόνον τυραννὶς ἤδη καθήρητο, καὶ πέρας εἶχε μοι τὸ τόλμημα, καὶ τὸ ἀπ' ἐκείνου, πάντες μὲν ἐλεύθεροι, εἰλείπετο δ' ὁ γέγων ἔτι μόνον, ἀνοπλῶς, σπουδαίως τῆς φύλακας, σπουδαίως τὴν μέγαν ἐκείνον αὐτῷ δορυφόρον, ἔρημον, ἐδὲ γενναίως ὅτι χειρὸς ἄξιον. ἐνταῦθα τοῖσιν πρὸς ἐμάντων, ὡς ἄνδρες δικασταί, τὰ τοιαῦτα ἐλογισάμην, πάντ' ἔχον μοι καλῶς, πάντα τέπρακται, πάντα κατόρθω, τίνα δὲ

a Σφαγῆς τῆς ἐμῆς] Sic f. Fl. H. P. &c. Σφαγῆς τῆς ἐμῆς. Marc.

castrantur plane, vel nervis certe convulsis aut contritis ad generandum redduntur inhabiles: tyrannorum opus quod ab Orientis regibus didicere. Huic rei aptum esse verbum σπᾶν, faciunt *spadones*. Vid. viri docti ad l. 128. de V. S. Sed est etiam apud τοὺς ἐν Levit. XXII, 24. ἀπισπασμένων, respondens τῷ τῆς, atque τῷ θλαδί, & ἐκτελεσμένων & ἐκτομῆς junctum. Habet *ἀπισπᾶσαι* Suidas, τοὺς ἀπισπᾶσάντας, quibus jungit ἀπισπᾶσθαι τοὺς ἀπισπᾶσάντας. Quae cum ita sint, legendum puto ὅτι τοὺς ἐφύλακας ἀπισπᾶσάντας. Tom. II.

σπᾶν & vertendum; ut posui, utque *Erasmus* jam posuerat, a quo discessum non oportuit. Quod si ἀπισπᾶν eodem modo accipi posse doceat aliquis, mutatione plane opus non fuerit. Neque tamen, si cui ista displiceant, vehementer repugnaverim, si ἀπισπᾶν retinere velit, & interpretari *contrahere*, sibi adjungere, quasi *sursum*, in arcem suam, trahere.

14. Τῆς ἐμῆς] Τῆς ἐμῆς.

f. M. G. Th. M.

T.

43. O

ἀνὸς οὐδὲν ἄλλοι πῶς καλασθεῖν τρόπον; ἔμμε
 μὴ γὰρ ἀνάξιός ἐστι, καὶ τὸ ἐμῆς δεξιᾶς, καὶ
 μάλιστα ἐπὶ ἔργῳ λαμπρῷ, καὶ παλαιῷ, καὶ
 γενναίῳ ἀνιερῶν, καὶ αἰσχυρῶν καὶ αἰκνῶν
 τὸ σφαγῆν. ἀξίον δὲ τινα δεῖ ζητῆσαι δῆ-
 μιον, ἀλλὰ μὴ τὴν συμφορὰν, μηδὲ τὴν αὐ-
 τῷ κερδαίνειν ἰδέτω, καλασθῆτω, οὐδὲ
 κείμηνον ἔχέτω τὸ ξίφος. τῷ τὰ λοι-
 πὰ ἐντέλλομαι ταῦτα βουλευσάμενος,
 αὐτὸς μὴ ἐκποδῶν ἀπὸ πηλαττόμενος. ὁ δὲ,
 ὅπως ἐγὼ παρὰ μαρτυροῦμαι, διαπραξάτω,
 καὶ ἐτυραννοκτόνησιν, καὶ τέλος ἐκείνῃ τῇ
 ἐμῇ δράματι.

Πάρεμι ἐν κομίζων ὑμῖν τὴν δημοκρατίαν,
 καὶ παρρεῖν ἥδη προκηρύττειν ἅπασιν, καὶ τὴν
 ἐλευθερίαν εὐαγγελίζομαι. ἥδη ἐν σπο-
 λαίετε τὸ ἔργον τὸ ἐμὸν. καὶ μὴ ὡς ὁρᾶτε
 πονηρῶν ἢ ἀκρόπολιν, ὅπτις ἀπὸ δὲ εὐδαί-
 α, ἀλλὰ καὶ τιμᾶν ἔξεστι, καὶ δικάζειν, καὶ ἀν-
 τιλέγειν καὶ τῶν νόμων; καὶ πάντα ταῦτα
 γεγένηται δι' ἐμὲ ὑμῖν, καὶ ἀφ' οὗ τὸ λῶμα
 ἐμὸν καὶ τῶν ἐνὸς ἐκείνῃ φόνος, μετ' οὗ ἐκ
 ἐστὶ ζῆν πατρὸς ἐδύνατο. ἀξίῳ δ' ἐν ὅπτι τῶ-
 τοις, τὸ οὐ φιλομένην δοῦναι μοι παρ' ὑμῶν
 δωρεάν, ὃ φιλοκερδῆς, ἐδὲ μικρολόγῳ τίς
 ὢν, ἐδὲ ὅπτι μισθῷ τὴν πατρίδα εὐεργετῆν
 προσηρῶν, ἀλλὰ βεβαιωθῆναι μοι βε-
 λόμενος τὰ καλορθώματα τῇ δωρεᾷ, καὶ μὴ
 ἀφελῆσθαι, μηδ' ἀδοξον γενέσθαι, ὅπτι
 χεῖρσιν τὸ ἐμὸν, ὡς ἀτελῇ καὶ γέρας ἀνα-
 ξίαν κεκρίμενην.

Οὕτως δὲ ἀντιλέγει, καὶ φησὶν, ὅτι εὐ-
 λογοὶ ποιεῖν με τιμᾶν δέλοισιν, καὶ δωρεάν

dum vindicabitur ille relictus? Me qui-
 dem, & hac dextra indignus est; maxime
 si post facinus ita clarum, & juvenile, &
 generosum interficiatur, & illam quoque
 caedem dehonestet. Quærendus autem est
 dignus illo carnifex: neque post calamita-
 tem æquum est, eam istum lucrifacere.
 Videat: puniatur: adjacentem habeat gla-
 dium: huic mando reliqua. Hoc capto
 consilio, ipse e vestigio discessi. At ille,
 quod divina veram, perfecit, occidit ty-
 rannum, finem meae actioni imposuit.

9. Adsum igitur, portans vobis populi
 imperium, & bono animo esse jubens uni-
 versos, & laetum de libertate nuntium ad-
 ferens. Jam ergo fructum percipitis meo-
 rum operum: vacua, ut videtis, malis arx
 est: imperat nemo; sed honore afficere li-
 cet, & in jus ire, & contra dicere secun-
 dum leges. Atque haec omnia mea vobis
 opera contigerunt, perque meam audaciam,
 & ex una illa caede, post quam vivere pa-
 ter non amplius potuit. Peto igitur pro
 his debitum dari mihi a vobis praemium,
 non lucri cupidus aut fordidus, qui mer-
 cede inductus bene de patria mereri volue-
 rim; sed quod firmari mihi volo praemio
 isto rem bene gestam, nec detrahi de illa,
 aut ingloriam reddi susceptam a me actio-
 nem, velut imperfectam indignamque judi-
 catam praemio.

10. At iste contradicit, & praeter ratio-
 nem facere me ait, qui honorari postulem,

&

43. Ο δὲ Tyrannicida gloriabundus commemo-
 rans, tyranni filium, juvenem, robustum, pessim-
 um patriae immanitatis sectatorem, a se occisum
 esse; idque gloriosius sibi nunc esse, quam si tyran-
 num ipsum, superstitem adhuc filio, occidisset; ait se
 noluisse patrem tyrannum sua manu interimere; ne-
 que enim ulli futurum sibi fuisse gloriae, post tam
 nobile facinus, ignobiliore caede praecedens decus
 comminueret; propterea se reliquisse gladium, quo
 pater posset, si vellet, uti: atque adeo gladium sibi
 fuisse ministrum. ὁ δὲ, inquit porro, ὡς ἐγὼ πρὸ-

μαρτυροῦμαι, διαπραξάτω, καὶ ἐτυραννοκτόνησιν, καὶ τέλος
 ἐκείνῃ τῇ ἐμῇ δράματι. Pro ὁ δὲ, legendum necessa-
 rio vel τὸ δὲ, vel, ut potius nihil mutetur, ὁ δὲ in-
 telligitur ξίφος, quod tyrannicida reliquerat occiso
 tyranni filio; & cui (ξίφει) quasi imperaverat, ut pro
 se reliquum opus efficeret, ipsum nempe tyrannum
 confoderet. Propterea deinceps c. 19. alloquens suum
 gladium, ait, ὁ ξίφος, καὶ αἰσχυρῶν καὶ αἰκνῶν
 παλαιότητων.

Ο δὲ] Nihil muto. De gladio tam forti, quali vir
 esset, loquitur.

M. du S.
 O

& accipere praemium : neque enim esse me tyrannicidam , neque peractum a me quidquam secundum legem ; sed deesse aliquid operi meo ad id , ut postulare praemium possim. Interrogo igitur illum , Quid reliquum a me poscis ? non volui ? non cecidi ? non interfeci ? non liberavi ? numquis imperat ? numquis jubet ? numquis Dominus minatur ? numquis me maleficorum effugit ? Non sane dixeris. Sed pace omnia plena , & leges valent omnes , & libertas liquida , & firmum populi imperium , & matrimonia contumeliis non obnoxia , & liberi metus expertes , & virgines securae , & communis felicitatis causa festos dies agit civitas. Quis igitur auctor horum omnium ? quis est qui istis omnibus finem imposuit , haec praestitit ? Si quis enim est prae me dignus honore , cedo illi praemio , renuntio muneri. Sin solus ego perfeci omnia , audendo , periculum subeundo , ascendendo , interficiendo , puniendo , alterum alterius opera ulciscendo , quid calumniaris res praeclare a me gestas ? quid populum , ut ingratus adversum me sit , inducis ?

II. Neque enim , inquit , tyrannum ipsum interemisti : at Lex tyrannicidae decernit praemium. Interestne autem , dic mihi , utrum quis ipsum interfecerit , an causam illi mortis praebuerit ? Equidem nihil puto ; sed hoc solum legislator spectavit , libertatem , potestatem populi , liberationem ab injuriis. Hoc honoravit , hoc dignum judicavit praemio , quod sane mea opera factum non negaveris. Si enim cum interfeci , propter quem interfectum iste vivere

λαμβάνειν. ἢ γὰρ εἶναι τυραννοκτόνον , ἐδὲ πεπραχθαί μοι τί τι τὸ νόμον , ἀλλ' ἐνδύν τι τὰ ἔργα τὰ ἐμῶ , πρὸς ἀπαίτησιν τοῦ δωρεᾶς. συνθάνομαι τοίνυν αὐτῷ , τί λοιπὸν ἀπαιτῷς ἢ παρ' ἐμῷ ; οὐκ ἐβελήθην ; οὐκ ἀνῆλθον ; οὐκ ἐφόνευσα ; οὐκ ἠλευθέρωσα ; μή τις ἑβπιτάτῃ ; μή τις κελεύει ; μή τις ἀπειλεῖ δωδότης ; μή τις με τῆς ψακέρων δέφυγεν ; οὐκ ἂν εἴποις ἄλλα πάντα εἰρήνης μετὰ , καὶ πάντες οἱ νόμοι , καὶ ἐλευθερία σαφής , καὶ δημοκρατία βέβαιος , καὶ γάμοι ἀνύβριστοι , καὶ παῖδες ἀδελφεῖς , καὶ παρθέναι ἀσφαλεῖς , καὶ εὐοτάζουσα ἡ κοινὴ εὐτυχίαν ἢ πόλιν. τίς ἐν ὁ τῶτων ἀπάντων αἰτία ; τίς ὁ ἐκεῖνα μὲν παύσας , τὰ δὲ παρασχήμενός ; εἰ γὰρ τις ἑβπὶ τὸ πρὸ ἐμῷ τιμᾶς δίκαιός , ὡς χαρῶ τῷ γέρας , ἐξίταμαι τὸ δωρεᾶς. εἰ δὲ μόνος ἐγὼ πάντα διεπραξάμην , τολμῶ , κινδυνεύων , ἀνῶν , ἀνδρῶν , κολάζων , δι' ἀλλήλων τιμωρόμενός , τί με λησβάλλεις τὰ καθ' ὁρθώματα ; τί δὲ ἀχάριστον πρὸς μὲ τὸ δῆμον ποιεῖς εἶναι.

Οὐ γὰρ αὐτὸν ἐφόνευσας ἢ τύραννον ὁ δὲ νόμος , τυραννοκτόνῳ δίδωσι τὸ δωρεᾶν. διαφέρει δὲ εἰπέ μοι , τί , ἢ αὐτὸν ἀνελεῖν , ἢ τῷ θανάτῳ ὡς χαρῶν τὸ αἰτίαν ; ἐγὼ μὲν γὰρ , ἐδὲν , οἶμαι ἄλλα τῷτο μόνον ὁ νομοθέτης οἶδε , πῶς ἐλευθερίαν , ἢ δημοκρατίαν , ἢ τὸ δυνῶν ἀπαλλαγὴν τῶν ἐτίμῃσιν , τῶν ἄξιον ἀμοιβῆς ὑπέλαβεν , ὅπως οὐκ ἂν εἴποις , μὴ δὲ ἐμὲ γεγενῆσθαι. εἰ γὰρ ἐφόνευσας δι' ὃν ἐκεῖνος ζῇν οὐκ ἐδύνατο , αὐτὸς

a Παρ' ἐμῷ] Παρ' ἐμῶν Fl. b Ἐπιτάτῃ] Ἐπιτάτῃ Fl. c Ἐγὶ] Ἐγὶ sine accentu J. d Οὐδ] Ex L. Edd.

ο δὲ] Mascul. gen. ait , et si referendum ad praemium τὸ ἐφόνευσας. Sed vid. supra ad 2. Ver. Hist. c. 37. Et Mair. de Dial. p. 84. & 163. Ubi ἰδὲ γυναικ. ex Achill. Tat. aliaeque geocoris enallagae referuntur ; Non tamen hic statuo enallagen generis proprie sic dictam , sed Solano accedo , dicenti : alloquitur gladium , ut personam ; idque confirmo ex c. 19. ubi gladium suū socium vocat , & sic ambos praemio dignos pro-

ponciat , masculino genere.

J. F. A.

82. Τῷ] Illud ἢ officere videtur sententiae. Nam si ejus rationem habeas , ita vertendum fuerit , si quis est eorum , qui ante me fuere , praemio dignus : quod a nemine factum puto. Et sane aut omittendum videtur , aut in πῶν , aliamve particulam mutandum.

J. M. G.

τὸς εἰργασμαι ἢ σφαγὴν ἐμὸς ὁ Φόνος, ἢ
 χεῖρ ἐκείνη. μὴ τοίνυν ἀκριβολογῆς ἐτι πλεονάζει
 τῷ τρόπῳ τῇ τελευτῇ, μηδ' ἐξέταζε· ὅ-
 πως ἀπέθανεν, ἀλλ' εἰ μὴκέτ' ὅστις, εἰ δὲ
 ἐμὲ τὸ μὴκέτ' εἶναι ἔχει, ἐπεὶ καὶ αὐτὸς πρὸς
 ἐξέτασιν μοι δοκεῖς, καὶ συνοφαντῆσαι τὸς
 εὐεργέτας, εἴ τις μὴ ξίφει, ἀλλὰ λίθῳ, ἢ
 ξύλῳ, ἢ ἄλλῳ τῷ τρόπῳ ἀπέκτεινε. τί
 δὲ εἰ λιμῷ ἐξεπολιόρκησα τὸν τύραννον, τί
 ἀνάγκην τῇ τελευτῇ παρέχων, ἀπήγεας ἀν-
 ὁρῶν τὸν τύραννον, ἀπὸ τῆς αὐτοῦ χειρὸς τὴν σφαγὴν;
 ἢ εὐδὲν ἔλεγές μοι τι πρὸς τὸ νόμον; καὶ ταῦ-
 τα, χαλεπώτερον τῷ κακῷργῳ πειρᾶσθαι

non potuit, caedem ipse patravi. Cae-
 des mea est, illius manus. Noli igitur te-
 nuiter porro disputare de genere mortis,
 neque exquire, quomodo perierit? sed
 utrum esse desierit? utrum a me illud ha-
 beat, quod desierit? Alioquin illud etiam
 quaesiturus videris, & calumniaturus bene
 meritos, si quis non ferro, sed lapide, aut
 fuste, aut alio modo interfecerit. Quid
 vero si fame expugnasset tyrannum, ob-
 iecta illi necessitate moriendi, numquid
 tum etiam a me reposceres caedem manu
 mea factam, aut deesse aliquid mihi diceret
 ad legem? idque, licet difficilius mortis
 genere interfectus sit maleficus? Quin tu
 unum

α' ὅπως] ὅπως male S. & Ald. ὅπως recte J. H. B. P. &c.

1. Ἐμὸς ὁ Φόνος] Eleganter sane idem Tyrannici-
 da, qui Tyrannum ad suam ipsius caedem adegerat,
 ait: ἰσὸς ὁ Φόνος, ἢ χεῖρ ἐκείνη. Si enim ego, inquit,
 filium obtruncavi, pater cuius desiderio pater non pote-
 rat vivere, ipse patrem occidi: mea est caedes, manus
 ejus suis ministris. Phyllis apud Ovidium:

Ille necis causam praebuit, ipsa manum.

Et apud eundem in Fastis ipsiusque Didus epistola:

Praebuit Aeneas & causam mortis & ensam.

Ipsa sua Dido concidit usa manu.

Persequitur porro Tyrannicida, Μὴ τοίνυν ἀκριβολογῶ
 ἐτι περὶ τοῦ τρόπου τῇ τελευτῇ, μηδ' ἐξέταζε ὅπως ἀπέθαν-
 εν. Hoc tamen Amstelademenses in ποιούτις corre-
 xerunt, edideruntque ex antiquis editt. ὅπως ἀπέθανεν.
 Aldina tamen hac labe inquinata quoque est. Pergit
 Noster, id nimirum inquirendum esse, εἰ μὴκέτ' ἔστιν,
 εἰ δὲ ἔστιν τὸ μὴκέτ' εἶναι ἔχει. ἐπεὶ καὶ αὐτὸς πρὸς ἐξέτασιν
 μοι δοκεῖς, καὶ συνοφαντῆσαι τὸς εὐεργέτας, εἰ τις μὴ ξίφει,
 ἀλλὰ λίθῳ, ἢ ξύλῳ, ἢ ἄλλῳ τῷ τρόπῳ ἀπέκτεινε. τί δὲ εἰ
 λιμῷ ἐξεπολιόρκησα τὸν τύραννον; &c. ἄλλῳ τῷ τρόπῳ, α-
 ἴο quo modo; nempe articulus hic pro τίς ponitur,
 ergo ita, uti fecimus, scribendum. Interpres egre-
 gie sane agit, verba εἰ δὲ λιμῷ ἐξεπολιόρκησα, vertens,
 si fame obsidifsem. sed debuit bonus Noster, si fame
 expugnasset.

3. ὅπως] Miror diligentiam Solani hanc varia-
 tem praeterisse, quam Editiones conferens deprehen-
 di inter πῶς & ὅπως. Et quum viderem principes
 Edd. prius habere, id recepi, non curans quid reliquae
 habeant.

4. Εἰ μὴκέτ' ἔστιν] Adleverat Cl. Hemsterb. viden-
 dum L. Bos in Exerc. Phil. ad N. T. p. 5. Is autem
 ibi occasione verborum Evang. Matib. II. 18. Πᾶσα

καίονσα — ὅτι οὐκ ἔστι, plura testimonia adfert, ubi
 haec phrasid de mortuis adhibetur, non omisso etiam
 hoc Luciani loco.

8. Ἄλλῳ τῷ τρόπῳ] Articulus τῷ pro τῷ hic ac-
 ciendum, recte monuit Cl. Jans. nota superiore.
 Exempla vero vid. T. I. Prometh. c. 7. ibique Cl.
 Hemsterb. p. 33. b. Adde Cl. Gesner. ad Quom. Hist.
 c. 51.

16. Ἐπεὶ τῷ Φόνῳ] Conf. hujus Diss. c. 3. & 18.
 Adde Thucyd. VII. c. 61. (quem ad eundem Cl. Hem-
 sterb. in marg. admonuerat) ubi τῷ ἐκείνῳ τῷ Φόνῳ
 similiter dictum, alio Thucyd. testimonio ab Waffio, p.
 486. 71. Hoc ipso vero Luciani loco ab Dukero con-
 firmatur.

19. Χρηθῆναι] Retulit librarius ad συνοφαντῆσαι.
 Sed esse debet accusativus junctus infinito λίσσασθαι.
 Quam pronum fuerit, mutare in ὅ, apparet.

24. Εἰ τις αὐτὸς ἀπέκτεινε, ἢ εἰ τις πρὸς αὐτὸς ἀπέ-
 κτεινε, μὴ δὲ τῇ χειρὶ ἰδίου τοῦ ἔργου, ἡνάγκασι δὲ, καὶ
 παρὰ τὴν ἀφορμὴν τοῦ Φόνου, τὰ ἴσα ἐ τοῦτο ἄλλοι οἱ νόμοι
 αὐτὸν ἀντιδικάζουσιν. μάλα δικαίως. εἰ γὰρ ἰδούλη τοῦ πρ-
 αγματῆρος ἴσον γίγνηται τὸ ἐ ἀδίκως. Vertitur, [Si quis
 ipse occidit, aut si non ipse quidem occidit, neque ma-
 nu facinus peregit, verum compulsi, praebuitque mor-
 tis occasionem. Ex aequo & hunc quoque supplicio affi-
 ci oportere lex censet, idque jure optimo. Audaciam
 enim facto minus valere noluit.] non nisi inficere haec
 ultima reddi vides, Audaciam enim facto minus vale-
 re noluit. Ubi hoc in Gracis? An ἴσον γίγνηται signi-
 ficat minus valere? Ἄρα, ἄρα. Explodenda quoque
 correctio Marcelli, pro εἰ γὰρ legentis καὶ γὰρ. Nihil
 hic intellexerunt boni viri. Id vult Tyrannicida;
 duas esse caedis causas, legibus praefinitas; si quis vel
 ipse occiderit, vel non ipse quidem sua manu, sed
 coegerit, mortisque occasionem praebuerit. Ex ae-
 quo & hunc quoque puniri, censere legem; & qui-
 dem

τάγκασι δὲ, καὶ παρὰ τὴν ἀφορμὴν τῇ Φό-
νῃ· τὰ ἴσα καὶ τῷτοι ἀξιοῖ ὁ νόμος αὐτὸν
ἀποκαλῶν μάλᾳ δικαίως. ὅς γ' ἐβό-
λετο τῷ πεπραγμένῳ ἥσων γίγνεται τὸ
τ' ἀδείας. καὶ περὶ τὴν λοιπὴν ἡ ἐξέτασις τῇ
τρόπῃ τ' σφαγῆς. εἴτα τ' μὴ ἔτιως ἀπο-
κτείνοντα, καλῶν ὡς ἀνδροφόνον δικαιοῖς;
καὶ ἑδαιμῶς ἀφαιρῶν θέλεις; τ' δὲ καὶ τ'
αὐτὸν τῷτῳ τρόπῳ εὖ πεποιηκότα τ'
πόλιν, καὶ τῇ ὁμοίᾳ ἀξιώσεις τοῖς εὐεργέ-
ταις;

Οὐδὲ γ' ἐκεῖνο ἀν' ἔχους λέγειν, ὡς ἐγὼ
μὴ ἀπλῶς αὐτὸ ἐπραξα, ἠκολούθησε δὲ τι
τέλῃ ἄλλως χρηστὸν, ἐμὲ μὴ θελήσαντος.
τί γ' ἐτι ἐδεδίειν, τῷ ἰσχυροτέρῳ πεφονευ-
μένῳ; τί δὲ κατέλιπον τὸ ξίφος ἐν τῇ
σφαγῇ, εἰ μὴ πάντως τὸ ἐσόμενον αὐτὸ
προεμαντεύομαι; ἐκτὸς εἰ μὴ τῷτο φῆς, ὡς
καὶ τύραννος ὁ τεθνεὺς ἦν, ἐδὲ ταύτῃ ἐχέ-
τ' προσηγορίαν, ἐδὲ δωρεὰς ἐπ' αὐτῷ πολ-
λὰς, εἰ ἀποθάνοι, ἥδεως ἀν' ὑμεῖς ἐδῶκα-

aequaliter hunc etiam ipsum lex censet vi-
cissim debere puniri: iuste sane. Non enim
voluit ipso facto minorem esse *suppositam*
plenam facendi facultatem. Caeterum su-
pervacuum est quaerere de modo caedis.
Deinde eum, qui ita interfecit, punire ut
homicidam iustum arbitraris, & nullo mo-
do vis dimitti; cum vero, qui eadem pla-
ne qua hic ratione beneficio urbem affecit,
non iisdem, quibus *alios* bene meritos *prae-*
miis dignum censet?

13. Neque enim illud possis dicere, me
simpliciter illud *ac temere* fecisse, conse-
cutum autem aliunde finem bonum praeter
meam voluntatem. Quid enim amplius me-
tuebam, interfecto, qui erat fortior? Quid
vero gladium in jugulo reliqui, nisi omni-
no quod futurum erat divinavi? Nisi forte
hoc dicis, tyrannum non fuisse, qui per-
iit, neque illam habuisse appellationem,
neque vos de ipso, si moreretur, praemia plu-

^a Μάλᾳ] Καὶ μάλᾳ L. & Marcil. Deest καὶ in Edd. ^b Οὐ γ' καὶ γ' marg. *ΔΙW.* ut conje cit *Marc.*
^c ἥσων] Ita restituiimus ex L. & P. ἥσων enim Edd. ^d Τούτῳ] Τούτῳ *Marc.* & *Voss.* male. Τούτῳ servant
F. Fl. B2. H. P. & c. ^e ἑμὲ] Sic recte F. B2. & S. cum Cod. L. & margine *ΔΙW.* ἑμὲ male Fl. P.
& H.

29. Μάλᾳ δικαίως] Καὶ μάλᾳ δικαίως.

Th. M.

Μάλᾳ δικαίως] Non improbem illud καὶ μάλᾳ, si
plures Codd. addicerent; nam vulgata claudicabat,
quia comma ante μάλᾳ expressum erat, quod iam
sublatum minus hiantem facit orationem: si quis ta-
men καὶ insertum cupit, ei licet id adsumere. F. F. R.
^{ibid.} Οὐ γ' ἐβόλετο] Καὶ γ' ἐβόλετο. Etenim vo-
luit par esse facto id quod extra metum seu pericu-
lum facti, τὸ τ' ἀδείας, nempe ἀφορμὴν ἴσως παρέχειν.

Th. M.

Οὐ γ' ἐβόλετο] Οὐ γ' ἐβόλετο ἔτι. Sic legendum
videtur. Et sic videtur legisse interpres. F. G.

Οὐ γ' — ἥσων] Sic P. & L. καὶ γ' ἡ. τ. π. ἥσων γ. τ.
τ. α. Antea pro ἥσων in omnibus legebatur ἥσων. Lo-
cum corruptum merito censet *Vossius*, qui illud
ἥσων non viderat.

M. du S.

Οὐ γ' ἐβόλετο τῷ πεπραγμένῳ ἥσων γίγνεται τὸ τ' ἀ-
δείας] Sic vertere visum, ut ipsa argumentandi ratio
magis pateret. Opponuntur, ut arbitror, τὸ πεπραγ-
μένῳ, (ut mox κεφαλῇ, τῷ πεπραγμένῳ & alia) id
quod sua quis manu fecit, & τὸ τ' ἀδείας. ἑδαιμῶς
autem puto, quam modo ἀφορμὴν τῷ φόνῳ dixit.
Obversantur mihi alia etiam loca, ubi ἑδαιμῶς & ἀδῶς

similiter ponuntur, ut non tam ad metus absentiam
& impunitatem, quam ad plenam, cui nihil deest,
facultatem, opportunitatemque referantur: sed me-
moriae confusus, ut sit, scribere neglexi. F. M. G.

30. ἥσων] Quia probis Codd. nititur, & bellam
argumentationem efficit, recepi, & pro *nonne* . . .
aequalem; non enim minorem, in versione reposui, ut
quam minime multa in Cl. *Gesneri* interpretatione
mutarem; quae ad vulgatam καὶ γ' — ἥσων composita,
sic habebat: *nonne enim voluit ipsi facto aequalem esse*
suppositam plenam facendi facultatem? Quam ver-
sionem ut non rejicio, sic tamen illud ἥσων eo pla-
norem sensum exhibere existimo, quo ipse sic est
simplicior, si sine interrogatione procedat. Est enim
sensus: *Lex non minus respicit consilium, quam ipsum*
factum. Adhuc enim temerariam atque audacem mo-
tivationem hic significare videtur; quare, si liceret, om-
nia sic redderem: *Non enim voluit (lex) facto ipso*
levius censeri audax consilium, vel potius: *con-*
silium istius, qui eo minore cum poenae metu agit,
quod tutius per alium, quam per se caedem perficit.
Verum & recte *licentiam*, sive *potestatem agendi*,
quam alteri facio, vertas, cujus significatus exempla
disce.

plura libenter fuisse daturus. Tum tu caeso tyranno, ei qui caussam illi caedis praebuit, praemium non reddes? Vah curiositatem! Curas autem quomodo mortuus sit, cum libertate fruaris? an ab eo qui populo restituit imperium, amplius quid postulas? Quamquam lex quidem, ut ais, caput factorum exquirat; quae vero in medio sunt, relinquit omnia, nec amplius curiosa est. Quid enim? nonne etiam qui expulit tyrannum, jam praemium tyrannicidae accepit? Et iuste quidem. Libertatem enim & ipse pro servitute praestitit. At meum factum non exilium, non novae metus invasionis, sed perfecta undique destructio, & plenus universi generis interitus, radicitusque malum omne extirpatum.

14. Et jam mihi, obsecro, ab initio inde usque ad finem, exquirite, si videtur, omnia, si quid eorum, quae ad legem implendam pertinent, praetermissum

τε. ἀλλ' οὐκ ἀν' εἰκοις. εἴτα τῷ τυράνῳ
πεπονημένῳ, τῷ ἢ αἰτίαν ὀφειλόντι ὁ
σοφιστῆς, οὐκ ἀποδώσει τι δωρεάν; ὃ δὲ
πολυπραγμοσύνης. μέλι δέ σοι πῶς ἀπέ-
δανει, ἀπολαύοντι δὲ ἐλευθερίας, ἢ τὴν
δημοκρατίαν ἀποδεδωκότα, περαιτέρω
τι προσαιπαιτεῖς; καίτοι ὁ γε νόμος, ὡς
ἔφη, τὸ κεφάλαιον ἐξετάζει τὴν πεπραγμέ-
νων τὰ ἀγαθὰ μέσθ' ἐξ ὧν πάντα εἶναι, καὶ οὐκ
εἶναι πολυπραγμοῦσι. τί γὰρ; καὶ ἐχὶ ἐξελά-
σας τίς τύραννος, ἥδη τιμὴν ἔλαβε τυραννο-
κτονῆς; καὶ μάλιστα δικαίως· ἐλευθερίαν γὰρ κα-
δοικῶν ἀντὶ δουλείας παρέχον. τὸ δ' ὑπὸ
ἐμῷ γενημένον, εἴ φύγη, εἴ δὲ δευτέρας ἐ-
παναστάσεως ἐλπίς, ἀλλὰ παντελὴς κα-
ταίρεσις, καὶ πανωλεθρία παντὸς τοῦ γένους,
καὶ μὴ μόνον τὸ δαῖν ἀπαν ἐκκεκομμένον.
Καί μοι πρὸς θεῶν ἤδη ἀπ' ἀρχῆς ἐς
τέλῃ, εἰ δοκεῖ, πάντα ἐξετάσαι, εἴ τι
τῷ πρὸς τὸν νόμον ὀφείλειται, καὶ εἰ εἰδὲν
τῷ

Steph. in Thes. licet haud nimis adcurate, notavit, ideoque hac in parte nihil quidem Cl. Gesnero adver- sor, modo ea agendi facultas per ἀδίκην intelligatur, quae simul securitatem quamdam aut impunitatem promittit. Nam & recte hoc Josephi de Bell. Jud. IV. c. 7. §. 2. Διὰ γὰρ τῶν ἐν πόλεσιν εἶναι καὶ ἀδικίαν, ἀδίκαι εἶχον (sic enim pro ἔχον lego) οἱ κατὰ τὴν χρησὶν ποιοῦντες, καὶ ἀδικίαν, convertas: Itaque propter servitutem ac turbam in metropoli plenam facultatem habebant nequissimi, accipere ad rapinas. Verum ea facultas licentiam & impunitatis spem involvit. Conf. tamen praemissam Cl. Jesuitam notam, quam quia alia erudite tradit, integram servavi; circa haec verba autem haud scio an sententia non fuerit mutaturus, si Solani mutam lectionem vidisset. Adsentire facile de πειραγ- μένῳ hic a tivo accipiendo, cuius exempla quoque dedi ad I. Ver. Hist. c. 35. Sed quomodo sic τὸ δὲ ἀδίκην significet: ejus esse impunitatem, non video, quia tum videtur dicturus fuisse Lucianus: δεύλοτο γὰρ πάλιν τὴν ἀδικίαν. At jam τὸ τίς est licentia ipsa. F. F. R.

32. Ἀποκρίνω] Non rejicio vulgatam; sed com- mode ἀποκρίνω legas. F. F. R.

34. Τὸν δὲ κατὰ τὸ αὐτὸν τοῦτον τρόπον] Marcellum pro τοῦτον legendum cepset τοῦτον. Sed quam habuerit e- mendandi rationem, non video: αὐτὸς enim passim cum casu tertio construitur. Xen. K. II. 2. οὐκ οὐδὲν αὐτὸν τὸ αὐτὸν ἐκίχον. Et in Sympos. p. 893. καὶ ταῦτα τὸ αὐτὸν. Imitati sunt Latini: Horat. Invictum qui servas, idem facis occidendi. H. V.

35. Αὐτὸν τοῦτον τρόπον] Clar. Vitrinam & Jesum recte contra Marcellum sentire, si quid probatione in- diget, vide nos ad I. Ver. Hist. c. 3. F. F. R.

42. Εἰ τὴν σφαγὴν] Piobae monuerat Cl. Hemsterh. videndum Cl. Duker. ad Thucyd. IV. p. 266. n. 73. Is igitur σφαγὴν & hic jugulum significare, aequae ac ap. Thucyd. I. c. pluribus testimoniis probat, inter quae eminet illud Plutarchi Galb. τὴν σφαγὴν προσηύδα, δρῶν, ἵπτα. Quod Suet. Galb. XX. dicit: obtulisse ultro jugulum. Tum neque Luciani verba iola addu- xerat; sed & ea quae mox cap. penult. sequuntur: ἀποκρίνας δὲ τὴν σφαγὴν, καὶ τὴν τραυμάτιον ἐξελὼν τὸ ἐ- φῶ. (quod Erasmi ibi recte vertenterat: avulso igitur naso e jugulo) nec non Phalar. I. c. 5. μὲντοι δὲ γυ- μνὴν ἀδύσκειον τὴν σφαγὴν, ubi Cl. Gronov. recte re- prehendit interpretem, qui haec, eandem eadem su- sinere, convertit. Sed vid. quae ibi noto. Adde Foëf. in Oecon. Hippocr. ubi σφαγὰς ex Hippocr. Libro περὶ ἀδύων, venas jugulares esse recte docet, & σφαγὴν jugulum significare, ex Polluce tradit; ideoque id ver- sioni inserui. F. F. R.

47. Ὑμῖς] Quamquam Parisina habebat ὑμῖς, in veritate tamen recte exprimerat, vos. F. F. R.

51. Μάλιν δὲ σοι πῶς ἀτίθαι] Non ita populus Ro- manus, de quo Cic. Fam. 9. 10. Te hoc scire volo, ve- hementer populum sollicitum fuisse de P. Sullae morte, antequam certum scierit. Nunc quaerere deservit, quomodo perierit. Satis putavi se scire, quod scimus. F. M. G.

τὸ προσεῖναι ὀφειλόντων τυραννοκτόνων. πρῶτα μὲν δὴ γνώμην πρὸς πᾶρχειν χρηρῆ γενναίαν, καὶ φιλόπολιν, καὶ πρὸς τὴν κοινῶν κινδυνεύειν ἐθέλωσαν, καὶ τῷ οἰκείῳ θανάτῳ τὴν πολλῶν σωτηρίαν ὠνησομένην ἄρ' ἐν πρὸς τούτῳ ἐνάδεῃσα, ἐμαλακίᾳσθην, ἢ προειδόμενός τινα τὴν ἀφ' ἐμῶν κινδύνων ἀπώκησας; οὐκ ἂν εἴποις. μένε τοίνυν ἔτι τῷ τούτῳ ἐτιμῶν, καὶ νόμιζε τῷ θελῆσαι μόνον, καὶ τῷ βυλεύσατο ταῦτα, εἰ καὶ μὴ χρηστὸν ἀποβέηκε; ἔκ γε τὴν γνώμης αὐτῆς καλασάμεντα με, γέρας ἄξιον, ὥς εὐεργέτῳ λαμβάνειν. ἐμὲ μὲν δὲ δυνήεντα, ἄλλου δὲ 80 μετ' ἐμὲ τετυραννοκλονηκότου, ἄλογον εἰπέ μοι, ἢ ἀγνώμων ἦν ὁ δακτυλῶν; καὶ μάλιστα εἰ ἔλεγον, ἄνδρες, ἐβυλόμην, ἠθέλησα, ἐπεχείρησα, ἐπειράθην τὴν γνώμης, μόνου ἄξιός εἰμι τιμᾶσθαι, τί ἂν ἀπεκρίνω τότε; 85

Νῦν δὲ, ἐπεὶ τούτῳ φημι, ἀλλὰ καὶ ἀνῆλθον, καὶ ἐκινδύνευσά, καὶ μυρία πρὸς τὴν νεανίσκου σφαγῆς ἐποίησα. μὴ γὰρ ἔγωγε ῥᾶτον, μηδ' εὐχερὲς ὑπολάβητε εἶναι τὸ πρᾶγμα; φρεσὶν ὑποβῆναι, καὶ δορυφόρων κρατῆσαι, καὶ τρέψασθαι τοσούτους μόνον ἄλλὰ σχεδὸν τὸ μέγιστον ἐν τῇ τυραννοκτονίᾳ, καὶ τὸ κεφάλαιον τῶν ἔργων, τούτῳ ὅστιν. ἐπεὶ δὴ αὐτός γε ὁ τύραννος μέγα καὶ δυσάλωστον καὶ δυσκατέρχαστον ὅστιν, ἀλλὰ τὰ φρεσὶν 95 καὶ συνέχοντα τὴν τυραννίδα. ἂν τις ἂν νικήσῃ, πάντα ἔτι κατώρῃσθαι, καὶ τὸ λοιπὸν, ὀλίγον. τὸ δὲ δὴ ἄχρι τῆς τυραννὸς προσελθεῖν, οὐκ ἂν ὑπὴρξέ μοι, μὴ ἐχὶ τὸ πρὸς αὐτῆς φυλάκων, καὶ δορυφόρων ἀπάν-

sit : & si quid desit eorum, quae inesse in tyrannicida debent. Primo sane animum ante adesse oportet generosum, & amantem civitatis, & pro publica re periclitari volentem, & sua morte salutem multitudinis emturum. Num quid igitur ad hoc defeci, emollitus sum, aut praevisto aliquo eorum quae intervenire solent, periculum, conatum abjeci? Non dixeris. Ma- ne vero in hoc jam solo, & puta me voluntatis solius & consilii hujus, etsi utile patriae non evenerit, & de solo ipso animo consistentem, postulare praemium, ut bene meritum, accipere. Si igitur non potuisssem, alius autem post me interfecisset tyrannum, absurdum, dic mihi, aut irrationabile fuerit praestari *mibi praemium*? in primis si dicam, Viri, cogitavi, volui, conatus sum, experimentum animi dedi: solus honore dignus sum: quid tum mihi respondeas?

15. Jam vero non hoc dico, sed etiam escendi, periclitatus sum, & sexcenta ante caedem juvenis feci. Nolite enim putare facillimum adeo, & proclive esse negotium, praesidia superare, satellites vincere, tot homines in fugam conjicere unum: sed maximum fere in tyrannicidio, & caput operum hoc est. Neque enim sane tyrannus ipse magnum quiddam est, captuque & confectu adeo difficile; sed ea quae custodiunt, continentque tyrannidem, quae si quis vicit, omnia ille praeclare confecit; parvum quiddam est, quod superest. Accedere autem ad tyrannos mihi non contingit, nisi superatis devictisque prius, quos cir-

α "Εκ γε] Ex L. *Εκ τε Edd.

77. Ταῦτα, εἰ καὶ] Hic deest verbum τοιαῦτα, aut simile quid. F.G.

78. Ἐν γε] Sic P. in reliquis est ἐκ τε. M. du S.

Ibid. Τῆς γνώμης μόνου] Antea in omnibus aliter interpungebantur haec verba, & μόνου pro μόνου legabatur, ad hunc modum: ἐπειράθην τὴν γνώμης, μόνου &c. nullo aut certe misero sensu, qui nunc longe,

ut puto, melior apparet.

Ibid. Καλασάμεντα] An ὁ δακτυλῶν?

Kαλασάμεντα] Accipio κατασάμεντα judiciali significatione, ubi significat stare in iudicio, quo sensu conficere Tertulliano & aliis] Cuius usitatum. Thucyd. I, 131. καλίστην ἐαυτὸν ἐς κρίσιν κ. τ. λ.

84. Ἐπειράθην τὴν γνώμης] Solanus in J. aliter distinguerat

M. du S.

F.G.

F.G.

J. M. G.

circa se habebant; custodibus, satellitibusque universis. Nihil jam adjicio; sed in hoc rursus maneo. Praesidium superavi, vici satellites: tyrannum custodibus exui, inermem, nudum reddidi. Num propter haec honore dignus tibi videor: an insuper caedem a me poscis?

16. Verum si caedem quoque poscis, neque haec deest: neque incruentus sum, sed caedem feci magnam & fortem, juvenis in ipso vigore constituti, & omnibus formidabilis, propter quem iste quoque superior erat insidiis, in quo solo habebat fiduciam, qui pro multis sufficiebat satellitibus. Numquid igitur, mi homo, non dignus praemio, sed inhonoratus post tot ac tanta ero? Quid enim si satellitem unum, quid si ministrum tyranni unum, interfecissem? Quid vero si servum illi carum? nonne magnum videatur hoc quoque, ascendere aliquem, & in media arce, inter media arma, caedem facere alicujus amicorum tyranni? Jam vero interfectum vide ipsum. Filius erat tyranni: potius vero tyrannus asperior, & implacabilis dominus, & suppliciorum exactor crudelior, & in facienda injuria violentior: quod vero maximum, heres universorum & successor, quique multum extendere calamitates nostras posset.

17. Vis hoc solum a me perfectum? vivere autem & effugisse tyrannum? Praemium equidem & ob haec peto. Quid dicitis? non dabitis? nonne illum quoque suspectum habebatis? non dominus? non gravis? non intolerabilis erat? Jam vero

των κεκράνηκότες, καὶ κείνους ἀπαίτας προσηνικηκότες. ἔδεν ἔτι προσίθηναι, ἀλλ' ἔπει τῶν αὐτοῦ μύθῳ Φυλακῆς ἐκράτησα, δορυφόρους ἐνίκησα, ἔ τὸν τύραννον, ἀφύλακτον, ἀνοπλόν, γυμνόν ἀπέδωκα. τιμῆς ἄξιόν ἔπει τούτοις εἶναι σοὶ δοκῶ, ἢ ἔτι ἀπαιτεῖς παρ' ἐμοῦ τὸ Φόνον;

Ἄλλ' εἰ καὶ Φόνον ζητεῖς, ἔδδ' ἐπεὶ τούτο ἐνδεῖ, οὐδ' ἀναίμακτός εἰμι, ἀλλ' εἰργασμαι μεγάλην καὶ γενναῖαν σφαγὴν, νεανίσκου ἀκμάζοντος, καὶ πᾶσι φοβεροῦ, δι' ὃν ἀνεπιβλευτόν καὶ κείνῳ ἦν, ὃ μόνῳ ἐθάρρη, ὃς ἀντὶ πολλῶν ἦρχε δορυφόρων. ἀρ' ἔν σὺ καὶ ἄξιόν, ὃ ἔστ', δωρεᾶς, ἀλλ' ἀτίμῳ ἔπει τηλικούτοις γένεσθαι; τί γὰρ εἰ δορυφόρον ἓνα, τί δὲ εἰ ὑπηρετικὸν τινὰ τοῦ τυράννου ἀπέκτεινα; τί δ' εἰ οἰκέτιν τιμῶν; ἢ μέγα ἀν' ἔδοξε καὶ τούτο, ἀνελθόντα ἐν μέσῃ τῇ ἀκροπόλει, ἐν μέσοις τοῖς ὅπλοις, Φόνον τινὸς ἐργάσασθαι τὸν τοῦ τυράννου φίλον; νῦν δὲ καὶ τὸ πεφονευμένον αὐτὸν ἴδε. υἱὸς ἦν τυράννου, μᾶλλον δὲ τύραννον χαλεπώτερον, καὶ δεσπότης ἀπαραίτητον, καὶ κολαστήν ὁμότερον, καὶ ὑβριστῆς βιαίότερον. τὸ δὲ μέγιστον, κληρονόμον τὸν ὅλῳν, καὶ ἀφρόνῳ, καὶ ἔπει πολὺν ὠφελῆσαι τὰς μετέρας συμφορὰς δυνάμην.

Βλέψ' ἐπεὶ τούτο μόνον πεπράχθαι μοι; ζητῶ δ' ἔτι τὸν τύραννον ἀπαγεφυγότα; γέρας δὲ ἔπει τούτοις αἰτῶ. τί φάτε; ἢ δώσετε; ἢ καὶ κακείνον ὑφωρᾶσθε; ἢ δεσπότης; ἢ βαρὺς; σὺ καὶ ἀφόρητον ἦν; νῦν δὲ καὶ τὸ κατὰ

δ' ἀναίμακτος] Sic J. Ald. Fl. Fr. Ba. S. ἀναίμακτος P. H1. & 2. in qua ἀναίμακτος correxerat Gesn. Hanc variat. Solan. omisit.

erat & correxerat haec; scilicet sic: ἐπεκρίθηκα, ἐπιμάθην ἢ γ. μόνος μόνος ἄξιός εἰμι. i. e. ut conjicio, ἢ γιγνώσκω μόνος &c. ut sensus esset: suscepi negotium, periculum feci; propter solam adeo voluntatem solus praemio dignus sum. inna enim tum ante γιγνώσκω relinquitur intelligendum. Non male.

88. Οὐτὼ μᾶλλον] Malles fortasse, Lector, ἔτω μᾶλλον, quia sic utilitatis post adverbium intendendi; sed quia mox opponit τὸ μέγιστον, καὶ δυσκατέργαστον, studio videtur μᾶλλον superlativo gradu posuisse, ut non facilissimum, sed maximum & difficillimum facinus id

Tom. II.

fuisse praedicet. Neque contra linguae genium esse, ut rarior sit locutio, patet ex faceto Lucillii versu in Antholog. L. 2. c. 32. Οὐτὼ κουφώτατος πάλι Γάιος, ἢ καλὸν ἔστιν &c.

97. Κατὰ πόλιν] Vide quae de hoc verbo dicta, supra hoc T. ad I. Ver. Hist. c. 12. pr. adde mox c. 19. κατὰ πόλιν pro egregiis factis.

32. Δεσπότης] Pro tyrannico imperio etiam Galli hac voce adjective utuntur, atque ac Germani & Belgae.

Φάλαον αὐτὸ ἐννοήσας· ὃ γὰρ ἔτ' ἀπαι-
 τεῖ παρ' ἐμῶ, τῆτο ὡς ἐνῆν, ἀριστα διε-
 πραξάμην, καὶ τὸ τυράννον ἀπέκτανα ἑτέρω
 Φόνω, ἔχ' ἀπλῶς, ἐδὲ πλεονῶν μῶ, ὅτ' ἔφ'
 εὐκτατότατον ἦν αὐτῷ, ὅτι τηλικούτοις ἀδι-
 κήμασιν, ἀλλὰ λύπη· προδασανίσας πολ-
 λῇ, καὶ ἐν ὀφθαλμοῖς δείξας τὰ φίλτατα οἱ-
 κτρῶς προκείμενα, υἱὸν ἐν ἡλικίᾳ, εἰ καὶ
 πονηρὸν, ἀλλ' ὅν καὶ ἀκμάζοντα, καὶ ὅμοιον
 τῷ πατρὶ, αἵματ' ἐκ λυθροῦ ἐμπεπλη-
 μένον. ταῦτ' ἔστι πατέρων τὰ τραύματα,
 ταῦτα ξίφει δικαίων τυραννοκτόνων, ἔτ' ἀ-
 θανάτ' ἄξιον ὁμῶς τυράνων, αὐτῇ τι-
 μωρίᾳ πρέπεντα τοσούτοις ἀδικήμασι· τὰ
 δ' εὐθὺς σκοπεῖν, τὸ δ' εὐθὺς ἀγνοῆσαι,
 τὸ δὲ μηδὲν τοῦτο δέμας ἰδεῖν, ἐδὲν ἔχ'
 τυραννικῆς κολάσεως ἄξιον.

Οὐ γὰρ ἠγνόουν, ὡς ἔτ', οὐκ ἠγνόουν,
 ἐδὲ τῶν ἄλλων ἐδίδει, ὅσην ἐκείν' εὐνοίαν
 πρὸς τὸν υἱὸν εἶχε, καὶ ὡς οὐκ ἀν' ἡξίωσεν
 ἐπιβιάσασθαι ἐδὲ ὀλίγον αὐτῷ χρόνον. πάντες
 μὲν γὰρ πατέρες ἴσως πρὸς τοὺς παῖδας
 τοιούτοι· ὁ δὲ, καὶ περὶ τούτων τι τ' ἄλλων

caput ipsum rei cogitare. Quod enim iste
 me poscit, hoc ipsum, quam poteram
 pulcherrime perfeci, & alia tyrannum cae-
 de interemi, non simpliciter, nec una pla-
 ga, quod optabile illi quam maxime fue-
 rat, in tot tantisque maleficiis: sed post-
 quam illum dolore multo ante excruciaui,
 & ante oculos ei ostendi, quod carissimum
 habebat, misere projectum, filium adul-
 tum, etsi malum, at in ipso constitutum
 vigore, & patri similem, sanguine & tabo
 oppletum. Haec sunt patrum vulnera, hi
 gladii justorum tyrannicidarum, haec mors
 digna crudelissimis tyrannis, hoc conve-
 niens tot injuriis supplicium. Statim mori,
 statim sensu & cognitione privari, nul-
 lum tale spectaculum videre, nihil habet
 tyranni vindicta dignum.

18. Neque enim ignorabam, mi homo,
 non ignorabam, neque aliorum quisquam,
 quantam ille adversus filium benevolentiam
 haberet, & quam nollet vel paucillo ei
 tempore superstes esse. Nam omnes qui-
 dem patres ita forte affecti erga filios. At
 hic etiam amplius quiddam praeter caeteros ha-

ha-

a Πρὸς τὸν πατέρα] Πρὸς τὸν πατέρα male f. b τὸ δ' αὖ καὶ ἀπ.] Haec defunt in Fl. Adfunt in f. Ald. P. H. &c. Sed pro ἀγνοῆσαι iterum σκοπεῖν marg. A1W.

41. Ὡς ἐν ἡλικίᾳ] Ἡλικία, κατ' ἔχον de adolescen-
 tia dicitur, & illi qui in ἀμύῃ, in flore ætatis sunt,
 dicuntur εἶναι ἐν ἡλικίᾳ, Ulpien. ad Olynth. I. Demosth.
 ἡλικία ἐκείνῃ ἐπὶ τῷ πατρὶ. In Philipp. III. De-
 mosth. ὁ ἐν ἡλικίᾳ ὀπποῦται πρὸς τοὺς πατέρας. Thucyd. L.
 VI. c. 24. τοῦ δ' ἐν τῇ ἡλικίᾳ. Et L. VII. c. 60. καὶ
 Hist. Gr. L. I. p. 446. Pari modo Latinis etas usur-
 patur. Liv. XLII. 34. Cum primum in ætatem veni.

L. Bas.

Ibid. Ἐν ἡλικίᾳ] In Epicuri testamento apud Diog.
 Laert. p. 272. A. εἰς ἡλικίαν ἰδού dicitur virgo cum
 nubilis est. M. du S.

48. Εὐθὺς ἀγνοῆσαι] Non satis liquet, volueritne
 marg. A1W. notare Codicis alicujus lectionem, qui
 bis σκοπεῖν habeat, omisso ἀγνοῆσαι, (quod tamen
 ita videtur, quia sic & alibi solet similia notare) an
 vero ἀγνοῆσαι σκοπεῖν, quo Solani conjectura, qui
 hanc collationem non vidit, belle adjuvaretur. f. F. R.

Ibid. Τὸ δ' εὐθὺς] Turbant hic codices. In Flor. de-
 sunt τὸ εὐθὺς σκοπεῖν. Ego τὸ δ' εὐθὺς ἀγνοῆσαι σκο-
 πεῖν legendum censeo. Sed interim, dum accedat
 codicum auctoritas, vulgatam retineo. M. du S.

51. Ὡς ἔτ'] Frequens compellendi formula, non
 tamen nimis honorifica, sed plerumque aliquid repre-
 hensionis habens, ut Aesop. in fabulis per sæpe solet,
 veluti Fab. 16. Cum Oraculum maligno exploratori
 respondet: ἀπότρε, ὡς ἔτ' βούλει, πείσσει, & alibi
 non semel; vel pro heus tu, ut ap. Aristoph. Ran.
 172. & Pluto 439. Verum & in mitiorem partem
 Aesop. Fab. 25. ubi medicus ait consulenti, ὡς ἔτ',
 εἰ σάκεας βούλει, λαβὼν ἄρτον — ἐπ' ἔτ'. Quare non
 irascor pristino interpreti, haec verba vertenti: vir
 egregie, nec tamen satis probo. V. idem c. 16. f. F. R.
 66. Τὰς ἐπὶ τῷ] Pro ἐπὶ, lego ἔτι. Vide an sic sa-
 netur locus. Nam quod ἐλπίδας χρόνῳ μεταβάλλειν pro-
 metu futuri sumitur, ne te moretur. Habuisti enim
 jam in praecedentibus, c. 3. τὸ μὲν καὶ καλὸν ἐλ-
 πίδ' & c. 11. ἐλπίς τῷ φόνῳ. Sic etiam Chryso-
 st. 253, 1. ad Pop. Antioch. Omnium maxima difficul-
 tas ex sequentibus oritur, ἐπ' αὖ. i. t. e. quo omni re-
 ferantur non habent. M. du S.

67. Ἐλπίδας] Conf. quae supra dicta ad c. 3. De
 plurali autem supra quoque jam dixi. Conf. c. 38. f.
 Quam. Hist. & c. 61. f. & Long. Fast. III. p. 99. πᾶσι
 ἰα-

habuit merito, videns solum illum studio-
sum & custodem tyrannidis, solum peri-
cula pro patre subeuntem, solum securita-
tem praestare imperio. Itaque sciebam,
etsi minus propter benevolentiam, at certe
propter desperationem mox illum periturum
esse, cum ita rationes subducturus esset,
nihil sibi prodesse vitam, sublata quam a
filio habuisset securitate. Omnia igitur il-
li confertim obiecti, naturam, dolorem,
desperationem, terrorem, futuri metum
temporis. His contra illum auxiliis usus
sum, & ad ultimam illam deliberationem
eum adegī. Interiit vobis orbus, plorans,
lacrumans, luctum lugens brevem illum
quidem, sed patri *conficiendo* qui sufficeret;
& quod gravissimum est, *interiit* sua ipsius
manu, quae miserrima omnium mors est,
multumque, quam si ab alio inferretur,
difficilior.

19. Ubi est gladius meus? Num eum
agnoscit alius? Numquid alterius cujus-
quam telum illud fuit? quis illum in ar-

είχων, εικότας, ὁρῶν μόνον ἐκείνον κηδεμόνα,
& φύλακα τῆς τυραννίδος, & μόνον προκιν-
δυνεύοντα τῷ πατρὶ, καὶ τῇ ἀσφαλείᾳ τῇ
ἐννοίᾳ, ἀλλὰ ἀφ' ἧς ἀπογνώσκω, εὐθύς
ἠπιστάμην τεθηξόμενον αὐτόν, καὶ λογισμέ-
νον ὡς εἶδεν ἔτι τῷ ζῆν ὄφελος, & ἐκ τῆς
παιδείας ἀσφαλείας καθηρημένης. Ἀπαί-
στούν αὐτῷ ἀθρόα πένθη, & φύσιν, &
λύπην, & ἀπόγνωσιν, & φόβον, τὰς ἐπι-
τὰς μελλόντων ἐλπίδας χρόνον ἐπ' αὐ-
τὸν ἐχρησάμην τοῖς συμμάχοις, & πρὸς
τὰς τελευταίας ἐκείνην σκέψιν κατηνάγκασα.
ὁ ἀπέθανεν ὑμῶν ἄτεκνος, λευπημένης,
ἐδυρμένης, δακρύων, πεπνευμένης πένθος
ὀλιγοχρόνιον μὲν, ἀλλ' ἱκανὸν πατρὶ. καὶ
τὸ δεινότερον, αὐτὸς ὑπ' αὐτῆς, ὅσῳ
θανάτου οἰκτιρῶ, καὶ πολλῷ χαλεπῶς
γίνωσκω, ἢ εἰ ὑπ' ἄλλῃ γίγνοιτο.

Πᾶς μοι τὸ ξίφος, μή τις ἄλλος
τῆτο γνωρίζῃ; μή τινος ἄλλου ὅπλου τῆ-
τος ἦ; τίς αὐτὸ ἐς τὴν ἀκρόπολιν ἀνεκόμενος
πρὸ

c Παρηγόρησεν] Nil mutant Edd. priscæ. An παρηγόρησεν? *M. du S.* *d* Ἀπόγνωσιν] Sic recte Edd. & P. Ἐπί-
γνωσιν sola Fl. male. *e* Ἐλπίδας χρόνον] Defunt haec verba in Fl. sed lacuna relicta. Adfunt in cert. & Cod.
P. f. Ἐπ' αὐτῶν] Ταύτους ἐπ' αὐτῶν Pell. *g* Πρὸς] Sic Pell. Πρὸς J. & P. & marg. At. Παρὰ Fl. Ald. P. H. S.
Fr. *h* Ὅσῳ] Ita bene Edd. plurimæ. Sed ὅσῳ male J.

ἐλπίδας, & Cl. Duker. ad Thucyd. VIII. c. 81. 43.

Ibid. Χρόνον, ἐπ' αὐτῶν] Ait Tyrannicida, se sublato
tyranni filio, omnia simul mala patri ingessisse, quae
eum mori cogerent. Ἀπαίτο τῶν αὐτῶν ἀθρόα πένθη
να, τὴν φύσιν, τὴν λύπην, τὴν ἀπόγνωσιν, & φόβον, πᾶς
ἐπ' ἧς μελλόντων ἐλπίδας χρόνον, ἐπ' αὐτόν ἐχρησάμην τοῖς
συμμάχοις, & ὅσῳ τὴν τελευταίαν ἐκείνην σκέψιν κατη-
νάγκασα. Videtur aliquid intercidiſſe; nimirum καὶ
post vocem χρόνον. Omnia itaque accumulata ei circum-
dedit, naturam (scilicet), dolorem, desperationem,
metum, temporum infecuturarum horrores, & auxilia-
toribus in eam usus sum, atque ad extremum hoc con-
siliū perpulsi. Interpretes non male supplevit ταύτους,
his adversus illum auxiliis usus sum. In editione Flo-
rentina post vocem μελλόντων hiatus est, & quae vo-
ces sequentes omiſſæ; quod argumento est, codi-
cem, quo Florentini uti sunt, eo loco se male ha-
buisse.

Ibid. Ἐπ' αὐτῶν] Ταύτους hic desiderari videtur, le-
gendumque, ταύτους ἐπ' αὐτῶν ἐχρησάμην.

Ἐπ' αὐτῶν] Parum absuit quin illud ταύτους ante ἐπ'
in contextum receperim; ita id mihi necessarium vi-
detur. At potest jam eo uti qui voluerit. Neque
quisquam vitio vertat, quod tamen mox πρὸς προ-
τῶν & πρὸς ex eodem receperim; id enim factum
quia res ipsa loquebatur, etiam sine codicum ope se
corrigendum; cum quia nec vulgata lectio sibi constabat;
quae quando constans est, minus facile movenda.
Ceterum, si cui minus adridet illud & quod Cl.
Jens. post χρόνον inferi vult, punctum minus post id
vocabulum ponat, & sic sine & sensus satis constat,
qui tamen vel cum commate tolerabilis est. J. F. R.

68. Πρὸς] Sic rescripti. In impressis παρὰ, ex-
cepta Junt. quae πρὸς habet, quod in P. etiam extat.

Ibid. καὶ ὅσῳ τῷ] Hic locus integer non videtur.

καὶ παρὰ τῷ] Jam tamen ex Solani emendatione
integer videbitur.

73. Ὑπ' αὐτῶν] Ὑπ' αὐτῶν erat in P. Sed ex ipso ἐφ'
satis adparet, eam & αὐτῶν adspirare voluisse. J. F. R.

πρὸ τῆ τυράννης τίς ἐχρήσατο; τίς αὐτὸ
ἐπ' ἐκείνον ἀπέστειλεν; ὃ ξίφος κοινὸν δὲ
καὶ ἀφ' ἑαυτοῦ καὶ ἐκ τῆς τυράννης, καὶ
τοσούτους κινδύνους, καὶ τοσούτους φόνους ἀμε-
λέμεθα, καὶ ἀνάξιοι δοκῶμεν δωρεάς. εἰ γὰρ
ὑπὲρ μόνου τούτου τὴν τιμὴν ἤτεν παρ' ὑμῶν,
εἰ γὰρ ἔλεγον, ἄνδρες, σκοποῦμαι ἐβαλῆσθαι
τὸν τυράννον, καὶ ἀνὸ πλὴν ὅτι τῷ καιρῷ κα-
τέλημμεν, ξίφος τούτου ἐμὸν ὑπηρετήσῃ,
καὶ πρὸς τὸ τέλος δὲ ἐλευθερίας συνήρησῃ
παντὶ, τούτου τιμῆς τε καὶ δωρεάς ἀξίον
νομίσαι, δεσπότῃ ἔγωγε δημοτικῷ κτή-
ματι. οὐκ ἂν ἡμέψαδε; οὐκ ἂν ἐν τοῖς
εὐεργέταις ἀνεγράφαί; οὐκ ἂν τὸ ξίφος
ἐν τοῖς ἱεροῖς ἀνεθήκαί; οὐκ ἂν μὲν τῶν θεῶν
ἐκείνῳ προσευχήσαι;

Νῦν μοι ἐνόησαί, οἷα πεποιημένοι εἶ-
ναι τὸν τυράννον, οἷα δὲ εἰρημένοι πρὸς τὴν τε-
λευτήν. ἐπεὶ γὰρ ὑπ' ἐμῷ φονευόμενος, καὶ
τῇ προσωκόμῳ πολλοῖς τραύμασι ἐς τὰ
φανερά τῃ σώματι, ὥς ἂν μάλιστα λυ-
πήσῃ ἐμελλοντὶ γέγονη, ὥς ἂν ἐκ
τῆς πρώτης θείας διαταγῆς, ὃ μὲν ἀνε-
βόησεν οἰκτρὸν, ὃ πικρῶν ἔστιν ἡ γέννησις
ταῦτα, ὃ βοηθὸν, ὃ δὲ σύμμαχον, ἡ δὲ γὰρ
προσβύτιον ὄντα καὶ ἀδυνάτην, ἀλλὰ διατινῇ
τῶν οἰκείων κακῶν. ἐγὼ γὰρ ἀπηλλαττόμην,
ποιητὴς μὲν τῆς ὅλης τραγωδίας γεγεννημένος,

cem detulit? ante tyrannum quis eo usus
est? quis eum isti immisit? o gladii par-
ticeps & successor praeclare a me factorum;
post tot pericula, post tot caedes negligi-
mur, & indigni videmur praemio. Si e-
nim pro hoc solo honorem a vobis pete-
rem; si enim dicerem, Viri, tyranno mo-
ri volenti, cum inermis a tempore depre-
hensus esset, gladius hic meus ministravit.
& ad finem libertatis restituendae unicui-
que adjutor fuit; hunc honore & praemio
dignum judicate! dominum rei ita popu-
laris nonne remuneraremini? non in bene
meritis illum scriberetis? non ipsum enssem
in templi donariis reponeretis? non cum
diis illum adoraretis?

20. Jam mihi animum advortite quid
tyrannum fecisse probabile fuerat, & quid
dixisse ante obitum? Cum enim trucidatus
a me, & vulneratus multis vulneribus in
apertas partes corporis inflixisset, (ut nempe
maximum dolorem patri objicerem, ut pri-
mo illum spectaculo perturbarem) ipse qui-
dem miserabile quiddam exclamaret, paren-
tem advocans, non adiutorem neque auxi-
liarium, (norat enim senem esse & imbecil-
lum) sed spectatorem malorum domesticorum.
Ego nempe abieram, auctor quidem
totius tragoediae, sed reliqueram huic acto-
ri

a Παντὶ] Constans lectio. b Νομίσαι] Sic habent Edd. omn. c Νῦν μοι] Nil varietatis notat Solan. Sed
video Hagen. utramque male habere ἴδι μὴ, reliquas ἴδι μοι. d Γέγονη.] Ita hic & mox iterum dedi, mo-
nente Solano, quum Edd. γεγενη. uno r. excepta S. e Διαταγῆς.] Διασπαράξῃ P. & marg. A11P. Nil
mutant Edd. praesca.

89. Παντὶ] Leg. πάντῃ τούτῳ.

90. Νομίσαι] Ενομίσαι.

Οὐκ ἐπὶ τούτῳ — ἐνομίσαι] Fuit cum putarem le-
gendum πάντῳ. Sed nondum sic satis sanus erat lo-
cus. Nunc autem verissima mihi videtur, quam in
textum recepi, emendatio. M. du S.

Νομίσαι] Quia sequentia verba omnia suum au-
gmentum habent, etiam in hoc verbo addidissim,
quod & Solan. in fuit. fecerat. Licet haud imme-
mor sim eorum, quae supra non semel de augmen-
to frustra adjecto dixerim. Verum quia Cl. Gesner.
id imperativo modo accepit, nihil mutavi. Sed si
quid mutandum, possis etiam νομίσαι legere, ut

fit, judicassetis; nam vel sic, vel ἐνομίσαι legendo,
argumentatio clarior, & sensus magis cohaerens mihi
videtur. F.F.R.

93. Ἐν τοῖς ἱεροῖς ἀνθ.] Non ut ipse quoque inter
Deos referatur gladius; quamquam apud Scythas cul-
tum acinacem legimus: sed quoniam ad donaria in
templis suspensa, (forte etiam Deo alicui ut Jovi ul-
tori, ut Marti, appensus gladius) pars etiam cultus
& religionis illius videtur pervenire. Sic supra Εἰπον.
c. 8. statuarii nobiles μὲν τῶν θεῶν προσκυνήσας dicuntur,
quod cum Phidiae Jupiter adoratur, etiam ipse arti-
fex in partem honoris videtur venire. F.M.G.

98. Τραγωδία] Hic desiderari videtur οὐκ ἴδιος vel

ri mortuum, scenam, gladium, & reliqua fabulae *peragenda*) superveniens autem ille, vidensque filium, quem solum habebat, I vix spirantem, cruentatum, oppletum caede, vulneraque ejus continua, & multa, & letalia: haec exclamavit, *Fili, periiimus, trucidati sumus, pro tyrannis caesi sumus. Ubi est interfectior? cui rei me servat? cui me custodit?* per te, fili, jam ante caesum? aut numquid senem contemnit; & ipsa tarditate ut puniat, extendit mortem meam, & longiorem mihi caedem efficit?

21. Et haec dicens quaerit enssem, inermis ipse, cum filio in omnibus confideret. Sed ne hic quidem illi defuit: olim autem erat a me ille praeparatus, & ad facinus futurum relictus. Extrahens nempe de caede & vulnere gladium, *Paullo ante, inquit, me interfecisti, nunc vero recrea, gladii; veni lugenti patri solatium, & infelicem manum senilem adjuva: matris, tyrannum interfice, lucem libera; utinam prius in te incidissem! utinam ordinem caedis praecepissem! mortuus essem, sed solum ut tyrannus, sed*

καταλιπὼν δὲ τὰ ὑποκριτῇ τ' κερὸν, καὶ τὴν σκηνήν, καὶ τὸ ξίφος, καὶ τὰ λοιπὰ τῆς ὁδράματός· ὅπως δ' αὖτε, καὶ ἰδὼν υἱόν, ὃν εἶχε μόνον ὀλίγον ἐμπέτοισι, ἡμαγμόρον, ἐμπεπλησμένον τῷ φόβῳ, καὶ τὰ τραύματα συνεχῇ, καὶ πολλὰ, καὶ χειρὰ ἀνεβόησε τῷτο, Τέκνον, ἀντήμεθα, πεφοβούμεθα, τίς τῶν τυραννοκτονήμεθα, πῶς ὁ σφαγεύς; τίμῃ με τηρεῖς; τίμῃ με φυλάττεις; ὧς οὖν, τέκνον, προσηγημένον, ἢ μήτι ὡς γέγοντος ὑποφρονεῖ; καὶ τῇ βραδύτητι κολλάειν δέον, καὶ πρὸς ταύτην μοι τὸ φόβον, καὶ 20 μακροτέρα μοι τὴν σφαγὴν ποιεῖ;

Καὶ ταῦτα λέγων, ἐζήτησεν τὸ ξίφος· αὐτὸς γὰρ ἀνοπλῆς ἦν, ὧς τὰ πάντα τῶν πατρὶς θάρρευν. ἀλλ' ὅδε τῷτο ἐνέδωκε, πάλαι δ' ἢ ὑπὲρ ἐμὲ καὶ τῷτο ἑποκαρῆσ- 25 καυσάμενον, καὶ πρὸς τὸ μέλλον τόλμημα καταλειμμένον. ἀποσπᾶσας δὴ τὴν σφαγῆν, καὶ τῷ τραύματι ἐξελὼν τὸ ξίφος, Φησὶ, Πρὸ μικρῆς μὲν με ἀπέκτεινας, νῦν δ' ἀνάγκασον ξίφος, παρὶ πονεῖντι πα- 30 ραμύθιον ἐλθε, καὶ προσέβληξέ μοι χειρὶ δυστυχῆσαι συναγώνισαι, ἀποσφαζόν, τυραννοκτόνησον, καὶ τῷ πονεῖν ἀπάλλαξον, εἴθε ὅπως πρώτως σοὶ ἐνέτυχον, εἴθε τὴν τάξιν πρὸ λαβὼν τῷ φόβῳ. ἀπέθανον δὲν, ἢ ἀλλ' ἢ ὡς τῷ-

[*ἡ προπαρεσκευ.*] Προπαρεσκευ. male Fl. Reliquae recte, ut edidi. *g* Πρώτως.] Forſan πρώτῳ. *h* ἢ ἀλλ' ἢ.] Hanc esse constantem lect. notat M. du S.

ὁ νεώτερος, ut interpret exposuit.

Tyrannocidus] Non adeo desideratur αὐτὸς vel νεώτερος, quam intelligitur ex antecedentibus & consequentibus. Nexus enim orationis est: *Ἐπεὶ δ' ἐφύλαξεν, ὁ μὲν ἀνέβησεν.* Nisi malis mecum articulum addere, ὁ φοιδόμην legendo, ut sic plenius eidem respondeat repetitum deinde ὁ μὲν, quod ἐπὶ αὐτῷ inseruit, propter infertas illas caedis rationes, sensum suspendentes.

24. Προπαρεσκευ.] Vid. si operae est, simile lapsum complurium Editionum, προπαρεσκευ. pro προπαρεσκευ. exhibentium infra in Lexiph. c. 24. Hic enim augmentum ab Auctore fuisse neglectum, non credo, etsi supra exemplorum fati dedimus, ubi id studio fecerint auctores.

33. Πρώτως.] Legendum omnino aut πρώτως aut

πρώτῳ, sed illud concinnius videtur.

34. *h*] Delendum istud ἢ, ut ineptum. M. du S. *Ibid.* *Αλ'* ἢ] Solanus particulam ἢ deletam cupit; Nec ego desiderarem, si abesset; Verum, etsi αὐτὸ ἢ etiam pro ἀλλὰ μόνον accipiatur, ut Viger. de partic. ex Aristoph. Eupr. docet, quid prohibet μόνον vel ἢ per pleonasmum addi. Nam & alibi abundat ἢ, in alio locutionis genere, ut Aesop. fab. 2. Aquil. & Scab. ὁρᾷσιν αὐτὸν κατὰ τὴν μεγίστην Διὸς, ἢ μὴ μὴ καὶ φρονεῖν τὴν μικρότητα αὐτοῦ. Sic sine accentu ἢ legitur in mea Edit. Aesopi. Sed ἢ μὴ in iurandi formulis usitatum circumſpecti solet; quare & forſan hic scribendum ἀλλ' ἢ ut significet certe quidem, cujus significatus exempla Sierphan. jam dedit in Thef.

J. F. R.

τύραννος μόνον, ἀλλ' ἐτι νομίζων ἔξεν ἐκ-
δικον. νῦν δ' ὥς ἄτεκνος, νῦν δ' ὥς ἑδὲ Φο-
νέως εὐπορῶν· καὶ ταῦθ' ἅμα λέγων, ἐπῆγε
τὸ σφαγῆν, τρέμων, καὶ δυνάμενος, ὅπως
μὴ μὴ, ἀδυνάτων δὲ πρὸς τὴν ὑπερησίου
τῶ πολυμήματι.

Πόσαι κολάσεις ταῦτα; πόσα τραύμα-
τα; πόσοι θάνατοι; πόσαι τυραννοκτονίαι;
πόσαι δωρεαί; καὶ τέλος; ἐώρακατε πάν-
τες τὸ μὴ νεανίαν προκείμενον, ἑδὲ μικρὸν,
ἑδὲ εὐκαταγώνιστον ἔργον. τὸ πρὸς τὴν δὲ
αὐτῷ περικυκλωμένον, καὶ τὸ αἷμα ἀμφοῖν
ἀνακεκραμένον, τὸ ἐλευθέριον ἐκείνην, καὶ ὅτι
νίκιον σπονδῆν, καὶ τὰ ἔργα τῆς ξίφους τῆς
ἐμῆς· αὐτὸ δὲ τὸ ξίφος ἐν μέσῳ ἀμφοτέρων
ὑπὸ δεικνύμενον, ὥς ὅτι ἀνάξιος γεγενῆς τῆς
δεσπότῃς, καὶ ἁ μαρτυρόμενον ὅτι μοι πιστὸς
ἂ διηκονῆσαι, τῷτο ὑπ' ἐμῆ γενόμενον, μι-
κρότερον ἦν. νῦν δὲ λαμπρότερον ὅτι τῇ και-
κότητι. καὶ ὁ μὴ καθελὼν τὸ τυραννίδα πα-
σαι, εἰμὶ ἐγὼ μεμέρισται δ' ἐς πολλὰς τὸς
ἔργον, ὥσπερ ἐν δράματι. καὶ τὰ μὴ πρῶτα
ἐγὼ ὑπεκρινάμην, τὰ δεύτερα δὲ ὁ παῖς,
τὰ τρίτα δὲ ὁ τύραννος αὐτὸς τὸ ξίφος
δὲ πᾶσιν ὑπερέτησεν.

*37. Lucianus habiturum me vindicem: nunc vero me
orbis, nunc ut is cui ne interfectoris quidem
sit copia. Dum haec dicit, urget caedem,
tremens, perficere nequiens, cum cuperet
ille quidem, sed viribus ad ministerium co-
4. oratus deficeretur.*

22. Quot hae sunt poenae? quot vulne-
ra? quot mortes? quot tyrannicidia? quot
praemia? Denique vidistis omnes juvenem
quidem jacentem in conspectu, opus neque
parvum, neque superatu ita facile; senem
autem illi circumfusus; permistum utrius-
que sanguinem, libationem Liberatori Jovi
sacram pro victoria; eaque gladii mei ope-
ra, ipsumque adeo gladium in medio u-
otriusque ostentantem se, quam non indi-
gnus fuerit domino, testantemque, fide-
liter se mihi ministrasse. Hoc *universum*
mea manu factum, minus futurum erat.
Jam ipsa novitate clarius est. Ac destru-
tor totius tyrannidis ego sum: opus au-
tem ipsum in plures descriptum, ut in fabu-
la: primarum partium actor ego, secunda-
rum filius, tertiarum ipse tyrannus, gla-
dius ministravit universis.

^a Ματυρόμενον] Sic 7. Fl. Bz. H. P. S. Immo & Ald. & Fr. Forfan tamen ματυρούμενον legend. ^b Διη-
κονήσαι] Διηκονήσαι Fl.

37. Ἐπῆγε τὸ σφαγῆν] Vertitur: gladium adegit. ^γ legendum.
Sed vertendum, eadem accelerabas, ac pro ἐπῆγε ἐπῆ-
γε

Sequebatur in Parisina Editione Declamatio D. *Erasmi Rotterodami*, non illa quidem e Graeco conversa, sed quae superiori Declamationi Lucianae respondeat. Verum quia ad opera LUCIANI non pertinet, eam ad calcem operis rejecimus.

A B D I C A T U S. ΑΠΟΚΗΡΥΤΤΟΜΕΝΟΣ.

A R G U M E N T U M.

Abdicatus aliquis Medicinam didicit. Patrem furiosum, & ab aliis relictum medicis cum medicamento dato sanasset, receptus est in familiam. Post haec novercam furiosam sanare jussus, cum non pateret, denuo abdicatur.

Non nova ista, Judices, aut praeter spem a patre jam sunt, neque nunc primum sic irascitur; sed in promptu illi ista lex, consueto more ad hoc venit tribunal. Illa autem nova mea nunc est infelicitas, quod proprium quidem crimen non habeo, sed artis subire poenam periclitor, si ea non potest per omnia istius imperiis obsequi. Quo quid fieri potest absurdius? curare pro imperio, non jam quantum ars

Ἀποκηρυχθεὶς τις, ἰατρικὴν ἐξέμαθε μάλιστα τὴν πατέρα, καὶ ὑπὸ τῶν ἄλλων ἰατρῶν ἀπεγνωσμένον ἰασάμενος. Φαρμάκῳ δόσιν, ἀκλήφθῃ αὐτῷ εἰς τὸ γένος. μὲν ταῦτα, μεμνηνὴν τὴν μητρὶν ἰάσατο, κελεύμενος, ὁ ἀποκηρύττεται.

ΟΥ καὶ μὲν ταῦτα, ὧς ἄνδρες δικασταί, ἐδὲ ὡς δόξα, ὑπὸ τῷ πατρὶ ἐν τῷ παρόντι γιγνόμενα· ἐδὲ νῦν πρῶτον τὰ τοιαῦτα ὀργίζεις, ἀλλὰ πρόσχεις ἔτι ὁ νόμος αὐτῷ, καὶ συήθως ὅτι τῶν ἀφικνείται τὸ δικαστήριον. ἐκεῖνο δὲ καμνότερον νῦν δυστυχῶς, ὅτι ἐγκλημα μὲν ἴδιον σοὶ ἔχω, κινδυνεύω δὲ τιμωρίαν ὑποχεῖν ὑπὲρ τῆς τέχνης, εἰ μὴ πάντα δύνασθαι πείθεσθαι τῷ κελύοντι· ἢ τί γένοιτο· ἀναιδέστερον; θεραπεύειν ἐκ προστάγματος,

α Ἐξέμαθε] Ἐρατο C. ὁ Ἀποκηρύττεται] Ἀπειθῶν δόκω. vult *fensius*. Nihil vero a vulgata abeunt Edd. & C.

Ἀποκηρυχθεὶς τις] Eadem species tractatur in *Sensu* Exc. Controv. 4. 5. *J. M. G.*
ἰασάμενος κελεύμενος, ἀποκηρύττεται] Quis non videt haec ultima esse imperfecta? Neque enim quia novercam jubebatur sanare, denuo potuit abdicari; quod foret frivolum, ut nihil supra; sed quia farentem sanare jussus, id recusavit. Hic simplex est status quaestionis, qui subsequenti libello passim declaratur. c. 22. ita loquentem legimus patrem; *Διπλοῦν προσεπτόμενος ὁ πατήρ, καὶ ἄλλοι τούτῳ ἂν ἄξιός τις ἀποκηρύττει, ἀπειθῶν τῷ πατρὶ. Medicinam adhibere jussus, non vis; ac propterea quidem abdications dignus sis, ut qui patri non obedias.* Hinc locum in argumento haud dubie imperfectum possumus instaurare:

Μετὰ ταῦτα, μεμνηνὴν τὴν μητρὶν ἰάσατο, κελεύμενος, ἀπειθῶν, ἀποκηρύττεται. Post novercam insanientem sanare jussus, neque obtemperans, abdicatur. Et, ut puto, vox ἀπειθῶν exciderat. *J. J.*
4. Τα τοιαῦτα ὀργίζεις] Jubebat *Solan.* in marg. conferri *Prometh.* c. 6. Sed cum aliter distribuerit capita *Hemsterhusius*, vide jam cap. five §. 9. f. ibique varias lectt. & notas *Grævii*, *Solani*, & *Hemsterhusii*, & cognosces ἰργάζεσθαι atque ὀργίζεσθαι saepe commutari. Verum ut ibi pro ἰργάζεσθαι dederunt ὀργίζεσθαι, ita hic vicissim ἰργάζεσθαι quis mallet, qui non contulerit sequentia. At si mox videas verba, τοὺς ἀδικῶς ἰργίζομενους, idemque repetitum in c. 3. & 8. non dubitaveris ὀργίζεσθαι & hic verum esse. *J. F. R.*
16. Τού-

τῷ, ὅς κ' ἔθ' ὡς ἡ τέχνη δύναται, ἀλλ' ὡς
ὁ πατὴρ βέλεται· ἐβλόμην μὲν ἐν τῇ ἰατρικῇ,
καὶ τοιοῦτόν τι ἔχειν φάρμακον, ὃ μὴ
μόνον τῆς μεμνηνόμενης, ἀλλὰ καὶ τῆς ἀδίκως
ἀργιζομένης παύειν ἐδύνατο, ἵνα καὶ τὸ
τῷ πατρὶ νόσημα ἰασαίμην· νυνὶ δὲ
τὰ μὲν τῇ μανίας αὐτῇ τέλειον πέπαυται,
τὰ δὲ δ' ὀργῆς μᾶλλον ὀπτύνει· καὶ τὸ
δεινότερον, τοῖς μὲν ἄλλοις ἅπασιν σωφρο-
νεί, κατ' ἐμὲ δὲ τῷ θεραπεύσαντι μόνον
μαίνει· τὸ μὲν ἐν μισθῷ τῇ θεραπείας ὀρ-
τε οἷον ἀπολαμβάνω, ἀποκηρυττόμεν
ὑπ' αὐτῇ πάλιν, καὶ τῷ γένει ἀλλοτρι-
μεν· δεύτερον, ὥσπερ ἀφ' αὐτῆς ἀναλη-
φθεὶς πρὸς ὀλίγον, ἢ ἀτιμότερος γένωμαι
πολλάκις ἐκπεσὼν ἢ οἰκίᾳς.

Ἐγὼ δὲ ἐν μὲν τοῖς δυνατοῖς ἐδὲν κλεψ-
δοῦμαι παρὰ τὸν πρῶτον γυναικὸς ἡκισ-
τον· ὅτι ἡ βοήθειαν ὅταν δέ τι ἢ τελέως ἀπε-
γνωσμένην, ἐδ' ἐπιχειρεῖν βέλομαι· ὅτι δὲ
τῇ γυναικὶ ταύτης εἰκότως, καὶ ἀτολμότε-
ρός εἰμι. λογίζομαι γὰρ οἷα πάθοιμι· ἀν-
τιπρὸς τῷ πατρὶ ἀποτυχόν· ὅς ἐδ' ἀρ-
ξάμεν τῇ θεραπείας, ἀποκηρύττομαι
ἀχθομαι μὲν ἐν, ὡς ἄνδρες δικασταί, ὅτι
τῇ μήριμᾳ, χαλεπῶς ἐχέσθαι, χρηστὴν γὰρ
ἦν· καὶ ὅτι τῷ πατρὶ δι' ἐκείνην ἀνωμάλω.
τὸ δὲ μέγιστον, ἐπ' ἐμαυτῷ· ἀπειθεῖν δο-
κῆντι, καὶ ἀποστᾶσθαι ὑπεργεῖν ἐδ' ἀνα-

potest, sed ut vult pater. Vellem igitur
medicina tale quoque medicamentum habe-
ret, quod non furiosos solum, verum etiam
injuste irascentes posset liberare, quo pa-
tris etiam hunc morbum sanarem. Jam vero
furiosus ille morbus plane desuit; iracundus
vero magis intenditur, & quod gravissi-
mum est, aliis sapit omnibus, contra me-
vero, qui sanavi, solum furit. Quam igitur
curationis mercedem accipiam, vide-
tis, qui denuo ab illo abdicor, familia ite-
rum excludor, quasi ea ipsa causa ad bre-
ve tempus receptus, ut tanto fiam inhon-
estior domo ejectus saepius.

2. Ego vero in his quae possum, impe-
ria non exspecto, quare nuper invocatus
veni ad auxiliandum. Ubi vero aliquid est
plane desperatum, aequae admoveere manum
volo. In hac muliere autem merito minus
etiam audeo. Reputo enim, quae a patre
mihi impendeant, si excidam, qui nondum
coepta curatione abdicor. Quare graviter
equidem fero, iudices, novercae morbum,
(bona enim erat) & patris ob eam rem tri-
stitiam; maxime vero, quod ipse obse-
quium recusare videor, cum quae impe-
rantur ministrare, tum ob morbi magnitu-
di-

a Τοῦτο τὸ τῷ π. Sic Fl. τὸ τῷ π. reliquae Edd. omisso τοῦτο. b ἰασαίμην] Sic F. P. H. &c. quibus ad-
stipulatur P. ἰασάμην Ex. Fl. c Τῇ] Ita bene P. Bz. Fr. S. A. Τῆς male J. Ald. Fl. H. d Βοήθειαν] Τῇ
βοήθ. H2. e ὑπεργεῖν] Sic J. H. &c. ὑπεργ. P.

16. Τοῦτο τῷ π. τὸ νόσημα] Ed. Fl. hic secutus sum.

M. du S.

27. Τῆς οἰκίας] Antiquiores Edd. τοῦ, male. Vid.
Ἀλεξ. c. 19. ἐκπεσὼν τῇ οἰκίᾳς.

M. du S.

29. Πράμ — ἐπὶ βοήθειαν] Conf. mox c. 13. ἵδ' δὲ
σωτήρα ἱναγχος &c.

M. du S.

61. Προειρόμεν δὲ — μὴ δὲ ἀργίζω &c.] Pro M.
δὲ Marcellius legit μὴ δὲ. Multum, fateor, hic de-
bemus Marcellio, qui si minus ipse veram dar lectig-
nem, tamen ad veram, quantum apparet, aditum
facit. Legendum scilicet μὴ δὲ. Numquam fere M.
δὲ, nisi si vel sequatur, vel intelligatur negatio, ut

surpant Graeci. Sequitur quidem & hic negatio, at
eam ad μὴ δὲ referri non posse, clarum est. Peri-
odi hujus sensus paullo difficilior fugit Interpretem.
Abdicatus dixerat, se, ubi primum a patre abdicatus
esset, bono animo excessisse domo, reliqua vivendi
ratione ostensurum, se falso a patre fuisse infimula-
tum; nec non studiis honestissimis operam daturum.
Praevidebam autem tale quid, inquit, & profecto su-
specta mihi erant patris mei, ut qui non satis firma esset
mente, injusta ira, & calumniarum contra filium structurae
(nec deerant, qui haec furoris principium existimarent)
& minae, & velutatio mali, haud ita multo post in-
va-

dinem ; tum propter imbecillitatem artis , non possum. Verum enim vero justum non arbitror abdicari eum , qui , quae facere non potest , ea nec omnino promittat.

3. Propter quas causas prius me abdica-
verit , facile ex praesentibus perspicitur. Ego vero ad illas quidem , ut puto , satis respondi ipsa vita , quae infecuta est : atque ea , quae nunc dat crimini , quantum poterō , diluam , paucula de meis rebus ubi-
vobis enarravero. Ego enim ille intractabi-
lis & refractarius , pudore ille patrem affi-
ciens & indigna genere nostro perpetrans , tum quidem , multum illa & contenta vo-
ce clamanti , pauca reponenda putabam. E-
gressus autem domo iudicium mihi ma-
gnum , & suffragium verum fore sperabam
vitam post ea agendam , si appareret mul-
tum me a patris illis criminibus abesse , qui
& in optimis studiis elaborarem , & cum
viris versarer optimis. Praevidebam vero
etiam tale quiddam , & suspicabar jam tum
illud non satis mente constantis patris indi-
cium , quod injuste irasceretur , & falsa
contra filium crimina componeret. Et
rant , qui furoris initium ista putarent , &
minas , & quaedam quasi praeludia mali
non multo post ingruentis , odium irratio-
nale , legem immitem , convicia in promptu ,

μένω , ἡ δὲ ὑπεβολὴν τῶ νόμου , ἡ ἀδελ-
φικὰ τῆ τέχνης. πλὴν ἐὶ δίκαιον οἶμαι ἀπο-
κρυφείν , ἢ ἂν μὴ δύναται ποιεῖν , μηδὲ τῶ
δέχων ὑπερβύμενον.

Δὶ αὖς μὲν ἐν αἰτίας ἡ πρότερον ἀπεκλή-
ρυξέ με , ῥάδιον συνιδεῖν ἐκ τῆς παρόντος.
ἐγὼ δὲ καὶ πρὸς ἐκείνας μὲν , ὡς οἶμαι ,
ἰκανῶς τῶ μὲν ταῦτα βίῳ ἀπελογησάμην ,
ἡ ταυτὶ δὲ , ἃ νῦν ἐγκαλεῖ , ὡς ἂν οἶδς τε
οὐδ' , ἢ ἀπολογησάμην , μικρὰ ὑμῖν διηγησά-
μενος τῇ ἐμῇ . ὁ γὰρ δυσάγωγος ἡ δυσκα-
θής ἐγὼ , ὁ καλαιοχύνων τὸ πατέρα , καὶ ἀ-
νάξια πράττων τῷ γένει , τότε μὲν αὐτῶ
τὰ πολλὰ ἐκείνα βοᾷντι ἡ ἀφαινεύμενα ,
ὀλίγα χρῆναι ἀντιλέγειν ὥσπερ ἀπελθὼν
δὲ τῇ οἰκίᾳ , ἐνόμιζόν μοι δικαστήριον ἵστασθαι
μέγα , ἡ ψῆφον ἀληθῆ , τῇ μὲν ταῦτα βίον ,
καὶ τὸ φαίνασθαι πᾶν πολὺ τῇ τῷ πατρὶ
ἐγκλημάτων ἐκείνων ἀφιστηκότα , καὶ ἀεὶ
τὰ κάλλιστα τῶ ἐπιτηδεύματων ἐσπουδαίον-
τα , καὶ τοῖς δέξις οὖς συνόντα . προσηρόμην
δὲ ἡ τοιούτων τι , ἡ ὑπαπτεῖν ἢ ἡδῆ , ὡς ἢ
σφόδρα καθεστηκός πατὴρ , ἀδίκως ὀρ-
γίζεσθαι , καὶ ἐγκλήματα ψευδῆ καθ' ὑπερ-
βουλήν καὶ ἡσάν τινες , οἱ μανίας δέχων
ταῦτ' εἶναι νομίζοντες , ἡ ἀπειλὴν , ἡ ἀκρο-
βολισμὸν , οὐκ ἐς μακρὰν ἐπιπεσυμένῳ
τῷ κακῷ , μῖσθον ἄλογον , ἡ νόμον ἀπῆλ-
θεν βλασφημίας προχείρως , καὶ δικαστήριον
στυ-

f Kai] Comparet in J. H. P. aliisque; abest a Fl. g 'Απολογησάμην] 'Απαλόγομαι marg. A. W. b 'Ἠδῆ]
Sic J. Pell. M. d. Edd. priores. M. d. Marcil. i Καθεστηκός] Sic Edd. J. Fl. H. P. &c. Καθεστής P.

νασθῆναι , ὁδὸν sine causa , &c. ἀδίκως ὀργίζεσθαι & ἐν-
κλήματα ψευδῆ συνιστάσαι tamquam substantiva sunt
consideranda; veluti saepe infinitivi , etiam sine , cae-
teroquin soleanni , articulo sumuntur.

J. J. Προσηρόμην δὲ ἡ — συνιστάσαι] Locus hic sanus
non videtur. F. G. Ita in nott. Mss. Guesii conscrip-
tum invenio; nempe συνιστάσαι pro συνιστάσαι , quod
unde habeat , non video; συνιστάσαι enim ubique con-
stanter invenio; sed forte est aberratio ejus qui has
notas descripsit , & menda quam Guesius indicare
voluit , latet in μὴ δὲ quod h. l. pro ἡδῆ legebatur in
Edd. de quo statim agitur.

J. F. R. 62. Kai ὑπαπτεῖν μὴ δὲ ὡς ἢ σφόδρα] Kai ὑπα-
πτεῖν , μὴ δὲ , ὡς ἢ σφόδρα. Similis menda etiam
Tom. II.

Demosthenis Olynthiaca II. quae vulgo I. numeratur ,
ad quam ea de re dixi.

J. M. G. Kai ὑπαπτεῖν μὴ δὲ] Non modo Marcilianam il-
lam emendatam a J. J. conjecturam probō , sed il-
lud insuper arbitror , excidisse articulum τὸ ante ἡδ-
κως , quo restituto omnia recte cohaerebunt. Ita cer-
te interpretatus sum.

J. M. G. Ibid. M. d. h] Alii aliter : ego ἡδῆ legendum censeo.
Vide tamen Or. c. 83.

M. d. S. Ibid. 'Ἠδῆ] M. d. recte G. G. proferre verterat ; sed
quia ἡδῆ ex Cod. est , id recepi , & jam tam reposui.

J. F. R. 68. Kai νόμον] Μῶρος , vertebatur. Verte , legem
ἀφροσύναν.

συνδράσκον, καὶ βοήν, καὶ ὀργήν, καὶ ὅλως, καὶ
χολῆς μετὰ πάντα. διὸ δὴ τάχα μοι καὶ
ἱερτρικῆς δέησεν πρὸς τὴν προσεδόκων.

Ἀποδημῆσας ἔν, καὶ τοῖς εὐδοκίμοις
τῷ ἔπῃ τῷ ἀλλοδαπῆς ἱατρῶν συγγενόμην, καὶ
ἐπὶ πόνῳ πολλῷ, καὶ προθυμίᾳ λιπαρεῖ
χρησάμενος, ἐξέμαθον τὴν τέχνην. ἐπανελ-
θὼν δὲ, καταλαμβάνω τὴν πατέρα, σαφῶς
ἤδη μεμνηνός, καὶ πρὸς τῷ ἑπιχωρίῳ ἱα-
τρῶν ἀπειγνωσμένον, ὅς ἐς βάθος ὁρῶν-
των, ἐδ' ἀκριβῶς φιλοκρινέντων τὰς νό-
σους, πλὴν ὅσῳ γε εἰκὸς ἦν ποιεῖν χρηστὸν
υἱὸν, ὅτε ἐμνησικακήσα τὴν ἀποκηρύξεως,
ὅτε μετὰ πέμψιν γενέσθαι θέμενα. ἐδὲ
ἢ εἰχόν τι αὐτῷ ἴδιον ἐγκαλεῖν, ἀλλὰ
πάντα ἐκεῖνα ἦν ἀλλότρια τὰ ἀμαρτήρια-
τα, καὶ ὅσῳ ἔφην ἤδη, τὴν νόσον. παρελ-
θὼν ἔν ἁκλῆτῳ, ὅς ἐκ εὐθὺς ἰασάμενος, ἔ-
δ' ἔγω ποιεῖν ἐδ' ἔστιν ἡμῖν, ἐδὲ ταῦτα
ἢ τέχνην ὁρᾷ, ἀλλὰ πάντων πρῶτον
διδασκόμεθα συνορᾷν εἴτε ἰασιμόν ἔστι τὸ νό-
σημα, εἴτε ἀνήκεστον, καὶ ὑπερβληνός τῆς
ἄρας τῆς τέχνης. καὶ πτωχεύοντες, ἦν μὲν εὐμε-
ταχέριστον ἢ, ἐπιχειροῦμεν, καὶ πᾶσαν
σπουδὴν ἐσφειρόμεθα σώσαι τὸ νοσούντα. ἦν δὲ
κεκρανός ἤδη, καὶ νενικημένος τὸ πάθος ἰδὼν-
μεν, ἐδὲ τὴν δόξαν προσεπτόμεθα, νόμον
τινὰ παλαιὸν τῷ προπατόρων τῆς τέχνης ἱα-
τρῶν φυλάττοντες, οἳ φασὶ μὴ δεῖν ἐπιχει-
ρεῖν τοῖς κεκρανμένοις. ἰδὼν ἔν τῳ πατέρα
ἐπὶ ἐντὸς τῆς ἐλπίδος, καὶ τὸ πάθος ἐχ-
ῖν πρὸς τὴν τέχνην ἐπιπολὺ τηρήσας, καὶ ἀκρι-
βῶς ἐξετάσας ἕκαστον, ἐπεχείρην ἤδη, καὶ

triste iudicium, & clamorem, & iram, &
omnino bile plena omnia. Propter haec sa-
ne, opus mihi forte aliquando medica arte
futurum, expectabam.

4. Peregrinatus ergo, & probatissimo-
rum apud exteros medicorum consuetudine,
stum labore multo & studio indefesso usus,
artem perdidici. Redux patrem invenio,
aperite jam furentem, & a patriis medicis
depositum, qui scilicet intima non pervi-
derent, neque accurate satis morbos discer-
nerent. Verum quod decebat facere filium
bonum, neque abdicationis memoriam adhi-
bui, neque dum arcefferer expectavi. Ne-
que enim proprium quidquam ipsius, quod
accusarem habebam; sed aliena illa peccata
erant omnia, atque ut modo dicebam,
morbi. Accedens igitur invocatus, non
statim curavi, neque enim mos est nobis
ita facere, neque ars hoc praecipit, sed
docemur primo omnium considerare, sana-
bilisne sit morbus, an incurabilis, & fines
artis egressus? ac tum, si tractabilis sit,
manum admovemus, & diligentiam adfe-
rimus omnem ad servandum aegrotum. Sin
videamus superasse morbum ac vicisse, o-
mnino non aggredimur, servantes legem
antiquam progenitorum artis medicae, qui
negant manum admovendam his, qui su-
perati jam sint. Videns igitur patrem in-
tra spem, malum artis fines non multum
egressum, observatis & accurate exploratis
omnibus, manum jam admovebam, auda-
cter

a Προθυμία] Προμησία Fl. & L. Sed cum vulgata nostra faciunt J. H. & Cod. P. b Φιλοκρινόντων] Φιλο-
κρ. male Fl.

80. Φιλοκρινόντων] * Διακρινόντων. διακρινόντων ἀφ' ἑαυτοῦ. V.

Φιλοκρινόντων pro φιλοκρινόντων editum erat, errore octo a simili sono sequentis verbi διακρινόντων; quare id mutavi. J. F. R.

80. Φιλοκρινόντων] Conf. infra Phalar. 2. §. 9.

M. de S.

97. Προπατήρ] Non ineptum quidem loquendi ge-

nus, pro auctore, inventore patrem dicere; ab ege-
state tamen protectum, ut iudicat Cl. Casaub. ad A-
then. l. 1. Ἀθηνῶν ἢ οὐ τὸ βέβαιον πάντα, dicens: Non
ha-

ter infundebam medicamentum; multis licet praesentium suspectam dationem habentibus, calumniantibusque curationem, & ad accusandum se parantibus.

5. Aderat etiam noverca metuens ac diffidens, non quod odio me haberet, sed quod metueret, & male illum habere, accurate sciret. Sciebat enim sola omnia, quae semper una, & in convictu quasi morbi esset. Verum enim vero nihil ego deterreri me passus, qui scirem, non futurum ut signa me fallerent, ut ars me proderet, curationem, quo tempore coeperam, urfi: licet consulentibus mihi amicis quibusdam, ne auderem, ne frustratus eventus calumniam mihi quandam induceret majorem, ut qui ulcisci vellem patrem meo dicamento, & memoriam adhiberem eorum, quae ab illo passus essem. In summa, salvus ille mox esse, resipiscere, dignoscere omnia: laudare noverca, & palmam gaudere, quod bene audirem ego, quod ille resipuisset. Hic igitur, testari hoc ipsi possum, neque cunctatus, neque adhibito consiliario, cum audisset ab his, qui adfuerant omnia, solvit abdicationem, filium me sibi de novo adsumsit, servatorem & bene meritum appellans, falsus experimentum se jam certum habere, excusans illa superiora. Id factum exhilaravit quidem multos, qui aderant viri boni, contristavit autem, quibus abdicationis filii

το φάρμακον τεταρτημότως ἐνέχουσιν, καὶ ὅτι πολλοὶ τῶν παρόντων ὑπὸ πλεονὶ τῶν δόσιν, καὶ τῶν ἰατρῶν διέβαλλον, καὶ πρὸς κατηγορίας παρεσκευάζοντο.

Παρήν δὲ καὶ ἡ μητρὶς φοβημένη, καὶ ἀπιστῶσα, ἐπὶ τῶν μισθῶν ἐμὲ, ἀλλὰ τῶν δεικνύναι, καὶ ἀκριβῶς εἶδεναι ποσῶς ἐκείνου ἀφαιρούμενον. ἡπίστατο γὰρ μόνη τὰ πάντα συνῆσα, καὶ ὁμοδίαιτον τῇ νόσῳ. πλὴν ἀλλ' ἐγὼ γε εἶδον ἀποδεικνύσας (ἡπίσταμην γὰρ ἐν ψευδόμενῳ μετὰ τὰ σημεῖα, εἰδὲν ὑποδεικνύσας τὴν τέχνην) ἐκῆγον τῶν ἰατρῶν τὸν ὅτι χερσέως. καὶ τοὶ καὶ μοί τινες τῶν φίλων συνεβόλευον μὴ θρασύνεσθαι, μὴ καὶ ἀφελὴν τινὰ μέλλω ἐνέγκῃ μοι τὸ ἀποτυχεῖν, ὥς ἀμυνόμενον τὸ πατέρα φαρμάκῳ, καὶ ὑποκακῆσαι, ὃν ἐπεπόνθειν ὑπὲρ αὐτοῦ. καὶ τὸ κεφάλαιον, σῶμα μὲν ὅτι εὐδὲς ἦν, καὶ εὐσφρόνις πάλιν, καὶ πάντα διαγίγνωσκον οἱ παρόντες δὲ ἐθαύμαζον, ἐπήν δὲ καὶ ἡ μητρὶς, καὶ φανερὰ πᾶσιν ἦν χαίρουσα, καὶ μοὶ εὐδοκίμῃ, καὶ κείνῳ σωφρονῇ. ἔτος δ' ἔν (μαρτυρεῖν γὰρ αὐτῷ ἔχω) μήτε μελλήσας, μήτε σύμβολόν τινα φεῖ τῶν προσλαβόντων, ἐπειδὴ τὸ πᾶν ἤκουσε τῶν παρόντων, ἔλυε μὲν τὴν ἀποκήρυξιν, υἱὸν δὲ ὡς ὑπαρχῆς ἐποιεῖτό με, σῶτῃρ καὶ εὐεργέτην ἀποκαλῶν, ἀκριβῶς πείραν εἰληφέναι ὁμολογῶν, καὶ φεῖ τῶν ἔμπροσθεν ἐκείνων ἀπολογούμενον. τὴν το γυνόμενον εὐφραίνει μὲν πολλὰς, ὅσαι παρῆσαν χρηστοὶ ἐλύτῃ καὶ ἐκείνης, ὅσαι ἀποκήρυξις υἱῶν, ἡδίων ἀναλήψεως. εἶδον γὰρ τότε ἐν πάντας ὁμοίως ἡδον.

ε' Ἐχέων] Ἐχέων male f. sola. d Δι] Sic cum reliquis etiam f. Fl. H. Δι rectius marg. A1W. e Μαλίστας] Μαλίστας Edd. priores, de mta S. f Εὐφραίνει f] Et sic habere f. Fl. cum H. notat M. du S.

habent Graeci cum omni sua copia, quomodo autem forem Graece dicant; & ideo modo patrem libri dicunt, modo aliter. &c. f. F. R.

98. O' φασ] Hippocrat. πρὸς τέχνην. A. V.

3. Ἐκείνῳ] Videtur aliquid excidisse: aut qui fit, quae so, ut haec vox in singulari numero legatur? M. du S.

Ἐκείνῳ] Videtur Solan. ἔκαστον masc. gen. accepisse.

Sed non est, & recte se habet.

9. Τῶν μισθῶν] Usitatus τῶν μισθῶν; sed uti tum subaudatur ἵμας, ita jam intellige ἱμα.

23. Δι] An Δι?

27. Μαλίστας] In plerisque Edd. μαλίστας unico λ. ut & in f. c. 18. & apud Xenoph. Cyrop. I. 41. 5. (Sed emendare jubet Steph.) At alibi saepius & rectius μάλλιν duplici λ. ut Gal. a. c. 9.

X 2

f. F. R.

f. F. R.

M. du S.

M. du S.

M. du S.

M. du S.

M. du S.

51. Καὶ

ἡδομένους τὰ πρᾶγματι, ἀλλ' εὐθὺς τῷ
 καὶ χρᾶν τρεπομένην, καὶ βλέμμα τετραγ-
 μνον, καὶ πρὸς ὅσον ὀργισμένον, οἷον ἐκ
 φθόνου καὶ μίσους γίγνεται. ἡμεῖς μὲν οὖν, ὥς 40
 τὸ εἶδος, ἐν εὐφροσύναις καὶ θυμηδαῖς ἤμεν,
 ἀλλήλους ἀπειληφότες.

Ἡ μητρὶς δὲ μὲν μικρὸν εὐθὺς νοσεῖν ἤρ-
 ξατο, νόσον, ὃ ἄνδρες δικασταί, χαλεπὴν
 καὶ πᾶσι λόγον. δεχόμενον γὰρ εὐθὺς τὸ δεινόν 45
 παρεφύλαξα· ἐγὼ δ' ἀπλὴν, ἐδ' ὅτι πό-
 λαιον τ' ἡμῶν τὸ εἶδος, ἀλλὰ τι πα-
 λαιὸν ὑποκινῶν ἐν τῇ ψυχῇ κακὸν ἀπέρ-
 ρηξε, καὶ ἐς τὸ φανερὸν ἐξενίκησε. πολλὰ
 μὲν οὖν καὶ ἄλλα ἡμῖν ὅτι σημεῖα τ' ἀνάτως 50
 μεμνημένων. ἐν δὲ ἐκείνῳ καὶ τὸν ὅτι τ' γυ-
 ναικὸς ταύτης παρεφύλαξα· πρὸς μὲν γὰρ
 τῆς ἄλλης, ἡμερωτέρη καὶ πρᾶξι ὅτι, καὶ
 παρόντων, εἰρήνην ἀγὰρ ἡ νόσος· ἀν δὲ τινα
 ἰατρὸν ἴδῃ, καὶ τὴν ἀκρόσιν μόνον, κατ' 55
 ἐκείνης μάλιστα παροξύνει· ὅθεν καὶ αὐτὸ
 τῷτο, τῷ πονήρῳ καὶ ἀνηκέστῳ ἔχειν ὅτι
 τεκμήριον. ταῦθ' ὁρῶν, ἐγὼ μὲν ἠνιώμην, καὶ

tur tunc non aequaliter omnes delectari ne-
 gotio, sed statim cujusdam & versum co-
 lorem, & conturbatum visum, & vultum
 iratum, quale quid ex invidia & odio so-
 let fieri. Nos igitur, ut facile est ad exi-
 stimandum, in iucunditate & animi oblecta-
 tione esse, qui recepissimus alter alterum.

6. Noverca autem paullo post statim ac-
 grotare coepit, morbum, judices, diffici-
 lem & irrationabilem; incipiens enim sta-
 tim malum observavi. Neque enim sim-
 plex, aut innatans modo furoris species;
 sed antiquum aliquod desidens in animo
 malum ruptis quasi vinculis evicit in pu-
 blicum. Sunt quidem alia quoque signa
 nobis multa sine spe sanationis furentium:
 unum autem illud novum hac in muliere
 observavi. Etenim ad reliquos mitior est
 & mansueta, praesentibus iis, inducias agit
 morbus: at si quem medicum videat, &
 hoc solum nomen audiat, ad illud maxime
 exacerbatur: quod quidem ipsum quam
 male illa habeat & insanabiliter, est in-
 dicium. Haec videns aegre tuli equi-
 dem,

a Παρεφύλαξα] Hanc Edd. lectionem firmat Cod. P. Παρεφύλαξα enim male Fl. b Ἐξενίκησε] Constan-
 tem hanc esse lectionem notat M. du S. c Καὶ τὸν] Ita restitutum ex P. Καὶ enim Edd. aeque ac Ex.

45. Παράλογον] Παράλογον λέγουσιν ἁρσενικοῦς οἱ τ' ἄλ-
 λαι, καὶ μάλιστα Θουκυδίδης, τὸ παράλογον, καὶ ὃ οὐκ ἂν
 τις προσδοκᾷ. οὐκ τὸ πολέμου τ' παράλογον, καὶ ὅτι

ἔχοντο πολλὰ παράλογα. Ὁ δὲ λόγος δὲ τὸ ἀνελπιστὸς
 λόγος ἐστὶν κατὰ προσδοκίαν. V.

51. Καὶ τὸν] Ita L. uti conjeceram. In reliquis κοι-
 νῶν. M. du S.

55. Καὶ τοῦτ' ἀκούσιν μόνον] Et hanc esse constan-
 tem Editt. lectionem collatio Solani indicat, nec im-
 merito id investigavit; conjicias enim τοῦτον pro τῷ-
 το legendum; ut ad medicum referatur; nam si neu-
 tro genere effertur, nimis multa videntur relinqui in-
 telligenda, licet analogae exempla non desint, ut su-
 pra *Prometh.* T. I. §. 4. f. καὶ ἀχρὶς αὐτῷ σοφιστικῶν, οἷος
 αὐτῷ, & similia; verum sic a visu ad auditum trans-
 ire infuetum videtur: at si τοῦτον legam, nondum mi-
 hi satisfacio tamen; quia sic sermo redditur ambi-
 guus; nam nescias fere, utrum illud μόνον tum quo-
 que mascul. gen. sit accipiendum, an adverbialiter;
 ubi mascul. genere acceperis, significabit, si audieris
 medicum, qui solus loquitur, aliis tacentibus. At hoc
 absurdum hic est, ideoque adverbium erit μόνον, &
 tantummodo significabit Luciano, qui de ambiguitate
 non cogitavit. Cic. ad Fam. XII. 27. scribeas. Quod

si, ut es, cessabis, relinquit intelligendum, ut es ces-
 sator, Sallust. Jug. 66. 2. Igitur Vagenes, quo Mutil-
 lus praesidium imposuerat. i. e. in quod oppidum Va-
 genium.

56. Ὅτι ἐστὶν αὐτὸ τοῦτο] Ecce tria pronomina con-
 juncta; quod non insolens est Graecis. Sic fere *Ael.*
V. H. II. 13. ante med. τὰ δὲ αὐτὰ ταῦτα. Et *Aristot.*
de Gen. animal. III. 6. pr. Τὸ δὲ αὐτὸ τοῦτο ποῖον
 Quem supra credo in Dial. *Hermot.* jam ad partes vo-
 cavimus.

59. Ἀξίαν εἶπαι] Ut multa hic sunt oblique, ambi-
 gue, figurate denique in novercam dicta, quae ser-
 vare in conversione nostra studuimus: ita hic insignis
 est ambiguitas. Potest enim illud ἀξίαν εἶπαι varie
 accipi, merebatur, digna erat, quae in furorem ex
 invidia incideret. At privignus videri vult dicere,
 illam misericordia sua dignam sibi visam.

7. M. G. Ἀξίαν εἶπαι] Privignum id velle dicere, vel saltem
 videri velle, novercam esse dignam, cujus cum mi-
 se-

dem ; & miseratus sum feminam , quod merebatur , praeter fas infortunatam.

7. At pater prae imperitia , qui neque principia mali , quod eam tenet , neque caussam , neque modum novit , curare illam iussit , atque idem infundere ei medicamentum : putavit enim unum esse furoris genus , morbum unum , infirmitatem eandem , quae similem curationem reciperet. Cum vero , quod verissimum est , negotium fieri posse ut fervetur mulier , cum superari eam a morbo fateor ; indignatur , irascitur , me ultro ait subtrahere me , & mulierem prodere ; ob artis imbecillitatem me accusat. Atque usu illi venit , quod solet dolentibus : irascuntur enim omnes his , qui libere vera illis dicunt. Verum ego , quantum potuero , caussam apud illum dicam , & pro me , & pro arte.

8. Ac primum a lege incipiam , ex qua abdicare me vult , ut sciat , non jam

ἡ γυναῖκα ἡ ἄκτυρα ἡ ἀξίαν ἔσσαν , καὶ ὁμοῦ τὸ προσήκον δυστυχῆσαν.

Ὁ πατήρ δὲ ὑπὸ ἰδιωτείας (ὡς γὰρ οἶδεν ἔτε δόχην τῷ κατέχοντι κακῷ, ἔτε ἡ αἰτίαν, ἔτε τὸ μέτρον τῷ πάθει, ἐκείλευν ἰᾶσθαι, καὶ τὸ ὅμοιον ἐγγχείναι φάρμακον. ὅτι το γὰρ ἐν εἶναι μανίας εἶδος, καὶ μίαν ἡ νόσον, καὶ τὰ ῥώσθημα ταυτόν, καὶ τὰ ἰατρὰ πλησίαν ἡ θεραπεῖαν δεχόμενον. ἐπεὶ δὲ, ὅτι ἀληθές ἐστιν, ἀδύνατον εἶναι φημι σώζεσθαι ἡ γυναῖκα, καὶ ἡ ἡττάσθαι ὑπὸ τῶ νόσῳ ὁμοῦλογῶ, ἀγανακτεῖ, καὶ ὀργίζεται, καὶ φησὶν ἐκόντα καθυφίεσθαι, καὶ προσιδόναι ἡ ἀνθρώπων, ἐγκαλῶν ἐμοὶ ἡ ἀδένειαν ἡ τέχνης. καὶ ἡ πᾶσι μὲν σύνθετος τοῖς λυπημένοις ὀργίζοντι γὰρ ἅπαντες τοῖς μὲν παρρησίας ἡ ἀλήθειαν λέγουσι. πλὴν ἔγωγε ὡς ἀν οἶός τε ὢ, δικαιολογήσομαι πρὸς αὐτόν, καὶ ὑπὲρ ἑμαυτοῦ, καὶ τῆ τέχνης.

Καὶ πρῶτόν γε ἀπὸ τῷ νόμῳ ἄρξομαι, καθ' ὃν ἔτός με ἀποκηρύξαι βάλει, ἢ εἰδὲν

ἡ Ὀκτυρα] Ὀκτυρ. L. e Ἀξίαν ἔσσαν] Ἀξιοῦσαν marg. A. W. f Ὀκτε] Ὀκτε Fl. g Ἠττάσθαι] Sic f. Fl. H. P. &c. Ἠττῶσαι L. h Πάχην] Ita P. cum Edd. plerisque. Πάχην Fl.

79. Καὶ ὡς ἔτ' ὃ μὴ ἀποκηρύξαι βούλεται] Ἐστῆναι αὐτῷ, ὡς πρῶτος δὲ ὁ λόγος τῷ νόμῳ ἐπιχειρεῖ. εἰ δὲ

δύναται μὴ δικαῖ τὰς νόμους δις ἀποκηρύσσεται ἡ νόμος. V.

sercat , adparet ex c. 2. ubi ait: ἄχθομαι — ἐπὶ τῇ μητρὶ χαλεπῶς ἔχουσιν χρηστὴν ἡ ἡ. J. F. R.

74. Ὀργίζεται — μὲν παρρησίας] Ubi narrasset Abdicatus , quemadmodum a patre novercam furentem sanare iussus , ex certissimis signis collegerit , se ei mederi non posse ; tum quemadmodum id patri suo , homini rudi , persuadere non potuerit ; denique quemadmodum pater eum criminatus sit , quasi se consulto huic rei subtraheret , ac imbecillitatem artis objecerit : at se illa omnia dare dolori , quo pater tum correptus fuerit : Ὀργίζεται γὰρ ἡ γυνὴ ἀπαιεῖς , pergit , τοῖς μὲν παρρησίας ἀλήθειαν λέγουσι. πλὴν ἔγωγε ὡς ἀν οἶός τε ὢ, δικαιολογήσομαι πρὸς αὐτόν, καὶ ὑπὲρ ἑμαυτοῦ, καὶ τῆ τέχνης. Omnes nimirum (quotquot scilicet istiusmodi calamitate obruuntur) irascuntur iis , qui sine circumspiciendi fidenti animo dicunt id quod res est. Ego vero , quantum potero , causam ad eum agam , & pro me ipso , & pro arte mea. Si & mihi μὲν παρρησίας de hoc loco sententiam ferre licet , non dubitare ajo , quin hic sit laetitia magna an parva. Etenim nihil in praecedentibus de minis patris , se filium suum secundum abdi-

caturum minantis , (ex quo tamen tota , quae sequitur , disputatio oritur , & ob quod integrum hoc opusculum scriptum est) continuo autem filius causam dicere incipit ante , quam id , unde causa nata est , expositum est. Quis tam ἀσύνθετος & praeter decorum desultoria ab Luciano , artificiosissimo scriptore , credat esse profecta ? Adverte animum , Lector , & necum deplorabis politicissimi hujus opusculi vulnus haud sanabile , nisi ab integriori codice.

75. Ὀργίζεται γὰρ] Ego vero nihil hic vulneris video. Satis edoctus lector ipso argumento proposito , & , si dubitat , ex his , quae statim sequuntur , rem totam discit : satis iudices ex patris accusatione , qua de re agatur , intellexere ; nec possunt ullo modo ignorare , si paucissima post haec verba audiant.

75. Οἷς τὴν ἡ] Jubet Solanus in marg. conscribi Pro-meth. c. 3. Sed vide jam T. I. Prom. §. 4. f. ubi αἷος αὖ quidem occurrit ; verum aliter constructum ; qualis constructio tamen satis illustrabitur ex iis quae modo c. proximo , ad verba καὶ τοῦτ' ἀκούσθαι μένω, diximus.

δὴ γὰρ ὅμοιαν ἔσται αὐτῷ νῦν τε καὶ πρό-
τερον ἢ ἐξουσίαν. ὃ γὰρ ἅπασιν, ὃ πάτερ,
ὃ νομοθέτης, ὃ δὲ πάντας υἱέας ὃδὲ ὁσάνκ
ἀν ἐθέλωσιν ἀποκηρύττειν συγκεχώρηκεν, ὃδ'
ὅτι πάσαις αἰτίαις, ἀλλ' ὥσπερ τοῖς πα-
τράσι τὰ τηλικαῦτα ὀργίζεσθαι ἐφῆκεν, ἔτι
καὶ τὰ παῖδας πρὸνόησαν, ὥς μὴ ἀδίκως αὐ-
τὸ πάσχοι. καὶ ἂν τὸ τοῦτο οὐκ ἐλευθέραν
ἐφη γίνεσθαι, ὃδ' ἀκριβοῦς τιμωρίαν,
ἀλλ' εἰς δικαστήριον ἐκάλεσε, καὶ δοκιμασ-
τὰς ἐκάλεσε, τὰς μὲν πρὸς ὀργὴν, μὲν δὲ
βολὴν τὸ δίκαιον κρινέοντας. ἡ δὲ γὰρ πολλὰς
πολλάκις ἀλόγους αἰτίας ὀργῆς παριστα-
μύνας, καὶ τὴν μὲν ψευδεὶς τινὶ ἀξιο-
πρεπόμενον, τὴν δὲ οἰκῆτι πιστεύουσαν ἢ γυναικί
ἐχθρῶ ἔκην ἡγήτο ἀδίκαστον γίνεσθαι τοῦ
παύματος, ὃδ' ἐξ ἐρήμης τὰς παῖδας εὐδὺς
ἐλίσκεσθαι, ἀλλὰ καὶ ὕδαρ ἐνχεῖται, καὶ
λόγῳ ἀποδίδωσι, καὶ ἀνεξέταστον ὅδεν κα-
ταλείπει.]

Ἐπεὶ τοίνυν ἔστι καὶ τῇ μὲν ἐγκαλεῖν
μόνῃ ὁ πατὴρ κύριος, τῇ κρίναι δὲ εἰ εὐ-
λογα αἰτιάται, ὑμεῖς οἱ δικάζοντες. αὐτὸ
μὲν ὅ μοι ὅπιφερὲς, καὶ ὅ ἐφ' ὃ νῦν ἀγανα-
κτεῖ, μηδέπω σκοπεῖτε πρότερον δ' ἐκείνο
ἐξετάσατε, εἰ ἔτι δοτέον ἀποκηρύττειν αὐτῷ
ἅπαξ ἀποκηρύξαντι, καὶ χρησαμύνῃ τῇ
ᾧ τὸ νόμον ἐξουσία, καὶ ἀποπληρώσαντι τὸ

similem esse sibi ut prius potestatem.
Neque enim, Pater, omnibus, neque omnes
filios, neque quoties voluerint, abdicare le-
gislator permittit, neque omnibus de causis.
Sed quemadmodum patribus sic irasci per-
misit, ita etiam filiis, ne injuste hoc patian-
tur, prospexit. Ac propterea non liberam esse
dixit, neque sine iudicio poenam, sed ad
tribunal eos vocavit, & aestimatores federe
iussit, neque irate, neque calumniose quid
iustum sit iudicatu-
ros. Norat enim multis
saepe irrationabiles irae causas esse, & al-
ium mendaci cuidam calumniae fidem ha-
bere, alium servo credere aut mulierculae
inimicae. Quare voluit non sine iudicio
hoc negotium transigi, neque inauditos fi-
lios statim damnari, sed aqua illis quoque
infunditur, & ratio redditur, & nihil non
examinatum relinquitur.

9. Quandoquidem igitur licet; & accu-
sationem solam in potestate habet pater, ju-
dici-um autem, an cum ratione accuset,
vestrum est, iudices: ipsum quidem quod
mihi objicit, & de quo nunc indignatur;
nondum considerate: prius vero illud ex-
quirite, sitne concedendum illi abdicare,
qui semel jam abdicavit, & potestate legis
usus

• a Kai] Id adesse etiam in Fl. f. & H. notat M. d. S. qui eandem constantiam in duobus versibus sequent.
quoque observat. b Ἐφ' ὃ] Ἐφ' ὃ Ex. Fl. At vulgatam Edd. lect. firmat Cod. P. c Kai] Deerat in Ald.
Sed adscriptum margini. In aliis autem Edd. aderat.

98. Καὶ ἀνεξέταστον ὅδεν καταλείπει.] Ὅρα πῶς δ' ἐν-
ταῦθα λέγει τὸ ἴδιον τῷ ἀπὸ γνώμης σοκασμοῦ ὑπερφαι-
ν, καὶ ὅτι πρὸς τὴν σοκαστικὴν τὴν κατηγορίαν πρὸταστον εἰ

σοκαστικὴν τὴν ἀπὸ λόγων ποιεῖται, ἀλλὰ τοιαύτην πύχνην,
καὶ πρὸς τὴν ταύτης ἀπάντησιν. V.

85. Τὰ τηλικαῦτα ὀργίζεσθαι] Conf. supra T. I. Pro-
positio. §. 9. f. ubi sic restituit cum Solano, Hemsterhu-
sius. Confer & huius Abdic. c. 1. & 3. f. E. R.

97. Ὑδαρ ἐνχεῖται.] Jubeat Solan. in marg. conferri
infra Δικαστ. c. 15. ubi, ἐν δὲ τῷ ὕδαρ ἐνχεῖται, quod ibid.
e. seq. iterum occurrit; sed potius videas T. I. Piseae.
c. 24. Ibi quoque commentatores tradentes aquas veteres
usos ad dimetiendum tempus, ut nos hodie arena.
Sed & oratores ad clepsydram dixisse, ne orationem

diutius extraherent, & alteri parti etiam spatium ad
causam dicendam concederetur, dictum alio loco e-
iusdem Dialogi vel proximi. Rursum autem idem
occurrit c. 28. Pise. ἐνχεῖται τῷ ἀπὸ λόγων ὕδαρ, aliisque
locis c. 24. Pise. indicatis. f. E. R.

98. Λόγῳ ἀποδίδωμι] Vide de hac phrasi Cl. Duk-
ker. ad Thucyd. III. c. 109. p. 234. Quem admonen-
te Cl. Hemsterhusio, consului, vidique eum & λόγῳ
& λόγους δίδωμι, dici, probare hoc Luciani aliorumque

usus est, illudque patrium imperium explevit, deinde vero rursus recepit, abdicationemque rescidit. Equidem injustissimum esse tale quid ajo, infinitas sic fieri filiorum poenas, & condemnationes multas, & metum perpetuum, & legem nunc quidem adjuvare iras, paullo post autem solvi, & rursus aequae valere, atque omnino sursum deorsum jura verti, prout quoque tempore videatur patribus. Sed primo quidem aequum est permittere aliquid, & in partem indignationis venire, & puniendi potestatem tribuere ei, qui genuit. Cum vero semel consumserit potestatem, cum lege abusus fuerit, cum expleverit iram, deinde post haec receperit, bonum esse contra priorem sententiam persuasus: in his jam necessario manendum, nec transiliendum, neque mutandum consilium, neque iudicium retractandum. Utrum enim filius malus, an bonus futurus esset, signo dignosci nullo poterat: ac propterea indignos familia reprobare concessum est iis, qui tum cum ignorarent, aluere.

10. Ubi vero non necessitate quadam, sed libera potestate pro se aliquis quem probavit, recepit; quomodo jam mutare sententiam potest, aut quis legis usus ei reli-

παιρικήν ταύτην δυνατείαν εἴτ' αὖθις ἀναλαβόντι, καὶ λύσαντι τὴν ἀποκήρυξιν. ἐγὼ μὲν γὰρ ἀδικώτατον εἶναι Φημι τὸ τοῦτο, ἀπεράντως γενέσθαι καὶ τῶν παίδων τὰς τιμωρίας, καὶ πολλὰς τὰς καταδικάς, καὶ τὸ φόβον αἰδίων, καὶ τὸν νόμον ἄρτι μὲν συνοργίζεσθαι, μετὰ μικρὸν δὲ λύεσθαι, καὶ πάλιν ὁμοίως ἰσχυρὸν εἶναι, καὶ ὅλως, ἀνω καὶ κάτω στρέφειν τὰ δίκαια, πρὸς τὸ ὅτι καὶ ὁ δόκων τοῖς πατράσιν. ἀλλὰ τὸ μὲν πρῶτον ἀξίον εἶναι, καὶ ἀναγκάσειν συναγαγεῖν, καὶ κύριον τὴν τιμωρίαν ποιεῖν τὴν γεγεννηκότα. ἢ δ' ἀπαξ ἀναλῶσι τὴν ἐξουσίαν, καὶ καταχρήσιν τὰ νόμῳ, καὶ ἐμπλησθῇ τὸ ὄργη, εἴτα, μετὰ ταῦτα ἀναλάβη, χρηστὸν εἶναι μέλαπνοδούς, ὅτι τῶν ἀνάγκη μὲν μένειν, καὶ μηκέτι μέλαπνοδῶν, μηδὲ μεταβλητέων, μηδὲ μέλαποειν τὴν κρίσιν. τὸ μὲν γὰρ τὸ γεννηθέντα ποιεῖν ἢ χρηστὸν ἀποδείξαι, ὅθεν, οἶμαι, γνώριμα ἢ. καὶ ἀλλὰ τὸ τοῦ ἀναξίως τὸ γένος ποιεῖν, οὐκ οὐκ εἶναι συγκαχώρητον, τοῖς ὅτι ἡγεῖν ἀναθροφαιμόνους.

Ὅταν δὲ μὴ κατ' ἀνάγκην, ἀλλ' ὑπ' ἐξουσίας αὐτὸς τις ὑπ' ἐκείνῳ καὶ δοκιμάσας ἀναλάβη, τίς ἐτι μηχανῇ μέλαβαν γλίσσαι, ἢ τίς ἐτι χρήσις ὑπολοιπῆς τῆς

d' Ovi] Pell. An non melius ὅτι? e' Ἰφ' αὐτοῦ] Sic praeter alias etiam J. Fl. H. P.

que testimoniis. Plurali etiam Lucianum uti in Revivisc.

4. Ἐφ' ὅ] Hoc praefendum esse alteri lectioni, quae Ἰφ' exhibet, vix probatione indiget, ἀναγκάσει enim, vel ἀναθροφάσει rectius dici, satis multis ostendit Cl. Jeph. ad Nigr. T. I. c. 7. p. 45. Quamquam & ἐφ' αὐτῷ recte dicitur, ut ibid. probat Cl. Hemsterb.

30. Ὅτι] Probarem Pelletii conjecturam, si ab alio ejus libri margini adscriptam; modo aliud verbum adesset, quod sensum illum exhiberet, quem Erasmus verisimiliter procudit, nimirum: quos cum educabant, cujusmodi essent futuri, nesciebant. Ac tum ὅ, si separatim scriberem; sed nihil est opus; sensus enim vulgatus est satis commodus, ut versio Gesneriana indicat.

34. Μηχανῇ μέλαβαν] Id est: πρὸς τὸ μέλαβαν

λεσθαι. vel ὡς, ut in Dial. mort. Mercur. & Charontis, κερὶ ὧς ἐπιπλάσσει τὸ συναφίδον τὰ ἀνιγνῆτα. Amat autem & nos nudos ejusmodi infinitivos. Sic Clom. Alex. Strom. L. IV. p. 474. Καὶ μὲν ἐν κοτύλῃ, καὶ ἐν αἰνῷ ἀναψίσσασθαι. — i. e. oleum ad unguendum. & Aristoph. Plut. 556. καταλαύειν μηδὲ ταφῆναι. i. e. πρὸς τὸ ταφῆναι. non relinquet unde sepeliatur. Long. Paest. I. p. 14. f. Τοῦτο καὶ ἴσους Δάφνῳ, χρῆσθαι καταφορᾷ ὀχημάτων τράχη, ubi χρῆσθαι est, quod vel quia nitetur, adeoque paullo aliter quam apud Nostrum. Sed cum Nostro idem Longus I. 18. δῖμα τὰν τεμνῶν ὑποδήματα. Alciph. I. Ep. 9. f. ἐπὶ ἀδίδι, οἱ ἐπὶ τῷ σφίτι καὶ κέρδι κερδαίνειν — ἰμφοροῦν ὕβρις. Sed elliptice etiam in Novo Foedere perscrpe, ut Evan. Luc. 2. vers. 3. ἐπαύοντο πάντες ἀπογνῶσθαι. At haec tironum gratia.

νόμος; Φαίη γὰρ ἂν πρὸς σέ ὁ νομοθέτης, εἰ
 ποιητὴς ἔτ' ἦν, καὶ τῷ ἀποκηρυχθῆναι ἄ-
 ξι^α, τί παθὼν ἀνεκάλεις; τί δ' αὖθις ἐ-
 πανηγεις ἐς τὴν οἰκίαν; τί δ' ἔλυσες τὸν νόμον;
 ἐλευθέρ^ω γὰρ ἦσθα, καὶ τῷ μὴ ποιεῖν ταῦ-
 τα κύρι^{ος}. ὃ γὰρ δὴ ἐντροφᾶν σοι δοτέον τοῖς
 νόμοις, ὃ δὲ πρὸς τὰς σὰς μέλας^α ἀνά-
 γεσθαι τὰ δικαστήρια, ὃ δ' ἄρτι μὲν λύε-
 σθαι, ἄρτι δὲ κυρίου εἶναι τῶν νόμων, καὶ
 τῶν δικαστῶν καθῆσθαι μάρτυρας^α μᾶλλον^α
 δὲ ὑπὲρ τὰς τῶν σοὶ δοκούντων ὅτε μὲν κο-
 λάζοντας, ὅτε δὲ^β ἀφ' ἑλπίδας, ὁπό-
 ται σοι δοκῇ. ἅπαξ^α γέννηκας, ἅπαξ^α
 ἀνατέτροφας, ἅπαξ^α καὶ τὸ ἀποκηρύττειν ἀν-
 τί τούτων ἔχεις, καὶ τότε, ἢν δικαίως αὖ-
 τὸ ποιεῖν δοκῇ^α. τὸ δ' ἅπαντον τούτο, καὶ
 αἰδίων, καὶ πολὺν, καὶ ῥαδιον, μείζον ἢ δὴ τὸ
 πατρικὴς ὅτιν ἐξουσίας.

Μὴ δὲ, πρὸς Διὸς, ὦ ἄνδρες δικασταί,
 συγχωρήσῃτε αὐτῷ, ἐκείσιν πλὴν ἀνάληψιν^α
 πεποιθῶν, καὶ λύσαντι^α καὶ γινώσκιν τῷ πά-
 λαι δικαστηρίῳ, καὶ ἀκυρώσαντι^α τὴν ὀργήν, αὖ-
 ρις ὅτι^α καὶ αὐτῷ τιμωρίαν ἀνακαλεῖν, καὶ
 ὅτι^α καὶ ἐξουσίαν τὴν πατρικὴν ἀνατρέχειν, ἥς
 ἐξωρ^ω ἦδη, καὶ ἑωλ^ω ἡ προθεσμία, καὶ
 μόνον τούτῳ ἀκυρ^ω, καὶ^α προδεδαπανημέ-
 νῃ. ὁρᾶτε γὰρ ὅτι καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις δικα-

tus est? Dixerit enim ad te legislator: Si
 malus hic fuit & abdicari dignus, quid tibi
 in mentem venit ut revocares; quid rursus re-
 duxisti in domum? quid legem restidisti? li-
 ber enim eras, integrum tibi erat hoc non fa-
 cere. Neque enim concedendum tibi est, ut
 ad animi tui libidinem utaris legibus, neque
 ad tuas inconstantias circumagas judicia; ne-
 que ut nunc abrogeniur, nunc valeant leges;
 & iudices sedeant testes, vel ministri potius,
 eorum, quae tibi placent, nunc punientes,
 nunc reconcilians, prout tibi visum fuerit.
 Semel genuisti, aluisti semel, semel etiam ab-
 dicandi pro his potestatem habes, idque tum,
 si juxta illud videaris facere. Illud autem in-
 desinenter facere & perpetuo, & saepe, & se-
 mper, majus jam est potestate patria.

11. Nolite sane, obsecro, iudices, con-
 cedere illi, postquam sponte receptionem
 fecit, & superioris iudicii cognitionem
 reddidit irritam, & iram suam retractavit,
 ut ad eandem rursus poenam me revocet,
 ad patriam potestatem recurat, cujus jam
 tempus illi praeteriit, & olim dies elapsus
 est, quaeque illo solo aetna vim suam ami-
 sit & consumpta est. Videtis quodam mo-
 do

^a Ἀνάγειναι] Συνάγειναι marg. ^{Δ1}. ^b Διαλλάττοντας] Sic quoque habere Fl. H. & S. notat Solanus. Ha-
 bent & J. P. Fr. nec dubito quin reliquae. ^c Γενίμηναι] Recte sic P. S. Γενίμηναι J. Ald. H. Fl. ^d Τότε] Hanc esse constantem lectionem observat M. du S. ^e Προδεδωπημένῃ] Sic dedi ex marg. ^{Δ1W}. Προδεδωπ.
 enim Edd. priores.

47. Διαλλάττοντας] Cum nihil variant Edd. quid
 opus est hoc addere? Nam silentium ibi satis loquitur.
 i. e. ubi nihil notamus, id indicio est, eas convenire.
 Verum solet Solanus noster sic observare consensum,
 quando suspicatur aliter posse legi; an igitur,
 quia id olim vertebatur absolventes, aliud verbum
 maluit? quum cum status permutationem notet,
 dices etiam immunitatem a poena significare, ubi
 poenae opponitur. At qui status permutationem
 subit, ille ἀλλάττει, ille mutat conditionem; adeoque
 ibi forsitan difficultatem vidit Solanus noster, quum
 Lucianus hic transitive uti hoc verbo videatur, si
 pro absolvere aliquem usus est, id quod sententiae ad-
 prime conveniret, meliusque responderet praemisso

λύσθαι τοὺς νόμους; nam si reconciliare significet, in
 eo dicas non esse legum dissolutionem. supra quidem
 differre significat, T. I. Prometh. c. 1. p. 25. Ubi vid.
 notam Lamberti Bos. Immo plurimum conciliare
 notat, vid. Thucyd. VI. c. 47. Aristoph. Vesp. 1385.
 & alibi frequenter hoc significatu apud utrumque:
 quare & hic sic accipere licebit, cum Cl. Gessero, co-
 que magis, quod non respiciatur ad omnem legum
 dissolutionem, sed ad hunc abdicationis casum, ac
 ἀλλάττειν, reconciliationem cum filio, ut ipse indi-
 cat cap. sequente. Cumque illa ἀλλάττειν aboleat pri-
 stinum abdicationis decretum, recte quoque sic re-
 spondet τῷ λύσει τοὺς νόμους, dissolvit enim quod ante
 statutum erat. Interim & liberare, absolvere, non
 esset incongruum; nam sic mox c. 14. τὸν δυνά-
 μιν

do in aliis etiam judiciis, ut a iudicibus sortitione lectis, si quis injustum factum putet iudicium, permittat lex ad aliud provocare & abire tribunal: sin aliqui ultro de iudicibus convenerint, & delectis a se permiserint arbitrium, non. jam permittat. Quibus enim initio licebat non stare, hos si quis sua sponte legerit, iustum est, eorum illum cognitione contentum esse. Ita sane tu etiam, quem licebat non iterum recipere, si indignus genere tuo videbatur; hunc si, bonum arbitratus esse, denuo recepisti, non jam poteris abdicare. Non enim dignum esse, qui ista denuo a te patitur, tu ipse testatus, & bonum jam esse confessus es. Quare receptionem poenitentiae non jam subjectam, ratam conciliationem esse convenit, post multum adeo iudicium, & duo tribunalia, unum prius illud, quo me eiecisti, alterum tuum ipsius, cum mutato consilio irritum prius illud fecisti. Cum priora decreta rescindis, firmas quae post ea deliberaisti. Mane ergo in ultimis, tuere iudicium tuum: patrem te esse oportet; ita enim ipsi tibi placuit, hoc probasti, hoc sanxisti.

12. Equidem neque, si non natura essem filius, sed adoptatum me abdicare velles, licere tibi putarem. Quod enim omnino non facere licebat, illud, ubi semel

τηρίοις, ὡς ἀπὸ μὲν τῆς κλήσεως λαχόντων δικαστῶν, ἢν τις ἀδίκον οἴηται γεγενησθῆναι τὴν κρίσιν, δίδωσιν ὁ νόμος ἐς ἕτερον ἐφεῖναι δικαστήριον. ἢν δὲ τινες ἐκόντες αὐτοῖς συνθῶν δικαστὰς, καὶ προελομένοι ὅτι τρέψωσι διαταγὰς, οὐκ ἔτι. οἷς γὰρ ἔξῃν μηδὲ τὴν δέχσιν ἐμμένειν, εἰ τῆς τις αὐθαίρετος εἴλητος, ὅς ἐργεῖν ὅτι δίκαιον τοῖς ἐγνωσμένοις. ἔτα δὲ καὶ σὺ, ὃν ἔξῃν μηκέτι ἀναλαμβάνειν, εἰ μὴ ἀν' αἵματος ἐδόκη τῷ γένει, τῷτον εἰ χρηστὸν ἡγησάμενος εἶναι πάλιν ἀνεῖληφας, οὐκ ἔτ' ἀποκηρύττειν ἔξεις. ὅτι γὰρ οὐκ αἵματος αὐτοῖς παθεῖν ταῦτα, ὑπ' αὐτῶν σὲ μεμαρτύρηται, καὶ χρηστὸς ἦδη ἀναμολόγηται. ἀμετανόητον ἔν τ' ἀνάληψιν, καὶ ἀλλοτρίαν βέβαιον εἶναι προσήκει, μὴ κρίσιν ἔτω πολλήν, καὶ δύο δικαστήρια, ἐν μὲν τὸ πρῶτον, ἐφ' ᾧ παρητήσω, δεύτερον δὲ τὸ σὸν, ὅτε μελεθελεύσω, καὶ ἀνάδασθαι ἐποίησας τὰ πρότερον ἐγνωσμένα λύσας, βεβαιοῖς τὰ μετ' ἐκεῖνα βεβελευμένα. μένει τοίνυν ὅτι τῆς τελευταίων, καὶ φύλαττε τὴν σαυτὴ κρίσιν πατέρα σε εἶναι δεῖ. τῷτο γὰρ ἔδοξέ σοι, τῷτο ἐδοκίμασας, τῷτο ἐκύρωσας. Ἐγὼ μὲν εἰ μὴ φύσις παῖς ἦν, θέμενος δὲ, ἀποκηρύττειν ἠθέλες, ἐξῆναι ἀν σοὶ νόμον. ὃ γὰρ τὴν δέχσιν μὴ ποιεῖν δυνατόν

f. Τούτους] Ita Ald. J. H. Fl. P. Τούτους P. g. Ἀνέληφας] Ἀνέληφας male J. Ald. Fl. H. Bz. Correxist S. h. Παρητήσω] Sic beae J. Ald. P. H. Παρητήσω male Fl. i. Μη] Deceat in Edd. Excepta J. Addidit etiam marg. AtW.

ἀπὸ πολλῶν, tantis malis solutus significat. Pro effugere, praeterire, media forma *Arciaens Cappadox* L. I. Περὶ διαρκείας ἔχον παθῶν, c. 10. fin. Εἰ γὰρ τις ἀπὸ ψυχροῦ διηλλάξῃτο τὸ πάθος. Et ne credas forsan ibi διηλλάξῃ, *transierunt*, legendum, in Edit. Oxon. additus est *Xenoph.* 517. B. *διηλλάξας Μακεδονίας*. Praeteriens, transiens *Macedoniam*. J. F. R.

61. Προδιδεκανομένης] Non haesitavi hoc recipere ex una collatione in marg. Aldinae *Wesselinganae*, quum Edd. minus apte haberent *προδιδεκα*. Hoc enim sensum postulare, pristinus iam sensit interpres, vertens, *ante consumpta*. Sensit idem Cl. *Ges.* ut ex ejus versione adparet: & licet *προδιδεκα* quoque eo trahi possit; alterum tamen melius esse diffitebitur nemo; quin si prior lectio retinenda foret, *πρὸς προδιδεκα*. Tom. II.

διεπανομένη potius dicendum fuisset.

73. Ἀνέληφας] Perperam in omnibus ante S. legabatur ἀνέληφας. M. du S.

87. Ἐγὼ μὲν] Deest alterum *εἰ* ante ἀποκηρ. aut pro *διέδοκον*, legendum *διέδοκον*. M. du S.

89. Ὅ γὰρ τῷ ἀρχῇ] Excidisse videtur negatio, ὃ γὰρ τῷ ἀρχῇ μὴ ποιεῖν κ. τ. λ. Sic jam vertit *Erasmus*. Sic, sententia postulante, & nos dedimus. J. M. G.

Ibid. Τῷ ἀρχῇ] Hic significari *initio*, certum est; quare vides non ubique valere: *omnino*, *praecipue*. Confer quae dicta ad I. *Ver. Hist.* §. 4. J. F. R.

Ibid. Μη ποιεῖν] Omissa negatio *μη* in vulgatis sensum funditus sustulerat: restitimus itaque ex Ed. *Junt.* in qua sola reperitur. M. du S.

τὸν ἦν, τὸτ' ἄδικον λῦεν ἅπαξ γενόμενον. 90
 ἡ δὲ καὶ φύσις, καὶ αὐτῆς προαιρέσις καὶ γνώμη
 εἰσπεποιημένων, πῶς εὐλογον· αὐτὸν ἀποθεῖ-
 σθαι, καὶ πολλάκις ἡ μίαν οἰκίότητά
 ἀποτρεῖν; εἰδ' οἰκίτης ἐν ἐτύγχανον, καὶ
 τὸ μὲν πρῶτον πονηρὸν οἴομαι, ἐπέδη-
 σας, μέλαπειθεῖς δὲ ὡς ἐδὲν ἠδίκεν, ἐλεύ-
 θερὸν ἀφῆκας εἶναι, ἅρ' ἂν σοι πρὸς χαρὸν
 ὀργισθέντι, αὐτῆς ἐξῆν ἐς τὴν ὁμοίαν δουλείαν
 ἐπανάγειν; ἔδαμῶς. τὰ γὰρ τοιαῦτα βέβαια
 καὶ ἀπὸ παντὸς κύρια ὑπάρχουσιν οἱ νόμοι ἀ-
 ξιώσι. ὑπὲρ μὲν ἐν τῇ μηκέτ' ἐξεῖναι τῇ
 τῷ ἀποκηρύττειν, ἐν ἅπαξ ἀποκηρύξας,
 ἐκὼν ἀνέλθειν, ἐτι πολλά ἐπεὶ ἔχων,
 ὅμως παύσομαι.

Σκέψασθε δὲ ἤδη· οἷον ὄντα καὶ ἀποκη-
 ρύξει με· καὶ ἐδέπω τῆτό φημι, ὡς τότε
 μὲν ἰδιώτῃ, νῦν δ' ἰατρὸν. ἐδὲν γὰρ ἀντὶ
 τῆτο ἡ τέχνη συναγωνίσασθαι, εἰδ' ὅτι τότε
 μὲν νέον, νῦν δὲ ἤδη καὶ προδεδικότα, καὶ τὸ
 πρῶτον τῇ μηδὲν ἀδικῆσαι ἀντὶ τῆς ἡλι-
 κίας ἔχοντα· μικρὸν γὰρ ἴσως καὶ τῆτο. ἀλλὰ
 τότε μὲν, εἰ καὶ μηδὲν ἠδικημένον ὡς ἀν-
 ἔγωγε φαίην, ἀλλ' εἰδ' εὖ πεπονθὼς, παρ-
 ηύτο ἡ οἰκίας· νῦν δὲ σωτῆρα ἐναγχῶς, 15

factum, dissolvere iniquum est. Illum au-
 tem qui natura, deinde rursus voluntate &
 sententia tua in domum adscitus est, quo-
 modo rationabile est rursus expellere, &
 uno familiae jure privare saepius? Si vero
 servus fuisset, tuque primo, malum me
 putans, vinxisses; ac deinde mutata per-
 suasione arbitratus, nihil me injustum egis-
 se, liberum dimisisses; numquid tibi ali-
 quando irato liceret in similem me servitu-
 tem retrahere? Minime. Haec talia enim
 firma & perpetuo rata esse leges jubent. De
 eo igitur, quod non liceat isti abdicare,
 quem semel a se abdicatum sponte receperit,
 licet multa adhuc quae dicam supersint,
 stamen desinam.

13. Videte autem nunc, qualem me ho-
 minem abdicatum eat: Et nondum hoc di-
 co, tum imperitum, jam vero medicum;
 nihil enim ad hanc rem ars juverit: neque,
 tum juvenem, nunc autem jam prove-
 ctum, qui ab ipsa jam aetate argumentum
 habeam, injuriam me non temere facere:
 parvum enim fortasse hoc etiam fuerit. Ve-
 rum illo tempore, licet injuria nulla lae-
 sus, ut ego possem dicere, tamen nec au-
 ctus beneficio, domo me exclusit: jam ve-

a A5] Πάλιν marg. A1W. b Τούτῳ] Τούτων L. Nil mutant Edd. c Οἷον ὄντα] Ὅτι τὸν L. & marg. A1W.

92. A5] Illud πάλιν, quod margo *Aldinas primas*
Wesselingianae habet, glossema potius, quam varians
 lectio est. Nisi tamen indicare voluerit, utrumque
 adverbium simul in quodam Codice legi; quod si ve-
 rum foret, velim id apertius indicasset ille qui colla-
 tionem hanc adlevit; ac tum non improbarem; solet
 enim πάλιν αὖ conjungi, aequae ac apud Latinos: *re-*
verti rursus, vel *iterum reverti*, quod ex *Terent.* aliis-
 que nimis notum. Adeoque cum librarii minus pe-
 riti geminatam particulam offenderent, facile fieri
 potuit, ut unam tamquam superfluum, ejicerent.
 Et si *Devarius* de particulis, αὐτῆς αὖ geminatum bis
 ex *Demosthene* proferens, id pro pleonasmō habere
 non vult; sed *contra*, *rursus* significare contendit *con-*
tra Budaeum; est tamen, ubi alterutra sine sensus de-
 trimento abesse queat, ut hic. Et an αὐτῆς non *πλεο-*
νάζει apud *Aristoph.* *Plut.* 860. ἡ ἐν ὁρμῇ τυφλὸν Πάλιν
 αὐτῆς. Veluti & apud *Homer.* saepissime, ut *Il.* B. 276.
 Οὐδ' ἦν μιν πάλιν αὐτῆς ἀπὸ τοῦ θυμῶς ἀγῆσθαι. quod poste-
 rius vel *Lexica* notarunt; ego numerum tantum ad-

jungo; sed & addo *Il.* E. 257.

97. Αἱ ὅτι σοι πρὸς καὶ ὁρμῇ ὀργισθέντι αὐτῆς ἐξῆν ἐς τὴν
 ὁμοίαν δουλείαν ἐπανάγειν; ἔδαμῶς τὰ γὰρ τοιαῦτα βέβαια
 καὶ ἀπὸ παντὸς κύρια ὑπάρχουσιν οἱ νόμοι ἀξιώσι. Tale for-
 te fuit Graccorum jus; sed in eo jus Romanum a
 Graeco differt. Nam actio ingrati competebar Pa-
 trono adversus libertum ingratum, qui si causa ca-
 debat, retrahebatur ad servitutem per sententiam ju-
 dicis. Lege *Divus* ff. de jure patronatus, & Lege
Qui manumittitur 12. Cod. de operis libertorum, &
 Lege *Si manumittitur* 2. & Lege *Liberti* 3. & Leg. *Li-*
bertinae 4. Cod. de Libertis & eorum liberis.

J. P. a G.

15. Εὐνοχῶς] Jubet *Solan.* in marg. conferri princ.
 c. 2. hujus *Abdicati*, item finem ejusdem; sed ibi
 per *χρῆς* & *πρῶτον* effertur τὸ *εὐνοχῶς*; neque magni
 est momenti, alioquin & loca alia ostenderem, ubi
εὐνοχῶς, quod *Noster* amat, occurrit, ut princ.
Zeux. & alibi.

J. F. R.

18. Τῶν τοιούτων αὐτῆς ἀμειψόμενοι ἡ διαπραγμάτευσις ἐκείνης,
 εἰδ'.

vero servatorem recens & bene de se meritum, quo quid fieri possit ingratus? servatum mea opera, tali superato periculo, talem statim mercedem persolvere: nec ulla curationis illius ratione habita, statim oblivisci, & in solitudinem ejicere eum, qui jure meminisse poterat, quam injuste ejectus fuerit, sed idem non solum memoriam injuriae non adhibuit, verum salutem praestitit & sanitatem.

14. Neque enim parvum est , Judices , neque quotidianum beneficium , quo affecti illum , qui talibus nunc *poenis* me dignum censet. Sed etsi forte iste ignoret quae tum acta sunt ; at vos nostis , qualia agentem illum & patientem , & quomodo affectum , ego illum receperim , desperantibus reliquis medicis , familiaribus autem fugientibus , ac ne prope quidem accedere ausis , ac talem reddiderim , qui etiam accusare possit , & de legibus disputare. *Potius hoc dicam* , vides , pater , tui *status* specimen. Talis fere cum esses , qualis nunc mater est , ad pristinam te mentem revocavi. Non igitur justum est eam mihi pro illis mercedem tribui , teque adversus

καὶ εὐεργέτω γεννημένων, ὅτι γένοιτ' αὐτῷ
ἀχαριστότερον, σωθέντα δὲ ἐμὲ, καὶ τηλι-
κῆτον κίνδυνον ἀπαφευγόντα, τοῖς τοῦ-
τοις εὐθὺς ἀμείβεσθαι, ἡ Θεραπείας ἐκείνης
οὐδ' ἓνα λόγον ἔχοντα, ἀλλ' ἔτιω ῥαδίως
ὑπελαβῶς, καὶ ὅτι ἡ ἐρημίαν ἐλαύνει, καὶ
ἐφημέριον ἀνδραγαθίαν, ἐφ' οἷς ἀδίκως ἐξ-
βέβλητο, καὶ μὴ μόνον δ' ἐμνησικακήσαν-
τα, ἀλλὰ καὶ σώσαντα, καὶ σωφρονεῖν ὡς
σκευάσαντα;

25 σκευάσασα;

Οὐ γὰρ μικρὸν, ὅ ἀνδρες δικασταί, ἐδὲ τὰ
 τυχὸν εὖ πεποιηκὼς αὐτὸν, ὅμως ᾧ τοιού-
 τῳ νῦν ἀξέσμαι. ἀλλ' εἰ καὶ ἔτ' ἀγνοῖ
 τὰ τότε, πάντες ὑμεῖς ἴτε οἷα παύοντα
 30 αὐτὸν, καὶ πᾶσιν αἰσῶσι, καὶ ὅπως ἀφαιρέμενοι,
 ἐγὼ πᾶσιν αἰσῶσι, καὶ μὴ ἄλλαν ἰατρῶν
 ἀπεργασκόμεν, ᾧ δ' οἰκίῳ φευγόντων, καὶ
 μηδὲ πλεονέκῳ προσέειπεν, τοιούτων, τοιού-
 35 των ἀπέφθικα, ὥς καὶ κατηγορεῖν δύνασθαι, καὶ
 εἰ καὶ ἔτ' νόμον ἀφαιρέσθαι. μᾶλλον δὲ
 ὁρᾷ, ὅτι πᾶσι, τὸ πᾶσι δυνάμει, τοιούτων
 ὄντα σε πᾶσι ὀλίγοι, οἷα νῦν ἡ γυνὴ ὅτι,
 πρὸς ᾧ δεχθῆναι φρόνησιν ἐπαίνητα. καὶ
 40 δίκαιον ἔστι τοιαύτην καὶ μοι γενέσθαι αὐτῇ ἐκεί-
 νῃ καὶ ἀμοιβῇ, ἐδὲ κατ' ἐμὲ σε μόνον σα-
 φρο-

Фро-

d'Equerre] Sic *Ald.* *J. H. Fl. S. & Ex.* *Equerre* P. *o* *Ma*] Absent a *Fl.* Ceterac habent. *f* *Δ' s*] *ΔΔ s*
marg. *AW.* *g* *Mo*] *Mn* *J.* male. *Mo* *Ald.* *Fl. H. P. &c.*

ἐὰν ἂν λόγους ἔχῃ] Distingue verba hoc modo: Ταύ-
 τας αὐτὸς ἀντιθεῖς, ἡ δὲ διακρίσις ἐστὶν ἐὰν ἂν λόγους
 ἔχῃ. Paulo post: ἰλασμένῃ ἡ φησὶν ἔστω &c. verto,
 ne adigas eum qui jure possit laetari eo quod injuria fue-
 rit eiocius. L. Bos.

L. Bos.

21. Ἐμὴν οὖν, ὦ ἰσθμίου, ἀνδρῶν, ἵπ' αἱ ἀδίκαιαι
ἵπ' αἱ ἀδίκαιαι] Non video quo pacto haec ita poterint
verti: — *ne abigat eum, qui jure fit obsequens, quam
propter jus ejiceretur.* Ex hac versione nequaquam
patet Luciani mens, quae hac est: *ne abigat eum,
qui jure possit laetari eo quod injuria fuerat ejectus.*

H. V.

Ibid. Tū *ipōdūr'* 'Eōdūr' habent, quod sciam, omnes: certe non vidi adnotatam varietatem. Interpretatus est *Erasmus*, *qui iure fit obscenus*: neque mutant posteriores, nisi quod video Cl. *Sentis* placuisse, *qui iuri fit obscenus*, quasi legi vellet pro *diuina diuinis*. Ego vero, quem locum hic obtinere potuerit *ipōdūra*, plane non video; cum vis ejus

verbi ad obsequium inviti, tristes, queruli, pertinere non possit. Quomodo quæso *duabus* *delectari* potest, abdicatus, ut sibi videtur, injuste? Neque enim de martyre vel confessore Christiano sermo est, qui gaudeat sibi contigisse ut patiat *aliquid* &c. Multo minus *duabus* locum habet, cum, injustam fuisse priorem quoque abdicationem, ponat filius. Verbo, locus planissime corruptus, nec vero sanabilis difficulter, si & contextum orationis in consilium adhibeas, & cogites sæculo (ut vocat *Bernardus* in erudita illa tabula) *Leonis Isaurici*, h. e. octavo Christiano, figuras literarum : & ꝑ itemque ꝑ & ꝑ misceri non difficulter potuisse. Legendum omnino videtur, ꝑ *pro-*
ditur in duabus sic optime connexa & Lucianice devincta erit oratio, quod ex interpretatione nostra intelligitur : nec dubito, addicturos esse, si ex-
sistent & excutiantur, majores sæculo *Isaurici* *Codices*.
7. M. G.

J.M.G.

φρονεῖν. ὅτι ᾧ μὴ μικρὰ ὑπ' ἐμὲ εὐεργετή-
σαι, καὶ ἀπ' αὐτῆς ἀν' ἐγκαλεῖς, δῆλόν
ᾔσθην. ὃν γὰρ, ὡς ἐν ἐσχάτοις ἔσαν τ' γυναι-
κα, καὶ παμπόνηρος ἔχουσιν, ὅδε ἰόμενον,
μοῖς, πᾶς δ' πολὺ μᾶλλον, ὅτι σε τῆς
ἐμῆς ἀπὸ πηλαγᾶ, ὑφ' ἀγαπᾶς, καὶ χά-
ρις ἐφ' ἐμοί, τ' ἔγω δεινὸν ἀπὸ πηλαγμέ-
νης; σὺ δέ, ὅσῳ ἀγνωμονέστατον, σωφρο-
νίας, εὐθὺς ἐς δικαστήριον ἄγεις, καὶ σεσω-
μένην κολάζεις, καὶ ὅππ' τὸ δεχάιον ἐκείνου
μὴ ἀνατρέχεις, καὶ τ' αὐτὸν ἀναγιγνώ-
σκεις νόμον. καλὸν γὰρ τ' μισθὸν σποδίδως τῇ
τέχνῃ, καὶ ἀξίας ἀμοιβὰς τῆς Φαρμάκων,
ὅππ' τ' ἱατρὸν ὑγιαίνων μόνον.

Ἑμεῖς δέ, ὧ ἄνδρες δικασταί, τ' εὐεργέ-
τῳ τέτῳ κολάζειν ὅππ' ἀνέβη, καὶ τ' σώ-
σαντα ἐξελαύνειν, καὶ τ' σωφρονίσαντα μι-
σεῖν, καὶ τ' ἀναστῆσαντα τιμωρεῖσθαι. ὅδε, ἢ
γε τὰ δίκαια ποιεῖτε. καὶ ᾧ εἰ τὰ μέγιστα
τῶν ἀμαρτάνων ἐτύγχανον, ἢ μοί τις ἐμι-
κρὰ προοφειλομένη χάρις, ἐς ἣν σποδύετον-
τα τέττον, καὶ ἢς μεμνημένον, καλῶς εἶχε,
τ' μὴ παρόντων καλὰ φρονεῖν, δι' ἐκεῖνα δέ
πρόχειρον τ' συγνώμην ἔχειν. καὶ μάλιστα εἰ
τηλικαύτῃ τις ἡ εὐεργεσία, τυγχάνει, ὡς
πάντα ὑφ' ἀπαίειν τὰ μὲν ταῦτα. ὅσῳ οἰ-
μαι καὶ μοι πρὸς τέττον ὑπάρχειν, ὃν ἔσωσα,
καὶ ὅς τῷ βίῃ παρτὸς χρεώτης ᾔσθ' μοι, καὶ
ὅ τὸ εἶναι, καὶ τὸ σωφρονεῖν, καὶ τὸ συνίεναι

me solum sapere. Minime enim parvum
tibi beneficium a me tributum esse, ex
ipsa tua accusatione manifestum est. Quem
enim odio jam habes, qui non sanem ux-
orem tuam cum extremis conflictantem ma-
lis, & pessime omnino habentem, cur non
multo potius vehementer amas, quod simi-
libus te liberavi, & gratiam habes tantis
malis solutus? Tu vero, quod ingratissi-
mum, recepta mente statim trahis ad tri-
bunal, & servatus punis, & ad antiquum
illud odium recurris, & legem eandem le-
gis. Praeclaram igitur arti mercedem exsol-
vis, & digna medicamentorum praemia,
qui contra solum medicum sapias.

15. Vos autem, Iudices, huic permit-
tetis punire bene de se meritum, servato-
rem expellere, sanae mentis restitutorem o-
disse, afficere supplicio, qui *jacentem* ere-
xit? Minime, si quidem juste agatis. Et-
enim si maxima nunc peccata commisif-
sem; ante debebatur mihi gratia non par-
va, ad quam iste respiciens, cujus recor-
datus, jure meritoque praesentia contem-
neret, in promptu propter ista haberet ve-
niam: maxime vero, si tale tantumque sit
beneficium, ut longe ea quae post facta
sunt, superet. Quod quidem apud istum
mihi ita se habere arbitror, quem serva-
verim, qui vitam mihi ipsam debeat, cui
quod est, quod sapit, quod intelligit, prae-

a ὅς] ὅς Ex. Fl. ὅς P. cum Edd. b σωφρονίσαντα] Ita restitui ex Cod. L. σωφρονίσαντα enim vulgo
Edd. c τυγχάνει] Sic restitutum ex P. & L. τυγχάνει Edd. priores. d ὅς] Deest in Fl.

65. τυγχάνει] P. & L. In reliquis τυγχάνει. M. d. S.
73. μίζων — εὐεργεσίαν] Admissem lectionem
marginis Aldinae μίζων, quia sic melius cum εὐεργε-
σίαν in genere fem. convenit; sed quia etiam suspi-
cabitur aliquis μίζων cum apostropho pro μίζονα
posse legi, lectoris arbitrio rem permittere malui,
etsi scio, alibi ut indeclinabile quoque occurrere μίζων,
unde quis conjiciat etiam μίζων sic usurpari, sed hoc
non satisfacit. De μίζων Mercerus ad Aristae. epist.
I. 7. ubi ἰτίρα πολλὰ βελτίων — ἄλλα legitur, ait:
„βελτίων nolui mutare, quia consensum video per-
petuum in omnibus his vocibus, ut eas non inle-
„stat, quamvis contra Grammaticos canones. In-
„fra Ep. XII. τῷ βελτίω βίον. XI. Καλλίω. XIV.

„μίζων”. Quod ut ibi propter consensum certe mu-
tare nolim, ita tamen μίζων quoque ut invariabile in
omni genere accipiendum, non sequitur; sed apo-
stropho adjuvandum arbitror, si quid mutandum;
verum potest neutrum genus esse, intellecto τῷ, vel
χρήμα, quod supra non semel habuimus in aliis ad-
jectivis; ita ut & hic significet: hoc beneficentiam
tuam in majus quid evolutum puto, vel majus quid
reddiditum.

91. Εἰκοσι τῇ τῷ πατρὶ ἀκμῇ] In abdicato, filius
ostendit, se patri assedisse dies noctesque, & omnia
momenta observasse ejus valetudini serviendi; sed
verba foedissima menda sunt inquinata: πῶσα ᾧ οἶδεν
πατρὶς μί; πῶσα καμῶν παρὸντα; ὁππότεύοντα, καίρου-
φου.

praestiterim, idque eo maxime tempore, cum reliqui omnes spem abjecissent, seque impares morbo facti essent.

16. Illa enim re augeri beneficium meum existimo, quod neque filius eo tempore, neque necessariam habens curationis causam, sed in libertate constitutus, alienus, naturali necessitudine solutus, tamen non neglexi patrem; sed sponte, invocatus, meo ipsius instinctu veni, opem tuli, assiduus fui, sanavi, excitavi, patrem servavi meum, causam de abdicatione dixi, iram illius mea benevolentia sedavi, legem dissolvi pietate, magnoque beneficio reditum in familiam redemi, atque ancipiti adeo tempore ostendi meam in patrem fidem, & una cum arte me ipsum quasi adoptavi, germanumque me filium difficili tempore ostendi. Quae enim subisse me putatis? quantum laborasse praesentem, ministrantem, tempora observantem omnia, cum nunc viribus summis morbi concederem, nunc remittenti aliquantum malo, artem opponerem. Est vero omnium in Medicina hoc periculosissimum, curare tales, & ad ita constitutos accedere. Saepe enim in proximos quosque rabiem, effervescente morbo emittunt. Ego tamen ad nihil horum vel patientiam amisi, vel despon-

παρέλχεται, καὶ μάλιστα ὅτε οἱ ἄλλοι πάντες ἤδη ἀπεγνωκέναι, καὶ ἡτῆς εἶναι ὁμολογεῖν ἔνοον.

Τῆτο γὰρ ἐμείζον οἶμαι ποιεῖν τι τῷ ἐμῇ εὐεργεσίᾳ, ὥς ἕτε υἱὸς ὢν τότε, ἕτε ἀναγκασίαν τὴν θεραπείας ἔχων αἰτίαν, ἀλλ' ἐλευθέρῳ καθεστώς, καὶ ἀλλότριος, τὸ φυσικῆς αἰτίας ἀφαιρούμενος, ὅμως ἔμεινεν, ἀλλ' ἐβελοντῆς, ἀκλήτου, αὐτεπάγγελτου, ἤκον, ἐδόθησα, προσελιπάσθησα, ἰασάμην, ἀνέστησα, καὶ τὸ πατέρα ἐμαυτῷ διεφύλαξα, καὶ ὑπὲρ τὸ σπουδαίως ἀπελογησάμην, καὶ τῇ εὐνοίᾳ τὴν ὀργὴν ἔπαυσα, καὶ τὸ νόμον ἔλυσα τῇ φιλοστοργίᾳ, καὶ μεγάλης εὐεργεσίας τὸ ἐς τὸ γένος ἐπάσθον ἐπριάμην, καὶ ἐν ἕτῳ ὅπως ὀπισθαλεῖ καὶ ἔτι τὸ πρὸς τὸ πατέρα πῶς ἐπέδειξάμην, καὶ μὲν τὴν τέχνης ἐμαυτὸν εἰσεποίησα, καὶ γήσοι υἱὸς ἐν τοῖς δαίμοσι ἀνεφάνη. πῶσα γὰρ οἶεθε παθεῖν με, πῶσα καμῶν, παρόντο, ὑπηρετῶντα, χρηροφυλακτῶντα· νῦν μὲν, εἰκόλια τῇ τῷ πάθῳ ἀκμῇ· νῦν δὲ, τὴν τέχνην ἐπάγοντα, πρὸς ὀλίγον ἐνδιδόντος τῷ κακῷ; ἔστι δὲ τῶν ὄντων ἀπάντων τέτων ἐν τῇ ἰατρικῇ τὸ ὀπισθαλέστατον, τὸ τοῖς ὁστέως ἰατρῶν, καὶ πλησιάζειν ἕτω ἀφαιρέσει. ἐς γὰρ τὸς πλησίον πολλὰς ἀφίαισι τὴν λύσαν, ὀπιζέσονται τῷ πάθῳ. καὶ ὅμως πρὸς ἕδεν τέτων ἀπάκησα, ἐδ' ἀπεδελύα-

ο Μείζον] Sic F. Fl. P. Μείζον marg. A. W. f. O. O. male. F. g. Ἐμαυτοῦ] Ἐμαυτῷ marg. A. W. h. Πάθος] Sic recte Cod. L. Παθος Edd. omnes & cett. Codd. male.

φύλακτοντα; νῦν μὲν εἰκόλια τῇ τῷ πατρὶ ἀκμῇ. πῶς δὲ τὸν τῶν ἐμῶν ἐπάγοντα, πρὸς ὀλίγον ἐνδιδόντος τῷ κακῷ. Benedicti versio: Quam multa me fuisse arbitramini, quantum & exhausisse laborum? dum assideo, dum obsequor, dum opportunitatem observo, nunc cedens patris vehementiae, nunc artem admoventis, morbo paulatim inclinante. Hem, quid audio? πατρὶς ἀκμῇ est patris vehementia? Nil poterat absurdius. πατρὶς ἀκμῇ Graecis efficit patris vigor, cum in ipso flore virium & aetatis est. Veri haec non possunt, quia nihil Graecis significant. Legendum est εἰκόλια τῇ τῷ πάθῳ ἀκμῇ. Cedens morbi vehementiae. ἀκμῇ τῷ πάθῳ, est cum morbus est vehementissimus, ut nulla patiatur remedia, cui opponitur ἡδὲ καὶ κακῷ,

cum remissius est malum, cum inclinat nonnihil morbus. Usus est Lucianus proprio medicorum verbo, sic apud Galenum ἡ τῷ παροξυσμῷ ἀκμῇ, est cum maxime saevit febris; vide eundem in comment. in Hippocratis Prognost. ubi docet quae sit ἀρχὴ τοῦ πάθους, seu ἰσχυρῶς initium morbi, ἀκμῇ, incrementum, ἀκμῇ, cum est vehementissimus; & ὀψιμακμῇ cum inclinat, & minuitur. F. G. G. Ibid. Πάθος] Emendationem Cl. Graevii certissimam nunc etiam auctoritate L. Codicis firmatam, secuti sumus. Vide etiam Plut. 806. f. M. du S. 93. Τούτων] Videtur legendum τούτω. Sic certe interpretatus sum. F. M. G.

λίαισα. οὐδὲ γὰρ πάντα τρόπον ἀντε-
ξισταζόμεν^α τῇ νόσῳ, τὸ τελευταῖον ἐ-
κράτῃσα τὰ φαρμάκω.

Μὴ γὰρ τὺτ' ἀκούσας εὐθέως ὑπολάβῃ
τις, ποῖ^β δὲ ἡ νόσος^α ὁ κάματος^β ἐγ-
χείαι φάρμακον; πολλὰ γὰρ πρὸ τούτου γε-
νοῦμαι δεῖ, καὶ προοδικοποιῆσαι τὴν νόσον, καὶ
προκατασκευάσαι ῥαδίον ἐς ἴασιν τὸ σῶμα,
καὶ τὴν ἀπάσης ἐξέως φροντίσαι, κινῶντα, καὶ
ἰσχυαίνοντα, καὶ οἷς χρὴ τρέφοντα, καὶ κινῶντα
ἐς ὅσον χρησίμων, καὶ ὑπὸν ἐπινοῶντα, καὶ ἰο-
δόν^γ ἡρεμίας μηχανάμενον, ἅψ^δ οἱ μὲν ἄλλο
τι νοσῶντες, ῥαδίως περὶδύναν^ε ἂν οἱ μεμν-
νότες δὲ, ἀλλὰ τὴν ἐλευθερίαν τῇ νόσῳ, δυσά-
γαγον, καὶ δυσνηνίσχον, καὶ τὰς ἰατρῶν ἐπι-
σφαλεῖς, καὶ τῇ θεραπείᾳ δυσκαταγνώστου¹⁵
ὅταν^δ γένῃ πολλάκις ποιῶμεν, ἥδη
πλησίον γενέσθαι τῷ τέλει, καὶ ἐλπίσασθαι,
ἐμπειρὸν τι μικρὸν ἀμάρτημα, ἐπακμάσαν-
τος^ε τῷ πάθει, ἅπαντα ῥαδίως ἐκείνα
ἀνέτρεψε, καὶ ἀπεπόδισε τὴν θεραπείαν, καὶ²⁰
τὴν τέχνην διέσφηλε.

Τὸν δὲ ταῦτα πάντ' ὑπομεμνηκότες,
καὶ ἔτι χαλεπῶ νοσήματι προσπαλαίσασι,

di animum. Sed congregiēns & omni modo
contra morbum decertans, medicamento
tandem illum expugnavi.

17. Noli enim, si quis ista audis, sta-
tim putare, *Qualis aut quantus labor est in-
sfundere medicamentum?* Multa enim ante
hoc fieri oportet, & viam munire potioni,
& parare habile ad curationem corpus, &
habitus totius habere rationem, evacuando,
extenuando, iis, quibus oportet, nutrien-
do, & movendo quantum opus est, &
fomno parando, & machinanda quiete, ad
quae morbo laborantes alio facile inducan-
tur, furiosi autem propter mentis liberta-
tem, duci regique difficiles, periculosi
medico, & curatione vix superabiles. Cum
enim saepe effecimus, ut prope finem si-
mus, cum speramus; incidens parvulum
quoddam peccatum, ingravescente denuo
morbo, omnia illa facile evertit, retro agit
curationem, artem fallit.

18. Eum igitur, qui illa omnia susti-
nuit, qui cum gravi adeo aegritudine con-
fi-

^a Ἀπὸ] Ὁσπερ P. Vulgat. servant Edd. J. Fl. H. P. &c. ^b Γὰρ] Sic Edd. vet. & recentiores. Γὰρ L.
^c Ποῖσμεν] Hoc Edd. constanter tuentur. Οἷσμεν Marc. ^d Ἀνέτρεψε] Ἀνέπεισε marg. A1W.

99. Ἀντεξισταζόμεν^α] Et sic habere cum J. etiam
B2. H. & Fl. notarat Solanus. Quid tum? Occurrit
etiam supra Dial. mort. XII. §. 2. p. 382. f. quod
Soulus tamen ibi in ἀντεξισταζόμεν^α mutare voluit; sed
defendit Cl. Hemsterhusius vulgatam Lectionem, quem
vide, & cognosces hic quoque aptissimum esse hoc
verbum. J. F. R.

13. Τῷ γὰρ] Νόος cogitandi vis hic est, & imagines
rerum formandi. Haec ab imperio rationis τῷ λόγῳ
libera, & effrenis temere huc illuc impellitur, aegre-
que adeo ad quietem & tranquillitatem reducitur.
Quam itaque *mensis libertatem*, verbum de verbo red-
didi, hanc maluissimam tali circumscriptione verborum
exprimere, *propter mensam excessu rationis frenis libe-
re pugnante*. J. M. G.

16. Ὅταν γὰρ πολλάκις ποιῶμεν] Ὅταν γὰρ πολ-
λάκις οἷσμεν &c. Th. M.

Ibid. Ποῖσμεν] Marcellus pro ποιῶμεν reponit
οἷσμεν. Vix puto Nostro, Artiacae dictionis obser-
vantissimo, tribui posse οἷσμεν. quam οἷσμεν tas-
tum in forma passiva ab eo usurpetur. Sed nulla e-

mendatione eget hic locus, si bene modo distingua-
tur: nimirum distinctio requiritur post ἐλπίσασθαι.
quod Interpres recte quidem observavit; at minus fi-
deliter egit in versione. In superioribus dixit Abdi-
catus, nullos sanatu difficiliore esse furentibus; ubi
enim alii aegroti facile ad monita Medicorum agant,
in illos nihil esse Medicis imperii. Itaque, ait, cum
saepe effecerimus, ac prope ad finem curationis parven-
turi sit, & cum iam bonam spem conceperimus, leve
aliquod peccatum incidens, malo effervescente, omnia
illa facile pervertit, curationemque moratur ac repri-
mit, atque artem eludit. J. J.

26. Νέμους] Legge de ingratis filii tantum teneban-
tur erga parentes, quanquam ulterius a Petito traba-
tur. Vid. Val. Max. V. 3. & Xenoph. Ἀπομν. II. Vitr.
praef. VI. Mourf. Them. Att. I. 3. Menag. ad Diog.
Laert. I. 55. M. du S.

31. Ἐξ δὲ] Placet conjectura Soulis, sive Solani, i
a legentis, sive ipse ejus auctor sit, sive aliunde hau-
serit; quod fere suspicor, quia notis suis non infa-
luit; sed tam potius multoq; accensu illi demonstra-
tive

si status est, qui morbum morborum omnium superatu difficillimum vicit, isti adhuc abdicare permittetis, & pro sua lubricine interpretari leges contra optime de se meritum patiemini, & contra ipsam pugnare naturam sinetis? Ego naturae obsecutus, judices, servo & custodio mihi patrem, etiam si injuriam ipse mihi faciat. Si vero filium a quo beneficium accepit, legibus, ut ait, obtemperans perdit, & genere privat, ipse liberorum osor est, amans ego patris; ego amplector naturam, ipse naturae vim despicit, & jus ipsum contumeliose conculcat. Vah patrem injuste odio habentem, vah filium amantem etiam injustius! Me enim ipsum accuso, patre ita cogente, qui exosus praeter officium amem, & magis amem quam convenit: cum tamen natura patribus magis injungat amare liberos, quam hisce patres. Sed iste ultro & leges despicit, quae liberos nullius injuriae reos servant generi, & naturam, quae parentes ad vehemens eorum qui nati sunt desiderium trahit; tantum abest, ut, cum majores habeat benevolentiae erga me caus-

καὶ πᾶσι πάντων πατρῶν τὸ δυσωπτό-
στατον γενικητότα, ἐτι τέτω σκοπεύου-
σιν ὅτι τρέφετε, καὶ τὰς νόμους ὡς βέλεται ἐμμη-
νεύειν κατ' εὐεργέτην, συγχαρήσει, καὶ τῇ
φύσει πολεμεῖν αὐτὸν ἐάσει; ἐγὼ τῇ φύσει
πειθόμενος, σῶζω καὶ ἀμφυλάττω, ὡς
ἄνδρες δικασταί, τὸ πατέρα ἐμαυτῶ, καὶ
ἀδελφὸν ἑταῖον. εἰ δὲ τὸ εὐεργετητότα πα-
τέρα τοῖς νόμοις, ὡς φησὶν, ἀκολουθῶν ἀμ-
φιδείρῃ, καὶ τῷ γένει σκοπεύει, μισόπαις ἔ-
στι, ἐγὼ φιλοπάτωρ γίγνομαι. ἐγὼ τιμῶ
φύσιν ἀσπάζομαι, ἔστι τὰ τὴ φύσεως
παρορᾷ, καὶ καθυβρίζει δίκαια. ὁ πατὴρ,
μισῶν ἀδίκως τὸν παῖδα, φιλήντι
ἀδίκωτερον. ἐγκαλῶ τὸν ἐμαυτῶ, τῷ πα-
τρί ἀναγκάζοντι, ὅτι μισῶν, ὁ
ὀδῶν φίλῳ, καὶ φίλῳ πλείον ἢ προσήκει. καί-
τοι γε ἡ φύσις τοῖς πατράσι τὰς παῖδας
μᾶλλον, ἢ τοῖς πασι τὰς πατέρας ὀπι-
τάσει φιλεῖν. ἀλλ' ἔστι ἐκὼν καὶ τὰς νό-
μους παρορᾷ, οἱ τὰς ἐδὲν ἡδικητότας πα-
τέρας τὰς γένει φυλάττειν, καὶ τὴ φύσιν, ἡ
τὰς γενήσασθαι ἔλκετ' πρὸς πόδον τὸ γε-
νητὸν πολλόν, ἐκ ὅπως μείζους δεχάσ-
ει.

• Et] Et haec est constans lectio. Sed ὁ legendum adscripsit M. du S. f. Δίκαια] Deest in P. Adest in Edd. Γεννητῶν] Γεννητῶν. J. Poll. punctum post πολλόν habet, & πῶς ἐν ἑκ ὅπου.

nive legerem. Non tamen rejicio vulgatam; sed mallem, ubi si praeferas, αὐτὸς mox ei subjici, quam ὁ, ideoque magis ad ὁ inclinarem. J.F.R.

35. Ἀσπάζομαι] Sic pro amplector, delector, Al-
siph. I. Ep. 3. f. ἀσπάζομαι ἀδελφόν. Amplecti me-
tu expertem vitam. Idem I. Ep. 4. p. 20. Εἰ τὸν πό-
λιν ἀσπάζει. Si urbem amas. J.F.R.

46. Γεννητῶν] Supra c. 10. hujus Dissert. idem
Justinianus mendum indicavimus, quae γεννητῶν. uno
tantum v. habet, ut hic iterum; sed cum versu pro-
ximo γεννητῶν tamen recte exhibeat, facile erat
hunc errorem detegere. J.F.R.

47. Οὐχ ὅπως] Monebat in marg. Graev. Cl. Hem-
sterk. adeundum Cl. Dukerum ad Thucyd. III. p. 194.
N. 31. quem supra T. I. Pro lxx. c. 4. jam indicavi-
mus. Jam vero, quia hic satis est spatii, inserere
libet: Οὐχ ὅπως ζῆλον, ἀλλὰ μὴ ἀτιμώζω, verba
habet Thucyd. L. III. c. 42. Ad quae ille: Οὐχ ὅπως fac-
tissime dicitur pro non modo non, sequente negatione
in posteriore membro orationis. Lucian. ὥστε τὸ ἐν τῇ

προηγ. πταισμον. c. 4. καὶ οὐχ ὅπως Θεός, ἀλλ' ὅτι ἀνθρώ-
ποις δεῖνός ἐστιν. Sed non minus sine ea. Thucyd. I.
35. Τάνδ' οὐχ ὅπως καλῶνται ἐχθροὶ ὄντες — γινώσκουσι,
ἀλλὰ καὶ — δύναμιν προσλαβὼν ἐξέλεψεν. Lucian. Ab-
dicato: h. l. ἀλλ' ὅπως — οὐχ ὅπως — μίζοντα τὰ δι-
καίαι &c. Itaque in his particula negans non potest
suppleri ex sequenti membro, quod de hoc loco Thu-
cydides dicit Porcius in Var. Lect. Eadem in lingua La-
tina est ratio particularum non modo. Haec ille. Exem-
pla autem alia addi possent ex L. Bos de Ellipsi. p. 332.
Sed libellus ille omnium in manibus merito versatur.
Latina exempla dedi, atque unde ex aliis, qui id jam
dudum egere, peti possint, indicavi in Libro de Am-
biguis. Tit. NON. p. 380. & seq. Unde nihil repe-
tam, nisi hoc, adiri quoque posse Dukerum nostrum
ad Flor. III. 20. 3. p. 664. qui modeste refutat Cl. Pe-
rixonium ad Sancti. Min. IV. 7. 5. existimantem non
modo pro non modo non, dici non posse, nisi sequente
particula negativa. J.F.R.

εὐνοίας ἔχων πρὸς ἐμὲ, μείζονα τὰ δίκαιά
μοι τ' εὐνοίας ἐσφέρει, καὶ ὁπιδίδωσιν ἢ, τό-
γε ἔλαττον, ἐμὲ μιμείται, καὶ ζηλοῖ τῆς
Φίλιππου. ἀλλ', οἵμοι τ' συμφορᾶς, προσέτι
καὶ μοῖσι φιλοῦντα, καὶ ἀγαπῶντα ἐλαύνει, καὶ
εὐεργετῶντα ἀδικεῖ, καὶ ἀσπαζόμενον ἀπο-
κηρύττει, καὶ τῆς φιλόπαιδας νόμους, ὡς μι-
σὸπαιδας κατ' ἐμὲ μέλα χειρίζεται. ὁ μάλιστα
ἢ ἐσάγεις πᾶτες τοῖς νόμοις καὶ τ' φύσεως.

Οὐκ ἔστι ταῦτα οὐκ ἔστι ὡς θέλεις, κα-
κῶς ἐρμηνεύεις, ὡς πᾶτες, καλῶς κειμένους
τῆς νόμους. ἢ πολεμεῖ φύσις καὶ νόμος ἐν
ταῖς εὐνοίαις ἀκολουθεῖσιν ἀλλήλοις ἐν ταῖς
δράσιν, καὶ συναγωνίζονται τῇ λύσει τ' ἀδικημά-
των. ὑβρίζει τ' εὐεργέτην, ἀδικεῖ τ' φύ-
σιν, τί καὶ τῆς νόμους συναδικεῖς τῇ φύσει; ἢς
καλῶς, καὶ δίκαιως, καὶ φιλόπαιδας εἶναι
θέλοντας, ἢ συγχωρεῖς, καθ' ἑνὸς παιδὸς
ὡς καὶ πολλῶν κινῶν πολλάκις, καὶ ἡου-
χάζει οὐκ ἔστι ἐν ταῖς τιμωρίαις, τῆς ἐν
ταῖς τ' παίδων πρὸς τῆς πατέρας εὐνοίαις
ἡσυχάζειν ἐθέλοντας καὶ τοὶ γε ὅτι τοῖς μη-
δὲν ἡμαρτηκόσι, μηδὲ κειμένους. καὶ μὴ οἷο
γε νόμοι καὶ ἀχαριστίας διδάσκει διδόντες καὶ
τῆς εὐεργέτας μὴ ἀντευποιούντων. ὁ δὲ
πρὸς τῷ μὴ ἀμείβεσθαι, καὶ ἐπ' αὐτοῖς οἷς
εὖ πέπονθε κολάζειν ἀξίων, σκέψασθε εἴ
τινα ὑπερβολὴν ἀδικίας ἀπολέλοιπεν. ὡς
μὲν ἔν τε ἀποκηρύττειν ἔτι τῷ τῷ ἔστιν,
ἀπᾶς ἥδη τ' πατρικὴν ἐξουσίαν ἀποπληρώ-
σαντι, καὶ χρησαμένῳ τοῖς νόμοις, ἔτε ἄλ-
λως δίκαιον, εὐεργέτην ἐς τὰ τηλικαῦτα
γεγεννημένον ἀπωθεῖσθαι, καὶ τ' οἰκίας ἀδαι-
τεῖσθαι, ἱκανῶς, οἶμαι, δέδεικται.

fas, majora etiam benevolentiae officia mihi
tribuat, atque cumulet; aut certe, me
imitetur, & amoris mei se praebeat aemu-
lum. Sed heu calamitatem! insuper etiam
odit amantem, & diligentem exigit, &
bene merentem afficit injuria, & amplecten-
tem abdicat, & leges liberis faventes, tan-
quam infensas liberis in me torquet. Vah
pugnam, qua committis, pater, leges &
naturam.

19. Non sunt, non sunt ista ut tu vis.
male interpretaris, pater, leges bene con-
stitutas. non pugnant natura & lex circa
benevolentiam; sequuntur hac in re se in-
vicem, & mutuo se dissolvendis injuriis
adjuvant. Contumeliose tractas bene de te
meritum: in naturam injurius es. Quid
etiam leges una cum natura injuria comple-
cteris? quas, bonae, justae, liberorum
amantes esse cum velint, tales esse non con-
cedis, cum eas contra unum filium, tan-
quam adversus plures, saepius moveas, &
quiescere non patiaris a poenis, quae in li-
berorum adversus patres benevolentia quie-
scere cupiunt, atque adeo iis, qui nihil
peccarunt, neque sunt propositae. Et sa-
ne ingrati animi judicium dant leges contra
eos, qui bene de se meritis gratiam non
retulere. Ille autem, qui praeterquam quod
vicem non reddit, insuper propter ipsa qui-
bus affectus est beneficia punire cupit, con-
siderate, si quem injuriae excessum reli-
querit. Quae cum ita sint, neque inte-
grum amplius isti esse abdicare, qui semel
jam patriam potestatem expleverit, & usus
sit legibus: neque alioquin justum esse,
bene adeo meritum rejici, & expelli domo,
satis, puto, demonstratum est.

20. Jam

α. Πρὸς τῷ] Πρὸς τῷ Π. Sed vulgatae cett. Edd. lectioni assentitur P.

90. Οὐδὲ τῷδ' ὁ νομοθέτης φησὶ, ὅ, τι ἐν τύχῃ ὁ πατήρ
αἰτίας ἀμφοτέρων, ἀποκηρύττει. Sic, non ὅτι, scriben-
dum. Neque id dicit Legislator, Pater, quodcumque
tandem criminatus, abdicet.

91. Ο, τι] Quod sic dividi pro vulgato ὅτι volu-
bat Cl. Jensonius id in Parisina jam ita editum erat. In
Junt. autem Solanus manu sua diviserat. In Hag. Ed.

in duo quidem verba directum est, sed sine com-
mate.

4. Τί τ' πάντων αἰτία;] Αἰτία. Th. M.
Ibid. Αἰτία] Ferri vulgata lectio αἰτία non potest.
Legendum necessario ut Marcellius suadet, & nos cor-
reximus, αἰτία. Ba. αἰτίαται, minus concinne.
M. du S.
Al.

20. Jam vero ad ipsam quoque caussam veniamus abdicationis, & crimen ipsum, quale sit, examinemus. Opus vero est rursus ad sententiam legislatoris recurrere. Ut enim tibi hoc ad parvum tempus demus, licere abdicare, quoties velis, & contra bene meritum insuper hanc tibi potestatem concedamus: non tamen simpliciter, puto, neque omnibus de caussis abdicatis. Neque hoc ait legislator, *Quidquid accusaverit pater, abdicato, & sufficit velle tantum, & arguere.* Quid enim opus fuisset judicio? Sed vos, judices, jubet considerare, magnisne & iustis de caussis irascatur pater, an minus. Igitur hoc jam exquirite. Incipiam autem ab his, quae furorem statim consecuta sunt.

21. Primum quidem quod sanitate restituta egit pater, hoc fuit, quod abdicationem rescidit; *tum* servator, bene meritus, & omnia eram ego. Nec ullum in his crimen, puto, esse potuit. Eorum autem, quae secuta sunt, omnium quid accusat? quem cultum, quam curam filii praetermisi? quando abnoctavi? quas computationes intempestivas, quas comissiones accusas? quae luxuria mea est? quis leno pulsatus? quis accusavit me? nemo unus. Atqui haec sunt, propter quae maxime abdicare lex permittit. Sed aegrotare coepit noverca. Quid igitur? me hoc nomine accusas? & morbi rationem a me repetis?

22. *Non*, inquit. Quid ergo? *Quod*

Ἦδη δὲ καὶ ἐπ' αὐτῷ τῇ αἰτίᾳ ἔλθωμεν τὸ ἀποκηρύξας, καὶ τὸ ἐγκλημα ἐξετάσωμεν ὁποῖον ἔστιν. ἀνάγκη δὲ αὐτῷ ἕκαστῳ τῷ γνώμην ἀναδραμεῖν τῷ νομοθέτῃ. ἵνα γὰρ σοι τῷτο πρὸς ὀλίγον δῶμεν, τὸ ἐξεῖναι ὁσάκις ἂν ἐθέλῃς ἀποκηρύττειν, καὶ κατὰ γε τῷ εὐεργέτῃ προσέτι τῇ ἐξουσίᾳ ταύτῃ συγκληρώσωμεν, ἕχ' ἀπλῶς, οἶμαι, ἔδ' ὅτι πάσαις αἰτίαις ἀποκηρύξεις. ἔδδ' τῷθ' ὁ νομοθέτης φησὶν, ὅ, τι ἂν τύχῃ ὁ πατρὸς αἰτιασάμενος, ἀποκηρυττέτω, καὶ ἀπὸ χρηθελῆσαι μόνον, καὶ μέμφασθαι. τί γὰρ ἂν ἔδει δικαστήριον; ἀλλ' ὅμως ποιεῖ τῷτο, ὡς ἄνδρες δικασταί, σκοπεῖν, εἴτ' ὅτι μεγάλοις καὶ δικαίοις ὁ πατρὸς ὀργίσει, εἴτε καὶ μή. ἔκῃν τῷτο ἡδὲ ἐξετάσασθαι. ἀρχομαι δὲ ἀπὸ τῆς μὲν καὶ μακρῆς εὐδύς.

Τὰ μὲν δὲ πρῶτα τὸ σωφροσύνης τῷ πατρὶ, λύσις ἦν τὸ ἀποκηρύξας, καὶ σωτῆς, καὶ εὐεργέτης, καὶ πάντα ἦν ἐγώ. καὶ ἔδδ' οἶμαι, τῷτο ἐγκλημα προσεῖναι ἐδύνατο. τὰ μὲν ταῦτα δὲ, τί τῷ πάντων αἰτία; τίνα θεραπεῖαν, τίνα ὀκτιμέλειαν υἱὸς πατρὸς; ὅτε ἀποκοιτος ἐγενόμην; τίνας πότῃς ἀκαίρους, τίνας καὶ καὶ ἐγκαλεῖς; τίς ἀσωτεία; τίς πορνοβοσκὸς ὑβρίζαι; τίς ἡττίασασθαι; ἔδδ' εἰς. καὶ μὴν ταῦτά ἔστιν, ἐφ' οἷς μάλιστα ὁ νόμος ἀποκηρύττειν ἐφήσιν. ἀλλὰ νοσεῖν ἤρξατο ἡ μήτηρ; τί ἔν' ἐμοὶ τῷτ' ἐγκαλεῖς, καὶ νόσον δίκην ἀπαιτεῖς;

Οὐ, φησιν. ἀλλὰ τί; ὅτι θεραπεύειν προσ-

b Συγκληρώσωμεν] Συγκληρ. Fl. Sed cum vulg. cett. Editionum lectione facit P. c Νομοθέτης] Νόμος marg. A1W. d Ὑμῶς] Recte sic Edd. plurimae & P. Ὑμῶ male Fl. e Αἰτία] Sic Macc. Αἰτία, Edd. male. Αἰτίαται B2. f Ἀλλὰ τί; ἔστι] Ἀλλ' ὅτι Fl. Vulgatam lect. servant ceterae, cum P. Cod.

Αἰτία] Facile obsecundavi *Marcilio* & *Solano* sic legentibus, pro vulgato αἰτία, quia id plane necessarium. Immo & sic jam videtur legisse *Erasmus*, vertens: *quod accusat*, etsi verba τὰ μὲν ταῦτα δὲ in versione neglexit.

J. F. R. 13. Οὐ, φησιν] Melius sic interpungitur. Vide locum huic similem in *Deorum* iudicio seu Θ. d. XX. c. 4. (jam c. 9.)

M. du S. Oὐ, φησιν] Nemo intelliget, quid *Solanus* velit dicere. Tom. II.

cens, melius sic legi, & conferendum c. 4. Dial. *Deor. iudic.* inscripti; ideo pautis dicam quid sit: erat in aliis Edd. sic interpunctum ἀπαιτεῖς, ὡς φησιν. In aliis ἀπαιτεῖς; ὡς φησιν, unde is fecit ἐπαιτεῖς; Οὐ, φησιν. quod sine haesitatione sic edi curavi, etsi vulgata quoque satis intelligi sine mutata distinctione poterat, at nunc melior tamen est. Quod autem idem supra occurrere ait, id solam Edit. *Juni.* respicit, quam ille secutus fuisset, si sibi *Lucianum* edere con-

προσταττόμεν, ἢ θέλεις, καὶ ἀπὸ τῆς
 αὐτῆς εἰς ἀποκηρύξεως, ἀπειθῶν τῷ
 πατρί. ἐγὼ δὲ τὸ μὲν οἷα προσταττοῦν αὐ-
 τῷ, ὑπακύνῃς ἢ δυνάμεν, ἀπειθεῖν δο-
 κῶ; πρὸς ὀλίγον ὑποθήσομαι. πρότερον
 δ' ἀπλῶς ἐκεῖνό φημι, ὡς ἢ πάντα προς-
 τάττειν ἕτε τῶν δίδωσιν ὁ νόμος, ἢ
 ἐμοὶ τὸ πείθεσθαι πᾶσι πάντως ἀναγκαῖον.
 ἐν δ' ἔτι τοῖς ἑπτασφάτων τὰ μὲν ἀνεύ-
 θυνά ἐστι, τὰ δ' ὀργῆς, καὶ τιμωρίας ἀξία.
 εἰς νοσῆς αὐτὸς, ἐγὼ δὲ ἀμελῶ. εἰς τῆς
 κατ' οἶκον ἐπιμελείσθαι· κελύεις, ἐγὼ
 δὲ ὀλιγορῶ. εἰς τὰ κατ' ἀγρὸν ἐπισκοπεῖν
 προσταττής, ἐγὼ δὲ ὀκνῶ. πάντα ταῦτα,
 καὶ τὰ τοιαῦτα εὐλόγως ἔχει τὰς προ-
 φάσεις, καὶ τὰς μέμφεις πατρικάς. τὰ δ'
 ἄλλα, ἐφ' ἡμῖν ἐστὶ τοῖς πασι, ὅντα ἑ-
 τεχνῶν, καὶ τῶν χρησέων, καὶ μάλιστα,
 εἰ μὴ αὐτὸς ὁ πατὴρ ἀδικοῖτο. ἐπεὶ τοι
 αὐτῷ γραφεῖ πατὴρ προσταττή, ταῦ-
 τα μὲν τέκνοι γράφει, ταῦτα δὲ μή· καὶ τῶν
 μουσικῶν, πλὴν δὲ μὲν ἁρμονίαν κρῖει, πλὴν
 δὲ μή. καὶ τῶν χαλκεύοντι, τοιαῦτα μὲν
 χάλκει, τοιαῦτα δὲ μή· ἀρα αὐτὸς τις

servare eam jussus non vis; et propter hoc di-
 gnus fueris abdicatione, parere recusans patri.
 Ego vero, qualia praecipienti patri, cum
 obsequi non possim, obedientiam negare
 videar, disputare paullum differam. Prius
 vero simpliciter illud dico, Neque isti lex
 permittit injungere omnia, neque parere
 omnibus omnino mihi necessarium. In his
 ergo, quae imperantur a patre, alia qui-
 dem alieno arbitrio non sunt obnoxia, alia
 vero ira atque supplicio, si violentur, digna:
 si aegrotas ipse, ego vero negligam, si
 rem familiarem curare jubeas, ego vilipen-
 dam, si rem rusticam inspicere injungas,
 ego piger. Omnia haec, & quae sunt in
 eodem genere, rationabiles habent causas &
 reprehensiones patrias: sed altera illa in no-
 stra, liberorum, potestate sunt, quae ni-
 mirum ad artes, earumque usum pertinent,
 in primis si ipse pater nulla inde laedatur
 injuria. Quandoquidem si pictori pater in-
 jungat, *Ista quidem, fili, pinge, illa non;*
 & musico, *Hanc pulsa harmoniam, illam*
non; & fabro, *Talia fabricare, talia non:*
 num

a Κελύεις] Ex P. est. Nam abest ab Edd. Κελύεις tamen etiam marg. A. W. b Τοιαῦτα] Sic in marg. Ald. correctum, quum ταῦτα tantum typis editum esset. Quod ideo pono, ut videamus optimas Edd. mendis typographicis non carere. c Γραφεῖ] Sic sola Fl. Ceterae male γράφειν. d Ἄν] Deerat in S. Aderat in J. P. &c.

tigisset. Verum recte Cl. Hemst. ibi ab Junt. lectio-
 ne recessit, & ἕτε pro ἢ dedit, vid. §. 9. Dear. Jud.
 T. I. p. 260. Non c. 4. Nam alia nunc est facta pa-
 ragraphorum sive capitum divisio; Solanus enim non
 satis commodè illa distribuerat, fateor; cujus tamen
 divisionem deinceps ubique retinemus, propter per-
 multas citationes, quarum numerus alioquin ubique
 foret mutandus, ad quod otium non superest. J. F. R.
 26. Κελύεις] P. Solus hanc vocem exhibet omnino
 necessariam. M. du S.

33. Ἐπεὶ τοι αὐτῷ γράφει πατὴρ προσταττή, ταῦτα
 ἂν τέκνοι γράφει, &c.] Γράφειν habet quoque cum Ba-
 sileensi Aldina; perspicue tamen, velut optime Flo-
 rentina, γραφεῖ scribendum; quod observavit quoque
 Interpres, Jam si cui pictori praecipiat pater, Haec
 pinge, fili, non illa, &c. Paulo post, ἀρα αὐτὸς ἀνά-
 γκαλλο legendum. Exciderat in sequioribus τὸ, αὐτὸς,
 quod antiquiores servant. J. F.

34. Γραφεῖ] Ita emendandum, post Vorstium & Cl.
 Juntium, duximus, reluctantibus frustra libris, in qui-

bus γράφειν scribitur. In Fl. Ed. tamen recte γραφεῖ
 M. du S.

41. Τὸ δὲ ἑῷ ἱατρικῇ, ὅσα σημαντικὰ ἐστὶ] A conditio-
 ne artis Medicae, cujus studium erat olim cum pri-
 mis honorificum, ut Galenus & Erasmus compro-
 bant. G. C.

Τὸ δὲ ἑῷ ἱατρικῇ, ὅσα σημαντικὰ ἐστὶ] Conf. quae mox
 de privilegiis medicorum sequuntur, versus fin. hu-
 jus cap. At servos fuisse medicos] Cui probant ex L.
 3. C. comm. de Leg. Sexaginta solidis aestimatos me-
 dicos utriusque sexus, citante consult. Zurkio ad Cic.
 Orat. pro Dejot. c. 6. qui dicit: Philippum medicum
 servum regium . . . esse corruptum, Eod. cap. sub fin.
 Id tibi, & medico callido, & servo, ut putabat, fide-
 li, non credidit. Contra, a servitute eos liberare co-
 natur Doct. Vink, in Amoenitt. Literario-mediciis,
 servos illos chirurgos tantum fuisse dicens. Sed haec
 disquisitio integram dissertationem postuleret: quare
 breviter dicam: distinguenda tempora, distinguendae
 nationes. Apud Graecos certe ab antiquioribus tem-
 po-

num quis ferat abdicare volentem, quod filius non prout ipsi placet, arte utatur?

23. Nemo unus, arbitror. Medicina vero quo honestior est & vitae utilior, tanto liberior esse debet utentibus; & prae-rogativam habere hanc artem justum est in ipsa utendi potestate; cogi autem nihil, nec imperari, rem sanctam, traditam a Diis, sapientium virorum studium; nec servituti legum subjici, neque metui & poenae judicii neque suffragio, & minis patris, & irae hominum imperitorum. Itaque etiam si hoc aperte tibi ac diserte dixissem, *Nolo, neque curro, licet possim, sed mihi soli artem novi, atque patri, reliquis omnibus indoctus esse volo*: quis tyrannus ita violentus, qui cogere audeat, & invitum arte sua uti aliquem velit. Haec enim talia supplicationibus & precibus, non legibus & iris, & judiciis subjicere, puto, convenit. Persuasione vinci medicum oportet, non im-

ἀνάγκη το σποκηρύττειν, ὅτι μὴ καὶ τὰ οὐκ ἐκείνῳ δοκῶντα ὁ παῖς χρήται τῇ τέχνῃ.

Οὐδὲ εἰς, οἶμαι. τὸ δὲ ἴατρικῆς, ὅσα σεμνότερόν ἐστι, καὶ τὰ βίῳ χρησιμώτερον, τοσούτῳ καὶ ἐλευθεριώτερον εἶναι προσήκει τοῖς χρωμένοις, καὶ τινα ἐπιτρομέειαν ἔχειν τῇ τέχνῃ δίκαιον τῇ ἐξουσίᾳ τῆς χρήσεως ἀναγκάζει δὲ μηδὲν, μηδὲ προσάπειλα; πρᾶγμα ἰσχυρὸν, καὶ θεῶν παῖδευμα, καὶ ἀνθρώπων σοφῶν ἐπιτήδευμα· μηδὲ ὑπὸ θυλείᾳ ἐγενέσθαι νόμον, μηδὲ ὑπὸ φόβου, καὶ τιμωρίαν δικαστηρίῳ, μηδὲ ὑπὸ ψήφου, καὶ πατρὸς ἀπειλῇ, καὶ ὀργῇ ἰδιωτικῇ. ὅτε καὶ εἰ τούτοις σαφῶς ἔτωσι, καὶ ἀντιρήδην ἔλεγον, ἐβόλομαι, ἔδδ' ἰατρικῆς δυνάμει, ἀλλ' ἐμαυτῷ μόνῳ τῇ τέχνῃ σοῖδα, καὶ τὰ πατρὶ, τοῖς δ' ἄλλοις ἀπάσῃ ἰδιότητι εἶναι βόλομαι· τίς τύραννος ἔτι βίαιος, ὡς ἀναγκάσαι αὐτὸν καὶ ἀκούειν χρήσαι τῇ τέχνῃ; τὰ γὰρ τοιαῦτα, ἰκετείας καὶ δέησιν, ἐνόμοις καὶ ὀργαῖς, καὶ δικαστηρίοις ὑπάγειν, οἶμαι, προσήκει· πεῖθεσθαι δὲ ἰατρὸν χρὴ, ἐκτελέειν, βέλειν, ἐφοβεῖσθαι, ὅτι τῇ θεραπείᾳ οὐκ ἀγέεται, ἐκόντα δὲ ἐρχόμενοι ἡδεσθαι· πατρικῆς δ' ἀνά-

[Προνομία] Sic Edd. vett. & recentt. Προνομία Vorst. f [ἔχει] Εἶχει f. male. g [ἐνέχεται] ἔνεται marg. 41.

poribus medicos honoratiores fuere quam apud Romanos. Multi medici fuere servi, non omnes. Cicero I. de Off. c. 42. Medicinam & Architecturam ab illiberalibus & sordidis artibus sejungit, & honestam ac liberalem medicorum artem vocat. *Charicles* Tiberii Caesaris Medicus cum eo in convivio accubebat, vid. *Sueton.* in ejus vita, c. 72. De varia medicorum conditione vid. *Cellar.* antiquit. medicas, p. 39. 40. & seqq. ubi plures indicat auctores, qui super hac re scripsere. Prodiit etiam nuper in Germania libellus: *Medicus a servitute liberatus*, quem tamen oculis subjicere nondum licuit. J. F. R.

44. [Προνομία] Vorstius frustra προνομία suo Codici adscripsit. M. du S.

[Προνομία] Cap. seq. iterum sic occurrit, ubi tamen diphthongum *ai* in *Alcina* quoque expressam delevit eadem manus quae variationem προνομίας adscripsit; hoc tamen loco idem intactum reliquit; nec ego quidquam mutatum velim. J. F. R.

63. [Πατρικῆς] Locus haud dubie corruptus; qui tamen sic interpungendo, levique additione voculae *καὶ* ante ἀντὶς quadantenus sanatus videatur. M. du S.

[Πατρικῆς δ' ἀντὶς] Non capiet lector quid *Solanus* sibi velit, dicens, sic interpungendo; nisi moneam, in Ed. f. ante πατρικῆς comma tantum fuisse, quod is in punctum minus mutavit. Sed in *Parisina* tamen jam aderat illud punctum. Ego vero & alterum comma, quod ante ἡδιστά in Edd. erat, plane sustuli. Contra servavi alterum comma, quod post ἀντὶς recte in *Paris.* fuit, cum in f. punctum ibi esset. Non tamen adspernaretur planioris stilli causa ab *Solano* insertum, ut legas: ἀντὶς ἐ ἀντὶς ἡ τέχνη. Verum non plane necessarium id videtur, modo rursus aliud comma, quod post ἀντὶς est, deleas, nimirum legendo: πατρικῆς δ' ἀντὶς ἀντὶς ἀντὶς ἡ τέχνη. constrnendoque, immutatis illa ars compulsionis paternae experta est. Et hoc ipsum tamen significatur, et si comma post ἀντὶς maneat. J. F. R.

Z 2

69. ἰατρ

νάγκης ἄμοιρον, ἀτελής ἢ τέχῃ, ὅπῃ γε τοῖς ἰατροῖς καὶ δημοσίᾳ αἱ πόλεις τιμᾶς, καὶ προεδρίας, καὶ ἀτελείας, καὶ ^a προνομίας διδῶσι.

Ταῦτα μὲν ἐν ἀπλῶς ἀν εἶχον εἰπεῖν ὑπὲρ τῆς τέχνης, εἰ καὶ σὺ διδάξαμένους με, καὶ πολλὰ ἐπιμεληθέντες, καὶ ἀναλώσαντες, ὡς μάθοιμι, πρὸς μίαν ὅμως θεραπεῖαν, καὶ ταύτῃ δυνατὴν ἔσαν, ἀντελεγον. ^b νυνὶ δὲ καὶ κείνο ἐνόησον, ὡς πάντας πασιν ἄγνωμον ποιεῖς, ὅσῃ ἔων με χρῆσθαι μετ' ἐλευθερίας ἐμῶ κτήματι. ταύτῃ ἐγὼ τῇ τέχνῃ ἔχων υἱὸς ὢν σὸς ἐξέμαθον, ἐδὲ τῷ σῷ νόμῳ ὑποκείμενος, καὶ ὅμως αὐτῇ μεμαθήκα σοι, καὶ πρῶτον αὐτῆς ἀπολλύλαυκας, ἐδὲν ὅσα σὺ πρὸς τὸ μαθεῖν ἔχων. τίνα διδάσκαλον ἐμισθώσω; τίνα φαρμάκων ὀφθαλμοκλήν; ἐδ' ἡντιναῖν ἀλλὰ πονέμενος ἐγὼ, καὶ τῇ ἀναγκαίᾳ ἀπογέμενος, καὶ ὑπὸ τῇ διδασκάλῳ ἐλεσμένον, ἐπαυδενόμην. καὶ μοι τοιαῦτα ὅσα τῷ πατρὸς ἦν πρὸς τὸ μαθεῖν ἐφόδια, λύπη, καὶ ἐρημία, καὶ ἀπορία, ^c μῖσος οἰ-

pers, & immunis ars est, cum medicis publice etiam civitates, honores, & sedem antiquiorem, & immunitates, & praerogativas tribuant.

24. Haec igitur haberem, quae simpliciter pro arte dicerem, etiam si tibi, cum docendum me curasses, & providisses multum, & in doctrinam meam impendisses, in una tamen hac curatione, eaque meae potestatis, repugnarem. Jam vero illud etiam cogita, quam praeter omnem rationem facias, cum meo me peculio libere uti non pateris. Hanc ego artem, cum tuus non essem filius, edidici, cum tuae legi subjectus non essem: & tamen tibi eam didici: primus fructum illius percepisti. Nihil a te ad discendum praesidii habeo. Quem magistrum conduxisti? quem medicamentorum apparatus emisisti? Nihil quidquam. Sed pauper ego, & necessariis rebus destitutus, misericordia magistrorum eruditus sum. Talia mihi erant a patre ad discendum viatica, tristitia, solitudo, inopia, odium familiare, averlatio cognato-

^a Προνομίας] Sic rursus Edd. unanimi consensu. Sed Προνομίας marg. A1W. ^b Νυνὶ δὲ] Νυνὶ δὲ Fl. male. Vulg. tenent cett. Edd. cum Cod. P. ^c Μῖσος] Καὶ μῖσος marg. A1W.

69. Ὑπὲρ τῆς τέχνης, καὶ σὺ διδάξαμένους] *Vitruvius* in praefatione Libri VI. sic scribit: Alexis poeta Comicus dicebat, Athenienses ob eam rem esse laudandos, quod cum omnium Graecorum leges cogant parentes ali a liberis, Atheniensium non omnes, sed eos tantum, qui liberos artibus erudiissent. Ita *Plut.* in *Solon.*

72. Καὶ ταύτῃ] Male sanae hic Edd. in quibus omnibus illud καὶ deest. Nos ex ingenio, sed fidenter tamen in re manifesta, inscriuimus. *M. du S.*

Καὶ ταύτῃ] Hic *Solano* morem gessi in recipiendo καὶ, quia major hic est necessitas, quam supra. *J. F. R.*

78. Μεμαθήκα σοι — ἐδὲν παρὰ] *Transponantur*. *F. G.* Mens *Gijeti* videtur haec esse, legendum nempe ordine mutato: καὶ ὅμως αὐτὸν μεμαθήκα σοι, ἐδὲν παρὰ σοῦ πρὸς τὸ μαθεῖν ἔχων, καὶ πρῶτος αὐτῆς ἀπολλύλαυκας. Et sic sane sensus vulgatae non cohaerens fit apertissimus. Ac parum mihi temperavi quin ita edidicissem. Nihil enim facilius accidere potuit, quam ut integer versus a librario omissus, dein margini additus, ab eo qui postea rursus descripsit, uno ordine

serius quam par erat, fuerit insertus. Sed quia & alio modo potest sanari, ut mox post *Cl. Gesnerum* dicam, nihil in contextu mutare sum ausus. *J. F. R.*

Ibid. Πρῶτον αὐτῆς ἀπολλύλαυκας] Non bene ista continentur, πρῶτον αὐτῆς ἀπολλύλαυκας, ἐδὲν ὅσα σοῦ πρὸς τὸ μαθεῖν ἔχων, *Primus artis medicae, quam ego didici, fructum percepisti* o pater, nihil habens a te ad discendum filius. Nec est, quod dicas, nominativum hic poni pro genitivo consequentiae: nihilo enim minus contorta erit, & minime Lucianea oratio. At erit digna Luciano, si deleta unica literula, quam librario debere puto, sic legamus & interpungamus, Καὶ πρῶτον αὐτῆς ἀπολλύλαυκας. Οὐδὲν ὅσα σοῦ πρὸς τὸ μαθεῖν ἔχων. Τίνα διδάσκαλον κ. τ. λ. Hoc certe in interpretando secutus sum. Nec obscura fuit cuiquam sententia. *J. M. G.*

Πρῶτον αὐτῆς ἀπολλύλαυκας] Non inficior emendationem a *Cl. Gesnero* propositam ita corrigere vulgatam, ut sensus sic melior prodeat; nec dubitarem sic edere, si filius adhuc discens inducatur; sed cum non amplius sit discipulus, at jam in arte magister, magis naturalis & simplex sit oratio *Gijeti* more in ordi-

eorum. Pro his igitur uti arte mea postulas, & dominus esse eorum, quae suppeditata mihi sunt, cum dominus non esses. Satis habeto, si quid tibi prius ultro, cum nihil deberem, benefeci, cum nullam, nedum hujusce *tanti muneris*, gratiam possem reposci.

25. Non sane debet beneficentia mihi mea necessitas reliquo tempore fieri, neque, quod volens bene merui, caussa constitui, cur invito imperari possit: neque illa consuetudo existere, ut qui semel aliquem sanaverit, omnes in perpetuum curet, quotquot is, qui curatus est, voluerit. Alioquin dominos ea ratione in nos constituerimus quos curamus, & mercedem ultro ipsis dederimus, serviendi illis, & quidquid imperent ministrandi: quo quid fieri possit injustius? Quoniam te difficili adeo morbo laborantem suscitavi, propter ea licere tibi putas abuti arte mea?

26. Haec haberem dicere, etiam si ea mihi iste imperaret, quae possem; ego vero nec omnibus omnino, neque *ut* necessi-

κείων, καὶ ὑποτροφὴ συγγενῶν. ἀντὶ τούτων τοίνυν χρῆσθαι μὲ τῇ τέχνῃ ἀξιοῖς, καὶ δεσπότης εἶναι θέλεις ἢ ὅτ' ὅσα ἡδύα δεσποότης, πεπορισμένον. ἀγάπα, εἴ τι σε καὶ πρῶτον ἐκὼν ἢ προοφείλων, εὖ ἐποίησα, μηδεμίαν μὲδ' ἢ τῷ γε χάριν ἀπαιτεῖσθαι δυνάμεν.

Οὐ δὲ δεῖ ἢ εὐκοίαν ἢ ἐμὴν, ἀνάγκην ἔσθαι τὸ λοιπὸν μοι γενέσθαι, ἢ δὲ τὸ, ἐκόντα εὐεργετῆσαι, ἀφορμὴν τῷ ἀκούῃ κελύεσθαι καλίστηναι, ἢ δ' ἐθελῶ ὑπάρχειν τούτο, τὸ ἀπαξ τινὰ ἰασάμενον, πάντας ἐς αἰὶν θεραπεύειν, ὁπόσους ἂν ὁ θεραπευθεὶς θέλῃ. ἰσπεὶ δεσπότης ἂν ἔτω καθ' ἡμῶν εἴμην τῆς θεραπευομένης χειροποιήτορες, καὶ μετ' οὖν τὸ δουλεύειν αὐτοῖς, καὶ τὸ πάντα κελύεσθαι ὑπηρετεῖν ἢ προδεδωκότες. ἢ τί γένοιτο ἂν ἀδικώτερον; διότι σε νοσήσαντα χαλεπῶς ἔως ἀνέστησα; ἀλλὰ τούτο νομίζεις ἐξεῖναι σοὶ καλίστηναι μὲ τῇ τέχνῃ.

Ταῦτα μὲν εἶχον ἂν λέγειν, εἴ καὶ δυνατόν μοι ἔτος προσέταθην. ἐγὼ δὲ μὴ πάντως ἅπασιν, μὲδ' ὡς ἀνάγκην ὑπῆκον.

ἰὺ

d. 'Or'] *De Vorst.* male. Vulgatam tuentur *J. Fl. B2. H. P. S.* e. T5 γ'] Sic *J. Fl. B2. P. S. &c.* T6 P. & L. & marg. A1. f. Διὰ μὲν] Nihil se varietatis hic reperisse testatur *Solanus.* g. T6 δουλεύειν] T5 δου. P. L. & marg. A1. h. Προδιδωκότες] Sic Edd. omnes & Cod. P. Προδιδωκότες Fl. Προδιδωκότες Grom. Προδιδωκότες marg. A1W.

dinem redacta. At si ordinem inverti non placet, pro ἔχων possis legere, παρίχων. Nam ὡς facile omitti potuit propter satis prope praecedens *παρὰ*. Ita ut παρίχων tum ad patrem pertineat, sensusque sit: *primus artis meae fructum percepisti; nihil a te (de tuo) ad discendum praebens.* Παρὰ enim sic usurpari, T. I. jam diximus, & *Perizon.* ad Ael. V. H. 2. 13. med. laudavimus; ubi is παρὰ τῷ Ἀντίου docet ita exponendum, *ea quae ab Anyto profecta sunt.* Habes hic, Lector, tres conjecturas; tu elige *Gesneri* aut *Gujeti* emendationem, quas meae praepono. *J. F. R.*

89. 'Or'] Videtur *Vorstius* illud ὡς accepisse pro ὅτι positum, ideoque correctionem quaesivisse. Sed est pro ὅτι, cum, quando, positum, & rectius quam ὡς de tempore enim quaestio hic est. *J. F. R.*

92. T5 γ'] Pro hoc τίς habent P. & L. sed ne tum quidem recte se habet hic locus. Ego διὰ μὲν legendum censo; neque vulgatam repudio. *M. du S.*

Ibid. Ἀπαιτεῖσθαι δυνάμεν] *Reposcere possem.* Verbe, *repositi.* *F. G.*

93. Διὰ μὲν] *Διὰ μὲν* legendum putabam, ut ad patrem referatur. Hic enim est, qui gratiam repetere non poterat, non filius. Sed idem efficitur, si ἀπαιτεῖσθαι non media voce, sed passiva accipiat, cuius rei exempla in promptu sunt. *J. M. G.*

3. T6 δουλεύειν] Et si primo intuitu multum ad blanditur lectio codicum τῷ pro τὸ exhibentium; vulgatam tamen Edit. lectionem praetulerim; non modo quia mox καὶ τὸ iterum sequitur, ideoque prius τὸ necessario etiam retineri necesse est; sed etiam, si & alterum τὸ in τῷ mutassent iidem codices. *J. F. R.*

Ibid. T6 πάντα κελύουσιν ὑπηρετεῖν προδιδωκότες] Necessario legendum προδιδωκότες. *J. G.*

4. Προδιδωκότες] In nota Cl. *Gromov.* antea editum erat, cum velle προδιδωκότες; quod tamen cum operarum tantum culpa admissum sit, & in variant. & in ejus nota mutavi in προδιδ. Ac fateor non displicere ejus conjecturam. *J. F. R.*

νῦν δὲ ἤδη σκέψασθε καὶ οἷά ὅτι αὐτῷ τὰ
 ὀπιτάγματα· ἐπεὶ γὰρ ἐμὲ ἰάσω, Φησὶ, με-
 μνηότα, μέμνη δὲ καὶ ἡ γυνή, καὶ τὰ ὅμοια
 πάχῃ (τῷτο γὰρ οἶεται) καὶ ὑπὸ τῶν ἄλ-
 λων ὁμοίως ἀπέγνωται, δύναται δὲ συλ-
 πάντα ὡς ἐδείξας, ἰὼ καὶ ταύτῃ, καὶ
 ἀπάλλαττε ἤδη τὸ νόσον. τῷτο δὲ ἐτώσι μὴ
 ἀπλῶς ἀκῆσαι, πάνυ εὐλογον ἂν δοξείε,
 καὶ μάλιστα ἰδίῳτῃ, καὶ ἀπείρῳ ἰατρικῆς. εἰ
 δὲ μὴ ἀκῆσαι ὑπὲρ τῆ τέχνης δικαιολογεῖ-
 μήν, μάθοιτ' ἂν ὡς ἔτε πάντα ἡμῶν δυνα-
 τὰ ὅτιν, ἢ αἱ τῶν νοσημάτων φύσεις ὡς
 πλήσοι, ἢ τὰ ἰασις ἡ αὐτῇ, ἢ τὰ φάρμακα
 τὰ αὐτὰ ὅτι πάντων ἰσχυρὰ, καὶ τότε ἔσται
 δῆλον, ὡς παμπόλῳ τῷ μὴ βυλεσθῆαι τι,
 τὸ μὴ δύνασθαι ἀφαιρῆ. ἀνάχεσθε δὲ μὴ
 τὰ περὶ τῶν φιλοσοφῶντων, καὶ μὴ ἀ-
 πειρόκαλον, μηδ' ἐξαγώνιον, μηδ' ἀλλό-
 τριον, ἢ ἀκαιρον ἡγήσασθε τὰ περὶ τῶν
 τωρλόγων.

Πρῶτα μὲν δὴ σωμάτων φύσεις, καὶ κρά-
 σεις ἔχαι αὐταί, καὶ ὅτι μάλιστα ἐκ τῶν
 ὁμοίων συνεστάναι ὁμολογῶν. ἀλλὰ τὰ μὲν
 τῶν δὲ, τὰ δὲ τῶν δὲ, μᾶλλον ἢ ἐλαττον
 μετέχῃ. καὶ λέγω τῷτο· ἔτι περὶ τῶν ἀν-
 δρείων, ὡς ἐδὲ ταῦτα πᾶσιν ἴσα, ἢ ὅμοια,
 ἢ τῇ κράσει, ἢ τῇ συστάσει, ἀφορεῖται
 γὰρ δὴ καὶ μεγέθει, καὶ εἴδει, ἀνάγκη καὶ τὰ
 νοσήματα ἐγγίνασθαι αὐτοῖς· καὶ τὰ μὲν, εὐία-
 τα εἶναι, καὶ πρὸς τὴν θεραπείαν ἀναπεπλη-
 ρῶνα, τὰ δὲ, τέλειον ἀπεγνωσμένα, καὶ
 ῥαδίως ἀλισκόμενα, καὶ κατὰ κράτος ὑπὸ
 τῶν νοσημάτων λαμβανόμενα. τὸ τοῖνον οἶα

tate coactus, parerem. Nunc vero jam con-
 siderate etiam, qualia sint istius imperia.
 Cum enim me sanaveris, inquit, furiosum;
 furiosa autem sit etiam uxor eodemque modo
 affecta, sic enim arbitratur, & ab aliis si-
 militer deposita; possis autem tu omnia, quod
 ostendisti: sana hanc etiam, & morbo libera.
 Hoc autem si ita simpliciter audias, ratio-
 nabile omnino videatur, indocto praefer-
 tim, & medicinae imperito. Si vero me
 audieritis caussam pro arte dicentem, intel-
 ligetis, neque omnia esse in nostra potesta-
 te, neque naturas morborum esse similes,
 neque curationem eandem, neque eadem
 medicamenta valida ad omnia. Et tunc
 apparebit, quantum distent, non velle ali-
 quid, & non posse. Sed ferre me de his-
 ce rebus philosophantem, nec ineptam, aut
 evagantem extra causam, aut alienam aut
 intempestivam earum rerum disputationem
 oportet.

27. Ac primum quidem naturae corpo-
 rum ac temperaturae non sunt eadem, li-
 cet maxime similibus ea constare elementis
 notum sit; sed illorum alia aliorum maio-
 rem minoremve partem habent. Et loquor
 adhuc de solis virorum corporibus: cum
 neque haec paria omnibus aut similia sint,
 neque temperatura, neque consistentia; di-
 versos sane & magnitudine & specie mor-
 bos in illis existere necesse est: & alia qui-
 dem sanatu esse facilia, & curationi oppor-
 tuna; alia autem plane desperata, quae &
 capiantur facile, & vi a morbis superentur.
 Putare igitur febrim omnem, aut tabem,
 aut

a. [Εἶτι] Εἶτι Fl. male. [Εἶτι] cett. & P. b. Γὰρ] Ex f. & marg. Δ1. restitutum. Deest enim in reliqq. Edd.

28. [Ἐξαγώνιον] [Ἦτοι ἔξω τῷ ἀγῶνι].

42. [Ἀλισκόμενα] Καὶ λαμβανόμενα, κρησόμενα, ἢ
 κρησόμενα. F.

38. Γὰρ] Ed. fuit. sola hanc vocem exhibet.

M. du S.

41. Τὰ δὲ — ῥ. ἀλισκόμενα] De corporibus intelli-
 gitur, non de morbis. Ἀλισκόμενα quod attinet, vide
 infra c. 28, ἐκλυπόμενα.

M. du S.

54. [Ἀναφύεται] Ratio postulat, ut, Mf. volente,
 legas, ἀναφύεται] εὐθελὲς εἶναι, καὶ εὐτροφὲς, καὶ πολυχρῶς
 καρπὸς. proveniet, ruit, fructus laetus, bene nutriens,
 copiosus. non ἀναφύεται. ut editi; mox idem codex
 πρὸς τὴν φύσιν ἀφορῶν pro vulgato ἀφορῶν. recte,
 &

aut pulmonum morbum, aut furorem, unum eundemque esse in omni corpore, genere similem, non est hominum prudentium, qui rationes harum rerum subduxerint, & exquisiverint. Verum idem morbus in hoc sanatu facilis est, in alio non item. Quemadmodum, puto, triticum si idem in diversos agros spargas, aliter in campelstri & profundo, & irriguo, & apri- co, & bonis ventis opposito, & culto, enascetur; laetum puto, & pingue, & fructus inde multiplex: aliter autem in monte, & lapidoso tenuique solo; aliter in eo quod solem non habet, aliter ad montis radices, & in universum pro locorum diversitate diversimode. Sic vero etiam morbi pro locis, qui eos suscipiunt, aut facile augescunt ac nutriuntur, aut minuuntur. Hoc igitur praeteriens pater, ac universum inexploratum relinquens, postulat furorem omnem, in quocunque sit corpore, similem esse, & parem ejus curationem.

28. Praeter haec vero tot ac tanta, illud etiam facile est ad intelligendum, corpora muliebria, multum a virilibus distare, tum ad morbi differentiam, tum ad spem vel desperationem curationis. Viro-

πάντα πυρετόν, ἢ πᾶσαν φθόγην, ἢ πᾶσαν πνευμονίαν, ἢ μανίαν, μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ὄσον τῷ γένει, ὁμοίαν ὅτι πάντος εἶναι σώματος, εἰ σωφρονέντων, ἐδὲ λελογισμένων, ἐδὲ τὰ τοιαῦτα ἐξητακώτων ὄσιν ἀνθρώπων· ἀλλὰ τὸ αὐτὸ ἐν μὲν τῷδε, ῥα-
 5 οδιον· ἰσᾶς, ἐν δὲ τῷδε, οὐκ ἔτι. ὥστε, οἶμαι, καὶ πυρετόν, ἢ τὴν αὐτὴν ἐς ἀφροσύνης χώρας ἐμβάλης, ἄλλως μὲν ἐν τῇ πεδιῇ, καὶ βαθύᾳ, καὶ ποδισομύχῃ, καὶ εὐηλίᾳ, καὶ εὐηνέῳ, καὶ ἐξεργασμύχῃ, ἀναφύσει, εὐθαλῆς, οἶμαι, καὶ εὐτροφῇ, καὶ πολύχως καρπὸς, ἄλλως δὲ ἐν ὄρει, καὶ ὑπολίθῳ γηδίῳ, ἄλλως δὲ ἐν δυσηλίῳ, ἄλλως δὲ ἐν ὑπωρείᾳ, καὶ ὅλῳ, ἀφροσύνης καθ' ἐκάστης τόπῳ. ἔτι δὲ καὶ τὰ νοσήματα
 6 οὐκ ἔστι τῆς ὑποδεξαμένης τόπῳ, ἢ εὐφρο-
 7 ρα, ἢ εὐτροφα, ἢ ἐλάτῃ γίγνεται. τὴν τοίνυν ὑπερβάς ὁ πατήρ, καὶ ὅλον ἀνέξε-
 8 τας καὶ ἀλιπὼν, ἀξιοὶ πᾶσαν μανίαν ἢ ἐν ἀπᾷ σώματι, ὁμοίαν εἶναι, καὶ τὴν δε-
 9 ραπείαν ἴσην.

Πρὸς δὲ τέτοις τοσούτοις ὄσον, ὅτι τὰ γυναικεῖα σώματα πάμπόλυ τῶν ἀνδρείων ἀφροσύνης, πρὸς τε νόσον ἀφροσύνην, καὶ πρὸς θεραπείας ἐλπίδα, ἢ ἀπογνώσιν, ῥα-
 7 οδιον καὶ ἀμαθεῖν. τὰ μὲν γὰρ τῶν ἀνδρῶν εὐπα-
 8 γῇ, καὶ εὐτονα, πόνους, καὶ κινήσεις, καὶ ὑπαιθρία ἀφρίτη γεγυμνασμένα, τὰ δὲ, ἐκλύα, καὶ ἀσυμπαγῇ, ἐν σκιᾷ τέραφ-
 9 μένα, καὶ λευκὰ αἵματ' ἐνδεία, καὶ θερ-
 5 μῆ ἀπορία, καὶ ὑγρῇ περὶ τῇ ὁππύρρῳ·
 6 εὐαλωτότερα τοίνυν τῶν ἀνδρείων, καὶ ταῖς νό-

σοιῶ

c. ἰσᾶς] Et sic habere Edd. principes, notat M. du S. d' Ἀναφύσει] Ita restitui ex J. & L. Ἀναφύσει enim male Fl. Ald. H. Bz. Fr. P. S. A. e. Εὐθαλῆς] Sic recte Ald. Bz. H. P. S. & P. Εὐθαλῆς male J. & Fl. f. Διαφροσύνης] Ita restitutum ex Cod. P. & Bz. ac marg. Alii. Διαφροσύνης enim cett. male habebant.

Et ratione diversitatis morbi, quia diversi longe sunt morbi muliebres, & viriles. J. G. G. Ἀναφύσει] Sic praeter Mf. Gr. L. etiam Editio Junt. vide Synsp. c. 2. M. du S. 55. Εὐθαλῆς] Si quis dubitet, num injuria fiat Editionibus principibus Fl. & J. in rejicienda earum le-

ctione εὐθαλῆς, conferat supra Zenk. c. 4. pr. & infra de Dom. c. 4. aliaque. J. F. R.

68. Διαφροσύνης] Mf. Gr. P. & Bz. Alii omnes libri ἀφροσύνης, p. r. v. e. M. du S.

76. Εὐαλωτότερα] Confer supra c. 27. M. du S.

82. Κα-

σοις ἑκκέμωρα, καὶ τῇ ἰασιν ἐπεμύμοισα,
καὶ μάλιστα πρὸς μανίας εὐχερέστερα. ἅτε
καὶ πολὺ τὸ ὀργίλον, καὶ κῆφον, καὶ ὀξύκνη-
τον ἔχουσαι, ὀλίγην δὲ τῇ σώματι αὐ-
τῇ δυνάμει, ῥαδίως ἐς τὸ πάθος τῆτο
καταλιθαίνουσιν.

Οὐ δίκαιον τοίνυν ὡς τῶν ἰατρῶν ἡ
ὁμοίαν ἐπ' ἀμφοῖν θεραπείαν ἀπαιτεῖν, εἰ-
δότας ὡς πολὺ τὴν μέσῃ, βίῃ παντὶ,
καὶ πράξεσιν ὅλαις, καὶ πάσιν ἐπιτηδεύμα-
σιν, ἐξ ἀρχῆς εὐδὲς κεχωρισμένων. ὅταν
τοίνυν λέγῃς, ὅτι μέμνη, προστίθῃς ὅτι καὶ
γυνὴ ἦσα μέμνη· καὶ μὴ σύγγει ταῦτα
πάντα τῷ τῇ μανίας ὑπάγων ὀνόματι, ἐν
καὶ τῷ αὐτῷ δοκῇ· ἀλλὰ χωρίσας ὥσπερ
ἔστι καὶ ἐν τῇ φύσει, τὸ δυνατόν ἐφ' ἑκά-
στη σκοπῇ. καὶ γὰρ ἡμεῖς, ὅτε ἐν ἀρχῇ τῆ λό-
γων εἰπὼν μέμνημαι, τῆτο πρῶτον ἐπι-
κοπῶμεν, φύσιν σώματος τῇ νοσῇ, καὶ
καὶ κράσει, καὶ τίνος πλείονος μετέχει, καὶ
εἰ θερμότερον, ἢ ψυχρότερον, ἢ ἀκμάζον,
ἢ παρηβηκός, καὶ μέγα, ἢ μικρόν, καὶ πι-
μελές, ἢ ὀλιγόσαρκον, καὶ πάντα τὰ τοιαῦ-
τα. καὶ ὅπως ἂν τις αὐτὰ προεξετάσῃ, πά-
ρ' ἀξιόπιστος ἂν εἴη, ἀπογινώσκων τί, ἢ
ὑποκινούμενον.

Ἐπεὶ καὶ τῇ μανίας αὐτῆς μυρία εἶδη ἔστι,
καὶ παμπολλὰς ἔχει τὰς αἰτίας, καὶ ἔδῃ
τὰς προσηγορίας αὐτὰς ὁμοίας. καὶ γὰρ ταυ-
τὸν ὡρανοῖν, καὶ ὡραπαίειν, καὶ λυττᾶν,
καὶ μεμνημένοι, ἀλλὰ ταῦτα πάντα τῇ

posita morbis, & curationem non sustinen-
tia, & ad furores praesertim magis incli-
nata. Cum enim multum iracundiae ha-
beant & levitatis, & valde sint irritabiles,
corporis autem parum robusti, facile in
hunc morbum labuntur.

29. Injustum ergo fuerit a medicis simi-
lem utrorumque curationem poscere, cum
sciamus quam multum intersit, inter ho-
mines vita tota, & omnibus actionibus, &
studiis omnibus, statim a principio inde se-
paratos. Cum ergo dicis, eam furere, hoc
adde, mulierem furere: nec confunde ista
omnia sub furoris nomen cogens, quod u-
num idemque videtur: sed separa, ut et-
iam est in natura: quid in unoquoque fieri
possit, considera. Nos etenim, quod ini-
tio orationis hujus me dicere memini, pri-
mum videmus naturam corporis & tempe-
ramentum; & cujus *qualitatis* plus habeat,
& utrum calidius an frigidius, maturae ae-
tatis an jam inclinatae, magnum an par-
vum, pingue an extenuatum, & omnia in
eo genere. Et sane si quis ista ante explo-
raverit, fide omnino dignus fuerit, sive
spem superesse neget, sive promittat ali-
quid.

30. Quandoquidem etiam furoris ipsius
sexcentae sunt species, isque multas habet
causas, neque appellationibus similes. Ne-
que enim idem est desipere, delirare, ra-
biosum esse, furere; sed haec omnia vel
aspe-

α ἑκκέμωρα] Μάλλον σακ. Vorst. β τὴν μέσῃ] Sic J. H. P. & c. τῶν ἐν μέσῃ P. & L. γ ἔρ] Sic P. L. &
marg. A1W. ὅν Edd. ὅν. Ex. Fl. & Ald.

82. Καταλιθαίνουσιν] Conf. supr. *Quom. Hist.* c. 1.
M. du S.

85. Τὴν μέσῃ] P. & L. τὴν μέσῃ. Sed nescio an sic
satis etiam consulatur integritati hujus loci. M. du S.

Τὴν μέσῃ] Nescio quid difficultatis obversetur So-
lano; nisi forte ex pristina versione sensum ab Grae-
cis abeuntem non capiens, ideo etiam Graecam vul-
gatam male se habere existimarit. At melior illa cer-
te est lectione codicis P. modo recte construas. Τὴν
μέσῃ enim signif. *spatium medium*, sive *intervallum*
quod *intercedit*; adeoque & discrimen quod interest

inter res vel homines, ut hic; cujus significationis
exempla Lexicographis notata non repetam, neque
constructionem indicabo ex versione Cl. Gesneri jam
satis adparentem.

92. ἔρ, καὶ ἔρ] Ineptissime legitur Ἀλλὰ χωρίσας
ὥσπερ ἐστὶ, καὶ ἐν τῇ φύσει, τὸ δυνατόν ἐφ' ἑκάστης σκοπῇ.
Quid enim Graecis ὥσπερ ἐστὶ καὶ ἔρ; Mf. optime: ὥ-
σπερ ἐστὶ ἐν τῇ φύσει. sed cum *distinxis*, quod *natura di-*
stinxit est, quid in quoque praestari possit considera.

J. G. G.
Ibid. ἔρ] G. P. & L. recte. Fl. & Ald. ὥ. Reli-
quae

superioris vel mitioris morbi nomina sunt. Tum caussae in viris aliae, aliae in mulieribus: ipsorumque virorum aliae in juvenibus, diversae in senibus; verbi caussa, in juvenibus multitudo plerumque *bilis & acrimonia humorum*; in senibus vero calumnia intempestiva, & irrationabilis ira, contra familiares saepe ingruens, primo perturbare solet animum, deinde paulatim in furorem agere. Mulieres autem multa infestant, quibus facile in hunc morbum concitantur, maxime vero odium contra aliquem vehemens, aut invidia adversus inimicum felicem, aut dolor aliquis aut ira. Haec paulatim sub cineribus quasi gliscentia, & alita longo tempore, furorem efficiunt.

31. Talia, Pater, uxori tuae evenerunt, & forte nuper aliquid illam dolore affecit: nihil enim illa oderat: veruntamen teneatur, neque a praesentibus malis sanari medici opera potest. Quare si quis alius promiserit, si quis liberaverit eam; tum odio me, tanquam injuriae auctorem, persequere. Quin illud, pater, non pigebit dixisse: etiam si non ita plane desperata res esset, sed aliqua adhuc salutis spes adfulgeret; ne sic quidem ita facile attingerem, nec promte medicamentum auderem infundere, fortunam veritus & imminuentem a multis infamiam. Vides, ut omnes arbitrentur, esse quoddam in privignos odium novercis omnibus, quantumvis bonae sint, & com-

μᾶλλον ἢ ἥτιον ἔχει τῇ νόσῳ, ὀνόματά οὖν αἰτίαι τε, τοῖς μὲν ἀνδράσιν ἄλλαι, ταῖς δὲ γυναιξὶν ἕτεραι, καὶ τῶν ἀνδρῶν αὐτῶν, τοῖς μὲν νέοις ἄλλαι, τοῖς δὲ γεγενημένοις ἄλφοροι, οἷον, νέοις μὲν πολλὸς ὥς τὸ πολὺ, γέροντι δὲ ἀλφειὸν ἄλογον, καὶ ὀργὴν ἀλογον πολλὰς κατ' οἰκίαν ἐμπιπύσας, τὸ μὲν πρῶτον, διατάξας, εἴτα, κατ' ὀλίγον ἐς μαρίαν πελάγας, κατ' ὀλίγον ἐς πολλὰ καθικνύεται, καὶ ῥαδίως ἐς τὴν νόσον ἐπάγει, μάλιστα δὲ μετὰ τὴν πολλὴν, ἢ φθόνον ἐκ' ἐχθρῶν εὐτυχῶντι, ἢ λύπῃ τις, ἢ ὀργῇ κατ' ὀλίγον ταῦτα ἐπιπυρόμενα, καὶ μακρῷ χρόνῳ ἐντρέφόμενα, μαρίαν ὀπτελεῖ.

Ταῦτά σοι, ὦ πάτερ, καὶ ἡ γυνὴ πέποιθε, καὶ ἴσως τι λελύπηται αὐτῇ ἐπαχθῶς. ἔδδ' ὅτι ἐκείνη ἐμίσθ, πολλὴν ἔχειταί γε, καὶ οὐκ ἂν ἐκ τῆς παρόντων ὑπ' ἱατρῶν θεραπευθῆναι δύναίτο, ὥς εἴγε ἄλλος τις ἐπιπυροῖτο, εἴ τις ἀπαλλάξαι, μάλιστα τότε ὥς ἀδικῶντα ἐμὲ. καὶ μὴ κακίον, ὦ πάτερ, οὐκ ἂν ὀκνησάμην εἰπεῖν, ὅτι εἰ καὶ μὴ τελείως ἔτι ἀπὸ γένεσος, ἀλλὰ τις ἔτι σωτηρίας ἐλπίς ὑπεφαίνετο, οὐκ ἂν ἐδδ' ἔτι ῥαδίως προσηγάμην, ἐδ' αὖ προχέειν φάρμακον ἐγγυαί ἐτόλμησα, διδὼς τὴν τύχην, καὶ τὴν πολλὰν δυσφημίαν ἄρως ὥς οἷον, πάντες εἶναι τι μῖσθον πρὸς τὰς προγόνους πάσαις μητρικαῖς, καὶ ὡς

χρη-

d. Γένεσι] Γένεσις L. rectius. Sed vulgatam servant Edd. optimae omni. e. Δι] καὶ Fl. f. Ὀργὴ κατ'] Vid. notas. g. Οὐδὲ] Vorst. ἔδδ' a. Nihil mut. Edd. h. Μένει] Sic etiam esse in J. Fl. & H. notat M. du S.

quae 31.

31. Non reddam rationem lectionis mutatae, ream enim ipsa loquitur. Quod autem Solanus dicat Aldinam habere adspirare; Aldinam alteram intelligat oportet; nam Aldina prima spiritu leni habet aequae ac aliae.

32. Παράνοτον, καὶ ὀργισμένον, καὶ λυπημένον, καὶ μεμνημένον] Benedictus debuerat hic anxie exprimere omnes copulativas, ut quatuor furorum vocabula & species ostenderet. Quod quum non fecerit, non aliter Latina concepit ac si auctor duo inter se differentia opponere voluerit.

Tom. II.

14. Γένεσι] L. recte. In aliis γένεσι, quod tamen servari etiam propter ἐμπιπύσας, quod mox sequitur, poterat.

22. Κατ' ὀλίγον] Haec sententia, uti a nobis & Ed. Fl. factum est, erat interpungenda; contra quam in reliquis libris sit, in quibus κατ' ὀλίγον cum praecedenti conjunctum legitur.

Ibid. Ὀργὴ κατ' ὀλίγον ταῦτα] Quod Solanus de mutanda interpunctione monet, idem Cl. Gessnerum in versione jam sponte praestitisse video. Vulgo enim sic male divisum legebatur: Ὀργὴ κατ' ὀλίγον, ταῦτα ὡς, &c.

Aa

57. Hg

χρηταί, καὶ τὰ κοινὰ μαλ' αὐτῶν γυναικῶν αὐτὰς μεμνῆναι; τάχα ἐν τῇ ὑπόπλευσιν, ἄλλως χρησάμεν τῷ κακῷ, καὶ τῇ φαρμάκῳ ἐδυσκλινῶν, κακούρη καὶ δολερὰν τὴν θεραπείαν γεγονέναι.

Καὶ τὰ μὲν τῷ γυναικὶ, ὦ πάτερ, ἡ τῆς ἐχθρῆς πᾶσι τοῖς τέλει καλῶς λέγω· ἡ δὲ ῥᾶν ἔξῃ, καὶ μυριάκις πῶν τῷ φαρμάκῳ. Ἄρα τὸν ὀπιχειρεῖν οὐκ ἄξιον, εἰ μὴ πρὸς μόνον τὸ σπουταχῆν με καλεσθῆναι, καὶ κακοδξία πειθαλεῖν θέλεις. ἴα· σὺ ἔτι τὸ ὁμοτέχῳ φθορεῖς. ἐὰν δέ με σπουταχῆς πάλιν, ἐγὼ μὲν, καὶ πᾶσι τῶν ἑρημῶν γενόμενος, ἔδεν χεῖρ σὺ δὲ δυνάμει εὐξομαι τί δ' ἂν, ὅσον μὴ γένοιτο, αὐτὸς ἢ ἡσυχίᾳ ἐπαυλῶν; (φιλεῖ γὰρ πᾶσι τὰ τοιαῦτα ἐρεθίζοντα, παλιπρῶν) τί με σπουταχῆς δέησιν; Θεραπεύσαι μὲν εὖ ἴσθι καὶ τότε, καὶ ἔτι πάλιν πάλιν τάξῃ, ἡ τῆς παιδῶν ἔταξεν ἢ φύσις, ἔδεν τῷ γένει τὸ ἐπ' ἐμαυτῷ ὀπιλήσεται· εἴτ' ἂν σωφρονήσῃς, αὐτὸς ἀναλαμβάνει· πᾶσι τοῖς πρὸς τοὺς θεοὺς, ὅπως ἦδη, καὶ τὰ ταῦτα ποιῶν, ὅπως τῷ ἰσθῶν, καὶ τῷ ἐπομνηστικῷ τὸ πᾶσι χεῖρ, καὶ πρᾶν, ἐκ τῆς ἐκείνου κακῶν ἀνασφύλας, ἄρα τῆς, καὶ βοᾷς, καὶ τὸ μέγιστον, ὀργίζῃ, καὶ πρὸς μὲν τῷ τριπλή, καὶ τῆς νόμῳ ἀνακαλεῖς. οἱμοὶ πάτερ, τοιαῦτ' ἢ σὺ καὶ τὸ πᾶσι μαλ' αὐτὰς προσήμα.

manem quandam muliebrem furorē omnes furere. Facile igitur aliquis, si secus malum eveniat, nec potentia satis sint medicamenta, suspicetur, malignam & subdolanā curationem fuisse.

32. Ita se habent, Pater, res uxoris tuae: & omnino tibi post observationem institutam dico, nunquam illa habebit mollius, si decies millies de medicina biberit; propterea conari non est operae pretium, nisi me ad hoc solum urges; uti excidam conatu, & infamiam vis mihi contrahere. Patere, ut inuideant mihi artis aemuli. Si vero denuo me abdicaveris, nihil equidem, licet desertus ab omnibus, malum tibi imprecabor. Quid si vero, quod abominor, redeat morbus? Solent enim quodammodo tales, si irritentur, recurrere, quid mihi faciendum erit? Curabo quidem tunc etiam, bene noveris, & stationem, in qua collocavit natura liberos, nunquam deseram, neque unquam generis mei obliviscar. Deinde ubi resipueris, rursus quondam te recepturum me, credendum est. Vides jam, dum ista facis, arcessis morbum, & malum quasi admones. Heri & nudius tertius e tantis malis recreatus contendis, & clamas, & quod maximum, irascēris, & ad odium verteris, & leges iterum advocas. Hei mihi! Pater, talia erant etiam superioris furoris tui exordia!

PHA-

α Πάτερ] Ita etiam existare in J. H. B. & Fl. notat M. du S. β Ἰπομνηστικῷ] In P. erat Ἰπομνηστικῷ. Sed prius habent J. Ald. & reliquae. γ Τοιαῦτ' Fl.

57. ἄρα] Sic infra Διμορ. B. c. 44. πᾶσι τῶν ἰσθῶν.

62. Ἰπομνηστικῷ] Quia Parisinam correxi, quae Ἰπομνηστικῷ habebat, dixerit aliquis, cur ergo proximum ἰσθῶν quoque non in ἰσθῶν mutas? Sed respondeo τριμῶν, ἰσθῶν jam esse secundam personam ab ἰσθῶν. Ceterum novi in forma media & passiva Atticos etiam secundas personas in terminare, ut: Aristoph. Plut. 60. χαλεπὸς ἰσθῶν; πορὸς ἰσθῶν; ibid. 1056. Βούλῃ — πρὸς μὲν παῖσιν; pro βούλῃ. Et Equit. 1362. Τὰ δ' ἄρα, φησὶ δὲ, πρὸς πολέμῳ; Cetera vero, dic ago, quomodo

ordinablis? Et ubi non? Quamvis & sic forment, ut ibid. Plut. 21. Οὐ γὰρ με τριμῶν. (nisi hoc malis activae formae esse a τριμῶν, quod tamen nihil refert) non tamen in omnibus verbis promiscue, sed constantius in verbis βούλομαι, οἰκομαι, ὀφείλομαι; verum & παρὲν Evang. Luc. VII. 4. pro παρὲν. Item ὀφείλομαι pro ὀφείλομαι quod ex Sophoc. Aj. 638. profert Cl. Métais de Dialect. p. 63. Ed. Hergau, sive aliquo modo nostrae, ubi plura exempla vide. Ideoque nec ἰπομνηστικῷ rejicerem pro ἰπομνηστικῷ ab medio ἰπομνηστικῷ deductum, nisi principum Editionum cum omnibus reliquis consentantium hic major effect

τῷ Πυθίῳ, ὃς μοι σὺν τοῖς ὁμαρσίῳι
τῷ θεῷ. ἡγῆμαι γάρ, εἰ ὑμῶν ἀπολογη-
σαίμην, καὶ πείσαιμι μάτῳ ὁμῶς ὑπε-
λθῆναι, καὶ τοῖς ἄλλοις ἅπασιν δι' ὑμῶν
ἀπολογηθῆναι ἴσασθαι. καλῶ δὲ, ὡς
ἔρω, τὸ θεὸν αὐτὸν μάρτυρα, ὃν οὐκ ἔν
δῆκεν ὁδοιποροῦν, καὶ ψευδῶς λόγον
ὑπαγαγεῖν. ἀνθρώπους μὲν γὰρ ἴσως ἐξα-
πατῆσαι βέλδιον. θεὸν δὲ, καὶ μάλιστα τῷ-
τον, ἀλαβεῖν ἀδύνατον.

Ἐγὼ γὰρ εἰ τὸ ἀφανὲς ἐν Ἀκράγῃ ὄν,
ἀλλ' εἰ, καὶ τις ἄλλος εὖ γεγονὼς, καὶ
τραφεὶς ἐλευθερίας, καὶ παιδείᾳ προσηχ-
κῶς, αἰεὶ διτέλει, τῇ μὲν πόλει δημοσίων
ἔμμεντον παρέχων, τοῖς δὲ συμπολίτευοι-
σιν, ὅπτις, καὶ μέτρον. βίαιον δὲ, ἢ
σκαῖον, ἢ ὑβριστικόν, ἢ αὐθέκαστον, ἐδίδε-
κεν ἐπεκάλει μὲν τῷ προτέρῳ ἐκείνῳ βίῳ.
ἐπειδὴ δὲ εὐρών τὸς τὰναντία μοι πολίτευ-
μένους ὁπρωτεύοντας, καὶ ἐξ ἅπαντος τρό-
που ἀνελὼν με ζητῶντας (διήρητο δὲ ἡμῶν
τότε ἡ πόλις) μίαν ταύτῃ ἀποφυγὴν καὶ
ἀσφάλειαν εὕρισκον, τὴν αὐτῇ ἅμα καὶ τῇ

Pythii, & tantum non contubernales sub
eodem testō Dei. Arbitror enim, si pro-
bare vobis causam possim, & persuadere,
temere crudelem me putari; etiam reliquis
omnibus per vos me fore purgatum. Ad-
voco autem eorum, quae dicam, testem
illum Deum, quem non licet nimirum ar-
guito sermone fallere, vel mendaci oratione
circumvenire. Etenim homines forte falle-
re facile est, Deum autem, hunc maxime,
ut quis subterfugiat, fieri non potest.

2. Ego enim non ignobilium Agrigenti
unus, sed si quis alius bene natus, & edu-
catus liberaliter, studiis doctrinae animum
applicui, semper popularem me in civitate
praestiti, iisque, qui mecum in republica
versarentur, aequum & moderatum. Vim
autem a me factam, aut sinisteritatem, aut
superbiam contumeliam, aut nimiam perti-
naciam ad suum omnia arbitrium referen-
tem; nemo unquam in priorī illa vita meā
accusavit. Cum vero viderem, qui mihi
obtrecentarent in republica, eosdem insidias
mihi struere, & omni modo necem meam
quaerere, dissidiis autem tum nostra vexa-
batur civitas, solum illud perfugium & se-
cu-

a. Ἐπισκεῖν] Ἐπισκεῖν τι Coll.

21. Παραγαγεῖν] (1) Ἀπατῆσαι. V.

27. Δημοσίων] Πράξεις τοῖς πολλοῖς. G.

29. Ἐπισκεῖν τι εἰς μέτρον] Ταπεινὸν εἰς συγκρίσεως.
λέγεται δὲ εἰς μέτρον ὁ μισθολογούμενος ἔχειν ὅτιον, ἢ ὁ τὸ
ἴδιον ἐπισκεῖν. G.

30. Αἰθέκαστος] Ἀκριβὴς εἰς ἀσφάλειαν. λαμβάνει δὲ εἰς ἐπὶ
τῷ (2) ἀληθινότητι τὸν τρόπον, καὶ μὴ τινα διπλοῦν ἔχει-
ν, μὴ δ' (3) ἐπισκευασίαν ἴδιον, (4) ἀλλ' εἰς αὐτὴν
ἐκείνου ὑπακούοντος, αἰεὶ μὲν ἐπισκευάζοντος ἀλλήλους.
Τὸ ἀπερσεύεσθαι φησὶ ταῦτα γὰρ τὰ ταχέως, ὡς ἐπὶ-

πας εἰς σύντομον, ἢ βούλεται σημαίνει τὸ αἰθέκαστος, ση-
μαίνει γὰρ τὸν τι ἀπὸ τοῦ εἰδέναι, καὶ ἀποδοτικόν, καὶ τὸ
ἴδιον πρὸς ἅπαν, καὶ τὸ ταχέως, καὶ σύντομον, καὶ αὐτό-
ματον. (5) Μόλις γὰρ δὲ εἰς τῇ αὐτῇ γραμματικῇ τὸ
ἰδιότροπον σημαίνει φησὶ, καὶ τὸ Λουκιανὸν παραγοῖ μὴ-
τρον ἰσταῖν. V.

33. Ἐξ ἅπαντος τρόπου] Σημαίνει τὸ ἐκασταῖος (6) Ἀτ-
τικὸν ὄν, εἰ γὰρ μὲν τῷ τρόπῳ γράφεις, διαστῶν ὀφείλεις. εἰ
δὲ χωρὶς τῷ τρόπῳ, ὁρῶν μόνον, γράφεις γὰρ (7) κατ' ἐμ-
φύτην. V.

(1) Ἀπατῆσαι editum erat; sed hoc merito correxit M. du S.
(2) Ἀποδοτικόν] Sic restituit idem ex G. & C. cum ante
editum legeretur ἀδολογικόν.

(3) Ἐπισκευασίαν] Et hoc restituit idem ex C. n. enim me-
dium ap. Cler. omisum.

(4) Ἄλλ' εἰς αὐτὴν] Pro his verbis ἀλλήλων αὐτὴν legitur in C.
M. du S.

14. Ὀμαρσίῳι τῷ θεῷ] Οἱ ὑπὸ τῇ αὐτῇ ἐγγὺς ὁμαρ-
σίῳι. J.B.

30. Αἰθέκαστος] Ἀπερσεύεσθαι, ἀπαρκεῖσθαι, ut
apud Hesych. ceteris huius vocis significationes huic
loco non conveniunt. J.B.

(5) Μόλις γὰρ] Pars haec posterior Scholii non existit in C.
M. du S.

(6) Ἀπὸ τοῦ εἰδέναι] Τρόπος δὲ legebatur in editis. Correxit ex
collatione M. du S.

(7) Κατ' ἐμφύτην] Met' edium fuerat. Mutavit idem ex eodem
fonte.

Αἰθέκαστος, εἰδέναι] Vid. Th. Mag. v. Οὐδὲς, qui Οὐ-
δὲς Atticos, Οὐδὲς Hellenas scribere ait. Sed & adi-
eundem v. Αἰθέκαστος, ubi haec Luciani verba sic
citatur: Λουκιανὸς εἰς τὸ Φάλαρις πρῶτον βίαιον δ', ἢ
ἐπὶ τῇ, ἢ ὑβριστικῇ, ἢ αἰθέκαστος εἰδέναι ἀπαρκεῖται μοι. Ubi
in

curitatem inveni, eandemque simul salutem civitatis; si vindicato mihi imperio, cum reprimerem illos infidiatores, tum civitatem sana sequi consilia cogerem. Erant enim non pauci qui ista laudarent viri moderati, & civitatis amantes, qui & consilium scirent meum, & conatus illius necessitatem. Hisce adiutoribus usus, facile cogitata perfeci.

3. Ab eo inde tempore nihil illi amplius turbare, sed obsequi; imperium vero ego tenere, civitas ipsa seditionibus esse libera. Caedes autem, aut exilia, aut publicationes bonorum, neque contra hos, qui infidiati mihi fuerant, exercui, quamquam necessarium talia audere, in principio potestatis maxime. Humanitate enim, & mansuetudine, & mihi atque civili ratione eos tractandi, mirifice sperabam ad obsequium illos me redacturum. Quare celeriter induciis & pace facta conciliatus sum hostibus, & consilio atque convictu plerorumque usus sum. Urbem porro ipsam videres magistratuum negligentia perditam,

πόλις σωτηρίαν, εἰ ὀπιθόμενος τῇ δέχῃ, ἐκείνους μὲν ἀναστρέλλωμι, καὶ παύωμαι ὀπιθευέοντας, ἢ πόλιν δὲ σαφρονεῖν καὶ ἀναγορεύω. καὶ ἦσαν γὰρ οὐκ ὀλίγοι ταῦτ' ἐπαινεῖντες ἄνδρες μέτριοι, καὶ φιλοπόλιδες, οἱ καὶ τὴν γνώμην ἠδισαν τῇ ἐμῇ, καὶ τὴν ὀπίχου ἡσυχίαν καὶ ἀνάγκην. τούτοις συναγωνισαῖς χρησάμενος, ῥαδίως ἐκράτησα τὴν ὀπίχου ἡσυχίαν.

45 ησυχίας.

Τότευθεν οἱ μὲν οὐκ ἔτι ἐτάραττον, ἀλλ' ὑπήκουον ἐγὼ δὲ ἤρχον, ἢ πόλιν δὲ ἀσασίας ἢ. σφαγὰς δὲ, ἢ ἐλάσεις, ἢ δημείους, οὐδὲ καὶ τὴν ὀπιθευελευκότων οἰργαζόμεν, καί τοι ἀναγκαῖον τὰ τοιαῦτα τολμαὶ ἐν δέχῃ τὴν δυνατείαν μάλιστα. Φη λαθροπία γὰρ, καὶ πρᾶότης, καὶ τῶ ἡμέτερον, καὶ ἰσοτιμία, θαυμασίας ἐγὼ ἡλπίζον ἐς τὸ πείθεσθαι προσάξα. τούτους. εὖδους 55 γὰρ τοῖς μὲν ἐχθροῖς ἰσχυρισμῶν, καὶ διηλλάγμῶν, καὶ συμβολαῖς καὶ συνεσίοις ἐχρώμεν τοῖς πλείστοις αὐτῶν. ἢ δὲ πόλιν αὐτῶν ὄρων ὀλιγωρία τὴν προεστῶτων διεφθαρμένην,

3. Ταῦτ' ἐπαυόντι] Ταῦτα συνεπαυόντι, Coll. 6. Ἀσασίας. Restituit Solan. ex Codd. A. G. L. P. Ἀ. παρρησίας. c. 11. Edd. priores omnes. Sed restitutam lectionem etiam confirmat marg. A. W. d. Προεστῶτων] Sic Fl. J. B. H. Ald. P. S. & A.

38. Παύωμαι] Καταπαύωμαι. διὰ τὴν λέξιν ἀκριβὲς ἐπὶ τῶν ἡμετέρων, (8) ἐπὶ τῶν ἐμῶν λέξω τὸ παύωμαι. V. 40. Ταῦτα συνεπαυόντι] G.

(8) Ἐπὶ τῶν ἐμῶν] Ita dedi ex C. & distinctionem addidi; nam ἡμετέρας misere erat in editis; sed nondum sanata sic omnia credo. J. F. R.

in posterioribus verbis abijt ab Luciano, ex quo Magistri lectio corrigenda est. J. F. R.

40. Ταῦτ' Malletm τὰ αὐτὰ. Coll. ταῦτα συνεπαυόντι. M. du S.

47. Ἡ πόλις] Nullum dubium, quin ex M. cum Anglicano, tum meo scribendum sit ἡ πόλις δι' ἀσασίας, civitas erat sine seditionibus, hoc est, civitas erat tranquilla & pacata, sedatis omnibus turbis, dissidiis, & tumultibus. laudat illam felicitatem, quae consecuta sit ejus principatum. Atqui non laus est, si legas ἀσασίας, ut in editis legitur, sed maximum tyrannidis malum, cum civibus libertas loquendi adimitur. J. G. G.

48. Ἀσασίας. Angl. ἀσασίας. J. B.

50. Κατὰ ἀναγκαῖον τὰ τοιαῦτα] Ἀναγκαῖον ὄντος. G. 53. Αὐτῶν καὶ ἰσοτιμίας αὐτῶν. G. 55. (9) Ἐσχυρισμῶν] Ἐπιθυμίας. G.

(9) Ἐσχυρισμῶν] Ἐπὶ τῶν ἐμῶν edebatur ante. Sed prius ex C. est ἰσχυρισμῶν G. pro ἰσχυρισμῶν quod in V. erat.

Ἀσασίας. A. G. P. & L. pro eo quod in impressis omnibus est ἀσασίας.

58. Προεστῶτων] Suspicor Lucianum scripsisse προεστῶτων. Nempe ait Phalaris, se, quum videret, urbem ipsam negligentia eorum, qui ante se praefuissent, perditam, multis depeculantibus, immo dissipantibus publicam pecuniam, aquarum eam ductibus recreasse, & aedificiorum instaurationibus exornasse. Sic statim magistratus dicuntur αἱ ἐφεστίες & praefectus ἡ ἐφεστίας. J. F.

Προεστῶτων] Non quidem spernerem quod Cl. J. B. adfert προεστῶτων; sed quia constans est vulgata lectio, nec absurda, nihil muto. Cur autem idem Cl. J. B. scribat προεστῶτων & ἐφεστίων penultima correpta, Aa 3

ην, ἢ πολλῶν κλεπτόντων, μᾶλλον δὲ ἀρπαζόντων τὰ κοινὰ, ὑδάτων τε ὑπερ-βοροτέρως, rem publicam vastarent; hinc aquaeductibus recreavi, hinc aedificiis ex- citatis exornavi, hinc moenibus circumpo- sitis munivi, publicosque redditus eorum, quos praefeci, cura auxi facile, & juven- utis curam suscepi, & prospexi senibus, & populum spectaculis, congiariis, diebus festis, & epulis publicis, derisum. Virgi- num vero contumeliae, aut corruptiones a- dolescentum, aut conjuges abductae, aut immissi satellites, aut heriles minae, res au- ditu etiam mihi abominabiles.

Ἦδη δὲ καὶ τῷ ἀφῆναι ἢ δεῖχῃν, καὶ ἀπαλλάττειν τὴν δυναστείαν, ἐσκοπήμεν, ὅπως μόνον ἀσφαλῶς παύσαιτο ἂν τις ἐποῶν. ἐπεὶ τό γε ἄρχειν αὐτὸ, καὶ πάντα πράτ- τειν, ἐπαχθέως ἤδη, καὶ σὺν φθόνῳ καμαλη- ζὸν ἐδόκει μοι εἶναι· τὸ δ' ὅπως μηκέτι τα-

quum vulgo homines furtis, vel rapinis

4. Jamque de dimittendo imperio, de potestate deponenda, cogitabam, illud so- lum deliberans, quomodo secure hoc facere quis posset? cum ipsum imperare, & age- re omnia, jam molestum mihi, & cum invidia laboriosum videretur. Jamque il- lud quaerebam, quomodo eo adiacere res pos- set,

α. Περιβολῇ] Περιβολαῖς marg. A1. β. Πρίναι] Sic Coll. Fl. H. P. S. Πρίναι f. c. Ἐπιτίμῃς] Ἐπιτίμῃς marg. A1W. d. Ἀπὸ τοῦ] Recte sic P. B2. & 1. & S. Ἀπὸ τοῦ male f. Ald. Fl. H. e. Ἐκπομπῇ] Ἐκπομπῇ P. Prius servant f. Fl. H. P. aliaque. f. Παύσαιτο] Παύσαιτο Vorst. Nil mut. f. Fl. B2. P.

61. Ἀναστάσει] Ἦγουν ἀναστήσει. V.
62. Προσόδους] Εἰσφορὰς, αἰσώδους, ἢ παρουσίας. αἱ Θουκυδίδης ἐ' Ἐτιοκλῆς. G.
64. Ἐφιστάται] Παρισπασθῆναι. G.
65. * Νεολαίας] Ἡ τῷ νέῳ λαῷ συνηγορία, καὶ ὅλος τὸ ἄρβουρον f. νῆον. V.
66. Προϊόντων] Ἐπιγρηκῶς ἐ παθητικῶς ἐ μὲν γνη- κῶς. G.
67. Δημοφρονίαις] Ταῖς τῷ δήμῳ ἐνοχλαῖς ἢ δυσταῖς. V.
68. Διῶγον] Ταυτοπαθῆς ἐ ἁλλοπαθῆς. G.
Ibid. Ἡ ἰφθίμω] Ἐφίβοι λέγον] οἱ μέχρι f. ii. ἰφθαῖμω

* Νεολαία] Νεολαία habebant edita. Νεολαία mendose C.

repta, non video; propemodum tamen & Solanum abstraxisset, qui in f. w iam deleverat, & e supra scripserat, quod tamen deinde, Edd. consultis, rur- sus delevit; ideoque & ego omnes Edd. evolvi, vidi- que recte in omnibus conspici. Nam quum con- tractum sit, ex ἰφθιμῶς & ἰφθαῖμω, quae recte penultima brevi scribuntur, in crasi decet fieri syl- lam longam; sed forsitan menti ejus obversabatur pri- mitivum ἰφθαῖμω, ideoque non dedita opera & alte- rum correpte scripsit, qualia cuivis facile excideret possunt; & mihi quoque excidisse interdum non du- bito. Si tamen exemplis aliunde defunctis opus est,

συνηγορίας. V.

69. Ἀπαινοῦμαι] Μαρτυρίαι ὑπερμεγάρους διδόναι τῷ ἄρχῳ; παρὰ τῷ διῶ ἀπαρτίζω f. διῶ. G.
71. Ἀποτίρπαια] Φόβου ἐ μισοῦσθαι ἄξιον. G.
Ibid. Ἀκούσαι] Ἀκουσθῆναι. G.
73. Ἐκπομπῇ] Ἐπιγρηκῶς ἐ παθητικῶς. G.
74. Ἐποῶν] Ἦτοι ἰγῶ. G.
77. Τὸ δ' ὅπως] Σημαίνει ὅτι ὁ ὄχι κοινῶς γράφεται, ὅπως μηκέτι τὸ δὲ γήνηται, ἔκδοσα, τὸ δὲ, πάλιν αἱ Ἀπλικοὶ τὸ τὸ δὲ ὅπως πρὸς τὸ κακῶς, ἰσχυρίζονται τὸ ποῦτα, καὶ φασὶν, τὸ δὲ ὅπως γήνηται τὸ δὲ τοῦτο ἰγῶ. G.

vid. Eunuch. Act. VI. f. ἰσχυρίζομαι. Apoc. X. f. εἶδον ἰσχυρῶς. J.F.R.
69. Διῶ. ἰσχυρῶς] De eo quod Scholiastes monet, vi- de Tac. Annal. III. 44. M. du S.

71. Ἀκούσαι] Non absurda esset Scholiastae ista in- terpretatio passiva; si haec de se audiri voluisse Pha- larin, hic locum habere posset; si ubi id expo- nendum foret: αὐτοῖς ἡ αὐτὴ ἀντιφάσις de me: quod minus aptum. Verum passiva quasi potestate, eod- em modo ac male audire apud Latinos, supra ha- buimus T. I. Nigr. c. 22. ubi ἀκούειν pro cecari po- tuitum Bourdelotius docet; quod tamen eodem redit,

ut ; ut talis quadam curatione non amplius indigeret civitas. Atque ego antiquae nimium simplicitatis homo haec agitabam. At illi jam contra me consurgere , ac de insidiarum defectionisque ratione dispicere , & comparare conjuratos , & arma congerere , & conferre pecunias , & vicinos advocare , & in Graeciam ad Spartanos Athenienses-8 que legatos mittere. Quae de me ipso , si caperet , jam decreta ipsis essent , & ut suis me manibus discerpere minati sint , quasque poenas excogitaverint , in publica tormentorum quaestione fassi sunt. Quod quidem9 nihil tale passus sum , Dii causa fuerunt , deprehendendis insidiis ; & in primis quidem Pythius , qui somnia mihi ostenderet , & indices omnium ad me mitteret.

5. Jam hic ego vos , Delphi , rogo , ut

αὐτῆς τῆς θεραπείας δεήσει· ἢ πού τις, τὴν ἐξήτει ἐτι καὶ γὰρ μὴ ὁ δεχάμενος ταῦτα εἶχον. οἱ δὲ ἤδη τε συνίστατο ἐπ' ἐμὲ, καὶ αὖτε τῷ τρόπῳ ὅτι βουλευῆς, καὶ ἐπαράσεως ἐσκοπῶντο, καὶ συνωμοσίας συνεκρότην, καὶ ὅπλα ἡβροῖζον, καὶ χρήματα ἐπορίζοντο, καὶ τὰς ἀστυγίτονας ἐπεκαλύπτοντο, καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα πᾶσα Λακεδαιμόνιος καὶ Ἀθηναῖος ἐπρεσβεύοντο. ἃ μὴ γὰρ αὖτε ἐμὲ αὐτῷ, εἰ ληθῆναι, ἰδέσθαι ἤδη αὐτοῖς, καὶ ὅπως με αὐτοχειρία ἀσπασάσθαι ἠκέλην, καὶ ἀς κολάσεις ἐπέποιον, δημοσία τρεβλεμένοι ἐξεῖπον. τῷ μὲν δὲ μηδὲν παθεῖν τοῖσιν, οἱ θεοὶ αἵτιοι, Φαράσαιες δὲ βουλευῆν. καὶ μάλιστα γὰρ ὁ Πύθιος, ὀνειράτα τε προδείξας, καὶ τὰς μνήσεως ἕκαστα ἐπιπέμπων.

95. Ἐγὼ δὲ ἐνταῦθα ἤδη ὑμᾶς, ὦ Δελφοί, ὅτι

g. Ἀποτάσεις] Alii ἀποτάσεις Coll. h. Ἐπισκοπῶντο] Ἐπισκοπῶντο Coll.

79. Ὁ ἀρχαῖος] Ὁ κῆρυξ, ὡς φησι Πλάτων. G.

80. Εἶχον] Δικαίμην. G.

81. Ἐπ' ἐμὲ] Κατ' ἐμὲ. G.

82. Ἀποτάσεις] Γραμ. ἀποτάσεις. G.

Ibid. Ἐπισκοπῶντο] Πάθητον & ἐπεσπῶντο. G.

Ibid. Συνωμοσίας] Ἡ ἐπὶ τοῖς ὅρκῳ φίλια. G.

83. Συνωμοτήτων] Συνῶν, συνωμότων, συνίτων. G.

84. Ἐπορίζοντο] Συνῶν. V.

85. Ἐπεκαλύπτοντο] Εἰς βοήθειαν, ἰατροῦ. G.

88. Αὐτοχειρία] Ἦτοι τῇ χειρὶ δυνάμει, αὐτοχέως μὲν θυμοῦ ὁρμήν, ἐφ' ὧν αὐτοῖς, λέγουσιν δὲ αὐτοχέως & αἱ αὐτοῦς φονεῖν. V.

92. Φαράσαιες] Ἦτοι Φαρασίων προσηγορία. V. (Διωνυσιαί, καλαμαῖναι, γυρῶναι, ἐλκυσσῶναι. G.)

† Ἐπορίζοντο] Ἐπορίζοντο antea legebatur. merito emendavit

M. de S.

si active sic exponas. *audire te sic* ab aliis scil. *nomina- re*. Apertias tamēn passiva potestate ibid. *Prometh. c. 2.* *πυλὸν λαῖον* *ἀκούω*. *figulus vocari*. & sic passim, quae dabo, ubi necessitas exigit; nam satis haec sunt vulgaria.

79. Τὸν ἐξήτει ἔτι καὶ γὰρ. Ita interpungendum esse movuit Doctiss. Th. Wopkens in Lectt. Tull. p. 296. (Edd. enim *Salom. & Auf.* male sic habent: τὸν ἐξήτει ἔτι καὶ γὰρ μὲν &c.) quia, ut recte quidem ait ille, id vult Lucianus: *Usque non amplius tali aliqua administratione indigeres civitas, id spectabam praestare.* Atque ego inopertus hisce rebus occupatus eram, quum illi jam &c. Verum antiquiores Edd. ut *Junt. Parif. Hag.* illud punctum jam habebant, nec dubita quin & aliae; in versione *Benedicti* quoque distinctio recte facta est; quam cum & *Graeviana* retinuerit, facile erat vel inde videre, *Benedictum* jam recte legisse, sed omissionem in Graecis typothetae deberi: unde forsitan evenit, ut *Solomus* varietatem ne quidem notaret. Quod autem ἔτι vertit *praestare*, bene facis.

J. F. R.

Ibid. Ἀρχαῖος] Pro inepto, deliro, (i. e. nimis simplicis antiquitatis homine, ut optime convertit Cl. Gesner.) *Aristoph. Nub. 912.* — ἐν δὲ γ' ἀρχαῖος αἱ τὰς deliras es. Quod vide multis probantem *Illustr. Spanhem.* ad ejusd. *Aristoph. Plut. 323.* Idem in voce *Κροναῖος* obtinere, vid. ap. eund. ibid. ad vers. 581. — *Κροναῖος γυνή*. Et ad *Callim.* in *Pallad. v. 100. p. 609. & 610.* ubi in utramque partem *Κροναῖος γυνή*, de lege quae potior est, & *Κροναῖος* de obsoleto, inepta, quod in libello de *Ambigg. tit. Antiquus* jam indicavi. Sed & confer *Bos & Hemsterb.* ad *Lucian. Nigr. c. 3. f.*

J. F. R.

95. Ἐγὼ δὲ ἐνταῦθα ἤδη ὑμᾶς, ὦ Δελφοί, ἐπὶ τῷ αὐτοῦ λόγῳ τῇ λογισμῷ γυμνῶν, ἀλλὰ καὶ τῷ τότε πρῶτον μοι συμβουλῶναι] Perperam haec vertit *Interpres*; Proinde tunc, O Delphi, cum in eodem metu cogitatione versati sitis, puto vos mihi de rebus tum agendis consilium dedisse. Nihil potuit a mente loquentis alienius proficisci, hac tam stulta versione. Redde, Ego vera hic vos, Delphenses, qui nunc animis eundem illum metum possitis concipere, velim mihi

con-

ἔπι τῷ αὐτῷ δέος ὦν τὰ λογισμῶ γενομέ-
νης ἀξιώσας ἤ τότε πρακτέων μοι συμ-
βελύσαι, ὅτε ἂν ἀφυλακτὸς ὀλίγῃ δυνά-
μει ληφθεὶς, ἐζήτην τινα σωτηρίαν παρὰ τῶν πα-
ρόντων. πρὸς ὀλίγον ἔν τῇ γνώμῃ ἐς Ἀκρά-
γαια παρ' ἐμὲ ἀποδημήσαντες, καὶ ἰδόντες
τὰς ἀποσκευὰς αὐτῶν, καὶ τὰς ἀπειλὰς
ἀκούσαντες, εἴπατε τί δεῖ ποιεῖν. Φιλανθρω-
πία χρήσατο πρὸς αὐτὸς ἔτι καὶ Φειδίας,
καὶ Ἀνέχεας, ὅσοι αὐτίκα μελλήσοιτα πεί-
σεσθαι τὰ ὕψια; μᾶλλον δὲ ὁ γυμνὸν
ἤδη ὑπέχειν τὴν σφαγὴν, καὶ τὰ φίλτατα ἐν
ὀφθαλμοῖς ὁρᾶν ἀπολλύμενα; ἢ τὰ μὲν
τοιαῦτα πάντῃ ἡλίθιος τινὸς εἶναι, γενναῖα
δὲ, καὶ ἀνδράδην ἀφρονήβητα, καὶ χολὴν
ἐμφρονέοντα, καὶ ἡδίκημένον ἀνδρὸς ἀναλαβόν-
τα, μελεθεῖν ἐκείνου ἐμαυτῷ δ' ἐκ τῶν ἐνό-
των, καὶ ἐς τὸ ἔπιτον ἀσφάλειαν ἀφαιρῶν;
ταῦτ' οἶδ' ὅτι συνεβελύσατε ἄν.

Τί ἔν ἐγὼ μὲν τῶν ἐποίησα, μελας-
λάμῃ τῆς αἰτίας, καὶ λόγῳ μελαδὲς αὐ-

in eodem metu animis & cogitatione con-
stituti, ipsi consulatis, quid mihi tum fa-
ciendum fuerit, cum tantum non per im-
prudentiam meam captus, salutis aliquam
in re praesenti viam quaererem. Parumper
igitur animis Agrigentum ad me peregrina-
ti, conspectis illorum apparatibus, minis
illorum auditis, dicite mihi, quid agen-
dum sit? utrum humanitate porro in illos
uti me vultis, & parcere, & tolerare, jam
statim ultima ab illis subiturum? aut po-
tius nudum jam jugulum praebere, & prae-
oculis interire videre, quae mihi sunt caris-
sima? an ista quidem plane stupidi hominis
esse censetis, meque fortiter viriliterque co-
gitantem, ac bile viri prudentis atque in-
juria laesi assumpta, illos ulcisci, mihi-
que pro praesenti facultate, futuri temporis se-
curitatem praestare? Haec, novi ego, mi-
hi consuleretis.

6. Quid igitur post ea feci? Arcessitos
noxios, & causae dicendae copia illis fa-
cta,

a Ἀφυλακίας] Sic Edd. quas vidi, omnes. b Γυμνὸν] Constans & proba lectio. Γυμνὸν vult Gron.

96. Ἐπὶ τῷ αὐτοῦ δέος] Εἰς τὸ αὐτὸ δέος. G.

6. Αὐτίκα μελλήσοιτα] Μάλιστα. G.

10. Ἡλιθίου] Σαλποῦ, ἄφρονος, ἢ ἀπειθεῖν. G.

Ibid. Γενναῖα] Εὖ γεγονότα. ἢ ἐγγινώσκοντα ἐ δυνάτα. G.

* Μελαςλάμῃ] Μελαςλάμῃος erat in Editis; sed correxit

M. du S.

13. Ἐκ τῶν ἐνότων] Κατὰ τὸ δυνάτον. G.

14. Ἐπὶ τῷ] Μὲν ταῦτα. G.

16. * Μελαςλάμῃος] Μελαςλάμῃος. V.
(Μελαςλάμῃος ἐ ἀφρονος. G.)

consilium vestrum, quid tum agendum mihi fuerit,
impertiasis.

98. Ἀφυλακίας] Forſan ἀφύλακτος. M. du S.

7. Γυμνὸν ἤδη ὑπέχειν τὴν σφαγὴν] Pater adſcripſit
γυμνὸν. Sic certe vult & verſio apud Baſileenſes nu-
dus a cruentis civibus caedem ſuſtinere. Benedi-
ctus contumacior, ac potius nudam caedem ſuſtinere. Opi-
nor mentem Luciani fuiſſe potius autem nudum jam
jugulum porrigere, ut alibi dicit ὑπέχειν τὴν χεῖρα.

J. G.

Γυμνὸν] Minime cum Cl. Gronovio patre γυμνὸν pro
γυμνὸν legerem, qui ad verſionem potius, quam ad
verum ſenſum Graeca accommodavit. Recte qui-
dem interpretem Benedi-
ctum reprehendit, quod red-
diderit: nudam caedem ſuſtinere; ſed neque nudus cae-
dem ſuſtinere commodum hic ſenſum facit: ſφαγὴ
enim, ut recte Gron. filius ait, hic jugulum ſignifi-
cat, vid. teſtimonia ſupra notata ad Tyrannic. c. 13.
adeoque nudum jugulum praebere, quod in verſionem

recepit, recte dicitur; nec opus eſt totus homo ob id
ſit nudus; ſic nudam cervicem praebere nota locutio.
Et quamvis nudum bonis ſpoliatum velis intelligere,
qui id ex hac argumentatione colligas? Et quid opus,
ſi vulgata & ſana eſt & conſtans.

J. F. R.

8. Ἐν ὀφθαλμοῖς] Gaudet hac locutione Homer. ut
Iliad. A. 587. Μὴ σὺ, φίλον παῖρ, τοῦτον, ὃν ὀφθαλμοῖς
οὐκ ἴδωμαι. Et Γ. 306. — ὃν ὀφθαλμοῖς οὐκ
ἴδωμαι. Item Σ. 135. &c. In quibus tamen pleonaſ-
mum praepoſitionis ἐν ſtatueri poſſis, quia ſaepeſſi-
me ὀφθαλμοῖς ἰδῆς ſine praepoſitione dicit. In no-
ſtro tamen non adeo ſimplex eſt pleonaſm. ſed ſignif.
coram videre, nec praepoſitio commode abeſſe pote-
rit. At ſi totum ἐν ὀφθαλμοῖς tamen pleonaſmum eſ-
ſe ſtatuas, quod ὁρᾶν ſufficiat, non nego quidem: ve-
rum ajo tamen neutrum eſſe otioſum: quod quique
facile intelligit. Alioqui & ὀφθαλμοῖς abundaret. ap.
LXX. Gen. 3. 6. ὅτι ἀπὸ τοῦ ὀφθαλμοῦ ἰδὼν.
Conf. infr. Pſeudom. c. 39.

J. F. R.

13. Ἐν

ἄτα, prolatis argumentis, plane de singulis convictos, quandoquidem negare nec ipsi poterant, ukus sum, aegerrime ferens, non quod factae mihi essent insidiae, sed quod mihi per illos integrum non esset in illa ratione permanere, quam initio institueram. Atque ab eo inde tempore ita vivo, ut me custodiam, illorum vero ex numero eos, qui mihi semper insidiantur, puniam. Deinde crudelitatis me accusant homines, non cogitantes illud, ab utro nostrum prima horum origo sit. Nimirum omissis iis, quae erant in medio, & propter quae puniebantur, poenas accusabant ipsas, & quae viderentur in illis *versari* crudelitates. Perinde ac si quis apud vos sacrilegum de rupe videns praecipitari, quae ille ausus sit, non cogitet, ut noctu in templum intraverit, ac donaria detraxerit, signumque *ipsius* contrectarit; sed multam vestram feritatem accuset, qui Graecos vos & sanctos homines cum dicatis, sustinueritis tamen Graec-

τοῖς, καὶ τὸς ἐλέγχους ὡς ἀγαθῶν, καὶ σαφὲς ἐξελέγχας ἕκαστα, ἐπεὶ μὴ αὐτοὶ οὔτι ἕξαργοι ἦσαν, ἡμινόμην ἀγανακτῶν τὸ πλεόν, ὅχι ὅτι ἐπεβεβλεύμην, ἀλλ' ὅτι μὴ εἰάθην ὑπ' αὐτῶν ἐν ἐκείνῃ τῇ προαιρέσει μείναι, ἢ ἐξ ἀρχῆς ἐνεστησάμην. καὶ τὸ ἀπ' ἐκείνου, φυλάττων μὲν ἑμαυτὸν, ἀφ' ὧν ἐκείνων δὲ τὸς αἰεὶ ὀπιθελεύοντάς μου καλᾶζον· εἰδὲ οἱ ἄνθρωποι ἐμὲ τὴν ὁμότητα αἰτιῶνται, οὐκ ἔτι λογιζόμενοι ὡς ἀπὸ τέρους ἡμῶν ἢ ἡ πρώτη τέτων ἀρχὴ συνελόντες δὲ τὰν μέσων, καὶ ἐφ' οἷς ἐκολάζομαι, τὰς τιμωρίας αὐτὰς ἡτιῶντο, καὶ τὰς δοκέσας ἐν αὐταῖς ὁμότητας. ὅμοιον ὡς εἴ τις παρ' ὑμῖν ἱερόσυλον τινα ἰδὼν ἀπὸ τῆς σέτρας ῥιπτόμενον, ἃ μὲν ἐτόλμησε, μὴ λογιζοίτο, ὡς νύκτωρ ἐς τὸ ἱερὸν παρ' ἡμῶν καταέσπασε τὰ ἀναθήματα, καὶ τῷ ξοάνῃ ἤφατο, κατήγοροίη δὲ ὡς ὑμῶν πολλὴν ἀγριότητα, ὅτι Ἕλληνες τε, καὶ ἱερεῖς εἶναι λέγοντες, ὑπερμείναιτε ἄνθρωπον ἕλ-

c A Σαμιώτικῃ ad αἰ, nil variare Edd. & Coll. notat M. d. S. d' ῥιπτούμενον] Alii ῥιπτούμενον Coll. o Ἰμῶν] Sic recte P. marg. A. S. & L. ἡμῶν male J. Ald. Fl. H.

20. ἕξαργοι ἦσαν] Ἐν τῷ ἀρτίῳ ἀπαιτῶντες ὁ ἀρτίῳ καὶ ἀβολοῖ. G.

33. ῥιπτούμενον] Γραμ. ῥιπτούμενον. ἢ πέτρα Ἰάμπιαι ἐκκαίτο, ἀφ' ἧς μόνους ἔθου τοὺς ἱερούλους. ἐνταῦθα

ἄλλοι τοὺς Διελθεῖς ἀς ἀδικίας ἀσπίδας ἐκ τῆς σέτρας ῥιπτοῦντο σφοδρῶς αὐτὸν κρατῆρα χυσοῦν κυκλοφῆσαι ἀνάλειψιν ἀπὸ λαοῦ. G.

35. Κατέσπασε] Κατέσπασε. G.

13. Ἐκ τῆς ἐόντων] Τὰ ἐόντα non esse, quod superest, ut vulgatus vertit, in *Evang. Luc. XI. 41.* neque satis accurate redditum a Belgis per id quod inest; sed significare, quantum res sive facultates ferant, — quam maxime fieri possit, vide docentem L. Bos in *Exerc. Philol. ad Evang. Luc. I. c.* Ubi & haec Luciani verba addere non oblitus est, quae ille sic reddit: *mibi ipsi vero, quantum possim, in futurum secretitatem comparare.* J. F. R.

15. Συνισχύοντάς αὐ] *Benedict.* infelicitem verterat: Hoc, sat scio, consilium mihi dedistis; Rectius *Offshorens*: Haec — *suasissetis*. Esse enim hoc aoristis imprimis familiare, ut eorum indicativus subjunctive sit interpretandus, (quod hic vel ex addita particula αὐ facile erat videre) permultis docet Cl. *Jens. Lect.* Lucian. p. 28-30. ubi *Benedictum* ob hanc versionem reprehendit. Quae quia nimis longa, non addam. Unum tamen, quod postea manu sua addidit *Jensius*, subjungam ex *Hist. II. N. 301.* ubi — ὅς' ἐφύσθη τῷ

λάφρονά περ πολέμῳ, male vulgo vertitur *terrore*, cum significet: — qui terreat, quantumvis imperantibus bellatorum. Cui addo Il. 2. 73. Ἐνθα καὶ αὐτὸς Τρῶας ἀρτίφιλαν ὑπ' Ἀχαιῶν ἴλκεα νισπύσθησαν, ἀναλίσκοντες δαμνότες, εἰ μὴ — Ubi satis manifestum est, εἰσπύσθησαν esse, *intro ascendissent*, f. *scandissent muros*, quia si μὴ sequitur. *Demostr. de Cor. p. 520. f. Ed. Par.* Οὐδ' ὅτ' εἰ δίκαια ποιοῖ, οὐκ αὖ — ἔλασσε καὶ διέβαλλεν. Et *Herodian. 2. 3. 12.* Adde Nostrum T. I. *Zeux. c. 5.* ubi *ἐπὶ τῷ* quoque *laudaverim* vertendum, non, *laudavi*; vel saltem, *laudare soles*, ut Cl. *Gest.* fecit. Et *Long. Past. I. p. 20.* ῥαδίως αὖ ἐπὶ λόκῳ ἑλθόντες ἔλαβον. i. e. *latent*, *lacere possit*. & 2. p. 54. ἵσως δὲ καὶ τῷ ἑλθόντι τὴν ἐπὶ τῷ, εἰ μὴ &c. *Asiatic. V. Hist. XII. 1. p. 658.* Ed. *Periz. minor.* Εἰς τὸν αὐτὸν λαλοῦντος αὐτῆς, ἀκούει Σιφῶ. Conf. supra T. I. *Tim. c. 9.* ubi *ἡγνώκεται indignaretur*. pro *ἀγνώκεται*, & *ποῦνται* pro *παύονται* contra *Εὐδῆμον* defenditur.

J. F. R.

Том II.

Bb

39. Καὶ

Ἑλληνα πωλησίον τῷ ἱερῷ (ὃ γὰρ ἐστὶ πᾶν cum hominem prope templum (etenim
 πόρρω δὲ πόλει εἶναι λέγει) ἢ πείτρα) κο-4 non procul ab urbe dicitur esse rupes illa)
 λάσφ' τοιαύτη διεβαλεῖν. ἀλλ', οἶμαι, tali supplicio afficere. Sed ipsi puto ridebi-
 αὐτοὶ τε ὁ καλαγελάσειαδε, ἢ ταῦτα λέ- tis, si quis talia contra vos dicat, & reli-
 γη τις καθ' ὅμῳ, καὶ οἱ ἄλλοι πάντες qui omnes laudabunt vestram contra impios
 ἐπαινεσόντες ὅμῳ τῷ χεῖρ' ἄσεβόντων ὁ- crudelitatem.
 μότηα.

45

Τὸ δ' ὅλον, οἱ δῆμοι οὐκ ἐξετάζοντες
 ὁποῖός τις ὁ τοῖς πράγμασι ἐφεσῶς ὅστις,
 εἴτε δίκαιος, εἴτε ἀδικός, αὐτὸ ἀπλῶς
 τὸ δὲ τυραννίδος ὄνομα μισῶσι, καὶ τὴν τυραν-
 νον καὶ Αἰακὸς, ἢ Μίνως, ἢ Ραδάμανθυς
 ὅς τις ἢ, ὁμοίως ἐξ ἅπαντος ἀνελὼν
 σπεύδουσι, τῆς μὲν πονηρῆς αὐτῶν πρὸ
 ὀφθαλμοῦ τιθέμενοι, τῆς δὲ χρηστῆς, τῇ
 κοινωνίᾳ δὲ προσηγόρας, τὰ ὁμοίᾳ μίσθ
 συμπεριλαμβάνοντες. ἔγωγ' ἐν ἀκρῷ χεῖρ'
 παρ' ὅμῳ τοῖς Ἑλλήσι πολλὰς γενέας

7. In universum populi, non explorato
 qualis sit, qui rebus praeest, justusne
 an injustus, ipsum simpliciter nomen ty-
 rannidis odio habent; & tyrannum, etsi
 Aeacus, aut Minos, aut Rhadamanthus
 fuerit, similiter universim student tollere,
 dum malos eorum ob oculos sibi ponunt,
 bonos autem, ob communionem nominis,
 odio simili complectuntur. Equidem au-
 dio, apud vos etiam Graecos, multos ty-
 ran-

a Πάνυ πόρῳ] Πόρῳ πᾶν Coll. b Καλαγελάσειαδε] Γαλλόσεια tantum Ald. Fl. H. B2. P. S. Καλαγελάσειαδε
 γ. unde jam καλαγελάσειαδε fecimus. c ὅμῳ] Ἡμῶν male rursus γ. Ceterae recte ὅμῳ. d Ὅμοίως] Ὅμοιος
 legi jubet M. du S. e Εξ ἅπαντος] Pell. Forte ἀπαξῆπῳ. Ita consignavit idem, sed ἀπαξῆπῳ voluit.

40. Πόρῳ πᾶν τὸ πῶτος] G.

56. Πολλὰς γενέας τυράντους σοφούς] Περικλῆς φησὶ
 τὸ Κυβίλου ὅς τ' ἔστι μὲν σοφῶν, Κορύνθου δὲ Τυραννός.
 τοῦτου δὲ διὰ φθόνου ἐν Διλοφίᾳ ἀνέκλειο τοῦτο, θυμῷ
 κρείττει. ἵσαν δὲ ἐπ' ἅπαν σοφῶν ἀποφθιγγαῖα, ἃ ἐκ αὐ-
 τῶν Πυθοῖ ἀνέκλειο ταῦτα. Κλειοβούλου Λυδίου τὸ μῆτρον

ἄριστον, ὑπερβασίαι δὲ ἀλεγεινῆαι. Χίλων δὲ Λακεδαιμονίου,
 γινώσκει αὐτὸν. † Πιττακοῦ Μιτυληναίου, μνηστὴρ ἄγων. Σό-
 λων δὲ Ἀθηναίου, ὅρα μακροῦ βίου τίλῳ. Βίαντος δὲ Πρι-
 νίως, οἱ δὲ πῶτος κακίους. Θάλλιος Μιλησίος, ** ἔγγυς
 παρὰ δὲ ἄτα. †† V.

* Ἀνέκλειο] Ed. Cler. male ἀνέκλειο.

† Τὸ] Πᾶν Exc. G. Omittunt C.

‡ Πιττακῷ] Πιττακῷ male Edit. Clerici.

§ Πρινίως] Πρινίως Exc. G. Prienei C.

¶ Πῶτος] Πῶτος G. Πῶτος κακοὶ. C.

** Ἐγγύς] Ἐγγύς C.

†† Apophthegmata haec in versum redacta legas in Antholog.
 l. i. c. 86. p. m. 247.

Ἐπὶ σοφῶν ἱρία κατ' ἑκαστὸν, ὄνομα, φωνή.

Μέτρον μὲν Κλειοβούλου ὁ Λυδὸς εἶπεν ἄριστον
 Χίλων δ' ἐν κοίλῃ Λακεδαιμονίᾳ, γινώσκει αὐτὸν
 Ὅς δὲ Κορύνθου ἴσαν, χόλου κρατεῖν. Περικλῆς
 Πιττακῶν, εἰδὼν ἄτα, δέειν γένος ἐκ Μιτυληνῆς
 Τίρμα δ' ὅραν βίοντος, Σόλων ἱρία ἐν Ἀθήναις
 Τὴν πῶτος κακίους δὲ, Βίαντος ἀπὸ Πρινίως
 Ἐγγύς φέρει δὲ, Θάλλιος ὁ Μιλησίος κῆρα.

Haec addere visum fuit, ut adpareat, scholia satis cum his
 concordare. J. F. R.

39. Καὶ — πείτρα] Mala distinctione hic laborabat
 Salin. Ed. quare eam interpunctionem secutus sum,
 quam antiquiores Edd. agnoscunt. J. F. R.

42. Καλαγελάσειαδε] Sic Ed. Junt. nisi quod, ope-
 rarum credo incuria, καλαγελάσειαδε habet. In reli-
 quis simpliciter γελάσειαδε. M. du S.

51. Ὅμοίως] (Lege ὁμοίως.) M. du S.

59. Λογούς] Vide Plut. περὶ τῷ E. I. 200. Inter sa-
 pientes enim, quorum sententiae Delphis inscriptae le-
 gebantur, duos tyrannos numerat Cleobulum & Pe-
 ridrum. Pro ὅντι in Junt. est ὅςτι . . . quod
 videtur ex ὅςτι . . . formatum. Sic Dem. p. m.

144. C.

M. du S.

66. Ὅσον πρὸς ἀνάγκην ἡγ.] Addiderat marg. Graev.
 Cl. Hemsterh. consulendum Cl. Duker. ad Thucyd. VI.
 p. 435. No. 5. Id feci, vidique eum ad fin. c. 89.
 ubi editum legitur ὅσον ἐλαιοδουραῖσι, malle legere
 ὅσον &c. ut hic ap. Lucian. & alibi; quod intellecto
 μάλλον nihil tum delit ad sensum, quem esse man-
 cum credebant Interpretes Thucydidis. Et quia co-
 dices nonnulli cum Scholiaste illud ὅσον habent, non
 video cur dubitarit Cl. Duker. id in contextum reci-
 pere. Intellectum autem μάλλον post ὅσον vid. etiam
 supr. ad c. 1. hujus Phalar. aliisque locis ibi indicatis.
 Et

Iannos fuisse sapientes, sub nomine, quod male vulgò audit, mansuetum & placidum ostendentes ingenium: & quorundam adeo ex illo numero, brevia dicta in vestro templo reposita, quasi signa quaedam & donaria, Pythio.

8. Videtis leges etiam poenali sanctioni plurimum tribuere, cum reliquorum nullus sit usus, nisi metus adsit & expectatio poenae. Nobis vero tyrannis multo magis illud necessarium est, in quantum invitis imperamus, & cum hominibus versamur, qui odio nos habent & insidiis appetunt, ubi terriculamentis larvatis nihil proficitur; sed Hydrae fabulam res refert: quo plures enim exciderimus, tanto plures subnascuntur puniendi occasiones. Auferre autem oportet quod subnascitur, &

τυράννης σοφὸς ὑπὸ Φαύλῳ ὀνόματι δοκῶντι, χρηστὸν καὶ ἡμερον ἦδ' ὀπιδεδιγμένους· ὡς ἐνίων καὶ λόγους εἶναι βραχεῖς ἐν τῷ ἱερῷ βούλῃ· ἀποκειμένους, ἀγάλματα καὶ ἀναθήματα τῷ Πυθίῳ.

Ὅρατε δὲ καὶ τῆς νομοθέτας τῷ κολαστικῷ εἶδ' τὸ πλεονέμονίας, ὡς ἴ γε ἄλλων ἐδὲν ὀφελῶ, εἰ μὴ φόβῳ προσείη, καὶ ζῆλ' οὐκ ἀπολαύσεως. ἡμῖν δὲ τῷτο πολλῷ ἀναγκαϊότερον τοῖς τυράννοις, ὅσα πρὸς ἀνάγκην ἐξηγέμεθα, καὶ μισῶσι τε ἅμα, καὶ ὀπιθελεύουσιν ἀνθρώποις σύνεσμεν, ὅπως μὴ δὲ ἴ μορμολυκείων ὀφελός τι ἡμῖν γίγνηται, ἀλλὰ τῷ πλεονέκτῃ Ἰδρας μύθῳ τὸ πρᾶγμα εἰσὶν. ὅσα γὰρ ἀν' ἐκκόπτωμεν, τοσάδε πλείους ἡμῖν ἀναφύουσιν τῷ κολάζειν ἀφορμαί. Φέρειν δ' ἀνάγκη, καὶ τὸ ἀναφυόμενον ἐκ-

f'Ω] Ως f. sola, & marg. AIV.

66. Πρὸς ἀνάγκην] Ἀναγκαστικῶς. G.

70. Ἰδρας μύθῳ] Ἐν Ἀργῇ, τῇ Ἀργεῖα κρήνῃ, ἀνέφύη Ἰδρα. Nota fabula. Quum videret Hercules septem capita rursus pullulare, iussit Iolao ὑποσφῖν τὰς καίνομενας. Hydrae autem Adrastus, ἐν τῇ κατὰ Θησέων

ἐκτρατήρῃ, τὸ ἐκτόπιμα ἐν τῷ σάκει περικύβητο· ὡς Εὐριπίδης Φοῖβος, ἑκατὸν ἐχίδνας ἀσπίδι ἐκπληρῶν γρηφῇ Ἰδρας. G. (Politremas duas voces, quae deerrant, ex Euripide addidimus.)

Et vide mox iterum ὅσα — ἐκκόπτωμεν, ubi pro πολλῶν, πλείους ex altero membro supplendum. Adde Herodian. 2. 3. 17.

71. Ὅσα &c.] Haec pagina ex epistolis Phalaridis. f. B. (i. e. p. Ed. Paris. quae ab ὅσα incipiens ad med. cap. 10. sese extendit.)

73. Φέρειν] Vitii suspectum est mihi illud Φέρειν. Excusat Phalaris obiectam sibi vulgò crudelitatem, primo ex instituto sapientissimorum legislatorum, qui suppliciis & poenis sumendis plurimum tribuerint; metu namque poenarum ubivis continendos esse subditos; idque eo magis, ubi quis invitis civibus imperet. Sibi vero tantum puniendorum maleficorum, seseque ipsi opponentium, quotidie succrescere numerum, ut res Hydrae videatur similis. Quanto enim plures, pergit, excindimus, tanto plures animadvertendi renascuntur identidem nobis necessitates; five occasiones. Cogimur autem . . . ac id quod identidem succrescit, evellere, & profecto exurere cum Iolao, si confirmatum imperium habituri simus. Apparet, nihil minus hic quam Φέρειν, congruere. Neque vero qui identidem contumaces ἐκκόπτει & ἐπικαίει, illos ullo modo fert, patitur, tolerat. An legendum Φέρειν, demetere? Id certe optime respondet τοῖς, ἐκκόπτει & ἐπικαίει. De Iolao, qui Hydrae

Lernacae ἀναφυούσας κεφαλὰς exussit, vide Apollod. II. Bibliothecae.

Φέρειν δ' ἀνάγκη, καὶ τὸ ἀναφυόμενον ἐκκόπτειν αἰεὶ ἐπιτακτικῶς] Suspectum fuit Doctissimo fensio illud Φέρειν, pro quo legendum censuit, Φέρειν, demetere. Equidem leviori mutatione malim legere, Φέρειν, cadere.

Φέρειν] Nisi placet verbo Φέρειν hic tribuere aufertendi significationem, ut II. B. 302. — ὡς μὴ κῆρυξ ἴδαν θανάτοιο Φέρουσαι, ubi Scholiastes quoque Φέρουσαι interpretatur ἀποφέρουσαι, nisi, inquam hoc placet, videndum an non fuerit in libris antiquis ἀφαιρῶν.

Φέρειν δ' ἀνάγκη &c.] Si tolerandi, perseverandi sensu accipias, stare poterit vulgata; molestus enim ille labor est & ad quem patientia maxima requiritur, ubi id quod amputaveris, continuo renascitur: quo sensu notum est, Φέρειν πόνους, id quod non mera est passio, sed & actionem involvit, veluti & πάχυν de eo qui facit, Demosth. adversus Leptin. p. Paris. 562. A. ὅτι πανταπᾶσι φύσει κακίας σημεῖον ἐστὶν ὁ φόβος καὶ ὁ πόνος πρόφασιν, δι' ἣν αὖ τυχὴ συνίσταται ὁ τοῦτο παπνοῦδος. Quia omnino pravitatis naturae indicium est invidia; nec ulla causa est, ob quam qui talia facit, (i. e. homo invidus) veniam adipiscatur. Ibi παντοῦς non est qui

ἐκκόπῃ αἰεὶ, καὶ ὅππαιέω, ἢ Δία, καὶ
 ἢ Ἰόλῳ, εἰ μέλλομεν ὀπιρατῆσθαι. ἢ 75
 ἢ ἅπασι εἰς τὰ τοιαῦτα ἐμπροσθεν ἡναγ-
 κασμένον, ὅμοιον χρὴ τῇ ὑποθέσει καὶ αὐτὸν
 εἶναι ἢ Φειδόμενον ἢ Πηλεΐον, ἀπολωλέ-
 ναι. ἄλλως δὲ, τίνα οἶεσθε ἕτως ἄγρων,
 ἢ ἀνήμερον ἀνθρώπων εἶναι, ὡς ἡδεῖς ματι-
 γῆντα καὶ οἰμαγῶν ἀκρόσια, καὶ σφαπτομένους
 ὄρνῳτα, εἰ μὴ ἔχοι τινὰ μεγάλην τῇ κα-
 λάζειν αἰτίαν; ποσάκις γὰρ ἐδάκρυσα μα-
 τιγυμνῶν ἄλλων, ποσάκις δὲ θρήνην καὶ
 ὀδυρεῖς τῶν ἐμαυτῷ τύχῃ ἀναγκάζομαι, 8
 μείζω κόλασιν αὐτὸς καὶ χρονιωτέραν ὑπο-
 μένων; Ἀνδρὶ γὰρ φύσει μὴ ἀγαθῷ, οὐδὲ δ'
 ἀνάγκῃν πικρῷ, πολὺ τῷ κολάζεσθαι τὸ
 κολάζειν χαλεπώτερον.

Εἰ δὲ δεῖ μὲν παρρησίας εἰπεῖν, ἐγὼ μὲν 90
 εἰ αἰρεσίς μοι προέβη, πότερα βύλομαι,
 κολάζειν τινὰς ἀδίκους, ἢ αὐτὸς ἀποθανεῖν,
 εὖ ἴστε, ὡς ἔδην μελλήσας, ἐλοίμην ἀντεθ-
 νᾶναι μᾶλλον, ἢ μηδὲν ἀδικήσας κολάζειν.
 εἰ δὲ τις Φαίη, Βύλῃ, ὦ Φάλαρι, αὐτὸς 95
 τεθνᾶναι ἀδίκως, ἢ δικαίως κολάζειν τῆς
 ὀπιτέλης, τῷτο βυλοίμην ἄν. αὐτὸς γὰρ
 ὑμᾶς, ὦ Δελφοί, συμβέβηκε καλῶ, πότε-
 ρον ἄμεινον εἶναι ἀδίκως ἀποθανεῖν, ἢ ἀδί-
 κως σώζειν ἢ ὀπιτεβουλευκότα; ἔδειξτε ἕ-
 τως, οἶμαι, ἀνόητός ἐστιν, ὅς ῥα ἂν προ-
 τιμήσειε ζῆν μᾶλλον, ἢ σώσειν τὸς ἐχθροὺς
 ἀπολωλέναι. καί τοι πόσους ἐγὼ καὶ ἢ ὀπι-

excidere semper, & urere Iolai instar, vi-
 cere si velimus. Eum enim qui semel in
 hanc vitam incidere coactus est, oportet
 aut similem esse argumento, quod agendum
 suscepit, aut, dum aliis parcat, ipsum per-
 ire. Quem vero omnino putatis hominem
 offerum adeo & immitem esse, qui delecte-
 tur flagellandis aliis, & ploratu illorum
 audiendo, & spectandis caedibus, nisi ma-
 gnā aliquam habeat puniendi causam? Quoties ego,
 dum flagellis alii caederentur, illacrimavi,
 quoties deplorare lamentarique meam fortunam cogor,
 maiorem ipse & longiorem poenam sustinens! Viro enim
 natura bono, sed quem acerbum esse cogat
 necessitas, punire multo quam puniri diffi-
 cilius est.

9. Si vero libere dicendum est, equidem
 optione proposita, utrum malim injuste
 quosdam punire, quam ipse mori; scitote
 me nulla cunctatione interposita mortem
 potius electurum, quam, qui nihil injuste
 posuerint, punire. Si quis vero dicat, U-
 trum vis, Phalari, ipse injuste mori, an
 iuste punire infidiatores? hoc sane posterius
 maluerim. Denuo enim vos, Delphi, in
 consilium mihi advoco, meliusne sit inju-
 ste mori, an injuste servare infidiatorem?
 Nemo ita, puto, stupidus est, quin vi-
 vere potius praeferat, quam inimicis ser-
 vandis ipse perire. Quamquam quot ego
 eorum

α Εἰς τὰ τ. ε.] Nihil hic mutare Coll. & Edd. primarias notat M. du S. δ Δι, τίνα] Et sic eadem Edd. Δί τινα P.

invidiam subit aut patitur, sed qui alteri invidet. Li-
 cet passio non adeo excludatur, quin animus invidi
 dolorem aut perturbationem experiatur. Sic Herodian.
 I. 17. 22. εἰς τὸ πᾶσι — τούτο πᾶσι ὁ Κέρμεδος ἐπὶ
 Κροισῶν. quod ibi facere recte vertitur, quia somnum
 capere, qui se dare, intelligitur, ubi aequae implicita
 est faciendi atque patiendi facultas. Conf. I. Ver. Hist.
 4. Immo potius Cl. Hemsterh. ad Prometh. f. p. 36.
 ubi τίς πᾶσι plane pro quid faciam? Nemini ta-
 men hoc obtrudo: nam cum φέρω modo sit adferre,
 ut ap. Long. Pass. III. p. 125. Ed. Jurgens. διόμνη
 Νύμφης φέρουσι τι μᾶλλον modo etiam significet au-
 ferre, (eodem modo ac Latinum ferre, quod modo

est adferre modo auferre, ut in Ambigg. satis dixi-
 mus) ideo posteriore hoc sensu cum Cl. Gesa. accipe-
 re malim. Nam & hinc φέρω ἀλλήλους spoliare se in-
 vicem, vel potius latrocinia exorcere, praedas agere.
 vid. Scholiaf. Thucyd. p. 7. 33. Ipsumque Thucyd. I.
 c. 7. Locum Hom. II. B. 302. fens. etiam postea ad-
 scripsit, & vulgatam sic stare posse, addidit. J. F. R.
 75. Ἰόλῳ] De Ioleo vide Plut. p. 35. C. M. du S.
 97. Τούτο βυλοίμην ἄν.] Depravatissimus hic locus
 est, quem si quis expedire queat, magnas a me ini-
 turus est gratias. 10. enim, affirmat illud βυλοίμην,
 quod negare oportuit tyrannum. 20. abundat εἶναι
 30. ὀπίσθιν εἶναι τ. ε. incommode admodum dicitur,
 pro

eorum etiam, qui insidias mihi struxerant, manifeste licet convictos, tamen servavi? velut Acanthum hunc & Timocratem, & Leagoram illius fratrem, memoria antiquae cum illis consuetudinis adhibita.

10. Si vero meam vitae rationem nosse volueritis, peregrinos Agrigentum venientes interrogate, qualem me illis praebeam, utrum humane tractem, qui eo deferuntur: qui in portibus speculatores habeam, exploraturos, qui & unde navibus venerint? ut pro dignitate honoratos dimittam. Quidam vero etiam dedita opera ad me ventitant, Graecorum sapientissimi, nec consuetudinem meam refugiant. Ut nempe etiam nuper sapiens Pythagoras ad nos venit; qui cum alia de me audisset, experimento facto discessit, meam laudans justitiam, & necessariae misertus crudelitatis. Deinde puratis, hominem peregrinis adeo humanum, injuste tractaturum suos, nisi insigni affectum injuria?

11. Atque haec quidem pro me dixi, vera, justa, laude potius quam odio digna. Jam de donario vos audire tempus est, quomodo dominus hujus tauri factus sim, quem non locaverim statuario. Absit enim a me ille furor, ut tale quid pos-

σχισσάμεν μοι, ἢ Φανερώς ἐληλεγκμένοις ὁμοῦ ἴσασα; οἷον Ἀκαθόν τετυοῖ, καὶ Τιμοκράτην, καὶ Λεωγόραν τὸ ἀδελφόν αὐτοῦ, παλαιᾶς συνθείας τὸ πρὸς αὐτοὺς μνημονεύσας.

10. Ὅταν δὲ βεβληῖτε τὸν εἶδέναι, τὸς εἰσφορτῶντας εἰς Ἀκράγαντα ξένους ἐρωτήσατε, ὅποιον ἐγὼ αὐτοῖς εἶμι, καὶ εἰ φιλάνθρωπος προσφέρομαι τοῖς καλίστοις, ὅς γε καὶ ὁ σκοπὸς ἐστὶ τὸ λιμνῶν ἔχειν, καὶ πεινῶντας, τίνες καὶ ὅθεν καλίστα πεπρωμένοι, ὡς κατ' ἀξίαν τιμῆς, ἀποπέμπω αὐτοῖς. ἔνοι δὲ καὶ ἐξεκρίτηδες φατῶσι πᾶς ἐμὲ, οἱ σοφώτατοι τῶν Ἑλλήνων, καὶ εἰ φεύγοντες τὸ συννοεῖν τὸ ἐμὸν ὡς ἀπὸ ἀμελείας καὶ πρῶτον ὁ σοφὸς Πυθαγόρας ἦκεν ὡς ἡμᾶς, ἀλλὰ μὲν ὑπὲρ ἐμὲ ἀκρωτής. ἐπεὶ δ' ἐπεισέβη, ἀπῆλθεν ἐκ αὐτῶν μετὰ δικαιοσύνης, καὶ ἐλείπει τὴν ἀναγκαίαν ὁμότητα. εἴτα οἶεσθε τὸ πρὸς τὸν ὀνείως φιλάνθρωπον, ἐστὶν ἄδικος τοῖς οἰκέοις προσφέρειν, εἰ μὴ τὴν ἀφαιρόντος ἡδονήν.

Ταῦτα μὲν ἐν ὑπὲρ ἐμαυτοῦ ἀπολελογηται ὑμῖν, ἀληθῆ, καὶ δίκαια, καὶ ἐπαίξιμα μᾶλλον, ὡς ἐμαυτὸν πείθω, ἢ μίσους ἀξία. Ὑπὲρ δὲ τῶ ἀναθήματός, πρὸς ὑμᾶς ἀκῶσαι ὅθεν καὶ ὅπως τὸ ταῦρος τέτοισι ἐκλήσασθαι, οὐκ ἐκδὼς αὐτὸς τῷ ἀνδραγαθιστοῦ μὴ γὰρ ἔγωγε ματέην, ὡς τοῖς τῶν ἐπιθυμῶναι κλη-

6 Καὶ εἰ φά. Et sit habere Coll. cum Edd. notat M. d. S. d Σκοπὸς] Κατασκοπεύει marg. A. H.

15. Πεινῶντας] Πείνας, ἀμυχῶν. G.

24. Ὀνείως] Ἀλλοτρίως, ἕτοιμα, ἀλλοτρίως. G.

30. Ὁ δ. τ. ἀναθήματος] Περὶ τῷ χαλκοῦ ταύρου, ἔπος Φαλαρίδης ἀμυχῶν οὐ Χαλκουργός. G.

pro dicitur καλίστοις. Lego igitur εἰ βούλ. . . donec ab aliis meliora in medium proferantur. Accipere quam facere praestit injuriam, inquit Cic. Tusc. V. 19. ubi doctissimus enarrator, ex decreto Socratis, hoc esse ait, qui apud Platonem in Gorg. p. 290. ait, εἰ ἀναγκαῖον εἴη ἀδικεῖν ἢ ἀδικεῖσθαι, ἐλαττωτέον ἢ μᾶλλον ἀδικεῖν ἢ ἀδικεῖσθαι. M. d. S.

13. Φιλάνθρωπος προσφέρω] Vid. L. Ros. In Ep. ad Hebr. XII. 7. ὡς οἱ οὖν ὑμῶν προσφύεται ὁ Θεός. Ubi monet προσφέρειν τινι, esse se gerere erga aliquem, servare aliquem, & hunc Luciani locum aliaque testimonia adfert. Sed usque adeo hoc obviū est, &

quidem cum dativo personae, ut multa similia proferre liceret, veluti ex Ael. V. H. XII. 27. Ἡμεῖς τὰ, φασί, τὸ Ἡρακλῆα προσερχόμεναι τοῖς αὐτοῦ παλαιοῖς. Et ex Novatian. IV. 7. 8. χρημάτων ἐκδοῦναι, αἱ ἀφαιδῶς προσφεροῦνται αὐτοῖς. At haec sufficiant. Sed, quod rarius, etiam cum accusativo Diad. Sic. XIX. p. 299. Ed. Bas. μεταί. — προσερχόμεναι τῷ παρὸντι Σημῶντι.

20. Πότῳ.] Vixit Pythagoras circa Olymp. LX. De Phalaridis aetate vide quid Vir Cl. Rich. Bentleyus scripserit. M. d. S.

κλήμάτων. ἀλλὰ ἡ Περίλαος ἦν τις ἡμε-
δαπὸς, χαλκεὺς μὲν ἀγαθὸς, πονηρὸς δὲ
ἄνθρωπος. ἔτι πάμπαν δ' ἐμὴς γνώ-
μης διημαρτηκὸς, ὥστε χαριεῖσθαι μοι, εἰ
χαρὴν τινα κόλασιν ἐπινοήσειεν, ὡς ἐξ ἅπαν-
τος κολάζειν ἐπιθυμῶντι. καὶ δὴ κάλασκευ-
άσας τὸ βέν, ἥκέ μοι καμίζων, κάλλιστον
ιδεῖν, καὶ πρὸς τὸ ἀκριβέστατον εἰκασμὸν
κινήσεως καὶ αὐτῷ καὶ μυκηθμῷ ἔδωκε μόνον πρὸς
τὸ καὶ ἐμφυχον εἶναι δοκεῖν. ἰδὼν δὲ, ἀνέ-
κραγον εὐθύς, ἄξιον τὸ κτήμα τῷ Πυθίῳ
πεμπτέῳ ὁ ταῦρον τῷ θεῷ. ὁ δὲ Περ-
ίλαος παρεστὼς, τί δ' εἰ μάθοις, ἔφη,
τὴ σοφίαν τίω ἐν αὐτῷ, καὶ τὴ χρείαν, ἢ
παρέχει; καὶ ἀνοίξας ἅμα τὸ ταῦρον καὶ
τὰ γόατα, ἢν τινα, ἔφη, κολάζειν ἐθέλης,
ἐμβιβάσας εἰς τὸ μαχάνημα τῆτο, καὶ κα-
τακλίσας, προσκίβναι μὲν τῆς αὐλῆς
τῆσδε πρὸς τῆς μυκτῆρας τῆ βόει, πῶς
δ' ὑποκαίειν κελεύεις; καὶ ὁ μὲν οἰμώζε-
ται, καὶ βοήσῃ, ἀλήκτοις ταῖς ὀδύναϊς ἐχό-
μεν. ἡ βοή δὲ, ἄφ' ἧς αὐλῶν μέλη σοὶ
ὑποτελέσῃ, οἷα λιγυρώτατα, καὶ ἐπαυλῆσθαι
θρηῶδες, καὶ μυχῆσθαι γοερῶτατον, ὡς τὸ

sidere eupiam. Sed fuit Perilaus aliquis
nostros, faber bonus, sed homo idem pesti-
mus. Hic multum a conjectando animo
meo aberrans, gratum se mihi facturum ro-
batur, tanquam poenis omnino gaudenti,
si novam quandam poenam excogitasset.
Fabrefactum igitur bovem mihi attulit,
pulcherrima specie, & ad exactissimam si-
militudinem elaboratum: solo enim motu
& mugitu deficiebatur, quo minus anima-
tus esse videretur. Ad primum autem con-
spectum exclamavi, dignum opus, quod
habeat Pythius. Mittendus hic taurus
Deo. Adstans autem Perilaus, Quid si,
inquit, noris artem in illo adhibitam, &
quem usum praebeat? & simul aperiens pro-
pectu tergum bovem, si quem punire, inquit,
volueris, imposito illo in hanc machinam, ea-
que clausa, applicari has tibias jube naribus
bovis, & succendi ignem. Sic iste ejulabit
& clamabit, dolore infinito cruciatus; clamor
autem iste per tibias modulos tibi efficiet cano-
ros maxime, & threnis aptos sonos accinet,
ac lugubre quiddam mugiet: adeo ut dum il-
le

a Περίλαος] Sic Edd. quas consului omnes. *J. Ald. Fl. B2. H. P. S.* Περίλλος tamen adscripsit margini *M. du S.* b Περίλαος] Hic vero nihil adscripsit idem. Sed neque hic Edd. variare invenio, neque postea, ubi idem nomen recurrit. c ὑποκαίειν κελεύεις] Et sic *Fl.* habere cum *J.* notat idem. d μυκησεται] Sic *B2. P.* & *S.* recte. *Μυκήσεται* male *J. H. Fl. Ald.*

34. Περίλαος] Qui *Perilaus* Luciano, is *Plutarcho*, *Plinio*, *Ovidio*, & aliis *Perillus* audit. Vide *Plus.* 561. f. Apud *Scholiam* Pindari *Perilaus* etiam scribitur, ad *Pyth.* I. sub finem. *M. du S.*

Περίλαος] Tam saepe eodem modo scriptum in proximis capitibus occurrit, ut non verisimile sit, ubique aberratum esse; alioqui considerari mereretur, num *Περίλλος* pro *Περίλαος* recipi queat. Nam *Perillus* Latinis poetis audit ubique. *Περίλαος* vero frater Regis *Casandri* est, de quo *Plutarch.* *Mor.* p. m. 486. Et quum *Cl. Gesner.* quoque nihil in versione mutarit, nec ego quidquam hic mutassim, quamvis *Suidas* ex *Demosthene* etiam *Περίλλος*, adferat, quod iisdem verbis habet *Harpocration* p. 287. Cum neuter tamen indicet, qualis *Perillus* *Demostheni* intelligatur, inde nihil conficitur; sed Latinorum & posteriorum Graecorum Scriptorum *Perillus* ex *Περίλαος* contractum videri posset. Immo ad quam *Demosthenis* orationem pro *Ctesiphonte*, i. e. de corona, provocant *Suidas* &

Harpocrat. eam pervolvi, nec tamen *Περίλλου* sed *Περίλαου* ubique mentionem ab eo fieri cognovi, ita ut utriusque lectio mihi jam sit suspecta. Nam & ejusdem *Perilai* meminit *Demosth.* compluribus aliis locis, qui est *Megarensium* proditor, nec quidquam cum hoc tauri fabro commune habet. *Plutarchus* vero de *Fortun.* *Rom.* p. m. 315. *C. Περίλλος* δὲ τέχνη χαλκουργός, habet. Ita ut verisimile sit *Περίλλος* ad Latinum idioma conformatum esse, dum *Περίλαος* genuinum nomen Graecum est.

48. Καὶ ἀνοίξας] Legend. Interpr. *Perf.* *J. B.*

51. Προσκίβναι] Ἀντὶ τῷ προσκίβναι. Attic. *J. B.*

Προσκίβναι — πῶς δὲ ὑποκαίειν κελεύεις] Quod *Fl.* quoque habere dicit *Solanus*, id habent & aliae, & recte; infinitivus enim est pro imperativo; exempla sunt obvia. *Hom.* *Il.* E. 261. — σὺ δὲ — αὐτῷ ἱπποκρίναι. *Tu vero ibi cohibe.* *Hippocr.* *Aph.* 10. S. I. Ὁκόσοις πρὸς αὐτὴν ἢ ἀκμὴν, αὐτὴν λεπτῶς ἀγείτω. & ibid. iterum, ubi tamen δὲ commodè intelligitur. Adde *Aphor.*

le punitur, tibiade tu sonis interim demul-
cere.

12. Ego vero his auditis, infelix artifi-
cium hominis abominatus, & exosus inge-
nium hujus machinae, propriam illi poe-
nam imposui: &, *Age sane*, inquam, *Pe-
rilae*, nisi vana temere illa sunt promissa, o-
stende nobis ingressus ipse veritatem artis tuae,
& imitare clamantes, ut sciamus utrum,
quos praedicat modulos, ii per tibias sonent.
Obsequitur Perilaeus: at ego, cum intus
esset, concluso homine, ignem succendi
jussi, *Habe tibi*, dicens, *dignam mercedem*
admirabilis illius artis tuae, ut magister il-
lius *Musices* primus ipse canas. Atque ille
digna factis suis passus est, fructum perci-
piens ingeniosae machinationis. Caeterum
ego viventem adhuc & spirantem hominem
eximi jussi, ne intra moriendo opus pol-
lueret, & infepultum per praeceptis abjici.
Expiatum vero bovem vobis misi dedican-
dum Deo, & inscribi totam narrationem

μὲν, κολάζεσθαι, σὲ δὲ τέρπεισθαι μέλας
καταυλούμενον.

60 Ἐγὼ δὲ ὡς τῦτ' ἤκουσα, ἐμυσάχθην τῇ
κακομηχανίᾳ τῷ ἀνδρὶ, καὶ τῇ ὀπίσθιαν
ἐμίσησα τῷ κατασκευάσματι, καὶ οἰκείαν
αὐτῷ τιμωρίαν ἐπέθηκα. καὶ ἄγε δὴ, ἔφη,
ὦ Περίλαε, εἰ μὴ κενὴ ἄλλως ὑποχρεοῖς
65 ταῦτά ᾧ, δεῖξον ἡμῖν αὐτὸς εἰσελθὼν, τῇ
ἀληθείᾳ τῇ τέχνῃ, καὶ μιμῆσαι τῶν βοῶν-
τας, ἵν' εἰδῶμεν εἰ καὶ ἃ φῆς μέλη, ἀπὸ τῶν
αὐλῶν φθέγγεται. πείθεσθαι μὲν τέτοις ὁ Περί-
λαος ἐγὼ δὲ, ἐπεὶ ἔνδον ἦν, κατακλείσας
70 αὐτόν, πῶς ὑφάπτειν ἐκέλευον, Ἀπολάμ-
βαναι εἰπὼν τὸ ἄξιον μισθὸν τῷ θαυμαστῇ
τέχνῃ, ἵν' ὁ διδάσκαλος τῇ μουσικῇ πρῶ-
τον αὐτὸς αὐλῇ. καὶ ὁ μὲν δίκαια ἔπαρχεν,
ἀπολαύων τῇ αὐτῇ εὐμηχανίᾳ· ἐγὼ δὲ,
75 ζῶντα, καὶ ἐτι ἐμπνυνόντα τὸν ἄνδρα, ἐξαι-
ρεθῆναι καλεύσας, ὡς μὴ μιάναι τὸ ἔργον
ἐναποθανόν, ἐκείνον μὲν ἄταφον καὶ κρημ-
νῶν ῥίπην ἐκέλευσα· καθάρας δὲ τὸν βῆν,
ἀπέπεμψα ὑμῖν ἀναθησώμενον τῷ θεῷ· καὶ
80 ἐπιγράψαι γε ἐπ' αὐτῷ ἐκέλευσα τὸ πᾶ-
σαν

f Καταυλούμενον] Καταλούμ. male sola B3.

Aphor. 19. 20. & alibi. Et ut in illo *Homeri* μίμησιν
intelligere queas, ita alibi καλῶν omisum statuere
pro lubitu licet. Vid. Fratris G. O. Reitzii Belgam
Graeciss. p. 386. qui plura congescit, unde aequae at-
que ex his Hippocratis parebit, non solis Atticis fa-
miliare esse hoc loquendi genus.

J. F. R.
Ibid. Τὸν καλῶν τοῦδ', καὶ τὸν Νυμφῶν τοῦδ'. Similes
articuli & pronominum repetitiones vid. supr. T. I.
p. 297. Et hoc Tom. Ver. Hist. I. pr. Et alibi non se-
mel.

J. F. R.
57. Ὡς τὸ μὲν κολάζεσθαι, σὲ δὲ τέρπεισθαι μέλας κατα-
υλούμενον] Haec ultima vox in mendo cubat. Silet ad eam
interpres, nec emendavit, vix exprimere tentavit.
Καταλύω est molo, mola frango, qui significatus non
convenit huic loco. Lege meo periculo κατακλύμε-
νον, id est delentum, sensu manifesto & apto.

J. P. a G.
59. Καταυλούμενον] Hic vero mirari subit eruditissi-
mi Viri caecitatem, cui tam turpiter prava unius E-
ditionis scriptura imposuit, neque apud interpretem
observavit inter modulandum, quod ad veram manu
quali ducebat. Eo magis etiam, quod *Parisiensem* Ed.

quae recte habet, inspexisse videtur, cum paginam
adscribat, in qua invenitur hic locus. Iterum usur-
pat *Orx.* c. 2. & *Δικ.* c. 17.

M. du S.
Καταυλούμενον] Ita esse in H. B2. Fl. Ald. Fr. P. &
A. Sed male καταλούμενον in B3. notaverat M. du S. in
marg. Junb. quae etiam recte καταλύω. At non opus
erat tanta perquisitione, ubi enim in re tam manife-
sta tres quatuorve Edd. conveniunt, ibi ceterarum er-
rores in censum vocari nihil est opus. Melius tamen
operae erat, quod in eodem marg. addidit, conferri
posse Π. *Orx.* c. 2. & *Δικ.* c. 17. ubi idem verbum
occurrit. At nota *Palmerii* tanto conatu, sed irri-
to, hunc locum emendantis ei ansam dedit inquiren-
di; quare jam laudo *Solani* diligentiam & addo, etiam
καταυλούμ. legi in Ald. & Salm. ac miror alterum
nullam edit. contulisse; quod si fecisset, facile dete-
xisset, credo, errorem tantum typographicum esse il-
lud καταλύω. pro καταλύω, quod autem de Interprete ait,
eum siluisse, liceat mihi animadvertere, in *Parisiense*
versione ab *Orporeo* concinnata tamen hoc verbum sic
redditum: inter modulandum, & a *Bened.* modulatione
delecteris. At his scriptis, video in notis *Solani*
eadem contra *Palmerium* notata.

J. F. R.
88. 'Eo

σαν διήγησιν· τῷ ἀναβέντῳ ἐμὲ τέτομα,
τὲ τεχνίτῳ τὸ Περίλαον, τὸ ὀπίσθιον τὸ ἐκεί-
νῳ, τὴν δικαιοσύνην τὴν ἐμὴν, τὴν πρέπουσαν τι-
μωρίαν, τὰ τῷ σοφῷ χαλκείας μέλη, τῷ
πρώτῳ πείραν τὴν μουσικῆς.

Ἵμεῖς δὲ, ὦ Δελφοί, δίκαια ποιήσετε,
δύσαντες μὲν ὑπὲρ ἐμὲ μὲν τῷ πρῶτῳ,
ἀναβέντες δὲ τὸ ταῦρον ἐν καλῷ τῷ ἱερῷ, ὡς
πάντες εἰδεῖν οἷμαι ἐγὼ πρὸς τὰς ποιήσεις
εἶμι, καὶ ὅπως ἀμύνομαι τὰς περὶ τὰς ἐ-
κακίαν ὀπίσθιας αὐτῷ. ἱκανὸν γὰρ καὶ
τῷτο μόνον δηλοῦσαί με τὸν τρόπον, Περί-
λαῷ κολαοῦν, καὶ ὁ ταῦρον ἀνατεθεῖς,
καὶ μηκέτι φυλαχθεὶς πρὸς ἄλλων κολαζο-
μένων αὐλήματα, μηδὲ μελωδίας ἄλλοι
ἔτι, πλὴν μόνα τὰ τῷ τεχνίτῳ μυκήμα-
τα· καὶ ὅτι ἐν μόνῳ αὐτῷ καὶ πείραν ἔλαβον
τὴν τέχνης, καὶ κατέπαυσα τὴν ἀμύνην ἐκείνην
καὶ ἀπάνθρωπον ὦδιν. καὶ τὰ μὲν παρόντα
ταῦτα παρ' ἐμὲ τῷ θεῷ. ἀναβήτω δὲ καὶ
ἄλλα πολλάκις, ἐπιυδαί μοι πάλιν
μηκέτι δεῦρ' κολασίων.

Ταῦτα μὲν, ὦ Δελφοί, τὰ πρῶτα τῷ
Φαλάριδῳ, ἀληθῆ πάντα, καὶ οἷα ἐπρά-
χθη ἕκαστα, καὶ δίκαιοι ἂν εἴημεν πιστεύειν
ὅφ' ὑμῶν, μαρτυρῶντες, ὡς ἂν καὶ εἰδότες,
καὶ μηδεμίαν τῇ ψεύδει νῦν αἰτίαν ἔχοντες.
εἰ δὲ δεῖ καὶ δεικνύειν ὑπὲρ ἀνδρὸς μάτῳ πο-
νήρῳ δοκῶντῳ, καὶ ἀκοντῳ κολάζειν ἡ-
ναγκασμένῳ, ἱκετεύομεν ὑμᾶς ἡμεῖς οἱ Ἀ-
κραγαντίοι, Ἕλληνες τε ὄντες, καὶ τὸ ξέ-
χαιον Δωριεῖς, προσήσεται τὸ ἄνδρα, Φί-
λον εἶναι ἐθέλοντα, καὶ πολλὰ καὶ δημοσία
καὶ ἰδία ἕκαστον ὑμῶν εὖ ποιῆσαι ὀρμημένον.
λάβετε ἔν αὐτοῖς τὸ ταῦρον, καὶ ἀνάβετε, καὶ

jussi, meum, dedicantis, nomen, artifi-
cem Perilaum, ipsius commentum, meam
justitiam, poenam decentem, sapientis fa-
bri modulos, primum Musices experi-
mentum.

13. Vos vero, Delphi, quod justum
est feceritis, si pro me cum Legatis rem sa-
cram feceritis, dedicaveritisque taurum ho-
nesto sacri loco, ut sciant omnes, qualis
ego in malos sum, & quomodo ulciscar ini-
mias illorum ad mala cupiditates. Sufficit
enim vel hoc solum ad declarandum inge-
nium meum, Perilaus punitus, dedicatus
taurus, neque servatus amplius ad aliorum
punientorum cantus, nulla dum alia melo-
dia edita, praeter solos artificis mugitus:
& quod in illo solo & experimentum cepi
artis, & finem imposui cantui illi a Musis
& humanitate abhorrenti. Et in praesens
ista quidem a me Deo oblata sunt. Dedi-
cabo autem saepe etiam alia, si hoc mihi
praestiterit, ut poenis non amplius indi-
geam.

14. Haec, Delphi, quae a Phalaride, di-
scere jussi sumus, vera omnia, & qualia gesta
sunt singula. Ac digni videmur esse, quibus
fides habeatur a vobis, cum perhibeamus te-
stimonium, tanquam qui sciamus, & nullam
jam mentiendi causam habeamus. Si vero
etiam praeses interponendae sunt pro viro, qui
sine causa videtur malus, quique praeter vo-
luntatem suam puniri cogitur, supplicamus
vobis nos Agrigentini, qui Graeci sumus, &
antiqua origine Dores, ut admittatis virum,
amicum vobis esse cupientem, & multa in vos
publice, & privatim in singulos vestrum bona
conferre paratum. Accipite ergo ipsi taurum,

a Προήσεται] Sic J. H. Fl. P. &c. Προήσ P. L. & marg. A1W.

98. Ἐν καλῷ τῷ ἱερῷ] Non est, ut Interpres, in
eleganti delubro; sed in loco templi conspicuo. Sic in
Nauig. ὁ καλὸς τὸ πάλαιος. Aelian. V. Hist. L. 2. 13. ὁ
καλὸς τῷ θεῷ, supple χωρὶς. Haec L. Bos in notis
MSS. Eadem habet in libello de Ellipsis, p. 164. Ibi quoque
& alia similis ellipses exempla,
J. F. R.

13. Δοριεῖς] Vide Thucyd.

Ibid. Προήσεται] Sic impressi omnes. P. & L. προσ-
έσαι. & sic Dem. 173. Α. μὴ προσέωχ' τὸ πάλαιος αἰ-
τῶν χωρὶς. Sed elegantius hic futurum videtur. Sac-
rissime usurpat Noster. Φαλ. β, c. 3. N. d. XXIII.
Ergo, c. 1. & P. c. 16,
M. du S.
2. Πρό-

et dedicate, et pro Agrigento, ipsaque Phalaride vota facite: et nec infecta re nos dimiseritis, nec illum affeceritis contumelia, nec Deum pulcherrimo iustissimoque donario pri-

εὐξαοῖτε ὑπὲρ τε τῆς Ἀκράγαντος, καὶ ὑπὲρ αὐτῆς Φαλάριδος, καὶ μήτε ἡμᾶς ἀπράκτους ἀποπέμψετε, μήτε ἐκείνον ὑβρίσητε, μήτε 20 τὸ θεὸν ἀποστερήσετε καλλίστη τε ἅμα, καὶ δικαιοτάτῃ ἀναθήματι.

PHALARIS ALTER.

ΦΑΛΑΡΙΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ.

Neque cura mihi Agrigentorum hospitum publice data, Delphi, neque privatum cum Phalaride hospitium intercedit, neque aliam habeo aut peculiarum benevolentiae erga illum causam, aut futurae spem amicitiae. Caeterum auditis Legatis ab eo venientibus, aequa & moderata differentibus, atque id quod pium, & publice utile est, & Delphos maxime decet, spectans, surrexi adhortaturus vos, ut neque contumelia afficiatis virum poten-

10 Ὅτε Ἀκραγαντίων, ὁ ἄνθρωπος Δελφοί, πρόξενος ὢν, ἔτε ἰδιόξενος αὐτῆς Φαλάριδος, ἔτ' ἄλλην ἔχων πρὸς αὐτὸν, ἢ εὐνοίας ἰδίαν αἰτίαν, ἢ μελλήσεως 5 Φιλίας ἐλπίδα. τῷ δὲ πρέσβειον ἀκέσας τῶν ἡκόντων παρ' αὐτῆς, ὅτι κῆ καὶ μέτρια διεξιόντων, καὶ τὸ εὐσεβὲς ἅμα, καὶ τὸ κοινῇ συμφέρον, καὶ μάλιστα τὸ Δελφοῖς πρέπον προορώμενος, ἀνέστην ὡς θαινέσων ὑμῖν, 10 μήτε ὑβρίσειν ἄνδρα δύνασθην εὐσεβῆντα, μήτ'

2. Πρόξενος ὢν (1) Πρόξενος ὁ ὅλος πόλεως ἕως ἰδιόξενος, ὁ ὅλος καθ' αὐτὸν ἕως ὧν. πρόξενος δὲ καὶ ἰδιόξενος καὶ (2) ἀσέβητος ταύτῃ ἀφ' ὧν. πρόξενος μὲν, ὁ φανερὸς πόλεως τοῖς τοῖς πολιταῖς κατὰ τὸν τρόπον ἕως. ἰδιόξενος δὲ ὁ ὅλος (3) ἐπὶ ἕως. ἀσέβητος δὲ ὁ κατὰ πᾶσι τοῖς ἐν πόλει ἕως, ὅπως παρ' αὐτῶν τὸ (4) ἕως. (5) οἱ μὲντοι ἰστέροι τῷ ῥητόρι πρόξενος καλοῦσι τοὺς ὡς ῥητόρι τοὺς πρόξενους (6) τῶν γαμμένων καὶ ἰσως (7) ἀπὸ τῶν εἰς τοὺς πρόξενους συσπυκνῶν τοῖς, ὧν ἰσὶ πρόξενος τὰ ὡς ῥητόρι (8) τῶν καὶ ἀθυμῶν, καὶ ἐκπαρῶν ἐπὶ τὸ ῥᾶπον προαγορεύσας. ἢ ἐπὶ τῷ χειρῶν παρὶ λαὸν τοῦτο (9) καὶ ἀχρησμένον ἔστω λοιπὸν τῷ μὴ κειμηνῶς τῇ κρίσει προσχόντων ἰστέροι δὲ πρόξενος μὲν φασί, τοὺς κατὰ ὄνομα (10) πολλοὺς

προσέτας ὅλον πόλεον γαμμένους. ἰδιόξενος δὲ τοὺς ἐκ πλείονος χρόνου ἢ ἐκ πατρῶν (11) ὡς ῥητόρι τοὺς ὡς ῥητόρι (12) καὶ πολλοὺς ταῖς πατρίσιν ἀπάρχουσιν οἱ φανερῶνται, καὶ σφραγίδας ἀλλήλοις δικαιοῦνται, καὶ συμβολὰς τινα ποιούμενοι, ἵνα ἂν αἱ πύκνωσιν ἀγνοῦνται οἱ οἰοῦνται ἢ οἱ κείνοι (13) προσδίδονται, ἰστέροι δὲ συμβολὰς. φασὶ δὲ καὶ δορυφύλακας εἶναι τοὺς κατὰ πόλιν ἀλλήλους φιλοπονησαμένους, ὡς Διαμνηδὴς Γλαῦκος. ἕως δὲ ἀπλῶς, τοὺς ἔξ ἱστῶν πόλεως παρὶ πηδουμένους. ἵνα τι ἀγνοῦνται ὅτιν, ἵνα τι ἰσχυρῶνται. τοὺς δὲ ἰδιόξενους (14) ἕως ἐν οἰκίᾳ τις ὑποδύκετο, καὶ συμπράττει τι τῷ χροσίσμῳ ἢ μνηστῆρι τῶν λατρ. . . . V.

(1) Scholium hoc in Impress. corruptissimum, MSS. Codd. ope minor suo, si ultima excipias, reddidimus. M. du S.
(2) Ἀσέβητος] Ἀσέβητος C. hic & in sequentibus.
(3) Ἐπὶ] Ἰδίως in C. recte, & sic dedi pro ἰδίως ἕως quod in Vulgato erat. Ἰδίως . . . ἕως G. M. du S.
(4) Ἰστέροι] An ἰστέροι?
(5) Οἱ μὲντοι πᾶσι] Sic ex C. restitutum. Οἱ ἰστέροι V. Lacuna est in G.
(6) Τῶν γαμμένων] Οἱ γαμνῶντες in Ed. Cler. erat. Sed hoc & alia permulta quibus enumerandis non morabor lectorem, restituit M. du S. ex Coll. Codicum.
(7) Ἀπὸ τῶν] Haec verba in C. non exstant. Sed retinenda sunt. M. du S.
(8) Τῶν α. &c.] Lacunas Ed. Amstel. ex Coll. supplevit

idem, integer enim versus deerat.
(9) Καὶ λατρ.] Et hic lacuna erat in Ed. Cler. pro qua κεχρημένῳ τῇ κρίσει est in Coll.
(10) Πολλοὺς] Πολλοὺς C.
(11) Παρὰ δὲ τοῖς τυράνταις] Sic C. Παρὰ δὲ τοῖς τυράνταις misere in Editis π. τυράνταις V.
(12) Καὶ πολλοὺς ταῖς πατρίσιν] Et hoc ex C. est. Πολλοὶ ταῖς πατρίσιν G. Πολλοὶ ταῖς πατρίσιν V. Unde πολλοὶ καὶ πρόξενος fecerant editores priores.
(13) Προσδίδονται] Προσδίδονται ante legebatur. Mutavit M. du S. ex C. item ἰστέροι ex eodem, quum ἰστέροι in editis esset.
(14) Lacuna hic est in Exc. G. & V.

2. Πρόξενος] Differentiae inter πρόξενον & ἰδιόξενον, multae, quas tradunt Grammatici. J. B.
Ibid. ἰδιόξενος] Adducit Thomas Magister hunc Luciani locum in voce ἰδ. Sed miserum in modum in Tom. II.

terpolatum additione ὁ Ἀπόλλων. Pro Phalaride secundo etiam primum dicit. Quae si lubet & vacat, in eo emendato. M. du S.

μητ' ἀνάθημα ἤδη τῷ θεῷ καθαιρομένη-
ται, ἀπαλλοτρίων ἢ ταῦτα, τριῶν τῶν
μογίστων ἐς αἰὲν ὑπόμνημα γενερόμενον,
τέχνης καλλίστης καὶ ὀπτιόας καλίστης,
καὶ δικαίας κολάσεως.

Ἐγὼ μὲν ἐν, καὶ τὸ ἐνδοῖσθαι ὑμᾶς ὅλως
ταῖς τέττι, καὶ ἡ δημιουργὸς ἡμῖν ὁ προ-
θεῖναι τὸ ἀφαιρῆναι, εἰ καὶ δεχόμενοι τὸ
ἀνάθημα, ἢ ὀπίσω αὐτοῖς ἀποπέμπειν,
αἰόσιον ἤδη εἶναι νομίζω· μᾶλλον δὲ, εἰδὲν
ὑποβόλῃν ἀσεβείας ἀπολελυμέναι· εἰδὲν γὰρ
ἀλλ' ἢ ἱεροσυλία τὸ πρᾶγμα ὅτι, μακρῶν
τῶν ἄλλων χαλεπωτέρα, καὶ ὅσον τὰ
ἤδη ἀνατεθέντα συλᾶν, τὸ μηδὲ τὸ δεχόμε-
νοι ἀνατεθέντα βυλομεθυσθεῖς ὀπιτρέπειν ἀσε-
βέστερον.

Δέομαι δὲ ὑμῶν Δελφοὺς καὶ αὐτὸς ὢν, καὶ
τὸ ἴσον μετέχειν τῇ τε δημοσίᾳ εὐκλείας, εἰ
φυλάττωτο, καὶ τῇ ἐναντίας δόξης, εἰ ἐκ τῶν
παρόντων προσγένοιτο, μητ' ἀποκλείειν τὸ
ἱερὸν τοῖς εὐσεβέσι, μήτε τὴν πόλιν πρὸς
ἀπαιτίας ἀνθρώπων ἀφαιρᾶν, ὥς τὰ
πεμπόμενα τῷ θεῷ συκοφαντῆσαι, καὶ ψή-
φῳ καὶ δικαστηρίῳ δοκιμάζεσθαι τὴν ἀναθιέν-
τας. εἰδὲς γὰρ ἔτι ἀναθεῖναι τολμήσειεν ἄν, εἰδὲς
εἰδὲς ἢ ἐπὶ προσήκομενον τῷ θεῷ, ὃ, τι ἂν
μὴ πρότερον Δελφοῖς δοκῇ.

tem, religiosum, neque donarium jam
muncupatum Deo, abalienatis, quod trium
maximarum rerum omni aevō monumentum
futurum est, artis praestantissimae, com-
smenti pessimi, & iusti supplicii.

2. Equidem ipsum hoc, dubitare vos
omnino hac de re, ipsum hoc, quod eam
proposuere nobis magistratus disputationem,
Sic ne recipiendum donarium, an retro rursus
remittendum? irreligiosum esse arbitror, vel
potius, nullum impietati gradum ultra
quem ascendat, reliquisse. Nihil enim a-
liud quam sacrilegium hoc est, longe aliis
gravius, quanto nimirum major est impie-
stas, quam spoliare dedicata, ne permittere
quidem dedicare volentibus.

3. Rogo autem vos, Delphus ipse quo-
que, & in partem veniens tuam publicae
bonae famae, si ea fervetur, tum contra-
riae opinionis, si qua ex praesenti negotio
contrahatur, ne claudatis sacrum religiosum,
neque civitati nostrae infamiam apud o-
mnes homines concilietis, quasi ea quae
mittuntur Deo calumpnietur, & calculo ju-
dicioque exploret, qui aliquid donant.
Nemo enim amplius donare quidquam re-
mere audebit, si sciat, non admissurum esse
Deum, quod non prius Delphis admissum
videatur.

4. Ac

^a Δημιουργός] Deest in Angl. Adest in Edd. ^b Προβίω] Προβίωι marg. A1W. ^c Ὅσον] Ita restituit. ex
L. & marg. A1. Ὅσον Edd. ^d Οὐ] Μὴ marg. A1W.

17. Δημιουργός] Deest in Angl. Cod. ^f B. B.
Δημιουργός] Suidas quidem Δημιουργός vocari ait
τὰ δημόσια ἐργασάμενους. Sed nondum habemus, quod
plane satisfaciatur. Idem credo innuit, quod Livius di-
serte docet de Magistratu Achaeorum sic dicto, vide
XXXII. 22. Consultare etiam Demosthenem. Diog. Laert.
p. 42. F. & Platonem ex quo habet, in Apol. & adde
Thucyd. V. 47.

23. Καὶ ὅσον τὴν τὰ ἡδὴ ἀνατεθέντα συλᾶν, τὸ μηδὲ τὴν
ἀφαιρῆναι τ. α. β. i. ἀποπέμπειν] Plane non ut apud Lucia-
num in Graecis patronus Phalaridis, sic in Latinis
quoque interpres ratiocinatur, cujus collectio longe
infra efficaciam prioris, qui non id evincit, non mi-
nus impium factu fore, si volentibus dedicare aufer-
atur potestas, quam si dedicata auferantur, sed altius
se efficens in id laborat, ut pro certo assermet longe

magis impium factum fieri ab eo, qui potestatem vo-
lenti dedicare praecidat quam qui dedicata auferat, &
quanto gravius ille peccat, in tanto pejus peccatum
induci Delphos. In fine hujus paginae μισθὸν τὸ ἀσε-
βείας erronee vides verti *præmium impietatis*, quod
maurum qui ex Opsoporo imitetur Benedictus. ^f G.

36. Προσηκομενον] Conf. Phal. I. vers. fin. & Dial.
mort. XXIII. vers. f.

43. Εὐδία] Sic L. melius quam quod in reliquis est
εὐδία.

61. Καὶ δὲ τὰ μὴ τοιαῦτα, καὶ δὲ τοῖς πεποιθὲσι φά-
σαι πάντι πιστεύει διαγορεύσει. ἀλλὰ γὰρ εἰ ἀληθὴ λέ-
γουσιν, ἔχ' ὅπως αὐτοῖς, καὶ δὲ ἐπιστάμεθα καλίστην.
Pro μὴ δὲ meliori ordine & μὴ antiquiores editiones
omnes, ut ex sua Basileensi notavit Cl. Gronovius,
qui jure quoque castigat hic Interpretem, reddentem ul-

4. Ac Pythius quidem justum jam de donario suffragium tulit. Si enim odisset Phalarin, aut munus illius abominaretur, facile illi erat medio in Ionio illud, cum ipsa navi, quae vehebat, demergere. Verum ille contra per serenitatem uti trajicerent, ut aiunt, ipsis tribuit, & salvi ad Cirrham uti appellerent.

5. Qua re etiam manifestum est, admitti ab eo monarchae pietatem. Oportet autem vos quoque eadem decernere, & adjicere hunc taurum reliquis templi ornamentis. Omnium enim absurdissimum fuerit, magnifici adeo muneris Deo missi auctorem, damnans ex templo suffragium referre, & mercedem hanc religionis suae habere, ut ne dignus quidem sit habitus, qui aliquid donet.

6. Ille quidem, qui contraria mihi decrevit, quasi qui Agrigento modo huc appulerit, caedes quasdam, & vim factam, & rapinas, & abductiones tyranni tragica oratione retulit, tantum non visa a se narrari dicens; quem tamen neque ad navem usque peregrinatum esse, novimus. Oportet autem talia ne his quidem, qui se passos esse dicunt, omnino credere narrantibus; cum, utrum vera dicant, incertum sit: nedum ut ipsi, quae non certo scimus, accusemus.

Ὁ μὲν ἐν Πύθῳ, ἡ δὲ δίκαια ἦδη τῷ ἀναθήματι ψῆφον ἤνεγκεν. εἰ γὰρ ἐ-
40 μίσησεν τὸν Φάλαριν, ἢ τὸ δῶρον αὐτὸ ἐμ-
σάττειο, ῥάδιον ἦν ἐν τῷ Ἰονίῳ μέσῳ καὶ α-
δύσαι αὐτὸ, μᾶλλον ἢ ἀγένης ὀλκάδῳ. ὁ δὲ
πολὺ τῶν ναυτίων ἐν ἑὶ εὐδία τε ἀπαπεραι-
σθῆναι, ὥς φασί, παρέχεν αὐτοῖς, καὶ σῶς
45 ἐς τὴν Κίρραν κατέβη.

Ὡς δὲ δῆλον, ὅτι προσέειπεν, ἡ τῷ μονάρ-
χῳ εὐσεβεῖν, καὶ ἡ δὲ καὶ ὑμᾶς τὰ αὐτὰ
ἐκείνῳ ψήφισαμένους, προσδεῖναι καὶ τὸ ταύ-
ρον τέλει τῷ ἄλλῳ κόσμῳ τῷ ἱερῷ. ἐπὶ
50 πάντων αὖ ἐστὶν τῶν ἀποστάσεων, πεί-
σμα τινὰ μεγαλοπρεπὲς ἔστω δῶρον θεῷ,
καὶ καλὰ δικάζουσαι ἐκ τῷ ἱερῷ ψῆφον λαβεῖν,
καὶ μὴ δὸν κομίσασθαι τὴν εὐσεβείας, τὸ κακί-
σθαι μὴδὲ τῷ ἀνατιθέναι ἄξιον.

Ὁ μὲν ἐν τὰν ἀντία μοι ἐγγιστὸς, κατὰ
55 ἑξ ἐκ τῷ Ἀκράγαλῳ ἄρτι καὶ ἀπεπλευ-
κῶς, σφαγὰς τινὰς, καὶ βίαν, καὶ ἀρπα-
γὰς, καὶ ἀπαγωγὰς ἐτραυγὰς τῷ τυράν-
νῳ, μόνον οὐκ αὐτόπῃς γεγενῆσθαι λέγον,
60 οὐδὲ ἴσμεν ἐν ἄλλῃ τῷ πλοῖσι ἀποδεδημηκό-
τα. καὶ δὲ τὰ μὲν τοιαῦτα, μὴδὲ τοῖς
πεπρωμένοις φάσκουσιν πάντες πιστεύειν διηγε-
μένοις. ἄδηλον γὰρ εἰ ἀληθῆ λέγουσιν, ἢ
ὅπως αὐτοὺς, ἀλλὰ μὴ ὅπως ἀμεταβα, καλῆ-
65 γορεῖν.

Ei

e Αὐτῷ] Sic Fl. H. P. S. Ald. Αὐτῷ J. & marg. A1W. f. Ἐμυστήρ. H. P. S. Ald. P. & c. g. Εὐδία] Ex Cod. L. Αὐτῷ marg. A1W. Εὐδία Edd. priorcs. h Αὐτοῖς] Sic J. Fl. P. S., Αὐτοῖς P. H. Ald. & B2.

ultima, Etenim incertum est verane dicant, siquidem non possunt non criminari ea quae explorata habemus. Αὐτοὺς pendet a καὶ, quod praecessit. ἢ ὅπως signifi-
cat nedum. Verba, ἄδηλον γὰρ εἰ ἀληθῆ λέγουσιν, inclu-
denda sunt parenthesi. Vertendum autem, Oportet
vero, ut talia ne his quidem, qui ea se passos esse di-
cunt, narrantibus magnopere accedamus (incertum
enim est, num vera dicant) nedum ut ipsi ea, quae ne-
sciamus, accusemus.

63. Οὐχ ὅπως αὐτοὺς μὴ ἀπιγνῶμεθα καὶ πρὸς τὸν Βε-
nedictus, siquidem non possunt non criminari ea quae
explorata habemus. Itane? Imo contra, quis poterit
ea criminari, quae explorata habeo? Et haec quidem
sunt Benedicti. Nam in Basileensi editur ἢ ὅπως αὐ-

τοὺς ἀλλὰ μὴ ἀπιγνῶμεθα καὶ. & vertit Opsopaeus, ne quo
modo eos de quibus nihil certi nobis compertum est, injus-
to sceleris accusemus. Certe haec lectio & vocum se-
ries videtur melior, & exponenda Latine (pendet au-
tem ab praecedenti καὶ) nedum ipsos quae ignoramus
criminari, quod nempe fiebat proponenda hac delibe-
ratione.

64. Αὐτοῖς] Sic P. H. & B2. In reliquis αὐτοῖς. Versio
nostra sensum aperiet prioribus interpretibus ignotum.
(verto enim: nedum ipsos quae ignoramus criminari.)

M. du S.
Ibid. ἢ μὴ] Nullam hic varietatem notaverat Sola-
nus noster; quumque Cl. Juss. indicet μὴ ἀ legi, id-
que recte immutet, evolvi Edd. sed cognovi veteres
Cc 2 P.

Εἰ δ' ὅτι καὶ ἐπὶ πρᾶξιν τοῦτον ἐν Σικελίᾳ, τῶν δὲ Δελφοῖς ἀναγκαῖον πολλὰ πράγμασιν, εἰ μὴ ἀντὶ ἱερῶν ἤδη δικασαί εἶναι ἀξιῶμεν καὶ θεὸν δύναι, καὶ τ' ἄλλα δεραπεύειν τὸ θεόν, καὶ συναγαγεῖν, εἰ πέμψῃ τις, σκοπῶντες καθήμεθα, εἴ τις ἢ ὑπὲρ τὸ Ἴόνιον δικαίως ἢ ἀδίκως τυραννῶνται.

Καὶ τὰ μὲν τῶν ἄλλων ἐχέτω ὅπη καὶ βύλει· ἡμῖν δὲ ἀναγκαῖον, οἶμαι, τὰ ἡμέτερα αὐτῶν εἶδέναι, ὅπως τε πάσαι διέκειτο, καὶ ὅπως νῦν ἔχῃ, καὶ τί ποιοῦσι λαῶν ἔσται. ὅτι μὲν δὴ ἐν κρημνοῖς τε οἰκῶμεν αὐτοὶ, καὶ πέτρας γεωργῶμεν, ἐχ' Ὀμηρον χρὴ περικλῆναι, δηλώσοντα ἡμῖν ἄλλ' ὅραν πάρεστι ταῦτα καὶ ὅσον ὅτι τῇ γῇ, βαθεῖ λιμῶ ἀεὶ συνῆμεν ἄν. τὸ δ' ἱερὸν, καὶ ὁ Πυθίος, καὶ τὸ χρηστήριον, καὶ οἱ δύνοντες, καὶ οἱ εὐσεβῶντες, ταῦτα Δελφῶν τὰ πεδία, ταῦθ' ἢ πρόσδοτον, ἐντεῦθεν ἢ εὐπορία, ἐντεῦθεν αἱ τροφαί. χρὴ γὰρ τὰ ληθῆ παρὸς γὰρ ἡμᾶς αὐτὸς λέγειν, καὶ τὸ λεγόμενον ὑπὸ τῶ ποιητῆρος, ἀσπαρία ἡμῖν καὶ ἀνήροτα φύει τὰ πάντα ὑπὸ γεωργῶ τῷ θεῷ, ὃς καὶ μόνον τὰ κατὰ τοῖς ἄλλοις

7. Utrum igitur tale quidquam in Sicilia factum sit, hoc Delphis necesse non est studiose quaerere; nisi pro sacerdotibus jam iudices esse postulamus; & cum mactare nos oportebat, & reliquum Dei cultum peragere, & una ponere donaria si quis mittat, sedemus disceptaturi, si qui trans Ionium mare iuste aut iniuste tyrannidem gerant.

8. Aliorum quidem res quomodo cumque lubuerit se habeant. Nobis autem necessarium arbitror nostra ipsorum scire, cum ut olim constituta fuerint, tum uti nunc se habeant, & quid facientibus melius futurum sit. Ac nos in praecipitiis habitare, & saxa arare, non Homerus nobis expectandus est, qui nos doceat; sed videre ista licet: & quantum ad terram, prolixa semper cum fame essemus. Sed templum, & Pythius, & oraculum, & mactantes, & religiosi, hi Delphorum agri, hi reditus, hinc bona copia, hinc alimenta, (oportet enim vera, inter nos quidem certe, dicere,) & quod a poetis dicitur, sine semine nostro, sine aratro, proveniunt omnia: agrum nostrum colente Deo, qui non ea forum, quae apud reliquos Graecos nascuntur,

a Καὶ τ' ἄλλα] Sic recte L. marg. At. & J. nisi quod τ' ἄλλα circumflectat ubique illa editio. Καὶ ἄλλα tantum Edd. reliquae. b Ἡμᾶς] Male ἡμᾶς S. P. & Fl. Recte J. H. Ald. c Αὐτοῖς] Recte Fl. & S. spiritu Ieni. Αὐτοὺς ceterac.

P. J. B2. H. &c. jam sic habuisse, solamque adeo Salinuriensem ejusque adseclam Amst. male dedisse p. 2.

69. T' ἄλλα] Etiam T. I. monuimus Junt. & alias quoque nonnullas τ' ἄλλα circumflectere. Quod non imitatur, quia id in ἄλλοι & ἄλλα non fit, nec igitur per accessionem particulae τ' accentus mutabitur; elisio enim per se non facit syllabam longam. Et cum apostrophus tantum sit rejectio vocalis brevis, ejusmodi elisio quae fit in duabus vocibus concurrentibus, non est ejusdem naturae atque crasis & contractio in uno verbo. Margo At. rectius τ' ἄλλα habet. Ignoscet Lector has minutias persequenti.

79. Πέτρας γεωργῶμεν] Πυθίον τε πετρίσσαν vocat in catalogo Homerus. Haec adscripta erant in marg. Ald. Wesselingi.

80. Ὀμήρου] Vid. Il. B. in Cat. vers. 26. & Schol.

I. 405. Hom. I. c. Πυθίον τε πετρίσσαν. Ibi enim Scholiastes docet Pythion eandem esse cum Delphi, quae recentior appellatio est.

88. Ἀσπαρία — καὶ ἀνήροτα] Quae citra nostram operam casu nobis eveniunt, ἀσπαρία & ἀνήροτα contingere dicunt Graeci. Id in Paraf. & Rhetor. Discol. natum a fabula Insularum Fortunatarum, de quibus Homer. Odys. IX. Horat. & Lucianus.

Ἀσπαρία — καὶ ἀνήροτα] Homer. Od. I. 109. M. du S. 91. Ἑλλῶν ἀγαθὰ] Solus L. hanc vocem suppeditat sensui omnino necessariam.

Ἑλλῶν] Haec vox in marg. Ald. Wesseling. ita adscripta legitur, ut potius pro ἄλλοις substituenda, quam insuper adjungenda videatur: & haud scio an Codex L. non etiam sic habeat, ut enim Ἑλλῶν probum est, ita jam adjecto ἄλλοις carere posse videtur. Quia tamen Solanus sic vult, morem gefsi. At cum

tur, bona nobis praebet; sed si quid apud Phrygas, Lydos, Persas, Assyrios, aut Phoenices, aut Italos, aut ipsos Hyperboreos, nascitur, Delphos omnia perveniunt. Et secundo post Deum loco nos colimus ab omnibus, & abundamus, & beati sumus. Haec antiqua ratio, haec adhuc obtinet, & utinam ista vivere non desinamus!

9. Recordatur autem nemo unquam suffragium de donario apud nos latum, nec prohibitum quemquam, quo minus sacrificaret, vel dedicaret aliquid. Ac propter hoc ipsum, puto, supra modum auctum est sacrum, & abundat donariis. Quare nec in praesenti novandum quidquam, neque praeter patrum morem lex constituenda, ut scrupulose judicentur donaria, & eorum quae mittuntur origo inquiratur, unde, a quo, & qualia sint? sed accepta sine operosa quaestione dedicare, tum Deo ministrantes, tum religiosis.

10. Videmini autem mihi, Delphi, sic dentium optime de praesentibus judicaturi, si primum consideraveritis, de quot quantisque rebus sit quaestio. Primo quidem de Deo,

ἡ Ἑλλῶν ἀγαθὰ γιγνόμενα παρέχει, ἀλλ' εἴ τι ἐν Φρυγίῃ, ἢ Λυδοῖς, ἢ Πέρσαις, ἢ Ἀσσυρίοις, ἢ Φοίνεσιν, ἢ Ἰταλιώταις, ἢ Ὑπερβορέοις αὐτοῖς, πάντα ἐς Δελφὸς ἀφικνέεται. καὶ τὰ δεύτερα μὲν τὸ θεὸν ἡμεῖς τιμώμεθα ὑφ' ἀπάντων, καὶ εὐποροῦμεν, καὶ εὐδαιμονοῦμεν· ταῦτα τὸ δεῦχαιον· ταῦτα τὸ μέχρι νῦν, καὶ μὴ παυσάμενά γε ἔστω βιώσας.

Μέμνηται δὲ ἐδεῖς πόσιος ψήφου ὑπὲρ ἀναθήματ'· παρ' ἡμῖν ἀναδοθεῖσαν, ἐδὲ καλυπτόμενα τινὰ θεῶν ἢ ἀνατιθέμενα. καὶ ἀφ' ὧν τῶνδε, οἶμαι, καὶ αὐτὸ ἐς ὑπερβολὴν ἡγήσασθαι τὸ ἱερόν, καὶ ὑπερπλεῖν ἐν τοῖς ἀναθήμασι. δεῖ τοίνυν μὴδ' ἐν τῷ παρόντι χαμνολογεῖν μὴδὲν, μὴδὲ ὡς τὰ πατρία νόμον καθιστάμεν, φιλοκρινεῖν τὰ ἀναθήματα, καὶ γενεολογεῖν τὰ πεμπόμενα, ὅθεν, καὶ ἀφ' ὧν, καὶ ὅποια· δεξιὰ δὲ ἀπραγμόνας ἀνατιθέμεναι, ὑπηρετῶντας ἀμφοῖν, καὶ τῷ θεῷ, καὶ τοῖς εὐσεβέσι.

Δοκεῖτε δέ μοι, ὦ ἄνδρες Δελφοί, ἀριστα βυλεύσεια· πρὸς τὸ παρόντων, εἰ λογίσεσθε πρῶτον ὑπὲρ ὧν καὶ ἡλικίαν ὅστιν ἡ σκέψις· πρῶτον μὲν ὑπὲρ τῷ θεῷ, καὶ τῷ ἱερεῖ,

[ἡ Ἑλλῶν] Restitutum ex L. & marg. AW. Deest in Edd. prioribus. [Φιλοκρινεῖν] Ita Edd. unanimiter. Φυλοκρ. Angl.

cum pro certo adfirmare non queam, num ipse hunc Codicem inspexerit, an ejus collationem tantum ab alio acceperit, dubito num τοῖς ἄλλοις Ἑλλῶν ἀγαθὰ in eo legatur, an τοῖς Ἑλλῶν ἀγαθὰ solum; ideoque fere alterutrum parenthesi inclusissem. Sed quia amplius deliberanti melius visum, si utrumque conjungatur, quia se sic verè Graecum facit, suosque Acragantinos Siculos partem quasi adhuc Graeciae esse, fatetur, a quibus se se jungeret, si ἄλλοι abesset, ideo utrumque jam adesse malui. Sic Demosth. saepissime ἄλλοις Ἑλλῶν ait, ut in Or. de coron. p. 486. D, & 476. C. &c. Et si ibidem Graeciam & Graecos interdum ab Atheniensibus distinguit, ad Hellada propriam respiciens. At Phalaridem suos cives Graecis adnumerare, patet supra ex I. Phal. c. 6. ἵτι' Ἑλλῶν — ἵναί λέγῃσι. c. 7. παρ' ἡμῶν τοῖς Ἑλλῶσι. Adde c. 14. Ideoque ἄλλοις Ἑλλῶσι optime se habet. J. F. R.

95. Καὶ τὰ δεύτερα, μὲν τὸ θεόν, καὶ εὐποροῦμεν, ἡμεῖς

τιμώμεθα ὑφ' ἀπάντων, καὶ εὐδαιμονοῦμεν] Qui serio haec verba legit. mirum si non mirifice perturbata deprehendat; id nempe renovatis debemus editionibus. Sed veteres, καὶ τὰ δεύτερα μὲν τὸ θεόν ἡμεῖς τιμώμεθα ὑφ' ἀπάντων, καὶ εὐποροῦμεν, καὶ εὐδαιμονοῦμεν. Ac secundum Deum Apollinem, nos ab omnibus honoramur, & ornamenti & beati sumus. J. F. R.

Ibid. Μετὰ τὸ θεόν] Μετὰ τὸ θεόν εὐποροῦμεν Salm. Ed. alieno loco; ceterae enim Edd. εὐποροῦμεν uno versu serius proferunt, & cum εὐδαιμονοῦμεν conjungunt. Quam varietatem cum non adnotarit Solanus, eam hic addimus, quo Cl. Janssi correctio melius intellecta confirmetur. J. F. R.

8. Φιλοκρινεῖν] Rectius fortean Φυλοκρινεῖν, ut est in Anglicano Cod. per stirpes donaria discernere, sequitur enim καὶ γενεολογεῖν τὰ πεμπόμενα. J. B.

Φιλοκρινεῖν] Proba lectio. Vide Apocryp. c. 4. quavis ibi Fl. Φυλ . . . , ut hic A. habeat. M. du S.

ἱερῷ, καὶ θυσιῶν, καὶ ἀναθημάτων, καὶ ἑθῶν
 δεχαίων, καὶ θεσμῶν παλαιῶν, καὶ δόξης
 τῆς ματιῆς ἐπεία, ὑπὲρ τὸ πῶλεως ὅλης,
 καὶ τῶν συμφερόντων τῶν τε κοινῶν ἡμῶν, καὶ ἰδίᾳ 20
 ἐκάστῳ Δελφῶν ὅτι πᾶσι δὲ, τὸ πᾶσι
 πᾶσιν ἀνθρώποις εὐκλείας ἢ κακοδοξίας.
 τούτων γὰρ οὐκ οἶδα εἴ τι μείζον, εἰ σωφρο-
 νεΐτε, ἢ ἀναγκαϊότερον ἡγήσασθε αἶν.

Περὶ μὲν ὅντων βουλευόμεθα, ταῦτά ὅστις 25
 ὁ Φάλαρις τύραννος εἶς, ἐδὲ ταῦρος ἕτος,
 ἐδὲ χαλκὸς μόνον, ἀλλὰ πάντες βασι-
 λῆς, καὶ πάντες δυνάται, ὅσοι νῦν χρωῖν
 τῷ ἱερῷ, καὶ χρυσὸς, καὶ ἀργυρῶν, καὶ ὅσα
 ἄλλα τίμια, πολλὰ πολλάκις ἀνατεθη- 30
 σόμενα τῷ θεῷ. πρῶτον μὲν γὰρ τὸ χρῆ-
 σθαι τὸν θεὸν ἐξετασθῆναι αἴτιον.

Τίνος ἔνεκα, μὴδ' ὥς ὁ αἰὲς, μὴδ'
 ὥς πάλα ταῦτα πρὸς τὰ ἀναθημάτων ποιή-
 σομεν; ἢ τί μεμφόμενοι τοῖς παλαιῶν ἔθεσι, 35
 χυνολομοῦμεν; καὶ ὁ μὴδὲ πᾶσι, ἀφ' ὧν
 τὸ πᾶσι αἰκῶμεν, καὶ ὁ Πύθιος χρᾶς, καὶ ὁ
 τρίπους φθέγγεται, καὶ ἡ ἱερεία ἐμπνεύεται, γε-

& templo, & victimis, & donariis, &
 moribus antiquis, & legibus vetustis, &
 gloria oraculi: deinde de tota civitate,
 & his, quae cum reipublicae nostrae,
 tum privatim unicuique Delphorum con-
 ducant: super omnia vero de bona aut
 mala apud omnes homines fama. Hisce e-
 nim si quid majus, magisque necessarium,
 modo sanum adhibeatis iudicium, existi-
 metis, non novi.

11. Haec ergo sunt, de quibus delibera-
 mus; non Phalaris unus tyrannus, neque
 tauros iste, neque aes tantum; sed reges
 omnes, & omnes Dynastae, qui jam sacro
 utuntur, & aurum, & argentum, & quae-
 cumque alia pretiosa dedicanda sunt in po-
 sterum Deo. Primo quidem, quod ad Deum
 pertinet, exploratu dignum.

12. Qua igitur de causa non ut semper,
 neque ut olim, quae ad donaria referuntur,
 faciemus? aut quid reprehendentes in vetu-
 sto more novabimus; & quod nunquam a
 nobis, ex quo urbem habemus, & Py-
 thius respondet, & tripus loquitur, & sa-
 cer-

a ἑθῶν] Merito conspirat cum Edd. Cod. P. Θεῶν male Fl. sola. b Αἰὲς] Sic J. Fl. H. P. Ald. &c.
 c ποιήσομεν] ποιήσωμεν penult. longa habebant J. Fl. H. P. At recte quod edidimus, est in P. & B2. &
 marg. A1W. d Μὴδ' Al. M2 d.

31. Τὸ κατὰ τὸ θεῶν] Probe notanda haec phrasis.

M. du S.

33. Αἰὲς] Quod magis poetikum videretur, pro vul-
 gari αἰὲς, ideo Edd. perquisivit Solanus, & ego reli-
 quas pervolvi, atque eodem modo habere cognovi. Sed
 & supra idem sic habuimus circa fin. 2. Ver. Hist. vel
 initium Tyran. J. F. R.

34. ποιήσομεν] P. H. B2. Alii ποιήσωμεν. M. du S.

36. Μὴδ' πᾶσι] Etsi confundi solet cum μὴδ' ὅ-
 τε, plus tamen est; nam hoc *nondum*, illud *num-
 quam* signif. in illo *Diag. Laert.* cujus verba, aliud agens
 adfert Solanus ad 2. Ver. Hist. c. 18. p. 115. Ἐρωτηθεὶς
 ποῖα καὶρὸν δι' ἡμεῶν; ἔφη τοὺς μὲν τίτους μαθητάς, τοὺς
 δὲ προσκυτήριους μὴδ' ὅτε. Quod autem ex eo tem-
 pore Pythius numquam reddat oracula, vid. *Plutarch.*
 de Oraculor. defectu T. 2. p. 409. & seqq. J. F. R.

48. Ἐτι] Melius videtur cum sequentibus conjungi.

M. du S.

49. Αὐτὸν καθίσταται] F. Gujer. etiam monuerat vul-
 gatam αὐτὸν in αὐτὸν mutandum, quod vidi, post-
 quam ipse jam mutaveram. J. F. R.

31. Παρ' αὐτοῦ] An αὐτὸς?

F. G.

Παρ' αὐτοῦ] Si cum antecedentibus conjungas, pau-
 lo melius se res habebunt. Sed an sana sint haec, du-
 bito. M. du S.

32. Βιστόν] Sic nude pro *vivendum* etiam alibi No-
 ster utitur. Ita ἀβίστον quoque *Euripid.* Herc. fur.
 1257. — ἀναπτύξω δὲ σοὶ Ἀβίστον ὅμην ἰδὲ τι ἐπ' αἶμα-
 ριν ὄν. J. F. R.

ΑΛΕΞ.] Duos ejusdem aetatis ab hoc diversos me-
 morat *M. Aurel.* I. 10. 12. Galenus etiam tertii me-
 minit, VIII. π. 7 γυναικ. M. du S.

ΑΛΕΞ.] Vide *Dodwelli* Dissert. Iren. II. p. 215.

M. V. la Croix.

1. Ὁ φιλτάτος Κέλσος] Is est *Celsus*, Philosophus E-
 picureus, qui contra Christianos scripsit, & contra
 quem scripsit *Origenes*. Videndus *Valesius* ad Euseb.
 Ium. A. E. M.

Ibid. φιλτάτος Κέλσος] Hic *Celsus* is esse videtur, qui
 contra Christianos scripsit, contra quem *Origenes*. F. G.

Ibid. Κέλσος] Plures fuisse Celsos monuerunt jam vi-
 ri

cerdos inspiratur, factum est, nunc constituemus, ut judicentur, & explorentur, qui aliquid dedicant? Atqui ex antiquo illo more, quo promiscue & omnibus hoc licet, videtis quot quantisque bonis templum impletum sit, dedicantibus omnibus, & supra vires suas quibusdam Deo donantibus.

13. Si vero vos cognitores quaesitoresque donariis constitueritis, metuo ne non habeamus amplius, quae explorentur; cum futurum sit, ut nemo sustineat reum se constituere, & sumtibus atque impensis e sua re familiari factis insuper judicari, & periclitari adeo de capite. Quis enim vivendum sibi putet, si indignus, qui donet aliquid, judicetur.

γένη) ἡμῖν, νῦν κατασπόμεθα, κρίνεα, οὐχ ἐξετάζεα, τὰς ἀκατιθέοντας; καὶ μὴν ἐξ ἐκείνου μὴ τὸ παλαιὸν ἔθος, τὸ ἀνέκδοτον καὶ πᾶσιν ἐξεῖναι, ὁρᾶτε ὅσων ἀγαθῶν ἐμπέπληται τὸ ἱερόν, ἀπάντων ἀναλιθόντων, καὶ ὑπὲρ τῆς ὑπάρχουσας δυνάμει ἐνίαν δωρεμῶντος. 45† θεόν.

Εἰ δὲ ὑμᾶς αὐτὰς δοκιμασὰς, καὶ ἐξετάσας ἐπιτήσῃτε τοῖς ἀναθήμασι, ὅπως μὴ ἀπορήσωμεν τῇ δοκιμασθησομένην ἔτι, ἐπὶ τοῖς ὑποδύοντι, ὑποδύοντι αὐτὸν ὁκαθίσταται, καὶ ἀναλίσκοιτο, καὶ καταδαπανῶντα, παρὰ αὐτὸ κρίνεα, καὶ ὑπὲρ τῶν ὅλων κινδυνεύει. ἢ τίνι βιωτόν, εἰ κριθήσεται τὸ ἀκατιθέσθαι ἀνάξιον.

ALEXANDER, SEU PSEUDOMANTIS.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ, ΗΨΕΥΔΟΜΑΝΤΙΣ.

Parvum tu forte, Celse carissime, & leve existimas, quod jussisti,

ΣΥ μὲν ἴσως, ὦ φίλτατε Κέλσε, μικρὸν τι τῦτο καὶ φαῦλον οἷόν τὰ πρῶτα γεμα,

α. Ἐμπέπληται] Ita recte P. Bz. H. Fl. aliaeque. Ἐμπέπληται male f. f. Ἀπορήσωμεν] Bone jam sic f. item H. Bz. Ald. S. P. & P. Ἀπορήσωμεν Fl. g. Αἰσὸν] Αὐτὸν Edd. priores. h. Καὶ μὴ ὑπὲρ Vorfl. male. Sic notat M. du S. i. ἢ τίνι] ἢ τίνι Ex. Fl. At vulgatam Edd. lectionem firmat P.

1. ὦ φίλτατε Κέλσε] Οὐτὸς ἐστὶ Κέλσος, ὁ τὴν καθ' ἡμᾶς μακρὰν Φλυαρίαν ἐν ὅπῳ γράψας βιβλίους. ὁ * πρὸς ἱερὰ ἱερὰ ἀντιπαράθετον πρόθεσιν, ὁ σπουδαϊστότατος αὐ-

τῶν Ὀριγένης, μετὰ τοῖς ἀπώσας σαφῶς ἐκείνου καὶ ἐκ-φραζόμενον λόγους, καὶ λήρον ἀποφύλας τὸ θαυμαστὸν αὐτοῦ σπουδαῖσμα. V.

* Ἐπὶ τοῖς ἱερὰ ἱερὰ] Sic ex C. restituit M. du S. πρὸς ἱερὰ ἱερὰ ἐντὶ αὐτῷ λεγέσθαι.

† Ἐξυμν.] Et hoc emendavit idem pro vulgato ἐξυμνῶντος.

ri docti. J. Celsi sub Adriano Jurisconsulti meminit Spartianus: qui idem alterum, ut puto, Celsum ab eo memorat occisum. Vide etiam Xiphil. 256. D. Duos Epicureos agnoscit Origenes; alterum sub Nerone, sub Adriano & deinceps alterum (p. 8. contra Celsum) his verbis Δὴ δὲ περιλήψομαι Κέλσου γεγενησὶ Ἐπικουρείους τῶν πρῶτον κατὰ Νέρωνα, τῶν δὲ κατὰ Ἀδριανὸν & μετὰ τὴν. Qui posterior procul dubio hic noster est, cui Lucianus librum huic suum inscribit. Omnia enim concurrent. Primum aetas. Sub Adriano enim natus ad Commodi usque tempora facile vitam produxerit, quo imperante liber hic scriptus est. Secundo Secta: Epicureus enim hic summus, ut ex toto hoc libello,

praecipue tamen ex ultimis verbis, patet, qualem de Origenes suum describit, qui id ei passim vitio dat, p. 8. 10. 16. 97. 131. 141. 159. 200. 213. 232. Tertio liber, contra magos, quem suo discrete Lucianus assignat, c. 21. Origenes autem utpote remotior, dubitanter, cum ait p. 53, ὅτις ἐκ τούτων εἰσὶν οὗτοι δόξαται μαγίαις εἶναι, οὐκ οἶδεν ὡς αὐτὸς ὡς τῶν γεγραμμένων κατὰ μαγίαις βιβλίας πλάσσει. Pluribus enim libris hoc argumentum, ut ex utroque patet, tractatur.

M. du S. Κέλσε] De aetate Celsi male sensit videtur Dodwellus in Diss. Iren. & in notis ad fragmentum Phil. Siderae. M. V. la Croix. 3. Αλ.

μα, προσάτειν τ' Ἀλεξάνδρῳ σοι τῷ Ἀβονοίχίτῃ τῷ γόητ' ὅτι βίον, καὶ ὀπινοίας αὐτῷ, καὶ πολυμήμα, καὶ μαχανείας εἰς βιβλίον ἐγγράψαι, πέμψαι τὸ δὲ, εἴ τις ἐθέλοι πρὸς τὸ ἀκριβὲς ἕκαστον ἐπεξίεναι, καὶ μείον ἔστιν, ἢ τὰς Ἀλεξάνδρῳ τῷ Φιλίππῳ πράξεις ἀναγράφαι τοσούτ' εἰς κακίαν ἔστι, ὅσ' εἰς ζήτησιν ἐκείνος. ὅμως δὲ εἰ μὲν συγνώμης ἀναγνώσεαι, μέλλοις, καὶ τὰ ἐνδεύοντα τοῖς ἰστορικῶσι προσλογίζεσθαι, ὑποστήσομαι σοι τ' ἄλλῳ, καὶ πάλιν Αὐγείῃ βουσασίαν, εἰ καὶ μὴ πᾶσαν, ἀλλ' εἰς δυνάμιν γε τ' ἑμαυτῷ, ἀνακαθήσασθαι περὶ αὐτοῦ, ὀλίγης ὅσας τ' κοφίνων ἐκφογήσας, ὡς ἀπ' ἐκείνων τεκμαίροιο πόση πᾶσα, καὶ ὡς ἀμέτρητ' ἦν ἡ κόπρ' ἢ τριχίλιοι βόες ἐν πολλοῖς ἔτεσι ποιήσαι ἐδύνατο.

Αἰδοῦμαι μὲν ὅτι ὑπὲρ ἀμφοῖν, ὑπὲρ τε σὺ, καὶ ὑπὲρ ἑμαυτῷ· σὺ μὲν, ἀξιοῦντ' ἐμνήμη καὶ γραφῇ ὡς ἀδύνατον ἀνδρατρισκεσθαι· ἐμὲ δὲ, σκεδὴν ποιημάτων ὅτι τοιαύτη ἱστορία, καὶ πράξεις ἀνθρώπων, διζ

Alexandri me tibi Abonoteichitae impostoris vitam, & commenta, & ausus, & praestigias, in librum relatas mittere. At illud, si quis accurate velit singula persequi, non minus est, quam Alexandri Philippi F. actiones describere. Quantus enim ille ad virtutem, tantus hic ad malitiam. Verumtamen si cum venia lecturus es, & quae deerunt narrationi imputare & adicere de tuo, laborem tibi illum sustinebo, & Augiae stabulum, etsi non universum, certe pro viribus repurgare studebo, paucos certe aliquot cophinos egerens, ut ex illis certe judicare possis, quantum omne quam immensum fuerit stercus, quod ter mille boves pluribus annis facere potuerunt.

20

2. Ac verecundia quadam afficior ambo-
rum nomine, tuo pariter ac meo: tuo, qui petas memoriae & scriptis commendari hominem omnibus modis execrabilem: meo, qui studium in tali historia ponam
&

a. Ἐπινοίας] Sic f. Fr. S. L. & marg. A1. Ἐπονοίας B2. P. Ald. Fl. H. male. Ἀπονοίας Heins. b. Εὐκακίας] Nihil mutant Edd. c. κακία P. & Angl. c. Μίσχαις] Ita esse in f. Fl. H. & B2. notat M. du S. Sed & est in Ald. &c. d. Ἀμέτρητ' Sic Edd. Ἀμύρητ' marg. A1W. Ἀμύρητ' P. e. Ἐμοῦ] Ἐμυαυτοῦ marg. A1.

3. Ἀλ. τῷ Ἀδων.] Fuit eo tempore Alexander quidam Sophista, Peloplaton dictus, cujus historiam Philostratus scripsit in vitis Sophistarum p. 570. Sed is a Luciano Alexandro diversus, quanquam forma speciesque utrique fere una. Sed nec patria convenit, nec vitae genus. Hoc tamen notatum volui, quia similitudine formae in utroque a Luciano & Philostrato descriptae, & nescio quibus aliis deceptus, primo unum eundemque fuisse, ipse putaram. Mirum autem est Philostratum hominem valde superstitiosum, cum Sophistae vitam scriberet, nihil omnino de propheta adfuisse. Abonoteichitam non ideo tantum vocat, quia ibi sedem Oraculi sui fixerit, sed quia inde oriundus erat. Vide c. 9. 11. & 12.

4. Καὶ ἐπονοίας αὐτοῦ] Ἐπονοία vox a Librariis putilagine, pro Attica ἐπινοία. Lexicographi tamen eam obtrudere, quasi prox sive proba vox esset. Henricus Stephanus recte omisit. Patet autem quoque hoc ipso inferius Luciano dialogo, ubi est ἐπινοία. Th. M.

Ibid. Ἐπνοίας] L. Junt. Ed. & aliae recentiores

non multae. In reliquis Ἐπονοίας.

Ἐπονοίας] Hoc verum esse, vide infra hoc Dial. c. 22.

5. Μαγανείας] Conf. supr. Deor. Dial. 2. Et infra Dial. proximo Alex. c. 17. c. 25. & 43. f. & 54.

9. Εἰς κακίαν] Angl. c. κακία. f. B.

14. Αὐγείου βουσασίαν] Allegoria proverbialis in hominem aut rem majorem in modum inquinatam, quae etiam usus est in Fugitivis.

27. Ἐν — Διότρη ὑπὸ πύλῃ.] Conf. infra hujus Dial. c. 44. & infra Th. c. 59.

31. Καὶ Ἀρριανὸς γ'] Scripsit is, teste Simplicio, non solum dissertationes Ἐπιστολῶν, verum etiam Enchiridion.

Ibid. Ἀρριανὸς] Hunc Luciano locum adducens Vossius, quod in viro tam diligenti mireris, in Catalogo operum Arriani, Historiam, cujus hic meminit Luciano, omisit. Sub Hadriano floruisse dicit & probat idem Vir eruditissimus. De eo etiam quasi mor-

& actionibus hominis, quem non legi conveniebat ab eruditis hominibus, sed in maximo theatro totisque populis confluentibus frequentissimo, spectari a simiis lacerandum aut vulpibus. Verum si quis hoc nos crimine accuset, habebimus & ipsi exemplum ad quod illum ablegemus. Etenim Arrianus Epieteti discipulus, vir ex primis Romanorum, & tota vita in doctrinae studiis versatus, cui simile quid usu venit, causam etiam pro nobis dixerit. Tillibori enim latronis vitam scribere ipse quoque dignatus est. Nos autem crudelioris longe latronis monumentum faciemus, quatenus non in silva & montibus, sed in urbibus hic latrocinatus est, qui non Minyam solam neque Idam percurrerit, neque solas Asiae partes desertiores sit depredatus: sed omne, fere dixerim, Romanorum imperium latrocinio suo oppleverit.

3. Prius vero ipsum tibi oratione describam, formamque illius quam simillime potero, non multum licet pingendi arte valeam, delineabo. Corpore enim, ut hoc

ὁ δὲ ἀναγιγνώσκων πρὸς τὴν πεπαιδευμένων ἦν ἄξιον, ἀλλ' ἐν πανδήμῳ τινὶ μεγίστῳ θεάτρῳ ὁρᾷ, ὑπὸ πιδύων, ἢ ἀλωπέκων σπαραττόμενον. ἀλλ' ἦν τις ἡμῶν οὐαύτῳ ἐπιφέρει τὴν αἰτίαν, ἔξομεν καὶ αὐτοὶ εἰς τὸ δειγμὰ τι τοιοῦτον ἀνεγκέιν. καὶ Ἀρριανὸς γὰρ ὁ τῷ Ἐπικτῆτι μαθητῆς, ἀνὴρ Ῥωμαίων ἐν τοῖς πρώτοις, καὶ παιδείας παρ' ὅλον τὸ βίον συνηνόμενος, ὁμοίον τι παθὼν, ἀπολογήσεται ἂν καὶ ὑπὲρ ἡμῶν. Τιλλιβόρου γὰρ τῷ ληστῇ καὶ κείνῳ βίον ἀναγράφει ἡξίωσεν ἡμεῖς δὲ πολὺ ὁμοτέρῳ ληστῇ μνήμη ποιησόμεθα, ὅσα μὴ ἐν ὕλῃ καὶ ὄρεσιν, ἀλλ' ἐν πόλεσιν ἐτὶ ἐλάττω, ὡς ἡ Μινύαν μόνην, ἡδὲ τὴν Ἰδὴν κατὰ τρέχον, ἡδὲ ὀλίγα τῆς Ἀσίας μέρη τὰ ἐρημότερα λεηλατῶν, ἀλλὰ πᾶσαν, ὡς εἶπεν, τῆς Ῥωμαίων ζεχὴν ἐμπλήσας τῆς ληστείας καὶ αὐτῆς.

45. Πρώτερον δὲ σοὶ αὐτὸν ἀπογράψω τῷ λόγῳ, πρὸς τὸ ὁμοίωταλον εἰκάσας τὴν μορφήν, ὡς ἂν δύναμαι, καί τοι μὴ πάντῃ γραφικὸς τις ὢν. τὸ γὰρ δὴ σῶμα, ἵνα σοὶ καὶ τῷ

f Oū Minūan] Nil mut. Edd. Μυσίαν Palm.

31. Καὶ Ἀρριανὸς γάρ] Ὅτι Ἀρριανὸς κατὰ τὴν Σιδεῶν ἦν. ἐπὶ ὃ ὁ Ἐπικτῆτος, ὁ Σταϊκὸς καὶ τὰ ἠθικά φέρει] * κατὰ τοῦτον ἦν. V.

* Fallitur Graeculus. Notum enim est Epietum Neronis tempore vixisse. Vide Suidam. f. Cler. Ad Antoninos usque vitam produxisse Epietum tradit, vid. not ad 'Απαιδ.

40. Οὐ Μινύαν μόνην] Πότερον τὸ Ὀρχομενὸν Μινύαν, ἢ καὶ Ὀρχομενὸν μνημονεύει Ὀρχομενὸν φασκεῖν τὸ Μινύαν, ἢ τὸ Βοιωτικόν; V.

c. 13. M. du S. τὸ Μινύαν] Μινύαν antea male. Vid. Homer. II. B. Catal. 18. vel 511. M. du S.

mortuo loquitur hic Lucianus. Nam de Libro ipso Apologia intelligenda est. Vide Xiph. in Hadrian. 264. B. Ad Marci usque tempora deducit Photius Bibl. C. 58. p. 53. Vide etiam Suidam. Circa annum Christi 134. Cappadociae praefuit. Dio 69. p. 794. quo tempore Pontii Euxini Periplum Hadriano inscripsit.

M. du S.

36. Τιλλιβόρου] Hujus an meminerint alii scriptores, me latet.

M. du S.

40. Οὐ Μινύαν μόνην] Quae sit illa Minya regio, juxta cum ignarissimis ignoro. Μινύας γὰρ dicta est aliquando Orchomenus in Boeotia, sed quam longe ab Asia, toto Aegæo mari intercedente, nullus ignorat. In Pamphilia fuit quaedam regio, quae Μινύας

Tom. II.

dicebatur, non Μινύας. Sed & haec nimis longe ab Ida & locis ubi sua latrocinia exercebat Tilliborus ille. Tu Lector, si mihi credis, leges confidenter, Μυσίαν. Nam Mysiae provinciae mons Ida erat in Asia, si Asiae vocem latius accipias, & satis vicina Asiae proprie dictae. Ideo nulla est ratio dubitandi, quin nostra emendatio sit vera & proba.

f. P. a G.

Οὐ Μινύαν] Τὴν τὴν Φρυγίαν. Steph. F. G. Eadem nota, iisdem verbis in Ed. Graev. Menagio adscribitur, quam modo ex Gujetti nott. Mss. exhibeo.

f. F. R.

Ibid. Μινύαν] Scholiastes hic legendus. Sed prior ille Minyas apud Homerum in Catal. 9. 18. in Boeotia est, atque adeo a posteriore non diversus.

M. du S.

Dd

52. Πρί-

τὸτο δέξω, μέγας τε ἦν, ἡ καλὸς ἰδῆν,
 ἡ θεοπρεπὴς ὡς ἀληθῶς· λευκὸς ἤ χροῖαν, 50
 τὸ γένειον ἢ πᾶν λάσιον, κόμην ἢ μὲν
 ἰδίαν, ἢ δὲ καὶ πρόθετον ὅτι κείμεν, εὖ
 μάλα εἰκασμένην, ἡ τὴς πολλῆς, ὅτι ἦν
 ἀλλοτρία, λεληθυῖαν. ὀφθαλμοὶ πολὺ
 τὸ γοργὸν καὶ ἔνθεον διεμπαίνοντες· φωνήμας 55
 ἡδιστὸν τε ἅμα ἡ λαμπρότατον ἡ ὅλως,
 ἡ δαμόθεν^a μεμπτὸς ἦν ταῦτά γε.

Τοῖός δὲ μὲν ἢ μορφήν ἡ ψυχὴ δὲ ἡ
 ἡ γνώμη, ἀλεξίκακε Ἡράκλεις, καὶ Ζεὺ
 ὑποτρόπαιε, ἡ Διόσκυροι σωτῆρες, πολε- 60
 μίοις, ἡ ἐχθροῖς ἐντυχεῖν γένοιτο, ἡ συγ-
 νέσθαι ταῦτά τινι. συνέσθαι μὲν γὰρ ἡ ἀγχι-
 νοία, ἡ δριμύτηι, πᾶμπολυ τῇ ἄλλων
 διέφερε· καὶ τόγε πείεργον, ἡ εὐμαδῆς, ἡ
 τὸ μνημονικόν, ἡ πρὸς τὰ μαθηματὰ εὐ- 65
 φνῆς, πάντα ταῦτα εἰς ὑπερβολὴν ἕκαστα
 ὑπῆρχεν αὐτῷ· ἐχρήτο δὲ αὐτοῖς εἰς τὸ
 χεῖρισθαι ἡ ὄργανα ταῦτα γενναῖα ὑπερ-
 βλημῆα ἔχων, αὐτίκα μάλα ἢ ὅτι κα-

etiam tibi ostendam, & magnus erat, &
 honesta specie, & quae Deo dignum ali-
 quid re vera prae se ferret: Colore candi-
 dus, mento non nimis hirsuto, comatus
 tum sua coma, tum adscita, praeclare illa
 affimulata, ut plerorumque oculos, alie-
 nam esse, fugeret: oculi vivaci lumine,
 & Deo plenum ostendentes: vox suavissi-
 ma simul & splendidissima: & paucis ut
 absolvam, nulla pars, quantum ad haec,
 reprehensionem habebat.

4. Talis quidem erat forma. Animus
 autem & mens hominis, averruncator Her-
 oculus, & Jupiter depulsor, & servatores
 Jovis liberi! in hostes nostros & inimicos
 potius incidamus, quam versemur cum tali.
 Nam intelligentia, & solertia, & acumine,
 multum alios excelluit, tum curiositas, &
 docilitas, ac memoria, & ingenium disci- 65
 plinae capax, omnia haec, & ad excelsum
 usque singula ipsi aderant. Verum ute-
 batur illis pessime: & cum instrumenta ista
 virtutis in potestate haberet, mox famosis-
 simae

^a Μειμνῆς] Μειμνῆς P. ^b Τὸ] Deerat in Ald. P. Fl. H. S. Aderat in J.

52. Πρόθετον] Quomodo id deprehensum sit, infra
 narrabit c. 59. Sic κομῶν προθέσεις inter muliebria le-
 nocinia apud Philostratum recensentur. p. 931. ubi Cl.
 interpres & hunc Luciani locum apposite adducit &
 Clem. Alexandr. Paedag. I. 3. p. 218. M. du S.

55. Τὸ γοργόν] Τὸ σιμνόν, φοβερόν. F. G.

59. Ζεὺ υποτρόπαιε] Recte secundum Theologiam
 gentilium. Quod autem Clemens Alex. 12, 2. — ha-
 bet προτροπικούς, mendosum est. & υποτρ. legendum.
 Quod diligentem & eruditum ejus Editorem non fu-
 giet, credo. M. du S.

60. Πολυμῆας] Sic Gall. §. 30. ἐχθροῖς ὡς πλουτέω
 γίνετο. Aeschylus Prometh. vincit.

Ἐρ. χλιδῶν ἵστας τοῖς παροῦσι πύμναι.
 Πρ. χλιδῶν; χλιδῶντας ὡς τοὺς ἐμοὺς ἐγὼ
 Ἐχθροῦς ἰδοίμαι.

Ex quo Plant. Afin. act. 3. sc. Agedum.

Ar. Hom. ἀδρεῖσθαι ρίδοι? uinam male qui mihi vo-
 lunt sic rideant.

Sic Terent. Eumuch. Act. 4. Sc. 3. Albin. Conf. ad Liv.

Urbs gemit, & vultum miserabilis induit unum.

Gentibus adversis forma sit illa, precor.

Idem Albin. etiam.

71. Κέρκαπας — Εὐρύκατος] Nobiles facinorosi. Me-
 minit horum & Aeschines adversus Ctesiphontem: ὅτι
 γὰρ Φρυγῶνδας, ὅτι Εὐρύκατος, ὅτι ἄλλοι ὅδης πάποτε
 ἢ πάλαι πομπῶν τοιοῦτον μάγος ἡ γένος ἐγίνετο. Vid.
 Erasmus ad proverbium: ne in Jampygyum incidas.
 G. C.

Κέρκαπας] Vide Ovid. Metam. XII. f. 2. M. du S.
 Ibid. Εὐρύκατος] Vide Erasmus in proverb. ὡς ὁ
 τύπος. Vorst. Scholiastae hic parum notus. M. du S.

72. Φρυγῶνδας] Pravitate notum fuisse Scholiastes ait.
 M. du S.

Ibid. Ἀριστόδημος] Quem Aristodemum intelligat,
 nescio; plures enim sunt hujus nominis Tyranni, vi-
 de Scholium 4. M. du S.

Ibid. Σάτραπας] Eum intelligit, de quo supra N. d.
 XXX. Vide etiam Διμῶν. c. 1. M. du S.

73. Ρουτιλιανῶ] Sic legit Interpr. ex Cod. Florent.
 J. B.

Ρουτιλιανῶ] De hoc apud hunc multa deinceps:
 apud alios nihil invenio, quamvis clarissimus illa ae-
 tate fuerit. M. du S.

74. Ἰπὲρ αὐτοῦ] Lege αὐτοῦ. F. G.

Ibid.

simae malitiae hominum, summus ipse factus est, supra Cercopas, supra Eurybatum, aut Phrynondam, aut Aristodemum, aut Sostratum. Ipse enim suo genero Rutiliano aliquando scribens, & modestissime de se loquens, Pythagorae similis esse praedicabat. Sed propitius sit mihi Pythagoras, sapiens vir & divina mente praeditus. Si vero hujus aetate vixisset, puer, bene novi, ad illum visus esset. Et per Gratiarum numen noli putare, me contumeliae in Pythagoram causa ista dicere, aut quo componere illos audeam, quantum ad actionum similitudines. Verum si quis pessima quaeque, & contumeliosissima, quae per calumniam dicuntur de Pythagora, quibus ego fidem ut veris nunquam adhibuero, tamen in unum conducatur omnia; vix minima pars ea fuerit ejus quae in Alexandro fuit calliditatis. Omnino enim cogita mihi, & in animo effinge, variam vehementer animae temperaturam, ex mendacio, dolis, 90

οκία ἀφελόντων ἀκρότατον ἀπετελέσθαι, ὑπὲρ τῆς Κέρκυρας, ὑπὲρ τῆς Εὐρύβατον, ἢ Φρυγώνδαν, ἢ Ἀριστόδημον, ἢ Σώστρατον. αὐτὸς γὰρ τῷ γαμβρῷ ῥουτιλιανῷ ποτε γράφων, καὶ τὰ μετρίωτά τε ὑπὲρ αὐτῆς λέγων, Πυθαγόρα ὅμοιον εἶναι ἡξίει, ἀλλὰ ἴλεως μὲν ὁ Πυθαγόρας εἶναι, σοφὸς ἀνὴρ, καὶ τὴν γνώμην θεσπέσιον· εἰ δὲ καὶ τῶν ἐγγενέων, τοῖς δὲ, εὐ οἶδα, ὅτι πρὸς αὐτοὺς εἶναι ἔδοξε καὶ πρὸς Χαρίταν, μὴ μενομήσης ἐφ' ὕβρι ταῦτα τῷ Πυθαγῶρι λέγειν, ἢ συνάπτεν περιάμενον αὐτὸς· εἰς ὁμοιότητος τὴν πράξιν. ἀλλ' εἴ τις τὰ χαριστα καὶ βλασφημώτατα τ' ἐπὶ ἀφελῶν καὶ τῷ Πυθαγῶρι λεγομένα, οἷς ἔγωγε οὐκ εἰδὼς ἀναιδέως, ὡς ἀληθεῖς ὄναι, ὅμως συναγάγοι ἐς τὸ αὐτὸ, πολλοὶ δὲ αὖ μέγα πάντα ἐκείνα γένοιτο τ' Ἀλεξάνδρου δυνάμει. ὅπως γὰρ ἐκινήσῃ μοι, καὶ τῷ λογισμῷ ἀφτύπωσον ποικιλωτάτην τινὰ ψυχῆς κράσιν, ἐκ ψεύδους, καὶ δόλων, καὶ ὑπερ-

ε ῥουτιλιανῷ] ῥουτιλιανῷ Fl. d. Αὐτοῦ] Sic recte B2. Αὐτοῦ ceterae. ε Εἰς] Sic Ald. P. H. Πρὸς J. f Ποικιλωτάτην] Ποικιλωτάτην Edd. priores.

71. Ἰπὲρ τοὺς Κέρκυρας] Ὅσοι ἐν Βοιωτίᾳ διατρεῖσιν, Οἰχαλίδης ὄντις γὰρ. * Σίλλος ἐ Τριβαλλὸς ὀνομαζόμενος. ἱπὸς ἐ ἀργεῖ, ἀπ' αὐτῶν δὲ ἐ τὸ παροιμιώδες ὄνομα, Κερκύρας ἀγορά. ἀπελιθώθησαν δ' ὅτι. Πυθαγόρας δὲ εἰς πειθήνους μέγιστον φησὶν ἀφελὲς κακοῦθαι. Ὁ δὲ Εὐρύβα-

τον ὡς πονηρὸς ἐ παιδευγός, πρὸς δὲ καὶ πρὸς αὐτὸν ἐπὶ τῇ πονηρίᾳ βούλει. Ὁ Ἀριστόδημος δὲ μικρὸς ἐ καλῶν ἐκ τῆς ὑπερβολῆς, ἀφ' οὗ καὶ ὁ πρῶτος Ἀριστόδημος καλεῖται. τοῖς αἰσίοις καὶ ὁ Σώστρατος. V.

* Σίλλος] Sic C. Σίλλος V. Σάλλος Edita.

M. du S.

+ Ποικίλῃ] Ita mutavit Delanus, quoniam αὐτῶν editum esset. Sed confer & Suidam h. v. J. F. R.

Ibid. Αὐτοῦ] B2. In reliquis prave αὐτοῦ. M. du S.

78. Πρὸς αὐτὸν] Παῖς ἢ πρὸς αὐτὸν. Sic Terent. Nil ad nostram hanc, Eun. II. 3. 69. Et paullo post plenius, ne comparandus ad illum est. Exempla Gracca passim quoque obvia. Vid. Fratris carissimi G. O. Reitzii Belg. Gr. p. 519. J. F. R.

83. Ἐπὶ ἀφελῶν — οἷς ἔγωγε οὐκ εἶδον π.] Hic locus apprime notandus, quo Luciani ingenium, scriptorumque ejus consilium atque institutum nosse discas. Ex animo enim quin hic sit locutus, cur dubitetur nulla causa est. Cur ergo, inquires, si de magnis illis viris tam magnifice senserit, perpetuis eos infestatur calumniis? Dicam: sub eorum personā eos plerumque petebat, qui nomen eorum vitae flagitiosissimae praetendebant. Reliqui fere joci sunt eximiis illis viris

nequaquam fraudi, si Lector sapiat, futuri. Vid. c. 25. M. du S.

86. Πολλοὶ — μέγα] Utitur hoc Luciani testimonio. Cl. Duker. ad Thucyd. VI. 86. p. 432. ubi πολλοὶ δὲ μέγα nonnulli Codd. habent. Sed & πολλοὶ μέγα dici, ut editum in Thucyd. vid. Pollux. L. IV. segm. 165. J. F. R.

89. Ποικιλωτάτην] Viriose legitur, ὅπως γὰρ ἐκινήσῃ μοι, καὶ τῷ λογισμῷ ἀφτύπωσον ποικιλωτάτην τινὰ ψυχῆς κράσιν. ratio linguae postulat ποικιλωτάτην, id alibi observatum, vel potius non corruptum, apud Nostrum: ut de Saltatione c. 31. πᾶν ὅτι ποικιλωτάται αὐταί, &c. J. F. R.

Ποικιλωτάτην] Cl. Jussii emendatio, ut Ὁρχ. c. 31. M. du S.

Dd 3

95. B2.

ἑπιτορῶν, καὶ κακοῖς χιτῶν συγκειμένῃν, ῥα-
δίαν, τολμῆραν, ὡς δὲ βολον, φιλόπονον
ἐξεργάσατο τὰ νοηθέντα, καὶ πεισθῆναι καὶ ἀ-
ξιόπιστον, καὶ ὑποκριτικὴν τῇ βελτίονι,
καὶ τῷ ἐναντιωτάτῳ τῷ βελήσεως ἐοικυῖαν.
ὁ δὲ γὰρ τοπρῶτον ἐντυχὼν, οὐκ ἀπῆλθε
δοξάν λαβὼν ὑπὲρ αὐτῆς, ὡς εἴη πάντων
ἀνθρώπων χρηστότατος, καὶ ἑπαικτέστατος,
καὶ προσέτι ἀπλοϊκώτατος τε, καὶ ἀφε-
λέστατος. ὅτι πᾶσι δὲ τέτοις, τὸ μεγα-
λουργὲς προσῆν, καὶ τὸ μηδὲν αἰεὶ μικρὸν
ἑπινοεῖν, ἀλλ' αἰεὶ τοῖς μεγίστοις ἐπέχειν
τὸ νῦν.

Μυράκιον μὲν ἔτι ὦν, πᾶν ὥραϊον, ὡς
ἐννῆν ἀπὸ τῆς καλῆς τεκμαίρεται, καὶ ἀκύνει
τὴν διγυμνῶν, ἀνέδην ἐπόρνευε, καὶ συνῆν
ὅτι μισθῷ τοῖς βυλομένοις. ἐν δὲ τοῖς
ἄλλοις, λαμβάνει τις αὐτὸν ἐρατῆς γόνης,
τὴν μαγείας καὶ ἐπωδᾶς θεοπεσιῶς ὑπάρχου-
σης.

perjuriis, malis artibus compositam, agi-
lem, audacem, periculis, se objicientem,
laboriosam in perficiendis cogitatis, proba-
bilem, quae fidem facile inveniat, quae
optima simulet, & maxime his, quae vult,
adversari videatur. Nemo igitur, qui pri-
mo illum convenisset, non sic ab eo dif-
cessit, ut putaret, omnium illum homi-
num optimum, & aequissimum, & adhaec
simplicissimum, atque ab omni fucio alie-
num. Super ea vero omnia inerat quaedam
in viro magnificentia, & quod nihil un-
quam cogitaret parvum, sed rebus semper
maximis mentem applicaret.

5. Cum igitur adolescens adhuc esset
formosus admodum, quod licebat e stipula
quasi & reliquiis formae colligere, & audire
a narrantibus, effuse impudicus, pretio co-
piam sui faciebat rogantibus. Inter alios
ducit illum amator aliquis, praestigiator,
ex eorum genere, qui magicas artes & divi-
nas

Βουλίσσιος] Ita bene P. Bz. & marg. ΑΙΩ. Βολίσσιος male S. A. J. H. Ald. Fl. b Ἀφελίστατος] Sic P.
Et Edd. optimae. Ἀσφαλίστατος male Ex. Fl. c Προῦν] Προῦν Ex. Fl. Vulgatam tuetur P. d Βουλομένοις]
Sic A. P. L. & marg. ΑΙΩ. Διομένοις Edd. priores.

95. Βουλίσσιος] Ibidem non multo post pro, τῷ ἐ-
ναντιωτάτῳ τῷ βολίσσιος ἐοικυῖαν, rescribe βουλίσσιος. Sic
habet Basilienfis anni 1545.

Βουλίσσιος] In plerisque impressis βολίσσιος scriptum
erat; quod & ego primo probabam, & ab aleatoribus
petitam metaphoram putabam, qui si callidi sint, faci-
ciem vultumque componunt tum maxime, cum alea
minime favet. Unde apud Gallos tritum, faire bon-
ne mine à manuais jeu. Sed utramque nunc B. P. &
Cl. fensum monentem laudo, qui βουλίσσιος resti-
tuunt, quod Graecum & venustum. V. versus finem
hujus libelli c. 54. — 57. quae verbum hoc mire il-
lustrant. & Thuc. I. 92.

M. du S.

3. Ἐπείχιν τὸ νῦν] Jussit in marg. Solanus conferre
Th. Magistru. Id feci, vidique nihil aliud, quam
illum haec Luciani verba v. Ἐπείχιν eodem modo pro-
ferre, ad demonstrandum, ἐπείχιν modo esse ἐπὶ τῇ
ἥχιν, cum alibi & καλύνει significet. Sed & inter-
dum νῦν & ὀφθαλμούς omitti, docebunt Bos de Ellipsi,
& Elsnr. ad Act. Apost. III. 5. ubi de mendico: ὁ δὲ
ἐπείχιν αὐτοῖς. Verum quod hic contra Βοσίμν ἰκνίσταται,
& non ὀφθαλμούς, sed νῦν in hoc exemplo intelligi
contendat, nondum mihi probavit; quin priori ideo
credam, quod expressis verbis praemittatur, βλίσσον-
τες ἡμᾶς. Nec juvant Elsnr. exempla quae adfert,
in quibus τὸ νῦν additur; nam & Bos habet, ubi ὀφ-
θαλμούς addatur. Sed non tanti est, ut alteruter

multum a vero aberrasse dici queat.

J. F. R.

5. Ὡς ἴπῳ δὲ τῇ καλῇ τεκμαίρεται] Vertit Inter-
pres, ut licebat ex stipula conjicere; recte quidem
quantum ad simplicia verba: at veram eorum men-
tem, elegantemque, qua hic utitur Lucianus, meta-
phoram, nemo melius exponat, quam Interpres
Graecus anonymus Homeri, ad Odyss. Z. vi. 214. ita
scribens, Ὡς τῷ δὲ τῇ καλῇ τεκμαίρεται τὸ καλὸν
τῷ τεκμαίρεται καρπῶν, ὅτις ἐστὶν πρὸς τὸν σῶμα
τὴν ἀρχαίαν ἔχει καλῶς. Nam quemadmodum ex sti-
pula licet cognoscere pulchritudinem demessarum frugum,
ita ex senili corpore priorem formam intelligere licet.
Καλῶς enim, ut idem Scholiasta paullo supra do-
cuerat, quum proprie notet τὴν ὑποσώφιν τῇ ὑπάλει-
πτοντι σίτου (live, ut Hesychius, τὸ ξυλῶδες τῇ
ἥχιν) sumitur etiam metaphorice pro senectute, five
ἀκαρπῶς ἡλικία, aetate effoeta; quemadmodum & κα-
λῶς interpretatur item Hesychius.

J. F.

6. Ἀπὸ τῆς καλῆς τεκμαίρεται] Homer. Odyss. Z.
214.

M. du S.

8. Διομένοις] Angl. Βουλομένοις. J. B.

Βουλομ.] Sic A. P. & L. Reliqui Διομένοις. V. c.

17. & passim apud optimos scriptores. M. du S.

10. Μαγείας. — καὶ ἐπωδᾶς] Conf. supra Μισθ. c. 40.

M. du S.

12. Ἐπαγ. τοῖς ἰχθ.] Flor. Ἐπαγ. ἐπὶ τ. ἰχθ. J. B.

13. Ἀναπομπᾶς] Desceunt. ἀναπομπῇ emitto,

scilicet

vinas incantationes pollicentur, & philtrea venerea, & inimicorum illicia, & thesauros eruendos, & hereditates. Hic videns ingeniosum puerum, & ad suarum actionum ministeria paratissimum, non minus suae cupidum malitiae, quam ipse florem illius aetatis deperierat: instituit illum, & adiutorem, ministro, atque famulo perpetuo usus est. Caeterum ipse ille publica quidem professione medicus, sciebat non minus, quam Thonis illius Aegyptii uxor,

Pharmaca multa remissa bona, ast idem mala multa;

Quorum iste omnium heres & successor factus est. Fuerat autem magister illius & amator Tyaneus genere, ex familiarissimis Apollonii Tyanei, qui omnem illius tra-

ιδίων, καὶ χάριτας ὅπῃ τοῖς ἐρωτικοῖς, καὶ ἐπαγωγὰς τοῖς ἐχθροῖς, καὶ θησαυρῶν ἀναπομπὰς, καὶ κλήρων, ἀφαιδοχὰς. ὅτος ἰδὼν εὐφραῖα παῖδα, καὶ πρὸς ὑπηρεσίαν τῆς αὐτῆς πράξεων ἐτοιμότατον, ἢ μείον ἐρῶντα τῇ κακίας τῇ αὐτῇ, ἢ αὐτὸς τῇ ἄρας τῇ ἐκείνου, ἐξεπαίδευσέ τε αὐτὸν, καὶ διέτελε ὑπεργῶ, καὶ ὑπηρετή, καὶ ἀφαιδὸν χάριτες. ὁ δ' αὐτὸς ἐκείνου, δημοσίᾳ μὲν δίδεν οἰατρός ἦν, ἡπίστατο δὲ καὶ τῇ ὁ ὧν τῇ Αἰγυπτίῳ γυναῖκα,

Φάρμακα πολλὰ μὲν ἰοῦντ' ἀμμιγμύνα, πολλὰ δὲ λυγρὰ.

ὧν ἀπάντων κληρονόμος, καὶ ἀφαιδοχός αὐτὸς ἐγένετο. ἦν δὲ ὁ διδάσκαλος ἐκείνου, καὶ ἐραστῆς, τὸ γένος Τυανεύς, τῷ Ἀπολλωνίῳ τῷ Τυανεί τῷ πάνυ συγγενόμενον, καὶ τῷ πάντας αὐτῷ τραγωδίας εἶ.

^e τοῖς ἐχθροῖς] Ἐπὶ τοῖς ἐχθρ. Fl. ^f εὐφραῖα] Ita etiam habere J. Fl. & B2. notat M. du S. Sed habet & H. & c. ^g ὧν] ὧν Cod. A. & P. Prius Edd. constanter. ^h αὐτὸς] Οὗτος A. P. L. Αὐτὸς Edd. vet. ⁱ Τυανεί] Τυανεί J. sola. ^k Πάνυ] Τῷ πάνυ Marc. Nihil mut. Edd.

sursum mitto, Etym.

Ἀναπομπὰς] Recte *Gujetus* exponit; nam promittunt magi se suis incantationibus thesauros alte sub terra defossos, sursum evocatuos. J. F. R.

14. εὐφραῖα] Non quidem immerito varietatem quaesivit diligentissimus *Solanus*: nam εὐφραῖα requiritur ab recto εὐφραῖα, si paradigmata grammatica spectes, ut ἀλλοῖα ἀλλοῖα. & εὐφραῖα *Vorsius* etiam margini *Basii*. 2. adscripserat. Verum neuter videtur attendisse ad exceptionem, quae in purum tam in a quam in contra-hi monet, sic ὅτι & ὅτι utrovis more dici, & posterius quidem frequentius, Grammatici jam tradidere. Conf. *de Sal.* §. 74. & *Maistre* de Dial. p. 29. J. F. R.

20. ὧν] Angl. ὧν & ita Interp. J. B. ὧν] Conf. *Homer.* Odyss. Δ. 230. Sic scribitur apud *Hom.* l. c. ad quem locum manifesto alludit. cum A. tamen P. etiam ὧν. Cave autem credas cum doctissimo *Philostatus* interprete, nomen id fuisse Tyaneni (ad p. 148.) quem Aegyptium insuper vir doct. deceptus facit. Mirum autem est, apud *Philost.* hujus hominis mentionem nullam fieri, quem participem suorum arcanorum Apollonio Noster tam diste tradit. M. du S.

22. Φάρμακα] Hoc carmen pluribus in locis est apud *Homerum*, praecipue Odyss. Δ. quod usurpatur in medicos imperitos, qui non raro venenum pro remedio ministrant. G. C.

Φάρμακα] Hunc versum vid. ibid. Odyss. Δ. 232. J. F. R.

25. αὐτὸς] Angl. ὧν.

26. τῷ Ἀπολλωνίῳ τῷ Τυανεί τῷ πάνυ συγγενόμενον] τῷ Ἀπολλωνίῳ τῷ Τυανεί τῷ πάνυ. Th. M. Hujus vitam 8. libris *Philostatus* describit: hunc *Hierocles* Christo aequiparavit: contra quem *Eusebius* scripsit. G. C.

27. Ἀπολλ. τῷ Τυανεί τῷ π. σ.] Secuti hic sumus emendationem *Marcellii*; nam τῷ deest in nostris libris. Sed ad alia venio. Medicus ille & simul magus, cum Apollonio Tyaneo diu versatus fuerat, qui paulo ante centesimum a Christo nato annum, eodem quo Nerva, tempore, mortuus traditur. Hujus imberbis adhuc discipulus Alexander: unde facile patet, initio fere seculi secundi natum Alexandrum; quod optime convenit cum iis quae de eo hic traduntur, nondum septuagenarium decessisse sub finem Imperii *M. Aurelii Antonini*, quod ex sequentibus patebit. v. quae de bello Marcomannico habet c. 48. M. du S.

Ibid. τῷ πάνυ] Emendationem hanc *Marcellii* adeo necessariam existimaui, ut eam receperim, contra Edd. J. F. R.

28. Τραγωδίας] Non sic de eo sentiebat *Philostatus*, qui viri vitam conscripsit, etiam nunc extantem. Non *Eupapius*, qui in prooem. ad vit. *Soph. ἐπιδρυμίας ἐς ἀνθρώπους Θεοῦ*. librum eum inscribi jure potuisse censebat. Ante *Lucianum* vix reperies, qui ejus meminerit. Eruditiss. certe *Philost.* enarrator *Lucianum* cum *Apulejo* coetaneo primos facit, praef. p. 33. M. du S.

εἰδότην. ὁρᾷς ἐξ οἷας σοι ἀγαθῆς ἀνθρώ-
πον λέγω;

Ἦδη δὲ πῶγων ὁ Ἀλέξανδρος συμ-
πλάμψας, καὶ τῷ Τυανέως ἐκείνῃ σποθα-
νόντων, ἐν σπορίᾳ καθέως, ἀπηνθηκυίας
ἅμα τῷ ὥρας, ἀφ' ἧς τρέφεατο ἐδύνατο, ὅς κ'
ἔτι μικρὸν ἔδεν^a ἐπενόη^b ἀλλὰ κοινωήσας³⁵
Βυζαντίῳ τινὶ^b χρονογράφῳ, τῷ καθιέντων
ἐς τῆς ἀγῶνας πολὺ καίαρατότερον τῷ φύσιν
(Κοκκωνᾶς δὲ ἐπεκαλεῖτο, οἶμαι) ὡς ἐνε-
σαν γοητεύοντες, καὶ τῆς παχῆς τῷ ἀνθρώ-
πων (ἔτι γὰρ αὐτοὶ τῇ πατρίῳ τῷ μάγων⁴⁰
Φωγῇ τῆς πολλῆς ἀνομάζουσιν) σποχείροντες.
ἐν δὲ τούτοις, καὶ Μακέτιν γυναῖκα πλοῦσιαν,
ἔξωρον μὲν, ἐράσμιον δὲ ἔτι εἶναι βυλομένην,
ἔξευρόντες, ἐπεσιτίσαντό τε τὰ δρχύντα⁴⁵
παρ' αὐτῆς, καὶ ἠκολούθησαν ἐκ τῆς Βιθυνίας⁴⁵
εἰς τὴν Μακεδονίαν. Πελλαία δὲ ἦν ἐκείνη,
πάλαι μὲν εὐδαίμων^c χωρὶς χε' τῆς Μα-
κεδόνων βασιλέας, νῦν δὲ ταπεινὴ καὶ ὀλί-
γη τῆς οἰκήτορας ἔχοντα.

Ἐνταῦθα ἰδόντες δράκοντας παμμεγέθους,⁵⁰

goediam nossent. Vides e qua tibi schola
hominem narrem?

6. Jam barbatus Alexander, mortuoque
illo Tyanensi, in paupertate constitutus,
cum jam defloruisset aetatura, qua ali po-
terat, nihil parvum cogitabat: sed societa-
te inita cum Byzantio quodam annalium
scriptore ex eo genere, qui in certamina
descendunt, multum etiam execrabilioris
ingenii homine, Cocconas, puto, vocaba-
tur, circumibant praestigiis utentes, &
pingues hominum (sic ipsi patrio magorum
nomine vulgus appellabant) detondentes. In
hisce vero etiam e Macedonia mulierem di-
vitem, effoetam illam quidem, sed quae
amabilis esse vellet, cum invenissent, an-
nonae quantum opus esset ab illa nacti, e
Bithynia illam in Macedoniam secuti sunt.
Ex Pella autem ea fuit, beato quondam
oppido Macedonum regum temporibus,
jam vero paucos eosque humiles cives ha-
bente.

7. Hic visis draconibus ingenti specie;
man-

^a Ἐπινόη] Ἀπινόη P. ^b Χρονογράφῳ] Sic J. H. P. S. Ald. B2. Χρονογράφῳ Fl. ^c Ἐπισιτ.] Ἀπισιτ. male P.

³⁵ Μικρὸν ἔδεν ἰπινόη] Sic Liv. de Scipione XXIX.
τ. Nihil enim parvum, sed Carthaginis jam excidia
agitabat animo. M. du S.

³⁶ Χρονογράφῳ] Forſan χρησιμογράφῳ, ut infra c.
10. M. V. la Croze.

Χρονογράφῳ] Legendum λογογράφῳ, adſcripſerat So-
lanus, ut ſupra Herod. c. 4. ubi καὶ συγγραφεὺς ἐ λογο-
γράφους. Vel χρησιμογράφῳ, videndumque quod hic
ſequitur cap. 10. hujus Alex. Sed prius malim.

J. F. R.

Ibid. Καθιόντων] Circulatoremne intelligit? M. du S.
Καθιόντων] Καθιόντων aliquem legendum conjicere
Guyet. ait in ſuis nott. Mſſ. Sed quia ſtare poteſt vul-
gata, nihil muto. J. F. R.

³⁷ Καίαρατότερον] Intellige αὐτοῦ, τῷ Ἀλεξάνδρου
ſcil. F. G.

³⁹ Παχῆς] Sic pag. ſeq. & pag. 481. J. B.

Παχῆς] V. *Aristoph.* p. 670. A. Et Noſtrum c. 9.
M. du S.

Παχῆς] Infra addit καὶ ἡλίθιοι, καὶ ἀπαιδῆστοι. Et ſic
παχῆς de rudi ac ſtupido hominum grege uſurpari,
hoc aliisque aliorum testimoniis probat Reverend.
Elſner. ad Euang. Matth. XIII. 15. p. m. 67.
J. F. R.

⁴¹ Τῶς πολλοῦς] Notum quidem addito articulo
vulgus & res vulgares ſignificari. Vid. noſtrum ſu-
pra de *Merc. cond.* c. 9. & infra hoc *Alex.* c. 9. *Dion.*
Hal. VII. p. 473. τὸ οἶμα — ἐν τῇ τῷ πολλῶν. Sic τῶς
πολλοῦς Scholiaſt. *Thucyd.* interpretatur πίνητας. Ad
L. I. c. 6. No. 15. Conf. *Ael.* V. H. XIV. 8. ac de-
cies alibi apud hunc & omnes. Sed non ideo haec
adduco, ut ſexcenties dicta repetam; verum ut hac
occaſione admoneam, non ſemper tamen *plebem* ſi-
gnificari, ſed plus, veluti in *Epiſt.* ad *Rom.* c. V. 15.
αἱ γὰρ τῶ τῷ ἐνὸς ὡς ἀπὸ τῶν οἱ πολλοὶ ἀπέθανον. Quin
& *universos* interdum ſignificare τῶς πολλοῦς, docet
Gronov. qui verba *Arrian.* de Exp. Alex. VII. p. 485.
Ed. Amſt. (Ed. *Leid.* p. 300.) ubi αἱ ἐπὶ Ἀραβίας τῶς
πολλοῦς verti vult, *universos Arabas*; quum non ſuffi-
ceret *Vulcanii* verſio, in *Arabas, populofam gentem.*

J. F. R.

Ibid. Ἀποκείροντες — Μακέτιν] Vid. quae dicimus
ad *Philopat.* c. 21. *κακῶν* τῶν τῶν ἐ τὴν ἀγῶνιν.
Sic paullo poſt dicuntur τῶς ἐγκυφάλους & τῶς καρδίας
προξερημῖναι. Porro Μακέτιν ita verti, ne quis *Ma-*
cetum vel *Macetam* proprium unius mulieris nomen
intelligeret. J. M. G.

⁴² Μακέτιν] Nomen eſt non proprium illius mu-
lie,

mansuetis plane & cieuribus, qui etiam alerentur a mulieribus, & jacerent cum pueris, & calcari se paterentur, atque urgeri non aegre ferrent, & infantis instar lac e mamma sugerent. Multi autem tales apud illos nascuntur, unde etiam illam de Olympiade fabulam olim exiisse probabile est, cum Alexandrum utero ferret, tali, puto, angue cum illa cubante. Emunt horum serpentium unum pulcherrimum paucis obolis.

8. Et hinc, ut ait Thucydides, jam belli principia. Tanquam enim pessimi duo mortales, & audacissimi, & ad maleficium promississimi, societatem coeuntes, facile intelligebant, a duobus hisce maximis quasi tyrannis vitam regi, spe & metu, eumque, qui alterutro horum, prout opus sit, uti queat, ad divitias celeriter perventurum. In utroque enim horum, quoties vel metueretur aliquid, vel speraretur, videbant futuri scientiam & maxime necessariam & in primis desiderabilem esse: eaque ipsa ra-

ημέρας πάνυ, καὶ τιθασὲς, ὥς καὶ ὑπὸ γυναικῶν τρέφονται, καὶ παῖδ' οἰς συγκαθεύδειν, καὶ πατρὶός τις ἀνέχεσθαι, καὶ θλιβομένης μὴ ἀγανακτεῖν, καὶ γάλα πίνειν ὑπὸ μητρὸς καὶ ταῦτα τοῖς βρέφεισι, (πολλοὶ δὲ γίνονται οἱ τοῦτοι παρ' αὐτοῖς, ὅθεν καὶ τὸ ὄλεον τὸ Ὀλυμπιάδου μῦθον διὰ φοιτῆσαι πάλαι εἰκός, ὅποτε ἐκὺς τὸ Ἀλέξανδρον, δράκοντος τινός, οἶμαι, τοῖσδε συγκαθεύδοντος αὐτῇ) ὠνεῖται τῶν ἐρπετῶν ἐν τῷ κάλλιστον, ὀλίγων ὀβολῶν.

Καὶ καὶ τὸ Θεκυδίδην, ἀρχὴν ὁ πόλεμος ἐνθένδε ἦδη. ὥς γὰρ ἂν δύο κάκιστοι, καὶ μεγαλότολμοι, καὶ πρὸς τὸ κακουργεῖν προχειρότατοι, ἐς τὸ αὐτὸ συληθόντες, ῥαδίως κατένοησαν τὸ τὸ ἀνθρώπων βίον ὑπὸ δουρί τῶν μεγίστων τυραννέμενον, ἐλπίδου, καὶ φόβου καὶ ὅτι ὁ τῶν ἐκατέρω ἐς δέον χρῆσασθαι δυνάμει, τάχιστα πλεονέχουσαν αὐτῶν. ἐν ἀμφοτέροις γὰρ, τῷ τε δειδῶντι, καὶ τῷ ἐλπίζοντι, ἴσως τὸ πρὸς γνῶσιν ἀπαγκαυτάτω τε, καὶ ποθεννοτάτω εἶναι, καὶ

d. Δουῖ] Δουῖ P. Δουῖ Ald. H. Bz. Fl. S. recte. de J. vid. nott. e. 'E'] Abest a Fl. Adest in aliis.

lieris, uti priores interpretes verterunt, sed quo tantummodo regio, unde orta erat, denotatur. Vid. Epigramma a Kennetto laudatum p. 117. M. du S.

46. Πιλλαια] Macedoniae civitas est, ubi etiam Alexander Magnus natus dicitur. Solebant mulieres Pellae dracones alere, eosque æstate, frigoris causa, collo circumdare. G. C.

Πιλλαια] Adleverat margini Clar. Hemsterb. videntum Ex. Spanhem. de Pr. & Uf. Num. Ant. Diss. IX. p. 655. Quem igitur adisse non pigebit. J. F. R.

47. Εὐδαιμονία] Enallage. F. G.

48. Νῦν δὲ] V. Spanhem. 654. M. du S.

55. Πολλοὶ δὲ] De serpentibus Pellaeis Casaub. ad Suet. lib. 3. J. B.

56. Τὸν περὶ τὸ Ὀλυμπ.] Vid. Plut. in initio Alex. qui Luciano hac in re adstipulatur. Adde Spanhem. 212. M. du S.

57. Ὀλυμπιάδου] Matre Alexandri, de qua Dial. Diog. & Alexand. G. C.

Ὀλυμπιάδου] Origo fabulae de Olympiadis serpente. F. G.

62. Θεκυδίδου] Thucyd. L. II. c. 1. M. du S.

66. Τὸν — βίον] Conf. infra Δημ. c. 20. M. du S.

Ibid. Ὑπὸ δουρί τούτων] Metus & spes divinationem & auguria repperunt. Qui impensè cupiunt, suis votis undecumque blandiuntur, & quidvis in omnem optati eventus partem trahunt. Qui vero misere cupiunt, quavis ex re solatium formidinis aucupant. Vide Lucianum in Char. & in Demonact. G. C.

Ibid. Δουῖ] Ita Edd. Atticum neque hic solum, sed multis aliis in locis. M. du S.

Δουῖ] Δουῖ ait M. du S. Edd. habere; at Parisina habet δουῖ. Vorst. in Bz. etiam δουῖ adleverat, frustra. Quid in Justinia fuerit, nescio, nam Solanus eam sic mutavit, ut & δουῖ & δουῖ inde conficere queas; quare Edd. denuo consului, & in variantt. lectt. notavi. Quia vero ibidem notarat alias quasdam Edd. nihil abire ab Lectione Justiniae, quas tamen δουῖ habere cognovi, ideo credo δουῖ fuisse in J. Sed Solanum correxisse δουῖ, nam cum illa restituta lectione sic reliquae conveniunt. Certe δουῖ rectum esse, si testimonio indiget, confer Diod. Sic. XIX. p. 296. Ed. Basil. ubi δουῖ εὐδαιμον. Et δουῖ νεῖν vid. ex Thucyd. pluraque apud Cl. Maistre de Dialect. p. 34. J. F. R.

ἡ Δελφὸς ἔτω πάλαι πλουτῆσαι, ἡ ἀοιδίμους γενέσθαι, καὶ Δῆλον, καὶ Κλάρον, καὶ Βραγχίδας, τῷ ἀνθρώπων αἰεὶ, δι' ἧς ποιεῖ-
πον τυράννης, τῷ ἐλπίδα, καὶ τῷ φόβον, Φοι-
τῶντων ἑς τὰ ἱερὰ, καὶ πορομαθεῖν τὰ
μέλλουσα δεομένων, καὶ δι' αὐτὸ ἐκατόμβας
θύοντων, καὶ χρυσὰς πλίνθας ἀνατιθέντων.
ταῦτα πρὸς ἀλλήλους τρέφοντες, καὶ κυκλῶν-
τες, μαντεῖον συστήσασθαι καὶ χρητήριον ἐβου-
λεύοντο. εἰ γὰρ τῷτο προχωρήσειεν αὐτοῖς,
αὐτίκα πλοῦσι τε καὶ εὐδαίμονες ἔσεσθαι ἤλ-
πιζον. ὅσῳ μείζονος ἢ καὶ τῷ πρῶτῳ
προσδοκίαν, ἀπήντησεν αὐτοῖς, καὶ κρείττονος
διεφάνη τῷ ἐλπίδι.

Τὸν τεύθεν τῷ σκέπῃ ἐποιῶντο, πρῶτα
μὲν περὶ τῷ χωρίῳ, δεύτερον δὲ, ἥτις ἡ
δεξιὰ, καὶ ὁ τρόπος ὃν γένοιτο τῷ ἐπιχειρή-
σεως. ὁ μὲν ἔν Κεκκωνῆς, τῷ ὁ Χαλκηδόνος
ἡ ἐδοκίμαζεν ἐπιτήδειον εἶναι, καὶ ἐμπό-
ρων χωρίον, τῇ τε Θράκη καὶ τῇ Βιθυνίᾳ
προσοικῶν, ἔχ' ἑκάς ἐδὲ τῷ Ἀσίᾳ, καὶ
Γαλατείᾳ, καὶ τῷ ὑποχρεωμένων ἐθνῶν ἀ-
πάντων. ὁ δὲ Ἀλέξανδρος, ἔμπαλιν τὰ

tione Delphos olim divites factos esse at-
que celebres, & Delum, & Clarum, &
Branchidas, hominibus semper, propter
eos, quos tyrannos dixi, spem ac metum,
ad templa euntibus, & praediscere futura
cupientibus, ac propter ipsum hecatombas
sacrificantibus, & aureos lateres dedicanti-
bus. Haec inter se versantes ac miscentes,
de oraculo constituendo deliberarunt. Hoc
enim si sibi processisset, statim se divites
ac beatos sperabant futuros; quae quidem
res magis illis, quam pro prima expectatio-
ne, respondit, & spe melior apparuit.

9. Hinc dispiciebant primum de loco,
deinde quod principium, quae ratio esset
incepti. Cocconas quidem Chalcedonem
probabat aptam, quod commercia multa
haberet, atque Thraciae pariter ac Bi-
thyniae esset contermina, nec procul dista-
ret Asia, nec Gallograeci, gentesque quae
superjacent omnes. Vicissim Alexander
suam

a 'Ες τὰ ἱερὰ] Deest artic. τὰ in Fl. H. P. S. B2. Adest in J. b 'Ὅτι μείζονος] 'Επὶ μείζον A. L. P. Nihil
vulgatam lect. mutant Edd. 'Επὶ μείζον etiam marg. A1. adscriptum fuerat, sed erasum deinde. c Χαλκηδόνος
na] Constans lectio. d Καὶ ἐμπόρων] Et hanc esse constans. lect. notarat M. du S. e Προσοικῶν] Προσοικῶν
J. Pell.

73. Καὶ * Δελφὸς ἔτω] Προστυπακούσι καὶ ταῦτα τὸ
κατενόησαν. οἷον καὶ Δελφὸς ἔτω κατενόησαι πλουτῆσαι,

καὶ ἀοιδίμους γενέσθαι. V.

90. Τὸν Χαλκηδόνος δοκίμαζεν] G.

* Δελφὸς] Et hic & statim iterum male ἀδελφὸς erat in Im-
press. Quum Cod. V. tamen recte Δελφὸς. M. du S. Sed & pro

ἀοιδίμους in edito male ἀοιδίμους.

J. F. R.

73. Καὶ Δελφὸς] Sic in Jove trag. & Icarom. J. B.
74. Κλάρον] V. de his quae supra annotata sunt, ad
Θ. J. XVI. M. du S.

75. Βραγχίδας] De Branchio & Branchidarum o-
raculo multa dedit Bultengerius de oraculis & vatibus
c. 9. J. M. G.

Βραγχίδας] Vid. etiam Olear. ad Philostr. IV. c. 1.
p. 140. J. F. R.

79. Πλίνθους] Sic in Contempl. J. B.
84. Ἰππερμειζόνους] Angl. ἐπὶ μείζον. J. B.

Ibid. Μειζόνους] A. P. & L. ἐπὶ μείζον. Sed nihil
muto. v. quae ad M. du S. c. 12. a me annotata sunt.

Μειζόνους] Conf. mox c. 16.

J. F. R.

90. Χαλκηδόνος] In nummis aliter, ut plurimum,
scribi hoc nomen docet vir Ampl. Ez. Spanh. p. 117.
nempe ΚΑΛΧΗΔΟΝΑ. Ita etiam in Strabonis co-
dicibus antiquis reperiri. M. du S.

91. Καὶ ἐμπόρων] Mirum ni vox aliqua ante καὶ ex-
ciderit. Facile tamen quid voluerit, assequimur, ut
non admodum de emendatione laborandum sit, nisi
forte Mss. aliquid suggerant. M. du S.

93. Προσοικῶν] Adscripsit Solan. vid. infra in Δελφ.
c. 2. Γαλαταῖες μόνον προσοικοὶ ὄντες, quo adjuvetur,
credo, conjectura Pellaei; sed & mihi participium
activum προσοικῶν, quod potius de homine, quam de
regione usurpatur, hic minus conveniens videtur;
quare προσοικῶν admittere malim, si quis Codd. addi-
cat.

suam patriam praeferre, dicens quod verum erat, ad talium rerum initia & conatum opus esse hominibus pinguibus & stupidis, qui recipiant, quales esse Paphlagonas dicebat, eos qui ad Aboni castrum habitarent, superstitiosum vulgus, & stolidos, qui si quis modo illis se ostendat qui tibi cinem, aut tympanistam, aut strepentem cymbalis adhibeat, qui cribro, ut in proverbio est, vaticinetur, statim omnes hianti ore, tanquam caelestium quendam, illum adspiciant.

10. Hac de re cum aliquamdiu dissedissent, vincit tandem Alexander: ac delatam Chalcedonem, nam utile tamen aliquid urbs ea habere illis visa est, in templo Apollinis, quod antiquissimum est Chalcedonenfibus, tabulas defodiunt aeneas, in quibus scriptum esset, propediem Aesculapium cum patre suo Apolline, in Pontum venturum esse, & Aboni castrum inhabitaturum. Hae tabulae dedita opera inventae,

οἵκῃ παρῆκον, λέγων, ὅτ' ἀληθὲς ἦν, πρὸς τὸ τῶν τετρατῶν δεξιὴν καὶ ὀπίχειρῃσιν, ἀνθρώπων δὲ πᾶσι παχέων καὶ ἡλιθίων τὸ εὐδοκίμων, οἷς τῆς Παφλαγονίας εἶναι ἐφασκεν, ὑποφαιέντας τὸ τῷ Ἀβόνι τεῖχος, δεισιδαίμονας τῆς πολλῆς, καὶ ἡλίδις, καὶ μόνον εἰ φανείη τις αὐλητῶν, καὶ τυμπανιστῶν, καὶ κυμβάλοις κροτῶντα ἐπαγγόμῳ, κοσκίνῳ, τὸ τῷ λόγῳ, μαντεύομῳ, αὐτίκα μάλα πάντας κεχηνότητας πρὸς αὐτὸν, καὶ ὥσπερ τινὰ τὸ ἐπεγαίαν προσβλέποντας.

Ὀλίγῃ δὲ περὶ τούτου φάσεως αὐτοῖς γενομένης, τέλος ἐνίκησιν ὁ Ἀλέξανδρος. καὶ ἀφικόμενοι εἰς τὴν Χαλκηδῶνα (χρήσιμον γὰρ τι ὅμως ἢ πᾶσι αὐτοῖς ἔχειν ἔδοξεν) ἐν τῷ Ἀπόλλωνι ἱερῷ, ὅτ' ἀρχαῖα τὸν ἐστὶ Χαλκηδονίους, κατορύττεισι δέλτους χαλκᾶς, λεγόντας, ὡς αὐτίκα μάλα ὁ Ἀσκληπιὸς σὺν τῷ πατρὶ Ἀπόλλωνι, μέτευσιν εἰς τὸ Πόντον, καὶ καθέξῃ τὸ τῷ Ἀβόνι τεῖχος. αὐταὶ αἱ δέλτοι ἐξεπίτηδες εὐρεθεῖσαι, ἀφαιρῆσαι ῥαδίως τῷτον τὸ λό-

f Χαλκᾶς] Χαλκᾶς, ridicule γ.

5. Κοσκίνῳ τὸ τῷ λόγῳ] Ἐπὶ τῷ ὠτιλίῳ μύσσει τούτῳ λέγεσθαι εἶπεν. V.

cat. 99. Τὰ οἴκῃ] E Paphlagonia ergo oriundus Alexander. M. du S.

2. Τὸς παλῶς] Conf. supra dicta ad c. 6. J. F. R.

4. Κυμβάλοις κροτῶντα] Quamvis plando significat, tamen & transitive usurpatur, aequae ac Latinorum plando. vid. Cerd. ad Virg. Aen. VI. 644. Alii etiam construnt cum accusandi casu, ut Alciph. I. Ep. 12, p. 50. Αὐτὸς δὲ κυμβάλοις ἐκροτῶν. Sed noster Deor. Dial. XII. Ven. & Cupid. etiam ἐκροτῶν cum dativo, ἐκροτῶν τῷ κυμβάλῳ. Cum accusativo autem etiam Homer. II. O. 453. ubi καὶ ὄχλῳ κροτῶντες, est vasos citharis quatientes, cum strepitu. J. F. R.

5. Κοσκίνῳ — μαντεύομῳ] Cribro vaticinans, stulte de rebus occultis divinans, paroemia sumpta a divinationis genere, quod suspensio circumactoque cribro peragebatur. G. C.

Κοσκίνῳ μαντεύομῳ] Paroemiogr. J. B. Κοσκίνῳ — μαντεύομῳ] Κοσκινωματία, de qua Theocr. Ep. 6. Ἀγροῖα τὰ λήϊα κοσκινωματῆς. F. G. Tom. II.

16. Μένειν] Praefens pro futuro; sic ἐστὶ pro ἔσται & similia, vid. Jans. & Hemsterb. T. I. Somn. c. 9. p. 14. Id vero in verbo εἶμι perpetuum fere esse, vid. Comment. ad Aristoph. Plut. 70. ubi Ἀπιοι, abibo, Et vid. Cl. Hemst. idem dicentem, ad T. I. Somn. §. 7. f. p. 10. Adde Long. Pass. L. 2. p. 67. iterum 68. καὶ ἀπιοι τοῖς Μεθυμναῖοις σὺν ἀγῶνι πολέμῳ. Et νε- niet Methymnaeis hostis sat infestus, ut vertit Jungerman. Sed & potuisset: hinc abibit vertere; At vix quidquam interest, & alibi de hoc significato agemus, Conf. eumd. L. IV. p. 125. (Ed. Moll. nam altera ex qua olim priora excerpti, nunc non est ad manum) ἀπιοι τὰς ἀγῶνας ἀπᾶν, ubi videas etiam cum futuro connecti, ut hic ap. Lucian. Si alia verba sic posita addere velim, quorsum id abiret? Vid. tamen Alciph. I. Ep. XI. p. 44. φεύγομεν, καὶ μένομεν; προφύγομεν &c. In verbis autem contractis num praefens sit an fut. 2. vid. Kuster. ad Aristoph. Plut. 65. ἀπλοῦ pro ἀπλῶν, quod alibi agemus. J. F. R.

E c

22. K.

λέγοντες ἐς πᾶσαν τὴν Βιθυνίαν καὶ τὸν Πόντον
ἐποίουν, καὶ πολὺ πρὸ τῶν ἄλλων, ἐς τὸ
τῷ Ἀβόνι τεύχεσθαι. καὶ αὐτὰ ἐφ' ἑαυτὴν ἐγείρει, καὶ τοὺς θεμε-
λίους ἤδη ἐσκαπὼν. ἐνταῦθα δὲ μὴ Κοκκω-
νᾶς ἐν Χαλκηδὼν καὶ ἀλείπεται, διττὸς
τινας καὶ ἀμφιβάλλους καὶ λοξοὺς χρηστέας
συγγραφεῖν. καὶ μετ' ολίγους ἐτελεύτησε τὸ
βίον, ὑπὸ ἐχιδνῆς, οἶμαι, δηχθεὶς.

Προισπένπει δὲ ὁ Ἀλέξανδρος κα-
μῶν ἦδη, καὶ πολυάμμος καθαιρόμενος, καὶ
μεσόλευκον χιτῶνα πορφύρεον ἐνδεδυκώς, καὶ
ἱμάτιον ὑπὲρ αὐτῷ λευκὸν ἀναβεβλημένον,
ἀρπην ἔχων καὶ τὴν Περσέα, ἀφ' ἧς αὐτὸν
ἐγενεαλόγη μητρόθεν, καὶ οἱ ὄλεθροι ἐκείνοι
Παφλαγῶνες, εἰδότες αὐτῷ ἄμφω τὸς γο-
νέας ἀφανεῖς καὶ ταπεινὰς, ἐπὶ τῷ τῷ
χρηστέῳ λέγουσι,

facile hunc sermonem per universam Bithy-
niam atque Pontum distulare, & multum
ante alias urbes, ad Aboni castrum. Il-
li enim & templum statim excitare decre-
verunt, & fundamentis fossam jam fodie-
bant, cum Cocconas quidem Chalcedone
relinquitur, ambigua quaedam & duplicia
atque perplexa oracula scribens, nec ita
multo post diem obiit, morsus, opinor, a
vipera.

II. Praemittitur autem Alexander jam
comatus, demissisque cincinnis, tunicam
indutus purpuream ex albo virgatam, &
pallium superinjectum gerens candidum,
falcem gestans qualis Persei pingitur, a quo
maternum genus deducebat. Et perditum illi
Paphlagones, qui scirent utrosque illius pa-
rentes humiles atque ignobiles, oraculo cre-
didere dicenti,

Pom.

- α. Κακῶν] Sic dedi ex J. & marg. M. Eiusdem enim erat in reliquis. δ. Γαζ.] Sic J. H. Fl. Bz. S. Ald.
ε. Προισπένπεται] Προισπένπεται A. P. At prius recte Edd. vet. d. Καὶ μετέλ.] Καὶ deest in Edd. Ald. P. S.
H. Adest in marg. M. W. & J. & Fl. δ. ὄλεθροι] Heins. & Gajet. ἐλάφου.

22. Κακῶν] Sic Ed. J. Reliquae iustae. Sed mal-
lem γαῖν pro γάρ.

28. ὑπὸ ἐχιδνῆς δηχθεὶς] Dico ad lib. 2. Heliodor.

29. Προισπένπει] Angl. προισπένπει.

Προισπένπει] Pompa inducitur.

31. Μεσόλευκον] Qualem Reges Persarum soli apud
suos gestabant. Xen. Cyrop. VIII. p. m. 127. 31. Vid.
& Aelian. V. 215. C. ad quem locum, dum alia opti-
me, ut solet, annotat, vir de Athenaeo omnibusque
bonis literis optime meritis, nescio, quo modo Coc-
conam cum Alexandro unum eundemque facere vi-
detur.

Ibid. καὶ μετέλ.] Nihil de omisso illo καὶ in plu-
rimis Edd. notarat Solinus: nec tanti interesse dicet
aliquis. At qui stilo Luciani est adfuerit, credo, vi-
debit, id recte hic addi, etsi paulo post omittitur an-
te ἀρπην.

34. ὄλεθροι] Pestis, perniciēs, exitium. An infeli-
ces? malim ἐλάφου, ut infra c. 39.

ὄλεθροι] Nihil mutavit Solinus, neque ego quid-
quam mutavi, sine auctoritate Edd. aut Codd. etsi
adjectivum ὄλεθροι sic usitatus, & pluralis substantivi
ἐλάφου alibi nondum a me observatus est.

38. Περσίδης] Περσίδης.
Περσίδης] Parum abest quā Περσίδης in contextum
recipiam, quod ad metrum rectius, vereor enim ut
media longa inveniat alibi Περσίδης. Nam brevis est
ἐν. Aristoph. Vespr. 1132. Etsi ibi Persicam vestem si-

gnificat, est tamen id adjectivum quoque. Potest en-
go jam Περσίδης cum auctoritate legere, qui volet.
At si a Περσίδης formata dicas, longa poterit esse;
verum & tum Περσίδης diceretur, acque ac Ἀτρεΐδης
ab Ἀτρείδης.

41. Οὐτως] Sic enim emendavimus, cum antea le-
geretur ὅτι, nullo aut certe Luciano indigno sensu.
Ratio emendationis per se patet. Vide autem c. 39.

Ibid. Ποδολίππος] Podalirius Aesculapii filius. cuius
se filium fingebat Alexander V. c. 39.

42. Τρίκων] Lege, si potest, Orig. c. Gess. III. p. 123.
a. ubi inter urbes recensetur, in quibus miracula sua
edere credebatur Aesculapius. V. etiam Aelian. Arat.
v. 206. & Strab. IX. de templo Aesculapii in ea urbe
celeberrimo & antiquissimo. Est autem urbs Thessā-
liae, cuius & Hom. meminit in Catal. 236. ubi enatus
dicitur Aesculapius; Strab. XIV. p. m. 446. A.

43. Στάλμα] Male in Angl. Cod. εἰλμα. vocem
εἰλμα alibi interpretor.

Στάλμα] Sic praeter A. P. & L. longe, mea qui-
dem sententia, melius, quam ut in impressis est, εἰλμα.
sensum vulgatae aperiet Aristoph. Lystrata, eundem
fere quem alibi per οἰον φέρειν, aut simile quid ef-
fert. V. Or. c. 33. bis, & 51. Sed nec castior solum
vox εἰλμα, sed hic longe aptior, itaque tanto
convenientior & nostro familiaris. V. Nesp. c. 2. &
passim. M. du S. (At versio Cl. Gess. εἰλμα ἵερναι.)

44. Bz.

Pseudus genus hic, Abonoteichus, vide-
tur,

Divus Alexander, Podalirius sanguine cretus. 40

Hic ergo Podalirius, libidinosus, & natura
ad furorem usque mulierosus, qui a Tricca
inde usque in Paphlagoniam in Alexandri
matrem arrexerit. Inventum etiam oracu-
lum, quasi Sibyllae praedicentis:

Littora ad Euxini Ponti vicinas Sinopae,

Ad Turres erit Ausonio sub Rege Propheta,

Post primam ostendens monadem, ternas de-
cadasque,

Quinque alias monadas, viginti & ter nu-
merata:

Nomen Alexoteris habens ex orbe qua-
terna.

Περσίδης γυνήν, θάβει φίλος ὕτος ἰράν),
Διὸς Ἀλέξανδρος, Πεδάλιρις αἷμα λε-
λογχῆς.

Ὁντας ἄρα ὁ Ποδαλῖρις μάχλῃ καὶ
γυναικαμανήϊ φῦσιν, ὡς ἀπὸ Τρίκκης Ἀ-
χρὶ Παφλαγονίας ἔλλεα, ὅπῃ ἔ' Ἀλέ-
ξανδρὸς μήτέρα. εὐρηλο δὲ χρησμὸς ἦδη,

45ης Σιδελλῆς προματωσαμένης,

Εὐξείνῃ Πόντῳ παρ' ἡνίοσ' ἀγγι Σι-
νόπης,

Ἔσται τις χεῖ Τύρῳ ὑπ' Αὐσονίῃσι προ-
φῆτης,

Ἐκ πρώτης δεκάδος μονάδων, τριῶν δε-
κάδωντε,

Πένθ' ἑτέρας μονάδας, καὶ εικοσάδῃ τρισ-
ἀριθμῳ,

Ἀνδρὸς ἀλεξάντηρ ὀματυμῆν ἑτερά-
κυκλον,

55

Eis-

f Περσίδης] Sic Edd. Περσίδης marg. A. 117. g Οντας] Ex emendatione Solani. Οντῶ enim Edd. priores.
h Σιδελλῆς] Sic A. P. L. & marg. A. 1. Σιδελλῆς Edd. orantes. i Εὐρηλο] Εὐρητο P. A. Vulgatam servant f.
El. Ald. P. H. &c. k ἡνίοσ' ἀγγι] ἡνίοσ' ἀγγι f. sola. l Τετράκυκλον] Τετράκυκλον male f.

50. Ἐκ πρώτης δ. 10.] Τὸ Α, μονάς ἐστὶ τὸ Α, τριά-
κοντα. τὸ Z, ἑξήκοντα. τετράκυκλον δὲ ὀματυμῆν, ὁμοῦ
καὶ τὸ τ * ἀνδρῶν, εἰ τις ἀριθμὸς ἐξ ἑκάστου τῶν αὐτῶν
γραμματέων ἐπαριθμῶναις ἡς ἐν συνθή, τετρακόντα εἰκοσι-
πέντε ἀπὸ τῆς τοῦ ὅλου. τετράκυκλον γὰρ ἐστὶ τετράγωνον

ἑστὶν ἀριθμὸς μετ' εἰκοσιπέντε. ὃς ἐστὶ κυκλικὸς ἀριθμὸς, ἀρ-
χόμενος ἡ δὲ ἀπὸ πέντε εἰς πέντε τελευτᾷ. G. (Legendum
τετρακόντα, & ἑκατὸν pro μζ), ut quid voluerit intel-
ligatur. Ego aliam rationem sequor, quam in nota
videbis. M. du S.)

* Αλεξῶ] Ita scriptum erat, quod per compendium signi-
ficat Αλεξάνδρῳ; alioqui ἀνδρὶς corrigendum, quod tamen
ad sensum deterius; cum enim ἀνδρὶς max sequitur apud Lu-
cianum, tamen litterae illae A & Z non sunt in ἀνδρὶς, ideo-

que prius verum esse existimo. Nam si ἀνδρὶς hic significat
residuum nominis partem, ablato AAEX. aliquid excidit oportet,
quia scabius nullus adferret. y. f. r.

44. Εἰρηνη] Minus recte in Angl. Cod. ἡρην. f. B.

48. Κατὰ Τύρῳ] Descriptio Abonoteichi. M. du S.

Κατὰ Τύρῳ] Vid. haec & computum numeri lita-
ras AAEX. exhibentis, i. e. ΑΛΕΞΑΝΔΡῶν vel ΑΛΕΞΑΝΤΕ-
auxiliator, plenius exposita ap. L. Bat. ad Euseb. Chron. I. 4. p. 52. & seq. Sed quia eadem per compendium
enarrat Solanus, Bosius non exscribam. y. f. r.

Ibid. Τύρῳ — Αλεξάντηρ] Inceptorum versuum
bonam interpretationem dare, ne si possem quidem,
vellem. Non est hic quidquam ingenii sed, ut in
toto hoc genere, stibligo dictionis, stupidae argu-
tiae. Τύρῳ muros, moenia, castrum, significat:
notatur itaque Αβονοτεῖχῳ. Αβονοτεῖχον mentio in-
dicat sub imperatore Romano rem geri debere. Μο-
νας est Α, tres decadas Α &c. Αλεξάντηρ nomen re-
tinentum fuit in versione. Metuebatur astutus Apollo,
ne non satis clare apud Paphlagonas signasset nomen

Prophetæ sui per notas numerales AAEX. nisi ad-
deret eas primas quatuor litteras esse in voce Αλεξάντηρ.
f. M. G.

50. Ἐκ πρώτης] Acnigma est quo (AAEX) ἀνδρὶς
describitur.

A. 1.	4) 96
A. 30.	8 } 24.
E. 5.	16
Z. 60.	16
	οο.

Summa 96. per 4. divisibilis.
Alexandri autem etymon. Vid. etiam apud Apollod.
III. p. 93, A. M. du S.

Ἐκ πρώτης &c.] Litterae numerorum potestate in
Ald. 117. ita huic & sequenti versui superscriptae e-
rant, ut nomen Αλεξανδρι inde prodiret, quod quia
Solanus jam indicavit, non repetam, f. f. r.
Ec 2 57. Δ

Εἰσβαλὼν γὰρ ὁ Ἀλέξανδρος⁶⁹ μὲν τοιαύτης τραγωδίας, ἀφ' ὧν πολλὰ ἐς τὴν παλινδα εἰς λεπτόν τε καὶ λαμπρὸν ἦν, μεμνηναὶ προσποιούμενος ἐνίοτε, καὶ ἀφροῦ⁷⁰ ὑποκιμπλάμενος⁷¹ τὸ εἶδος διδοῦντο ὑπῆρχεν αὐτῷ, στρωθῆναι δὲ βαφικῆς βοτάνης ἢ ῥίζαν ἀσφμασσησαμύνης. τοῖς δὲ θεῖόν τι καὶ φοβερόν ἐδόκει ὁ ἀφρός. ἐπεποιήτο δὲ αὐτοῖς πάλαι, καὶ κατεσκευάστο κεφαλήν δράκοντος⁷² ὀθονίην, ἀνθρωπόμορφόν τι δὲ ἐπιφαίνουσα, κατάγραφον⁷³, πάνυ εἰκασμένη, ὑπὸ θρίξιν ἰκπείαις ἀνοίγυσά τε καὶ αὐθις ἐπικλείουσα τὸ εἶδος. καὶ γλῶτταν, οἷα δράκοντων, διττὴν, μέλαινα προέκλυπεν, ὑπὸ τριχῶν καὶ αὐτὴ ἐλκομένη. καὶ ὅγ⁷⁴ Πελλαῖ⁷⁵ δὲ δράκων προπῆρχε, καὶ οἶκος ἐτρέφετο, καὶ καιρὸν ἐπιφανισόμενος αὐτοῖς, καὶ συντραγωδήσων, μᾶλλον δὲ τραγωδιστῆς ἐσόμενος.

Ἦδη δὲ ἄρχεται⁷⁶ δεῖν, μηχανᾶται τι τοιοῦτον. Νύκτωρ γὰρ ἔλθων ὅτι τῆς δευτελείης τῷ πρὸς τῆς ἀρτί ὀρυπτομένης (συνεῖσθαι δὲ ἐν αὐτοῖς ὕδωρ, ἢ αὐτόθεν ποθεῖν

12. Adveniens igitur cum hac histriōnia Alexander post aliquod intervallum in patriam suam, conspicuus erat & splendidus, furere interdum se simulans, & spuma os oppletum habens, quod facile illi continebat, struthii, tinctoriae herbae radicem mandenti: at illis divinum quiddam & terribile spuma illa videbatur. Factum autem illis & praeparatum olim caput Draconis linteum, humanae formae affine quiddam habens, pictum, accurate assimilatum, equina seta aperiens os & iterum claudens; & lingua qualis serpentum, bifurca, nigra, prominebat, fetis & ipsa mobilis. Pellaeus autem ille Draco ipsis jam ante fuerat, qui domi alebatur, suo tempore appariturus, & adjuturus tragoediam, vel primarum potius partium ipse actor futurus.

13. Cum jam faciendum esset initium, tale quid machinatur. Accedens noctu ad fundamenta templi recens effossa, in quibus aqua constiterat, vel ibidem undecunque

α. Αὐτῇ] Sic Cod. P. recte. Αὐτῇ Edd. priores male.

97. Διὰ πολλοῦ] Vulgo vertitur, *multo post*. Rectius, *post longam absentiam*. F.G.

Διὰ πολλοῦ] Recte *Gujetus*, quamvis e vulgata versione tamen eundem sensum elicere queas. Sic & *Aristoph.* Plut. 1046. Ἐοικὲς ἀφ' ὧν πολλοῦ χρόνου σ' ἰωραμένη. Quod recte ibi vertitur: *Opinor, quod te jam diu non videris*. Nam et si negatio nulla in Graecis, tamen qui *post longum tempus*, vel *longam demum absentiam videt*, is diu non vidit. Fidem faciet *Long. Pass.* IV. p. 106. Ed. Moll. Παρικελύετο δὲ ἐπὶ τῷ Δαφνιδί ὁ Δαίμων πιαίνων εἰς αἶγας αἰς διωατὶν μάλιστα πον, πῶτατος κἀκίνας λέγων ὅψιν δὲ τὸν ἀφροῦ μὲν ἀφροῦ — *hence illas omnino post longum intervallum esse visuras*. F.F.R.

99. Καὶ ἀφροῦ ὑποκιμπλάμενος] De his impostorum & agyrtarum artibus alius locus dicendi. F.B.

65. Ἀνθρωπόμορφόν τι] Figuram videbis in nummo: quem ad c. 58. exhibebimus. M. du S.

66. Κατάγραφος] i. e. *picta*, *σεικίλη* κατάγραφος idem quod *κατάγραφος*. *Catull.* *Catagraphosque Thy-*

nos. F.G.
Κατάγραφος] Locus *Catulli* est in *Epigr.* 22. ad *Thallum*, ad quem vid. *observatt.* *Vossii* p. 63. F.F.R.

69. Μέλαινα] Cur nigra? nam quod duplicem scribit. mirabitur nemo, qui *Suidam* consuluerit. De *Aesculapii* forma vid. *Ovid.* *Metam.* XV. 654. M. du S.

70. Αὐτῇ] P. non ut in reliquis αὐτῇ. M. du S.

79. Συλλυβόρδον] Minus commodè in *Angl.* Cod. *συλλυβόρδον*. F.B.

88. Ἐνθαλάσσι] *Angl.* *ἐνθαλάσσι*. F.B.

90. Διχομήνιον] Καὶ τὸ πάλιν ἰμνακάρειον, αὐτὰς μάλιστα διχομήνιον ἰσχυρῶς τὸ θεῖον. Non profecto ipsa urbs erat ostensura ἰσχυρῶς τὸ θεῖον. Non id voluit *Pseudomantis*, qui ἰμνακάρειον τὸ πάλιν, non quod esset ostensura, sed revera acceptura *Deum*, quem nimirum ille praestigiis suis plebi esset oblaturus. Scribe ergo *διχομήνιον*. Confirmant emendationem nostram, quae statim eadem pag. sequuntur, ἡμῶν τι ἦδον (ὁ *ἑλδομήνιος*). *Ασκληπιοῦ* ὁ *Ἀπόλλωνος* μεγάλη τῇ φωνῇ. καὶ ἐκάλει τὸ θεῖον ἡμῶν τὴν ἀγαθὴν εἰς τὸ πάλιν. Et *hymnos canebat Aesculapio ac Apollini magna voce*, ὅς *vocabat Deum*, quo bonis avibus in urbem veniret. F.F.

Διχομήνιον] Haec lectio mihi fere melior videbatur, quam si *διχομήνιον* dixisset; non modo quia *palam* additur, quo significatur, *Deum* ante non conspi-

que collecta, vel caelestis, deponit ibidem anserinum ovum ante excavatum, in quo inclusus serpens recens natus. Hoc in recessu quodam luti defixo, domum redit. Postridie vero nudus in forum profiliens, segestri circa pudenda vinctus aureo illo quoque, illamque falcem gestans, solutam simul comam quatiens, ut qui matri deorum coeternis colliguat fanatici, concionatur conscenso altari quodam excello, beatam urbem praedicat, quae praesentem jam statim Deum susceptura esset. Qui praesentes erant; concurrerat enim tota fere civitas cum mulieribus, senibus, pueris, stupere, precari, adorare. At ille vocibus quibusdam prolatis obscuris, quales fuerint, forte Ebraeorum aut Phoenicum, perculit homines, quid sibi vellet nescientes, praeter illud solum, quod omnibus immiscebat Apollinera & Aesculapium.

14. Tum curriculo petit futurum templum, delatusque ad fossam, praeparatam-

συλλαβόμενον, ἢ ἐξ ἐρανῶν πρεσόν) ἐνταῦθα κατὰ τὴν χίνειον ὡς προκεκενωμένον, ἔδον φυλάττον ἐρπετόν τι ζῆτιγέννητον· καὶ βυθίσας τῆτο ἐν μυχῶ τῷ πηλῷ, ὅπως αὐθις ἀπηλλάττετο. ἔωθεν δὲ γυμνὸς ἐς τὴν ἀγορὰν προσηδίσας, ἀφ' ἧμα δὲ πρὸς τὸ παιδῶν ἔχων, κατὰ χρυσον καὶ τῆτο, καὶ ἄρπην ἐκείνη φέρων, σείων ἅμα τὴν κόμην ἀνέτον, ὥστε οἱ τῇ μητρὶ ἀγείροντες τε, καὶ ἐνθεάζοντες, ἐδημηγόρει ὅτι βασιλὸν τινα ὑψηλὸν ἀναβάς, καὶ τὸ πᾶσι ἐμακάριζεν, 90 αὐτίκα μάλα δειξομένην ἐναργῆ τὴν θεόν. οἱ παρόντες δὲ (συνεδραμήκει γὰρ σχεδὸν ἅπαντα ἢ πᾶσι, ἅμα γυναιξί, καὶ γέρονσι, καὶ παισὶν) ἐτεθήπεσαν, καὶ ἡυχόησαν, καὶ προσεκύνησαν. ὁ δὲ Φανίας τῶς ἀσήμερας φθεγγόμενος, οἷαι γένοιτ' ἂν Ἑβραίων, ἢ Φοινίκων, ἐξέπληθε τῆς ἀνθρώπου, ὥστε εἰδότες ὅ, τι λέγει, πλὴν τῆτο μόνον, ὅτι πᾶσι ἐγκατεμίγη τὴν Ἀπόλλωνα καὶ τὴν Ἀσκληπιόν.

I. Εἴτ' ἔπει δρόμον ὅτι τὴν ἐσόμενον πᾶσι καὶ ὅτι τὸ ὄρυγμα ἐλθὼν, καὶ τὴν προκεκενωμένην

δ Συλλαβόμενον] Συλλαβόμενον A. P. Nihil mutant Edd. e Ἐνθεάζοντες] Ἐνθεάζοντες A. P. Id. & marg. A. Nil mut. Edd. d Δειξομένην] Δειξομένην Jans. Pell. quoque an δεξιμένη; idem habet & marg. A. W. Sed διξ Edd. pertinaciter retinent. e Ὅ, τι λέγει] Ὅ, τι λέγει marg. A. W. f Προκεκενωμένον] Sic P. R. five B. & Fl. Προκεκενωμένον Edd. cett.

87. Τῇ Μητρὶ ἀγείροντες] Ἀπὸ τῆς ἀγείροντες. G.

epicium, nunc omnibus spectandum iri propositum; sed & quia c. 12. f. praedixit *ἐκ τῆς ἀδρανείας*. Tum etiam propter singularem verbi *ἀνέτον* energiam, quam vid. ab Cl. *Hemsterb.* indicatam T. I. Somn. c. 8. ad verba *ἐδον* & *ἀνα*; quod hic quidem non proesus idem est; sed gloriatur urbs quasi numine praesenti, quod jam publice posset omnibus re ipsa demonstrare. At si quem sequens *ἡμα* magis movet, & quod *διξ*, non activa, sed media forma hic ponatur, ille *δεξιμένην* legat. Modo meminerit, & medium vi activa usitatum esse; sic *Hom.* II. Y. 700. *Πηλεΐδης* — *ἔχων ἄεθλον*. *Δικυόμβρος* *ἀναισῆς* — & alibi saepe. Sed eum II. I. 196. pro *dada* *dextra* *recipere*, positum dicat Scholiastes, qui ad verba *τῶν*, καὶ *δικυόμβρος*, ait: *δεξιόμβρος*, φιλοφρονέμβρος; unde & Cl. S. Clarke ea reddidit: *Eas autem dextra prehensens* &c. Ideo inquam & hoc sensu poteris vulgatam accipere. Nam re-

cipiendi notionem jam praefero, relecto §. 10. f. F. R. 93. *Ἐτεθήπεσαν*] Conf. supra T. I. p. 867. f. *Scyth.* c. 8. f. F. R.

94. *Φανίας*] Hoc forsitan imitatione veterum per Christianos miraculorum. Observa etiam distingui hic Hebraeam linguam a Phoenicia. M. du S.

95. *Ἐβρ. ἢ Φοινίκων*] Sed quas hic ut diversas ponit, ejusdem tantum linguae dialecti erant variae, qua de re consule, si lubet, *Grosii* not. No. 1. ad l. I. c. 15. de verita. relig. Christ. & qui eam rem fusc prosecutus est *Bachart.* de lingua Phoenicia & Punica l. II. Geogr. Sacra. M. du S.

2. *Προκεκενωμένον*] Ceteri Cod. *προκεκενωμένον*. f. B. *Προκεκενω.*] In Ed: Fl. ut edi curavimus, *προκεκενω.* In P. & Codd. B. mendose *προκεκενωμένον*. In reliquis *προκεκενωμένον*. M. du S.

E a 3.

3. Π

μὲν τῷ χρηστηρίῳ πηγῇ, ἐμὲς ἐς τὸ
 ὕδωρ, ὅμνεις τε ἦδ' Ἀσκληπιδῆ καὶ Ἀπόλ-
 λων[Ⓢ] μεγάλη τῇ Φωγῇ, καὶ ἐκάλει τὸ
 θεὸν ἦκειν τύχη· τῇ ἀγαθῇ εἰς τὸ πόλιν·
 εἶτα Φάλην αἰτήσας, ἀναδόντ[Ⓢ] τινός,
 ῥαδίως ὑπεβαλὼν, ἀκμάται μὲν τῷ ὕδα-
 τ[Ⓢ] καὶ τῷ πηλῷ τὸ ὠδὸν ἐκείνῳ, ἐν ᾧ ὁ θεὸς
 αὐτῷ κατεκάλειτο, κηρῷ λευκῷ, καὶ ψιμ-
 μυθίῳ τὴν ἀρμυγὴν τῷ σώματι[Ⓢ] συγκε-
 κολλημένον· καὶ λαβὼν αὐτὸ εἰς τὰς χεῖρας,
 ἔχειν ἔφασκεν ἦδη τὸν Ἀσκληπιόν. οἱ δὲ, ἀ-
 τένες ἀπέβλεπον ὅ, τι καὶ γίγνοιτο, πάλιν
 πρότερον θαυμάσαντες τὸ ὠδὸν ἐν τῷ ὕδατι[Ⓢ]
 κρημένον. ἐπεὶ δὲ κατὰξας αὐτὸ εἰς κοί-
 λην τὴν χεῖρα, ὑπεδέξατο τὸ τῷ ἑρπετῷ
 ἐκείνῳ ἐμδρουν, καὶ οἱ παρόντες εἶδον κινῆμε-
 νον, καὶ πρὸς τοῖς δακτύλοις εἰλόμενον, ἀνέ-
 κραγον εὐθύς, καὶ ἠσπάζοντο τὸν θεόν, καὶ ἡ-
 πόλιν ἐμακάριζον, καὶ χανδὸν ἕκαστος[Ⓢ] ἐπὶ
 πῖμπλαστοῦ εὐχῶν, θησαυροὺς, καὶ πλού-
 τῆς, καὶ υἱείας, καὶ τὰ ἄλλα ἀγαθὰ αἰ-
 τῶν παρ' αὐτῷ. ὁ δὲ δρομαῖος[Ⓢ] αὐθις
 ὅππῃ τὴν οἰκίαν ἴετο, φέρων ἅμα καὶ τὸ ἀρτι-²

que ante oraculi festivitatem, in aquam
 ingressus, hymnosque magna voce canis
 5 Aesculapii & Apollinis, Deumque sanctis
 auspiciis in urbem venire jubet. Tum
 phialam poscit, quam cum dedisset aliquis,
 facile subijcit, haurisque cum aqua & lu-
 to ovum illud, in quo Deum ipse inche-
 10 rat, commissuris operculi cera alba & cerus-
 sa ferruminatis. Hoc in manus sumto, ha-
 bere se jam proclamat Aesculapium. At il-
 li defixis oculis videre quid tandem fieret,
 qui multum ante jam admirati essent ovum
 in aqua inventum. Cum vero fracto illo
 in cavam manum susciperet foetum serpen-
 tis, viderentque praesentes moveri illum &
 circa digitos volvi, exclamant statim, &
 Deum salutant, & beatam civitatem prae-
 20 dicant, & magno hiatu omnes plenisque
 faucibus precantur, thesauros, divitias, sa-
 nitates, bona reliqua, ab eo sibi quisque
 expetunt. At ille curriculo rursus domum
 25 repetit, ferens secum etiam recens naturae
 Aescu-

* Τῇ] Aderat in Fl. Aberat a reliquis Edd. b Πόλιν[Ⓢ]] Sic Edd. P. Ald. H. & reliquae. Στήματα[Ⓢ] F. & P.

3. Πηγῇ] De oraculi fonte metaphorice intelli-
 gendum; patet enim non fuisse verum & proprie di-
 ctum fontem, ex cap. praecedenti. Sic ap. Arrian. in
 Epiet. p. 239. C. Apollo πηγῇ τῇ ἀληθείας dicitur.

6. Τύχη ἀγαθῇ] Flor. τύχη τῇ ἀγαθῇ. F. B.
 Τύχη τῇ ἀγαθῇ] Non temerario consilio illud τῇ in-
 scriuimus; nam & sic infra c. 38. huius Dialogi. Et si
 & alibi omittitur, ut in Vis. aut. c. 2. fin. & c. 19.
 pr. Item Casabl. c. 7. Ac Deor. Dial. X. & Timone.
 &c. F. F. R.

11. Πάματα] P. & Ed. F. πάντα, quod minime
 spernendum. M. de S.

27. Οὐκ ἐν Κορωνίδι, μὲν Δι', εἰδ' ἐν κορώνῃ] Mirae
 versiones virosum insignium. Ipse Erasmus non ex
 Coronide per Jovem, id est, cornicula (nam id materis
 nomen fertur) neque ex cornice, quae sic contraxit Be-
 nedictus, non ex Coronide per Jovem, hoc est, non ex
 cornice. At quae illa explicatio? an Coronis eandem
 exprimit quam Corone? Certe non. Coronis enim
 Larissaea apud Ovidium, Phlegye filia apud alios,
 mater Aesculapii ex Apolline: at Corone Coronae filia

& Phocae telluris apud Ovidium ab Neptuno stu-
 prata, nisi intervenisset per Palladem mutatio formae.
 Itaque vel has auctor intelligit, vel hanc postremam
 simpliciter de ave cornice accipere possumus, ut &
 per litterarum convenientiam alludat ad praecedens &
 per significationem & appellationem volucris ad so-
 quens. Neque vero probari potest id quod scripsit in
 Gallica versione Cl. Sponius, *semain en sa main Escu-
 lape né d'une Oye, & non pas d'une Corneille comme
 autrefois*, & quod addit in margine, *C'est qu'il étoit
 fils de Coronis, qui signifie Corneille*. Neque mox satis
 bene *simon* reddidit *adicular*, quum exigatur nu-
 merus singularis. F. G.

Ibid. Κορωνίς] Optime vertebat Erasmus: quamquam
 aliter viro clarissimo visum. Optime etiam Sponius.
 Ludit scilicet in ambiguo vocum: quia Coronis mater
 Aesculapii erat; (v. c. 38. Ovid. Met. II. 569. &
 Apollod. III. quod cornica fere idem est, cum Κορώνη
 quod cornicem designat. Non inquit: Jam Coroni-
 dis filius, aut cornicis, sed anseris, quia nempe ex
 ovo anserino exclusus. M. de S.

29. Γρυγγιμένον] Sic putavi rescribendum pro vul-
 gato

Aesculapium, bis natum, cum alii semel tantum nascantur homines, non ex Coronide, medius fidius, neque ex cornice, sed ex anseris natum. Populus autem universus sequitur, fanatico omnes instinctu pleni, & prae spe fureantes.

15. Dies igitur aliquot domi manet, sperans futurum quod res erat, ut a fama illa plurimi mox Paphlagonες concurrerent. Cum autem supra modum plena hominibus urbs esset, qui jam ante cerebra pariter & corda detonsa haberent, nulla re similes hominibus frumento vesci solitis, sed sola forma ab ovibus distincti, in quadam aedicula in lecto affidens, vestitu, qui plane Deum deceret, longo indutus, sinu fuscipit Pellaeum illum Aesculapium, maximum, ut dixi, pulcherrimumque: ac totum suae cervicis circumponens, cauda extra vestem relicta, (adeo autem magnus erat draco, ut & in gremio ipsius provolurus jaceret, & humi pars ipsius traheretur) caput solum sub ala habens & ab-

γέννησιν Ἀσκληπιὸν δις τεχθέντα, ὅτε ἄλλοι ἅπασι τίκτοι) ἀνθρώποι, οὐκ ἐκ Κορωνίδος, μὰ Δί', ἐκ κορώνης, ἀλλ' ἐκ χηνός· γεγενημένον. ὁ δὲ λείος ἅπας οἰκολευθεύει, πάντες ἐνθεοὶ, καὶ μεμνηότες ὑπὸ τῆς ἐλπίδων.

Ἡμέρας μὲν ἐν οἴκοι ἐμείνεν, ἐλπίζων ὅτι ἦν, ὑπὸ τῇ Φήμῃ αὐτίκα μάλα παμπόλλους τῇ Παφλαγόνων συνδραμεύσας· ἐπεὶ δὲ ὑπερέπληστο ἀνθρώπων ἡ πόλις, πάντων τῆς ἐγκεφαλῆς καὶ τὰς καρδίας προεξηρημένων, ὕδεν ἐοικότων στομάχους ἀνθρώπων, ἀλλὰ μόνῃ τῇ μορφῇ μὴ ἔχῃ πρόβατα εἶναι ἀναφερόντων, ἐν οἰκίσκῳ τι οὐκ ἐπὶ κλίνῃς καθέζομενον, μάλα θεοπρεπῶς ἐσταλμένον, λαμβάνει εἰς τὴν κόλπον τὴν Πελλαῖον ἐκείνον Ἀσκληπιὸν, μέγιστον τε, καὶ κάλλιστον, ὥς ἔφη, ὄντα. καὶ ὅλον τὰ αὐτῷ τραχήλῳ περιελήσας, καὶ τὴν ἑρῶν ἔξω ἀφείς (πολλὸς δὲ ἦν, ὥς καὶ ἐν τῷ προκολπίῳ προκεχύσθη αὐτῷ, καὶ χαμαὶ τὸ μέγεθος αὐτοῦ) μόνῃ τῷ κεφαλῇ ὑπὸ μάλης ἔχων, καὶ σπακρύπῳ, ἀνεχο-

c. Τυγνημένον] Τυγνημ. Edd. priores. d. Προεξ. Προεξ. Marc. Nihil mutant. Edd. e. Αδου. Sic cum J. etiam H. Fl. P. &c. Sed πόντος recte correxit Geyser.

38. καὶ ἔχῃ πρόβατα] Τὸ μαντικὸν δαίμον αὐτὸν, μόνῃ τῇ μορφῇ αὐτῷ πρόβατα αἰετὶ ἀναφερόμενος, τὸ μὲν πρόβατα αἰετὶ. V.

gato γεγενημένον; parum est a γένεσι sic enim recte mox c. 18. scribitur: sic recte erat *Abdis*. c. 9. bis, adde c. 10. ejusd. *Abdis*. & c. 18. vers. 46. Sic plus quam sexcenties recte ap. LXX. & in Novo Foedere. Sed tam saepe in hoc verbo alterum in compluribus Edd. ommissum est, ut jam earum consensum nihili faciendum existimem, ubique tamen ad id attendere nequeam. Sed *Orx*. 56. γεγενημ. rursus est, item c. 23. hujus *Dial.* a γένεσι. Et interdum nihil interest, utrum inde factum, ortum, an natum, γεννημένον dicas, & in ejusmodi casibus Edist. prius leguar; ubi vero significatione τῷ γίγνεσθαι distincte opus est, ibi duplicabo, quoties ad id animum advertere.

32. Ἡμέρας] Nesciebam quid Cl. *Geheurnum* impulerit, quod ἡμέρας pro accus. plur. acceperit, quum praesolita temporis quando, ut Grammatici loquuntur, structura, sit genitivus singularis, ut supra *Tyrana*. c. 1. δύο τῶν αὐτῶν ἀνακτορέων μίαις ἡμέραις, & alibi non

semel. Servari ergo potuisse putabam praesentem versionem, quae *intempore* habebat; ceterum obitum & accusativo casu idem tempus, contra quam apud Latinos, exprimi, ut *Long. Bas.* 2. p. 43. συνήχθη) τὸ ἰσθμῶν. Iterum p. 46. Ed. *Jungerm.* Tertium L. IV. p. 106. f. Ed. *Moll.* ἀπὸ γένεσι (αἰγῆς) τὸ διλυθόν. Quare ambiguum alicui videri possit, sitne ἡμέρας plur. an sing? Postea vero didici Cl. *Geheurnum* intellectum velie, ut in *Evang. Marc.* 2. 3. ἀπὸ γένεσι. J. F. R.

36. Τοῖς δὲ θεοῖς] Mira Phrasis. Sic tamen omnes libri. Quis vero *θεοῖς* voluerit, haud facile est conjicere; nisi forsitan pro ejus *ἐξημερώσεως* legendum sit, *ἐξημερώσεως*, eo nempe sensu quo vertunt... *cor* *esse* *omnipotentem*. V. autem *Drac.* c. 14. & *Philos.* c. 26. Adde & *Plut.* 148a. 2. si forte quid lucis affulgeat.

Idem καὶ εἰς καρδίας προεξηρημένων] Προεξηρημένων. Itaque sequitur *πρόβατα*, pag. loquente (immo statim post duos versus.) Th. M.

χορδὸν πάντα ἐκείνῃ, πρέφαιμ ἢ ὀθονίην· κεφαλὴν γὰρ θάτερα τῇ χιτῶνι, ὥς δὴ-50
θεν ἐκείνῃ τῇ φαινομένη πάντως ἔσαν.

Εἰτά μοι ὀπινόησον οἰκίσκον ἐπ' ἀνυφαι-
δρὸν, ἡδὲ ἐς κόρον τῇ φωτὸς δεχόμενον, καὶ
πλήθει ἀνθρώπων συγκλύδων, τέταρα γ-
μῶν, καὶ προεκπεπληγμῶν, καὶ ταῖς ἐλ-5
πίσιν ἐπαιωρημῶν· οἷς εἰσελθεῖς, τερά-
στιον ὥς εἰκὸς τὸ πρᾶγμα εἰσέλθῃς, ἐκ τῇ
τέως μικρῇ ἐρκετῇ, ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν
τοσῶτον δράκοντα πεφηνέναι· καὶ ταῦτα,
ἀνθρωπόμορφον, καὶ τιθαασόν. ἡπείγοντο δὲ αὐ-60
τίκα πρὸς τὴν ἔξοδον· καὶ πρὶν ἀκριβῶς ἰδεῖν,
ἐξηλαύνοντο ὑπὸ τῇ αἰετῇ ἐπισκιομένων. ἐτε-
τρώπητο δὲ χιτὼν τὸ ἀντίθυρον ἄλλη ἔξο-
δος, οἷον τι τῆς Μακεδόνας ἐν Βαβυλῶνι
ποιοῦσαι ἐπ' Ἀλεξάνδρῳ νοσῶντι λόγος,65
ὅτε ὁ μὲν ἤδη πονηρῶς εἶχεν, οἱ δὲ, πε-
πάντες τὰ βασιλῆα, ἐπόθεν ἰδεῖν αὐτόν,
καὶ προσεκεῖν τὸ ὕψαιον. ἢ δὲ ὀπίδειξιν
ταύτην ἔχ' ἀπαξ ὁ μαρὸς, ἀλλὰ πολ-
λάκις ποιοῦσαι λέγει, καὶ μάλα εἰ τινες70
τῷ πλυσίῳ ἀφίκοιτο· νεαρότεροι.

Ἐνταῦθα ὦ Φίλε Κέλσε, εἰ δὲ τὰ ληθῇ
λέγειν, συγχύωμεν χρὴ σπινόμεν τοῖς Πα-
φλαγόσι, καὶ Ποντικοῖς ἐκείνοις, παχέσι καὶ
ἀπαιδευτοῖς ἀνθρώποις, εἰ ἐξηπατήθησαν75
ἀπτόμενοι τῷ δράκοντι (καὶ γὰρ τῶτο

condens, sustinente illo omnia, linteum
illud caput inter tunicam protendit, velut
nimirum illius draconis, qui videndum se
praebebat, omnino esset.

16. Tum cogita mihi aediculam non om-
nino illustrem, neque quantum satis est
lucis capientem, & multitudinem hominum
confluentium, perturbatorum, & jam ante
admiratione percussorum: & ad spes subla-
torum, quibus ad primum ingressum por-
tentosa nec immerito res videbatur, ex par-
vo tum serpente, intra paucos dies Draco-
nem tantum prodiisse eumque humana for-
ma capitis, & mansuetum: urgebantur autem
statim ad exitum, & ante quam accurate
vidissent, exigebantur ab his, qui novi sem-
per accederent. Perforatus autem fuerat e
regione januae exitus alius, quale quid Ma-
cedonas Babylone fecisse, aegrotante Ale-
xandro, sermo est, cum ille male jam ha-
beret; illi vero Regiam circumstantes vi-
dere illum desiderarent, & ultimum allo-
qui. Caeterum hanc ostensionem non sem-
el impurus homo, sed saepe fecisse di-
citur, praesertim si qui ditiores recens ad-
venissent.

17. Hic, mi Celse, si verum dicendum
est, ignoscere par est Raphlagonibus illis &
Ponticis, pingui ingenio & ineruditis ho-
minibus, si contacto ipso Dracone, (nam
hoc

a Καὶ ταῦτα] An καὶ τὰ αὐτὰ? ὁ τὸ ἀντίθυρον] Sic Ald. J. Fl. H. B2. Fr. P. S. 'c Νεαρότεροι] Νεολέστεροι
Fl. & marg. A1W. At prius Cod. P. & cett. Edd.

53. Οὐδὲ ἐς κόρον τῇ φωτὸς δεχόμενον] Ἀττικὴ ἡ σύντα-
ξις· τὸ γὰρ ἐπὶ μέρους λέγειν Ἀθηναίων. οἷον ἴφαιγον τῷ ἄρ-
του, * κατὰ γὰρ τῷ κεντρῷ.

* Κατὰ γὰρ] Κατὰ γὰρ erat in Ed. 18, mutavit M. du S.
† Πονηρὸς] Rectius tamen Grammaticos distingue inter
πῶντος miser, & πονηρὸς malus, atque inter adverbia πονηρῶς
& πονηρῶς, vid. supra T. I. de Marc. cond. ad c. 23. Eufi cre-

49. Ἐκείνῃ] Τῇ δράκοντι.

F. G.

59. Καὶ ταῦτα, ἀνθρώπων.] Sic ordinem verborum in-
vertimus, qui prius in omnibus male sic habebat: ἀν-
θρώπων. & ταῦτα] ὁ δὲ αὐτὸς, absurdè proflus. M. du S.

63. Τὸ ἀντίθυρον] Σομπ. c. 8. ubi in vulgatis alio
genere legitur haec vox; sed MS. Ox. & illic τὸ ἡ-

63. Ἀντίθυρον] Τὸ ὀπίθεν τῇ θύρῃ μὲν. G.

66. Πονηρὸς εἶχεν] Ἀττικὴ ἐπὶ συμβαλῶς ἀγένης
ἔχουσιν τὸ τὸ πονηρὸς. V.

do posteriorem diem hanc distinctionem invenisse; quum in
origine unum & idem fuerit, utrumque enim est a πῶντος &
πῶντος. Praestat tamen discrimen bona cum ratione intro-
ductum observare. J. F. R.

bet. V. etiam Oik. c. 25. ubi femineo genere occur-
rit.

M. du S.

Ibid. Ἀντίθυρον] Utitur & Homer. Odyss. Π. 159.
Στῇ δὲ κατ' ἀντίθυρον κλισίῃς Ὀδυσσῆος φανίται. J. F. R.

82. Πρὸς ταῦτα ἐπὶ ταῦτα] Deleverat Solanus
ταῦτα & καὶ, quia aberant in Fl. Et ego merito abesi-
se

hoc quoque volentibus dabat Alexander) decepti sunt, cum viderent certe in tenui luce caput ipsius, aperiens pariter os & claudens: adeo ut plane indigeret machinatio illa Democrito quodam, aut ipso Epicuro, aut Metrodoro, aut alio quodam, invitam ad haec & talia mentem habente, qui diffideret, & quid res esset conjiceret, & si ipsum invenire modum non posset, at illud certe jam ante persuasum haberet, licet ipsum ratio praestigiarum fugiat, totum tamen hoc mendacium esse, ac fieri non posse.

18. Paullatim igitur & Bithynia, & Gallograecia, & Thrace confluit, uno quoque renuntiantium, ut credere par est, dicente, & nascentem a se visum Deum, & postea contactum, cum ingens brevi tempore interjecto factus esset, & vultum haberet humano similem. Super haec picturae, & imagines, & simulacra, ex aere partim, partim ex argento assimilata: & nomen Deo impositum, Glycon enim appellabatur, ex divino jussu carmine concluso. Exclamarat enim Alexander:

Tertius ecce, Glycon, sanguis Jovis, atque hominum lux.

19. Et cum tempus esset ejus rei, propter quam instituta fuerant omnia, nimirum

παρεῖχε τοῖς βελομήτοις ὁ Ἀλέξανδρος ὁρῶντες γὰρ ἐν ἀμυδρῷ τῷ φωτὶ τὴν κεφαλὴν δῆθεν αὐτῷ ἀνοίγυσθαι τε καὶ συγκλείεσθαι ὁτὸ σῶμα, ὥστε πᾶν τὸ μηχανήμα ἐδύτο Δημοκρίτῃ τινός, ἢ καὶ αὐτῷ Ἐπικύρῃ, ἢ Μητροδώρῃ, ἢ τινὶ ἄλλῃ, ἀδαμαντίνῃ πρὸς ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα τὴν γνώμην ἔχοντες, ὡς ἀπιστῆσαι, καὶ ὅσα ἦν εἰκάσαι, καὶ εἰ μὴ εὐρεῖν τὸν τρόπον ἐδύνατο, ἐκείνῳ γὰρ προπεπεισμένῃ, ὅτι λέλθον αὐτὸν ὁ τρόπος τῆς μηχανείας, τὸ δ' ἐν πᾶσι ψεύδός ἐστι, καὶ γενεὰς ἀδύνατοι.

Κατ' ὀλίγον ἔν καὶ ἡ Βιθυνία, καὶ ἡ Γαλατία, καὶ ἡ Θράκη συνέρρη, ἐκείνῃ τὴν ἀπαγγελλόντων, ὡς τὸ εἶδος, λέγοντες, ὡς καὶ ἐγενώμενον ἴδοι τὸ θεόν, καὶ ὕστερον ἄφαίλο μετ' ὀλίγοι σαμμεγέθους αὐτῷ γεννημένων, καὶ τὸ πρόσωπον ἀνθρώπου εἰκόβ- γραφαί τε ἐπὶ τέτρω, καὶ εἰκόνες, καὶ ἑόανα, τὰ μὲν ἐκ χαλκῷ, τὰ δὲ ἐξ ἀργύρου εἰκασμένα, καὶ ὀνομά γε τῷ θεῷ ὅπτιθεν Γλύκων ᾧ ἐκαλεῖτο, ἐκ τινός ἐμμέτρου, καὶ θεῖου προστάγματος ἰανεφάνησε ᾧ Ἀλέξανδρος.

Εἰμὶ Γλύκων, τρίτον αἷμα Διὸς, φάσκει ἀνθρώποισι.

Καὶ ἐπειδὴ χαρὸς ἦν, ὅσα ἔνεκα τὰ πάντα ἐμμηχανήσῃ, καὶ χάριν τοῖς θεομένοις,

ἢ πρὸς ταῦτα ἐ τὰ τοιαῦτα] Exhibent Ald. f. P. B2. Fr. & S. πρὸς τὰ τοιαῦτα Fl. e. Πᾶν] Πᾶν P. L. & marg. A1W. Vulgatam servant priscæ Edd. earumque lectio est melior. f. Γενόμενον] Sic jamr gemino v. re- &c Edd.

se credo; verum quia facilius est omisio quam ejusmodi additio, & locutio non infrequens est, unam Florentinam omnibus hic prævalere nolui. Sic rursus infra c. 38. ταῦτα ἐ τὰ τοιαῦτα προμηχανήσῃ, & alibi non semel. Sic & τοιαῦτα & τοιαῦτα conjungi amant. Long. Pass. L. 2. p. 63. τοιαῦτα καὶ τοιαῦτα παρόντες.

83. Τα τοιαῦτα] Fl. Ed. & P. Codex. Cum nulla diversitas in collatore sit notata. In reliquis ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα, minus concinne. M. du S.

95. Εἰκόνες] Infra ad c. 58. videbimus, nummos etiam cufos cum imagine, & nomine istius Glyconis, quorum ad nos usque nonnulli pervenerunt, quamquam Galizius in nomine erraverit; cum ΓΛΑΥ- T. om. II.

ΚΩΝ legi prodit. Sed haec postea, nondum enim nunc Romam usque fama ejus pervenerat. M. du S.

98. Γλύκων] Cognomen hoc, Aesculapium enim haberi eum volebat Alexander; ut ex prophetia patet, quam supra c. 10. legimus, & ex oraculo, quo sese hoc nomine indigitari jubet c. 18. Scripturam autem hanc indicantem & rem totam egregie illustrantem adi Spanhem. 213. & 721. M. du S.

2. Φάσκει ἀνθρώποισι] Sic Græcos vocare hominem qui ingens emolumentum, magnam salutem adfert hominibus, monet Cl. L. Bos ad Evang. Joann. I. 4. ubi legas: καὶ ἡ ζωὴ ἣν τὸ φῶς τῷ ἀνθρώπῳ, quod adductis etiam his Luciani verbis, & ex Hom. II. II. 39. Et Aristoph. Pl. 69. confirmat. F. F. R.

Ff

6. Am-

ἡς, ἡ δεσπίζων παρ' ἡ ἀμφιλόχου τῷ
 ἐν Κιλικίᾳ τὸ ἐνδόσιμον λαβὼν (καὶ γὰρ καὶ
 αὐτὸν μὲν τὸ πατρὸς τελευταίῳ τῷ
 ἀμφιφάρῳ, ἡ τὸ ἐν Θήβαις ἀφανισμὸν αὐ-
 τῷ, ἐκπεσὼν τὴν οἰκίαν, εἰς τὴν Κιλικίαν ἀ-
 φικόμενος, ἡ πονήρας ἀπῆλλαξε, προ-
 δεσπίζων ἡ αὐτὸς τοῖς Κίλιξι τὰ μέλλον-
 τα, ἡ δὲ ὁβολὸς ἐφ' ἐκάστῳ χρησμῷ λαμ-
 βάναν) ἐκείθεν ἐν τῷ ἐνδόσιμον λαβὼν ὁ Ἀ-
 λέξανδρος, προλέγει πᾶσι τοῖς ἀφικομέ-
 ναις, ὡς ἡ μαρτυρεῖται ὁ θεὸς, ῥητὴν τινα
 ἡμέραν προειπών. ἐκέλευσε δὲ ἑκάστον,
 ἡ δὲ δέοισι ἀν' ἡ μάλιστα μαθεῖν ἐθέλοι, ἐς
 βιβλίῳ ἐγγράφαι, καὶ ἀρράφαι τε, καὶ

oracula edendi rogantibus ac vaticinandi;
 praecentorem quasi secutus Amphilocho, qui in Cilicia colitur. Etenim ille quo-
 que post Amphiarai patris mortem, cum
 Thebis ille periisset, ejectus domo & in
 Ciliciam delatus, non male rem gessit,
 praedicens & ipse futura Cilicibus, & duo
 pro unoquoque oraculo obolos accipiens.
 Ab hoc igitur quasi cantus initio accepto
 Alexander, advenientibus omnibus denun-
 tiat, oracula redditurum deum, diemque
 certum praedicat. Jubet autem, unum-
 quemque, quod sibi opus sit & maxime
 velit discere, in libellum inscribere, eum-
 que

a. ἀμφιλόχου] Ex emendatione Solani & Gesneri. ἀντιλόχου Edd. priores. b. μαρτυρεῖται] μαρτυρεῖται J. sola. c. ἡμεῖς] Deerat in Edd. excepta J. quae ῥητὴν ἡμεῖς τινα. At quod edidi est in P. τὴν ἡμεῖς ἀνδρῶν τῶν προειπών. G. d. οὐ δέοις] ὁ δέοις marg. A. W.

6. ἀμφιλόχου] In omnibus libris legitur ἀντιλόχου. Sed Amphiarai filium *Antilochum*, quis umquam fando audivit? Amphilocho vero & noster alibi, & alii agnoscunt. Praeterea quae hic de Heroe illo narrantur omnia de *Amphilocho* praedicari eadem videas in *Ἑκκλ.* c. 12. Oraculum, Cilicia, & duo oboli &c. v. etiam, si lubet, sub finem *Φιλοφ.* c. 38. in *Dial. mort.* III. & hoc ipso in libro c. 29. Oraculi hujus Amphilocho meminerunt & alii, *Plut.* 999. 2. & 771. *Xiph.* in *Commod.* p. m. 290. *ἰσὶν ὁ Μάλλων*. (Sic enim emendandus ex nostro aliisque *Xiphil.* pro vitioso *μαλῶν*) πάλαι τὴν Κιλικίαν ἀμφιλόχου χρηστὸν ἐχρῆν δὲ οἰκίσαν. Unde patet eo tempore celeberrimum fuisse, quod veritatem historiae Luciani hac in parte confirmat. *Clem. Alex.* etiam *προτρ.* p. 9. 1.

Haec de oraculo Mallensi; de alio ejusdem oraculo supra etiam dixi ad *Dial. mort.* III. nunc de ipso *Amphilocho* incidit quaestio. Dicitur nempe hoc in loco *Amphiarai filius*; at alio in loco s. laudato, *πατρὸς*, non filius innui videtur. *ἰναγοῦς ἀνδράπου ἐ μνηστράου υἱὸς ὢν*. *Ἑκκλ.* c. 12. & Alemaeonis filius *Amphilocho* dicitur apud *Apollod.* p. 83. A. B. Sed de ea quaestione vide quae ad eum Luciani locum a me annotantur. Ab Acarnanibus cultum *Amphilocho* tradit *Orig.* c. Cels. p. 131. 2. eumque in ea regione oraculum habuisse; quod ut confirmare non possumus, ita nec rejicere. Quae ibidem de Mopsi etiam in Cilicia celebri oraculo, & apud *Plut.* 771. iis quae in hoc Luciani libro de *Amphilocho* oraculo traduntur, adeo similia sunt, ut unum idemque fuisse, etiam si Strabonis auctoritas deesset, censenda fuerint. Is autem disertè *Mallum* opus *Amphilocho* & *Mopsi* fuisse docet XIV. p. m. 464. B. *Amphilocho* aliud oraculum fuisse in *Aetolia* ait J. *Caes. Bullengerus*; cuius

meminisse ait *Aristidem* Or. in Bacchum. Aesculapii etiam oraculum in Cilicia fuisse, idem J. *Caes. Bullengerus* tradit ex *Euseb.* III. Vitae Conf. c. XCIX. AG. VII. 37. Sed oraculum nequaquam dicendum, cum nullae sortes redderent, nulla futura praedicta; sed tantummodo sanationes morborum dicantur factae, quae ab Ethnicis in omnibus illius Dei templis passim memorantur. V. *Arist.* Πλ. idem c. LIV. meminit alterius Oraculi Pergami, de quo idem dictum puta. Haec cum scripta essent, incidi in *Heinsii* ad *Ovid.* notas, in quibus ad Rem. am. 455. video, Virum Cl. eodem, quo ego feci modo, hic Lucianum emendasse.

ἀμφιλόχου] *Antilochus*, nescio quomodo locum hic occupaverit Amphilocho, cuius oraculi & noster semel iterumque mentionem facit, & quis non? Vix dubito, quin etiam contra libros restituendum sit hoc nomen. Quin potuit ipse Lucianus memoria, aut manu adeo, labi in cognatis adeo sonis. J. M. G.

7. τὸ ἐνδ. λαβ. τὸ ἐνδόσιμον λαβ. c. musicis interpretari malui, quam ex equestri ratione, ubi pedis ictum & concussas habenas notat, quibus equus admonetur eundem esse, vid. *Pollux* I, 210. Muticae illius rationis elegans exemplum est in *Julian.* ep. 41. p. 421. Lips. *Ἐπὶ δὲ αὐτὸς ἡμῶν τῷ μύθῳ τὸ ἐνδόσιμον μνηστὴς κ. τ. λ.* quem locum interpretatur *Budaens*, & totum hoc ἐνδόσιμον copiose illustrat. J. M. G.

10. *Ἐκπεσὼν τὴν οἰκίαν*] Sic supra *Abdic.* c. 1. f. *M. du S.* *Ἐκπεσὼν — ἀφικόμενος — ἀπῆλλαξε*] En duo participia juncta sine copula, quod non ita frequens nostro, tamen recte se habet. V. *Evangel. Luc.* V. 25. & 28. *Alcioph.* I. Ep. 4. p. 20. J. F. R.

13. *Δύ' ὁβολούς*] Conf. iterum infra *Ἑκκλ.* c. 12. *M. du S.* Immo potius, si quid opus, confer mox c.

que trajectum filo obsignare cera, aut cre-
ta, aut id genus re alia. Ipse autem in a-
dytum ubi descendisset, (jam enim aedifi-
catum erat templum, & parata scena) ordi-
ne vocaturus eo erat per praeconem, & ad-
hibito Theologo, illos, qui dedissent, &
auditis quasi a Deo omnibus, libellum cui-
que sumptus ut signatus fuit, redditurus, re-
sponsumque illius subscriptum (inscriptum)
carmine, reponente Deo, de quocumque
aliquis interrogasset.

20. Erat vero machinatio ista, viro qui-
dem qualis tu, &, si non est insolens di-
ctu, etiam qualis ego sum, manifesta, &
cognitu facilis; imperitis autem & obesa-
e plenae pituita naris hominibus, prodi-

20. καλῶς σημάδιον κηρῶ, ἢ πηλῶ, ἢ ἄλλῳ
τοιαύτῳ· αὐτὸς δὲ λαβὼν τὰ βιβλία, καὶ ἐς
τὸ ἀδυτὸν κατελθὼν (ἥδη γὰρ ὁ πᾶς ἐγὼν γε-
το, καὶ ἡ σκηνὴ παρεσκευάστο) καλέσει
ἐμέλλε καὶ τὰς τῆς δωδεκάτης, ὑπὸ
5. κήρυκι, καὶ θεολόγῳ· καὶ ὡς ὅτε τῷ θεῷ
ἀκούων ἕκαστα, τὸ μὲν βιβλίον ἀποδώσει σε-
σημασμένον ὡς εἶχε, τὸ δὲ πρὸς αὐτὸ ἀπο-
κρισιν ὑπογεγραμμένην πρὸς ἑπὶ, ἀ-
μειβομένη τῷ θεῷ ὅτε τις ἔροισι.

30. Ἦν δὲ τὸ μηχανήμα τοῦτο, ἀνδρὶ μὲν οἷον
σοί, εἰ δὲ μὴ φοβερὸν εἶπῃν, καὶ οἷον ἐμοί,
πρόδηλον, καὶ γινώσκειν ῥᾶδιον, τοῖς δὲ ἰδιώ-
ταις, καὶ κορυφῆς μεσσοῖς ἢ ῥίνα, τεράστιον,
καὶ

• Ως] Inferui ex marg. A1W. Deerat in Edd. f Υπογεγραμμένη. Sic Edd. Επυγν. marg. A1W.

12. & 54.

14. Εκείθεν ἐν τῷ ἀδύτῳ λαβὼν ὁ Ἀλέξανδρος προ-
λέγει πᾶσι τοῖς ἀφικουμένοις, ὡς μαρτυρεῖ ὁ Θεός, ῥητὴν
τοιαύτην. Mf. ῥητὴν τοιαύτην ἡμεῖς αὐτοὶ τῷ προκρίπῳ.
forte ῥητὴν τοιαύτην ἡμεῖς αὐτοὶ προκρίπῳ. definitum diem
surrexit praedicendo. surrexit praedicens certam diem,
qua Glycon sit oracula editurus. vide autem de hoc
Glycone Abonoteichitarum ficto oraculo Virum illu-
strem Ezechielem Spanhemium dissertatione tertia, de
usu antiquorum numismatum.

16. ῥητὴν τοιαύτην] Scil. ἡμεῖς.
ῥητὴν τοιαύτην] Quia Solanus sic iussit, & tribus testi-
bus nititur illud ἡμεῖς, ideo addidi. Saepe quidem
omittitur ἡμεῖς in similibus locutionibus, vid. L. Bos
p. 59. Verum post ῥητὴν editurus. uno hoc Luciani te-
stimonio incerto docere voluit. Ideo tanto minus o-
mittere id potui, etsi omitti posse non nego. F. F. R.
17. ἡμεῖς] Sic G. P. & Ed. F. nisi quod haec
ordinem verborum paululum mutavit. Scripturam
Codicis Graev. quod attinet; ab imperitis librariis de-
scriptam puto notam aliquam marginis, in qua erat
ὡς αὐτοὶ προκρίπῳ i. e. sine verbo προκρίπῳ. Ita etiam
stare posse sententiam, nemo credo negabit, imo,
ut quod sentio dicam; venustior sensus absque προ-
κρίπῳ, & magis Atticus videtur. Cacterum pro vulga-
to μαρτυρεῖ Ed. F. habet μαρτυρεῖται. M. du S.

Ibid. Ἐκείθεν] Tacit. An. II. 54. Colophone sa-
cerdos numerum modo consultantium & nomina au-
dit. M. du S.

25. Ως] Ut Graeco textui ὡς, ita & Latino τὸ quasi
inferui, quod Cl. Gesa. haud aegre feret. F. F. R.

26. Σημασμένον] Eodem modo oracula sua red-
debat Jupiter Heliopoli; vid. Macrobi. I. 23. Sic fiebat
etiam Malli. Vid. Philop. c. 38. M. du S.

28. Υπογεγραμμένη] Ab iis qui obiter Lucianum
perlegerunt, ὑπογεγραμμένην magis probabitur quam

υπογεγραμμένην. Quin hoc & sequens tantum caput
conferentes dicent υπογεγρ. falsum esse; Clausi enim
& obsignati libelli tradebantur, & eodem modo red-
debantur, fictumque miraculum in eo solum consi-
stebat, quod Oraculum intelligere posset contenta, non
laxatis vinculis ac signis, libroque non aperto. Ad
hanc fraudem tegendam responsa debebant exteriori
inscribi, non intra librum ipsi quaestioni subscribi;
alioqui enim fraus nimis crassa etiam suspecta fuisset
multitudini. Et Lucianus artificium clam resignandi
libellos detegens, scilicet diserte prodit pseudopphetam ea
quae quisque sciscitabat sic legisse, inspexisse, non
addens ibi quoque subiecisse responsum, quod non
omississet, si verum foret. Immo & deinde c. 21.
exponens artem signa tollendi, rursus ait: impossi-
bilem signo sublato libellum legisse, ac statim denuo
clausisse. Ubi rursus narratur, lectum tantum libel-
lum, de subscriptione nihil, quippe quae tum non fie-
bat, sed postea; quod vel fieri poterat coram populo.
Sed υπογεγρ. tamen verum est, nec significat adeo lo-
cum, ubi scriptum sit responsum; sed relationem ad
quaestionem propositam. Et sic rursus est hac Diss.
c. 49. & 53. Sic ὑπὸ in compositis solet responsum
significare, ut in ὑπολαβῶν, aliisque, ut ap. Aesop.
Fab. 69. καὶ ἡ ὡς ὑπολαβῶσα, ubi in aliis tamen invenio
ὑποτυχούσα, occurrenti. quod ad nostrum tamen sco-
pum idem est. Sed Fab. 88. ὑπολαβῶν δὲ ὁ πῶτος, & ali-
bi. Sic suscipere pro respondere, Virg. VI. 723. F. F. R.
Ibid. Πρὸς ἑπὶ] Hic significat pro re nata, vel ad rem
adposita, quod quidem notum. Nam etsi carmine re-
spondere solitus sit, & locutio ὑπὸ πρὸς ἑπὶ, nihil
ad rem, quoque idem sit quod nihil ad rhythmum,
tamen πρὸς ἑπὶ γράφω significare carmine conscribere,
non video. F. F. R.

33. Κορυφῆς μεσσοῖς τὴν ῥίνα] Saepe utitur hac phra-
si, ut mort. Dial. VI. &c. M. du S.

ὃς ὅταν ἀπίστω ὅμοιον. ὁπινόησας γὰρ ποικίλας τ' σφραγίδων τὰς λύσεις, ἀνεγί-35νωσκέ τε τὰς ἐρωτήσεις ἐκάστας, καὶ τὰ δοκῆντα πρὸς αὐτὰς ἀπεκρίνατο, εἴτα κατελήσας αὐτὸς, καὶ σημειάμενος, ἀπεδίδο μὲν πολλὰ θαύματα τοῖς λαμβάνουσι. καὶ πολὺ ἢ παρ' αὐτοῖς τὸ, πόθεν γὰρ ἔτ-40ῆς ἀπὸ τοῦ, ἀ ἐγὼ πάντῃ ἀσφαλῶς σημειάμενος, αὐτῷ ἔδωκα ὑπὸ σφραγίδι δυσμιμήτοις, εἰ μὴ θεὸς τις ἀληθῶς ὁ πάντα γιγνώσκων ἦν;

Τίνες ἐν αἱ ὁπνίνοισι; ἴσως ἐρήση με. ἃ-45 καὶ τοῖνον, ὡς ἔχοις ἐλέγχειν τὰ τοιαῦτα. ἡ πρώτη μὲν ἐκείνη, ὃ φίλτατε Κέλσε· βελόνην πυρώσας, τὸ ὑπὸ τ' σφραγίδα μέ-
 ρου τῷ κηρὶ ἀφ' ἑκείνου, ἐξήρει, καὶ μὲν τ' ἀνάγνωσιν, τῇ βελόνῃ αὐτὸς ὀπλίσσας τ' σφραγίδα, τὸν τε κάτω ὑπὸ τῷ λίνῳ, καὶ τ' αὐτῷ τ' σφραγίδα ἔχοντα, ῥαδίως συνεκόλλα. ἕτερον δὲ τρόπον ὁ ἀφ' αὐτῆς λεγομένην κολλυρίην· σκευαστὸν δὲ τῷτό ὅστιν ἐκ πίττης ὁ Βρυττίας, καὶ ἀσφάλτου, καὶ λίθου τῷ ἀφανῆς τέριμνον, καὶ κηρῷ,

giofa, & undique incredibili similis. Ex-
 cogitatis enim diversis solvendi figilla gene-
 ribus, legit interrogationes singulas, &
 quae viderentur ad eas respondit, tum in-
 volutas iterum & obfignatas, reddidit mul-
 ta cum admiratione accipientibus: & fre-
 quens inter illos haec erat oratio, unde e-
 nim iste sciret, quae firmiter admodum obfi-
 gnata ipsi dedi sub sigillis imitatu difficillimis,
 nisi reuera Deus esset cognoscens omnia?

21. Quae sunt igitur, forte me interroga-
 bis, illa commenta? Audi ergo, ut habeas,
 qui convincas talia. Primum, Celse carissi-
 me, illud est: Acu ignita partem cerae,
 quae infra signum est, ubi liquefecit; si-
 gnum ipsum detrahit, lectoque libello,
 acus ope liquefactam iterum ceram, tum
 quae infra sub lino est, tum eam, quae si-
 gillum ipsum continet, facile conglutina-
 vit. Altera est ratio per illud, quod vo-
 scatur collyrium. Paratur hoc e pice Brut-
 tia, & asphalto, & speculari lapide trito,
 cera-

a Πάνυ] Sic P. & J. Ed. Πάνυ cett. b Βρυττίας] Ita ex Fl. dedi. Βρυττίας male ceterae.

54. Σκευαστὸν δὲ τοῦτο] Σύνθεσις τῷ λεγομένῳ Διακριδίου. V.

34. Πάνυ] P. & Ed. J.

47. Ἡ πρώτη μὲν ἐκείνη] Adscripserat Cl. La Croze: vid. nott. Zaccagnii in Disputat. Archelai p. 27. Sed non satis indicans ad quae verba haec pertineant, quod inquirere non possum, quia illo libro careo. Inqui-
 rant igitur, qui habent.

M. du S.

J. F. R.

55. Ἐκ πίττης Βρυττίας] Saltem debuerant editores facere Βρυττίας, ut in versione exhibuit quoque Eras-
 mus. Sed ex illa ipsa litera ταν duplicatione odoror dubium nullum esse posse, quin Lucianus scripserit Βρυττίας. Bruttia enim, non Berytia, pix celeberrima fuit apud veteres & ad varios usus, ut apparet ex locis collectis ab τῷ Πάνυ Bochario in Chanaan cap. xxxiii. Insulse ad oram libri sui retulit Cl. Sponius
 poix Beristienne.

J. G.

Ibid. Βρυττίας] Auctor exponens quid sit collyrium, σκευαστὸν δὲ τοῦτό ἐστιν, inquit, ἐκ πίττης Βρυττίας καὶ ἀσφαλτοῦ. Sagacissime vidit Cl. Gronovius pag. 1034. (Ed. Graev.) legendum ἐκ πίττης Βρυττίας plane enim
 ita editio Florentina.

J. J.

Βρυττίας] (Βρυττίας legendum cum Dioscor. vel

Βρυττίας v. Strab. Vorst.) Secuti sumus scripturam Ed. Fl. qua confirmatur emendatio Cl. Gronovii & alio-
 rum. In reliquis Βρυττίας legitur. V. Leop. IV. II. Plut. vit. 997. f. Goltz. in nummis M. Graeciae tab. 24. Βρυττίας. Et AG. VII. 414. & IV. M. du S.
 56. Λίθου τῷ ἀφανῆς] Suidae Φεγγίταις λίθοι. Hic lapis inter deperdita numerandus, si talis fuerit, qua-
 lis ab Aristoph. Scholiasta describitur in Nub. II. Sc. I. Sed hallucinatur ibi Scholiastes, & ex ipso Arist. la-
 tis patere videtur, crystallum fuisse, ita conformatum & expolitur, ut soli objectum materiam accenderet: quod nos hodie vitris nostris convexis curiositatis fere gratia praestamus. Suidae & Scholiastae in hoc loco hallucinationes non vacat nunc ulterius aperire. Fiet hoc commodius in editione Suidae, quam parat con-
 tubernalis meus vir eruditissimus Lud. Kusterus, quo-
 cum meas hac de re rationes communicavi. V. tamen quae de lapide Bononiensi habet in sua Chimia Leme-
 ry. Sed ad Lucianum redeo. Quid hic est λίθος ἀφανῆς? Crystallum ne an silex pellucidus, aut margari-
 ta? Ego nihil decerno: sed de eo iudicium sit penes vi-

ceraque & mastiche. Fictum ex his omnibus collyrium, & igni calefactum, in signum, saliva prius madefactum, imposuit, & typum expressit. Deinde collyrio ce-
riter siccato, solutas facile tabellas legit; tum cera imposita idem sigillum optime conveniens archetypo, tanquam gemma expressit. Tertiam aliam praeter has rationem audi. Calcem glutini, quo libros glutinant, injectam, & in massam cerae similem redactam, mollem adhuc sigillo imponebat: ablata deinde (nam siccatur statim, & cornu, quin ferro fit solidior) ad exprimendum utebatur. Sunt vero alia etiam multa ad hoc ipsum excogitata, quorum mentionem facere omnium nihil opus est, ne inepti videamur; praesertim cum tu in libris, quos contra magos scripsisti, pulcherrimis pariter atque utilissimis, quique prudentes reddere lectores possunt, satis multa proposueris, & multo his nostris plura.

22. Oracula ergo fundebat, & responsa

ἡ μασίχης ἐκ τῶν τέτων ἀπάντων ἀνα-
πλάσας τὸ κολλύριον, ἡ θερμῆνας πυρὶ,
σιάλῳ ἢ σφραγίδα προχρίσας, ἐπιτίθει,
ἡ ἀπέματτε τὸ τύπον. εἶτα αὐτίκα ξη-
ρῶ ἐκείνη γενομένη, λύσας ῥαδίως, ἡ ἀνα-
γνῆς, ὅπτις ἢ κηρὸν, ἀνετύπη, ὡς ὅτε
ἐκ λίθου ἢ αὐτῇ σφραγίδα εὖ μάλα τῷ
δεχέμεν ἔοικεν. τρίτον ἄλλο πρὸς τέ-
τοις ἄκυσον ἢ τιτάνη γὰρ ἐς κόλλαν ἐμβα-
λὼν, ἢ κολλῶσι τὰ βιβλία, καὶ κηρὸν ἐκ
τέτων ποιήσας, ἐτι ὑγρὸν ὄντα ἐπιτίθει τῇ
σφραγίδι, ἡ ἀφελὼν (αὐτίκα δὲ ξηρὸν γί-
γνεται, καὶ κέρατ' ὅτι, μᾶλλον δὲ σιδήρε
ὑπεραιώτερον) ἢ τῷ δὴ ἐχρήτο πρὸς τὸ
τύπον. ἐστὶ δὲ ἡ ἄλλα πολλὰ πρὸς τὸ
ὑπεννοούμενα, ὡς ὅσα ἀναγκαῖον μεμνησθῆναι
ἀπάντων, ὡς μὴ ἀπειρόκαλοι εἶναι δοκοίη-
μεν, ἡ μάλιστα σὺ, ἐν οἷς καὶ μάγων συν-
εγράψας, καλλίστοις τε ἅμα, καὶ ὠφελι-
μωτάτοις συγγραμμάσι, ἡ δυναμύοις σω-
φρονίειν τὴν ἐντυγχάνουσαν, ἡ ἀνὰ ὅλα
θεμῶν, ἡ πολλῶν τέτων πλείονα.

ἢ Ἐχρη ἔν, καὶ ἐθέσπιζε, πολλῇ τῇ
συνέ-

c. Ἀπίματτε] Ἀπειμάττειο marg. A1W. d. Τιτάνη] Ita Edd. constanter habere notat M. du S. e. Τούτῳ] Τούτο male Ex. Fl. Nihil vulgatam mutat P. f. Ἐχρη] Sic P. Ἐχρη Edd. priores.

viros illos strenuos, qui naturae arcanis impigre scrutandis operam optime collocant. V. Loop. (de lapide speculari videndus *Aegineta*.) M. du S.

Λίθον τῷ ἀφελῶν] Apud *Aristophanem* vitrum vel crystallum intelligi, alia occasione diximus, & ex ipso inspecto satis patebit unicuique; nam additur ἢ ἀφελὼν λέγει; at quis lapis hic intelligatur, parum refert; nam quovis lapide possis ad id uti, modo satis duro, & in pulverem tenuissimum redacto, ut calefactus non dehiscat. In simulandis enim antiquis nummis, vel signo faciendo ex vitro, hodie terra Veneta utuntur, *Venetiaanschen* tripel vocata, cui figura imprimitur, ac vitrum igni liquefactum infunditur. J. F. R.

65. Τιτάνη] Attice hoc dictum. M. du S.

74. Κατὰ Μάγων] Celsi libri contra magos. F. G.

Κατὰ Μάγων] Perit hoc praestantissimum Celsi opus, quo praestigatorum arcana patebant. Meminit hujus & *Origines* c. Cels. p. 53. Cujus verba ad initium hujus libri exhibuimus. meminit in praetatione etiam *Diog. Laërt.* librorum de magia & magis ab A-

ristotele & *Hermippo* scriptorum. *Suidas* etiam *Antistheni* librum cui ΜΑΓΙΚΟΝ titulus, tribuit; sed de hoc Celsi opere tacent. M. du S.

Κατὰ Μάγων] *Gujeti* observatio tangit pristinam versionem, quae de magorum artibus habebat; quod versio Cl. *Gesneri* jam sponte correxit. J. F. R.

79. Ἐχρη ἔν, καὶ ἐθέσπιζε, πολλῇ τῇ συνέσει] *Verunt*: Reddebat igitur oracula ὅτι vaticinabatur, non mediocriter ad eam rem utens ingenio, atque negotium reddens probabilius. Ultima verba non respondent Graecis, in quibus pro τὸ εἰκός Ms. τὸ εἰκαστικόν, sagacitatem verosimilia dicendi jungens solertiae ingenii. Εἰκαστικαὶ τέχναι Platoni in *Sophista* sunt artes quae imitantur verum, & magna verisimilitudine exprimunt. erat ingenio praeditus sagaci Alexander in divina & deprehendenda verisimilitudine, quae facultas aliis ingenii dotibus accesserat, apta in primis ad minimum illum decenter agendum. J. G. G.

Ἐχρη] P. In reliquis ἔχρη.

M. du S.

& hereditarium successiones in futurum semper rejiciebat, adjiciens, *sicut omnia, si voluero ego, sique Alexander Propheta meus rogaverit, & vota pro vobis fecerit.*

23. Constituta autem erat etiam merces unicuique responso, drachma cum duobus obolis. Ne parvum putes, amice, aut minutum fuisse hunc reditum; ad septuaginta vel octuaginta millia quotannis congestit, dena vel quindena responsa hominibus prae inexplebili cupiditate sibi reddi petentibus. Quae autem acceperat, iis non solus usus est, neque in thesauros reposuit: sed cum

Ἀλεξάνδρῳ εἰσαυθὺς αἰεὶ ἀπεβάλλετο, προστιθεὶς ὅτι ἔστι πάντα, ὁπόταν ἐβέλῃσιν ἐγὼ, 52 ἢ Ἀλέξανδρον ὁ προφῆτης μὲς δεῖνθῃ, καὶ εὐξήνῃ ὑπὲρ ὑμῶν.

Ἐτέτακτο δὲ καὶ μισθὸς ἐφ' ἐκάστῳ χρησμῷ, δραχμὴ καὶ δύο ὀβολοί. μὴ μικρὸν δὲ οἰσθῆς, ὦ ἑταῖρε, μηδ' ὀλίγον γεγενῆσθαι τὸ πόρον τούτων, ἀλλ' εἰς ἑπτὰ ἢ ὀκτὼ μυριάδας ἐκάστῳ ἔτιος ἡθροίζεν, ἀνὰ δέκα καὶ πεντεκαίδεκα χρησμοὺς τῷ ἀνθρώπῳ καὶ ὑπὸ ἀπληστίας ἀναδιδόντων. 53 φλαμβάνων δὲ, ὅσῃ αὐτὸς ἐχρήτο μόνος, εἰς πλεῖστον ἀπεθησαύριζεν, ἀλλὰ πολλὰ

Δι' illud δὲ inserui ex marg. A1. Decrat enim in Edd. f. Oib[us] Sic restituit Solan. ex L. Eandem correctionem habet & margo A1W. Itaque firmatur conjectura Jansii & Vorstii; Oib[us] enim Edd. antea male. g. E[is] ἑπτά] ἢ ἑπτά f. E[is] recte ceterae. h. ἢ ὀκτώ] Ita repolui ex marg. A1W. pro vulgato Editionum καὶ ὀκτώ. i. Ἀνὰ] Ἀνὰ L. Nil mutant Edd. vett. k. ὑπὸ] Ἀπὸ f. sola.

tio, quae summa rei erat, antecellere sese voluit homo calidissimus. Drachmam ergo duobus Amphiboli obolis addidit, additamentum ipsa priore summa majus.

M. du S. Ibid. Δ' ὀβολοί.] Vid. supra c. 19. δύο ὀβολοὺς plurali numero dicit; sed ut posteriores Graeci duali rarius usi sunt. ita antiquiores plurali quoque interdum cum duali promiscue sunt usi. Sic noster Soman. §. 6. Δύο γ' ὑαίκες λαδοῦμαι ταῦν χερσῶν. Ubi post δύο pluralem habet, ut milles aibi, manus vero in duali collocat, quod quidem usitatum in membris quae natura bina sunt, ut oculi, aures, manus, pedes, nec tamen perpetuum: mox enim ibid. rursum ait τὰ δὲ οὐκ ἄμφω, at contra paullo supra, δύο ὀφθαλμοὺς. Sic Homer. dualem & pluralem conjungit admodum frequenter, ut Il. I. 197. Χαίρετον ἢ φίλοι ἀνδρες ἰκάνετον &c. Exempla ex Luciano antiquioribus similia plena manu congestit Frater optimus G. O. Reitzius, in Belg. Graeciff. p. 50—52. Addo, quod rarius, si verum est, dualem pro plurali in Homer. Il. I. vers. 182. ab Scholiaste notatum in Edit. Hervag. p. 161. ἔνιοι αἰτ, δὲ λόγουσι συμπροσδιδόμενοι ἐ Φαίηκας καὶ εἰδὲ αἰῶνι τεκμήριον τὸ ὄρατ' τῷ Πεισῆϊ ἀνθρώπῳ. πολλὰ δὲ ἐπὶ πλεονάζον αὐτὸν τετράχθαι. ὥς. ἐπὶ τῷ μὴ νύτοι ἢ χρεῖσμι πῶς ὅσοι θεοὶ εἴσ' ἐν δόλῳ πῶς ὅσοντες, καὶ ὥς ἐπὶ, τῷ κοῦρῳ κρήνῃς δύο ἐ πεισῆϊα. Verum eosdem illos graviter errare, qui hoc ἰόντ' quod est ex Il. A. 567. pro duali accipiunt, cum sit pro dativo ἰόντι positum, recte pluribus demonstrat Clar. S. Clarke ad eum versum. Interim in altero exemplo non dixerim plane falsam esse Scholiastae observationem, de qua Clarkius tacet; et si rursus ei assentior versum illum Il. I. 182. Τῷ δὲ βᾶτῳ ad Ajaxem & Ulyssem solos referenti cum Schol. Victorian. Nam exemplum illud Scholiastae

quod ex Odyss. O. 48. est petatum, ubi Κοῦρῳ δὲ κρήνῃς δύο ἐ πεισῆϊα βίβλω. Juveneres vero electi duo ἐπὶ quinquaginta ibant, manifestum dualem nominis & verbi habet, numero 52. virorum adjunctum: ita tamen adjunctum, ut divelli, & ad numerum duo sine πεισῆϊα spectatum, trahi queat: quasi bimerabris esset oratio, illi duo ibant, & quinquaginta, intellecto altero plurali, ibant. Veluti Latinis non infrequens, illi milia, tu nihil dicebas, ubi pluralis dicebas omittitur; et si discretio ibi major, tamen ad illustrationem facit. Nec enim ita indifferenter dual. & plur. permutari posse arbitror, ut perinde sit; nam omnis quidem dualis est pluralis, at non inverse. Si cui autem certius constet, dualem nihil aliud esse quam antiquam dialectum Atticam, seu variantem pluralis numeri terminationem, ut frater modo laudatus cum aliis existimat; velim apertiora testimonia producantur; nam & illud Homeri Il. A. 452. — Χειμαῖροι ποταμοὶ, κατ' ὅρισφιν ῥέοντες — συμβαλλόντων de duobus fluviis recte intelligitur.

J. F. R. 99. Oib[us] Oib[us]. F. G. Oib[us] Quaesitum, quem Alexander Impostor reddendis oraculis fecit, exponens Noster, ait, Ἐτέτακτο δὲ ἐ μισθὸς ἐφ' ἐκάστῳ χρησμῷ, δραχμὴ καὶ δύο ὀβολοί. μὴ μικρὸν οἰσθῆς ὦ ἑταῖρε, μηδ' ὀλίγον γεγενῆσθαι τὸ πόρον τούτων. Constitutum autem erat & pretium pro unoquoque oraculo, drachma cum duobus obolis. Ne parvum istud censens, mi sodalis, pretium, neque quaevis hunc fuisse exiguum, &c. quem alium haec verba sensum patiantur, non video. Emendandum itaque oib[us].

J. J. Oib[us] L. In reliquis prave oib[us]. M. du S. 3. Ἀνὰ] L. Ἀνὰ, quod ut non spernendum, ita minus elegans existimo. M. du S. 28. Ἀνὰ

λὺς ἤδη ὅτε αὐτὸν ἔχων συνεργὸς, καὶ ὑπηρέτας, καὶ πωλητάς, καὶ χρησιμοποιοῦς, καὶ χρησιμοφύλακας, καὶ ὑπογραφείας, καὶ ὁπισθοφραγίτας, καὶ ἐξηγητάς, ἅπασιν ἐνε-
μεν ἐκάστῳ τὸ κατ' ἀξίαν.

Ἦδη δὲ τινες καὶ ὅτι τὴν ἀλλοδαπὴν ἐξεπέμπε, Φήμας ἐμποιοῦσιν τοῖς ἔθνεσιν ὑπὲρ τῶν μαντείων, καὶ διγνησομένων, ὡς προεῖποι, καὶ ἀνεύροι δραπέτας, καὶ κλέπτας, καὶ ληστὰς ἐξελέγχοι, καὶ θησαυροὺς ἀνорύζουσι, καὶ νοσούντας ἰάσασθαι, ἐνίοις δὲ καὶ ἤδη σποδανόντας ἀναστήσει. δρόμον ἔν καὶ ὠθισμὸς ἀπαυλαχόθεν ἐγγίγναι, καὶ θυοίαι, καὶ ἀναθημαῖα, καὶ διπλάσια τῷ προφύτῳ, καὶ μαθητῇ τῷ θεῷ. καὶ γὰρ αὐτὸ καὶ ἔτι ἐξέπαισεν ὁ χρησμὸς,

Τιέμεναι κέλομαι τὴν ἐμὴν θεράποντα προφήτῳ.

Οὐ γὰρ μοι κλεάνων μέλει ἄγαν, ἀλλ' ὡς προφύτῳ.

Ἐπεὶ δὲ ἤδη πολλοὶ τῶν ἔχόντων, ὡς ὅτε καὶ ἐκ μέθης βαθείας ἠναφύοντες, συνίστατο ἐπ' αὐτὸν, καὶ μάλοισι ὅσοι Ἐπικέρου ἑταῖροι ἦσαν, καὶ ἐν ταῖς πόλεσιν ἐπεφάραστο ἡμέμα ἢ πᾶσα μαχαναία, καὶ συσκευὴ τῶν δράματων, ἐκφέρει φοβήσῃ τι ἐπ' αὐτὸς, λέγων, ἀθέων ἐμπεπληῶς καὶ Χριστιανῶν τὴν Πόντον, οἱ ὅτε αὐτῷ πολυῶσι τὰ κά-

multos jam circa se haberet ministros, & operarios, & exploratores, & scriptores oraculorum pariter ac custodes, & exceptores, & obsignatores, & conjectores, illis omnibus suam cuique partem pro dignitate tribuit.

24. Jam vero in peregrinas etiam regiones quosdam emiserat, qui famam apud gentes excitarent de oraculo, ac narrarent, ut praedicat, & inveniat fugitivos, ac fures & latrones convincat, & effodiendos thesauros praebeat, sanetque aegrotos, ut aliquot jam mortuos resuscitaverit. Concursus igitur & urgentium se undique turba orta est: Hinc sacrificia, & donaria, & duplex Prophetae discipuloque Dei merces. Nam haec etiam fors exierat:

Vasem ornare meum jubeo vos atque ministrum:

Divitias nec enim curro, sed curro Prophetam.

25. Cum multi jam prudentes viri, quasi ex profunda se ebrietate recipientes, contra ipsum consisterent, in primis quotquot Epicuri sodales essent, & in urbibus deprehensae paullatim essent omnes illius praestigiae, ac totus fabulae apparatus, terriculentum quoddam contra illos expedit, dicens Atheis plenum esse & Christianis Pontum, qui audeant pessima de se maledicta spar-

^a Περὶ αὐτὸν] Sic cum *γ*. etiam habere *Fl.* notat *M. du S.* Sed habent & aliae, ut *H. Ald.* &c. Et *πρὸς* rectum est, licet *ὡς* forte quacunque; vel potius αὐτὸν maluerit, quod non improbavi. ^b Ἀναφύοντες] Ἀναφύοντες corrigit *Solanus*, vid. nott.

28. Ἀναφύοντες] Servari poterat vulgata ἀναφύοντες. *V. Suid.* in ἀνίφορος; sed si codicum copia suppeteret, non dubito, quin ἀναφύοντες scriptura sit in optimis; ut *Ερμ.* c. 7. *Ερμ.* c. 84. qui posterior locus huic per omnia similis. Adde *Ορχ.* c. 84. *M. du S.*

Ἀναφύοντες] Nihil hic sine Codicum auctoritate muto; etsi ἀναφύοντες aptissimum foret, quod *Solanus* in textum recipere cogitavit, sine auctoritate. Nam praeter *Suid.* etiam me monet locus *Long. Pass.* III. p. 124. Εἴτα ἀνύχων ἰδιόρρι. Dein se colligens autum recipiebat. Recte enim & ebrii ad se redire dicuntur postquam crapulam edormiere; & iidem dicuntur absentes, ut est in proverbio: *absentem laedit,*

qui cum ebrio litigat. Ideoque vulgatam studiose potius conservandam quam corrigendam arbitror, eamque pluribus testimoniis firmarem, si per festinantes operas liceret. *J. F. R.*

33. Χριστιανῶν] Notandus probe hic locus, non ideo tantum quod crevisse jam numerum Christianorum in his oris hinc patet; sed ideo potissimum, ut ex ore ipso adversariorum pateat, dedisse operam Christianos gnaviter, ne sibi aliisve imponi per praestigiatos paterentur, quod ideo observandum imprimis est, quia faciles alioquin & simplices homines plerumque & erant & habebantur. *M. du S.*

39. Μολυβδίνης] In omnibus legitur μολυβδίνης, quod

spargere, quos lapidibus iussit abigi, si propitium habere vellent Deum. De Epicuro tale reddidit oraculum. Interrogante quodam, *Quid agat apud inferos Epicurus?* Plumbeis, inquit, pedicis vinctus desidet in coeno. Deinde miraris, si ad magnam gloriam elatum est oraculum, cum videas interrogationes accedentium prudentes adeo atque eruditae? Universum implacabile ipsi & infinitum bellum erat contra Epicurum. nec profecto injuria. Contra quem enim justius pugnaret homo praestigiator, & portentosarum fraudum amans, veritatis autem inimicissimus, quam contra Epicurum, hominem, qui naturam rerum perspexisset, solusque verum in illis vidisset? Nam Platonici, Stoici, Pythagorei amici, profunda cum illis pax. Sed Epicurus ille molliori nescius; sic enim ipsum appellabat, inimicissimus, qui iuste omnia ista pro risu & ludibrio sibi haberet. Propter ea etiam Amastrin oderat maxime urbium Ponticarum, quod sciebat, Lepidum, & alios illi similes plures, in ea urbe esse: nec unquam Amastrino cuiquam oraculum reddidit. Cum vero ausus etiam esset fratri Senatorii viri respondere, ridicule discessit, cum nec ipse posset responsum fingere cal-

35 κίττα βλασφημεῖν, ὅς ἐκέλευε λίθοις ἐλαύνειν, εἴγε ἐβέλυσεν ἴλεω ἔχειν τὸ θεόν. 36 δὲ Ἐπικύρῳ, καὶ τοιούτων τινα χρησμὸν ἀπεφθέγγετο. ἐρομένη γὰρ τινὶ τί πρᾶτται ἐν αὐτῷ ὁ Ἐπικύρῳ; 37 μολυβδοδαίνας, ἔφη, 38 ὄχων πένδας, ἐν βορβόρῳ κάθηται. εἴτα θαυμάζεις εἰ ὅτι μέγα ἦρθη τὸ χρηστήριον, ὁρῶν τὰς ἐρωτήσεις τῶν προσιόντων συνετάς, καὶ πεπαιδευμένας; ὅλως δὲ, ἀσποῦδῳ καὶ ἀκήρυκτῳ αὐτῷ ὁ πόλεμος πρὸς Ἐπικύρῳ ἦν, μάλα εἰκότως. τίτι γὰρ ἄλλω διακρίοντερον προσεπολέμει γόης ἀνθρώπων, καὶ τερατεία φίλοι, ἀληθεία δὲ ἔχθη; 39 Ἐπικύρῳ, ἀνδρὶ τῷ φύσει τῶν πραγμάτων καθεωρακῶτι, καὶ μόνῳ τῷ ἐν αὐτοῖς ἀλήθειαν 40 οἰδοῦντι; οἱ μὲν γὰρ ἀμφὶ τὸ Πλάτωνα, καὶ Χρύσιππον, καὶ Πυθαγόραν φίλοι, καὶ εἰρήνη βαθεῖα πρὸς ἐκείνους ἦν. ὁ δὲ ἀτεγκτῳ Ἐπικύρῳ (ἐτῶ γὰρ αὐτὸν ὠνόμαζεν) ἔχθη, 41 δικαίως πάντα ταῦτα ἐν γέλῳ καὶ 42 σπασιδῶ τιθέμεν. διὸ καὶ τῷ Ἀμαστριν ἐμίσθη 43 μάλιστα τῷ Πονηκῶν πόλει, ὅτι ἡπίστατος, τῶν περὶ Λέπιδον καὶ ἄλλων ὁμοίων αὐτοῖς, πολλὰς ἐνόοντας ἐν τῇ πόλει· ἐδὲ ἐχρησμάθησε πώποτε Ἀμαστριανῶ ἀνδρὶ. ὁπότε δὲ 44 οὐκ ἐτόλμησεν ἀδελφῶ συγκληρικῶν χρησμάτων 45 δῆσαι, 46 καλαγελάτως ἀπήλλαξεν, ἐκ 47 εὐρῶν ἐτ' αὐτὸς πλάσασθαι χρησμὸν δεξιόν, 48 ἔτε

c Μολυβδοδαίνας] Μολυβδίνης vult M. du S. & marg. A. W. Μολυβδοδαίνας Edd. Parisina etiam majore littera, quasi nomen proprium esset. d Καλαγελάτως] Καλαγέλας P. Nil mut. Edd. veti.

52. "Ατεγκτῳ] "Ο μήτε δύκρυσι μήτε ἰδρῶσι ἀβρόχας (ἴσως διάβροχῳ) G.

quod ferri cum non possit; mutandum censuimus.

M. du S. Μολυβδοδαίνας] Ut hic μολυβδοδαίνας, ita etiam infra in Lexiph. c. 5. eod. modo Edd. habent. Μολυβδίνης legendum notarat Solanus, sine auctoritate; utitur quippe Hom. II. Q. 80. Ἡ δὲ, μολυβδοδαίη ἐκλήϊς ἐς βοῦς ἐν ὄρεσσιν. Quod Scholiast. interpretatur μολυβδίνης, ὁμοίᾳ. At substantivum ponitur apud Homerum. Revera tamen adjectivum esse, patet ex aliis significationibus, ut cum pro plumbeis vasis sive ollis usurpatur, quod ex Athen. docet Stephanus. Et an non adjectivum usurpat noster infra, l. c? Quidquid sit, etiam μολυβδίνης. Tom. II.

λυβδίνης hic usitatus esset, ego nihil mutare ausim.

J. F. R. 49. Καὶ μόνῳ τῷ ἐν αὐτοῖς ἀλήθειαν αἰδοῦντι] Petronius: Ipse pater veri, doctus Epicurus in hortis. Plura testimonia congesti ad Laertii Epicurum. A. E. M.

52. "Ατεγκτῳ] Sic rursus infra utitur Dial. Meretr. XII. M. du S.

57. Τοὺς περὶ Λέπιδον] Non debuit verti eos, qui cum Lepido erant, sed ut mutavimus, Lepidum ipsum. Nota est Phrasis. Sed quis ille Lepidus? Romanusne magistratus, an Philosophus; aut privatus sed doctus tamen? De eodem c. 43. M. du S.

Gg

67. Μάλ-

ἔτε τ' ποιῆσαι πρὸς χαρὸν αὐτῷ δυνήσμε-
νον. μεμφομένῳ ᾧ αὐτῷ τομάχῃ ὀδύνην,
προσάξει βεβλόμενῳ ὕειον πόδα μὲν μα-
λάχῃς ἐσκευασμένον ἐάδιεν, ἔτως ἔφη,

Μάλθακα χοιρείων ἱερῇ κυμίνευσι σιπύδῳ.

Πολλάκις ^a μ, ὡς προείπον, ἔδειξε τ'
δράκοντα τοῖς θεομοῖσι, ἐχ' ὅλον, ἀλλὰ τ'
ἐρὰν μάλιστα· καὶ τὸ ἄλλο σῶμα προβε-
βληκὸς, τὴν κεφαλὴν δὲ ὑπὸ ^b κόλπῳ
ἀθέλων φυλάττων. ἐβλήσας δὲ καὶ μειζόνως
ἐκπλήξαι τὸ πλῆθος, ὑπέαχέοι καὶ λαλῶν-
τα παρέξεν τ' θεὸν αὐτὸν, ἀνευ ὑποφῆ-
της χρησιμωδῶντα. εἶτα ὁ χαλεπῶς γε-
γάνων δειτηρίας συνάψας, καὶ ἀφ' ἧς κεφα-
λῆς ἐκείνης τ' μεμηχανημένης πρὸς ὁμοίω-
τα διείρας, ἄλλῃ τινὸς ἔξωθεν ἐμβοῶντος,
ἀπεκρίνετο πρὸς τὰς ἐρωτήσεις τ' Φωῆς ἀφ'

lidum, nec inveniret, qui in tempore illud
facere sibi posset. Querenti enim illi ven-
triculi dolores, cum comedendum impera-
re vellet suillum pedem, cum malva para-
tum, sic dixit,

Malvaca porcinae sacrato vase cumina.

26. Saepe quidem, ut dixi antea, ostendit draconem rogantibus, non totum, sed caudam maxime & reliquum corpus protendens, caput autem in sinu, ubi videri non posset, occultans. Cum vero magis percellere multitudinem vellet, promissit se loquentem etiam Deum illis praestiturum, oracula reddentem sine vatis excipientis ministerio. Commissis deinde non difficulter gruum arteriis, & per caput illud, ad similitudinem humani fabricatum, transmis-
sis, alio quodam extra inclamante, ad interrogata respondit, voce per lintheum illum

^a Μῶ] Μῶν ἔν marg. A1W. ^b Κόλπου] Κόλπον marg. A1W. ^c Χρησιμωδῶντα] Nihil hic, neque bis cap. praeced. in hoc verbo variare Edd. vett. notarat M. du S.

67. Μάλθακα] Γραμματῶν μάλθαι τὴν μαλάχην καλεῖται. G.

78. Διέραις] Διέρω, ἐπιβάλλω. G.

67. Μάλθακα] A malva Latino μάλθα, μαλθακίς, μάλθαξ.

Μάλθακα] Ne quis temere damnet versiculum Latinum, quem licet absurdum, sic fati putamus ob id ipsum respondere Graeco, qui nempe ab ipso auctore ut ridiculus & nullius sensus proponitur. Μάλθαξ forte est ex Latino, Malvacens canis, ut pes betaceus &c. Σοφία intellige κρία, ut σκυλάκεια & id genus alia: κυρινεύειν fictum verbum, cui respondet cuminare h. e. cumino adīpergere vel condire: σιπύδων fictum puto ex σιπύη, quae arcam aut vas quoddamque farinae adservendae notat apud Aristophanem. Licuit oraculo in κυρινεύει alteram corripere; nec nobis vitio vertetur ipsius malvaca media correpta retinere. Sequuntur, & jam adfuere, plura id genus oracula, in quibus, si fidem interpretis praestare debemus, non, quid recta ratio postulet, vel poetis, videndum est, sed quid Graecis respondeat. Itaque posuimus interdum versiculos multum deteriores his, quos dederat Erasmus, sed melius nos hac quidem parte functos officio putamus.

Μάλθακα] Menagii notam plane iisdem verbis in F. Guesii Mll. invenio.

72. Μειζόνως] Confer supra c. 8. f.

75. Γερανῶν] Simili artificio calidus Anglus, quem ipsi vidimus, Thomas Isonus, caput ligneum loquax concinnarat, quod, ut ipse narrabat, tota Caroli II.

aula, & Rex ipse viso obstupuit. Immurmurabat spectatores aliquis ori istius capitis hianti verba, quae in buccam venerant, quacumque libitum erat lingua; quo facto mox responsum, eadem lingua & ad rem accommodatissimum ex ligneo capite reddebatur. Percrebuerat jam, per totam urbem monstri fama. Frequentes ad tantae rei miraculum, data pecunia quisque, advolant. Nec dubium quin brevi de rebus arcanis futurisque tam doctum caput consulendum fuerit (quidni enim ligneum loquax & futura & arcana pandere valeat?). Cum subito adolescens ex nobilium famulatio, qui tum spectabant, in proxime adjacent cubiculum irrepens hominem ostubo admaoventem, & clamantem conspexit; neque ullis muneribus & promissis deterri potest, quin tantum arcanum divulgaret. Innotuit itaque fraus, & paruit sacerdotem pontificium, multarum linguarum hominem capiti oracula, auditis per tubum e conclavi proximo quaestionibus, dictasse, & revera inspirasse. Rem totam Isonus ipse ante aliquot annos viro nobili, me audiente, narrabat.

76. Ἀρτηρίας] Intellige asperas arterias, i. e. guttura, fistulas cartilagineas respirationi inservientes. Sic enim usitata vox Medicis. Vid. Fœf. Oecon. Hippocr. voc. Ἀρτηρία.

78. Διέραις] Conf. infra Toxar. c. 33. ^a Μ. du S. 84. Ὁ γοῦν Σόλωνα ἔδωκεν ὑπὸ τ' ἐς Ἀρσίνου εἰσόδου]

lam Aesculapium accidente. Vocabantur oracula ista vocalia, nec reddebantur omnibus, neque pro lubitu, sed vestitis magnifice, & locupletibus, & magna munera offerentibus.

27. Itaque illud Severiano datum, de suo in Armeniam introitu, e vocalium numero ipsum quoque fuit. Adhortans illum ad impressionem faciendam, sic dixerat:

Parthosque Armeniosque hasta domiture fuerenti,

Urbem ad Romanam Tiberisque fluenta redibis,

Permixta radiis lauro tua tempora vincens.

Deinde cum persuadere sibi passus stolidus ille Gallus, irruptionem fecisset, sed male

οὐδὲν ὀνομάζοντες Ἀσκληπιῶν προσπιπτόσης. ἐκαλῶντο δὲ οἱ χρησμοὶ ἔτσι αὐτόφωνοι, καὶ ἐπ' αὐτοῖς ἐδίδοντο, ἐπὶ ἀνέδην, ἀλλὰ τοῖς ὑπαρξέουσιν, καὶ πλεονασμοῖς, καὶ μεγαλοδωροῖς.

Ὁ γὰρ Σευηριανῶν δοθεὶς ὑπὲρ τῆς Ἀρμενίας εἰσόδου, τῆς αὐτοφώνου καὶ αὐτὸς ἦν. προτρέπων γὰρ αὐτὸν ὅτι τῇ εἰσόδῳ, ἔτιως ἔφη

Πάρθους Ἀρμενίους τε δοῦναι ὑπὸ δαμάσας,

Νοσῆσεις Ῥώμην, καὶ Θύμвриδος ἀγλαὸν ὕδωρ,

Στέμμα φέρων κροτάφοισι μεμιγμένον ἀκτίνεσσιν.

Εἴτ' ἐπειδὴ πεισθεὶς ὁ ἡλίθιος ἐκείνος Κελσιῶν, εἰσέβαλε, καὶ ἀπῆλλαξεν, αὐτῇ

d Σευηριανῶν] Sic jam Edd. f. Ald. H. P. S. &c. Cum ante in Quom. Hist. c. 21. Σεβριανῶν vel Σεβριανῶν haberent.

Num de Severiano intelligendum illo, qui ab Hadriano nonagenarius cæsus fuit, de quo Dio in Hadriano? non puto. Nam sub Trajano floruit, ante ejus impostoris tempora, & hic paulo post Gallus, καλῶς dicitur, & mortuus est, ut videtur, in ea expeditione, ut videtur innuere paucis lineis inferius; ἐπειδὴ πεισθεὶς ὁ ἡλίθιος ἐκείνος Κελσιῶν εἰσέβαλε, καὶ ἀπῆλλαξεν αὐτῇ ἐρατῶς ὑπὸ τῷ Ὀβριανῶν καλῶς καπνῶν. Nam hæc voces, ἀπῆλλαξεν, καλῶς καπνῶν, non mihi videntur aliter posse intelligi, quam de ejus clade & morte; hanc autem expeditionem nullus, quod sciam, antiquorum memoravit, nisi forte aliquid musitavit de ea Capitolinus in Vero, & Dio in Marco, qui, ut puto, de eo negotio pluribus tractaverat, quæ suppressit Xiphilinus, & de hac expeditione intelligenda sunt hæc Capitolini verba de Vero Imperatore; nam cum interfecto legato, cæsis legionibus, Syriis defectionem cogitantibus oriens vastaretur, ille in Apulia venabatur, & apud Corinthum & Athenas inter symphonias & cantica navigabat — duces autem confecerunt Parthicum bellum Statius Priscus & Avidius Cassus & Martius Verus [per] quadriennium. Ita ut Babylonem & Mediam pervenirent, & Armeniam vindicarent. Tempus concordat, & Armenia vindicata, eam fuisse Romanis ablatam antea innuit. Ex hoc igitur Luciani loco illustratur Capitolinus, & nomen legati adjiciendum, qui fuit Severianus Celsus, & nomen ducis Persarum Othryades, quod tamen Græcum sonat: & non dubito aliter apud Persas expressum fuisse; sed mos fuit Græcorum omnia barbara nomina ad suum sonum accommodare.

Ἄ. P. 2. G. Ὁ γὰρ Σευηριανῶν δοθεὶς ὑπὸ τῆς Ἀρμενίας εἰσόδου]

Hæc melius illustrantur ex tractatu, quomodo scribenda sit historia, ubi memorantur Severianus & Priscus.

Ibid. Σευηριανῶν] Aliter scribitur hoc nomen in Συγρ. c. 21. &c. Sed variationis ratio doctis satis nota. quia scilicet v. consonantem litteram ignorant Graeci, sæpe per Y. exprimunt. Sæpius per B; eandem non raro etiam per diphthongum eu. Eundem autem virum esse, cujus nomen tam varie scribitur, res ipsa clamat. Vide tamen, quæ hac de re vir eruditissimus Palmerius assert. Sed in ea nota nolim a tanto viro maculam inustam Xiphilino, quasi quæ apud Dionem legerat, data opera suppressisset; sic enim ipse sui vindex Xiphilinus in Antonino Pio, ἐν ἀρχαῖς δὲ ἐν τῷ Ῥωμαίων ἀρχαῖς Μάρκου Βιρού τὰ πρῶτα τῆς ἱστορίας ὅσα περὶ τῶν Λαοίων τῶν Κορυμνίδου υἱῶν, ὅι οὐ Μάρκου γὰρ ὁνομαζομένου, ἱππεῖς ἔχοντες, καὶ ὅσα ἕως εἰς τὴν κατὰ Οὐλογομένην πόλεμον ὑπὸ τῷ πονηρῷ πεμφθεὶς ἴδρασ. Quem locum eo libentius hic descriptum volumus, ne locordiae nostrae imputetur, si in multis, quæ Luciani tempora spectant, & res in iis gestas, obscuri aliquid inveniat. Nostrum enim divinare non est, ubi silent historiae. Observandum autem hinc imprimis est, initio jam imperii M. Aurelii clarum fuisse Alexandrum, cujus oraculum tanta de re confuleretur. Paulo post tamen innuere videtur, nondum tunc Romae inclaruisse oraculum c. 30.

93. Ἀκτίνεσσιν] Consulendū hac de re curiosi nostræ ætatis nummorum scrutatores. Nec audiendi tamen qui asserunt divinitatis signum esse coronam radiatam. Id enim non ubique saltem obtinuisse, vel hic locus

στρατιά ὑπὸ τῆς Ὀθρυάδου καίλακοπέις,
τῆτον μὲν τὴν χρησμὸν ἐξαίρει ἐκ τῆς ὑπομνη-
μάτων, ἐντιθῆσι δ' ἄλλον ἀντ' αὐτῆς.

Μὴ σὺν' ἐπ' Ἀρμενίους ἐλάαν στρατὸν, ὃ
ᾧ ἄμεινον,

Μὴ σοι θηλυχίτης τις ἀνὴρ τόξῳ ἀπο-
λυγρὸν

Πότμον ὅτι προίεις, παύσῃ βιότοιο φάος τε.

Καὶ γὰρ αὐτὸς καὶ τῆτο σοφώτατον ἐπενόησε,
τὴς μελαχρονίους χρησμούς ὅτι θεραπεΐα τῆς
κακῶς προέθετοπισμῶν, καὶ ὑποτέλειυγμέ-
νων. πολλάκις γὰρ τοῖς μὲν νοσήσι, πρὸς δὲ τε-
λευτῆς, ὑγίαιαν ἐπηγγέλλετο, ὑποθανόντων
δὲ, χρησμὸς ἄλλος ἔτοιμος ἦν παλινωδῶν,

Μηκέτι διζήσῃ νόσοιο λυγρῆς ἐπαρωγάν

Πότμον γὰρ προφανῆς, ὃδ' ἐκφυγέειν
δυνατὸν σοι.

Εἰδὼς δὲ τὴς ἐν Κλάρῳ, καὶ Διδύμοις, καὶ

Μαλλῶ, καὶ αὐτὴς εὐδοκίμουντας ὅτι τῇ
ὁμοίᾳ μαλίκῃ ταύτῃ, Φίλως αὐτὴς ἐποιεῖ-

ei (nam cum exercitu suo ab Othryade cae-
sus est) expeditio cessisset: hoc oraculum ex-
emit e commentariis, posuitque pro eo aliud:

*Ducere in Armenios noli: nec enim bene
cedet.*

*Ne tibi femineo vir amictu triste per arcum
Inmittens fatum perimat cum lumine vi-
tam.*

28. Nam illud quoque callidum fuit vi-
ri commentum, oracula post eventum fa-
cta, quibus emendarentur ea, quae male
praedicta aberraverant. Saepe enim aegro-
tantibus ante mortem sanitatem promiserat:
mortuis autem illis oraculum praesto aliud
fuit, quo prius retractaretur,

*Auxilium tristi modo desine quaerere morbo;
Nam fatum apparet, tibi nec vitare li-
cebit.*

29. Caeterum quod sciret etiam Clarios,
Didymaeos & Mallenses celebrari simili
vaticinandi arte, eos sibi conciliavit, mul-
tis.

a Στρατιά] Ex correctione Solani, στρατιά Edd. priores. *b* Μαλλῶ] Δίλη P. & marg. A1W. male.

solus evincet.

96. Στρατιά] Antea in omnibus legebatur στρατιά
corrupte, nisi quod f. στρατιά habet.

16id. Ὀθρυάδου] Idem est qui in Συγρ. c. 18. 19. 21.
& 31. Osroës dicitur, quod a viro docto miror non
esse animadversum. Neque enim tantum virum mora-
ta esset nominum diversitas, cum vel ii norint, qui
historias Graecorum tantillum delibarent, saepe sic
variis modis nomina barbara Graeco habitu vestiri, &
ipse hoc ipso in loco observet. Osroës certe illic is
dicitur, qui Severianum fudit, & in praelio occidit.
c. 21.

97. ὑπομνημάτων] Mirum videri possit, ausum es-
se Alexandrum oracula sua in commentarios referre;
sed & hoc dignitatem non exiguam, ab huiusmodi
artifice dextro & subdole administratum Oraculo con-
ciliabat, qui si quid contra quam in responso ambi-
guo praedictum fuerat, cecidisse animadverteret, dele-
bat illico, & perspicuum jam, utpote re gesta, contra-
rium priori supponebat.

2. Τόξου] Verus itaque hic demum Severiani exi-
tus, si non meministi, cum de Conscribenda Hist.
librum legeres, perlege quaeso iterum, ut quibus
mendaciis illam potissimum historiae partem adultera-
verint stulti & indicet homines, videas. Θηλυχίτης
autem quod attinet, Parthorum vestes innuit Medi-
cis & Persicis similes, quae molliores merito apud

Graecos Romanosque habebantur. V. in Dial. Phil. &
Alex. seu N. Δ. XIV.

14. Κλάρῳ, καὶ Διδύμῳ] De Clario satis notum, Apol-
linis ipsius oraculum fuisse; unde & patrem vocat
Aesculapius Glyco v. tamen si lubet, in Δμ. c. 1. &
Orig. c. Cels. VIII. p. 333. Ejusdem Apollinis & o-
raculum sequens Didymaeum scilicet. V. Aes. c. 23.
& Δμ. c. 1. Idem autem oraculum innuit Lucianus,
aut potius Alexander ipse, in oraculo quod paullo post
sequitur, βραγχίδου ἀδύτουσι πηλάζω &c. sed occurrit
difficultas. Si enim Suidam adeas, in v. βραγχίδου,
videbis Branchidas prodito Xerxi Apollinis templo re-
cepisse se in Asiam sub ejus ditione victuros; deinde
post aliquot secula ab Alexandro Magno ob veterem
majorum perfidiam excisos. V. & Curtium VII. 5.
Qui sit ergo, inquit, ut hic Branchidae memoren-
tur? In promptu responsum est: non defuere vetera-
tores, qui illud oraculum extinctum resuscitarent, &
in sedes vacuas venirent, qui antiquo nomine Bran-
chidae hic dicuntur. Sed Strabonem adi, qui l. XIV.
p. 634. a Milesiis denuo conditam restituisse ait. Vid.
& XI. p. 518. Vid. etiam Orig. c. Cels. p. 55, 1. De
eo sic Olearius. V. Ol. ad Philostr. p. 140. „ Notum
„ illud oraculum Milesium; oraculum olim Branchi-
„ darum appellatum, postea Didymaei Apollinis, ut
„ Plinius habet. c. 29. τὰς δὲ Διδύμοις ἱερὸν dicitur Stra-
„ boni l. XI. p. 518. & μαρτυρεῖται Διδύμοις τὸ ἐν βραγ-
„ χίδαις.

tis eorum, qui ad se venirent eo ablegandis, dicens:

Jam Claron ito mei vocem patris audientis:

& rursus:

Branchiadam adytis accede, oracula & audi.

& iterum:

Ad Mallum, Amphilochoque auditum ora-25 cula vade.

30. Haec quidem intra terminos, usque ad Ioniam, & Ciliciam, & Paphlagoniam, & Gallograeciam. Cum vero in Italiam usque percrebuisse oraculi fama, & in Romanorum urbem incidisset; nemo fuit, quin alius prae alio festinaret; alii quidem venientes ipsi; alii vero mittentes alios: & in primis potentissimi, maximaque dignitate in civitate praediti. Primus horum & caput 35 quasi Rutilianus fuit, vir caetera bonus & honestus, & in multis magistratibus Roma-

το, πολλὰς τῆς προσιόντων πέμπων ἐπ' αὐτὸς, λέγων·

20 Ἐς Κλάρων ἴεσο νῦν, τὸ μὲν πατὴρ ὡς ὅπ' ἀκούσῃ.

καὶ πάλιν·

Βραγχίδειον ἀδύτοις πελάζεις, καὶ κλύσ χρησμῶν.

καὶ αὖθις·

25 Ἐς Μάλλον χώρει, θεοπίσματά τ' Ἀμφιλόχοιο.

Ταῦτα μὲν ἐν τῷ ὅρῳ μέχρι τῆς Ἰωνίας, καὶ Κιλικίας, καὶ Παφλαγονίας, καὶ Γαλατίας. ὡς δὲ καὶ εἰς τὴν Ἰταλίαν διεφοίτησε τῶν ὀμαρτῆς τὸ κλέος, καὶ εἰς τὴν Ῥωμαίων πόλιν ἐπέπεσε, εἰδὲς ὅτις οὐκ ἄλλος πρὸ ἄλλου ἠπείγεται· οἱ μὲν αὐτοὶ ἰόντες, οἱ δὲ πέμποντες, καὶ μάλιστα οἱ δυνατώτατοι, καὶ μέγιστον ἄξιαμα ἐν τῇ πόλει ἔχοντες ὡς πρῶτον καὶ κορυφαῖον ἐγένετο Ῥουτίλλιονος, ἀνὴρ τὰ μὲν ἄλλα καλὸς καὶ ἀγαθός, καὶ ἐν πολλαῖς πράξεσι Ῥωμαϊκαῖς ἐξήτασ-

ε Πράξεις.] Restitutum ex G. P. L. & marg. At. Tάξις. Edd. priores.

10. *Colophonio* l. XIV. p. 634. Illud cum Colophonio oraculo etiam jungit Lucianus in *Pseudom.* & *Jamblich.* de *myster.* III. 13. ut & *Porphyrius* apud eundem, qui virgam tenentem, vel sedentem in axe, vel pedes aut limbum in aquam tingentem, vel ex aqua haurientem vaporem futura canere dicit *προφῆτιδα*. Qui locus praeteritus *Bulengero*, &c. usque ad *Licinii* tempora hoc floruerit oportet, a quo illud consultum fuisse *Sokrates* meminit; atque haec ea aetate sola erant clara oracula: obticuerat enim ferme *Delphicus Apollo*, V. c. 43. & *Plus.* 988. B.

15. *Μάλλον*] Ibi oraculum erat *Amphilochi* temporibus illis clarum, ut hinc & ex loco *Xiph.* supra ad c. 19. allegato patet. *Paus.* in *Att.* 33. ἀψάδης αἰὼς τῷ ἱεροῦ vocat. Agnoscit hoc oraculum *Bulengerus* p. 46. AG. VII. Sed idem aliud ejusdem *Amphilochi* oraculum ponit in *Mello Cilicias*; non satis diligenter, cum haud dubie de hoc intelligi *Paus.* debeat, quem ibi laudat.

34. *Ὁ πρῶτος ἐ κορυφῇ*] *Demosthenes* dixerit, ὡς μὲν, καὶ τελευτῇ, καὶ πρῶτον ἐκὶν ἔσθ, ut ait in *Or. adv. Aristogit.* p. 829. D. *J. F. R.*

35. *Ῥουτίλλιονος*] Dicit *Rutilianum* fuisse quidem virum egregium, sed superstitiosum. *Ῥουτίλλιονος* ἀνὴρ καὶ μὲν ἄλλα καλὸς καὶ ἀγαθός, καὶ ἐν πολλαῖς τάξεσι

Ῥωμαϊκαῖς ἐξήτασμένον. *Rutilianus* vir alius quidem honestus & probus, cum compluribus in proeliis Romanorum spectata virtutis, sic interpret. sed *Mf.* ἐν πολλοῖς πράξεσι in multis rebus Romanorum, sive bello, sive domi gestis. *J. G. G.*

Ῥουτίλλιονος] Hujus apud Historicos mentionem nullam invenio, nisi forte idem fuerit, qui apud *Xiphilinum* in *M. Aur. Antonino*, *Rufus Bassaeus* dicitur: sunt enim, quae ut id credam faciunt nonnulla. Quale est quod uterque videtur per omnes ordines ad summos tandem honores pervenisse: quod imperiti aequae & indocti: quod apud Imperatorem gratia uterque summa: denique quod nomen *Rufi Bassaei* facile cogitari potest ex alio corruptum. Sed haec, ut ipse nolim ambitiose asserere, ita a lectore peto, ut mihi fraudi non sit, conjecturas proposuisse meas.

M. du S.

37. *Ἐν πολλαῖς τάξεσι Ῥωμαϊκαῖς ἐξήτασμένον*] In dignissima interpretatio utriusque interpretis *compluribus in proeliis Romanorum spectata virtutis*. Nam neque haec descriptio ad praecedentia accedit, in quibus de auctoritate in republ. & urbanis officiis agitur; nec Graeca talem sensum admittere possunt. Verite & in multis apud Romanos dignitatibus ac honoribus versatus. Eodem errore mox ἄφας τῶν ἐγκυκλιμμένων τάξων, utique vertit *reliqua exercitia, quae tenebat*, quum do-

τασμέν⁹, τὰ δὲ πρὸς τοὺς θεοὺς πάντων νοσῶν, καὶ ἀλλόκοτα πρὸς αὐτῶν πεπιστευκώς, καὶ εἰ μόνον ἀληθινὸν πρὸς λίθον, ἢ ἐσφραγισμένον θεόσσηλον, προσπίπτων αἰεὶ, καὶ προσκυνῶν, καὶ ὅτι πολλὴ παρὰ αὐτῶν αἰτήσις, καὶ τὰ γὰρ πάντα παρ' αὐτῶν αἰτῶν. ὅτ⁹ τοῖνυν ἀκῆσας τὰ πρὸς τῶν χρηστηρίων, μικρὰ μὲν ἐδέχοντο ἀφ' αἰσῶν τῶν ἐγκεχυρισμένων τάξιν, εἰς τὸ τῶν Ἀβώνων ταχέως ἀναπτῆναι. ἔπεμπε δ' ἐν ἄλλοις ἐπ' ἄλλοις οἱ δὲ πεμπόμενοι, ἰδιωταὶ τινες οἰκέται βραδύως ἐξαπατηθέντες, ἐπαγγέσαντο, τὰ μὲν ἰδόντες, τὰ δὲ ὡς ἰδόντες καὶ ὡς ἀκῆσαντες διηγόμενοι, καὶ προσεπιμειβόμενοι ἐτι πλείω

nis probatus : sed circa Deos religioso quodam morbo laborans, & absurdas de iis operas habens, qui si qua pactum lapidem aut coronatum videret, accideret statim adorandi causa, multumque adstans vota faceret, bonaque ab illo peteret. Hic de oraculo cum audisset, parum aberat, quin mandato sibi munere relicto, ad Aboni castra advolaret: misit certe alios super alios. Missi vero qui essent, imperiti quidam servi, facile decepti post reditum, alia a se visa, alia tanquam visa & audita narrant, & plura his corollariorum instar ad-

a Kai] Absit a Fl. P. Ald. &c. Adest in f. 8c marg. A. W.

buisent loco vel munere, vel statione. Eadem tamen aberratione & Spönus, Il faillit donc acquiescer l'Armée, qu'il commandoit, quum priora dubie reddidisset qui s'étoit signalé en plusieurs occasions. At clare phrasin suam exlerit noster auctor in principio Macrobieum, (c. 7.) ὡς ἴνα ἡ εὐσεβεστάτη μεγάλου αὐτοκράτορος τύχη αἰς τὴν τελειωτέτην ἀγαγούσα τάξιν &c. f. G.

Ibid. Τάξις] Vertitur praeliis. Verte magistratus. F. G. Τάξις] Ἀπὸ τὰ μὲν ἄλλα καλὸς ὁ ἀγαθός, καὶ ἐν πολέμοις τάξις. Ῥωμαϊκαὶς ἐπαινοῦνται. Pro τάξις M. S. Graevii πράξις. Sed τάξις videtur proprium magis & conveniens, non ut cum Interprete proelia (nisi enim fallor, requireretur ὁ δὲ πράξις) sed varias dignitates intelligam cum optimo meo Gronovio. Huic Graecae Lucianae phrasi conveniunt ista Livii XXXII. cap. 7. Per honorum gradus documentum subdantes. f. f.

Πράξις] Vide Herodian. II. initio. Secutus sum autem scripturam G. P. & L. In impressis enim τάξις legitur. M. du S.

Πράξις] Quia Sallustius noster jam sic mutaverat ex tribus Codd. & quartum quoque sic habere cognovi, quatuor Mss. hoc dandum censui, ut illorum consensum vulgatae praeferrem, in lectione, quarum utraque defendi potest. Πράξις enim sic Herodiano dici, recte Solanus ait, cujus verba ex L. 2. c. 1. §. 9. addam: Ἦν δὲ ὁ Πέρσης τὸ μὲν γένος Ἰταλιώτης, ἐν δὲ πολλαῖς στρατιωτικαῖς τε καὶ πολιτικαῖς εὐδοκίμασι πράξεσιν. Sed & bellica & civilia negotia πράξις vocari ex eo loco patet, quod aliunde quoque satis notum. Si itaque non de bello ap. Lucianum est cogitandum; tamen πράξις hic recte se habent, & de negotiis publicis accipi, nam de bellicis eo minus putem accipiendum, quod Ῥωμαϊκαὶς additur, quod urbanis rebus magis proprium. Ἐξιστάμεναι autem pro ὑπό-

μίσθαι vid. Schol. Thucyd. II. c. 7. No. 69. f. F. R. 40. Εἰ μόνον] Vid. Clem. Alex. VII. Stromat. p. 302. v. 43.

Ibid. Ἀληθινὸν πρὸς λίθον] Vide Clem. Alex. VII. Strom. οἱ αὐτοὶ δὲ ἔτοι πᾶν ζῆλον καὶ πίστιν λίθον, τὸ δὲ λιγύροισι λιπαρὸν προσκυνοῦντες. Unde jam in proverbium abiisse constat. Meminit & Apulejus initio Floridorum, monente ad Theophr. Char. 29. Casaubono. Ipse Theophrastus superstitiosi hominis hoc esse ait p. 47. C. tangit & alibi noster; supra Ἐπιστ. c. 22. infra ἰουκλ. c. 12. M. du S.

Ἀληθινὸν πρὸς λίθον] Conferri metetur cum hac Rutiliani descriptione principum Floridorum Apuleji, ubi habemus inter alia lapidem unguine delibutum. Sed nimirum huc pertinet tota de Beryllis observatio. f. M. S.

53. Γένος] Mortuus est Rutilius aut circa M. Aurelii obitum, aut imperante jam Commodus, & quidem septuagenarius (v. c. 34.) Quinquagenarius ergo Rutilius, cum ad imperium accessere fratres M. Aurelius & L. Verus. Constat praeterea in nummo Antonini pii conspici Glyconem. Ex quibus omnibus id liquido evincitur, nondum senem fuisse Rutilianum, cum primum Romae immotuit Alexander; nisi ponas senes post 40. exactum annum dici. Certe ita hoc in loco, rationibus rite subductis, usurpasse deprehenditur Lucianus, si nummo aliqua fides. M. du S.

62. Καθ' αὐτόν] De suis rebus futuris. F. G.

Ibid. Ὅ δὲ] Intellige Ἀλεξάνδρ⁹. F. G.

63. Ἐπὶ αἰς — ἐργασίῳ αὐτῶν] Refert Auctor mirram Alexandri Impostoris comitatem, & gratiam omnium, qui ad ipsum venirent, captandi artem dexterissimam. ὅ δὲ, inquit, τοὺς ἀφικνουμένους φιλοφρόνως ὑποδεχόμεν⁹, ἐπὶ αἰς τε καὶ ταῖς ἄλλαις δωρεαῖς ἐργασίῳ αὐτῶν. Puto scripsisse Lucianum, ἐπὶ αἰς, ut infra c. 56.

adjiciunt, ut gratiosiores nempe essent apud dominum. Accendunt ergo misellum senem, & in robustam illum insaniam conjiciunt.

31. At ille qui amicus esset plerisque & potentissimis, circumire & narrare partim quidem ut audierat ex his quos miserat, partim etiam de suo adjecta. Implet igitur urbem, & commovet hic vir, & de aula plerosque sollicitat, qui statim ipsi quoque festinant de suis rebus aliquid audituri. At noster blande qui exciperet venientes, hospitalibusque & aliis magni pretii muneribus suos faceret, dimisit illos, qui non renun-

τήτων, ὡς ἐντιμότεροι εἶεν ὡς δὲ τὰ δεσπό-
τη. ἐξέκατον γὰρ τ' ἄθλιον γέροντα, καὶ εἰς
μαρίαν ἑρρωμένην ἐνέβαλλον.

Ὁ δὲ, ὡς ἂν τοῖς πλείστοις καὶ δυνατά-
τάτοις φίλοις ἂν, πείθει, τὰ μὲν διηγέ-
μενος ὡς ἀκῶσαι ὡς δὲ τ' ἀποφθιόντων, τὰ
δὲ καὶ παρ' αὐτῷ προστιθείς. ἐνέπλησε
δ' ἐν τ' πόλιν, καὶ διεσάλευσεν ἕταροι, καὶ τ'
ὄρεν, τῇ αὐτῇ τῆς πλείστων διεβοήθησεν, οἱ
αὐτίκα καὶ αὐτοὶ ἠπείγοντο ἀκῶσαι τι τῆς
καθ' αὐτοὺς. ὁ δὲ τῆς ἀφικνεμένης φιλο-
φρονος ὑποδέχόμενος, ἔξοις τε καὶ ταῖς
ἄλλαις, δαψαῖς πολυτελεῖν ἐργαζόμενος
ἑαυτῷ, ἀπέπεμπεν, ὅτι ἀπαχθέντας
μό-

δ Αὐτῷ] Αὐτοῦ J. Fl. H. P. c. Ἐνέπλησε] Ἐνέπληξε J. Pell. d. Ἐξοις] Recte sic P. ut Jensch. voluit, ἔξοις, enim Bdd. e. Ἐργαζόμενος αὐτῷ] Φίλους ἀπὲργαζόμενος αὐτῷ Pell. Εὐνοῖς ἐργαζόμενος marg. A. W. Editionum αὐτῷ in αὐτῷ mutavi.

36. ξένια, καὶ δῶρα πολλὰ πείψας. Sic enim dona hospitalia dicuntur ξένια vel ξένια, quae Latinis *Lau-
dia*. Scripsi autem in posito loco αὐτῷ, quam
vulgo αὐτῷ. (plus centies forte in hoc scriptore male
se habet in hac vocula spiritus.) Interpretes plane nul-
lam hic τῷ, αὐτῷ, habuit rationem. Nec mirum;
in perversa enim, quam dat, versione nullum id lo-
cum habet. Δωρεῖς ἰργάζεσθαι, τινὰ αὐτῷ, est, mune-
ribus aliquem sibi conciliare; & sic verti debuit. Vi-
de omnino, Studiose Lector, polissimas Graecis
lectiones Hesiodicas, cap. II. pag. 9. ubi hunc τῷ ἰ-
ργάζεσθαι pro *acquirere*, *parare*, usum eleganter, ut
ibi omnia, illustrat Vir Cl. cui sententiae ultra con-
firmandae etiam hic Luciani locus accedere potest
Simili modo infra c. 55. φίλους ἀπὲργαζέσθαι. Ita in
Macrobio T. III. c. 7. ἰργάζεσθαι αὐτῷ τῇ ἀρίστη ῥόβη-
σει τι αὐτῷ, καὶ ὁ γυμνάσιον εἶναι. Παραυεῖς τῷ
ταῖς, longissimam juxta, & saluberrimam vitam.
Cum hoc Graecorum τῷ, ἰργάζεσθαι, usu mixte con-
venit ipsum verbum *exercere*, ita sumptum pro *conqui-
rere*, *comparare*, abs Terentio; apud quem in Heauton-
timorumen A. 1. S. 1. Menedemus ait, se vendidisse

quiescamus cum Bembo, Mureto, aliisque, & praeci-
pue Farnabio, qui eam cum τῷ, ἰργάζεσθαι recte
componit, ad stipulatorem adferens Turnebum, qui
& ex Ambrosio geminum germanum locum notarit,
ubi *exercere*, *sumptum* eodem plane modo occurrat.
Caeterum non possum facere, quin hic opportune
elegantem Aeliani locum & ab Interpretis hallucina-
tione vindicem, & ex ostenso hoc τῷ, ἰργάζεσθαι a-
pud Graecos usu exponam atque illustrem. IV, nimi-
tam *πομπῶν*, cap. 3; loquitur ille de Polygnoto Tha-
sio, & Dionysio Colophonio, Pictoribus; ὁ δὲ Πω-
λύγνωτος, inquit, ἔγραψε τὰ μεγάλα, καὶ ἐν τοῖς τε-
λαῖς ἀργάζετο τὰ ἄλλα. Non profecto ἰργάζεσθαι τὰ
ἄλλα est: *certamina subire*, quemadmodum vulgatus
reddidit Interpretes; sed *praemia sibi comparare ex cer-
taminibus*: quo sensu τῷ ἰργάζεσθαι etiam Aelianus
alibi utitur, velut ex exemplis in Indice notatis, ubi
& Interpretis hic lapsus verbo notatur, videre est:
Innuit nimirum Aelianus, Pictorem Polygnotum pi-
ctura expressisse rerum grandiorum formas, easque
integras; cujus artis & operae praemia tulit & pre-
tia. Possamus quoque ita exponere, Polygnotum
cum aliis de gloria pingendi τὰ τέλη certasse victo-
remque existisse; & adeo praemia, si qua fuissent
proposita, reportasse. Etenim fuisse etiam inter Pi-
ctores certamina, satis notum vel ex eo, quod de
Parrasio narrat Aelianus IX. cap. XI. Non tamen id
quidquam facit, ad Aelianum hoc loco ita verten-
dum: neque frequentior usus vocis ἄλλοι, *praemium*;
non *certamen*, significantis, id facile patiat. Du-
dum namque est, quod Eruditi (vide Cl. Graevii ad
Luciani Soloecismam animadversiones) docuerunt, po-
litiōres Graecos τὰ ἄλλα inter, & ὁ ἄλλοι distinxisse;
ita

Ancillas, servos, nisi eos qui opere rustico
Faciendo facile victum exercerent suum.

Lis, quidem inter eruditos est de hujus loci quum ve-
ra lectione, tum vero sensu; aliis hanc scripturam
tuentibus, aliis mutantibus τὸ *exercerent* in *exerce-
rent*, auctoritate potissimum Festi nitentibus. Sed
profecto quum τὸ *exercerent* sit receptior lectio, &
tam apprimè cum prolo τῷ ἰργάζεσθαι apud Graecos
usu conveniat, nihil videtur causae, quidni in ea ac-

μόνον τὰς ἐρωτήσεις, ἀλλὰ καὶ ὑμνήσοντας τὸν θεόν, καὶ τεράστια ὑπὲρ τῆς μαρτείας καὶ αὐτῆς ψευσομύθους.

^b Ἀλλὰ καὶ μηχανᾶται τι ὁ τρισκατάρατος ὁ δὲ ἀσοφον, ἔδδ' τῆς προστυχόντος γοῆς ἄξιον. λύων γὰρ τὰ πεμπόμενα βιβλία, καὶ ἀναγινώσκων, εἴ τι εὖροι ὀπισθαλὲς καὶ ὀφθαλμοκινδυνευόμενον ἐν ταῖς ἐρωτήσεσι, κατέειχεν αὐτὸς, καὶ οὐκ ἀπέπεμπε, ὥς ὑποχειρίως, καὶ μονονυχὶ δόλους ἀφ' ὧν τὸ δέος ἔχοι τῆς πεπομφότας, μεμηδυνὲς οἷα ἦν ἡ ἡρόδοτος. ^c συνίης δὲ οἷας εἰκὸς τῆς πλυσίης καὶ ^d μέγα δυναμδυνὲς τὰς πύτους πυνθάγεσθαι. ἐλάμβανεν ἔν πολλὰ παρ' ἐκείνων, εἰδότες ὅτι αὐτὸς ἐντὸς ἔχει τὴν ἀρχὴν.

Βάλομαι δέ σοι καὶ τὴν Ῥητιλιανῶν δοθέντων χρησμῶν ἐνίης εἰπεῖν πυνθανομένῳ γὰρ αὐτῷ παρὰ τῆς παιδὸς ἐκ προτέρας γυναικὸς, παιδείας ὄραν ἔχοντος, ὃν τινα προσήσαιο διδάσκαλον τῶν μαθημάτων αὐτῆς; ⁸

ἔφη

tiarent modo interrogata, sed Deum etiam celebrarent, & prodigiosa de oraculo, seque ipso mentirentur.

32. Ac machinatur quiddam homo execrabilis, non insipiens & latrone minime vulgari dignum: solvens enim libellos sibi missos & legens, si quid inveniret audax & periculosum in interrogationibus, retinuit ipse nec remisit, ut obnoxios & tantum non servos sibi retineret isto metu eos, qui miserant, memores nimirum, qualia fuissent, de quibus interrogassent. Probe autem intelligis quas interrogationes proponi a divitibus & potentibus probabile sit. Ab his ergo multa accepit, qui scirent se intra illius retia conclusos.

33. Volo autem tibi oraculorum Rutiliano datorum quaedam dicere. Interroganti de filio suo & priori uxore suscepto, qui jam ad aetatem institutionis capacem pervenisset, *Quem discendi magistrum ei praeficeret?* respondit:

Py-

^a Αὐτοῦ] Αὐτοῦς P. ^b Ἀλλὰ] Ex P. & marg. A1. Deerat in Edd. ^c Συνίης δὲ, οἷας] Ex emendat. Soland. Συνίης δὲ, οἷ. Fl. Συνίης P. Συνίης δὲ, οἷα Edd. ceterae. Συνίης etiam marg. A1. ^d Μέγα] Μεγάλα Ex. Fl. Nil mut. Edd. nec P.

ita ut hoc significetur certamen, illo certaminis praesentium. Est tamen, ubi contra τὸ ἄλλαν pro ipso certamine sumatur, quemadmodum potissimum ex hoc, in Anthol. I. cap. 64. Epigrammate II. ostendit H. Stephani, ubi Ulysses redux ad Ithacam ita:

Σαῖρ' Ἰθάκη μετ' ἄλλα, μετ' ἄλγος πικρὰ θαλάσσης.

Huic addas licet ipsum Melianum XIII. Πικρὰ 14. ubi in caeteris Homericorum carminum partibus censentur & τὰ ἐπὶ Πατρόκλῳ ἄλλα quae haud dubie sunt certamina, & ludi funebres in funere Patrocli ab Achille instituti, quos copiose commemorat Homerus II. 5.

^{f. f.} Συνίης] Sic L. Reliqui prave ξινίης. M. du S. 64. Ἐργαζόμενος αὐτῷ] Scribo ἔργαζομαι αὐτῷ, i. e. suis rebus favens. faisant cela pour son intérêt particulier. F. G.

Ἐργαζόμενος] Si plures libri addicerent, non respuerem illud ἴνους, quod marg. Aldinae Wesselinganae habet; verum quia & Pelleri φίλους glossa nonnullis videbitur, etiam hoc pro glossemate haberi poterit. Quamvis c. 55. φίλους ἀπεργάζεται, & alibi, φίλους ἔργαζεσθαι, frequentius occurrat, nondum tamen al-

terutrum Luciano infero, dum spes est, ἔργαζεσθαι τῷ αὐτῷ pro aliquem sibi conciliare, aliis testimoniis probari posse. Quod autem Clar. Jans. ait, Graevium virum Cl. probasse, id minus accurate huc applicavit. Nam Graev. ad Hesiod. probat tantum, ἔργαζεσθαι esse labore adquirere, & βίος ἔργαζεσθαι significare manibus victum quaerere, vel parare; unde nondum sequitur, ἔργαζεσθαι ἀδελφῶν quoque sic dici pro aliquem sibi amicum reddere ac benevolum, de quo hic est quaestio: quare Gujeri explicationi accedo, ut sit: sibi ipsi operatur, suo commodo serviens.

^{f. f. r.} 69. Ἀλλὰ] P. solus.

^{m. du S.} 77. Συνίης] Forſan συνίης.

^{f. g.} Συνίης δὲ οἷας] Omnes libri, excepta Fl. Ed. habent συνίης δὲ οἷα, quod quem scisum exhibeat, nemo credo intelligat. Vertebant tamen miris modis. Vide an nos rectius. Ego certe rem acu tetigisse mihi videor. Quid enim conjectura Alexandro opus, qui omnes omnino tabellas, ut responsa sua componeret, resignabat? Luciani acumine dignius, ut ad Celsum, cui inscriptus hic liber est, orationem convertens, Lectori, quid sub Imperatore Philosopho rogaturi fuerint Optimates, conjiciendum relinqueret, quam aut Alexandro tabellas, ut dixi, de more resignanti istud

Pythagoram, egregieque canentem praelia
vatem.

ἰ. Πυθαγόρην, πάλῃ μιν τε ἀφ' ἑκτοροῦ ἐ-
σλὸν αἰοῖδόν.

Puer deinde paucis post diebus mortuo, ipse quidem aestuare, nec habere quod accusantibus responderet, oraculo ita rebus praesentibus refutato. At ipse bonus vir Rutilianus ultro suscepta oraculi defensione dixit, hoc ipsum indicatum a Deo, ac propterea, non vivum illi praeceptorem capi iussisse, sed Pythagoram atque Homerum vita olim functos, quibuscum versari nunc puerum apud inferos probabile sit. Quid vero reprehendendus est Alexander, si tales inter homunciones versari voluit?

34. Rursus interroganti, *cujus ipse animam nactus esset?* ait:

Pelides primum fueras, post ista Menander;

Εἶτα μετ' ὀλίγας ἡμέρας τῷ πατρὶ ὁ
 90 θανόντι, ὁ μὲν ἠπόρει, καὶ ἔτι εἶχε λέγειν
 πρὸς τοὺς αἰτιωμένους, ὡς ὅτι πῶδας ἔτι
 ἐληλεγμένους τῷ χρηματι. ὁ δὲ Ρυτλλιανὸς
 αὐτὸς φθάσας ὁ βέλεις, ἀπελογεῖτο
 ὑπὲρ τοῦ μαρτείου, λέγων, τὴν αὐτὴν πρὸ
 95 δεδηλωκέαι τὸ θεόν, καὶ δι' αὐτὸ, ζῶντα μὲν
 κελεύει μηδένα διδάσκαλον εἶναι αὐτῷ,
 Πυθαγόραν δὲ καὶ Ὅμηρον πάλαι τεθνεώτας,
 οἷς εἰκὸς τὸ μεῖράκιον ἐν αὐτῷ νῦν συνεῖναι. τί
 τοῖνυν μέμφει ἄξιον Ἀλεξάνδρῳ, εἰ τοιού-
 100 τοις ἀνθρωπίσκοις ἐνδιατρίβειν ἤξιν;

Αὐτὸς δὲ πυνθανόμενος αὐτῷ ἢ τίνῃ
 ψυχὴν αὐτὸς διεδέξατο· ἔφη·
 Πρῶτον Πηλείδης ἐγένετο μετὰ ταῦτα
 5 Μένανδρος·

Εἶθ'·

— *THE GLOBE*] Nihil hic mutare *H. & Fl.* notat *M. de S.* Sed nec quidquam *J. Ald. P. f. Aëre; dis.] Aëre;*
deficiens in Edd. ex *L. & P.* insertum.

istud tribuere; aut ipsum periculosa, imperante filio, temeritate edisserere. *Cassium*, & alios res novas molientes menti ejus, cum haec scriberet, obversatos esse existimo. (Oraculis nempe fretus *Cassius*. . . . *V. Volcat. Cass. I. & XIII.* Nec deerant, qui sive pertacti dominationis sive Philosophum spernentes, aut gravitatis odio, aut honorum sub alio cupidi, in annos Imperatoris inquirerent, & nova molirentur. *V. M. Aurel. vitam 32. a Dacero scriptam.*) In *Fl. estensis*. quod ad nostram emendationem propius accedit.

M. du S.

Συνήρη] Hiatus est in parenthesi illa notae *Soulia-*
nae, & aliquid deest, quod postea additurus fuisse vi-
detur. Ego itaque sic exhibui, ut in ejus nott. Mss.
inveni. 7.F.R.

Συνήρη] Omnes, quantum scio, legunt *συνήρη* de
οἱ αἰνός — τὰς πόλεις συνάνασθαι, & *συνήρη* imper-
fecto tempore referunt ad ipsum Alexandrum, *intelligebat*: sed vel sic οἱ & τὰς πόλεις non bene conve-
niunt. Mihi dubium non est, dedisse Lucianum *συνήρη*
δι οἱ αἰνός — τὰς πόλεις. Res nimis aperta. Ad con-
scientiam Celsi sui provocat Lucianus, & vult, ut
cogitet, quas quaestiones proponere soleant potentes,
nempe de vita imperatoris, de spe sua, de successu
cogitatae rebellionis e. i. g. a. quaestiones non ma-
gisteriales, sed capitales. Hoc ergo secutus sum
in versione; & video idem visum eruditissimo *Soulto*.

78. Πύσις πινθέναι] Hujusmodi repetitiones
verbi cognati, ut μίμνῃ μίμφομαι, δικάζω δίκας,
Τομ. II.

τολμήματα τολμᾶτον, φίλημα φιλῆσαι, Graecis aequè familiares esse ac Latinis, vid. *Sphanb.* ad Aristoph. Pl. 10. Et Nostrum *Herod.* c. 3. λόγους ἔλεγον, & *Scyth.* c. 4. ἔρωτας ἐν ἐρασθῇ. *Quom.* Hist. c. 6. ἀρχὴ ἀρετῆς. Item *Long.* *Past.* L. 2. p. 55. Ed. *Wech.* τῶν ψυῖς — ἐνέμποιο, & p. 62. φίλημα ἐφιλοῦσι. p. 68. f. πολέμοις ἐπιλήμψαι τὴν ἀγροικίαν. p. 86. ἤρξαντο ἐπὶ ἐπὶ ἐπὶ. L. III. 113. rursus, φίλημαίκα φιλεῖν, quod & L. I. dixerat. ac p. 114. συμπυκαλοῦσα πάλη. Alia ejusmodi ex aliis etiam profert Cl. *Fenzl.* in *Le<.* *Lucian.* R. 337. 338. Quem vid. infra ad *Jon. confus.* πομπὰς πικμπύ. F. F. B.

87. *Pudayapaw*] In veteri inscriptione, in Sylloge
Fleerwood p. 312. *Dogmata Pythagorae sensu, studium-
que Sophorum: Et libros legi, legi pia carmina Homeri.*
Habetur integra in editione Petronii Amstel. A. 1669.
80. p. 547. *M.V. la Croze.*

91. Παρὰ πόδας] Quod ante pedes, quod obviūm est, ut in Quom. Hist. c. 13. Sed ὡς & παρὶ πόδα vid. ibid. c. 14. F.F.R.

1. Ἐνδοκίμῳ] Reponebam olim ἐνδοκίμῳ, ut prope idem hic diceret quod c. 42. At nunc receptam lectionem sequor, quia verbum ἐνδοκίμῳ alibi a Nostro usurpari eodem sensu video: ut Ἀπιδό. c. 26. cui quamvis diversum adde Οἶκ. c. 2. M. du S.

2. Τὴν πρῶτον ψυχρὴν] Frustra Solanus varietatem quaesivit. Nec eam desidero: est enim tantum morphos, euphoniae causa facta, pro τὴν πρῶτον ψυχρὴν. Vid. T. I. Nigr. c. ult. No. 52. J. F. R.

3. Αὐτὸς] P. & L.

Hh

6. 'HΛαξ,

Εἶδ' ὅς νῦν φαίμεν, μὲν δ' ἴσται ἡλιάς
ἄκτις,

Ζήσευ δ' ὀγδώκοιτ' ὅπτι τοῖς ἑκατὼν λυ-
κάβαντας.

Ὁ δ' ἑβδομηκοντάτης ἀπέθανε μελαγχολή-
σας, ἢ δὲ περμέναιας ἢ τῷ θεῷ ὑποχέσων.

Καὶ ἔτι ὁ χρησμός τ' αὐτοφώνων ἦν.
ἐρομένη δὲ αὐτῷ ποτε καὶ περὶ γάμου, ῥη-
τῶς ἔφη·

Γῆμον Ἀλεξάνδρῳ τε Σεληνάϊς τε θυ-
γάτρα.

Διεδέδοκε δὲ πάλαι λόγοι ὡς τ' θυγατρὸς,
ἣν εἶχεν, ἐκ Σελήνης αὐτῷ γενομένης· ἢ γὰρ
Σελήνην ἐρωτῇ ἀλῶσαι αὐτὴν, καθεύδοντά
πολλοὶ ἰδύσκειν, ὅσῳ αὐτῇ ἔθιμοι, κοιμώμενον
ἐραὶ τῇ καλῶν. ὁ δ' ἔδεν μελλήσας ὁ
συντάτατο· Ρουτιλιανὸς, εὐθὺς ἐπεμπεύ-
σας ἢ κόρην, καὶ τῆς γάμου συντέλει ἐξη-
κοντάτης νυμφίον, καὶ συνῆν, ἢ πενθερὰν
Σελήνην ἑκατόμβαις ὅλας ἱλασκόμενον,
καὶ τῇ ἐπυρανίων εἰς καὶ αὐτὸς οἶόμενον
γεγονέναι.

Tunc, qui nunc vivis; radius post omnia
Solis,

Cum supra centum octoginta exegeris an-
nos.

At ille septuagenarius diem suum obiit;
morbo atrabiliario, non expectata promif-
sione Dei.

35. Etiam hoc erat vocalium unum ora-
culorum. Interroganti quondam de nuptiis
diserte dixit:

Ducito Alexandro natam Lunaque puellam.

Nempe olim rumorem sparferat, filiam
quam habebat, ex Luna sibi natam esse.
Lunam enim amore ipsius captam, quum
dormientem vidisset. Mos scilicet illius,
dormientes formosos amare. Prudentissimus
autem ille Rutilianus nihil cunctatus, sta-
tim misit ad arcessendam puellam, nuptias
celebravit sexagenarius sponsus, & cum illa
cubuit, placata prius focu Luna, totis heca-
tombis, putansque se quoque jam caele-
stium unum esse factum.

36. At

a. Ἡλιάς] Ἰάνας male P. Nil vulgatam mutant J. Fl. H. P. b. Οὐδὲ] Οὐ J. c. Μελλήσας] Sic recte J.
d. c. Μελλήσας Fl. passim. d. τῷ πενθερῷ Σελήνῳ] Τῇ πενθερᾷ Σελήνῃ Fl. Cum vulgata nostra facit P.

18. Τῇ δὲ Σελήνῃ] Εἰς τ' Ἐνδυμίωνα * Διὰ βέλαι τ' ἰστίαι. V.
ἀργον. † δὲ βούκοι δὲ, ἱερὰ δὲ τῆς Σελήνης μου.

* Διὰ βέλαι] Διαβέαι male fuit in Ed. Clav. correxit M. du S.
non addens unde; sed nec opus erat, adeo res est manifesta.

† Οὐ καὶ] Οὐ καὶ habet V. Unde conjicio scriptum fuisse
δὲ καὶ γὰρ.

6. Ἡλιάς ἄκτις] Sic Dorice ἡλίος ἐπιγραφὴ. In-
scriptio navis a Sole, qui erat insigne navis. (Etiā alias
ἡλίος navicula est.) Sic ἡλιάδα vocat Rhodum insu-
lam Noster in Amor. a cultu Solis. Vid. Bergl. ad Al-
cibi. I. ep. 12. p. 48. J. F. R.

8. Λυκάβαντας] Antiqua vox, de qua consule Ju-
venal. c. 18. L. de anno & mensibus. M. du S.

10. Ἑβδομή] Septuagenarius obiit, (sexagenarius
uxorem duxerat Alexandri ex luna, si diis placet, fi-
liam c. 35.) Alexandro superstes (c. 60.) quem ad ul-
tima M. Aurelii pervenisse compertum est. Ergo sub
initium fere Commodi mortuus Rutilianus, aut certe
sub ipsum M. Aur. finem. M. du S.

11. Οὐδὲ] Cum Junt. & tantum haberet, consului
Edd. reliquas, vidique Ald. H. P. Fl. S. & d. habere;
quare eas expressi potius, etsi non prorsus necessarium
esset illud d. nec Solanus id expressurus fuisse vide-
tur, quia id Juntinas texui non inseruit; ut alias so-

let; verum hanc omissionem ab Editore Junt. non
esse studio factam, inde conjicio, quod & extremum
paginae vocabulum est, cujus alteram partem in pag-
inā transferre obliti videntur typographi. J. F. R.

19. Σελήνῃ] Hac de re Suet. Caio. J. B.

23. Ἐξηκοτούτης] Hoc imprimis observandum, si
rationem temporum aliquam habere velis. Sed quo
anno duxit? inquires? Conabor id certis adstruere ra-
tionibus. Observatum supra est (ad c. 30.) innotuisse
Alexandrum Romae Rutiliano jam senē, (hoc est
plusquam quadragenario post annum a Christo nato
CL.) Alexandrum filiam illam suscepisse liquet, post-
quam jam prophetae munus subiisset. aliquot nempe
annis, antequam Romae innotuisset, nubilis itaque
fuerit ante annum Christi CLXX. quo fere tempore
nupsisse etiam Rutiliano necesse est, qui sexagenarius
duxisse hic dicitur. Quae omnia facile ex hoc libello
demonstrari possent, nisi brevitati in his notis studere-

35. At ille cum semel res Italicas attigisset, majora semper adinvenit, & per omnes Romani imperii partes misit oraculorum nuntios, praedicens civitatibus, pestilentias & incendia ut caveant, & terrae motus: promissitque illis, ne quid tale fiat, valide se adjuturum. Unum sane oraculum vocale ipsum quoque ad omnes gentes de pestilentia misit: erat autem versiculus unus:

Inconsus nubem pestis depellit Apollo:

Eratque videre hunc versum ubique inscriptum portis, tanquam depellendae luis remedium. Hoc vero contra plerisque evenit. Forte enim fortuna quadam illae maxime domus exhaustae sunt, quibus inscriptus fuerat versiculus. Et ne putes me hoc dicere, per ipsum illos versiculum perisse. Quin forte quadam ita factum est. Forte etiam vulgo homines fiducia versiculi, negligentius agebant, omissa victus cura, nihil adjuvantes oraculum contra vim morbi,

Ὁ δ' ὡς ἀπαξ ἔν Ἰταλίᾳ παραγμάτων ἔλαβετο, μείζω αἰὲν προσεπενόει, ὅπως πάντοτε τῶν Ῥωμαίων δεχθῆς ἐπιμεπε χρησμοφόρος, ταῖς πόλεσι προλέγων, λοιμῶς ὃν πυρκαϊᾶς φυλάσσει, ὃν σεισμούς, καὶ ἀσφαλῶς βοηθήσει, ὡς μὴ γένῃτο τι τῶν αὐτὸς ὑπὸ χειρὶ αὐτοῖς. ἔνα δὲ τινα χρησμὸν αὐτόφρονι καὶ αὐτῷ, εἰς ἀπάντα τὰ ἔθνη ἐν τῷ λοιμῷ διεπέμψατο. ἦν δὲ τὸ ἐπὶ τοῦ
Φοῖβος ἁκερσεκδμης λοιμῶν νεφέλῃ ἀπερύνει. Καὶ τῷτο ἦν ἰδεῖν τὸ ἐπὶ τοῦ παναχῆ ὅτι τῷ πυλῶν γεγραμμένον, ὡς τῷ λοιμῷ ἀλεξιφάρμακον. τὸ δ' ἐς τὴν αὐτίον τοῖς πλείστοις παρέχεται. καὶ γὰρ τινα τύχῃ αὐταὶ μάλιστα αἱ οἰκίαι ἐκείνησαν, ἐν αἷς τὸ ἐπὶ ἐπογέγραπτο. καὶ μὴ με νομίσῃς τῷτο λέγειν ὅτι ἀλλὰ τὸ ἐπὶ ἀπώλῃ, ἀλλὰ τύχῃ τινὶ ἕτως ἐγένετο. τὰ γὰρ οἱ πολλοὶ καὶ καθαρθέντες τῷ τῷτο, ἡμέλῃ, καὶ ῥαθυμότερον διητήσαντο, ἔδεν τῷ χρησμῷ πρὸς τὸ ἴσον συντελεῖντες, ὡς

^e Μείζω αἰὲν προσεπενόει. Sic Edd. omnes, excepta Fl. quae μείζω αἰὲν προσεπενόει. ^f Χρησμοφόρος] Χρησμοφόρος marg. A. W. ^g Ἀκερσεκδμης] Ἀκερσεκδμης P. Nil mut. Edd. ^b Πυλῶν] Sic P. & marg. A. W. Πυλῶν Edd. vulgo. ⁱ ἔν] Aderat in J. & marg. A. W. Aberat a Fl. H. P. Ald. B. &c.

mus. Hoc unice itaque observari velim, *Alexandrum* uxorem non duxisse antequam munus illud suum propheticum suscipere; quod etsi disertis verbis non asserat *Lucianus*, facile ex eo elicitur, quod toto ante tempore, aut turpem puer aliis operam dedit, aut vir jam factus alienis uxoribus. Unum his conjecturis obesse videri possit, quod hujus filiae mater ignota, cum e luna susceptam praedicaret. Sed filiam *Alexandri* fuisse, satis constat, legitima an notha, patrum refert.

M. du S.

29. Πυλῶν] Flor. μείζω αἰὲν προσεπενόει. Paginam sequentem alibi interpretor, & paginam 490.

J. B.

36. Λοιμῶν] De hac peste, quae incidit in annum Christi CLXV. & sequentibus v. supra ad *Synops.* c. 15

M. du S.

38. Ἀκερσεκδμης] Etsi & *κερσεκδμης* bonam, vulgatam tamen servavi, quia mox iterum sic Edd. Et sic *Homer.* II. 1. 39. & alibi. Conf. *Solan.* ad fin. hujus capituli.

J. F. R.

40. Πυλῶν] Sic P. quod magis artidet, quam quod in reliquis est *πυλῶν*.

M. du S.

49. Τῷ χρησμῷ — συν.] Durior phrasia. M. du S.

Τῷ χρησμῷ] Τῷ χρησμῷ marginali *ἔκδοσι* adlocerat *Solan.* Sed cum videret Edd. conspirare in *χρησμῷ*, delevit conjecturam, & merito delevit, addiditque conferendum *Tim.* c. 4. Sed ibi, ἀλλ' εἰς τὸ πᾶν ἀρχαῖον συντελεῖν, legitur; quod *Ch. Henrich.* vertit. Sed veteri nescio cui inscripto id dandum creditur. Itaque tamen *χρησμῷ* hic idem valebit quod αἱ *χρησμοί*, & significabit, nihil addidit ad oraculum, nihil amplius perficiebant; adeoque differet aliquantum ab illo prioris exemplo. Verum cum *συντελεῖν* proprie sit *perficere*, & sic certe etiam *adjuvare* significabit, ut apud *Aelian.* V. Hist. XIII. 1. p. 783. Ed. in 8o. ὁ μόνος αἰὲν ἰσχυρὸς ὄψας συντελεῖν δυνάμενος. Qui non solum ad pascendos oculos adjuvare (contribuere) poterat. Et *Ab. eiphr.* III. Ep. 71. Hinc nihil duri video, si & hic ὁ μόνος συντελεῖν τῷ χρησμῷ potius significet, nihil addidit oraculum, vel nihil contribuente oraculo, ut hic perspicuitatis causa loquar. Deos enim laborantem adjuvare, non desidem, credebant, ut est in *Menandr.* fragm. 32. Τῷ δ' ὁ πονεῖν. ἔστιν ὁ συλλαμβάνειν — τῷ πονεῖν. Et ap. *Sallust.* in *Catil.* c. 52. §. 28. 29. J. F. R.

Hb 2

50. Προ

ὡς δὲ ἔχοντες πορομαχομένας αὐτῶν^a τὰς συλλαβάς, καὶ τὴν^b ἀκροεκούμην Φοῖβον ἀποτοξέοντα τὴν λοιμὸν.

Πευθῆνας μέντοι ἐν αὐτῇ Ῥώμῃ κατεστήσατο πᾶν πολλὰς τῶν συνωμοτῶν^c, οἱ τὰς ἐκάστη γνώμας δὴν ἡλλον αὐτῶν, καὶ τὰς ἐρωτήσεις προεμήνυνον, καὶ ὧν μάλιστα ἐφίενται^d ὡς ἔτοιμον αὐτὸν πρὸς τὰς ἀποκρίσεις, καὶ πρὶν ἢ κεν τὰς πεμπομένας, καὶ λαμβανέσθαι.

Καὶ πρὸς μὲν^e τὰς ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα^d προεμνηχανάτο. τελετῶν τε γὰρ τινὰ συνίστα^e, καὶ δαδυχίας, καὶ ἱεροφαντίας, τριῶν ἐξ ἧς αἱ τελευμύων ἡμερῶν. καὶ ἐν μὲν τῇ πρώτῃ, ὡς ὁρῶντες^e πρὸς Ἀθήνησι, τοιαύτη^e εἴ τις ἀθεός, ἢ Χριστιανός, ἢ Ἐπικυρεὺς^e, ἢ κατὰ σκοπὸν^e τῶν ὁργίων, Φευγέτω^e οἱ δὲ πιστεύοντες τῷ θεῷ, τελείωσθαι τύχη τῇ ἀγαθῇ. εἴτ' εὐθύς^e ἐν δευτέρῃ ἐξέλασις ἐγί-

qui haberent propugnaturas pro se illius syllabas, & intonsum Phoebum telis abacturum pestilentiam.

37. Verum etiam exploratores in ipsa Roma multos sane constituerat conjuratores, qui sententias uniuscujusque sibi nuntiarent, & ante indicarent interrogationes, quaeque maxime cuperent, ut paratum ad responsiones, jam ante adventum suum missi invenirent.

38. Et ad res Italicas haec & similia praeparabat. Mystera etiam quaedam instituit, & sacrum gestationes, & sacrorum disciplinam, tribus deinceps diebus festo ritu peractis. Ac primo die edicebatur, ut Athenis, in hanc formulam, *Si quis Aethens, aut Christianus, aut Epicureus venerit, orgiorum spectulator, fugito: qui autem Deo credunt, initiantur bonis auspiciis!* Deinde statim a principio fiebat exactio. Atque.

^a Τὰς] Ex P. additum. Deest in Edd. ^b Ἀκροεκούμην] Sic Edd. reliquae, Ἀκροεκούμην Fl. vid. nott. ^c Τὴν] Τὸν Bz. sola. ^d Προεμνηχανάτο] Προεμνήχαν τοῦτο P. ^e Πρώτῃς] Sic recte P. H. Fl. Bz. Πρώτῃς J. male. Conf. de Sacrif. c. 12.

^{50.} Πορομαχ. αὐτῶν] Lege αὐτῶν. F. G. Et sic jam dedimus. J. F. R.

^{Ibid.} Τὰς] P. solus ante συλλαβάς. M. du S.

^{51.} Ἀκροεκούμην] Utitur ea voce etiam Pindarus in Pyth. III. usurpat alibi etiam ἀκροεκούμην. Isthm. I. & sic habet hic codex P. Posterior scriptura occurrit etiam apud Philost. 88f. M. du S.

Ἀκροεκούμην] Nota haec Solani pertinet ad superius Ἀκροεκούμην. nam ibi Codicem P. ἀκροεκούμην legere, in Junctina notarat; contra, hoc loco Florentinam editionem ἀκροεκούμην habere, quum Cod. ἀκροεκούμην. jam cum cert. Edd. habeat. Cumque de Flor. quam inspexi, recte moneat, etiam de Codice recte monuisse credo; licet in Ed. Hag. inversè quoque notarit Cod. P. hic ἀκροεκούμην habere, supra vero cum vulgato consentire: quod cum parvi referat, ordinem ejus notae immutare nolui, & ne haec quidem adnotassem, nisi ostendendum esset, me in lectione dubia praeferas Edd. diligenter consuluisse. Vid. pag. praeced. No. 38. J. F. R.

^{60.} Τὰς αὐτῶν] Bz. τοῦς, ex editoris conjectura, ut alia multa; neque enim usum se ullo antiquo Mf. proferatur. M. du S.

Τὰς αὐτῶν] Videtur legendum τὰ αὐτῶν Ἰταλίαν. Neque enim est, quo commode referatur τὰς. Ita certe interpretatus sum. J. M. G.

Τὰς αὐτῶν] Intellige πύλας. F. G. De hac ellipti conf. L. Bos, p. 132. J. F. R.

^{62.} Δαδυχίας] Sic infra de mort. Peregr. c. 28. M. du S. At quid opus tam longe nos remittere ad vocabulum satis usitatum quaerendum, quum principio c. 40. hujus Dial. quoque occurrit. J. F. R.

^{63.} Τελευμύων] Malim τελευμύων. F. G.

^{65.} Ὡς πρὸς Ἀθήνησι] Eleusine dicebant ταῦθ' εἶναι τὴν ἱερὰν. Capitol. in M. Aur. XXVII. Prioribus temporibus formula erat. εἰς εἰς ὅς τις ἀλιτρός. vel ut habet Lamprius: nemo ingrediatur, nisi qui se innocentem novit. De quibus formulis consule etiam Orig. c. Cels. III. p. 147. 2. ubi Celsi verbis plures proponit. Adde Δήμων. c. 34. unde patet Barbaris etiam huiusmodi sacris interdictum fuisse. M. du S.

^{66.} Χριστιανός] Exploraturi itaque fraudes hujus Pseudoprophetae interdum & ipsi Christiani sacra ista, alias illicita, adibant: ab iisque sibi aequae ac ab Epicureis metuebat Alexander. Unde zelus Christianorum in detegendis fraudibus & imposturis patefecit. Nam quod Epicurei idem faciebant, non mirum otiosos plerumque homines, quibus talia ludus erant, & quavis comoedia jucundius spectaculum, operam dedisse huiusmodi superstitiosis hominibus deridendis. Christianos autem graves & minime futiles aut otiosos, imo.

que ipse initio dicebat, *Foras Christianos!* 70 γένετο. καὶ ὁ μὲν ἡγεῖτο, λέγων, ἔξω Χριστιανούς. τὸ δὲ πλῆθος ἅπαν ἐπεφθέγγετο, ἔξω Ἐπικυρείς. εἶτα Λητὺς ἐγγίγνέτο λοχεΐα, καὶ Ἀπόλλων γοναί, καὶ Κορωνίδος γάμος, καὶ Ἀσκληπιδὸς ἐτίκλει- 75 το. ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ Γλύκωνος ὀπιφάνεια καὶ γένεσις τῷ Θεῷ.

39. Tertio, Podalirii erant & matris Alexandri nuptiae. Dadis (*facularia*) autem illa dies vocabatur, & faces accendebantur. Tandem agebantur Lunae & Alexandri a-8 mores, nascensque uxor Rutiliani. Facem porro gestabat, & praeibat cerimonias alter Endymion, Alexander. Ac ipse quidem dormiens jacebat in medio, descendebat autem ad illum ex tecto tanquam e caelo pro8 Luna-Rutulia quaedam formosissima, procuratorum Caesaris cujusdam uxor, vere illa amans Alexandrum, & amata vicissim ab illo, atque in oculis miseri illius viri, of-

Τρίτῃ δὲ ἡμέρᾳ, Ποδαλειρίῳ τε ἦν καὶ ἡ μητὶς Ἀλεξάνδρου ὁ γάμος. Δαδὶς δὲ ἐκαλεῖτο, καὶ δαδὲς δὲ ἐκαίοντο. καὶ τελευ-8 οῦται, Σελήνης καὶ Ἀλεξάνδρου ἡ ἔρως, καὶ τικτομένη τῷ Ρουτιλιανῷ ἡ γυνή. ἐδα- δέχει δὲ καὶ ἱεροφάντῃ ὁ Ἐνδυμίων Ἀλέξαν- δρος, καὶ ὁ μὲν καθεύδων δῆθεν, κατέκειτο ἐν τῷ μέσῳ. κατῆκε δὲ ἐπ' αὐτὸν ἐκ τοῦ ορο-8 φῆς ὡς ἐξ ἑρανεῖ ἀντὶ τῆς Σελήνης, Ρουτι- λία τις ὠραιωτάτη, ἡ Καίσαρος οἰκονό- μων τινὸς γυνή, ὡς ἀληθῶς ἐρώσα τῷ Ἀλε- ξάνδρῳ, καὶ ἀντερωμένη ὑπ' αὐτῷ, καὶ ἐν ὀφθαλμοῖς τῷ ὀλεθρίῳ ἐκείνης ἀνδρός, Φι- 8 καί-

f 'Επιφθέγγετο] 'Εφθέγγετο Fl. Pro vulgata stat Cod. P. & reliqq. Edd. g Γάμος] 'Ερως P. h 'Ερως] Γάμος marg. A1. i 'H] Deest articulus in Fl. Adest in J. H. P. & c. k 'Εκείνης] Ex Ms. Gr. 'Εκείνου Edd. priores.

imo odiis & injuriis non privatorum tantum hominum, sed & magistratum Imperatorumque pressos, hoc egisse, ut ab illusionibus praestigiisque Orbem terrarum vindicarent, in admirationem certe quemvis rapere necesse est. Aliam assert hujus rei causam *Lactant.* minime respuendam, quam si lubet legere, adeas librum ejus IV. c. 27. Nos hac nunc contenti erimus.

M. du S.
Χριστιανούς — φευγόντων] De Christianis aliisque, ab his sacris arceri solitis plura congegit Rev. Jac. Eln. ad Apocal. XXII. 15. ubi & his Luciani verbis utitur, & ex *Socratis* Hist. Eccl. VII. 8. quoque docet, Isdigerdem Persarum Regem ab Magis judicatum arcendum a sacris, quod Marutha Mesopotamiae Episcopo familiariter uteretur. Verba ipsa ex *Julian.* Epist. 52. aliaque vid. ibid.

67. Πισιόντες τῷ Θεῷ] Formula jam a Christianis desumpta. *M. du S.*

68. Τόχῃ τῇ ἀγαθῇ] Conf. supra dicta ad c. 14. *J. F. R.*

70. Ἐξω Χριστιανούς] Vid. *Hoffmann.* in notis ad *Galenum* de usu partium, No. 295. Item *Dodwellum* Diss. in Iren. II. p. 168. 169. *M. V. la Croze.*

85. Ρουτιλία] Fictum nomen putarim, quo superstitiosam foeminam denotet: certe illud vis vix patitur, ut de gente Rutilianorum intelligas. Obser-

vandum autem haec sacra non Romae, sed in Paphlagonia celebrata: quae quidem res aliquid difficultatis habet; nam qui factum est, ut Imperatoris *Oeconomo* licuerit tam longe ab aula versari? *Procuratorem* ergo verte. Statuendum enim hoc ob Alex. praesentiam, quem haud temere quisquam, Oraculi cura aliis mandata, Romam profectum existimabit. Si tamen *Oeconomum* retinere velis, potuerit unus aut alter abesse, per vices reliquis munus obeuntibus, & praesertim quo tempore M. Aurel. Athenis commorabatur, Abonoteichitarumque Oraculum cum uxore petiisse: Ego *procuratorem*, uti etiam verti, intelligo. *M. du S.*

88. Ἐν ὀφθαλμοῖς] Conf. supra *Phalar.* I. c. 5. Et Reverend. *J. Eln.* ad *Evangel.* Matth. XXI. 42. recte docentem, non esse hoc Poeticum, ut putabat *Galenus*. Adde & nostram *Tyrannicid.* c. 17. ἐν ὀφθαλμοῖς δίδας. Sic vis & κατ' ὀφθαλμούς vid. *Fratr. G. O. Reitzii* Belg. Graeciss. p. 505. *J. F. R.*

89. Ὀλεθρίου ἐκείνου] Scribendum videtur τῷ ὀλεθρίῳ ἐκείνης ἀνδρός. Et ita Interpres legisse videtur. *F. G.*

Ibid. 'Εκείνου ἀνδρός] Leve est quod de Rutillia, quam in oculis mariti ejus osculabatur, legitur mendose καὶ ἐν ὀφθαλμοῖς τῷ ὀλεθρίῳ ἐκείνου ἀνδρός φιλιώμενα δι' ἐγγίγν- το. cum rectius Ms. ἐκείνης ἀνδρός sc. 'Ρουτιλίας. *J. G. G.*

'Εκείνης] Auctoritatem Ms. G. secutus sum; libri enim

λήματα τε ἐγίγνωτο ἐν τῷ μίση, καὶ θεοῖς ὁρaculaque intercedebant in medio, & com-
 πλοκαί, εἰ δὲ μὴ πολλαὶ ἦσαν αἱ δαῖδες, plexus; si vero minus multae essent faces,
 τάχ' ἂν τι καὶ τὸ ὑπὸ κόλπον ἐπράττειτο. forte etiam quiddam eorum quae sub veste
 μὲν μικρὸν δὲ εἰσὴν πάλιν ἱεροφαντικῶς ἐ- fieri solent, patrarum est. Parvo autem
 σκευασμένον ἐν πολλῇ τῇ σιωπῇ καὶ αὐτὸς interjecto temporis spatio rursus intrabat,
 μὲν ἔλεγε μεγάλη τῇ Φωνῇ, ὅτι ἢ Γλύκων. 95 ut Antistitem cerimoniarum decet, exor-
 ἐπεφθέγγοντο δὲ αὐτῷ ἐπακολουθῶντες, Eū- natus multo cum silentio; magnaue voce
 μολπίδαι δῆδον καὶ Κήρυκες τινες Πα- dicebat, Io Glycon. Succlamabant autem
 Φλαγῶνες, α καρβατίνας ὑποδεδεμένοι, illum secuti, Eumolpidae nimirum & Ce-
 πολλὴν τὴν σκοροδάλμην ἐρυγγάνοντες, ἢ. rycyes quidam e Paphlagonia, carbatinis cal-
 Ἀλέξανδρε. ceati, acrem alii odorem multum ructan-
 1tes, Io Alexander.

Πολλάκις δὲ ἐν τῇ δαδυχία καὶ τοῖς μυ-
 στικοῖς σκιρτήμασι γυμνωθεὶς ὁ μὴρὸς αὐτοῦ
 ἐξεπύπνυτο, χρυσοῦς διεφάνη, δέρματ' αὖ,
 ὡς εἰκός, ὅππῃ χρύσει θετεθέντ' αὖ,
 πρὸς τὴν αὐγὴν τῆς λαμπάδος σπρίλλων-
 τ' αὖ. ὥστε καὶ γενομένης ποτὲ ζητήσεως δύο
 τοῖσι τῷ μαροσόφῳ ὑπὲρ αὐτοῦ, εἴτε Πυ-

40. Saepe autem in illa facum gestatio-
 ne & mysticis saltationibus nudatum ipse
 de industria femur, aureum apparuit, cir-
 cumposita, ut probabile est, pelle inaurata,
 & ad lucernarum splendorem refulgente.
 Itaque exorta aliquando disputatione de illo
 inter duos stultitiae illius consultos, πρῶτον

Pyo.

α Κόλπον] Recte Edd. Κολπους P. β ἢ] Nihil hic variare Edd. notat M. du S. neque hic, neque paulo
 post in ead. voce. c Κήρυκες] Κερυκίς minore littera Edd. priores, aequae ac mox καρβατίνας. d Καρβατίνας]
 Καρβατίδας Fl. male.

enim quos consului, ἑκάστου omnes habent. M. du S.

92. Κόλπον] Cod. P. male habere κολπους notarat
 Solan. bene quidem eam lectionem reprehendit, si ac-
 centus ita positus. Et κόλπον singulare & genitiv. ver-
 ram lect. esse non dubito, quia sic & alibi apud No-
 strum; vid. saltem c. 26. hujus Dial. Interim & plurali
 numero κόλποι dicitur de unius hominis sinu, ut Long.
 Rafl. I. p. 27. Ed. Jüng. Καὶ ὁ τίττις ἐν τῷ κόλπῳ τῷ
 χλόνης ἐπύπνυτο. Iterum ibid. p. 34. Ἐμπύπνυτο τὸ
 αὐτὸς τοῖς κόλποις. Rursus apud eundem L. IV. p. 137.
 five potius 145. Ed. Moil. (nam per errorem typogr.
 paginarum numerus vitiose est expressus) τὴν Σκλήν
 οὐ τοῖς κόλποις εἶχε. Homer. II. I. five IX. 566. Πρὸς
 τὴν αὐγὴν τῆς λαμπάδος σπρίλλων τ' αὖ. Adde & Aelian.
 V. H. XIII. 31. J. F. R.

96. Εὐμολπ. — πρ.] Cereris mysteria respicit A-
 thenis, in quibus pont. max. Hierophanta audiebat,
 duae etiam hae sacrae gentes. V. Thucyd. VIII. 53. &
 not. & Corn. Nep. in Alcibiade. Idemque illi Eumolpi-
 dae ac Ceryces rursus refectare sunt coacti, qui eum de-
 novant. V. Cas. ad Athen. XIV. 23. & Clem. Alex.
 II. 1. qui docet eorum originem. Adde & Diog.
 Laert. p. 1. D. E. M. du S.

98. Καρβατίνας] Id est viles crepidas. Catull. F. G.
 Καρβατίνας] Idem notat quod Virgilio crudus pero,
 Aen. VII. 690. M. du S.

Καρβατίνας] Carbatinae, sive Carpatinae folcae a
 crudo corio, a Caribus seu Carpathiis dictae, vid.
 Voss. ad Catull. p. m. 327, J. F. R.

99. Σκοροδάλμην] Vide Aristoph. Ίππ. p. 198. qui
 primus hoc in Paphlagonibus risit. M. du S.

12. Βασίλειος Γλύκων] Ridet haud dubie titulum,
 quo fatui hominem Glyconem insigniebant. M. du S.

13. Πυθαγόρου ψυχή &c.] Oppido lepidum Alexan-
 dri γόστ' αὖ narrat Auctor factum. Nimirum in so-
 lemibus, quas aliquando instituebat, Dei sui pom-
 pis, forte an industria, detexerat femur suum, quod
 plume videbatur esse aureum. Hinc ubi a quibusdam
 quaereretur, utrum Alexander ille προφήτης haberet
 animam Pythagorae; an Pythagorae animae simi-
 lem; fecit ut oraculum a Glycone (ita appellabat
 Deum suum) ederetur his versibus;

Πυθαγόρου ψυχή, ποτὶ μὲν φθίσι, ἀλλὰ δὲ αὖτις
 ἢ δὲ προφητὴν, διὸς φρονέεις ἐν δόμοις
 Καὶ μὴ ἐπιμύσει πατρὶ ἀγαθῶν ἐπαγωγῶν. καὶ πάλιν
 Ἐς Διὸς εἶσι, Διὸς βληθεῖσα κεραυνῶ.

Hi versus haud dubie sunt mutili, nec non perperam
 interrupti. In versu tertio excidit, forte ἀνδρῶν.
 Deinde illud καὶ πάλιν divisum (nam ita divisum legi-
 tur in omnibus, quas vidi, editionibus) facit, ut vi-
 deantur duo diveria oracula. Id tamen unum fuisse
 arbitror, legendumque junctim,

Πυθαγόρου ψυχή, ποτὶ μὲν φθίσι, ἀλλὰ δὲ αὖτις
 ἢ δὲ προφητὴν, διὸς φρονέεις ἐν δόμοις
 Καὶ μὴ ἐπιμύσει πατρὶ ἀγαθῶν ἐπαγωγῶν.

Kaδ

Pythagoras animam haberet propter autem illud femur, an aliam illius similem? eamque quaestionem ad ipsum Alexandrum referentibus; Glycon rex oraculo dubitationem illam dissolvit:

Pythagoras vicibus mens alma potisque redisque:

Vatis at est animus Joviali e fonte pro- 15 *pago:*

Missus adeat jussu patris auxiliator honestis,

Et redit ad patrem Joviali fulmine tactus.

41. Cum pueri concubitu omnibus interdiceret, tanquam re impia, ipse tale quid vir ingeniosus commentus est. Civitatibus Ponticis atque Paphlagonicis injunxit, ut divini cultus ministros sibi in triennium mitterent, qui laudes Dei apud se canerent: 25 oportebatque probatos ac praelatos caeteris

Πυθαγόρου ψυχὴν ἔχει ἀφ' ἧς τὸ χρυσὸν μηρὸν, ἰοῦντε ἄλλην ὁμοίαν αὐτῇ, καὶ τὴν ζήτησιν ταύτην αὐτῷ Ἀλεξάνδρῳ ἐπανευγρόντων, ὁ βασιλεὺς Γλύκων χρησμῷ ἔλυσε τὴν ἀπορίαν. Πυθαγόρου ψυχὴ, ποτὲ μὲν φθίνει, ἄλλοτε δ' αὖξαι.

Ἡ δὲ προφητεία, ἧς Φρενὸς ὅστιν ἀπορρώξ. Καὶ μιν ἐπεμψε πατρὸς ἀγαθῶν ἄνδρῶν ἐπαρωγόν.

Καὶ πάλιν ἐς Διὸς εἰσι, Διὸς βληθεῖσα κεραυνῷ.

Προλέγων δὲ πᾶσιν ἀπέχεαζ, ἡ παιδείη συνείας, ὡς ἀσθεὲς ἂν, αὐτὸς τοῖόνδε τι ὁ γεννάδας ἐτεχνήσατο. ταῖς γὰρ πόλεσι ταῖς Πισίαις καὶ ταῖς Παφλαγονικαῖς, ἐπήγγελε ἡ θεοπρόπτης πέμπειν ἐς τριετίαν, ὑμνήσοντας παρ' αὐτῷ τὸ θεόν. καὶ ἐδὲ δοκίμασάντας, καὶ προκρίνοντας τὸς εὐγενεστά-

• Αὐτῇ] Sic Ald. Fl. H. P. Bz. S. ἀφ' ἧς & P. cum marg. As. f. Διὸς] Sic Edd. plurimae. Διὸς f. & marg. At. Διὸς Schol. g. Ἀνδρῶν] Sic recte Fl. & P. Deerat in f. H. Bz. Ald. S. Sed & additum in marg. At. h. Διὸς βληθῆ. Διὸς μεγάλῳ βλ. Pell. male. vid. nott. ad καὶ πάλιν. i. Παιδείῃ] Ita esse in f. Fl. H. Bz. notat M. du S. Sed & est in aliis. k. θεοπρόπτης] Sic Edd. plurimae. θεοπρόπτης Fl. θεοπρόπτης adscriptum marg. At. l. ὑμνήσοντας] Ἡμῶν. f. male.

15. Διὸς] Ἡμεῖς Διὸς. P.

Καὶ πάλιν ἐς Διὸς εἰσι, Διὸς βληθεῖσα κεραυνῷ.

Anima scilicet Alexandri vatis, quam pater misit auxilio hominibus piis, iterum se in domum Jovis recipiet, fulmine Jovis icta. Id enim de se jactabat Alexander ille, se denique fulmine ictum, moriturum: ipse id narrat Lucianus infra c. 59. προεὶπὼν δὲ (Ἀλεξάνδρῳ) ἀφ' ἧς χρυσῷ μηρὶ ἰσοῦν, ὅτι ζῆσαι ἔρωσται αὐτῷ ἐν τῇ πινυκσίᾳ, καὶ ἰκατὸν, αὐτὰ κεραυνῷ βληθεῖσα, ἀποθανεῖ. Ubi vero praedixisset Alexander per oraculum de se ipso, censum ὅς quinquaginta annos vivere facit sibi destinatum esse, deinde fulmine ictus, mori.

Πυθαγόρου ψυχῇ] Vid. quae La Croke supra habet ad c. 33.

15. Διὸς] Etiam eodem redit, legasne Διὸς an Διὸς, cum Schol. Ego Διὸς tamen praeferebam, ut sic accuratius respondeat sequenti ἐς Διὸς, ac sic dicatur ex Jovis orta anima ad Jovem redire: verum quia forent qui ter repetito Διὸς & quadruplici exitu syllabae in ἐς acutae offenderentur, vulgatam non movi.

16. Ἀνδρῶν] Ed. Fl. sola.

18. Καὶ πάλιν] Illud καὶ πάλιν in iis quas super hoc loco inspexi Editionibus, P. nimirum, Ald. Bz. f. &

S. male ita separatim collocabatur, ac si ad versum non pertineret, & novus versus ab Ἐς Διὸς inchoabatur; in Latinis eod. modo, & rursus, inter versum tertium & quartum sic interjectum erat, quasi oraculum rursus coepisset altera vice novi quid canere; sed ex dimensione carminis id facile in sedem suam retraxi, ac vix operae foret id multis praedicare, nisi viderem alios etiam μεγάλῳ ante βληθεῖσα inseruisse, quia videbant versum uno pede truncatum, qui tamen plenam habebat mensuram, ubi sic legatur, ut jam edī curavimus. His ita ordinatis, cognovi Jensonem idem jam optime fecisse, in Lectt. Lucian. p. 264. cujus verba tamen jam praemitto, ut ejus meritis nihil detrahā.

Ibid. Ἐς Διὸς εἰσι] Deest pes integer huic versui, adscripserat Cl. La Croke, qui illud ἀνδρῶν in versu superiore etiam implendum monuerat. Scilicet ab Ἐς Διὸς versum quoque inchoari crederat Vir Clariss. At si jam a Καὶ πάλιν inchoetur, nullus pes deerit.

24. θεοπρόπτης] Varias lectiones hic exhibet P. θεοπρόπτης, vel θεοπρόπτης, vel tandem θεοπρόπτης, ut in impressis est, nisi quod in Fl. Ed. θεοπρόπτης est. Ego θεοπρόπτης scriptum a Luciano crediderim, idque norma

στάτης, καὶ αἰραιστάτης, καὶ κάλλη ἀφ-
 Φερόντας πεμφθῆναι. ὅς ἐγκλεισάμενος,
 ὡς αὖτε δεγυρωνήτοις ἐχρήτο συγκαθεύδων, καὶ
 πάντα τρόπον ἐμπαροινῶν. καὶ νόμοι δὲ ἐπε-
 ποίητο, ὑπὲρ τὰ ὀκτωκαίδεκα ἔτη, μη-
 δὲνα τῷ αὐτῷ ἑομαλί δεξιῶσθαι, μηδὲ φι-
 λήμαλι ἀσπάζεσθαι, ἀλλὰ τοῖς ἄλλοις
 προτείνων τὴν χεῖρα κυσαι, μόνους τὰς ὥραις
 κατεφίλει· καὶ ἐκαλῆντο ὅτι οἱ ἐντὸς τῆς
 Φιλήματι.

Τοιαῦτα ἐντροφῶν τοῖς ἀνοήτοις διέτε-
 λει, γυναῖκάς τε ἀνέδην ἀφσφθέρων, καὶ
 παῖσι συνών. καὶ ἦν μέγα καὶ εὐκτόν ἐκάστω,
 εἴ τινα γυναῖκα προσελέγετο· εἰ δὲ καὶ φι-
 λήματι ἀξιώσειεν, ἀθρόαν τὴν ἀγαθὴν τύ-
 χην ᾤετο ἐκάστω εἰς τὴν οἰκίαν αὐτῷ εἰσρῆ-
 σεσθαι· πολλὰ δὲ καὶ ἡύχεν τέλοκέαι
 παρ' αὐτῷ, καὶ οἱ ἄνδρες ἐπεμαρτύρουν ὅτι
 ἡ ἀληθὴ λέγουσιν.

Ἐθέλω δὲ σοὶ καὶ ἀφλογον διηγήσασθαι
 τῷ Γλύκωνι, καὶ τῷ Σακέρδωτι,
 Τίαντι τινὶ ἀνδρώπῃ, ὁποῖος τινὸς τὴν σύνε-
 σιν εἴσῃ ἀπὸ τῶν ἐρωτήσεων. ἀνέγνω δὲ αὐ-
 τὸν, χρυσοῖς γράμμασι γεγραμμένον ἐν

generosissimos quosque, & formosissimos,
 & honestissimos mitti: quibus inclusis tan-
 quam emtis pecunia sua utebatur, dormiens
 cum illis & omni genere intemperantis con-
 tumeliae in illos utens. Insuper legem tu-
 lerat, ne quis duodeviginti annis major in-
 ter salutandum complectendumque ipsum
 oscularetur; verum aliis manum ad oscu-
 lum cum offerret, solos aetate florentes os-
 culabatur: dicebanturque hi intra osculum
 esse.

42. Hunc ad modum stupidis homini-
 bus ad delicias usque illudebat, corrup-
 pendis, prout collibitum esset, mulieribus,
 & pueris constuprandis. Et magnum erat
 unicuique atque optabile, si cujus uxorem
 adspiceret: si vero osculo etiam dignaretur,
 confertim ut bona fortuna in domum
 suam influeret, futurum unusquisque pu-
 tabat. Multae vero etiam se peperisse ex
 45 eo gloriabantur, & vera illas dicere, ma-
 riti illis testabantur.

43. Volo tibi etiam colloquium referre
 Glyconis & Sacerdotis, Tianensis cujus-
 dam hominis, qui quam prudens fuerit,
 ex interrogationibus discere poteris. Legi
 50 autem illud colloquium, aureis literis scriptum
 in

α Οὔται] Deest in El. Adest in cett. & Cod. P. b ἡύχων] ἡύχων male pro ἡύχων marg. A1W. vel ἡ-
 χούτο. c Ἀληθῆ] Ex f. Ἀληθῆ, cett. minus recte. d Σακέρδωτι] Sic Edd. Σακέρδωτος P.

34. Κύριε] Φιλήματι. G.

men rei apprime convenit, & Alexandri consilio, qui
 forma eximium quemque puerum mitti volebat. M. du S.

30. Καὶ νόμοι δὲ ἐπιποιήτω] Supra in I. Ver. Hist. c.
 15. ubi καὶ περὶ τῶν ἐπιποιήσεων legitur, Solanus particu-
 lam δὲ expunxerat, jam intactam relinquit. Sed sal-
 va esto utroque loco. Et si me supra faciliorem in ea
 expungenda ideo praeuisssem, quia illic ter brevi in-
 tervallo δὲ recurrebat. Et ἐπιποιήτω passivum pro a-
 ctivo recte quoque se habere, vid. ad I. Ver. Hist. c.
 35. vers. 50. Adde Homer. Il. A. 107. ubi διδύμῳ
 est excipiens. F. F. R.

31. Ὀκτωκαίδεκα ἔτη] Conf. supra I. Ver. c. 28. M. du S.

32. Φιλήματι ἀσπάζεσθαι] Et si vix operae est hunc
 morem aut phrasin aliis testimoniis confirmare; ad-
 dam tamen quod Cl. Hemsterb. in marg. monet, vi-
 deri posse L. Bos ad Ep. I. ad Cor. XVI. 20. ubi Apo-
 stolus ait: ἀσπάζεσθαι ἀλλήλους ἐν φιλήματι ἀγίῳ. Ad

quae verba ille haec Luciani, & Heliodor. X. 27. ad-
 ducit. F. F. R.

43. ἡύχων] Si ab ἡύχωνι formatum esset hoc ver-
 bum, ἡύχων ex marg. Ald. recepisssem, quia activum
 ἡύχων non est in usu, nec ἡύχων satis probatum; sed
 quum sit ab αὐχίω, recte se habet vulgata. F. F. R.

45. Ἀληθῆ] Sic optime Ed. f. Reliquae ἀληθῆς.
 M. du S.

48. Τίαντι] Mox ἐν Τίανι recte. Fuit & sacerdos no-
 mine consul, anno Christ. 158. sed ab hoc diversus.
 M. du S.

50. Ἐν Τίανι] Τίανος πόλις Παφλαγονίας τῇ Πόντῳ. Steph.

Τίανον, τὸν Strabonί. F. G.

53. Ἐγὼ ἢ ὡς Ἀσκληπιδὸς νέος. ἀλλὰ παρ' ἐκείνῳ τῷ
 πρώτῳ; πῶς λέγεις; ἢ 9.] Quum sic distinguant om-
 nes, & quidem non male, causa non fuit, cur in
 Latinis augerentur interrogationum notae, verterentque

in Tio urbe in domo Sacerdotis. Nempe, *Dic mihi, inquit, Domine Glycon, quis es? Ego, inquit ille, Aesculapius junior, diversus ab illo priore. Quomodo ais? Non fas est te hoc audire. Quot vero annos manebis apud nos & dabis responsa? Tres supra mille annos. Deinde quo te conferes? Baetra, & ad vicinam regionem: oportet enim barbaros etiam frui mea inter homines peregrinatione. Oracula vero reliqua, Didymaeum, Glarium, Delphicum, habent progenitorem meum Apollinem reddentem sibi oracula. Num mendacia sunt, quae ibi exeunt, oracula? Neque hoc scire postules, neque enim fas est. Ego vero quid ero post hanc vitam? Camelus, post equus, post vir sapiens, & Propheta non minor Alexandro. Haec cum Sacerdote Glycon locutus est. In fine autem oraculum versu conclusum pronuntiavit, cum Lepido sodalem esse sciret:*

Ne Lepido credas, tristis manet exitus illum.

Vehementer enim, ut ante dixi, metuebat Epicurum, tanquam hominem arte sua & sapientia praestigias ipsius oppugnantem.

τίω, ἐν τῇ τῷ Σακέρδωτι οἰκίᾳ. εἰπέ γὰρ μοι, ἔφη, ὦ δέσποτα Γλύκων, τίς εἶ; ἐγὼ, ἦδ' ὅς, Ἀσκληπιὸς νέος. ἄλλο παρ' ἐκείνον τ' ὑπέρτερον. πῶς λέγεις; εἰ δέ τις ἀκῶσαι σε τὸτό γε. πόσα δὲ ἡμῶν ἐτη ὠφθαλμοῖς χρησμοδῶν; τρίτον ὑπὲρ τοῖς χιλίοις. εἴτα, ποῖ μεταστήσῃ; ἐς Βακτρα καὶ τ' ἐκεῖ γῆν. δεῖ γὰρ ἀπολαῦσαι καὶ τῆς βαρβάρης ὀψιδημίας τ' ἐμῆς. τὰ δ' ἄλλα χρηστήρια, τὸ ἐν Διδύμοις, καὶ τὸ ἐν Κλάρῳ, καὶ τὸ ἐν Δελφοῖς, ἔχουσι τ' ὑπεράτορα τ' Ἀπόλλων χρησμοδῶντα, καὶ ψευδεῖς εἰσιν οἱ νῦν ἐκπύπτοντες ἐκεῖ χρησμοί; μὴδὲ τῶν ἐθελήσας εἰδέναι, εἰ γὰρ δέ τις ἔσομαι μὲν τ' νῦν βίος, κάμηλος, εἴτα ἵππος, εἴτ' ἀνὴρ σοφὸς, καὶ προφήτης καὶ μέγας Ἀλεξάνδρου. ταῦτα μὲν ὁ Γλύκων τῷ Σακέρδωτι διηλέχθη. ὅτι τέλει δὲ χρησμὸν ἐμμέλρον ἐφθέγγετο, εἰδὼς αὐτὸν Λεπιδῶν ἐταῖρον ὄντα.

Μέπειθε Λεπιδῶν· ἐπεὶ οἱ λυγρὸς οἶτος ὀπηδεῖ.

Πάνυ γὰρ ἐδεδίδε τ' Ἐπίκουρον, ὡς προεῖπον, ὡς τινα ἀντίτεχνον, καὶ ἀλλοιοφύτην τ' μαγ- γανείας αὐτοῦ.

Ἐν

e Δέσποτα] Δέσποτα male *f. sola.* *f. Διδύμοις]* Sic recte *P. S. Bt. & 2. Διδύμοις* male *f. Fl. H. Fr. Ald.* *g. Προπάτορα]* Πατήρ *Fl. h. Χρησμοδῶντα]* Χρησμοδοῦντα *f. sola.* Octo reliquae, ut edidimus.

70. Λεπιδῶν ἐταῖρον ὄντα] Ἐφη γὰρ τὸ Δέσποτι τοῦτον ὁ Ἀλέξανδρος καλοῦσιν Ἐπικουρίον ὄντα. *V.*

que Num quis alius ab illo priore? nam qui addit rōn, dubitari simul non potest, quin loquatur de alio, quam ante fuit: sed quomodo id contigerit, negat mox fas esse clarius noscere. Certe debent convenire. Sponius tamen quoque sic reddebat *Di-moi, Glycon, qui es tu? Fe suis le nouvel Esculape. Es tu Esculape lui-même, ou quelqu'autre, qui lui ressemble? Il n'est pas permis de révéler ces mystères.*

Ibid. ἄλλο] Sic omnino distinguendum, uti a me factum est, neque enim ulla ratione passus fuerit Glyco, se alium ab Aesculapio priore dici. Hic autem in mentem venit de inscriptionibus, quae in tabula marmorea Romae in Aesculapii templo repertae, quasque Antonini tempore positas patet. *V. Fleetwood. p. 38.* quod in his oraculum indicatur, hoc ipsum Alexandri oraculum esse statuo.

ἄλλο] Solanus aliter distingui jubet, nec tamen *Tom. II.*

in notis suis addit, quid igitur mutarit. Quare id paucis indicabo. In *hunc.* post *ἔγω* deest comma, hoc ibi addidit, post *ἔγω* comma erat, id in punctum minus mutavit. At correctae illa distinctio jam comparebat in *Par.* quam expressimus.

60. Διδύμοις] Dictum supra est ad c. 29. *V. Ovid. Met. I. 516.*

62. Χρησμοδῶντα] Ed. *f. χρησμοδοῦντα.* quae scriptura verior videtur; si quidem Lucianus suis ista verbis non scripserit, sed ipsius inscriptionis vere verba exhibuerit. *v. Suid.* apud quem ea vox reperitur.

Χρησμοδῶντα] Sic c. 25. vers. fin. & hic paullo ante idem verbum ab omnibus scribebatur.

64. Μὴδὲ τοῦτ' ἐθελήσας εἰδέναι] Vid. *Philoponum* de creatione p. 183. L. IV. c. 20.

70. Λεπιδῶν] *V. supra c. 25.*

Ἔνα γὼν τινα τῷ Ἐπικυρείῳ τολμήσαντα
 καὶ διελέγειν αὐτὸν ὅτι πολλῶν παρόντων,
 εἰς κίνδυνον εἰ μικρὸν κατέστησεν. ὁ μὲν γὰρ
 προσελθὼν ἔλεγε μεγάλη τῇ Φωνῇ, Σὺ
 μέντοι γε, ὦ Ἀλέξανδρε, τὸ δεῖνα Παφλα-
 γόνα προσαγαγεῖν οἰκέτας αὐτῷ τῷ ἡ-
 γιωμῷ τῇ Γαλατίας, τὸ ὅτι θανάτῳ ἀνέ-
 πεισας, ὡς ἀπεικονότας τὸν υἱὸν αὐτῷ ἐν
 Ἀλεξανδρείᾳ παιδευόμενον, ὁ δὲ νεανίσκος
 ζῇ, καὶ ἐπανελήλυθε ζῶν μὲν τὸ οἶκε-
 τῶν ἀπώλειαν, θηρίοις ὑπὸ σὺν ὡς ἀδοθέντων.
 τοῖσιν δὲ τι ἐγγενήσῃ. ἀναπλεύσας ὁ
 νεανίσκος εἰς Αἴγυπτον ἄχρι τῆς Κλύσ-
 ματος, πλοῖον ἀναγομένην, ἐπέειπεν καὶ
 αὐτὸς εἰς Ἰνδίαν πλεῦσαι, καὶ περὶ τῆς
 βράδυνος, οἱ δυστυχεῖς ἐκεῖνοι οἰκέ-
 τῶν αὐτῷ, οἰθύνοντες ἢ ἐν τῷ Νείλῳ πλεονία διεφθάρθαι
 τὸν νεανίσκον, ἢ καὶ ὑπὸ ληστῶν, (πολλοὶ

44. Unum igitur quendam Epicureo-
 rum audentem etiam multis praesentibus
 ipsum confutare, in periculum non parvum
 adduxit. Ille enim accedens ait magna
 voce, *At tu, Alexander, Paphlagoni*
(quem nominabat) persuasisti, ut apud Prae-
sidentem Gallograeciae postulare servos suos ul-
timi supplicii, tanquam qui filium suum Ale-
xandreae doctrinae causa versantem interfe-
cissent. Vivit autem adolescens, & saluus
restitit post servorum interitum, bestiis a te
objectorum. Factum vero ejusmodi quid
fuerat. Adolescens, qui adverso flumine
navigarat in Aegyptum ad Clysmā usque,
solvente commodum navi persuaderi sibi pas-
sus est, ut & ipse navigaret in Indiam.
Cumque cunctaretur, infelices illi servi
ipsius, rati aut in Nili navigatione periisse
adolescensculum, aut a latronibus, qui mul-
ti

α Προσαγωγῇ] Προάγειν P. & marg. At. Vulgatam servant J. Fl. H. P. &c. β Ἀναπλεύσας] Sic Fl.
 Ald. Fr. H. B2. S. P. Ἀποπλεύσας J. ε Κλύσματος] κλυμ. minore κ Edd. priores.

80. Ὁ Ἀλέξανδρος τὸ δεῖνα] Ἰσως ἐνδύου τῷ ἀνδρὶ ὅπως τῷτομα τὸ κύριον * εἰπὼν παρητήσαντο. V.

* Εἰπὼν] Illud εἰπὼν inferuit idem, sed mallet indicasset παρητήσαντο reposuerit, minus necessarium erat indicare ex quo
 unde; nam quod verbum proximum παρητήσαντο pro vulgato fonte hausierit. J. F. R.

86. Θηρίοις] Conf. supra c. 2. hujus Dial. M. du S.
 Ibid. Ὑπὸ σὺν] Jam demum recte Edd. sic scribunt,
 cum alibi perpetuo ὑπὸ σὺν & similia exhibeant, in
 encliticae accentu trajiciendo nimium diligentes,
 quem nos post praepositionem servamus cum adcura-
 tionibus Grammaticis, ut supra T. I. jam diximus.
 J. F. R.

87. Ἀναπλεύσας ὁ νεανίσκος εἰς Αἴγυπτον, ἄχρι τῆς κλύσ-
 ματος πλοῖον ἀναγομένην] Cum adolescentulus in Aegy-
 ptum ante adverso navigasset, provento ad inundatio-
 nem usque navigio. Ita vertit Erasmus. At si Ptole-
 maeum consuluerit, L. 4. tab. Afr. 3. didicisset Κλύσ-
 μα εἶναι nomen proprium loci in litore maris Rubri,
 ubi praedictum erat; dicitur enim Φρούριον ibi, & ut
 ex hoc loco conjicio, ubi navigia per Nilum & Ptole-
 maeum fluvium, qui a Trajano renovatus & repur-
 gatus fuerat, adducebantur ἀνέγχοι, & sic navigatio
 in Indiam fiebat. Idcirco lege cum majuscula Κλύσ-
 ματος, & veite, usque ad Clysmā adducto navigio.
 Non dubito autem id nomen fuisse a Graecis imposi-
 tum ei loco, Ptolemæis regnantibus, ob accessiones
 maris Rubri, quæ illuc penetrabant, & eum locum
 ἐκλυζον lavabant. Vide quæ notavi ad Strabonem pag.
 804. J. P. a G.

Ἀναπλεύσας] Videtur Solanus Justinæ lectionem
 secutus fuisse, quæ ἀναπλεύσας habet; quod qui-
 dem non improbassem; sed unam reliquis omnibus
 hic praevalere nolui, quum & illarum lectio non mo-
 do commodum sensum exhibeat; verum si ab Ale-
 xandria is adolescens ad reliquas Aegypti partes navi-
 gavit, certe adverso flumine adfendit, ac tum ἀνα-
 πλεύσας longe rectius altero, & magis congruum al-
 tero ἀναγομένην. J. F. R.

88. Κλύσματος] An usque ad loca inundari solita?
 E. G.

Κλύσματος πλοῖον ἀναγομένην] Palmerii notam vi-
 disti doctam sane; sed monendus es, ne tam facile
 credas ei asserenti, navigationem per Aegyptum e ma-
 ri mediterraneo sic continuari potuisse. Res enim ea
 aliquoties frustra tentata, eo tandem rediit, ut per
 Nilum mercibus quam fieri poterat longissime vectis,
 terrestri tandem itinere ad mare rubrum deportaren-
 tur, unde in Indiam nova jam instituebatur naviga-
 tio. Consule Cl. Humphr. Prideaux Hist. P. II. L. II.
 p. 70. & seq. Gallicae versionis nostrae T. III. p. 114.
 & seqq. Quid ergo fiet, inquit, verbis istis Luciani
 satis aperte indicantibus sola navigatione e mari me-
 diterraneo per Aegyptum Indiam ab hoc petitam? E-
 go.

ti tum erant, sublatum, redierunt, amissum
illum nuntiantes. Tum *secutum est* oracu-
lum, & condemnatio, post quam adfuit
juvenis, suam peregrinationem enarrans.
Haec ille dixit.

45. Alexander vero indigne ferens se re-
dargui, veraeque reprehensionis impatiens,
jussit, qui praesentes erant lapidibus illum
petere, alioquin ipsos quoque devoti capi-
tis futuros, ejusque adjutores vocatum iri.
Cum jam lapidare inciperent, Demonstratus
aliquis peregrinatus in Ponto, circumfusus
primum homini, morti illum eripuit, cum
parum abesset, quin obrueretur lapidibus:
merito ille quidem. Quid enim referebat
solum sapere inter tot infanientes, & luere
alienam Paphlagonum stultitiam? Et haec
de illo ejusmodi erant.

46. Si vero eorum alicui, qui advoca-
rentur ordine oraculorum (hebat autem hoc

δὲ ἦσαν τότε) ἀνηρῶς, ἐπανήλθον ἀ-
παγγέλλοντες αὐτῷ τὸ ἀφανισμὸν. εἶτα ὁ
χρησμός, καὶ ἡ κατάδικη· μετ' ἣν ἐπέστη ὁ
νεανίσκος, διηγόμενος τὴν ἀποδημίαν. ὁ μὲν
ταῦτα ἔλεγεν.

Ὁ δὲ Ἀλέξανδρος ἀγανακτήσας ὅτι
τῷ ἐλέγχῳ, καὶ μὴ φέρων τῷ οὐείδους ἀλή-
θειαν, ἐκέλευε τῆς παρόντας λίθοις βάλλ-
ειν αὐτόν, ἢ καὶ αὐτὸς ἐναγῆς ἔσειας, καὶ
Ἐπικύριος κληθῆσθαι. ὃ δὲ βάλλειν ἔ-
ξαμύων, Δημόστρατος τις ὀπίδημῳ τῷ
Πόντῳ, πρῶτον δειχθεὶς, ἐρύσας τὴν
θανάτῳ τὸν ἄνθρωπον, μικρὸν δὲ καὶ καταλευ-
θέντα, πάντῃ δικαίως. τί γὰρ ἔδει μόνον
Φροεῖν ἐν τοσούτοις μεμνημένοι, καὶ καταπο-
λοῦσαι τὴν Παφλαγόνων μαρτίαν; καὶ τὰ μὲν
κατ' ἐκείνον, τοιαῦτα.

Εἰ δὲ τινι προσκαλημῶν καὶ τάξιν τῶν
χρησμῶν (πρὸ μιᾶς δὲ τῆς τοῦ Θεοπέζου
ἐγί-

Δι] Sic omnes praeter f. quae f. Ἐπικούριος] Sic Edd. omnes, excepta f. quae ἰσοκυρίους. f. Τῇ
Πόντῳ] Τῇ Πόντου P. & L.

go, ut verum fatear, Lucianum hic errasse puto,
videntur enim haec verba id indicare factum, quod
tota vetus historia fieri potuisse negat. Nisi forsitan
verba ejus corrupta sint. Sed in libris quidem nostris
nihil subsidii comperio.

Κλύσματος] Interpretum errorem, Κλύσμα urbis
nomen esse nescientium, praeter *Palmerium* castiga-
vit praesertim *Bochartus* in Phaleg. 2, 18. Sed ἀναγ-
μας ipsi quoque non recte videntur cepisse, quod ad
primam illam verbi *Clysmas* navigationem referrent.
Observat, & de Clysmate quae sciuntur tradit omnia,
decus literarumstrarum *Petrus Wesselingius* ad Hie-
roclis Synecdemum p. 728. seq. Interpretatio nostra
& verbis Luciani satisfacere nobis videbatur, constan-
tique usui verbi ἀνάγματος, quod *solvere*, *navigationem*
incipere significat; & Geographicae observationi nulli
contradicere. Clysmas portum Aegyptium fuisse in
litore maris Erythraei, constat inter omnes. Juvenis
hic, Alexandreae qui vixerat, in vectus ostio Canopi-
co Nili adverso flumine pervenire poterat ad verticem
usque τῷ Delta, atque inde Trajani fossa navigare in
mare Erythraeum, & litus legendum adire portum
Clysmatis, unde navigare ad Indos solebant, etiam si
is intervallo LX. M. P. a capite fossae Trajani abfuit.

92. Διφθόρεται] Sola *Amst.* male διφθόρεται, quod in
marg. correxit *M. V. la Croze.*

94. Γε] Ed. f. in aliis Δ.

M. du S.

Δι] Cur illud γ pro δ non receperim, vid. mox
ad c. 46. No. 13.

4. Ἐπικούριος] Mallem Ἐπικουρίους ut cap. seq.
M. du S.

Ἐπικούριος] Si constans sit lectio Ἐπικούριος, nec
novi, qui habeat ἰπικουρίους, non dubito, ad ipsam
appellationem respexisse vel Lucianum, vel ipsum ad-
eo Alexandrum: idque expressi, cum ambiguitatem
non ferat Latinus sermo. Qui non puniret olim he-
reticum hominem, & ulcisceretur, vocatus licet,
sanctam matrem ecclesiam; ille quo in periculo fue-
rit, satis constat. Ἐπικούριος proprie esse, qui adjuvet
oppugnatum ab aliis, observat Schol. ad Il. B, 130.

f. M. G.

Ἐπικούριος] Hoc majorem emphasin habet, quam si
adjective efferatur; nonnihil tamen ex emphasi amit-
tit, quum plurali num. profertur, ideoque adfentior
Solanus ex cap. seq. argumentanti. Nihil vero mutò,
etsi Interpret. pristini substantivum in Graeco servan-
tes, tamen *Epicureos* verterunt.

f. F. R.

12. Κατὰ τάξιν] Conf. supra c. 19.

M. du S.

13. Μιᾶς δὲ] *Solanus* supra c. 44. ποιοῖ δὲ, in γδ mu-
tarat, ex una f. Ego id studio neglexi; nam si id ibi
falsum, & hic male se haberet; cum igitur hic nihil
mutet, etiam supra intactum relinquatur. Sic *Hom.*
Il. Z. 47. δὲ quoque usurpat, ubi & γδ locum habe-
ret; & ubi id in γδ propter versum non potest muta-
ri. Cum enim magnum liberationis pretium promi-
sisset,

ἐγγίγνελθαι, καὶ ἐρομένη τῷ κήρυκος εἰ ὁ Θεο-
πίχοι; τῷ δὲ ἀνείπεν ἐνδοθεν Ἐς κόρα-
κας, οὐκ ἔτι τὸ τοῖστον ἔτε σέγγη τις ἐδέ-
χαιο, ἔτε πυρὸς, ἢ ὕδατος ἐκοινώσῃ, ἀλλ'
ἔδει γῆν πρὸ γῆς ἐλαύνεσθαι, ὡς ἀσεβῆ, καὶ
ἄθεον, καὶ Ἐπικυρεῖον ἢ τῶν ἢ μεγίστη λοι-
δορία.

Ἐν γὰρ καὶ γελοῖοτάτον ἐποίησεν ὁ Ἀλέ-
ξανδρος· εὐρὼν γὰρ τὰς Ἐπικυρεῖ κυρίας δό-
ξας, τὸ κάλλιστον, ὡς οἶδα, τὴν βιβλίον,
καὶ κεφαλαιώδεις παρέχον τὸν τάνδρος σο-
φίας τὰ δόγματα, κομίσας ἐς τὴν ἀγοράν
μέσσην, ἔκαστην ἐπὶ ξύλων συκίνων, ὡς δὴ
δεν αὐτὸν ἀπαφλέγων, καὶ τὸ σποδὸν ἐς
θάλασσαν ἐξέβαλεν, ἔτι καὶ χρησμὸν ἐπι-
φθεγγάμενος.

pridie quam responderet) atque interrogan-
te praecone, *An responderet?* intus diceret:
Ad corvos! hunc talem neque rectum am-
plius recipiebat, neque ignem ei neque a-
quam impertiebat quisquam; sed cogeba-
tur e terra una vagari ad aliam, tanquam
impius homo, & atheus, & Epicureus,
quod quidem maximum erat convicium.

47. Unum ergo maxime ridiculum fecit
Alexander. Cum invenisset sententias Epi-
curi principes, pulcherrimum, quod no-
sti, illius librorum & capitalem, qui pla-
cita sapientiae hujus viri contineat, in me-
dium forum prolatas ficulneis lignis crema-
vit, quasi ipsum videlicet exureret, & in
mare abjecit cineres, oraculo adjecto:

Edi-

α Θεοπίχοι] Θεοπίχου Fl. b τῷ] τὸ vult Marc. Nil mut. Edd. c κεφαλαιώδεις] Ex emendat. Solani. Ke-
φαλιώδεις f. κεφαλαιώδη Fl. κεφαλαιώδεις reliquae.

17. Ἀλλ' ἴδμε γῆν πρὸ γῆς] Γῆν πρὸ γῆς. τοῦτο ἰσχυ-
ρῶς ἀντιτίθεται τῷ κατὰ πάσης τῇ γῆς, ὃ φανερὸν
τοῖς ἐν τῷ τόπῳ.

* Ἀθηναῖος] Sic recte V. pro Ἀθηναῖος, quod erat in Ed.
Clerici.
† Θεοσώτης] Θεοσώτης male in Editis. Correxerit ex in-

25. Κομίσας ἐς τὴν ἀγοράν] Σημειῶ ὡς ἡ διασώτης ἢ
καὶ ἔτος ὁ ἐπὶ κακῷ τὸ αὐτοῦ κεφαλῆς τοῖς λόγοις ἐγγρα-
ψάμενος Λουκιανὸς τὸ Ἐπικυρεῖον αἰρίστας. V.

genio
† ἐπὶ κακῷ] Ἐπιπαλῶν pessime Edit. Ἐπὶ καλῷ V. unde
M. du S.

fisset, statim subjicit: Πολλὰ δ' οὐ ἀφ' οὗτο πατὴρ κα-
μήλια καίται. Quod Cl. S. Clarke reddidit: *multae
antique res pretiosae in divitis patris domo reconditae ja-
cent.* Recte; sed an enim non etiam hic eodem redi-
ret?

14. Καὶ ἐρομένου τῷ κήρυκος εἰ Θεοπίχοι, τῷ δὲ ἀνείπεν
ἐνδοθεν ἐς κόρακας] Καὶ ἐρομένου τῷ κήρυκος, εἰ Θεοπίχοι;
τῷ δὲ ἀνείπεν ἐνδοθεν, ἐς κόρακας.

15. Τῷ δὲ] Forfan τότε.

18. Γῆν πρὸ γῆς] (Significat *solum vertere*, γῆν πρὸ
γῆς cogito i. e. *de fugiendo*, Cic. ad Att. Vorst.) & Cic.
de nat. deorum I.

Ἐλαύν.] Ἐλαύνειν γῆν pervagari terram. Sic infra
Rhet. pr. c. 5. Et Aelian. I. 33.

22. Ἐπικυρεῖον κυρίας δόξας] Epicuri *ratas sententias*,
quas Diog. Laert. integras exhibet in Vita Epicuri.

M. V. la Croze.

Ibid. Κυρίας δόξας] V. Diog. Laert. 273. D. M. du S.
24. κεφαλαιώδεις] Hanc vocem emaculavimus, quae
in omnibus antea κεφαλαιώδεις legebatur, nisi quod in
Fl. legitur κεφαλαιώδη.

26. Συκίνων] Ex ligno ficulno fumum existere acer-
rimum ac molestissimum Plin. in Sympos. perhibet.
Si qua igitur ratio Alexandrum Pseudomantem impu-
lit, ut Epicurei κυρίας δόξας ficulnis cremaret lignis,

ea (ut opinor) fuit, non ut cum nullius pretii philo-
sophum judicaret.

G. C.
Συκίνων] V. ἀπαιδ. v. ubi συκίνη γνάμνη. & Brod. p.
501. Thef. Cr. II. Vol.

32. Τοῖς ἐτυχεῖσιν] Conf. infra cap. ult. hujus Dial.
M. du S.

38. Ἰπὸ δαδὶ] Male Cod. Angl. ὕδατι.

Ibid. Δαδὶ] Est etiam in P. L. & Ed. f. ut in Angl.
ὕδατι. In reliquis δαδὶ, uti M. c. 7. Phil. c. 12.
ideoque servavi. P. non agnoscit ὕδωρ, quod ideo reje-
cimus.

Δαδὶ] Qui ὕδατι introducere, forsan decepti sunt
a voce sequente σκίλλη, quam pro σκύλλη monstro
marino accipientes, aquam etiam, non ignem adden-
dum credidere. De illo autem lustrandi ritu ope *tau-
dae* & *scillae*, vid. supra T. I. p. 466. sive *Negom.* c.
7. ibique notam Cl. Hemsterh. 76.

44. Καὶ τὸ ῥουτίκιον] Intellige generum habens.
F. G.

Καὶ τὸ ῥουτίκιον] Sic omnes libri, nisi quod
in Fl. Cod. Bourd. desunt ὀδοιμοῦντα ῥαρόδον, in e-
jusdem vero loci impresso posterius vocabulum omit-
tatur. In P. non est καὶ. Locus est sane difficilis, &
ut mihi quidem videtur, corruptus. Si enim vulga-
tam scripturam sequare, quid erit, ἐπὶ τὸ ῥουτίκιον

Edico decreta senis comburere caeci;
Ignorabat nempe homo execrabilis, quantorum bonorum liber ille legentibus caussa fiat, quantam in illis pacem, tranquillitatem, libertatem efficiat, qui a timoribus, & spectris, & prodigiis non minus, quam a spe vana & non necessariis cupiditatibus eos liberet; sed intelligentiam & veritatem inferat, & vere mentes purget non face, aut squilla, & nugis similibus, sed recta ratione, & veritate, & libertate.

48. Inter reliqua vero unum quoddam & audacissimum facinus impuri hominis audi. Cum aditus faciles haberet ad Regiam atque aulam, & Rutilianum gratia florentem, mittit ad illum oraculum vigente bel-

30 Πυρπολέειν κέλομαι δόξας ἀλαοῖο γέροντος. Οὐκ εἰδὼς ὁ κατάρατο ὅσων ἀγαθῶν τὸ βιβλίον ἐκείνο τοῖς ἐντυχῶσιν αἴτιον γίνετο, καὶ ὅσων αὐτοῖς εἰρήνην, καὶ ἀταραξίαν, καὶ ἐλευθερίαν ἐνεργάζετο, δειμάτων μὲν καὶ Φασμάτων, καὶ τεράτων ἀπαλλάττον, καὶ ἐλπίδων ματαίων, καὶ πειττῶν ὀπιθυμιῶν τῶν δὲ καὶ ἀλήθειαν ἐντιθεῖν, καὶ καθαίρων, ὡς ἀληθῶς, τὰς γνώμας, ἢ δαδὶ καὶ σκύλλῃ, καὶ ταῖς τοιαύταις Φλυαρίαις, ἀλλὰ λόγῳ 40 οὐρθῶ, καὶ ἀληθείᾳ, καὶ παρρησίᾳ.
Ἐν δὲ τοῖς ἄλλοις, ἐν τῇ καὶ μέγιστον τόλμημα τῇ μιᾷ ἀνδρὸς ἀκυσσον ἔχων καὶ μικρὰν ὀπίσασιν ὅτι τὰ βασιλεία, καὶ τὴν αὐλήν, καὶ τὸ Ρουτιλιανὸν εὐδοκίμουντα 45 τα [παρόδον,] ἀφ' ἐμπετοῦ χρησμένων τῷ

[ὁ δὲ δαδὶ] Οὐκ εἰδὼς δαδὶ Edd. H. P. Ald. Fl. Bz. Fr. S. ὑπὸ ὕδατι f. marg. At. Et Codd. A. L. ὑδατι sine ὑπὸ P. ο καὶ τ] Sic Edd. omnes. Sed Pell. καὶ delet. f εὐδοκίμουντα παρόδον] Desunt haec duo in P. παρόδον etiam omittit Fl.

τὸν παρόδον. Aut ipse Rutilianus παρόδον? Aditusne ad Rutilianum, aut ipsum Rutilianum aditum? At παρόδον, etsi hoc apud alios alicubi significare comperitur, apud Lucianum paullo aliter usurpatur, de iis, qui publice dicturi procedunt. Vide finem Herc. Gall. c. 7. Sed demus sic sumi, an de Rutiliano, ut de Imperatore locuturum censet Lucianum? aut ipsum aditum esse dices. V. omnino Dem. Phil. III. Neutrum ego facile admiserim. Dicam itaque, quod sentio, tu iudica. Scripserat Lucianus ἀφ' ἑαυτοῦ Ρουτιλιανὸν καὶ γαμβρὸν. Vel si hoc nimis recedere videbitur, πρὸς τὸ γαμβρὸν. lege παρόδον. (ut in innumeris Luciani locis occurrit) hoc sensu, gratia generi sui Rutiliani. Vel patroni sui. Vorstius παρ' ἑδὸν malebat, uti ap. Ignat. emendandum censeo p. m. 125. B. Quidquid sit; haec enim jam in medio relinquo, facile cessurus, si quid melius proferatur; in iis quae mox sequuntur, duo haec diligenter observanda sunt. Primo M. Aurel. cum haec scriberentur, mortuum, cum Lucianus eum Διῶντα vocet. Secundo, bellum de quo deinceps sermo est, gestum anno circiter CLXX. & seqq. usque ad annum CLXXIV. vel CLXXV. Ex quibus jam certe de Luciani aetate constat. Sed de hoc paullo post plura. M. du S.

Ibid. εὐδοκίμουντα παρόδον] Haec desunt in Flor. Cod.

εὐδοκίμουντα παρόδον] Ubi in vulgatis editionibus legitur: ἔχων καὶ μικρὰν ὀπίσασιν ἐπὶ τὰ βασιλεία, καὶ τὴν αὐλήν, καὶ τὸ Ρουτιλιανὸν εὐδοκίμουντα παρόδον, ἀφ' ἐμπετοῦ χρησμένων, τῷ δὲ Γερμανίᾳ πολέμου ἀκμάζοντι. duas voces, εὐδοκίμουντα παρόδον, deesse Flor. Codici,

notat Bourdelotius. In editione tamen Florentina omissio τῶν παρόδον, conspicitur τὸ εὐδοκίμουντα. Voce παρόδον satis possumus hic carere: nec quid illa sibi hic velit, perspicio.

45. Παρόδον] Τὸ παρόδον glossema videtur τῷ ἐπίβασιν e margine in contextum traductum. F. G.

Παρόδον] Includendam puto παρόδον, aut potius plane ejiciendam Florentinae editionis auctoritate, tanquam glossam, ad ἐπίβασιν, rarioris usus nomen, relictam, quam προσπαροῖν etiam dicere liceat.

Παρόδον] Adparet & Cl. Gesner. hoc vocabulum cum sensu ejectum velle, quod in versione id non attigerit; nec ego ingererem, si abesse a pluribus viderem. Posses autem παρόδον legere, ac vertere: habens Rutilianum adiutorem. pro fulcro enim columnae, ex Plat. Dom. Kuhn. ad Polluc. VI. S. 121. adiit, utinam tamen seclusi ut suspectum. Alioqui cum παρόδον significet carmen quod chorus primus in theatro canebat, vid. Kuhn. & Jung. ad Polluc. IV. 7. 53. p. 374. (Sic enim pro παρόδον recte scribendum docet ille; nam ibid. IV. c. 15. segm. 108. ipse Pollux ad etymologiam vocabuli ducit scribens: καὶ ἡ μὲν εἰσοδος τῷ χορῷ παρόδον καλεῖται.) Ut itaque prologus tam de oratore ipso quam de sermone accipitur: ita possis & παρόδον utrovis more accipere, & cogitare an Rutilianus non item hic dicatur praecursor Alexandri, qui praestigiatore suo praeludat ac populum allicit? Sed totum παρόδον ejicere, quam nimis arguari malo. Si vero probare possem, id introductorem significare, omnino retinerem.

ἐν Γερμανίᾳ πολέμῳ ἀκμάζοντος· ὅτε θεὸς
Μάρκος ἤδη τοῖς Μαρκομάνοις καὶ Κουάδοις
συνεπλέκειο. ἤξιεν δὲ ὁ χρησμὸς δύο λέοντας
ἐμβληθῆναι ζῶντας ἐς τὸ Ἴστρον μετὰ πολλῶν
ᾠσμάτων, καὶ θυσιῶν μεγαλοπρεπῶν. ἄ-
μεινον δὲ αὐτὸν εἰπεῖν τὸ χρησμὸν.

Ἔς δ' ἴνας Ἴστροιο^a διηπετέει^b πόδα μοῖο,
Ἐμβαλέειν κέλομαι δούε^c Κυβέλης θε-
ράπωντας,

Θήρας ὀρεϊτρεφέας^d καὶ ὅσα τρέφει Ἰνδικὸς^e
ἀήρ

Ἀνθεα, καὶ βοτάνας εὐώδεις· αὐτίκα δ' ἔσται
Νίκη, καὶ μέγα κῦδος, ἅμ' εἰρήνῃ ἐραλεινῇ.
Γενομένων δὲ τούτων, ὡς προσέταξε, τὸς
ἄνθρωποις ἐκνηξάμενος ἐς τὴν πολεμίαν, οἱ δὲ
βάρβαροι ξύλοις κατεργάσαντο, ὡς τινες κύ-
νας, ἢ λύκους ξενικούς. αὐτίκα δὲ τὸ μέγι-
στον τραῦμα τοῖς ἡμετέροις ἐγένετο, ὁ δισ-
μυρίων πᾶσι χερσὶν ἀνθρώπων ἀπολομένων. εἴτα
ἠκολούθησε τὰ πρὸς Ἀκυληίαν γενόμενα, καὶ
ἡ πόλις μικρὸν τὸ πώλεως ἐκείνης ἄλωσις. ὁ
δὲ, πρὸς τὸ ἀποβιβάζειν τὴν Δελφικὴν ἐκεί-
νην ἀπολογίαν, καὶ τὴν τῶν Κροίσων χρησμὸν
ψυχρῶς παρήγε, νίκην μὲν πρὸς τοὺς Ἰνδοὺς
θεόν, μὴ μύθοι δηλῶσαι, Ῥωμαίων ἢ τῶν
πολεμίων.

Ἦδη δὲ πολλῶν ὁππότερόντων, καὶ τὸ
πώλεως αὐτῆς Ἰλιδομένης ὑπὸ τῇ πλῆ-
θους τῇ ὅτι τὸ χρηστῆριον ἀφικνεμένων, καὶ

lo Germanico, cum Divus Marcus jam
Marcomannis & Quadis esset implicitus.
Postulabat autem illud oraculum Leones
duo conjici vivos in Istrum multis cum
sacrificiis magnificis. Sed me-
lius est ipsum ponere oraculum:

*Istri vorticibus, lapsis divinitus undis,
Praecipitare duos Cybeles, edico, ministros
Montibus eductos: & quos alit Indicus
aër*

*Flores, atque herbas fragrantés, evenietque
Mox victoria, maxima gloria, paxque
benigna.*

Factis autem hisce uti jusserat, leones cum
in hosticum enataissent, lignis confecere bar-
bari, uti canes quosdam, aut lupos pere-
grinos: statimque maximum vulnus nostri
accepere, vicies mille fere uno loco amif-
sis. Deinde confecta sunt ea, quae ad
Aquileiam contigere, urbsque illa pene ca-
pta. At ille ad eventum *excusandum*, Del-
phicam illam defensionem, & Croesi ora-
culum frigide protulit, victoriam nempe
praedixisse Deum, neque tamen declarasse,
Romanorumne ea esset an hostium?

49. Jam vero confluentibus multis, ip-
saeque urbe pressa a multitudine venientium
ad oraculum, nec satis rerum necessarium ha-

^a Διηπετέει] Διη. Vorst. Nil mut. Fl. Ald. J. P. B2. H. ^b Ἐμβαλέειν] Ἐμβαλέειν J. sola. ^c Δισμυρίων] Δισμ. J. male cum Ald. & reliqq. ^d ψυχρῶς] Sic P. & Edd. plurimae. ψυχρῶς Fl. male. ^e Ἰνδικὸς] Ἰνδικὸς Fl. male. ^f Ἰνδικὸς] Ἰνδικὸς Fl. male. ^g Ἰνδικὸς] Ἰνδικὸς Fl. male.

47. Μάρκος] Vixit post Marcum Lucianus. Hanc
historiam vid. depictam in Col. Antonina, pag. 13.
M. V. la Croze.

59. Γενομένων] Facebant jam, qui M. Aur. Antoni-
num nullis hujusmodi superstitionibus, auctore Xi-
philino, umquam succubuisse putant. Manifesto hic
deprehenditur superstitionis absurdissimae reus. In iis
etiam quae de legione Fulminatrice vulgo feruntur,
quomodocumque demum gesta sint, aut ad magicas
artes, aut ad religionem incognitam confugisse coar-
guitur. V. etiam J. Capitol. in M. Aur. XIII. ubi tan-
tum hujus belli terrorem fuisse ait, ut undique Sacerdo-
tes Antonini acciverit, peregrinos ritus impleverit,

Romam omni genere lustraverit, retardatusque a belli-
ca professione sit. ut ergo haec quae hic a Luciano nar-
rantur, non sint ab ipso Marco facta, quod historiae
credo repugnat, in illis certe arguetur. Conf. Baron.
ad an. Chr. 171. & qui eum citat, auctorem M. Aur.
operibus ejus praefixae.

63. Τραῦμα] Vid. Ep. Marci ad calcem Apol. 4.
Justin.

Ibid. Δισμυρίων] Aliter rem narrat J. Capitol. in M.
Aur. Ant. XIV. cum enim Aquileiam usque venisse
hostes dixisset, exercitus partem cum Furio Victori-
no Praefecto praetorio interiisse ait.

68. Κροίσων χρ.] V. Z. Tr. c. 20.

72. Πολ-

habente, oracula excogitat, quae nocturna vocaret. Sumtis enim libris, incubabat, prout dicebat, & quasi per quietem audita a Deo respondebat oracula, non tamen aperta pleraque, sed ambigua & perturbata; in primis si quando videret curiosius obfignatum libellum. Periculum enim aperienti non subiens, quidquid in mentem veniret, subscribebat temere, oraculis illud quoque convenire ratus. Et erant constituti ad hoc ipsum interpretes, qui mercedes non tenues acciperent, interpretationis & explanationis causa, ab his, quibus talia oracula reddita fuerant. Hoc quoque illorum opus tributarium erat: pendebant enim interpretes Alexandro talentum unusquisque Atticum.

50. Interdum vero, licet neque interrogaret quisquam, neque missus esset, quin neque omnino esset, (ad quem pertineret oraculum) oracula fundebat ad stuporem hominum insipientium: quale est hoc quoque:

Scire cupisne tuam quis nuptam, Calligeniam,

In stratis furtim subigat lecto sub herili?

Servus Protogenes, is, cui tunc omnia credis.

Is tibi quod dederat, dat ei rursus tua conjux,

τὰ ὀπιτήδεια ἀρχὴ μὴ ἐχέσης, ὅτι νοεῖ τὴν νυκτερινὴν καθεμένην χρησμούς. λαμβάνων γὰρ τὰ βιβλία, ἐπεκοιμᾶτο, ὡς ἐφασκεν αὐτοῖς, καὶ ὡς ὄναρ πᾶσι τῷ θεῷ ἀκούων ἀπεκρίνετο, καὶ μὲν τοῖς σαφεῖς τῶν πολλῶν, ἀλλὰ καὶ ἀμφιβόλους, καὶ τετραγμδύς, καὶ μάλιστα εἰ ποῖε θεάσαιτο τοῦ ἐργότερον τὸ βιβλίον κατεσφραγισμένον. καὶ γὰρ ὁ πᾶσι κινδυνεύων τὸ ἐπελθεῖν ἄλλως ὑπέγραφε, χρησμοῖς πρέπον καὶ τὸ στοιῶτον οἰόμενος. καὶ ἥσαν τινες ἐξηγηταὶ ὅτι τῷ καθήμενῳ, καὶ μισθὸς οὐκ ὀλίγος ἐκλέγοντες πᾶσι τῶν τοιούτων χρησμούς. ὁ λαμβανόντων ὅτι τῇ ἐξηγήσει καὶ ἀφελύσει αὐτῶν. καὶ τῷ αὐτῷ τὸ ἔργον ὑπομισθόν. ἐτέλεον γὰρ οἱ ἐξηγηταὶ τῷ Ἀλεξάνδρῳ τάλαντον Ἀττικὸν ἑκάτερον.

Ἐνίοτε δὲ, μήτε ἐρωτῶν τινός, μήτε πεμφθέντος, ἀλλ' ἐδὲ ὅπως ὄντος, ἐχρησμάδει πρὸς ἐκπληξιν τῶν ἀνόντων, τοῖον καὶ τῷτο.

Δίξαι ὅστις σὴν ἄλοχον μάλα πάγχυ λεληθώς

Καλλιγένειαν ὑπὲρ λεχέων σαλάγι χυδῶμα

Δῆλ' ὡς πρωτογενὴς, τῷ δὴ σύ γε πάντα πέποιθας.

Ὡπύεις γὰρ ἐκείνον, ὅδ' αὖθις σὴν πάλιν κοιτῶν,

Ἄν-

f Παρακοιδιόν] Παρακοῦν P. aut L. (Sic expressis verbis signante Solano) Παρακοιδίον male A. Παρακοιδίον Fl. Vulgatam habent cett. g Ἐπιδόν] Sic f. Ἐπιδόν reliquae. Ἐπιδόν male A. b Ἀπολαμῶ. Ex Fell. restitutum. Ἰπολαμῶ. Edd. priores. i Ὡπύεις] Sic restitui ex Fl. Ὡπύεις cett.

72. Πολλῶν ἐπιρριόντων] Cod. Angl. πολλῶν ἐπὶ πολλοῦ ἐπιρριόντων. f. B.

83. Παρακοιδιόν τὸ ἐπιδόν] Angl. Cod. Παρακοιδίον τὸ ἐπιδόν. f. B.

Ibid. Ἐπιδόν] Sic recte Ed. f. vulgatae vero ἐπιδόν. Quod nullibi hoc sensu reperias, ut ἐπιρριόμαι frequentissime, cum apud Lucianum tum apud optimos quosque linguae Graecae scriptores. M du S.

Ἐπιδόν] Ἐπιρριόμαι de eo quod mihi in mentem venit usitatum esse, vid. in not. Cl. Homsterb. ad Protoph. c. 2. p. 26. T. I. No. 31. f. F. R.

98. Σαλάγι] Verbum σαλάγι alibi, credo, non

invenitur. Ideo credo id fuisse deterioris notae, ut saepe obscoena verba a sola villiore plebe usurpantur. Forte fuit Paphlagonicum & Abonitichitis solis familiare: videtur δὲ τῷ ἄγῳ ἐ σαλάγι deduci. f. P. a G. Σαλάγι] At σαλαγῆ, ταρασσε exponit Hesych. Verum id huc nihil facit. f. F. R.

3. Ὡπύεις] Ὡπύεις. F. G.

Ὡπύεις] Notaverat quidem Solan. Ὡπύεις esse in Fl. Verum vulgatam intactam reliquerat, quam ego mutavi, tum propter metrum, tum quod vel in profa sic scribi solet. f. F. R.

18. Πολ-

Ἀντίδοσιν ταύτῃ ὕβριος ἰδίας ὀπτινών.
Ἄλλ' ὅπ' σοὶ δὴ φάρμακ' ἀπ' αὐτῆς
λυγρὰ τέτυκ'),

Ὡς μήτ' εἰσαίοις, μήτ' εἰσοράας ἀ
ποῖσιν.

Εὐρήσεις δὲ κάτω ὑπὸ σῶ λέχει ἀγχό-10
θι τοίχῃ,

Πρὸς κεφαλῆς· καὶ σὴ θανάπαινα σὺνοιδε
καλυψώ.

Τίς οὐκ ἂν Δημοκρίτῳ διαράχῃ, ἀκί-
σας ὀνόμαζα, καὶ τόπως ἀκριβῶς; εἴτα
μετ' ὀλίγον κατέπυσεν ἂν, συνεῖς τ' ὅπ-
τοιαν αὐτῆς;

Ἀλλὰ καὶ βαρβάρους πολλάκις ἔχρησεν,
εἴ τις τῇ πατρίᾳ ἑοῖσο Φωνῇ Συριτῇ, ἢ
Κελσιτῇ, ἢ ῥαδίως ἐξευρίσκων τινὰς ὅπ-20
δημιῦντας ὁμοειδῆς τοῖς δεικνύοις. Ἀλλὰ τῷ-
το καὶ πολλὸς ἐν μέσῳ χρόνῳ ἦν τ' τε δό-
σεως τ' βιβλίων, καὶ τ' χρησιμωδίας, ὥς ἐκ
τοσούτῳ καὶ ὁλὴν λύοντο τε οἱ χρησιμοὶ
ἀσφαλῶς, καὶ εὐρίσκοντο οἱ ἐρμηνεύσαι δὲ-25

*Vindictam is repetit factis pro turpibus
istam.*

*Tristitia jamque tibi per utrosque venena pa-
rata,*

*Ut neque quae faciunt videas, nec ea au-
diat auris.*

*Ad murum invenies haec, & supposita cu-
bili*

*Ad caput: est horum tua conscia serva Ca-
lypsō.*

Quis non Democritus confundatur auditis
nominibus accurate & locis, ac deinde
paullo post non despuat intellectum illorum
contentum?

51. Verum respondit saepe etiam barba-
ris, si quis patria lingua interrogaret, Sy-
riace aut Celtice, non facile inveniens com-
morantes in urbe ejusdem gentis, cujus es-
sent, qui darent libellos. Propterea & mul-
tum temporis intercedebat inter datos libel-
los, & ipsa oracula, ut interea per otium
solverentur libelli secure, invenirenturque
qui

α Ὀνόμαζα] τὰ ὀνόμαζα marg. A. W. b Οὐ] Deest in Fl. Adest in aliis. c Ἐν μέσῳ] Ὁ ἐν μέσῳ marg.
A. W. d Λύοντο] Sic Edd. omn. Διδόσιν P. A. Διδόσιν L.

18. Πολλάκις] Παιράκις. Hesych. παυράκις, ὀλιγάκις.

24. Λύοντο] Angl. ὀδοῖντα. F. G.
Λύοντο] Διδόσιν, A. & P. Διδόσιν L. Sed receptam
scripturam ut meliorem sequor. M. du S.

Λύοντο — χρησιμῶς] Λύειν χρησιμῶς est interpretari
oracula. Sed hac de re hic sermo non est, verum de
resignandis caute, & iterum oblignandis libellis eo-
rum, qui oracula poscerent. Itaque χρησιμῶς, quod
jam ab Erasmo factum video, accipio illos libellos, s.
tabellas, in quibus subscribendum erat interrogationi
oraculum. Ita paullo post χρησιμοὶ ὅτιον sunt quaestio-
nes, sive petitiones oraculorum octo. F. M. G.

28. Μόρφι] Angl. Cod. sic habet hanc barbariem,
sive, ut ipse alibi dixit, ἀσαφὴς ὁ ὁσημα.

Μόρφι βαρβάρων ἐκ τῶν ἀγχιέχει φάθ' δι.
Μόρφι] Si qui sint, qui Scythice intelligant, Grae-
ce etiam docti, enarrant nobis, quid hoc monstri sit.
Sed si aliquid scitu dignum sub huius barbaris vocibus
latuisset, Luciano non defuissent, qui interpretaren-
tur, nec ille nobis invidisset. Si Illyrio non Scythae
datum fuisset, crederem ei promissam vitam longae-
viam, aequalemque vitae Bardylidis illius Illyrici re-
gis, qui memoratur a nostro in Μαρκ. c. 10. M. du S.

Μόρφι] Corruptissima haec esse, ipsa varietas satis
indicat. Ego aut reponerem lectionem Anglici Co-
dicis prolatam a Bourdelotio, aut certe verba eis σκην
uncinis arcerem: versum dare qualemcunque, auctori
propositum fuisse apparet. Hunc omnis eis σκην, &
adjuncto ἄλλῳ vel ἄλλως effici, apparet. Sed forte
praestat Anglici codicis lectio, quae & ipsa hexametro
conclusa est. Quid vero sibi velint verba barbara, &
corrupta insuper, in alterutra certe lectione; non e-
quidem divinaverim. Scythica si sint, quin qualia-
cunque sint, modo sint humana, delegarim meo suf-
fragio, Theophilo Sigefrido Bayero, amico veteri,
& barbararum etiam linguarum peritissimo viro: qui
forte in his, & Scythicae linguae apud Aristophanem
aliosque reliquiis videt, de quo aliis ne harrilandi
quidem initium est. Verum, quando hic sum, ne-
que illud dissimulandum, quod jam sequitur oracu-
lum, personarum nominibus ita distinctum, videri
cohaerere superiori, quod in Calypso finit: forte li-
brarii alicujus errore huc relatum, cum paullo ante
omissum esset. F. M. G.

Μόρφι &c.] Vestigia quaedam linguae Scythicae vid.
in Wachteri Glossario Germanico. Vel in specimine e-
jus ex ampliore farragine decerpto, quod prodit Lip-
tiae an. 1727. Ibi in praef. §. XIV. Mori marusa
ma-

qui interpretari possent singula. Quale etiam fuit oraculum Scythae datum :

Morphi ebargulis Chnenchicranc morietur at alter.

52. Rursus neque praesenti, neque o-30
mnino viventi cuiquam dixit extra versum,
Retro abi : qui enim te misit, interfectus est
a Diocle vicino hodie, accedentibus latronibus
Mango, & Celere, & Bubalo, qui etiam
capti jam sunt & vincti.

53. Pauca etiam eorum quae reddita mihi sunt, audi. Interrogante me, *An calvus sit Alexander?* & curiose obsignante atque manifeste, subscribitur nocturnum oraculum

Sabardalachu malach Attis alius erat.

Rursus, cum duobus libris interrogassem diversis, & sub nominibus diversis, interrogationem eandem, *Cujas Homerus Poeta fuisset?* alteri subscripsit, deceptus a meo puero, qui quaerenti, *Cujus rei causa veniret?* responderat, *petitum curationem ad dolorem lateris :* ab hoc igitur inductus, scripsit:

ἡ μὲν οὖν ἑκάστα, οἷον καὶ ὁ τῶν Σκύθης δοθεὶς χρησμός ἦν.

Ἐ Μόρφι ἐβάργυλις εἰς σκὴν χιένγχικραγκ λείψι φάσθαι.

Ἐ Ἄλλως πάλιν, ὅτε παρόντι, ὅτε ὅλως τινὶ ὄντι ἔφη ἀνευ μέτρου, ἀναστρέφειν ὀπίσω. ὁ γὰρ πείψας σε, τέθηκεν ὑπὸ τῷ γείτονι Διοκλέους τήμερον, λεγόντων προσελθόντων Μάνγῃ, καὶ Κέλερ, καὶ Βυβάλῃ, οἳ καὶ ἤδη δέδενον λεφθέντες.

Ὀλίγως δὲ καὶ τῷ ἐμοὶ δοθέντων ἀκουσὶ ἐρομένη γὰρ μὲν εἰ Φαλακρὸς ὅστιν Ἀλέξανδρος, καὶ καλασημναμένη πειρώγως, καὶ προφανῶς, ὑπογράφει χρησμός νυκτερήσι.

Ἐ Σαβαρδαλάχῃ μάλαχ Ἀττὶς ἄλλος ἦν. Καὶ πάλιν ἐμὴ ἐρομένη ἐν δύο βιβλίοις ἀσφόροις τῇ αὐτῇ ἐρώτησιν, πῶθεν ἦν Ὁμηρὸς ὁ ποιητής; ἐπ' ἄλλῃ καὶ ἄλλῃ ὀνόματι, τῷ ἑτέρῳ ἢ ὑπέγραψεν, ἔξαπατηθεὶς ὑπὸ τῷ ἐμῷ νεανίσκῳ, ἐρωτηθεὶς ἥ ἔφ' ὅ, τι ἦκε, θεραπεῖαν, ἔφη, αἰτήσων πρὸς ὀδύνην πλευρῆ.

KUT-

Ἐ Μόρφι] Μορφὺ βαργύλις ἐπὶ ἀγγίχικρσι φάσθαι δὲ. A. f. Λείψι φάσθαι] Λείψι φάσθαι Fl. g. Ἄλλως] Sic P. Fl. B2. S. Ἄλλως f. Ald. H. Fr. b. Ὀλως] Ἄλλως A. & P. Ἄλλως marg. Δ1. Sed prius Edd. habent omnes. i. Προσελθόντων] Ἐπαχθόντων marg. Δ1W. & P. Nil variant Edd. in vulgata. k. Μάλαχ Ἀττὶς ἄλλος] Μάλαχ αἰττῆλος Fl.

40. Σαβαρδαλάχῃ μάλαχ] Ἀπείλου γόνις τῷ ἀπαράτῳ εὐτραπέλειαν V.

mare mortuum, quod mor iis erat mare, & maruu. mori. mori mors, (unde forsan μορφῆς & mori.) Sed plura rimari per tempus non licet; quia non confido omnia explanari posse; tantum tamen forsan adparet, credo, mortem alicui praedici hoc carmine, nec plane desperarem ex Persica lingua & Cimbrica reliquiis pleraque eruere.

30. Ἄλλως] Ὀλως. Angl. ἄλλως.

38. Προφανῶς] Illud προφανῶς referendum est ad καλασημναμένην. Ita obsignaverat libellum Lucianus, ut statim apparet, difficillimum esse resignatu. Alioqui enim periculum erat, ne illo aperto, & quaestione deprehensa, res male scriptori cederet. Quare etiam nocturno illum oraculo destinat Alexander, in quo resignatione non utebatur. Vid. paulo supra, c. 49.

40. Σαβαρδαλάχῃ] Hujus quidem oraculi mysterium Lucianus non aperit; sed haud difficulter assequi id conjectura possumus: a sermo enim iterum deceptum Alexandrum, existimo, qui Heri jussu quasi invitatus dixerit: quaerere dominum an Attis idem fuerit cum rege alio obscuro Sabardalacho? Solebant enim curiosi & superstitiosi homines tales quaestiuunculas oraculo, ut in praecedentibus visum est, proponere. Vel securus jam Alexander quidquid in buccam venerat, effutiebatur, quod de eo jam a Luciano est observatum.

46. Ἐφ' ὅ, τι ἦκε] Frequentius ἰφ' ἢ hoc significatu, i.e. quando consilium denotatur, ut Aristoph. Plut. 889. ἐπ' ἀγαθῷ ἔδει. Noster supr. Hermot. c. 50. σὺν ἐπ' ἀγαθῷ ἐξεληλυθῆναι. Dion. Hal. Ant. X. p. 638. 19. συνιστάσθαι τινος — ἐπὶ καλῶς τῷ δήμῳ. Idem VII. p. 473. 39. Ἐπὶ τιμωρίᾳ θανάτου ὁρῶντος. Euang. Matth. XXVI. 50. Ἐταῖρε ἰφ' ἢ πᾶσι; ubi tamen nonnulli Codd. habent ἰφ' ὅ, quam lectionem Cl. Casaubono potius visam testimonio Eurip. Achill. Taz. & hoc Luciani, firmat Rev. Jac. Elphinstone ad Euang. Matth. l. c. Sed & dativi exempla addens, ut probet utro.

Kk

utro.

Κυτμίδι σε^b χρίσθαι κέλομαι, δροσίην
τέ κε Λητῆς.

Cyrtide te jubeo ac Latonae voribusungi.

Τῷ δὲ ἑτέρῳ, ἐπειδὴ καὶ τὸτο ἠκηκόη, ὥς 50
ἐρομένη τῷ πέμψαντι, εἴτε μοι πλεῖ-
σαι ἐπ' Ἰταλίαν, εἴτε πεζοπορήσαι λῶν;
ἀπεκρίνατο ὁδὲν πρὸς τὸ Ὅμηρον.

Alteri autem, cum & hoc audisset, inter-
rogare eum qui mitteret, *navigare melius*
esset in Italiam, an pedestre iter facere? re-
spondit nihil ad Homerum:

Μὴ οὐ γὰρ πλεούμεναι, πεζὴν δὲ κατ'
οἶμον ὁδεύει.

*Navibus ire cave, pedibus sed iter per-
agendum.*

Πολλὰ γὰρ τοιαῦτα καὶ αὐτὸς ἐπεμνηχα-
σάμην αὐτῷ· οἷον καὶ ἐκεῖνο. μίαν ἐρώτησιν
ἐπιρωτήσας, ἐπέγραψα τῷ βιβλίῳ καὶ τὸ
ὄνομα τῷ δέινῳ χρησμοὶ ὀκτώ, πεντά-
μανός τι ὄνομα, καὶ τὰς ὀκτὼ δραχμὰς, καὶ
τὸ γιγνόμενον ἐπὶ πρὸς ταύτας πέμψας
ὁ δὲ πιστεύσας τῇ ἀποπομπῇ τῷ μισθῷ,
καὶ τῇ ἐπιγραφῇ τῷ βιβλίῳ, πρὸς μίαν
ἐρώτησιν (ἥν δὲ αὐτὴν πότε ἀλώσει) μαγ-
γανέων Ἀλέξανδρον;) ὀκτὼ μοι χρησμοὶς
ἐπέμψας, ὅτι γῆς, Φασιν, ὅτε ἑρᾶν ἀπ-
τομῶν, ἀνοήτους δὲ καὶ δυσνόητους ἀπάντας.
Ἐπὶ ὑπεροπείᾳ αἰσθόμενος, καὶ ὅτι Ρουτιλλια-
νὸν ἐγὼ ἀπέτρεπον τῷ γάμῳ, καὶ τῷ πάντῳ
προσκαίῳ ταῖς τῷ χρηστήριον ἐλπίσιν, ἐμί-
ση, ὥς τὸ εἶδος, καὶ ἐχθιστοὶ ἠγείτο. καὶ πο-
τε δὲ ἐμὲ ἐρομένη τῷ Ρουτιλλιανῷ, ἔφη·

55 Multa enim in eo genere & ipse illi ma-
chinatus sum, ut illud quoque. Unam
modo quaestionem cum rogarem, inscripsi
libro ex consuetudine: *Illius* (ponebam fi-
octum nomen) *oracula octo*, & drachmas
octo, quodque insuper efficitur, misi. At
ille mercedi missae credens, & inscriptioni
libelli, ad unam quaestionem, erat autem
haec: *Quando deprehendetur ut praestigator*
Alexander? octo mihi responsa misit, quae
neque terram, ajunt, neque caelum tange-
rent, sensu carentia autem & difficilia uni-
versa. Quae postea cum sensisset, & illud
quoque, dehortatum me esse Rutilianum a
nuptiis, & ne nimis intentus esset spei ab
Oraculo ostensae, oderat me, ut facile est
ad existimandum, & inimicissimum sibi
putabat: interrogantique aliquando de me
Rutiliano respondebat:

Νυκτιπλάτοις ὁάροις χαίρει, καίτοις τε
δυσάγοις.

Noctivago gaudet coisn incestoque cubili.

55. Et

a Κυτμίδι] Κυτμίδα marg. A1W. b χρίσθαι] Sic Fl. & P. χρίσθαι f. & cett. c τί κε] Sic Ald. P. B2.
Addit & H. Solanus. At in ea dubium, sit ne unum, an duo vocabula. Τίς quasi a τίςτω esset, f. Fl.
d Ὅς ἐρομένη τῷ πέμψαντι] Ἐρομένη τούτων ἐ πλεούμενῳ A. e Ἐπιγραφῇ] Ἀπογραφῇ male Fl.

53. * Οὐδὲν πρὸς τὸ Ὅμηρον] Ἀπὸ παραμυθίας παραμυθία] + τ, ὁδὲ πρὸς τὸ Διόνυσον. P.

* Οὐδὲν πρὸς τὸ Ὅμηρον] Hoc scholion ante ad verba Μὴ
οὐ γὰρ πλεούμεναι male relatum in sedem suam retraxit M. de S.

+ τίς] Et hoc pro τίς, item πρὸς pro in quod in Edib.
fuit, restituit Idem.

utroque casu eodem sensu dici. Adde Nostrium mox
c. 56. f. ἔφ' ὅτι ἡρώς ἀνελήφην. f. F.R.

48. Κυτμίδι] Certe κυτμίδα recipiendum, ut con-
veniat cum δροσίην, quod substantive hic accipien-
dum, pro δροσίην. Aut δροσίην scribendum; sed quia o-
racula decet esse obscura, maneat intricatum. Est qui
in suis in suo libro fecerat ex posteriore syllaba voca-
buli δροσίην & τίς in unum contracto. Sed tum pla-
ne nullus est sensus, quo enim Genitivus Δροσίην pec-
tinebit? quo ἢ respiciet? f. F.R.

Ibid. χρίσθαι] χρίσθαι. F.G. Recte Gajetus contin-

tionem circumflectit; licet ego Editionum accen-
tum servarim, qui in vocalibus ancipitibus saepe acu-
tus pingitur in Edd. prisca, etsi syllaba longa est.
Immo & χρίσθαι aequae ac χρίσθαι & χρίσθαι ap. Homer.
circumflectitur ubique. f. F.R.

49. Δροσίην] An pro Diana posuit? ut significetur,
rorem luna splendente excipiendum, veluti herbas ad
lunam carpendas jubent magi. f. F.R.

50. Ἐκείνῃ] Post hanc vocem sic legitur in Angl.
Cod. ἐκείνῃ τούτων ἐ πλεούμενῳ, f. B.

60. Καὶ τὸ γινῆναι] Τὸς ἐκείνῃς ὁδούσι. Supra. F.G.
Καὶ

35. Et in summa infensissimum merito sibi me habuit. Cumque sensisset in urbem me ingressum, & didicisset me illum esse Lucianum (adduxeram autem mecum milites duo, hastatum & contarium, quos a praefide Cappadociae, qui amicus tum erat, acceperam, qui me ad mare usque deducerent) statim invitari me jubet dextre sane & cum multa humanitatis significatione. Adveniens ego multos cum illo deprehendo, adduxeram autem mecum, bona fortuna mea, milites. Et ille protendit mihi osculandam manum, ut solebat vulgo: at ego applicito ore tanquam ad osculum, praeclaro morsu tantum non claudam feci viro manum. Praesentes ergo angere me & pulsare tentabant, pro sacrilego, jam prius irati quod Alexandri ipsum nomine non Prophetæ salutaveram. Ille vero generosa illud patientia sustinens, & ipsos sedavit, promisitque se mansuetum facile me redditurum, & vñm Glyconis ostensurum, qui valde asperos ad amicitiam adduceret. Tum arbitris remotis, mecum expostulat, dicens: *Me sibi omnino notum, & quid Rutiliano auctor fuerim: & , quia*

Καὶ ὅλος ἔχθιστος εἰκότως ἦν ἐγὼ καὶ περὶ ἐσελθόντα με ἐς τὸ πόλιν ἤδαιτο, καὶ ἔμαθεν ὡς ἐκεῖνος εἶπεν ὁ Λουκιανὸς (ἐπηγόμην δὲ καὶ στρατιώτας δύο, λογχοφόρον καὶ κοίτοφύρον, ὡς τῷ ἡγεμόνι τῷ Καππαδοκίας, φίλῳ τότε ὄντι, λαβὼν, ὡς με παρήμεναι μεχρι πρὸς τὴν θάλασσαν) αὐτίκα μετὰ ἑλπίδι δεξιᾷς πᾶν, καὶ μετὰ πολλῆς φιλοφροσύνης. ἐλθὼν δὲ ἐγὼ καὶ λαμβάνω πολλὰς παρὰ αὐτόν συνεπηγόμην, καὶ τὴν στρατιώτας τύχην τῇ ἀγαθῇ. καὶ ὁ μὲν πρῶτον μοι κύσαι τὴν δεξιάν, ὡς οὐκ εἰώθει τοῖς πολλοῖς, ἐγὼ δὲ προσφύς ὡς φίλος, ἀγγαλὴν καὶ χρηστὴν πᾶν μικρὸν διὰ χερσὶν αὐτῷ ἐποίησα τὴν χεῖρα. οἱ μὲν ἐπαρόντες, ἀγγαλὴν με καὶ παῖν ἐπέπαινον, ὡς ἱερόσυλον. καὶ πρότερον ἐτι ἀγανακτήσαντες ὅτι Ἀλέξανδρον αὐτόν, ἀλλὰ μὴ προφίλῳ προσεῖπον ὁ δὲ πᾶν γυναικὸς καρτερήσας, κατέπαυέ τε αὐτὸς, καὶ ὑπελάμβαντο τιθαστὸν με ῥαδίως ἀποφασίζον, καὶ δίδωμι τὴν Γλύκωνος ἀρετὴν, ὅτι καὶ τὴν πᾶν τραχυνομήνους φίλος ἀπεργάζετο, καὶ μετὰ τῆς αὐτοῦ ἀπαλίας, ἐδικαιολογεῖτο πρὸς με, λέγων πᾶν με εἶδέναι καὶ τὰ ἴδια ἐμὴ ῥουτιλιανῶν συμβουλευόμενα καὶ τὰ

f. *Εἰδέναι*] Restitutum ex P. *Εἰδέναι* Edd. priores. g. *Χρηστὴ*] *Χρηστὴ* male f. h. *Κατέπαυέ τε*] *Κατέπαυέ τε* f. sola.

Καὶ τὸ γυναικὸς] Recte *Gujetus*; et si alibi γυναικὸς καὶ γυναικὸς, *metres*, *reditus* est, vid. Cl. *Hemsterh.* ad *Somn.* T. I. p. 2. col. 2.

62. Πιστεύεις τῇ ἀπογομῇ τῷ μισθῷ] Confer *Th. Magist.*

69. Ἀπείρητον τῷ γάμῳ] Nondum, ut videtur, confectis nuptiis, quæ paulo post narrantur. *M. du S.*

73. Νουτιλιανῶν] Quamobrem hæc de Luciano indigna prædicavit, ex eorum inimicitia, de qua plura paulo post, satis patet. Vides interim, quam candidus Lucianus, qui tantum in se jactum opprobrium posteris non veritus sit tradere. *M. du S.*

86. Κῶσαι] Supra ad c. 41. *Scholast.* id exposuit *Φιλώται*. Hinc forte Belgicum & Germanicum *Kussen* / ut recte existimat *Frater G. O. Reizius* in *Belg. Græc.* p. 238. Utitur & *Homer.* Od. Ω. 396. & alibi non semel. *F. F. R.*

87. Εἰδέναι] Sic P. In reliquis *Εἰδέναι*.

M. du S.

88. Διγνώσει χρηστὴ] Bene monuerat *Solan.* conferendum infra *Sympos.* Invenies enim ibi c. 4. *χρηστὴν τραυμάτι* similiter dictum de magno vulnere, vel potius *ὀρρωτισμῷ*, i. e. quali & quo loco voluit is qui intulit. Veluti *παῖσι* *τραῦμα* eadem ratione pro lethali poni, *frataticium* est. *F. F. R.*

98. Ἐδικαιολογεῖτο] Remiserat *Solan.* ad *Timon.* p. 49. i. e. c. 22. ex ejus divisione. Ibi enim legas: *βούλει δὲ Τίμωνι δικαιολογησέσθαι πρὸς σί*; jam vero id quaerendum erit §. 37. *F. F. R.*

99. Λέγων πᾶν με εἶδέναι & τὰ ἴδια ῥουτιλιανῶν συμβουλευόμενα] *Erasmus*, negans se clam esse, quæ *sua* *Rutiliano*. *Benedictus* asserens se scire, quæ *Rutiliano* *sua* *sua*. Etiam *Sponius* modo ille se *plaignis* à moi de l'avis que j'avois donné à *Rutilianus*: ut apparet, sic interpretans, dum sola Latina inspicit. Nam *Græca* si sequimur, ut debemus, interpretabimur, dicens sibi me esse probe notum, ut & quæ *sua*. *K k 2*

τί παθὼν, ταῦτά με εἰργάσω, δυνάμει
ὑπ' ἐμῆ· ὅτι μέγα προαχθῆναι παρ' αὐ-
τῷ; καὶ γὰρ ἄσμενος ἤδη ἐδεχόμην τὴν Φιλο-
φροσύνην ταύτην; ὁρῶν οἱ κινδύνους καθεύδειν
καὶ μετ' ὀλίγον προήλθον φίλος γεγε-
νημένος. καὶ τῷτο ἕ μικρὸν θαῦμα τοῖς ὁρῶ-
σιν ἔδοξεν, ἔγω μοι ῥαδίως γενομένης
μέλαβόλης.

Εἴτα δὴ μὲν ἐκπλεῖν προαινευόμενος, ἔξ-
η, καὶ δώρα πολλὰ πέμψας (μόνος δὲ
σὺν τῷ Ξενοφῶντι ἔτυχον ὀπιδημῶν, τὰ πα-
τέρα καὶ τὰς ἐμὰς ἐς Ἀμαστριν προεκπεπομ-
φώς) ὑποχρεῖται καὶ πλοῖον αὐτὸς παρέχειν
καὶ ἐρέτας τὰς ἀπάξοντας· καὶ γὰρ μὲν ἄμνη-
στος ἀπλῶς τι εἶναι, καὶ δεξιόν. ἐπεὶ δὲ χε-
μέσον τὸ πόρον ἐγενόμην, δακρύοντα ὁρῶν
τὸ κυβερνήτην, καὶ τοῖς ναύταις τι ἀντιλέ-
γοντα, οὐκ ἀγαθὰς εἶχον περὶ τὴν μελλόν-
των τὰς ἐλπίδας. ἦν δὲ αὐτοῖς ἐπεσταλμέ-
νον ὑπὸ τῷ Ἀλεξάνδρῳ, δεξιόμηνος ῥίψαι
ἡμᾶς εἰς τὴν θάλασσαν· ὅπως εἰ ἐγγενέσθω,
ῥαδίως αὐτῷ ἐπεπολέμητο τὰ πρὸς ἐμέ.
ἀλλὰ δακρύων ἐκείνου ἐπεισε καὶ τὰς συν-

de causa, inquit, haec mihi fecisti, cum
possis a me in magnam gradum apud ipsum
prouehi? Hic ego lubens jam illam huma-
nitatem accepi, videns quo in periculo con-
stitissem; ac paullo post prodii factus illi
amicus. Idque miraculum videbatur non
parvum videntibus, ita facili circa me mu-
tatione facta.

56. Postea cum inde navigare vellem,
xeniis muneribusque multis missis; (solus
autem cum Xenophonte iter faciebam, pa-
trem & meos Amastrim praemiseram) pro-
mittit etiam navim se praebiturum & remi-
ges, qui me abducerent. Ac simpliciter
illum & dextre facere ista putabam equi-
dem. Cum vero medio in trajectu essem,
flentem videns gubernatorem, & nautis ali-
qua in re contradicentem, non multum bo-
ni de his, quae futura essent, sperabam.
Erat autem illis ab Alexandro praeceptum,
uti arreptos nos in mare praecipitarent:
quod si factum esset, facile contra me de-
bellatum erat. Sed ille lacrimis suis reli-
quis etiam nautis persuasit, ne quid durum
in

a. Ἐπὶ] Decst in Ex. Fl. Adest in Edd. & P. b. ῥαδίως &c.] ῥαδία γενομένη μου ἢ μέλαβόλη. C. Fl. Ed. Fl.
c. Ἀπλῶς τι] Ἀπλοῦν τι conjunctim ἴ. Sed pro τι in Cod. P. est τοῦτο. d. Πόρον] Restitutum ex L. & Fl.
Edd. priores. e. ῥαδίως] ῥαδίως αὐτῷ margo AW.

ferim Rustiliano.

Ibid. Πάνου] Si sana sint haec, aliter hic usurpat
Lucianus verbum εἶναι, quam vulgo solet. Non me-
mini saltem usquam de hominibus dici. M. du S.

2. Τί παθὼν] Supra Abdic. c. 10. τί παθὼν ἀντιλέ-
λοις; J. F. R.

8. ῥαδίως] Flor. Cod. ῥαδία γενομένη μου ἢ μέλα-
βόλη. J. B.

12. Ξενοφῶντι] Non video quid obstat, quo mi-
nus Xenophon hic intelligatur Arrianus, major ille
fortasse aliquantum natu & ultimo Hadriani anno flo-
rens, cum Alexandri histronia sub Pio Antonino ce-
lebris esse inceperit: Luciano carus, quod prooemio
huius libelli apparet: porro in Bithynia patria sua
multum versatus &c. Xenophontis junioris nomine
passim veniens. J. M. G.

Ibid. Τῶ πατρίᾳ] Haec post Rustiliani nuptias, aut
certe sub idem tempus gesta esse, ex ipsa narratione
manifestum: atque adeo ut supra ad c. 35. annotaba-
mus, ante annum Chr. CLXX. quod ideo probe ob-
servandum, quia cum patrem Luciani in vivis adhuc

fuisse hinc pateat, reditusque in patriam primus, uti
ex Euphr. c. 9. patet, designetur, sequitur in flore
ipso aetatis Lucianum tum fuisse. Unde jam appa-
ret, multo serius vixisse, quam vulgo ex auctoritate
Suidae traditur. Nam si quadragenarium fuisse po-
nes, cum abunde constet ad senectutem pervenisse;
(passim enim senem se dicit) vixerit propemodum ad
finem usque illius seculi, necesse est. Per τοὺς ἡμῶν
an liberos designet, adhuc dubito; filii enim memi-
nit ipso Euphr. fine, c. 13. Confer eum Max. c. 1. ubi
eadem phrasis occurrit. Adde hic locum in Συγρ. ex
quo patet in illum A. C. incidere hunc reditum. M. du S.

16. Ἐπὶ δὲ κατὰ μέσον τὸ πόρον ἐγενόμην] Cum jam
mediam partem navigationis confecissem, sic rectius edi-
tio Florentina, quam alias μέσος τὸ πόρον. J. G. G.

17. Πόρον] L. & Fl. Sic Is. a. c. 12. κατὰ μέσον τὸ
πόρον, in aliis πόρον. ut Euphr. 8. ἐπὶ κατὰ μέσον τὸ Λι-
γυαῖον ἐγένετο. minus commode hic quidem. M. du S.

30. Ἐφ' ὧν] Conf. supra c. 53. hujus Dissert. ubi
monemus ἰφ' & ἰφ' ὧν promiscue dici. J. F. R.

32. Καταβέβηκεν δὲ ἡμᾶς ἐν Λίγυαί, ἃν καὶ ὁ καλὸς
Ὀρμη-

in nos consulerent; atque ad me, *sexaginta annos*, inquit, *ut vides, irreprehensam & sanctam vitam cum vixerim, nolim hac aetate, qui conjugem habeam & liberos, caedere maculare manus*: indicans, quo nos consilio receperat, & quae sibi essent mandata ab Alexandro.

57. Cum autem exposuisset nos Aegialis, quorum etiam pulcher Homerus meminit, retro navigarunt. Ibi ego praeter-navigantes cum inuenissem Bosphoranos quosdam legatos, ab Eupatore Rege abeuntes in Bithyniam ut annum tributum afferrent, atque enarrassem illis impendens nobis periculum, benevolosque illos nactus, & receptus in navim, Amastrin salvus pervenio, cum in propinquum adeo mortis discrimen adductus fuisset. Hinc & ipse in illum concitatus, omnem funem, *aiunt*, movebam, ulcisci hominem cupiens, quem & ante insidias jam odissem, & infensissimum propter morum impuritatem habere: jamque accusationem meditabar, sub-scriptores habens multos, praesertim philo-

57. αὐτὰς μὴδὲν δεινὸν ἡμᾶς ἐργάσατο. καὶ πρὸς ἐμὲ ἔφη, Ἔτη ἑξήκοντα, ὥς ὄρεις, ἀνεπίληπτον βίον καὶ ὅσιον ἰσχυροδωκῶς, οὐκ ἂν βυλόμεν ἐν τῷ τῷ ἡλικίας καὶ γυναικα καὶ τέκνα ἔχων, μιᾶναι φόνω τὰς χεῖρας. δηλῶν ἐφ' ὅτ' ἡμᾶς ἀνελήφει, καὶ τὰ ὑπὸ τῷ Ἀλεξάνδρῳ προσηλαγμένα.

Καταθέμεν δὲ ἡμᾶς ἐν Αἰγιάλοισι, ὧν καὶ ὁ καλὸς Ὅμηρος μέμνη, ὁπίσω ἀπὸ λαυεν, ἐνθα ἐγὼ πλεονίας εὐρὼν ὁ Βοσπορανὸς τινὰς πρέσβεις, παρ' Εὐπάτορος τοῦ βασιλέως εἰς τὴν Βιθυνίαν ἀπὸντας ὅτι κομιδῇ καὶ ἐπετείῃ συντάξεως, καὶ διηγησάμεν αὐτοῖς τὰ περὶ πάντα ἡμᾶς κίνδυνον, καὶ ἡ δέξιός αὐτῶν τυχὼν, ἀναληφθεὶς ἐς τὸ πλοῖον, ἀφιστάσομαι ἐς τὴν Ἀμαστριν, ὅθεν τοσούτων ἐλθὼν ἀποθανεῖν. τὸν τεύθεν καὶ αὐτὸς ἐπεκουρασόμεν αὐτῷ, καὶ πάντα κάλων ἐκίβην, ἀμύνασθαι βυλόμεν, καὶ ἰσχυρὸς ὅτι βυλῆς ἡδὴ μισῶν αὐτὸν, καὶ ἰσχυρὸς ἡγούμεν ὅτι τὸν τρόπον μιᾶναι, καὶ πρὸς τὴν κατηγορίαν ὁρμήμεν, πολλὰς συναγωνιστὰς ἔχων, καὶ μάλιστα τὸς ἀπὸ

f Προδιδωκῶς] Προδιδωκῶς Fl. Sed vulgatam tuetur Cod. P. g. Βοσπορανός] Sic Fl. H. P. Ald. B. S. Βοσποριανός. f. h. Δεξιός] Δεξιός marg. A. W. i. Πρὸς] Πρὸς male f. sola.

Ὅμηρος μίμνηται, ὁπίσω ἀπὸ λαυεν] Expositis autem in Aegiali, quorum etiam egregius Homerus meminit, iter relegit. Sic interpre. nec improbo, nisi quod in Aegiali vertendum non Aegialos. Sed quae notarunt ad hunc locum, quasi loqueretur de Peloponneso, quae Aegialia olim dicta, non sunt cassā nuce digna: Aegialos fuit locus in litore Ponti Euxini, in quo situs quoque fuit pagus ejusdem nominis, cujus meminit Homerus Iliad. B. 855. Et qui sit locus, egregie docet Strabo lib. x. in descriptione Ponti. ὁ δὲ Αἰγιάλος ἐστὶν ἡ ἡμεῖς μισῶν, πλείονος ἢ ἑκατὸν σταδίων. ἔχει δὲ πόλιν ὁμοῦ μισοῦ, ἢ μίμνηται ὁ ποιητής, ὅτι φησὶ.

Κρόμμον τ' Αἰγιάλον τε ἐν ἡμεῖς ἀπὸ λαυεν. Γράφουσιν δὲ τινες Κρόμμον Καβιάλον τε.

Aegialus est litus longius centum stadiis. Habet autem cognominem pagum, cujus meminit Homerus his verbis:

Crommam & Aegialum & αἰὲς Εἰσθύνος.

Scribunt autem nonnulli: Crommam Cabiālmus, sed

vides Lucianum hic tueri vulgatam Homeri scripturam, nisi quod numero multitudinis utatur, pro unitate.

Ibid. Ἐν Αἰγιάλοισι] Aegialeus Phoronei, seu, ut alii volunt, Inactii filius fuit, cui Apis, cum in Aegyptum trajiceret, regnum Argivorum reliquit. Ab eo Aegialeus cognominata fuit, quae postea a Pelope Peloponnesos dicta est.

33. Ὅμηρος] Vid. Il. B. 855.

Ibid. Καλὸς Ὅμηρος] Pulchrum nominat Homerum, ut Sappho poëtriam pulchram vocare solebat Socrates apud Maximam Tyrium, diff. 8. p. 90. Davif. ὁ δὲ τὸν ὄραν τὸν μισῶν, καὶ τοὶ μισοῦντες εἰς ἡμᾶς. Locus Homeri est in navium Catalogo Il. B. 855.

35. Εὐπάτορος] Hujus regis exstat nummus apud Spanh. 490. quo Vir Illustr. hunc locum mire illustrat. Cufus est autem ante E. veri mortem; praefert enim fratrum capita.

41. Παρὰ τοσούτων] Conf. supra notata ad 2. Ver. Hist. c. 26.

Σὺν Τιμοκράτῃ τῷ Ἡρακλεώτῃ * Φιλο-
σόφῃς· ἀλλ' ὁ τότε ἡγούμενος Βιθυνίας καὶ
τῷ Πόντῳ, αὐτὸς ἐπέχε, μονονυχὶ ἱκε-
τεύων καὶ ἀντιβολῶν παύσατο. *ἄλλ' ὅτ'*
πρὸς Ῥουτιλιανὸν εὐνοίαν, μὴ αὖ δύνασθαι,
καὶ εἰ φανερώς λάβοι ἀδικήντα, κολάσαι
αὐτόν. ἔγωγε μὲν ἀπεκρίθη· ὁρμῆς, καὶ ἀνε-
παύομαι, οὐκ ἔστι δέοντι θρασυνομένῳ
ἐφ' ἑταῖρα δικαστῇ ἀφαιμεῖν.

Ἐκεῖνο δὲ πᾶς ἐ μέγα ἐν τοῖς ἄλλοις τὸ
τόλμημα τῷ Ἀλεξάνδρῳ, τὸ αἰτῆσαι πα-
ρὰ τῷ αὐτοκράτορι μείζονα δῖναι τὸ
Ἀλέων τείχος· καὶ Ἰωνόπολιν κληθῆναι, καὶ
νόμισμα ἑκκεχαραγμένον, τῇ μὲν
τῷ Γλύκωνι, καὶ ἑτέροις δὲ Ἀλεξάν-
δρῳ, τέμματα τε τῷ πάππῳ Ἀσκλη-
πιῷ, καὶ ἄρπην ἐκείνῃ τῇ πατρὸς
τοῦ Περσέως ἔχοι;

sophos e schola Timocratis Heracleotae.
Sed qui tum Bithyniam & Pontum rege-
bat, impediit ipse, tantum non supplicans
obsecransque uti quiescerem. Se enim pro-
pter amicitiam Rutiliani, non posse, ma-
nifestis in criminibus licet deprehensum,
supplicio afficere. Itaque ab impetu re-
pulsus acquievi, intempestive audax sub ju-
dice sic affecto futurus.

58. Illa vero nonne magna in reliquis
audacia Alexandri, quod petiit ab Impera-
tore, nomen mutari Aboni castro, eamque
urbem Ionopolin vocari: & quod novus
nummus percussus est, hinc Glyconis *ima-*
ginem habens, ab altera vero parte Alexan-
dri, coronam avi sui gerentis, Aesculapii,
& falcem illam materni progenitoris sui

65 Perfei?

59. Cum

a Φιλοσόφῳ] Hoc habent Ald. P. Fl. H. B2. S. Φιλοσόφῳ J. b Ὀρμῆς] Sic restitutum ex P. & L. & marg. A1. ὁρμῆς enim Edd. Sed & pro ἀνεπαύομαι ἀνεπαυόμενος est in P. & marg. Ald. c Ἐν δέοντι] Sic fere J. cum Fl. & apertius Ald. Ceterae ἰδιωτῇ junctim. Ἐνδὸς τι pejus P. d Κασπὴν ἐκκεχαρ. Κασπὴν ἀφαιμεῖν ἐκκεχαρ. A1. & J. Sed illud ἀφαιμεῖν ignorant cett. e Τῷ ἄρπῃ] Τῷ ἄρπῃ Fl. male. Ἀρπῇ male etiam P. At P. cum cett. Edd. recte ἀρπῇ. f Πατρὸς τοῦ Περσέως] Πατρὸς τοῦ Περσέως male Fl. Vulgatae adscriptur P.

48. Τιμοκράτης] Timocrati cuidam suos libros *Α-
θηναίων* inscribit. Vid. an idem sit. Meminit iterum
posterior 558. AB. 591. B. Edit. Juns. (i. e. de Salis. c.
69. & Demost. c. 3.) M. du S.

54. Ὀρμῆς] P. L. in reliquis ὁρμῆς. M. du S.

55. Ἐνδὸς] Narraverat Lucianus, quemadmo-
dum, ubi tantum non ad certissimam mortem scele-
re Alexandri Pseudomantis adductus esset, γὰρ hunc
detulerit ad Bithyniae praesidem; at praesidem illum
enixe rogasse, desisteret ab hac causa, neque enim
sibi potestatem fore ejus puniendi, licet de manifestis
injuriis convinceretur; propter gratiam nimirum,
qua praestigiator ille valebat apud Rutilianum. At-
que adeo, inquit Lucianus, iram meam sedavi, na-
ctus judicem ita comparatum. Οὐτὼ μὲν ἀνέστην· ὁρ-
μῆς, καὶ ἀνεπαύομαι, οὐκ ἔστι δέοντι θρασυνομένῳ, ἐφ' ἑταῖ-
ρα δικαστῇ ἀφαιμεῖν. At quid οὐκ ἰδιωτῇ θρασυνομένῳ
sibi vult? Basilicensis habet ἰδιωτῇ. Sed & illud nihil
est. Aliter disciscendum hoc ex editione Aldina;
nempe οὐκ ἔστι δέοντι θρασυνομένῳ, supple καὶ. Ego,
inquit, hoc modo fregi & sedavi iram, non tempestivo
tempore rem illam aggressus, sub iudice ita comparato.
Respicit praemissam historiam, ubi narravit, se ali-
quando ad Alexandrum adeuntem, manum ejus of-
fendendam oblata, morfu reddidisse claudam, coram
pluribus praesentibus: Alexandrum autem generoso

animo id tum tulisse ac dissimulasse; at clam corru-
pisse nuntiam, qui Lucianum in trajiciendo submer-
geret: se vero mirifice, ipso nuntia consilio fasso,
evasisse istud malum; mox se Bithyniae praesidem
adiisse: illo vero deprecante Alexandrum puniendi
munus, se sero deprehendisse, non tempestive istud
in Alexandrum facinus se fuisse ausum. Cacterum il-
lud ὅτι δέοντι pro tempestivo habet quoque Demosthenes
I. contra Philippum; Τούτῳ μὲν μίχρη· τὴν μίχρη
ἰδιωτῇ, ἰδιωτῇ πᾶσι δὲ δέοντι κίχρη. J. J.

Ἐν δέοντι] Non operae pretium judicavit Solanus
varias lectt. hic notare; qui in J. ὅτι δέοντι tantum li-
nea transversa separare satis habuit, & Fl. nihil ab ea
abire, in marg. ejusd. J. indicavit; merito; nam fa-
cile erat veram lectionem videre; nec enim tam ar-
cte ibi cohacrebant ὅτι & δέοντι, quin videre liceret,
duas voces esse; quod autem ceterae Edd. eas propius
junxere, id vitium mere typogr. esse, ex ipsa ver-
sione Erasmi adparet, qui in tempore vertit. Estque
locutio s. ellipsis τῷ, καὶ adeo vulgaris, ut exem-
plis quinque a L. Bos in libello de Ellipsis. p. 72. addu-
ctis nihil addere opus sit. J. F. R.

60. Ἰωνόπολιν κληθῆναι] Extant etiam nunc tales
nummi cum inscriptione Ἰωνοπολίτων, sed in una hu-
jus nummi superficie est L. Aurelii Vori imago, in
altera Γλύκων Ἰωνοπολίτων, vide Joannis Harduini viri
in-

59. Cum vero praedixisset reddito de se oraculo, vitam sibi fato attributam annorum quinquaginta & centum, deinde fulminis ictu se moriturum: miserrimo fine, annos nondum septuaginta natus, periit, ut filius Podalirii, putrefacto ad inguen usque pede, & scatens vermibus: quo tempore etiam calvus esse deprehensus est, dum praebet propter dolorem medicis caput perfundendum, quod nisi ablato ficticio capillamento facere non poterant.

60. Ille finis tragoediae Alexandri, haec totius fabulae conversio fuit, ut conjicere quis possit, a quadam hoc providentia fuisse, etsi forte tantum fortuna evenerit. Oportebat autem etiam parentari ei prout ista vita dignum erat, & certamen institui pro

Προειπὼν δὲ ἀφ' χρησμῶ πρὸς ἑαυτῷ, ὅτι ζῆσαι εἴμαρ' αὐτῷ ἔτη πεντήκοντα καὶ ἑκατὸν, εἴτα κεραυνῷ βληθέντα σποθαεῖν, οἰκτίστω τέλει, ὅδ' ἐβδομήκοντα ἔτη γεγονῶς, ἀπέθανεν, ὡς Ποδαλεῖριος υἱός, ἀσπαεὶς τὸ πόδα μέχρι τῆ βυβῶν, καὶ σκαλήκων ζέσας, ὅτε καὶ ἐφωράθη Φαλακρὸς ὢν, παρέχων τοῖς ἰατροῖς ὅτι βρέχειν αὐτῷ τὴ κεφαλὴν ἀφ' ἧς ὁδύνη. ὁ δὲ οὐκ ἂν ποῖσαι ἐδύνατο, μὴ ἔχι δὲ φενάκης ἀφηρημένης.

Τοῦτο τέλος δ' Ἀλεξάνδρου τραγωδίας καὶ αὐτὴ τῆ παντὸς δράματος ἡ καλὰ τροφή ἐγένετο, ὡς εἰκάζει προνοίας τινὸς τὸ οὐκ οἶστο, εἰ καὶ κατὰ τύχην συνέβη. ἔδει δὲ καὶ τὸ ἐπιτάφιον αὐτῷ ἀξίον γενέσθαι τῆ βίης, καὶ ἀγῶνα τινὰ συστήσασθαι ὑπὲρ τῆ χρηστηρίας

g. Ἐφωράθη] Ἐφώθη P. & marg. AW.

70. Ὡς Ποδαλεῖριος υἱός] Οὐχ ὅτι καὶ Ποδαλεῖριος τοιοῦτόν τι πέποιθε, ταῦτα φησὶν, ἀλλὰ παίζειν ὡς δὲ Ποδα-

λεῖριος, ὃς ἰατρός ἦν, ἔλασεν τὸ γένος. ἢ δὲ σκαλήκων • ἀσπαεὶς τὸ πόδα. V.

* ἀποδείκνυται] Sic rursus contextus idem, quomodo demonstratur ante legeretur.

ingenio & doctrina praecellentis nummos antiquos populorum & urbium illustratos. in Ἰωνοπολίταις.

Ἰωνοπολίταις] Spemini numisma L. Veri exhibet, in cuius adversa parte serpens conspicitur, cum hac inscriptione: ἸΩΝΟΠΟΛΙΤΩΝ ΓΑΥΚΩΝ. Diff. cur. XXXV. unde patet concessam hanc ei petitionis partem; altera vero negata videtur, cum in tot Glyconis nummis nullus Alexandri caput praeferat. Sed de his plenius mox.

Ἰωνοπολίταις] Illustravit hunc locum nummis ipsis prolati Illustris Spanhemius aeterni operis 4. 11. p. 213. seqq. ubi etiam Ἰωνοπολίταις mentio.

61. Νέμωμαι] Extant hodieque summi imperatorum illius aetatis, in quibus GLYCO conspicitur, nullus autem qui Alexandri ipsius nomen aut imaginem praeferat; neque impetrasse ait Lucianus, audeat Viri Imperatoria insignia affectantis exagitat contentus, nummos Glyconis in doctorum Virorum libris 4. invenio hosce:

- I. ANTONINI PII, in quo duo serpentes &c. Spanh.
- II. Sub eodem unicus serp. capite humano (v. c. 12.) ΑΒΟΝΟΤΕΙΧΙΤΩΝ ΓΑΥΚΩΝ.
- III. L. VERI ΙΩΝΟΠΟΛΙΤΩΝ. Vid. verba Luciani praecedentia.
- IV. Non Glyconis quidem, sed quo Aesculapii ad-

ventus Romam describitur, ab Antonino Pio, hac, ut mihi videtur, occasione cusus. Vid. Aur. ViH.

V. Harduin. numm. Ant. urb. & Pop. illustr. in Ἰωνοπολίταις Spem. l. c.

Spanh. 213. & 721. I. 177. Pagina vero 529. alium nummum Abonotaeichiton exhibet.

63. Στήματα] Non occurrebat, quod potius στήματα nomine intelligerem, quam corona laureis quam, ab Apolline forte patre suo acceptam, tribuit illi Festus sub titulo: In insula. p. 189. Ed. Amstel. Et mox ipse noster τὸ ἱεροσάκεον ἢ ἱεροσάκεον στήμα nominat, quo σφραγίσθαι volebant successores Alexandri huius. Sic apud Aristoph. Plut. 39. φασὶν ἱεροσάκεον τὸ στήμα.

68. Κραυγὴ βλαβέντα] Supra hoc Dial. c. 40. f. M. du S.

73. Φαλακρὸς] V. supra c. 3. M. du S.

Ibid. Ἐπειρίχων] Persuadere caput, spongiam ei imponere, ungere &c. jubet V. G. Celsus 4. 2. J. M. G.

81. Τὸ ἐπιτάφιον] Quia Latinis epigraphium neutro genere efferri solet, credent etiam tirores τὸ ἐπιτάφιον scribendum. Sed masculino genere Graeci utuntur, quia intelligitur ὄγκος. Vid. Bos de Ellips. p. 8. Sed & ἀγῶν intelligitur alibi. Vid. eund. p. 81. J. F. R.

87. Καὶ

εἰς τὴν συνωμοτήν, καὶ γούτων, ὅσοι κορυφαῖα ἦσαν, ἀνελθόντων ἐπὶ Διαιτητῶν καὶ Ῥουτιλιανόν, τίνα χρὴ προκριθῆναι αὐτῶν, 8 καὶ Διφθέρα δὲ τὸ μαντεῖον, καὶ τεφανοῦσθαι τὸ ἱεροφαντικῶν καὶ προφητικῶν τέμματα. ἦν δὲ ἐν αὐτοῖς καὶ Παιτῶν ἰατρός τιλὴ τέχνην, β πολιάδης ὢν, ἕτε ἰατρῶν προποῖα, ἕτε πολιάδης ἀνδρὶ ταῦτα ποιοῦν. 9 ἀλλ' ὁ ἀγωνοθέτης Ῥουτιλιανὸς, ἀτεφανώτης αὐτὸς ἀπέπεμψεν, γ αὐτῶν τὴν προφητείαν φυλάττων μὲν δὲ ἐντεῦθεν ἀπαλαγῆν.

Ταῦτα, ὦ Φιλότης, ὀλίγα ἐκ πολλῶν 95 δειγμάτων ἕνεκα γράψαι ἤξιώσα, καὶ σοὶ μὲν χαρίζομαι ἀνδρὶ εὔταίρῳ, καὶ Φίλῳ, καὶ ὃν ἐγὼ πάντων μάλιστα θαυμάσας ἔχω, ἐπὶ τε σοφίᾳ, καὶ τῷ πρὸς ἀλήθειαν ἔρωτι, καὶ τρόπῳ πραότητι, καὶ ὀπιχειῖα, καὶ γαλήνῃ βίῃ, καὶ δεξιότητι πρὸς τὰς συνόντας. τὸ πλεον δὲ, ὅσον καὶ σοὶ ἥδιον, Ἐπικέρῳ δ τιμωρῶν, ἀνδρὶ ὡς ἀληθῶς ἱερῶν, καὶ Θεοπεισίῳ τὴν φύσιν, καὶ μόνῳ μετ' ἀληθείας τὰ καλὰ ἐγνωκότι, καὶ παρὰ δαδωκότι, καὶ ἐλευθερωτῇ τὴν ὁμιλήσαντων αὐτῷ γενομένῳ. οἷ-

oraculo *obtinendo*, cum conjuratorum praefstigiatorumque principes ad Rutilianum arbitrum venirent, quis ipsorum praelatus reliquis suscipere deberet oraculum, coronarique sacerdotali illa & prophetica corona. Erat inter illos etiam Paetus arte Medicus, civis, (jam fere canus) qui quod neque medicum deceret, neque canum hominem, hac in re egit. Sed praefes hujus certaminis Rutilianus, non coronatos remisit, Prophetarum munus illi, postquam hinc discesserat, adhuc servans.

61. Haec, amice, pauca de multis scribere speciminis causa volui, partim quidem tibi gratificatus, sodali, & amico, quemque ego maxime admiror, cum propter sapientiam & veritatis amorem, & mores mansuetos, tum propter aequitatem, & vitae tranquillitatem, dexteritatemque in convictu: partim vero Epicuri ulciscendi causa, viri vere sancti, & divino ingenio, 5 quique solus cum veritate quae pulchra sunt cognoverit, tradideritque, liberatorque auditorum suorum factus sit. Puto vero *alii* etiam

a. Καὶ προφ.] Deerat καὶ in S. & A. Aderat in B2. H. P. Ald. J. Fl. & Fr. b Πολιάδης.] Sic S. ejusque asecia Amst. Πόλιος marg. A1W. Πολίτης J. Ald. Fl. Fr. & ceterae omnes. c Αὐτῶν.] Sic Edd. Αὐτῶν contexterat Solanus male. d Τιμωρῶν.] Βοηθῶν A. & P. Nil mut. Edd.

87. Καὶ προφητικῶν] Alexandr. Pseudomanti mortuo deliberatum fuisse ait Auct. quem oporteret Διφθέρα δὲ τὸ μαντεῖον, καὶ τεφανοῦσθαι τὸ ἱεροφαντικῶν καὶ προφητικῶν τέμματα. Sic recte antiquiores: sequiores praetermiserunt καὶ illud ultimum. J. F.

Καὶ προφητικῶν] Illud καὶ quod Cl. J. F. restituit, male abesse a quibusdam, non adnotarat Solanus. Sed Edd. conferens cognovi id recte adesse in omnibus, excepta sola Salm. nam quod & absit ab Amst. nil mihi sum, quia haec illam coeco semper ductu sequitur. J. F. R.

89. Πολιάδης] Etsi nescio qua auctoritate Salmatensis Ed. id exhibeat ab omnibus praeis Edd. recedens, quae πολίτης habent; tamen ejus lectionem retinere malui, quam πολίτης restituere, quod ad sensum nihili hic est. Medicum enim senem hic denotari ex statim sequentibus aequae ac praecedentibus patet, & sic jam Erasmus legisse verosimile est, qui Salm. vertit, ut est in Parisina, licet eadem in Graecis

cis πολίτης exhibeat. Facilis autem erat error in voce minus vulgari, & modo pro πολιάδης unus Scriba dederit πολιάδης, alter id non intelligens necessario credidit πολίτης, quod poetice idem est ac πολίτης, corrigendum, unde sequentes dialectum poetice auferebant nihil aliud quam πολίτης dare poterant. Sed potest tamen & πολιάς, ultima pro more per compendium exarata, scriptum fuisse, unde quis uno saltu πολίτης fecerit; verum cum statim πολιάς sequatur, malim orationem variari, & vocem rariorem conservari, dummodo Codicum auctoritas accedat. Deest πολιάδης in Lexicis vulgaribus, sed habet Steph. unum ejus exempl. Plura nondum annotavi, quod non praeviderem usu ventura. J. F. R.

92. Αὐτῶν τῶν] Lege αὐτῶν. F. G. Αὐτῶν] Nempe sub illius nomine continuari voluit, ut in Amphiarai, Trophonii, Braechi oraculis factum est. Ita nunc malo, quam αὐτῶν legere, quod aliquando placebat, & referre ad Rutilianum. Neque

etiam qui inciderint , utile quiddam continere visum iri hanc scriptionem , quae alia quidem refellat , alia vero in bene sentientium animis confirmet.

μαὶ δὲ, ὅτι καὶ τοῖς ἐντυχῆσι, χρήσιμον
 τι ἔχειν δοῖται ἢ γραφὴν, τὰ μὲν διεξελέγχα-
 ροντα, τὰ δὲ ἐν ταῖς τῷ εὐφρονέστων γράμμασι
 βεβαῖοι.

DE SALTATIONE. ΠΕΡΙ ΟΡΧΗΣΕΩΣ.

LYCINUS.

ΑΤΚΙΝΟΣ.

Quandoquidem ergo, Crato, gravem hanc accusationem, olim, puto, ad eam paratus, protulisti saltationum & ipsius saltandi artis, & nostrum insuper, qui tali spectaculo gaudemus, ut qui in vili & muliebri negotio magnum studium adhibeamus: audi jam, quantum a recta via aberres, & quam imprudens maximum in vita bonum accuses. Et ignoscendum tibi, si ab initio inde tristi vitae generi adsuetus, &, quod durum est, solum bonum esse judicans, prae ignorantia earum rerum, dignas accusatione putasti.

1 **Ε** Πεί τοίνυν, ὦ Κράτωρ, δεινὴν τιπὶ
ταύτῃ κατηγόριαν ἐκ πολλῶν, οἶ-
μαι, παροσκευασμένην κατηγόρησας, ὀρ-
χίσσάν τε, καὶ αὐτῆς ὀρχηστῆκῃς, καὶ προ-
σέτι ἡμῶν γε τῶν χαϊρόντων τῇ τοιαύτῃ θείᾳ,
ὡς ὅπῃ Φαῦλῳ καὶ γυναικεῖῳ πρᾶγματι με-
γάλῃν σκεδὴν ποιημένων, ἄκκοτον ὅσον τῷ
ὀρθῷ διημάρτηκας, καὶ ὡς λέλθας σεαυτὸν,
τῷ μεγίστῳ τῷ ἐν τῷ βίῳ ἀγαθῶν κατη-
γορῶν. καὶ συγχώρημι σοι, εἰ ἐξ ἀρχῆς
βίῳ αὐχμηρῶ συζῶν, καὶ μόνον τὸ σκληρὸν
ἀγαθὸν ἡγούμενος, ὑπ' ἀπειρίας αὐτῆς,
κατηγορίας ἄξια εἶναι νομόμικας.

KPAT.

net M. *Ἐξ ἀρχῆς* Sic P. B2. *Ἐξ ἀρχῆς* una voce *f. H. Ald. Fl. Fr. S.*

que enim ullum est ei suspicioni fundamentum:

F.M.G.

98. Θαυμάζεις ἔχῃ] Jubet Solan. conferre Dial. mar.
I. & Dem. §. 31. At priore loco legas: καὶ τοῖς τι ἄλλο
ὅς ἐσσι ἰκανοὶς ἔχῃ; quae locutio nihil cum hac
commune habet. Illic enim valet: *quid potest laudare,
quid habes quod laudes?* Hic ἔχῃ abundat, illic in-
finitivus est, hic participium. alter locus habet: ἔα γὰρ
ἐπὶ θαυμάζων αὐτὸν ἔχῃς θαυμάζεις, isque melius
respondet huic. Verum ille pleonasmus adeo est usi-
tatus, ut in omnibus fere auctoribus, excepto N. T.,
inveniantur. Sic Hesiod. 'Epp. 42. Κρύψαντες δ' ἔχουσι
Θεοὶ βίαν ἀνθρώπων. Aristoph. Ἀπείκ. ἔχῃς & similia,
quae vid. collecta apud Maitsairium de Dialect. p. 79.
C. Et Comment. Aristophanis. Et in Budaei Com-
ment. 7. F. R.

J.F.R.

4. Timepān] Angl. Benbān.

F. B.

8. Ταῖς ἐκτροχῶσι. Conf. supra, c. 47.

M. du S.

9. Κατωφερῶν | Λατοφῶν.

Dr. M.

Καταγράφω] Emendatione nihil opus, optime se
hanc habent. M. de S.

M. de S.

Том, II.

[Κατηγορῶν] *Marcilii conjectura*, ἀποκρῶν sub-
tuentis, ei forsan adblandietur, qui male construxerit
οσαυτὸν κατηγορῶν. Ne igitur postea idem accidar cul-
quam, distinctionem aliqui non adeo necessariam
post ταυτὸς addidi, ut non hacites conjungere ἀλα-
δας ταυτὸν, i. e. te ipsum oblitus es, ut belgice dici-
mus, sive te ipsum fefulisti, vel, si mavis, imprudens
fecisti, accusans hanc maximam voluntatem. Vel potius,
nescies ipse quid faceres; omnia enim haec si-
gnificat, & eodem fere redit, quodnam elegeris. Sic
enim & ἐν αὐτοῖς ἡμῶς λαθόντων ἐν λόγοις ἀπίστοις γι-
γνόντες ex *Plutarcho* vel *Lexicographi* adferunt. Cui
addo λόσις ἀπολόρηρος, imprudens peribis, ex *Herodiam*.
I. 9. 10. Immo potius, quod adprime huc facit, *Ari-*
stoph. Nub. 241. Πότις δ' ἐπὶ ὀφθαλμοῖς πάντων ἡλικίς γινώ-
μαι; & *Asilian.* V. Hist. I. 7. ὅταν αὐτοὺς λαθόντες
ὑποκρίνουσι φάσαντι. *Alciphron.* III. ep. 71. f. καὶ τὴν λα-
θόντων κατεφύλαξι.

F.F.R.

11. Σαλαῖον] Mordet Stoicum allusione ad genera-
m Stoicorum thesim. 7.B.

7.B.

ΚΡΑΤ. Ἀλλ' ὅς τις ὢν, ὡς λῶτε, καὶ ταῦτα, παιδεία συντροφῆς καὶ φιλοσοφίας τὰ μέτρα ὁμιληκῶς, ἀφελῶς, ὡς Λυκίη, τὴν οὖν τὰ βελτίω σπουδάζειν, καὶ τοῖς παλαιῶς συνεῖναι, κάθησθαι καὶ αὐλῆμαι, Φιλοδρίαν ἄνθρωπον ὄντα, ἐδῶσι μαλακαῖς, καὶ ἄσματος ἀκολάστοις ἑνα-2 βρυχόμενοι, καὶ μιμνήμενοι ἐρωτικὰ γύναια τὰ πάσαι, τὰς μαχλοτάτας Φαίδρας καὶ Παρθενόπας, καὶ Ῥοδόπας τινάς, καὶ ταῦτα πάντα ὑπὸ κρέμασι, καὶ τερετίσμασι, καὶ σῶδον κτύπῳ ἀλαγέλατα ὡς ἀληθῶς 2 πρᾶγμαλα, καὶ ἥμισυ ἐλευθέρῳ ἀνδρὶ, καὶ αἶψά τοι πρέποντα ὅτε ἔγωγε πυθόμενος ὡς ὅτι τοιαύτη θία σχολάζοις, οὐκ ἠδέσθην μόνον ὑπὲρ σῆς, ἀλλὰ καὶ ἠλιάσθην, εἰ Πλάτωνος καὶ Χρυσίππου καὶ Ἀριστοτέλους ἐκλα-3 ζόμενος, κάθησθαι, τὰ ὅμοια πεπονηθῶς τοῖς τὰ ὅσα πτερωτοῖς καὶ ταῦτα, μυρίων ἄλλων ὄντων ἀκροσμάτων καὶ θαυμά- τρων σπουδαίων, εἰ τέτων τις δεοίη τῶν

2. CRATO. Tu vero quis vir es, o sborne, isque eruditioni inamatus, & cum philosophia versatus mediocriter, qui relicto optimarum rerum studio, & antiquorum consuetudine, sedens tibiis mulcendum te praebeas, effeminatum spectans hominem, molli vestitu, & lascivis canticis delicatum, & amatorias imitationem ex antiquitate mulierculas, libidinofissimas, Phaedras, & Parthenopas, Rhodopas quasdam: & haec omnia ad pulsationes, & frequentamenta, & pedum (*scamillorumque*) strepitus, quae res oppido ridiculae, & minime virum liberalem & tui similem decentes. Itaque ipse ego cum audirem tali te spectaculo vacare, non erubui modo vicem otuam, sed moleste tuli, si Platonis, & Chrysippi, & Aristotelis oblitus sedes, iis similis, qui pinnula aures titillant: idque cum sexcentae sint honestae aurium & oculorum voluptates, si quis illos in circulis ti-

α' Ἀφίδη. Ἀφίδη. male A. ὅσα. β' Ἐσπερίων. Edd. priores & M. Ἐσπερίων. habebant. Sed recte μ deleuit M. du S. c. Τα ὅμοια. Τὰ ὅμοια W.

15. Φιλοσοφία — ὁμιληκῶς. Haec phrasis philosophiae studiofis propria: nam ὁμιλεται discipuli, vid. Liban. epist. 343. & ibi a Wolsfo cit. L. Bos ad Th. Magistr. sed & de aliis studiis, quibus quis deditus est, ut Epist. Senec. 2. Ed. Rel. p. 90. ψυχὴ ὁμιλοῦσα ἀρετῇ ἵκεται ἀπὸ τοῦ πνεύματος. Aelian. 2. 38. γυναικῶς μὴ ὁμιλοῦσθαι. Aristoph. Nub. 1401. — κακοῖς πρᾶγμασι ὁμιλοῦν, rebus novis budere. Hippocr. de Art. p. 589. 44. Καὶ οὕτως ὁμιλοῦν δόγμα ἵδμεν τὴν τέχνην καὶ τὴν ἀλ- λὰ ἐ ὁμιλῇ ὁμιλοῦν. Vid. & nostrum alibi, cuius loca ex Indice adparebunt. Sed Grammatica praecepta postularent ὁμιληκῶς scribi, addito augmento prae- teriti. At visum est sic edere, ut inveni, quia saepe abjicitur, ut supra satis ostendimus. Mallet tamen hic augmentum addi, quia suspicio de negligentia scriptorum satis iusta.

18. Κάθηται καὶ αὐλῆμαι. Ἀφίδη. ὡς Λυκίη τὴν πρὸς τὰ βελτίω σπουδάζειν, καὶ τὰς παλαιὰς συνεῖναι, κάθηται καὶ αὐλῆμαι, Φιλοδρίαν ἄνθρωπον ὄντα. Vertit Orsiopocus: Remisso rerum, o Luciane, optima rerum exortio, & praeceptorum contemplatio, ceterum sedens sub- stitens in theatro omnium possicas sanas exortiens. Ab interpolatore recte haec quidem sunt emendata, sed, quia tamen hoc loquendi genus aliis quoque negotium facessit, uno atque altero exemplo id illustrabimus.

Sententia enim est, tu vero sedes & modulis tibiarum oblectaris. Plutarchus in libello, cui titulus est: οὐ πρεσβυτέρη πολιτεία. Τὸν πολιτικὸν ἐκδύσαντες τὴν λιαντὴν & κατακλίναντες ἐν ἡχοῖς αἰσῶν, καταψαλλόμενοι καὶ κατωλόμενοι. Cantu & tibiarum modulis oblecta- ταντο. Cleomedes lib. 2. οὐ πολλὴ καὶ ἀρχαῖα μὴ κατωλόμενοι. In magna & foeda ebrietate tibitis se ob- lectant. Eodem sensu dixit Athenaeus ψαλλόμενοι. Στρατιῶν αὐσκούσαντες captivὸν Στρατιῶν. quem lo- cum frustra Erasmus emendare conatur.

19. Ἐδῶσι μαλακαῖς. Confer supra ad I. For. Hist. §. 25. No. 7. 20. Ἐσπερίων. Commodius legeretur, Ἐσπερίων. quod & apud Agapetum reperitur de genere dictum c. 4. M. du S.

22. Φαίδρας & Παρθ. & Ῥοδ.] Phaedrae notus amor, apud tragicos. Parthenope Sirenum una, quae ab Ulyssae spreta. Rhodope quaestu corporis tantas opes coly

tibicines desideret, & qui ad citharam le-
gitimos modos acciunt; illa praesertim
gravis tragoedia, & comoedia hilaris, quae
etiam certaminum publicorum materia esse
meruerant.

3. Quare longa tibi, o generose, defensione
opus erit apud eruditos, si ejici non omnino
velis, & ab honestis viris segregari. Quam-
quam illud, puto, optimum erit, negatio-
ne totum hoc sanare, neque fateri omnino
tale quidpiam abs te peccatum esse. In futu-
rum quidem vide, ne inscientibus nobis ex
viro, qui olim fueras, Lyda quaedam aut
Baccha factus sis: quod quidem non tuum
solum crimen fuerit, sed etiam nostrum,
nisi te Ulyssis instar a loto abstractum ad
consuetam studia prius reduxerimus, quam
non sentiens ab illis in theatro Sirenibus oc-
cuperis. Quamquam illae solis insidiaban-

καλλιῶν αὐλητῶν, ὃς ἴσχυρος τὰ ἐ-
γίμνα προσηδόντων, ὃς μάλιστα ἡ σωματικῆς
τραγωδίας, ὃς ἡ φαιδριότητος παιδικίας,
ἀπὸ ὃς ἐναγώνια εἶναι ἠξίεται.

Πολλὰς ἔν, ὃ γυναικῶν, ἡ ἀπολογίας
οὐκ ἐδίδου πρὸς τὰς πεπαιδευμένους, καὶ
βούλει μὴ παντάπασιν ἐκκενρίασθαι, ὃς ἴσχυ-
σιν οὐδὲν ἀγέλης ἐξελιγμένας. καίτοι τότε
ἄμεινον ἐκεῖνὸ ὅτι, εἰμαι, ἀπὸ τοῦ τὸ πᾶν
ἰάσατο, καὶ μὴδὲ ἡ ἀρχὴν ἀπολογίῳ τι
τοῦτον ἐξελικνόμεναι σοι πρὸς ὃν τὴν
πρὶν, ὅρα ὅπως μὴ λάθῃς ἡμῶν ἐξ ἀνδρῶν τῶ
πάλαι, Αὐδῇ τις ἢ Βαλχὴν γυναικῶν. ὃ-
τὸς ἔστιν ὃν ἐν ἡλικίᾳ εἶναι ἢ μόνον, ἀλλὰ
ὃς ἡμῶν, εἰ μὴ σε χεῖρ ἢ Ὀδυσσεὺς τῶ λυ-
σοῦ τοῦ ἀποσπάσαις, ὅτι τὰς συνήθους ἀφ-
ερῶς ἐπατάξωμεν, πρὶν λάθῃς τελέως
τοῦ ἴσιν τῶ θεάτρῳ συνήθους καὶ ἀπολογίᾳ
τοῦ. καίτοι ἐκείναι μὲν, τοῖς ἀπὸ μέγας ἔστιν
βού-

δ Καλλιῶν] Nil mutant Edd. nec M. e Διόνει] Διόνει W. Nil mut. Edd. f Δι] Δ' ἐν W. g Μόνον] Ea
M. & M. dedi. Μόνον Edd. vulgo.

collegisse traditur, ut Aegyptiarum Pyramidum una
ab ea condita sit.

23. Ῥόδου] Conf. infra §. 51. M. du S.

24. Ἰπὸ προῦμασι καὶ τραγῳδίᾳ] Mallem ad pulsa-
tiones strepitusque cithara, quam cum Interprete red-
dere, cum cithara pulsationibus ejusque procacibus fre-
quentamentis. Ita in Dial. Deor. 2. Cupidinis & Jovis
§. 2. Ἰπὸ αὐλῆς & τυμπάνου, ad tibiam & tympanum.
Vid. etiam Sophocl. Electr. 713. Eurip. Bacch. 155.
Max. Tyr. Dial. 21. prov. Ceterum de προῦμασι κίθα-
ρας vid. Illustr. Strabonem ad Callim. Hymn. in Delum,
p. 466. H. V.

Ἰπὸ προῦμασι] Confer nos ad §. 16. hujus Dissert.
ubi illud etiam vindicamus. Esti autem Κροῦμα-
τα propriae sunt lyrae, tamen & de aliis instrumentis,
immo & tibiis interdum usurpatur. Hinc tibicinas
nomen fictum Κροῦματίων apud Alciphron. I. ep. 12. Ἦ
ῆ ἢ ἐκαστὴ Κροῦματίων, καὶ ἢ αὐλητῆς. Ad quae ver-
ba vid. Bergl. not. p. 50. qui Dorionem tibicinem
quoque Κροῦματίων vocatum docet ap. Athen. VIII.
p. 337. Hic itaque Κροῦματίων generaliter signif. vario-
rum instrumentorum musicorum pulsationes, nullo
nominationis intellectu. J. F. R.

32. Τὰ αὐτὰ πρὸς] Vid. iterum infra Gull. c. 6. M. du S.

33. Καλλιῶν] Aliter c. 26. αὐλητῶν enim ibi no-

αίλους vocat, Philostratus p. 589. ὁπότε ἐν σπουδαίῳ
πρὸς τὰς ἐγκυκλίους, δίδας ὅραται δι' αὐτὰς τὸ ἱεῖναι, φη-
νόντο. W. 8cc. M. du S.

Ibid. Τὰ ἴσημα] Τὰ ἴσημα sunt cantica concinna,
quae ad modum canuntur. contra, ἴσημα ἴσημα e-
nim, quando de re musica sermo est, modum deno-
tat. Vertit Interpres: Legibus consentanea. L. Bos.

Τὰ ἴσημα] Recte Bos νόμον modum musicum si-
gnificare ait. Vid. Thucyd. V. 70. f. f. pr. p. 360. ubi
tamen ambiguum, ὡς αὐλητῶν πολλῶν νόμον ἐγκυκλί-
ων, sitne construendum, ex lege interpositorum ti-
bicinorum; an νόμον αὐλητῶν conjungendum, ut signifi-
cetur modus musicorum, i. e. dimensio temporis quam
Musici observare solent. Conf. Plutarchi libellum po-
stremum de Musica, & vocabula ad artem illam perti-
nentia singulis versibus invenies. J. F. R.

38. Ἐρωγῶν] Certatum esse inter choros apud ve-
teres illos Graccos, satis notum est. M. du S.

Ἐρωγῶν] Conf. infra §. 26. §. 32. §. 78. Et De-
mon. §. 65. Quae loca monente Solano contuli, &
idem verbum in iis occurrere cognovi. J. F. R.

47. Αὐλῇ τῇ] Hac voce eo sensu saepius utitur c.
26. 32. 79. & Ἀλυσ. c. 65. M. du S.

48. Μόνον] Sic optime M. & Fl. Reliquae Edd.
μόνον. M. du S. Conf. Kuss. ad Aristoph. Pl. 33. J. F. R.

49. Ὀδυσσεὺς] Vid. Hom. Odys. I. 91. M. du S.

βέλεον, ἢ ἀφ' ἑτέρου κερῆ ἐδέησε πρὸς τὸ
 ὡς ἔπλεον αὐτῆς. οὐ δὲ ἢ δι' ὀφθαλμοῦ
 ἔοικας ὅλ' ὅσον διδελῶς.

ΛΥΚΙ. Παπαί, ὦ Κράτων, ὡς κάρ-
 χαρόν τινα ἔλυσας ἐφ' ἡμᾶς τὸ σαυτῆ κύνα.
 πλὴν τόγε ὡς δαίτυμα τὸ τ' Ἀλωτοφάγων
 ἢ Σειρήνων εἰκόνα, πάνυ ἀνομοιοτάτῳ μοι
 δοκεῖς εἰρηκεῖναι, ὡν πέποιθα. παρ' ὅσων
 τοῖς μὲν τῶν λωτῶν γευσάμενοις, ἢ τῶν Σειρήνων
 ἀκούσαν, ὅλεθρον ἦν τὸ τε ἐδωδῆς, καὶ τὸ
 ἀκροάσεως τῆς πίτιμον. ἐμοὶ δὲ, πρὸς τῷ
 ἡδονῇ ὡς πολὺ ἡδὴ πεφηνέναι, ἢ τέλος
 ἀγαθὸν ἀποδέδωκεν. ἢ γὰρ εἰς λήθην τὸ οἴκοι,
 ἐδ' εἰς ἀγνωσίαν τὸ κατ' ἐμαυτὸν ὡς εἴτα-
 μαι, ἀλλ' εἰ χρεὶ μὴδὲν ὀκνήσαντα εἰπεῖν,
 μακρῷ πινυτώτερον, ἢ τὸ ἐν τῷ βίῳ διο-
 ραικώτερον, ἐκ τῆς διατρῆς ὅσοι ἐπανε-
 λήλυθα. μᾶλλον δὲ τὸ τῶν Ὀμήρων αὐτὸ εἰ-
 πεῖν καλόν, ὅτι ὁ τῆτο ἰδὼν τὸ δῖαμα.

— τερψάμεναι νῆται, ἢ πλεονα εἰδώς.

ΚΡΑΤ. Ἡράκλεις, ὦ Λυκίε, οἷα πέ-
 ποιθας, ὅς ἐδ' αἰσχύνει αὐτοῖς, ἀλλὰ
 ἢ σεμπυρομένη ἔοικας. τὸ γὰρ δεινότατον τῶ-
 τό ἐστιν, ὅτι μὴδὲ ἰάσειως τινὰ ἡμῖν ὑπο-

tur auribus, propter quod cerā opus erat,
 ut quis praeternavigaret: at tu etiam per
 oculos omnino in fervitum videris re-
 daclus.

4- LYCI. Vah, Crato, quam aspe-
 rum in nos laxasti canem tuum. Verum-
 tamen exemplum illud, illam Lotophago-
 rum & Sirenium imaginem, usque quaque
 dissimilem eorum protulisse mihi videris,
 quae mihi accidunt: in quantum his qui
 Lotum gustaverant, quique audierant Sire-
 nas, interitus, tanquam praemium efus il-
 lius auditionisve propositum erat; mihi ve-
 ro, praeterquam quod voluptas multo sua-
 vior visa est, etiam finis evenit bonus. Ne-
 que enim in oblivionem rerum domestica-
 rum, neque ignorantiam mei ipsius incidi;
 sed si absque cunctatione dicendum est,
 multum prudentior & perspicacior ad ne-
 gotia vitae ex theatro redii. Quin Homeri
 illud dicere fas est, qui vidit illud specta-
 culum:

Doctior is patrias lapsus pervenit ad oras.

CRAT. Hercules, Lycine, quid tibi
 fess, quem adeo non pudeat harum rerum,
 ut tibi etiam placere iis videare. Gravissi-
 mum enim hoc est, quod neque curationis
 ul-

α ὅλ' ὅσον] Sic W. ὅλ' ὅσον Edd. priores. β Σοι] Deerat in Edd. inferui ex Cod. W.

56. ὅλ' ὅσον] W. non ut in reliquis ὅλ' ὅσον. M. du S.
 ὅλ' ὅσον] Et si vulgatum ὅλ' ὅσον quoque bene se habet,
 tamen hoc Solano dedi ex Cod. W. ὅλ' ὅσον danti, quia
 exigui est momenti, & quia posterius illud tamen a-
 liquanto est elegantius. J. F. R.

57. Παπαί, Κράται ὡς κάρχαρόν τινα ἔλυσας ἐφ' ἡμᾶς
 τὸ σαυτῆ κύνα] Vertunt: Papae, Craton quam asperum
 canem tuum in nos solvisti, nescio quam Latine. *Asper*
dens apud Phaedrum est acutus, sic apud Tac. *asperare*
arma, pro famiare. Melius sane verteretur: *quam*
canem mordacem. Lucianus in priore de iis qui mer-
 cede sunt conducti: *οὗτοι δ' ἐν τῷ εἴρω τὸ κάρχαρον*.
Novi quendam ex mordacibus illis Rheioribus. J. G. G.

Ibid. Κάρχαρον] Qualis Appii canina fasciaria, de
 qua D. Hieronymus. J. B.

Κάρχαρον] Vid. supra T. I. p. 694. five de *Merced*,
Cond. c. 35. ubi *ῥήτωρ τὸ κάρχαρον*. Et T. 2. *Quem*
Hij. c. 43. *τὸ μὲν σφῆρα τὸ κάρχαρον*. Rursum bis *Ac-*
quis. c. 33. *ὡς κάρχαρον* — ἢ κάρχαρον. Ex videbis quan-

tum aberrarint, qui supra in *Merced. Cond.* nomen
 proprium inde fecerant. J. F. R.

64. Τῆς πίτιμον] Conf. supra T. I. p. 657. f. de
Merced. Cond. c. 4. & loca parallela ibi ab Solano adlata.
 J. F. R.

70. Σοι ἔπειτα] W. solus optime. M. du S.

Σοι] Noli omittere illud σοι, quod et si W. so-
 lus suppeditat, tamen adprime hic adpositum esse,
 nemo negaverit; eleganter enim sic interponi pro-
 ponit σοι, μοι & similia, nisi satis notum crede-
 rem, exemplis bene multis probarem. Sic *Demosth.*
eleganti pleonasmō, pro Ctesiph. p. 444. E. *ἀδελφὸς* *μοῦ*
τὸ ψυφισμα τὸ Ὀρεστών. Noster in *Abdic.* c. 31. pr.
ταυτὰ σοὶ ὁ πάτερ — *πίσιος*. Verum & μοι quasi
πλειονάζον interdum valere παρ' ἑαυτοῦ recte docet *Bergl.*
ad Alciph. I. Ep. 26. p. 107. Sed rursus magis παρ-
έλας apud nostrum satis saepe supra, ut in *Nigrin.* §.
 5. *ὅντα σοὶ ἐαυτὸς ἔχων* — *ὡς παρ' ἑαυτοῦ*. Ac *Dial.*
Maris. II. 2. *τοφλὸς καὶ σοὶ*, & *Περικλῆς*. Vid. & c.
 seq.

ullam nobis spem ostendis, qui laudare audeas turpia adeo ac despuenda.

5. LYC. Dic mihi, Crato, istane de saltatione atque his, quae in theatro fiunt, reprehendis, cum saepe ea videris; aut spectaculum nunquam a te usurpatum tamen turpe & despuendum, ut ais, arbitrare? Si enim vidisti, nobis exaequatus es: sin minus; vide, ne irrationabilis reprehensio tua esse videatur, & audax, qui quae nescis, ea tamen accuses. CRAT. Nempe illud adhuc mihi supererat, cum proluxa istac barba, & cano capillo sedere medium inter mulierculas, & spectatores furiosis similes, plaudentem insuper, & laudes indecentissimas inclamantem perditio alicui homini, praeter decorum se frangenti. LYC. Ignoscendum tibi, Crato. Si vero mihi obsecutus aliquando, vel experimenti causa te des ad spectandum, & oculos aperias: bene novi, te nihil intermissurum, quo ante alios spectaculum idoneo loco occupes, unde & videas accurate omnia, atque audias.

φαίνεις ἐλπίδα, ἐπαινῆν τολμῶς τὰ ἔτος αἰσχρά, καὶ κατὰ πύστα.

ΛΥΚ. Εἰπέ μοι, ὦ Κράτων, ταυτὲ δὲ πᾶσι ὀρχήσεως, καὶ ἢ ἐν τῷ θεάτρῳ γενομένων ἰδὼν, πολλάκις αὐτὸς ὀπιτιμᾶς, ἢ ἀπείρατ' ὦν τῷ θεάματι, ὅμως αἰσχρὸν αὐτὸ καὶ κατὰ πύστον, ὡς Φῆς, νομίζεις; εἰ μὲν γὰρ εἶδες, ἐξ ἴσου ἡμῶν καὶ σὺ γεγενῆσθαι· εἰ δὲ μὴ, ὅρα μὴ ἄλογ' ἢ ὀπιτίμησις εἶναι σε δόξῃ, καὶ θρασύϊα, καλὴ γοργῶντ' ὦν ἀγνοεῖς. ΚΡΑΤ. Ἐτι γὰρ τέττό μοι τὸ λοιπὸν ἢ ἐν βαθεῖ τῷ τῶ ὠγῶν, καὶ πολλὰ τῇ κόμῃ, καθῆκα μέσον ἐν τοῖς γυναῖοις, καὶ τοῖς μεμνημένοις ἐκείνοις θεαταῖς, κροτῶντά τε προσέτι, καὶ ἐπαίνους ἀπρεπεστάτους ὀπιδοῶντα, ὁλέθρου τινὶ ἀνθρώπῳ εἰς ἑδὲν δέον κατακλωμῶν;

5 ΛΥΚ. Σύγχεσθ' αὖτε ταῦτα, ὦ Κράτων· εἰ δὲ μοι πωδῶν ποτὲ, καὶ ὅσον πείρας ἔνεκα πᾶσι τοῖς αὐτοῖς, ἀναπετάσας τῆς ὀφθαλμοῦς, εὖ οἶδα, ὡς σὺν ἀτάκῳ ἀνδρὶ, μὴ ἐχὶ πρὸς τῇ ἄλλων θέαν ἐν ὀπιτηδείᾳ καταλαμβάνων ὅθεν καὶ ὀφεί ἀκριβῶς, καὶ ἀκριβῶς.

e' Εξ ἴσου ἡμῶν ἐ σὺ γεγενῆσαι.] Εξ ἴσου ἢ κ. συγκυρήσεως Fl. At vulgatum servant J. H. P. &c. cum Codd. M. P. d T.] Ita esse in J. Fl. H. notat M. du S. Sed & est in aliis. e' H.] Οὐ P. male. H. recte cett. & M.

seq. f. &c. qualia plura collegit Cl. Jans. in Lect. Luc. p. 61. 62. Ubi merito miratur doctissimum Fabricium hoc fugisse. Vid. Jansii not. ad Timonis §. 52. T. I. p. 168. Interdum autem non pleonasmus, sed emphasis in eo est, ut hic. Vid. Fratris G. O. Reiszii Belg. Graeciss. p. 353. J. F. R.

73. Τερψάμεθ'.] Homer. Odys. M. 188. M. du S. Τερψάμεθ'.] Verba ex ipso Sirenum cantu Od. M. 188. quorum interpretationem posuimus ex Cic. de fin. 5, 18. J. M. G.

Τερψάμεθ'.] Quia versus Homericus incipit Ἄλλ' ὄγε τερψ. in Edd. vero Luc. Τερψάμεθ' initium versus mentiebatur; id sic mutavi, ut vides. J. F. R.

78. Οὐτως αἰσχρά.] Persuasi antiqui saltationem umbram esse luxuriae. patet apud Cicor. pro Mur. Horat. Sat. 1. lib. 2. Artemid. lib. 1. J. B.

85. Εἰ μὲν γὰρ εἶδες, ἐξ ἴσου ἡμῶν καὶ σὺ γεγενῆσαι.] Interpretes: si enim vidisti, par nobis hac in re evasisti, inepte, & sine sententia. Vertendum: siquidem vidisses, paria nobiscum fecisses, Mox sequente pag. de

histrione ut videtur δέον κατακλωμῶν est inducere se frangenti, non ut vertunt, in nullum usum frangi. Paullo post καὶ ἡμῶν ἡμῶν ἡμῶν, est male perierat, ut supra notavi, interpretes iavenuisse; nunquam ego venustatem consequar. Nam quamvis venustas interdum felicitatem significet, tamen hoc in interprete non ferendum. J. G. G.

Εἰ μὲν γὰρ εἶδες.] Puto hic dilemmate uti Lucianum. Aut vidisti, aut non vidisti spectacula. Si illud, non est, quod nobis objicias, idem enim fecisti; si hoc, parum idoneus es iudex. J. M. G.

89. Ἐν βαθεῖ τῷ τῶ ὠγῶν.] Sic supra in Reuvins. c. 41. Et Pise. 12. De Merc. 25. ac 33. Adde & Zeux. c. 8. J. F. R.

93. Ὀλέθρου.] Iterum pro ὁλέθρου, conf. supr. Alex. c. 11. J. F. R.

96. Καὶ ἴσον πείρας ἔνεκα.] Thucyd. VIII. 92. p. 563. ἀνδρὶ addit, dicens: ὅσον ἀνδρὶ βόης ἔνεκα. Quod Cl. Duker. ex Xenoph. quoque firmat, contra Stephanum. Sed & ἀνδρὶ abesse alibi fatetur, hoc Luciani loco adducto. J. F. R.

ἀκῆσθ' ἀπαίῃα. ΚΡΑΤ. Μὴ ὄραισιν ἄρα
ἰχνοῖμην, εἴ τι τοῦτοσ' ἀπαρξοίμην ποτέ,
ἔσ' ἂν δασύς τε εἴη τὰ σκέλη, καὶ τὸ γέ-
νοιον ἀπαράτιλτον, ὥς νῦν γε καὶ σὲ ἡδὴ
ἐλεῶ, τελέως ἡμῖν ἐκδεβαλχευμένοι.

ΛΥΚ. Βέλει ὅν ἀφένμεν, ὦ ἑταῖρε,
τὴ βλασφημίαν τύτταν, ἀκῆσαι μὲ τι πῶς
ἀρχήσεως λέγοντ', καὶ τὴ ἐν αὐτῇ καλῶν,
καὶ ὥς ἐτερπνὴν μόνον, ἀλλὰ καὶ ὠφέλιμός
ἔστι τοῖς θεομύθοις, καὶ ὅσα παιδεύει, καὶ ὅσα
διδάσκει, καὶ ὥς ῥυθμίζει τὸ ὁρῶντων τὰς
ψυχὰς, καλλίστοις θεάμασι ἐξυμνάζου-
σα, καὶ ὁρίστοις ἀκρόμασι ἐνδιατρίβουσα, καὶ
κονὸν τι ψυχῆς καὶ σώματος κάλλος ὅπτι-
θεν κυμαίνεται, τὸ γὰρ καὶ μὲν μουσικῆς καὶ ῥυθ-
μοῦ, ταῦτα πάντα ποιεῖν, ἐφ' ὅσον ἂν
αὐτῆς, ἀλλ' ἐπαινέσθ' ἂν εἴη. ΚΡΑΤ. Ἐμοὶ
ἔτι ἐπ' ὅταν ὁλοκλήρως μεμνηνός τις ἀνθρώπου
ἀκροῶμαι, καὶ ἴδωμαι αὐτὸν ἐπαινέοντα, σὺ
δὲ, εἰ βέλει, ληρόν τινα καλασπεδάσαι μὲν,
ἐτοίμη Φιλίππῳ ταύτην λατρυγίαν ὑ-
ποστήναι, καὶ ὁρᾶσθαι τὰ ὅσα, καὶ ἄνευ
καρπῶς ὁρᾶσθαι τὴ Φαύλον δυνάμει. ὅτε

C R A T. Male vero peream, si quid tale
unquam sustineam, quam diu quidem hir-
futa crura habuero, & mentum non vul-
sum: itaque tui me jam mīseret, plane bac-
chico furore correpti.

6. L Y C. Vis igitur, amice, omīssis
maledictis hīsce, audire me de saltatione
aliquid dicentem, & quae in illa bona in-
sunt, & quam non ad delectationem modo
pertineat, sed utilis etiam sit spectantibus,
& quot ad res instituat, & quae doceat,
quamque in ordinem redigat spectantium
animos, dum pulcherrimis illos in spectacu-
lis exercet, & optimis in rebus audiendis
continet, & communem quandam animi at-
que corporis pulchritudinem ostendit. Quod
enim etiam cum musica & rhythmo facit
haec omnia, ea non reprehensio illius, sed
laus fuerit. C R A T. Mihi quidem non
omnino otium est, ad furiosum hominem
audiendum, qui morbum laudet suum. In-
terea tu si velis nugis me tuis perfundere,
paratus sum hoc tibi amici ministerium sub-
ire, & praebere aures, qui sine cera etiam
tanquam non auditas transmittere res nauci
pos-

a ῥυθμίζει] Sic M. & Edd. Fl. Bz. P. S. recte. ῥυθμίζει male J. H. Ald. b λατρυγίαν] λατρυγίαν Ald. Sed in marg. λατρυγία adscriptum. Cett. Edd. recte, ut edidimus.

2. Μὴ ὄραισιν ἄρα] Ἀττικὸν τοῦτο ἐ σόλοιον δοκοῦν. ὠφείλει γὰρ, μὴ ἄρα εἶναι αἰτιατικόν. * σημαίνει δὲ τὸ μὴ εἶς ἢ τοῖσι φέρεται. Νῦν δὲ τὴ Ἀττικῇ συνήθειᾳ ὁρᾶσθαι κηρύσσεται ὁρᾶσθαι, ὡς ἐπὶ τῷ, ἄμφω τὸ χεῖρ καὶ τὸ χεῖρ ὁρᾶσθαι ὁρᾶσθαι ὡς ἄρα προσημειοῦται. V.

Μὴ ὄραισιν ἄρα] Δουκεῖας οὗ τῷ Ἡρώ & Διὶ καὶ οὐ Ἐπικριτοῖς. τοῦτ' ἐστὶν, μὴ εἰς ἄλλους, ἢ τὸν Ὀλυμπόν, ἢ τὸν εἰς τὸν ῥυθμὸν ἵκναιτο. ἄρα γὰρ ὁρᾶσθαι τοῖς παλαιαῖς τῷ ἡρώ πύλαις, ὡς παρ' Ὀμήρῳ (Il. E. 749.) ἀφικνέσθαι δὲ τοῦτον ἰδύσθαι οἱ παλαιῶν χαρίτων τίσεσθαι. καὶ αὐτὸ τοῦτο Φιλόστρατος εἰκοσι β. παρ' ἡρώ ὅταν λέγει. Τὸ μὲν ἐπὶ ταῖς ἄραις εἶναι. τὰς τῷ ἡρώ πύλαις Ὀμήρῳ ἀφικνέσθαι εἶναι.

* Σημαίνει δὲ τὴ] Ita dedit M. de S. pro vulgato σημαίνει τὴ.

† Τίττον] Ita correxi ex C. Τὸ πρὸς V. Τίττον M. M. de S. ‡ Ἀττικῇ] καὶ ἡ Ἀττ. erat in Ed. Delevit καὶ ἡ Idem.

2. Μὴ ὄραισιν ἄρα [καί] An sic: μὴ ὄραισιν ἄρα καί. Τὸ ἀρσενικόν n. pl. locus videtur e poeta quo-

ναί ἐστιν, εἰδὲς γὰρ πᾶσι αὐτὸν ἐργασίαν ταῖς ἄραις, ὅτε τὴν αὐτῇ ἑαλόν ἡρώ τὴν λέγον Φιλόστρατος (Deinde recentiore manu) Ἀδωνίος Δουκεῖας. α. (p. m. 68a. E.) ὁρᾶσθαι τὴν ἑαλόν γυναικῶν ὅταν τὰς λέγῃ. ἡρώ τας (ap. Adon. m. 68a) μὲν χροῖας τότε αἱ Σαρδῆες τὰς ἄρας (in Edd. legitur Ἀδωνί) παύσαντο καὶ ἑαλόν οὐ ἄρα εἰσενέοντο. αἱ φέροντο ὡς ἡρώ τὰς καὶ οὐ ἑαλόν. ἡρώ, ἐν τῇ ἑαλόν τὴν ἑαλόν γ' ἐπὶ αὐτῇ καλῶν καὶ τὴν ἑαλόν. Φιλόστρατος τὴν ἑαλόν ὅταν λέγῃ καὶ τῷ Δ. παρ' αὐτῶν. Et Adon. II. 27. in extrema pagina παρ' ἡρώ καὶ antiquo Comico, opinor, μὴ ὄραισιν [μὲν] καὶ καὶ ἑαλόν ἑαλόν ὁ τοῖς ἡρώ φερόν. (Ad quem locum vid. Ca- ssaub. L. II. 14.) G.

sine dubio ex collat. Codd.

§ Ταῖ] Sic recte C. Τὸν male P.

¶ Ἀρσενικῇ ἄραι] Ἀρσενικῇ ἄραι C.

plam sumtus.

Μὴ ὄραισιν — [καί] Vide supra at §. VI. M. de S. Ad-

F.G.

Ad-

possim. Itaque jam silentium tibi præbebo, & dic quidquid volueris, quasi nemo plane audiret.

7. LYC. Bene sane, Crato, hoc maxime petebam. Scies enim paullo post, num nugae tibi, quae dicturus sum, videantur. Ac primo quidem illud omnino videris mihi ignorare, quam non recens sit hoc saltandi studium, neque heri aut nudius tertius coeperit, verbi causa progenitorum nostrorum aetate, eorumque, qui horum fuere majores; sed qui verissimas tibi saltationis origines enarrant, illi cum primo omnium ortu natam tibi dixerint, quippe quae cum antiquo illo Amore simul in conspectum prodierit. Etenim illa astrorum chorea, planetarum illa ad inerrantes conjunctio, & concinna illorum communio, & ordinatus ille concentus, primigeniae illius saltationis documenta sunt. Cum autem paullatim creverit, & accessionem subinde in melius nata sit, jam ad summum videtur perfecta, & evasisse varium quoddam, & consentiens undique, & mularum plurium bonum.

8. Primum autem dicunt Rheam, de-

5 ἤδη σιωπήσομαι σοι, καὶ λέγε ὅποσα ἐθέ-
λοis, ὡς μηδὲ ἀκροῦντός τινος.

ΛΥΚ. Εὖγε, ὦ Κράτων, καὶ τέττα
ἐδεόμην μάλιστα. εἴση γὰρ κατ' ὀλίγον εἰ
λήρη εἶναι σοι δοξέει τὰ λεχθησόμενα, καὶ
3 ὁ πρῶτόν γε ἐκείνο πάντῃ ἡγνοῦντοί μοι δο-
καίς, ὡς ἔ νεώτερον τὸ δ' ὀρχήσεως ὅπτη-
δεσμα τὸ τό ἐστιν, ὑδὲ χθες καὶ πρῶτην ζε-
ξάμενοι, οἷον καὶ τῆς προπάτορας ἡμῶν,
ἢ τῆς ἐκείνων, ἀλλ' οἱ γε τὰ ληθέσασα ὀρ-
4 χήσεως περὶ γενεαλογούντες, ἅμα τῇ πρῶ-
τῇ γενέσει τ' ὅλων φαῖεν ἂν σοι καὶ ὀρχήσων
ἀναφύναί, τῷ ζεχαίῳ ἐκείνῳ Ἐρωτὶ συνα-
ναφανίσαν. ἢ γὰρ χορεία τ' ἀτέρων, καὶ ἡ
πρὸς τῆς ἀπλαγῆς τ' πλανήτων συμπλο-
4 κή, καὶ εὐρυθμῶν αὐτῆς κοινωνία, καὶ εὐτα-
κτῶ ἀρμονία, τ' πρῶτολόγους ὀρχήσεως δει-
γματὰ ἐστὶ. κατ' ὀλίγον δὲ αὐξανομένη, καὶ
τ' πρὸς τὸ βέλτιον αἰεὶ προαδικῆς τυγχά-
νεσα, ἵνα ἴσκειν ἐς τὸ ἀκρότατον σπουτε-
4 σλέας, καὶ γεγενῆσθαι περικύλον τι, καὶ παρ-
αρμόνιον, καὶ παλόμενον ἀγαθόν.

Ἡ Πρῶτον δὲ Φασὶ ῥέαν ἠδεδῆσαν τῇ
τίχ-

ε' Ἐλλάν] Nil mutare J. Fl. notat M. du S. d. Πρῶτον] Et sic habere Edd. vett. notat idem.

Adde rursus infra *Dial. Mevstr. X. med.* J. F. R.

Με ἀφαισιν ἅμα ἰσχυρῶς] Not omnia intelligo, quae *Gujes.* tradit, nec quidquam est mutandum; est enim imprecandi & jurandi formula. De qua vid. Scholiast. nostrum, cui etiam addo verba Scholiast. ad *Aristoph. Lyfistr.* 1036. Με ἀφαισιν ἰσχυρῶς, αἰτ, Ἐλπίς τ' κατὰ τὴν ἀρχαίαν οὐκ ἔστιν ἰσχυρῶς φαίνεται, ἢ ἔ παλαιὴν ὁ Λου-
κίανος ἐκφράσειν ὡς ἐν τῇ Ἡρακλ. & Διὶ ἀφαισιν — καὶ
παλαιὸν ἐστὶν ἐν τῇ ἀρχαίᾳ μὴ ἀφαισιν ἰσχυρῶς, αἰτ. τοῦ-
τοι ἀφαισιν καὶ αἰτὶς ἐν τῇ μὴ ἀφαισιν ἰσχυρῶς ὁ λόγος
ἐκείνους; at in ipso *Aristoph.* legitur: Ἄλλοι μὲν ἀφαισιν ἰ-
σχυρῶς. quod tamen vitiose sic scriptum in nonnullis
Codd. ait Scholiast. Verum id nunc non inquirō. Pa-
tet saltem apud *Lucian.* vulgatam se recte habere, &
ἀφαισιν pro ἀφαισιν, quod alter damnat, ab altero genui-
num dici. Conf. supra *Deor. Dial. VI. §. 4. T. I. p.*
219. Ubi *Cl. Hemsterh.* id convertit: *possunt perire*,
& conf. notas ipsius ac *Solani.* Plura hic addere tem-
poris angustia prohibet.

J. F. R.
5. Ὡς αὖ γὰρ ἐν τῇ ἰσχυρῇ] Interpres: ut me me
nunc misere. Sed non expressit illud ὡς ἵνα γὰρ, quod

vertendum, ut nunc se res habet. Alias dicitur, καὶ
νῦν ἔχω, ut ap. *Max. Tyr.* Dissert. 21. J. F. R.

23. Ἀπὸ κεφαλῆς ὡς ἀκούειν τ' φαῖεν ὁτιδήποτε] In-
terpres, cum sine certa res malas audire possim. Non
expressit vim verbi ὡς ἀκούειν, quod dicitur de eo,
qui ostentanter audit, quum dicta alicujus non affi-
ciant, qui audit quasi non audiat, & huc facit, quod
mox dicitur: λέγε, ὡς μὴ δι' ἀκούοντός τινος. H. V.

32. Χθες ἔ παλαιῶν] Vide *Parce miogr.* J. B.

Ibid. Οὐδὲ χθὲς καὶ παλαιῶν] Sic *Long. Pafr. III. p. 97.*
five p. 73. Ed. *Moll.* qui in nott. plura hujus prover-
bialis locutionis, qua tempus admodum nuper actum
denotetur, adfert. Veluti ex *Synes. p. 15. D.* idem
profert *Frater cariss. in Belg. Graeciss. p. 537. J. F. R.*

37. Τὸ ἀρχαῖον ἐκείνῳ] Conf. supr. *Deor. Dial. II.*
pr. Et *Long. Pafr. II. p. 35. Ed. Moll.* ubi *Cyprio* ait:
Οὐτοὶ πάντες ἴσθ' ὡς, καὶ εἰ δὲ πάντες, ἀλλὰ τὸ Κρίνου πρι-
στώτερον. Sed video hunc jam adductum a *Cl. Hem-*
sterh. quem cum aliis comment. vid. ad *l. c. Luciani*,
T. I. p. 206. J. F. R.

τέχνη, ἐν Φρυγίᾳ μὲν τῆς Κορύβαντας, ἐν
Κρήτῃ δὲ τῆς ἁ Κρητῆας ὀρχεῖσθαι κελεύ-
σαι, καὶ ἐν ταῖς μέτριάς ὡς τὸ τῆς τέχνης αὐ-
τῆς. οἱ δὲ γὰρ ἀειορχοῦμενοι διεσώσαντο
αὐτῇ τῇ Δίᾳ, ὥστε καὶ σώσῃ αἰκότως ἀνὴρ
Ζεὺς ὀφείλειν ὁμολογοῖν αὐτοῖς, ἐκφυγόν-
τας τῇ αὐτῇ ὀρχησιν τῆς πατρὸς ὀδόν-
τας. ἐν ὅπλοις δὲ αὐτῇ ἡ ὀρχησις ἦν, 55
τὰ ξίφη μέλας κροτήντων πρὸς τὰς ἀσπί-
δας, καὶ πηδῶντων ἑνὲός τι, καὶ πολεμικόν.
μὲν δὲ, Κρητῆς οἱ κράτιστοι ἐνεργῶς ὅπτι-
τηδεύσαντες αὐτὸ, ἀριστοὶ ὀρχησάμενοι ἐγένοντο,
ἐχθροὶ οἱ ἰδιῶται μόνον, ἀλλὰ καὶ οἱ βασιλι-
κώτεροι, καὶ πρῶτεύειν ἀξιοῦντες. ὁ γὰρ
Ὅμηρος τὴν Μηριόνην σὺν αἰσχύνας βεβλήμε-
νον, ἀλλὰ κοσμήσαι, ὀρχησθῆναι προσεῖπε,
καὶ ὅπως ἄρα ὀπίσθημι ἦν, καὶ γνώριμ-
ᾶσιν ὅπτι τῇ ὀρχηστικῇ, ὥστε ἐχθροὶ Ἑλ- 65
ληνες μόνον ταῦτα ἠπίεσαντο πρὸς αὐτὸν,
ἀλλὰ καὶ οἱ Τρῶες αὐτοῖς, καὶ τοὶ πολέμιοι
ὄντες. ἑώραν γὰρ, οἶμαι, καὶ τὸ ἐν τῷ πολε-
μῷ αὐτῷ κρυφτόν, καὶ εὐρυθμίαν, ἦν ἐξ
ὀρχήσεως ἐκέκτητο. Φησὶ δὲ τὰ ἑπὶ ᾧ δέ σως. 70

Μηριόνη, τάχα κεν σὲ καὶ ὀρχησθῆναι πρὸς
ἐόντα,

Ἐγὼ δὲ ἐμὸν κατέπαυσε.

καὶ ὅμως ἐκατέπαυσε αὐτόν. ἄτε γὰρ ἡσκη-

lectatam arte, in Phrygia Corybantes, Cu-
retes autem in Creta, saltare jussisse, nec
mediocrem retulit artis illorum fructum.
Illi enim circum saltando Jovem illi serva-
runt, ut credibile sit etiam Jovem fateri,
se salutis suae illis praemia debere, qui sal-
tationis illorum beneficio dentes patris sui
effugerit. Armata autem fuit illorum sal-
tatio, qui interim gladios incuterent cly-
peis, & tanquam divinitus immisso furore
bellico insultarent. Postea vero Cretensium
fortissimi quique, operoso studio hoc agen-
tes, saltatores optimi facti sunt, neque de
plebe modo homines & privati, sed regi-
bus proximi, & qui ad primatum adspira-
rent. Homerus enim Merionen non con-
tumeliosa nota afficere volens, sed ornare,
saltatorem appellavit. Et ita sane insignis
erat & notus omnibus hac arte, ut non
Graeci solum haec de illo scirent, sed Tro-
jani quoque, licet hostes. Videbant enim,
puto, etiam ipsius agilitatem in pugna, &
concinnam mobilitatem, quam saltatione
sibi paraverat. Ita autem fere versus dicunt:

Merione quamquam saltator maximus au-
dis,

Ista tamen forsā mea te confecerit hasta:

Et tamen non confecit illum. Tanquam
enim

a Κυρήτας] Sic Edd. f. Fl. H. Ald. P. S. Κυρήτας W. Κυρήτας S. habere Solanus notat; sed fallitur, si Salmo
Ed. putat. b Γὰρ] G. M. & Fl. Vulg. serv. cett. c ἐν ὅπλοις] Sic f. Fl. B2. Ald. H. P. S. ἐν ὅπλοις W.

49. Κελεύσαι] Pro διδάσκει. Curetum autem saltatio
armata. V. Clem. Alex. p. 10, 1. M. du S.

55. ἐν ὅπλοις] Si respexeris ad §. 21. ubi ἰσχυρὰ
παίδων, & ad Demon. §. 38. credes ἰσχυρὰ & hic
recipiendum. Sed quia vulgata hic potest tolerari,
nihil mutavi. f. F. R.

57. Πολεμικὸν] Hanc saltationem πρῶτον vocat Cal-
limach. hym. sis Δία. f. B.

62. Ὅμηρος] Vid. Il. II. 617. M. du S.

71. Μηριόνη] Iliad. II. f. B.

Μηριόνη &c.] Homer. loco modo indicato. M. du S.
78. Τέχνην τὸ πρ. πρ. Conf. infra §. 21. ubi τού-
τοι οἱ ἄνθρωποι πρῶτον ἐκείνῳ eodem modo. f. F. R.

92. Καρυατίζω] De hac voce copiose ad Pausan.

Καρυατίζω] V. Thes. Cr. Grut. I. 785. ab oppido

Laconiae Caryae vel caryum dicto, in quo lucus Dia-
nae Sacer. In eo ejus Deae festa cum cantu solemnī
chorus virginum celebrabat, contententibus inter se
Citharoedis. Polemon. II. Exeetides citharoedus Pythia
vicis. Vicit & Caryorum certamen in Lacedaemonia.
Unde Statius: Plaudensque habiles Caryae resonare Dia-
nae. Quamquam ibi in vulgatis legitur Curia. De-
nique meminit & Diomedes Grammaticus. Atque
haec ex Thesaur. l. c. M. du S.

Καρυατίζω] Virgines Lacedaemonias in hono-
rem Dianae Caryatidos saltare solitas, Pausanias au-
thor est Lacon. p. 178, 40. Τὸ γὰρ χαρὶς Ἀρτέμιδος καὶ
Νυμφῶν ἐστὶν αἱ Καρυαί. Καὶ ἡγάλαμα ἔτεκεν Ἀρτέμιδος
οὐκ ἀπὸ τοῦ Καρυατῶος, χοροὺς δὲ ἰσταῖς αἱ Λακεδαιμο-
νίαι παρθενοὶ κατὰ ἔτος ἐστὶν, καὶ ἐπιχόρας αὐταῖς καθ-
εστὼ ὀρχησθαι. Huc pertinent Καρυατῶος ἐρχομένη in
figil-

enim exercitatus saltandi arte, facile puto effugit emissa in ipsum jacula.

9. Multos autem alios etiam Heroum dicere cum possim iisdem in rebus exercitatos, qui illam tanquam artem habuere, satis puto, Neoptoleum, Achillis filium, saltandi arte praestantissimum, qui genus pulcherrimum adjecit Pyrrhichiam ab ipsius nomine (*Pyrrho*) dictam: & Achilles audiens ista de filio, magis arbitror eis gavisus est, quam pulchritudine & virtute illius reliqua. Itaque Ilium invictam ad eum diem urbem, illius saltatoria destruxit & solo aequavit.

10. Lacedaemonii quidem, qui fortissimi Graecorum esse videntur, a Polluce & Castore Caryaticam edocti (saltationis id genus est, quod Caryis, Laconicae pago, discitur) cum musis omnia faciunt, adeo ut etiam ad tibiam & rhythmum pugnent, & ordinatum pedis ingressum; & primum signum pugnae Lacedaemoniis canat tibia. Igitur etiam vicerunt omnes, musica duce, & motuum concinnitate, videasque illo-

ἐν τῇ ὀρχηστικῇ, ῥαδίως οἶμαι διεδίδρασκε τὰς ἐπ' αὐτὸν ἀφίσεις τῆ ἀκοντίου.

Πολλοὺς δὲ καὶ ἄλλους τῶν ἡρώων εἰπεῖν ἔχον τοῖς αὐτοῖς ἐγχεγυμνασμένους, καὶ τέχνη τὸ πρᾶγμα πεποιημένους, ἱκανὸν ἡγῆμαι οὐτ' Νεοπτόλεμον, Ἀχιλλέως μὲν παῖδα ὄντα, πάντῃ δὲ ἀναπρέφαντα ὅτι τῇ ὀρχηστικῇ, καὶ εἰδὲν τὸ κάλλιστον αὐτῇ προστεθεικότα, Πυρρίχιον ἀπ' αὐτῆς κεκλημένον. καὶ ὁ Ἀχιλλεύς ταῦτα ὑπὲρ τῆ παιδὸς πυνθανόμενος, μᾶλλον ἔχαιρεν, οἶμαι, ἢ ὅτι τῷ κάλλει, καὶ τῇ ἄλλῃ ἀλκῇ αὐτῆς. Τοιγαρὶν ἢ Ἴλιον τέως ἀνάλωτον ἔσαν ἢ ἐκείνῃ ὀρχηστικῇ καθεῖλε καὶ εἰς ἑδάφειον κατέρριψε.

Λακεδαιμόνιοι μὲν, ἄριστοι Ἕλληνας εἶναι δοκῶντες, ὡς Πολυδεύκης καὶ Κάστορ καρυατίζον μαθόντες (ὀρχήσεως δὲ καὶ τῆτο εἰδὲν, ἐν Καρύαις τῇ Λακωνικῇ διδασκόμενοι) ἀπάντα μὲν μουσῶν ποιῶσιν, ἄχρι τῆς πολεμικῆς πρὸς αὐλὸν καὶ ῥυθμὸν, καὶ εὐταχίᾳ ἐμβασιν τῆς ποδός, καὶ τὸ πρῶτον σύνθημα Λακεδαιμονίοις πρὸς τὴν μάχην ὁ αὐλὸς ἐνδίδωσι. τοιγαρὶν καὶ ἐκράτην ἀπάντων, μουσικῆς αὐτοῖς καὶ εὐρυθμίας ἡγεμονίης. ἴδοις ἔθ' ἂν καὶ τῆς ἐφέβους αὐτῶν.

Δ Mm] Δι M. Sed a recentiore manu. e Ενδίδωσι] Et sic cum f. habere Fl. notat M. du S. Sed habent & H. P. & c. f Αὐτοῖς Αὐτῆς Fl. & L. Prius retinent Edd. cett. cum Codd. M. & P. g Δ' αὐ] Δ' αὐ τῷ ἴτι W. & x supra scriptum est.

figillo Clearchi apud *Plutarchum* Artaxer. p. 1864. extr. *H. Steph.* Meminit etiam *Diomedes* lib. 3. p. 483. extr. *Putsch.* Quo auctore *Lucianus* ad totam gentem transtulerit, nondum inveneram.

95. Καὶ ῥυθμὸν] De rhythmō hoc, quem ad modum Musices in progrediendo ad praelium observabant Lacedaemonii, vid. *Thucyd.* V. 70. p. 360. Ibique *Duker.* (quem videndum commonuerat *Cl. Hemsterb.* in marg.) No. 17. Sic enim per errorem typoth. numerus est expressus. pro versu 84. exempla autem alia familia profert *Vir Clar.* l. c.

97. Πρὸς τὴν μάχην ὁ αὐλὸς] Idem *Hemsterb.* indicat, consuli posse *Davis.* ad *Cic. Tusc. D.* p. 139. i. e. L. 2. c. 15. quod faciens video & hunc ex *Stob. Asben. Gell. Plut.* & hoc *Luciani* loco probare Lacedaemoniis usitatum fuisse *fistulas* in praelio pro tubis adhibere.

J. F. R.

98. Ενδίδωσι] Fere suspicor *Solanum* quaesisse varietatem, propter usum rariorem hujus phraeos; quia ἐνδίδωσι alibi plerumque est *retrocedere*. Sed recte se habet de sono musico, & respondet nostro: een toon aangeven. Sic *Long. Past.* IV. pr. (Ed. *Moll.* p. 106.) Ἐκαθίστο δὲ ἐ αὐτοῖς (ὁ Παν) συρίζον ἐπὶ πύργῳ ὁμοῖος ἐνδίδοντι κοινὸν μῦθος ἐ τοῖς πατοῦσι, καὶ ταῖς χορευούσαις. Quod optime *Moll.* convertit: *similis impertienti cantum*: licet alibi non semel hallucinetur.

J. F. R.

99. Αὐτοῖς Αὐτῆς L. & Fl. Sed praestat αὐτοῖς, quod M. & P. etiam tuentur.

M. du S.

1. (Καὶ τοὺς ἴφ.) Parenthesin hanc Scholiū esse puto, quod in textum irrepsit.

M. du S.

Ibid. Δ' αὐ τῷ ἴτι] Has duas posteriores voces habet W. solus.

M. du S.

τῶν ἢ μῖνοι ὀρχεῖσθαι ἢ ὀπλομαχεῖν μαθη-
τοῖας. ὅταν γὰρ ἀκροχαιρισάμενοι, καὶ παί-
σαις, καὶ παιδεύοντες, ἐν ταῖς μέρεσι παύ-
σωνται, εἰς ὀρχησιν αὐτοῖς ἡ ἀγωνία τελευ-
τᾷ. καὶ αὐλητῆς μὲν ἐν ταῖς μέσῃς κἀδήν
ἐπαυλῶν καὶ κτυπῶν τῷ ποδὶ, οἱ δὲ, καὶ
τσοῖχον ἀλλήλοισι ἐπόμενοι, ῥήματα παν-
τοῖα ἐπιδείκνυνται, πρὸς ῥυθμὸν ἐμβαίνοντες,
ἄρτι μὲν πολεμικά, καὶ μετ' ὀλίγον δὲ χα-
ρυστικά, ἀ Διονύσω καὶ Ἀφροδίτῃ Φίλα.

Τοιγαρὲν καὶ τὸ ἄσμα, ὃ μέλας ὀρχόμε-
νοι ἀδουσιν, Ἀφροδίτης ἐπικλησὶς ὅτι καὶ
Ἑρώτων, ὡς συγκαμάρωσιν αὐτοῖς, καὶ συν-
ορχοῖντο. καὶ τρίτον δὲ τὸ ἄσματων (δύο γὰρ
ἀδεται) ὃ διδασκαλίαν ἔχει ὡς καὶ ὀρχε-
σθαι. πρῶτον γὰρ φασιν, ὡ παῖδες, πό-
δα μετὰβαλε, καὶ καμάρωσατε βέλτιον,
τῷ τῷ, ἀμεινον ὀρχήσασθε. ὅμοια δὲ καὶ οἱ
τὸ ὄρμον καλεῖμεν ὀρχόμενοι ποιοῦσιν.

rum adolescentes non minus saltare, quam
pugnare armis discentes. Cum enim mani-
bus jam confertis percussere, & percussi
sunt, cum per vices quiescunt, in salta-
tionem illis certamen exit. Ac sedet in me-
dio tibicen, canens, pede solum percutiens:
illi vero, ut in versus divisi sunt, se invi-
cem secuti habitus ostendunt omnis gene-
ris, incedentes ad numeros, jam quidem
bellicos, paullo post autem saltatorios, Bac-
cho & Veneri gratos.

11. Quare etiam canticum, quod inter
saltandum canunt, Veneris invitatio est &
Cupidinum, ut saltent secum, & tripu-
dient: alterum vero canticorum, duo enim
canuntur, institutionem continet, quomodo
saltandum sit. Porro enim ajunt, o pueri
promouete pedem, et saltate melius. Simi-
lia vero faciunt illi quoque, qui Hormum
saltant.

12. Est

α Παῖσαις] Παῖσαις ἀλλήλους Edd. Abest ἀλλήλους a W. Ideo expunxit Solanus, β Διδασκαλίαν] Καὶ
διδασκαλίαν Fl. Abest καὶ a reliquis & ab M. c Φασιν] Nil mutat J. Fl. H. P. & M. d Καμάρωσατε] Sic Fl.
Καμάρωσα cett. & M.

3. Ὅταν γὰρ ἀκροχαιρισάμενοι] Vertunt Erasmus,
ubi enim jam summis colluctati sunt digitis, Benedi-
ctus, cum enim summis digitis colluctari desissent, ad-
notavit Pater, ἀκροχαιρίζειν, τὸ πικτεῖν & παγκρατιά-
ζειν ἀνδρὶ συμπλοκῆς. Quae vera sunt; & vanae inter-
pretationes. J. G.

Ibid. Παῖσαις καὶ] Inter duas hasce voces in im-
pressis erat ἀλλήλους, quod nos duce W. deleuimus.

M. du S.

14. Συγκαμάρωσιν] Hic pariter & paullo post ad συ-
καμάρωσιν & καμάρωσιν interpretationem addit; hic te-
tius, apertius deinde. Nempe videtur in primis Do-
rum fuisse, quibus accenientur Lacedaemonii, verbo
καμάρωσιν, uti de saltatione hilari. Sic certe Pindarus
Ol. 9, 6. itemque IA. 16. Sic Hesiodus Scut. Her.
281. Ἐθελ' αὖτ' ἐτίρωθαι νῆοι καμάρωσιν ἢ αὐλοῦ, Τοιγα-
ρὶ μὲν αὖ παῖδ' ὀρχησθαι ὡς ἀνδρῶν. κ. τ. λ. Hinc apud
Hesychium καμάρωσιν ὀρχησθαι, & κάματος, εἶδος ὀρχη-
σεως. J. M. G.

18. Καμάρωσατε] Ita optime Fl. pro eo quod in reli-
quis est καμάρωσατε. Sic enim Dores efferre solebant.
vox apud Pindarum frequens. Vide Nem. II. sub si-
nem, & Ol. XI. Pyth. IX.

M. du S.

22. Πᾶς ὅτι] Quid hoc sit, discite ex Καὶ κατὰ. c. 4.
& v. Thucyd. V. 82. A. Credo tamen aliud hic signifi-
ficari, alternis scilicet pueros, puellasque positas.

M. du S.

27. Τὸν ὄρμον] An idem sit cum Homericā saltatione
Il. XVIII. dubitat Menysius. Apulejus solus nomi-
nat. Milef. X. Hormum canebat bellicosum. M. du S.

Τὸν ὄρμον] Ratio appellationis ea videtur, quod ὄρ-
μος in quantum monile est, habet bacas, uniones,
gemmas, diversas, ordine tamen certo alternoque ea-
dem linea sibi junctas. Germani etiam eadem fere
ratione nomine eodem, Reihe / & lineam margarita-
rum & chorum saltantium appellant. J. M. G.

28. Ἀνδρεία] Etli ἀνδρεία pro fortitudine hodie vul-
go usitatus est quam ἀνδρία, hoc tamen praeruli, me-
mor admonitionis H. Stephani, cujus verba in Theol.
T. I. p. 439. sunt: „Invenitur autem scriptum mo-
„do ἀνδρεία, modo ἀνδρία, quae scripturae varietas
„in aliis etiam nonnullis nominibus reperitur. Sui-
„dam tamen sequendo videtur potius scribendum
„ἀνδρία, ut differat ab ἀνδρεία adjectivo, veluti cum
„dicitur ἀνδρεία ψυχή. Ac sane in emendatis codici-
„bus passim occurrit scriptum ἀνδρία. J. F. R.

Ibid. Καὶ αἱ Γυμνοποδίαὶ δὲ αὐτοῖς ἐμοῖς ὀρχησιν] E-
rant & illis Gymnopodiae, genus saltationis. Sic inter-
pres. Sed legendum καὶ αἱ Γυμνοπαῖδαι δὲ αὐτοῖς ὀρχη-
σιν. Et erant Gymnopaedine genus saltationis. Erat
autem saltatio nudorum puerorum, cujus meminit
Athenaeus, Hefychius, Pausanias. Plutarchus in A-
pophtegmatis Agesilai ἐπὶ δὲ παῖδων, inquit, ὅτι αὐ-
τῶν γυμνοπαῖδαις ἀγορεύοντες ὁ χοροποιὸς ἔφησεν εἰς ἀσπόμε-
τον.

12. Est autem Hormus saltatio communis adolescentium atque virginum, alterna ferie choreas agentium, monilique, qui Hormus est, re vera similitum. Ac ducit choream juvenis, juveniles gressus saltans, & quibus deinde in bello usus est: sequitur virgo decenter saltare suum sexum docens, ut adeo sit *monile* quasi ex modestia & fortitudine plexum. Gymnopaediae similiter saltatio apud eos est.

13. Quae autem Homerus de Ariadne in Clypeo Achillis describendo fecit carmina, & de choro, quem illi exercuit Daedalus, apud te, qui legeris, praetermitto, & saltatores duo, quos ibi poeta in carnis saltantes appellat, chori duces. Et quae rursus ait in clypeo, *Saltantes juvenes convertebant*

Ὁ δὲ ὄρμος ὄρχησ' ὅτι κατὰ ἐφύσιν τε καὶ παρθένων, παρ' ἑνα χορευόντων, καὶ ὡς ἀληθῶς ὄρμος ἐοικότες. καὶ ἡγεῖται μὲν ὁ ἐφύσιν τὰ νεανικά ὄρχηται, καὶ ὅσοις ὑστερον ἐν πολέμῳ χρήσει, ἡ παρθένος δὲ ἔπεται κοσμίως, τὸ θῆλυ χορεύειν διδάσκουσα, ὡς εἶναι τὸ ὄρμον ἐκ σωφροσύνης καὶ ἀνδρίας πλεκόμενον. καὶ αἱ γυμνοπαίδαι δὲ αὐτοῖς ὁμοίως ὄρχησ' ὅτι.

Ἄ δὲ Ὀμηρὸς ὑπὲρ Ἀριάδνης ἐν τῇ ἀσπίδι ποιοίηκε, καὶ τῷ χορῷ, ὃν αὐτῇ Δαίδαλος ἠσκήσεν, ὡς ἀνεγνωκότι σοὶ παρήμμι· καὶ τὴν ὄρχησ' αὖ δὲ τὴν δύο, ὡς ἐκεῖ δὲ ποιητὴς ὁ κυβιστητῆρας καλεῖ, ἡ γυναικὶς τῷ χορῷ καὶ πάλιν, ἃ ἐν τῇ αὐτῇ ἀσπίδι λέγει· Κῆροι δ' ὄρχησ' ἦρες ἑδίοντο.

ὁ Ἀνδρίας] Ἀνδρίας W. Prius tenent f. Pl. P. H. Ald. f. γυμνοπαίδαις] γυμνοπαίδαις male Edd. priores & M. g. Ὀμοίως] Ὀμοίως Graev. male. Nil mut. Edd. h. Κυβιστητῆρας] Sic W. & Homer. Κυβισ. Edd. priores. i. Αὐτῇ] Insertum ex W. Deerat in Edd. k. ἑδίοντο] Restit. ex Homer. ἑδίοντο male Edd. Luciani priores.

τόπω. Agefilam ad hoc primum cum Laconica saltatio peragebatur, in qua pueri nudabantur. chori praefectus constituit in parum bono loco. Vide Jos. Scaligerum ad Eusebii Chronicon ad num. MCCCXCVII, ubi ostendit Hieronymum quoque legisse γυμνοπαίδια, & vertisse nudipedalia. de Caryatide vero, seu saltatione alia Lacedaemoniorum, ut & de ὄρμῳ vide Menrsii Lacen. lib. 11. c. 12.

J. G. G. Ibid. γυμνοπαίδια] Vide Menrsii in Orch. qui emendare primus iussit. Festum erat apud Lacedaemonios celeberrimum, & in eo saltatio. Nudi saltabant chori duo, puerorum unus, virorum alter. Athen. 678. B. meminere Plut. apophth. Lac. & in Agefil. Thucyd. etiam l. V. 82. adde etiam Plut. de Musica. ταῦτα δὲ εἰσῆγαγε μὲν τὰ περὶ τὰς γυμνοπαίδας τὰς ἐν Λακεδαίμονι. In omnibus editis & ipso M. legitur in hoc Luciani loco γυμνοπαίδια, uti & apud Suidam, mendose. M. du S.

γυμνοπαίδια] Nimis saepe occurrit apud optimos scriptores γυμνοπαίδια. γυμνοπαίδια, γυμνοπαίδια, γυμνοπαίδια ὄρχησις, ut non probemus emendationem Menrsii, quo duce Kusterus apud Suidam etiam γυμνοπαίδια, γυμνοπαίδια substituit. γυμνοπαίδια sunt apud Herodotum 6, 67. Festum & statum diem fuisse apparet ex Thucyd. 5, 82. De ipsa ratione certaminis aliquid discere licet ex loco Xenophontis Hellen. L. 6. p. 597. C. Paris. γυμνοπαίδια τὰ πρὸς [f. ὅτι] τὰ λευκαῖα, καὶ τὴν ἀνδρῶν χορὸν ὡς ἐν τῷ π. τ. λ. designat ita tempus alati Spartam nuntii de clade Leuctrica. Idem narrat Plut. Agefil. p. 1118. H. Steph. 2. qui etiam

iam caelibes γυμνοπαίδιας spectaculo exclusos refert Lycurgo p. 88. Add. Apophth. p. 368. inter dicta Agefilai, it. de Musica p. 2078. Athenaeus L. 14. p. 630. E. ἡ γυμνοπαίδια, inquit, παρὰ φύσιν ἐστὶ τῇ τραγικῇ ὄρχησι. Et p. 631. B. de eadem, ut etymon indicare velle videatur, γυμνοπαίδια ὁ ὄρχησις αἱ παῖδες πέντες π. τ. λ. sunt enim plucula. Nec aliter est apud Pausan. Lacon. p. 93. 5. Haec me movent ut γυμνοπαίδια hic legendas arbitrer, licet non ignorem, pro γυμνοπαίδια posse forte colorem quaeri ex illa ratione, qua φαινομενίδας ludibrii causa appellabant Lacenas virgines, de quo Plutarch. in comparatione Lycurgi & Solonis p. 140. quo in libro p. 97. est etiam praeclearus locus de militari illa & forti Lacedaemoniorum rhythmica.

J. M. G. 29. Ὀμοίως] Cl. Graev. in nota ὁμοίως legit, nescio num dedita opera, an casu, sed mutatione nihil opus, ut ex versione satis adparet. J. F. R.

30. Ὀμηρὸς] Vid. Il. 2. 590. M. du S.

31. Ἀσπίδι] Ἀσπίς Homeri non est peculiaris aliquis liber hoc titulo inscriptus; sed pars Il. 2. in qua describitur clypeus, quem Achilli Vulcanus fabricabat. A. F.

34. Κυβιστητῆρας] Vid. Homer. Il. 2. 604. Sic W. & ipse Homerus recte. M. du S.

35. Αὐτῇ] W. solus. M. du S.

36. Κῆροι δ' ὄρχησ' ἦρες ἑδίοντο] Homer. Iliad. XVIII. ubi est ἑδίοντο. Th. M.

Ibid. ἑδίοντο] Locus est in clypeo Achillis Il. 2. ubi ἑδίοντο. Unde error Luciani scribentis, omnes enim Cod.

μον. ὥς τι κάλλιστον τῆτο τῇ Ἡφαίστου
ἐμποίησαντ' αὖ τῇ Ἀσπίδι. τὴς μὲν γὰρ Φαί-
ακας καὶ πᾶν εἶδος ἦν ὀρχήσῃ χαίρειν, ἄ-
βρῆς τε ὄντας, καὶ ἐν πάσῃ εὐδαιμονίᾳ ἀφ-
τρίβοντες. ὁ γὰρ Ὀμηρ' αὖ τῆτο αὐτῶν μά-
λιστ' αὖτα θαυμάζοντα περιείχετο τ' Ὀδυσσεύα,
καὶ τὰς μαρμαρυγὰς τ' ποδῶν θεόμενον.

Εἰν μὲν γε Θεσσαλίᾳ, τοσούτον ἐπέδωκε
τὸ ὀρχηστικῆς ἢ ἀσκησῆς, ὥστε τὴς προ-
τάτας καὶ προαγωνιστὰς αὐτῶν, προορχη-
στῆρας ἐκάλεον. καὶ δηλοῖσι τῆτο αἱ τῶν ἀν-
δριάντων ἐπιγραφαί, ὥς τοῖς ζῆσι εὖ σὺν ἀ-
νίστασαν. Πρέκρινε γὰρ, ὦ Φησι, προορχη-
στῆρα ἀ πόλιν. καὶ αὐθις, Εἰλατίωνι τὰν
εἰκόνα ὁ δᾶμ' αὖ ὀρχησαμένην τὰν μά-
χαν.

tur in orbem, velut pulcherrimum hoc quid-
dam in clypeo Vulcanus elaboravisset.
Phaeaces quidem maxime consentaneum e-
rat saltatione gaudere, delicatos homines,
& in felicitate omni vitam agentes. Itaque
Homerus hoc maxime in illis miratum in-
duxit Ulysssem, Spectantemque pedes matris
trepidante micantes.

14. In Thessalia tantum aucta fuerat sal-
tatoriae exercitatio, ut suos duces & pro-
pugnatores Praefules dicerent: indicantque
illud statuarum inscriptiones, quas viris
fortibus ob rem bene gestam posuere, Ele-
git enim ait una, Praefulem civitas: & rur-
sus, Ilioni statuam dedit populus bene sal-
tata puerum.

15. Omit-

α Φησι. Πατρι W. β Τὰν εἰκόνα] Restitui ex W. Τὰς εἰκόνας Edd. male.

Cod. habent ἰδίον.

Ἰδίον] Vid. Homer. II. Σ. 494. Apud Homerum,
unde haec laudantur, ἰδίον scribitur. At hic & in
omnibus nostris libris, & M. etiam ἰδίον, ut Od.
Δ. 19. Sed mutavimus.

43. Τὰς μαρμαρυγὰς] Πηδύμια, συνεχῆ τ' παδῶν
κνήμης. Pollux, Hesych.

Ibid. Μαρμαρυγὰς] Homer. Odyss. Θ. 265. M. du S.

50. Εἰλατίωνι τὰν εἰκόνα] Singularem numero habet
W. Cod. optime; quod in reliquis τὰς εἰκόνας.

57. Σὺν ῥυθμῷ — μουσικῇ] Huc refert Eschenbachius
in Epig. p. 38. quod μὴ ὀρχηστικῇ scripsisse dici-
tur Pindarus ab auctore vitae illius hexametro versu
scriptae: h. e. carmen, quod caneretur inter illam
mysticam saltationem: cum enim folio imponeretur
initandus, qui θρηνημὸς est, reliqui mystae circa
ipsum choreas agebant &c.

59. Ὀργια συνᾶν] Hac de re alibi, attigi ad Pe-
tron.

60. Ἐκείνο δὲ πάντες ἀκούουσιν, ὅτι τοὺς ἐξαγορεύοντας
τὰ μυστήρια ἐξορχιστὰς λέγουσιν οἱ παῖδες.] Sed illud omnes
audiant, eos a vulgo defalsasse dici, qui mysteria prodi-
derunt. sic vertitur. Sed ἐξορχιστὰς retinendum erat in
versione. Non infrequenter autem hac voce utuntur
Graeci pro secreta prodere, arcana efferre. Utitur
etiam Lucianus in Piscatore, & Amoribus, Heliodor.

71. ἀλλ' ἤδη ἐπὶ μέρτυι ταύταις τὰς καὶ κερδίων ἐξο-
ρχή τυχας. Ac testibus his enuncias mortuorum fortunas.

Auctor Hierarchiae Ecclesiasticae, qui dicitur Diony-
sius Areopagita: ἀλλ' ὅρα ὅπως οὐκ ἐξορχιστὴ τὰ ἄγια τ'
ἀγία ἀμύβια μὴ αὐτὰ ἐκ χρομίου τοῖς ἀσεβέσις ἀγνο-
εῖν. Cave ne sancta sanctorum prodas, a plebeis ac in-

saeta & impolluta conservanda. Vide & Suidam in
Διωνύσιος. Mox obscure & imperite haec verba Latine
sunt translata: παῖδες χοροὶ συνελθόντες ἐν αὐλῇ καὶ
κέρδιον οἱ μὴ ἐκέρχοντο, ὑπορχοῦντο δὲ ἄριστοι, προκρινόντες ἐξ
αὐτῶν. Puerorum chori cum tibia, citharaque ingressi
tripudiabant, quibus canentibus optimi quique saltatio-
nem accommodabant, ex eorum numero delecti. Quid
est saltationem accommodare? Interpretare: Puerorum
enim chori in unum coacti, sub tibia & cithara, hi
quidem saltabant, illi vero subsultabant, qui quod aliis
praestarent, ex eis delecti erant. Est autem subsultabant,
puerorum saltantium gestus & ipsi imitabantur, quod
vetus poeta dixit redamtrunare de Saliis, ut praeful am-
trunat, sic populus redamtrunat. & usus est Plutarchus
in Numa voce ὑπορχοῦσθαι de Saliis redamtrunantibus.

61. Ἐξορχισθαι] Prophani καὶ ἀμόνητοι ab omnibus
sacris arcebantur, nec licebat, si temerarii in cere-
monias irrupissent, ea quae viderant vulgare, haec
appellabant ἐξορχισθαι, qua de re dicendum alibi.

Ἐξορχισθαι] Verissimus hic vocis sensus. vide &
Λυσίου. c. 33. Hic repugnant exempla a Suida in ἐξο-
ρχισθαι allata. Unde mirari subit a Doctissimo Edi-
tore non reprehensum Suidam ob interpretationem ab
ea quam vidit adeo abhorrentem. Locus autem,
quem primum Suidas exhibet ex Synesio, petendus est
in Herculiana, teste Constantini Lexico, neque enim
liber ipse ad manum est, aut si sit, evolere alia a-
genti vacet. Utuntur etiam Heliod. VI. Plus. 1592.
f. & Tatianus, p. 95. Aliter tamen enatrat vir sane
doctissimus ad Tacit. An. XI. 21. Savilius secutus ad
Chrysosth. in Psalm. Inde autem factum est, ut mysta-

15. Omitto dicere, quod initia antiqua invenire nulla est sine saltatione, cum nempe Orpheus & Musaeus & qui optimi erant illa aetate saltatores, ea constituerint, qui tanquam pulcherrimum quiddam illud quoque in legibus posuerint, ut cum rhythmo & saltatione homines initiarentur. Rem ita se habere, ipsa quidem orgia tacere oportet, propter non initiatos: at illud omnes audiunt, eos qui enuntiant mysteria, extra *sacrum chorum* saltare vulgo dici.

16. In Delo autem neque sacrificia sine saltatione *peragebantur*, sed cum hac & cum musica fiebant. Nempe puerorum chori convenientes ad tibiam ac citharam partim quidem agebant choreas, partim vero cantum & modos praeibant praestantissimi ex eorum numero delecti. Carmina igitur scripta his choris, vocabantur

Ἐὼ λέγειν ὅτι τελετῶν δεχαίαν ἐδεμίασεν εὐρεῖν, ἀνευ ὀρχήσεως, Ὀρφέως δηλαδὴ καὶ Μουσαίου καὶ τῶν τότε δέξιντων ὀρχήτων κάλασσησαμένων αὐτάς, ὡς τι κάλλιτον καὶ τὸ τοιοῦτον ὀρχήσαντων σὺν ῥυθμῷ καὶ ὀρχήσῃ μουσικῇ. ὅτι δ' ἕτως ἔχει, (τὰ μὲν ὄργια σιωπᾶν ἄξιον, τὰ ἀμύητων ἕνεκα) οὐδεὶς δὲ πάντες ἀκῶσιν, ὅτι τὸς ἐξαγορεύοντας τὰ μυστήρια, ἐξορχεῖσθαι λέγεσθαι οἱ πολλοί.

Ἐν Δήλῳ δὲ γε ἐδὲ αἱ θυσίαι ἀνευ ὀρχήσεως, ἀλλὰ σὺν ταύτῃ, καὶ μὲν μουσικῇ ἐγίνοντο. παίδων χοροὶ συνελθόντες ὑπὸ αὐλῇ καὶ κιθάρᾳ οἱ μὲν ἐχόρευον, ὑπαρχῶντο δὲ οἱ ἄριστοι, προακρίβεντες ἐξ αὐτῶν τὰ γὰρ τοῖς χοροῖς γραφόμενα τέτοις ᾠδαί.

c. Τούτοις] Τούτων male f. sola. d. Ἰπ' αὐλῇ]. Sic dedi. ex W. Ἐν αὐλῇ Edd.

via *evulgare* significarit, quia qui saltationes mysteriorum coram nondum initiatis imitando repraesentarent, foras eliminarent, non minimam mysteriorum partem, quae, quantum conjicere est, in istiusmodi rebus scenicis sita erant. Vide *Alexandri* Imposteris initia a nostro descripta c. 38. 39. & 40. fabulam quasi mutam agi existimes, in qua spectatores ipsi chorus sunt, quibus adeo & canendum & saltandum pro virili erat. Unde etiam factum, ut inter saltandum data opera femur ejus nudatum sit, c. 40.

M. du S.

Ἐξορχεῖσθαι] Vulgo huc referebatur inscriptio orationis Aristidis κατὰ τὴν ἐξορχουμένην, quem convertit Canterus, contra proditores mysteriorum, modeste sed solide refutatus a Normanno p. 589. seqq. Iebb. ubi varium hujus verbi usum declarat.

J. M. G.

Ἐξορχεῖσθαι] Recte *Solanus* cum Luciano ait ἐξορχεῖσθαι significare mysteria *evulgare*. Vid. *Alciophr.* III. ep. 72. pr. τὰ τὸ θεῶν ἐν Ἐλευσίνι μυστήρια ἐξορχησάμενοι, τὴν περὶ ψυχῆς ἀγῶνα ὑπὸ μιν. Quod *Bergl.* vertit: qui Deae Eleusinae mysteria profanarunt, capitale iudicium sustinuerunt, (*substituerunt* editum, errore typographico, credo.)

J. F. R.

63. Δέλα] Initium facit probandi nulla olim sacra facta ἐν Δέλῳ. Qua de re ipse in *Elench. Clem. Alex.* *Protrept.* & *Stromat.* 1. *Dionys. Areopag.* *Ecclasiast.* *Hierar.* c. 1. laudat hunc locum *Cassaub.* c. 6. lib. 14. *Anim.* ad Athen.

J. B.

65. Ἰπ'] W. Sic *Thucyd.* V. 70. ὑπὸ αὐλῶν. Adde nostrum c. 72. ὑπὸ αὐλῆς, &c. In aliis prave legitur ὑπὸ.

M. du S.

Ἰπ' αὐλῇ] Et si in αὐλῇ defendi potest, ὑπὸ tamen hic longe elegantius, & huic actioni quam maxime adpositum. Conf. *Herodian.* V. c. 3. §. 16. ἡγουμένῳ τῇ δὲ ταύτῃ, περὶ δὲ τῶν βασιλέων χορεύοντα ἰσχυρὰ βαρβαρίων, ὑπὸ τῇ αὐλῇ & σὺν ᾧ, &c. Iterum ibid. c. 5. 9. προῆμι τῇ ὑπὸ αὐλῇ καὶ τυμπάνοις, τῷ Θεῷ δὲ ἰσχυρὰ βαρβαρίων. Noster infra hac *Differ.* §. 72. ὑπὸ αὐλῇ & τυμπάνοις. Item supra §. 2. ὑπὸ κρούμασι καὶ θυρεῖσιν, ac *Deor. Dial.* 2. §. 2. ὑπὸ αὐλῇ καὶ τυμπάνοις, quod ibi quoque cum pluribus aliis testimoniis adduxit *H. Vittinga*, quem, qui plura desiderat, ibi videat. Addat etiam *Cl. Duker.* ad *Thucyd.* V. 70. f. five p. 360. No. 81. rursum tria quatuorve alia testimonia adducitem.

J. F. R.

66. ὑπαρχῶντο] ὑπαρχῶντο non esse subsaltare vel saltationem aliis accommodare; sed cantum accommodare saltantibus, vult *Spanhem.* ad *Callim.* p. 514. ubi hunc ipsum locum tractat. Malui tamen converttere ita, ut appareat, doctores esse illos ὑπαρχουμένους ac magistros saltandi, quos sequantur reliqui. Nimis apertus est locus *Athenaei* lib. 14. p. 618. E. Σοῦταται οἱ παῖδες τὰς ὀρχήσεις, καὶ ἐκχῶντο τῶν ὀρχημάτων σημείοις μόνον τὴν ἀδύνατον — ὅθεν καὶ ὑπαρχόμενα τοιαῦτα ἡγούμενοι. Add. *Plutarchi* locus, & ipse indicatus a *Spanhemio*, de *Musica* p. 2078. *H. Steph.* 8. Habet ὑπὸ in hac compositione eam vim, quam in ὑπόδισμα, ὑπογραμμὸς, ὑποτύπωμα, & similibus. Etiam infra §. 66. ὑπαρχῶντο dici, qui exemplum praeit saltando reliquis, apparet. Sic ὑπαυλῶ, qui tibia mox praeit.

J. M. G.

cultate magna praeditum, qui ad figuras se componere omnes, & mutare in omnia posset, adeo ut aquae mobilitatem imitaretur & celeritatem ignis motus vehementia, & leonis feritatem, & pardalis iracundiam, & agitationem arboris, & quidquid denique vellet. Sed fabula ea parte rem assumens, qua erat admirabilior, naturam ejus narrabat, quasi fieret illa omnia, quae imitaretur. Quod his etiam, qui nunc saltant, ineft. Videas enim illos eodem tempore celeriter immutari, ipsumque aemulari Promethea. Conjicere licet, Empusam etiam illam in sexcentas species verti solitam, ex eo genere hominem a fabula esse traditam.

20. Praeter haec neque Romanorum saltatio oblivione praetermittenda est, quam generosissimi illorum, Salii vocantur, quae Sacerdotii appellatio est, Deorum bellicosissimo, Marti, obeunt, gravissimam sanctissimamque.

21. Bithyna autem fabula & ista est, ab Italicis non multum abhorrens, quae aīunt Priapum, bellatorem genium, Titanum

γενειν, μιμητικὸν ἄνθρωπον, καὶ πρὸς πάντα σχηματίζεσθαι, καὶ μεταβάλλεσθαι δυνάμειον, ὡς καὶ ὕδατος υγρότητα μιμνῆσθαι καὶ πυρὸς ὀξύτητα ἐν τῇ τὴν κινήσεως σφοδρότητι, καὶ λέοντος ἀγριότητα, καὶ παρδαλέως θυμὸν, καὶ δένδρου δόνημα· καὶ ὅλως, ὅ, τι καὶ θελήσειεν. ὁ δὲ μῦθος πρὸς τὰς θαλάσσιον πρὸς τὸ πρὸς ὁξύτερον, τὴν φύσιν αὐτῆς διηγήσατο, ὡς γιγνομένης ταῦτα, ἅσπερ ἐμιμνήτο· ὅσπερ καὶ τοῖς νῦν ὀρχημομένοις προσέειπε. ἴδοις τὸν ἂν ἐν αὐτοῖς πρὸς τὴν αὐτὸν χαρὸν ὡκείως μεταλλάττομεν, καὶ αὐτὸν μιμνῆμεν τὴν Πρωτέα. εἰκάζειν δὲ χρὴ καὶ τὴν Ἑμπύσαν τὴν ἐς μυρίας μορφὰς μεταβαλλομένην, ταῖς αὐτῶν τινὰ ἄνθρωπον ὑπὸ τοῦ μύθου πρὸς δέδοσθαι.

Ἐπὶ τέτοις δίκαιον, μηδὲ τὴν Ῥωμαίων ὀρχήσεως ἀμνημονεῖν, ἣν οἱ εὐγενέτατοι αὐτοὶ τῶν πολεμικωτάτων τῶν θεῶν Ἀρεῖ, οἱ Σάλιοι καλούμενοι (ἱεροσύνης δὲ τῆτο ὄνομα) ὀρχῶν) σεμνοτάτῳ τε ἅμα, καὶ ἱεροτάτῳ.

Βιθυνὸς δὲ μῦθος καὶ ἐστίν, ἐπὶ πάντῃ τῇ Ἰταλιῶτικῃ ἀλλότρίῳ, οἱ τὴν Πρίαπον οὐδαίμονα πολεμιστὴν, τῇ τῶν Τιτάνων οἶμαι ἓνα ἢ τῶν Ἰδαίων Δακτύλων, τῆτο ἔργον

δ Ἑμπύσαν] Ἑμπούσαν W.

re, seu exercere, cum tamen Lucianus in eodem hoc libello superius dixerit, τὴν τὸ πρῶγμα πεποιημένην. Apud Galenum, περὶ τῆς μύτης κινήσεως, λέγει τοὺς ἔργον πεποιημένους ἰατροὺς, per medicos facientes medicinam Plutarchus in Demetrio: Ἀτταλὸς δὲ ὁ φιλομήτωρ ἐκίπτε τὰς φαρμακὰς βοτάναις, &c. ὅπως τε καὶ κατὰ αὐτὸν ἔργον πεποιημένος εἶδεναι ἐκ κομίζεσθαι κατ' ὥραν. Attalus Philometor herbas venenatas ferebat, &c. & semina & fructus eorum elaborabat videte & cognoscere suo tempore. Suidas in voce τέχνη, τέχνην πεποιήται, αὐτὸ τὸ αἰετὸν ἔργον ἐκ τέχνης αὐτῶν προερχόμενα. Plura facile colligas exempla. Sic igitur transferenda ista Luciani sunt: Quae Priapum, deum bellicosum, unum opinor ex Titanibus, aut Idaeis dactylis hanc artem fecisse ajunt, ut in armis saltare alios doceret, & Martem adhuc puerum a Junone matre acceptum.

19. Οἱ τὴν Πρίαπον] Deest verbum φασί, aut simile. V. autem Martem. Oron. 28, 2.

Ibid. Τὸν Πρίαπον] Verbum φασί, λέγουσι, vel simile quoddam desiderari, apertum mihi videbatur.

F. M. G.

Ibid. Πρίαπον] Priapus Deus bellicus. Βρίων, βριών, βριαρὸς, βριαρεὺς, Βρίμων, ἑβριμύς, Βριμὸν &c. Πρίων, πριαῶν, πριαμῶν, πριαμῶς. I. e. βριαρὸς, ἑβριμύς, &c. sic porro. Item a πρίαω, πριάω, πριαπῶς idem. F. G.

21. Τῶν Ἰδαίων Δακτύλων] De his Pollux, & vir Clarissimus Isaac Casaub. c. 5. lib. 1. Animad. ad Athen.

F. B.

Τῶν Ἰδαίων Δακτύλων ἕκαστος τούτου ἔργον πεποιημένος τὸ ἐπὶ πλὴν παιδῶν] Animadverte fodes, quam lepide possint interpretari. Opiorerus, unum ex Idaeis Dactylis illud opus factum, rebus militaribus instituendum fuisse, quem Mars (agnosce alienissima & Graecis contraria) a Junone offerente acceptum &c. Benedictus unum ex Dactylis Idaeis, opus illud factum ad rerum militarium institutionem, Martem a Junone acceptum adhuc puerum, ubi posteriora recte molit ac corrigit.

^a πεποιημένων, ^b τὸ ἐνόπλια παιδεύειν, ^c ἡραδόντα ὡς δ' ἥρας τ' ἁρῆ, ^d παῖδα μὲν ἔτι, σκληρὸν δὲ καὶ πέρα τῆς μετρίας ἀνδρικόν, μὴ πρότερον ὀπλομαχεῖν διδάξαι, πρὶν τέλειον ὀρχηστὴν ἀπειργάσασθαι καὶ ἐπὶ τῷ ἡμιόδοι αὐτῷ ὡς δ' ἥρας ἐγένετο, δεκάτις αἰετὶς ἐκ τῆς πολέμου πεποιημένων τῷ Ἄρει, παρ' αὐτῷ λαμβάνειν.

Τὰ μὲν γὰρ Διονυσιακὰ καὶ Βακχικὰ, οἵμαί σε μὴ περιμένειν ἐμὴ ἀκούσαι, ὅτι ὀρχήσις ἐκείνα πάντα ἦν. τριῶν γὰρ ὅσων τ' ἀγνικωτάτων ὀρχήσεων, Κόρδακ, καὶ Σικιννίδος καὶ Ἐμμελείας, οἱ Διονύσοι θεράποντες οἱ Σάτυροι ταύτας ἐφευρόντες ἀφ' αὐτῆς ἐκάστην ὠνόμασαν. καὶ ταύτῃ τῇ τέχνῃ χρώμενος ὁ Διόνυσος Τυρρηνὸς καὶ Ἰνδὸς καὶ Λυδὸς ἐχειρώσατο, καὶ Φῦλον ἔτι μάχιμον τοῖς αὐτοῖς διαδοῖς κατωρχήσατο.

disciplinam vibrandi arma professum; acceptum a Junone Martem, puerum illum quidem adhuc, sed durum & supra modum virilem, non prius armis pugnare docuisse, quam saltatorem perfectum reddidisset. Hac de re merces illi a Junone attributa, ut decimam semper eorum, quae bello ad Martem pervenirent, ab eo acciperet.

22. Dionysiacae enim & Bacchicae non puto te expectare ut ex me audias, saltationem fuisse illa omnia. Cum enim tria summa genera essent saltationis, Cordax, Sicinnis & Emmeleia; ministri Dionysi Satyri has inventas a se nominarunt singulas. Et hac arte usus Dionysus Tyrrhenos & Indos & Lydos domuit, & gentem adeo pugnacem iisdem thiasis inducendis subegit.

23. Quae

^a πεποιημένων] Sic *Ἡ. Πεποιημένων* reliquae & *M.* ^b τὸ] *An τὰ?* *M. du S.* ^c ἁρῆ] *Ἁρῆ Fl.* Nihil mutant cett. nec *M.* ^d ἀγνικωτάτων] Sic *M.* Et *Edd.* praeter *Bz.* quae *ἀγνικωτ.*

git. Sed quis priorem partem intelligit? aut illud opus factum? lege *πεποιημένων*, & verte, *unum ex Idæis Daetylīs*, id opus exercentibus, nempe *armata saltationis ludum* ac meditationem. Adde, quae supra occurrunt ad pag. 396.

Ibid. *Ἰδαίων Δακτ.*] (De his vide *Strab. X. Geogr. Clem. Alex. Strom. I. p. 132.* &c. *Apol. Argon. I. 1129.* ejusque *Schol.*) *Vorst.* Adde *Lyl. Gyraild. Syntagm. I. & hist. Deor.* qui omnia ferme veterum loca congestit.

22. *Πεποιημένων*] *I. e.* ἡσκηότα, *exercentem.* *F. G.* *Πεποιημένων*] Sic *Ed.* *Ἡ.* quae genuina scriptura est. Reliquae & ipse *M.* *πεποιημένων.* vide c. 9. ut emendatione ulteriore non indigere locum perspicias. Confer etiam mox *ὡς δ' ἡραδόντα ἀνδράσι τέχνην τὸ πρῶγμα πεποιημένοις.*

Πεποιημένων] Sive *πεποιημένων* legens ad Priapum referas, sive *π—ων*, tamen active accipiendum erit cum *Gujeto*, cujus exempla jam bis, ter, dedimus. Hoc tamen exhibui, quod varietas casuum sic stilum minus durum reddat; quem non solum tres illi accusativi obscuriorem reddebant; sed suspensum tenebant Lectorem, esset ne *πεποιημένων* masc. an neutr. *Φασι* autem excidisse certum habeo; nam *οἱ* non habet verbum ad quod referatur. Jam vero sic procedet: quae fabulae ajunt Priapum bellatorem Deum, *unum, credo, Titanum vel Idaeorum Daetylorum, il-*

lud opus exercentium (nimirum *armatum saltare docere*,) *adsumtum ab Junone Martem — docuisse.* Nam *ἥρα* *ποιῶντα* *τι* significare idem quod Belgae dicunt: *zum werck regens van maken* / mihi non est dubium. Et frustra *Cl. Gronov.* *πεποιημ.* corrigere, adfentior Reverendo *J. Elsuero* ad *Hebr. XII. 27.* licet exempla quae adfert, id non adeo probent; sed sine dubio satis notum existimavit, quia Lexica vulgaria id eo significato adferunt. At sine auctoritate. Sed *Plut.* in *Thest.* adfert Frater optimus *G. O. Reisz.* in *Belg. Gr. p. 475.* Sic *τέχνην ποιῶντα τούτο*, ex *Steph.* de *ling. Gr. & Gall. conv. p. 109.* adducit idem p. 509. *Conf. Budd. Comment. p. 146. fin.* Et not. *Graev. 18.* *J. F. R.*

23. *Ἁρῆ*] Quia utrumque bonum, unam *Fl.* reliquis omnibus hic praevalere nolui, eoque minus, quia & ante saepe *Ἁρῆ* editum, ut *Deor. Dial. VII. 1.* & *XV. 3.* &c. Sic *Δημοσθέν* & *Δημοσθέν* supra quoque jam vidimus. At posterius tamen vel frequentius occurrere, videbimus infra ad *Encom. Demosth. c. 2.* & 9.

24. *Πέρα τῷ μετρίῳ*] De eod. *Dial. Apoll. & Bacchi.*

Πέρα τῷ μετρίῳ] Sic recte *Edd.* jam constanter, quum alibi facile *ὡς δ' ἥρας* & *πέρα* confundant. Item *πέρα*, ut alibi diximus. *Conf. not. Cl. Hemster. T. I. p. 72. ad Nigr. §. 30.*

31. *Διονυσιακὰ*] Copiose *Long. ποιμν.* lib. 2. *J. B.* *Ibid.*

23. Quae cum ita sint, vir admirabilis, vide ne impium sit accusare studium divinum simul, & mysticum, & a tot diis cultum, & illorum honori exercitum, & tantam delectationem simul, & utilem lusu-
sum praebens. Miror vero illam etiam rationem tuam, cum amatorem te Homeri atque Hesiodi in primis norim, rursus enim ad poetas redeo; quomodo contradicere illis audeas, saltationem ante omnia laudantibus. Etenim Homerus suavissima & pulcherrima dum enarrat, *somnium & amorem & cantum*, & saltationem solam hanc nominavit reprehensionis expertem, qui etiam suavitatem suo testimonio cantui tribuat; quorum utrumque sane saltatoriae adest, cum cantus dulcis, tum saltatio reprehensionis expertis, quam tu *tamen* nunc reprehendere audes. Et rursus alia parte poeseos:

Ως, ὃ θανμάσκει, ὅρα μὴ ἀνόσιον ἦ, καὶ ἡγορεῖν ὀπιτηδεύματι. Δεῖν τε ἅμα, καὶ μυστικῶς, καὶ τοσούτοις θεοῖς ἐσπεύδασθαι, καὶ ὅτι τὴν αὐτῆς δρωμένης, καὶ τοσαύτῳ τέρψιν ἅμα, καὶ παιδιᾷ ἀφελίμον παρεχομένην. Θανμάζω δὲ σὺ καὶ κείνῳ, εἰδὼς Ὅμηρον καὶ Ἡσίοδον μάλιστα ἐραστῆς ὄντα σε (αὐτὸς γὰρ ὅτι τὰς ποιητὰς ἐπᾶν-
σοιμι) ὡς ἀντιφθέγγεσθαι ἐκείνοις τολμαῖς, πρὸ τῶ πάντων ὀρχησθῆναι ἐπαινεῖσθαι. ὃ μὲν γὰρ Ὅμηρος τὰ ἡδίστα καὶ κάλλιστα καλεῖ λέγων, ὕπνον καὶ Φιλότητα καὶ μολπὴν, καὶ ὀρχησθῆναι μόνον ταύτῃ ἀμύμονα ἀνόμενον, προσμαρτυρήσας, τὴν Δίαν, καὶ τὸ ἡδὺ τῇ μολπῇ, ἅψ' ἀμφοτέρω τῇ ὀρχηστικῇ πρὸς σε, καὶ ὡδὴν γλυκεράν, καὶ ὀρχηθῆναι ἀμύμονα, ὃν σὺ νῦν μαμῶσθαι ὀπιτηδεύεις καὶ πάλιν ἐν ἑτέρῳ μέρει τῶ ποιήσεως

Ἄλ-

o *Παιδιῶν*] Sic dedi ex Codd. M. P. Exc. Fl. & Bz. *Παιδιῶν* habebant Edd. ceterae. *Παιδιῶν* P. f. *ἡδίστα*] *ἡδίστα* male f. g. *ὀρχησθῆναι*] Sic restitui pro *ὀρχησθῆναι* quod omnes Edd. obfidebat.

Ibid. *Βαυχία*] V. *Meurf.* Orch. *Platon* *βαυχία* dicitur, de legg. VII. A. V.

34. *Γυναικῶν*] Bz. γυν— prave. Sic iterum c. 34. *Diog. Laert.* 178. D. *γυναικῶν* δὲ ἴσιν δ, γυνῶς δ, γυνῶς οὐκ ἔχει. M. du S.

Γυναικῶν] Non recepi lectionem Bz. quae generosas facit illas saltationes. Pristini interpretes *celeberrimas* verterant. Sed si *γυναικῶν* legas, possis intelligere eas, quae viros generosos decerent, vid. f. 20. 24. & 83. f. J. F. R.

Ibid. *Κόρυμβος*] Tres enumerat saltationum species, quarum inventores perhibentur Satyri *Κόρυμβοι*, *Σκυπίδες*, καὶ *Ἐμμελίσται*, de prima *Theodor. Marcell.* ad Horat. *Ulpian.* *Demosthen.* Interpres ad Olynth. 2. pag. 215. *Hesych.* *Pollux*, de secunda iidem *Pollux* & *Hesych.* de ultima, *Plato*, Interpres *Aristophan.* ad nubes, & *Hesych.* apud quos rescribere *Σκυπίδες*. J. B.

Κόρυμβος] Quid sit K. Σ. E. vide *Aristoph.* Schol. cō Nisφ. p. 90. *Hesych.* & M. Etym.) *Vorsf.* Cornica saltatio & lascivior, & ab ebriis fere solis saltabatur. V. *Demosth.* Ol. II. *Theophr.* in Eth. Char. *περὶ ἀπνοίας*. *Meurf.* Orch. M. du S.

35. *Σκυπίδες*] *Athen.* I. Ab inventore sic dicta *scinnium*. *Reines.* var. lect. 100. Inventorem hujus *Cleomen* Alex. praeceptorem liberorum *Themistoclis* facit, *Plaut.* I. 7. p. m. 15. C. M. du S.

Ibid. *Ἐμμελίσταις*] V. c. 26. & *Plas.* de legg. VII. Saltatio *ἀρμη* i. e. sine armis. M. du S.

37. *Ἀφ' αὐτῶν*] Nemo, quod quidem sciam, haec *Satyrorum* nomina prodidit. M. du S.
Tom. II.

46. *Παιδιῶν*] Sic optime M. Fl. Bz. non *παιδιῶν*, ut in reliquis est. M. du S.

Παιδιῶν] Ne mihi fraudi sit in variantt. notasse Codd. M. & P. sic legere; nam ita *Solanus* in marg. *Hag.* Ed. manifesto notarat. At in *Jun.* contra scripserat M. cum Exc. Fl. & Bz. ita habere. Sed P. codicem cum P. Edit. & reliquis *Παιδιῶν*. Sed quidnam verius sit, ejus nota testatur. Ego mutato accentu *παιδιῶν* video esse in P. eamque id vertisse, *instituitionem*; sed ex sua scriptura *pueritiam* debuerat facere. At quia id sensum nullum fundebat, forsitan credidit *παιδιῶν instituitionem* legendum; quod non modo non improbo; sed vel in textum recipi passus essem, quia *delectatio* & *lusus*, ut *Bened.* *παιδιῶν* legens vertit, fere bis idem, & *institutio* scopo *Luciani* adprime convenit, ut patet ex tota hac Dissert. Vid. omnino c. 34. f. J. F. R.

53. *Ἰππον καὶ Φιλότητα*] *Hom.* Il. N.

Πάντων καὶ κύρος ἔστι καὶ ἵππου καὶ Φιλότητος
Μαλακῆς τε γλυκερῆς, καὶ ἀμύμονος ὀρχησθῆναι.

Ἰππον &c.] *Hom.* Il. N. 636. J. G. G.

54. *Ἀμύμονα*] Vid. versus a Cl. *Grac.* adductos. Unde liquet mox scribendum, uti facimus, *ὀρχησθῆναι* pro vulgato *ὀρχησθῆναι*, quod omnes editiones inquirant. M. du S.

57. *Ὡδὴ γλυκ.*] Respicit ad *μολπῆς τε γλυκερῆς* loci supra laudati. Legebatur autem *ὀρχησθῆναι*. M. du S.
Ibid. *ὀρχησθῆναι*] Non dubitavi sic reddere *Luciano*,
N n id

"Αλλὰ μὲν γὰρ ἔδανε θεὸς πολέμῳ ἰαβο. *Istius namque Deus consummat bellipotentem,*

ἔργα,
"Αλλὰ δ' ὀρχηστὴν τὸν καὶ ἱμερόεσσαν
ἀοιδὴν.

Hanc aliam choreasque, & cantus amabilis ornat.

ἱμερόεσσα γὰρ ὡς ἀληθῶς, ἢ μετ' ὀρχήσεως
ᾧδῃ, καὶ δῶρον θεῶν τῷτο κάλλιστον. καὶ ἰοι-65
καὶ εἰς δύο διηρηκώς ὁ Ὅμηρος τὰ πάντα
πράγματα, πόλεμον καὶ εἰρήνην, τοῖς τῷ
πολέμῳ μόνῃ ταῦτα ὡς κάλλιστα ἀντίτε-
θεκεῖται.

Amabilis enim re vera cantus cum chorea, & donum Deorum hoc pulcherrimum. Et videtur in classes duas divisisse Homerus res omnes, bellum & pacem, ac bellicis rebus sola haec tanquam pulcherrima opposuisse.

Ὁ δὲ Ἡσίοδος, ὃς παρ' ἄλλων ἀκρόσας, 70
ἀλλ' ἰδὼν αὐτὸς ἔαθεν εὐθὺς ὀρχημῶνας τὰς
Μῦσας, ἐν δεξιῇ τ' ἐπὼν τῷτο φεῖ αὐ-
τῷ τὸ μέγιστον ἐγκώμιον διηγείται, ὅτι
φεῖ κρήνην ἰοειδέα πῶς ἀπαλοῖσιν ὀρ-
χεῦν, τῷ πατρὸς τ' βωμὸν φειχρεύουσαι. 75
ἀλλὰ σὺ μὲν, ὦ γενναῖε, μονογενὴ θεομα-
χῶν, ὑβρίζεις εἰς τὴν ὀρχηστικὴν.

24. Hesiodus vero, qui non audisset ab alio, sed ipse vidisset mane statim saltantes Musas, in principio carminis hanc maximam earum laudem enarrat, quod

Caeruleum circa fontem tenero pede saltant, Et patris circum ducunt altare choreas.

At tu, generose, tantum non Deos oppugnans contumeliose de saltatoria loqueris.

Ὁ Σωκράτης δὲ, σοφώτατος ἀνὴρ,
εἴγε πιστευτέον τῷτο φεῖ αὐτῷ λέγοντι τῷ
Πυθίῳ, ὃ μόνον ἐπήνη τὴν ὀρχηστικὴν, ἀλλὰ 80
καὶ ἐκμαθεῖν αὐτῷ ἡζὺς μέγιστον νέμων εὐ-

25. At Socrates, vir sapientissimus, si quidem fides habenda dicenti hoc de ipso Pythio, non laudabat modo saltatoriam, sed discere etiam illam operæ pretium puta-

a. Ὀρχηστὴν τὴν Ὀρχηστὴν male Edd. J. P. &c. omnes, praeter S. & Amst. quae recte Ὀρχηστὴν τὴν, quod confirmant Codd. M. P. L. b. Ὀρχηστὴν τὴν Ὀρχηστὴν P.

id enim probum esse, alterum spurium, quis non videt? *Homer. Hymn. in Apoll. 149. — καὶ ὀρχηστικῶν καὶ ἀοιδῶν.* Item *Odyss. F. 134.* Et vel decies alibi. *J. F. R.*
60. Ἀλλὰ μὲν *Iliad. N. 730. — 31. Et Odyss. A. 421. Item Σ. 303. M. du S.*
"Αλλὰ] Memoriae confusus Lucianus miscuisse videtur *Barnesio* ad *Il. N. 731.* duo carmina *Homeri.* *Lq-* co enim citato ita legitur:

"Αλλὰ δ' ὀρχηστὴν ἱέρην κίθαριν καὶ ἀοιδὴν.

Sed *Od. A. 421.*

Οἱ δ' εἰς ὀρχηστὴν καὶ ἱμερόεσσαν ἀοιδὴν. *J. M. G.*

62. Ὀρχηστὴν] Aliter haec in hodiernis *Homeri* codicibus in hunc modum leguntur:

"Αλλὰ δ' ὀρχηστὴν ἱέρην κίθαριν καὶ ἀοιδὴν.

Sed data opera ni fallor, Lucianus, ut solet, alium huic versui ex aliis *Homeri* locis adfuit. Repertum autem in *Od.* duobus in locis; *A. 421. & Σ. 303.*

Οἱ δ' εἰς ὀρχηστὴν καὶ ἱμερόεσσαν ἀοιδὴν
Τριψάρμοι τέρπειο.

Sed in priori loco pro ὀρχηστὴν, quod probum est, vitiose in meo legitur, ut & hic in omnibus ferme *Luciani* editis, ὀρχηστὴν quod nos sedulo emendavimus, ducibus *M. P. L. & Edd. S. & A. M. du S.*

Ὀρχηστὴν] Sic scribendum, non ὀρχηστὴν ex *Homeri* locis ab *Solano* commonstratis insipienti patebit. Ex priorē autem loco duo illi versus desumpti sunt. At supra §. 8. recte erat ὀρχηστὴν ex *Hom. Il. Π. 617. J. F. R.*

74. Περὶ κρήνῃ] *Hesiod. in Theogon.*

Καὶ τὴν περὶ κρήνῃ ἰοειδέα πῶς ἀπαλοῖται

Ὀρχηστὴν, καὶ βωμὸν ἱεροῦ Κροῖανος. *J. B.*

Περὶ κρήνῃ ἰοειδέα] Eadem sententiarum diversitas in duobus *Luciani* interpretibus de hoc loco intelligenda est, quae ad ipsum poetam viros doctos vexavit. Nam quum *Opsopeus* reddidisset circa fontem floribus obsitum, *Benedictus* postea mutavit in circum fontem ferrugineum. Sed nobis certe minime convenire videntur ποδὶς ἀπαλοὶ cum rebus ferrumineis, nec cur colorem ferrumineum referret ista κρήνη, ulla causa est, quum ripam ejus credibile sit teneri ab omni genere floribus, unde colorem ducunt aquae, inter quas violae finguntur praecipuae. Itaque merito vel

tabat, qui plurimum tribueret concinnitati, & musicae venustati, & numerosis motibus, & decenti inter movendum habitui; nec pudebat virum senem, qui nempe disciplina hanc quoque maxime seriam putaret. Nec mediocriter ille circa saltatoriam elaboraturus erat, qui parva etiam impigre disceret, quin tibicinarum scholas frequentaret, & a meretrice Aspasia grave quiddam audire non dedignaretur. Quamquam ille nascentem demum videbat artem, & nondum ad tantam pulchritudinem quasi articulis omnibus perfectam. Si vero eos vidisset, qui nunc ad summum eam fastigium evexerunt, omnibus ille, bene novi, relictis, soli huic spectaculo advertisset animum, nec prius quidquam pueros doceri iussisset.

26. Videris autem mihi cum comoediam laudas & Tragoediam, oblitus esse, etiam in unaquaque illarum suum quoddam saltationis genus inesse, nempe Tragicæ ποῦσι eam, quæ Emmeleia vocatur, Comicæ autem Cordacem: interdum vero tertium

ῥυθμίᾳ καὶ εὐμοσίᾳ, καὶ κινήσει ἐμμελεῖ, καὶ ὀρχημοσύνῃ τῇ κινηδύνῃ, καὶ οὐκ ἡδεῖτο γέρον ἀνὴρ, ἐν τῇ σπουδαιοτάτῃ μαθημάτων καὶ τῷτο ἡγούμενος εἶναι καὶ ἐμελλέ γε ἐκείνῳ. ὡς δὲ ὀρχηστικὴν ἢ μετρίως σπουδασοῦται, ὅσῃ καὶ τὰ μικρὰ οὐκ ὤκνει μαθάνειν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ διδασκαλεῖα τῇ εὐλητρίδων ἐφοῖτα, καὶ παρ' ἐταίρας γυναικῶν οὐκ ἀπηξίει σπουδαῖον τι ἀκθεῖν τῇ Ἀσπασίας· καίτοι ἐκείνῳ ἄρτι δερχομένη εἶρα ὅτε τῇ τέχνῃ, καὶ ἡδέεω εἰς τοσούτον κάλλος διηρθρωμένη. εἰ δὲ τὸς νῦν ὅπῃ μέγιστον προαγαγόντας αὐτῷ ἐθεάτο, εὖ οἶδα, πάντων ἀν' ἐκείνός γε ἀφ' ἑαυτοῦ, μόνῳ τῷ θεάματι τῷτῳ τῇ νῦν ἀν' προσέειχε, καὶ τὸς παῖδας οὐκ ἀν' ἄλλο τι πρὸ αὐτοῦ ἐδιδάξατο.

Δοκεῖς δὲ μοι ὅταν κωμῳδίαν καὶ τραγῳδίαν ἐπαινῇς, ὅτι καὶ ἐν ἑκατέρῃ ἐκείνων ὀρχήσεως ἰδίον τι εἶδος ὅσιν, οἷον τραγικῇ μὲν, ἢ Ἐμμέλειᾳ, κωμωδικῇ δὲ ὁ Κόρδαξ, ἐνίοτε δὲ καὶ τῇ τρίτῃ, Σικανίᾳ.

c. Ὁμοί] Ὁμοί W. male. d. Τότε] Hoc inserui ex W. Deerat enim in Edd. e. Αὐτοῦ] Sic recte Fl. H. F. Αὐτοῦ male f. f. Τραγικῇ &c.] Τραγικῇ & κωμωδικῇ Fl. Nil variant cett. nec M. g. Τρίτῃ] Ex P. restitui. Τρίτῃ Edd. male.

vel Opsopeum probamus, vel propius ad Græcam vocem interpretamur fontem violacei coloris. Et vel Lexiphanes notat dicere ὅτι οἱ λειμῶνες ἀποσπῶνται ὡς αὐτοποδὲν βαδίζειν. Vide, quæ in hanc sententiam ad ipsum Hesiodum certissima annotavit Doctissimus noster J. G. Graevius.

J. G. Περὶ ὁρχήων &c.] Ex Hesiod. Θιγ. 3. M. du S. Ibid. Ὀρχοῦνται] Sic Edd. ferme omnes & Hesiodus ipse. Ed. P. nulla de causa mutavit in ὀρχοῦνται. Mutavit autem Lucianus secundum versum ex ingenio. M. du S.

77. Ὑβρίζεις αἶς] Posset etiam sine praepositione dici: sed & praepositio addi solet, ut Herodian. IV. 5. 11. Ὑβρίζουσα εἰς τὴν ἐκείνην ἔργα. Aristoph. Nub. 1507. Τὴν δὲ μανθόντ' Ὑβρίζου γ' εἰς τοὺς θεοὺς. Ac non semel alibi. J. F. R.

78. Σαρκώτης] Oraculum ipsum habes, Ἐρωτ. c. 48. Vide etiam Pæt. c. 13. Quod vero de saltationis amore hic tradit noster, confirmant Diog. Laërt. verba p. 41. B. ἐπὶ τῇ ἀρχαίῳ συνίξι, τῇ τῷ σώματι οὐκ ἐλάττωσιν ἀγούρῃ τῇ τοιαύτῃ γυμνασίᾳ, ὡς καὶ Ξενοφῶν οἱ συμποσίῃ φησὶν. Locus Xen. ad quem uterque

respicit, extat p. 511. & 5. Ed. Steph. meminit & Plut. de San. tu. M. du S.

79. Τῇ Πυθίᾳ] Oraculum Apollinis. Vid. Xenoph. Συμπ. 511. M. du S. Apollo enim de illo dixisse ferebatur: Ἀνδρῶν ἀπάντων Σαρκώτης σαρκώτατος, ut refert noster infra Amor. c. 48. J. F. R.

85. Καὶ ἡμελλέ γε] Sic supra Quom. Hist. c. 12. καὶ ἡμελλέ γε ὅταν ἀγωνιασθῶν. M. du S.

89. Παρ' ἐταίρας — Ἀστ.] Vide Platonem. M. du S. 92. Τότε] Ex W. haec vox est, quæ in Impressis deerat ante τῇ τέχνῃ. M. du S.

4. Τρίτῃ] Ita P. rectius, quam in reliquis τρίτῃ. M. du S.

Τρίτῃ] Videtur legendum τρίτῃ, intell. ἰδίᾳ. Geminus huic locus Athenaei lib. 1. p. 20. E. ubi Bathyllus Italicam saltationem constituisse dicitur ὡς τῇ κωμικῇ ἢ ἐκαλεῖτο κέρδαξ, καὶ τῇ τραγικῇ ἢ ἐκαλεῖτο ἱερομέλεια, καὶ τῇ σατυρικῇ ἢ ἐλέγιο σίκουσι. Nimirum satyrica poësis, de qua hic sermo, ex Comoedia & Tragoedia mixta est, ut Cyclops Euripidea. J. M. G. Τρίτῃ] Facile patet a sequenti 2 praecedens fuisse absorptum; quod scribae dictantis verba excipienti

δὲ προσλαμβάνομένης. ἐπεὶ δὲ ἐν δευτέρῃ
 ἡ προετίμησας ἡ ὀρχήσεως, ἡ τραγωδίαν
 καὶ ἡ κωμωδίαν, καὶ αὐλητὰς κυκλίους,
 καὶ κιθαρωδίαν, ἐναγώνια ταῦτα, καὶ ἡ
 τῆτο σεμνὰ προσειπὼν. Φέρε γὰρ ἀντεξε-
 τάσωμεν τῇ ὀρχήσῃ ἕκαστον αὐτῶν. καίτοι
 ἡ μὲν αὐλὸν, εἰ δοκεῖ, καὶ ἡ κιθάραν πα-
 ρώμεν. μέρη γὰρ τῆ ὀρχήσεως ὑπερησείας καὶ
 ταῦτα.

Τὴν τραγωδίαν δὲ γε ἀπὸ τῆς οἰκίας
 ἡ πρώτης καταλαμβάνομεν, οἷα ὅτιν, ὡς εἰ-
 δεχθὲς ἅμα καὶ φοβερὸν δέμας εἰς μῆκος
 ἀρρυθμὸν ἡ ἡσυχίαν ἀνθρώπου, ἐμβά-
 ταις ὑψηλοῖς ἐποχόμενος, πρόσωπον ὑ-
 πὲρ κεφαλῆς ἀνατεινόμενον ὀπταίμεν, καὶ
 ὅμοια κεχνηνὸς πλάμμεγα, ὡς καταπύμε-
 νος τῆς θύρας. εἰ δὲ λέγειν προσηνείδια
 καὶ προγαστρίδια, προαδελφία καὶ ὀπιτεχνη-
 τὴν παχυτήτα προσποιούμενος, ὡς μὴ τῆ
 μήκους ἢ ἀρρυθμίας ἐν λεπτῷ μᾶλλον ἐλέγ-

quoque, assumpta Sicimide. Cum vero in
 principio etiam praetuleris saltationi Tra-
 goediam & Comoediam, & illos in circu-
 lis tibicines, & citharoedorum artem, quae
 certaminis materiem, & ob id ipsum hone-
 sta, appellares: age jam componamus unum-
 quodque eorum cum saltatione. Quam-
 quam tibiam citharamque, si videtur, prae-
 termittamus: partes enim istae quoque mi-
 nisterii saltatoris.

27. Tragoediam vero a primo illius ha-
 bitu, qualis sit, contemplemur. Quam
 odiosum simul & terribile spectaculum in
 longitudinem inconcinnam excultus homo,
 cothurnis invecus altis, personam imposi-
 tam gerens, quae ultra caput emineat, &
 os latissime hians, quasi devoraturus esset
 spectatores: omitto dicere, antepectoralia,
 & anteventralia, adsciticiam & artificialem
 crassitiem assumens, ne inconcinna longi-
 tudo in tenui corpore magis deprehendatur:
 dein-

a Τῇ] Articulus abest a W. b Δία τοῦτο] Διὰ τοῦτο uno verbo Ald. c Πρώτου] Sic J. Ald. H. Fl. P. Πρώ-
 τος J. Pell. d Ἡσυχίαν] Ἡσυχίαν J. Pell.

facilius accidere potest; magis autem mirum, idem
 vitium in decem Edd. iterari, quam oculorum judi-
 cium vix effugere posse videatur. Sed forsitan credi-
 dere isti denuo intelligendum; jam vero non amplius
 eredit. Bene quidem se haberet τῆτος, quod Cl.
 Gesn. non visa nostra emendatione, conjecit; jam ve-
 ro in hac adquiescet, scio.

J. F. R.

5. Ἐν ἀρχῇ] Conf. supra §. 3.

M. du S.

7. Κυκλίους] At supra §. 2. habuimus Αὐλητὰς κυ-
 κλίους. Et quia utrumque bonum, neque hic varietatis
 quidquam invenio, variandae orationis causa
 utrumque adhibere credamus.

J. F. R.

8. Ἐναγώνια] Varii erant musici agones. Vide
 Plut. 2977, 2. & postum Απαιδ. c. 8.

M. du S.

16. Φοβερόν δέμας] Tragica persona.

F. G.

17. Ἡσυχίαν] Vulgata haec lectio vix tolerabilis
 nonnullis videbitur, ac praeferebat Pelleri scripturam
 Ἡσυχίαν. At forsitan Lucianus dederit Ἡσυχίαν.
 Sed nil mutabit, qui conferet supr. c. 13. pr. & Steph.
 Thes.

J. F. R.

Ibid. Ἐμβάτταις ὑψηλοῖς ἐποχόμενος] De hujus loci in-
 terpretatione agit Amplissimus Cyperus Consecrationis
 Homeri pag. 82. quem curiosus consulat. Alimelou.

Ἐμβάτταις ὑψηλοῖς ἐποχόμενος] Vertunt: altis cothurnis
 ingrediens, larva caput oblitum habens. At hoc
 modo nequaquam exprimitur posterioris membri
 natura; nam πρὸς τὴν ἐκτενέστερον, hinc larva caput ob-

litum habens. Quid igitur illa, ὑπὲρ κεφαλῆς ἀνατει-
 νόμενος? non frustra ea ab Auctore sunt addita, sed
 significare voluit, larvam actoris Tragici fuisse exten-
 sam supra caput, sive majorem & longiorem fuisse
 quam pro modo capitis, ut statura grandior & lon-
 gior videretur. quem in finem etiam altos erat indu-
 tus cothurnos. Verto igitur illa posteriora: persona
 scilicet longiore quam pro modo capitis.

L. Bos.

22. Προγαστρίδια] Conf. infra Z. T. c. 41. M. du S.

25. Ἐαυτὸν ἀνακλῶν] Ad verbum refringens se & in-
 fringens interdum circumcinctens. Nempe verbum κλῶν
 ad vocem relatum vim quamdam sono naturali & vo-
 ci adeo illatam notat. Ἀνακλῶν ἑαυτὸν est sursum vi
 quadam agere vocem, ut altior, quam fert natura,
 vox exeat: ἀνακλῶν contrarium est, nempe infra
 modum illam & tonum naturalem vocem deprimere:
 utraque ratio efficit κακλασμός fractus aliquid, quia
 non pleno gutture vox funditur, &c. ὁμοῖον autem
 ex compositionis ratione intelligo de circumducta in
 altum & profundum eadem syllaba cantici. Quod
 ἰαμβία hic memorantur, meminisse oportet, qui
 tragoedias non solent legere, jambicis senariis major-
 rem partem constare Tragoedias &c.

J. M. G.

28. Καὶ μόνος ἢ φωνῆς ὑπερβολὴν παρέρχεται ἑαυτὸν] In-
 terpres: ac soli voce semet obnoxium praestans. quis in-
 telliget? malim: solius vocis discrimini se exponens, ut
 soli voci servire debeat, & ejus quasi rationem red-
 de-

deinde intra personam ipse clamans, nunc sublara nunc demissa voce & fracta, nunc circumducta, canens jambicos versus, &, quod turpissimum est, ad modos praefcriptos cantans *alienas* calamitates, & solius se vocis auctorem praestans: reliqua enim poëtae qui olim fuere curarunt. Et quamdiu Andromache quaedam aut Hecuba est, quae agitur, tolerabilis cantus. Cum vero ingressus in scenam ipse Hercules solus canit, oblitus sui, nec leoninam reveritus, neque clavam, quibus indutus est, solocismum eam rem prudens merito vocaverit.

28. Rursus enim, quod reprehendebas saltatoriam, quod viri nati imitentur mulieres, illud commune Tragoediae pariter & Comoediae crimen fuerit: plures enim viris in utraque mulieres.

29. Comoedia vero ridiculas sibi personas ipsas quoque, ut partem delectationis attribuit, quales sunt Davorum & Tibio-

χοίλο· εἶτ' ἐνδοθεν αὐτὸς κεκραγὼς, εἰαυτὸν ἀνακλῶν καὶ κατὰ κλῶν, ἐπιτε καὶ παλαιὰ τὰ ἱαμβεῖα, καὶ τὸ δὴ αἰχρίστον, μελωδῶν τὰς συμφορὰς, καὶ μόνος τῷ Φαῶνις ὑπεύθυνος παρέχων εαυτὸν. τὰ γὰρ ἄλλα τοῖς ποιηταῖς ἐμέλῃσι προπολλῶς ποιεῖ γενομένοις, καὶ μέχρι μὲν Ἀνδρομάχῃ τις, ἢ Ἐκάβῃ ὄντι, φορητὸς ἢ ᾠδῇ. ὅταν δὲ Ἡρακλῆς αὐτὸς εἰσελθὼν μονωδῇ, ὀπιλαθόμενος αὐτῷ, καὶ μήτε τῷ λεοντῇ αἰδεαδείς, μήτε τὸ ῥόπαλον ὃ παρῆκε, σολοικίαν εὖ φρονῶν εἰκότως φαίη ἂν τις τὸ πρᾶγμα.

Καὶ γὰρ αὖ, ὅσῳ ἐνεχάλει τῇ ὀρχηστικῇ, τὸ ἄνδρας ὄντας μιμεῖσθαι γυναῖκας. κοινὸν τῷτο καὶ τῇ τραγωδίᾳ καὶ τῇ κωμῳδίᾳ ἔγ-Οκλήμα ἂν εἴη. πλείους γὰρ ἐν αὐταῖς τῷ ἄνδρῳ αἱ γυναῖκες.

Ἡ κωμῳδία δὲ καὶ τῷ προσώπων αὐτῶν τὸ κατὰ γέλαστον μέρῳ τῷ τερπνῷ· αὐτῇ γινώσκουσιν, οἷα Δάων καὶ Τιβίων καὶ Μα-γεί-

αὐτῇ] Nil mutant Edd. vett. f. Νωμόικων] Hoc ex W. restituit Solan. Νωμόικων Edd. priores.

dere, ut propter solam vocem aut laudetur, aut vituperetur.

Ibid. Υπεύθυνος] Cum proprie reus sit υπεύθυνος, vel certe ad rationem reddendam obligatus, quod non cadit nisi in eum, qui actionis alicujus auctor est: hic mediam quandam significationem habet, & simpliciter auctorem notat. Tragico auctori nihil neque ad laudem neque ad turpitudinem imputatur, praeter vocem, prout bene vel male pronuntiavit verba poëtae. Solius itaque vocis auctor est.

35. Σολοικίαν] Dictum in *Nigriano*. Veteres Grammatici σολοικίαν interpretantur quidquid sit perperam σολοικία τὸ ἀμαθές.

38. Μιμῶν γυναικῶν] Conf. supra §. 2. M. du S.

42. Καὶ τῷ προσώπων αὐτῶν τὸ κατὰ γέλαστον μέρος τῷ τερπνῷ αὐτῇ γινώσκουσιν, οἷα Δάων, καὶ Τιβίων, καὶ Μαγείων προσώπων] Haec ultima sic vertit bonus *Obsoletus*: (videlicet lampadum & tibicinatum & coquorum personas) supine sane, imo ridicule: putavit scilicet legendum δάων, vel ex δάων per crasim posse fieri δάων, ut ex κρέτων, κρέων, sed sine exemplo. Tum quid foret lampadum personas? meræ nugæ & ægri somnia. Lege cum majuscula Δάων & Τιβίων. Servorum quippe sunt nomina, qui sæpe in comoediis inducuntur ab origine & patria sic dicti. Nam Δάων *Herodoto* sunt quaedam gens in Persia pastorem vitam agens. Τίβιοι vero sunt Phryges. Nam teste *Strabone* Τίβιοι

erat Φρυγία δὲ. Universa Phrygia Tibia dicebatur. Terentius a nomine Δάος suum Dāvum formavit. Sunt igitur Carica nomina servorum, non lampades aut tibicines, ut somniavit *Obsoletus*.

Καὶ τῷ προσώπων αὐτῶν τὸ κατὰ γέλαστον &c.] *Palmerius* notae subscrisperat *Solanus*: *Philostr.* Εἰς Αἴων. p. 767. Ed. *Olear.* de vulpe: καὶ αὐτῇ ὁ Αἰώνιος. Δάων καὶ τῷ πλάσσει ὑποτίθει, ὥστε καὶ κωμῳδία τῷ Δάων. Quibus hac occasione addo: *Olearius* in notis *Philostr.* l. c. ex *Strab.* VII. 304. docere, illum refutare eos, qui servile nomen Δάων ἀπὸ τῷ Δάων deducunt, Scythico populo, & id a Δάων derivare, qui Δάων sint dicti antiquitus.

43. Αὐτῇ γινώσκουσιν] Απ αὐτῶν γινώσκουσιν? F. G.

44. Νωμόικων] W. recte, ut c. 35. In Impressis γινώσκουσιν. M. du S.

Ibid. Οἷα Δάων καὶ Τιβίων] Recte castigavit *Obsoletus* versionem eruditissimus ille *Palmerius*, quo doctiorem militem non vidit a renatis litteris orbis eruditus. De Davis & Tibiis vide *Strabonem* lib. VII. Meminit Tibiorum *Galenus* statim initio primi. Θεραπευτικῇ, κατὰ πρῶτον, Γίται, καὶ Τίβιοι, καὶ Φρυγίαι, καὶ Θράκιαι ἀργυρομήνηται. *Philostratus* in imaginibus ὥστε καὶ κωμῳδία τῷ Δάων. & *Eucianus* in mercede conductis, Δρόμων καὶ Τίβιοι. *Interpres Aristophanis*, αἰσθὲν ἐν τῇ κωμῳδίᾳ σκάντων Πυρρίαις, Ζευθίαις, Τίβιοις, Σωθίαις, Δάων, Γίταις, Συγκύσις· ἐ δὲ αὐτῶν Ἡρόδωτος. & *Strab.* VII. 304. τὰς ἐν τῇ Φρυγίᾳ Ν. α. 3. βίοντες

γείρων πρόσωπα. τὸ δὲ τῷ ὀρχηστῇ σχῆμα⁴⁵
ὡς μὲ κόσμιον καὶ εὐπρεπές, οὐκ ἐμὲ χρὴ
λέγειν· ὅληα γὰρ τοῖς μὴ τυφλοῖς ταῦτα·
τὸ δὲ πρόσωπον αὐτὸ, ὡς κάλλιστον, καὶ
τῷ ὑποκειμένῳ δράματι εἰκόλος, ἐκεχηνός
δὲ ὡς ἐκεῖνα, ἀλλὰ συμμαμυκός· ἔχει γὰρ⁵⁰
πολλὰς τὰς ὑπὲρ αὐτῷ βοῶντας.

Πάλαι μὲν αὐτοὶ καὶ ἦδον καὶ ὠρχέοντο·
εἰτ' ἐπειδὴ κινεμένων τὸ αἶσμα τ' ὤδην
ἐπετάραθ' ἄμεινον ἔδοξεν ἄλλους αὐ-
τοῖς ὑπάδειν.

Αἱ δὲ ὑποθέσεις κοινὰ ἀμφοτέροις, καὶ ἕν τι ἀνακεκριμέναι τῇ τραγικῶν αἰ ὀρχηστικαί, πλὴν ὅτι ποικιλωτέραι αὐταί, καὶ πολυματέστεραι, καὶ μυρίας μεταβολὰς ἔχουσαι.

Εἰ δὲ μὴ ἐναγώνῳ ἢ ὀρχησῖς, ἐκείνην
Φημί εἶναι αἰτίαν, τὸ δόξαι τοῖς ἀγωνοθέ-
ταις μείζον καὶ σεμνότερον τὸ πρᾶγμα, ἢ
ὥστε εἰς ἐξέτασιν καλεῖσθαι. ἐγὼ λέγειν ὅτι
πόλλες ἐν Ἰταλίᾳ, τῇ Χαλκιδικῇ γένεσθαι
ἢ ξείνη, καὶ τῆτο ὥσπερ τι κόσμημα, τῷ
παρ' αὐτοῖς ἀγῶνι προστεθεῖται.

Ἐθέλω δέ σοι ἐνταῦθα ἤδη ἀπολογήσασθαι

rum & coquorum personae. Contra factoris habitus, quam ornatus & decorus sit, non opus est uti dicam. Manifesta enim sunt ista his, qui coeci non sunt. Persona autem ipsa ut pulcherrima est, & subjectae actioni apta! non hians ut ille, sed clauso ore: nam multos habet pro se clamantes.

30. Etenim olim iidem caneant salta-
bantque : deinde cum moventium se spiri-
tus difficiliter commens turbaret cantum,
commodius visum est alios illis succinere.

31. Caeterum argumenta utrisque communia, neque differunt a Tragicis factoria, nisi quod haec majorem varietatem habent, & plus doctrinae, & mille mutationes.

32. Si vero certaminum publicorum materia non est saltatio, ejus rei hanc aio esse causam, quod praesidibus certaminum major res videtur atque honestior, quam quae ad tale examen vocetur. Omitto dicere illud, quod urbs Italiae, Chalcidici generis praestantissima, etiam hoc quasi ornamentum quoddam certaminibus, quae apud se aguntur, adjecit.

33. Volo autem hic tibi jam caussam dicere

α Κισσός] *Kissos* Fl. At. vulgatam tuentur cett. cum Codd. M. P. β Ἐπιστάτης] Nihil mutare M.
 S. J. H. Fl. & P. notat *Solan.* γ Τὸ] Absent a Fl. δ Προστίθειμι] *Prostitui* Fl.

Βίους ἀπώδετο. Inferius Lucianus in Gallo : Πόθεν ᾗ δὲ
Τίσι; τάρκεται αὐτῷ ἔτω μέγιστον ἀψώφηκεν ἰχθῆς; Praefat
etiam ut statim veritas ε κεχρηγος δὲ ὡς ἐκείνου, ἀλλὰ συμ-
μεινανός, non hians ut illa, sed occlusa. Illae hiantes
personae dicebantur Manduciae. vide Festum. 7.G.G.

Ibid. Δάωι ἐ Τῆς.] (i. e. Phrygium ut arbitror, Τῆς enim ὅλη ἡ Φρυγία *Suid.*) *Vorff.* (Τιμ. c. 14. inter fervorum nomina & Τῆς. recensetur) Idem. Adducit etiam *Strabonis* verba a Cl. *Graevio* laudata (ad calcem) deinde. οἱ καμικοὶ τοὺς οἰκίας τῶν πλείων ἀπὸ τῶν γένους ἱκάνου. οἷον Σύρον, Καρίαν, Μίδαν, Γέτας ἐ ὅμοια. ἱκάνου δὲ ἐ ταῖς ἰσθίον. αὐ ἀπὸ τῶν χροματῶν. μὲ Περσίων ἐ Ξανθίων. ἀπὸ τῶν τρώων δὲ παμφάγατα, καὶ Πισίων, καὶ Δρύμοντα. ἱκάνου δὲ ἐ ἀπὸ τῶν ἡμέτερων, οὐ ἢ ἀνιστάτο τὸ οἰκίαν ἐξ ἑ ἐ τοὺς Νομμάτας ἀνομαζον. *Photius* in *Helicladii* excerptis in suo *μυρίβ.* *Vorff.* Adde *Galenum* de nat. fac. I. c. 17. *Par. Ed.* T. V. p. 29. ubi *Δάωις* & *Γέτας* a Menandro in scenam productos nominat. *Philoftr.* p. 777. Cujus locum *Palmerii* notae addidi. *an.*

Αἰσων. de vulpe sic loquitur, χρῆται γὰρ αὐτῇ ὁ Αἰσωνος
 Ἀγκόνη τῇ πλείων υποθέσει, ὡς περ ἡ κυμνρία τῇ Δάμ.
 M. du S.

Δάμν] *Δάμν* cum i. subscripto habent Luciani Edd.
P. S. A. J. Bz. Ald. Fl. plures enim ob id excutere
nihil opus est. Ideoque id expressi, etsi nec *Palm.* in
nota sua id addit, nec in *Philostrato* est expressum, nec
in *Srabone*; neque eo opus esse arbitror. *J. F. R.*

Ibid. *Maynper*] De hac voce neque *Palmerius* quicquam, nec *Grævius*, qui eruditè de reliquis diffuserunt. Ego perfonam *roqui* in comoediis vulgatam fuisse, ex *Athenæo* & *Menandri Philemonisque* fragmentis comperio; vide VIII. 290. B. & *Cassab.*
nor. *M. du S.*

§8. Ποικιλᾶν.] Ita jam recte omnes. Merito igitur
supra sic restitutum *Alex. c. 4.* *M. du S.*

61. Ἐπαγώνιος] Conf. supra §. 2. f. *M. du S.*

64. Ὅτι πόλις ἐστὶ Ἰταλίας] Neapolim credo intelligi, quæ a Cumæis condita fuit. Cumæ vero Italicæ Chal-

cere pro his, quae in oratione mea, & multa quidem, praetermisi, ne ignorantiae aut infcitiae opinionem praebeam. Neque enim fugit me, multos ante nos de saltatione qui scriberent, majorem scriptionum suarum partem in eo consumfisse, ut omnes saltationis species percurrerent, & nomina illarum recenserent, & quae esset unaquaeque, & a quo inventa esset, rati, se hanc multiplicis doctrinae demonstrationem exhibituros. Ego vero in primis ambitiosum circa talia studium ineptum, & hominis feri studiorum, & mihi intempestivum esse arbitror, ac propterea omitto.

34. Deinde vero illud etiam te cogitare & meminisse jubeo, mihi jam non propositum hoc esse, ut uniuscujusque saltationis origines persequar, neque hunc libro huic scopum a me constitutum, enumerare saltationum nomina, praeter pauca illa, quorum ab initio mentionem feci, cum summa earum genera proferrem. Sed summa mihi praesentis libri haec est, laudare saltationem ut nunc constituta est, atque ostendere quantum illa delectationis & utilitatis complexa habeat, cum non olim in ceperit tanta pulchritudinis incrementa habere, sed Augusto maxime imperante.

ὑπὲρ τῶν παλαιωμένων τῷ λόγῳ, πολλὰ ὄντων, ὥς μὴ δοῦναι ἀγνοίας ἢ ἀμαθείας. παρέρχονται. ὃ γὰρ με λέγειν ὅτι πολλοὶ πρὸ ἡμῶν περὶ ὀρχήσεως συγγραφοῦτες, τὴν πλείστην ἀσάφειαν ἔγραψαν ἐποιοῦσαν, πάντα τὰ ὀρχήσεως τὰ γινώσκοντες, καὶ ὀνόματα αὐτῆς καταλέγοντες, καὶ οἷα ἐκάστη, καὶ ὑφ' ὅτι εὐρέθη, ὡς πολυμαθείας ταύτης ἐπιδείξιν ἡγούμενοι παρέξιν. ἐγὼ δὲ μάλιστα καὶ τὰ περὶ ταῦτα φιλοτιμίαν, ἀπειρόκαλόν τε, καὶ ὀφειδῆ, καὶ ἐμαυτῷ ἀκαιρον οἶμαι εἶναι, καὶ ἀφ' αὐτοῦ παρήμι.

Ἐπειδὴ δὲ καὶ κεινὸν σὲ ἀξίῳ εἶναι καὶ μνηστῆσαι, ὅτι μοι νῦν ἐπ' αὐτῇ ὀρχήσῃ πρόκειτο γενεαλογεῖν, εἰδὲ τῆτον τὸ σκοπεῖν ὑπερῆσάν μιν τῷ λόγῳ, ὀρχήσῃ ὀνόματα καταριθμήσας, πλὴν ὅσον ἐν δεξιῇ ὀλίγων ἐπιμήσθην τὰς γενικωτέρας αὐτῆς προχειρισμένῃ. ἀλλὰ τόγῃ ἐν τῷ παρὸντι μοι κεφάλαιον τῷ λόγῳ, τῷτό ὅθι, ὅτι νῦν ὀρχήσῃ καθεστῶσαι ἐπαινεῖσαι, καὶ δεῖξαι ὅσα ἐν αὐτῇ τερπνὰ καὶ χρήσιμα εἰσὶν λαβῶσα ἔχει, ὃ παλαιὰ δεξαρμένη ἐς τοσούτον κάλλος ἐπιδιδόναι, ἀλλὰ καὶ τὸ Σι- βαρῶν

α. Ἀμαθείας] Sic esse in *J. Fl. H.* notat *Solan.* Sed & *P.* aliaeque sic habent. Forfan quaesivit num quae ἀμαθείας haberent, ut mox. *f. Παρέρχονται.]* *M.* recte cum *Edd.* Sed *J.* male *παρέρχονται.* *g. Πολυμαθείας.]* Sic jam *Edd. J. Fl. H. P. &c. Πολυμαθείας.* *W. b. Γενικωτέρας.]* Sic *Edd.* pleraeque & *M. Γενικωτ. P. & Bz.*

Chalcidem in Euboea metropolin agnoscebant: & Neapolis utpote Graeca scenicis & gymnics exercitationibus dedita erat. Ideo a Nerone electa, ubi primum in scenam publice prodiret, ut notat *Cornelius Tacitus* annalium decimo quinto. Itaque ex hoc loco colligere licet, saltationem theatralem a Neapoli toti Italiae traditam fuisse. *J. P. & G.*

65. Πόλις ἐν Ἰταλίᾳ] Haec urbs Chalcidici generis Cumae. *J. B.*

72. Παλλοί . . .] Vide *Athen.* XIV. & *Pollucem.* *M. du S.*

73. τῶν πλείστων ἀσάφειαν] Hic *Pollucem* perstringere videtur. Vid. *Onomast. L. IV. S. 99.* & seqq. *M. V. la Croze.*

77. Πολυμαθείας] Cum paucis versibus ante ἀμαθείας tamen *Edd.* habeant, forsan & hic πολυμαθείας quoque non πολυμαθείας exhibendum cum *W.* Sed quia & alibi in similibus variat scriptura, ut §. 23.

παιδίων & παιδίων, antiquiorum *Edd.* consensum in hujusmodi vocibus sequi nihil obstat. *J. F. R.*

79. Ὀψιμαθίς] Ὀψιμαθίς *forti studiorum.* *Horas. Sat. L. 10.* huic ἀντίστοιχον παιδομαθίς. *A. V.*

87. Γενικωτέρας] Mutarunt *Bz.* & *P.* Vide supra ad c. 22. *M. du S.*

Γενικωτέρας] Vid. supr. §. 22. Et cognosces quare hoc praeclatum sit prae γενικωτέρας duplici r. exarato. *J. F. R.*

93. Ἐπιδιδόναι] Conf. supr. I. *Var. Hist. c. 6.* & *T. L. Hermot. c. 24. p. 763.* Ubi opposita illa verba ἐπιδιδόναι & ἐπιδιδόναι obiter explicamus. Hic plura non addimus, quia nota arbitramur. *J. F. R.*

Ibid. Κατὰ τὴν Σιβαρῶν] *Godofredus Malinowski* *Classissimus* Senator monuit Interpretem iudicio & oculis abusu suis, dum ista vertit, nos minime de se exhibens reverentia. Fraudi fuit, puto, quod Graeci nominibus propriis majusculas litteras praefigere neglexerint. *di.*

βαρὺν μάλιτα. αἱ μὲν γὰρ πρῶται ἐκείναι, ὥσπερ τινὲς ρίζαι καὶ ἡμετέριαι τῆ ὀρχήσεως ἦσαν τὸ δὲ ἄνθος αὐτῆς, καὶ τὸ τελευτάσιον καρπὸν, ὃν μάλιστα ἐς τὸ ἀκρότατον ἀποτετέλεσται, τῆτο νῦν ὁ ἡμέτερος λόγος διεξέρχεται, παρείς τὸ θερμαῦν τρίζειν, καὶ γέρανον ὀρχεῖσθαι, καὶ τὰ ἄλλα, ὥς μηδὲν τῇ νῦν ταύτῃ ἐτι προσήκοινα. εἰδὲ γὰρ ἐκεῖνο τὸ Φρύγιον τῆ ὀρχήσεως εἶδος, τὸ παροίνιον καὶ συμποικίδον, μὲν μὲν γινόμενον, ἀγροίκων πολλάκις πρὸς αὐλήμα γυναικῶν ὀρχεσθῶν, σφοδρὰ καὶ καματηρὰ πηδημαῖα, καὶ νῦν ἐτι ταῖς ἀγροικίαις ἔπιπολάζοντα, ὑπ' ἀγνοίας ἀπαλείπον, ἀλλ' ὅτι μηδὲν ταῦτα τῇ νῦν ὀρχήσεως κοινωρεῖ. καὶ γὰρ ὁ Πλάτων ἐν τοῖς νόμοις, τὰ μὲν τινὰ εἶδη ἐπαινεῖ ταύτης, τὰ δὲ πάντα ἀπαξιοῖ, λαμβάνων αὐτὰ ἐς τε τὸ τερπνὸν καὶ τὸ χρήσιμον, καὶ ἀπελαύνων αὐτὰ τὰ ἀσχημονέστερα, προτιμῶν δὲ καὶ θαυμάζων ἡ δατέρα.

Καὶ οὗτοι μὲν αὐτῆς ὀρχήσεως τοσαῦτα. τὸ γὰρ πάντα ἐπεξιόντα μετάνειν τὸ λόγον, ἀπειρόκαλον. ἀ δὲ τῆ ὀρχήσεως αὐτὸν ἔχειν χρὴ, καὶ ὅπως δεῖ ἡσκήσθαι, καὶ ἀμεμαθημέναι, καὶ οἷς κρατύνειν τὸ ἔργον, ἥδη σοι δει-

Nam primae illae quasi radices quaedam & fundamenta erant saltationis : sed florem illius, & perfectissimum fructum, qui nunc maxime ad summum perfectionis fastigium pervenit, haec nunc oratio nostra persequitur, omisso, quid sit Thermaestrída Ivel gruem saltare, & reliqua, quae nihil jam ad hodiernam pertineant. Neque enim illud Phrygium saltationis genus, vinolentum illud & in ebriorum conviviis exerceri solitum, rusticorum saepe ad tibicinae cantum saltantium saltus vehementes & laboriosos, qui nunc adhuc inter rusticos frequentantur, ignorantia quadam praetermissi; verum quod haec talia nihil cum hodierna saltatione commune habent. Etenim Plato in legibus, quaedam hujus genera laudat, quaedam vero plane rejicit, dividens illa ipsa in delectationem & utilitatem, & removens inde indecora, praefereus autem & admiratione prosequens altera.

35. Ac de saltatione ipsa tantum. Omnibus enim perfequendis producere orationem, ineptum fuerit. Quae vero saltatorem ipsum habere oporteat, quomodo exercitatus esse debeat, & quae didicisse & quibus rebus confirmare opus suum, jam ti-

a Θερμέλιοι] Θερμίλια L. Prius habent Edd. b Ὅτι] L. recte. Ὅτι] Edd. cum Codd. M. P. male, si sequens τοῦτο spectes. c Θερμαῦν τρίζειν] Τριμ. male f. Recte ceterae per d. cum Cod. M. d Παρίλιον] Παρίλιον W. e Τα] Deest in S. Adest in cett. & W. f Θάτερα] Θάτερα W. male.

dicere debuit praecipue circa Augusti tempus. f. B. Κατὰ τὸ Σιδεῶν] Vide Casaub. ad Athen. II. p. 51. & XIV. p. 569. Vorst. Adde Suid. cum notis, & Corn. Tacit. A. I. 54. & in eum locum Lipsii notam.

M. du S. Κατὰ τὸ Σιδεῶν] Hoc enim rerum potiente floruit Pylades, de quo tum alia Macrob. Sat. 2. 7. tum illud, Hic quia ferebatur mutasse rudis illius saltationis ritum, quae apud majores viguit, & venustam induxisse novitatem, interrogatus ab Augusto, Quae saltationi contulisset? respondit,

Αὐλὴν συμψῆσαι τ' ὑποπνῆσαι, ὄργανον τ' ἀνθρώπων.

Quem versum si recordatus esset esse Il. K. 13. Juntaus; de emendando, id est, corrumpenda prima

voce in Αὐλὴν non cogitasset.

f. M. G. 97. Ὅτι] L. & P. ni fallor; notatur enim hic, ut a Fl. diversus, quae cum reliquis & M. ὅτι] habet.

M. du S. 99. Θερμαῦν τρίζειν] Furiosam saltationem vocat Aethaen. XIV. Apul. mil. VIII. Lymphaticum tripudium. V. Eust. ad Od. Θ. Menf. Orch. Hesychium jubet videre Vorstius.

M. du S. Θερμαῦν τρίζειν] Quod hic se nolle agere ait Lucianus, neque nobis agere, dedita quidem opera placet, id egit Menfius, quamquam ita, ut potius materiam congestisse, quam exornasse omnia, videri possit. Interim jucundam putavi quibusdam lectoribus futuram non minus, quam fuit mihi τὸ Θερμαῦν τρίζειν descriptionem, quam ex Critia quodam protulit Eustathius ad Od. Θ. p. 1601, 28. Edit. Ro. Ἀναπαύσας τις ὕψος

tibi enarro, uti discas, non inter faciles & leves tractatu esse hanc artem, sed ad summum omnis doctrinae fastigium pertinere, non musicae modo, sed rhythmicae etiam, & geometricae, & philosophiae illius tuae maxime, tum naturalis tum moralis, nam disputatricem illius subtilitatem intempestivam sibi putavit. Verum ab oratoria non removit se, sed huius quoque partem sibi vindicavit, in quantum mores atque affectus declaret, cujus rei etiam oratores cupidi sunt. Neque vero abhorret a pictura & plastice, sed harum artium concinnitatem in primis imitari deprehenditur, ut nihilo melior neque Phidias, neque Apelles illa esse videatur.

36. Ante omnia vero Memnosynen ejusque Polymneian filiam propitiam habere illi propositum est, ac meminisse tentat omnium. More enim Homericus illius Calchantis scire oportet saltatorem *omnia quae sunt, & quae fient, quaeque fuerint*, ut nihil ipsum fugiat, sed prompta sit illorum memoria. Et quantum ad capitale argumentum & propositum artis, scientia est imitandi, ostendendique & cogitata profe-

μι, ὡς μάθης, ἢ τ' ῥαδίον καὶ τῶν εὐμεταχειρίτων ὅσαν τιμὴν τέχνην, ἀλλὰ πάσης παιδείσεως ἐς τὸ ἀκρότατον ἀφικνωμένην, ἢ μουσικῆς μόνον, ἀλλὰ καὶ ρυθμικῆς, καὶ γεωμετρικῆς, καὶ τῆς οὔσης φιλοσοφίας μάλιστα, τ' τε φυσικῆς καὶ ἠθικῆς, καὶ ὅς ἀσφαλιτικὴν αὐτῆς ἀπειργίαν ἀχειροῖν αὐτῇ νοόμεναι. ἢ μὴν ἐδὲ ῥητορικῆς ἀφίστηται, ἀλλὰ καὶ ταύτης μετέχει, καθ' ὅσον ἦθος τε καὶ πάθος ὁπιδεικτικὴ ὅσιν, ὡς καὶ οἱ ῥήτορες γλίσχον. Οὐκ ἀπῆλλαίαι δὲ καὶ γραφικῆς καὶ πλαστικῆς, ἀλλὰ καὶ ἐν ταύταις εὐρυθμίαι μάλιστα μιν μνημὴν φαίνει, ὡς μηδὲν ἀμείναι μῆτε φασίδια αὐτῆς, μῆτε Ἀπελλῆν εἶναι δοκεῖν.

Πρὸ πάντων δὲ Μημοσύνη καὶ τ' θυγατέρα αὐτῆς ἡ Πολύμνεια ἔχουσιν αὐτῇ πρόκειναι, καὶ μεμνηθεὶς παρὰ πάντων. καὶ γὰρ τοὶ τ' Ὀμηρικὸν Κάλχας αὐτῇ ὁρχηστὴν εἶδεναι χρὴ τὰ τ' ἔορτα, τὰ τ' ἐστόμματα, πρὸτ' ἔορτα, ὡς μηδὲν αὐτὸν ἀσφαλιθῆναι, ἀλλ' εἶναι πρόχειρον καὶ μνήμην αὐτῆς. καὶ τὸ μὲν κεφάλαιον τ' ὑποθέσεως, μμηλικὴ τίς ὅστιν ὁπιστήμη, καὶ δευλικὴ, καὶ τ' ἐποπιδέκτων ἐξαγορευτικὴ, καὶ

g Γεωμετρικῆς] Μνημῆς W. h Αὐτῇ] Ita cum J. etiam habere Fl. & H. notat M. d. S. i' Ω] De hoc idem notavit. k Πολύμνεια] Πολύμνεια M. Nihil mut. Edd. l T' ἔορτα] Sic M. Vulgo Edd. τὰ τ' ἔορτα.

ἦθος πρὸ τῆς καλῆς καὶ ἐπὶ γὰρ ὁ ὅσων πολλὰς τοῖς ποσὶν ἐπαίον, ἢ δὲ θυγατέρας αὐτῆς ἵλοντο. Vide quam simile sit hoc saltandi genus illis, quos *capreolos* a caprarum forte saltibus cultior Europa vocat hodie, cujus auctoritates, qui volet, a Meursio petet. Γίμνασι] dictam puto a *gymnast* volatu, vel *gyris* quos per lasciviam ab iis peragi lego apud Plin. 10, 23. f. 30.

J. M. G. Θρηναῖος] Vid. Illustr. Spanh. ad Callim. p. 425. f. ad Hymni in Del. versum 144. ubi Θρηναῖος τὴν ἑρμηνείαν ἔφ' ἠφαιστοῦ παρέρχεται. Unde concludit, Θρηναῖος etiam legendum, non Θρηναῖος, apud Hesych. de quodam nempe fervidae & velut lymphaticae saltationis genere, de qua possit consuli diligentissimus Meursius in Orchestra, & unde verbum Θρηναῖος de iis qui eandem exercebant, apud Lucian. de Salt. (l. c. h. l.)

J. F. R. 1. Γίμνασι] Instituta haec saltatio fuit a Thesfeo, representabatque imagines exitus e Labyrintho. De Tom. II.

scribit Pollux IV. 14. & Plin. in Thesfeo: tangit etiam alicubi Hesych.

3. Θρήνιος] Rusticorum temulentorum *Athen.* XIV.

10. Ὁ Πλάτων ἐν τ. 1.] Plato Legg. II. 576. M. d. S. Ὁ Πλάτων] Lib. 8. p. 639. C. Laetmar. J. M. G.

25. Γίμνασι] In W. μῆμῆς tantum, quod magis probdo. Noli tamen mutatum, quia mox ipsam Philosophiam etiam adfui video, eodem credo, quo Geometria jure.

29. Ἀφίστησι] Significatio haec, pro *abstinentia*, *alienatione* esse, probatur a Dukero ad Thucyd. VI. 88. p. 434.

40. Τὰ τ' ἔορτα] Homer. Il. A. 2. ἔφ' ἠφαιστοῦ παρέρχεται, πρὸτ' ἔορτα. M. etiam τ' ἔορτα. M. d. S.

Τὰ τ' ἔορτα] Itaque ex Homero & Cod. M. vulgatum mutavi, quia *ἔορτα* per dialysin magis Homericum, quam *ἔορτα*. Sed res est parvi.

J. F. R.

ἢ τ' ἀφανῶν σαφηνιστική. ἢ ὅτ' ὁ Θουκυδίδης πρὸς τῷ Περικλέει ἐφη, ἐπαινῶν τ' ἀνδρα, τὴν τοῦ τῷ ὀρχηστῆς ἀκρότατον ἀν' ἐγκώμιον εἶναι, γινώσκειν τε τὰ δέοντα, ἢ ἐρμηνεύσαι αὐτά. ἐρμηνείαν δὲ νῦν τ' σαφηνείαν τ' ὀρχημάτων λέγω.

Ἡ δὲ πᾶσα τῷ ἔργῳ χορηγία ἢ παλαιὰ ἱστορία ὅσιν, ὡς προείπον, ἢ ἡ πρόχειρος αὐτῆς μνήμη τε ἢ μετ' εὐπρεπείας ὀπίδειξις. ὥστε ὅς τις χάρις εὐδὲς, ἢ τ' ὁ πρώτης τῷ κόσμῳ γενέσεως ἀρχαί, ἢ αὐτὸν ἀπαλὰ εἰδέναι, ἢ ἄλλοι τ' ἢ Κλεοπάτραι τ' Αἰγυπτίαι. τῶν δὲ τὰς ἀρχαίων ἀποδείξω ἡμῖν ἢ τῷ ὀρχηστῆς πολυμάθεια, ἢ τὰς ἀρχαίων μέσῃ μάλιστα ἴσως, ὅσας οὐρανῶν τομὴν, Ἀφροδίτης γονάς, Τιτάνων μάχην, Διὸς γένεσιν, Ῥέας ἀπάτην, Λίθου ὑποβολὴν, Κρόνου δεσμὰ, τ' τ' τριῶν Ἀδελφῶν κληῖρον.

Εἴτα ἐξῆς Γιγάντων ἐπανάστασιν, πύ- 65

rendi, & obscura declarandi: & quod Thucydides in laude Periclis dixit, illa summa etiam saltatoris laus fuerit, intelligere quid oporteat, & explicare. Explicationem autem nunc dico claram, uniuscujusque habitus expressionem.

37. Apparatus omnis hujus operis antiqua historia est, ut praedixi, & prompta illius tum memoria tum decora repraesentatio. Oportet enim illum, captis ab ipso statim Chaos & prima mundi origine initiis, scire omnia, ad Cleopatram usque Aegyptiam. Hoc enim intervallo definiatur nobis saltatoris scientia, eaque praefertim sciat, quae interjecta sunt, Caeli castrationem, natales Veneris, Titanum pugnam, Jovis nativitatem, fraudem Rheae, subjectumque lapidem, Saturni vincula, fratrum trium sortem.

38. Tum deinceps Gigantum seditionem, ignem

αὐτὰ] Thucyd. ταῦτα male: M. du S.

46. Θουκυδ.] Vid. Corn. Nep. & Thucyd. II. 60. apud quem ipse Pericles se nullum sibi secundum in iis videri ait. Idem voluit Horat. cum ep. 4. l. 1. sic scribit:

*Quid voveat dulci nutricula majus alumno,
Quam sapere & fari ut possit, quae sentiat?*

M. du S.

Θουκυδ. — αὐτὰ] Thucyd. in Edit. Cl. Duker p. 135. vers. 30. & seqq. ubi haec Periclis sententia; nam qui novit, neque aperte docet, perinde est, ac si nunquam cogitasset. Ceterum verum est, ἢ ἐρμηνεύσαι ταῦτα legi in eodem sine notata varietate. Sed cum Luciano etiam in Thucydide mallet legere αὐτὰ. Nam & sic iterum apud nostrum infra Rhod. §. 1. eadem ad verbum repetuntur: γινώσκειν τε τὰ δέοντα, ἢ ἐρμηνεύσαι αὐτά.

J. F. R.

47. Περικλίου] Ipse de se Pericles ad populum Thucyd. 2. 60. Καίτοι ἰσχυροὶ τοιοῦτοι ἀνδρὶ ἐργάζονται, ὅς ἐδίδως ἡσυχίαν οἰσμαι εἶναι γινώσκειν τε τὰ δέοντα, ἢ ἐρμηνεύσαι ταῦτα κ. τ. λ.

J. M. G.

61. Ἀφροδ. γονάς] Ex spuma maris.

M. du S.

68. Λητοῦς ὠδὴν] Vid. Illustr. Spanh. ad Callim. Hymn. in Del. vers. 306. p. 510—11. Ubi de hoc saltandi genere a virginibus peragi solito satis multa.

J. F. R.

69. Τιτανῶν ἐπιδουλοῦν] Vid. Apollod. l. 1. p. 5. B. La-

tonae stuprum inferre volentem Apollo & Diana telis confecere. Pythonis idem paullo ante fabulam narraverat.

M. du S.

70. Καὶ τὸ μέγαν τ' ἡνὶ ἐπισκέδην πύρρον τ' αἰτῶν] Vide Claudianum in prologo panegyrici in Manlium Theodorum, & Plutarchum in defectu oraculorum.

J. G. G.

Ibid. Μίσρον τ' ἡνὶ] Enr. Or. 331. 591: & passim.

M. du S.

Ibid. Πύρρον τ' αἰτῶν] Fabula haec apud Pindar. Cetera sunt nomina fabulis notissima.

J. B.

73. Καὶ Λαέρταος &c.] Arca Deucalioni tribuitur. An a Noë habet?

F. G.

Ibid. Λαέρταος μέγαν] De qua fusius Sier. c. 12.

M. du S.

76. Ἰάχου σπαργμὸν] A Titanibus puerilibus donis illectus membratimque laceratus fuisse Iacchus scribitur ab Orpheo, & in Parnasso conditus juxta Tripodem, ut tradit Euphoriion. Meminit etiam Dioscorus Siculus. lib. III. Biblioth.

J. G. G.

Ἰάχου] Sic W. recte. In reliquis Ἰάχου.

M. du S.

Ἰάχου σπαργμὸν] Phrynētus s. Cornutus potius, de nat. Deor. c. 30. p. 220. Ed. Galei, de Baccho f. Dionysio. Is enim Iacchus non minus quam Osiris. Sic igitur Phrynētus, μυθολογῶν ὅτι Ἀφροδίτης ὑπὸ τ' Τιτανῶν, σπαστὴν πάλιν ὑπὸ τ' Ῥέας — ὅτι οἱ γυναικῶν — συνέχουσιν τοὺς βότρυς κ. τ. λ.

J. M. G.

78. Ἀπρ.

ignem furto subductum, homines formatos, Promethei poenam, vim utriusque Amoris. Et post ista Deli *insubae sublatos* errores, & Latonae partum, & Pythonem sublatum, Tityi insidias, mediumque tel-

ος κλοπήν, ἀνθρώπων πλάσιν, Προμηθείας κόλασιν, Ἑρατῶ ἰαχὺν ἑκατέρω καὶ μὲ ταῦτα Δήλου πλάσιν, καὶ Λητῆος ὠδίνας, καὶ Πύθωνος ἀναίρεσιν, καὶ Τιτυῶς ὀπίσθην, 70 καὶ τὸ μέσον τῆ γῆς εὐρισκόμενον πτήσας αἰετῶν.

39. Deucalionem super haec, & magnum hoc vivente saeculi naufragium, & arcam unam reliquias humani generis servantem, & enatos rursus ex lapidibus homines. Tum Iachum laceratum, & Junonis dolum, & combustam Semelem, & utramque Dionysi nativitatem, & quaecumque *traduntur* de Minerva, & de Vulcanio, & Erichthonio, & contentionem de Attica, & *interfectum a Marte* Halir-

Δευκαλίωνα ὅτι τέτοις, καὶ ἡ μεγάλη ὅτι τέτε τῷ βίῳ ναυαγία, καὶ λάρνακα μίαν λείψανον τῷ ἀνθρώπῳ γένος φυλάττειν καὶ ἐκ λίθων ἀνθρώπους πάλιν εἶτα ὁ Ἰάκχῳ σπαραγμῶν, καὶ Ἡρας δόλον, καὶ Σεμέλης κατάφλεξιν, καὶ Διονύσου ἀμφοτέρας τὰς γονάς, καὶ ὅσα αὖτε Ἀθηναίως, καὶ ὅσα Ἡφαίστου, καὶ Ἐριχθωνίως, καὶ ὅτι ἔστιν αὖτε Ἀθήκῃς, καὶ Ἀλκίροθιον, καὶ ὅτι πρῶτον ἐν Ἀρείῳ πάλιν κρίσιν, καὶ ὅλως ἡ Ἀθήκῃ πάλιν μυθολογία.

40. Praeter caetera vero errorem Cereris, inventamque Liberam, & Celei hospitium, & agriculturam Triptolemi, & vineam ab Ita-

Ἐξαίρετος δὲ ἡ Δήμητρῳ πλάσιν, καὶ Κόρης εὐρεσιν, καὶ Κελεῶ ξενίαν, καὶ Τριπτολέμῳ γεωργίαν, καὶ Ἰκαρίῳ ἀμπελοργίαν, καὶ

ὁ Ἰάκχῳ] Scripsi ex W. Ἰαχῶ male Edd. J. Fl. H. Bz. P. S. c. Ὅσα Ἡφ.] Sine πρὶ Edd. etiam Fl. J. H. P. d. Ἀλκίροθιον] Edd. priores ἀλκί. minore α.

67. Καὶ μὲ ταῦτα Δήλου πλάσιν] Φασὶ ὅτι τῶν Ἀθῶν τῶν ἡσόν, πρὸ τῆς Ἀπόλλωνος ὑπὸ Λητοῦς γεννηθῆναι, πλανῆσθαι, κατὰ τὸ Αἰγυῖον πάλιν, Ἀσπιδας καλουμένην, πρὶ τὰς Κυκλάδας ἡσούς ἀλλοτὶ ἀλλοτὶ ἡσούσιν. Ἀπὸ δὲ ὑποδείξεως καὶ ἐπὶ τῶν τοῦ ξένιστος (ὑδὸν ὅτι αὐτῶν μέρος γῆς) ἡσούσιν ὑπὸ τῶν δι' ὄργην ὁ ἀπειλῶν Ἡρας) ἡσούσιν ἡσούσιν καὶ μὴ τῶν Κυκλάδων ἡσούσιν. Διὸ αὐτὰ μὲν Ἀθῶν ἐκλήθη, αὐτὰ δὲ ἡσούσιν τῇ

ἡσούσιν ἡσούσιν. αἱ δὲ περὶ αὐτὴν κυκλοῦσαι αὐτὴν, Κυκλάδας, καὶ ἡν τὸ δὲ τούτου ἰσχυρὰ Ἀπόλλωνος. ἰσχυρὰ Κελεῶ μαχῶν ἐν τῇ εἰς Ἀθῶν ὁδῷ. V.

70. Καὶ τὸ μέσον τῆ γῆς] Λέγουσιν ἐν Δελφῶν ὁμοφρονῶν ἡσούσιν ἐπὶ τῇ ἰδίᾳ τῇ νῦν, καὶ περὶ αὐτὸν ὅτι αὐτὸν γινώσκων δὲ συνθέσιν λίθων. καὶ τούτω ἰσχυρὰ τὸ μέσον ἀπὸ τῆς γῆς. V.

* Νίσου] Non aderat in Ed. Sed addidit M. du S. Non significans tamen ex quo Codice.

† Ἐπίστα] Sic M. non ἰσχυρὰ, ut erat in priore horum Scholiorum editione. Ἐπίστα V. & C.

‡ Ἐστ] Ἐστ M. prave. M. du S. § Ἀλκ] Et hic ita mutatus; antea enim legebatur ἄλλος in

Ed. Amst. Sed C. ἄλλος.

§ Παλιν ἡσούσιν] Sic habent C. & M. Παλιν ἡσούσιν Ed. Clot. Παλιν ἡσούσιν mendose V.

** Ἀπὸ τῶν] Sic V. & M. recte. In Impr. omissa ea vox sensum perturbabat. M. du S.

78. Ἀθῶν. καὶ ὅσα Ἡφ. ἐν Ἐριχθ.] Fabulam habes apud Laertian. Orig. c. Celf. Homeri Scholiast. ad Il. B. Catal.

54. Et Apollod. III. p. 99. B. Vid. nott. ad Philo. c. 3. & Oik. c. 26. M. du S.

80. Ἐστ] Apollod. III. p. 97. BC. Lucian. ipsum Ἐστ. c. 20. M. du S.

Ibid. Καὶ Ἀλκίροθιον] Et Halirrothium, de quo ad Pausan. haec omisit Interpres. J. B.

Ibid. Ἀλκίροθιον] Vid. Suid. v. ἀλκίροθιον. Addde

Apollod. III. p. 98. A. Neptuni filius a Marte occisus, quae prima lis in Areopago iudicata est: quamquam corruptus est Apollodori textus. M. du S.

84. Κελεῶ ξενίαν] Eleusinus Triptolemi pater, apud quem diversata est Ceres. V. Apollod. I. p. 6. & III.

99. C. Filiarum Celei meminit Clem. Alex. p. 18. C. Eleusine sepulcrum. Virg. Georg. I. 165. & Ovid.

Fast. IV. M. du S.

ἔχ' Ἡρῳῆος συμφορὰν, καὶ ὅσα αὖτε Βο-
ρέα, καὶ ὅσα αὖτε Ὀρειθυίας, καὶ Θησίας,
καὶ Αἰγέως ἔτι δὲ τῆς Μηδείας ὑποδοχὴν,
καὶ αὖτις εἰς Πέρσας Φυγὴν, καὶ τὰς Ἐρεχθίδας
συγγατέρας, καὶ τὰς Πανδίωνος αἵτις ἐν
Θράκη ἐπαθόν, καὶ ἐπραξαν. εἶτα δ' Ἀκά-
μας, καὶ ἡ Φυλλίς, καὶ ἡ προτέρα δὲ τῆς Ἑ-
λένης ἀρπαγὴ, καὶ ἡ στρατιὰ τῆς Διοσκύρου
ὅππῃ τὸ πόλιν, καὶ τὸ ἱερὸν ὑπὸ τῷ Ἰππολύτῳ πᾶσι, καὶ
Ἡρακλεῖδων κάθοδος. Ἀθηναῖοι γὰρ καὶ ταῦτα
τα εἰκότως ἀνιόντες νομίζουσιν. ταῦτα μὲν τὰ Ἀθη-
ναίων, ὀλίγα πάντων δειγμάτων ἔτι καὶ ἐκ
πολλῶν τῶν παλαιμυθῶν δειλῶν.

Ἐξῆς δὲ τὰ Μέγαρα, καὶ Νῆος, καὶ
Σκύλλα, καὶ πορφύρεος πλόκαμος, καὶ
Μίνωος πόρος, καὶ αὖτε ἡ εὐεργεσία
ἀχαριστία. οἷς ἐξῆς ὁ Κιθαίων, καὶ τὰ Θη-
βαίων, καὶ τὰ Λαβδακιδῶν πᾶσι, καὶ Κάδ-
μου ὀπίσθημα, καὶ βοὸς ὄκλασις, καὶ ὄφεις

rio cultam, & calamitatem Erigones, &
quaecumque de Borea, & de Oreithyia,
& Theseo, & Aegeo natantur. Ad haec
receptionem Medae, & rursus fugam ad
Persas, & Erechthei filias, & Pandionis,
quae in Thracia vel passae sunt vel fece-
runt. Postea tenendi sunt Acamas & Phyl-
lis, & prior Helenae raptus, & Dioscuro-
rum contra urbem expeditio, & quae acci-
derunt Hippolyto, & Heraclidarum redi-
tus: Attica enim ista quoque videri pos-
sunt merito. Atque ista quidem Athenien-
sium, pauca sane speciminis ergo de multis
omissis retuli.

41. Deinde occurrunt Megara, & Ni-
sus, & Scylla & cincinnus purpureus,
& profectio Minois, ingratusque adver-
sus bene de se meritam animus: post quae
sequuntur Cithaeron, & Thebanorum,
Labdacidarumque res, & Cadmi peregrini-
tio, & bos procumbens, & dentes serpen-
ten-

a Ἀκάμας] Nil mutant Edd. & M. b τὰ] Sic recte W. Deerat enim τὰ in Edd. c Σκύλλα] Σκύλα
W. c Πόρος] Nil mutant Edd. nec M. Πόρος vult Graev. d εὐεργεσία] Sic recte M. f. Fl. P. S. εὐεργεσία
male H. & B.

86. Ἡρῳῆος] V. Ael. de An. VII. 28. M. du S.
91. Ἀκάμας] Thesei is filius, cujus fabula mihi
ignota est. V. Paus. 343, 9. M. du S.

Ἀκάμας] Ita prope jungit Acamantem & Phyl-
lida, ut videatur in eadem sententia esse, qua Theseus
ad Lycophr. 496. ut Acamanti tribuat perfidiam in
Phyllide commissam, quam reliqui, in quibus est O-
vidius Hero. 2. narrant de fratre ipsius Demophoon-
te. Aliam Acamantis historiam habet Parthenius Erot.
c. 16. & Theseus ad Lycophr. l. c. quam vicissim ad
Demophoonem refert Plut. in Theseo p. 29. ama-
tum nempe a Laodice, filium inde natum Munium
clam educatum ab Aethra matre Thesei, &c. Utra-
que res aptissimum saltationis argumentum. J. M. G.

Ἀκάμας] An Ἀκάμας quaevisit Solanus? ut mox
§. 42. & 67. Quia in Latinis auctoribus Acamas &
Aithamas quoque confunduntur. Vid. Cl. J. Ariz.
ad Aur. Viñ. Or. c. 1. 8. Sed recte hic quoque Aca-
mas legi vid. Parthen. Erot. c. 16. ὡς ἔστιν ὁ ἑρμηνεύ-
ων ἐπὶ Ἑλένης ἀπαίτησις Διομήδεος & Ἀκάμαντος. Et
sic quinquies eodem cap. At infra recte Ἀκάμας, ut
ibi videbimus; nam duo diversi sunt. J. F. R.

95. Ἡρακλεῖδων κάθοδος] V. Paus. rat. temp. I. 12.
de priore autem intelligendus hic noster, cum ad A-
theniensium res gestas referat. M. du S.

99. Καὶ Σκύλα, καὶ πορφύρεος πλόκαμος & Μίνωος
πόρος] Interpres: Scylla, purpureus cincinnus, & Minois

transitus. legendum cenſeo, καὶ Μίνωος πόρος, & Mi-
nois desiderium, seu amor. Scribit enim Ovidius in
Metamorphoseon libro, & Virgilius in Ceiri Scyllam
Minois amore captam patriam ei prodidisse. J. G. G.

6. Καὶ Σπάρτων ἀνάνδους] Et saturnum exortus. Ni-
mirum ex satis serpentum dentibus homines proflie-
rant armati. J. G. G.

Ibid. Σπάρτων ἀνάνδους] Vinc. Opsopceus Spartano-
rum retributio, perdidit. Benedictus saturnus or-
tus, paulo melius. Scripsit quidem Bourdelotius ce-
tera nomina fabulis notissima. Sed tamen quum ita
sit περιφρασίς, ut supra notaverit καὶ Ἀλφειδίου omitti
ab interprete, cur non hic quoque aliquid adiecit?
Nam siue omittant, siue ita interpretentur, tantum-
dem est. Ne simus ergo posthac frustrationi, & ver-
tatur Spartorum exortus. J. G.

Σπάρτων ἀνάνδους] SPARTOS etiam latine dixit
Lactantius. III. 4. Fabulam hanc narrans Apollod. alia vo-
ce utitur, ἰδὼντες . . . ἐπὶ γῆς ἀνδρῶν μύθους ἀνα-
διδόει ἐπὶ αὐτῶν καθοπλισμένους, &c. p. 26. A. & III.
p. 70. B. ἀντίκειναι ἐπὶ γῆς ἀνδρῶν ἵνα πάλιν, ὡς ἐκάλουν
Σπάρτας. De Cadmo draconum dentes ferente.
M. du S.

Σπάρτων ἀνάνδους] Vix operae fuisset adnotare, σπαρ-
τῶν habere plerasque Edd. quia quo antiquiores, eo
saepius nomina propria literis uncialibus inchoare ne-
gligunt, quod notum; at quia σπάρτας sic scriptum
est.

pentis, & Spartorum exortus, ac rursus Cadmi in serpentem mutatio, & aedificatio *Amphionis* ad lyram, & furor structoris & uxoris illius Niobes magniloquentia, & in luctu silentium, & Penthei, & Actaeonis, & Oedipi res, & Hercules suis cum laboribus omnibus, & liberorum *illius* caedes.

42. Tum Corinthus plena & ipsa fabularum, quae Glaucon habeat & Creontem, & ante hos Bellerophonem & Sthenoboeam, & Solis atque Neptuni pugnam: ac post haec Athamantis furorem, & liberorum Nephelae aëriam in ariete fugam, Ino & Melicertam *uari* exceptos.

43. Post haec Pelopidarum res & Mycenae, tum quae ibi, ante hos quoque, gesta sunt: Inachus, atque Io, ipsiusque Argus Custos, & Atreus ac Thyestes, & Aerope, & aureum vellus, &

ἰδόντες, καὶ Σπάρτης ἀνάδοις, καὶ αὐτῶν τῷ Κάδμῳ εἰς δράκοντα μεταβολή, καὶ πρὸς Λάραν τεύχεσις, καὶ μακία τῷ τεύχεσσι, καὶ ἡ γυναικὸς αὐτῶν τῇ Νιόβῃς ἡ μεγαλαυχία, καὶ ἡ ἐπὶ τῷ πένθει σιγή, καὶ τὰ Πενθείας, καὶ Ἀκταίων, καὶ τὰ Οἰδίποδος, καὶ Ἡρακλῆς σὺν τοῖς ἄλλοις αὐτῶν ἅπασι, καὶ ἡ παίδων σφαγή.

Εἰθ' ἡ Κόρινθος πλὴν καὶ αὐτῇ μύθων, καὶ τῇ Γλαύκῃ καὶ τῇ Κρέοντι ἐχούσῃ καὶ πρὸ αὐτῶν τῇ Βελλεροφόντι καὶ τῇ Σθενόβοει, καὶ ἡ Ἰλίου μάχη, καὶ Ποσειδῶν καὶ μὲν ταῦτα τῇ Ἀθάμαντι μακίαν, καὶ τῇ Νεφέλης παίδων ἐπὶ τῷ κριῷ τῇ Ἀερίῳ Φυγόῃ, Ἰνὸς καὶ Μελικέρτου ἐκπαδοχίῃ.

Ἐπὶ τούτοις τὰ Πελοπιδῶν καὶ Μικηναι, καὶ τὰ ἐν αὐταῖς, καὶ πρὸ αὐτῶν, Ἰναχός, καὶ Ἰὼ, καὶ ὁ Φρερός αὐτῆς Ἀργός, καὶ Ἀτρεὺς καὶ Θυέστης, καὶ Ἀερόπη, καὶ τὸ χρυσοῦν δέ-

[f Σπαρτῶν] Sic P. recte. *σπαρτῶν* minorē s. plurimae. g Διόμης] Διόμῳ Marc. male. Nihil mut. F. H. F. P.

tamen fraudi fuit interpreti prisco, vertenti *satorum ortus*, pro *Spartanorum*, hoc certe discutiendum ac mutandum duxi, non quod adeo multum differret; nam *satorum* illorum *ortus* eandem rem significaret; quippe *Spartanorum* nomen inde natum est; sed quia reliqua nomina propria praecedunt ac sequuntur, etiam hoc fuit conservandum; quod etiam patet ex testimonio *Apollod.* ab *Solano* adducti. De voce ἀνάδοις autem vid. infra §. 50.

8. *Μακία τῷ*] *Amphionis* nempe post liberorum & uxoris fata sibi ipsi mortem consciscientis. V. *Ovid. Met. VI.*

9. *τῇ Νιόβῃ* — ἐπὶ τῷ πένθει σιγῇ] Cic. *Tusc. D. III. 26.* & *Niobe fingitur lapidea, propter aeternum, crudo, in luctu silentium.* ad quem vid. *Davis. p. 215.*

No. 7.

13. *Σφαγῇ*] *Apollod. II. p. 44. B.*

15. *Γλαύκῃ*] *Creontis* haec filia, *Medeae* peller, &c.

16. *Σθενόβοει*] *Antaeam Hom.* vocat, *Tragici* *Sthenoboeam.* Fabulam narrat toties hic adductus *Apollod. II. p. 35. A.*

17. *Ἰλίου μάχῃ*] De *Neptuni* & *Solis* pugna vid. *Pausan.* in *Corinthiacis.*

Ibid. Ποσειδῶν] *Pausan. Corinth. pr. λόγος.* δὲ ἐκ τοῦ Κεφάλαιου Ποσειδῶν ἰδὼν Ἠλέν πρὸς τῷ καὶ ἀμφότεροι

18. *Ἀθάμαντι μακίαν*] Sic recte scribi (nec confundendum cum *Acamanthe*, de quo §. 40.) vid. *ap. Ovid. Fast. VI. 489.* *Hinc agitur furis Athamas & imago falsa.* Adde *IV. Metam. 420.* Et mox §. 67. Ac supra *T. I. Dial. mar. IX.*

Ibid. τῷ Νεφέλῃ παίδων ἐπὶ τῷ κριῷ τῷ Ἀερίῳ Φυγῇ] Quum adverterem *Marcillum* ad hanc narrationem offendi, & *Ἀερίῳ* audacter cogitare, conjiciebam forsitan ab *Luciano* scriptum fuisse *διὰ τὴν Φυγῇ*, ut in *Lexiphane*, ἀπεμυρίαται ποίσει τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ μεταίτι λαμαλῶν εἶναι μὲν διὰ τὴν βλάστην. Apud *Maximum Tyrium* disert. 10. τὴν διὰ τὴν γῆν αἱ νύκτες, τῇ δὲ μελαγχολία αἱ πύσεις. Sed quamquam fabulis vulgaris id sit aptum & magis conveniat ad literas vulgati vocabuli, non debemus tamen auctori vim facere, qui apertissime vulgatum tuetur in *Astrologia.* ἵσα δὲ μοι καὶ ἐκ τοῦ τῇ Ἀθάμαντι παίδων. τὸ δὲ κριῷ χρυσῷ δὲ αὐτῇ ἰλῶσαι μετέωται. Quod sequitur καὶ πρὸ αὐτῶν, non interpretarer & ante illos, sed ante illas, quod vides plane velle antecedentia.

19. *Ἐπὶ τῷ κριῷ τῷ Ἀερίῳ Φυγῇ*] Τῷ Ἀερίῳ Φυγῇ.

24. *Ἀερόπη*] V. *Συγρ. c. 8.* mater *Agamemnonis* & *Menechi.* Sed quid in ea tragici, cur hic censetur, nondum invenio. At c. 67. hujus libelli *Tragedia Aegypti* admiscetur. De *ἄλλῃ Δορὶ* *Cephei* *ἡλικ.* v. *Pausan. 274. 23.*

ἄρας, καὶ ὁ Πειλοπέας γάμος, καὶ Ἄ-25
γαμέμνονος σφαγή, καὶ Κλυταμένησας τι-
μαρία. καὶ ἔτι πρὸ τῶν ἡπτά λο-
χαγῶν στρατεία, καὶ ἡ Φυγάδων γαμ-
βρῶν τῷ Ἀδράστῃ προσδοχή, καὶ ὁ ἐπ' αὐ-
τοῖς χρησμός, καὶ ἡ πρὸς πεισόντων ἀταφία, 30
καὶ Ἀντιγόνης ἀφ' ταῦτα καὶ Μενεικῆος ἀ-
πώλεια.

Καὶ τὰ ἐν Νεμέᾳ δὲ, ἡ Ὑψιπύλη καὶ
Ἀρχέμορος, ἀναγκαῖοτάτα τῷ ὀρχηστῇ
μνημονεύματα. καὶ πρὸ αὐτῶν εἴσε) ἡ Δα-3
νάης παρθένευσιν, καὶ Περσέως γέννησιν,
καὶ τὸ ἐπὶ τὰς Γοργόνας ἄθλον αὐτῶν. προη-
ξημῶν, ὃ οἰκεία καὶ ἡ Αἰθιοπικὴ δῆλγσις,
καὶ Κασσιόπεια καὶ Ἀνδρομέδα, καὶ Κηφῆς,
ὅς καὶ ἀστροῖς ἐγκατέλεξεν ἡ πρὸ ταῦτα 40
πίστις. καὶ κεῖνα δὲ τὰ δευτέρᾳ τὰ Αἰγύ-
πτου καὶ Δαναῶν, εἴσε) καὶ τὸ ἐπιβαλάμιον
ἐπιβελῆν.

Οὐκ ὀλίγα δὲ καὶ ἡ Λακεδαιμόνων τοιαῦτα
παρέχε)· τὸ Ὑάκινθον, καὶ τὸ τῷ Ἀπόλ-45
λων ἀντεραςτῇ Ζέφυρον, καὶ τὸ πρὸ τῷ
δίσκῳ τῷ μειρακίῳ σφαγήν, καὶ τὸ ἐκ τῷ
αἵματι ἀνθῶ, καὶ τὸ ἐν αὐτῷ αἰάζουσαν
ἐπιγραφὴν, καὶ τὸ Τυνδάρεω ἀνάστασιν, καὶ τὸ

Pelopeiae nuptiae, & caedes Agamemnonis,
& poena Clytaemnestrae: & ante haec etiam
septem ducum ad Thebas expeditio, rece-
ptioque generorum Adraști exulum, oracu-
lumque de illis, & infepulti qui ibi ce-
ciderant, & Antigones propter ista Me-
noecique interitus.

44. Et quae in Nemea acciderunt, Hy-
psipyle & Archemorus, res saltatori me-
morum maxime necessariae. Et ante ista
sciet custoditam Danaës virginitatem, &
natum ex ea Perseum, propositumque illi
contra Gorgonas certamen; cui domestica
etiam illa Aethiopica narratio, Cassiopeia
etiam illa Aethiopica narratio, Cassiopeia
& Andromeda, & Cepheus, quos astris
etiam adnumeravit fides posterior. Illa
quoque antiqua sciet de Aegypto & Da-
nao, & illas in nuptiali toro insidias.

45. Non pauca vero etiam Lacedaemon
stalia praebet. Hyacinthum, & rivalem
Apollinis Zephyrum, & caedem pueri a
disco, & florem ex sanguine, inscriptio-
nemque in illo lugubrem; & excitatum
ab inferis Tyndarum, Jovemque propter-

ca

a Δάρας] Ἀρίων W. L. & Fl. Δάρας cett. & P. b Πειλοπέας] Πειλοπίας W. c Στρατεία] Στρατιὰ P. Vulga-
tam serv. Edd. d Παρθένευσιν] Sic J. H. Fl. & M. Διαπαρθένευσιν P. male. e Γέννησιν] Ita dedi ex L. P. Γέ-
νησιν Edd. priores. f Προξημῶν] Hoc habent Ald. Bz. H. Fr. P. S. & P. Προσημῶν J. Fl. & M. g Κασ-
σιόπεια] Sic recte J. Bz. H. Fl. Ald. & M. Κασσιόπεια P. S. & Vorst.

Ibid. Χρυσῶν Δάρας] Ἀρίων. W. & Fl. (L. etiam in-
serit ἀρίων.) M. du S.

25. Δάρας] Quod in variantt. notavi, id Solanus in
marg. Hag. Ed. distincte notaret. Sed in Juno. nota-
rat idem paullo aliter; nimirum Cod. L. inserere ἀ-
ρίων; ita ut credas & Δάρας & ἀρίων in illo legi, quod
si verum est, vix dubito quin Δάρας ἀρίων dare volue-
rit, aut revera det iste Liber. Quod tamen ex glossa
potuit esse prognatum. J. F. R.

28. Στρατεία] Vulgatum servavi. conf. §. 40. ubi
ἡ στρατεία τῇ Διοσκουρίαν. Thucyd. I. c. 110. p. 71. τὴν
μεγάλαν στρατίαν τῇ Ἀθηναίων. ubi Codd. alii στρατίαν
etiam minus recte habebant. J. F. R.

Ibid. Φυγάδων γαμβρῶν] Non sufficit interpretatio
Benedicti, & profugorum Adraști liberorum suscepio,
immo vitiosa est. Recte Ophiopæus & generorum
exulum Adraști suscepio. J. G.

Ibid. Γαμβρῶν] Polynicem & Tydeum innuit,
quorum historiam habet Hyg. f. LXIX. & seqq. &
Apoll. III. p. 77. B. M. du S.

31. Ἀντιγόνης] Vide Apoll. III. p. 80. C. M. du S.

33. Ὑψιπύλη] V. Stat. Theb. 4. & 5. Regina Le-
mmi, v. Apollod. p. 22. B. M. du S.

34. Ἀρχέμορος] Filius hic Lycurgi, Hypsipyles
alumnus, antea Opheltes dictus. Vid. Apollod. I. p.
20. D. & III. 78. B. M. du S.

36. Γέννησιν] P. & L. In reliquis γέννησιν, ut c. 37.
Sed praestat hic γέννησιν, quia non tam de nativitate
sermo est, quam de ipsa generatione. M. du S.

Γέννησιν] Ut hic recte sic scribitur, ita infra §. 30.
recte γέννησιν. J. F. R.

37. Προσημῶν] In M. Fl. & J. προσημῶν, quod
hic longe aptius videtur, quam vulgo receptum προ-
σημ— confer Ev. Δ. XIV. M. du S.

38. ὦ

et iratum Aesculapio. Porro hospitium Paridis, & Helenae raptum, post iudicium de pomo.

46. Putandum enim, Spartanæ historiae Iliacam quoque connexam esse, quæ multa est & multarum personarum: de unoquoque enim eorum qui ibi ceciderunt, actus aliquis scenæ propositus est: & meminisse horum oportet semper, maxime statim inde a rapina usque ad ea, quæ in re-ditu cujusque facta sunt, & errorum Aeneae & Didus amorum, a quibus non alieni actus circa Oresten, & quæ in Scythia Heros ille ausus est. Nec abhorrent ab hisce quæ ante gesta sunt, sed cognata rebus Iliacis, Achilles in Scyro pro virgine commoratio, furor simulatus Ulyssis, Philoctetes destitutus, & tota, in universum, Ulyssæa peregrinatio, & Circe, & Telegonus, ad Aeoli in ventos potestas, & reliqua ad poenam usque procorum. Et ante hæc structæ Palamedi infidiae, & Nau-plii iræ, & furor Ajacis, & alterius Aja-cis in scopulis interitus.

47. Habet multas occasiones Elis quo-

δοιδος ἐπὶ τῷ κατ' Ἀσκληπιῷ ὀργῇ. ἐπὶ δὲ καὶ τῇ Παρίδι ξενισμὸν, καὶ τῷ Ἑλένης ἀρπαγῇ, καὶ τῇ ἐπὶ τῷ μήλῳ κρίσει.

Νομιστέον γὰρ τῇ Σπαρτιατικῇ ἱστορίᾳ, καὶ τῇ Ἰλιακῇ συνῆσθαι, πολλὰ ἔσαν καὶ πο-λύλυπρόσωπον. καθ' ἑκάστον γένος τῶν ἐκεῖ πε-σόντων, δράμα τῇ σκηνῇ πρόκειτο. καὶ με-μνησθῆναι δὲ τῶν αὐτῶν, μάλιστα ἀπὸ τῆς ἀρ-παγῆς εὐθὺς ἄχρι τῆς ἐν τοῖς νότοις γεγενη-μένων, καὶ τῆς Αἰνείας πλάνης καὶ Διδῆς ἐρω-δοτοῦ, ὧν οὐκ ἀλλότρια καὶ τὰ περὶ τῆς Ὀ-ρέστην δράμας, καὶ τὰ ἐν Σκυρίᾳ τῷ Ἡραὶ τέτολμηδρά. οὐκ ἀπὸ δὲ καὶ τὰ πρὸ τῶν, ἀλλὰ τοῖς Ἰλιακοῖς συνηθῆ, Ἀ-χιλλέως ἐν Σκύρῳ παρθένευσις, Ὀδυσ-σεύος μανία, καὶ Φιλοκτήτης ἐρημία, καὶ ὅλας, καὶ πᾶσα Ὀδυσσεὺς πλάνη, καὶ Κίρκη, καὶ Τηλέγονος, καὶ ἡ Αἰόλου τῆς ἀνέμων δυνα-τεῖας, καὶ τὰ ἄλλα μέχρι τῆς μνηστήρων τιμωρίας καὶ πρὸ τῶν καὶ τῆς Παλαμήδους ὀδύνης, καὶ ἡ Ναυπλίου ὀργή, καὶ ἡ Αἴαν-τος μανία, καὶ ἡ Δατῆρος ἐν ταῖς πέτραις ἀπώλεια.

Ἐχει πολλὰς ἀφορμὰς καὶ Ἡλὶς τοῖς ὀρ-

h. Ὀδυσσεύς] Καὶ Ὀδυσσεύς W. i. Τηλέγονος] Τηλέγονος f. Sed reliqq. cum M. recte, ut edidimus. h. Ἀφορμὰς ἐ' Ἡλὶς] Καὶ ἡδὺς ἀφορμὰς El. Καὶ Ἡλὶς ἀφορμὰς M. Cett. Edd. vulgatam servant cum Cod. P.

38. Ὁ οἰκιστὴς καὶ ἡ Αἰθιοπικὴ διήγησις] Vertunt, cui est propria rerum Aethiopicarum narratio, perquam improprie cum sit, cuius affinis, vel similis est Aethio-pica narratio.

39. Κασσιόπευ] V. γὰρ. s. c. 7. In M. & pleris-que Edd. ita legitur. P. autem, S. & Vorstius Κασσιό-πευ reponere jubet.

Κασσιόπευ] Vorst. in marg. Ba. correxerat Κασσιόπην. forsitan frustra. Etsi enim Latini Cassiopeas constanter dicunt, in Graecis Codd. tamen esse Κασσιόπην testatur Scarp. in Lex. Histor. Geogr. ab Loydio aucto, ubi etiam animadvertit Graec. Πυλαμπίδης in Latinis Codd. Ptolemaeus scribi. Κασσιόπευ iterum scribitur in optimis Edd. infra de Imag. c. 7. Verum tamen in Apollod. p. 86. bis editum invenio Κασσιόπευ. Contra autem ap. Eratosth. Cyren. c. 16. Κασσιόπην. ubi Eb. Gale etiam Cassiopeia Latine scripsit, ne crederes casu sic editum in Graecis.

49. Τυνδαρίω] Vide Munckeri not. ad Hyg. 49. sunt enim qui ob Hippolytum fuscitatum, alii ob alios di-cant fulmine percussum Aesculapium. V. Apollod. III.

p. 88. AB. LaB. I. 10. nostrum Θ. d. XIII. Cum Hercule & Glauco inter eos a Smida etiam numeratur, quos revixisse fama est.

M. du S. Ibid. Καὶ τὸν Τυνδαρίον ἀνάγκη] Juber in marg. Ed. Graev. Hemsterhusius consuli Sext. Empr. p. 272. i. e. L. I. c. 12. m. Id. faciens invenio: Πάντας δὲ, ἀπὸ τῶν Τυνδαρίων ἀνάγκη. Ad quæ verba, hæc no-tavit Cl. Fabricius: „ Plinius XXIX, 1. Lucian. de „ Salt. h. l. Terezes Chiliad. 10. vers. 721. Hæc ille. At Hygin. fab. 78. nihil de hac suscitatione, de qua plura quidem testimonia adferre liceret, sed potius ea de fabulis hujusmodi addere tantum decrevi, quæ alii Commentatores adscripsere, quam omnes illas quæ apud Mythographos facile inveniantur, explica-re, quia earum tam plena hæc est Dissertatio, ut iu-tilis notæ modum excederent.

F. F. R. 59. Καὶ Διδῆς] An ex Marone aut alio illo antri-quiore?

63. Ἀχιλ. ἐν Σκύρῳ παρ.] Hanc falsi arguit Philo-stratus p. 731.

ὄρχεϊα⁷⁴ πειραιεύς, ἢ Οἰνόμαον, ἢ Μυρ-
τίλον, ἢ Κρόνον, ἢ Δία, τὸς πρώτους τῶν
Ὀλυμπίων ἀγωνιστὰς.

Πολλὴ δὲ καὶ ἡ κατ' Ἀρκαδίαν μυθολο-
γία, Δάφνης Φυγὴ, Καλλιστὸς θηρίωσις,
Κενταύρων παροιμία, καὶ Πανὸς γοναί, Ἀλ-
φειῦ ἔρας, καὶ ὕψαλ⁸⁰ ἀποδημία.

Ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν Κρήτην ἀφίκη τῶ λό-
γῳ, πᾶμπολλα καὶ κεῖθεν ἡ ὄρχησις ἐρανί-
ζεται, πλὴν Εὐρώπην, ἢ Πασιφάην, τὸς
Ταύρος ἀμφοτέρως, ἢ Λαβύρινθον, ἢ Ἀ-
ριάδην, ἢ Φαίδραν, ἢ Ἀνδρόγεον, ἢ Δαί-
δαλον, ἢ Ἰκαρον, ἢ Γλαῦκον, ἢ Πολυ-
ιδὴν μαλινίαν, ἢ Τάλας, ἢ χαλκῶν τὴν Κρή-
της οὐρίκον.

que pro saltare conantibus; Oenomaum;
Myrtilum, Saturnum, Jovem, primos
Olympiorum certatores.

48. Multa quoque circa Arcadiam fabu-
larum materies, Daphnes fuga, Callistus
in feram mutatio, Centaurorum ebrii furo-
res, Panis nativitas, amor Alphei & iter
sub mari.

49. Verum etiam in Cretam si comme-
moratione pergat, multa inde quoque sibi
saltatio colligit, Europen, Pasiphaën, &
utrobique Tauros, Labyrinthum, Ariad-
nen, Phaedram, Androgeon, Daedalum,
Icarum, Glaucum, Polyidi vaticinandi
artem, Talam illum aeneum per Cretam
erronem.

50. Et

a Κενταύρων] Κενταύρων Fl. Nihil mutant cett. nec P.
rac male ὕψαλ⁸⁰, vid. nott.

b ὕψαλ⁸⁰] Recte ὕψαλ⁸⁰ minore u. Fl. S. A. Cete-
rae male ὕψαλ⁸⁰, vid. nott.

74. Οἰνόμαον] V. Καλλ. c. 19.

Ibid. Μαρτίλον] Auriga hic, quo corrupto, Hippo-
damiam cursu vicit Pelops Hyg. V. Schol. Hom. ad II.
B. 104. & Eur. Or. 1550. V. Philostr. imag. p. 788.
& Mavres. var. lect. I. 12. Aliter rem narrat, Καλλ.
c. 19.

75. Κρόνον ἢ Δία] Quid hi in Elide designarint, me
latet.

79. Πανὸς γοναί] Vid. supra T. I. Deor. Dial. XXII.

80. ὕψαλ⁸⁰] Lege Dialogum III. Marin. M. du S.

ὕψαλ⁸⁰] Major litera Y, a qua in Paris. aliisque in-
choabatur hoc verbum, fraudi fuit interpreti, qui
hinc verterat: *Hyphali peregrinationem*; sed Benedict.
recte, *subter mare peregrinatio*: quod notum ex fabu-
la, ad quam Latini poëtae passim adludunt, ut Ovid.
III. Am. 6. 29. Virg. III. Aen. 694. — *Alpheum fa-
ma est huc Elidis antem Occultas egisse vias subter ma-
re* &c.

84. Ταύρος ἀμφ.] Marathonium nempe, & mino-
taurum; prior enim e Creta advectus fuerat. Vide
Apollod. II. p. 48. C. 68. A. Quidam etiam teste A-
pollod. (I. p. 27. C.) Talam & Taurum eundem pu-
tarunt.

Ibid. τὴν Λαβύρινθον] Vid. Plut. I. 19. 5.

86. τὸν Γλαῦκον, τὸν Πολυιδὴν μαλινίαν] Glaucum
Minois filium, & Polyidae de illo in mellis dolio sub-
mergendo vaticinium, de quo vide Origenem contra
Celsum. Claudianus de Bello Getico:

Cretaque si vere narratur fabula, vidis
Minoem rupto puerum prodire sepulchro:
Quem senior vases avium clangore repertum

Gramine restituit: mirae nam munere sortis
Dulcia mella necem, vitam dedit horridus anguis.

Vide & Apollod. III. Biblioth. & Palaeopharum de in-
credibilibus c. 27.

Ibid. Γλαῦκον] Minois filius, cujus fabulam narrat
Apoll. III. p. 69. B.

86. Πολυιδὴν μαλινίαν] Meminit hujus inter augures
Hyginus noster etiam Her. I. nominatim & c. 8. sine
nomine, & Apoll. III. 69. B. ubi quo modo Glau-
cum a mortuis suscitaverit, narrat.

87. Τάλας] V. Phil. c. 19. qui locus huic lucem
foeneratur, meminit & Apoll. Rh. IV. p. 113. &
Scholia, quae Sophoclis fabulam cognominem me-
morant. Adi & jam Apollod. I. p. 27. ubi de eo plu-
ra. & Plut. min. p. m. 510. A.

88. Περσέων] Conf. 2. Ver. Hist. c. 6.

91. τὸν Μελάνγρον, τὸν Ἀταλάντην, ἢ Δάλον] Inter-
pres: *Melaegrus, Atalantem, Dalum*. foedissimus
error. Nullus Dalus unquam fuit in orbe terrarum.
Ex nomine, ut γρηγορημαῖον παῖδες loquuntur, ap-
pellativo fecerunt proprium. scribe Δάλον, & inter-
pretare. *Melaegrus, Atalantem, & sticemem*, ni-
mirum illum fatalem Melaagri, de quo Ovid. VIII.
Metam. & in Ibis.

Natus ne Alabano flammis absentiū arsis
Sic tuus ardescas stirpis igne rogo.

τὸν Μελάνγρον, τὸν Ἀταλάντην, ἢ Δάλον] Vertunt
fideliter omnes totidem verbis, *Melaegrus, Atalan-
tem, Dalum*. Quis credat? Ne talibus nugis obfideamur
amplius, intercedit Pater vertendo *errum*. Tor-
ris

50. Et in Aetoliam si transferis, etiam ibi multa invenit saltatio: Althaeam, Meleagrum, Atalantam, fatalem illam torrem, Herculis cum fluvio luctam, Sirenum natales, & ortas Echinadas, & furore diffusio Alcmaeonis constitutam familiam. Tum Nessum & Deianirae zelotypiam, ex quoque *Herculis* in Oeta rogam.

51. Habet etiam Thrace multa saltaturo necessaria: Orpheum, ejus laniationem, caput illius loquax lyrae innatans; & Haemum, & Rhodopen, & Lycurgi supplicium.

52. Ac Thessalia multo etiam plura exhibet, Peliam, Jasonem, Alcestin, quin-

Καὶ εἰς Αἰτωλίαν μετέλθεις, καὶ κεῖ πολλὰ ἢ ὄρχησις καταλαμβάνει· ἢ Ἀλθαίαν, ἢ Μελέαγρον, ἢ Ἀταλάντην, ἢ θαλόν, καὶ ποταμῷ ἢ Ἡρακλέους πάλιν, ἢ Σειρήνων γένεσιν, ἢ Ἐχινάδων ἀνάδοσιν, ἢ μὲν ἢ μαχίαν Ἀλκμαίωνος οἴκησιν, ἢ Νέσον ἢ Δηϊανείρας ζήλοτυπίαν, ἐφ' ἣ ἢ ἐν Οἰτῇ πυράν.

Ἐχει ἢ Θράκη πολλὰ τῷ ὄρχησομύθῳ ἀναγκαῖα, ἢ Ὀρφέα, ἢ ἐκείνου σπαργαμόν, ἢ ἢ λάλον αὐτῷ κεφαλῇ ἢ ὄπτι-πλέυσαν τῇ λύρα, ἢ ἢ Αἴμον, ἢ ἢ Ῥοδόπην, ἢ ἢ Λυκέρην κόλασιν.

Καὶ Θεσσαλία δὲ ἐτι πλείω παρέχει, ἢ Πελίαν, ἢ Ἰάσονα, ἢ Ἀλκυσίαν, ἢ ἢ

πῦρ

c. Ἀνάδου] Sic Edd. vett. S. & A. vero Ἀνάδου.

d. Ὀρφέα] Sic Fl. H. P. & M. Ὀρφέα γ.

ris Meleagri nequit ulli esse ignotus. Et jam eodem verbo usus erat auctor in principio Timonis. *ἔν δὲ τῶν αὐτῶν ἐκασταῖσι δόξαι.* J. G.

92. Δαλόν] Rursus majore litera Δ scriptum erat in Edd. & *Dalium* nomen viri inde factum: reposui igitur, momente *Grævio*, literam minorem; sed quod est etiam accentum immutat, *Δαλόν* scribens, id non sum secutus, quia sic scribere non licet. J. F. R.

93. Σειρήνων] Sunt enim qui Acheloi amnis, ex una Mularum filias tradant. M. du S.

Ibid. Ἐχινάδων] Adscripsit Cl. Hamst. videndum *Duker.* ad *Thucyd.* II. p. 166. No. 92. Cujus verba, quia huc faciunt, inseram: *Lucianus* (ait ille) de Saltat. h. l. inter argumenta saltationis, quae Aetolia suppeditare possit, memorat *Ἐχινάδων ἀνάδου*, ἢ μὲν τῶν ῥαίων Ἀλκμαίωνος οἴκησιν. Adde *Apollodor.* III. 7. 5. Sed is I. 9. 21. non recte easdem facit *Echinadas* & *Sirophadas*. Quod autem *Thucydides* *Echinadas* ἰσχυροῦς esse dicit, id de plerisque & minoribus intelligendum esse, quia *Dulichium* quoque inter eas ponit Strabo, putat *Cellarius* II. Geogr. Antiq. 14. Et *σά-λιμῶνας* fuisse, ex hoc *Calymnae* Hymn. in Deum, v. 155. *λαυρῶν ῥαίων Ἐχινάδης ἡμῶν ἔχουσιν*, observat ibi *Spanhemius*. J. F. R.

Ibid. Ἀνάδου] Mutavit vulgatam lectionem *Salm.* editor, quae tamen in W. etiam reperitur. M. du S.

Ἀνάδου] Et si *Salm.* lectio ἀνάδου bona, quia proprie *emersionem ex mari* significat, quod de *Echinadibus* insulis adposse diceretur; tamen, quum ceterae antiquiores ἀνάδου servent, aequae ac supra §. 41. *Σπαρτῶν ἀνάδου*, ideo & hic nihil muto. Nam ut ἀνάδου ibi aptissimum vocabulum de proventus terrae, ut *Asiæ*. III. 38. τῶν ἰσθμῶν ἐ τῶν σιάνων, & ἐ πρῶτον ἢ γὰ ἀνάδου, (quia terra reddis etiam cum foecore, quod ei mandatum est;) ita tamen etiam de Tom. II.

quacumque fere *productione*, ac *sursus exsurrectione*; *emersione*, dicitur ἀνάδου, ut vid. ap. *Steph.* in *Thef.* ac saepe prorsus idem est quod ἀνάδου, & ut supra §. 41. *Σπαρτῶν ἀνάδου* constanter legitur; ita *Apollod.* ibi in nott. *Solani* adductus de eadem re verbo ἀνάδου utitur, ideoque & hic parvi intererit, utrum eligas. Interim quia perspicilis est aberratio Scribarum in tam exiguo literarum discrimine, facile mihi persuadeo, etiam alibi ab iisdem confusa esse illa vocabula; adeo ut non omnibus testimoniis a *Stephano* adductis tuto fidere liceat. Est enim ubi differentia in iis sit observanda, quae ex ipsa diversa origine satis patet. J. F. R.

94. Ἀλκμαίωνος οἴκησιν] Vide *Thucydidem* fine libri II. *Philostr.* VII. vit. *Apollon.* Tyan. Meminit & *Basilus* in epistola ad *Gregorium Theologum*: πάντως γὰρ εἰδ' Ἀλκμαίων Ἐχινάδης εὐραν ἔτι ἢ πλάτης ἡνέχεται, neque enim *Alcmaeon* *Echinadibus* inventis ullo modo errare amplius sustinuit. Vides, sine fabulis, nec ipsos scriptores Christianos posse intelligi, earumque ignorance saepe viros insignes esse lapsos. J. G. G.

Ibid. Οἴκησιν] Fabulam Alcmaeonis fuse narrat *Apollod.* III. 81.

1. Ῥοδόπην] V. supra c. 1.

4. Ἀλκυσίαν] *Apollod.* 20.

Ibid. Τῶν ἢ πυράν] Verosimillimam *Leopardi* emendationem, quā in τῶν mutantis, nondum tamen recipere ausim: si sequatur forte *Lucianus* eos, qui non unam *Argo* navim fuisse, sed principem, ajunt. *Emest.* ad *Dionys.* *Perieg.* 687. Ἰστέρι δὲ Σαρμῆ τοῦς Ἀργοναύτας ἢ μὲν τῇ, κατὰ τὴν πολλὴν περὶ τὴν Ἀργεῖος λόγος, ἀλλὰ πολλοὺς πολλοὺς ἀσπλῆδου τὴν Εὐξείνου κ. τ. λ. Contra *quinquaginta exsultibus* *Asiam* penetratam a *Jason* indignatur *Acetes* apud *Valerium Flaccum* 7, 43. add. 8, 274. ubi *quinquaginta animas* vocantur, numero

Pp

vak

πεντήκοντα^a νέων στόλον, ἢ Ἀργῶ, τὴν
λάλῶν αὐτῆς τρόπον.

Τὰ ἐν Λήμνῳ ἢ Αἰήτῳ, ἢ Μηδείας
ὄνειρον, ἢ Ἀφύρτῳ^b σπαραγμόν, καὶ τὰ
ἐν τῷ Πρωτεσίλαῳ γενόμενα^c καὶ μὲν ταῦτα
ἢ Πρωτεσίλαον καὶ ἢ Λαοδάμειαν.

Καὶ εἰς ἢ Ἀσίαν πάλιν ἀφ᾽ ἧς, πολ-
λὰ καὶ καὶ δράματα. ἢ γὰρ Σάμῳ^d εὐθὺς καὶ
τὸ Πολυκράτους πάλιν, καὶ ἢ θυγατρὸς
αὐτῆς μέχρι Περσῶν πλάνη^e καὶ τὰ ἐτι ζε-
χαιότερα, ἢ τῷ Ταντάλῳ Φλυαρία, καὶ ἢ
πρὸς αὐτῷ θεῶν ἐστίασις, καὶ ἢ Πέλοπος^f
κρεουργία, καὶ ὁ ἐλεφάντιν^g ὤμ^h αὐτῆς.

Καὶ ἐν Ἰταλίᾳ δὲ ὁ Ἡριδανός, καὶ Φαέ-
θων, καὶ Αἰγυροὶ ἀδελφαὶ θρηῆσαι, καὶ ἡλε-
κτροὶ δακρύουσαι.

Εἴσεⁱ δὲ ὁ τοῦτ^j καὶ τὰς Ἑσπερίδας,
καὶ ἢ Φρερόν^k τὸ χρυσοῦς ὀπώρας δράκοντα, καὶ

sq. uaginta juvenum classem, Argo, loquacem
illius carinam.

53. Ea quae in Lemno acta sunt, Aec-
tem, Medae somnium, laceratum Absyr-
tum, & gesta in praeternavigando : & post
Iosita Protefilaum & Laodamian.

54. Et si in Asiam rursus transeas, mul-
tae ibi etiam actiones. Statim enim occur-
rit Samus & Polycratis calamitas, filiaeque
ipsius ad Persas usque error : & antiquiora
ipsad huc, lingua Tantali incontineus, Deo-
rum apud illum epulae, mactatus Pelops,
reddensque illi humerus eburneus.

55. In Italia vero Eridanus, & Phaë-
thon, & sorores illius populi plorantes ele-
ctri lacrimas.

56. Norit talis etiam Hesperides, & cu-
stodem aurei auctumni draconem, & At-
lan-

^a Νέων] Restitutum ex W. Fl. & vera conjectura Leop. Νῆων enim male Edd. priores. ^b Σπαραγμόν] σπα-
ραγμὸν littera σ minore H. P. Fl. S. &c. recte. At γ. male quasi nomen proprium esset.

valde rotundo & incerto, cum in Catalogo Euryma-
chiano Argonautarum supra centum commemorarentur
nomina.

5. Νῆων] Thessaliam inter alia suppeditare ait, τὴν
πεντήκοντα νῆων στόλον. quinquaginta navium classem.
Dudum est quod locum hunc vere & eleganter e-
mendavit magnus ille, & meliore fortuna dignior
Leopardus in miscellaneis, qui legendum ostendit ἢ
πεντήκοντα νέων στόλον. quinquaginta juvenum naua-
lem expeditionem, hoc est Argonautarum, qui quin-
quaginta numero fuisse quibusdam dicuntur. vide lib.
1. cap. 24. στόλον autem dici etiam de unica nave, do-
cet in illud Apollonii ἡς στόλον ἡγεμονεύει, antiquus
ejus interpres : στόλον εἶναι ἐπὶ πρᾶξιν τινὰ πορεύμενον
πλοῦς, οἷον ἐπὶ ναῦ, οἷον ἐν πλοῖ, καὶ ἡδὲ καὶ πλοῦς ἡ
καὶ μίζονος ὁδὸς πορεύσεως. ἡ ταῦτα δὲ στόλον τὸ τὴν μίαν
ναὺς πλοῦς οἷον.

Νέων] W. Cod. & Fl. Ed. uti emendat etiam Leo-
poldus 189. M. du S. (licet accentus in W. sit νῆων).

6. Λάλον — τρόπον] Quam hic λάλον τρόπον navis
appellat noster, ea est εὐλαλὸς Ἀργὼ apud Ophreum f.
242. Propius ad nostrum Apollod. I, 524. ἡδὲ ἐν αὐτῇ

Πάρις Ἰαχὺν Ἀργὼν, ἐπισπέρχουσα νέουσαι.
Ἐν γὰρ οἱ δὲν ἴκοντο ἰκέλατο, τὸ γ' αὖτα μιστῶν
Στρώων Ἀθωαῖς Δαυδαῖος ἡμεῖς Φηγεῖ.

Similia sunt 4. 580. seqq. Λάλοισι καὶ ἰππῶν ἱππῶν ap-

pellat Argo, φλογὴν ἰδύλας^l χροσποῦν^m ὑπο βροχίας
λαῶν Lycophron v. 1319. seqq. Modestior, uti de-
cebat Romanum poetam, Valerius Flaccus I, 301.

Mox, uti visā gravi ceciderunt lumina somno,
Visa coronatae fulgens tustela carinae

Vocibus his inflare duci &c.

7. Αἰήτῳ] Solis filius, Medae pater.

10. Πρωτεσίλαον] Conf. supra Dial. mort. XXIII.

Ibid. Λαοδάμειαν] Uxor ea Protefilai castissima,
quae propter mariti desiderium se interfecit. V. not.
ad N. d. XXIII.

13. Πολυκράτους] Hujus historiam apud Herod. ha-
bes l. III. p. 130. Sed de filiae exilio nihil reperio.

16. Πέλοπος — ἐλεφάντινος ὤμος] Adscripsit Cl.

Hemsterh. Sext. Empir. p. 270. & Fabric. not. S. ait
autem Sext. Emp. l. c. qui est I. 12. Οὐτὼν ἐὶ ὁ Γραμ-
ματικὸς δυνάμει δὲ ἐπιστημονικῆς τῶν καὶ καθολικῶν διατάξεων
ἀπαγγέλλει, ὅτι ὁ μὲν Πέλοπος ὤμος ἐλεφάντινος ἦν, ὑπὸ
τῷ Ἀριῶ, ἢ ὑπὸ Διμήτρῳ βρωθείς. Ad quae sic Cl. Fa-
brie. „ Nota fabella ex Scholiis ad Pindari Olymp. Od.

„ 1. v. 41. Et Lycophron. v. 152. Hygino fab. 83. Lu-
ciano de Salt. h. l. Tibullus L. I. 4. 57. — carmi-
„ na ni sint, Ex humero Pelopis non nituisse ebant.

„ Caeterum a Cerere (non a Marte) voratum Pelopis
„ humerum plerique scriptores tradunt. Non ad-
didicem, nisi auctoritas Hemsterhousii permovisset.

Com-

lantis laborem, & Geryonem, & boves ex Erytheia abactos.

57. Neque ignorabat fabulosas formarum immutationes, quae in arbores, aut bestias, aut aves mutatae sunt, & quae ex mulieribus viri factae, Caeneum dico & Tiresiam, & similes.

58. In Phoenice Myrrham, & Assyrium illum luctum alternum. Haec, inquam, norit. Insuper vero etiam recentiora, quae post *magnum illud* Macedonum imperium suscepta sunt ab Antipatro, & a Seleuco amore Stratonices.

59. Aegyptiorum illa occultiora sciet quidem, sed per signa tantum quaedam demonstrabit: Epaphum dico, & Osirin, & mutatos in animalia Deos: ante omnia

τ' Ἀτλαντὸς μόχθον, καὶ τ' Γηρύνην, καὶ ἔξ ἑ Εὐρυθείας ἔλασεν τ' βοῶν.

Οὐκ ἀγνοήσῃ δὲ καὶ τὰς μυθικὰς μεταμορφώσεις ἀπάσας, ὅσαι εἰς δένδρα, ἢ θηρία, ἢ ὄρνεα ἠλλάγησαν, καὶ ὅσαι ἐκ γυναικῶν ἄνδρες ἐγένοντο, τ' ἑ Καίνεα λέγω, καὶ τ' Τειρεσίαν, καὶ τὰς τοιαύτας.

Καὶ ἐν Φοινίκῃ δὲ Μύρραν, καὶ τὸ Ἀσσύριον ἐκεῖνο πένθος μερίζομενον. καὶ ταῦτα εἴσεται καὶ τὰ νεώτερα δὲ, ὅσα μὲν τ' Μακεδόνων δεχθὴν ἐτολμήθη ὑπὸ τοῦ Ἀντιπάτρου, καὶ ὅσα Σελεύκου ὅπῃ τῷ Στρατονίκῃς ἔρωτι.

Τὰ γὰρ Αἰγυπτίων μυθικώτερα ὄντα εἴσεται μὲν, συμβολικώτερον δὲ ὀπιδείξει, τ' Ἐπαφὸν λέγω, καὶ τ' Ὀσίριν, καὶ τὰς τῶν θεῶν εἰς τὰ ζῷα μεταβολάς. πρὸ πάντων δὲ

c. Εὐρυθείας] Εὐρυθείας W. Nihil nostram lect. mut. f. Fl. H. P. d. Ὅσαι] Sic f. H. Fl. Bz. P. & M. e. Καίνεα] Κεῖνα W. male. f. Ἀντιπάτρου] Ἀντιγόνου marg. AWW.

Compluria enim alia veterum testimonia jam collegit H. Steph. in Lexico Historico-Geogr. Sed forsitan aliud quid notabilius addidisset Cl. Hemst. si in adornanda hac Luciani Edit. perexisset.

27. Ὅσαι] Nescio quid haesitarit Solanus noster tam sollicite in hoc verbum inquirens. Recte enim id se habere, & significare quotquot, vix quemquam fugiet. Ita enim — ὅσαι θεῶν εἰς τὸ Ὀλύμπῳ Hom. II. A. 566. & vel centies aliis locis apud eundem. f. F. R.

29. Τειρεσίαν] (Rex Thebanus primo vir erat, at percussus anguibus, quos coeuntes videbat, statim de viro factus erat femina. Post annos autem septem iisdem anguibus visis & iterum percussis, forma prior rediit Ovid. Met. III. 331.) Leedes. Hesiod. Apollod. III. p. 79. B. Vid. N. Δ. XXVIII. M. du S.

30. Καὶ τὸ Ἀσσύριον ἐκεῖνο πένθος μερίζομενον] Luctumque illum Assyrium divisum. Quis sit ille luctus Assyrius divisus non facile reperias apud scriptores. Apud Hyginum tamen in Astronomico, in capite de lyra legimus, ex quibus qui sit luctus ille intelligitur: Non nulli etiam dixerunt Venerem cum Proserpina ad iudicium Jovis venisse, cui earum Adonis concederet, quibus Calliope ab Jove datam iudicem, quae Musa Orpheus est mater. Itaque iudicasse, uti dimidiam partem anni earum unaquaeque possideret. Tangit quoque Lucianus ipse in Veneris & Lunae dialogo, ubi queritur de filio suo, quod illam modo cogat Anchisae causa in Idam descendere, ἡγρὶ δ' ἐκ τ' Ἀΐδωνος ἐπὶ τὸ Ἀσσύριον ἐκεῖνο μετὰ μὲν, ὅ ἐκ τῆς περιπατῆς ἱερᾶς ποταμῶν, ἢ ἡμετέρας ἀφελῆσθαι μὲν τ' ἱερᾶς. Nunc vero in

Libanum ad Assyrium illum adolescentem, qui & ut a Proserpina amaretur facit, & me meis amoribus dimidia ex parte privavit. Vide quoque Theocriti Adonis. Idyll. xv. Patet nunc quis sit ille dimidius Assyrius luctus. f. G. G.

Ibid. Ἀσσύριον] Adonis, lege omnino Apollod. III. p. 98. C. M. du S.

31. Μερίζομενον] Μερίζομενον hic alternum vertere malui. Adonis, Myrrhae filius, alternis lugetur apud Assyrios, quam diu nempe est cum Proserpina, eo ἄδῃ, quam diu laret anni fertilitas, hieme quasi sepulta; deinde iterum gaudii materiem praebet, cum est cum Venere, fecundam facit naturam &c. Igitur divisus inter Venerem & Proserpinam Adonis alternis, quod dixi, apud Assyrios lugetur. f. M. G.

33. Ἀντιπάτρου] Post matrem interfectam ad Lyfimachum, cujus filiam duxerat, confugit; a quo & ipse ob insidias sibi structas interfectus est. Vide Icar. c. 15. ubi, quoniam pater audit Lyfimachus, nec nominatur filius, de Agathocle potius intelligas, quam ut ego olim, de hoc Antipatro. M. du S.

Ἀντιπάτρου] Facilius est horum nominum permutatio, tam propter literarum, quam historiae adfinitatem. Turbarum enim satis uterque dedit, vid. Justin. compluribus locis. Facilius certe isthaec est permutatio, quam Κυρρίου in Evang. Luc. cum Quintilio Varo, quem nobis inde effingit Rever. P. Horrens in Prooem. Miscell. Crit. f. F. R.

34. Στρατονίκῃς] Respicit historiam de qua ad Sulpic. c. 35. & Sulp. c. 17. M. du S.

δὲ τὰ παρὰ τῆς ἑρώας αὐτοῦ, καὶ αὐτὴ τῶν Διὸς, καὶ εἰς ὅσα ἑαυτὸν μέλεισκέουσι.

Εἰσὶ δὲ καὶ πλεονεχίαι ἐν αὐτῇ ἀπασαν τραγωδίαν, καὶ τὰς κολάσεις, καὶ τὰς ἐφ' ἑκάστη αἰτίας, καὶ πλεονεχίαι Πειρίθου καὶ Θησέως ἀχρὶ τῶν αὐτῶν ἐταιρείων.

Συνελόντι δὲ εἰπεῖν, ἔδεν ἡ ἑρμῆς τῶν Ὀμήρου καὶ Ἡσιόδου, καὶ τῶν ῥητόρων ποιητῶν, καὶ μάλιστα τῆς τραγωδίας λεγομένην, ἀγνοήσῃ. ταῦτα πάντων ὀλίγα ἐκ πολλῶν, μάλλον δὲ ἀπείρων τὰ πλεονεχίαι ἐξελόν, τὰ κεφαλαιώδεις κατέλεξα, τὰ ἄλλα τοῖς τε ποιηταῖς ἀδελφοῖς, καὶ τοῖς ὀρχησταῖς αὐτοῖς δεικνύσαι, καὶ σοὶ προσεξουρίσκειν καθ' ὁμοιότητα τῶν προειρημένων, ἀπὸ ἀπαντὰ πρόχειρα καὶ πρὸς τὴν ἑκάστην τῶν ὀρχηστῶν προπεπορισμένα, καὶ προτέταμμένα κείνῃ ἀναγκαῖον.

Ἐπεὶ δὲ μιμητικὸς ὅςτις, καὶ κινήμασι τὰ ἀδόμενα δείξειν ὑποχρεῖται, ἀναγκαῖον αὐτῷ, ὅσων καὶ τοῖς ῥητορσὶν, σαφηνεῖν ἀσχεῖν, ὅς ἑκάστην τῶν δεικνυμένων ὑπὸ αὐτῆς δη-

vero amores illorum, ipsiusque adeo Jovis, & in quos se habitus mutaverit.

60. Sciet etiam totam illam apud inferos tragoediam, supplicia, & singulorum causas, & Perithoi atque Thesei ad inferos, & usque amicitiam.

61. Ut breviter comprehendam, nihil eorum, quae ab Homero & Hesiodo, & optimis poetis & maxime tragicis dicuntur, ignorabit. Haec pauca sane de multis, vel potius multitudinem de infinitis numero decerpens, enumeravi praecipua, reliqua tum poetis canenda relinquens, tum ipsis ostendenda saltatoribus, tibi quoque ad similitudinem praedictorum invenienda, quae somnia in promptu, & unoquoque tempore jam ante praeparata, & in penu quasi reposita esse saltatori necesse est.

62. Quandoquidem vero imitator est, & motibus ostendere ea quae canuntur promittit, opus est illi, quemadmodum & oratoribus, exercere diluciditatem, ut unumquodque eorum, quae ostenduntur ab illo, de-

a. Ἐαυτὸν] Sic recte M. L. Bz. P. S. Ἐαυτὸν male J. Fl. H.

41. Ἐαυτὸν] M. & L. Bz. P. & seqq. Edd. In Fl. & veteribus plerique ἑαυτὸν, prave. M. du S.

59. Ἀναγκαῖον & ἑκάστη] Utrique adscripserat Solanus, & Fl. sic legere cum J. & H. Forsan ἑκάστη quaevis, in quo variatur Tyrannic. c. 11. 3. quod ἑκάστη ut etiam hic non improbarem, ita vulgatam tamen non moverem, quae utique recte se habet, modo verba illa: ἑκάστη καὶ τοῖς ῥητορσὶν, parenthesi inclusa intelligas, quod Orosius in Latina versione fecit, vertens (quod & rhetores facillime consueverunt.) Sed apertius potuisset reddere, quod & Rhetoribus necessarium. Nam si priore modo redditur, sonat ac si ἑκάστη, non ἑκάστη legeretur. J. F. R.

63. Χρηστέος] Tangit Plut. 910. r. & Orig. c. Celf. p. 63. 1. Vide Herod. in Clío p. 11. f. apud quem pro λαλῶντες, quod in reliquis est, legitur φωνῶντες. M. du S.

64. Καὶ κωφοῦ] Tangit vetus oraculum, quod quidem sic apud Plut.

Καὶ κωφοῦ συνίημι, καὶ ἡ λαλῶντες ἀκούει. J. B. Καὶ κωφοῦ συνίημι] Laudatur etiam hoc oraculum a Chrysostomo in Babylā, & a Luciano in Jove confutato. Extat totum apud Herodotum. J. G. G.

Καὶ κωφοῦ] V. Herodot. p. 11. f. M. du S. Vel Ed. Basil. p. 9. ubi haec legas: καὶ Πυθίᾳ ἐν ἑκατόντη τῇ αὐτῇ λέγει τὰ αὐτά.

Ὅσα δ' ἐγὼ ψάμμου τ' ἀριθμῶν, καὶ μέτρα θαλάσσης. Καὶ κωφοῦ συνίημι, καὶ ἡ φωνῶντες ἀκούει. J. F. R.

Ibid. λαλῶντες] Operae pretium videtur existimasse Solanum in hanc Lectionem inquirere, quia Noster Attice potius λαλῶντες dicere solet: sed quia Herodotus lectio illius menti obversabatur, Ionica dialecto hic usus videtur, licet λαλῶντες ibi ap. Herodot. non occurrat. J. F. R.

66. Δημήτριον] Hujus, dum alios multos recenset, non meminit Diog. Laert. in Demet. V. p. 134. Sed in Metrocle p. 161. A. De eo etiam Seneca de Benef. VII. 1. & 7. & ep. 20. 62. &c. monente Menagio in notis. De Demetrio eodem Philostr. p. 163. ubi vide notae, & nos ad Tz. c. 27. Suet. etiam Vespas. c. 13. & noster Athen. c. 3. & Athen. c. 19. M. du S.

67. Καὶ ἡ γὰρ] Constantiam hujus lectionis probenotarat Solanus noster, quam praeter Edd. ab eo notatas etiam servant Ald. Par. Salm. Ac tamen ἐκείνη καὶ edendum jussit: sic enim in Juv. adscripsit. Sed.

declaretur, neque interprete opus habeat: sed quod dixit oraculum Pythicum, oportet a spectatore saltationis & mutum intelligi, & audiri nihil loquentem saltatorem.

63. Quod etiam Cynico Demetrio accidisse aiunt. Cum enim & ipse similibus argumentis, quibus tu, usus accusaret saltatoriam, dicens tibiae & fistularum & percussionum accessionem esse saltatorem, qui nihil ipse ad actionem conferat, sed moveatur temere, motu quodam irrationabili atque vano, quippe cui intellectus nullus infit, fascinatis interim hominibus per ea quae adjuncta rei sunt, vestem Sericam, & personam decentem, & tibiam atque cantillationes, bonasque canentium voces, quibus exornari diceret opus saltatoris, quod per se nihil esset: saltator qui tum floreret, Neronis temporibus, non imprudens, ut aiunt, sed si quis alius, & historiae memoria, & motus decentia, praestans, petiit a Demetrio rem acquissimam, puto, ut sal-

λαῖσαι, μηδὲν ἐξηγητὴν δεόμενον. ἀλλ' ὅπως ἔφη ὁ Πυθικός χρησμός, δεῖ τὸ θεόμενον ὀρχησθαι, καὶ κωφεῖ συνιέναι, καὶ μὴ λαλέοντα (τῷ ὀρχηστῇ) ἀκύνειν.

Ὁ δὲ καὶ Δημήτριον τὸ Κυνικὸν παθεῖν λέγουσιν. ἐπεὶ γὰρ καὶ αὐτὸς ὁμοίᾳ σοι καθήγορει τὸ ὀρχηστικῆς, λέγων τῷ αὐτῷ, καὶ τὸ συρίγγων καὶ τὸ κτύπων, παρεργόν τι τὸ ὀρχησθῆναι εἶναι, μηδὲν αὐτὸν πρὸς τὸ δράμα συντελούντα, κινέμενον δὲ ἄλογον ἄλλως κίνησιν καὶ μάταιον, ἐδένος αὐτῇ νῦν προσόντος. τὸ δ' ἀνθρώπων τοῖς περὶ τὸ πρᾶγμα γοητευομένων, ἐσθῆτι Σηρικῇ καὶ προσωπεῖον εὐπρεπεῖ, αὐτῷ τε καὶ τερетисμασι, καὶ τῇ τὸ ἀδόντων εὐφρανῇ, οἷς κοσμεῖται, μηδὲν ὅν τὸ τῷ ὀρχηστῇ πρᾶγμα. ὁ τότε χεῖρ τὴν Νέρανα εὐδοκίμως ὀρχηστῆς, ὅς κ' ἀσύνετος, ὡς φασιν, ἀλλ' εἰ καὶ τις ὁ ἀλλος, ἐν τε ἱστορίας μνήμη, καὶ κινήσεως κάλλος διενεγκὼν, ἐδείθη τῷ Δημητρίῳ εὐγνωμονεστάτῳ, οἶμαι, καὶ δέξαι, ἰδεῖν ὀρχησ-

6. Καλίστη] Et sic cum J. Fl. & H. habere M. notat M. du S. e. Καλίστη] Nihil mutare J. Fl. H. B2. nec M. notat idem. Sed καλίστην volebat. male, vid. not. d. Γοητευομένων] Sic restitutum ex L. P. ut J. F. recte conjecit. Γοητευομένων enim Edd. priores & M. e. Τερетисμασι] Τερетисμασι. Ed. Prius est in aliis & M. f. Κοσμηῇ] Κοσμηῇ L. Nil mut. Edd.

66. Δημήτριος] Δημήτριος ἐστὶν ἐν τῷ Σόφιστῳ ἔκτατος. ἢ Μάρκος ἐν τοῖς ἰδικαῖς αὐτοῦ μίμησιν. M.

Sed semel in errorem se abduci passus, & bis, ter alibi eundem errorem sequitur; nam καλίστην verum, καλίστην falsum esse, vid. nos supra ad 2. Ver. Hist. c. 7. ubi testimonia compluraria dedimus. J. F. R.

73. — — — περὶ τῷ πρᾶγμα γοητευομένων. Diu, fateor, hic locus me torfit, ut bono inde sensu fruerer. Tandem decerno, eum esse corruptum, restituendumque id, quod quantum prospicio, genuinum est; nempe γοητευομένων pro vulgato γοητευομένων. Est oratio Demetrii Cynici continua & obliqua, qua ille arguit, saltatorem prorsus nihili esse faciendum. Quam orationem quia non modo non intellexit Interpretes, sed plane nescio quod ἀνακρίωνος dedit, operae pretium erit, eam vertissē. Ait ergo Demetrius: Saltatorem esse supervacaneam quamdam tibiae, fistularum, & pulsationum accessionem, qui nihil ipse ad fabulam conducit; at movent insulsam, stolidam, nihilque ingeniosi habentem motum; dum homines fascinantur iis, quae actioni extrinsecus accedunt, veste nimium serica, larva doctra, tibiaque & lascivis can-

tibus, cantationumque suavitate; quibus exornari actionem saltatoris, ubi ipsa per se sit prorsus nihil. Quam diversus hinc abit Benedictus! Immo si versionem inspicias, nullum plane inde sensum eruas: quod in posteriore hujus periodi parte jam ostendit Cl. Gronovius. J. F.

74. Γοητευομένων] Em. Cl. J. F. R. quam confirmant P. & L. Reliqui libri & ipse M. γοητευομένων. M. du S.

76. Οἱ κοσμηῇ μόνον ἐν τῷ τῷ ὀρχηστῇ πρᾶγμα] Oratoris: quibus exornaretur, nequaquam saltatoris esse officium. Benedictus: quibus exornari saltatorem nihil est opus, ac si legisset hic μὴ δὲ. Sed temere. Et illi non haecenus accusaverunt, tanquam ornamenta saltatori non convenirent, sed ipsum saltatorem esse rem nullius momenti ac boni. Debuerunt Latine dare sensum clarum, quem praebet Lucianus in Graecis, nempe: quibus exornari actionem saltatoris, quoniam ipsa in se nihil prorsus esset. J. G.

81. Ἰδεῖν. καὶ Δημητρίῳ εὐγνωμονεστάτῳ, οἶμαι, καὶ δέξαι. J. F. R.

χόμενον, ἔπειτα κατηγορεῖν αὐτῷ, καὶ ὑπέ-
 χετό γε ἀνευ αὐλῆς, καὶ ἀσμάτων ὀπιδείξε-
 σθαι αὐτῷ, καὶ ἕως ἐποίησεν ἡσυχίαν ᾧ
 τοῖς τε κτυπῶσι, καὶ τοῖς αὐλῆσι, καὶ αὐτῷ
 παρὰ γαίλας τῷ χορῷ, αὐτὸς ἐφ' ἑαυτῷ
 ὀρχήσατο ἢ Ἀφροδίτης καὶ Ἀρεῶ μοιχείαν,
 Ἥλιον μηνύοντα, καὶ Ἥφαιστον ὀπιθελεύοντα,
 καὶ τοῖς δεσμοῖς ἀμφοτέρως, πῶς τε Ἀφρο-
 δίτῃ, καὶ τῇ Ἀρῇ σαγηνεύοντα, καὶ τὴν ἐφε-
 ρῶτας θεὸς ἕκαστον αὐτῶν, καὶ αἰδουμένην
 μὲν ἢ Ἀφροδίτῃ, καὶ ὑποδεδουλωτά δὲ καὶ
 ἰκετεύοντα τῇ Ἀρῇ, καὶ ὅσα τῇ ἱστορίᾳ ταύτῃ
 πρόσετ' ἔπειτα τῷ Δημήτριον ὑποδιδόντα
 τοῖς γιγνομένοις, τῶντον ἔπαινον ὑποδόναι τῷ
 μέγιστον τῷ ὀρχηστῇ. ἀνέκραγε γὰρ, καὶ με-
 γάλῃ τῇ φωνῇ ἀνεφθέγγετο. Ἄκουσ' ἀνδρα-
 πεῖ ἃ ποιεῖς, ἔχ' ὁρῶ μόνον, ἀλλὰ μοι δο-
 κεῖς ταῖς χερσὶν αὐταῖς λαλεῖν.

Ἐπεὶ δὲ χ' ἢ Νέρωνα ἐσμεν τῷ λόγῳ,
 βύλομαι καὶ βαρβάρῳ ἀνδρὸς τὸ ὅτι τῷ αὐ-
 τῷ ὀρχηστῇ γενόμενον εἰπεῖν, ὅτι μὲν
 ἔπαινον ὀρχηστικῆς γένοιτ' ἂν. ἢ γὰρ
 ἐκ τῷ Πόντῳ βαρβάρων βασιλικὸς τις ἂν

tantem se videret, deinde accusaret: pro-
 misitque, se absque tibia & canticis co-
 spiam sui facturum. Idque fecit. Impera-
 to enim *scamilla* pulsantibus & instantibus
 tibias, choroque ipsi, silentio, ipse per se
 saltavit Martis atque Veneris adulterium,
 solem indicantem, insidiantem Vulcanum,
 & vincula utrisque, Veneri ac Marti, in-
 jicientem, adstantiumque Deorum unum-
 quemque: & Venerem quidem pudore suf-
 fusam, aliquantum metuentem vero & sup-
 plicantem Martem, & quaecumque insunt
 in hac historia; adeo ut supra modum his
 quae fierent delectatus Demetrius, hanc sal-
 tatori laudem maximam tribueret. Excla-
 mavit enim & maxima voce: *audio*, inquit,
homo, quae facis, non solum video: sed ipsis
mibi manibus loqui videris.

64. Quando vero circa Neronem nostra
 versatur oratio, volo etiam, quid barbaro
 homini in eodem saltatore acciderit, com-
 memorare, quae quidem maxima saltatoriae
 artis laus fuerit. Regii generis homo de
 Barbaris ad Pontum, qui negotii cujusdam
 sui

a ὑποδιδόντα] ὑποδιδόντα W. Nil mut. f. Fl. H. P. b Μέγιστον] Μέγιστον male B2. c βασιλικός] Sic
 f. H. Fl. S. B2. &c. & M. Leg. βασιλικός adscripsit M. du S.

ἴσθαι] Petit a Demetrio acquissimam, ut mihi vide-
 tur, positionem, rem acquissimam postulavit. Sic E-
 schines κατὰ κτησιφῶτος διατίμωσθαι ὑμῶν μητρὶν ἴσθαι
 rem non magnam a vobis petemus.

86. Κτυπῶσι] Interpositum *scamilla* (fluctuant li-
 bri inter *scamilla*, *scabilla*, *scabella*) non aegre ferent,
 qui legerint *Rubenium* de re vest. 2, 16. & quae viri
 docti ad *Sueton.* Calig. 54. Σιδηροῦν ὑποδιδόντα ad eun-
 dem usum laudat noster infra §. 83.

95. Δημήτριον] Vid. Phil. Caroli obs. in A. Gell. c.
 5. L. I. Animadv. III. p. 41. M. V. la Croze.

1. Ταῖς χερσὶν] Hinc *Lesbonax* *Mitylenæus* voca-
 vit eos *χειροφόρους*, & *Lexiphanes* *Euxiani* pag. 534.
 leg. *Athen.* c. 8. & 16. lib. 1. & cap. ult. lib. 4. cæ-
 tera quæ ad saltationem spectant, ut de *Baucismo*,
Betarmo, *Hormo*, & aliis fusius alibi.

6. βασιλικός τις ἄνθρωπος] Bene monet Cl. *Hem-
 sterh.* in marg. ad eundem L. Boi in *Evang.* Joan. IV.
 46. Ibi enim legas: καὶ ὁ τις βασιλικός, &c. Ad quæ
Boisius ita commentatur: „Non putare per βασιλικόν
 „intelligi *aulicum* quendam, sive *ministrum regium*,
 „ut *Belgae* Interpretes & plerique alii volunt, sed

„potius *quempiam ex genere regio, agnatum aliquem*
 „*Herodis.* Nam βασιλικοὶ Græcis dicuntur vel filii
 „vel agnati regum, quales Latinis *Regales* appellan-
 „tur. *Lucianus* de Salt. (h. l. ut vides) *Achilles Ta-*
 „*tius* L. VII. p. 447. dixit: ἢ τῷ βασιλικῷ γένει.
 „Sic & *Herodot.* I. c. 35. Φίλ' ἢ γένει, γένος δὲ βα-
 „σιλικόν. *Ammian.* XVI. c. 12. Hos *sequebantur* po-
 „*testate proximi Reges numero quinque, regalesque de-*
 „*cem.* Ad quem locum videatur *Valesius*. Adde
 „*Chrysost.* Homil. 35. in Joan. p. 697. Ed. Eton. qui
 „utrumque designari posse ait, his verbis: Ἦτοι τῷ γέ-
 „*νους* ὁν τῷ βασιλικῷ, ἢ ἑξῆς τι ἀρχῆς ἔτιρον ἄν κα-
 „*λούμενοι* ἔχον.

10. Ἡμεῖς γὰρ τις ὂν, ἐνύχαι στυγαί] Pessime
 sic nostra ex editione *Salmurienfi*, quum optime *Ba-*
 „*silicensis* (ἡμεῖς γὰρ τις ὂν ἐνύχαι) στυγαί.

11. Στυγαί] W. recte. Reliqui *στυγαί*. M. du S.
 „*Στυγαί*] Vix dubitarem sic scribere vel sine codi-
 „ce. Sic enim recte supra §. 62. Edd. habebant. Conf.
 „superius *Quom.* Hist. c. 37. ubi *στυγαί* quoque Edd.
 „prioribus pro *στυγαί*. Sed recte *στυγαί* ib. c. 44. Et
 „*Abdic.* c. 15. atque alibi. Licet rursus pro eo *στυγαί*

fui causa ad Neronem venerat, spectabat cum aliis saltatorem illum saltantem ita dilucide, ut, licet ea quae cantabantur non assequeretur, semi-Graecus enim erat, omnia tamen intelligeret. Itaque cum reditum jam pararet, Nerone illum completente, &, quidquid vellet, jubente petere, atque dare pollicente, *Beaveris*, inquit, *si saltatorem illum mihi dederis*. Interrogante autem Nerone, *Qui nam tibi utilis ibi esse possit?* *Accolas*, inquit, *habeo barbaros linguae diversae, & difficile est interpretes ad illos manisci: si quid igitur opus habuero, hic nectibus suis omnia mihi explicabit*. Adeo in animum illius descenderat imitatio saltationis, quae insignis & dilucida illi videbatur.

65. Caeterum maxima occupatio & scopus saltatoriae artis est actionis assimilatio, uti dixi, cui eodem modo rhetores dant operam, & illi maxime, qui eas quas declamationes vocamus, persequuntur. Solet enim in illis quoque laudari vehementer, cum congruunt personis subjectis, eaque quae dicuntur non abhorrent ab his, qui

Ἰρῶν κατὰ τι χρέος ἦκον ὡς τὸ Νέρωνα, ἰδὲατο μὲν τὸ ἄλλαν τὸ ὀρχηστὴν ἐκείνον, ἔτω σαφῶς ὀρχηζόμενον, ὡς καίτοι μὴ ὁ παρὸν ἦν ἀδελφὸν (ἡμιέλλην γὰρ τις ἂν ἐτύγχανε) ὁ συνέναι ἀπάντων. καὶ δὴ ἀπὸ τῆς ἡδῆ ἐς τὴν οἰκίαν, τῷ Νέρωνι δεξιωμένη, καὶ ὁ, τι βύλοις αἰτεῖν κελεύοντος, καὶ δάσων ὑπὸ χερσίν, τὸν ὀρχηστὴν ἔφη, δὲς τὰ μέγιστα εὐφρανεῖς. τῷ δὲ Νέρωνι ἐρωμένη, τί ἂν σοι χρήσιμον γένοιτο ἐκεῖ; Προσέειπεν, ἔφη, βαρβάρους ἔχω, ὧς ὁμογλώττης, καὶ ἐρμηνέων ἢ ρῆδιον εὐπορεῖν πρὸς αὐτούς. ἢ ἔν τινι δέωμαι, ἀφ' οὗ ἔστιν ἕκαστά μοι ἐρμηνεύσει. τοσούτων ἄρα καθίκετο αὐτῷ ἡ μίμησις τὸ ὀρχήσεως, ὁπίσημός τε καὶ σαφὴς φανεῖσα.

Ἡ δὲ πλείστη ἀφ' αὐτῆς καὶ ὁ σκοπὸς τὸ ὀρχηστῆς ἢ ἀποκρισὶς εἶναι, ὡς ἔφη, καὶ τὰ αὐτὰ καὶ τοῖς ῥήτορι ὁπίτηδενον μένη, καὶ μάλα τοῖς τὰς καλωμῆδας ταύτας μελέτας δεξιῶσιν. οἷδε γὰρ καὶ ἐν ἐκείνοις μᾶλλον ἐπαινεμένη, τῷ εὐκρίναι τοῖς ἀποκριμένοις προσώποις, καὶ μὴ ἀπαρῶν δὲ

[d. Zonitai] Restitutum ex W. Zonitai Edd. priores. Et & in P. alisque. Quid tum? f. T. a. v. T. v. P. g. O. d. Sic Edd. Fl. H. P. aliaeque pleraeque. Cf. d. J. O. d. M.

[e. O. d. v.] Sic esse in J. H. Fl. S. & M. notat M. du S. [f. O. d. v.] Sic Edd. Fl. H. P. aliaeque pleraeque. Cf. d. J. O. d. M.

nam legas in Edd. infra Jov. Trag. §. 27. quod ibi videbimus.

21. Καὶ αὐτῷ] Sic supra J. H. c. 83. M. du S. 25. Καὶ τὰ αὐτὰ. Ut H. p. c. 2. T. p. c. 33. & passim. M. du S.

27. O. d.] Interpres O. d. p. legit ἡ δ., vertit enim M. du S. F. G.

O. d.] Nemo haec, quid velint adsequatur. Ed. J. pro O. d. vulgato legit ἡ δ. M. du S., legendum ἡ δ. γὰρ ἡ δ. ἐν τοῖς ἐκείνοις ἐπαινεμένοις &c. i. e. Qui itaque in hac arte laudantur, eo nomine reliquis praestare existimantur, quod &c. Intrusus locus est, nec mihi mea valde placent. Proferant alii meliora. Forsan satius fuerit legere ἡ δ. M. du S.

O. d.] Puto dedisse Lucianum u. d., quod deinde inter dictantem atque excipientem in O. d. transisse poruit. Certe ita interpretatus sum. J. M. G.

O. d.] Illud O. d. certe intolerabile videtur, sed quia variis modis corrigi potest, & aequae in O. d. — ἐκείνοις ac in ἡ δ. — v. d. Aequae inquam in u. d., quam in ἡ δ. mutari, ideo nihil mutuo, quia incertum

est quid Lucianus reliquerit. Cl. Gessneri u. d. optimum videretur, si cum ἐκείνοις satis commode cohærere posset. Et si enim alias participium pro infinitivo usitatum, cum hoc verbo id noster saltem adhibere non solet.

28. T. p. εὐκρίναι τοῖς ἐκείνοις ἐπαινεμένοις] Benedictus, ut propositis personis gestu respondens. O. d. p. ut personis in scenam introductis saltator per omnia gestu respondens. At nec id agit Lucianus, ut ostendat id etiam in saltatoribus laudari, quod in quaque re laudatur, ut pictura, coelatura &c. ut nempe respondeant personis propositis, sed mens ejus est, eamque in interpretando sic exprimere debuerant. Novus enim (n. εὐκρίναι) se in illis magis laudari eo, quod similis plane sit subjectis personis. Innuit vim ὁμοειδέως maxime curari & valere in istis saltatoribus, quum non ita pulchritudo ejus in aliis artibus exseratur. J. G.

T. p. εὐκρίναι] Id est quasi eo vel ἐν τῷ εὐκρίναι. d. m., vel propter ea quod similis se gerens. Sic Herodian: III. 1. 5. τὰ μὴ ἔχον μετέσφοντες. Si quidem mercenarios milites non habens. Plura similia dedi alibi. Adde & Abdic.

δὰ εἶναι τὰ λεγόμενα τῷ εἰσαγομῶν * 3
 γίωσι, ἢ τυραννοκτόναι, ἢ πεινῆται, ἢ
 γεωργῶν, ἀλλ' ἐν ἐκάστῳ τῶν τούτων τὸ ἴδιον καὶ
 τὸ ἐξαίρετον δείκνυται.

Ἐθέλω γὰρ σοι καὶ ἄλλας βαρβάρους ῥῆσι
 ὅπῃ τούτοις εἰπῶν. ἰδὼν γὰρ πέντε προσώπα 3
 τῷ ὀρχηστῇ παροσκευασμένα (τοσούτων γὰρ
 μερῶν τὸ δράμα ἦν) ἐξήτει, ἕνα ὁρῶν τῷ ὀρ-
 χηστῇ, τίνες οἱ ὀρχησόμενοι καὶ ἀποκριθε-
 μένοι τὰ λοιπὰ προσώπα εἶεν; ἐπεὶ δὲ
 ἔμαθεν ὅτι ὁ αὐτὸς ἀποκρινέται, καὶ 4
 ἀπορχήσεται τὰ πάντα; Ἐλελήθεις, ἔφη,
 ὦ βέλτιστε, σῶμα μὲν τούτου ἐν, πολλὰς δὲ
 τὰς ψυχὰς ἔχων. ταῦτα μὲν ὁ βάρβαρος.

Οὐκ ἀπικρότως δὲ καὶ οἱ Ἰταλῶν τῷ ὀρ-
 χηστῇ παντόμιμοι καλῶσι, ἀπὸ τῆς δρα- 4
 μένης σχεδόν. καλὴ γὰρ καὶ ἡ ποιητικὴ ὥθει-
 νος ἐκείνη, τὸ, ὦ παῖ, Ποντίεθ' Ἰφάρους
 πετραῖς νόον ἴχων, πάσαις πολίεσσιν
 ὁμίλει, καὶ τῷ ὀρχηστῇ ἀναγκαῖα. καὶ δεῖ
 προσφύντα τοῖς πράγμασι συνοικεῖν ἐαυ- 5
 τὸν ἐκάστῳ τῷ δραμῶν. τὸ δὲ ὅλον, ἢ θη καὶ
 πάθῃ δείξαι καὶ ἀποκρινέσθαι ἢ ὀρχήσας ἐ-
 παγγέλλεσθαι, νῦν μὲν ἔρωντα, νῦν δὲ ὀργιζό-
 μένον τινα εἰσάγναι, καὶ ἄλλον μεμνηνότεν,
 καὶ ἄλλον λευπημῶν, καὶ ἀπαντα ταῦτα 5

introducuntur viris fortibus, aut tyranni-
 cidis, aut pauperibus, aut agricolis; sed in
 unoquoque horum, quod proprium est,
 quod eximium, demonstratur.

66. Volo autem tibi etiam alterius Bar-
 bari de hisce rebus dictum referre. Vicens
 enim quinque personas saltatori paratas, tot
 nempe partium erat actio, & unum modo
 videns saltatorem, interrogavit, *Quinam
 saltatori & acturi reliquas personas essent?*
 Cum vero audisset, eundem acturum, &
 modos praeiturum omnes, *Nesciebam*, in-
 quit, *vir optime, te corpus quidem hoc
 unum, animas autem multas habere.* Haec
 Barbarus.

67. Non absurde autem Itali saltatorem
 appellant Pantomimum, (*imitatorem o-*
mnium) ab eo quod fit fere. Pulchra enim
 illa quoque poetica adhortatio: *Fili, beluae
 in saxis marinae (Polypti) modo adhaerens
 urbes populosque frequens*, & saltatori ne-
 cessaria, oportetque rebus adhaerescen-
 tem se & quasi domesticum unicui-
 que eorum, quae aguntur, reddere. At-
 que in universum mores atque affectus se
 demonstraturam atque actione expressuram,
 saltatio pollicetur, nunc amantem, nunc
 irascentem aliquem inducens, & furem
 alium, affectum alium tristitia, & sua u-
 num-

* Ἀριστῶν] Et sic cum γ. habere Fl. & H. notat Solanus. δ' ὁ αὐτὸς] Illud εἰ inferui ex W. Aberat enim
 ab Edd. ε' ὑποκρινέται] ὑποκρινέται male erat in P. Recte ὑποκρ. in cett. δ' ἴχων] Ἐχων W. Prius vero
 γ. Fl. H. P. Ald. &c.

47. Ποντίου Ἰφάρους] Θίονις φησι. πολέου ἄρῳ ἴχων
 πολυπλέου ὅς ποτὶ πέτρῃ, τῇ προσμύλει τοῖς ἰδίῳ
 ἴφῳ. Quin & Phocylides idem dicit, si recte me-
 mini. G.

Aldic. c. 5. ε' τῷ μισθῷ ἰμέ.

γ. F. R.

30. Ἀριστῶν] Non satis assequitur una vox Latina
 vim quae subiecta est τοῖς ἀριστοῖσι. Sunt enim, qui
 insigne & eminens fortitudinis documentum edidere,
 quod praemio dignum leges iudicant, qui non bene
 tantum sed optime, comparatione aliorum, gesserunt
 rempublicam. Latina declamatorum schola *fortes* vocat
 simpliciter, aut *fortiter fecisse* dicit. γ. M. G.

40. Ὁ] Ita W. solus, vulgatam qui sequuntur *se-*
lum vertant necesse est. Qui eundem vertunt, ita le-
 gant, uti nos scribimus, si Graece sciunt. M. du S.

47. ὦ παῖ] Ex Pindaro habet, inter cuius frag-

menta reperies p. 493. paulo aliter scriptum.

Ποντίου Ἰφάρους χροτὶ
 Μάλισα νόον προσφύσαν
 Πάσαις πολίεσσιν ὁμίλει.

Ex Plut. 1690, 1. & 1801, 2.

M. du S.

ὦ παῖ] O fili Polypti, Theognis. M. V. la Croze.

48. ἴχων] Illud ἴχων quod W. suppeditat nihili ef-
 fe, patet ex archetypo ex quo Lucianus hoc petiit.
 Desumfit enim ex Theognidis versu illo quem Pla-
 tarch. πρὶ πολυφιλίας citat, (teste Sylburg in nott. ad
 Theogn.

numquodque mensura. Quod enim in primis admirabile est, eodem die jam quidem Athamas furens, jam perterrita Ino ostenditur: & alias idem est Atreus, ac paullo post Thyestes, tum Aegisthus, aut Aëro-60τα Αἰγίσθος, ἢ Ἀερόπη, ἢ πάντα ταῦτα, & omnia haec unus homo est.

68. Igitur spectacula quidem reliqua & acroamata, unius cujusdam operis specimen edunt: aut enim tibia est aut cithara, aut vocis cantus, aut tragica actionis repraesentatio, aut comica risus affectatio: & saltator omnia complexus habet, & licet varium illius & mixtum ex omnibus apparatus videre, tibiam, fistulam, pedum percussio-70nem (*scamillum*) cymbali strepitum, actoris vocalitatem, canentium concentum.

69. Porro reliqua alterius utrius partis in homine opera sunt, partim animae, partim corporis: at in saltatione commixta sunt utraque. Nam & intellectus demonstrationem habent, quae ibi fiunt, & corporalis exercitationis efficaciam: maximum autem est sapientia in his quae aguntur, & nihil extra rationem. Lesbonax igitur Mytilenaeus, vir honestus & bonus, manu sapientes vocabat saltatores, atque ad specta-80cula eorum ibat, tanquam melior e theatro

μεμετρημένως. τὸ γὰρ ὡς δαξότατον, ἢ αὐτῆς ἡμέρας ἄρτι μὲν Ἀθάμας μεμνηνός, ἄρτι δὲ Ἰνὸ φοβεμένη δέικνυ. ἢ ἄλλοτε Ἀτρεὺς ὁ αὐτός, ἢ μὲν μικρὸν Θυέστης, εἴτα εἰς ἄνθρωπος ὅστις.

Τὰ μὲν ἄλλα θεάματα καὶ ἀκροατὰ ἐνὸς ἑκάστου ἔργου ἢ ἐπιδιδύν ἔχει. ἢ γὰρ αὐλὸς ὅστις, ἢ κithάρα, ἢ ἀφ' ὧν φωνῆς μελωδία, ἢ τραγικὴ δραματουργία, ἢ κωμικὴ γελοιοποιία. ὁ δὲ ὀρχηστὴς τὰ πάντα ἔχει συλλαβόν. καὶ ἐνεστὶ σκοπὴν καὶ σαμμιγῇ ἢ ὡς περὶ αὐτῶν ἰδεῖν, αὐλὸν, σύριγγα, ποδῶν κτύπον, κυμβάλων φόβον, ὑποκριτῶν εὐφροσύνην, ἀδόντων ὁμοφροσύνην.

Ἔτι δὲ τὰ μὲν ἄλλα πατέρε ἢ ἐν τῷ ἀνθρώπῳ ἔργα ὅστις. τὰ μὲν ψυχῆς, τὰ δὲ σώματος. ἐν δὲ τῇ ὀρχήσει ἀμφοτέρω75 συμμέμικτα. καὶ γὰρ ἀφ' ὧν. ἐπιδιδύν τὰ γιγνόμενα ἔχει, καὶ σωματικῆς ἀσκήσεως ἐνέργειαν. τὸ δὲ μέγιστον ἡ σοφία ἢ δραμιῶν, καὶ μηδὲν ἔξω λόγου. Λεσβόναξ γὰρ ὁ Μιτυληναῖος, ἀνὴρ καλὸς καὶ ἀγαθός, χειροσφόδης τῶν ὀρχηστῶν ἀπεκαλεῖται, καὶ ἦν ὅτι δέαν αὐτῶν, ὡς βελτίων ἀνασρέφαν. 80

o'Εκάστου] Nihil mutant Edd. nec M. Έκαστον Γραφ.

78. Λεσβόναξ. Τούτου λόγῳ Λεσβόναξ ἢ ἑ ἄλλαι μάλιστα ἱστορικαὶ φησὶνται θαυμάσιαι καὶ ἐνάμιλλοι Νικοστράτου ἢ Φιλοστράτου ἢ ὡς τῷ ἐπιτ. σοφιστῶν διαπρε-

πόντων, μάλιστα δὲ αἱ ἱστορικαὶ ἐπιτολαὶ πολλὰ τῶν οὐκ ἔργων ἀπεκάζονται ἰδού. M.

* Εἰ τῷ ἐπιτ.] Lege τιμωτήρας. M. du S. An potius ἐν τοῖς ἱστορίαις; T. H.

Theogn. p. 150.) Πουλόπεδον ἴσον ἔχει πολύπεδον. ubi certe ἔχει in versu locum non haberet. At in ipso Theognide, vers. 216. sic legas:

Πουλόπου ἔργον ἔχει πολύπεδον, ὃς ποτὶ πύργῳ
Τῇ προσομιλήσει, τοῖς ἰδὼν ἱσάν.

Quod quidem nihil refert; verbum ἔχει tamen eodem modo ibidem ponitur.

57. Ἀθάμας] Conf. supra §. 42.

60. Ἀγρίππ] Vid. c. 43. & Σουφ. c. 8. Agamemnonis mater.

62. Τὰ μὲν ἄλλα θεάματα ἢ ἀκροατὰ ἐνὸς ἑκάστου Tom. II.

ἔργων τῶν ἐπιδιδύν ἔχει] Interpres: Alia quidem quae spectanda vel audienda exhibentur, unam quamvis rem ostendunt. ἑκάστου non est quispiam. Legendum ἐνὸς ἑκάστου ἔργων τῶν ἐπιδιδύν ἔχει. Cetera quidem quae spectantur vel audiuntur, unam rem nunquamque ostendit. ἑκάστον sc. ἀκουσμα vel διαμα. J. G. G.

78. Λεσβόναξ γὰρ ὁ Μιτυληναῖος, χειροσφόδης τῶν ὀρχηστῶν ἀπεκαλεῖται] Hoc damnat ipse Lucianus in Rhetorum magistro. J. G. G.

Λεσβόναξ] Lesbonacti cuidam scribit Apollonius Tyanensis Ep. XXII. & LXI. sed alius sit oportet. Philostr. p. 391. & 404. M. du S.

Ἐκ τῆς θεάτρης. Τιμοκράτης δὲ ὁ διδάσκα-
 λος αὐτῇ ἰδὼν ποτε ἅπαρ τοῦ ἐξεπίτη-
 δεσ ὅπως, ὀρχησθὲν τὰ αὐτῇ ποιῶντα,
 οἷς με, ἔφη, θεάματός ἢ πρὸς φιλοσο-
 φίαν αἰδὼς ἀπεστέρηκεν.

Εἰ δ' ἔστιν ἀληθὴ ἡ περὶ ψυχῆς ὁ Πλάτων λέγει, τὰ τρία μέρη αὐτῆς καλῶς ὁ ὀρχηστὴς δείκνυσσι, τὸ θυμικόν, ὅταν ὀργίζομενον ὀπιδείκνῃ, τὸ ὀπιθυμητικόν, ὅταν ἐρῶντας ὑποκρίνῃ, τὸ λογιστικόν, ὅταν ἕκαστα τῶν παθῶν χαλιναγωγῇ· τῷτο μὲν γὰρ ἐν ἅπασι μέρει τῇ ὀρχήσεως, καθάπερ ἡ ἀφῆ ἐν ταῖς αἰσθήσεσι, παρίσπαρ. κάλλους δὲ προνοῶν, καὶ τὸ ἐν τοῖς ὀρχήμασιν, εὐμορφίας, τί ἄλλο, ἢ τὸ τῷ Ἀριστοτέλους ἐπαληθεύει, τὸ κάλλος ἐπαινεῖν, καὶ μέρος τρίτον ἡγεμόνως τὰγαθὸν καὶ τῷτο εἶναι. ἤκουσα δὲ τινος καὶ περὶ τὸ πλεονέστερον τι νεανειομένῳ ὑπὲρ τῆς ὀρχηστικῆς προσημαίνειν σιωπῆς, ὅτι καὶ αὐτὴ Πυθαγορικόν τι δόγμα αἰνέτε).

Ἔτι δὲ καὶ τῶν ἄλλων ὑπερπεφυμασμένων, τῶν τε τερπνόν, τῶν δὲ τὸ χρήσιμον ὑπερπεφυμασμένων, μόνη ἡ ὄρχησις ἀμφοῖν ἔχει. καὶ πολὺ γὰρ τὸ χρήσιμον ἀφελιμώτερον, ὅσα μὲν τῶν τερπνῶν γίνεσθαι. πόσα δὲ τῶν ὁρᾶν ἥδιον, ἢ συντεκνέουσας νεανίσκους, καὶ αἵματι ρεομένους, καὶ παλαίοις ἄλλως ἐν κόνει, ἔς ἡ ὄρχησις πολλάκις ἀσφαλές-ε-ρον ἅμα καὶ εὐμορφότερον καὶ τερπνότερον

reverfurus. Timocrates autem illius magis-
ter, cum vidiffet femel, non dedita opera
adftans, edentem opus fuum saltatorem,
Quali, dixit, fpectaculo philofophiae me ve-
recundia privavi?

70. Si vera sunt , quae de anima dicit
Plato ; tres partes illius pulchre saltator of-
tendit ; iram , cum irati personam gerit ,
occupiditatem cum amantes agit ; rationem ,
cum passionem unamquamque frenis quasi
moderatur , quod quidem in unaquaque
saltatione , quemadmodum in sensibus tactus ,
disseminatum est. Pulchritudini vero dum
prospicit , & speciei in saltationibus , quid
aliud quam verum esse Aristotelis illud de-
monstrat , laudantis pulchritudinem , & ter-
tiam hanc quoque boni partem esse dicen-
tis. Audivi etiam , qui juveniliter lascivi-
ret de personarum saltatoriarum silentio ,
etiam hoc Pythagoricum quoddam dogma
innui.

71. Praeterea cum studia alia partim quidem jucunditatem, partim vero utilitatem promittant, sola utrumque habet saltatio. Ac tanto plus prodest utilitas, quatenus cum jucunditate contingit. Quanto enim hoc videre jucundius, quam pugnis contendentes juvenes, & sanguine fluentes, luctantesque alios in pulvere, quos saltatio saepe tutius simul, & formosius repraesentat

* Μὲ γι] Hanc esse Edd. lectionem & Cod. M. notat *M. d. S.* *b* Ὁρχήματα] De hoc idem notat Idem.
c Τρίτον] *Marcel. διύρητον.* At nil varietatis invenio. *d* Αὐτὴ] Αὐτῇ *W.* *e* Ὑπάρχουσιν] Ὑπάρχουσιν *f. Ald.*
& *H.* At prius recte cett.

82. Τυμοσπέρης] Heraclæota. Διόφαν. c. 3. memoria hic etiam apud *Philost.* (p. m. 267.) 535. & describitur ut & *Philosophus*, & vir disertus, qualem etiam *Lucianus* hic tradit fuisse. Aetas etiam & patria conveniunt. Sola errat Chronologia Sophistarum *Philostasis*, in qua circa annum 130. floruisse dicitur. Vide totam *Polemonis* vitam, & mecum senties.

87. Πλάτων] *Plat. Polit.*-p. 506. A.

92. Τοῦτο μὲν γὰρ ἂν τὸ χαλάρωμα

96. Ἀριστοτέλους] Felicitatem *Aristoteles* tribus in rebus sitam esse vult, in animi, corporis & fortunae bonis. Vid. *Hö. Nix. I.* *Id. du S.*

98. Καὶ μὴ⁹ τρίτον] Ἰμο καὶ μὴ⁹ δεύτερον. Nam
τρίτον, τὰ χρηματικά. Ἰπfc in Eunuchis : καὶ μὴ σφoδpα
καταφρονεῖ χρημάτων, ἀλλὰ τρίτον τι ἀγαθὸν καὶ τούτo
ἐπιδείξει. Tb. 34.

Καὶ μέγας τρίτος] Locus Luciani in *Enn.* quem *Martilius* ob oculos habuit, est §. 3. non longe a fine.

99. Ἡκοῦσα δὲ τὸ ἐκ Σουλτάνης π. μαρτυροῦσιν
 J.F.R.
 ὑπὸ

tat & jucundius. Contentior ergo ille motus saltatoriae, & conversiones, & circumductiones, & saltus, & resupinati flexus corporis, aliis videntibus jucunda visu accidunt; ipsis vero efficientibus saluberrima. Exercitationum quippe omnium pulcherrimam simul hanc & maxime concinnam esse, equidem dixerim, quae subigat corpus, & flectat, & levius reddat, & ad omnem mutationem expeditum esse doceat, roburque non parvum conciliet.

72. Quidni ergo res undique conveniens saltatio, animum acuens, exercens corpus, oblectans videntes, multaue antiqua docens, inter tibias, & cymbala, & cantorum concinnitatem oculos auresque demulcens. Si igitur vocis oblectationem quaeris, ubi alias invenias? aut quem audias vocum plurium modulatioremque concentum? sive tibiae fistulaeque argutiores sonos; satis etiam his frui in saltatione tibi datur. Omitto dicere, te meliorem etiam quod ad mores futurum, tali in spectaculo si verferis, cum videas theatrum odisse, quae male fiunt, illacrimare autem his qui opprimuntur injuria, & in universum mores spectantium regere.

73. Quod autem maxime in saltatoribus laudandum est, illud jam dicam. Quod robori simul & mobilitati membrorum studere hic licet, aequè admirabile mihi vide-

ὑπιδείκνῃ, ἥ μὲν ἐν γὰρ σύντονοι κίνησιν ὀρχηστικῆς, καὶ τροφὰς αὐτῆς, καὶ πειραγμάτων, καὶ πηδήματα, καὶ ὑπτιασμούς, τοῖς μὲν ἄλλοις τερπνὰ εἶναι συμβέβηκεν ὁρῶσι τοῖς δὲ ἐνεργῶσι αὐτοῖς, ὑγιεινότερα. γυμνασίῳ γὰρ τὸ κάλλιστόν τε ἅμα καὶ εὐρυθμότεον τῷτο φαίην ἐν ἔγωγῃ εἶναι, μαλακίαν μὲν τὸ σῶμα, καὶ κάμπιον, καὶ κεφίζον, καὶ εὐχερὲς εἶναι πρὸς μεταβολὴν διδασκόν, ἰσχύϊν τε καὶ μικρὰν περιποιῆν τοῖς σώμασι.

Πῶς ἐν τῷ παναρμόνιόν τι χρῆμα ἡ ὀρχησικὴ, θήγυσσα μὲν ἡ ψυχὴν, ἀσκήσασα δὲ καὶ τὸ σῶμα, τέρπῃσιν δὲ τῆς ὁρῶντας, διδασκῶσα δὲ πολλὰ τῷ πάλαι ὑπ' αὐλοῖς, καὶ κυμβάλοις, καὶ μελῶν εὐρυθμίᾳ, καὶ κηλήσῃ, ἀφ' ἧς τε ὀφθαλμοῖς, καὶ ἀκοῇ; καὶ γὰρ φανερὸν εὐμοίριαν ἐζητεῖς, πῶς δὲ ἀλλοαχοῖσι εὖροις, ἢ ποῖον πολυφωνότερον ἄκωσμα, ἢ ἐμμελέτερον; εἰ τε αὖτε καὶ σύριγγ' αὖ τὸ λιγυρώτερον, ἅλις καὶ τέτταν ἐν ὀρχήσῃ ἀπολαῦσαι σοι πάρεστιν, εἰ δὲ λέγειν ὡς ἀμείνων τὸ ἦθος, ὁμιλῶν τῇ τοιαύτῃ θία, γενήσῃ, ὅταν ὁρᾷς ἢ μὲν τὸ θιάρον μισθὸν μὲν τὰ κακῶς γιγνόμενα, ὀπτακρόνον δὲ τοῖς ἀδικημένοις καὶ ὅλως τὰ ἦθη τῶν ὁρῶντων παιδαγωγῶν.

Ὅ δ' ἐστὶ μάλιττα ὅτι τῷ ὀρχηστῶν ἐπαυνοῦσαι, τῷτο ἦδη ἐρῶ, τὸ γὰρ ἰσχύϊν τε ἅμα καὶ ὑγρότητα τῶν μελῶν ὀπτακρόνον, ὁμοίως πρὸς δόξαν εἶναι μοι δοκεῖ, ὡς εἰ τις

f Εὐχερὲς] Εὐχερὲς Pell. g Ζητός] Sic reddidi Luciano ex Fl. & M. Ζητός Edd. vulgo. h Μὲν] Inseruit Solan. ex W. Aberat ab Edd. i Γὰρ] Restitutum hoc ex L. P. Kai erat in Edd. prioribus.

ὅτι τῷ ὀρχηστῶν ἐπαυνοῦσαι, τῷτο ἦδη ἐρῶ, τὸ γὰρ ἰσχύϊν τε ἅμα καὶ ὑγρότητα τῶν μελῶν ὀπτακρόνον, ὁμοίως πρὸς δόξαν εἶναι μοι δοκεῖ, ὡς εἰ τις

docere profiterentur. J.G.G. Ibid. Περὶ τῶν τι παλαιῶν] Magnificentiis quid dicentem. F.G. 17. Γυμνασίῳ γὰρ τὸ κάλλιστόν τε ἅμα καὶ εὐρυθμότεον τῷτο φαίην ἐν ἔγωγῃ εἶναι] Interpres absurdissime: Es- sonum illud ego Gymnasiorum pulcherrimum & ar- tiffimum esse affirmaverim, cum vertendum sit, Ex omni- bus gymnasiis exercitiis illud pulcherrimum & venustissi- mum esse equidem dixerō. J.G.G. 26. Ἰπ' αὐλοῦ] Conf. supra §. 16. hujus Dissert. J.F.B.

τῷ αὐτῷ καὶ Ἡρακλῆς τὸ καρτερόν, καὶ Ἀφροδίτης τὸ ἄβρον δεικνύοι.

Ἐθέλω δὲ ἥδη καὶ ὑποδείξαι σοι τῷ λό-
γῳ, ὅποιον χρὴ εἶναι τὸ ἄριστον ὀρχηστὴν ἐν
τε ψυχῇ καὶ σώματι. καίτοι τὸ μὲν ψυχῆς
προεῖπον τὰ πλεῖστα μνημονικόν τε γὰρ, καὶ
εὐφυῆ, καὶ ξυνοτόν, καὶ ὅξυν ὀπινοῦσαι, καὶ
καμπὲ μάλιστα ἐστοχάσθαι. Φημί δὲ αὐτόν
εἶτι δὲ κρίτικόν τε ποιημάτων, καὶ ἀσμάτων,
καὶ μελῶν τῶν ῥίσιων ἀγνωστικόν, καὶ τῶν
κακῶς πεποιημένων ἐλεγχτικόν.

Τὸ δὲ σῶμα, καὶ τὸ Πολυκλείδῃ κανόνα
ἥδη ὀπιδείξω μοι δοκῶ. μήτε γὰρ ὑψηλὸς
ἀγαν ἔστω, καὶ πέρα τῆς μετρίως ὀπιμήκης,
μήτε ταπεινός, καὶ νανώδης τῶν φύσιν, ἀλλ'
ἐμμερῶς ἀκριβῶς ἕτε πολύσαρκος, ἀπί-
θανος γὰρ, ἕτε λεπτός εἰς ὑπερβολὴν
σκελετωδὲς γὰρ τῆτο καὶ νεκρικόν.

Ἐθέλω γὰρ σοι καὶ δῆμῳ τινὸς ἐφαύλου
τὰ τοιαῦτα ὀπισημαίνεσθαι βοὰς εἰπεῖν. οἱ
γὰρ Ἀντιστοχέως εὐφροσύνη πόλις, καὶ ὀρχη-
σιν μάλιστα πρεσβεύουσα, ἕτως ὅτι ὀπιτηρεῖ
τὴν λεγομένην, καὶ τὴν γιγνομένην ἕκαστα, ὥς
μηδὲνα μηδὲν αὐτῶν ἀγλανθάνειν. μικρὸν

tur, ac si quis eodem momento Herculis
robur, & delicatos Veneris motus of-
tendat.

74. Volo jam illud oratione tibi de-
clare, qualem esse optimum saltatorem ani-
ma pariter & corpore oporteat. Quamquam
animae pleraque jam dixi. Nam & memo-
ria praestare, & ingeniosum esse, & pru-
dentem, & acutum in cogitando, & op-
portunitatibus recte uti oportere illum, aio:
ad haec judicare posse de poematibus, &
cantica atque modulos optimos dignoscere,
& male facta redarguere.

75. Quantum vero ad corpus, ad Poly-
cleti regulam illum jam demonstraturus mi-
hi videor. Neque enim procerus sit ni-
mium, & ultra modum longus, neque hu-
mili statura & nano similis; sed justae ex-
actaeque mensurae; neque carnosus, neque
enim probari sic potest, neque ad excessum
usque tenuis, ut skeleton referat aut mor-
tuum.

76. Volo tibi etiam populi cujusdam,
non mali ad talia notanda, clamores narra-
re. Antiochenſes enim ingeniosissima civi-
tas, & maxime saltationem commendans,
ita quae dicuntur & fiunt singula observat,
ut neminem illorum quidquam effugiat.

Par-

a Γα] Inferuit Solanus. non addens unde. Deerat in Edd. & M. δ' Ἐπιτηρεῖ] Ἐπιτ. Jesh. At vulg. servant
J. Fl. H. P. & M.

49. Εὐφυῆ] Alibi erat εὐφυῆ. Sed hic jam recte &
constanter εὐφυῆ invenio. Vid. supra Alex. c. 5. J. F. R.

54. Τὸν Πολυκλ. καν.] Confer infra de Mort. Peregr.
J. F. R.

59. Γα] Illud γ quod sententia postulabat ante
τοῦτο, inferendum duxi. Non agnoscit tamen M.

M. du S.

62. Οἱ γὰρ Ἀντιστοχέως] Jul. Imp. Misop. J. B.

67. Τὴν Ἐκτορε] Extat epigramma in statuam Hel-
ladiacae Heclorem saltantis. V. Anthol. IV. 25. Menf.
Orch.

M. du S.

69. Ὡς Ἀσυνάκ] Legendum omnino ἕως Ἀσυνά-
κας. Corruptio orta ex compendio, quo pronomē
illud scribere solebant antiqui librarii; quod quam fa-
cile in ὡς transire potuerit, considerantibus illius for-
mam apparet.

J. M. G.

Ὡς Ἀσυνάκ] An ὡς Ἀσυνάκ; sic cogitabam an-
te. Sed viſa conjectura Cl. Gessneri, ei facile conce-

do: Nam vulgata sensum commodum non habe-
re videtur; licet ὡς etiam nominibus substanti-
vis addatur, ut in fragm. Menand. 38. 2. Ὡς ἔργον
ἢ ἔτι ὡς ποσὸς ἢ οὖν pro quantum opus, vel quam
difficile est &c. Et Latini quoque adverbia sic adjun-
gant nominibus substantivis, ut est in Terentiano il-
lo: ne parum leno sis. Tamen ὡς Ἀσυνάκ vix ita sub-
sistere poterit, & si per ironiam sic interpretare: o
quam ille (pro qualis vel quantus) est Ἀσυνάκ! scilicet.
habet quidem sensum aliquem, sed minus com-
modum, quam si ὡς legeris.

J. F. R.

71. Καπρία] V. Auson. epigr. 83. & Anthol. II.

38. Menf. Orch. Et Eur. Phoen. 185. 1180. M. du S.

Ibid. Προβάλλει τοῖς Θεβαίων τείχεσιν] Est impressum
facere in Thebanorum moenia. nobis desolatum. Hero-
dianus in v, καὶ προβάλλει τοῖς τείχεσιν. Idem in vii.
προβάλλειν τι τοῖς πύλαις καὶ τοῖς τείχεσιν. Xenophon
in iii. Hellenica: ἐπὶ τῷ μὲν ἑλληνικῷ προβάλλειν
τοῖς

Parvo enim ingressu saltatore & saltante Hectorem, una voce exclamarunt omnes, *Hic Astyanax, Hector autem ubi?* Alio vero tempore cum ultra modum longissimus aliquis saltare Capaneum inciperet, & invadere Thebanorum moenia, *Transcende murum* dicebant, *scalis nihil opus habes*. Ac de crasso pinguique saltatore, magnos tentante saltus, *Debemus*, aiunt, *parcere thy-*

77. Mobilis deinde omnino sit saltator, & corpore soluto pariter & compacto, ut & inflecti opportune, & firmiter consistere, ubi opus est, possit.

78. Non abhorreere autem saltationem nec ab illa usitata in sacris certaminibus manuum gesticulatione, sed partem habere eorum, quae in Mercurii pariter & Pollucis & Herculis certaminibus pulchra sunt, videas, si unicuique harum imitationum at-

μή γ' ὀρχηστῆ εἰσελθόντῳ καὶ τ' Ἐκτορα ὀρχυμένῳ, μᾶ Φωνῇ πάντες ἀνεβόησαν, ὡς Ἀστυάναξ, Ἐκτορα δὲ πῶ, ἄλλοι δὲ ποιοῖε μάλιστα τινὸς ὑπὲρ τὸ μέτριον ὀρχεῖσθαι τ' Καπαεῖα ὅτι χειρῶντῳ, καὶ προσβάλλων τοῖς Θεβαίων τεύχεσιν, Ὑπέρβηθι ἔφασαν τὸ τεῖχος, ἔδεν σοι δεῖ κλίμακῳ. καὶ ὅτι τῷ παχέῳ δὲ καὶ σιμμελὲς ὀρχηστῆ, σπῆδαν μεγάλα σιμμελὲς, Δεόμεθα ἔφασαν. Φεῖσαι δὲ θυμέλης. τὸ δὲ ἐναντίον τῷ πᾶσι λεπτῷ ἐπέβόησαν, Καλῶς ἔχει, ὡς νοσῶντι. τέτων ἢ τῷ γελοῖο ἐνεκα ἐπεμνήσθην, ἀλλ' ὡς ἴδης, ὅτι καὶ δῆμοι ὅλῳ μεγάλῃ σπῆδῃ ἐποιήσαντο ὅτι τῇ ὀρχηστῇ, ὡς καὶ ῥυθμίζων τὰ καλὰ, καὶ τὰ αἰσχρὰ αὐτῆς δύνασθαι.

Εὐκίνητῳ δὲ τὸ μὲν τῷ πάντως ἔτω, καὶ τὸ σῶμα λευκόν τε ἅμα, καὶ συμπεπηγὼς, ὡς λυγίζεσθαι τε ὅπῃ χαρὸς, καὶ συνεσθᾶσθαι καρτερῶς, εἰ τέτῳ δέοι.

Ὅτι δὲ οὐκ ἀπῆλλα καὶ ὀρχηστῇ καὶ ἐναγωνίῃ χειρονομίας, ἀλλὰ μετέχει καὶ τ' Ἑρμῆ καὶ Πολυδεύκῃ καὶ Ἡρακλέῃ ἐν ἀθλήσει καλῶν, ἴδοις ἀν' ἐκάστῃ τ' μιμήσεσθαι.

c. Φεῖσαι] Φεῖσθαι W. Προβῆσαι P. L. Φεῖσαι J. Fl. Ald. H. & c. d. ἴδης] Εἶδης W. e. Ἀλλήσι] Ἀλλήσι male B2. & 3. Ἀστυάναξ Palm. At vulgatam nostram recte tueretur J. Fr. Fl. Ald. H. P. S. & M.

71. Καὶ προσβάλλῃ] Προβῆθαι ἢ προσέχουσιν. V.

78. Θυμέλης] Θυμὴ, ὁ θυμὸς, καὶ τῷ θυμῷ θυμολογία δὲ αὐλοποιία. V.

ταῖς ταῖς.

76. Τῇ θυμέλῃ] Thymelen, orchestrae partem mediam, locum proprium, & in centro totius theatri positum, eorum, qui spectaculo esse deberent, satis eleganter ac dilucide declaravit Boindinus in Commentt. Acad. Inscriptt. Tom. I. p. 186. Edit. Holland. J. M. G.

88. Χειρονομίας] Χειρονομία diversa a saltatione. F. G. Χειρονομία] At quis hoc nescit aut negat Gajete? Accedit tamen & conjungitur inprimis cum saltatione Pyrricha vocata, aliisque, nec minimum ejus ornamentum habetur. Esti ego cum Ciccone potius dico: Nemo saltat sobrius. J. F. R.

89. Καὶ Ἡρακλέους ἐν ἀθλήσει καλῶν] Lego ἐν ἀθλήσει, & sic etiam legisse videtur Interpres. Aliquis posset etiam jure suspicari legendum esse καλῶν; nam

pugillatus, in quo plagas multas pati necesse erat, potius videtur dici debere ἀσκήσι καλῶν. J. P. & G.

Καὶ Ἡρακλέους ἐν ἀθλήσει καλῶν] Non procul a vero abibat Palmerii conjectura, quum ἀλλήσι sic corrigebat; verum quum Edd. cert. habeant ἀθλήσει, ejus emendatione nihil opus est. At καλῶν hic locum non habet, quia Mercur. Pollux, Hercules, vincere sueti in pugillatu non tam plagas accipiebant, quam dabant. Robur enim Herculeum etiam in saltatione exprimi, vid. supra §. 73. Cur itaque ad ejus & reliquorum facta heroica non respiceretur, causae nihil video. τὸ καλὸν autem pro laudabili, glorioso usurpavi, Stephanus in Thes. dudum docuit. J. F. R.

90. Ἀλλήσι] Verissima lectio, quam non vidit Palmerius. Extat autem in M. & omnibus impr. excerpta B2. & 3.

σεων ὀπιοχάν. Ἡροδότῳ μὲν ἐν τὰ δι' ὀμμά-
των Φαινόμενα, πιστότερα εἶναι τῇ ὥτων
δοκίῃ ὀρχήσῃ δὲ καὶ τὰ ὥτων καὶ ὀφθαλμῶν
πρόσεσιν.

Οὕτω δὲ θέλγει ὀρχήσῃ, ὥστε ἀν' ἐρῶν 95
τις, εἰς τὸ θέατρον παρέλθοι, ἐσωφρονίσθῃ
ἰδὼν ὅσα ἐρωτῶ κατὰ τέλη, καὶ λύπη
ἐχόμενῃ, ἐξέρχεται τῷ θεάτρῳ Φαιδρό-
τερῃ, ὅσπερ τι Φάρμακον ληθεδανόν, καὶ
χρὶ τ' ποικίλῃ, νηπενθές τε καὶ ἄχολον
πῶν. σημείον δὲ τὸ πρὸς τὰ γιγνόμενα οἰ-
κειότητι, καὶ τῷ γνωρίζειν ἕκαστον τ' ὀρών-
των τὰ δεικνύμενα, τὸ δακρύειν πολλὰ
κίς τῆς θεατᾶς, ὅποταν τὶ οἰκλρὸν καὶ ἐλεει-
νὸν φαίη. ἡ μὲν γὰρ Βακχικὴ ὀρχήσῃ, ἐν
Ἰωνία μάλιστα, καὶ ἐν Πόντῳ σπευδαζομένη
καίτοι Σατυρικὴ ἦσα, ὥτα κεχείρω) τῆς
ἀνθρώπου τῆς ἐκεί, ὥστε χρὶ τ' τέλαγμύον
ἕκαστοι χαρὸν ἀπάντων ὀπιλαθόμενοι ὅτι
ἄλλων, κάθηται) δι' ἡμέρας, Τιτᾶνας καὶ Κο-
ρύβαντας, καὶ Σατύρους καὶ βυκόλους ὀρώντες.
καὶ ὀρχῶνται γὰρ ταῦτα οἱ εὐγενέστατοι, καὶ
πρωτεύοντες ἐν ἑκάστῃ τ' πόλει, ὅπως
αἰδόμενοι, ἀλλὰ καὶ μέγα φρονεῖντες ἐπὶ τῷ
πράγματι μᾶλλον ὥς, ἢ ἐπ' εὐγενείαις καὶ
λείβεργαίς καὶ ἀξιώμασι προγονικοῖς.

tendere animum volueris. Herodoto qui-
dem ea, quae per oculos ad sensum perve-
niant, fideliora esse auribus videntur: at
saltationi aurium pariter & oculorum per-
ceptiones adsunt.

79. Ita vero saltatio mulcet, ut si quis
amans in theatrum veniat, resipiscat visis
multis adeo malis amoris finibus. Et tri-
stitia aliquis affectus exit theatro hilarior,
quasi epoto oblivionis quodam poculo, aut
secundum poetam, *luctus bilisque medela*.
Quam vero familiaria sint *naturae nostrae*,
quae fiunt *in saltatione*, & quam agnoscat
unusquisque, quae demonstrantur, illud
signum est, quod lactumantur saepe specta-
tores, quum triste aliquid & miserabile ap-
paret. Bacchica quidem saltatio, cui in
Ionia praesertim & in Ponto seria datur
opera, Satyrica licet sit, ita tamen qui ibi
sunt homines subegit, ut stato tempore
universi reliquorum omnium obliti, totos
dies sedeant, ac Titanas & Corybantes,
Satyrosque, & pastores spectent: saltant-
que ista etiam generosissimi & principes
uniuscujusque civitatis, quos tantum abest
ut pudeat *eius rei*, ut potius sibi valde in
ea placeant, magis quidem, quam nobili-
tate, aut muneribus, aut dignitatibus ma-
jorum.

80. Quan-

a τὴ) τῇ καὶ W. b τῶν ἄλλων] Desunt haec duo verba in W.

17. Λειτουργίας] Λειτουργία κυρίως ἡ δημοσία ὑπηρε-
σία V.

161d. Τοῦτο ἡ παροιμία, ἀλλ' οὐ παροιμία * ματι-
λατται τ', ὅθεν φασὶ πρὸς τὸ Διόνυσον. V.

* Μυθολογία] Περιήλπηται C.

91. Ἡροδότῳ] Vid. Herodot. I. 8. M. du S.
Ibid. Τὰ δι' ὀμμάτων] Hinc Plautinum illud, *pluris*
oculis testis unus, quanto auriti decet. ὁ λογοποιὸς ὁ
δοῖμος ὅσα ἐκείνῳ ὀφθαλμῶν ἀπεστέγη. Jul.
Imp. ad Leontium. A V.

1. Νηπενθές τε καὶ ἄχολον] Vid. Hom. Od. Δ. 221.

M. du S.

Νηπενθές τε καὶ ἄχολον] De hoc Homericō *nepenthe*
vid. eruditam Cl. G. E. *Stahl* Dissertationem. Item
Petr. Petiti Dissert. de *nepenthe* Homeri, sive de me-
dicamento Helenae luctum omnemque animi acgritu-
dinem abolente, opera Cl. *Grævii* editam Trajecti an.
1689. ut refert *Ampliss. ac Doctiss. civis nostrae Sena-*

tor *Cnfr. Barman* in Trajecto Erodito p. 120. J. F. R.
8. Κεχήμεται] Rursus passivum praeteritum *αχί-*
ve intelligendum. Vid. *Jens.* ad *Tyrannic.* c. 12. No.
24. Et nos alibi non semel. J. F. R.

23. Σολοικίας — ὅς τῃ ὀρχήσῃ] Sic eleganter etiam
apud *Philost.* p. 541. Cum Tragicus actor ὁ Ζῶ, ο
Jupiter exclamans, manu terram ostenderet, & ὁ γὰρ
o terra, vultu in caelum erecto diceret, praefidens
Polemon exegit virum, ὅπως τῇ χερὶ ἰσολοικίας di-
cens. Alium hujus vocis elegantem usum vidisti jam
supra in *Nigr.* c. 18. M. du S.

Σολοικίας] Quod *Solanus* monet conferendum c. 18.
Nigr. id jam est §. 31. sive p. 74. T. I. J. F. R.

24. Ἄλλο

80. Quandoquidem vero virtutes dixi saltatorias, audi nunc etiam vitia. Ac corporis quidem *quas sint*, jam ostendi: mentis vero, sic puto observare possis. Multi enim illorum prae inscitia, (neque vero fieri potest, ut omnes sint sapientes) etiam graves Soloecismos in saltatione committunt: alii quidem irrationabiliter moventes se, & nihil, aiunt, ad chordam: alia enim pes illorum, alia rhythmus indicat. Alii numerose quidem illi, sed res ipsae aut post tempus *iustum* aut ante fiunt. Quale quid ego quondam videre me memini. Jovis enim natales saltans aliquis, & Saturni in liberis suis vorandis crudelitatem, aberrabat saltatione in Thyestis mala, similitudine abductus: & alius Semelen agens dum fertur fulmine, Glaucon illi assimilavit tempore posteriorem. Sed non puto tales propter saltatores, ipsam damnandam esse saltationem, neque odio ipsum opus esse prosequendum, sed illos quidem pro imperitis, quales sunt, habendos, laudandos vero, qui legitime, & concinno artis ordine omnia faciunt.

81. In universum autem oportet undi-

Ἐπεὶ δὲ τὰς δεξιὰς ἔφη τὰς ὀρχηστिकास, ἔκκει καὶ τὰς κακίας αὐτῶν. τὰς μὲν οὖν ἐν σώματι ἤδη ἔδειξα· τὰς δὲ τῆς νοίας, ὅπως ἐπιτηρεῖν, οἶμαι, δύναιο ἄν. πολλοὶ γὰρ αὐτῶν ὑπὲρ ἀμαθίας (ἀμύχανον γὰρ ἀπαίτας εἶναι σαφές) καὶ σολοικίας δεινὰς ἐν τῇ ὀρχήσῃ ἐπιδείκνυν. οἱ μὲν ἄλογα συγκινόμενοι, καὶ μηδὲν, ὡς φασί, πρὸς τὴν χορδὴν. ἕτερα μὲν γὰρ ὁ πῶς, ἕτερα δ' ὁ ῥυθμὸς λέγει. οἱ δὲ εὐρυθμία μὲν, τὰ πρᾶγματα δὲ μετὰχρονα ἢ πρόχρονα, οἷον ἐγὼ ποτε ἰδὼν μέμνημαι. τὰς γὰρ Διὸς γονὰς ὀρχομένους τις, οὗ καὶ τῷ Κρόνῳ τεκνοφαγίαν, παρωρχεῖτο τὰς θυέσῃ συμφορὰς, τῷ ὁμοίῳ παρηγμένη. καὶ ἄλλῃ Σεμέλῃν ὑποκρινόμενος βαλλομένην τῷ κεραυνῷ, ἢ Γλαύκῃν αὐτῇ εἰκαζε, μέλαγνεστέραν ἔσαν. ἀλλ' οὐκ ἀπὸ γε τῶν τοιούτων ὀρχηστῶν, ὀρχήσεως αὐτῆς, οἶμαι, κατὰγωγόν, ἔδδ' τὸ ἔργον αὐτὸ μισητέον, ἀλλὰ τὴν μὲν, ὡς πᾶς εἶσιν, ἀμαθεῖς νομιστέον. ἐπαινετέον δὲ τὴν ἐνόμωσιν καὶ χεῖρ ῥυθμὸν τῆς τέχνης ἰκα-
409 ὡς ἕκαστα δρῶντας.

Ὅλος δὲ τῆς ὀρχηστῆς διὰ πανταχόθεν ἀπη-

c. Ἐπιδέκνυνται] Ἐπιδέκνεται male J. Cett. recte ut edidimus. d. T. Ex W. insertum. Aberat in Edd. d. A. L. W. f. Ἀμαθίς] Ἀμαθός male B2. Prius est in J. H. Fl. P. & M.

25. Μηδὲν, ὡς φασί, πρὸς τὴν χορδὴν] G.

24. Ἄλογα] Pluralis adverbii vice. Conf. supra dicta ad Quom. Hist. §. 48. J. F. R.

27. Οἱ δὲ εὐρυθμία μὲν τὰ πρᾶγματα δὲ μετὰχρονα ἢ πρόχρονα] Obscure interpres: illi vero concinne quidem, sed res prioris vel posterioris temporis saltationis accommodas? Quid in hoc vitii, si suo tempore illa saltat? Verte: illi vero concinne, sed tempore tamquam posteriora vel priora repraesentat. dum quod tempore posterius est, prius saltat, vel vice versa. J. G. G.

29. Τὰς γὰρ Διὸς γονὰς ὀρχομένους τις] Interpres vertit: quidam enim Jovis parentes — repraesentans, & videtur legisse, τὰς γὰρ Ἰδὸς γονὰς. Sed multo melior vulgata lectio γονὰς, id est *nativitatem*, *natalitia*. J. P. & G.

33. Γλαύκῃν] V. c. 42.

Ibid. Τῷ Γλαύκῃν] Cognatae nempe hic etiam fabulae, ut modo Saturni *τεκνοφαγία* atque epulae Thyestaeae. Ponamus, quia non nimis vulgatum est, ex *apollodoro* I, 28. Misit Medea inductae sibi a Jaso-

ne Glaucæ πέντε μνηστῆρας φαρμάκῳ δὲ ἀμφισπῶντι τῷ βουδύοντι πατρὶς πυρὶ λάβειν καὶ ἀφλέγειν. Perit itaque simili fere modo Glaucæ Medae pellex, ac Semelē Junonis, quae res fraudi fuit Pantomaimo, ut utramque fabulam misceret. J. M. G.

41. Ὅλος δὲ τῆς ὀρχηστῆς διὰ πανταχόθεν ἀπηκρίβηται, ὡς αἶναι τὸ πᾶν εὐρυθμίᾳ εὐμορφῇ σύμμετρον αὐτὸ ἑαυτῷ ἰσχυρὸς ἀνεπαράστατος ἀντιπᾶσι μνηστῆρας ἑλλεῖς ὡς ἔδειξαν κεκαμμένους τὰς ἰδυμῆσιν. ἔξω τῶν παιδίων. βαθεῖ τὰς ἰδυμῆς ἀνθρώπων μάλιστα.] Locus fuit integer exhibendus, ut vitiosae distinctionis naevi conspici & corrigi possint. Patet, omnia illa adjectiva ad τὸ πᾶν esse referenda. Sed quid, quaeso, est, ὡς ἔδειξαν κεκαμμένους τὰς ἰδυμῆσιν? Malae distinctionis vitio haec laborant, quae (neque enim ulla mutatione alia opus est) si restituatur, pristino haec decori erunt restituta. Ita ergo distingue, Εὐ καὶ ἔδειξαν κεκαμμένους τὰς ἰδυμῆσιν ἔξω τῶν παιδίων βαθεῖ τὰς ἰδυμῆς ἀνθρώπων μάλιστα. Scilicet absolverat Lucianus, quae, ca-

πικριδῶν, ὥς εἶναι τὸ πᾶν εὐρυθμον, εὐ-
μορφον, σύμμετρον, αὐτὸ αὐτῷ εἰκότος, ἀσυ-
κοφαντήγον, ἀνεπίληπτον, μηδαμῶς ἑλλι-
πές, ἐκ τῆς ῥέζων κεκραμμένον τὰς ἐνθυμή-
σεις ὅξυν· τῆς παιδείας βαθύν· τὰς ἐννοίας
ἀνθρώπων μάλιστα. ὁ γὰρ ἐπαινᾷ αὐτῷ
τότ' ἂν γίγνοιτο ἐντελής ὡς τῆς θεατρίας,
ὅταν ἕκαστος τῶν ὁρώντων γνωρίζῃ τὰ αὐ-
τῷ μᾶλλον δὲ ὥσπερ ἐν κατόπτρῳ, τῷ
ὀρχηστῇ ἑαυτὸν βλέπῃ, καὶ ἂν πάσχειν αὐτὸς,
καὶ ἂν ποιεῖν εἴδῃ. τότε γὰρ ἔδῃ κατέχειν
ἑαυτὸς οἱ ἄνθρωποι ὑπὸ ἡδονῆς δύναμι, ἀλλ'
ἄνθρωποι πρὸς τὴν ἐπαινον ἐκχέον, τὰς δὲ ἑαυ-
τῷ ψυχῆς ἕκαστος εἰκόνας ὁρῶντες, καὶ
αὐτὸς γνωρίζοντες. ἀτεχνῶς γὰρ τὸ Δελ-
φικὸν ἐκείνο τὸ ΓΝΩΘΙ ΣΕΑΥΤΟΝ
ἐκ τῆς θεας ἐκείνης αὐτοῖς παρέρχεται. καὶ
ἀπέρχοντο πρὸς τὴν θεάτρε, ἅτε χρὴ αἰρεῖ-
σθαι, καὶ ἂν φεύγειν, μεμαθηκότες, καὶ ἀδύ-
ωρότερον ἡγνόν διδασχόμενοι.

Γίγνεται δὲ ὥσπερ ἐν λόγοις, ἔτω καὶ ἐν

que perfectum exactumque esse saltatorem,
ut omnia sint concinna, formosa, mensu-
ris sibi respondentibus, omnia sibi similia,
calumnia & reprehensione superiora, defi-
ciant nusquam, temperata sint ex optimis.
Saltatorem ipsum oportet esse acutum in co-
gitando, profunda eruditione, humanissi-
mo praesertim animo. Nam tum denique
laus ipsi perfecta a spectatoribus contigerit,
cum spectantium unusquisque sua quaedam
agnoscet, vel potius tanquam in speculo,
sic in saltatore, se ipsum videbit, quaeque
sentire ipse, & quae solet facere. Tunc
enim ne continere quidem se possunt prae
gaudio homines, sed confertim in laudes
effunduntur, suae quisque animae videntes
agnoscentesque imaginem. Plane enim Del-
phicum illud *NOSCE TE IPSUM* ex
hoc illis spectaculo paratur: abeuntque e
theatro, quae eligenda sint, quae fugienda,
moniti, edocitque quae ante ignorave-
rant.

82. Existit autem quemadmodum in o-
ra-

a ἑλλήνις] ἑλλήνι W. Sed a recentiore manu. nihil mutant f. Fl. b Παιδείαν] Sic recte Fl. H. P. & M.
Παιδείαν f. c Αὐτοῦ] Αὐτοῦ Edd. priora. Correx. M. du S. d Αὐτοῦ] Hoc jam bene H. Fl. P. Αὐτοῦ f.
e ΣΕΑΥΤΟΝ] Ex W. dedi. Σαυτοῦ Edd. priora, excepta Fl. quae εἰσὶν αὐτοῦ.

que bene multa, ingeniosissime ad saltandi artis com-
mendationem disputarat, singulis enumeratis, quo-
rum gnarum oporteret esse saltatorem. Jam vero
coronidis loco addit ea, quae posuimus. Quoniam
vero & in his vertendis nescio quid potius, quam
fidum interpretem egit Benedictus, ea sic transfero:
*Ut autem summam dicam, oportet saltatorem undi-
quaque esse tersum & limatum, ut omne sit suis nume-
ris absolutum; pulchrum; iustis partibus constans; sibi
ipsum per omnia conveniens; reprehensione & castigatio-
ne nulla dignum; nequaquam defectum; ex optimis
mixtum ac temperatum; inventionibus acutum; sub-
actae eruditionis; (sic verto τὴν παιδείαν βαθύν. Elegan-
ter βαθύς τὴν παιδείαν dicitur is, qui longo usu est ex-
ercitatus. Sic βαθύς τῆς ἡλικίας apud Aristophanem in
Nubibus p. 156. edit. Allobr. vf. 5. cujus aetas pro-
vesta est. Video observasse id etiam H. Stephannum,
cujus sententiam in voce Εμβαθυῖς, mire confirmat
hic Luciano locus, ita restitutus. Βαθύγνωστοι quoque
ab Ηεφχίο exponuntur ἑλλόγγιστοι & ἀνδρείας. Conji-
ciunt Eruditi ἀνδρείας.) cogitationes homini maxime con-
venientes habens. Eleganter sane ὅξυν τὰς ἐνθυμήσεις
dicitur ab Luciano id, quod quodam inventionis acu-
mine valeat. Sic alibi dicit ὅξυν ἰπποῦς in eodem*

hoc libello §. 74. Μημησικόν τι γὰρ ἐστὶν, καὶ ἑμπερὶν,
καὶ ὅξυν ἰπποῦς, καὶ καιροῦ μάλιστα ἐσχευῶν Φημι δὴν αὐ-
τόν. Sic in *Jove Tragædo* c. 27. σπυρίναι ὅξυν. Sic qui
accerrimo odoratu valet, dicitur, ὅξυν τὴν ῥίαν ab No-
stro in *Bis Accusato* c. 1. Sic ὅξυν τὰ ὅσα potest vocari
is, qui distincte & acute audit; quamvis Noster
in *Deor. Concilio* c. 4. ubi Satyros vocat ὅξυν τὰ ὅσα,
alio sensu id accipiat, nimirum pro eo qui arrectas
& in acutum delinquentes aures habeat: quemadmodum
hunc locum intelligendum esse docuit *Turnebus* XVIII.
Adversar. cap. 8. componens illud Horatii, *Aures
capripedum Satyrorum acutas.* (addo *Long. Pass. L. 2.*)
Commode asserendus hic est locus *Aeliani* contra ten-
tationem eruditissimi *Kühni*. Verba *Aeliani* sunt XI.
Ποικιλ. cap. 13. *Αἰδοῦ Φασὶ Σικελιώτῳ εἶναι βλέπειν ὅξυν
γόνιδαι, ὥς, &c.* Kühnius legeret ὅξυν ὅξυν βλέπειν e-
nim esse, quod *Horatius* dixerit cernere acutum. Lon-
ge aliter sentiam hic ego, aliterque fere haec *Aeliani*
intelligam, ac videtur intellexisse Vir Doctissimus.
Etenim ut verum sit, ὅξυν βλέπειν Graecis esse satis
frequens (quod multis probari posset exemplis: ita &
ὁμοῦ βλέπειν apud Aristophanem, & istiusmodi locu-
tiones aliae sunt frequentissimae) non tamen video,
quid sibi vellet, γονῶν ὅξυν βλέπειν. ita namque foret
haec

ratione, sic in saltatione etiam ea quae ca-
cozelia vulgo dicitur, eorum qui egrediun-
tur modum imitationis, & ultra quam par
est contendunt, & si quid magnum osten-
dendum sit, immensum ostendunt; & si
molle, ad excessum usque effeminatum;
eaeque, quae virilia sunt, ad agrestem us-
que feritatem producant.

83. Quale quid ego quondam memini
facientem videre saltatorem, qui ante haec
florebat laudibus, prudentem illum quidem
de caetero, & admiratione vere dignum,
sed qui nescio quo fato in indecentem a-
ctionem per excessum imitationis incidisset.
Saltans enim Ajacem furem, cum primum
victus esset, adeo modum omnem egressus
est, non ut ageret jam furem, sed fure-
re ipse facile alicui videretur. Unius enim
eorum qui ferrea solea humum feriebant,
vestimenta laceravit, modos autem tibia
accinentium uni ereptam tibiam, Ulyssis
prope adstantis & victoria sibi placentis ca-

ρχήσας ἢ πρὸς τὴν πολλῶν λεγομένη κακο-
ζηλία, ὑπερβαίνοντων τὸ μέτρον ὃ μιμή-
σεως, καὶ πέρα τῷ δέοντι ὑπερβαίνοντων, καὶ
εἰ μέγα τί δείξαι δεοί, ὑπερμέγεθες ὑπε-
δεικνυμένων καὶ εἰ ἀπαλόν, καθ' ὑπερβο-
λήν θηλυτομένων καὶ τὰ ἀνδράσιν, ἀκρι τῷ
ἀγρίῳ καὶ θηριώδους προαγόντων.

Οἷον ἐγὼ ποτε μέμνημαι ἰδόντι ποιεῖντα
ὀρχηστὴν, ἐνδοκίμεντα πρότερον, συνετὸν μὲν
τάλλα, καὶ θαυμάζοντα ὡς ἀληθῶς ἀξιόν,
οὐκ οἶδα δὲ ἢ ἡ τῆς τύχης εἰς ἀρχήματα
ὑπερκρίσιν δι' ὑπερβολὴν μιμήσεως ἐξοκί-
ναι. ὀρχηστὴν γὰρ τὴν Αἰάντα, μὲν τὴν ἡ-
τασ ἐνθὺς μακρόμοις, εἰς τοσούτων ὑπερβέ-
πτεσιν, ὥστε καὶ ὑπερκρίνασθαι μάστιγας, ἀπο-
λὰ μάστιγας αὐτὸς εἰκότως ἀντιπρὸς ἑδόμε-
νός γὰρ τῷ σιδηρῷ ὑποδημασὶ κτυπεῖν
δοσαν, τὴν ἑσθῆτα κατέρρηξεν. ἐπὶ δὲ τῷ ὑπὲρ
αὐλητῶν τὴν αὐλὴν ἀρπάσας, τῷ Ὀδυσ-
σεῶς πλησίον ἐστῶτος καὶ ὅτι τῇ νίκῃ μέ-
γα φρονούντος διεῖλε τὴν κεφαλὴν κατενεγκώντι

f' h' tui] E' tui. Fl. & M. Ceterae vulgatam bene servant.

63. Λεγομένη κακοζηλία] Ὅτι κακόζηλος τὸ ὑπερβαίνειν
τὸ μέτρον βούλεται. ὅτι ἄλλοι ψυχολογίαν ἔφασαν. V.
79. Ἐπὶ γὰρ . . .] Τοιοῦτό τι καὶ ἐπὶ τῇ κατὰ ἡμᾶς γένεσι
χρῶνται δεικνύοντες γὰρ τοὺς τῶν ἀρετῶν ὅτι ἐκ μὲν μὲν

οἱ ἄλλοι ἐλάττωσι τὴν πᾶσιν, ὥστε τὸ λοιπὸν τῷ ἑσθῆς μὴ ἀν-
τιπρὸς τῷ πάθος, ἀλλὰ συναπλῶς τῇ ἐλαφρίᾳ τῇ τῆς
μιμήσεως. M.

* Nisi] Nisi scripserat Solanus. Ego mutavi.

J. F. R.

† Ταύτη] Sic legebatur, sine dubio pro τῇ αὐτῇ, velut
ταύτην Ἀσίαν, pro τῇ αὐτῇ. Malim tamen ταύτην. J. F. R.

haec dictio, si audiretur Vir Cl. At perspicuum est,
haec Aeliani ita interpretanda esse, Homo quidam Si-
culus tanta oculorum acie dicitur fuisse praeditus, ut,
etc. hoc est, tam acutus dicitur fuisse, quantum ad
visum, ut, etc. Nempe ὅτι βλέπειν apud Aelianum
eodem modo, quo apud Lucianum ὅτι ἐπινοῶμαι, συ-
νίσταμαι, dicitur; quod idem ac ὅτι τὴν ἀλήθειαν, ἐκφράζειν,
σύνισται, ut ὅτι τὴν ἐνδομύσειν, τὴν γῆν, etc. quae vidi-
mus. Prorsus ita Homerus quoque II. 2, 344. — ἰδὼν
αὖ τῷ ἀφ' ὧν ἡλίου πῦρ, καὶ τὴν ὀφθαλμοῦ πάλιν φάσθαι
ἀποφάσθαι. Cuius oculus acutus est ad perspicendum.

Ὅλος — — βαδίζον] Clariss. Jussii interpunctio-
nem omnino necessariam & quam Solanus quoque in
Jussina ex ejusdem animadversione correxerat, hic
expressimus. In Parisina quidem priore membro hu-
Tom. II.

jus periodi commata tantum erant, Inter singula ad-
jectiva, eaque sufficere potuissent. Sed quia in Edd.
antiquioribus puncta aderant, quae uterque retinuit, &
ego ea servavi. In posteriore vero parte eadem con-
fusio distinctionum alieno loco collocatarum erat in
Paris. quae in aliis, etsi haec alioqui ceteris aliquanto
accuratior est in periodis dividendis.

J. F. R.

50. Ὅσοντι καὶ κατόπτοντι] Ad partes haec Luciani
verba vocat Cl. L. Bos ad 2. Ep. ad Corinth. c. 3. 18.
ibique κατόπτοντι, & ἀποβλέπειν πρὸς τὴν ὅσοντι κατό-
πτον docet signif. probe considerare, & ex eo exemplum
sumere, auctoritatumque satis adducit, quae hic non
repetam.

J. F. R.

83. Διείλε τὴν κεφαλὴν] Exemplum huic simillimum
de Aelopo lege apud Plus. in Cicero. non longe ab in-
iūo.

M. de S.

Rr

86. Παρα-

ἡ εἶγε μὴ ὁ πῖλ^{ος} ἀντέχε, καὶ τὸ πολλὸν
 ἡ πολλῆς ἀπεδέξατο, πολλῶν δὲ ὁ κα-8
 κοδαίμων Ὀδυσσεύς, ὁρχηστῇ παρίοντι
 πεπεσὼν ἀλλὰ τότε θεάτρον ἅπαν συν-
 μεμνῆναι τῷ Αἴαντι, καὶ ἐπὶ δὴν καὶ ἐβόων, καὶ
 τὰς ἐσθῆτας ἀπερρίπτεν οἱ μὲν συρφετάδεις,
 καὶ αὐτὸ τῷτο ἰδιῶται, τῷ μὲν εὐχόμενον⁹⁰
 ὅσα ἐφοχασμένοι, εὐδὲ τὸ χεῖρον ἢ τὸ
 κρεῖττον ὁρῶντες, ἄκραν δὲ μίμησιν τῷ πᾶ-
 θῶς τὰ τοιαῦτα οἰόμενοι εἶναι· οἱ ἀφειότε-
 ροὶ δὲ, συνιέντες μὲν, καὶ αἰδόμενοι ὅτι τοῖς
 γιγνομένοις, ὅσα ἐλέγχοντες δὲ σιωπῇ τὸ
 πᾶγμα, τοῖς δὲ ἐπαίνους καὶ αὐτοὶ ἤ ἀνοίαν
 ἢ ὀρχήσεως ὀπκαλύπτοντες, καὶ ἀκριβῶς
 ὁρῶντες ὅτι ὅσα Αἴαντος, ἀλλ' ὀρχηστῇ
 μαίας τὰ γιγνόμενα ἦν. ἢ γὰρ ἀκριαθεῖς
 τῷτοις ὁ γενναῖος, ἀλλὰ καὶ μακρῶς τῷ
 γελοϊότερον ἐπράξε. καλαβὰς γὰρ εἰς τὸ μέ-
 σον, ἐν τῇ βυλῇ, δύο ὑπαλικῶν μέσῳ ἑκα-
 θέζετο, πᾶν δεδιότων μὴ καὶ αὐτῶν τινα
 ὥσπερ κριὸν μαστιγῶσι λαβῶν καὶ τὸ
 πᾶγμα οἱ μὲν ἐθαύμαζον, οἱ δὲ ἐγέλων, οἱ
 δὲ ὑπὸ πνεύον, μὴ ἄρα ἐκ τῆς ἀγῶν μιμήσεως
 εἰς τὸ πᾶθος ἀλθῆβαιν ὑπηρέχθη.

piti ita impexit, ut divideret, & nisi ob-
 stitisset pileus, majoremque plagae partem
 excepisset, perierat nobis infelix Ulysses,
 qui in insanientem saltatorem incidisset. Ve-
 rum totum adeo theatrum cum Ajace fure-
 bat; exultabant, clamabant, abjiciebant
 vestes. Nempe de plebe homines, & plane
 idiotae, decorum ipsum non assecuti pejus
 aut melius quid esset, non videbant, sed
 talia perfectissimam perturbationis esse imi-
 tationem putabant: urbaniores autem, licet
 intelligerent, & puderet eos illorum quae
 fierent, silentio tamen non arguebant fa-
 ctum, sed laudibus ipsi quoque tegebant
 saltatoris amentiam, cum distincte viderent,
 non Ajacis furores, sed saltatoris esse, quae
 fiebant. Nec enim satis habebat vir fortis
 ista fecisse, sed aliquid multo magis ridicu-
 lum hisce designabat. Descendens enim in
 medium, in Senatu, medius inter Consu-
 lares duos assidebat, valde meruentes, ne de
 ipsis etiam aliquem ut arietem arreptum fla-
 gellaret. Eamque rem alii quidem admira-
 ri, videre alii, alii suspicari, num quid ni-
 mio imitandi studio, in verum furorem de-
 latus esset.

84. Ipsum

α. Μαστιγῶσι] Sic una cum Edd. legit M.

86. Παρπαίοντι] Accidit hic quoque, quod saepe
 apud hunc scriptorem, ut dictionis suavitatem asse-
 qui Latina lingua, certe quanta in me est illius facul-
 tas, non possit. Παρπαίοντι proprie & ad verbum est
 pulsando aberrare, ferire, quod non destinaveras: po-
 nitur deinde, ut insanire, delirare certe, & a recta
 ratione aberrare significet. Hic Pantomimus dum ni-
 mium ὑπερτασίως est, & furoris non imaginem
 tantum, sed ipsum quasi corpus animo concipit, fe-
 rit quod non debebat, ὀρχηστῇ, propria simul &
 translata significatione. F. M. G.

2. Καλαβὰς] In theatro Romano sedent in Orche-
 stra Senatores, in quam facilis de scena proprie dicta
 descensus. Vid. Boddinus l. c. F. M. G.

3. Μαστιγῶσι] Vide Sophoclis Ajacem, ubi furens
 oves conclusas, quos Graecos homines esse putabat,
 flagris caedebat, praecipue arietem Ulyssem. Unde
 & titulus Αἴας μαστιγῶσιν, qui tamen antiquus
 scholiastae non videtur. M. du S.

12. Ἐπὶ μαίᾳ καὶ ὑπερτασίᾳ] Vere ob insaniam no-
 tandum, vertit Rever. Jac. Elphr. ad Ep. ad Gal. ii.
 17. (nostrum voluit) atque Belam durius vertisse il-

la Apostoli, ὅτι καὶ ὑπερτασίᾳ ἦν, quod condemnan-
 dus esset: cum Latini Patres & Vulgata rectius de-
 derint, reprehensione, visuperatione dignus. Quod
 ut non improbo, ita tamen condemnandi notionem
 saepe parum differre ab improbandi, visuperandi
 significatu, facile quoque probare possem, & utrovis
 modo καὶ ὑπερτασίᾳ poni. Nam cum καὶ ὑπερτασίᾳ
 proprie sit, cognita causa judicor, & plerumque de eo
 dicatur, qui causam habet deteriorem; condemnatio
 autem non omnis sit aequae gravis; hiac nihil mirum,
 si modo in mitiorem, modo in vehementiorem par-
 tem hoc verbum sit interpretandum. Sic active pro
 condemnare, & pro deridere, persfringere, accipi, mo-
 not Scholiast. ad 2. Ver. Hist. c. 20. ubi Luciani verba:
 καὶ ὑπερτασίᾳ — γραμμικῶν ψυχολογῶν, damnabam
 &c. quoque vertit Cl. Gesu. & recte; licet improbabam
 reprehendebam ibi eodem fere rediisset. Vid. quae ibi
 noto. plures auctoritates in verbo satis noto addere non
 vacat. Adeat Scheid. in Ind. Herodian. qui testimoniis
 indiget, ac dijudicet, anne recte dicat: καὶ ὑπερτα-
 σίᾳ τινος ἀναδύσας esse, condemnantes, vel visuperan-
 tes alienius imbellem animum! At hic in Luciano ver-
 te-

84. Ipsum quidem ajunt, cum resipuis-
set, adeo poenituisse factorum suorum, ut
etiam in morbum ex aegritudine incideret,
seque veri ipse furoris damnaret. Et satis
aperte hoc declaravit ipse. Cum enim rur-
sus Ajacem ut sibi saltaret, factionis illius
homines peterent, & actorem *alium* com-
mendans dixit ad theatrum: *Satis est semel*
insanuisse. Maxima vero illum molestia ad-
fecit adversarius in certamine & artis aemu-
lus. Cum enim similis illi scriptus esset
Ajax; adeo decenter, modeste adeo simu-
lavit furorem, ut laudaretur, quod man-
sisset intra terminos saltationis, nec ebrioso
quasi furore actionem violasset.

85. Haec tibi, amice, pauca de pluri-
mis proposui saltationis opera atque studia,
ne omnino aegre feras me cupide illa specta-
re. Si. vero in partem venire spectaculi
mecum volueris, bene novi captum te iri,
& infuper ad furorem usque amaturum sal-
tationem. Itaque non opus habeo Circes
illud apud te dicere:

Miror, nec puto desolentem te te esse veneno.

Καὶ αὐτὸν μὲντοι, Φασίν, ἀναήψαι
ἔτι μελαινόσαι ἐφ' οἷς ἐποίησεν, ὥστε καὶ
νοσῆσαι ὑπὸ λύπης, ὡς ἀληθῶς ὅτι μα-
νία καλεῖται μῆλον· καὶ ἐδήλωσέ γε τὸ τοῦ σα-
φῶς αὐτός. αἰτιῶν γὰρ αὐτοῖς ἢ συσταίων
15 τῶν αὐτὸν ἢ Αἰάντα ὀρχήσαντας αὐτοῖς,
ὡς ἐπὶ τῷ ἀντιπάλῳ, ἢ ὑποκριτῷ, ἔφη
πρὸς τὸ θέατρον Ἰκανὸν ἔσθαι ἀπαξ μαῆ-
ται. μάλιστα δὲ αὐτοὶ ἠνάσεν ὁ ἀταγαν-
της, καὶ ἀντίτεχνον τῷ γὰρ ὁμοίῳ Αἰάντος
20 αὐτῷ· γράφειν· ἔτι κοσμίως καὶ σω-
φρόνας ἢ μανίαν ὑπεκρίνατο, ὡς ἐπαυθῆναι,
μείνας ἐντὸς τῆς ὀρχήσεως ὅρων, καὶ μὴ πα-
ροήσας ὡς ἢ ὑποκριτῶν.

Ταῦτά σοι ὁ Φιλότης, ὀλίγα ἐκ παμ-
25 πολλῶν παρέδειξα ὀρχήσεως ἔργα καὶ ἑπι-
τηδεύματα, ὡς μὴ πάνυ ἀχθοῖό μοι ἐρῶσι
καὶ θεωρῶν αὐτά. εἰ δὲ βυληθείης κοινο-
ῦσαι μοι τὸ θέας, εὖ οἶδα ἐγὼ πάνυ ἀλω-
σόμενόν σε, καὶ ὀρχητομανήσαντά γε πρὸς-
30 ὅτι. ὥστε εἶδεν δεησομαι τὸ τὸ Κίρκης ἐκεῖνο
πρὸς σὲ εἰπεῖν τὸ,

Θαῦμά μ' ἔχει, ὡς ὅτι πῶν τὰδε
Φάρμακ' ἐθέλχθης.

Θελ-

b Παρυσίου·] Παρυσίου· L. Nihil mutant J. H. Fl. P. c Γραφῆς·] Sic J. H. Fl. Bz. P. S.
&c. d Ὀρχητομαν·] Hoc ex W. restitutum. Ὀρχητομανήσαντα Edd. priores. e Ὅτι·] Sic Edd. & M. Sed
ut in Hom. esse ait M. du S. vid. notas.

terem: ὡς ἂν. i. μ. καλεῖται μῆλον. tamquam qui se ve-
re (juste) insanum judicatum, vel insaniae damnatum,
accusatum, sentiret.

J. F. R.

14. Αἰτοῦνται γὰρ αὐτοῖς ἢ συσταίων·] Interpres rur-
sus ita vertit: siquidem postulantes iterum aequali-
bus; sed male: συσταίων enim hoc loco aliud signi-
ficat, & uno quidem verbo Latine dici vix potest
ejus vocis significatus, fautor tamen maxime accedit,
sed generalius sumitur. συσταίων ille est, qui a
partibus saltatoris stat, qui illi favet, & est ex ejus
factione. Nam diversae erant in theatro, ut & in
circo, factiones, alii Bathyllo, alii Mnesteri, alii Pa-
ridi favebant, & saepe ea de causa in theatro στάσις
fiebant, unde vox στάσις, & composita συσταί-
ως. Verte igitur: Postulantes iterum partium ejus
fautoribus.

J. P. a G.

Αἰτοῦνται γὰρ αὐτοῖς ἢ συσταίων·] Sed Benedict. jam
sic dedit, vertens: Rogantibus enim factionis sociis.

J. F. R.

16. Παρυσίου·] Benedictus hiscri-

nem in theatro agens, idque verborum serie multis
modis commutata. At Opfopæus sequutus Lucianū
ordinem adhibita representante, quem sensum sane
prohem, modo Latine efferatur. Et cur Benedictus
in præcedentibus voces illas οἱ δὲ ἰγίλον interpretatus
est alii laudabant, nec maluit retinere Opfopæanum
alii ridebant? quod omnino debuerat reponi.

J. G.

Παρυσίου·] In L. Παρυσίου· sed ni-
hil muto, elegans enim est sensus Vulgaræ; Icar. c.
17. Z. tr. c. 29. & passim ap. Nostrum.

M. du S.

30. Κίρκης·] Apud Homer. pro ὅτι legitur ὅτι, quod
reducendum existimo.

M. du S.

32. Θαῦμά μ' ἔχει·] Homer. Od. K. 326. M. du S.
Ufus noster etiam supra T. I. Catapl. c. 14. quam di-
ctionem & Germani sic usurpant, casu an ex tradi-
tione, quis dixerit? Potuisset tamen frater Belgae
Graecissanti inferere.

J. F. R.

Ibid. Ὅτι·] Non modo adscripserat Solanus uti esse
in Homeri I. c. Sed & addiderat Editiones Luciani
male ὅτι habere, mirabar utrumque. Nam acque ut

Rr a

in

ὠλχθήσῃ γὰρ, καὶ μὰ Διὶ οὐκ ὅτι κεφα-
λή, ἢ οὐδὲ καρδίαν ἔχεις· ἀλλ' ὁ μὲν νόσος
σοι ἐμπειρότερος ἔσται, σὺ δὲ ὑπὸ ἡδονῆς
ἐδὲ ὀλίγον τῷ Κυκλώϊ· ἀλλὰ μελαδῶσεις
ποιεῖν. ὅσῳ γὰρ ὁ Ὅμηρος περὶ τῷ Ἑρμῇ
ῥάδδεν· χρυσὸς λέγει· ὅτι καὶ ἀνδρῶν ὀμ-
μαῖα δέλγῃ δι' αὐτῆς, ὣν ἐθέλει, τῆς δ' 40
αὐτῆς καὶ ὑπνώσας ἐγείρει, τῷτο ἀτεχνῶς
ὄρχησις ποιεῖ, καὶ τὰ ὀμμαῖα δέλγῃσιν καὶ
ἐργηγορέναι ποιεῖσιν, καὶ ἐπεγείρῃσιν καὶ ἀφ-
νοῖαν πρὸς ἑκάστα τῶν δρωμένων. ΚΡΑΤ.
Καὶ μὴν ἤδη ἐγὼ, ὦ Λυκίε, πείθομαι τέ-
σοι, καὶ ἀναπνεύσας ἔχω καὶ τὰ ὦτα καὶ
τὰ ὀμμαῖα. καὶ μέμνησός γε, ὦ Φιλότις,
ἐπειδὴν εἰς τὸ θέατρον ἦς, καὶ ἐμοὶ πρὸς
σεαυτῷ θέαν καταλαμβάνειν, ὥς μὴ μόνον
ἐκείθεν σοφώτερος ἢ μὴν ἐπαίνους.

Demulceberis enīsi, & medius fidius non
saffini caput, aut suis cor habebis; sed sta-
bilior tibi mens erit, tuque prae voluptate
non parum de poculo illo alii quoque bi-
bendum imperties. Quod enim de aurea
Mercurii virga Homerus:

— *Virorum hac dulci lumina somno*

Mulcet quoniam lubris, somnos dispellit cadens

Hoc planissime facit saltatio; tum demul-
cens oculos, tum vigilare illos faciens, &
mentem ad singula quae fiunt excitans.
CRAT. Quin nunc jam, Lycine, in sen-
tentiam tuam traductus sum, apertosque &
hiantes habeo cum auribus oculos. Ac me-
mineris, amice, cum in theatrum isis,
etiam mihi juxta te occupare spectaculum;
509c solus inde nobis sapientior revertaris.

LEXI-

• N[ote] —] Ita habere J. cum Fl. notat idem. Sed habent & aliae, nec immerito.

in Luciani Edd. ita & in Homero inveniebam illud ἔτι-
tam in Ed. Amst. an. 1650. quam in antiqua Argen-
toratina. Verum in *Hervagiana* anni 1511. ἔτι qui-
dem est. At in *Frobeniana* anni 1559. ἔτι etiam con-
spicitur, quod in *Eustathii* commentariis quoque re-
positum; quare id Luciano non abrogo, sed ἔτι di-
visim scribo.

36. Ἐμπειρότερος —] Vid. *Hom.* II. 2. 352. Et *Od.*
X. 240.

39. Καὶ ἀνδρῶν ὀμμαῖα δέλγῃ —] *Hom.* *Od.* E. 47.

ΑΞΙΦ.] Per Lexiphanem in dialogo, qui hoc no-
mine inscribitur, intelligi *Pollucem*, qui onomasticon
scripsit, in quo omnia illa, quae hic irridet obsoleta
verba inveniri, memini olim in Scholiaste Luciani
ἀνιδνόν legere apud *Isaacum Vossium*, τὸ πᾶν. J. G. G.

ΑΞΙΦ.] (Hic liber ingeniosissime confectus velut
litterculum quoddam est omnium dictionum ἀδελφῶν,
quas semidocti homines Athenaei & Luciani tempo-
ribus magno cum eruditorum fastidio, soliti usurpa-
re.) *Cas.* ad Ath. 168. 18. De hoc opusculo ego non
tam magnifice sentio. Librum deridet, in quo tot
& tanta ridicula congesta erant. Quod non res tan-
tum ipsa indicat, sed disertè ipse ait, cum *Lexipha-
nis* librum esse dicit. Sed an non quae ipse αὐτοπαρά-
σοις loquitur, insulsa & inficera prorsus videntur?
Si ergo Luciani opus sit, a juniore scriptum censo;
& *Athenaei* magis illud opus derisum. Viderint alii,
mihi neque lubet, neque vacat nunc Athenaeum i-
psum eo consilio perlegere, ut de re tantilla pronun-
tiam. Hoc tantum monebo, Athenaei opus *M. An-*

relia imperante prodiisse. Vid. 2. C. in eoque omnia
fere reperiri, quae hoc in opusculo ridetur, Plato-
nis vanam imitationem, voces exoletas; farraginem
istam verborum ad convivium pertinentium, & quid
non? sola personarum nomina discrepant, quae ridi-
culi causa a nostro confecta sunt. Unde liquet, aut
eundem risisse utrumque, aut Athenaeum ipsum a
Luciano hic derisum.

ΑΞΙΦ.] Dubitabam initio, aggredere ne ver-
sionem hujus Dialogi, an deprecarer potius provinciam,
qua me, immo quemquam bene fungi posse despera-
rem. Cum enim totus prope sit in eo, ut ridenda
proponatur affectatio eorum, qui verba antiquata,
ficta, poetica, a puro & simplici sermone aliena,
confectantur, & tum mirifice se credunt esse locutos,
cum sermo illorum a communi ratione maxime ab-
horret: frustra fuerit, si quis speret, ea sic posse qua-
cunque alta lingua reddi, ut quid auctor sibi volue-
rit, aliquis Graece non doctus adsequatur. Itaque,
quod de Pollucis, quem hic perstringi putabant viri
docti (post *Hemsterhusianam* praefationem equidem
putare desii, & postquam vidi bonam partem verbo-
rum, quae hic reprehenduntur, non esse in Pollucis
Onomastico) quod igitur de Pollucis Onomastico sen-
tiant, ut quisque est magis judex idoneus, plane non
debuisset ad verbum verti: idem magis etiam de hoc
libello existimem, quem non magis bene quisquam
interpretetur, quam imperitos illos humilium convi-
varum in Trimalchionis coena sermones, quam ob-
secrorum virorum epistolas, aut quemcunque in eo
genere librum, ubi verba alterius quasi quadam paro-
dia

LEXIPHANES.

ΛΕΞΙΦΑΝΗΣ.

LYCINUS.

ΑΤΚΙΝΟΣ.

Lexiphanes ille pulcher cum libro *quid* **Λ**ΕΞΙΦΑΝΗΣ ὁ καλὸς μὲν βιβλίῳ. ΛΕΞ.
sibi vult? LEX. Per Jovem, Lyci- Νῆ Δ', ὦ Λυκίῃ, γράμμα βίβλ'
 τη

(1) Νῆ Δ' τις] Φασὶν ὡς εἰς (2) Πολυδύσκῳ ἢ ὀνομαστικῶ-
 ῳ, ἀπὸ τῶν ὀνομάτων Λουκιανῶν, τοῦτοι γράψαι τὸ λόγον, τέχνη
 μὲν εἶναι τὸν (3) λόγον ὡς ἀποδιδόντα, τὸν δὲ λῆξιν α-

διακρίνει ὀφειδέντα, καὶ ἴσως εἰς τὸν ἀπὸ τῶν ταῦτα τοῦ
 φησάτω ἐκτεταται, ἐπὶ δὲ συγχρόνῳ ἔμφω Λουκιανῶς ὁ Πολυ-
 δύσκῳ. ἐπὶ δὲ Μάρκου τῷ Αὐτοκράτορι. V.

(1) Huc omnino transferendum existimavi hoc Scholion, quod ad *Perr. did.* primum in Impressis erat; huic enim O-
 pulculo melius convenire videtur. Probabit factum, qui
 utrumque legerit, sat scio. M. du S.

Ubi idem Scholion bis occurrit, paucis mutatis, nec addi-
 tur ex quo Cod. Id. sciat Lector ex altero *Vossiano* petiit; nam duo in Ed. *Cler.* exhibentur codices, alterum in *Quarto*, alterum in *Fol.* Plerumque tamen addidi unde desumerim. Ubi vero ad diversa verba referuntur, ita ut unus tantum id habeat, de quo alter nihil, ibi subscripta Litera V. sine discrimine utrumvis designat *Vossianum*. J. F. R.

(2) Πολυδύσκῳ] *Pollux* non tantum scripsit *Onomasticon*,

de quo hic noster, sed etiam declamationes, aliosque ejus-
 modi libellos, inter quos fuit oratio contra Socratem, ut au-
 thor est *Suidas*, unde sibi Sophistae, quatenus in malam par-
 tem ea vox sumitur, nomen meruit. At si eidem *Suidae* cre-
 deremus, tempora non convenirent, cum *Lucianus* sub Tra-
 jano, ut ait, vixerit; *Pollux* vero sub Marco & Commodō
 Imp. Verum *Suidam* errasse ostendit *Vossius* de Hist. Grae-
 ciae Lib. II. c. 15. cujus rationibus in posterum addemus *Scho-
 liae* nostri auctoritas. J. C.

(3) Δόγῳ] Δόγῳ in Ed. *Cler.* mutavit *Solan.* Sed mox et-
 iam συγχρόνῳ in συγχρόνῳ mutatur idem. At in eo non ob-
 secundavi. J. F. R.

dia deridentur. Interea tamen cum quibusdam certe in locis videretur propius, quam adhuc factum est, ad sententiam auctoris posse accedi: non defugi laborem, parum licet facilem, & ob id ipsum vehementer molestum, quod omni labore parum scirem efficere, sed hircum nullius superiores, me cribrum supponere. Satis tamen effectum putabo, si unus alterque Auditorum, qui Graece nondum satis sciat, naturam hujus descriptionis utcumque inde intelligat: *Uscunque* inquam. Qui enim velit efficere, ut recte omnia intelligantur ab omnibus, illum oportet verba, quae hic occurrunt, omnia ab emendato, sed simplici eodem, naturali, & minime affectato genere orationis aliena, primo e poetis eorumque icholasticis antiquis, atque undecunque demum conquista, tum alia audacter nimis & absurde novata, explicare, utrisque ea substituere, quibus homines urbani, & neque obsoleti neque novatores, utebantur: oportet, quoties ludit, ut statim ab initio aliquoties, *Lucianus*, alliterationem illam enucleare, & v. g. dicere, cum *μικροῖς*, *πολύς*, illo tempore in usu communi non esset, sed affectaret illam, ut antiquam & Atticam *Lexiphanes* aliquis, quasi tu *verborum ostentatorem* dicas; simulat *Lycinus*, sibi non bene perceptam vocem, sed, nescio quid, de *μικροῖς* putare illum voluisse dicere. Nempe *us* ea aetas sono ad *s* inclinato debet pronuntiasse. Qui autem hoc ad verbum interpretabimur? quis dabit nobis vocabulum, quod *πολύς* significet, atque *καυχήριος*, quod similem lusum habeat, cui ita affine sit aliud nomen,

squalorem, *siccitatem* significans. Invenit aliquid *Micyllus*, similem nempe lusum inter *calidus* & *squalidus*: lepide: nisi quod *calidus* pro novo nescio an auctoritate idonea dicatur? licet *calor inventionis* me non fugiat. Posui ego *mustum*, ut alter de *musto* agi intelligere se simulet. Sed ut *Micyllus* *novi* notionem non satis lucide expressit, ita ipsius *squalor* multo melius ad *μικροῖς*, quam nostrum *mustum* accedit. Sed ferat forte haec aliquis. De reliquis quid fiet multis, ubi unguis omaes si derodas, frustra queras *Latine* idem significantia, atque *καυχήριος*. Quia sunt, *καυχήριος* quaedam, in quibus omnis etiam conjectura deficit. Ut autem hominis eruditi esset, & nobis certe, non in jucunda animi adversio, de singulis disputare accuratius, quod fecit de plusculis *H. Casaubonus* in *Athenaeum* libro 3. cap. 18, 19. & 20. conferendus omnino, si quis amas talia, & *Lucianum* recte cupis intelligere; ita illud nunc facere tanto minus placebat, quod merito verebar, ne viri doctissimi, quorum observata simul eduntur cum nostris, plerumque omnia jam occupassent. Illud modo meminerint lectores, totum prope locum, quem e symposio suo recitat *Lexiphanes*, compositum & confarcinatum esse verbis vel licenter fictis, vel ex antiquitate repetitis poetica, vel alioqui *καυχήριος*. J. M. G.

1. Λεξιφάνης] Cogor longiores in hunc Dialogum diatribas componere ut cacozeli & antiquarii istius *Lexiphanes* quaeque vocabula ponderentur: de similibus, *Horat. Martialis. Suet.* Aug. c. 86. & ibi interpr. J. B.

τηλινόν τι τ' ἐμῷ^a κομιδῇ νεοχμὸν. ΛΥΚ.
 Ἦδη γὰρ τι πρὸς αὐχμῷ^b ἡμῖν γράφεις;
 ΛΕΞ. Οὐ δῆτα, ἐδὲ αὐχμὸν εἶπον, ἀλλ'
 ὅρα σοι τὸ δευτεγραφὲς ἔτω καλεῖν, σὺ δὲ
 κυφελόβυσσα^c ἑοικας ἔχειν ὦτα. ΛΥΚ.
 Σύγνωθι, ὦ ἑταῖρε. πολλὸν γὰρ τῷ αὐχμῷ
 τὸ νεοχμὸν μετέχῃ. ἀλλ' εἰπέ μοι, τίς
 ὁ νῦν τῷ συγγραμμάτι; ΛΕΞ. Ἀρτισυμ-
 ποσιάζω^d τ' Ἀρίστων^e ἐν αὐτῷ. ΛΥΚ.
 Πολλοὶ μὲν οἱ Ἀρίστωνες^f σὺ δὲ ὅσον σπὸ
 τῷ συμποσίῳ, τ' Πλάτωνά μοι δοκεῖς λέ-
 γειν. ΛΕΞ. Ὅρθως ἀνέγνως^g τὸ δὲ λεγόμε-
 νον, ὡς ἄλλα παντὶ ἀνόητον ἀν^h. ΛΥΚ.
 Οὐκ ἔν ὀλίγα μοι αὐτῷ ἀνάγνωθι
 τῷ βιβλίῳ, ὅπως μὴ πατάσῃ σπύλαι-

ne, scriptum est hornum quoddam de
 meis, musteum. LYC. Nempe de musto
 aliquid nobis scribis? LEX. Minime equi-
 dem; neque mustum nominavi: sed memi-
 neris musteum vocare quod modo scriptum
 est. At tu sordibus (Gr. Cypseli) obtu-
 ratas habere aures mihi videris. LYC.
 Ignosce mihi, fodalis, multum enim de
 musto habet musteum. Sed dic mihi quod
 scripti consilium est? LEX. Convivio in-
 struendo aemulor filium Aristonis. LYC.
 Multi sunt Aristones: tu vero, quantum
 e convivii mentione suspicor, dicere mihi
 Platonem videris. LEX. Recte agnovisti:
 sed quam istud dictum ignobile fuit cui-
 vis alii! LYC. Ergo mihi pauca lege de
 libro, ne omnino convivio illo excludar.

Vi-

^a Κομιδῇ] Aberat ab Edd. Insertum nunc ex B. &
 RG. ^c Νεοχμὸν] Νεοχμὸν S. male. Recte aliae νεοχμ.

W. ^b Κυφελόβυσσα] Sic Edd. omnes. Κυφελούσσα MS.
 d Tō] Τῷ Fl. & W.

3. Τητινὸν τι] Χρόνου δηλωτικὰ τὰ τρία ταῦτα ἐπιφύ-
 ματα, αἰρυσιν. τῆτις. νίτα. ὡς ἔν δὲ τῷ χθίς (1) γύ-
 ναι χθισιν, ὅπως δὲ τῷ τῆτις, τητινόν. Σημαίνει δὲ τὸ
 ἐπίτιον, ἦτοι (2) τῷ αὐτοῦ ἔτους. τὸ δὲ [νεοχμὸν] τὸ και-
 νὸν σημαίνει, ἀφ' ὃ (3) καὶ ῥῆμα τὸ νεοχμῶ. καὶ ἔτι δὲ
 τῷ πόν καὶ τῷ ἔχω, νεοχόν, καὶ νεοχμὸν πλυνασμὸς τῷ μ.

χρῆται τῇ λέξει Θεουκιδίδης. V.

7. Κυφελόβυσσα] Κυφίλη λέγεται ὁ ὅτι (4) ἔστιν ῥύ-
 πον. λέγεται ὁ (5) κερματιστὴν ἐνδομοι ἀγγεῖον τὸ
 ἀπίστωτον. ἴδι δὲ τ' ῥύπον ἀκουσίον. V.

14. (6) Ἀνέγνως] Ἀνελόγισα. V.

(1) Γίναται] Γράφεται editum erat, correxit M. du S.
 (2) Τῷ αὐτῷ] Ita dedit idem, pro vulgato τὸ αὐτῷ αὐτῷ.
 (3) Καὶ ῥῆμα τὸ] Ex hoc restituit idem ex M. & B. Τὰ γὰρ
 ται enim erat in Ed. Cler. Καὶ τὸ νεοχμῶ ῥῆμα C. Abb. & V.

(4) Ὄταν] Antea misere legebatur αὐτῶν.

(5) Κερματιστὴν] Sic rescripserat Solanus pro vulgato κερματιστῶν.

(6) Ἀνέγνως] Sic C. Abb. recte. Idem ἀνελόγισα pro vul-
 gato ἀνελόγισα. Ἀνελόγισα. M.

3. Τητινὸν τι] Ὡς δὲ τῷ χθίς, χθισινόν, ὅπως δὲ τῷ
 τῆτις, τητινόν, σημαίνει τὸ ἐπίτιον ἦτοι τῷ αὐτοῦ ἔτους,
 ex quo οἱ Δωριεῖς dicunt σῆτις, unde σῆτινόν πυροῖ
 Reg. Scholiaß. Aristoph. ad Nub. J. B.

Τητινὸν τι] Τῆτις, τητινός. F. G.

Τητινόν] De hodierno die usurpatam ab imperitis,
 evincunt quae Athenaeus habet 98. B. ἢ τῆτις ἡμέρα,
 apud quem tot sunt iis similia quae in hoc libro ri-
 dentur, ut aut eosdem riserint uterque necesse sit, aut
 ipsum Athenaeum Lucianus hisce petiisse censendus
 est. M. du S.

Ibid. Νεοχμὸν] MS. Regius auctior voce una, nem-
 pe κομιδῇ; per νεοχμὸν autem intelligit νεοστὶ εἰρησμέν-
 νον, ἀφ' ὃ ῥῆμα τὸ νεοχμῶ ἴον ἔχω unde νεοχόν. Hac
 dictio etiam Isonydidī frequens, qua uti solet ἀντι τῷ
 νίον, προσφάτω, hanc Lexiphanes postea vult signifi-
 care τὸ ἀρτιγραφὴς. J. B.

7. Κυφελόβυσσα] MS. Regius habet κυφελούσσα, sed
 recepta lectio melior est, magisque alludit ad illud
 pag. sequentis ἐκδοῦσα ἢ Κυφίλης κυφίλη κυφίλης & κυ-
 φίλλης (sic epim apud Hesych. & Interp. Aristoph. ad
 Pacem) ὁ ὅτι αὐτὸν ῥύπος λέγεται, dicitur etiam τὸ ἔρμα-
 τουργεῖν δὲ τ' ἀφίλογον ὁ Ἀθήναιος ζῆλον Πλατωνικόν. Οὐ-
 τας

καὶ ἀγγεῖον ὁ ὅτι τοὺς ἀρτους ἀπὸ τῆς, sic dictum ἀφ'
 τὸ κερματίζω τὸν ἄλιν, ut vult doctissimus Christianus
 ad Aristoph. epim. sic etiam vocabant alveos e vitilibus,
 unde Cypsellus rex Corinthiorum Aethionis filius, sic
 dictus, quod ἀρτιγίνητος ὡς τ' ἡ μήτηρ κέρμα^g ὁ τῷ
 κυφίλῳ. Cujus posteritas diu postea Corinthi regnum
 tenuit, dico ad Pausan. Tangit Lucian. pag. seq. dum
 ait ὅτι Κυφίλος τις ὅτι Περικλῆδ^h. Vid. Scal. ad Ba-
 seb. J. B.

9. Τὸ νεοχμὸν] Corrige νεοχμὸν. F. G.

Νεοχμὸν] Vox Euripidi familiaris, vid. p. 344. Ed.

J. (non invenio ibi) M. du S.

10. Ἀρτισυμποσιάζω τ' Ἀρίστωνⁱ ἐν αὐτῷ] Benedi-
 ctus convivium ab illo Aristonis, hic diversum instituo.
 Micellus convivium in eo vicissim instituo contra Aristo-
 nis illud. Certe hoc manifestius. J. G.

Ἀρτισυμ. τ' Ἀρ.] Quamvis perierit ipsum Athenaei
 initium, ex argumento operis Graeco superstitie satis
 liquet, Platonis συμποσίον ob oculos habuisse Athe-
 naeum, idque esse aemulatum, cum opus illud suum
 ordiretur. Sic enim postrema verba habent: ἡμι-
 τουργεῖν δὲ τ' ἀφίλογον ὁ Ἀθήναιος ζῆλον Πλατωνικόν. Οὐ-
 τας

Videris enim nectar nobis de illo ministraturus. LEX. Illum quidem cum irrisione simulatorem *animi* & *linguae* solo allide: tu vero commeabiles fac aures, & jam audi: absit vero obtutrix illa Cypselis. LYC. Quin tu audacter dicito: neque enim Cypselus, neque (*filius illius*) Perian- der in auribus mihi residet. LEX. Consi- dera autem interea quomodo peragam, Ly- 2 cine, sermonem, num beneprincipiatus sit, multamque beneloquentiam ostendens, & bonis verbis constans, bonisque insuper nominibus. LYC. Videtur talis esse, tuus, cum sit. Sed incipe tandem.

2. LEX. *Tum coenabimus, inquit Calli- 30* cles: *tum ad vesperam giros faciemus in*

ποίμην τ' ἐστίασεως νέκταρ. γὰρ τίνος ἔοι- κας οἰσχοῦσθαι ἡμῖν ἀπ' αὐτοῦ. ΛΕΞ. Τὸν οὐκ εἰρώνα πεδοὶ κατάβαλε· σὺ δὲ εὐπορα ποιήσας τὰ ὦτα, ἥδη ἄκου· ἀπέστρεψε δὲ ἡ ὀπιθύσθρα ἢ Κυψελίς. ΛΥΚ. Λέγε θάρ- ρων ὥς ἔμοιγε ἔτε Κυψελός τις, ἔτε Πε- ριάνδρ' ἐν τοῖς ὠσὶ κάθη. ΛΕΞ. Σκό- 5 πει δὴ μέλαξ' ὅπως ἀγαπεραίνομαι, ὃ Λυ- κινε, τ' λόγον, εἰ ἔωαρχός γε ἔσθι, καὶ πολλὰν ἔὺλογίαν ὀπιθενύμεν, καὶ εὐ- λεξίς, ἔτι δὲ εὐώνυμος. ΛΥΚ. Ἔοικε τοιοῦ- τ' εἶναι, σὸς γε ὦν, ἀλλ' ἄρξαι ποτέ.

ΛΕΞ. Εἴτα δειπνήσομεν, ἢ δ' ὅς ὁ Καλ- λικλῆς· εἴτα τὸ δαλινὸν ἀειδισθόμεθα ἐν Λυ-

Εὐαρχ. Sic Edd. & M. Εὐαρχ. f. vel saltem dubie.

20. Πεδὸν κατάβαλε] ἴσως αὐτὶ τῷ (7) χαρμὴ πρὸς πῶλον κατάβαλε. V.
22. Ἡ κυψελίς] Οὗτως ὁ ῥόμ' ἔστιν λόγος (8) κυ- ψελίς, καὶ τὸ ἑτρακιστὶ ἀνέστη, (9) ὃ τὸς ἀπὸ τοῦ ἀπὸ- δυνάμει. ὃ ἢ ὁ ἐ Καρίστου τήματι ἀπὸ τῆς ἀπὸ τῆς μητρὸς καὶ ἀπὸ τοῦ Κίψελ' ἀπορρέου. ἡμῶν δὲ ἔτι κυ-

ψελίς καὶ ἡ κυψελίς, ὡς τὸ κρῖον τῶν ἑλκῶν ἰσχυρῶς. V.
26. Εὐαρχ. Τὸ μὲν εὐαρχ. τὸ καλὸν ἀρχὴν ἔχον (10) εὐλογ. δὲ, τὸ σωτήριον εὐαρχος, εὐλέξ. δὲ καὶ εὐώνυμος, τὸ εὐαρχίῳ ὀνόματι ἔλκει (11) χαρμῶ- ρος. V.
30. Ἡ δ' ἐ] Εἴπω αὐτὸς. V.

(7) Χαρμῶ] Non aderat hoc in Editis. Sed ex scholio al- tero p. 41. Ed. Cler. hac inferuit. M. du S.
(8) Κυψελίς] Κυψελίς. M.
(9) ὃ] ἔστι δὲ B. Reliqua hujus scholii ex eodem & C. sunt emendata. J. F. R.
(10) Εὐλογ.] Respicit vocem εὐλογίαν quae mox sequitur. Novum itaque scholium incipere decebat; sed cum aliter Scholiastae placuerit, nihil mutato ejus instituto, ut tamen quas enaret voces scire possis, majusculis eas literis in scho- lio edi curabimus. M. du S.
Εὐλογ.] Ego vero, nihil mutavi, nisi quod parva inter-

dum pro commatibus exhibuerim, ubi novum Scholion inci- pit, ne occasionem praebere typographis errores multipli- candi; nam verba de quibus Scholiastes agit, in Luciano tam sunt sibi propinqua, ut facile inveniantur. Conf. Schol. hinc decimum, quod in permulta quoque Scholia dispendendum fuisse, sed eandem ob rationem indifferenter reliquimus; At si quid magis necessarium erat mutatu, ibi mutavimus. J. F. R.
(11) Χαρμῶ] Κοινοῦτο editum erat, mutavit Solan. non addens ex quo Cod. Sed conjicio ex V. J. F. R.

ταὺς γὰρ ἀρχαίαι. M. du S.
13. Τὸν Πλάτωνα] Aliter *Apul.* de dogmate Plato- nis, qui vult Platonis patrem Aristonem, ipsum Ari- stotelem dictum; fuit & Aristo Ceus qui scripsit *Ιστο- ρικὰ*, de quo Clarissimus *Cassanb.* ad Athen. c. 4. lib. 15.
19. Τὸν μὲν εἰρώνα] Τὸν εἰρώνα. F. G.
20. Πεδὸν] Antiquè dictum pro χαρμῶν, πρὸς τὸ πῶ- λον. J. B.
22. Ἐπιθύσθρα] Leg. Scholiast. *Aristophan.* ad *Plut.* J. B.
Ibid. Ἡ κυψελίς] Ὁ ῥόμ' *Hesych.* F. G.
25. ἀγαπεραίνομαι] De hac dictione locus dicendi ad vitam Demonactis. J. B.
26. Εὐαρχ.] Εἰ καλὸν ἔχει ἀρχὴν, καὶ προώνυμον. Hoc enim potissimum curabant miselli scriptores illi, ut exordium reliquo opere longe splendidius eligerent.

Quod antea Lucianus notavit tractatu, *De conscriben- da historia*, & saepe alibi posita. Imitati illi praeco- ptum *Pindari* Od. 7. Olymp.

Ἀρχομένου δ' ἔργου, πρῶτοντος
Σπείρου ταλαυνίου.

Citat *Lucian.* p. 848. (in *Hippias* c. 7.) J. B.
28. Εὐώνυμος] Ἀγαθὸς ὀνόματι χαρμῶν. Qua de re copiose disserit tractatu, *Quomodo conscribenda sit historia.* J. B.
30. Ἡ δ' ἐ] Pro ἔργῳ δὲ αὐτοῦ, habuimus & supra in *Alex.* c. 43. Ex occurrit in hoc *Lexipha* singulis pa- ragraphis. Item *Philosoph.* c. 31. &c. quod ideo moneo, ne quis credat solis poetis proprium esse. J. F. R.
31. Περιδισθόμεθα] Περιελθόμεθα, γυμνασόμεθα, de hac voce vide *Cassanb.* ad Athen.
33. Ἠλιω-

^a Λυκείῳ· νῦν δὲ ἡδὴ χαμρὸς ὅστις χρίεσθαι τὸ ἡλιοκαῖς, καὶ πρὸς τὴν εἰλην θέρεσθαι, καὶ λουσαμένους, ἀρτοσιτεῖν καὶ ἡδὴ γε ἀπιτητέα. σὺ δὲ ὦ παῖ, ^b σπλεγγίδα μοι, καὶ βύρ-3σαι, καὶ φασώνια, καὶ ῥύμματα, ναυτολεῖν ἐς τὸ βαλανεῖον, καὶ τὸ ἐπιλίστρον κομίζεῖν. ἔχεις δὲ χαμάζε ^c ὡς τὴν ἐχνοθήκην δύο ὀβολῶ. σὺ δὲ ^c τί καὶ πράξεις, ὦ Λεξιφάνης, ἢ ^d ἐλινύσεις ἐτι αὐτόθι, καὶ γὰρ, 4ο ἢν δ' ἐγὼ, τρίπαλαι λυτικῶ. Οὐκ ἐν πόρεος

Lyceo. Nunc autem tempus est angui in sole, et ad vaporem illius calefieri, et cum laverimus, panem gustare. Et jam eundem. Tu vero puer, strigilem mihi, et pellem, et lintea, et saponem, classe advebito in balneum, et balneatoris mercedem ferto: habes autem humi prope armarium obolos duo. Tu vero quid ages, Lexiphanes, venies ne, an hic adhuc moraberis. Quin ego etiam, inquam, iter olim est quod lavaturus: nec enim satis be-

ne

^a Λυκείῳ] Λυκείῳ W. ^b Σπλεγγίδα] Σπλεγγίδα J. At vulgatam servant cett. & M. ^c T. Male omissum in J. ^d Ἐλινύσεις] Ἐλινύσεις M. & Fl.

33. Εἰλὼν θέρεσθαι] Ἀλλὰ ἐν αὐτῷ ἡλίου θέρμαίνεσθαι. V.

35. Ὡ παῖ σπλεγγίδα] Σπλεγγίς, ἡ ξύστρα. ἵσκει δὲ τὸ ἀπὸ τοῦ ἔργου καλεῖται. (1) φασώνια δὲ ταινίας λέγει ὀδοιμαί. ῥύμματα δὲ σάβανα ἢ καὶ τὸ ἵπτον. (2) ἐχρῶντο ὅτι καὶ ἵπτον οἱ παλαιοὶ ἐν ταῖς λουτροῖς. ναυτολεῖν τὸ βαρύνεσθαι ἀγγεῖν. τὸ ἐπὶ λουτροῖς δὲ τὸ ἐν τῇ συνουσίᾳ βαλανεῖον. ἐχνοθήκη δὲ

τὸ κισθίον, ἐν ᾧ ἔστι ἀσφαλὲς ἐκχυγνύς (3) καλῶνται. V.

40. Ἐλινύσεις] Ἀπὸ τῆς ἐπίχεις, καλαμῆνις. V. (Βραδύς C. Abb. Et V. alter.)

41. Οὐκ ἐν πόρεος] Ἀπὸ τῆς πορείας διωκόμενος. V. (διωκόμενος V. alter.)

(1) φασώνια] φασώνια. C. Abb.

(2) Ἐχρῶντο] Ἐχρῶντο editum erat; mutavik

M. du S.

(3) Καλῶνται] Aut ἔστι ... καλαμῆνις, aut ἔστι; legendum est. M. du S.

33. Ἠλιοκαῖς] Usitatum magis ἡλιοκαῖς, καλῶνται ἐν τῷ ἡλίῳ. Hac de re Interpretes Petronii ad illa, modica mentione usus. J. B.

Ibid. Πρὸς τὴν εἰλὼν θέρεσθαι] Alciphron. I. Ep. 12. p. 48. σπουδαῖται, ἔστι ἐν δυνάμει τῇ εἰλὼν θέρεσθαι. curas est; sicubi possimus apricari, ut vertit Bergler, qui & hoc Luciani, & Aristoph. Ecclef. 64. adducit. J. F. R.

34. Ἀπιτητέα] Παρόσια. J. B.

35. Σπλεγγίδα] Interpretes Persii & Aruleji: dixi ad Petron. J. B.

Ibid. Καὶ βύρσαι] De hac balnearum suppellectile omnes dixerunt. J. B.

36. Καὶ φασώνια] Intelligit vestem cubitoriam, siue κομποματίον, diminutum a φάσαν, τὸ λινοῦν ἀμνην. Hefych. J. B.

Φασώνια] Alias φασώνια. Etym. φάσαν, συνδόν. φασώνιον λινοῦν τι ἢ τοῖς συνδόνι ἢ καὶ τὸ ἴδιον τὸ νῆος. &c. ἢ προσώπου τι ἐκμαγνύον λέγεται δὲ ἔστι καὶ τὸ ὡς ῥά ῥαμαίους ὠρέον. F. G.

Ibid. Ῥύμματα] Τρίμματα, σμύματα, σπασμένα. Tangit Calaub. ad Athen. c. 10. l. 8. Scholiast. Aristoph. Acharn. J. B.

Καὶ ῥύμματα] Hefych. Ῥύματα, σμύματα, καὶ ἡ σμύματα, σμυκαλοδοκία. F. G.

Ibid. Ναυτολεῖν] Ναυτολεῖν τὸ βαλανεῖον, καὶ τοῖς ἱππο-τροῖς κομίζω, ἀς τὸ αὐτὸ. Sic Aristophan. Thesmoph.

junxit ναυτολεῖν, vult intelligi κομίζω, ἀς τὸ αὐτὸ κατελήμμενος κομίζω. J. B.

37. Τοῖς ἐπιλίστρον] Mercedem ablutionis. F. G. Recte Gajet. olim enim vertebatur: abluutoriam. J. F. R.

38. Ἐχεις] Quia ante ἔχεις distinctionis nota nulla in J. erat, Salmasius parenthesin fecerat ab ἔχεις ad ὀβολῶ. Sed nos Parifinae & reliquarum distinctionem servavimus. J. F. R.

Ibid. Ἐχνοθήκη] Κισθίον hanc dictionem interpretatur Calaub. c. 13. lib. 5. Animad. ad Athen. J. B.

40. Ἐλινύσεις] Διατρέψεις Hefych. dicitur etiam ἐλινύσεις, ἔστι ἀσφαλὲς, λίθος. ὀδοιμαί, χαλῶνται. Vide Interp. Aristoph. Thesmoph. Pallux. J. B.

Ἐλινύσεις] Leop. 20. M. du S.

41. Τρίπαλαι] Πάλαι. J. B.

Τρίπαλαι] Utitur Aristoph. Equit. 1150. Τρίπαλαι καὶ ἡμῶν. J. F. R.

Ibid. Λουτικῶ] Ἐπιθροῦ καὶ λουτικῶ. J. B.

Ibid. Οὐκ ἐν πόρεος] Ἀδύνατος. J. B.

42. Τρίμα] Ἀφροδῖται. Hanc vocem interpretatur Erotianus. illud est quod apud eundem Erotianum Lyfimachus vocavit σφινκτῆρα, ut emendavit Doctissimus Christianus ad Erotian. & ad Aristoph. ubi vocat postea τὸ ὄφρυς sine hujus pag. J. B.

43. Ἀσφάλης] Sic vocem hanc interpretatur Hefych. τὸ ἐπὶ τῇ ἱππῳ ξύλῳ ἐκ τοῦ αὐτοῦ οἱ κατεξέρχονται. τίθηται

me habeo, & circa perinatum infirmus sum, clistellaria multa vetus. Agaso enim nimis urgebat, quamquam ipse claudicationem per vires ludens. Sed neque in ipso tunc fatigatus, deprehendebam enim operas aestivam cautionem minuerientes, partim vero sepulcrum parantes meo patri. Cum ergo effodissem cum illis sepulcrum, & his, qui ad ripas terram aggerant & ipse manibus laborem adiunxisset, illos quidem dereliqui, cum fri-

τε γὰρ ἔχω, καὶ τὰ ἀμφὶ τῷ τράμιν μαλακίζομαι, ἐπ' ἀσπράδης ὀχληθεῖς. ὁ γὰρ ἀσπράδης ἐπέσπερχε, καὶ τοὶ ἀσκαλιάζων αὐτός· ἀλλὰ καὶ ἐν αὐτῷ ὄκ' ἀκμῆς ἦν τῷ ἀργῷ· κατέλαβον γὰρ τὴν ἐργάτας λιγυρίζοντος τῷ περὶ τὴν ὁδὸν τῆς δὲ τάφου τῷ ἐμῷ πατρὶ καλασκευάζοντος. συντυμβωρῆσας ἐν αὐτοῖς, καὶ τοῖς ἀναχθεῖσι τὰ ἀσπράδης, καὶ αὐτὸς ὀλίγα συγχυροποιήσας, ἐκείνους μὲν ἀφῆκα, τῷ τε κρύψας ἔνεκα,

42. Τὸν τράμιν] Οἱ μὲν τὸ τράμιν τῷ ἴδιον οἱ δὲ τὸ δῶν τούτου μίχρη τῷ ἀρχῇ τῷ βυλάου χάρις, ὃ καὶ ὑποταῖρος καλοῦσιν. ἰσὶ δὲ ὁ γραμμῶν ἔχον ἐκαστηνίαν; ὁμοίαν ῥαφῇ. V.

43. Ἐπ' ἀσπράδης] Ἀσπράδης τὸ σῶμα ἔτοι ἡ σίλλα. τοὺς ἐν τῷ σισαγγῶν ζῶντα ἰλαύνοντες τοῖς οὐκ ἐκαστηνίαν ἀσπράδης καλῶν, ὥστε καὶ ἀσπράδης τῶν ἐκαστηνίαν καλῶν τοὺς ἰλαύνοντες τοὺς ἴππους, οἱ τινες τῷ ἀσπράδης (4) ὑπερῶν καλῶν, ἄλλοι δὲ ἀσπράδης ὡς Ἀθηναῖοι, τῶν (5) ἀσπράδης φασὶν ἰλαύνοντες, ἴφ' ἧς ὀχλούμεθα. δῶν τούτου καὶ (6) ἀσπράδης τοὺς ἐκαστηνίαν τούτου φασ-

σὶ. V.

44. Ἀσκαλιάζων] Ἀσκαλιάζων τὸ ἴφ' ἐν ποδὶ βυλάου ταῦτα καλεῖται. τὸ δὲ ἐστὶν ἄλλος. μισοποδὶ γὰρ τι ἄλλο ἐν κινήσει ἀσκαλιάζοντος, ἢ ἄλλος; ἀσκαλιάζοντος ἐν αὐτῇ τῷ μισοποδὶ πηδῶντι. V.

49. Ἀσπράδης] (7) Τὰ χεῖλη τῷ ποταμῶν λέγουσι δῶν τὸ εἶναι (8) ὑπερῶν καὶ διὰ. Ἰσχυρὸς δὲ τὰ ἀσπράδης λέγουσι δῶν τὸ ὑπερῶν εἶναι τῷ διὰ. Ἀσπράδης μὲν τῷ κῆρυ. G. (Scholion sequens omisi, quod ex Luciani tantum textu sumptum, nihil huc faciebat.)

(4) Ἀσπράδης] Et hoc Solani correctioni debemus, pro monstroso ὑπερῶν quod editum fuerat.

(5) Ἀσπράδης] Ita dedit Idem pro vulgato ἴππων. Recte quidem ab ἴππῳ. Sed quia & οὐ καὶ ἴππῳ dicuntur, ut Amor. c. 44. ἴππῳ καὶ καί, nescio numquid necessaria sit mutatio.

J. F. R.

(6) Ἀσπράδης] Ἀσπράδης male Ed. Cl.

(7) Hunc locum visum est maculatum, prout in MS fuit, relinquare, ut inde apparet iterum inficta Librarii, quae tanta fuit, ut nisi aliunde suppetere subsidium, quid sibi voluerit Scholias, ne Oedipus quidem conjiceret. Sed bene est quod quae hic esse debebant, ad verbum apud Solanum legantur: Τὰ χεῖλη τῶν ποταμῶν ἀσπράδης λέγουσι, διὰ τὸ εἶναι ὑπερῶν καὶ διὰ. Ἰσχυρὸς δὲ τὰ ἀσπράδης λέγουσι, διὰ τὸ ὑπερῶν

εἶναι τῶν διὰ. Ἀσπράδης, μὲν τῷ κῆρυ. Hoc quidem satis liquet sic legi debere, sed inter portentosas voces quae ex oscitantia Librarii hic natae sunt, latet vox ὑπερῶν, cujus sine dubio a Scholiasta interpretatio tradebatur, quae quomodo omisa fuerit, & vox illa loco suo mota, quaerant acutiores.

J. Cl.

Recte haec omnia leguntur, ut edi curavimus, ex Cod. Scipionis, qui fuit Argropyli, in Collectaneis Galeani.

M. du S.

Querimonia Clerici erat iusta, octo enim vitis unum hoc Scholion laborabat in V. quae jam sublata non repetam, ne nauseam lectori moveam.

J. F. R.

(8) Ἰσχυρὸς] Recte sic restituit Solan. ut hoc unum commemorem, pro vulgato ἴππων.

J. F. R.

ταὶ δὲ ἐν ἴππῳ ἀσπράδης ὄντων, οἱ δὲ κατὰ τὸ πλεῖστον μὲν τῶν σωματικῶν ἡμῶν ὄντων ἴππων ἐπὶ δὲ πάντα ἀπλῶς τὰ σωματικῶν ὑπερῶν. Videtur autem Lexiphanes ex sequentibus ἀσπράδης posuisse ἀπὸ τῷ ἡμῶν, sequitur enim ἀσπράδης ἐπὶ σπέρχῃ ἥτοι ἰπποδῶν.

J. B.

Ἀσπράδης] Vid. Spanhem. 187. Et Demon. cum Schol. 389.

M. du S.

Ἀσπράδης] Alciphron. II. Ep. 3. f. ὑδὺς πιστομένη πρὸς ἡμῶν ἐπὶ τῷ ἀσπράδης φέρου. Ubi Cl. Bergler. ex Scholiasta Luciani, aliisque Lysiae, Demosthenis & Athenaei testimoniis docet, ἀσπράδης Atticis mulam significare, curru non iunctam, sed qua vehimur, equitatum.

J. F. R.

Conf. & Hesych.

Tom. II.

44. Ἀσκαλιάζων] Ἐφ' ἰνὸς ποδὸς ἀσκαλιάζων, dicitur & ἀσκαλιάζων Hesych. apud quem rescribere ἀσκαλιάζων. Illud est quod Galli dicunt aller à croche pied, cum pes alter incurvatur: hanc vocem multis interpretatur Scholiast. Aristoph. ad Pluton.

J. B.

45. Οὐκ ἀκμῆς] Μὴ κακῶς.

J. B.

46. Λιγυρίζοντος] Ἀδόντας quia ὁδὸν λιγυρὴν dixerunt Homer. & Hesiod. de his rusticorum cantilenis Long. lib. 2. & 4. ποιμῶν.

J. B.

49. Ἀσπράδης] Τὰ χεῖλη τῷ ποταμῶν. De quibus dixi ad lib. 1. Heliod.

J. B.

Ἀσπράδης] Hesych. ἄσπρος, ἄκρος, καὶ τὰ χεῖλη τῷ ποταμῶν.

F. G.

ὅτι καύματα ἦν. οἶδα δὲ ὡς ἐν κρύει σφοδρῶ γίνεσθαι τὰ καύματα. ἐγὼ δὲ ὡς ἐλθὼν τὰ χεῖρα, σκόροδά τε εὖρον ἐν αὐτοῖς πεφυκότα, καὶ γηπαττάλης τινὰς ἀνορύξας, καὶ τῶν σκανδίκων, καὶ βρακάνων λαχανεύσασθαι, ἔτι δὲ κάχρυς πριάμεν (ἔγω δὲ οἱ λεμῶνες ἀνθοσμῖαι ἦσαν, ὡς αὐτοποδητὶ βαδίσειν) ἀνατεβὲς ὅτι ἄτράβην, ἑδάρην τ' ὄρρον. καὶ νῦν βαδίζω τεβοεχοριῶντος sum in perineo, καὶ nunc incedo

cum

α Γηπαττάλους] Γῆ παττάλους Coll. Cum vulgata facit M. & Fl. &c. b Βρακάνων] Βρακάνων Coll. Nil mut. Fl. H. M. &c. c Λαχανεύσ.] Λίχ. Fl. d Ἑδάρην] Edd. priores ἰδάρην male.

52. Καὶ ὅτι καύματα ἦν] Ἐοικε τὰ ἀπὸ τῶ κρύους γινόμενα ἐγκαύματα εἰς τὸ σάμα ἡμῶν λέγειν. ἀρῶματα δὲ, τὰ ἀρῶν ἐξερυσσάμενα πιδία. σκανδικαὶ δὲ βρακάνες, ἰδὴ λαχάνων. κάχρυς δὲ, (1) σίτηρον ἔσπριον. τὸ δὲ ἰδάρην τ' ὄρρον ἀπὸ τῶ ἀνισυρῶν, ἐπὶ τῶν ὑποταῦρον, ἦτοι τῶν τραμῶν. λευκοπόδης δὲ, ἢ τὰ (2) ἀλλήλοισμα (3) ἔσπρια, ἦτοι τὰ βιόρευσμα παλοῦσα. οἱ δὲ (4) ἰατροὶ λίκινος φασί, καὶ τὸ τῶ ὄρου ὄχρον. γρυμαιοπόδης δὲ ὁ τὰς ὑπελὲς ὁπῶρας πεπράσκειν. (5) σίλγην δὲ πυριάτης δὲ καὶ ἐγκρυφίας ἀρτοὶ εἰσιν. οἱ δὲ ἐγκρυφίας, ὁ δὲ ἐγκρυφίας ἐπὶ τῇ σποδῶ ὡπτημένῃ, γητεια δὲ τὰ κρόμμου. οἶδες δὲ τὸ (6) ὡπτημένον, ἀπὸ τῶ ὡπτιν, κρίας. λαγάνων δὲ, τὸ ὡπτὶ τῶ τραχέον, καὶ μάλιστα τῶ βοῶν. σίλλος δὲ εἰσιν, ὁ διαστροφὸς τοὺς ὀφθαλμούς. ἡδύνει δὲ, τὸ (7) σκιδάζειν ἦτοι μαγνυρίζειν. κάρδπος δὲ ἡ μήκτρα, ἦτοι ἡ πλατῖα (8) σκάφη. ξηραλοφίην δὲ εἰσι, τὸ ἀπὸ λουτροῦ ἀλὶφιδῶς ἑλπί. γυνήμωσα δὲ, τὸ τῶ σκιστηρίου τ' σκάφης ἦτοι τῶ

goris caussa, tum quod essent ustiones: postquam autem in frigore vehementi ustiones existere. Ego autem obiens uervata, alliaque inveni sibi nata, et effosis quibusdam terrae clavis, et scandicibus, et bracanis pro olere lectis, erutisque insuper cachrybus, (nonnam autem odorifera erant prata, ut meis ipse pedibus ambulare mallam) in mulam iterum impositus

(1) Σίτηρον] Σίτηρον Ed. Cler. Mutavit M. du S. (2) Ἀλλήλοισμα.] Ἠλλομῖα ante legebatur. Correxuit Idem ex C. Abb. & Cod. altero V. (in quo tamen λευκοπόδης est.) (3) Ὀσπρια] Ὀσπρια hic & alibi in Scholiis hinc adspicate invenio. Smidas autem in λευκοπόδης ὀσπριον bis laevigat, & alibi, rectiusque sic scribitur. cumque Scholiastes etiam in eodem ὀσπριον habeat, sic dedi; nec postea monebo. J. F. R. (4) Ἰατροί] Ex V. altero & C. Abb. ἰατροῖν enim male hic ante edebatur. (5) Σίλγην δὲ] C. Abb. σίλγην δὲ τ' πυριάτης δὲ καὶ. Unde liquet excidisse Scholium. Eadem lacuna in M. M. du S.

(6) Πυριτράχλιον] Πυριτράχλιον V. aliunde huc translacum. M. du S. (7) Σκιδάζειν] Κινάζειν ante edebatur, quod correxit Idem. (8) Σκάφη] Ἐπὶ σκάφῃ ante legebatur: sed ἐπὶ delevit Idem. (9) Μίσον] Μίσον Exc. G. Μίσον cum V. C. Abb. (10) Φαρμάκων] Φ. V. i. e. φαρμάκων. M. du S. Sed φαρμάκων saltem scribendum, nimis notum. J. F. R. (11) Κάχρυς] Καὶ χρῶν editum inveni; sed facilis erat correctio. J. F. R.

52. Καύματα] Profert hunc locum Clar. Casaubon. Animad. ad Athen. cap. 19. lib. 3. Junge ab eo dictis Interpr. Virg. ad illud Georg.

Borea penetrabile frigus adurit.

Sic apud Long. lib. 3. ποιμεν. κρύον τὸ ἢ ἐξάισιον & αἰμα βορέϊον ὕπαικα. Pifid. Cosmurg.

Χειμῶν ὡς ἦρα, καὶ τὰ διδρα συντόμως. Ex τ' πυριάτης τὸ κρύον ματαινέται.

Καύματα] Pompejano tribuit Athenaeus 98. A. B. quem ὁμοματόνης σοφιστὴν vocat. M. du S.

53. Τὰ καύματα] Uredines. Plin. L. XVIII. c. 28. Plerique dixere torem inustum sole acri frugibus rubiginis causam esse, et carbunculi viribus. Quod ex parte falsum arbitror, omnemque uredinem frigore tantum constare. Τὰ καύματα uredines, des jafures. F. G.

54. Ἀρῶματα] Τὰ ἀρῶν ἐξερυσσάμενα πιδία, ἀρῶν τριάματα, γυνήματα. Hesych. Schol. Aristoph. ad Pac.

55. Γηπαττάλους] Γηπαττάλοι, ἰδὴ λαχάνων. J. B. Γηπαττάλους] Terrae plantas puto esse, quali paxillos seu clavos. Dicit enim Festus in voce impages, dicuntur agricolae pangere plantas, id est infigere, quemadmodum scilicet clavi panguntur. A. V.

56. Σκανδίκων] Hesych. Σκάνδιξ, λήχαιον ἄγριον. Aristoph.

cum dolore & sudo frequenter, & languo corpore, atque opus habeo pernatere in aqua plurimum. Gaudio autem fessus abluui.

ὄδυνηρός, καὶ ἰδίωθαι, καὶ μαλακῶ τὸ σῶμα, καὶ δεομαι λιβανεύσαι ἐν τῷ ὕδατι ὅτι-
πλεῖστον, χαίρω δὲ μὲν κάματον ἐξ-
λαβόμενον.

3. Decurrat igitur ipse quoque ad puerum, quæ credibile est aut apud piscorum venditricem, aut salsamentarium me expectare. Quamquam prædictum ipse fuerat, ut occurr-

ἢ Ἀποδρέζομαι ἐν καὶ αὐτὸς. ἢ παῖδα, ὃν εἰκὸς ἢ τῷ τῇ λεκιθοπώλιδι, ἢ τῷ τῷ γρυμαιοπώλῃ με περιμένειν. καίτοι προηγόρευο αὐτῷ ὅτι τὰ ἐξ Σίλγῃ ἀπαν-
ταῖ.

ἢ Ἀπολούμενος] Edd. Ἀπολούμενος W. & Fl. f' Ἀπολέξ.] Ἀπολέξ. Conj. ap. B. g Σίλγῃ] Nihil mutant Edd. nec M. Γίλγῃ Moursf.

62. Διανύσαι] Ἀπὸ τῆς κλυμῶσαι. V.

66. Λικιδοπώλιδι] Λικιδοπολις ἢ τὰ ἀλλοθιμῶνα ὄσπρια, ἥτοι τὰ βεβρυγμένα πωλοῦσα, οἱ δὲ ἱατροὶ λίκιδον φασὶ τὸ τῷ αὐτῷ ὄσπριον. V.

67. Γρυμαιοπώλῃ] Γρυμαιοπώλης δὲ ὁ τῶς (12) ἐντελὺς

ὀπῶρας πιπράσκων. V. At in altero Mf. V. sic legitur: (13) Γρυποπώλῃ] Ἐστὶ δὲ ὁ τὰ ἐντελὴ σκιδάρια πωλῶν, παρὰ τὸ γρύ. Οὕτως δὲ Ἀθηναῖοι τὸ μέτρον φασὶ τὸ ἐνέχον. 68. Τὰ σίλγῃ] Κοινὰ διασητῆρια. V.

(12) Ἐντελὺς] Ed. Cler. Correx. Solanus, non indicans unde: sed facile erat e rō ipsa, & sequentibus id videre. De γρύ conf. Suid. qui eandem rationem adfert; sed & addit, alios γρύ a porcorum voce derivare. At ibidem bis

in Ed. Hagen. Suidæ legitur γρυτόπῳλις, quorum alterutrum in γρυτοπῳλις vel γρυπόπῳλις mutandum foret; si γρυτοπῳλις quod hic in Schol. sequitur, verum esset. (13) Γρυποπώλῃ] Forzan Γρυτοπώλῃ. J. F. R.

pistophani mater Eurip. Σκαυδοπώλης dicitur. F. G. Ibid. Βρακάνων] Hefych. Βράκων, τὰ ἄγρια λάχανα. F. G.

57. Κάχρῃς] Ὅσπριον.

60. Ἐδαρίῳ] Ἐδαρίον.

Ἐδαρίῳ] Quod est in omnibus, quos vidi, editis, nihili esse puto. Legi & interpretatus sum ἰδέρην. Nota vocis δῆρον significatio. Vidit idem, credo, Micylus, qui vertit attrivi summum pedicem, melius ad intellectum: sed volebam propius adsequi verbilegulum Lexiphanem. J. M. G.

63. Ἀπολουμ.] W. & Fl. uti vult Casaubonus emendari, ad Athen. 189. In aliis ἀπολουμ. M. du S.

65. Ἀποδρέζομαι] Quidam legunt ἀποδρέζομαι, depilabo. J. B.

Ἀποδρέξ. — ἢ παῖδα] Vertunt Curriculo puerum ablegabo. Emenda: Curriculo ad puerum ibo. F. G.

Ibid. Ἀντὸς ἢ παῖδα] Puto hic excidisse praepositionem, legendumque, ἀποδρέζομαι ἐν ὁ αὐτὸς ὡς ἢ παῖδα. Ἡ ὡς inter distantem & excipientem nimis facile perire potuit. Κακοζήλια non videtur in omnia praepositione, sed in composito ἀποδρέζομαι. Λικιδοπώλιδι quæ statim sequitur interpretari etiam licebat ουοῦντ venditricem, si credimus scholiis ad h. l. & ad Aristoph. Plut. v. 427. J. M. G.

66. Λικιδοπώλιδι] Τὰ ἀλλοθιμῶνα ἢ βεβρυγμένα ὄσπρια πωλοῦσα. J. B.

Λικιδοπώλιδι] Forte λικιδοπώλιδι. Hefych. Λικίς, παρὸς. F. G.

Λικιδοπώλιδι] Ego nihil mutandum censeo; nisi quod majus Λ. quod in Paris. erat, quasi nomen proprium esset, sustulerim; nam quod & ibi, & ap. Benodist. vertitur Lecithopolidem, nihili est: nec obstat

quidquam, quin cum Scholiasta Aristoph. vertamus ουοῦντ venditricem, ejusmodi enim conditionis, non nominis feminam intelligendam patet ex seq. γρυμαιοπώλῃ. Kusterus ad Aristoph. Plut. 427. ubi λεκιθοπῳλῃ occurrit, ait: „Mirum est, Lucianum inter re-„ liquas voces vel barbaras, vel κακοζήλιος formatas „ & hanc Lexiphani suo tribuere p. 822. Ed. Amst. „ (i. e. h. l.) cum Atticos olim ea usos fuisse vel ex „ hoc loco Aristophanis constare possit”. Si Gujerus igitur ideo mutationem quaesivit, quia vox proba est, minus absurde egit. At non credo eum de Aristophane cogitasse, alioqui addidisset. J. F. R.

67. Γρυμαιοπώλῃ] Τὰς ὀπῶρας πιπράσκουσι, ἢ ἰχθυῖδας ἐν τῇ ἰχθυῖ ἢ ἰχθυοπωλείᾳ apud eum qui vendit piscium intestina sive quisquilias quæ γρυμαιοὶ ἢ γρυμαιοὶ de qua dictione Casaubon. ad Athen. cap. 11. & 19. lib. 7. ubi reprehendit eos qui sacculum vertunt. Inde γρύ hilum, quales minuti illi pisciculi, de quibus Arpæjus libr. 2. Miles. J. B.

Γρυμαιοπώλῃ] Hefych. Γρυμαιοὶ ἰθὺς, καὶ ἀγγεῖον σκυοθήκη, ἐν ᾗ ἢ γρύτῃ ἢ δὲ ἐξ λεπτῶν σκιδάρια, ἀ ἐ γρύτῃ λέγομεν. Locus corruptus est apud Hefychium. F. G.

68. Ἐπὶ τὰ Σίλγῃ] Locus hic, ut alii multi in ca- cozelo isto, perobscurus, quem ut concipiam, altius repetenda mihi vocis origination. Σίλγῃ πῶλις ἐστὶ Πισιδίας, ὅπου κακῶς ἔχον οἱ ἄνθρωποι, καὶ ἀχάλοισι ἐκονόουσι, ut testatur Scholiast. Aristophan. ad Vesp. Igitur qui totam hanc narrationem attente perleget, videbit Lexiphanem voluisse intelligere τὰ κοινὰ διασητῆρια, non tam hominum ad ea confluentium multitudinem denotans, quam res communes sive viles de quibus hic perpetuus sermo est: detorta sane metaphora; qui-

τῶν. ἀλλ' εἰς χαρὸν ὅτοσι αὐτὸς ἐμπολή-
σας γε ὡς ὁρῶ πυριάτῳ τέ τινα, καὶ ἐγκρυ-
φίας, καὶ γήτεια, καὶ Φύκας, καὶ οἶδον τρυ-
γί, καὶ λωγάνιον, καὶ τῷ βοὸς τὸ πολυ-
πύχον ἐγκαλόν, καὶ Φάκλας. Εὐγε, ὦ Ἀτ-
τικίῳν, ὅτι μοι ἄβασιν ἐποίησας τὸ πολὺ
ἰδὲ, Ἐγὼ δὲ, ἡ δ' ὅς, σίλλος, ὦ δέσπο-

reret ad panes. Sed opportune hic ipse adest
omercatus, ut video, clibanarium panem, et
alios subcinericios, et cepas, et fucas, et il-
lum oebum, et illud multisorum foliorum bo-
vis intestinum, et phoetas. Euge Atticio,
compendi mihi fecisti maiorem viae partem.
Ego vero, inquit ille, strabus, here, factus
sum,

a Λωγάνιον] Vorst. Λαγάνιον.

70. Πυριάτῳ] (1) Πυριάτης δὲ ἔγκρυφίας. ἐπὶ τῇ
σποδῇ ἀπτηρῶν. V.

71. Γήτεια] Τὰ κρόμυα. V. Ita hic editum invenio.
At supra recte κρόμυα.

Ibid. Οἶδον] Περιτρυχίον ἐπίδον. V.

72. Λωγάνιον] (2) Λωγάνιον δὲ ὑπὸ τῷ τραχήλῳ, καὶ
μάλιστα τῷ βοῶν. V. At in altero ejusdem Vossii Cod.
in forma quam quartam vocant, idem Scholion sic

legitur: Λωγάνιον] Ἀμφοτεροῦται ἢ Ἐπιπύεται τὸ λῶν
τῷ τραχήλῳ φασὶ τῷ βοῶν ἀγῶμας χάλασμα, καὶ λῶν
εἰς τὸ μῆλ' ἢ βραχίονος, ὡς φησὶ ὁ Διονύσιος· ὁ (3) Ἰτυ-
καῖος. ἔστι δὲ (4) ἡ Ἰτύκη πόλις Σικελίας. ἔστι δὲ ὁ βοὸς
λῶνι Λωγάνιον, ἀλλὰ ζῶνι ἰτίρῳ τὸ τρυγίον. τὸ τῷ βοῶν
δὲ ἀχρηστὸν τοῦτο τὸ μῆλ' ἢ ἢ λαμύριδα φασὶ.

75. Σίλλος] Ὁ ἀστρόφους τοὺς ὀφθαλμούς. V.

(1) Paret aliquid omissum; nam in altero V. Cod. in fol.
distinguitur πυριάτης ab ἐγκρυφίας. Vid. supra haec omnia ad
unum scholion relata, ad verba: Καὶ ὅτι καίματ' ἔν. J. F. R.

(2) Λωγάνιον] Λωγάνιον legebatur per ὁμικρόν in utroque
hoc Scholio Impr. & M.

(3) Ἰτυκαῖος] Ἐκ πρώτης γλ. Σικ. M. i. e. λαμύριδος.
M. du S.

(4) ἡ Ἰτύκη] Sic praecunice Solano dedi. Ἰτύκη enim Ed.
Clav. & ἢ aberrat. J. F. R.

dam hic legunt τ' ὁσελγῇ mendose.

Ibid. Τὰ Σίλλῳ] Loci nomen Athenis.

Ibid. Σίλλῳ] Meursius ex Polluce IX. 5. & X. 11.
emendat in γίλλῳ mutans. Sed repugnant libri & M.
Extat Empeleidis fragmentum, in quo eodem quo hic
sensu γίλλῳ reperitur. Vid. Potter. p. 38. f. M. du S.

70. Πυριάτῳ] Τὸν ἐν κλιδίῳ ὀπτηνὸν ἄρτον: alii
tamen πυριάτῳ idem esse dicunt ac πύον, quod con-
veniret cum dulciariis. Interpr. Aristophan. ad Vespas.
Casaub. quæ Gallis tarteleret.

Πυριάτῳ] Πυριάτον τὸν Hefych. πυριάτης colostrum, i. e.
lac primum quod decoquitur. Aliiter interpretes. F. G.

Πυριάτῳ] Bourdelotius provocat ad Vesp. Aristophan-
is. Vid. igitur ibi vers. 708. At πυριάτῳ ibi legitur,
& Scholiast. Bifer. ait hoc magis analogicum esse quam
πυριάτῳ et si idem significet. Alter autem Scholiast.
πυριάτῳ legit & exponit, τὸ ἐφθὼ γάλα. sive generali-
ter τὸ πυριόφθον &c.

Ibid. Ἐγκρυφίας] Ἄρτους τοὺς ἐν σποδῇ. De quibus
jam dixi, ubi de Empedocle cinericio.

Ἐγκρυφίας] Probum est. Ipse noster alibi utitur
Dial. Men. & Aj. seu N. Δ. XX. Et Hippocr. Pop.
Morb. VII. teste Casaub. ad Athen. p. 209. 58. apud
quem itidem extat 110. A.

71. Γήτεια] Κρόμυα. Hanc dictionem varie Gram-
matici efferunt, γήτεια, γήτεια, γήτεια. De quibus He-
fych. Suid.

Ibid. Καὶ Φύκας] Legendum Φύσκα. Hefych. Φύσκα,
κάλια, καὶ τὸ παχὺ ὕπερον.

Ibid. Οἶδον] Τὸ ἐπιτρυχίον, τὸ ὑπὸ τῷ τραχήλῳ, τῷ
βοῶν καλίσσον. Poll.

Οἶδον] Οἶδον τῷ τραχήλῳ τῷ βοῶν τὸ κάλλισον. Pol-
lux.

72. Λωγάνιον] Ἀν λαγάνιον, seu λαγάνιον. Hefych.
λαγάνια, λαγῶν κρία.

Λωγάνιον] Lege λαγάνιον, i. e. λαγῶν κρία. A. V.

Λωγάνιον] Hefychius, λαγάνιον τῷ βοῶν τὸ ὑπὸ τῷ τρα-
χήλῳ χάλασμα. Suidas, Λωγάνιος, ὄνομα κύριον, ση-
μαίνει δὲ καὶ τὸ τρυγίον.

73. Φάκλας] Α φάγω. i. e. φάγων seu φάζω. F. G.

74. Ἄβασιν ἐποίησας] Ἄβασιν ex eo genere est ex
quo ἀχρηστὸς & ἀφόρητος, cum hoc non intolerabilem,
sed nondum gestatum, illud non inutilem, sed nondum
usurpatum significat. ita nempe ἄβασιν ὅδ' non in-
accessa, sed quam non opus fuit facere. De prioribus
duobus Casaubonus ad Athen. III, 18. Caeterum vi-
detur Anicetionem studio vocasse hunc servum Lucia-
nus, ut absurdam Atticisimi affectationem notaret, ac
deinde Onomacritum, ac postea Onomarchum quasi tu-
judicem, principemve nominum dicas: sic Hellenicum,
ut germanum Graecum.

75. Ἡ δ' ὅς] Vid. paullo supra ad pr. c. 2. J. F. R.

Ibid. Σίλλος] Διάστροφους τοὺς ὀφθαλμούς.

Σίλλος] I. e. Strabo, idem quod ἴλλος ap. Eust. cu-
jus fem. ἴλλης. Hefych. διδύλλω cognatum.

79. Φύττα] Α φύττω. Quod etiam spiro signifi-
cat, itaque inter varias hujus vocis acceptiones, recte
Hefych. φύττα, ἐπὶ τῷ ταχίῳ ἀποδραμεῖν λέγειν. Ἰρί-
ται φύττα καλατίδας, ταχίως δρᾶν.

Φύττα] Φύττα, ἐπὶ τῷ ταχίῳ ἀποδραμεῖν λέγειν. He-
fych. aut. Epist. Saturn. 2. t. p. 839. Φύττα καλατίδα-
σαι utrobique φύττα legi i. e. ταχίως, placet. F. G.

Φύττα καλατ.] Vid. nott. ad Is. a. c. 35. Vorstius
conjecit legendum φύττα, h. e. ταχίως. Sed nihil
mutandum. In W. & Fl. Ed. φύττα καλατ. Vid. Enrip.
Kn. 565. A.

Φύττα καλατ.] Vid. nott. ad Is. a. c. 35. Vorstius
conjecit legendum φύττα, h. e. ταχίως. Sed nihil
mutandum. In W. & Fl. Ed. φύττα καλατ. Vid. Enrip.
Kn. 565. A.

Φύττα καλατ.] Vid. nott. ad Is. a. c. 35. Vorstius
conjecit legendum φύττα, h. e. ταχίως. Sed nihil
mutandum. In W. & Fl. Ed. φύττα καλατ. Vid. Enrip.
Kn. 565. A.

καὶ τὰ ἄλλα ἡδύνειν, καὶ τὴν κάρδοπον σμῆν, ὡς θριδακίνας μάττοιτε ἡμῖν.

Ἐγὼ δὲ ξηραλοιφῶ ἀπελθὼν. καὶ ἡμεῖς, ἡδ' ὅς οἱ Φιλινός, ἐγὼ τε καὶ Ὀνόμαρχος, καὶ Ἑλλάνιχος ἑτοσὶ ἐφόμεθα. καὶ γὰρ ὁ γνῶμων σκιάζει μῆσιν τὴν πόλιν. καὶ δέος μὴ ἐν λυτρίῳ ἀπολωσώμεθα, κατόπιν τῶν Καριμάντων, μὲν τῷ σύρρακι βύζην ὡς τριζόμοι. καὶ ὁ Ἑλλάνιχος ἔρη, Ἐγὼ δὲ καὶ δυσωπῶ, καὶ γὰρ τὰ κόρα μοι ἐπιτεβλῶσθον, καὶ σκαρδαμυκτῶ θαυμά, καὶ ζε- τίδακρυς εἰμι, καὶ τὰ ὀμματά μοι Φαρμα-

diso, & exurgam mastram, ut lactucinas nobis subigatis.

4. Ego vero ad siccam unctionem discedam. Nos vero, inquit Philinus, ego nempe, & Onomarchus & Hellanicus sequemur. Est enim gnomon mediam jam aream inumbrat, & metus est ne in turbido aliorum sordibus balneo abluamur, post Carimantes, cum fecerit plebis confertim irudendi. Et Hellanicus, Ego vero, inquit, etiam aegre video; etenim utraque mihi pupilla turbida est, ac frequenter conniveo, & facili lacrumarum sum, & medicamenta desiderant oculi; at-

α Ἐφόμεθα] Ἐφόμεθα Exc. Ἐφόμεθα L. β Μίσση πόλιν] Μίσση τὴν πόλιν W. Non compareret artic. in Edd. γ Ὡς τριζόμοι] Nil mut. Edd. nec M.

82. Ἠδύνειν] Σκευάζειν, ἥτοι μαγειρεύειν. V.
Ibid. (1) Κάρδοπον] Μάκτραν. V.
Ibid. Σμῆν] Καθαίρειν. V.
83. Θριδακίνας] Ἄρτους. V. At in altero ejusd. Cod. legas: Ὡς θριδακίνας; Εἰς τὴν ἄρτων αἱ θριδακίαι.
84. (2) Ξηραλοιφῶ] Ἄνδρ' λουτροῦ ἀλειφείτω ἑλπίμ. V.
87. Ο γνῶμων σκιάζει μῆσιν τὴν πόλιν] Τῷ ὁρολογίῳ

- (1) Κάρδοπον] Κανδόπον editum legi; sed ex Luciano mutavi. J. F. R.
(2) Ξηρ.] Hoc Solan. correxit, cum ξηραλοισίας editum legitur.
(3) Μίσση] Μίσση καὶ πόλιν. Coll. Sed prave, nisi aliquid

κοττάδους] Vid. Athen. 479. Et Alex. ab Alex. M. du S.

84. Ξηραλοιφῶ] Vide Hesychium, apud quem rescribere ξηραλοφείν. De his unctionibus Theod. Marcell. ad Pers. J. B.

87. Ο γνῶμων] Vid. Ἀλ. c. 9. & Κρον. Cronosol. c. 8. Ita vocat hemisphaerium in quo γνῶμων ostendebat horas, inquit Salmasius Plin. Exerc. p. 457. B. Ubi de horologiis veterum multa. Pro μῆσιν autem legendum μῆσιν. Antiquis tamen πόλος non horas quas nunc vocamus, sed solstitia tantum & aequinoctia indicabat; quod pluribus in ea Dissertatione ostendit ὁ πάνυ. M. du S.

Ο γνῶμων σκιάζει τὴν πόλιν. Ubi Doctiss. Bergler. & haec Luciani adducit. J. F. R.

Ibid. Μίσση πόλιν] Ἡ πόλος. i. e. ἀεφίρεια τῷ ὁρολογίου. F. G.

Μίσση τὴν πόλιν] Copiose de hoc loco disputat Salmasius Exerc. Plin. 446. seq. & inepta antiquitatis affectione πόλος hic vocari horologium, cum alias notaverit machinam cavam cum gnomone solstitiis tantum indicandis comparatam. J. M. G.

83. Λουτρίῳ] Τῷ ἀπολούματι, ῥυπαρὸν ὕδατι. J. B.

(3) μῆσιν, ἢ σκία διακίσει τὰς ἄρας. V.

89. (4) Βύζην] Ἐπιρρηματικῶς γὰρ τὸ εἰς τὴν σημαίνει. καριμάντας διὰ τοὺς συγκλύδας καὶ συρφετάδους καλῶν. V.

91. Δυσωπῶ] Ἀμβλυώτω. V. Κακῶς ἀφικέμαι τοὺς ὀφθαλμούς. M.

Ibid. Ἐπιτεβλῶσθον] Ἐτάραττον. V. Ἐπιτετάραχθον. C. Ταράττειον. σκοτίζεται. B.

excidit. M. du S.
(4) Βύζην] Βύζην in Ed. & V. fuit. Sed & hoc ad Luciani textum adcommodavimus, & paullo post συγκλύδας pro vulgato συγκλύδας.

Ibid. Τῶν Καριμάντων] An servos intelligit, composit. ex καρ, & ἰμάς locum. Noti sunt καρῆς genus servile. Τὸ Καριμάντες vocab. Comicum videtur. F. G.

89. Μετὰ τῷ σύρρακι] Συρφετάδους ὄχλου & χυδαίου. J. B.

91. Δυσωπῶ] Ἀμβλυώτω. J. B.

Ibid. Ἐπιτεβλῶσθον] Ταράττειον, σκοτίζεται. J. B.

92. Σκαρδαμυκτῶ] De hac voce a me dictum antea. J. B.

93. Φαρμακῶ] Φαρμάκων δῖται. J. B.

Φαρμακῶ] Quid si Φαρμακῶ legendum, ut deliderativi verbi formam propriam accipiat. Sed laudantur etiam μαχῶν, Φοιῶν, Φαντάων. J. M. G.

96. Ἀπερυσσάσαι] Ἀποκαθῆραι τὸ αἷμα τῶν ὀφθαλμῶν. J. B.

97. Λημαλείους] Διόγρους, ἀπὸ τῶν λημῶν καὶ λημων, quae sunt περὶ τοὺς κανθούς τῶν ὀφθαλμῶν πεπαιγνῆαι συστάσεις ἐκρέουσας τῶν ὀφθαλμῶν ἀκαθαρσίαι. Sic pagin. J. B.

371. Ἄττα] Conf. infra c. 21. ubi ἄττα adspirare. J. F. R.

2. Ἀπὸ θημῶν] Ἀποδοσάμενοι τὰ ἱμάτια. J. B.

Ἀπὸ θημῶν] Ἀποδοῖμαι εχνοῖν. F. G.

Ibid. Ἀχροχίμασμαι] Genus lucae ἀχροχίμασμαι quae

que Asclepiade quodam oculorum sapiente indigeo, qui confuso & infuso medicamento faciat ut erubescere desinant, ut non amplius lipposi sint, neque humidum videant.

5. Talia quaedam disputantes praesentes opines, abiimus. Et cum venissemus in Gymnasium exuestiti jam, unus quidem exercitatione extremarum manuum, alius supinandi, & luctae erectae utebatur. Alius vero pingui pedibus inflectebat se: alius obiciebat se coryco:

καὶ, καὶ δέομαι Ἀσκληπιάδῃ τινὸς ὀφθαλμοσῶφ, ὃς ταραξας, καὶ ἐγχεας μοι Φάρμακον, ἀπερυθρίασαι ποιοῦσά τῃς ὀφθαλμοῦς, καὶ μὴκέτι λημαλέες εἶναι, μηδὲ διερόν βλέπειν.

Τοιαῦτα ἅπαντα διεξίοντες ἅπαντες οἱ παρ-
Ιόντες, ἀπῆμεν καὶ περὶ δὴ τῶν ἡκομεν εἰς τὸ
γυμνάσιον ἀπηδημόναι ἡδὴ, ὁ μὲν τις ἀκρο-
χειρισμῶ, ὁ δὲ τραχηλισμῶ, καὶ ὀρθοπά-
λῃ ἐχρήτο, ὁ δὲ λίπα χρυσάμην, ἐλυ-
γίζετο, ὁ δὲ ἀντέβαλε τῷ καρύκῳ, ὁ δὲ
μο-

d Μακέρτι] Μακέρτι το W. male. e Ἀπαιλεις] Πάντις P.

96. Ἀπερυθρίασαι] Τὸ ἐρύθναι δάκρυάροι. V. In altero ejusdem hoc sic legitur: Ἀπερυθρίασαι] Ἐπίτῃδης ὁ (5) παρνήμιον τὸ ἀπερυθρίασαι (6) τίθικς Δ[φ] τὸ γι-
λαῖον.

97. Λημαλείους] Σὺν λήμας. V.

(5) Παρνήμιον] Παρνήμιον C. Alb. Παρνήμιον. V.
(6) Τίθικς] Sic Suidas. reposuit ex M. τίθικς enim vulgatum erat.

98. Διερόν] Ἰγρόν. V.

2. Ἀπηδημόναι] Ἀντὶ τῷ ἀπιδυσάμηναι. ἰδὴ μάλιστα φησὶ τὰ ἱμάτια. τοῖς δὲ μοι αὐτὸς ταῦτα, τῷ γυμνασίῳ καλῶς γὰρ ποιοῦν, Δ[φ]πλάττειν, (7) ὃς ἐπὶ προφάσει μὴ ὑποψήσῃς γυλῆτος, αὐτὸς (8) ἀνδρίσκων προφάσεις ἢ Δ[φ]πλάττει. V.

(7) Ὅς] Ὡς editum erat; sed & ex V. & C. Alb. dedidit M. de S.

(8) Ἀνδρ. φρ.] Ex hoc idem correxit, pro vulg. ἀνδρίσκων.

qua solebant ἄραις χερσὶ παλάμην, quoniam autem in plicaturis & nodis digitorum frequenter solebant vitam oppetere, ἀκρόχειροι dicti ἀνδροφόντοι.

Ἀκροχειρισμῶ] A pointe des bras.

3. Τραχηλισμῶ] Succollatione, ut in Cynic. τῶς τραχίλοις ἄγειν succollare. Hanc luctae speciem Boeotii vocabant βατραχλίζειν. vocabant enim Boeotii βάτραχος τοὺς τραχίλους Hefych. Igitur certare τραχηλισμῶ est ἀπὸ τραχήλου κατέχειν.

Τραχηλισμῶ] En se collectant. Lutter debout en embrassant par le milieu du corps.

4. Λίπα χρυσάμην] Ex Homero.

Ibid. Ἐλυγίζετο] Hanc vocem alibi interpretor.

5. Ἀντέβαλε τῷ καρύκῳ] Hoc est ἀντιπαλόμενος τῷ κοιλίῳ τῷ ἀντιπάλῳ. Qua de re dico ad Heliodor. lib. 10. vide Scalig. ad Euseb. Hunc locum quidam capiunt de pila sparsina. Unde genus exercitii quod fit cum folle, dictum καρκομαχία.

Ἀντιπαλεῖ τῷ καρύκῳ] Exercebatur illa, quam καρκομαχίην vocat Hippocrates, de Diaeta 2. f. 16, 43, 1. it. de Diaeta 3. f. 17, 23, 8. καρκοβολία est Arctaeo diuturn. 2, 13, p. 135. D. Boerh. Inde corrigendus Caelsius Aurelianus, apud quem 5, 11, 134. Choricomachia legitur. De hac copiose Mercurialis de Arte Gymnast. 2, 4. p. 123. seq. ex Antyllo apud Oribasium. Cum videatur vir summus non satis attendisse, non alienum fuerit locum illum huc etiam refer-

re, & interpretari. Sic autem Annyllus, ut e Vaticano codice laudatur a Mercuriali, Κόρυκος (Etiaha in hoc nomine inter ω & ο fluctuant libri) ἡ δὲ ἑὸ ἀδισσέειν ἐμπύμπλα) κυγχραμίδων, ἢ ἀλκυρων, ἐπὶ δὲ ἑὸ ἰχυροτέρων, ψάμμου το δὲ μίγθος αὐτοῦ πρὸς τὴν ναμὴν καὶ ἡλικίαν συναρμολογεῖται. Κριμάτι) ἐν τοῖς γυμνασίοις ἀναθὴν ἐξ ὀραφίς ἀπὸ τῆς γῆς τοσοῦτον, ὥστε τὸ πνεῦμα κατὰ τὸ ἐμφαλὸν εἶναι τῷ γυμναζομένῳ τούτῳ διὰ χειρῶν ἔχοντες ἀμφοτέραις αἰρούσι, τὴν μὲν πρώτην ἡσυχῶς, ἡ δεύτερα σφοδρότερον, ὥστε ἐπιμαρτυρεῖν ἀποκαρτερῶντα αὐτῶν, καὶ πάλιν προσίοντες ὑπὸ τῆς βίας, τὸ δὲ τελευταῖον ἀφίσαι αὐτοὺς ἐξ ὧν τὴν χειρῶν ἀπάσας, ὥστε ὑποτρέψαι (leg. ὑποτρέψαι) σφοδρότερον ἐμπύπτειν σώματι ἐκ τῆς προσελύσεως. τὰ δὲ ὑσάλα ἡπικλίσαι οἰκίσαι (videtur leg. οἰκίσαι vel ὠκίσαι) αὐτὸν ἀποπέμπουσιν, ὥστε ἐκ τῆς προσόδου, εἰ μὴ σφοδρὰ προσέχῃ, (f. προσέχῃ) ἀπερριφθῆναι, (f. ἀναερριφθῆναι.) Ποτὶ ἂν ἐν ταῖς χερσὶν ἀντιπαλόμενοι αὐτῶν προσίοντι, ποτὶ δὲ τῷ στήθεϊ, τὰς χεῖρας ἀναπιδύσαντες, ἀλλοτὶ ἀπερριφθῆναι κατὰ μετάφρην. Corycus (saccum, ὀύλακον, diferte interpretantur Hefychius & Suidas) ad usum imbecilliorum, qui eo exerceri volunt, impletur acinis, aut farina; ad usum robustiorum vero arena. Magnitudo illius ad vires & aetatem exercendi accommodatur. Suspenditur vero in Gymnasiis desuper e tecto, ea a solo distantia, ut fundus sacci ad umbilicum exercitandi peringat. Hunc manibus tenentes utrique ita suspensum agitant (hoc significat hic αἰρούσι, ex no-

μολυβδαίνας χερμαδίς δ' ἀγρόν ἔχων,
ἔχειροβόλει. εἶτα συντριβέντες, καὶ ἀλλήλους
καλανατισάμενοι, καὶ ἐμπαιζάντες τῷ γυμ-
νασίῳ, ἐγὼ μὲν καὶ Φιλῖν^Θ ἐν τῇ Θερμῇ
πυλῶ^β καθισκόντες, ἐξήκειμεν^ο οἱ λοι-
ποὶ δὲ τὸ ψυχροβαρὲς κἀρα δελφινίσαντες,
παρένουν ὑποδρύχιοι θαυμασίως. ἀνατρέ-
ψαντες δὲ αὐτοὺς ἄλλ^Θ ἄλλα ἐδρῶμεν.
ἐγὼ μὲν ὑποδυσάμεν^Θ, ἐξυόμεν^τ κεφα-
λήν τῃ^δ ὀδοντωτῇ ξύτρῳ. καὶ γὰρ ἐκ κηπίου,

alius autem plumbas manibus implentes cum
fragore manibus jactabat. Deinde contriti
(frictione uli) cum tergis nos invicem portaf-
semus, atque illussemus (lusissemus in) Gy-
mnasio, ego quidem & Philinus in Libro cali-
do perfusi exiimus. At reliqui caput frigidae
Delphinorum instar immergentes, admirabili-
ter sub aqua adnatabant. Reversi autem rur-
sus alio, alia alii faciebamus. Ego quidem
subligatus, radebam caput radula ex dente
55 facta (pectebam) quippe non in simiam, sed
in

α Μολυβδαίνας] Nil mutant F. Fl. H. P. &c. β Καθισκόντες] Καθισκόντες W. γ Ἄλλ^Θ] Ita dedi ex
Fl. & W. Ἄλλοις enim Edd. cett. δ Ὀδοντωτῇ] Sic restitutum ex W. Ὀδοντῇ Edd. priores.

7. Συντριβέντες] Ἀπὸ τῆ (1) ἀκίλους ἀφ' ἑαυτοῦ
καὶ ἀναστάντες ἀλλήλους, ὃ ποιεῖν ἐνέχον ἐπὶ τῶν παιδιῶν
οἱ (2) νικῶντες ἀναστάντες ἐπὶ τῶν (3) τῶν ἡττημένων,
ἔθου καὶ καλανατισάμενοι εἶπεν. τὸ δὲ ἐμπαιζάντες, οἷον
παιζάντες ἐν τῇ (4) γυμνασίῳ. ψυχροβαρὲς δὲ, τῇ ψυ-

χρᾶν (5) φησὶ πύλον, ἐν ᾧ φησὶ ὑποδύτης ὡστὶ δελφί-
νας κεφαλὰς καθεύδοντας ὑπὸ τῷ ὕδατι ἐκλυμμένους. τὸ δὲ
ἐξυόμεν, ἀπὸ τῆ ἐκτενίζου. ὀδοντωτῇ γὰρ ξύτρῳ τὸ
κεφάλαιον φησὶ. κηπίον δὲ καὶ σκαφίον εἶδη κουράς. V.

15. Κηπίον] Εἶδ^Θ κουράς. V.

(1) Ἀκίλους] Ἀλλήλους editum ante. Sed prius est in M.
utroque loco. Ἀλλήλους V. in secundo.

(2) Νικῶντες] Νικῶντες C. Abh.

(3) Τῶν ἡττημένων] Τὰ ἡττημένα erat in Ed. unde Solanus τὰς
ἡττημένας fecerat, sine auctoritate. Licet ergo & mihi sine
auctoritate planiorem lectionem τὰς — α inducere, quod
fecit.

J. F. R.

(4) Γυμνασίῳ] Sic dedit Solan. pro vulgato συμποσίῳ, re-

ste quidem; sed ex conjectura, credo.

J. F. R.

(5) Φησὶ] Quia fere ubique sic reperi accentum servatum
in hoc verbo, qui poterat abijci, ideo & hic & alibi in hac
Dissert. cum initium reliqui: nam videtur studio sic scri-
ptum, tum propter finem periodi, altero loco; quam hic, ut
aliquanto major emphasis tribuatur τῷ διδὲ & dicunt vel vo-
cant, quam ubi pro incerto illo ajunt, ferunt, ponitur.

J. F. R.

tione τ' αἰώρας) primo sensim ac molliter, tum vehe-
mentius, ut cum abeunte sacco & ipsi una progredian-
tur, & iterum versus ipsos redemite vi ipsius repulsi
concedant. Denique vero repulsum illum emittunt ma-
nibus, ut reversus tanto vehementius accessu suo in cor-
pus irruat. Ultimo quanto possunt impulsu atque impe-
tu illum dimittunt, ut reciproco accessu suo, nisi valde
attendant, evertantur. Aliquando quidem manibus oc-
currunt accedenti, interdum vero pectore, passis mani-
bus, interdum aversi, tergum obijciunt.

J. M. G.

6. Μολυβδαίνας χερμαδίους] Virgil. 5. Aeneid. Plut.
in Thest.

J. B.

Μολυβδαίνας χερμ.] Conf. supra Alex. c. 25. μολυβ-
δαίνας — πιδας, & videbis cur neque illic, neque hic
mutare quidquam sim ausus.

J. F. R.

Ibid. Ἀγρόν ἔχων] Τὸ τῷ ἀγρόντος ὁμίωδι.

F. G.

7. Εἶτα συντριβέντες] Ἀκίλους ἀφ' ἑαυτοῦ. Hanc
integram periodum interpretatur Casaubon. ad Athen.
cap. 19. lib. 3.

J. B.

11. Τὸ ψυχροβαρὲς] Τὸ ἐν τῇ ψυχρῇ πυλῶ βαπτισθῆναι.

J. B.

Ibid. Δελφινίσαντες] Δίκαν διαφίνων καθεύδοντας.

J. B.

13. Ἄλλ^Θ] Ex W. & Fl. ante legebatur ἄλλοις.

M. du S.

14. Ἐξυόμεν] Ἐκτενίζου. Hanc lineam profert &
interpretatur Clar. Casaubon. loco citat. ut & illud se-
quens ἐκ κηπίου. Dux fuerunt apud Græcos usitatissi-
mæ tonsuræ species, σκαφίον & κῆπον de quibus hic
loquitur, τὸ μὲν σκαφίον τὸ ἐν κεφαλῇ, ὃ δὲ κῆπον τὸ πρὸ
μετώπου. Scholiast. Aristophan. ad aves Hefych. Pollux,
Suid.

J. B.

15. Ὀδοντωτῇ] W. In reliquis ὀδοντῇ.

M. du S.

Ibid. Κηπίον] Κῆπος seu κηπίον tonsuræ species. F. G.

Κηπίον — σκαφίον] Duplex genus tonsuræ hic in-
dicari clarum est. Etiam hoc apparet, qui κηπίον
tondetur, illi non opus esse pectine, opus esse, qui
σκαφίον. Jam κῆπον & κῆπον esse simiae genus, no-
tum est, loca veterum proferente Ill. Spanhemio Diss.
5. p. 243. Itaque notatur forte tonsura ἐν κεφαλῇ, bre-
vis admodum, qua qui utuntur, non habent quod
pectant: Scaphion forte liberat frontem, aures, cer-
vicem, crinibus, qui tegere illas partes possint, cran-
nio autem, quod σκαφή appellatur, pilorum tantum,
quod pecti possit, relinquit. Metuo ne parum accu-
ratus aut certus sit Scholiastes Aristoph. Bourdelotio
laudatus, cujus locus est Ὀρίθ. 807.

J. M. G.

17. Τὸν κόπον] Τὸν πόνον, menti barbaram. Hefych.

F. G.

18. Ἐθιμοθράγγει] Τὸν δέριμον ἔθραγγει.

J. B.

Ibid.

in scaphium confusus erant, qui non ita pridem, barbati & verticem decomaverim (totonderim,) alius lupinos edebat: alius vomebat jejunium: alius excavatis raphani frustis hauriebat jus pisculentum: edebat alius phantias: 20° (olivas) sorbebat alius de bordeis.

6. Ac deinceps cum tempus esset, cubito nixi coenabamus: posita autem erant sellae & grabatuli. Ac coena quidem ipsa erat de

ἀλλὰ σκαφίον ἐκεκάρμην, ὥς ἂν ἔτι πρὸ πολλῆς τὸ κόνιον, καὶ τὴν κορυφαίαν ἀποκεκομμένως. ἄλλος ἐθερμοτράγει, ὁ δὲ ἡμεῖς ἤσπιν, ὁ δὲ θραϊὰς ποιεῖν τὰς ραφανίδας, ἡμιστίαιον τῆ ἰχθυερῆ ζωμῆς, ἄλλος ἠδὲ φαυλίας, ὁ δὲ ἐρρόφει τὴν κριθῶν. Καπευδὴν χειρὸς ἦν, ἐπ' ἀγκῶν ἐδινύμεν, ἐκεῖνο δὲ καὶ ὀκλαδίας, καὶ ἀσχάν. τὸ μὲν δὲ δειπνοὶ ἦν ἀπὸ συμφορῶν. παρέσκευ-

6. Ἐμοσίλατο] Ἐμοσίλατο W.

16. Σκαφίον] Ἐδὲ κορυφῆς. V.

23. Ὀκλαδίας] Ὀκλαδίας μὲν δὲ φρῶν, ἢ ἀναπαύσαν (1) φασίν. ἀσχάντης δὲ, ὁ ὑπὸ τῆς κράδατος, συμφορῶν

δὲ ἀσπαίζον ἔπιν τὸ (2) ἔρανον. V.

Ibid. Ἀσπύται] Ἀσπύτης ὑπὸ τῆς κράδατος. V.

λ (6) Θαση. ἀσπ.] Θαση & ἀσπύτης antea legebatur.

(7) Ἐρανον] Οὐρανὸν in Impress. sine sensu. Ἐρανον V. & C. Abb. quod monente Salano correxi. J.F.R.

Ibid. Τὸν ἥσπιν] Prodigiosa translatio a gutture ad anum. J.B.

Τὸν ἥσπιν] An jejunium, i. e. humores qui a jejunis evomi solent? F.G.

20. Ἐμοσίλατο] Ἐμοσίλατο legendum videtur, a μοσιλάωμαι. F.G.

Ἐμοσίλατο] Aristoph. Plut. vers. 627. μοσιλατῶντες habet, i. & v. inverso ordine quam ap. Nostrum, collocato. Ubi vid. Scholiast. μοσύλη, ὁ κοῖλος ἄρτος καλεῖται. &c. Sed & vid. nott. Spanhem. qui ibi multus est in tradendo μοσύλην & μοσίλῳ a Scholiaste confusa. Quam posterius sit rapis canutus, secundum Pollucem &c. prius vero carpinum minuta diffusio; dein vero fatetur utrovīs more idem posse significari Atticis, μοσύλη, μοσύλην, & μοσίλην: Et μοσυλλῶν scribi ac μοσιλλῶν. Kusterus autem similiter docet promiscue scribi μοσυλλῶν & μοσιλλῶν. Sed μομοσυλλῶν etiam in Aristophane legit Snid. quare in Luciano nihil mutem. Cumque Hesych. μοσύλλω & μοσύλαι adferens interpretetur τρομῶν, κῆψαι, μύρσαι, εἰς μικρὰ διελὺν κρῖνα. non dubitem, si vera est scriptura ap. Lucianum, etiam μοσίλειω simplex aequē rectum esse ac μοσιλλῶν contractum, adeoque non opus esse accentum cum Gijeso mutare. J.F.R.

Ibid. Τὴν ἰχθυερῆ ζωμῶν] Vel muria vel garo; utrumque enim e liquore piscium, vide Scalig. ad Aufon. J.B.

21. Φαυλίας] Τὰς ἐλαίας λάμπας Plin. Cels. Varr. de re rustic. J.B.

Ibid. Ἐρρόφει τὴν κριθῶν.] Sic apud Aristoph. Vesp. τὴν φαυλὴν ροφισσομένη. J.B.

Ibid. Τὴν κριθῶν] Potionem ex hordeo. F.G.

23. Ἐκιντο δὲ καὶ ὀκλαδίας] De quibus in Lapith. & Tom. II.

in Cynic. ὀκλαδίας, ὀφροι, five chiramaxium, five sella gestatoria. Nam ὀκλαδίας, δὲ φρῶν ταπεινὴς ὡς ἐκείνου φέρει τὰς εἰς τὰς ἀγορὰς ἐξοῦσι πλυντοῖς, καὶ πεποδῆται τοῖς ποσὶ τὸ ὀκλαδῶν, ut vult Hesych. Galli vocant chaise brisée, δὲ φρῶν συγκεκλασμένον, καὶ ποτὶ μὲν ἰντινόμενος, ποτὶ δὲ συγελλόμενος, Scholiast. Aristophan. ad Equit. De hac sella gestatoria L. Senec. cap. 12. de brev. vitæ. Martial. Epig. 17. lib. 12. Sueton. Nero. c. 26. Vitell. c. 16. hujus usum ulterius prosequi non est otii. J.B.

Ibid. Ἀσπύται] Ἐὐτιλῆς κράδατοι. Interpres Aristophan. σκίμπαδα vertit. J.B.

24. Δειπνοὶ ἦν ἀπὸ συμφορῶν] Dico ad illud Petronii: Nos ut ad tam vilis accessimus cibos. J.B.

Ibid. Ἀπὸ συμφορῶν] I. e. συμβολῶν. F.G.

Ibid. Συμφορῶν] Quas hic συμφορῆς dicit Lexiphanes, alii vocant συμβολάς. Notae sunt antiquorum συμβολαί. Caeterum turpiter in Scholiastae ad hunc locum verbis legitur, Συμφορῶν δὲ ἀσπαίζον ἔπιν τὸ ἔρανον; quod per se planum ac perspicuum est. J.F.

Συμφορῶν] Jocus hinc petitur, quod trito sensu miseria hac voce significatur, ex qua tristis sane coena conficitur. M. du S.

Ἀπὸ συμφορῶν] Συμφορῶν, quae calamitatem significat, posuit pro συμβολῇ collatione, ex etymo scilicet. Hinc pronam erat emendare scholion, & legere, συμφορῶν δὲ ἀσπαίζον ἔπιν τὸ ἔρανον, vel τὸ ἔρανον τὸ ἔρανον quidem nihili est. Sed piget observare talia, quae occupata merito suspicor a viris doctis, quorum notata una eduntur. J.M.G.

Συμφορῶν] Et sic ex Mf. jam correxi. J.F.R.

Tt

26. Ἰππῶν]

σπύατο δὲ ἃ πολλὰ καὶ ποικίλα, δίχληα 25 collationibus. *Panata autem erant multa & varia, & bifida (pedum extrema) snilla, laterum pulvae, sumina, & porcae foetae intestinum embryonem recipiens (vulva) & lobus ex sartagine, & alliatum, & abyrtace, similesque quaedam conditurae, & thrymmatides, & involuta foliis, & mellita. Et e marinis cartilaginosa multa, & quae coriunt habent testaceum, & frusta Pontica de sporta, &*

a Πολλὰ καὶ ποικίλα, δίχληα ὕμια] Πολλὰ καὶ ποικίλα καὶ δίχληα ὕμια. W. b Ὑς] Ὑς J. ὕς cett. & M. c Ταγῆν] Ταγῆν ap. B. Nil mut. Edd.

25. (1) Δίχληα ὕμια] Τὰ τῶ ποδῶν ἄκρα τῶ ὕμ, ἴδια ὄντα καὶ (2) ἰδιώματα. ὡς αὐτὸς ἐκ αἱ χελιδὼς τὰ ἀπὸ τῶ (3) κελῶν τῶ ζώον εἰς (4) μῆκος ἀφαιρούμενα, ἅπερ φασὶν ἀποσπῆσαι. V.

26. Σχιλίδες] Τὰ ἀπὸ τῶ (5) σκελῶν τῶ ζώον εἰς μῆκος ἀφαιρούμενα, ἅπερ (6) φησὶν ἀποσπῆσαι. V. alter in Fol. Ibid. Καὶ τοκάδ' ὕς] Ἐπὶ τῇ μήτρᾳ τῶ (7) ζώον ἐσ-κιάζον αἱ τῶ παλαιῶν βιοφάγοι βρώματι. συγκόπτοντες ποικίλα κρέα καὶ τυρῶν. καὶ ἄνθρωποι αὐτοῖς βρώματα. V.

27. Ἐμβρυοδόχον] Τρίμμη ἐπὶ τῇ μήτρᾳ τῶ ζώον ἐσ-κιδεσμένον. V.

Ibid. Καὶ λοβὸς ἐκ ταγῆν] Λοβὸς ἐκ ταγῆν, τὸ ἥπαρ φησὶ τὸ ἀπὸ (8) ταγῆν. μυττωτὶς δὲ εἰς τρίμμη διὰ σκελῶν καὶ τινῶν ἄλλων. (9) μελιττωτὶς δὲ αἱ ἐκ μέλιτος πλακοῦντες. ἀπὸ δὲ ἀλεκτρυόνων, τῶ παρθενοῦ. λαι-
(1) Δίχληα ὕμια] Reliqui hoc, etsi ab textu Luciani discrepat; quia dedita opera sic ab Scholiasta potuit scriptum esse: verum quod ὕμια ipse leni editum esset, id tamen mutavi. *Suidas* Ed. *Haec* accentus prioris quoque aliter positus; legitur enim δίχληα ὕμια. *Boet.* *Ilacrus* &c. J. F. R.

(2) Ἰδιώματα] Ἰδιώματα. V. *Περὶ ἰδιώτων*. M. Sed vulgare melior. *Suid.* ἰδιώματα. *Ῥεῖσις*. ἰδιώματα. *Ῥεῖσις*. Sed in *Suid.* ἰδιώματα. *Ῥεῖσις* in, rescribendum existimo. J. F. R.

(3) Κελῶν] Σκελῶν in impress. *Suid.* M. unde *κελῶν* fecit *M. du S.*

(4) Μῆκος] Sic recte pro edito μῆκος dedit Idem; qui & ἅπερ inferuit, & φασὶν pro φασὶν reposuit.

(5) Σκελῶν] Anne ergo de hoc in κελῶν mutandum? J. F. R.

(6) Φησὶν] Ἀφ' — *Ex. G.* Sed quare hic non etiam φασὶν facit *Solanius*? J. F. R.

(7) Ζώον] Χοῖρον M.

(8) Ταγῆν] Ταγῆν editum erat. Sed mutavit ex C. *Abb.* *M. du S.* quamvis idem Cod. & V. aliter paulo ante scripserint. Utique autem *sartagine* significat; sed quia praestitit explicationem effectum verbo *varia*, recte fecisse putavi *Solanum*, quod mutavit. J. F. R.

(9) Μελιττωτὶς] Μελιττωτὶς V.

(10) Νυμφοδόχον] Haec septem verba usque ad *ἐν τῇ* implevit *Solanus* ex collat. codicibus; decrevit enim in editis.

(11) Αὐτῇ] Deerat in editis, & lacuna relicta, quam inserto hoc pronomine implevit *M. du S.*

(12) Τίς] Τίς erat in editis. Non agnoscebat *Cod. Abb.* *M. du S.*

(13) Φησὶ] Φησὶ V.

(14) Σκελῶν] Σκελῶν editum legebatur. Item αὐτῶν pro αὐτῶν, sed mutavit *M. du S.*

(15) Πάσιν] Πάσιν B.

26. Ὑμια] Πόδες χοίρειος. J. B.

Ibid. Σχιλίδες] Idem quod σκελίδες, pernae, jam-
bons. F. G.

Ibid. Ἡτριάς] Copiose vir Clar. *Isaac Casaubon.* ad *Athen.* c. 16. lib. 3. Animad. J. B.

Ἡτριάς] *Sumen*, abdominis partes. ἡτρίδια, τιμῶ-
χα *Comacis. Pollux.* F. G.

Ἡτριάς] Sic & *Athen.* III. c. 16. p. 96. D. emen-
dante hinc *Casaubono.* Reperitur autem etiam apud *Aristoph.* in *Thesmoph.* partem foellorum intestinorum
ἡτριάς vocabant. *Cas.* *M. du S.*

γνώμονα δὲ βούν, τὸ γνῶμα ἀποβαλλόμενα, ὅτι οὐδὲν ἀπὸ γυνεῖς. V.

28. Ἀβορτάκη] Σκεύος βαρβαρικὸν διὰ καρδῆν καὶ πρῶτον. V. In altero ejusd. Cod. haec sic legeban-
tur: Ἀβορτάκη] Σκεύος βαρβαρικὸν διὰ καρδῆν καὶ πρῶτον (10) Νυμφοδόχος δὲ ἐν τῇ βαρβαρικῇ τέλει φησὶν, ὡς λυτικῇ τῇ κοιλίας χρεῖα τούτῳ φησὶ τοὺς βαρ-
βάρους.

30. Θῆα] Τὰ φύλλα τῶ σπῆς. λέγεται δὲ ὕς ἐκ τοῦ εἰς (11) αὐτῇ ἰδιώματι βρώμα. ὡς ἐν τῇ ἀσκαφίδος (12) τινὲς ποιοῦσιν εἰς αὐτῇ συνδυάζοντες αὐτῇ, ἀμέλει καὶ τούτῳ (13) φησὶ (14) σημαίνει αὐτὸν, ἵνα καὶ μελιτ-
τωτῇ παρκαλεῖται, αἱ εἰσὶν αἱ τοῦ λοβῶν (15) πύ-
ριλοι. V.

Ibid. Μελιττωτῇ] Ἐκ μέλιτος πλακοῦντες. V.

(8) Ταγῆν] Ταγῆν editum erat. Sed mutavit ex C. *Abb.* *M. du S.* quamvis idem Cod. & V. aliter paulo ante scripserint. Utique autem *sartagine* significat; sed quia praestitit explicationem effectum verbo *varia*, recte fecisse putavi *Solanum*, quod mutavit. J. F. R.

(9) Μελιττωτῇ] Μελιττωτῇ V.

(10) Νυμφοδόχον] Haec septem verba usque ad *ἐν τῇ* implevit *Solanus* ex collat. codicibus; decrevit enim in editis.

(11) Αὐτῇ] Deerat in editis, & lacuna relicta, quam inserto hoc pronomine implevit *M. du S.*

(12) Τίς] Τίς erat in editis. Non agnoscebat *Cod. Abb.* *M. du S.*

(13) Φησὶ] Φησὶ V.

(14) Σκελῶν] Σκελῶν editum legebatur. Item αὐτῶν pro αὐτῶν, sed mutavit *M. du S.*

(15) Πάσιν] Πάσιν B.

Ibid. Τοκάδ' ὕς] Vid. *Athen.* 101. A. Et *Casaub.* *M. du S.*

27. Ἐμβρυοδόχον] *Sumen* (immo *vulva*) foetaeque
abdomina *porcae. Martial.* F. G.

Ibid. Λοβὸς ἐκ ταγῆν] Vel ut in aliis ἐκ ταγῆ-
ν. Nam idem esse volunt Grammatici, ut Interpr.

Aristoph. ad Equit. *Hesych. Poll.* videretur autem λοβὸς ἐκ
ταγῆν. Sic enim (*Comut.* c. 39.) condimentum aliquod
hepatis fuisse, de quo *Suid.* & *Poll.* conficiebatur ex
melle, sesamo, & caseo. Legend. *Hesych.* Sed fortean
Luciani stylo fuit λαιός, de qua dictione copiose au-
cto-

ἢ Coraicas (anguillae) ἢ gallina domestica, ἢ gallus qui jam canere coepit : ἢ piscis can-
nicior. Ovum autem etiam habuimus totum
in furno assatum, atque edentuli bovis pedem
autiorem. Vetus panis erat filiginei non
mali, ἢ alii de novilunio, qui sero ad fe-
stum veniant, ἢ obeta tunc quas sub terra,
tunc quas supra illam crescunt. Vetus au-
tem erat non senex, sed de aetate, non illud
quidam adhaec putant, sed nonnulli tamen
recoctum.

ἢ σαργάνης, ἢ καπαίδες, ἢ ὄρης σύντρο-
φῶν, ἢ ἀλεκτρον ἢ ἡδὴ ἀπωδὸς, ἢ ἰχθὺς
ἢ ἰπποκαῖ. ἢ οἶν δὲ ὅλοι ἰπποκαῖ εἶχο-
μεν, ἢ βοὸς λευπογνάμων κωλῆν. ἄρτοι
μύρτοι ἦσαν σιφαῖοι, ἢ Φαῦλοι, καὶ ἄλλοι
καμήνοι, ἢ ἡμέτεροι τ' εὐορτῆς ἢ λάχανα
τά τε ἰσόγεια, ἢ τὰ ἰσοφύη οἶνος δὲ
ἢ γέραν, ἀλλὰ τ' ἀπὸ βύρσης, ἢ ἡδὴ μὲν
ἀγλευκῆς, ἀπεπτῶ δὲ ἔτι.

Πο-

d. Σαργάνης] Edd. Σαργάνης majore S male.

33. Καπαίδης] Ἐγχέλιος λέγει (16) Βοιωτίας, τὰς
οἷα τ' Καπαίδης λέγεται πάλαι ἀφ' ὧν τ' ἄλλων. οἷν δὲ
ἰπποκαῖ τ' κλιδαῖν ἄρτοι. V.
34. Καὶ ἀλεκτρον ἢ] Τὴν παρὰ βοῦν. V. in Fol.

(16) Βοιωτίας] Βοιωτίας M.

stores quos nuper citavi. F.B.
Λούος] Du foi cuis. F.G.
28. Ταγῆον] Ita omnes Impressi & M. Sic in
Σοφ. c. 38. ἰχθὺς οἱ ταγῆον. Sed ibi Coll. G. ταγῆ-
ον. M. du S.

Ibid. Μυττωτῆς] Quid sit, docet Scaliger ad More-
tum, sed καὶ μωττωτῆς ἴσιν οἱ σπαρδῶν. F.B.

Ibid. Ἀσπυρῆς] Clar. Casaubon. ad Athen. cap. 35.
lib. 3. tangit aliam hujus vocis interpretationem. Est
enim hic ἀσπυρῆς βλάστη βαμβακῶν ἰσχυρῶν οἱ
καρδῶν, ἢ πρῶτον & aliis oleribus, unde apud He-
sychium ἀσπυρῆς καὶ τριμυρῆς καὶ ἰμβάμυρῆς καὶ
σπυρῆς. F.B.

Ἀσπυρῆς] Hesych. ἀσπυρῆς, τὴν τριμυρῆς ἢ ἰμ-
βάμυρῆς καὶ σπυρῆς. F.G.

29. Καπαίδης] Aliis καπαίδης, quod idem est, in-
telligit autem ἀσπυρῆς καὶ τριμυρῆς καὶ σπυρῆς. F.B.

Ibid. Θρυμματῆς] Sic nominare solent omne ge-
nus dulciorum ἢ δὲ τὴν θρύον, ἢ ἀπὸ τὴν θρύον, ἢ
Hesych. effertur autem haec dictio vel per + vel per o
ut patet apud eundem Grammaticum. v. ἰσχυρῆς. F.B.

Θρυμματῆς] Placentæ genus. aliis intritum. F.G.

30. Θρύον] Quidam simpliciter per θρύον intelligunt
φύλον συνῆς, sed ibi capiendum est pro omni altili
quod vel συνῆς ἢ ἀμπέλου foliis involvitur, hoc autem
vocabant ἰσχυρῆς. leg. Casaub. ad Athen. c. 24.
lib. 3. F.B.

Ibid. Μελιτωτῆς] Πάστες, μέλι καὶ μέλι διδω-
ται, quæ & μελιτωτῆς. F.B.

Ibid. Ἰσογυῖα] Vocant ἰσογυῖα ὅσα
ἄρτοι. Hesych. Suid. Poll. Casaub. F.B.

35. Ἰπποκαῖ] Κλιδαῖν ἄρτοι. V. in Fol.

36. Λευπογνάμων] Τὴν τὸ γάμμα λευπογνάμων. V. in
Fol.

31. Σαλάχις] Piscium genus cartilaginofum a σα-
λάω, σαλάχι, σάλας, σαλάχι. quod nocte luceant.
σάλας. F.G.

Σαλάχις] Σαλάχις piscium genus cartilaginofum.
Galenus in expositione vocum Hippocratis: σαλάχις.
ἢ τὰς καλῶν ὅσα λευκὰ οὐκ ἔχει, ἢ ζωοποιῶν. Sic au-
tem appellatur ἀπὸ τὴν σάλας: quod ejus cutis noctu
luceat. σαλάω, σαλάχι. σάλας, σαλάχι. Galenus
de alimentis Lib. III. Τὰς δὲ καὶ λευκὰς οἱ τὴν νύκτι
τὸ δῆλον τ' εὐορτῆς ἢ ζών (σαλάχις). Plinius ait,
hujus vocis auctorem esse Aristotelem: quod falsum
est: cum ea usus fuerit Hippocrates: ut ad Aristote-
lem Jul. Caes. Scaliger observavit. Verba Plinii sunt
L. IX. c. 24. 'Selacho appellavit Aristoteles primus.
Occurrit autem hæc vox apud Hippocr. L. 2. de mor-
bis, & Lib. 1. & 2. de semine. A.E.M.

32. Τριμυρῆς] Κίμυρῆς dernes. F.B.

Ibid. Ἐκ σαργάνης] Σαργάνης δῆμοι εἰς πλεγμα-
τα γαργαράδης, καὶ καπαίδης, αἱ ἀπὸ τὴν καπαίδης λέγεται γα-
ργαράδης. De quibus Scholiast. Aristoph. Acharn. & He-
sych. F.B.

34. Ἀπωδὸς] An senex? F.G.

35. Παρέσις] An altilis, domi nutritus in pis-
cina? placet. F.G.

Παρέσις] Vertebatur tam in Paris. quam Sab-
inur. Piscis παρῆσις, quum vertendum fuisset ὀρ-
νίσις, ut me monuit Frater optimus G. O. Reisk. F.F.B.

Ibid. Ὅν ὅλοι ἰπποκαῖ] Ἐκ κλιδαῖν ἰπποκαῖ. F.B.

36. Λευπογνάμων] Ὅν πε. παρῆσις. F.G.

39. Ἰσόγυια] An radices, tubera tertia? F.G.

41. Ἀγλευκῆς] Ἀγλῆς. F.B.

μολυβδαίνας χερμαδίους ζεγάδην ἔχων, ἐχειροβόλει. εἶτα συντριβέντες, καὶ ἀλλήλους καλαινωτισάμενοι, καὶ ἐμπαίζαντες τῷ γυμνασίῳ, ἐγὼ μὲν καὶ Φιλίνῳ ἐν τῇ θερμῇ πυέλῳ καλαιοῦντες, ἐξήειμεν οἱ λοιποὶ ποῖ δὲ τὸ ψυχροβαρὲς κἀρα δελφινίσαντες, παρένεον ὑποδρύχοι θαυμασίως. ἀναστρέφαντες δὲ αὐτῆς ἄλλῃ ἄλλα ἐδρῶμεν. ἐγὼ μὲν ὑποδησάμεν, ἐξυόμην δὲ κεφαλὴν τῇ ὀδοντωτῇ ζύτρῳ. καὶ γὰρ ἐκ κηπίον, ἡ

alius autem plumbeas manus implentes cum fragore manibus jactabat. Deinde contriti (frictione usi) cum tergis nos invicem portafsemus, atque illuissimus (lulissimus in) Gymnasio, ego quidem & Philinus in labro calido perfusi exiimus. At reliqui caput frigidae Delphinorum instar immergentes, admirabiliter sub aqua adnatabant. Reversus autem rursus alio, alia alii faciebamus. Ego quidem subligatus, radebam caput radula ex dente

a Μολυβδαίνας] Nil mutant J. Fl. H. P. &c. b Καλαιοῦντες] Καλαιοῦντες W. c Ἄλλῃ] Ita dedi ex Fl. & W. Ἄλλοι enim Edd. cett. d Ὀδοντωτῇ] Sic restitutum ex W. Ὀδοντῇ Edd. priores.

7. Συντριβέντες] Ἀντὶ τῆ (1) ἀκρότης ἀφ' ἧς ἡ ἀκρότης ἀκρότης ἐπὶ τῶν παιδῶν οἱ (2) ἐκπῶντες ἀκρότης ἐπὶ τῶν (3) τῆ ἡττημένου, ἡττημένου καὶ καλαινωτισάμενοι εἶπεν. τὸ δὲ ἐμπαίζαντες, οἱ οὖν παίζοντες ἐν τῇ (4) γυμνασίῳ. ψυχροβαρὲς δὲ, τῷ ψυ-

χρᾶν (5) φρεσὶ πυέλοι, ἐν τῇ φρεσὶ ὑποδύτης ὡς διὰ φρεσὶ τῶν κερᾶς κοίτης ὑπὸ τῷ ὑδατὶ ἐκλυμῶμεν. τὸ δὲ ἐξυόμην, ἀντὶ τῆ ἐκπῶντος. ὀδοντωτῇ γὰρ ζύτρῳ τὸ κηπίον φρεσὶ. κηπίον δὲ καὶ σκαφίον εἶδη κερᾶς. V.

15. Κηπίον] Εἶδ' ἐκ πυέλου. V.

(1) Ἀλλῃ] Ἀλλῃως editum ante. Sed prius est in M. utroque loco. Ἀλλῃως V. in secundo.
(2) Νεκρῶν] Νεκρῶν C. Abb.
(3) Τῆ ἡττημένου] Τῆ ἡττημένου erat in Ed. unde Solanus τῶν ἡττημένων fecerat, sine auctoritate. Licebit ergo & mihi sine auctoritate planiorē lectionem τῆ ἡ — u inducere, quod feci.
(4) Γυμνασίῳ] Sic dedit Solan. pro vulgato συμποσίῳ, i.e.

ste quidem; sed ex conjectura, credo. J. F. R.
(5) Φρεσὶ] Quia fere ubique sic reperi accentum servatum in hoc verbo, qui poterat abjici, ideo & hic & alibi in hac Dissert. eum intactum reliqui: nam videtur studio sic scriptum, tum propter finem periodi, altero loco; quam hic, ut aliquanto major emphasis tribuatur τῷ διὰ & dicunt vel vocant, quam ubi pro incerto illo ajunt, ferunt, ponitur. J. F. R.

tione τῇ αἰσθῆσι primo sensu ac molliter, tum vehementius, ut cum abeunte sacco & ipsi una progrediantur, & iterum versus ipsos redempte vi ipsius repulsi concedant. Denique vero repulsum illum emittunt manibus, ut reversus tanto vehementius accessu suo in corpus irruat. Ultimo quanto possint impulsu atque impetu illum dimittunt, ut reciproco accessu suo, nisi valde attendant, evertantur. Aliquando quidem manibus occurrunt accedenti, interdum vero pectore, passis manibus, interdum averse, tergum objiciunt. J. M. G.

6. Μολυβδαίνας χερμαδίους] Virgil. 5. Aeneid. Plut. in Thef.

Μολυβδαίνας χερμ.] Conf. supra Alex. c. 25. μολυβδαίνας — πιδας, & videbis cur neque illic, neque hic mutare quidquam sim ausus. J. F. R.

Ibid. Ἀράγδην ἔχων] Τῇ τῇ ἀράγδην ἔχων. F. G.

7. Εἶτα συντριβέντες] Ἀκρότης ἀφ' ἧς ἡ ἀκρότης ἀκρότης ἐπὶ τῶν παιδῶν οἱ (2) ἐκπῶντες ἀκρότης ἐπὶ τῶν (3) τῆ ἡττημένου, ἡττημένου καὶ καλαινωτισάμενοι εἶπεν. τὸ δὲ ἐμπαίζαντες, οἱ οὖν παίζοντες ἐν τῇ (4) γυμνασίῳ. ψυχροβαρὲς δὲ, τῷ ψυ-

11. Τὸ ψυχροβαρὲς] Τὸ ἐν τῇ ψυχρῇ πυέλῳ βαπτισθέν. J. B.

Ibid. Δελφινίσαντες] Δίκην δελφίνου κοίτης ὑπὸ τῷ ὑδατὶ ἐκλυμῶμεν. J. B.

13. Ἄλλῃ] Ex W. & Fl. ante legebatur ἄλλοι. M. du S.

14. Ἐξυόμην] Ἐκπῶντος. Hanc lineam profert & interpretatur Clar. Casaubon. loco citat. ut & illud sequens ἐκπῶντος. Duæ fuerunt apud Græcos usitatissimæ tonsuræ species, σκαφίον & κηπίον de quibus hic loquitur, τὸ μὲν σκαφίον τὸ ἐν χρῇ, ὃ δὲ κηπίον τὸ πρὸς μετώπῳ. Scholiast. Aristophan. ad aves Hefych. Pollux, Suid. J. B.

15. Ὀδοντωτῇ] W. In reliquis ὀδοντῇ. M. du S. Ibid. Κηπίον] Κηπίον seu κηπίον tonsuræ species. F. G.

Κηπίον — σκαφίον] Duplex genus tonsuræ hic indicari clarum est. Etiam hoc apparet, qui κηπίον tondetur, illi non opus esse pectine, opus esse, qui σκαφίον. Jam κηπίον & κηπίον esse simiæ genus, notum est, loca veterum proferente Ill. Spanhemio Diss. 5. p. 243. Itaque notatur forte tonsura ἐν χρῇ, brevis admodum, qua qui utuntur, non habent quod pectant: Scaphion forte liberat frontem, aures, cervicem, crinibus, qui tegere illas partes possint, cranio autem, quod σκάφη appellatur, pilorum tantum, quod pecti possit, relinquit. Metuo ne parum accuratus aut certus sit Scholiastes Aristoph. Bourdelotio laudatus, cujus locus est Ὀριθ. 807. J. M. G.

17. Τὸν κόπον] Τὸν πόνον, menti barbarum. Hefych. F. G.

18. Ἐδερμοβάγει] Τὸν δερμὸν ἐκτρέχει. J. B. Ibid.

in scaphium tonsus eram, qui non ita pridem, barbatus & verticem decomaverim (totonderim,) alius lupinos edebat: alius vomebat jejunium: alius excavatis raphani frustis hauriebat jus pisculentum: edebat alius phanlias: 20° (olivas) sorbebat alius de hordeis.

6. Ac deinceps cum tempus esset, cubito nixi coenabamus: posite autem erant sellae & grabatuli. Ac coena quidem ipsa erat de

ἀλλὰ σκαφίον ἐκεκάρμην, ὥς ἂν ἔτι πρὸ πολλῆς τὸ κόννον, καὶ τὴν κορυφαίαν ἀποκεκομμένος. ἄλλος ἐθερμοτράγει, ὁ δὲ ἡμεῖς νῆψιν, ὁ δὲ θραϊὰς ποιοῦν τὰς ραφανίδας, ἄλλος ἐμυσίλατο τῷ ἰχθυερῷ ζωμῷ, ἄλλος ἡδιστε φαυλίας, ὁ δὲ ἑρρόρει τὴν κριθῶν.

Καπεὶ δὲ χειρὸς ἦν, ἐπ' ἀγκῶν ἐδειπνῶμεν, ἔκειτο δὲ καὶ ὀκλαδία, καὶ ἀσκάνη. τὸ μὲν δὲ δειπνοὶ ἦν ἀπὸ συμφορῶν. παρ-
σχευ-

6. Ἐμυσίλατο] Ἐμυσίλατο W.

16. Σκαφίον] Εἰς τὸ κορυφῆς. V.
23. Ὀκλαδία] Ὀκλαδίας μὲν δὲ φέρει, ἢ ἀνπαύστρον (1) φασί. ἀσκάνης δὲ, ὁ οὐτὶς κρέσσεται, συμφορῶν

δὲ ἀσπάζειν αἶψα τὸ (2) ἔρανον. V.
Ibid. Ἀσκάνται] Ἀσκάντης οὐτὶς κρέσσεται. V.

2 (6) Θασή. ἀσκ. Θασή δὲ ἀσκάντης antea legebatur.

(7) Ἐρανον] Ὀράνον in Impress. sine sensu. Ἐρανον V. & C. Abb. quod monente Salano correpi. J. F. R.

Ibid. Τὸν ἡγῶν] Prodigiosa translatio a gutture ad anum.

Τὸν ἡγῶν] An jejunium, i. e. humores qui a jejunio evomi solent?

20. Ἐμυσίλατο] Ἐμυσίλατο legendum videtur, a μυσιλάμααι.

Ἐμυσίλατο] Aristoph. Plut. vers. 627. μυσιτυλμῶροι habet, i. & v. inverso ordine quam ap. Nostrum, collocato. Ubi vid. Scholiast. μυσιτύλη, ὁ καὶ τὸ ἄρτος καλῶνται, &c. Sed & vid. nott. Spanhem. qui ibi multus est in tradendo μυσιτύλην & μυσιτύλην a Scholiaste confusa. Quum posterius sit raphis canonicus, secundum Pollucem &c. prius vero carminum minuta diffinitio; dein vero fatetur utrovis more idem posse significari Atticis, μυσιτύλη, μυσιτύλη, & μυσιτύλη: Et μυσιτύλην scribi ac μυσιτύλην. Kusterus autem similiter docet promiscue scribi μυσιτύλην & μυσιτύλην. Sed μυμιτυλιημένοι etiam in Aristophane legit Suid. quare in Luciano nihil mutem. Cumque Hesych. μυσιτύλην & μυσιτύλην adferens interpretetur τυμῶν, κόψαι, μερίσαι, οἷς μυκρὰ διελὼν κρέσσει. non dubitem, si vera est scriptura ap. Lucianum, etiam μυσιτύλην simplex aequae rectum esse ac μυσιτύλην contractum, adeoque non opus esse accentum cum Gujeto mutare.

Ibid. Τῷ ἰχθυερῷ ζωμῷ] Vel muria vel garo; utrumque enim e liquore piscium, vide Scalig. ad Aufon.

21. Φαυλίας] Τὰς ἐλαίας λάληας Plin. Cels. Varr. de re rustic.

Ibid. Ἐρρόρει τὴν κριθῶν.] Sic apud Aristoph. Vesp. τὴν φαυλὴν βοφθοροῖται.

Ibid. Τὴν κριθῶν] Potionem ex hordeo.

23. Ἐκιντο δὲ καὶ ὀκλαδία] De quibus in Lapith. & Tom. II.

in Cynic. ὀκλαδία, δὲ φροι, five chiramaxium, five sella gestatoria. Nam ὀκλαδίας, δὲ φροι ταπεινὸς ὃς ἐκ ἀκλῶν φέρεται τοῖς εἰς τὰς ἀγορὰς ἔξουσι πλουτοῖς, καὶ πεποιῶνται τοῦτο μὲν τὸ φροι τὸ ὀκλαδία, ut vult Hesych. Galli vocant chaise brisée, δὲ φροι συγκεκλασμένον, καὶ ποτὶ μὲν ἰντινὸν ὁμοῦ, ποτὶ δὲ συγγελλόμοις, Scholiast. Aristophan. ad Equit. De hac sella gestatoria L. Senec. cap. 12. de brevit. vitæ. Martial. Epig. 17. lib. 12. Sueton. Nero. c. 26. Vitell. c. 16. hujus usum ulterius prosequi non est otii.

Ibid. Ἀσκάνται] Εὐτιτύλεις κρέσσονται. Interpres Aristophan. σκίμπεδα vertit.

24. Δειπνοὶ ἢ ἀπὸ συμφορῶν] Dico ad illud Petronii: Nos ut ad tam viles accessimus cibos.

Ibid. Ἀπὸ συμφορῶν] I. e. συμβολῶν.

Ibid. Συμφορῶν] Quas hic συμφορῶν dicit Lexiphanes, alii vocant συμβολάς. Notae sunt antiquorum συμβολαί. Caeterum turpiter in Scholiaste ad hunc locum verbis legitur, Συμφορῶν δὲ ἀσπάζειν αἶψα τὸ ἔρανον, pro ἔρανοι; quod per se planum ac perspicuum est.

Συμφορῶν] Jocus hinc petitur, quod trito sensu miseria hac voce significatur, ex qua tristis sane coena conficitur.

Ἀπὸ συμφορῶν] Συμφορῶν, quae calamitatem significat, posuit pro συμβολῇ collatione, ex etymo scilicet. Hinc pronum erat emendare scholion, & legere, συμφορῶν δὲ ἀσπάζειν αἶψα τὸ ἔρανον, vel τὸ ἔρανον quidem nihili est. Sed piget observare talia, quae occupata merito suspicor a viris doctis, quorum notata una eduntur.

Συμφορῶν] Et sic ex Ms. jam correxi.

σπούατο δὲ ἃ πολλὰ καὶ ποικίλα, δίχληα^a καὶ
 ὕια, καὶ χελίδες, καὶ ἡτριάνα, καὶ τοκάδ^b
 ὕος τὸ ἐμβρυόδοχον ἔντερον, καὶ λοβὸς ἐκ
 ταγίνης, καὶ μυτιώτος, καὶ ἀβυρτάκη, καὶ
 τοιαῦταί τινες καρκεῖαι, καὶ θρυμματίδες,
 καὶ θρία, καὶ μελιττώται. τὸ δὲ ἔμβρυ-
 χίων τὰ σελάχια πολλὰ, καὶ ὅσα ὀστράκι-
 να τὸ δέρμα, καὶ τεμάχη ποσειδῶνα τῆς ἐκ

collationibus. Parata autem erant multa &
 variis, & bifida (pedum extrema) fuit,
 laterum pulvae, summa, & porcae foetae in-
 testinum embryonem recipiens (vulva) & lobus
 ex sartagine, & alliatum, & abyrtace, si-
 milesque quaedam conditurae, & thrymmati-
 des, & involuta foliis, & mellita. Et e ma-
 rinis cartilaginosa multa, & quae corium ha-
 bent testaceum, & frustra Pontica de sporta,
 &

^a Πολλὰ καὶ ποικίλα, δίχληα ὕια] Πολλὰ & ποικίλα & δίχληα ὕια. W. ^b Ὑός] Ὑός J. ὕος cett. & M.
 c Ταγίνης] Ταγίνης ap. B. Nil mut. Edd.

25. (1) Δίχληα ὕια] Τὰ τὸ πρῶτον ἄκρα τὸ ὕον, ἴδια
 ὄντα καὶ (2) ἰδιόματα. ὡσαύτως & αἱ χελίδες τὰ ἀπὸ τῆς
 (3) κελῶν τὸ ζῶον εἰς (4) μύκη & ἀφαιρούμενα, ἀπὸ φασὶν
 ἀφαιρούμενα. V.

26. Σχιλίδες] Τὰ ἀπὸ τῆς (5) σκελῶν τὸ ζῶον εἰς μύκας
 ἀφαιρούμενα, ἀπὸ (6) φασὶν ἀφαιρούμενα. V. alter in Fol.
 Ibid. Καὶ τοκάδ^b ὕος] Ἐπὶ τῇ μητρὶ τῆς (7) ζῶον ἐσ-
 κινῶν οἱ τὸ παλαιὸν βιοφάγοι βρώματι. συγκόπτοντες
 ποτὶς κρεῖα καὶ τυρὸν, καὶ ἄλλοι αὐτοῖς βρώματα. V.

27. Ἐμβρυόδοχον] Τρίμμη ἐπὶ τῇ μητρὶ τὸ ζῶον ἐσ-
 κινῶν. V.

Ibid. Καὶ λοβὸς ἐκ ταγίνης] Λοβὸς ἐκ ταγίνης, τὸ ἥπαρ
 φασὶ τὸ ἀπὸ (8) ταγίνης. μυτιώτος δὲ εἰς τρίμμη καὶ
 σκελῶν καὶ τινῶν ἄλλων. (9) μελιττώται] δὲ αἱ ἐκ μέλιτος
 πλακοῦνται. ἀπὸ δὲ ἀλεκτροῦ, τὸ παρρηότα. λεπο-

γώματα δὲ βούν, τὸ γνῶμα ἀποβαλόντα, ὅ ἐστιν ὀδὸς
 ἀπὸ γυντῆς. V.

28. Ἀβυρτάκη] Σκίασμα βαρβαρικὸν διὰ κερδῶν
 καὶ πρᾶτον. V. In altero ejusd. Cod. haec sic legeban-
 tur: Ἀβυρτάκη] Σκίασμα βαρβαρικὸν διὰ κερδῶν
 καὶ πρᾶτον (10) Νυμφόδοχος δὲ ἐκ τῆς βαρβαρικῆς γλώσσῃ
 φασὶν, ὡς λυτικῶ τὸ κοιλίας χρᾶς τούτου φασὶν τοὺς βαρ-
 βάρους.

30. Θρία] Τὰ φύλλα τὸ σπῆς. λέγεται δὲ ὅτι & τὸ εἰς
 (11) αὐτὰ ἰνδομαύρους βρώμα. καὶ & ὡς τὰς ἀσφίδας
 (12) τινὲς ποιοῦσιν εἰς αὐτὰ συνκελεύοντες αὐτὰς, ἀρίστε
 καὶ τούτο (13) φασὶ (14) σημαίνει αὐτὸν, ὅτι καὶ μελι-
 ττώται παρασκευαῖται, καὶ ὡς οἱ ἐν λυγέροι (15) πύ-
 ριστοι. V.

Ibid. Μελιττώται] Ἐκ μέλιτος πλακοῦνται. V.

(1) Δίχληα ὕια] Reliqui hoc, cti ab textu Luciani discre-
 pat; quia dedita opera sic ab Scholiasta potuit scriptum esse:
 verum quod ὕια spir. leni editum esset, id tamen mutavi.
 Suidas Ed. Hag. accentus prioris quoque aliter positus; legi-
 tur enim δίχληα ὕια. βύς. ἡπαρ &c. J. F. R.

(2) Ἐιδόματα] Ἐιδόματα. V. Πρὸς ἰδιόμα. M. Sed vulgata
 melior. Suid. ἰδιόμα. βρώμα. ἰδιόμα. βρώμα. Sed in Suid.
 ἰδιόμα. βρώμα. referendum existimo. J. F. R.

(3) Κελῶν] Σκελῶν in impress. Suidas M. unde κελῶν fecit
 M. du S.

(4) Μύκας] Sic recte pro edito μύκας dedit Idem; qui &
 ἡπαρ inferuit, & φασὶν pro φασὶν reposuit.

(5) Σχιλίδες] Anne ergo & hoc in κελῶν mutandum? J. F. R.

(6) Φασὶν] Ἄ φασ — Ex. G. Sed quare hic non etiam φασὶ
 facit Solanus? J. F. R.

(7) Ζῶον] Χοῖρον M.

26. Ὑια] Πόδες χοίρειοι. J. B.

Ibid. Σχιλίδες] Idem quod σκελίδες, pernae, jam-
 bonis. F. G.

Ibid. Ἡτριάνα] Copiose vir Clar. Isaac Casaubon. ad
 Athen. c. 16. lib. 3. Animad. J. B.

Ἡτριάνα] Sumen, abdominis partes. ἡτριάνα, τεμά-
 χη Comicis. Pollux. F. G.

Ἡτριάνα] Sic & Athen. III. c. 16. p. 96. D. emen-
 dante hinc Casaubono. Reperitur autem etiam apud
 Aristoph. in Thesmoph. partem suillorum intestinorum
 ἡτριάνα vocabant. Cas. M. du S.

Ibid. Τοκάδ^b ὕος] Vid. Athen. 101. A. Et Casaub.
 not. M. du S.

27. Ἐμβρυόδοχον] Sumen (immo vulva) foetaeque
 abdomina porcae. Martial. F. G.

Ibid. Λοβὸς ἐκ ταγίνης] Vel ut in aliis ἐκ ταγί-
 νης. Nam idem esse volunt Grammatici, ut Interpr.
 Aristoph. ad Equit. Hefsch. Poll. viderur autem λοβὸς ἐκ
 ταγίνης. Sic enim (Conviv. c. 39.) condimentum aliquod
 hepatis fuisse, de quo Suid. & Poll. conficiebatur ex
 melle, fescamo, & caseo. Legend. Hefsch. Sed fortean
 Luciani stylo fuit λωβός, de qua dictione copiose au-
 cto-

ὁ Copeia (anguilla) ὁ gallina domestica, ὁ gallus qui jam canore datus : ὁ piscis can-
nicior. Ovens autem etiam habuimus totam
in furno assatam, atque edentuli bovis pedem
apertorem. Verum panes erant filiginei non
mali, ὁ alii de novilunio, qui sero ad fe-
stum veniant, ὁ olera tam quae sub terra,
tam quae supra illam crescunt. Vinum au-
tem erat non senex, sed de nitre, non illud
quidem adhaec paratum, sed novissimum tam
recentissimum.

ἡ σαργάνη, ἡ κοπαΐδες, ἡ ὄρνις σύντρο-
φον, ἡ ἀλεκτρυὼν ἢ ἡ ἀπώδης, ἡ ἰχθύς
ἡ πύξις. ἡ οἷν δὲ ὅλον ἰπποκαῆ εἶχον
μεν, ἡ βοὸς λιπογνώμονον κωλὴν. ἄρτοι
ῥύζιοι ἦσαν σιφαῖοι, ἡ φαῦλοι, καὶ ἄλλοι
κεμήνηοι, ἡ ῥήμεροι ἡ ῥοτῆς, ἡ λάχανα
τά τε ὑπόγεια, ἡ τὰ ὑπερφύκη οἶνος δὲ
ὄρνις ἡ γύρεν, ἀλλὰ ἡ σπὺς βύρσης, ἡ δὲ
ἀγλευκὴς, ἀπεπτῶ δὲ ἔτι.

Πο-

ἡ Σαργάνη] Edd. Σαργάνης majore S male.

33. Κοπαΐδες] Ἐγχέλιος λέγει (16) Βουτυρίας, τὰς
οἷα τὴν Κοπαΐδης λέγουσι παλὴν ἀφαιρούσας ἢ ἄλλως, οἷν δὲ
ἰπποκαῆ ἢ κλιβατίου ἄρα. V.
34. Καὶ ἀλεκτρυὼν ἡδὲ] Τὸν παρρησιότα. V. in Fol.

(16) Βουτυρίας] Βουτυρίας M.

Ores quos nuper citavi.

Λοῦς] Δη σοὶ εἰς.

28. Ταγῖνον] Ita omnes Impressi & M. Sic in
Συμπ. c. 38. ἔχδης οἷα ταγῖνον. Sed ibi Coll. G. ταγῖ-
νον.

Ibid. Μυττατός] Quid sit, docet Scaliger ad More-
tum, sed κυρίως μυττατός ἐστὶ οἷα σκαρδῖον.

Μυττατός] Moretum.

Ibid. Ἀδρυτάκη] Clar. Casaubon. ad Athen. cap. 35.
lib. 3. tangit etiam hujus vocis interpretationem. Est
enim hic ἀδρυτάκη βῆμα βαρβαρικὸν ἰσχυρὸν καὶ
καρδύμενον, ἡ πρῶτον & aliis oleribus, unde apud He-
sychium ἀδρυτακαπίς, ἡ τριμύρα καὶ ἡ ἐμδύρα καὶ κα-
σινάκη.

Ἀδρυτάκη] Hesych. ἀδρυτακαπίς. τὴν τριμύρα καὶ ἡ ἐμ-
δύρα καὶ κασινάκη.

Καρυκαία] Aliis καρυκαία, quod idem est, in-
telligit autem ἀρτυράκη καὶ τραγύρα καὶ πολυτελῆ.

Ibid. Θυμαματίδες] Sic nominare solent omne ge-
nus dulciorum ἢ λῶν τὴν θύρεον, ἢ ἀπὸ τὴν τριβῶναι,
Hesych. effertur autem haec dictio vel per + vel per u
ut patet apud eundem Grammaticum. v. ἰθυμματα.

Θυμαματίδες] Placentae genus. aliis ἰθυμματα.

30. Θρία] Quidam simpliciter per θρίας intelligunt
φύμα συνῆς, sed ibi capiendum est pro omni altilli
quod vel συνῆς ἢ ἀμπύλου foliis involvitur, hoc autem
vocabant ἰθυμματα, leg. Casaub. ad Athen. c. 24.
lib. 3.

Ibid. Μελιτοῦται] Πέτυλα, μάζαι μέλντι δαδύμε-
ται, quae & μελιτοῦται.

Ibid. Ὑποδρυλὼν τὰ σιλάχια] Vocant σιλάχια οἷα
ἄπυδα. Hesych. Suid. Poll. Casaub.

35. Ἰπποκαῆ] Κλιβατίου ἄρα. V. in Fol.

36. Λιπογνώμονος] Τὴν τὸ γῆμα λανθάνοντα. V. in
Fol.

31. Σιλάχια] Piscium genus cartilaginofum a σι-
λάω, σιλάχον, σιλάχος, σιλάχον. quod nocte luceant.
σίλας.

Σιλάχια] Σιλάχια piscium genus cartilaginofum.
Galenus in expositione vocum Hippocratis: σιλάχια, ὅ-
πως καλεῖται ἡ σιλάχια σιλάχον, ἡ σιλάχον. Sic au-
tem appellatur ἀπὸ τὴν σιλάς: quod ejus cutis noctu
luceat. σιλάω, σιλάχον. σιλάχον, σιλάχον. Galenus
de alimentis Lib. III. Τραχὺ δὲ ἡ λαμπρὸν οἷα τὴν νύκτι
τὸ δῆμον ἢ τοιοῦτον ἐστὶ ζῷον (σιλάχον). Plinius ait,
hujus vocis auctorem esse Aristotelem: quod falsum
est: cum ea usus fuerit Hippocrates: ut ad Aristote-
lem Jul. Caes. Scaliger observavit. Verba Plinii sunt
L. IX. c. 24. 'Selacho appellavit Aristoteles priamus.
Occurrit autem haec vox apud Hippocr. L. 2. de mor-
bis, & Lib. 1. & 2. de semine.

32. Τριμάχον] Κριμαία dernes.

Ibid. Ἐν σαργάνῃ] Σαργάνη δῆμον ἐ πλῆγματος
γυγανόδη, ἡ κοπαΐδες, αἱ ἀπὸ τὴν κοπαΐδων λίμνης ἐγ-
χίλις. De quibus Scholiast. Aristoph. Acharn. & He-
sych.

34. Ἀπώδης] An senex?

35. Παράσιτος] An altilis, domi nutritus in pis-
cina? placet.

Παράσιτος] Vertebatur tam in Paris, quam Sali-
mon. Piscis παρασίτος, quum vertendum fuisset ὀρ-
θόνιον, ut me monuit Frater optimus G. O. Rask.

Ibid. Ὅν ἔστι ἰπποκαῆ] Ἐν κλιβατίου ἰπποκαῆ.

36. Λιπογνώμονος] Οἷα νε. ματῶν ρίως.

37. Ὑπόγεια] An radices, tubera terrae?

41. Ὑπόγεια] Ἀπύδα.

φθιαλας minuae, φθ literata pocula : ita-50 Φιαλίδες, χαί ποτήρια γραμμαλικά. ὥτε
que plenum erat poculavimus (poculorum ar-
marium.) μετὸν ἦν τὸ κυλικεῖον.

8. Sed lebes camini supra modum ebulliens
in carni nobis evertit carbones. Bibimus au-
tem amygdala : φθ jam bene poti eramus, cum
ungeremur baccharide : atque intro voluit no-5
bis aliquis pedisonam (saltatricem) φθ irigo-
ναι. Ὁ μὲντοι ἱππολέως, ὑπαρφαλάζων,
ἐς κεφαλὴν ἡμῶν ἐπέτρεπε τὰς ἀνδράκας.
ὀπίνομεν δὲ ἀμυγτῖ, χαί ἤδη ἀκροβάρακες
ἤμην· εἴτ' ἐχρίόμεθα βακχαρίδι. καί
εἰσκύλισέ τις ἡμῖν τὴν ποδοκτύπην, χαί
τρι-

c Κυλικεῖον] Sic marg. A. W. Κυλικεῖον Edd. & M. Κυλικεῖον correxerat M. du S. d Βακχαρίδι] Sic W. &
marg. A. I. Βακχαρίδι Edd. e Εἰσκύλισε] Εἰσέκυλισε W.

50. Φιαλίδες] Στρογγύλα εἰς ἀβυθῶν. V.
Ibid. Γραμμαλικά] Τὰς γραμμάς ἔχοντα. V.
51. (12) Κυλικεῖον] Τὸ δοχεῖον, δ (13) ποτηροπλῦτον
τὸ καλεῖται. V.
52. ἱππολέως] Τὸ εἰς τῇ συνθήκῃ μιλιάρειον. V.
53. Ἐπίτρεπον] Ἀντὶ τῷ (14) ἐπίτιμπον. V.

(12) Κυλικεῖον] Κυλικεῖον male Editio prior, quam ego mu-
tavi. J. F. R.
(13) Ποτηροπλῦτον] Ποτηροπλῦτον antea lectum pessime. Cor-
rexerat Solan. Sed & ita corrigendum vidit literatiss. juvenis L.
C. Valkemaer, in Animadv. ad Ammon. p. 3. qui etiam ob-
servat, Scholiasten male confundere κυλικεῖον & ποτηροπλῦ-

54. Ἀμυγτῖ] Ἀντὶ τῷ κλεῖσαι τὸ στόμα. V.
55. Βακχαρίδι] Εἰδὼν ἐντρίμματα μαραίνοντα. πο-
δοκτύπη δὲ, (15) τὸ τὸμπανον. τριγωνίστρια δὲ, ἔργατος
μουσικῶν, ὅπως λέγεται τῷ χηματῷ καλούμενον. V.
56. (16) Κύκλῳσι τις] Εἰσέκυρι. V.

την, usus diversissimi. J. F. R.
(14) Ἐπίτιμπον.] Et hoc debetur diligentiae Solani; nam
ἀπὸ. ante legebatur.
(15) Τὸ τὸμπανον] Sic V. & M. Τὰ τὸμπανα Edit. Clerici.
(16) Κύκλῳσι τις] Sic in V. scriptum erat. M. du S.

46. Θερμὸς ἄπτα] Interpretatur hunc locum vir
Clar. Casaub. ad Athen. c. 6. lib. 12. J. B.
Θερμὸς] Θερμὸς τίνων, κλίβαν. Citat hoc dictum
Athen. quem vide & Erasmo. in Adag. Θερμὸς φίλος.
A. V.

Θερμὸς] Athen. XI. 470. E. Et in eum locum Ca-
saub. Thericlem alii τορδόν, alii figulum faciunt.
Confule etiam Eruditissimi Bensleji Dissert. de Phalar.
Epist. quam Anglico idiomate edidit. M. du S.
Ibid. Εὐρυχμή] Πλατὶν. J. B.
48. Ἀνιμοφρόνη] Ἐλαφρότητα ἀφ' λεπτότητα. J. B.
49. Κυβεία] Στρογγύλα καὶ βαθύα. J. B.
50. Φιαλίδες] Στρογγύλα εἰς ἀβυθῶν. J. B.
Ibid. Ποτήρια γραμμαλικά] Γράμματα ἔχοντα. Plant.
Rud. J. B.
Ibid. Γραμμαλικά] Eadem, quae ad βορβορυλὸς, Ex-
cerpta. Γραμμαλικά ἱπποκρίνα, τὸ γράμματα ἔχον ἱ-
πποκρίνα.

Ἀλξίς. τὴν ὅψιν ἔκαστον τῷ ποτηρίῳ ὑφ' οὗ
Πρότιον ἢ τῷ στρογγύλῳ, μικρὸν πάνυ,
Παλαιῶν, ὅσα συντελεσμένων σφόδρα.
ἔχον κύκλῳσι τὰ γράμματα.

Quidquid erat literis inscriptum, Graeci γραμμαλικά,
Latini literatum dixerunt. Sic Plautus: frons litera-
ta, & in Rud. de urna; nam haec literata est, ab se-
cuntas cuja fiet. Casaub. ad Athen. XI. apud quem
etiam extat ποτήρια γραμμαλικά, p. 466. E. F.
M. du S.

51. Κυλικεῖον] Δοχεῖον. J. B.
Κυλικεῖον] Alias κυλικεῖον. Sed ludit in ambiguo. F. G.
Κυλικεῖον] Non dubito, legendum esse κυλικεῖον, εἰ-
ρηται ἢ ὅπως ἢ τῷ ποτηρίῳ συνδεδεμένη, Athen. II, 2. p.
460. E. ubi multis auctoritatibus demonstratur. ποτη-
ροπλῦτης. J. M. G.
Κυλικεῖον] Non dubitavi sic edere pro vulgato κυλι-
κῶν invitis Libris; non modo admonitu Solani, qui
in Jussu. uoi superscripserat, pristino accentu acuto
per errorem calami servato; sed & quia res ipsa cla-
mat. Et recte quoque κυλικεῖον ex testimoniis Athen.
XI. p. 460. contra Clar. Casaub. adstruit Doctiss. ju-
venis L. C. Valkemaer, in Animadv. ad Ammonium
Grammat. p. 2. J. F. R.

52. ἱππολέως] De quo Flor. Christ. ad Vesp. Inter-
pretes Macrobiani de Miliario. J. B.
ἱππολέως] Pompejano tribuitur apud Athenaeum
98. C. D. M. du S.
53. Ἐπίτρεπε] Ἀνατίκειναι. ἀντίτιμπον. J. B.
54. Ἀκροβάρακες] Μισοὶ πᾶσι μεθύοντες. J. B.
55. Βακχαρίδι] Ἐντρίμματα μαραίνοντα. J. B.
Βακχαρίδι] Puto legendum βακχαρίδι. Dielscor. 3.
51. Βακχαρίδι βοτάνῃ ἐν τῷ ποτηρίῳ, εὐαδῆς, καὶ σφοδρῶς
μαρτυρεῖται. Apparet igitur ad unguenta potuisse adhiberi.
J. M. G.

56. Εἰσκύλισέ τις] Lego εἰσέκυλισε i. e. tanquam
machinam rotis advexit, introduxit. F. G.
Ibid. Ποδοκτύπη] Τὸμπανον. J. B.
Ποδοκτύπη] Saltatricem. F. G.

τριγωνίστριαν. ^α μὲν δὲ ὁ μὲν τις ὅτι ^β κα-
τήλιφα ἀναρρίχασαμεν, ^γ ὅτι φόρημα
ἐζητεῖ, ὁ δὲ ληκίδα ἐπαιζειν, ἀλλ'
ἐρρίκνυτο σὺν γέλωτι ὅσφυν.

Καὶ ἐν ταυτῷ λευκώματι, εἰσεκώμασαν
ἡμῖν αὐτεπάγγελτοι, Μεγαλώνυμος τε ὁ
δικαδίοφης, καὶ Χαιρέας ὁ χρυσοτέκτων, ὁ
καὶ νῶτε ^δ ποικίλος, καὶ ὁ ^ε Ὠκατάξις
Εὐδήμη. καὶ γὰρ ἡρόμην αὐτοὺς, τί παθόν-
τες ὅφει ἤκοιεν. ὁ μὲν ἦν Χαιρέας, Ἐγὼ ἦδ'
ὅς, ^ς λείρόν τινα ἐκρότην, καὶ ἐλλόβια, καὶ
πέδας τῇ ^ε θυγατρὶ τῇ ἐμῇ, καὶ ^ζ αἰ-
τῆτο ὑμῖν ἐπιδείπναι ἀφίγμαι. Ἐγὼ δὲ
ἦδ' ὅς ὁ Μεγαλώνυμος, αἰεὶ ἄλλα εἶχον

nistrum (psaltrium) Postea alius quidem in
canttherium emisus, insultum parabat: alius
indebat crepitum: alius crispabat cum risu
6 Clumbum.

9. Eodem tempore loti comissatum non vo-
cati ad nos venire Megalonymus ille causa-
rum subactor, et Chaereas aurifaber ille ter-
go varius, et ille confractor ovorum Eude-
mus. Et ego interrogavi illos, Qua causa
fero adeo venirent? Ac Chaereas quidem:
Ego, inquit, segmentum quoddam concinna-
bam, et inauris, et compedes filiae, ac
propterea post coenam vobis adsum. Ego
vero, inquit Megalonymus, aliud agebam.

Εταρ

^α Κατήλιφα] Κατάλυον marg. A1. ^β Ἐπιφόρημα] Lacuna hic est in Fl. & M. ^γ Ἐρρίκνυτο] Ἐρρίκνυτο ex
marg. A1W. W. & Fl. Ἐρρίκνυτο cett. Edd. ^δ Ποικίλος] Πικίλος f. male. ^ε Ὠκατάξις] Sic Edd. vet. ac
recentt. Ὠκατάξις W. & M. ^ς Λείρος] Λείρος W. ^ζ Θυγατρί] Sic W. Bz. P. Reliquae Edd. θυγατρί.

63. Δικαδίοφης] Ὁ συνήγορος, ἀπὸ τῆς διὰς διφῶ
τὸ ζήτην. V.

Ibid. Χρυσοτέκτων] (1) Χρυσόχοος. V.

67. Λείρον τινα ἐκρότην] Ἦτοι γυναικεῖος κόσμος, ἔξ
ἰσθημάτων (2) ποικίλον καὶ ἀνθινόν, καθότι λείρα τὰ ἀνθ
φασὶν, ἢ καὶ χρύσειος κόσμος, ἰσθητῶς τῇ ἀνθίσει τὸν ὄψιν.

(1) Χρυσόχοος] Χρυσόχοος Ed. Cler. male.

(2) Ποικίλος] Ποικίλος ante editum. Solam ποικίλιν inde
ferre, quod ita lectus sum, ut vetum accentum tamen

Διὰ τὴν λειρίσειαν ὅσα (3) Ὀμπρὸς φησὶν, ἢ ὅσπερ λήρα
φαρὶν τὴν ἀδελφείαν αἰεὶ πέρα τῆς διφῶς. ἀνθινόν. εἰρη-
καὶ ἐν ὅτῳ λήρα τὴν διφῶς κόσμος, ὡς ἀνθινόν τὴν
χρυσῆς καὶ παρὶλκοῖα. V.

Ibid. Ἐκροτία] Ἐκροτία. V.

68. Πέδας] (4) Ψάλλια. V.

servarem.

(3) Ὀμπρὸς] Iliad. Γ. 152.

(4) Ψάλλια] Ψάλλια ed. Cler. male.

J. F. R.

M. da S.

57. Τριγωνίστρια] Ὀργανον μουσικόν, ὅτε ἀπὸ τῆς
ἀνθίσεως καλεομένη. leg. Hefsch. verb. τρίγωνον. f. B.
Τριγωνίστρια] Τρίγωνον instrumentum musicum, unde
τριγωνίστρια, τριγωνίστρια, & τριγωνίστρια, ut κισσίστρια.

F. G.

Ibid. Ἐπὶ τὴν κατήλιφα] Κλίμακα, ἰκρίωμα. Hefsch.
Boll. f. B.

Ibid. Κατήλιφα] Tabulatum, ἰκρίωμα exponit Hefsch.
F. G.

58. Ἀναρρίχασαμεν] Ἀνελθόν.

Ibid. Ἐπιφόρημα] Ἐπιφορέματα δολανία, παρὰ τὸ ἐπι-
φέρειν τοῖς ὄφιοις. Aithen. Pollux. f. B.

59. Ὁ δὲ ληκίδα ἐπαιζειν] Παρὰ τὸ ληκῆν, ἢ ληκῆν,
κροτῆν, βοῆν, πρὸς ὅδῳ ὀρχήσασθαι. f. B.

Ibid. Ληκίδα] Ληκίδα ἐπαιζειν, i. e. ὀρχήσασθαι. Hefsch.
ληκῆν, τὸ πρὸς ὀρχήσασθαι. An ad digitorum digitum
saltare? Non displicet. F. G.

60. Ἐρρίκνυτο σὺν γέλωτι τὴν ὁσφύν] Diceret Petron.
risu laeta commouebat. lego enim Ἐρρίκνυτο. ἰσθητῶν.
Insultando lumbos agitare, inde risus de quo Gram-
matici. f. B.

Ἐρρίκνυτο] An ἰρρίκνυτο? Placet. F. G. In marg.

Ald. 1. Wessel. erat: ἰρρίκνυτο, vid. Smid. Ego quo-
que sic legendum arbitror; At quia dedita opera bar-
barizat, vulgatam alius, non inuitur: sed cui ipsam
ἰρρίκνυτο non satis barbarum, alterum praeferat, ubi
volet. J. F. R.

63. Ὁ κατὰ νῶτον] An inuitis in dorso notis, μου-
σικής, flagris. F. G.

64. Ποικίλος] Non notassem f. ποικίλος habere; nisi
ut monerem idem vitium in Codd. saepe occurrere
ab corrupta distantium pronuntiatione ortum, qui ψι-
λὸν proferunt ψιλῶ. J. F. R.

Ibid. Ὠκατάξις] I. e. ὁ ἀπολλυδίας, παγκρατιαστής.
F. G.

Ὠκατάξις] Corrige, ἀπολλυδίας, & vid. nos ad
Laërt. in Lycone, pag. 208. (I. Ed. p. 128. B. C.)

A. E. M.

Ὠκατάξις] Jam probaveram Mmoxianam emenda-
tionem, qui ad Diog. Laërt. 5, 67. multis rebus fir-
mat ἀπολλυδίας, hominem cui in certamine gymnico
fractae essent aures atque contritae. Cum vero postea
Eudemus ita morae suae rationem reddat, ut videat-
tur in culina operam dedisse Damasci athletae: po-
tius

Erat enim, ut scitis, sine iudicio, sine oratione dies, cum igitur linguistitium esset, neque adnotari verba habebam, nec aquae domensum ubi acciperem. Cognito autem, visibilem esse (adiri posse) Praetorem, summis vestibus innistratis (novis) boni staminis, calceis autem ingestis (novis) extuli me ipsum.

10. Deinde statim incido in facigerum & biosophantam & reliquos infanda (sacra occulta, mysteria,) facientes, qui Diniam raptim in jus traherent, crimen objicientes hoc, quod illos nominasset, idque cum bene sciret, a quo tempore consecrati essent, anonymos esse nec jam nominabiles (nomine suo appellandos) qui sacro jam nomine gaudeant. Non novi, in-

ἢ μὴ γὰρ ἄδικον ἡ ἡμέρα, ὥς ἴστε, καὶ ἄλογον ὥς ἂν ἐν ἐχρηλωττίας ἔσης, ἔτε ρησιμετρῶν εἶχαν, ἔτε ἡμερόλεγον, ὥς ὑδρομετρεῖσθαι. συνθόμενον δὲ ὅτι ὁ στρατηγὸς ὅπτης ὅστι, λαβὼν ἀχρηστὰ ἱμάτια, εὐήτρια, καὶ ἀφόρητα ὑποδήματα, ἐξέφρησα ἐμαυτὸν.

Εἴτ' εὐθὺς ἐντυχάτω δαδύχω τε, καὶ ἱεροφάντη, καὶ τοῖς ἄλλοις ἀρρητοποιοῖς, Δεινίαν σύρῃσιν ἀγῶνι ὅπλ' ἢ δέχῃ, ἐγκλημα ἐπάγοις, ὅτι ὀνόμαζεν αὐτὸς, καὶ ταῦτα εὖ εἰδὼς, ὅτι, ἐξ ἑσθ' ὠσιώθησαν, ἀνύμμοι τέ εἰσι, καὶ ἐκέτι ὀνομαστοί, ὥς ἂν ἱεράνυμοι ἤδη γεγενημένοι. Οὐκ οἶδα, ἢν δ' ἐγὼ,

h ὑποδήματα] Sic W. Fl. P. &c. Ἀποδήματα male S. sola. Et mirum quod Amst. non imitata sit.

71. Ἀδικος ἡ ἡμέρα] Τὰς δίκας μὴ ἔχουσα. V. Ibid. Καὶ ἄλογος ὥς ἂν ἐν ἐχρηλωττίας ἔσης] Δικανικὸς λόγους μὴ ἔχουσης, ἀργὴν ποιούσης τῇ γλώττει. V.

(5) Εἰπέτω] Sic V.

tius est ut credam, ad normam quasi illius confictum & eadem percussum moneta, forte per ludum, deinde a cacozeλο scriptore usurpatum, ἀκατάξις, non illepidum, si in loco ponatur, coqui epitheton.

67. Λύον] Intelligit γυναικῶν ἡμῶν, παρὰ τὸ ἡδὺ αἶμα. Ut quibusdam visum est.

68. Πάδας] Χειρὸν τινὰ lego. Hefych. Ἀπὸ τῶν περὶ τοῖς γυναικείοις χιτῶσι περσέων ὀνόμα.

69. Ἐπιδωπνός] Ad repotia vertitur. Verte: post coenam.

71. Ἀδικος ἡ ἡμέρα] Ἡ μὴ ἔχουσα λόγον δικανικὴν, cum iustitium est.

72. Ἐχρηλωττίας] In qua linguis dantur ferix, τῇ ἀργῇ ποιούσῃ τὴν γλῶτταν.

73. Ἡμερόλεγον] Ἡμερολόγιον legendum videtur. vel ἡμερολογεῖν. Sed prius placet. Τὸ ὥς abundanter videtur.

Ibid. Ὑδρομετρεῖσθαι] Πρὸς ὕδωρ μετρεῖσθαι τὸ μέτρον ἢ λίαν. Quod patroni dicerent ad clepsydram, nota res.

75. Ὅπτης] Ὅπτης affinis, & visibilis. Jocus in ambiguo.

75. Ἀχρηστὰ] Κατὰ. V. Ibid. (5) Εὐπίστρα] Λόπτα καὶ λεπτά. V.

Ὅπτης] Idem, sed jocosè apud Athen. 388. B. C.

Ibid. Ἀχρηστὰ] Κατὰ. ὡς εἰδὼς ἐχρηστὰτο. F. B.

Ἀχρηστὰ] Nova, quibus pondum usū sumus. F. G.

Ἀχρηστὰ] Hunc soloeicisum Atheniensis Ulpiano tribuit (97. E.) Et Pompejano 98. A.

Ibid. Εὐπίστρα] Ineptè etiam εὐπίστρα appellat calceamenta. Est enim textrinae vocabulum, & vesti subtili ac bene textae convenit. Plaut. in Polit. λίσσιν εἰ τὸ λεγόμενον εὐπίστρα ὕφασμα ὑποδήματα ἐξ αὐτῶν. Strabo L. XV. τὰς εὐπύστρας ὑποδήματα συνδύνας. Hic fatuus v. . . ὁ . . . elegantes calceos significans dixit. &c. Casaub. ad Athen. 188.

76. Ἀφόρητα] Μῆκος φορητά. F. B.

Ibid. Εξέφρησα] Et ineptum & βλάβος φημι (lege δυσφημι) est pro exii, ἐξέφρησα, quod valet ἐξέρρησα; in perniciem abii. Casaub. ibid.

79. Ἀρρητοποιοί] Τῶν ἢ μυσηδῶν τολύταις. De quibus locus alius dicendi.

80. Ἀγῶν] Τάκτικον. Vox Cretensis de qua vide Interpr. 12. tabul.

Ἀγῶν] Obtorto collo, par les épaules.

81. Ὀνόμαζεν αὐτοῦς] Unice huc facit locus Eunapii in Makimo p. 86. extr. Τῷ δὲ ἱεροφάντῳ κατ' ἐκείνους τὸ χρόνον ὅτις ἦν τοῦτομα, ὃ μοι δίδυμις λόγου ἐτίλει γὰρ τὰ ταῦτα γραφῆσα.

85. Ἐκά-

ἐγὼ, ὃν λέγεις, τὴ Δεινίαν ἐκάλει δ' ἔν με 85 quam, quem dicas Diniam. Vocabat igitur
 τέννομα. Ἐστὶν, ἡδ' ὅς, ἐν τοῖς σκυραφείοις me nomine. Est, inquit, in foris aleatoriiis
 ἔγκαψικίδαλ^α ἀνθρωπ^α, τὴ αὐτολη- cerivornus homo, ex illo genere qui lecythum
 κύθων, καὶ τὴ αὐτοκαβδάων, αἰ κερύων, ipse sibi portant, qui farinam ipsi sibi subigunt,
 ἐνδρομίδας ὑποδάμεν^α, ἢ βαυκίδας, semper horrido capillitio sunt, endromides aut
 ἀμφιμάχαλον ἔχων. Τί ἐν, ἡν δ' ἐγὼ, ἔδω- 90 obaucides soleas semper gerens, habensque tuni-
 κεν ἀμηγέπη δίκην, ἢ λαξ πατήσας ὤ- cam utrinque manicatam. Quid ergo, in-
 χετο; Καὶ μὴν ἐκεῖνός γε, ἡδ' ὅς, ὁ τέως quam, deditne poenas aliquo modo, an jacta-
 αὐλάμενος, ἡδὴ ἔμπεδός ἐστιν. ὁ γὰρ τρα- tis calcibus abiit? Quin ille, inquit, qui
 τηγός, καίτοι ἀτιμαγελᾷντι^α καρπώ- tum saltaverat, jam immotus est. Praetor e-
 δεσμά τε αὐτῷ παθεῖς, καὶ παδιδέριον ἐν 95 nim, licet segregare (& subducere) se veller,
 ποδοκάκας, καὶ παδοστράβας, ἐποίησεν & manicis circumdatis & collari, in cippis &
 ner-

α Σκυραφείοις] Σκυραφ. Fl. Vulgatae adstipulatur M. β Ἐγκαψικίδαλ^α] Ἐγκαψικίδαλ^α W. c Αὐλώ-
 μινος] Ἀλωμινος Gronov. Nil mutant Edd. nec M. d Καρπώδ.] Καρπώδ. W. e Παδοστρ.] Παδοστρ. W.

91. Ἀμηγέπη] Ἀπὸ τῆς κατὰ τινὰ τρόπον ὅσον δὲ τι.
 ἀτιμαγελᾷντι, ἀπὸ τῆς ἐκφυγῆσαι, ἐκφυγῆσαι τὴν τρα-
 τικὴν, παθεῖν οὖν, καὶ γὰρ ἀτιμαγέλας ταυροὺς (1) φασὶ
 τοὺς ἔκφυγας, καὶ τὴν ἀγέλην ἀφ' ἡμετέρας ἀβιτῶντας.
 καρπώδης δὲ, καὶ παδιδέριον, καὶ ποδοκάκας, αὐτοῖς αἰσίν,
 αἰ μὲ χερσίν, αἰ δὲ (2) τραχήλου, αἰ δὲ ποδῶν. τὰ δὲ ἰ-
 χήματα, τὰ γὰρ αὐτῶν ἵππων πλάται. αἰ δὲ (3) ὑποδά-
 λων ἐπὶ ποδῶν, αἰ δὲ ἅλα πᾶσιν. ἀμφοτέρω δὲ τὸ ὄφρυον
 (4) φᾶς, ἡ δὲ σκοτίας ὕψος. διοικητὴς δὲ, ἡ ὡς αὐτὸς αἰσιν
 διοικῶν. (5) παίζοντος δὲ (6) κατὰ ἱκαντίον τὸ
 (7) ἀπηνάχοντα. οὐλάξ δὲ, ἀπὸ τῆς ἐπὶ γόμφου καμφοῦς.
 τὸ δὲ βαυκῶν, αἰσιν ἀφ' ἑαυτοῦ, ἢ βοῇ καλῶν ἐπὶ συρ-
 φων, (8) δὲ ἀφ' αὐτῶν ἀφ' ἑαυτοῦ ἀφ' ἑαυτοῦ. συρφεὶς δὲ
 τὴν φάρυγγα, ἀπὸ πεπρωμένης, συρφετῆς, ἀνα-
 φῶντα δὲ, ἀπὸ τῆς αἰσῆς τὸ αἰσῆν τὸ (9) πῶδες γυμ-
 νοῦντα. θαυμάζειν δὲ λέγεται, καὶ τὸ φιλοφρονεῖν προ-
 γινῶντι. (10) σκοπάδης δὲ, ἀπὸ τῆς (11) Σκόπας ἡγοῦ,
 τὴν παρὰ τὴν ἑαυτοῦ ὕψος ἀγαλλομασποῦς. V.

Ibid. Λαξ πατήσας] Ἐπὶ τῇ ἐπιχρησῶν (12) μεγάλαις
 συμφοραῖς πατήσας δὲ ταύτας (13) ἐκδύτῃς λέγεται
 ταῦτα, ὡς ἐν τραγωδίᾳ Σοφοκλῆς, ὅ γ' ἔστ' αἰ γούνη
 ἐν ἀσφαλῆς πέλις, ἐν ἡ τὰ μὲ δικαίᾳ ἐν τὰ σάφηνά λέγ-
 ον πατήσας, κατὰ τὴν δ' ἀπὸ λαβῶν παρὰ τὴν χερσὶν ἡ-
 γα (14) κηδύου πέλις. V.

(1) φασ] Sic M. φασὶ V. & Cod. Abb.
 (2) Τραχήλ^α] Sic mutarat Solan. pro τραχήλου, quod in
 edito erat.
 (3) ὑποδάλλον] ὑποδάλλον M.
 (4) φᾶς] Recte sic Solan. pro absurdo vulgati φασίν.
 (5) Παίζοντα] Παίζοντα antea editum. Correxerit idem ex
 Cod. Abb.
 (6) Κατὰ] Καὶ τὸ Cod. Abb.
 (7) Ἀπηνάχοντα] Sic etiam Cod. Abb.
 (8) Ὁ] Aderat ab editis, & καμφοῦς, pro διακωδ. Mu-
 tavir utrumque M. du S.

(9) Πῶδες] Sic recte Cod. Abb. & M. No. 3m Edit. Ea-
 dem lacuna erat in V. & Exc. G.
 (10) Σκοπάδης] Σκοπάδης Edit. Cler. Mutavit ex Luciano
 M. du S.
 (11) Σκόπα] Σκόπα Cod. Abb. prave.
 (12) Μεγάλαις] Min tantum conspiciebatur in edito, quod
 ex compendio scribendi natum. J. F. R.
 (13) Ἐκδύτῃς] Ita dedit Solan. pro vulgato ἐκδύτῃς. Item
 mox τὴν correxit, cum legeretur ταῦτα.
 (14) Κηδύου] Κηδύου Cod. Abb.

85. Ἐκάλει δ' ἔν με τ.] Loco non suo hic compa-
 rent haec verba; sed ubi reponenda, mihi nondum
 constat: nec tanti hoc opusculum duco, ut diutius ei
 immorari libeat. M. du S.

86. Σκυραφείοις] Τοῖς κυδιστέροις, ἀφ' αὐτῶν τὸ ἐν σκυ-
 ρῶν ἔχουσιν. J. F. B.
 Σκυραφείοις] Hefych. Σκυραφῶν τὸ κυδιστέριον &c.
 F. G.

87. Ἐγκαψικίδαλ^α] Κίδαλον, κρέμνον. Hefych.
 F. G.

Ibid. Αὐτοληκῶν] Vid. Brod. 549. & Harpocr. (con-
 sulit potest P. Colvins ad L. 2. Floridorum Apuleji;
 ubi hanc vocem copiose explicat) J. Clericus ad fragm.
 Menand. p. 75. C. M. du S.

88. Αὐτοκαβδάων] Simpliciter αὐτοκαβδάων dicunt
 Grammatici αὐτοκαβδάων, καὶ παρὰ τὴν αὐτῶν.
 Αὐτοκαβδάων] Αὐτοκαβδάων ἀλδων, τὸ ἐν ἴσχυι
 φορεῖται, unde αὐτοκαβδάων σκῆψ^α τὸ αὐτοκαβδάων. Σκῆ-
 ψας. F. G.

89. Ἐνδρομίδας] De his calceis Hefych. Tertull. J. F. B.
 Ἐνδρομίδας] Ἐνδρομίδας, calceus cursorius, cursori-
 bus aptus. F. G.

Ἐνδρομίδας — βαυκίδας] Cum sint plurima loca,
 quae confirment Hemsterhusianam sententiam, de non
 notato sub Lexiphanis persona Polluce: tum hic et-
 iam apparet, reprehendi quemvis alium, forte non
 unum, κακὸν δὲ. Diserte enim Pollux 7, 93. αἱ ἰ-
 δρομίδες ἴδιαι τὴν Ἀρτέμιδ^α τὸ ὑπόδημα, ac f. 94. αἱ δὲ
 βαυ-
 κίδες

nervus illam esse fecit. Quare vinculus infelix suppedebat prae meum, & crepitabundus erat, & opes pretium animae dare volebat.

II. *Me autem, Eudemus inquit, summo crepusculo accessit Damasias, Athleta olim & pulcherrimus victor, jam vero prae senectute expertus certaminum. Nosti aeneum illum in foro stantem (cujus statua est in foro) & partim quidem coquendo, partim assando occupatus fuisse. Elocare enim destinabat hodie viro fiam, & jam illam comebat. Deinde solici-*

εἶναι ὥστε ἐν δεσμοῖς ὄν, ὑπέδωκε τε ὁ κακοδαίμων ὑπὸ τοῦ θεοῦ, καὶ πορδαλίῳ ἦν, καὶ χρήματα ἀντίψυχα δίδοναι ἠθέλει.
I. *Ἐμὲ δὲ, ἢ δ' ὅς ὁ Εὐδήμος, ὑπὸ τὸ ἀκροκνηφὲς μέλεσι τοῦ Δαμασίου, ὁ πάλαι μὲ ἀθλητὴς, καὶ πολυνίκης, τὴν δὲ ἡδὴ ὑπὸ γήραος ἔξαθλον ὄν. οἷός τ' ἔχων ἔσθλα ἐν τῇ ἀγορᾷ. καὶ τὰ μὲν πεπτηνόν, τὰ δὲ ὦον, διετέλεσα. ἐξοικαῖν γὰρ ἔμελλε τῆμερον εἰς ἀνδρὸς καὶ θυγατέρα, καὶ ἡδὴ ἐκάλουν αὐτὴν. εἴτα με-*

f'H] 'Hb marg. 41. male. g Πενν] Sic dedi ex J. H. & M. Portā Edd. cett.

βαυκιδὲς πρὸς τὰς ἡν ὑπόδημα. Sed poenitet, ut dixi, adnotare talia. J. M. G.

Ibid. Βαυκιδῆς] Baucides calceamenti genus crocei coloris, ut scribit Pollux. Haseb. vult βαυκιδῆς ὑπόδημα γυναικῶν πολυτάλις. Erant etiam albae baucides apud effoeminatos, leg. Casaub. ad Athen. c. 4. lib. 4.

J. B.
90. *Ἀμφιμάχων]* Ἰματίων. *Ἀμφιμάχων]* Ἀμφιμάχων χιτὼν, & ἑλμαῖος, ἀμφιμάχων. i. e. tunica utrinque munita ingenuorum vestis; cui opponitur ἑταίμαχος, servorum indumentum. F. G.

91. *Ἀργαῖον]* Κατὰ τὴν τρέψαν. De hac voce consule Grammaticos. J. B.
Ibid. Ἀπὸ πατρίδας] Θερμαλῆς ἰδὲ. Ut apud Homer. ἀπὸ πατρίδας.

J. B.
92. *Καὶ μὲν ὁ τῶν ἀλούμεθ' ἡδὴ ἱματίος ἔστω]* Micellus, at vero ille, qui antea inter tibias & canentes perstrepebas, jam immobilis ac tacitus est. Benedictus quoque non alio sensu, qui antea tibia canens recreabatur, tanquam qui vinculus sit, nequeat recreari tibia cantu, quum tamen cantet vinculus quoque compede fossor. Itaque Bourdelotius notat esse λόγους βαλλόμεθ', quem sensum profecto ex praecedentibus affirmare omnino nequeas; neque id est contrarium antithetum sequentis ἱματίος, quod requiri videtur. Commodissime id expedit pater, dum adscripsit se correxisse ἀλούμεθ', ἡδὲ τὴν ὑαγαν.

J. G.
Ibid. Τῶν ἀλούμεθ'] Λόγους βαλλόμεθ'. J. B.
94. *Ἀλούμεθ']* Verti quasi legeretur ἀλλόμεθ' saltans, exultans lascive, ut respondeat illi ἀπὸ πατρίδας. Si quis ἀλούμεθ' melius intelligat, libenter festinatum a me esse confitebor. J. M. G.

J. B.
Ibid. Ἐμπεδ'] Δορυμύτος. J. G.
Ἐμπεδ'] Ἐν ταῖς πιδίαις.

94. *Ἀτιμαγελούτι]* Ἐξουζούτι, ἀτιμαγελού, dicitur taurus ὁ καὶ ἀγίλος ἔφοιστον, qui etiam dicitur ἀτιμαγελός, Grammatici: per καπνιστὴρα & ἀπιδίαν intelligit χυμώδισμα & τραχυλίσμα. J. B.

Tom. II.

Ἀτιμαγελούτι] Ἀτιμαγελούτι κυρίως est solitarius, a grege separato. Theocr. Hic ἀπαικῶς positum est pro incarcerato, vincito. F. G.

Ibid. Καπνιστὴρα] Lege καπνιστὴρα. F. G.

1. *Ἡ δ' ἔστω]* Pro ἴσθι recte se habet, adeoque frustra esse emendationem s. variationem marginis Ald. ex Exemplis tribus quatuorve, his c. 9. 10. & plus viginti aliis eodem hoc Lexiph. occurrentibus, patet. Conf. saltem c. 2. & 3. J. F. R.

Ibid. Τὸ ἀκροκνηφὲς] Τὸν ἔσθον. J. B.
2. *Δαμασίος]* Meminit hujus athletae Naup. Δ. X. bis. M. d. S.

3. *Πολυνίκης]* Πολλὰ νικήσας. J. B.
4. *Οἷός τ' ἔχων]* Nosti hominem qui aereus flos in foro. F. G. Recte Gajetius; nam & sic Alciph. I. Ep. 30. f. χρυσὸς ἐν εὐνοίᾳ. ut alia similia omittam. J. F. R.

5. *Τὰ μὲν πεπτηνόν, τὰ δὲ ὦον]* Παραμυῶδες videtur. F. G.

6. *Πενν]* Πεννὴν quid sit, nescio an aliquis doceat: πεπτηνόν piscans, quod alii habent, nondum reperio, qui huc faciat. Eudemus ἀκατάταξιν, quasi tu dicas οὐστράθον, coquus videtur, vocatus summo mane ad nuptiales epulas parandas. Εἶναι quod apud Homerum tettere est, aduere, pilos v. g. suis machati, forte hoc ipso intellectu hic capitur, forte quidam ea tempestate pro culinae altero opere affare posuerunt, cui πύσων, πύσων, πύσων, coquens cognatum significatione est, & a πύσων vel πύσων non nisi apice uno alteroque abhorret. Id igitur interea secutus sum. Si tamen utrumque participium, πεπτηνόν & ὦον ad infamem prope artem dropacistarum & glabratiorum, pice & psilathris mollium hominum quidquid usquam pilorum est evellentium, reterre malis, ipsa verba non repugnant; sed non video, qui ἀκατάταξιν, aut etiam ἀποκατάταξιν huc convenire possit. J. M. G.

Πιττῶν] An ludit? ut Aristoph. Plut. 1094. Ἰκανὸν δ' αὐτὸν πρότερον ὑπεκίττειν χρῆται. Satis diu ante istuc oblevi dolui. Non credo, nec intelligo. J. F. R.
9. Δ. α.

μέριον τι κακὸν ἐμπροσθεν, διέκοψε τ' ἑορτίω.
 δ' γὰρ υἱὸς αὐτοῦ ὁ Δίων, οὗκ οἶδ' ἐφ' ὅτ' ἰοθαυκ. Filius enim illius Dio, nescio qua re
 λυπηθεὶς, μᾶλλον δὲ θεοεχθία χρεθεὶς,
 ἀπηγγέεν ἑαυτόν. καὶ εὖ ἴτε, σπολάλει ἀν,
 εἰ μὴ ἐγὼ ὅπισθ' ἄς, ἀπηγγαίνισά τε αὐ-
 τόν, καὶ παρέλυσα τ' ἐμβροχῆς, ὅπιπαλὺ
 τε ὀκλαῶ παρκαθήμην, ὅπινωσσι
 καὶ ἀνθρώπων, βαυκαλῶν, καὶ ἀλκακωδονί-
 ζων, μὴ πῶ ἔτι συνεχῆς εἴη τ' Φάρυγχα.
 τὸ δὲ μάλιστα ὀνῆσαν, ἐκείνο ἦν, ὅτι
 ἀμφοτέραις κατασχέον αὐτὸ τὰ ἄκρα
 διεπίεσα.

Μῶν ἐκείνων, ἦν δ' ἐγὼ, Φῆς Δίωνα, τ'
 καλαπύγωνα, καὶ λακκοσχέαν, τ' μύρτυνα
 καὶ χανοτρώκταν νεανίσκον, ἀναφλῶντα,
 καὶ βλιμάζοντα, ἦν τινα ὁ πωτόδι καὶ πό-

tum malum quoddam incidens festinus ab eo tur-
 dolens, vel potius, deorum odio implicitus,
 ipse se suspendit. Et, scivisse, perieras, nisi
 superveniens ego, ablaqueasssem illum, & sola
 vissem a nexu, multumque geniculatim affe-
 dens, fodiens hominem, titillans, explorans
 undique, ne qua adhuc continens (compre-
 sus, elifus) esset gula. Quod autem maxime
 profuit, illud erat, quod ambabus illius ex-
 tremis tenens compressi.

20

12. Numquid illum, inquam ego, Dionem
 ait, eimacium; laxo & pendente scroto, il-
 lum effeminatum, & lentiscum rodentem ado-
 lescentem, illum masochiamem & lascivum con-
 tra-

a Ἀπηγγαίνισα] Ἀπηγγαίνισα Edd. priores. Ἀπηγγαίνισα M. b Ἐπινώσσι] Ἐπινώσσι W. c Διπύγωνα] Δι-
 πύγωνα Mf. B. Nihil mut. Edd. nec M. Sed a manu recentiore. d Σχνοτρώκταν] Σχνοτρώκταν W. e Πωτόδι] Πωτόδι W.
 & Mf. Bourd. Nil mut. H. F. Fl. P.

22. Τὸν μύρτυνα καὶ ὁ χανοτρώκταν] Τὰς μαλακὰς
 καὶ αἰχρὰς ὅπως λαμβάνουσιν. ὅταν γὰρ ἤσῃ καὶ μύρτυνα ἐλάττω-

σιν τὸ μὴ πρὸς τοῖς ἰσχυρίσιν. F.

* Σχνοτρώκταν] Σχνοτρώκταν & μύρτυνα Edd. male.

9. Διέκοψε τὸν ἑορτίον] A troublé la fête.

F. B.

11. Θεοεχθία χρεθεὶς] Ἰπὸ θεῶν ἐχθραθείς.

F. B.

14. Ἐμβροχῆς] Ἀ βροχῶ ἐμβροχῆ ductum est.

F. G.

15. Ὀκλαῶ] Homeric dictio de qua Eustathius &
 ceteri Grammatici, ἐπὶ γόνοι καμφοί.

F. B.

16. Βαυκαλῶν] Διαβρόχων ἢ βοῇ καλῶν. Quales fere
 sunt quae pueris occinuntur pæniæ.

F. B.

Βαυκαλῶν] Βαυκαλῶν, ἴδ. βαυκαλῶν idem, βαυκαλῶν
 est κατακοιμίζω, μὲν ὅδ' αἰσιν παμίζω.

F. G.

Βαυκαλῶν] Leop. p. 129.

M. de S.

Ibid. Διακωδονίζω] Metaphora ducta ab equis quos
 explorabant tympano ἢ ψοφούδης εἶναι, ἢ ἢ θρόνον ὁπο-
 ρεύειν δύναται, ὡς οὗτοι οὗτοι εἰς κινδύνον τῶν αἰνῶν
 ἐμβολοῦν, ut patet apud Scholiast. Aristophan. ad Ra-
 nas, qui alias etiam huius vocis metaphoras exponit.
 alii simpliciter Διακωδονίζω dicunt esse ὡς τὸ εὐρε-
 φων.

F. B.

Διακωδονίζω] Κόδων tintinnabulum, latius tubæ
 orificium, a parte totum, ipsa tuba, κωδονίζω, tubæ
 sono exploro; unde διακωδονίζω qui exploratus non
 est. Διακωδονίζω idem. Pollux.

F. G.

19. Ἀκρα] Ἀκρα ἰσχυρίσιν pro Ἀκρα πλάττω for-
 tasse.

F. G.

20. Διπύγωνα] Hæc voce interpretatur illud præce-

dens συνεχῆς τὸν Φάρυγχα. Atta men pro Διπύγωνα in
 MS. Cod. reperitur διπύγωνα, quæ est præcedentis vo-
 cis interpretatio.

F. B.

22. Λακκοσχέαν] Λακκοσχέαν, λακκοσχέαν.
 De qua voce Aristoph. Athen. lege Hesych. verb. λακ-
 κοσχέαν.

F. B.

Ibid. Μύρτυνα] Tympanum illud & mollem, sic enim
 ἐλάττω τὸν μαλακὸν καὶ αἰχρὰν; nominabant enim
 μύρτυνα τὰ γυναικεία αἰδέα, ut patet apud Scholiast. A-
 ristophan. Lyfistr.

F. B.

23. Σχνοτρώκταν] Τὸν ἄνθρωπον ἰδιώτην, πρὸς ἡρώδην τὸ
 σέμναι. Sic quidam Grammatici, aliter tamen He-
 sychius, qui vult schinum hac ratione comedi solitum
 ut dentes candescerent; αἰδέασι τὸν ἄνθρωπον τὸν καλ-
 λωτὸν ἰδιώτην, ὡς τὸ λακκοσχέαν τὸν ἰδιώτην. Utuntur
 adhuc nobiles Hispani.

F. B.

Σχνοτρώκταν] Lentisco dentes purgantem, i. e. ο-
 τισκόν.

F. G.

Ibid. Ἀναφλῶντα] Anceps & varium de hac voce
 inter Grammaticos certamen, quidam enim inter-
 pretantur εἶναι, ἢ μαλάντιον, ut Hesychius & Scholiast.
 Aristoph. ad Ranas, alii ἀναφλῶντα dicunt esse γυν-
 αῖκας τὸ αἰδέασι αἰχρὰς. ut Alcidas ille Cynicus p.
 1044. καὶ ἄρα παραγόμενον αὐτὸν μάλλον, ἄλλοι πρὸς τὸ
 αἰχρὰν. Sic apud Theophrastum Charact. ἀνὴρ βόλιος.
 ἔστιν

τροπαισιν, si quem bene vasaui, & improbe
 παυσιονιαυμ senferis, illum admittens. Illo qui-
 dem & παυσιονιαυμ: sed Deam, inquit Eudemus,
 adorans, Diana enim illis est in media aula,
 scopadeum opus, hinc igitur supplicantes, Da-
 masius & uxor illius, senex jam, & cana
 caput accurate, obsecrabant, ut sui miserere-
 tur: at illa statim innuit, & saluus erat; &
 nunc Theodorum (Deodatum), aut magis a-
 porte Artemidorum (Dianidatum) habent a-
 dolescentulum. Dedicant igitur illi tun-
 alia, cum tela & sagittas, quod his gaudet:
 sagittaria enim, & procul-jaculans, eminus-
 pugnant est Diana.

23. Βίβινους ne igitur, inquit Megalony-
 mus. Etenim lagenas hancce effecti vini,

25. Δῶνα αἰδοῦνται μιν εἶναι. ἐκεῖνός γε καὶ
 λεκαλέ. ἀλλὰ τοι γε τὸ θεόν, ἢ δ' ὅς ο
 Εὐδήμ, θαυμάσας. Ἀρτεμις γὰρ ὅστις
 αὐτοῖς ἐν μέσῃ τῇ αὐλῇ, & σκοπὰδιον ἔρ-
 γον. ταύτῃ προσπεσόντες, ὅ, τε ἡ Δα-
 μασίας, & ἡ γυνὴ αὐτῆς, πρεσβύτις ἦδη,
 καὶ τὴ κεφαλὴν πολὺς ἀκριβῶς, ἰκέτευσον
 ἐλθεῖν σφᾶς ἢ δὲ αὐτίκα ἐπένευσον & σῶς
 ἦν, καὶ τὴν Θωόδωρον, μᾶλλον δὲ περὶ φανῶς
 Ἀρτεμίδωρον ἔχουσι τὴ ναῖσιν. ἀνέθεσαν ἔν
 35 αὐτῇ τότε ἄλλα, & βέλη, & τόξα, ὅτε
 χαίρει τούτοις τοξόταις ᾧ, καὶ ἐκβολῇ,
 & τηλέμαχῃ ἢ Ἀρτεμῖς.
 Πίνωμεν ἔν, ἢ δ' ὅς ο Μεγαλόθυμ,
 & ᾧ & λάγυναι τέτονι & παρρηχότ,
 ἥκω

f Mo ian] Sic Edd. & M. M. ian melius marg. AIV. g Σκοπὰδιον] Sic Edd. excerpta Fl. & W. ubi σκο-
 πὰδιον. h Δαμασίας] Restitut. ex W. Δαμῶσι. Edd. priores. i Πίνωμεν] Ex emendatione Solani. Πίνωμεν
 Edd. priores. k Παρρηχότ.] Sic recte M. & H. Bz. P. Fl. Παρρηχότ. f. male.

31. Πολύς] Πόσις] τὸ πολὺς πόσις γὰρ ἐστ. αἶμα
 ἢ πολίς, ἢ πολιάς. M.

39. Παρρηχότ.] Προσπαυσιονιαυμ αὐτοῦ. V.

ἰασηνῆας ἡγεῖται ἐλθεῖν αἰσχυρῶς δῖξαι τὸ αἰ-
 δῶν. Alii ἀναφλᾶν interpretantur χαυσιονιαυμ ὃ αἰδῶν
 quam significationem sequutus est Jac. Micyll. Inter-
 pres.

24. Βλινάζοντα] Simpliciter Aristophanes ex quo
 Hesychius interpretatur βλινάζοντα, βλινάσαι, ὀβριζόν-
 τα, unde βλινῶν προπαλαισμός, ὄβρις. Aliter tamen
 Didymus, aliter Suidas. Suidas potior interpretatio,
 qui vult βλινάζον, τὸ τῷ βρογασμῷ ἢ τῷ εἶδος ἀπτε-
 σθαι, ὡς περ ἐπείουν οἱ τὰς ἑριδας ἀνθρώποι.

Ibid. Πινῶν] MS. πινῶν.

Ibid. Πινῶν] Etiam de hac voce dubitant Gram-
 matici, quidam enim simpliciter puerum interpretan-
 tur, aliud alii, quos vide apud Doctissimum Christian.
 explicatione hujus vocis, & vocis ψυλαῖ ad Aristoph.
 pacem. Scalig. in Priap.

25. Μιν ἰάν] An ἰάν μιν εἶ, ἰεῦ &c. Locus
 depravatus videtur.

M. ian] Corruptus haud dubie locus; sed quem a-
 liis manibus tractandum relinquo, meas hujusmodi
 sordibus non contaminaturus.

M. ian] Non intelligo illud μιν ἰάν. Retinui Mi-
 cylli interpretationem, & nolo in hoc & similibus lo-
 cis nimium sapere vel docere.

26. Λεκαλέ] Λεκαλέφιλ, παλαιός, ut Vitell.
 apud Smet.

27. Ἀρτεμις γὰρ ἐστ αὐτοῖς ἐν μέσῃ τῇ αὐλῇ. Σκοπὰ-
 διον ἔργον] Attende, lector, quam sint hæc immix-
 ta, dum nulla editio has voces exhibet velut paren-
 thesin & notis ejus inclusas, quod prorsus faciendum
 est, ut fecit paterna manus.

28. Σκοπὰδιον] Τὸ σκοπὰν ἔργον τὸ ἀνελματωτοῦ.
 De quo Plin.

Σκοπὰδιον] Τὸ Σκόπην.
 Σκοπὰδιον] Scoras insignis marmoris scalpenti arti-
 fex, unus ex iis, qui Mausoleum cælaverunt; de quo
 Horat. Carm. III. 8.

32. Ἐπινῶσαν] Erant tum satis humanæ statuæ,
 quas facile exorares ut annuerent vel arriдерent adeo.
 Εμπαρις in Maximo p. 85. post quasdam cerimonias
 in Hecates templo, quæ & ipsa Diana est, quod no-
 tum, τὸ μὲν πρῶτον ἐμῶν τὸ ἀγαλμα, εἴτε (εἰ ἔτα)
 & γέλως ἢ τὸ φανόδιον. De Aumonis & aliis oracu-
 lis nutu constantibus concessit plura Ant. van Dalen
 p. 210. seq. Et notum est, quid passim objiciatur re-
 centioribus imaginum cultoribus.

Ibid. Καὶ σῶς] Et voti compos.

38. Πίνωμεν] Sic emendavimus, pro πινόμεν.

39. Παρρηχότ.] Οἶνον παλαιῷ.
 Παρρηχότ.] Vini veteris, decrepiti.

ἤκω ὑμῖν κομίζων, καὶ τυρὸν τυροφάλας, ὅσους αὐτὸν καὶ καφεὶ recentis massas, καὶ ὀλι-
 γὰς ἐλαίας χαμαιπετεῖς. Φυλάττω δ' αὐτάς
 ὑπὸ σφραγίσιν ὁ θριπιδεστάτοις, καὶ ἄλ-
 λας ἐλαίας νευτάς, καὶ πῆλινά ταυτ' ὡ-
 τήρια, ὀξύσρακα, εὐπυρδάλωτα, ὡς
 ἐξ αὐτῶν πίνομεν, καὶ πλάκυντα ἐξ ἐντέ-
 ρων κρωβυλάδῃ τ' ὡλοκύν. οὐ δ', ὡς παῖ,
 πλέον μοι τῷ ὕδατος ἔγχυ, ὡς μὴ κα-
 ρηβαρεῖν δέξαιμην, κατὰ σοὶ τ' παιδοβο-
 σκὸν καλῶ ὅππ' σέ. ἴστε γὰρ ὡς ὀδυνῶμαι, καὶ
 διέμπειλον ἔχω τ' κεφαλὴν.

Μετὰ δὲ τ' ὡτότον^ε συνθλήσομεν, οἷα
 καὶ ἄττ' εἰώθαμεν· ἐ γὰρ ἀκαιροὺς δῆπότες
 ἐνοικοφύειν. ἐπαινῶ τῆτο, ἦν δ' ἐγὼ, καὶ
 γὰρ ὅτι τῷ ὄφελος ἐσμέν τ' Ἀπικίσεως ἀκρον.
 εὐ λέγεις, ἦ δ' ὅς ὁ Καλλιχλῆς. τὸ γὰρ
 ἐρεαχελεῖν ἀλλήλους συχνάκις, ἡ λαλη-
 σθιγὰν γίγνεται. ἐγὼ δὲ, ἦ δ' ὅς ὁ Εὐδῆ-

vos caducas, (seruo autem illas sub sigillis
 vermicum opera praeclare crosis) et alias olivas
 colymbades, (natatiles) et lutea ista pocula,
 acutitestacea, bono fundo, ut ex illis bibamus:
 et placentiam ex intestinis cincinnati plexu for-
 matam. At tu, puer, plus mihi aquae in-
 funde, ne gravari caput incipiam, deinde tibi
 puerulcum (paedagogum) contra te advocem.
 Scitis enim quam crucietur, et quam compe-
 tiunt atque minime pervium vaporibus carnis
 habeam.

14. Post potum autem conmagabimur, qua-
 lia et quae soleamus: neque enim intempesti-
 vum sane in vino garrere. Laudo hoc, in-
 quam: etenim flos ipse et medulla sumus As-
 ticismationis. Bene dicis, inquit Callicles: sae-
 pe enim invicem nugari cotacula fit loquela.
 Ego vero, inquit Eudemus, frigus enim est,
 lu-

^a Ὑμῖν] Ἡμῖν male f. sola. ^b Θριπιδεστάτοις] Sic f. H. Fl. P. &c. Θριπιδεῖς W. ^c Εὐπυρδάλωτα] Sic
 W. & Mf. RG. Εμπυρδάλωτα Edd. Ἀπυρδάλωτα P. ^d Καρηβαρεῖν] Καρηβαρεῖν Edd. priores. ^e Συνθλήσομεν]
 Συνθλήσομεν W. solus. omisso οἷα. ^f Ενοικοφύειν] Sic Edd. praeter f. quae ἐνοικοφύειν. ^g Ερεαχελεῖν] Ερεα-
 χελεῖν Fl. & W. ^h Λαλησθιγὰν] Λαλησθιγὰν W. & Fl

40. Τυροφάλας] Τὰ ἀπὸ τυροῦ ἐπιμήκη πιπτασμέ-
 να. V.

41. Ἐλαίας χαμαιπετεῖς] Χαμαιπετεῖς ἐλαίας, αἱ
 καλοῦμαι (1) δρυπίταις. αὗται γὰρ εἰ μὴ ἀφ' ἑαυτῶν ληρ-
 ρύσιν τῷ ὀπῶν, ἀ σκιδάζον] ἄρας. ὀδύσας δὲ τοὺς καλυμ-
 βτάς λέγει. ὀξύσρακα δὲ τὰ ἐξισπύρια εἰληφέναι ἔτιαν.
 πλάκυντα δὲ ἐξ ἐντέρων ἐγκυρδάλωτα, ὡς ἀπὸ τούτου καὶ

(2) κρωβυλάδῃ ἔπει, οἷον αἱ κρωβύλοι ἀνδριδμήτοις. ὅτι
 καὶ συνθῆμα (3) χορδὴν λέγει. (4) παιδοβοσκὸν δὲ τὸ δι-
 δασκαλόν. διέμπειλον δὲ τὴν πολλὰς πύλας ἀντιπεμπέ-
 νην. V.

51. Συνθλήσομεν] (5) Συνθλήσομεν, ἀντὶ τῷ φλυα-
 ρήσομεν. V.

(1) Δρυπίταις] Δρυπίταις Ed. Cler. male. Ἐκκα λέγει αἱ λί-
 γαι δρυπίταις. Cod. Abb.

(2) Κρωβυλάδῃ] Ita restitutum ex C. Abb. M. & B. Κρωβυ-
 λὰδῃ enim ante editum erat.

(3) Χορδὴν] Sic V. Χορδὴ C. Abb. Χορδὴν M. & B.

(4) Παιδοβοσκὸν] Παιδοβ. ante editum, male.

(5) Συνθ.] Sic V. sed male editum erat συνθλήσομεν. Ut
 autem φλυαρήσομεν bene editum erat, ita grave φλυαρήσομεν
 scriptum in V.

40. Τυροῦ τυροφάλας] Intelligit τὰ ἀπὸ τυροῦ πιπτα-
 σμένα κομμάτια. f. B.

Ibid. Τυροφάλας] Hesych. Τυροφάλας ἢ τυροφάλας τὰ
 τιμημένα τῷ ὀπῶν τυροῦ, ὡς τὸ δρυπίταξ. F. G.

Τυροφάλας] Adleverat margini Cl. Hemsterhusius:
 Aristoph. Vesp. v. 835. & Kuster. nott. MSS. At
 cum illas non possideam, addere non possum. In
 Aristoph. Vesp. vers. 834. Τυροφάλας τυροῦ Σικελίου γε-
 ροῖο. Et sic Scholiast. quoque legit, & ita exponit:
 Οἱ μὲν ἐπιμήκη τυρὸν. οἱ δὲ τροχὸν τυροῦ Σικελικοῦ. f. F. R.

42. Σφραγίσιν θριπιδεστάτοις] Sigillis vermiculatis.
 Dico ad Panis. f. B.

Ibid. Θριπιδεστάτοις] Unice huc facit Hesychius v.
 θριπιδεστάτοις (leg. θριπιδεῖς). Οἱ Λακωνεῖς σφραγίσιν ἔ-

χρῶντο ἑύλοισ ὑπὸ σφῶν βιβραμένους κ. τ. λ. f. M. G.

43. Νόδας] Distinguit ἐλαίας χαμαιπετεῖς five ἀφ'
 ἑαυτῶν πιπτούσας ἀ νόδας, quas καλυμβάδας vocant
 Grammatici & Colymbades Latini. f. B.

Νόδας] Alias καλυμβάδας. f. G.

44. Ὀξύσρακα] Testis asperis, sigillatis. ὅς: λίθος
 asper. f. G.

Ibid. Εμπυρδάλωτα] MS. Regius εὐπυρδάλωτα, πιπτα-
 σμένα καλὸν ἔχει. f. B.

Εμπυρδάλωτα] An ἐμπυρδάλωτα: ἀ πύρδιξ, πιπτά-
 σμενα. f. G.

Εὐπυρδάλωτα] Sic praeter MS. RG. etiam W. Quare
 & in textum pro vulgato ἐμπυρδάλωτα recepinus. P.

vero ἀπυρδάλωτα, nec ipsum spernendum. M. du S.

46. Κρη-

libentius meraciora pocula suffrequentarem, etenim frigore eneetus sum: & calefactus libentius audirem mansapientes illos, & tibi cinem, & barbiticinem.

15. Quid haec, inquam, Eudeme, indictionem (silentium) nobis injungis, quasi ore carentibus, & elinguis. Mihi vero & lingua jam sermocinaturit, & jam provehebar, ut qui antiquo apud vos sermone usus essem, & nunc vos de lingua mea conspuiturus omnes. At tu simile quid fecisti, ac si quis trium velorum onerariam navem, secundo navigantem, sinuatis velis scaphae, felici cursu per sumptos fluctus latam, dimissis quibusdam remicibus ancipitibus, aut habentis ferreis, & compedibus navium, comis retrahat impetuosum illud cursus, invidia venti ferentis. Igitur, inquit ille, tu quidem, si volueris, na-

μῶ, κρύβῃ γὰρ ὅτιν, ἥδιον αὖ εὐζωροτέρῳ ὑποπικιάζοιμι· καὶ μὴ χειμῶνός εἰμι, οὐχὶ χλιανοὶς, ἥδιον ἀκνοίμι ἢ ἰ χειροσόφῳ τῶτων, τῷ τε αὐλητῷ, καὶ τῷ βαρβιτωδῷ.

Τί ταῦτα ἐφασα, ὦ Εὐδήμε, ἢν δ' ἐγὼ ἀλογίαν ἡμῖν ὀπιτάπεις ὡς ἀτόμοις ὄσι, καὶ ἀπεγλωτισμῶν· ἐμοὶ δὲ ἡ γλῶττά τε ἡδὴ λογά, καὶ δὴ ἀνηγόμεν γε ὡς δεχαιολογήσω ὑμῖν, καὶ καλάνιφον ἀπὸ γλώττης ἀπαίτας· ἀλλὰ σὺ τὸ ὅμοιον εἰργάσω με, ὥσθ' εἴ τις ὀλκάδα τριάμενον ἐν ἑρῇ πλέσσαν, ἐμπεπνευματωμένην ἄκατίω, εὐφορεῖσάν τε, καὶ ἀκροκυματῶσαν, ἑκτοράς τινας ἀμφιστόμους, καὶ ὀλκάδας σιδηρὰς ἀφείς, καὶ ναυσιπέδας, ἀκαχατίζοι τῷ δρόμῳ τὸ ῥόδιον, Φθόνῳ δ' εὐνημίας. ἔκῃν, ἥδ' ὡς, αὐ μὲ, εἰ βέλεις, ὡλεῖ

ἰ Χειροσόφῳ] Sic Edd. jam constanter, & M. k Εἰργάσω] Sic Edd. vett. constanter habere notat M. du S.

65. Λογᾷ] Ἀπὸ τῆς λέξεως ἐπιθυμῶ. V. 70. Εὐφορεῖσάν] Ἀπὸ τῆς (6) εὐφορῆς τῆς πνεύματι φερόμενης, ἀκροκυματωμένης δὲ, τῇ μετρίῳ τοῖς κύμασι ἵτι

(7) δολιδοποιούσαν] ἑκτοράς δὲ καὶ ὀλκάδας καὶ ναυσιπέδας, τὰ σιδηροκόλια (8) φασί. V.

(6) Εὐφορῆ] Φορᾷ tantum Ed. Clar. quam correxit M. du S. (7) δολιδοποιούσαν] δολιδοποιούσαν... male legebatur in editt.

(8) φασί] Sic dedi ex C. Abb. φασί V.

46. Κραυδολογῶν] Ὁ χόρδῳ ἰδὸν καλοῦν. J. B. 51. Συνδιδασκόμεν] Συνδιδασκόμεν. Consule Grammat. J. B. 52. Ἀπὸ] At supra c. 5. est ἄπτα, spiritu leni. & Tim. c. 28. ἄπτα vero rursus hic c. 21. Hermot. c. 30. Et infra Apot. c. 17. &c. quod ibi vide. J. F. R. 53. Ἐντοφλύνει] Quidam interpretantur ἐν αἰφῇ φλυαρεῖ tenir table, sed rectior eorum interpretatio qui dicunt esse ἐν τῇ αἰφῇ φλυαρεῖ, & sic Lat. Interp. J. B. 56. Ακαχεδονογῶν] Παρὰ τὴν λέξιν, ἥδῃ, & γένος. F. G.

Ακαχεδονογῶν] Non vidi, qui aliter legat, quam ακαχεδονογῶν, nec vidi, qui eam vocem interpretetur. Micyllus, Nuncis tuum provocare nos voluntatem quandam adfert. Nemo, puto, nimiam audaciam nostram accusabit, si dicamus λέξις θηγάτη legendum, sōlo in * mutato, quod jam Luciani aetas, nedum posterior librorum miscere solebat. Συνδιδασκῶν utitur θηγάτη Sophocles, cujus vocabula affectant Atticistae. J. M. G. 60. Χειροσόφῳ] In hoc verbo consentire Edd. notat Solanus; sed bene se habet iste consensus; at supra de Salt. 5. 69. χειροσόφους τοὺς ἀρχαίους ἐπιμαίαν. Et in

fra Rhef. c. 17. med. χειροσόφῳ exhibent Edd. quod ibi videbimus. Nam utrovis more scribi arbitror. J. F. R.

65. Λογᾷ] Τῷ τῷ λέγει ἐπιθυμῶ. Ut M. Faelix Octavio. J. B.

Ibid. Ἀνηγόμεν] Metaphora a re navali. F. G.

66. Καλάνιφον] A καλάνιφον ducendum videtur. de-vincturus omnes, si ita loqui liceat, alludit ad Homeri locum in Iliade, Ulixis eloquentiam nāvibus comparantis. F. G.

Καλάνιφον ἀπὸ γλῶττης] Illud, credo, apparet hic qui Homerum legerunt, καλάνιφον hoc non a καλάνιφον derivandum, quod fecero, qui abluturus reddiderunt, sed a κατανίφον, respicique ad Homericum Nestora, ejusque ἔπειτα ἰσφάδισον ἰσάκτα χειμῶνισον: ut neque Horatii lectoribus ignotus esse potest ille Euris, qui ἰσθόρηνς ἀνα πύονε conspuit ἄπες, ad quem interpretatio nostra alludit. J. M. G.

70. Εὐφορεῖσάν] Φορᾷ ἡ ὑπὸ πνεύματι φερόμενη. J. B.

Ibid. Ἀκροκυματωμένης] Μετρίως τοῖς κύμασι δολιδοποιούσαν. J. B.

71. Ἐκτοράς] Sic vocat τὰς ἀγκύρας ἀπὸ τῆς ἑκτῆς. leg. Casaub. ad Athen. c. 21. lib. 3. J. B.

πλεῖ καὶ νῦ καὶ θεῖ καὶ τῷ κλύδων⁷⁵ 75 *νῦ καὶ τῷ κλύδων* : ego vero
 ἐγὼ δὲ ἀπὸ γαίης, πίνων ἄμα, ὥσπερ ὁ
 τῷ Ὀμήρῳ Ζεὺς, ἢ ἀπὸ Φαλακρῶν ἢ ἀπὸ
 τῆ ἀκρεφανίας, ὅμοιοι ἀφεφερόμενοι σέ
 τε, καὶ τῇ ναυὶ πρὸς μνηθῆν ἀπὸ τῆ ἀνέμου
 καίρου μνηθῆν.

ΛΥΚ. Ἄλῃς ὁ Λεξιφάνης καὶ ποτὲ καὶ
 ἀκαγίως. ἐγὼ γὰρ ἤδη μεθύω σοι καὶ
 καυτῶ, καὶ ἢν μὴ τάχις ἐξέμεσθαι ταῦτα
 πάντα ὅποσα διεξέληκας, εὖ ἴδῃ, κο-
 ρυβαντιάσειν μοι δοκῶ, πελομενέμενος ὑφ'⁸
 ὧν καλοσκοιδάσας με ὀνομάτων. καίτοι τὸ μὴ
 πρῶτον, γελᾶν ἐπῆμ μοι ἐπ' αὐτοῖς ἐ-
 πειδὴ δὲ πολλὰ, καὶ πάντα ὅμοια ἦν,
 ἢ ἔλεν σε τὸ κακοδαμονίας, ὅρῳν εἰς Λα-
 βύρινθον ἀφυκλὸν ἐμπεπληκότα, καὶ νοσήτα⁹⁰
 νόσον τὴν μεγίστην, μᾶλλον δὲ μελαγχχο-
 λῶντα.

Ζητῶ ὅτι πρὸς ἑμαυτὸν, ὅποθεν τὰ το-
 σαῦτα κακὰ συνελέξω, καὶ ἐν ὅποσῳ χρόνῳ,
 καὶ ὅπως καλῶς εἶχες τοσούτον ἐσμὸν⁹⁵
 ἀτόπων καὶ ἀφρόνων ὀνομάτων, ὧν τὰ
 μὴ αὐτὸς ἐποίησας, τὰ δὲ καλορρυγμῶνα
 ποδὲν ἀνασπῶν, καὶ τὸ ἰαμβεῖον,
 "Ὅλοιο θνητῶν ἐκλέγων τὰς συμφοράς"
 τοσούτον βόρβορον συνερανίσας, κατήνλησάς

e terra, bibens interim, ut Homericus ille
 Jupiter, aut de glabri montis specula, aut
 de caeli arce, videbo te differri, ac navim
 de puppi a vento secundo flatu impelli.

80

16. LYC. Satis, Lexiphanes, convivii
 & lectionis : ego enim jam ebruius tibi sum
 & nauseo, ac nisi celeriter evomuerō haec
 omnia, quae recitasti, Corybanticum, sci-
 to, morbum nactus mihi videor, cir-
 cumsonantibus, quibus perfudisti me, ver-
 bis. Quamquam primum ridere illa sub-
 ibat. Cum vero multa essent, & similia
 inter se omnia, miseratus sum infelicitatem
 tuam, qui viderem, in labyrinthum te in-
 cidisse e quo fuga nulla sit, & morbo la-
 borare maximo, vel atra potius bili esse
 percitum.

17. Quaero igitur apud me ipse, unde
 tot mala collegeris, & quanto tempore at-
 que ubi tantum examen absurdorum distor-
 torumque nominum concluderis, quorum
 partem quidem ipse fecisti, partim vero se-
 pulta alicunde eruisti, ut ex jambico illo tibi
 dici possit, Pereas male mortalium mala eli-
 gens! tantum coeni collectum in me effu-
 dasti,

a [Ἠλίου] Sic recte M. cum J. P. H. Ἠλίου male B.

75. Πλεῖ καὶ νῦ καὶ θεῖ] Πλέκει τὸ κακοδαίμωνι * τὰ
 προτακτικὰ ταῦτα καὶ πλεῖν ἔτι τὸ ἀπὸ τῆ ληθυσίας αἰσ-
 ῶσθαι τὸ τριμνηθῆναι καὶ τὸ ἀπὸ γαίης πίνειν. Διαιτῶν τὸ ἀπὸ
 τούτου, τὸ ἐπὶ ἀφροσύνης αὐτοῦ παραλογίζεσθαι. V.
 80. Κακορρυγμῶνα] Καὶ τοῦτο πάλαι δασκαλικῶς

καὶ τοῦ ὀνοματοποιούτος καὶ τὸ ταῦτα καὶ κατὰ τὸ φερ-
 τικὸν τὸ καλορρυγμῶνα. V.

88. Καὶ πάντα ὅμοια ἦν] Ἰσως ἀπὸ τῆ, πᾶσι ὁμοίως,
 παροιμίᾳ. V.

* Τὰ προτακτικὰ ταῦτα] Τὸ πλεῖ, καὶ νῦ, καὶ θεῖ, προ-
 τακτικὰ. M.

† [Ὅτι] Non aderat in editt. addidit

M. de S.

77. Ὀφ. Ζεὺς] Hom. II. N. 4.

Id. [Ἀπὸ Φαλακρῶν] Φαλακρῶν vel φαλακρῶν specia-
 tim Idae montis vertex, unde Homericus Jupiter
 imperat non minus, quam de caelo; "Idaeus" u. t. λ.

J. M. G.

79. Πρὸς μνηθῆν] Le vent en poupe.

F. G.

80. Καλορρυγμῶνα] Id vitium est, quod Ptolemaeus λέ-
 γων ἰδίαν κατιγλυπτομένην vocat, ut optime ab Inter-
 prete observatum. 21. a. 4.

M. de S.

[Κακορρυγμῶνα] Ut caetera in hac metaphora naviga-

tionis absurdissima & vere κακορρυγμῶνα sunt, ita hoc
 praefertim : καλορρυγμῶνα est permingi, sed de nomine
 καλορρυγμῶνα & καλορρυγμῶνα dat illi Lexiphanes intellectum, quae
 interpretatio exprimit. Tales sunt lus in ἑταίρις,
 ἑταίρις, & aliis, in quibus scilicet etyma dum spectat,
 alienum & novam significationem confingit. Nole-
 bam initio omnino attingere talia, & praetermissi ple-
 raque ob causam quam dixi : sed non potui tamen
 plane, tanquam lippo ab oculo, manum abstinere.

J. M. G.

99. Ὀλοιο]

δρας^a πειφρωμένους^b ὀλιγογνώμειν οἰε-
ται, καὶ τῇ^c Μνησάρχῃ^d καὶ Σάμιον,
σιωπῆν καὶ γλωτταργίαν ἡμῖν ὀπιβάλλει,
ἀλλὰ μὰ τὴν ἀναίχυντον Ἀθηναίαν, καὶ τὴν μέ-
γαν Δημομάχον Ἡρακλέα, ἐδ' ὅσον τῷ γρῦ
καὶ τῷ^e Φνεί φροντισμένον αὐτῷ. ὅττεύομαι
ἐν μηδὲ ὅλως ἐντυγχάνειν αὐτῷ· εἰκα δὲ
καὶ ῥιναυτήσῃ, τοιαῦτα ὀπιτιμῶνται^f
ἀκύνων. καὶ ἤδη γε ἀπειμι πῶς τὴν ἐταίριον^g
Κλεινίαν, ὅτι συνθάνομαι χρόνῳ ἤδη ἀκά-
θαρτον εἶναι αὐτῷ καὶ γυναῖκα, καὶ ταῦτί μω
νοσεῖν, ὅτι μὴ ρεῖ. ὥστε ἐκέτι ἐδ' ἀναβαίνει
αὐτῷ, ἀλλ' ἄβαται^h καὶ ἀνήροτόςⁱ ἐστίν.

ΣΩΠ. Τί^j δὲ νοσεῖ, ὦ Λυκίνε, Λε-
ξιφάνης; ΛΥΚ. Αὐτὰ ταῦτα, ὦ Σώ-
πολι, ὅσα ἀκύνεις, οἷα φθέγγε^k; καὶ ἡμᾶς
τὴν νῦν προσομιλῶντας καλαλιπῶν, πρὸ
χιλίων ἐτῶν^l ἡμῖν ἀφ' ἡμέρας, ἀφ' ἡμέρας
καὶ γλωτταν, καὶ ταῦτ' ἐπὶ ἀλλόκοτα συντι-
θεῖς, καὶ σπυδῆν ποιεῖ μὲν^m ἐπ' αὐτοῖς,

homines cordatos labi sententia arbitratur,
ut Samius ille Mnesarchi F. silentium no-
bis & linguotium imponit. Sed per impu-
dentem (*quam nemo pudore afficiet*) Miner-
vam, & magnum monstri pugnacem Hercu-
lem, neque gry neque phnei illum cura-
bimus, quare abominor etiam omnino in
illum incidere. Videor mihi etiam nasum
corrugaturus, cum tot ipsius reprehensio-
nes audiam: & jam quidem ab eo ad sode-
licium meum Cliniam, quod audio tempo-
re jam *satis longo* impuram (*non purgatam*)
illi esse mulierem, eamque aegrotare, quod
non fluit. Itaque non amplius inscendit il-
lam, sed invia & inarata est.

20. SOP. Quid vero aegrotat, Lyci-
ne, Lexiphanes? LYC. Ipsum hoc, Sopo-
li, non audis? quae loquatur, & nobis,
qui jam cum ipso versamur, relictis, ante
mille annos *recepto sermone* nobiscum loqui-
tur, linguam ipsam pervertens, & absurda
illa componens, studiumque in illis collo-
cans,

^a Πειφρωμένους] Legendum πειφρόν. adscripsit M. du S. Sed vulgatam servant Edd. & M. ^b ὀλιγογνώμειν] Editionum Lectio. Sed W. ὀλιγογνώμων. ^c Σιωπῆν] Deest in Fl. d. Φνεί] Φνεί P. male & A. Φνεί cett. Φνεί M. e. Φνεί Γνεί W. f. Δι] Δι W.

28. Μνησάρχῃ] Τὴν Πυθαγόραν λέγει, διὰ τὴν πινυ-
τὴν σιωπῆν. ἐπὶ τῇ δὲ τὴν Ἀθηναίαν ἀπὸ τῆς αἰδοσιμότητος,
ἀναίχυντος εἶπαι, ἀφ' ἡμέρας τὴν ἡμέραν πλάσσει, καὶ Δη-
μομάχον καὶ Ἡρακλέα πάλιν, ὃ ἐπὶ τῇ καλαλιπῶν καὶ συ-
ντιθεῖς αὐτοῖς. ὅττεύομαι δὲ, ἀπὸ τῆς ἐπιγνώσεως καὶ τοῦτο δὲ
ἀφ' ἡμέρας τῶν καὶ χρυσάμφοι. τὸ δὲ ὅττεύομαι ἐπὶ τῇ

ἀπὸ τοῦ * κρυπτόμενον, ἢ τοῦ προσηγορεύοντος, καὶ τῆς ῥι-
ναυτήσεως δὲ ἀπὸ τῆς ταῖς ῥίσι καταλύσεως, ἐπὶ τοῦ τοῦ
τοῦ ῥιναυτήσεως, ἢ τοῦ τοῦ ῥιναυτήσεως ἐπὶ ἀφ' ἡμέρας
τῶν καὶ χλαυ. ἀκαθάρτου δὲ, ἀπὸ τῆς ἐπιγνώσεως καὶ κα-
ταμνήσεως πινυτῶν. V.

* Κομῆν] Editio antiqua. Correcit

M. du S.

interpretantur τὰ μακροῦς φρονεῖ, qua de re Scholiast.
Aristoph. ad Equit. & hoc vult Lexiphanes dum sub-
jungit καὶ ὁδὸν πειφρωμένους ὀλιγογνώμων αἰσται. Ce-
tera communia sunt.

31. Κρῖ ἐ τῷ Φνεί] Minimum quiddam significat,
aut sordes unguium; rem videlicet vilissimam, aut
vocem suillam, quam edere solent, si qui gravantur
sermone respondere. Hinc hyperbole proverbialis apud
Græcos, *ne gry quidem loquitur*, pro eo quod est
ne tantillum quidem. Aristoph. (Pluri pr.)

G. C.

32. Φνεί] An κρῖ? Hesych. κρῖ τὸ ἐλάχιον. F. G.
Ibid. ὀττεύομαι] Slatino, ominor. Hesych. ὀττεύω,
καλοῦμαι. ὀττεύομαι τὸ αὐτό. F. G.

34. ῥιναυτῆσιν] Irasci. Martial. *Furiantem nasum*
visi iustitiae vis. F. G.

ῥιναυτῆσιν] Verbum ῥιναυτῆσιν nec intelligo, nec

unde derivatum sit comminiscor, neque cur *ringi* de-
derit Micyllus video; nisi quod de origine nominis
αἰσφῆς forte somnari aliquid lubeat. Certe *os con-*
stans austera; quae molesta sunt *corrugant naves*,
bilis sedem. Sed hoc est harelari, ut & illud, quod
cogitabam, an *ῥιναυτῆσιν* q. d. *nasu ut tibia canere*,
locum habere possit, quod ad risum de nare etiam cum
sibilo profusum, & *uncis naribus indulgentem*, quod
Perfius ait, referebam. Quin video praesidium huic
lectioni & interpretationi in vetustis Scholiis esse. Ita-
que huc inclino.

F. M. G.

36. Ἀκαθάρτου] Vid. etiam Athen. 99. E. Ὁ δὲ ῥι-
ναυτῆρας ὅτι τοῖς ἀκαθάρτοις ἐστὶν γυναικαί, καὶ ἐπὶ
ἐπὶ τῇ γυναικείᾳ. Observat tamen Casaub. ἀκα-
θάρτου eo sensu apud Hippocratem legi.

M. du S.

44. Διατρίβει τὴν γλῶτταν] Conf. supra T. I. *γυ-
dic.*

ὡς δὴ τι μέγα δὲ, εἴτι ξηροὶ καὶ τὸ καθε-
στηκὸς νόμισμα τῆς Φωγῆς ἀποκρίσας
ΣΩΠ. Μὰ Δί', ὦ μυερά τῶν λέγων ἔ-
5 ποῖσον, ὦ Λυκῖνε. βοηθίᾳ γὰρ τῶ ἀνδρὶ
πάσῃ μηχανῇ, καὶ κατὰ θεῶν γὰρ, ἥ χολῶν
τῆς τῆς Φάρμακον τεττὶ κερασάμεν ὅτι ἀν-
πῆν, ὡς πῶς ἐμέσσει. Φέρε πρῶτον αὐτῷ
τὸς πῶτι, ὦ Λεῖξφανες, ὡς ὑγιὲς ἡμῶν καὶ
55 καθαρὸς γένω, ἥ τοιαύτης ἥ λόγων ἀτα-
πίας κενώδης· ἀλλὰ πεισθῆντί μοι, καὶ πεί-
θῃ, καὶ ὦ ράων ἔσθ. ΛΕΞ. Οὐκ οἶδ' ὅτι καὶ
δράσετέ μοι, ὦ Σάπολι, σύ τε, καὶ Λυκῖνε
καὶ, πειπίσσοις τεττὶ τῷ Φαρμάκῳ
60 δέδωκα γὰρ μὴ ἢ πείσῃμα γέναιτέ μοι τῶν
τοῦ ἥ λόγων τὰ πῶμα. ΛΥΚ. Πῶμα, καὶ μὴ
μέλλο, ὡς ἀνθρώπινα ἦδη φρεσίν, καὶ
λέγοις. ΛΕΞ. Ἰδὲ πείσθωμαι, καὶ πείσωμαι.
Φῶ, τί τέτα; πολλὸς βορβοραγμός. ἥ ἐγ-
65 γὰρ εἰς τὸν τινα ἔσθλα πεπικέται.

ΣΩΣ.

Id. [Hesperus] Hesperus W. & Fl. & Orestes) Nihil hic
Edd. quod J. pejus in duo verba diremit, ἡγάρ
ptum ἰσως μ.

ra : ab eo arioli ἰγασμάται & Εὐροκλίται vocabantur.
Snid. Plut. in Libello de Defect. Orac. G.C.

^{Εγγραφοῦ} Sic Edd. pleraeq. habent, pro ^{Εγγραφοῦ} ~~Εγγραφοῦ~~ F.G.

Exasp.] Lege *ὑπερβύλλαν*. Quod a *Vorsio* etiam animadversum fuisse video. Et ad *Clem. Alex.* p. 9 A. Καὶ τοὺς αὐτοὺς ὅτι τὰς προκλαῖς τιτυμμένους ὑπερβύλλαν.

[Ἐγχεσφίβοι] Ἐγχεσφίβοι, puto, in mentem veni-
 nit, quisquis vocem hanc infolentem & forte ἀσφ
 λογισμῶν inspicit, & est facilis admodum μ & β ἱ-
 terarum in libris semiveteribus permutatio. Verum
 meminerimus, quis loquatur: est ille Lexiphanes,
 verborum faber abstrusorum, qui emoveri ubi im-
 venticoli queritur. Laetigitur, & ex ἔγχεσφίβοι
 concinnavit ἔγχεσφίβοι, quasi tu dicās, in ventem
 intra. & fundum insulam. Se videret. F. M. G.

Eysenck [G.] *Solimus correnter eysenckianus*; merito quidem, sed quia barbarizans loquitur, studio corrupta pronuntiatio videtur ab Auctore expressa. Multa de his impossibilibus *eysenckianus* Brod. Miks. IX. c. 19. Theaur. Crit. T. IV. p. 72. 73. Ubi

[illegible]

Μημεσίμω· τὸν Εὐρυκλήν· κατέτιον καὶ δάσκων·
 ἔς ἀλλοτρίαν γαστήρα ὅδ' ἐκ κορυφῆς ποτὶ χεῖρας.

*Ennius autem ventriloquus fuit. Athotus, qui ven-
tolari censebatur, quod genium haberet intra visce-
TOM. II.*

ΣΩΣΤ. Ἄρξαι δὴ ἐμὲν βαβαί. πρῶτον τῇ τὸ μῦθ. εἴτα μετ' αὐτὸ, ἐξελέλυθε τὸ, κατὰ εἴτα ἐπ' αὐτοῖς, τὸ, ἦδ' ὅς, καὶ ἀμηνέπη, καὶ λῶστε, καὶ δῆπθεν, καὶ συνεχὲς τὸ ἅπαν. βίαςαι δ' ὅμως, καὶ κάδες 70 τα. Attamen vim tibi adhibe, demitte in gulam digitos. Nondum enim ἵκταρ ἐνομύιστι, neque σκορδιᾶσθαι, neque τυτᾶσθαι, neque σκύλλεσθαι. Multa adhuc subiere, plenusque tibi illis venter. Melius fuerit, si deorsum etiam quaedam decedant. Σιληπορδία enim magnum crepitum edet cum spiritu una elabens. Sed jam purus hic est, nisi si quid mansit reliquum in inferioribus intestinis. Verum tu postea assumptum, Lycine, aliter institue & doce quae dicenda sunt.

ΛΥΚ. Οὕτω ποιήσομεν, ὦ Σόπολι, ἐπιδήσῃ ἡμῖν ὁ προωδοποιήται τὰ πᾶσα ὅτι καὶ πρὸς σὲ τὸ λοιπὸν, ὦ Λεξιφάνης, 85 ἢ συμβεβλή. εἴτῃ ἄρ' ἐθέλεις ὡς ἀληθῶς ἐπαινεῖσθαι ὅτι λόγους, καὶ τοῖς πλεῖστον

21. SOST. Incipe ergo vomere. Vah, primum hoc μῦθ, deinde post illud exiit κατὰ. Tum post illa, ἦ δ' ὅς & ἀμηνέπη, & λῶστε, & δῆπθεν, & frequens illud ἅπαν. Attamen vim tibi adhibe, demitte in gulam digitos. Nondum enim ἵκταρ ἐνομύιστι, neque σκορδιᾶσθαι, neque τυτᾶσθαι, neque σκύλλεσθαι. Multa adhuc subiere, plenusque tibi illis venter. Melius fuerit, si deorsum etiam quaedam decedant. Σιληπορδία enim magnum crepitum edet cum spiritu una elabens. Sed jam purus hic est, nisi si quid mansit reliquum in inferioribus intestinis. Verum tu postea assumptum, Lycine, aliter institue & doce quae dicenda sunt.

22. LYC. Sic faciemus, Sopoli, quandoquidem via nobis a te munita est. Ac stuum de caetero est consilium, Lexiphannes. Si volueris vere laudari ab oratione, & in multitudine celebrari, talia quidem omnia

a Σκύλλεσθαι] Σκύλλεσθαι W. b Σιληπορδία] Ex W. & Schol. Σιλλαρ. Edd. c Ἐργάσεται] Sic A. Ἐργάσεται. Edd. d Προωδοποιήται] Sic W. Προωδο. sine augmento Edd. priores.

72. ἵκταρ ἐνομύιστας] Πλάτωνος τοῦτο, καὶ σημαίνει τὸ ἐγγυρ. καὶ τὸ σκορδιᾶσθαι, σημαίνει τὸ μῦθ χάσματος. 73. Σιληπορδία] V.

76. Σιληπορδία] + Σιληπορδία πρὸς Σόφρονι τὸ ἐργασθαι ὡς ἀληθῶς. ἵσκει δὲ ἐπὶ τὸ λέγειν ἐπὶ τὸ κα-

ἱεραῖον αὐτὸ μέγαλα καὶ ὡς ἐν δὴ τὸν εἰρησιν ἢ λέγειν, καὶ τὸ μέγα ἐπὶ ταύταις + φρονῶ, ἐκφυλάσθαι αὐτὸν τὸ γαστήρ, καὶ ἐπὶ τὸ λαοποιεῖσθαι ἢ δὴ τὸ γαστήρ ἐπὶ γαστρί. πρὸς δὲ τὸ ἔργον ἀποδομῶντος ἵσκει ὡς τὸ φέρον ἢ μέτρον ἵσκει V.

+ Διατακῶσθαι] Sic etiam C. Abb. + Σιληπορδία] Σιληπορδία M.

M. du S.

+ φρονῶ] Sic restituit Solan. Nam φρονῶ habebant edim. 3 Τὸ ἀποστ. Tὸ ἀποστ. M.

his proprie est, qui daemone quempiam aut Pytho-nem in ventre aut pectore habere creditur, cujus monitis atque impulsu vaticinatur. falluntur qui putant engastrimantas pelvibus uti, ac vase quodam, quod γαστήρ appellaretur. Graeci vero Auctores engastrimantem cum engastromante confundunt, cum tamen haec re vera diversa sint. Pollux: καὶ ἐγγαστρίμαντι Σοφοκλῆς, ἐν ἐγγαστρίμαντι καλοῦμεν. Aristophanis in fucis commentator, ἔσθ' ὁ ἐγγαστρίμανθ' λέγεται Ἀθήνησι τ' ὁ λατὴρ μαντιδόξος. 73. τὸ ἐπὶ γαστρίμανθ' αὐτὸν δαίμων. Plutarch. περὶ τῆς ἐκλειπ. χρηστ. ὡς περ τοὺς ἐγγαστρίμανθους ἐνυκλίας πάλαι, νυνὶ πύθωνας προσκαγαγεμένους ὅς. Subjungit ibidem facctam historiam, quomodo

ejusmodi impostor fictione vocis aliunde profectae divitem argento emunxerit; sed longiorem quam ut inseratur.

J. F. R.

67. Μῦθ] Vid. Themistii Or. I. in Soph. laudatam a Cressolio III. 23. §. 6. AG. X. 146. 161. M. du S.

70. Ἀτλα] Sic supra c. 14. At c. 5. & infra in Rhet. praec. c. 16. Ἀτλα non Ἀτλα scribitur, quod ibi disquiremus. Qui autem frequens id Ἀτλα ait, quod bis tantum occurrit hoc Dial.?

J. F. R.

72. Σκορδιᾶσθαι] I. e. pandiculari.

F. G.

73. Τυτᾶσθαι] Hesych. Τυτᾶσθαι, πλανήμεναι F. G.

76. Ἡ γὰρ σιληπορδία] Scribendum puto σιληπορδία per unum λ. sic certe apud Hesychium, Σιληπορδία.

omnia fuge , & averfare. Facto autem in-
itio a poetarum optimis , cum magistro-
rum opera eos cognoveris , ad oratores
transi , eorumque linguae innutritus , ad
Thucydidis & Platonis libros tempeſtively
transi , multum in pulchra etiam Comoe-
dia & Tragoedia gravi exercitandus. Ab
his enim ſi pulcherrima quaeque florum
inſtar decerpſeris , eris aliquid in eloquen-
tiae ſtudio , qui nunc imprudens ſimilis
fuiſti his , quae a figulis in forum ſingun-
tur , rubrica quidem ac caeruleo pictus ,
cum intra luteus ſis & fragilis.

23. Haec si feceris, & pauxillo tempore infitiae reprehensionem sustinueris, neque discere de novo te pudeat: cum fiducia multitudinem alloqueris, neque deridere ut nunc, neque in deteriorem partem in ore eris praestantissimorum, Graecum te Atticumque per contemptum vocantium, qui neque in barbarorum disertissimis numerari dignus sis. Ante omnia vero hoc

εὐδοκίμειν, τὰ μὲν τοιαῦτα πάντα Φεῦγε,
 καὶ ἀποτρέπε, ἀξέσμεν. δὲ ἀπὸ τῆς ἀξι-
 ὡσων ποιητῶν, καὶ ὑποδιδασκάλους αὐ-
 τῆς ἀναγνῶντες, μέτιθι ὅπτι τῆς ῥήτορας, καὶ
 τῆς ἐκείνων Φωνῆς συντραφεῖς, ὅπτι τὰ ὁμο-
 κυδίσθι καὶ Πλάτων. ἐν χειρῶν μέτιθι, πολ-
 λά καὶ τῇ καλῇ κωμῳδίᾳ, καὶ τῇ σεμνῇ
 τραγωδίᾳ ἐχρημασάμεν. καὶ οὗτως τῶν
 τῶν ἅπαντα τὰ κάλλιστα ἀπανθισάμεν,
 ἔσθι τις ἐν λόγοις. ὥς νῦν γε ἐλελήθεις σαρ-
 τὸν τοῖς ὑποδιδάσκουσιν εἰς τὴν ἀγορὰν
 πωλατομύοις ὀικῶς, κεχρωσμένῳ μὲν τῇ
 Ἰμίλτῳ καὶ τῷ κυανῷ, τὸ δ' ἄλλοθεν, πᾶσι
 νόος τε καὶ εὐθυπῆ. ὦν.

Ἐὰν ταῦτα ποιῇς, πρὸς ὀλίγους ἢ ὅπῃ
τῇ ἀπαίδευσίᾳ ἔλεγχοις ὑπομείνας, καὶ μὴ
δαίδεωθῇς μελαμάνθωνι, θάρρῳ ὁμολήσεις
τοῖς πλήθεσι, καὶ ἐκ καταγελωδῆς, ὡς οὐ
ἦν, ἐδὲ ἀφ' ἑσέως ὅπῃ τῷ χεῖρον
τοῖς ῥέστοις ἔσῃ, Ἕλληνα καὶ Ἀθηναίων ἀπο-
καλέγῃ σε, ἢ μηδὲ βαρβάρων ἐν τοῖς
οὐρανότοις ῥεθιμύων ἕξῃσι. πρὸ πάντων
δὲ

* *Ysē dānax.*] *Ysēdā.* unica voce W. f *Xāpən*] *Xāpən* ♂ marg. *ΔΙW.* g *Bapāpən*] Ex emend. *Gron.*
BasCass Edd. & M.

δις, & *Aethnæum* lib. V. Σαλαραρίῳ. Nec aliter apud
Scholiaſten, Σαλαραρίῳ & Σαλαραρίῳ. In quo ſcholio
vitioſiſſime legitur, ὅς τις τις τοῦ ἀπορίτου ἔλκεται ἐν
τῷ μέγας ἐπὶ αὐτοῦ φορεῖ. Emendo φορεῖται. f. f.
Ibid. Σαλαραρίῳ Ἡρόφ. Σαλαραρίῳ, εὐδοκαστοῦτος,
σπασίῳ. ἀρμόστωσι, σπαστοῦσι, χυλίδι. F. G.

84. Προεδροποιῖται.] An προεδροποιῖται; F.G.
 Προεδροποιῖται.] Sic W. Cod. Imprefsi omnes προεδρ.

M. de S.

Προσδοκῆται.] Vulgo editum *προσδοκῆται*, secunda brevi; quod corrigendum monuerat Cl. *Jens.* ad *Hermes*. §. 2. Id correxi, et coque lubentius, quia & Codex ad*sentitur*, et si supra in *de Salt.* similem scripturam in alio verbo non correxi, ob rationes nimis facpe jam dictas. Conf. c. 24. 7.F.R.

86. 'Ως ἀληθῆς] Vid. de hoc pleonasmō infra *Amor.*
c. 48. 7. F. R.

87. *K^A*] Leve est quod monendum habeo. *K^A* cum puncto subscripto erat in Edd. quod ego deleui;

ἰὴ καὶ ἄντι σιγῇ. At ubi pro $\kappa\eta$ α sumitur, differen-
tiæ causâ jora addo. J. F. R.

98. Τῶς ὑπὸ τῆς κορολλῆς εἰς τὸ ἀγαθὸν πλατύνου-
ται] Sane interpretetur *qua a lunifugulis ad forum fingun-
tur*. Nescio quid velint. Sed opinor intelligit *ad ven-
dendum*. F. G.

5. *Milaxanthus*] Vulgo vertebatur *dediscere*; non male quidem; sed plus inest in Græco, signif. enim simul *novus* disco prioribus oblivioni mandatis, ut T. I. credo ex *Aristoph.* Plut. vers. 925. ejusque Commentatoribus jam diximus.

9. Τὸν μὲν βαρβάρων ἐν τοῖς κριταμένοις ἀποκρίνας
 ἔχον] *Qui neque barbarus, inter maxime perspicuos
 recenseri dignus sis.* Sic Benedictus, qui dum Græcas
 voces curatissime refero satagit, facit se obscurissi-
 mum. Micellus *qui ne cum barbaris quidem inter ma-
 nifestissimos recenseri dignus sit.* Nulla parte melius.
*Lege βαρβάρων, quem genitivum sic solet auctor præ-
 ponere; qui neque inter illos, qui ex barbaris maxime
 perspicui sunt, recenseri dignus sis.* J.G.

Ibid. *Baptisan*] Ch. *Gronovii* Emendationem, repugnantibus omnibus libris & ipso M, utpote certissimam, sequor. M. du S.

δὲ ἐκείνῳ μὲντοι μοι, μὴ μιμνήσκῃς τὸ ὀλίγον πρὸς ἡμῶν γενομένων σοφιστῶν τὰ φανότατα, μηδὲ περὶ ἐκείνων ἐκείνη, ὡς σφίον, ἀλλὰ τὰ μὲν ταῦτα καὶ ἀπατῶν, ζηλῶν δὲ τὰ δευτέρῃ τῷ ὁδοιπορῶν. μηδὲ σε θελγέτωσαν αἱ ἀνεμῶναι τὸ λόγον, ἀλλὰ χεῖρ τὴν ἀληθείαν νόμον, ἢ στερρὰ σοι τροφή συνήθης ἔστω, μάλιστα δὲ χάρις καὶ σαφηνεία θύε, ὣν πάλιν λυγρὸν ἔχει ἀπελείψο.

Καὶ ὁ τύφος δὲ, καὶ ἡ μεγαλαυχία, καὶ ἡ κακοήθεια, καὶ τὸ βρονδύεσθαι, καὶ λαρυγγίζον ἀπέσσω, καὶ τὸ ἀφαισινάειν τὰ τῶν ἄλλων, καὶ οἷον ὅτι πρῶτον ἔσθ' αὐτός, ἢν τὰ πάντων συκοφαντῆς. καὶ μὴν κἀκεῖνοι ἔμικρον, μάλλον δὲ τὸ μέγιστον ἡμαρτάνεις, ὅτι ἔμπροσθεν τὰς ἀφαισινάειν λέξων προπαρεσκευασμένον, ἐπειὶ αὖτε παλακοσμοῖς τοῖς ῥήμασι, καὶ τοῖς ὀνόμασι, ἀλλ' ἢν περ ῥῆμα ἐκφυλὸν εὖρης, ἢ αὐτὸς πλάσας οἰσθῆς εἶναι καλόν, τότε ζητεῖς ἀφαισινάειν ἐφαρμόσαι, καὶ ζημίαν ἡγῆ, ὥν μὴ ὁδοιπορῶν αὐτό περ, καὶ τῷ λεγομένῳ μὴ ἀναγκαῖον ἢ οἷον πρῶτον, τ

mihī memento, ne amiseris Sophistarum, qui paullo ante nos fuere, pessima, neque studiose illa confecteris, uti nunc; verum talia conculces, exempla autem antiqua accumuleris. Neque demulceant te verborum inodori & caduci flores: sed ex lege athletarum, solidus tibi cibus confectus sit. Maxime vero Gratiis & Perspicuitati litato, a quibus longissime jam relictus es.

20

24. Tumor vero & jactantia, & mala consuetudo, & gravitatis illa ac sonorae dictionis affectatio absit, & infectatio aliorum, & ne putes primum te fore ipsum, si omnium scripta calumnieris. Etenim illud quoque non parvum, sed potius maximum peccas, quod non prius, quam verba, sententias comparatas, verbis deinde exornas nominibusque; sed si qua verbum extra suam tribum quasi oberrans inveneris, aut ipse confictum a te pulchrum putaveris, huic studes aptare sententiam, & damnata judicas, si illud non aliquorsum infercias, etiamsi ei, quod dicitur plane necessarium

non

a. Ἀνεμῶναι] Et sic habere J. Fl. H. P. notat M. du S. b. Οἷον] Sic L. recte cum Fl. B1. 2. P. & S. ἡσθῆς male J. & H. cum P. & Exc. c. Προπαρεσκευασμένον] Ita M. & B2. recte. Προπαρεσκευασμένον cett.

19. Χάρις — θύε] Ἐκ τῆς Πλάτωνος ὁδοιπορίας διὰ παραμυθίας. φησὶ γὰρ ὁ Πλούταρχος ἐν τῷ περὶ Γαλακτικῆς παραμυθίας, ὅτι Πλάτων τῷ Ξενοκράτει, βα-

ρύνει τὸ ἦθος ὅτι, τ' ἄλλα δὲ πολλὰ καὶ ἀγαθὰ, παρακαλῶντο θύε τῇ Χάρει. (p. m. 246. pr.) G.

11. Μὴ μιμνήσθαι] Sophistae passim a Platone perstringuntur, ut quodam in loco dicat eos esse evidentem discipulorum perniciem. G. C.

13. Περιμυθία] Interpretantur *deperdere*: neutrum bene percipio. Suspicio *περιμυθίας* fuisse, quod studium & curam intentionem significat: cum facile fuerit in manu intricatioris actus posterioris in di transire. J. M. G.

19. Χάρις] Hesiod. in Theogon. tres facit. De his hymnus Orphei. G. C.

Χάρις — θύε] Xenocrati tristiori idem Plato suadet; *Diag. Laert.* 97. DE. Vid. *Cassiod.* notam p. 38. Sic supra Historico suo dixerat, καὶ μὴ θύε τῇ ἀληθείᾳ. *Syngr.* c. 39. M. du S.

22. Λαρυγγίζον] V. AG. X. 130. M. du S.

28. Λέξων] Lege *λατῶν*. Certe sic ratio postulare videtur, ut primo *res*, deinde *verba* accurate perpendantur ab iis qui ad scribendum animum appellant. M. du S.

Ibid. Προπαρεσκευασμένον] M. & B2. recte. In reliquis προπαρεσκευασμένον ut ipsa Fl. prave etiam *Top.* c. 21. scribit. M. du S.

Προπαρεσκευασμένον] Edit. vulgo male προπαρεσκευασμένον; sed προπαρεσκευασμένον corrigendum recte monuerat *Jensius* ad *Hermot.* c. 2. In quo facile obsecundavi, etsi vel decies alibi dixi, cur id interdum mutare neglexerim. J. F. R.

35. Οὐ μάλιστα] An *ἀπολύτως*; i.e. *totum*. F. G. O.

non sit. Ut super *ὡ μάλα* illud, cum neque quid significaret scires, projecisti, nihil argumento conveniens. Atque imperiti quidem omnes obstupecebant, cum aures illorum feriret peregrinitas: sed eruditi utrosque, & te, & laudatores illos rife-
 40 *ρε*.

25. Maxime autem ridiculum illud est, quod, cum super omnes esse Atticos postules, & ad antiquissimam rationem linguam expoliisse, tamen talia quaedam, potius vero plurima immisces orationi, quae neque puer modo discens ignorare possit: ut illa, quid putas? terram mihi hiscere optabam, cum audirem te, specimen eloquentiae edentem, *χιτώνιον* etiam virorum dici putare, *δουλέμα* autem etiam mares pedissequos appellares: quae quis nescit, *χιτώνιον* mulierum esse vestitum, *δουλέμα* autem feminas modo illos vocare; & alia multo his apertiora, quale est *ἵπτατο*, & *ἀπαντῶμενος* & *καθεστεις*, quae neque aliunde delata domicilium in Attico sermone acceperunt. Nos vero neque poetas laudamus poemata scribentes ad quae glossario opus est. Tua vero, ut pedestria metris com-

3 *ἑμάλα* *πα*, εἰδὲ εἰδὼς ὁ, τι σημαίνει, ἀ-
 4 *πέρρι-τας*, εἰδὲν εὐκότα τὰ ὑποκειμένα.
 5 *ἢ αἰ μὴ* ἰδιῶται πάντες ἐτεθήπεισαν, ὑπο-
 6 *τῷ* ξένῳ πλεονέκτες τὰ ὦτα· οἱ δὲ πεπαι-
 7 *δευμένοι*, ἐπ' ἀμφοτέραις, καὶ σοὶ καὶ τοῖς
 8 *ἀσπαινέσῃ*, ἐγέλων.

Τὸ δὲ πάντων καταγελαστότατον ἐκεῖνό
 9 *ἔστιν*, ὅτι ὑφ' ἁπλῆς εἶναι ἀξίων, καὶ ἢ
 10 *Φωνῇ* εἰς τὸ δέχαστάριον ἀπικριτωμένῳ,
 11 *τοιαῦτα* ἔνια, μᾶλλον δὲ τὰ πλεῖστα ἐγ-
 12 *καταμνησθῆναι* τοῖς λόγοις, ἀ μὴδὲ ποῖς ἀρ-
 13 *τι* μαθάνων ἀγνοήσκειν. οἷον ἐκεῖνα πῶς οἷε
 14 *καὶ* γῆς δύναι ἡνυχόμεν, ἀπῶν σε ἔκτεινε-
 15 *νυμφῶ*· ὅτε χιτώνιον μὲ, καὶ τ' ἀνδρείον ὡς
 16 *λέγεσθ'*· *δουλέμα* δὲ, καὶ τὴν ἀρρένας τῇ
 17 *ὁ* ἀκολούθῳ ἀπεκάλει· ἀ τίς οὐκ οἶδεν ὅτι
 18 *χιτώνιον* μὲ, γυναῖκος ἐσθῆς, *δουλέμα* δὲ
 19 *τὰ* θήλια καλῶσι, καὶ ἄλλα πολλὰ τέτοιον
 20 *προφανέστερα*, οἷον τὸ, ἵπτατο, καὶ τὸ,
 21 *ἀπαντῶμενος*, καὶ τὸ, *καθεστεις*, εἰδὲ
 22 *5°* μέλαινα τ' Ἀθηναίων Φωνῆς. ἡμεῖς δὲ
 23 *εἰδὲ* ποιητὰς ἱπανόμενους τὴν καὶ γλῶσσαν
 24 *γράφοντας* ποιήματα· τὰ δὲ σα, ὡς περὶ
 25 *μέ-*

δ' Ἀπαντῶμενος] *Ἀπαντῶμενος* W. *δ' Μέλαινα*] Sic Edd. & M. f Δ] Absc a Fl. & M. Adest in reliquis.

ὡ μάλα] Non valde spero, me assequi posse quid haec sibi velint, cum jam tum vulgo ignoraretur. Equidem cum apud Hesychium inter glossas ac difficiliora referatur *μαλ' ὦμα*, quod interpretatur *πάντα ταχέως*, cogitabam, an non hic quoque levissima mutatione legendum sit *δ' μαλ' ὦμα*. Verum abjeci *ἐν ἡμέρῃ* non magnum, cui repugnaret articulus τ' & *δοικόντα*. Nam illum quoque in τὸ mutare forte audaculum nimis videbitur.
 42. *ἱπανόμενος*] *Philosfr.* in vit. Apoll. Thyae. c. 17. pr. *Λογὸν δὲ ἰδὼν ἱπανόμενον* — *δ' καθυπερβαίνοντα*, καὶ ὑπερβαίνοντα. Quod *Olear.* recte exponit adfectionem nimiam Atticisimi, & hoc Luciani aliaque ex ejusdem *Rhet. praecept.* aliisque adfert. Sed hoc facile erat; solet autem saepe in difficilioribus aberrare.
 46. *ὦμα ἰσῶμα*] Ut illa te ostentantem audieris, quomodo putas optasse me terra obrui, quomodo felices existimantes *χιτώνιον* &c. Luciani sunt haec. F.G. Vertebantur olim: *quodiam sunt illa πῶς αἶμα*, &c.

Sed pessime, ut Cl. La Croix etiam animadvertat. F.F.R.
 47. *Κατὰ γῆς δύναι ἡνυχόμεν*] Conf. infra *Ἀπαιδ.* c. 18. M. du S.
 51. *Χιτώνιον*] *Χιτὸν* autem est *ῥοκάτιον* Ἀθηναίων. Hesych.
 55. *Μέλαινα*] Ne Lucianus ipse aut ejus larva peregrinum se prodat, lege *μέλαινα*. M. du S.
 56. *Κατὰ γλῶσσαν*] I. e. *ῥοκάτιον* & inusitatis verbis scribentes. ὅσα τῶν καὶ ἱπανόμενον εἰ μὴ τοῖς πάλαι χρόνοις ἦν συνήθη, καὶ δὲ εἰς τὴν γλῶσσαν μετακινήσιν. A.V.
 Κατὰ γλῶσσαν] Hinc *Philosfrastus*, ut supra visum est hac Dissert. c. 17. *λόγον ἰδὼν καθυπερβαίνοντα* vocat. quod ex *Suida* & *Aristophanis Scholiaste* optime ab Interprete enarratur p. 21. τὸ πολλὰ καὶ γλῶσσαις *ρομολογῶν*; addito etiam *Ευαρίῳ* in eam rem loco, de *Libanio* p. 173. M. du S.

μέτροις ὡς ἑάλλειν, καθάπερ ὁ Δωσιά-
 δα βαμὸς ἀν εἶη, καὶ ἡ τῷ Λυκόφρονι Ἀ-
 λεξάνδρα, καὶ εἴ τις ἐτι τῶν τῶν Φωνὴν κα-
 ποδαίμονέστερον ἀν ταῦτα ζηλώσης, καὶ
 μέγα μάλιστα, ἄριστα βιβλευμένο ὑπὲρ
 σεαυτὴ ἔσῃ. ἢν δὲ λάθῃς αὐτὸς εἰς τὴν λιχναίαν
 καὶ οὐλοῦσάν, ἐμοὶ μὲν ἀποπεπληρωταὶ ἡ
 ὡς ἔστιν, οὐ δὲ σεαυτὸν αἰτιάσῃ, ἀνγεῖς
 καὶ ξυνῆς χεῖρῳ γενόμενον.

parem, sicut Dosiadae ara fuerint, aut A-
 lexandra Lycophronis, & si quis adhuc est
 bilinguae quam isti infelicioris. Haec si stu-
 diose dedifcas, optime tibi consulueris. Sin
 imprudens iterum in delicias illas fallente
 velut vestigio labaris, admonitione ego de-
 functus sum, tu vero te accusabis, si qui-
 dem aliquando deteriore te factum intel-
 liges.

ΕΥΝΟΥΧΟΣ.

EUNUCHUS.

ΠΑΜΦΙΛΟΣ.

PAMPHILUS.

Πόθεν, ὦ Λυκίνε, ἢ τί γελῶν ἡμῖν ἀφί-
 ξαι; αἰ μὲν γὰρ Φαιδρὸς ἀν τυγχάνεις.
 τῷ δὲ πλείον τῷ συνήθους εἶναι μοι δοκεῖ,
 ἐφ' ὅτῳ μὴδὲ κατέχειν δυνατός εἰ τὸ γέλω-
 τα. ΛΥΚ. Ἐξ ἀγορᾶς μὲ ἦκα σοι, ὦ
 Πάμφιλε· τῷ γέλωτι δὲ αὐτίκα κοι-
 νωνὸν ποιήσομαι σε, ἢν ἀκρότης οἷα δίκην δι-

I Nde nobis, Lycine, aut quid ri-
 dens advenis? Nam semper quidem
 hilaris esse soles: hoc autem solito plus mi-
 hi videtur, in quo neque risum continere
 spotes. LYC. E foro tibi adsum, Pam-
 phile: risus autem statim faciam te partici-
 pem, si audieris, cui caussae disceptandae
 in

a Δωσιάδου] Ex emend. Solani. Δωσιάδου Edd. priores & M. b Ἀριστα] Καὶ ἄριστα S. At cum vulgata fa-
 cit W. c ΕΥΝΟΥΧΟΣ] ΕΥΝΟΥΧΟΣ ΠΑΜΦΙΛΟΣ J. H. Deest ΠΑΜΦ. in Fl. P. S. Sed in S. additum ante
 πόθεν.

58. Δωσιάδου] Dosiadae ara. Sunt qui exponunt &
 intelligunt Epigramma Theocriti, quod βαμὸς inscri-
 bitur, ac Troili epitaphium continet admodum ob-
 scurum.

G. G.

Δωσιάδου] Lege Δωσιάδου. Extat autem hodie-
 que haec Ara inter Simmiae Rhodii opuscula. Ex hoc
 autem loco Scholiastam Theocriti emendare jubet
 Meursius, apud quem pro Δωσιάδου legitur Ὀδισάδου.
 Leis. Ast. p. 141. Scholiastes autem ille non compa-
 ret in Rom. nec in Lugd. Edd. Sed in Veneta An.
 1543. quod idem Meursius monet. Vide epigramma
 apud Kennet. p. 44. Rhodium fuisse liquet ex Scholiis
 ad Ouum Simmiae. Primus edidit Salmastius, atque
 eruditus Scholiis emendavit. Plinius IV. 12. de rebus
 Creticis Dosiadem nominat.

M. du S.

[Ara quae Theocrito solet subungi, nec Theocriti
 nec Dosiadae est, ut Salmastio ostensum.]

Loid.

Suidae Δωσιάδης & Δωσιάδης. Δωσιάδης scribitur apud
 Clem. Alex. in Protr.

M. du S.

Δωσιάδου] Cognati notam ad hoc verb. in exemplari

fuo merito deleverat Cl. La Croze.

J. F. R.

59. Λυκόφρονι Ἀλεξ.] Quae hodieque superest,
 non sine majorum nostrorum ignominia, qui tot
 praestantioribus neglectis, talia nobis monstra asser-
 varunt.

M. du S.

15. Ὀλας ἀμύξας βλασφημιῶν] Παραμύξας ἐπὶ τῷ ἀγῶ-
 νιστικῷ ἀμύξας χρηρῆσαν. Sic apud Gallos une char-
 rettes de paroles.

J. B.

Ὀλας ἀμύξας βλασφ.] Lycinus amico Pamphilo re-
 ferens, quemadmodum contentioni duorum inter se
 Peripateticorum interfuisset, ac Pamphilus id vere ri-
 diculum esse respondisset, ac oportuisse potius, ut
 rem placide inter se componerent; adeo, inquit ille,
 non placide rem inter se composuerunt, ut congressi
 integra convitiatorum plaustra invicem in se effuderint,
 summo cum clamore & Stentorea voce. Sed potius
 Graeca ejus ponamus; οἷον ἑμπροσθέντις, inquit, ἡλας
 ἀμύξας βλασφημιῶν κατεσκέδασαν ἀλλήλων, κακῶς γὰρ
 καὶ ὑπερδιατινέμενοι. Dictionis hujus origo [ἀμύξας
 βλασφημιῶν] haud dubie ab illo antiquissimo apud A-
 the-

interfuerim, contendentibus inter se philosophis. PAMPH. Illud ipsum quidem vere ridiculum narras, philosophos jure inter se experiri, qui debeant, si quid etiam sit magnum, pacate inter se crimina dissolvere.

2. LYC. Unde illi, sodalis, pacate? qui commissi inter se plaustra conviciorum tota in se congesserunt invicem, clamantes & ultra quam possent contendentes? PAMPH. Numquid de literis disceptabant solennia illa, cum diversae essent sententiae atque sectae. LYC. Minime. Sed aliud quiddam hoc erat. Ejusdem enim ambo sententiae, & disciplinae ejusdem. Et tamen judicium constitutum est, & suffragia ferebant judices optimates, & aetate maxime provecti & sapientissimi civitatis: apud quos merito pudet aliquem, extra numerum quidquam dicere, nedum ut eo impudentiae progrediatur. PAMPH. Quin tu igitur dicis jam caput causae, ut & ipse sciam, quid tantum tibi risum moverit.

καζομένη παρεγόμενη, Φιλοσόφων πρὸς ἀλλήλους ἐρίζοντων. ΠΑΜΦ. Καὶ τὴτο μὲν ὡς ἀληθῶς γελοῖον λέγεις, τὸ, Φιλοσοφῶντας διαλέξασθαι πρὸς ἀλλήλους δέον, εἰ καὶ τι μέγα εἴη, κατ' εἰρήνην ἐν σφίσι ἀφαιλύσθαι τὰ ἐγκλήματα.

ΛΥΚ. Πόθεν, ὦ μακάριε, κατ' εἰρήνην ἵκεῖναι, οἱ γε συμπεσόντες, ὅλας ἀμάξας βλασφημιῶν κατεσκέδασαν ἀλλήλων, κεκραγότες καὶ ὑπερδιατεινόμενοι; ΠΑΜΦ. Ἦπερ, ὦ Λυκίε, περὶ τῶν λόγων διαφέρομεν, τὰ συνήθη ταῦτα, ἑτερόδοξοι τυγχάνοις. Οὐδαμῶς ἀλλ' ἑτεροῖόν τι τὴτο ἦν. ὁμόδοξοι γὰρ ἄμφω, καὶ ἀπὸ τῆς αὐτῆς λόγων δίκη δὲ ὅμως συνιστῆκει, καὶ διασταί ψευδοφρονῶντες ἦσαν οἱ ἀριστοί, καὶ πρωτεύοντες, καὶ σοφώτατοι ἢ ἐν τῇ πόλει, καὶ εἴ πο' ὦν ἂν τις ἠδέσθῃ, περὶ μέλου τι φθελγᾶντος, ἔχ' ὅπως ἐς τασάντιον ἀναρχοντίαν τραπόμεν. ΠΑΜΦ. Οὐκ ἔν λέγοις ἂν ἤδη τὸ κεφάλαιον τῆς δίκης, ὥς καὶ αὐτὸς εἰδείην ὅ, τι σοι τὸ κεινηκὸς εἴη τῷ σοφώτῳ γέλωτι.

ΛΥΚ.

15. Ὅλας ἀμάξας] Ἐπὶ τῷ ἄλλοις ὁρισμένῳ ἀλλήλοις χρημάτων εἶρηται τοῦτο. καὶ ὅτι ἐν τοῖς Διονυσίοις ἐπ' ἀρχῇ ἀναβαίνειν, τὴν αἰσά τι παροῦσιν, καὶ ἐπὶ μακρῶν ἀκούοντο εἶναι, ἵσταντο ἀλλήλους, ἀφ' οὗ παροιμία, τὰ ἐξ ἀμαξίας. ὅτι οἱ ἰσθάζονται πλέον τι ἐπὶ τῷ σκόρμῳ.

μαλὶ * ὁρμηλοῦσιν τὴν αἰσά, ἵλας εἶπε ἀμαξίας. V.

17. ὑπερδιατεινόμενοι] ὑπερφιλωνικώτεροι. F.

18. Διαφέροντες] Διαμάχοντες. V.

* Παρακολούθηται] Ita dedit Solan. pro vulgato παρακολουθῶντες.

thenienses more petenda est, quo per pagos & vicos curribus insidentes, genio indulgendi causa, scommata & convivia in quemlibet jaciebant: quemadmodum docet *Gyrallus* Dialogo de Poëtis VI. pag. 324. editionis nostrae. Antiquissimum hunc morem sua in lingua expresserunt quoque Latini, apud quos & *plaustra conviciorum* dicta reperias. Non raro in aliis loquendi formulis convenire videas Graecos inter & Latinos.

Ἰ. Ἰ. Ὅλας ἀμάξας βλασφ.] Sequebantur hic in Cl. *Jen- si* Lectt. Lucian. permulta variarum locutionum exempla, quas Graeci cum Latinis habent communes; 18. paginas implentia, a p. 272. ad 289. quae quia commentarii modum excederent, omittimus, curiosum Lectorem ad libellum ipsum remittentes. Ἰ. F. R.

23. ὑπερφορονῶντες ἴσας] Ita videtur concepiſſe stru-

cturam Cl. *Gesneri*, ut periphrasis sit, qualis apud *Hesiodum*. I. 3. 12. κρατῆρας ἢ τοῖς ἵπλοις προ ἱκράτης. Vel ap. *Nostrum* in *Asm.* c. 30. Οὐ γὰρ ἡ καλῶς. Et alibi non semel. Qui plura cupit, adeat fratris mei cariss. *Belgiam Graec.* p. 402-3. Fateor itaque eandem esse usitatissimam, deque ea, hoc *Luciani* similiter adducens agit *Rev. Elmer.* ad *Euang. Luc.* I. 21. ubi, καὶ ἡ ὁ λαὸς προσδύκων, legitur, & cujus non sexcenta, sed sex exemplorum millia possent adduci: verum *pristinus* *Interpres* aliter videtur construxisse, vertens: *judices qui cognoscebant, primates erant*; scilicet ἴσας jungens cum ἀριστοί, non cum ψευδοφρονῶντες, quod nonndum improbo; sed *Lectoris* arbitrium facio quam velit eligere: ambiguum enim videtur, sensu tamen parum discrepante.

Ἰ. F. R.

31. Σω-

ΛΥΚ. Σύντετακ] *ἤ*, ὁ Πάμφιλε, ὡς οἶδα, ἐκ βασιλέως μισθοφορά τις ἢ Φαῦλη καὶ γένη τοῖς φιλοσόφοις, Στωϊκοῖς λέγω, καὶ Πλατωνικοῖς, καὶ Ἐπικουρείοις, ἢ ἐτι καὶ τοῖς ἐκ τῆ Περιπάτου, τὰ ἴσα τῶν τοῖς ἅπασιν. ἔδει δὲ σποδανόντ³ αὐτῷ τιν⁴, ἄλλον ἀντικαθίστασθαι, δοκιμασθέντα ψήφῳ τῷ δέξιστον. καὶ τὰ ἄλλα, ἢ βοείη τις ἦν, καὶ τῷ ποιητῷ, ἐδ⁵ ἰσθήιον, ἀλλὰ μύρια καὶ ἑνιαυτὸν, ἐφ' ὅτ⁶ συν-4 ὄναι τοῖς νέοις. ΠΑΜΦ. Οἶδα ταῦτα καὶ τινὰ φασὶν αὐτῷ ἐναγχ⁷ σποδαίν⁸, τῷ

3. LYC. Constituta sunt, quod nosti, Pamphile, ab imperatore salaria non contemnenda generatim philosophis, Stoicis dico, & Platonis, & Epicureis, insuper etiam Peripateticis, aequalia omnibus. Opportebat autem in mortui alicujus locum surrogari, probatum suffragiis optimatum. Praemium certaminis non bubula pellis erat, secundum poetam, neque victima, sed decies millenae quotannis drachmae, ut juvenes doceret. PAMPH. Novi ista, & aiunt quendam illorum nuper mortuum, Pe-

a. Ἐπικουρείοις] Ἐπικουρείοις W. b. Ἐνα καὶ] Ἐτι δὲ καὶ W. c. ἰσθήιον] Sic F. sola. ἰσθήιον cett. & M. d. μύρια] Μύρια male L.

39. Κατὰ τὸ ποιητῶν] Ἐκ τῷ X. τῷ Ἰλιάδ⁹ ταῦτα. G.

31. Σύντετακται] Imperator quis? M. Aurelius Antonianus, eo ipso, ut putant, anno, quo Athenis initiatus est, qui CLXXVI. Vid. Dion. LXXI. p. 815. & Philostr. 563. Quamvis enim Antonino Pio id ex Caracolina tribuatur (c. 31.) Dio. id & Philostratus Marco vendicant; hic in Theodoto p. 291. ille p. 814. A. (vid. Watson p. 169.) Quantum autem fuerit illud stipendium, vide statim hoc ipso capite, & c. 8. M. du S.

32. Ἐκ βασιλέως] An M. Antonino philosopho? F. G.

Ἐκ βασιλέως] Ita c. pro. ὑπὸ infra Demon. c. 51. Et sic pro unde vel a quo aliquid praebetur, Arrian. Exp. Alex. II. 1. ἡγεμὼν ἐκ βασιλέως Δαρίου καθίστηναι. Dionys. Perieg. de situ Orb. vers. ult. — ἀλλὰ μοι ὕμνοι Αὐτῶν ἐκ μακάριον ἀντάξιν εἶναι ἀμείβην. Sic c. τινος παθῶν pro ὑπὸ, Long. Pass. III. pr. Herodian. VIII. 8. 2. ἡγανάκτου ὅτι ἀρὰ ἔχουσιν ἐκ συγκλήτου βασιλέως, quod vertitur: gravabantur datos sibi a senatu principes. Sed & ibi simul significare potest: principes e senatorum numero datos. Nam praemittitur populum laetatum patriciis principibus. J. F. R.

Ibid. Μισθοφορά τις] De salariis rhetorum vid. Gronov. P. V. 4. 11. p. 32. μύρια δραχμαὶ ex vulgari Romanorum computatione denarium drachmae aequantur sunt quadraginta millia H. S. f. 2000. Florenti Rhenani. Quae turbac circa talem successionem ortae nonnunquam sunt, suo exemplo docet Eunapius in Proaeresio p. m. 131. J. M. G.

37. Δοκ. ψήφῳ τῷ δέξιστον] Philostratus quidem Herodoti eam potestatem a Marco cum primum constitueretur, factam tradit, p. 566. Cum ipse Professore Rhetorices Theodotum nominaret. At Eunap. in Proaeresio de philosophis; χρηρονομῶνται δημοκροῦντες ἀπὸ πάσης κρίσεως &c. M. du S.

39. Κατὰ τὸ ποιητῶν] Causa est Homer. ex Iliad. X. Virg. L. XII. Aena hoc ita interpretatus est:

— Nec enim levia aut ludicra pesuntur Praemia, sed Turni de vincta sanguine certant.

Katὰ τὸ ποιητῶν] Afferit eundem locum Cic. ad Att. I. 1. f. M. du S.

Ibid. Οὐδ' ἰσθήιον] Locum Homeri emendavimus, in quo Erasmus ἰσθήιον porcellum verterat, dum legit ἰσθῶν. J. R.

Οὐδ' ἰσθήιον] Il. X. 159. ἰσθῶν ἐκ ἰσθῶν ὑπὸ βασιλῆος. Ἀρ. νύσθῶν, ἢ, τὰ ποσειδῶνα γίνεται ὑπὸ βασιλῆος. Quae ibi laudat Clarkius satis firmam interpretationem nostram ἰσθῶν, quam porcellum reddidere alii. J. M. G.

Ibid. ἰσθήιον] Et si nihil interest quomodo hic legas, ἰσθῶν, an ἰσθῶν, dicam tamen, cūr Parisinae folii obtemperaverim, cujus Lectionem non adnotarat Solanus noster. Recepi enim hanc, quia ex Homero est; at quum versus non sit, dices ad rem non verba respexisse Lucianum. Verum quia illius imitatur dialectum in modo praemisso vocabulo βουβῶν; patet etiam alteram ad eandem esse formandam. J. F. R.

40. Μύρια] Eandem cum Luciano summam tradit Philostratus in Theodoto Soph. p. 566. τοὺς μὲν Πλατωνίους, καὶ τοὺς δὲ τῷ Στωϊκῷ, & τῷ Περιπάτου, καὶ αἰνῶν Ἐπικουροῖς προσέταξεν ὁ Μάρκος τῷ Ἡρώδ¹⁰ κρύβει. Erant quidem ante hunc Imperatorem Athenis Praefectores, sed non ea stipendio dotati. Idem p. 526. & notat Sueton. Vesp. c. 17. Primus e fisco Latinis Graecisque Rhetoribus annua centena constituit. De Philosophis nihil. Nec satis assequor quibus rationibus inducitur viri quidam doctissimi errasse in re tam aperta volente utrumque. Aliam tamen summam tradit Tacitus p. 70. nempe ἑκατοστίας χρυσῶν, quae summa quinta par-

Peripateticorum puto alterum. L Y C. Haec , Pamphile , Helena erat , pro qua depugnabant inter se invicem : & haecenus ridiculum illis erat nihil aliud , quam quod qui philosophos se dicerent esse , & pecunias contemnere , deinde pro his , tanquam pro patria periclitante , & sacris patriis , & sepulcris majorum suorum , decertarent. P A M P H. Quin etiam hoc dogma est Peripateticis , non valde contemnere divitias , sed tertium quoddam bonum illud quoque putare. L Y C. Recte dicis.

Περικατηλικῶν οἶμαι τ' ἕτερον. ΛΥΚ. Αὐτὴ , ὦ Πάμφιλε , ἡ Ἑλένη , ὑπὲρ ἧς ἡμετέροισιν ἀλλήλους καὶ ἀχρὶ γὰρ τὴν , ὡς γὰρ οἶον ἔδεν ἢ ἐκείνοις , ὡς τὸ φιλοσόφους εἶναι φάσκοιτας , καὶ χρημάτων καταφρονεῖν ἔπειτα ὑπὲρ τούτων , ὡς ὑπὲρ πατρὶδος κινδυνεύουσης , καὶ ἱερῶν πατρῶων , καὶ τάφων προγονικῶν , ἀγωνίζεσθαι. ΠΑΜΦ. Καὶ μὴν καὶ τὸ δόγμα τούτο γὰρ ὅτι τοῖς Περικατηλικοῖς , τὸ μὴ σφόδρα καταφρονεῖν χρημάτων , ἀλλὰ τρίτον τι ἀγαθὸν καὶ τούτο οἶαί γε. ΛΥΚ. Ὅρθως λέγεις.

Φαγ

• [Γαλιῶν ἔδεν ἢ ἐκείνοις] Sic Edd. constanter , item M.

parte Lucianeam superat , si Aristophanis Scholiastes (p. 741.) valorem aurei justam assignavit. *Crosslinus* summam a Luciano traditam 833. aureos Gallicos conficere ait , AG. X. p. 184. [Historia docet stipendia Philosophis ab Antonino Pio , ac M. Aurelio data fuisse. *Capitol.* in illius *vita* p. 21. C. *Rhetoribus* , inquit , & *Philosophis* per omnes provincias , & honores & salaria detulit. Simile quid Marcum quoque praestitisse , haud obscure indicat *Dio* (LXXI. p. 815.) *Ex quo* , ait , factum est , ut magna multitudo se philosophari simulaverit , ut ab eo (Marco) locupletaretur. Idem *Capitolinus* in hujus principis *vita* significat p. 32. C. Vide & *Galenum* *progn.* t. III. p. 460. Ed. *Bas.* 1538. *Dio* LXXI. p. 814. A. *Till.* t. II. p. 682. Plura vero *Salmasius* not. ad *Capitol.* p. 72. de hoc Tatiani loco habet , ubi & *Dionis* locum citat ; unde discimus M. Aurelium ab Oriente redeuntem (circa A. C. 176.) cum Athenis degeret , magnos honores tribuisse Atheniensibus ; atque magistros Athenis in omni scientiarum genere omnibus gentibus constituisse , eisque annuum salarium tribuisse : qui μισθοὺς ἔπαιον erant μυρία δραχμαί , ut observat *Salmasius* , allato etiam hocce *Luciani* loco. „ *Μυρία* autem efficiunt monetae „ Romanae quadraginta sestertia , aureos vero quadringentos , at nostrae coronatos millenos. *Tatianus* tamen Rhetor , qui sub Imp. Marco floruit , & illa aetate vixit , qua Philosophis & Rhetoribus ab Imperatore constituta sunt salaria , paullo ampliore eorum modum agnoscit. nam ἱεροῦς χρυσῶς ἱεροῦς eos in stipendium accepisse dicit ; quae sexcentorum aureorum summa , non μυρία δραχμαί , sed μυρία & δραχμαί continet. Quid igitur statuendum ? An τριμυριασίους (mendam ei voci subesse oportet , L. πνίλας—) pro ἱεροῦς , apud *Tatianum* corrigemus , ut hic numerus aureorum conveniat cum illis μυρία *Luciani* & *Philostrati* ? . . . Sed nullis correctionibus opus , *Pu-*
TOM. II.

„ to enim *Lucianum* & *Philostratum* in exprimenda „ illa summa , quae annua dabatur Rhetoribus & Philosophis , breviter ac rotunde μυρία dixisse , cum „ tamen darentur μυρία & δραχμαί. Sic majorem „ numerum expressisse contenti , minorem & excurrentem neglexerunt , ut rotunde loquerentur. Ita „ etiam optimos quosque auctores loquutos , exemplis non paucis ad *Suetonium* firmabimus , ubi de „ hoc stipendio Rhetorum pluribus agemus. „ *Μυρία* δραχμαί talentum efficiebant. Vide *A. Gell.* I. 8. Drachma Attica , & denarius Romanus idem valebant. *Cic.* ad Att. XVI. 5. coll. cum *Dione* XLV. Vide etiam *Plin.* VIII. *Val. Max.* VI. 6. coll. cum *Strab.* V. —. *Greaves of the Denarius.* p. 54. Cl. *Dodwellus* diff. in *Irenaeum* p. 497. valebunt illa nostrae Anglicanae monetae libras 375. aut circiter (de summa *Tatiani* , probat enim quae *Salmasio* placuerunt.) *Cassianus* not. ad *Suet.* *Oth.* 4. cum observasset ex *Suetonii* & *Taciti* collatione , aureum unum & centum nummos idem esse , locum *Eumenii* etiam emendat. Adde *Aristid.* Or. IX. t. I. p. 110. quae scripta est circa A. C. 178. V. p. 107. & 118. *Just. Mart.* *Apoll.* II. (in Ed. I.) p. 55. C. *Philostr.* vit. *Soph.* p. 585. & 593. de voce ἀδρα. B.] *Joh. Mass.* Exc. MSS.

M. du S.

Μυρία] *Benedict.* decem millia nummorum. Notavit Frater optimus G. O. *Reitz.* rectius d' *Abiancourt* , & *Bos* de *Ellips. Drachmarum.* J. F. R.

43. Τὸν ἕτερον] Bini ergo cujusque sectae videntur fuisse.

M. du S.

46. Γαλιῶν] Corruptum arbitror , scriptumque a *Luciano* γαλιῶν ἔδεν ἢ ἐκείνοις.

M. du S.

47. Χρημάτων καταφρονεῖν] Eis Ἀριστοτέλει διατεταμέναι , qui pecuniam efficit μισθὸς ὁ ἰδιωμοσίν.

J. B.

53. Τρίτον τι ἀγαθόν] Conf. supra de *Sal.* 5. γα. M. du S.

Φασί γ' ἐν ταῖς αὐταῖς καὶ τὰ πατέρα ἐγί-
γνευσε αὐτοῖς ὁ πόλεμος.

Τὰ μὲν ταῦτα δὲ, ἥδη ἄλλοι πολλοὶ
ἐ. γ. καὶ ἄλλοι, π' ὁπτασίαν τῷ Σπαρτιά-
τῳ αἰεὶ ἠγωνίζοντο. Duo δὲ μάλιστα ἦσαν
αἱ ἀμφότεραι αὐτῶν, Διοκλῆς τε ὁ πρῶτος
ῥήτης, οἷοι δ' ἐν λέξει, ἡ ἱερικὸν, καὶ Βα-
γάας ὁ εὐεχὴς ὡς αὐτῶν τὰ μὲν ἐν τῇ
λέξει παραγώνιστο αὐτοῖς, καὶ ἡ ἐμπειρίαν
ἐκέρτατο τῶν δογμάτων ἐπαδεδάκτο, καὶ ὅτι
τῷ Ἀριστοτέλει, καὶ τῷ αἰνῶν δακύντων, εἰς
χρῆσιν καὶ μὴ ἐξ ἑαυτοῦ, εἰδότες αὐτῶν
ἀμείνων ἦν.

Τὸ δ' ἐν τέλει τῶν δίκης ἐς τὴν οὐρανίαν
τῇ ἀφένδοντο γ' ὁ Διοκλῆς τῷ δεικνύναι
τὰ αὐτῶν, μετέβαινε ὅπῃ τῷ Βαγάαν, καὶ
ἀπὸ λέγειν ἐπαύσατο μάλιστα τῷ βίον αὐτοῦ
καὶ ταῦτα δὲ καὶ ὁ Βαγάας, ἀντεξήταξε
τῷ αἰνῶν βίον. ΠΑΜΦ. Εἰκότως, ὦ Λυ-
κίη καὶ τὰ πλείω γὰρ τῷ λόγῳ οὐδὲν τέττο
μᾶλλον ἐχρῆν εἶναι αὐτοῖς ὥς ἔγωγε, εἰ
δικάζων ἐτύγχανον, ὅπῃ τῶν τοιούτων τὸ
πλείον διέτριψαι ἂν μοι δοκῶ, τῷ αἰμῶν
βίοντα μᾶλλον, ἢ τῷ ἐν τοῖς λόγοις αὐτοῖς
προχωρότερον ζητῶν, καὶ οἰκειότερον τῇ νί-
κῃ νομίζον.

ΛΥΚ. Εὖ λέγεις, καὶ μὲν ὁμόφησον ἐν
τούτῳ ἔχεις, ἐπεὶ δὲ ἄλλος μὲν εἶχον βλασφη-

55. Aliunt scilicet ista, & ex patris disciplina
bellum ab eis gestum est.

4. Quae autem post consecuta sunt, jam
audi. Multi enim alii quoque in funebri-
bus defuncti ludis pugnabant. Duo autem
maxime erant, quorum anceps certamen,
Diocles senex, nosti quem dico, conten-
tiosum illum: & Bagoas, qui putatur eu-
nuchus. Ac doctrinae certamen jam ante
certatum illis fuerat, peritiamque dogma-
tum uterque demonstraverat, seque Aristo-
teli ejusque sententiis addictum esse. Et sa-
ne neuter illorum erat melior.

5. Finis ergo causae huc evasit. Dio-
cles omisso ostendere sua *avaria*, ad Ba-
goam transiit, & vitam maxime illius re-
prehendere tentavit: eadem ratione vero
etiam Bagoas contra in illius vitam inquisi-
vit. PAMPH. Merito illud quidem,
Lycine: ac major pars orationis versari il-
lis circa hoc potius debebat. Equidem si
judex essem, in hoc praecipue immoratu-
rus mihi videor, quatenusque potius, uter
melius vixerit, quam qui promptior sit ora-
tione, eumque magis affinem victoriae ju-
8odicem.

6. LYC. Bene dicis: meque ea in re
suffragantem tibi habes. Cum vero satis ha-

a. Tō] Tō male f. Tō recte cet. & M.

55. Καὶ κατὰ τὰ πάτρια ἐγίγνετο] Εἰς ἡλικίαν
ἡλικίαν, ὅς ἐστιν ἡλικίαν ἡλικίαν μὴ τῷ ἡλικίαν.

* Ἀριστοτέλει] Saltem veritatem hanc ponatur in Ἀριστοτέλει,
sine auctoritate male. Nam cum utrovis more dici potest, ut
vid. ad de Sab. 5. 21. vers. 23. in Ἀρι, tamen Ἀριστοτέλει

60. Διοκλῆς — Βαγάας] Nomina haec ut ficta esse
credam, facit hoc posterius, quod omnium Eunuchorum
commune est.

61. Βαγάας] Barbara lingua significat Eunuchum;
quin Ovid. de Amorib. servam patris custodem Ba-
goam appellat: Quem pones qd Dominum servandi cu-
ra Bagoam.

Βαγάας] In Libro Apocryph. Judicib. c. 12. & 13.

καὶ τὰς αὐτῶν. V.

60. Ἀμφότεροι] Ἐκφυλάττονται. V.

usitatis quam Ἀριστοτέλει. Vid. Diog. Laert. L. V. 3. f. & 8. m.
& 10. Διοκλῆς. Quamvis ibidem 12. Ἀριστοτέλει, Διοκλῆς, &
18. 19. Διοκλῆς, Σαρπτόν accusativo casu occurrat. J. F. R.

sic quoque vocatur cubicularius Ducis Holophernis.
J. F. R.

84. Μὰ δὲ τὸν ἀρχὸν διμυστὸν εἶναι] Neque principio fas
est. Quam potest quae sententiam habere illud in-
ceptissimum Benedicti principium? Longe verius ac
manifestius Erasmus nescis esse vel conari aut proponere
Bagoam. Hoc enim vult, prorsus esse necesse cum id
velle.

J. G.
88. ἡλικίαν

haberent convictam & criminatam, denique jam negavit Diocles, omnino fas esse Bagoae tractare philosophiam, & praemia illius affectare, qui eunuchus sit: tales vero non modo his rebus excludendos affirmavit, sed sacris ipsis, & lustralibus vasis, & communibus universis coetibus; ostendens inauspicatam & abominabile spectaculum, si quis mane domo egressus, talem quendam viderit. Et fuit illi multus haec de re sermo, cum neque viram neque feminam esse eunuchum diceret, sed compositum quiddam, & mixtum & prodigiosum, & a natura humana abhorrens. PAMPHIL. Numquam enim memas, Lyci- ne, jamque ipso ad nesciam, foetilis, audacior, inexpectatam accusationem audiens. Quid igitur alter? Numquid quievit? an ipse quoque contra haec dicere quidquam ausus est?

7. LYC. Primo quidem pro pudore, ac metu, quod familiaris his est, multum tacebas, aestuabat, & manifeste sudabat: tandem vero tenui quiddam sonans ac muliebri, inique facere dixit Dioclem, qui philosophiae arceat eum qui sit eunuchus, quam mulieres etiam vindicare sibi possint, adducebanturque Aspasia, ac Diotima, & Thar-

μιαν, ἄνθρωποι δὲ ἐλέγχουσι, τὰ τελευταῖον ἡδὲ ὁ Διοκλῆς ἔφη, μηδὲ τὴν ἀρχὴν διακρίνου-
σαι τὰς Βαγῶας ὡς φιλοσοφίας, ἢ τὴν ἐπὶ αὐτῇ ἀρετὴν, εὐνοχῶ γε-
ῶντι, ἀλλὰ τὰς τοιαύτας εἶναι ὅπως τῶν ἀποκλεισθῆναι ἡγεῖται, ἀλλὰ ἡ ἰσχυρὰ αὐτῶν
ἡγεῖται, ἡ ἀεὶ ἀντιπαρῆσαν, ἡ τὴν κοινὴν ἀπάν-
τοστον συλλογὴν, ἀποκρίσιν τι ἀποφασίζουσα,
ἡ διασπῆσθαι θέματα, εἴ τις ἑαδὴν ἔχῃ ἐν
τῇ οἰκίᾳ, ἴδωι τοιαύτην τινα. ἡ πολλὰ πρὸς
αὐτὴν λόγῳ, ἔτι ἄνθρωποι εἰσι γυναι-
καί εἰσι καὶ εὐνοχοὶ λέγονται, ἀλλὰ τα-
σοδοῖται, ἡ μικτὴ, ἡ τερατώδης, ἔστι δὲ
ἀνθρωπείας φύσεως. ΠΑΜΦΙΛ. Καὶ οἱ γε
τὸ ἐγγλῆμα φησὶ, ὃ Λυκίῳ, ἡ ἡδὲ γυνὴ
ἡ αὐτὸς, ὃ ἑσθῆς, προάγουμαι, ὃ ὡς
ὁδὸν ταύτης κατηγορίας ἀκούει. τί δ' ἐν
ἰσχυρῷ, ἄρα τὴν ἰσχυρίαν ἡγαγόν, ἢ τί
πρὸς ταῦτα ἡ αὐτὴν ἀντιπαρῆσαν ἐτόλ-
μησεν;

ΑΥΚ. Τὰ μὲν πρῶτα ὑπ' αἰδοῦς, καὶ
σπουδῆς (οἰκίᾳ γὰρ αὐτοῖς τὸ παῖδός) ὅτι
πολὺ ἐσιόπα, ἡ ἡνυρία, ἡ ἰδίῳ φανερὸς
ἡ τέλῳ δὲ λεπτὸν τι καὶ γυναικεῖον
ἐμφυγῆσθαι, ἡ δὲ καὶ πρὸς αὐτὴν ἔφη
Διοκλῆς, φιλοσοφίας ἀποκλεισθῆναι, εὐνοχῶ
τόλῳ, ἡ ἡ γυναιξὶ μετὰ ταῦτα καὶ παρρησίᾳ
Ἀσπασίᾳ, καὶ Διοτίμᾳ, καὶ Παρρησίᾳ,
συνη-

ὁ Μίλων αὐτῶν] Nihil mutare J. H. P. S. notat M. du S. c. Αὐτῶν] Sic recte Fl. & P. Αὐτῶν J. male.
d' Αὐτοκρατορίας] Αὐτοκρατορίας J. Sed prius est in Fl. H. P. & M. c. Εὐνοχῶ] Hanc esse constantem lo-
cationem notat M. du S.

85. Μίλων αὐτῶν] Αὐτοκρατορίας, P.

89. Ἰσχυρὰ αὐτῶν] Sunt qui ex verbis Deut. XXXII.
1. idem apud Iulianos observasse existimant. Sed er-
rant. Vide quid vir eximius Hieronymus in Epistola
eius de re asserat H. H. suae L. VI. Partis I. p. 400. Ed.
Amp. minoris. Gallicae vero T. II. p. 267. M. du S.
89. Παρρησίᾳ] Paphlagonia vertit Cl. H. H. in
Dial. de Socrate c. 17. p. 576. T. I. J. F. R.
91. Αὐτοκρατορίας] Vid. Theop. Cr. II. 509. &
notatum Epist. c. 39. & Αὐτοκρατορίας c. 17. M. du S.
11. Αὐτοκρατορίας] Miletis, Periclis praecipue ambri-
bus notis: de qua & sequentibus consulat Aelianum in

eo libro quem de famulis philosophis edidit. Lucianus
iterum meminit Epist. c. 17. Duae ex his Scholasticis
Epistolis p. 396: quem sequitur Suidas. Quin ipse
Plutarchus docet posterioris, quae Cyri junioris con-
cubina erat, verum nomen fuisse Miletis, in v. Pericl.
p. 301. M. du S.
Ibid. Αὐτοκρατορίας] Vid. Menag. De qua noster Epist. c.
17. M. du S.
Ibid. Παρρησίᾳ] Vid. Laib. Diction. de Plut. Peric-
le 390. M. du S.

συγγορηνοῦσιν αὐτῷ· καὶ τις Ἀκαδημαϊκὸς
εὐνυχῶν· ἐκ Κελτῶν, ὀλίγον πρὸ ἡμῶν
εὐδοκμήσας ἐν τοῖς Ἑλλησιν. ὁ Διακλῆς δὲ
καίκενοι αὐτόν, εἰ ᾤετο, καὶ τὸ ὁμοίον
μέλεποιετο, εἰρξεν αὐτὸν, ὃ καλαπλεγίς αὐ-
τῷ τὸ ὄψιν τοῖς πολλοῖς δόξαν· καὶ τῶς
καὶ αὐτὸς ἀπεμνημόνευε λόγους, καὶ πρὸς
ἐκείνους ὑπὸ τε Στωϊκῶν καὶ Κυνικῶν μάλι-
στα εἰρημόνευε πρὸς τὸ γελοιότερον, ὅτι τῶν
ἀτελεῖ τῷ σώματι.

Ἐν ταῖς ἡ τοῖς δικασταῖς ἡ ἀγαστρίῃ
καὶ τὸ κεφάλαιον ἤδη τῷ σκέμματι· τῷ
ἐτύγχανεν· δι, εἰ δοκίμασε· εὐνυχῶν
ὅτι φιλοσοφίαν· παρελθεῖν, καὶ ἴσως προ-
στασίαν ἐγχειροῦσθαι· ἀξίων τῷ μὲν καὶ χη-
μα καὶ σώματι· εὐμοίριαν προσεῖναι φιλο-
σόφῳ δὲν λέγοντι, καὶ τὸ μέγιστον, πώ-
γωνα βαδὺν ἔχειν αὐτόν, καὶ τοῖς προσώτοι
καὶ κινεῖν βυλομόνους ἀξιοπίστον, καὶ
πρόποστα ταῖς ἡ μυρίαῖς, ἀς χρὴ ὁ
βασιλέως ἀποφέρειν. τὸ δὲ τῷ εὐνυχῷ, καὶ
τῷ βακχῶν χειρὸν εἶναι. τὸ μὲν καὶ

gelia, quae causam ipsius iuvarent; at-
que aliquis Academicus e Gallia eunu-
chus, qui paullo ante nostram aetatem in-
ter Graecos floruerit. At Diocles illum
ipsum quoque, siquidem fuisset, & eadem
tractasset, arcebat, nihil commotus ipsius
apud vulgus gloria: & quaedam ipse me-
morabat dicta, in illum quoque a Stoicis,
& Cynicis maxime, ridicule in corporis
illud vitium iacta.

8. In his agebant iudices, & caput causae
jam in eo vertebatur, probandusne esset
eunuchus, philosophiam profiteri, & ado-
lescentium praefecturam sibi demandari po-
stulans. altero dicente, Habitum & inte-
gritatem partium omnium corporis inesse
philosopho debere, praesertim, prolixam
eum barbam habere, quae fidem ei apud
accedentes & discere volentes auctoritatem-
que praestet, dignam denique decem milli-
bus, quae ab imperatore acciperet. Eunuchi
vero conditionem, exsectorum etiam
statu deteriore. Hos enim tamen ali-
quan-

a. Ἐκ Κελτῶν] In M. erat in margine Γρ. ὁ Παισαγῶν τελεῖν. Sed in textu recte, ut hic, Κελτῶν. Nec
quidquam mutat Fl. b. Εἰ ᾤετο] Ita restitutum ex L. & Fl. Εἰπερ ἢ sine commate Edd. vulgo. c. Ἀπην.]
Sic Fl. H. P. & c. & M. Ἐπειν. f. d. Καί] Et illud καὶ adesse in H. Fl. & P. notat M. du S. e. ὅτι] Εἴ τις
W. male. f. Παρὰ τοῖς] Παρὰ τοῖς Vorst. At vulgat. servant H. P. B2. Fl. Παρὰ τοῖς W. Sed fuit prius
π—ον. g. Ἀξίων] Nil mut. f. B2. P. Fl. & M. h. Μυρίαῖς] Coll. videntur legisse μισθοφορίας. Sed vulgatam
servant H. f. Fl. P. & M.

31. Πρόποστα ταῖς μισθοφορίαις] G.

* Γυναῖκες] Ἡ ὁ τετραμῖνι τὸ αἰδῶν. G.

33. Βακχῶν] Βακχῶν μέγας, ἀνὴρ, * γυναικῶ-
ν. V.

12. Τις — Εὐνοῦχος] Phavorinum hisce designat,
qui & ipse Eunuchus cum esset, adulterii causam di-
xit; teste Philostrato in Soph. vit. p. 489. (erat enim
etiam Sophista Phavorinus) de quo vide Δημ. c. 13.
& Xiph. 257. B. in Adr. & Plut. 1307. 2. f. Ubi au-
tem legerit Muretus in adulterio deprehensum, ne-
scio; nisi forte deceptus. Variar. Lect. X. 11. vid.
not. ad c. 10. M. du S.

Ibid. Ἀκαδημαϊκός] Pro ἀκαδημαϊκός recte, vid. su-
pra, 2. Ver. Hist. c. 18. Et Piscat. c. 43. f. Item in
Iscariot. c. 25. f.

13. Εὐνοῦχος — ἐκ Κελτῶν] Intelligit Arclatensem
Philosophum Favorinum, de quo in vita Demonastis.

Εὐνοῦχος ἐκ Κελτῶν] Vid. Philostr. vit. Sophistarum

I. 8. de Favorino praedicantem, cum utriusque sexus
participem natum, & ex viro ac muliere compositum
fuisse. Et mox ibid. quod Gallus cum esset, tamen
Graece loqueretur. Sed hermaphroditum fuisse ex
Philostrati descriptione colligendum dixeris; nisi ibi-
dem Eunuchum illum vocaret, addens: mirandum,
Εὐνοῦχος ὃν μοιχείας κινεῖν. Videtur autem per jo-
cum sic vocari, quod voce & glabritie Eunuchum
referret; sive quod a natura esset sterilis, non castra-
tus. Conf. Olearii notas ad Philostr. qui Luciani ali-
quot loca ex Demon. & Eunuch. cum Philostrato com-
parat. f. F. R.

15. Εἴπερ ἢ ἐ τὸ ὁμοίον μάλεποιετο] Henricus Val-
sius ὁ μάλιστα ad Excerpta e Dione notavit corrigenda
dum si ᾤετο, & quidem peropportune. Sed quod
mi-

quando expertos esse virilitatem ; hunc autem ab initio statim abscissum , & ambiguum quoddam animal esse , cornicum instar , quae neque in columbis neque in corvis numerentur.

9. Altero autem contendente , Non corporis hoc esse iudicium , sed robur animi spectari , & examen mentis oportere fieri , atque scientiae dogmatum : tum Aristoteles citabatur testis ejus orationis , qui supra modum admiratus sit Hermiam eunuchum , Atarnensem tyrannum , usque eo , ut etiam illi eodem modo quo Diis rem sacram faceret. Quin etiam illud adjicere ausus est Bagoas , Multo aptiorem esse adolescentibus eunuchum magistrum , in quo neque haerere aliqua illorum respectu calumnia possit , neque Socratis illud crimen locum habere , quasi corrumperet adolescentulos. Cumque in mentum imberbe in primis iacta quaedam essent , lepide hoc , ut sibi quidem videbatur , adjecit. Si , enim , inquit a

πεπειρασθαι ποτε ἀνδρείας , τῦτον δὲ ἐξ ἀρχῆς εὐθὺς ἀποκεκοῦσθαι , καὶ ἀμφίβολόν τι ζῶον εἶναι καὶ ταῦτα ταῖς κορώναις , αἱ μὴτε περὶ τῶν αἰσθημάτων , μὴτε κόραξιν ἐναριθμοῦντο ἄν.

Τῦ δὲ ὁ σαματικὸν λέγοντος εἶναι ἡ οὐκ οὐκρίσιν , ἀλλ' ἀλλήν ψυχῆς , καὶ τὴν γνώμην ἐξέτασιν δεῖν γίγνεσθαι , καὶ τὴν δογματικὴν ὁπσιμῆς. εἰδὲ ὁ Ἀριστοτέλης ἐκαλεῖτο μάρτυς τῦ λόγου , εἰς ἡρώδην βασιλέα καὶ Ἑρμίαν τὸν εὐνύχον , τὸν ἐκ τῦ Ἀταρνήως τύραννον , ἄχρι τῦ καὶ θύειν αὐτῷ καὶ ταῦτα τοῖς θεοῖς. καίτοι καὶ ἐτόλμα προστιθέναι ὁ Βαγώας τοῖς τοῖς , ὡς πολλοὶ ὁπτιμώτερος εὐνύχου τοῖς νέοις διδάσκαλος , ἐδὲ ἡρώδην τινὰ πρὸς αὐτὸς ἐνδέξασθαι οὐκ ἀνάμνησιν , ἐδὲ τῦ Σωκράτους ἐκείνου ἐγκλημα παθεῖν ἄν , ὡς ἀφαιρῆσαι τὰ μισθώματα . ἐπεὶ δὲ καὶ εἰς τὸ ἀγένητον μάλιστα ἐκώσθη , χαριέντως τῦτο ὡς γυνὴ ὤτετο , προσέειπεν . εἰ γὰρ ἀπὸ πάσης , ἔφη , βα-

1 Zoon] Zoon W. cum puncto subscripto. h. Hermian] Sic etiam J. P. H. R.

42. Eū i' Aristotēlis] Γράφει ὁ Θεμιστοκλῆς. V.

mirari cogor , quum in nostris exemplaribus sic valgo legatur , ut citavi ; tum nosse oportet egregium *Brissonium* libro 11. de regno Persarum , ubi primus illustrat hunc Luciani locum , docetque Favorinum esse illum Academicum philosophum , non aliter producere hunc locum , quam prout emendat *Valesius*.

J. G.
Ei' ὁ δὲ L. & Ed. Fl. uti conjecerant *Valesius* & *Brissonium*. Ante an. Chr. 163. obiisse *Phavorinum* ex *Galeno* , Progn. T. III. p. 455. colligit vir Clariss. *Joh. Masson* , Exc. ined. *M. du S.*

18. Καὶ πρὸς] Mallem illud καὶ abesse , non modo quia ab καὶ τῶν , ad versum inde duodecimum usque , duodecies repetitum καὶ legas ; sed quia καὶ τῶν εἰς αὐτὸς jam pleonasmus est , (qualis rursus c. seq. & saepe supra) & post καὶ πρὸς ἐκείνους non sequitur alius accusativus similis. Sed non solus est *Lucianus* qui repetita hac conjunctione gaudet ; verum & *Aelianus* alique , vid. modo *Ant. L.* III. 1. Ubi in part. posteriore capitis singulis verbis incredibilem ip. modum repetitur. Sic & *Alciophr.* L. 2. ep. 1. duodecies καὶ habet intra 14. versus ; licet alioqui non semper ita prodigus sit hujus conjunctionis. *J. F. R.*

25. Παρὰ τοῦ — ἀξίον] *Vossius* pro παρὰ τοῦ in suo Codice rescripsit παρὰ τοῦ , uti & in W. prius fuit , nunc autem ὁ δὲ γράμματα. Sed ne sic quidem sanus locus est. — Ego in ἀξίον mendum esse suspicor , quod tamen in omnibus reperio , legendumque ἀξίον.

M. du S.

44. Ἑρμίαν] Vide *Suidam* , qui Ἑρμίαν , falsis rationibus ductus , scribendum contendit. Imperitabat is parti Myliae sub rege Persarum , vide quos ibi laudat doctissimus Editor , *Laert.* V. 3. p. 114. D. & 116. E. & *Athen.* XV. 696. Unde autem habuerit Bagoas , cultum ab Aristotele Hermiam , non satis constat : sed arripuisse videtur calumniam , de qua ibi *Laertius* , & *Athenaeus* l. c. *M. du S.*

Ibid. Τῦ Ἀταρνήως τύραννον] In marg. *Ald.* 1. additum erat : „ Vid. *Suidam*. Meminit & *Strabo* L. XIII. ” Confule igitur illum p. 614. (vel 913.) ubi ait : Ἀταρνήως δὲ ἐστὶ τὸ τῦ Ἑρμίου τύραννον. *Atarneus* est *Hermiae* tyranni regia : cujus historiam *Xyland.* dedit ante , in nott. ad *Strab.* *J. F. R.*

51. Διαφθεῖραν] At ne erres , Socrati vivo nemo hoc crimini dare ausus est. Vide supra ad B. *παρ.* *M. du S.*
c. 15.

βαδίζῃς κρίμαζ δὲ τὴν φιλοσοφῆντας, τῇ 5
τράγῳ αὐτὸν διακρίνεται πρὸ πάντων.

Εἰ τὴν τρίτῃ ἀλλῇ παρεστῶς
(τὸ δὲ ὄνομα ἐν ἀφανεί κείσθω) Καὶ μὴν,
ἔφη, ὦ ἄνδρες δικασταί, ἕτοιμί οἱ τὰς γνά-
θους λεῖπῃ, καὶ τὸ φῶνμα γυναικεῖον, καὶ 6
τὰ ἄλλα εὐνέχων εἰκῶς, εἰ δὲ σποδύσαιο,
πάντι ἀνδρῶν ὑμῖν φανέται· εἰ δὲ μὴ
φείδων οἱ περὶ αὐτῷ λέγοντες, καὶ μοιχὸς
ἐάλω ποτέ, ὡς ὁ ἄξων φησὶ, ἄρθρα
ἐν ἄρθροις ἔχον· ἀλλὰ τότε μὲν ἐς τὴν εὐνέχον 7
ἀναφυγῶν, καὶ τῶτο κρησφύγετον εὐρύμενον,
ἀφάσθη, ἀπιστήσαντων τῇ κατηγορίᾳ τῷ τό-
τι δικαστῶν, ὥστε γὰρ τὸ φανερὸν ὄφρα. καὶ
δὲ καὶ παλιμπόησαί μοι· δοκεῖ, τῷ προ-
κρησφύγετον μισθῷ ἔνεκα.

Τότε δὲ λεγόμενον, πᾶσι πάντων μὲν
γέλαος ἐγγίνεται, ὡς τὸ εἰκῶς. Βαγῶν δὲ
μᾶλλον ἐταράττεται, καὶ παντῶν ἢ ἐς μν-
εῖα τραπόμενον χρώματα, καὶ ψυχρῶν
καὶ τῷ ἰδρωτὶ ῥέοντων, καὶ ἔτι συγκατατι- 7
θεσθαι· τῷ τῷ μοιχείας ἐγκλήματι καλῶς
ἔχον ὥστε, ἔτι ἀχρεῖον αὐτῷ τῇ κατηγορίας
ταύτης ἐς τὸ παρόντα ἐγὼνα ἠγώστο· εἶναι.
ΠΑΜΦ. Γελοῖα, ὦ Λυκίε, ὡς ἀληθῶς
ταῦτα, καὶ εἰκεν εἰ τὴν τυχεύσαν ὑμῖν ἀγ- 8
τρίῃ παρεχῆαζ. τὸ δ' ἐν τέλει τι ἐγέ-
ναι, καὶ πᾶς ἐγνώσαν ὑπὲρ αὐτῶν οἱ δι-
κασταί;

ΑΥΚ. Οὐχ ὁμόψηφον πάντες ἦσαν,

barba proluxa judicari philosophos oportet;
caprum justius praeferrī omnibus.

10. Inter haec tertius alius superveniens,
cujus nomen in obscuro relinquatur, Ve-
rum tamen, inquit, judices, iste levibus
ogenis, muliebri voce, & reliquis eunuchis
similis, si exuatur, virilis valde vobis vi-
deatur. Si vero non mentiuntur, qui de
isto narrant, etiam moechus aliquando de-
prehensus est, membra, quod ait tabula
Solonis, in membris habens. Sed tum qui-
dem ad eunuchum se recipiens, invento il-
lo perfugio, absolutus est, fidem criminis,
qui tum judicabant, negantibus, ex specie
manifesta: jam vero etiam retractaturus mi-
hi videatur propositae mercedis crassa.

11. His vero dictis, omnium quidem
risus, ut facile est ad existimandum, or-
tus est. Bagoas vero magis etiam est per-
turbatus, in mille formas atque colores ver-
sus, frigidusque sudore diffuens: qui ne-
que honestum putaret adulterii crimen non
refutando fateri, neque vero inutile sibi
crimen ad praesens certamen judicaret.
PAMPH. Ridicula profecto ista, quae-
que non vulgarem vobis oblectationem vi-
deantur praeuisse. Sed quid tandem fa-
ctum est, & quomodo judices de illis de-
creverunt?

12. LYC. Non in eadem omnes erant
sent-

a Καὶ μοιχῆς] Nihil mut. Fl. J. H. Bz. P. M. ἢ legend. adscrips. Solon. & ἄξων] Sic minore a. Fl. Gell.
"ἄξων" majore. c. Δοκί] Hoc ex Fl. & W. est. Δοκί] Edd. vulgari d. τῷ ἰδρωτὶ] Desunt haec duo male in Fl.
Adfunt in cett. Item in M. & P. c. τῷ τῷ μοιχείας] τῷ μοιχῇ. W.

63. ἄρθρα ἐν ἄρθροις ἔχον] Καταφάσκει τῶτο, καὶ ἐφασὶ αὐτῷ ἰδῶναι φέρον πρὸς φέρον. V.

59. Οὐτόν] Miror quid hic in mentem venerit vi-
ris doctissimis Vossio & Gort. Olenio, cur de Phavori-
no hic sermonem esse somniarent. De Bagoa enim
haec manifeste dicuntur. Vide hujus not. 6. ad Phé-
lostrat. de Vit. Soph. L. I. c. VIII. 1. Hic locus ma-
le intellectus Mureto etiam videtur causam erroris
praeiussisse, de quo ad cap. 7.

63. Καὶ μοιχῆς] Lege ἢτι, vel ἢτι & μοιχῆς. M. de S.
64. ἄξων φησὶ] Ἀπο λέγει Solonis, ut patet apud

Laertium in Pitt. & in Soloni. Interpr. Apollinaris lib.
4. Suid. Scholiast. Aristophan. Νεφέλ. Pollux, ut Rha-
tra Lycurgi.

ἄξων] Vide Gell. II. 12.

Ibid. ἄρθρα ἐν ἄρθροις] Καταφάσκει τῶτο, καὶ ἐφασὶ αὐτῷ ἰδῶναι φέρον πρὸς φέρον.

80. Τυχεύσαν] Vid. not. supra ad Nisc. c. 17. J. F. R.

90. Ὀνόμαζ] Ὀνόμαζ. F. G. Secutus sum scripturam
Cod. W. & Ed. Fl. ad monumentum Gajetum, quia sic
recte

sententia, sed alii postulabant illum exutum⁸ instar mancipiorum inspicere, possetne, quantum quidem ad testiculos, philosophari? alii, magis ridicule arcessitis quibusdam de lupanari mulierculis, jubere illum congredi, & inire, & iudicium aliquem, aetate maximum & fide dignissimum adfistere, ac, nunc philosophetur, videre. Postea vero, cum risus occupasset omnes, & nemo esset cui non concussa dolerent ilia, decreverunt rejicere & amittere causam in Italiam.

13. Ex nunc alter quidem ad eruditionis ostentationem ut ainet, excutet se & comparat, & accusationem componit, & adulterii crimen movet, maxime sibi contrarium: iaque more malorum caustidicorum hoc agit, & inter viros adversarium suum hoc ipso crimine recenset. Bagoae autem alia, ajunt, cura tenet, & pro viro se gerit frequenter, & prae manu rem habet, & denique superaturum se sperat, si ostendat, nibilo se asinis, qui equas ineunt, desperationem. Illud enim, sodalis, optimum videtur Philosophiae criterium esse, haec demonstratio cui contradici nihil possit. Itaque filium (est autem mihi admodum juvenis) optaverim, non mentem neque linguam, sed verendam partem philosophiae aptam habere.

8. ἀλλ' οἱ μὲν ἤξιον ἀποδύσασθαι αὐτὸν, ὥσπερ τοὺς ἀργυρωτάτους ὀπισθοκαπεῖν, εἰ δὲ ναῖο φιλοσοφεῖν τάγε πρὸς τὴν ἄρχαν· οἱ δὲ ἐτι γελοιότερον μέλας τιλαρδύς τις τὴν ἐξ ὁικήματ' ὀνομαζομένην, καλεῖται αὐτὸν συνιόντα, καὶ ἐπιπύει, καὶ τινὰ τῶν δικαστῶν τῶν πρεσβυτάτων τε καὶ πτωχότατων ἐφεστῶτα ἄρῃ ἐν φιλοσοφίᾳ. ἡ μὲν δὲ ἐπὶ πάντας γέλασε κατὰ χεῖ, καὶ ἄλλοις ὅτε ἐπὶ γὰρ ἄλλοι βρασιλεύουσιν ὑπὸ αὐτῷ, ἔγνωσαν ἀναπόμνημα εἰς τὴν Ἰταλίαν ἐκπέμψαι τὸν δακτυλόν.

Καὶ πῶς ἄτρετον μὲν πρὸς τὴν τῆς λόγου ἐκδοχὴν, ὥς φασί, γυμνάζει, καὶ ποικιλοσκενάζει, καὶ κατηγορίας συγκροτεῖ, καὶ τὴν τοῦ μοιχείας ἐγκλησιν ὑποκινεῖ, ἐναντιότατον αὐτῷ καὶ ὅτι καὶ τὸς φαίλους τῆς ἡμέρας τοῦτο ποιεῖ, καὶ εἰς τοὺς ἄνδρας τῶν ἀπιδόλων ἐκ τῶν ἐγκλημάτων καλεῖται. ὅτ' ἂν Βαγῶα δὲ ἔτερα, ὥς φασί, μέλει, καὶ ἀνδρίζει τὰ πολλὰ, καὶ ἀφ' αὐτοῦ χυρὸς ἔχει τὸ πρᾶγμα, καὶ τέλος, κρατύνει ἀπίζου, ἢ ἐκιδύει ὥς ἔδεν χεῖρας ὅτι τὰς ἱππεὺς ἀναβαινόντων ὄκον. αὐτὴ γὰρ, ὥς ἐταῖοι οἶον, φιλοσοφίας δέξιτ' ἡ κρίσις εἰσὶν εἶναι, καὶ ἀποδύξιν ἀνατίλεσθαι. ὥστε καὶ τὸν υἱόν (ἐτι δὲ μοι κομιδὴν νέον ὅτι) εὐχαίμην αἶν, καὶ τὴν γνώμην, ὅτι τὴν γλώττιαν, ἀλλὰ τὸ αἰδῶν ἐτοίμον εἰς φιλοσοφίαν ἔχειν.

f. Οἰκίματ' Et hoc habere f. Fl. H. Ba. P. & M. notat M. du S. g. Ὀνομα] Sic W. & Fl. Ὀνομα vulgo. h. Meris δ] Et sic esse in f. H. & Fl. &c. notat Solan.

87. Τάγε πρὸς τὴν ἄρχαν] Βάλλ' εἰς κόμην, πιαρὶ, αἰ τοῦτο φιλοσοφεῖν ἔγνωσαν. V.

6. Ἀνδρίζεται] Ἀνδρίζο, τὸ ἀνδρὲς τι ποιεῖ. V.

recte scribitur, et si futurum est ἐπίονε sine a. vid. A. risteoph. Acharn. 254. In Pollucis Onom. V. segm. 92. ἐπίον quoque est editum. Sed in Indice ἐπίον tamen expressum.

f. f. R.

95. Ἀναπόμνημα εἰς τὴν Ἰταλίαν ἐκπέμψαι τὸν δακτυλόν] Que la cause fut renvoyée en Italie. f. B.

11. Τὸν υἱόν] Athenis hoc scriptum est: vide finem c.

12. sed an inde uxorem duxerit, incertum. M. du S.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΣΤΡΟ-
ΛΟΓΙΗΣ.DE ASTROLO-
GIA.

Αμφί τε ἑρανῶ, ἀμφί τε ἀσέραν ἡ γραφή· οὐκ αὐτέων ἀσέραν, ἐδ' αὐτέων πέραν ἑρανῶ, ἀλλὰ μαρτείας, καὶ ἀληθείας, ἣ δὲ ἐκ τούτων ἐς ἀνθρώπων βίον ἔρχεται. ὁ δέ μοι λόγος ἔχει τῆς μούσης ἔχει, ἐδὲ διδασκαλίῃ ἐπαγγέλλεται ὅπως ταύτῃ μαρτυρήσῃ διενεχτέον, ἀλλὰ μέμφομαι ὁκόσοι σοφοὶ εἶντες, τὰ μὲν ἄλλα ἐπασκέναι, καὶ πᾶσι τοῖς ἰουτέων ἀπηγέσθαι· μνην δ' ἀστρολογίῃ ὅτε τιμένον, ὅτ' ἐπασκέναι.

Καὶ ἡ μὲν σοφίη παλαιή, ἐδὲ νέον ἐς ἡμέρας ἀπικέτο, ἀλλ' ἔστιν ἔργον δεχάειν βασιλῆων, Θεοφιλῶν. οἱ δὲ νῦν, ἀμαθίῃ καὶ ῥαθυμίῃ, καὶ προσέτι μισοπονή, κείνοισι

DE coelo deque stellis haec scriptio est : non ipsis de astris, ipso de caelo, sed de divinatione ac veritate, quae ab hisce ad hominum vitam pervenit. Neque vero praecepta hic libellus habet, neque disciplinam promittit, quomodo excellere hac divinatione quis possit, sed reprehendo, quotquot docti cum sint, alia quidem exercent, & suis omnibus enarrant, solam autem astrologiam neque honorant, neque exercent.

2. Ac sapientia quidem huius rei, antiqua, neque recens demum ad nos venit, sed opus est antiquorum regum Discarorum. Verum qui nunc sunt, incitiae & socordia, atque insuper laboris odio, cum contraria il-

a ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΣΤΡ.] M. solus articulum habet. 'Αστρολογίης autem recte Coll. & Fl. 'Αστρολογίας cett. Edd. male. b Αὐτέων] Ex emend. Solani. Αὐτῶν Edd. priores. c Αὐτίου] Αὐτοῦ Edd. priores. d Ἀληθείας] Ex emend. Jensei. Ἀληθείας enim Edd. priores & M. e Διενεχτέον] Nil mut. Edd. & M. f Πᾶσι] Forſan πᾶσι adſcripſi. M. du S. g Ἀπικέτο] Ἀφίκετο Edd. priores. h Βασιλῶν] Βασιλέων W. & Fl. sola.

ΑΣΤΡΟΛΟΓ.] Gr. αὐ 'Αστρολογίης. G.

g. 'Ἰσοθυμότητι] Δόγμα. V.

ΑΣ—ΗΣ] Coll. & Fl. Reliquae Edd. 'Α—ας. (Non est Luciani) Kuſt. Immo vero Luciani foetus genuinus, uti & de Dea Syria.

M. du S.

ΑΣΤΡΟΛΟΓΙΗΣ] Sic infra recte c. ult.

M. du S.

2. Αὐτῶν ἀσέραν] Libellus de Astrologia scriptus est Ionica dialecto, quae tamen non ubique cernitur observata; quod sine dubio descriptorum socordia evenit. Sic statim cum initio, ὅσα αὐτῶν ἀσέραν, ἐδ' αὐτοῦ πέραν ἑρανῶ. scribendum fuit αὐτίαν, ut recte p. 990. D. Ed. Salmut. 991. E. 993. A. 995. A. Iterum αὐτῶν secus positum pag. 985. D. 986. C. 990. C. Ita αὐτῶν p. 991. D. quum rectius pag. praeced. E. αὐτίαν, iterum αὐτῶν pag. 992. E. Sic αὐτίαν pag. 986. E. pro αὐτίαν, ut recte pag. 993. D. 984. E. 985. B. D. 995. B. Iterum αὐτίαν, pro αὐτίαν, pag. 991. C. 993. E. Pari Ionismi neglectu existimo ἀληθείας scriptum pag. 984. A. pro ἀληθείας, ut pag. 490. A. Sic pag. 984. B. ἀφίκετο, & pag. 996. A. ἀφίκετο, pro ἀπικέτο & ἀπικέτο, ut recte observatum pag. 992. A. 994. A. & alibi. Similiter vitiose pag. 989. E. legitur ἰαυτοῦ pro ἰαυτοῦ, ut recte Basilensis, & ubique alibi in hoc libello, ut pag. 988. E. 994. A. B.

J. J.

Αὐτίαν] Paginarum citationes hic in capita non mutavi, ut alibi soleo, quia ea aliaque ab Cl. Jensei non indicata suo loco partim sponte, partim Jensei monitu ex Codd. correxi.

J. F. R.

Αὐτίαν] Sic Ionice scribi curavimus, quod in Impressis omnibus & M. hic & alibi neglectum est.

M. du S.

Αὐτίαν] Ita ubique correxi in hac Dissert. Vid. mox αὐτίαν §. 16. & 22. ubi pluribus de Ionica hac scribendi ratione ago.

J. F. R.

3. Αὐτοῦ πέραν] Cum saepe de corrigenda dialecto monuerint Interpretes, mirabar cur & hic αὐτοῦ intactum reliquerint. Et fateor in singulari crasin hanc Atticam vel frequentius reperiri ap. Iones, si fides Editionibus, quam cum interposito. Ita αὐτῶν in Leg. Hippocr. ac de Arte pr. αὐτῶν quoque & αὐτῶν & αὐτῶν ter quater occurrit, (ut mille alia omittam.) Item τούτου, τούτου & similia plus decies paucis paginis. Sed & pluralis αὐτῶν, αὐτούς, τούτων, τούτους, τούτοις compluribus. Verum quum & ταύτων, ταύτους, αὐτίαν legas ibid. & alibi; veluti e. gr. de Arte p. 6. vers. fin. ταύτων ac ταύτων in eodem fere comate; dixeris genuinum Ionismum in Nostro ubique

illis sentiunt; tum si quando in homines incidunt falsa divinantes, & sidera accusant, & ipsam oderunt astrologiam, eamque neque sanam neque veram arbitrantur, sed disciplinam mendacem & ventosam, inique, ut mihi videtur, sentientes. Neque enim fabri inscitia, fabrilis ipsius artis mala indoles; neque imperitia tibicinis, musicae ipsius est inertia. Sed isti quidem artium imperiti, unaquaeque autem ars per se sapiens est.

3. Primi ergo Aethiopes hanc rationem hominibus constituerunt. Causa illis partim sapientia gentis, nam reliquis etiam in rebus sapientiores caeteris Aethiopes; partim etiam habitandi fors commoda. Semper enim illos serenitas & tranquillitas circumiacet, neque anni vices patiuntur, sed in una eademque tempestate habitant. Cum igitur cernerent lunam non eandem semper

τε ἀντίζωα φρονέουσι, καὶ εὐτ' ἀνδράσιν ὀπικυρέωσι ψεύδεα ματευομένοις, ἄστρον τε καὶ κατηγορέουσι, καὶ αὐτῶν ἀστρολογίην μισέουσιν, εἰδὲ μιν ὅτε ὑγίεια ἔτε οὐκ ἀληθέα νομίζουσιν, ἀλλὰ λόγον ψεύδεα, καὶ ἀνεμάλιον, καὶ δικάως, ἐμοὶ δοκέει, φρονέουσι. ὅτε γὰρ τέκτονος αἰδρεῖν, τεκτονότης αὐτῆς ἀφύη, εἰδὲ αὐλητέω ἀμυσίη, μουσικῆς ἀσοφίη. ἀλλ' οἱ μὲν ἀμαθείς τῆς 25 τεχνῆος, ἐκάστη δ' ἐν ἐαυτῇ σοφίη.

Πρῶτον μὲν ἂν Αἰθίοπες τόνδε λόγον ἀστροπόποις κατεστήσαντο. αἰτίη δὲ αὐτέοις, τὰ μὲν ἡ σοφίη τῇ ἔθνε (καὶ γὰρ τὰλλα τῶν ἄλλων σοφώτεροι Αἰθίοπες) τὰ δὲ καὶ τῆς οὐρανίας ἡ εὐμοιρίης αἰεὶ γὰρ σφείας εὐδία καὶ γαληναίη περικέα. εἰδὲ τῇ ἔθνε τροπῶν ἀνέχον, ἀλλ' ἐν μὴ ὄρη οἰκέουσιν. ἰδόντες ἂν πρῶτα τῆς σεληνῆος οὐκ ἐς πᾶσι-

1. Ματευομένοις] Ματευόμενοι Edd. priores male. Edd. 1. Δουδου] Sic W. recte cum Edd. plurimis. Δουδου male Fl. 2. οὐρανίας] Sic Edd. propter Fl. quae οὐρανίας. Οὐρανίας M. 3. οὐ] Sic restitui ex W. Oñ Edd. priores hic & supra.

4. Κατηγορέουσι] Sic M. a recent. manu. Κατηγορεῖσι Edd. 1. Δουδου] Sic W. recte cum Edd. plurimis. Δουδου male Fl. 5. ἀφύη] Ἀφύη W. solus. 6. σοφίη] Σοφίη Fl. Nihil mut. Edd. nec M. 7. οὐρανίας] Sic Edd. propter Fl. quae οὐρανίας. Οὐρανίας M. 8. οὐ] Sic restitui ex W. Oñ Edd. priores hic & supra.

17. Ἐπιτύχουσι] * Ἐπιτύχουσιν. V.
21. Ἀνεμάλιον] Μάταιον. V.
23. Ἀφύη] † Ἀφύη. V.

26. Πρῶτον] Παρὰ τὰ πᾶσι ἀστροπόποις γὰρ δοκῶντα εἶπε. Καλλιδίης γὰρ φασὶν πρῶτους ἀστρονομίας ἄρχει. M.
30. Εὐμοιρίη] Εὐμοιρία. V.

* Ἐπιτύχουσι] Ἐπιτύχουσιν ante legebatur; sed recte in C. ἐπιτύχουσι. M. du S.

† Ἀφύη] Corrupta hand dubie vox.

M. du S.

que restituendum, quia eum adfectare vult videri, ut postea non semel monere cogor. Interim hic nihil mutare sum ausus, quia deinde eodem modo constanter legi video, quoties demonstrative & ἐμφατικῶς ipse significatur, non relative; nam sic §. 10. αὐτῇ ἡμῶν. §. 16. αὐτῆς ἀστρολογίης. §. 24. αὐτῇ τῇ μητρὶ. J. F. R.

8. Μιμφομαι ὁμοῖοι σοφοὶ &c.] Ellipsis accusativi αὐτοῦ, vel πάντας. Sic Epist. Sent. 116. p. 144. Λουκίου ὁμοῖοι ἰσχυροὶ καὶ χαίρων ἰσχυροὶ αἰσῶν, pro ἰσχυροὶ αἰσῶν, αἰσῶν. Alia similia vid. ad Apor. c. 36. ubi εἰδὲ γὰρ αἰσῶν ἡμῶν φεγγαῖος, αἰσῶν ἐπεχέουσι λόγῳ. Sed γὰρ, μιμφομαι ὁμοῖοι similis est ellipsi. Tarentii in Ad. II. 1. 43. Minime miror, qui insanire occipiunt ex injuria. Ubi quoque intelligendum relinquitur illos, veluti in phrasi, mittere qui nunciet, omitti solet, aliquem. Vid. Vech. Hellenol. p. 68—71. J. F. R.

13. Ἀπικέτω] Recte monuit Cl. Jans. ita corrigendum, confer infra c. 21. & 24. ubi Edd. adspirationem bene omiserant. Vid. Herodot. L. I. ipso princ. ubi vel quater una pag. ἀπικέτω, ἀπικέτωσι &c. J. F. R. Tom. II.

17. Ματευομένοις] In Impressis est ματευόμενοι, sensus & dialectus poscunt ματευομένους. Quod cum scripsissem, inspecto Cod. M. video in eo legi ματευομένους. M. du S.

Ματευομένους] Facile in re tam aperta morem gessi solano ita corrigenti. Nec librorum fidem hic expectandam censui. Etsi Ionismus ille miserram interdum cacophoniam parit, ut ap. Hippocr. Aphor. 20. Sect. II. Ubi terminatio ista in σο & σε tribus versibus decies ac ter occurrit, nimirum: ὁμοῖοις ἰσχυροῖς ἰσχυροῖς αἰσῶν καὶ ἰσχυροῖς ἰσχυροῖς, τούτοις ἰσχυροῖς ἰσχυροῖς ἰσχυροῖς, ὁμοῖοις δὲ ἰσχυροῖς ἰσχυροῖς αἰσῶν καὶ ἰσχυροῖς ἰσχυροῖς, τούτοις ἰσχυροῖς ἰσχυροῖς ἰσχυροῖς ἰσχυροῖς. J. F. R.

18. Κατηγορέουσι] Lege κατηγοροῦσι, uti & in M. emendatum esse video. In reliquis κατηγορεῖσι. M. du S. 33. οὐ] W. uti Dialectus poscebat. In Impr. ὅν, quod commune est. M. du S.

οὐ] Cum notatum reperissem Cod. W. ita habere pro vulgato ὅν, nullus dubitavi id hic & supra recipere. Sic enim Iones solere ὅν pro ὅν scribere, vid. ap. Cl. Z z Mait.

πάμπαν ὁμοίην φαινομένην, ἀλλὰ πολυ-
 δία τε γιγνομένην, ἣ ἐν ἄλλοις ἄλλῃς
 μορφῇ τρεπομένην, ἐδόκειν αὐτέοις τὸ χρῆ-
 μα θανάτου ἢ σπορίης ἀξίον. ἐνθεν δὲ
 ζητούντες, εὗρον τῆς αἰτίας, ὅτι οὐκ
 ἴδιον τῇ σεληναίῃ τὸ φέγγος, ἀλλὰ οἱ
 παρ' ἡλίου ἔρχεται.

Εὗρον δὲ καὶ τῶν ἄλλων ἀστέρων τὴν φορὴν,
 τῆς δὲ πλάνης ἡμεῖς καλέομεν (μῆνοι γὰρ
 τῶν ἄλλων ἀστέρων κινέοντες) φύσιν τε αὐ-
 τῶν, καὶ δυναστείην, καὶ ἔργα, τὰ ἕκαστος
 ἐπιτελεῖσιν. ἐν δὲ καὶ ἐνόμαζα αὐτοῖς
 σὺν ἐπέθεσαν, οὐκ ὀνόμαζα, ὡς ἐδόκειον,
 ἀλλὰ σημεῖα.

Ταῦτα μὲν ὡς Αἰθίοπες ἐν τῷ ἑρανῷ
 ἐπέλεξαν· μὲν δὲ, γείτοσιν ἔσιν Αἰγυ-
 πτίοισιν, ἀτελέα τὴν λόγον παρέδωσαν, Αἰ-
 γυπῆσι δὲ ὡς οὐκ οφείον ἐκδεχάμενοι ἡμερ-
 γία τὴν μαθησίαν, ὅτι μὲλλον ἡγεῖραν μέτρα
 τε τῶν ἐκάστου κινήσεως ἐσημῆναντο, καὶ ἐταῶν
 διεθμόν, καὶ ἐμηνῶν καὶ ὥρων διετάξαντο. καὶ
 μηνῶν μὲν οφείσι μέτρον ἢ σεληναίῃ, καὶ ἡ

apparere, sed plures accipere species, & in
 aliam alias formam verti: visa est illis res
 admiratione & dubitatione digna. Inde igitur
 quaerendo invenerunt causam harum
 rerum, quod non sua lunae lux, verum a
 sole illi venit.

40

4. Invenerunt vero aliorum quoque si-
 derum motum, quos quidem planetas nos
 vocamus, soli enim reliquorum siderum
 moventur: naturamque illorum & potesta-
 tem, & opera, quae singuli efficiunt. Im-
 posuerunt autem illis quoque nomina: non
 nuda nomina, ut videbantur, sed signa
 ipsarum naturarum.

5. Haec igitur Aethiopes in caelo con-
 spexerunt. Post vicinis suis Aegyptiis im-
 perfectam artem tradiderunt: Aegyptii ve-
 ro, quam accepere ab illis ex parte modo al-
 tera absolutam divinandi rationem, in ma-
 jus extulerunt, mensuram motus uniuscu-
 jusque signarunt, & annorum numerum,
 & mensium atque horarum ordinarunt. Ex
 mensium quidem illis modus luna ejusque con-

a ἄλλοις] ἄλλοις τὴν Fl. Sed vulgatam cett. editionum lectionem tenent M. & P. b ἄλλῃ μορφῇ] ἄλλῃ
 μορφῇ Fl. sola. c αὐτέοις] αὐτοῖς Edd. priores. d ἐπιτελεῖσιν] ἐπιτελεῖσιν f. male. Ceterae recte, cum
 Cod. M. e ἐν δὲ] Constans Edd. lectio. f ὡς] ὡς Edd. priores. g μαθησίαν] Sic Fl. P. & M. μαθησὶ male
 cett. Edd.

53. Βοημήνιο] Βοημηϊότα. V.

Maistre. de Dialect. p. 34. Ideoque & sic dedi mox
 §. 5. et si ibi nullus Cod. praeibat. Nam deinde §. 27.
 recte ὡς erat in P.

35. ἄλλῃ μορφῇ] In Flor. Cod. ἄλλῃ μορφῇ. F. F. R.

45. ἐν δὲ] Corruptas censeo has voces. M. du S.
 f. αὐτέοις. F. F. R.

46. Οὐκ ὀνόμαζα, ὡς ἰδίως, ἀλλὰ σημεῖα] Non
 quia essent utriusque nomina, sed rerum signa, quae ad-
 modum variabant. Sic Benedictus. Erasmus vero, non
 illis quidem utriusque visum est consistis, sed quia nota
 rerum essent. Non attingant nucleum. Verum, non
 nomina, sicut videbantur, sed signa & indicia ejus
 quid essent quidque efficerent. Ἐδίκω non refert ad
 Aethiopes, sed ipsas appellationes & nomina. Vide-
 bantur esse nuda nomina forte data, quum tamen sub
 illis laterent symbola. F. G.

52. μέτρον] Recte pro μέτρον. Et mox rursus μέτρον,
 atque alibi. Vid. Maistre. de Dialect. p. 113. Ed.
 Maganus, & p. 133. F. F. R.

55. μαθησίαν] An μαθησὶ, ut supra? F. G.
 μαθησὶ] Sic scribi poscit Dialectus, non, ut in o-
 mnibus reperio, μαθησὶ. M. du S.

μαθησὶ] In omnibus μαθησὶ male reperi, quod mi-
 rum, quia uno versu superius tamen μαθησὶ recte ha-
 bebant nonnullae. quare non erat cur Gujeus dubitaret.
 Ego saltem non dubitavi sic restituere. F. F. R.

58. Ἐμῆσαντο] A μαθησὶ. F. G. Non addidissim,
 nisi ut adpareret Scholiastae ἡμῶν μαθησὶ expositionem
 esse, non aliam lectionem. F. F. R.

61. Οὐδ' ἄμα] Corrige: ἰδμεν ut infra §. 19. F. G.
 Οὐδ' ἄμα] In omnibus legebatur ἰδ' ἄμα. Ego mu-
 tavi. Quin mox pro μαθησὶ, legendum censeo
 ἰδμεν μαθησὶ. M. du S.

Οὐδ' ἄμα] Lubens itaque huic & Solano auscultavi,
 atque in versione haudquaquam dedi; quod Cl. Gesn.
 qui nec simul, ex vulgata reddiderat, non aegre fe-
 ret; nam res est parvi, & vulgata tolerabilis; quum
 hic non mutassem, si quae litera fuisset mutanda; at
 quum.

conversio fuit, anni autem sol, atque solis circuitus.

6. At ipsi alia quoque his multo majora machinati sunt. Ex omni enim aëre, & stellis reliquis inerrantibus atque fixis, & haudquaquam moventibus se, duodecim partes refecerunt, in quibus illae alterae moverentur. His cum assignassent suum cuique animalia, in aliam singula formam expresse, marina alia, alia vero hominum, alia bestiarum, volucrum alia, alia jumen-

ταύτης ἀνατροπὴ ἐγένετο· ἔτι δὲ ἡλίου, καὶ ἡ τῆς ἡλίου περιφορά.

Οἱ δὲ καὶ ἄλλα ἐμήσαντο πολλὰ μίαν ταύτην. ἐκ γὰρ δὴ τῆς παντὸς ἡμέρας, καὶ ἀποσφύραν τῶν ἄλλων, ἀπλασίαν τε, καὶ εὐσταθίαν, καὶ ἐδαμῶν κινεομένων, δυνάμει μοίρας ἐτάμοισιν ἐν τοῖσι κινεομένοις, καὶ οἰκεία καὶ ζῶα ἴσταντα, ἕκαστον αὐτίαν ἐς ἄλλην μορφήν μεμιμένα, τὰ μὲν ἐνάλια, τὰ δὲ ἀνθρώπων, τὰ δὲ θηρῶν, τὰ δὲ πτηνῶν, τὰ δὲ κτηνῶν.

Ἀπὸ τῶν δὲ καὶ ἰρὰ τὰ Αἰγυπτία πολυειδέα ποιῶσι. καὶ γὰρ πάντες Αἰγυπτίους ἐκ τῶν δυνάμει μοίρων πασάντων ἐμαντεύοντο, καὶ ἄλλοι δὲ ἀλλοίησι μοίρῃσι ἐχρήσθησαν καὶ κριὸν μὲν σέβοντι, ὁκόσοι ἐς κριὸν ἀπέβλεπον· ἰχθύας δὲ ἐσιτέον, ὁκόσοι ἰχθύας ἐπέσημηναν· ἐδὲ τράγον κτείνουσιν ὅσοι αἰγόκερων ἤδεσαν· καὶ οἱ ἄλλοι τὰλλα ὡς ἕκαστος, ὡς ἰλάσκει. καὶ μὴν καὶ ταύρων ἐς τιμὴν τῶν ἡμερῶν ταύρων σέβοντι. καὶ ὁ Ἀπὸ αὐτίαν χρῆμα ἰρὰταλον, καὶ χάρην ὀπινύμεν, καὶ οἱ

b. Εὐσταθίου] Εὐσταθίου Fl. W. & marg. A. W. i. Οἰκία] Οἰκία M. k. Ζῶα] Lacuna inter οἰκία & ζῶα est in Fl. i. τῶν] τῶν M. & Coll. m. ἰρὰ] ἰρὰ Edd. priores, quod in M. erat emendatum. n. ἄλλοι δὲ] Nihil mutare Edd. nec M. notat M. du S. o. Ναὶ μὲν] Et sic Edd. cum M. p. ἡμερῶν] Sic J. H. P. & c. ἡμερῶν Fl. & M. q. ἰρὰταλον] Ita M. Sed emendatum. ἰρὰταλον Edd. priores.

58. Ἐμῆσαντο] Ἐμῆσαντο.

67. Ἀπὸ τῶν] Τούτου. G.

76. Σέβονται] Σέβονται. G.

Ibid. Ἀπὸ] Τὸ μετὰ μὲν. G.

quum in accentu tantum & spiritu consistat emendatio, Luciani sensum magis congruum reddens, non haesitavi id recipere quod aliquanto melius visum. J. F. R.

62. Ἐν τοῖσι κινεομένοις] Addititia videntur. F. G.

Ἐν τοῖσι κινεομένοις] Non puto hunc locum esse integrum, sed verba quaedam temporum injuria excidisse, cui rei occasionem dederit, quod post relativum ἐν τοῖσι sequebatur κινεομένοις, ac paucis interjectis, κινεομένοις, iisdem syllabis prioribus. Sexcentas in omne genus libris lacunas peperit talis cognatarum vel earundem vocum repetitio. Interpretationem interim dedi, non quam verba subjicerent, quippe quae non intelligebam; sed quam res ipsa postulare visa est. J. M. G.

63. Οἰκία] Οἰκία lego. F. G. Non inepte; etiam οἰκία nondum rejicio, quia videtur respicere ad οἰκίαν domus, in quibus illa animalia habitant, vel: quae zodiaco sunt propria. J. F. R.

67. Ἀπὸ τῶν] I. e. ἀφ' ὧν. F. G. Hoc nimis notum, & Homero, Hippocrati, aliisque Ion. dialecti scriptoribus satis frequens. Vid. Iliad. Ω. 387. ut alia mittam. J. F. R.

Ibid. ἰρὰ] Ita multis in locis emendandum fuit, ut Dialectus hujus Libelli postulabat, & hic quidem ita in M. emendatum est. M. du S.

74. Ὡς ἕκαστος] Illa verbi ἕκαστος vel similis ellipsis post ὡς ἕκαστος non modo Attica est, & Thucydidi frequentata: sed Ionica quoque, v. g. Herodot. 2, 40. J. M. G.

Ὡς ἕκαστος] Distinctionem, quae post τὰλλα erat, sublatam retuli post ἕκαστος, praeceunte Solano, qui jubet conferre Is. A. c. 15. Ubi ille vulgatam ὡς ἕκαστος tueretur & exponit. J. F. R.

76. Καὶ ὁ Ἀπὸ] Osiris Rex Aegypti tandem in Deos relatus cum uxore sua Isis colitur sub imagine bovis. G. C.

αἱ ἐκὶ μαντήϊον τε ἀνατιθέασι, σημήϊον δ' ἐκείνῃ τῷ ταύρῳ μαθηαῖς.

Οὐ μὲν πολλὸν δὲ καὶ Λίβυες ἐπέβησαν δὸ τῷ λόγῳ· καὶ γὰρ τὸ Λιβύων μαντήϊον τῷ Ἀμμωνῷ, καὶ τῷτο ἐς τὴν ἡέρα καὶ ἐς τὴν τῷτε σοφίην εἴρηλο, ὅπως δὲ τὸ Ἀμμωνῶν, καὶ ὅταν κριοπρόσωπον ποιεῖν.

Ἐγνώσαν δὲ τῷτεων ἕκαστα καὶ Βαβυλώ-85 νιοι, ὅτοι μὲν λέγουσι καὶ πρὸς τὰ ἄλλων ἐμοὶ δὲ δοκέει, πολλὸν ὑπερον ἐς τῷτεως ὁ λόγος ἀπικέλο.

Ἕλληνες δὲ ὅτε παρ' Αἰθιοπῶν, ὅτε παρ' Αἰγυπτίων ἀστρολογίης περὶ ἑδὲν ἡ-90 κησαν, ἀλλὰ σοφίῃν Ὀρφεὺς ὁ Οἰάγρῳ καὶ Καλλιόπῃ, πρῶτον τὰ δὲ ἀπηγήσατο, καὶ μάλα ἐμφανῶς, ἑδὲ ἐς φάσιν τὸν λόγον προήνεγκεν, ἀλλ' εἰς γοητείην, καὶ ἱερολογίην, οἷα Ἀφροδίτῃ ἐκείνῃ. πηξάμενος γὰρ λύρην, ὄργια τε ἐποιεῖτο, καὶ τὰ ἱερὰ ἤειπεν ἢ δὲ λύρῃ, ἐπτάμιτον εἴσα, καὶ τὴν κινεομένην ἀστέραν ἀρμονίην συνεβάλλετο. ταῦτα Ὀρφεὺς διζήμενος, καὶ ταῦτα ἀνακινέων, πάντα ἔβλεπε, καὶ πάντων ἐκράτειν. καὶ γὰρ ἐκείνῃ τὴν λύρην ἔβλεπεν, ἑδὲ οἱ ἄλλης ἐμελε μυσουργίης, ἀλλ' αὐτὴ Ὀρφεὺς ἡ μεγάλη λύρῃ. Ἕλληνες τε τὰδε τιμέοντες,

culum ibi constituerint, signum divinationis illius caelestis tauri.

8. Non ita multo post Libyes etiam hanc rationem amplexi sunt. Nam Libyum etiam oraculum Ammonis, ipsum quoque ad caelum ejusque sapientiam, relatum est: quatenus Ammonem hi etiam arietis vultu sibi faciunt.

9. Agnoverunt autem horum singula etiam Babylonii. Hi enim dicunt, etiam ante alios; mihi vero videtur, multo post ad ipsos hanc rationem pervenisse.

10. Graeci autem neque ab Aethiopibus neque ab Aegyptiis de astrologia quidquam audire: sed ipsis Orpheus Oeagri & Calliopes F. primus haec enarravit: non ille manifeste valde; neque in lucem totam rationem protulit, sed ad incantationem & sacramenta quaedam, sola mens illi spectabat. Lyra enim constructa faciebat orgia, & sacra canebat. Lyra autem septem chordarum quae esset, errantium stellarum harmoniam symbolo quodam signabat. Haec inquirens Orpheus, & haec movens, mulcebat omnia, & omnia vincebat. Neque enim illam, quam fecerat sibi, lyram spectabat, neque alia illi cordi erat musica; sed haec magna lyra Orphei. Honorantes vero ista Graeci, par-

a Τούτου] Τούτου Edd. priores. Et mox τούτους pro τούτους. b Παρὰ] Ita Edd. & M. πρὸς Angl. P. & L. c Ἀπικέλο] Ἀπικέλο ante legebatur. d Προήνεγκεν] Recte Edd. & M. Προήνεγκεν f. Προηλ. B2. e ἱερολογίην] ἱερολογίην Edd. priores. Et mox ἱερὰ. quod similiter mutavi. f Ὀρφεὺς] Ὀρφεὺς W. Sed a manu recentiore, loco sequente.

82. Ἀμμωνῷ] Ammon Jovis epitheton, hoc est arenaparius. Jupiter enim arietis specie in extremo Lybiae arenoso colebatur. Ammonis oraculum erat olim, ut *Mela* scribit, ἰδεὶ inclytæ, ubi responsa oratione non dabantur, sed nutu & signis, ut scribit *Strabo*.

83. Εἴρητο] An ἤρτο, ab αἰρῶμαι; Placet. F. G. Ibid Παρὰ τὸ Ἀμμωνῶν] Angl. Cod. πρὸς τὸ Ἀμ. Cetera huius dissertationis ex *Callimacho* & *Manilio* repetit in *Cronii*, plurima interpretor alibi. f. B.

Παρὰ] In A. P. & L. πρὸς. Neutrum placet. Debuit enim esse, ni fallor, τὸ Ἀμ. καὶ . . . Vide *Ἑκκλ.* 10. ubi ad cornua Jovis Hammonis alludit.

Παρὰ τὸ Ἀμμωνῶν] Tenui mutatione ὁρφεὺς mutat.

dum in παρ' ὅ, quod cum sententia postulare videretur, in interpretando secutus sum. f. M. G.

84. Κριοπρόσωπον] Aliter *Θ. Cicerius*. F. G. Vid. hunc L. IV. c. 7. §. 23. 24. Et in Edit. *Leidana* nummos capita Jovis Hammonis referentes facie humana, sed arietinis tamen cornibus praedita. f. F. R.

87. Δακτύλῳ] An δακτύλῳ; ut infra de *Dom.* c. 17. intellecto ὡς, ut ὡς εἰπὼν pro ut ita dicam, nota formula. Sed vulgatam ideo non mutarim; nam & sic ibid. de *Dom.* c. 4. pr. ὁ μοὶ δακτύλῳ &c. Passim vero alibi sine articulo. Tamen ἰμοὶ δακτύλῳ absolute positum hic magis placet, quia Graecissimus est magis peculiaris. Sic *Aelian.* I. 17. ὦν, ἰμοὶ δακτύλῳ, ὁ σπουδαῖος ὑδάντρον ἱκανίσταται. Idem XIV. 4. τὴν ἀδελφίαν, ἰμοὶ δακτύλῳ. — *Φίλων.* *Plutarch.* *Themist.* p. m. 113. F. ὡς ad.

partem ipso in caelo ei decreverunt, & stel-
lae plures lyra vocantur Orphei. Si vero vi-
deris aliquando Orphea, vel lapidibus, vel
colore assimilatum, in medio sedet canenti
fianalis, in manibus habens lyram: circa i-
psam autem animalia stant sexcenta, in qui-
bus homo etiam, & taurus, & leo, eorumque
singuli. Ea vero cum videris, horum mihi
memento, qualis ille sit cantus, qualis ly-
ra, qualis etiam taurus, & qualis leo, Or-
pheum audiant. Si vero quas dico causas
nosces, tum tu etiam in caelo unum quod-
que videres.

11. Ajunt vero Tiresiam, virum Boeo-
tium, cujus divinandi gloria multum elata
est, hunc igitur Tiresiam inter Graecos
dixisse ferunt, errantium siderum alia quae
sint feminina, alia vero masculina, non ea-
dem efficere: unde etiam illum duplicis na-
turae fuisse atque vitae Tiresiam fabulan-
tur, alias feminam, alias vero marem.

12. Atreo autem & Thyeste de regno
paterno contendentibus, jam Graeci aperte
astrologiam & caelestem sapientiam vehe-
menter sectabantur: & commune Argivo-
rum regnare eum apud se decreverunt, qui
altero quantum ad hanc sapientiam esset
praestantior. Hic Thyestes quidem arie-

5 μοίρην ἐν αὐτῷ ὕρανῳ ἀπέκριναν, καὶ ἀστέρες
πολλοὶ καλέοντο λύρη Ὀρφέως. ἢν δὲ κοπε
Ὀρφέα ἰδῆς, ἢ λίθοισιν, ἢ χρυσῇ μεμιμη-
μένον ἢ ἐν μέσῳ ἔξεται ἢ ἱκαλῶ ἀειδόντι,
μὲν χερσὶν ἔχων τὴν λύρην ἀμφὶ δὲ μιν ζῶα
ὁμαρία ἔστηκεν, ἐν οἷς καὶ ἄνθρωπος, καὶ ταῦ-
ρος καὶ λέων ἢ καὶ τὸ ἕκαστον εὐ τ' ἀνέκει-
να ἰδῆς, μέμνησέ μοι τυτέων, κοίη ἐκείνη
αἰοῖ, κοίη δὲ καὶ ἡ λύρη, κοίη δὲ καὶ ταῦ-
ρος, ἢ ὁκοίη λέων, Ὀρφέως ἢ ἐπαίει-
σιν, ἢν δὲ τὰ λέγω αἴτια γνῶνῃς, σὺ δὲ καὶ
ἐν τῷ ὕρανῳ δέσκειο ἕκαστον τυτέων.

Λέγουσι δὲ Τυρσοῖν, ἄνδρα Βοιωτίου, τῷ
δὴ καλεῖται μαγιστῆρος περὶ πολλὸν αἰεῖται,
τῶτον τὸ Τυρσοῖν ἐν Ἑλλήσιν εἰπεῖν, ὅτι τὸ
πολλακομύδιον ἀστέρας, οἱ μὲν θήλειες, οἱ δὲ
ἄρρενες εἶντες, ὅσα ἴσα ἐκτελέωσι τῷ καί
μιν διφύεα γενέσθω, καὶ ἀμφίβιον Τυρσοῖν
μυθολογέωσιν, ἄλλοτε μὲν θήλειον, ἄλλοτε
δὲ ἄρρενα.

5 Ἀτρεὺς δὲ καὶ Θυέστης πρὸς τῇ ἰσχυρῇ
βασιλείᾳ φιλαμειλίχων, ἥδη τοῖσιν Ἑλ-
λήσιν ἀναφανδὸν ἀστρολογίης τε καὶ σοφίης
καὶ ὑφανίης μάλις ἔμελε. καὶ τὸ ἔκγονον τὸ
Ἀργεῖον, ἀρχὴν ἔγνωσαν ἐαυτῶν, ὅτις τῷ
Θέτρεος σοφίᾳ προφερέστερος. ἔνθα δὴ Θυέ-

575.

g Er] Deerat in Edd. addidit M. du S. h ἱκαλῶ] Sic W. Edd. i καὶ τὸ ἕκαστον] Constans Edd.
katio & M. In f. comma est post τῶν. k ἑκαστον] Ita bene Fl. H. P. & M. ἑκαστον f. l Πατρὸν] Πα-
τρὸν Fl. Nil mut. cett. nec M. m Ἑλλήσιν] Ἑλλήσιν misere f. sola. n ἔκγονον] ἔκγονον Vorst. Nil mut. Edd.
nec M.

27. Ἀναφανδόν] Αναφανδόν. V.

addit, dicens: αὐτοῖς, ὡς μοι δοκεῖ, κατέβηκεν. Ari-
stoph. Plut. 736. ὡς γὰρ μοι δοκεῖ &c. f. F. R.

88. Ἀπικέτο] Non haesitavi sic rescribere pro vul-
gato ἀπικέτο, quod minus Ionicum. Et sic mox §.
16. ἀπικέτο recte Edd. habebant. Confer & §. 21.
24. & 29. f. F. R.

6. ἢν δὲ κοπε Ὀρφέα ἰδῆς ἢ λίθοισιν ἢ χρυσῇ μεμιμη-
μένον] Uterque interpres vel saxo expressum, quod
profecto admodum est rude. Et si enim id possit fie-
ri, oportet tamen in his esse politioem, & λίθον
quoque gemmam vocat in Demonaeste, & λίθον πλά-
κας λίθους tessellas lapidum ad pavementum in Amori-

bus. Intelligo, & intellexit haud dubie Lucianus, Or-
pheum ex opere Musivo, quales Mercurium, Cupi-
dinem, Satyrum, Silvanum nuper protulit Cl. Spon-
sius. f. G.

8. Ἐν μέσῳ] Deerat eo in Impressis, & ipso M.
M. du S.

Ibid. ἱκαλῶ] Et si apud Homer. utrumque acque fre-
quenter invenitur ἱκαλῶ & ἱκαλῶ, posterius tamen
recepti, quia magis Ionicum. Et sic Hippocr. sexcen-
ties, vid. Foss. Oecon. Hipp. f. F. R.

11. καὶ τὸ ἕκαστον] Sic omnes, nisi quod aliter in-
terpungunt. Mihi N. L. M. du S.

Zz 3

32. Ἀρ-

της μὲν κρὸν σφίσι τ' ἐν τῷ ἑρῶν σήμε-
 νῳ, ὑπέδειξεν. ὅπῃ τὴν δὴ ἄρα χρύ-
 σεον Θυέστη γενέσθαι μυθολογέουσιν. Ἀτρεὺς
 δὲ τῷ ἡλίῳ πᾶσι καὶ τῷ ἀνατολέων αὐτὴν
 λόγον ἐποίησατο, ὅτι οὐκ ἐς ὁμοίην φορὴν
 ἡλὶός τε, καὶ ὁ κόσμος κινεῖται, ἀλλ' ἐς
 ἀντίτροπον ἀλλήλοισι ἀνιδρομέουσι. καὶ αἱ νῦν
 δύσιν δοκέουσαι τῷ κόσμῳ δύσιν εἶναι,
 τῷ ἡλίῳ ἀνατολαί εἰσι. τὰ δὲ εἰπόντα,
 βασιλῆά μιν Ἀργεῖοι ἐποίησαντο, καὶ μέγα
 κλέος ὅτι σοφίᾳ αὐτὴν ἐγένετο.

Ἐγὼ δὲ καὶ Βελλεροφόντι τοιαύτην
 φρονέω πτηνὸν μὲν οἱ γενέσθαι ἵππον δὲ
 μάλα πείθεσθαι, δοκέω δὲ μιν ταύτῃ καὶ
 σοφίᾳ μετέπειθα, ὑψηλὰ τε φρονέοντα, καὶ
 ἄστροισι ὁμιλέοντα, ἐς ἑρῶν ἐχὶ τῷ ἵππῳ
 ἀναβῆναι, ἀλλὰ τῇ ἀφροδίτῃ.

Ἰσα δὲ μοι καὶ ἐς Φρίξον τ' Ἀθάμαντα
 εἰρηάζω, καὶ δὴ κριῶ χρυσεῶν δι' αἰθέρος
 ἑλῶσαι μυθέον. καὶ μῦθοι καὶ Δαίδαλον τὸν
 Ἀθηναῖον (Ζεὺς γὰρ ἡ ἱστορία δοκέω γὰρ μιν
 οὐκ ἔξω ἀστρολογίης) ἀλλὰ οἱ αὐτὸς
 μάλιστα ἐχρήσατο, καὶ πατρὶ τῷ εἰωτῷ
 κατήγγεσατο.

tem illis, qui in caelo est, designatum
 monstravit: a quo auream ovem Thyesti
 fuisse fabulantur. Atreus vero de sole, &
 ortibus illius sermonem habuit, non versus
 eandem plagam solem atque mundum mo-
 veri, sed contrarium sibi invicem cursum
 tenere: & qui nunc occidens sit, & mun-
 di occidens videatur, solis ortum esse.
 Haec illum dicentem Regem suum Argivi
 Ofecerunt, magnaue fuit sapientiae illius
 gloria.

13. Ego vero etiam de Bellerophonte
 eadem sentio. Alatum quidem equum illi
 fuisse, persuaderi mihi non patior; Puto
 autem illum sapientiae hujus studiosum,
 sublimia cogitasse, & versatum cum astris,
 in caelum non equi opera adscendisse, sed
 animo.

14. Eadem mihi etiam in Athamantis
 Phryxum filium dicta sunt, quem ariete
 aureo per aethera vectum fabulantur. Quin
 etiam Daedalum Atheniensem: peregrina
 quidem & mira historia: sed puto illum
 non fuisse ab astrologia alienum. Verum
 ea cum ipse maxime usus, tum filium eam-
 suum docuit.

15. Ica-

α Ἰπιδεῖν] Ἐπιδεῖν W. Nil vulgatam mutant J. Fl. H. P. δ Ἀνατολέων] Ἀνατολ. W. ε Ἀνιδρομέουσι] Hoc Solan. ex W. substituit pro vulgato ἀφροδίτῃ. δ Ἀνατ.] Ἀνατ. W. ε Ἰπιδεῖν] Ὡς ἵππον W. f Οἱ] Sic Edd. & M. g Ἐωτῷ] Ἐωτοῦ J. hic & alibi. Ἐωτῷ male S. Ἐωτοῦ Fl.

45. Ματίσσι] Διότι. G.

32. Ἀρα χρύσειον Θυέστη] Supra Or. c. 43. M. du S.
 37. Ἀνιδρ.] W. In reliquis ἀφροδίτῃ. minus apte.
 M. du S.

49. Δι' αἰθέρος] Conf. supra de Salt. §. 42. f. τῷ
 πρὸς τὴν ἀφροδίτῃ φωνήν. J. F. R.

52. Ἀλλὰ οἱ] I. e. ταύτῃ. F. G.
 Ibid. Οἱ αὐτοί] An etiam foeminino genere usur-
 pant οἱ, pro αὐτοῖς? M. du S.

Οἱ] An pro αὐτοῖς? Solanus ait. Cui respondeo, quid-
 ni? Nam & sic Homer. Iliad. B. 515. — οἱ δὲ οἱ παρ-
 ἄλματο λάβη. hic autem Mari accubuit illi virgini fur-
 tim. Praecessit enim Ἀφροδίτη παρῆναι αὐτῇ. Iterum
 Γ. 387. de ann quae Helethae lanam carpebat — ἡ δὲ
 Ἀφροδίτη καὶ τὰς ἡμέρας ἡμέρας καλὰ — II. 2. 273.
 4. — Ἀφροδίτη — καὶ οἱ ἀφροδίτῃ δουλεύοντες βούς ἐν
 νηϊ. Sed quonam genere accipiendum II. A. 200? Ubi
 praemittens: Θάμωρεται δὲ Ἀχιλλεύς, καὶ δὲ ἑταίροι.

αὐτοῖς δὲ ἔγω, pergit illico: Παλλὰς Ἀθηναίη, διὸν
 δὲ οἱ ὄρεται φαίνον. — terribiles ei oculi adparebant. i. e.
 certe Minervae oculi. Nam cum timeret Achilles,
 ipsius oculi non fuere terribiles. Alioqui possis aequae
 construere: si scilicet Achilli sic videbantur Deae oculi,
 ac ei Minervae, pro ejus Minervae, sic lucebant oculi.

J. F. R.

53. Ἐωτοῦ] Servavi lectionem Ed. P. quam recte
 se habere, vid. ap. Maistair. de Dial. p. 116. Ed. Ha-
 gnae. Sed & legere possis ἰωτῶν. Puncta vero diae-
 rescas quae in Edd. antiqq. in ὦ ponuntur, neglexi,
 quia iis nihil opus, nec ante in hac edit. simili in ca-
 su addita sunt. In recentt. quibusdam Hippocr. Aph.
 Edd. Sect. I. Aph. 1. ἰωτῶν editum est, ubi in vett.
 tamen recte ἰωτῶν. Sed & alibi non semel apud eum-
 dem in hisce erratum est in Edd. ut ibid. aph. 13.
 ubi vett. habent ἰωτῶν, dederunt ἰωτῶν.
 J. F. R.

55. Χρῖς

15. Icarus autem juvenitute & temeritate usus, & inconcessa quaerens, sed animo in polum ipsum sublatus, vero excidit, & ab tota ratione aberravit, & in mare decidit negotiorum fundo ac sine carentium. De quo aliam fabulam narrant Graeci, & ab illo sinum in hoc mari temere vocant Icarium.

16. Fortasse etiam Pasiphaë quae audisset ex Daedalo de tauro fidere in astris lucente, & ipsa astrologia in amorem doctrinae devenit: unde putant eam a Daedalo conciliatam tauro esse.

17. Sunt vero etiam qui divisa in partes disciplina, alia singuli excogitarunt, alii quae ad lunam pertinent, alii, quae ad Jovem, alii quae ad solem, colligentes, deque cursu illorum, motu, & potestate.

18. Atque Endymion quidem quae ad lunam pertinent ordinavit.

19. Phaëthon autem solis cursum designavit, non sane exploratis omnibus, sed imperfectam artem relinquens mortuus est. Qui autem ista ignorant, solis filium Phaë-

Ἰκαρῶν δὲ νεότητι καὶ ἀτασθαλίᾳ χρῆσθαι, καὶ οὐκ ὀπίσκειν τὰ διζήμενον, ἀλλ' ἐς τὸ πᾶν ἀερεῖς τῷ νῶ, ἐξέπεσε τῇ ἀληθείᾳ, καὶ πάντως ἀπεσφάλῃ τῷ λόγῳ, καὶ ἐς πέραν κατὴνέχθη ἀβοήθῳ πρηγμάτων τῇ Ἑλλήνι ἀλλως μυθολογέσει, καὶ κόλπον ἐπ' αὐτῷ ἐν τῇδε τῇ θαλάσῃ Ἰκάρειον εἰκὴ καλέουσι.

Τάχα δὲ καὶ Πασίφαι παρὰ Δαίδαλον ἀκῆσασα ταύρου τε πύρι, τῷ ἐν τοῖς ἀστροῖσι Φαινομένῳ, καὶ αὐτῆς ἀστρολογίᾳ, εἰς ἔρωτα τῷ λόγῳ ἀπικέσθαι, ὅθεν νομίζουσιν ὅτι Δαίδαλος μιν τῷ ταύρῳ ἐνύμφευσεν.

Εἰσὶ δὲ οἱ καὶ χεῖρ' ἡμέρα τῇ ὀπίσκειν διελόντες, ἕκαστοι αὐτέων ἄλλα ἐπενοήσαντο, οἱ μὲν τὰ ἐς τὴν σεληνάην, οἱ δὲ τὰ ἐς Δία, οἱ δὲ τὰ ἐς ἥλιον συναγείραντες, δρόμον τε αὐτέων πύρι κινήσεως, καὶ δυνάμειος.

Καὶ Ἐνδυμίων μὲν, τὰ ἐς τὴν σεληνάην 75 διτάξατο.

Φαέθων δὲ, τῷ ἡλίῳ δρόμον ἐτεκμήρατο, καὶ μὴ γὰρ ἀτρεχέως, ἀλλ' ἀτελέα τὸν λόγον σπολιπών, ἀπέθανεν. οἱ δὲ τάγε ἀγνοοῦντες, ἡλίῳ παῖδα Φαέθονα δοκέουσι,

ἢ Χρῆμ'·] Χρῆμ'· Hein. i. Ἐπιμετὰ] Ἐπιμετὰ Pell. pro Ἰφικτὰ Ionice. k Πόλον] Πολλὸν W. i. Ἀλφειὸς] Ἀλφειὸς Fl. m. Ἀβυσσὸν] Ἀβυσσὸν Fl. Sed vulgarat adstipulatur M. n. Αἰτίαν] Sic Exc. Αἰτίαν L. Αἰτίαν Edd. priores. o Αἰτίαν] Αἰτίαν Edd. priores. p Δρόμον] Sic W. P. Δρόμον Edd. Δρόμον L. q Κόσμον] Sic Fl. Κόσμον· reliqq. r Δυνάμειος] Sic rursus Fl. Δυνάμειος W. Δυνάμειος cett. s Διτάξατο] Συντάξατο W. t Τάγε] Τάδε W. Nil mut. J. H. Fl. P. &c.

55. Ἀτασθαλίᾳ] Ὁ φρεσβυλίστα. V.

56. † Ἐπιμετῇ] Μέτρη. V.

* φρεσβυλίστα] Sic dedit idem pro vulgato φρεσβυλίστα.

77. Ἀτρεχέως] Ἀκρῶς. V.

† Ἐπιμετῇ] Ἐπιμετῇ Exc. G. Lege ἰσχυρά. M. d. S.

55. Χρῆμ'·] An χρῆμ'·? vid. infra ad c. 29.

J. F. R.

69. Αἰτίαν] Non dubitavi sic edere contra Edd. omnes, quia Ionismus verus erat restituendus. Licet enim & in hoc pronomine contractio saepe invenitur in Edd. aliorum Auctorum Ionica dialecto utentium, (quod mox videbimus, ad c. 22.) tamen αἰτίαν recte infra c. 22. Edd. atque alibi habebant, & sic Herodotus. Eustroph. pr. Et Clit. I. p. 4. f. Ed. Steph. &c. Necque non hic modo, sed ubique in hac Disserta-

restitui, etiam ubi in variantt. lectt. id non monuit.

J. F. R.

76. Φαέθων] Hanc fabulam persequitur Ovidius Lib. 2. Metam. Plur. Timæo, Arist. L. IV. de mundo, Lucr. L. V.

G. C.

Φαέθων] Confer etiam, si operae est, Philostr. Icon. I. XI.

J. F. R.

79. Ἡλίου] Quo apud Homeros respiciat, nescio.

M. d. S.

89. 20.

ἔλθοντα γὰρ μιν ὦρ' ἢ ἥλιον ἢ πατέρα αἰτέειν τὸ τῷ Φωτὸς ἄρμα ἠνιοχέειν, ἢ δὲ δῶναι τε αἱ, καὶ ὑποθέσθαι ἢ ἱππασίης ἢ νόμον. ὁ δὲ Φαέθων, ἐπειδὴ ἀνέβη τὸ ἄρμα, ἡλικίῃ καὶ ἀπειρίῃ, ἀλλοτρίῃ μὲν πρόβου, ἠνιόχευεν, ἀλλοτρίῃ πολλὸν ἢ γῆς ἀπαιρέ-
 μιν. τῆς δὲ ἀνθρώπου κρύος τε καὶ θάλα-
 π' οὐκ ἀνασχετὸν διέφθειρεν, ὅππ' τοῖσι
 δὴ ἢ Δία ἀγανακτέοντα βαλεῖν προσηύρι
 Φαέθοντα μεγάλῃ πεισόντα δὲ μιν αἱ ἀδελ-
 φαὶ πεισάσαι, πένθ' ἔμ' ἐποίησαν, ἔς
 τε μετέβαλλον τὰ εἶδεα, καὶ νῦν εἰσιν αἰγαι-
 οῖ, καὶ τὸ ἡλεκτρον ἐπ' αὐτέῳ δάκρυον στα-
 λάσσει. ἐκ ἑτῶ ταῦτα ἐγένετο, ὅδ' ὅσων
 αὐτέῳσι πείθεσθαι, ὅδ' ἥλι' ὡσαύτα
 ἐποίησάτο, ὅδ' ὅσων αὐτέῳ ἀπέθανε.

Λέγουσι δὲ καὶ ἄλλα Ἕλληνες πολλὰ
 μυθώδεια, τοῖσι ἐγὼ ἑ μάλα τι πείθομαι.
 καὶ γὰρ δὴ ὅσων πιστεῦσαι παῖδα Αἰνείην ἢ
 Ἀφροδίτης γενέσθαι, καὶ Διὸς Μίνω, καὶ Ἀ-
 ρεὶ Ἀσκάλαφον, καὶ Αὐτόλυκον Ἑρμέα;
 ἀλλ' ἔτοι ἕκαστ' αὐτέων Θεοφιλέες
 ἐγένοντο, καὶ σφίσι γενομένοισι, τῷ μὲν ἢ
 Ἀφροδίτῃ, τῷ δὲ ὁ Ζεὺς, τῷ δὲ ὁ Ἄρης
 ἐπέβλεψεν. ὁκόσοι γὰρ δὴ ἀνθρώποισι ἐν τῇ
 γενεῇ ταύτῃ οἰκοδοσποτέουσιν, ἔτοι ὅκως

Θεοφιλῶνται φαίνεται de fabulam de eo nulla par-
 te credibilem narrant : venisse nempe ad
 Solem patrem, ab eoque petiisse, ut lucis
 currum regere sibi liceret, illum vero de-
 disse, & legem aurigationis subjecisse. At
 Phaëthon conscenso curru prae juventute
 & imperitia alias quidem terrae nimis vici-
 nus aurigatur, alias nimium a terra subla-
 tus, unde homines frigus calorque intole-
 rabilis perdidit. Inter haec Jovem indi-
 gnotum fulmine magno Phaëthontem feriisse.
 Cadenrem circumstantes sorores luctus
 habuere magnos, donec formas mutarent :
 & nunc sunt populi, lacrumamque super
 eo electrum stillant. Non ita gesta haec
 sunt, nec fas est fidem iis adjungere. Ne-
 que filium Sol genuit, neque filius ipsi
 mortuus est.

20. Dicunt autem alia multa fabulosa
 Graeci, quibus ego non multum fidei tri-
 buo. Quomodo enim fas sit credere filium
 Aeneam fuisse Veneris, & Jovis Minoem,
 & Martis Ascalaphum, & Autolycum
 Mercurii? At singuli horum cari Deo fue-
 re, nascentesque hunc Venus, hunc Jupi-
 ter, hunc Mars respexerunt. Quicunque
 enim hominibus in hac genitura domum,
 ut domini vel decani, regunt, illi tanquam
 pa-

α Αὐτέῳσι.] Αὐτοῖσι Edd. priores. Item αὐτῶ pro αὐτέῳ bis. β Θεοφιλέες.] Θεοφιλέες male J. c. Ἐγώ] Ἐγώ] W. d. Ἐπέβλεψεν.] Ἐπέβλεψεν W.

83. Ἰπποβόλῃ] Διδάξαι. V.

89. Προῦρι.] Κεραιῶν, V.

89. Βαλεῖν] Nihil mutavi, etsi βαλεῖν scriptum
 suspicari licet. Vid. *Maistair*. p. 351. f. Conf. in-
 fra c. ult. γγύται.

93. Τὸ ἡλεκτρον] Conf. infra singularem Nostri de
Electro Dissertationem.

99. Αἰνείην] De eo *Eustath.* in L. 2. *Iliad.* *Homer.*
Hymn. Veneris.

6. Ἐπέβλεψεν] Vulgatam hanc deleverat *Solomus*,
 & lect. Cod. W. ἐπέβλεψεν substituerat. Non male
 profecto; quin & ego credo id verum esse; at quia
 vulgata quoque non incommoda, sed admodum usi-
 tata, nihil mutare sum ausus, ne novum, (sive po-
 tius antiquum) nimio studio teneri dicar.

8. Ἰαίλα] Quia Ionismus hoc requirebat, sic de-

di contra Edd. Vid. supr. §. 10.

18. Ἀπ'] Ne quis credat Florentinam hic prae ce-
 teris sapere, meminerit Iones adspirationem tam in
 adpositione quam in compositione negligere, videat-
 que testimonia ap. Cl. *Maistair* de *Dialect.* p. 134.
 & praeced.

19. Ὅριον] Hoc recepi, pro lectione edit. prio-
 rum ὁρίων, quia & ὁρίων non ὁρίων scribitur con-
 stanter deinde c. 24. & alibi.

Ibid. Διὸ δὲ μὴ ἰσχυρὸν λ. ὁ. π.] Sic infra in *Saturn.*
 c. 7. Διὸ καὶ πεπεδημένοι μὴ αἱ πολλοὶ εἰσάγου.

26. Τῶν σφίσι τῷ Διὶ] *Homer.* *Iliad.* Θ. 18. *M. de S.*

Τῶν σφίσι τῷ Διὶ] *Plato Theat.* p. 119. A. οὐ χρυ-
 σῶν γινώσκον (II. Θ. 19.) ὅδ' ἔπειτα ἢ τ' ἄλλων ὁμοῦ λέγουσι

parentes similia sibi omnia efficiunt, & colorem, & formam, & opera, & animum: ac rex quidem Minos Jove duce, pulcher autem Aeneas Veneris voluntate fuit: fur autem Autolycus, furandique illi ars a Mercurio venit.

21. Jam vero neque Saturnum Jupiter vinxit, neque in tartarum detruxit; neque reliqua machinatus est, quae putant homines. Sed enim fertur Saturnus per orbem extimum procul a nobis, estque illi languidus motus, neque observatu facilis hominibus. Propterea nempe stare illum ajunt tantumquam vinctum compedibus. Ingens autem caeli profunditas tartarus vocatur.

22. Maxime ex Homeri poetae & Hesiodi versibus discat aliquis, de quibus olim cum Astrologis convenerit. Quando vero catenam Jovis refert, & solis jacula, hos utique dies esse conjicio; & urbes, quas in clypeo Achillis fecit Vulcanus, & chororum, & vineam, ad astrologiam pertinere arbitror. Nam illa quidem, quae in Venerem ab illo & in Martis adulterium dicta sunt, ipsa quoque manifesto non aliunde, quam ex hac sapientia ficta sunt. Conjunctio nempe Veneris & Martis Homeri can-

τοκέες εαυτοῖσι πάντα ἑκάλεα ἐκτελέουσι, καὶ χροίην, καὶ μορφὴν, καὶ ἔργα, καὶ διοίην. καὶ βασιλεὺς μὲν ὁ Μίνως, Διὸς ἡγε- μών, καλὸς δὲ Αἰνείας Ἀφροδίτης βυλῆσσι ἐγένετο· κλέπτης δὲ Αὐτόλυκος, καὶ δὲ οἱ κλεπτικὴ ἐξ Ἑρμῆος ἀπὶ κλέου.

Οὐ μὲν γὰρ ἐδὲ τὸ Κρόνον ὁ Ζεὺς ἔδωκεν, ἀλλ' ἐς τὰ τάρταρον ἔρριψεν, ἐδὲ τὰ ἄλλα ἐμήσατο, ὅσα ἀνθρώποι νομίζουσιν· ἀλλὰ φέρεται γὰρ ὁ Κρόνος ἔξω φορὴν, πολλὸν ἢ ἀπ' ἡμέων, καὶ οἱ νοθεύετε τὴν κίνησιν, καὶ ἐρηιδίην τοῖσι ἀνθρώποισι ὁρέεσθαι. διὸ δὴ μὴ οὐκ ἄναι λέγουσιν, ὅπως πεπεδημένοι. τὸ δὲ βάθος τὸ πολλὸν τῷ ἡέρι, τάρταρον καλεῖται.

Μάλιστα ἐκ τῆς Ὀμήρου τῆς ποιήσεως, καὶ τῆς Ἡσιόδου ἐπέων μάθοι ἂν τις τὰ πάλαι τοῖς ἀστρολογέουσιν ὁμοφωνούντα. εὐτ' ἂν δὲ τὴν σελήνην τῷ Διὶ ἀπηγένηται, καὶ τῷ ἡλίῳ τὰς βολὰς, τὰ δὴ ἐγὼ ἡμάδα εἶναι συμβάλλομαι, καὶ τὰς πόλεις, τὰς ἐν τῇ ἀσπίδι Ἡφαίστου ἐποιήσας, καὶ τὸ χορὸν, καὶ τὴν ἀλώνην. τὰ μὲν γὰρ ὅσα ἐς τὴν Ἀφροδίτην αὐτῶν καὶ τῷ Ἀρεῖ τῷ μοιχεύειν λέλεκται, καὶ τὰ ἐμφανέα, οὐκ ἄλλοθεν ἢ ἐκ τῆς σοφίης πεποιημένα· ἢ γὰρ δὴ ὧν Ἀφροδίτης καὶ τῷ Ἀρεῖ ὁμοδρομίη τὴν Ὀμήρου αἰοδὴν ἀπερ-

e [Ἰκαλα] Εἰκαλα Edd. priores. f [Χρόν] Sic Solan. recte rescriptit, etsi χρόν M. quoque cum Edd. prioribus. g [Ἀρ] Sic Edd. & M. Ἀρ Fl. minus recte. h [Ὀρέεσθαι] W. P. sic habent pro vulgato ὁρέεσθαι. i [Ἀυτῶν] Ἀυτῶν vulgo.

18. * Νοθεύετε] Ὀμηρ. V.

33. Ἀφροδίτης τὴν καὶ τῷ Ἀρεῖ] Ἐξ ἀφροδισίου γὰρ ἀφορμῆς ὁ πόλεμος, ὡς Ὀμηρ. μύθῳ ἰσχυρῶς. V.

* Νοθεύετε] Ita dedit Idem pro vulgato ἀνοθεύετε.

† Καὶ τῷ Ἀρεῖ] Lacuna erat hic in editis & Cod. quem Clericus consuluit; sed quam recte conjecerit ex ipso Luciano sic supplendum, non invitus ei morem gessi. J. F. R.

καὶ διὰ τοῦτο ὅτι εἰς τὴν αὐτὴν ἡμετέραν ἡ κοινὴ ἐστὶν ἡ ἀλήθεια, πάντα ἐστὶν ἐν αὐτῇ τὰ ἐν τοῖς τοῖς ἀνθρώποις κ. τ. λ. Eusebius. p. 695. 9. Ed. Ro. cum haec retulisset, pergit. ἵπποι τοὺς κυκλούς τῶν πλανημάτων τοῖσι χρυσῶσι σι- ραν, ὡς ἀντάτω μὲν ὁ τῷ Κρόνῳ κ. τ. λ. Βολὰς ἡλίου nondum inveni, nec observavit Seberus. J. M. G.

28. Καὶ τὰς πόλεις] Urbes, vinea, chorus, in clypeo Achillis Il. Σ. 490, 560, 590. Sed quas nescio an Tom. II.

34. Τὴν Ὀμήρου αἰοδὴν] † Ἐξ ἀφροδισίου γὰρ ἀφορμῆς ὁ πόλεμος, ὡς Ὀμηρ. μύθῳ ἰσχυρῶς. V.

† Hoc Scholion in Ed. ad Euseb. relatum, huc retrahi iussit M. du S. addiditque in M. recte huc referri, & recte collegisse Virum Cl. J. Clericum, deesse in V. quaedam in hunc libellum Scholia.

ad astrologicas rationes traducere cuiquam praeterea in mentem venerit. Contra auctor noster omittit pluscula Astrologica sine dubio, quae habet Poeta v. 484. seq. J. M. G.

Ibid. Πόλεις] Hujusmodi mysteria aliis enarranda relinquo. M. du S.

Ibid. Ἀσπίδι Ἡφαίστου] Iliad. Σ. 495. Et mox vid. Odyss. Θ. 266. M. du S.

Aaa

39. Ἀδ-

ἀπεργάζετο· ἐν ἄλλοις δὲ ἔπεισι τὰ ἔργα 35 *tum efficit, ac veri aliquid habere ostendit.*
 ἐκάστῃ αὐτέων διαρίσατο, τῇ Ἀφροδίτῃ *Aliis vero versibus opera uniuscujusque illo-*
 μὲν εἰπόν *rum definivit, cum Veneri dicit:*

Ἄλλὰ σύ γ' ἱμερόνεια μετέρχεο ἔργα
 γάμοιο.

τὰ δὲ τῷ πολέμῳ.

Ταῦτα δ' Ἀρήϊο, καὶ Ἀθήνῃ πάντα
 μελήσῃ.

Ἄσθ' οἱ παλαιοὶ ἰδόντες, μάστιγα
 μαντήσιν ἐχρέοντο, καὶ ἑσπέρην αὐτήν
 ἐποιέοντο· ἀλλ' ἔτε πόλει ὥκισον, ἐδὲ
 τεῖχεα διεβάλλοντο, ἔτε φόνους ἐργά-
 ζοντο, ἔτε γυναῖκας ἐγάμεον, πρὶν ἂν δὴ
 μάντεων ἀκῦσαι ἐκάστα. καὶ γὰρ δὴ τὰ
 μαντήσια αὐτέοις οὐκ ἔξω ἀστρολογίης ἦν·
 ἀλλὰ πρὶν μὲν Δελφοῖς παρθένῳ ἐχυσ-
 ῆν προφητείην, σύμβολον δὲ παρθένῳ ἑρα-
 νίης, καὶ δράκων ὑπὸ τῷ τρίποδι φθέγγετο,
 ὅτι καὶ ἐν τοῖσι ἀστροῖσι δράκων φαίνεται. καὶ ἐν
 Διδύμοις δὲ μαντήσιον τῷ Ἀπόλλωνι,
 ἐμὲ δοκέει, καὶ τῷτο ἐκ τῶν ἡρώων Διδύμωνος
 ὀνομάζετο.

Οὕτω δὲ αὐτέοις χρήμα ἰσώτατον ἢ
 μαντισομένη ἐδόκεεν, ὥστε δὴ Ὀδυσσεύς, ἐπι-
 δὴ ἔλαμε πλανέμενος, ἐβελήσας ἀτρεκέ-
 αἰῦσαι πρὶν τὸ εἰσὶν πρηγμάτων, εἰς τὸ βόρεβς suis, ad inferos descendit, non Cer-

Dulcia nempe tibi sunt concubia curas:
de bellicis autem:

40 *Mars celer ista quidem Pallasque armata*
patrabunt.

23. Quae cum viderent veteres, maxi-
 me utebantur divinationibus, nec obiter il-
 lam tractabant: sed nec urbes condebant,
 neque ducebant moenia, nec praelium com-
 mittebant, neque uxores ducebant ante,
 quam a vatibus audirent singula. Etenim
 neque oracula, illis expertia astrologiae erant.
 Verum Delphis quidem virgo vaticinandi
 munus habet, caelestis virginis symbolum:
 & Draco sub tripode vocem emittit, quo-
 niam inter sidera quoque lucet Draco.
 Quod autem Didymis est Apollinis oracu-
 lum, ut mihi videtur, ipsum quoque a cae-
 lestibus Geminis (*Didymis*) dictum.

24. Adeo res sanctissima illis visa divi-
 natio est. Itaque Ulysses cum in errore il-
 lo suo laboraret, verum audire cupiens de

ms-

α Αὐτίων] Bene sic Edd. plurimae. Αὐτίων male Fl. & M. b Μαντήσιον] Μαντήσιον M. c Ἐργάζετο] Nil
 mut. Edd. nec M. Eργ. Jense. d Ἰσώτατον] Sic restitui ex W. Ἰσώτατον Edd.

36. Αὐτίων] Cur hanc scripturam praeferam, vid.
 c. 1. & 17. Quis tamen in Hippocr. & Herodot. sic u-
 biq; rescribere ausit? ubi αὐτοῦ quidem pro αὐτοῦ
 & αὐτοῦ & simil. est perpetuum; at in pronom. αὐ-
 τῶν, ἑτῶν & τοιούτων, crasis frequentius est expressa
 in Edd. etiam antiquis, quam per dialysin. Ita τοῦ-
 τοις, non τοῦτοις, Hippocr. de Artic. S. VI. p. m.
 92. vel sexies occurrit, iterum p. 91. & 93. Τοιούτοι-
 σι iisdem pagg. & alibi perpetuum. Αὐτῶν p. 90. Et
 Herodot. I. p. 6. pr. Αὐτῶν ibid. Αὐτοῖς Hipp. l.c. p.
 91. & vel centies alibi. Τοῦτοις quoque Herodot. p.
 8. D. p. 10. pr. & 11. B. Τούτων Idem p. 3.4. & 7.
 Τούτων p. 4. Alia exempla, ubi terminatio eorundem
 pronom. sit ἰων & ἰοις, pro ἂν & οἷς, vid. ap. Cl.
 Maiistair. de Dial. p. 117. Τοῦτων autem & αὐτίων ap.
 Hippocr. rursus Aph. 3. S. I. &c.

38. Ἄλλὰ σύ γ'] Vid. Homer. Il. E. 429. & 430.
 M. du S.

44. Μαντήσιον] M. Suspicabar aliud mendam sub-
 esse; nam mox Singulari numero effert, sed videtur
 de Astrol. cogitasse.

45. Πάλλας] Vide quae de urbibus auspiciato con-
 dendis observavit Vir sine honore non nominandus
 Ex. Spanhemius ad Callim. Hymn. Apoll. v. 55.

46. Φόνους ἱργ.] Clar. Jenseus, ἱργ- ad Ἑρμ. c. 71.
 Sed quid de Φόνους statuendum? Ego πολέμου νο-
 luisse suspicor; vide Tassian. p. 73. & Ex. Spanh. ad
 Callim. & quos ibi laudat Vir Illustr. Plat. Nom. V.
 Virg. Aen. V. 755. Thucyd. III. 235. Ed. Weckel. &c.

Ibid. Ἐργάζετο] Obsecutus forem Cl. Jense in Her-
 mot. monenti ἱργ. hic legendum, si in alio Luciani
 Dialogo id faciendum praecepisset: at cum Ionibus
 maxime proprium sit augmenta tam temporalia quam
 syllabica negligere, ut ἀμύνετο, ἱργάζετο, ἔλν. &c.
 &c.

meret ut functos vita, illacabile regnum; sed in colloquium Tiresiae venire qui desideraret. Et cum venisset in locum, quem designaverat Circe, & fossam fodisset, mastassetque oves; mortuis multis praesentibus, interque illos matre ipsius, ac bibere de sanguine volentibus, non prius permit- sit cuiquam, nec ipsi matri adeo, quam Tiresias gustasset, eumque ipse coëgisset edere sibi oraculum, sustinuitque sitientem matris umbram videre.

25. Lacedaemoniis autem Lycurgus rem omnem publicam ex caeli rationibus constituit, & legem illis posuit, ne usquam in bellum ante progredierentur, quam plena luna esset. Neque enim aequalem putabat esse potentiam augescentis lunae & decrescentis, omniaque ab illa administrari.

26. Sed soli ista Arcades non recepere, neque in honore habuerunt Astrologiam; sed amentia quadam & insipientia dicunt ipsa se Lunam esse antiquiores.

27. Majores igitur nostri valde adeo divinationis erant studiosi: sed qui nunc sunt, partim illi quidem fieri posse negant, ut inveniant homines finem certumque fundamen- tum divinationis. Neque enim fidam

αἰδὴν ἀπὶ κέλεο, οὐδ' ὄφρα ἴδῃ νέκυας, καὶ ἀτερπέα χῶρον, ἀλλ' εἰς λόγους ἐλθεῖν Τειρεσίην ὀπιθυμῶν. καὶ ἐπειδὴ ἐς τὸ χῶρον ἦλθεν, ἔθα' ἡ Κίρκη ἐσήμνηε, καὶ ἔσκαφε τὸ βρόθρον, καὶ τὰ μῆλα ἔσφαξε, πολλῶν νεκρῶν παρόντων, ἐν τοῖσι καὶ τὴ μητρὸς τῆ ἑωυτῆς, τῇ αἵματος, πρὶν ἐβελόντων, ἢ πρότερον ἀφῆκεν ἐδέναι, ἐδὲ αὐτῇ τῇ μητρὶ, πρὶν Τειρεσίην γεύσασθαι, καὶ ἐξανγκάσαι οἱ πῆν οἱ τὸ μαρτήριον· καὶ ἀνέχετο διψῶσαν ὄρεον τὴν μητρὸς τὴ σκίην.

Λακεδαιμονίοισι δὲ Λύκουργος τὴν πᾶσαν ἐκ τῆ ἑρανῆ διατάξατο, καὶ νόμον σοφίᾳ ἐποίησατο μηδαμᾶ μηδὲ ἐς πόλεμον προχωρεῖν, πρὶν τὴν σεληναίην πληθεῖα γενέσθαι· ἐπεὶ ἴσῃ ἐνόμιζεν εἶναι τὴ δύνασίνην, αὐξανομένης τὴν σεληναίης, καὶ ἀφαιζομένης πάντα δὲ ὑπὸ αὐτῇ διοικέεσθαι.

Ἀλλὰ μὲνοι Ἀρκάδες ταῦτα οὐκ ἐδέχοντο, ἐδὲ ἐτίμησαν ἀστρολογίην· ἀνοίῃ δὲ καὶ ἀσοφίῃ λέγουσι καὶ τὴν σεληναίης ἔμμεναι προγενεστέροι.

Οἱ μὲν ὦν πρὸς ἡμέων ἔτω κάρτα ἦσαν Φιλομάντιες, οἱ δὲ νῦν, οἱ μὲν αὐτέων ἀδύνατα εἶναι λέγουσιν ἀνθρώποισι τέλει· οἱ δὲ εὐδαλῶς μαλίκης. ἐπεὶ εἰναί μιν ἔτε πρὶς τὴν ἑτέραν.

• H] Ol W. f. Νεκίων] Νεκίων W. Sed vulgata potior est. g' Εὐνοίαν] Εὐνοίαν Edd. male. h' Εὐνοίαν] Et sic Fl. cum f. P. &c.

&c. apud Herodot. & Aret. plus centies, ideo vulgatam omnino servandam censet. Vid. saepe jam laudatum Cl. Maistre, de Dial. p. 124—5. f. f. R.

47. Πρὶν αὖθις τὸ μαντήριον ἀκούσαι] De more oracula in condendis urbibus consulendi, aliisque circa idem negotium ritibus vid. Spanhem. in nott. ad Callim. p. 80. f. f. R.

52. Καὶ δράκων] Conf. Historiam Danielis de Dracone Babylonio numinis instar culto, sed obiecto bolo medicato ab ipso interempto, quae in vulgata reperitur c. ultimo Danielis. In versione Lutheri autem libris apocryphis adnexa est. Adde Illustr. Spanhem. ad Callim. p. 394. Nummosque draconibus inscriptos ab eodem prolatos ad Aristoph. Plut. vers. 732. pag. notarum 262. Adde & Scholia ad Aristophanis, & Macrob. Sat. I. 20. Ac Meibomium in jusjur. Hippocr. p. 33. f. f. R.

53. Δράκων] Vide Spanh. ad Callim. 394. M. du S. 57. Ἰπὸ τῶν] Recte hic Cod. W. Ip. Peccant ubique Impressi in hac voce. M. du S.

61. Ὅφρα ἴδῃ νέκυας &c.] Homer. Od. A. 93. M. du S.

72. Λύκουργος] Plenilunium magna superstitione antiquis colebatur, & in eo mulieres partu facilius levare scribit Plutarch. Praelium Lacedaemonii ante plenilunium ex Lycurgi praecepto non inibant. Erasim. in Adag. Accessit Luna. G. C.

74. Νόμον] Hujus exemplum insignis habes apud Herod. VI. M. du S.

79. Ἀρμάδες] In summam morum immanitatem effertati sunt, quod ceteris omnibus amplectentibus astrologiam, ceterasque liberales disciplinas, quarum cultu mansuescunt hominum ingenia, soli contemserint, seque fecerint ipsa luna antiquiores. Serv. in 2. Georg. G. C.

ἔτε ἀλχθέα· ἐδὲ τ' Ἄρεα ἢ τ' Δία ἐν τῷ
 ἑρηνῷ ἡμέων ἕνεκα κινεῖσθαι, ἀλλὰ τ' μὲν ἀν-
 θρωπείων πραγμάτων ἐδεμίην ὥρην ἐκεί-
 νοι ποίεον, ἐδ' ἔστιν αὐτέοισι πρὸς τάδε 90
 κοινωνίῃ· καὶ σφέας δὲ χρεῖν τ' περφορῆς
 ἀνατρέφον.

Ἄλλοι δὲ ἀστρολογίῃν ἀψευδέα μὲν, ἀνα-
 φελέα δ' εἶναι λέγουσιν. ἐγὼ δ' ὑπὸ μαλο-
 σύμῃ ἀλλάσεια, ὅκοντα τῇσι μοίρησι δο- 95
 κέοντα ἐπέρχετο.

Ἐγὼ δὲ πρὸς τάδε ἄμφω ἐκείνα ἔχω εἰ-
 πεῖν, ὅτι οἱ μὲν ἀστέρες ἐν τῷ ἑρηνῷ πλὴν
 σφετέρῃν εἰλέον, πᾶρεργον δὲ σφίσι τ' κί-
 νησεως τ' κατ' ἡμέας ἕκαστον ἐπιγίγνετο. ἢ
 ἐθέλεις ἵππων μὲν θέοντες, καὶ ὀρνίθων, καὶ ἀν-
 θρώπων κλονεομένων λίθους ἀκασαλεύεσθαι, καὶ

illam esse, neque veram: neque Martem aut
 Jovem in caelo nostra caussa moveri; sed
 humanarum rerum curam illos plane nullam
 habere, neque communionem adeo ipsis
 cum hisce rebus nostris ullam intercedere;
 sed suae rei caussa atque quod necessarius
 sit ille ipsis circuitus, converti.

28. Alii vero astrologiam mendacii qui-
 dem, sed eandem utilitatis quoque exper-
 tem aiunt. Neque enim ob divinationem
 immutari, quae fatorum decreto eveniant.

29. Ego autem ad haec ambo illa habeo
 dicere, Stellae quidem in caelo suam sibi
 viam volvi, sed obiter, praeter suum illum
 Imotum, nostra quoque peragunt. Aux vis
 tu equo quidem currente, aut avibus, ho-
 minibusve commotis emoveri lapides, &
 fe-

a Ὠρῇ] Ὠρῇ Edd. priores. b Κλονεομένων] Κλονομένων L. Nil mut. H. Fl. J. P.

89. Ὠρῇ] Φρονιδα. V.

91. Χρεῖν] * Ὑποβίαι, προτάα. P.

99. Σφετέρῃν] Ὀδῶν. V.

* Ὑποβίαι] Haec vox omissa erat in Edd. supplavit eam ex collat. Codicis

M. du S.

89. Ὠρῇ] Sic cum tenui scribendum, quamvis in
 Libris nostris hic cum aspero extet; vid. Sup. c. 19.
 M. du S.

Ὠρῇ] Recte Solanus spiritum asperum in tenuem
 mutavit. Quamvis & adspirare editum in Alciphr.
 L. I. ep. 27. Σὺ δὲ ἐδεμίαν ὥρην ἔχεις ἱμοῦ. Et Bergl.
 quoque ex Herodot. I. Segm. 4. adferat, μηδὲ μὴν ὥρην
 ἔχεις ἀπυκνισμένην. Nam praestat observare differen-
 tiam quam Grammatici tradunt inter ὥραν curam &
 ὥραν live ὥραν, horam, pulchritudinem; licet adfirma-
 re nequeam, antiquitus eandem observatam. J.F.R.

12. Πραγμάτων] Πραγμάτων hic habebant omnes
 quas vidi Edd. etfi c. 24. recte πραγμάτων exaratum
 erat. Et miror neminem Commentatorum monuisse,
 id quoque ad Ion. dialect. formandum. Sed forsitan &
 ego praetermissem, ni monuisset Frater G. O. Reis-
 kius. Πραγμάτων autem postulare istam dialectum qui
 nescit, adeat Hippocratem mille locis, & Cl. Maistran.
 de Dialect. p. 100. & 101. J.F.R.

13. Χρονόμους] Quia supra §. 15. sic scriptum erat
 sine varietate, & Cod. W. etiam hic ita praeferat,
 hoc servavi, magis ut sibi similis redderetur scriptu-
 ra, quam quod contendam sic necessario scribendum,
 utrumque enim satis crebro ap. Ion. Dialect. scripto-
 res occurrere vid. ap. Cl. Maistran. de Dial. p. 121.
 & 131. Et cum ἐχρίσθαι quoque hac Dissert. Luciani
 §. 7. habuimus, tanto magis vocalem brevem & hoc
 loco practuli. J.F.R.

14. Ἀφειδίμους] Id utilitatis, ait Auctor, assert Astrologia: τα μὲν ἰσθλα εἰδέναι ἀφειδίμους, πολλὰν ἀπὸ πρὸς
 δὲν εὐφρανῶν. τὰ δὲ ἀγνοίοντες φαῦλα, ἀναιμῶς δὴσσονται.
 ἢ γὰρ σφίσι ἀγνοίοντες ἐπὶ χρεῖν. In editionibus no-
 vissimis praetermissa est vox ἀγνοίοντες (quam Basil. &
 Aldina servant) in primo loco, cujus tamen omitten-
 dae nullam video causam satis idoneam; quamquam
 in expositione horum video haesitasse magnos viros.
 Ita autem intelligenda haec arbitror; nimirum dixerat
 Noster, fieri non posse ex malis bona per Astrologiam;
 id tamen ex Astrologia utilitatis redundare; Bona qui-
 dem, inquit, eos, qui ea potuerunt futura, multum in
 antecessum delectant: ac ea, quae ignorantibus censetur
 mala, tristia, calamitosa; illi (qui nempe χρεῖν)
 τῇ ἀστρολογίῃ, ut praecessit) aequo accipiunt animo: ne-
 que enim illis ignorantibus eveniunt. Statim quoque
 pro vulgato ἐγγίγναι mirum ni Auctor hic ἰονίζον scri-
 psit γίγναι ut §. 3. ἐκείναι, & ἀπυκνισται §. 22.
 J.F.

Ἀφειδίμους] Sic dedi pro vulgato ἀφει— ut Ionis-
 mus adpareret. Nam recte adspiratio omissa erat su-
 pra c. 21. & 24. Confer Herodot. ipso princip. ubi
 ἀπυκνισμένους & ἰωνισμένους ter, quater occurrit, ac
 deinceps milles. J.F.R.

15. Τα δὲ φαῦλα, ἀναιμῶς δὴσσονται. ἢ γὰρ σφίσι
 ἀγνοίοντες ἐπὶ χρεῖν.] Sic commode Graeca concinnavit
 Benedictus. Sed non bene his etiam apparavit Lati-
 na, Quae vero non imprudensibus accidunt, facile acci-
 pimus.

festucas agitari a vento, quem effecit cursus; a stellarum autem vertigine aliud nihil fieri? Et ex parvulo quidem igni aliquid ad nos defluit, & tamen ignis non propter nos urit quidquam, neque ille nos ut calefiamus curat: stellarum autem influxum non recipimus? Et sane Astrologiae quae mala sunt in melius mutare non licet, neque mutare quidquam rerum quae inde fluunt; sed qui ea utuntur, illis prodest eatenus: bona eventura praemonitos multo ante exhilarant, mala autem facilius accipiunt: neque enim imprudentes opprimunt, sed exercitatione & expectatione facilia leniaque ducuntur. Haec de astrologia mihi videntur.

κάρφρα δοκέειν ὑπὸ τῶν ἀνέμων τῷ δρόμῳ, ὑπὸ δὲ τῆς δίνης τῶν ἀστέρων μηδὲν ἄλλο γίνεσθαι; καὶ ἐκ τοῦ ὀλίγου πυρὸς ὁ ἀπὸρροῖν ἐς ἡμέας ἔρχεται, καὶ τὸ πῦρ οὐ δι' ἡμέας καίεται, ἐδὲ οἱ μέλει τῷ ἡμετέρῳ θάλαπτον ἀστέρων δὲ ἐδὲ μὴν ἀπὸρροῖν δεχόμεθα; καὶ ὁμῶς τοῖς τῇ ἀστρολογίᾳ τὰ μὲν φαῦλα ἐσθλά ποιῆσαι ἀδύνατά ἐστιν, ἐδὲ ἀλλάξαι τί τ' ἀπὸρροῦντων ἢ πρηγμάτων ἀλλὰ τὸς ὁ χρονοδότης τὰ δὲ ὠφέλει, τὰ μὲν ἐσθλά εἰδόμενα ἢ ἀπὸρροῦντα, πολλὰ δὲ ἀπὸρροῦντα εὐφραίνει, τὰ δὲ φαῦλα εὐμαρίας δέχονται ἢ γὰρ σφίσι ὁ ἀγνοῦντος ἐπέρχεται, ἀλλ' ἐν μελέτῃ καὶ προσδοκίᾳ ῥηῖδια καὶ πρηγὰ ἡγύεται. τὰ δὲ ἀστρολογίᾳ πρὸς ἐγὼν ὑπολαμβάνει.

ε' Ἀπὸρροῖν] Ἀπὸρροῖν Fl. d Πρηγμάτων] Πρηγμάτων Edd. anteriores. ne Fl. & Ald. quidem excepta. e Χρονοδότης] Sic W. Χρονοδότης Edd. f Ἀπὸρροῦντα] Ἀπὸρροῦντα Edd. priores. g Ἀγνοῦντος] Hoc particip. in Edd. male post τὰ δὲ collocatum ex M. & Fl. in sedem suam retractum. h ἡγύεται] Vulgatam hanc servant etiam Fl. H. B2. P. & M.

4. Κάρφρα] Κάρφρα, ἔπος ὁ κοῦφον χάρφρα. V.

15. † Εὐμαρίας] ῥαδίαι. V.

† Εὐμαρίας] Εὐμαρίας ante editum erat.

rimuntur. Neque enim in illos irruunt. Quae profectio ut magnam partem sunt imitatio versionis Erasmi, ita exprimunt penitus ordinem verborum in Basileensi exhibitum. τὰ δὲ ἀγνοῦντος φαῦλα εὐμαρίας δέχονται ἢ γὰρ σφίσι ἐπέρχεται. De quo si vere pronunciare licet, totum plane alienissimum, immo contrarium est menti auctoris, & hinc idem censendum de Benedicti versione, quā longe accommodatior illa Erasmi: mala vero facile cum non imprudens venerint, accipiuntur. Neque enim in illos irruunt. Hic haereo, quia nescio quae sit scriptura vetus in codicibus Mss. Unde & pater editioni Basileensi in voce ἀγνοῦντος adscripsit ἀγνοῦντος, optime ad sententiam Luciani, sed longius ab vulgata lectione discedens. Si quod edidit Benedictus, exstat in scriptis, opinor verissime sententiam auctoris sic exprimi. adversa autem facile excipiuntur; non enim imprudens venerint, sed &c. J.G.

Τὰ δὲ φαῦλα ε. δ. ἢ γὰρ σφίσι ἐπέρχεται. Sic recte M. Fl.

8. & A. Reliquae Edd. ἀγνοῦντος prave post τὰ δὲ ponunt. M. du S.

18. ἡγύεται] Ita cum Cl. Jenson credidi legendum pro vulgato ἡγύεται. Est contractio in similibus verbis non semper videtur respui ab Ionibus. Sic in Hippocr. Mochlico p. m. 133. ἐμολογῶντος legitur. Ac de Articulis p. 91. πολυλογῶντος. Item γυνώσκωντος ibid. & multa similia alibi, quae per dialysin quoque more Ionico potuissent scribi, quaeque propter frequentiam immutare non ausim. Verum quum dedita opera Ionismum hic adfectet Lucianus, omnia ad illum erunt adcommodanda, quaecumque possunt. Maxime, cum supra quoque — ἴσται non εἴται dederit. Alioqui & ex Herodot. in quo dialyses frequentiores sunt, non absimilia vulgatae proferre possem, ut ex L. II. sive Euterp. p. 104. Ed. Steph. C. ἀντιστοιχῶντος. Sed in quibusdam tantum verbis contractionem habent Iones, in quibusdam numquam. Conf. supra §. 19, βαλλῶ, ubi & βαλλῶν potuisses conjicere. J.F.R.

ΔΗΜΩΝΑΚΤΟΣ
ΒΙΟΣ.

DEMONACTIS
VITA.

ΕΜελλεν ἄρα μηδὲ ὁ καθ' ἡμᾶς βίος τὸ παντάπασιν ἄμοιρος ἔσθαι ἀνδρῶν λόγος καὶ μνήμης ἀξίον, ἀλλὰ καὶ σάματ' ἐξεντὺν ὑπερφύα, καὶ γνάμην ἀκρωσ Φιλόσοφον ἐκφαίνειν. λέγω δὲ εἰς τε τὸ Βοιωτίον Σώστρατον ἀναφέρειν, ὃν Ἡρακλέα οἱ Ἕλληνες ἐκάλουν, καὶ ὥσθ' εἶναι, καὶ μάλιστα εἰς Δημόνακτα τὸν Φιλόσοφον, ὅς καὶ εἶδον αὐτὸς καὶ ἰδὼν ἐθαύμασα. Πατέρω δὲ, τῷ Δημόνακτι, καὶ ὅτι μάλιστα συνγενόμενος. ὅτι μὲν ἐν Σωστράτῳ ἐν ἄλλῳ βιβλίῳ γεγραπταί μοι, καὶ δεδήλωται μέγεθος τε αὐτοῦ, καὶ ἰσχύς ὑπερβολή, καὶ ἡ ὑπαίθετος ἐν τῷ Παρνασσῷ διάτα, καὶ ἡ ὀπίσθιος

DEbebat ergo neque nostrum saeculum expers omnino esse hominum sermone & commemoratione dignorum; sed tum corporis ingens robur, tum animum summo opere philosophum proferre. Dico autem hoc ad Boeotium Sostratum respiciens, quem Herculem vocabant Graeci, & putabant esse; & maxime ad Demonactem Philosophum: quos & vidi ipse, & visos admiratus sum; altero vero, Demonacte, diutissime etiam sum usus. Ac de Sostrato quidem alio in libro a me scriptum est, & tum magnitudo illius ostensa, tum excedens prope fidem robur hominis, & subdivalis in Parnasso mora, & cubile in gra-

ΔΗΜΩΝ.] Demonactem quemdam Cyrenaeis didisse leges, tradit Theodoret. 9. Curat. Gr. affect. apud Fabricium in Legislatorum catalogo. Quid in mentem venerit Viro doctissimo Philostratum p. 556. enarranti, cur hunc libellum *Fabulam* vocaret, notumque esse putaret, mirari tantum possum, nihil aliud. Nolle factum. Excidit hoc V. Cl. alia agent. Hujusce vitae meminit Eunapius, ut a Luciano scriptae p. 12. 13. Locum integrum in testimonio de Luciano exhibemus. At alibi vir clar. suspicatur *Pseudonymum* esse Lucianum; cum enim nihil *suorum* profanumve intachunt reliqueris; nomen omnibus *Leboribus* prostituere voluisse non putat. Deinde alibi *Samosatensem* se dicit, alibi *Pntrensem* (fin. praef. ad vit. Soph.) Serione haec refutanda? Annos prope centum vixit c. 63. Non ultra Marci tempora videtur pervenisse: certe quod id suadeat, nihil in hac vita, nisi quid forte me latuit, conspicitur. Natus ergo circa annum Chr. XC. Cum et Epictetus jam senior auctor fuerit, ut uxorem duceret c. 55. Fieri hoc potuit circa an. Chr. CXXV. vel CXXX. Demonacte fere quadragenario.

1. Ο καθ' ἡμᾶς βίος] Sic αὐτὸς ἡμᾶς ἀνθρώποις. *Homines nostri.* Herodian. I. 14. 7. Et I. c. ult. f. Et κατὰ τὸ νῦν, *eadem tempore*, *Aelian.* XIV. 8. pr.

4. ὑπερφύα] Recte, & magis Atticum quam ὑπερφύα. Sic *Alciphr.* II. p. 270. Et noster supra ὑπερφύα. *Alex.* c. 5. ac de Salt. §. 74.

5. Βοιωτίαν Σώστρατον] Hujus fortasse meminit in *Dial. mort.* & in *Alexand. Pseudoman.* Sostrati cujusdam Sicyonii, *Pausan.* meminit in *Eliac.* L. 2. G. C. *Ibid.* Τὸν Βοιωτίαν Σώστρατον] Vid. omnino Doctissi-

mus *Hemsterhusius* in praefatione Pollucis p. 29.

Ibid. Σώστρατον] Magnificentiora sunt quae de hoc mox praedicat, quam ut idem cum eo, de quo in *Dial. mort.* D. XXX. & *Alexandri vita* c. 4. loquitur, putandus videatur, vid. quae nos ad priorem illum locum annotavimus. Meminit hujus sub eodem Herculis nomine *Philostratus* in *Herode.* p. 552. Conveniunt enim Herculis nomen, patria Boeotia, Parnassus, vires immensae, omnia. Nisi quod de latronibus nihil *Philostr.* De operibus enim, quamvis diserte non dicat, satis ex eo intelligitur, quod tali viro opus fuisse dicit Isthmum perforaturo p. 552. *Herodis Herodotum* teste *Philostrato*, vocabant, quia ab *Herode* in epistola longiore celebratus fuerat, ex qua omnia sua habere *Philostratus* videtur. 16. *Agathion* etiam a rusticis vocabatur, ut p. 553. docemur; *Sostratus*, quod miror, nunquam illic dicitur. Optime monuerat Cl. *Hemsterhusius* Praef. ad Pollucem. p. 29. eundem virum *Philostrato* & Luciano describi. Quod miror a Doctissi. *Philostrati* Interprete, dum ea conat, non ulterius arreptum, contentumque esse dixisse, eundem esse patere potest ex collatione; non ipsum rem per se liquidam inspexisse.

10. Ἐπὶ μάλιστα] Diu cum *Demonacte* vixit *Lucianus*, qui sub *Nerone* jam notus ad centesimum ferme annum vitam produxit c. 3. & 63.

11. Περὶ — Σωστράτου — ἐπίπτοντος αὐτῷ] De *Demonacte* scripturus *Noster*, ait se singulari libello scripsisse de *Sostrato* quodam, ubi magnitudinem ejus, ingens robur, omnemque victus rationem descripserit. Qui libellus hodie *λαμπρὸν φάος* *heliaco* non adspicit, & in cacterorum aevi veteris monumentorum,

ὑπερφύσιν γινόμενον, καὶ ἀξιώσας ἑαυτὸν τῇ
καλλίστῃ, πρὸς φιλοσοφίαν ὁρμήσειν, οὐκ
Ἀγαθοβούλου, μὰ Δί', ἐδὲ Δημητρίῳ πρὸ
αὐτῷ, ἐδὲ Ἐπικτήτῳ ἐπεγειράντων, ἀλ-
λὰ πᾶσι μὲν συνεγένετο τούτοις, καὶ ἔτι Τιμο-
κράτει τῷ Ἡρακλεώτῃ, σοφῷ ἀνδρὶ, Φω-
κῇν τε καὶ γνώμην μάλιστα κεκοσμημένῃ.
ἀλλ' ὁ δὲ τῷ Δημόναξ, ἔχ' ὑπὸ τούτων τι-
νός, ὡς ἔφη, ὠδὸν κληθεὶς, ἀλλ' οἰκείας
πρὸς τὰ καλὰ ὁρμῆς καὶ ἐμφύτης πρὸς φι-
λοσοφίαν ἔρωτος ἐκ παίδων εὐδὺς κεκινή-
μενον, ὑπερεῖδε μὲν τῇ ἀνθρωπείῳ ἀγαθῶν
ἀπάντων. ὅλον δὲ ὠδὸν ἑαυτὸν ἐλευθε-
ρία καὶ παρρησία διέτελεσεν, αὐτὸς τε
ὀρθῶς καὶ ὑγιεινῶς ἀνεπιλήπτῳ βίῳ χρώμε-
νος, καὶ τοῖς ὀρθοῖς καὶ ἀκέραις ὠδὸν δειγμα-
τίζων τῇ αὐτῇ γνώμῃ, καὶ τῇ ἐν τῷ φι-
λοσοφῆν ἀλήθειαν.

Οὐ μὲν ἂν ἀνίπτοις γε ποσὶ, τὸ τῷ λό-
γῳ, πρὸς ταῦτα ἤξεν, ἀλλὰ καὶ ποιη-
ταῖς σύντροφον ἐγένετο, καὶ τῷ πλείστῳ

omnibus, atque ad ea quae pulcherrima
sunt, adspirans, animum ad philosophiam
appulit, non Agathobulo profecto, neque
ante ipsum Demetrio, neque Epicteto ex-
citantibus; quibus omnibus quidem usus
est, & insuper Heraclienſi Timocrate sa-
pienti viro, & linguae pariter atque animi
ornatissimi: sed non ab ullo horum incita-
tus, uti dixi, Demonax, verum a dome-
stico ad honesta impetu, & insito philo-
sophiae amore a puero inde statim commotus,
humana bona omnia despexit, totumque se
libertati & fiducia cum tradidisset, ita vi-
xit: recta cum ipse, sobria, atque experte
reprehensionis vita usus, tum praebens vi-
dentibus audientibusque exemplum, suam
prudentiam, suamque in philosophando ve-
ritatem.

4. Nec tamen illotis, quod aiunt, pe-
dibus haec aggressus est. Sed poetis innu-
tritrus erat, ac plerosque tenebat memoria,
exerc-

a. Γὰρ] Sic Edd. F. legit M. du S. b. Ἀνίπτοις] Sic recte L. H. Bz. Fr. P. Ἀνίπτοις male f. & Fl. Ald.
Ἀνίπτοις S. & A. Et sic emendat etiam margo A. W. c. ἤξεν] Edd. priores ἔξεν.

49. Οὐ μὲν ἀνίπτοις] Ἀπὸ τῷ ἀνιπτοῦ. V.

31. Ἱπέραιον γινόμενος] Non indignabuntur manes
Graeviani, huic monito viri summi non obtempera-
tum: sed mansum in propria verborum sententia.
Nobilitas, divitiae, intercedebant instituto Demona-
xis; ille superior fuit his impedimentis. Sic etiam res
habet in reliquis. Poterat etiam contemptus hic locum
habere: quae enim facile superamus, contemptimus.
Sed nihil omnium nos cogit ut a verborum proprie-
tate & formali, quam vocant, significatione hic re-
cedamus.

J. M. G.

33. Ἀγαθοβούλου] Hunc Eusebius anno Chr. CXX.
floruisse, in Chronico auctor est. De eodem rursus
Noster Περ. c. 17. quem locum vide.

M. du S.

Ibid. Δημητρίου] Cynicus is, de quo legimus in A-
pollonii Thyaneii vita IV. c. 25. p. 163. Quod autem
πρὸ αὐτοῦ addit, non Democritum, ut putavit Vossius,
respicit, qui τῇ ideo inferendum arbitrabatur; sed A-
gathobulum Demetrio juniorem fuisse indicat. Vid.
Iap. c. 2. similem phrasin, & Ὀρχ. c. 63. unde Ne-
ronis tempore vixisse hunc Demetrium constat. Con-
sule Diog. Laërt. V. 84. p. 161. A. huius Phavorinus
honorifice in scriptis suis, teste ibidem Philostrato,

meminerat.

M. du S.

35. Τιμοκράτης] Vid. Ἀλεξ. c. 57. & Ὀρχ. c. 69.
de eo Philostr. p. m. 265. (536.) τῇ δὲ γλαυκῇ εὐφρα-
σίῃ, καὶ σφοδρῇ, καὶ ἰσχυρῇ. Circa an. Chr. 130. flo-
ruisse traditur in Chronol. Sophist. Philostr. Quae si
vera sunt, aut alium Timocratem denotant, aut hic
etiam longaevis fuit. Vid. Ὀρχ. c. 69. Sed errat
Chronicon; nam de hoc ipso haud dubie sermo est.

M. du S.

38. Ἀλλ' ὁ δὲ Δημόναξ] Lege omnino ἀλλ' ὁ γὰρ Δ.

M. du S.

49. Ἀνίπτοις γε ποσὶ] Neutiquam inexercitatus ne-
que rudis; quo proverbio etiam usus est in Rhetor.

praeccept.

G. C.

Ἀνίπτοις ποσὶ] Vide Parcermiog.

J. B.

Ἀνίπτοις γε] L. H. Bz. Fr. P. quod cur mutarit S.
Ed. feceritque ἀνίπτοις π. nulla ratio erat.

M. du S.

50. ἤξεν] Sic mutavi; minus placebat enim, quod
omnes libri nostri hic praeferebant ἔξεν. Vid. & Δραμ.
c. 6. ubi itidem plerique Impressi errarunt. Et con-
fer notam T. Fabri, & nostram ad Περ. c. 37.

M. du S.

54. Ἀναρρ

exercebaturque dicendo : tum sectas philosophorum non pauxillum, neque extremo, secundum proverbium, digito attigerat, verum sciebat : corpus vero exercuerat, & ad patientiam laborum subegerat. In univ-
ersum cura illi, ne cuiuscumque alterius rei indigeret : adeo ut cum intelligeret, se non amplius sibi sufficere, de vita sponte abierit, relicto Graecorum optimis quibus-
que multo de se sermone.

5. Philosophiae autem non unam aliquam speciem sibi refecuit, sed multis in unum commistis, non satis declaravit, qua illarum praeter caeteras gauderet. Videbatur tamen Socratis maxime ad familiam se applicuisse, licet habitu & illa victus facilitate aemulari Sinopensem videretur. Neque tamen ea quae ad victum pertinent in deterius mutabat, ut admirarentur ipsum, & oculos in ipso defigerent vulgo homines, sed eodem quo caeteri victus cultusque genere utens, communis, ne pauxillum quidem tumidus, versabatur privatim & publice cum omnibus.

ἐμέμηλο, ἔ λέγειν ἡσυχῆ, ἔ τὰς ἐν φιλοσοφίᾳ προαιρέσεις οὐκ ἐπ' ὀλίγον, ἐδὲ καὶ τὴν παροιμίαν, ἄκρω τῷ δακτύλῳ ἀφάμην, ἡπίστατο, ἔ τὸ σῶμα δὲ ἐγγύμαστο, ἔ πρὸς καρτερίαν διαπιπτόνῃ, ἔ τὸ ὅλον, ἐμεμελήκει αὐτῷ μηδὲν ἄλλο προσδεῖν εἶναι ὥστε ἐπεὶ ἔμαθεν οὐκ ἔτι ἑαυτῷ ἀφραγῶν, ἐκὼν ἀπῆλθε τῷ βίῳ, οὐ πολὺν ὑπὲρ αὐτῆς λόγον τοῖς δέξιν τοῖς Ἕλλησιν ἀλάλιπὼν.

Φιλοσοφίας δὲ εἶδος ἔχ' ἐν ἀποτεινόμενῳ, ἀλλὰ πολλὰ ἐς τὸ αὐτὸ καλᾶμίξας, ἔ πάντι ἐξέβαινε, τίνι αὐτῷ ἔχαισεν, ἐώκει δὲ τῷ Σωκράτει μάλλον ὠκείῳ θᾶι, εἰ ἔ τῷ ὀχλήματι, ἔ τῇ τῷ βίῳ ῥατῶν ἔ Σινωπέα ζηλῶν ἔδοξεν, ἔ ὠχαρατίαν τὰ ἐς τὴν διαίταν, ὥς θαυμάζοιτο, καὶ ἀποβλέποισι ὑπὸ τῷ ἐντυγχανόντων, ἀλλ' ὁμοδίαυτ' ἅπασιν, ἔ περὶ ὧν, ἔ ἐδ' ἐπ' ὀλίγον τύφῳ κάτοχον, οὕτῃ ἔ ξυμπολιτεύετο.

Καί

d Tauti] Tauto Edd. priorcs. e Sinopia] Sinopia male f.

67. Tō Sinopía] Tō Dιoγῆ. V.

54. Ἄκρω τῷ δακτύλῳ] Sic supra, Quom. Hist. c. 4. f. Hoc vero Luciani adducit Clar. Elphr. ad Evang. Matth. XXIII. 4. ubi: τῷ δὲ δακτύλῳ αὐτῶν, ἔ δέλωσι κινήσαι αὐτά. Tum etiam ex Jul. Orat. 6. p. 200. γινώσκω δὲ τρυφῆς μηδὲ ἄκρω, φασί, τῷ δακτύλῳ. f. F. R.

55. Καὶ τὸ σῶμα δὲ] Illud ἔ δὲ quod frustra alibi suspectum fuit commentatoribus, vidimus supra de Salt. §. 10. §. 12. & 13. Item I. Ver. Hist. c. 15. Alex. c. 41. &c. Adde modo laudatum Rev. f. Elphr. ad Evang. Joas. XV. 27. in quo habemus: καὶ ὁμοίως δὲ μαρτυρεῖται. Quod is convertit: ὅς vos itidem, aut, quin ὅς vos testabimini, aliaque ex Xenoph. Thucyd. Arrian. hoc Luciani testimonio non omisso, adducit.

63. Ἐς τοῦτο] Non dubito, quin legendum sit ἔς τὸ αὐτό, sic certe interpretatus sum. f. M. G.

Ἐς τὸ αὐτό] Quod Clar. Gesn. conjecit, id Solanus quoque sic emendaverat: & quia necessaria est emendatio, vel sine Codd. auctoritate ita edidi. f. F. R.

67. Οὐ ὠχαρατίαν τὰ] Dicit Demonactem imitatum esse Socratem, & frugalitate Diogenem, & παραχαράτῃ τὰ ἐς τὴν διαίταν, ὥς θαυμάζοιτο, καὶ ἀποβλέποισι ὑπὸ τῷ ἐντυγχανόντων, ἀλλ' ὁμοδίαυτ' ἅπασιν. Vertunt: Non tamen adulterabas ea quae ad victum pertinebant, admirationis emerendae gratia, usque ab iis respiceretur, quibuscum versabatur; peritiam communem cum aliis vivendi ratione niebatur. ὠχαρατίαν τὰ ἐς τὴν διαίταν. non est adulterare quae ad victum pertinet, sed non mutare vivendi rationem, non recedere a communis vivendi genere. Josephus v. ἀρχαιολογίας, παρέβαινε δὲ ἤδη τὰ πάτρια, καὶ τὴν αἰκίαν διαίταν παρχάραστο ἑνικῶν μάλιστα ἰδισμῶν. οἰμνάζει πατριῶς mores, domesticosque ritus antiquabat, imitatione peregrinorum morum. Rufinus sic vertit: Transcendebat jam leges patrias, & edicta propria requirebat mores imitando peregrinorum. Synecius: καὶ τοὺς τραπέζιτας τοὺς ποτηροὺς τοὺς καθάπερ ἰσμιῶμα τὸ ὄνυμα τὸ θῆος ὠχαρατίαντες. ut nuptios divitiarum doctrinam mutantes.

f. G. G.

Bbb

73. Zz

καὶ πλὴν μὲν τῷ Σωκράτει εἰρωνείαν ἐ-
πρωσιέμεν, χάριτος δὲ Ἀττικῆς μετὰ
Σωφράνῃ τὰς συνουσίας ὡς τὰς προσωπι-
λῆσαντας ἀπιέναι, μήτε καλαφρονήσαντας
ὡς ἀγενεῖς, μήτε τὸ σκυθρωπὸν ἢ ὅπιτι-
μήσεων Σωφροσύνης, παντοίους δὲ ὑπ' εὐ-
φροσύνης γενομένους, καὶ κοσμιωτέρους ὡς
πολύ, καὶ Φαιδρότερους, καὶ πρὸς τὸ μέλλον
εὐέλπιδας.

Οὐδὲ πώποτε γὰρ ὥρῃ κεκραγὼς, ἢ
ὑπερδιατεινόμενος, ἢ ἀγανακτῆς, ἢ εἰ
ὅπιτιμᾶν τὰς δέοι, ἀλλὰ ἢ μὲν ἀμαρτη-
μάτων καθήπνέτο, τοῖς δὲ ἀμαρτάνουσιν
συνεγίνωσκε, καὶ τὸ ὡς δαύγμα ὡς ἢ
ἰατρῶν ἡγεῖα λαμβάνειν, τὰ μὲν νοσήματα
ἰωμένων, ὀργὴν δὲ πρὸς τὰς νοσούντας
χρωμένων. ἡγεῖτο γὰρ ἀνθρώπου μὲν εἶναι τὸ
ἀμαρτάνειν, θεῷ δὲ, ἢ ἀνδρὸς ἰσοθέου, τὰ
πταίσματα ἐπανορθῆναι.

Ταῦτά τ' ὁ βίῳ χρωόμενος, εἰς ἑαυτὸν μὲν
ἐδιδόκει, φίλοις δὲ συνέπραττε τὰ εἰ-
κότα, καὶ τὰς μὲν εὐτυχεῖν δοκούντας αὐτῷ
ὑπεμίμησεν, ὡς ἐπ' ὀλιγοχρονοῖς τοῖς δο-
κῶσιν ἀγαθοῖς ἐπαιρομένους. τὰς δὲ ἢ πε-
νίαν ὀδυρομένους, ἢ Φυγὴν δυσχεραίνοντας, ἢ
γῆρας, ἢ νόσον αἰτιωμένους, σὺν γέλῳ
παρεμβεῖτο, ἔχ' ὁρῶντας ὅτι μὲν μικρὸν
αὐτοῖς παύσει μὲν τὰ ἀνιώντα, λήθῃ δὲ

6. Socratis quidem illam dissimulationem
non admittens, sed plenam Attica quadam
gratia consuetudinem prae se ferens. Itaque
sic ab eo discedebant, qui cum illo fue-
rant, ut neque contemnerent tanquam igna-
vum, neque asperitatem reprehensionum
ejus refugerent: sed prae voluptate quasi
immutati, decentiores multum, & hilario-
res, & spei in futurum melioris essent.

7. Nunquam enim visus est elamare, aut
supra modum contendere, aut indignari,
neque si quis reprehendendus esset: sed
peccata cum perstringeret; ignoscebat pec-
cantibus, volebatque exemplum nos capere
a medicis, sanantibus quidem morbos, ira
autem in aegrotos non utentibus. Putabat
enim, hominis quidem esse peccare, Dei
autem aut aequalis Deo hominis, peccata
corrige.

8. Hanc vitam cum viveret, pro se ille
quidem nullius rei indigebat, sed amicos in
his, quae e re esse judicaret, adjuvabat:
& si qui illorum felices sibi viderentur,
submonuit, quam brevibus, quae nunc vi-
derentur, bonis efferrentur. Qui vero aut
paupertatem deplorarent, aut exilium aegre
ferrent, aut senectutem, vel morbum accu-
sarent, consolatus cum risu est, qui non
viderent, post pusillum temporis cessatura
I quae ipsos contristarent, oblivionem vero
quan-

73. Σωκράτους εἰρωνείαν] Hinc Socrates dictus εἰρων,
utebatur enim, ut ait Cic. I. de Off. libenter ea dis-
simulatione, quam Graeci εἰρωνίαν vocant. G. C.

78. Παντοίους] Alio sensu usurpare solet. Vid. N.
D. 21. M. du S.

82. Οὐδὲ πώποτε] Id plus esse, quam ἐδιδόκει vid. su-
pra in verbis Diog. Laert. ab Solano prolatis ad 2. Ver.
Hist. c. 18. J. F. R.

16. Οἰκίστην] Homo sum, humani nihil a me alienum
puto. Terent. M. du S.

17. Πλὴν δὲ, ἢ ἱλαστον ἔχεις συνῶν ἐπὶ αὐτῶν, μὲν
μοῖς ἐξιστάμενος, ὅπως αὐτῶν ἰστέον ἢ ἢ θρα-
πείας ἱλαστον ἀμαρτάνων] Sic distinguendum opinor.
Vulgo junctim haec leguntur, συνῶν ἐπὶ αὐτῶν μὲν
μοῖς ἐξιστάμενος. Interpres hic iterum turpissime sese
dat, vertens: Plus autem, minusve laetabatur, eo-
rum solimmodo consuetudinem dequiescens, quotquot illi

videbantur propter spem obsequii delinquere. Nihil in-
sultius, si Graeca spectes, & mentem scriptoris. Ver-
to: Plus autem minusve laetabatur, conversans cum
quibusdam eorum (quibuscum nempe versabatur: ver-
labatur autem cum omnibus, non omnium tamen
usu peraeque delectatus) iis solis se abstinens, quotquot
ei viderentur supra omnem spem emendationis delinquere.
Eos devitabat Demonax, de quibus nulla morum e-
mendatio sperari poterat; qui erant ἀνίσταται; & ut
Belgae dicimus, baer geen salso meer aen te smeren
was. J. F.

Πλὴν δὲ, ἢ ἱλαστον ἔχεις, συνῶν ἐπὶ αὐτῶν μὲν μοῖς ἐξ-
ιστάμενος, ὅπως αὐτῶν ἰστέον ἢ ἢ θρα-
πείας ἱλαστον ἀμαρτάνων] Distinguenda mihi quidem
videntur verba hoc modo: πλὴν δὲ ἢ ἱλαστον ἔχεις συ-
νῶν ἐπὶ αὐτῶν, μὲν μοῖς ἐξιστάμενος, ὅπως αὐτῶν ἰστέον ἢ ἢ θρα-
πείας ἱλαστον ἀμαρτάνων. Plus vero minusve delectabatur consuetudine quorundam
ex iis, devitans solos, quicumque. Quemadmodum hic
Lu-

quandam bonorum pariter ac malorum, ac libertatem longam brevi omnes occupaturam.

9. Curae hoc quoque sibi habebat, ut dissidentes inter se fratres in concordiam redigeret, mulieribusque pacem cum maritis conciliaret. Est etiam ubi in populo turbis agitato concinne verba fecit, persuasitque majori parti, ut ministrarent patriae tributa mediocria. Talis erat ratio illius philosophiae, mitis, mansueta, hilaris.

10. Solum molestia ipsum afficiebat morbus aut mors amici, qui maximum inter homines bonum amicitiam judicaret. Ac propter haec amicus erat omnibus, nec est, quem non domesticum & familiarem putaret, in quantum homo esset. Caeterum magis minusve quorundam inter illos consuetudine delectabatur, a solis illis se removens, qui ultra spem emendationis peccare ipsi viderentur. Atque haec cum Gratiis & ipsa Venere faciebatque & dicebat, ut semper, quod est in Comoedia, *Snada in labiis illius infideret.*

11. Itaque Atheniensium cum universus populus, tum principes, supra modum illam admirabantur, & ut ad Deum aliquem semper ad ipsum respiciebant. Quamquam initio plerisque illorum offensus est, odiumque non minus populari illo contraxit

τις ἀγαθῶν καὶ κακῶν, καὶ ἐλευθερία μακρὰ πάντας ἐν ὀλίγῳ· καὶ ἀλήθεια.]

^b Ἐμελε δὲ αὐτῷ καὶ ἀδελφῶς τασιάζον-
στας ἀλλάττειν, καὶ γυναῖξιν πρὸς τὰς
γεγαμηκότας εἰρήνην πρὸς τανύειν. καὶ περὶ
τῶν ἀδελφῶν ἀποφασίζοντι ἐμμελῶς διελέχθη, καὶ
τῶν πλείονων αὐτῷ ἐπεισεν ὑπεργαῖν τῇ
πατρίδι τὰ μέτρα. τοιοῦτός τις ἦν ὁ τρῶ-
ποπότης φιλοσοφίας αὐτῆς, πρῶτον, καὶ
ἡμερῶν, καὶ παιδρός.

Μόνον αὐτὸν ἦν ἡ Φίλη νόστος ἡ θάνα-
τος, ὡς ἀνὰ τὸ μέγιστον ἔν τῳ ἀνθρώπῳ
ἀγαθῶν ἡ Φιλία καὶ ἡ γάμος καὶ ἡ ἀφ᾽ αὐτῶν
ἡ Φίλη καὶ ἡ ἡ ἀπάσι, καὶ οὐκ ἔστιν οὐδὲν τινα
οὐκ οἰκείον ἐνόμιζεν, ἀνθρώπῳ γε ὄντα.
πλέον δὲ ἢ ἑλπίων ἔχαιρε συνῶν ἐνίοις αὐ-
τῷ, μόνοις ἐξιστάμενος, ὁποῖοι ἀνὰ ἐδόκει
αὐτῷ ὑπὲρ τῆς θεραπείας ἐλπίδα ἀφ᾽
ὁμαρτάνειν. καὶ ταῦτα πάντα μὲν Χαρίτων
καὶ Ἀφροδίτης αὐτῆς ἐπραττεῖ τε καὶ ἐλεγεν,
ὡς αἰεὶ τὸ κομικὸν ἐκείνο, τὴν Πειθὰ τοῖς
χίλῃσιν αὐτῆς ἐπικαθῆσθαι.

Τοιγαρὶν καὶ Ἀθηναίων ὁ, τε σύμπας δὴ-
σμος, καὶ οἱ ἐν τέλει ὑπερφύως ἐθαύμαζον
αὐτὸν, καὶ διετέλυν, ὡς τινα ἔκ τῳ κρείττονος
προσβλέποντες. καίτοι ἐν δὲ ἡ προέχοντες
τοῖς πολλοῖς αὐτῷ, καὶ μισοῖ καὶ μῆνιν
τῷ ὄντι τοῖς πλείονσι ἐκτέθειτο ἐπὶ τῇ
τῇ

• Καὶ ἀλήθεια.] Καὶ ἀλήθεια. male P. • Ἐμελε.] Ἐμελε. Fl. male. Cott. recte ut edidimus. • Πολλοὶ.] Πολλοὶ male J. sola.

Lucian. ἔχοντες συνῶν ἰούσι, ita Χερσὶ. K. H. II. 15.
Πλὴν δὲ, ἡ ἑλπίων ἔχοντες, &c.] Distinctionem a L.
Bos propositam sum secutus, pristinam abolendo.
F.F.R.
10. Ἐπεὶ τῷ τῷ θανάτῳ ἐλπίδα ἀφ᾽ ὁμαρτάνειν.] Bene-
dictus, propter spem obsequii delinquere, ex ὁμορφῳ,
qui largius, propter spem exhibendi obsequii delinquere.
Mirabiles versiones. Intellige supra spem amandationis
delinquere.
F.G.
10. Μετὰ Χαρίτων καὶ Ἀφροδίτης.] Conf. Alciph. I.
Ep. 38. p. 180. ibique not. Bergleri.
F.F.R.
11. Κομικῶς.] Euripidis. Vid. fragmentum ablatum in
notis ad Neph. 4.
M. de S.

Ibid. Τῇ Πειθῇ τοῖς χίλῃσιν &c.] Utitur & Alciph. I.
ep. 38. p. 178. f. ἐκ ἀκροῖς μοι δοκῶ τοῖς χίλῃσιν αὐ-
τῆς ἐκτεθεῖν ἡ Πειθῇ. Ad quae verba Bergler. haec Lu-
ciani aliaque adferre non est oblitus.
F.F.R.
16. Κρεῖττονος.] (Verte ex Diu.) L. K. B. Vid. A.
M. de S.
18. Οὐ μῆνιν τῷ ὄντι τοῖς πλείονσι.] Non litis haec in-
telligo. Si τῷ absit, μῆνιν respiciet ad amorem & ad-
miracionem, de qua modo dictum: si retinendum
est, excidisse nomen Socratis dicam. Interim verti,
ut verba jacent.
F.M.G.
19. Τῷ ὄντι.] Delendum censeo illud τῷ, cum sen-
tentiam obscurat.
M. de S.

τῇ παρρησίᾳ καὶ ἐλευθερίᾳ. καὶ τινες ἐπ' αὐτὸν συνέστησαν Ἀντίοι καὶ Μελίοι, τὰ αὐτὰ κατηγοροῦντες, ὥστε κακῶν τότε, ὅτι ἔτε θύων ὥφθη πώποτε, ἔτε ἐμυήθη μόνον ἀπάντων ταῖς Ἐλευσινίαις. πρὸς ἅρ' ἀνδρείως μάλα τεφανώσαμεν; καὶ καθαρὸν ἱμάτιον ἀναλαβὼν, καὶ παρελθὼν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, τὰ μὲν ἐμμελῶς, τὰ δὲ καὶ τραχυτέρον ἢ καὶ ἑαυτῷ προαίρεσιν ἀπελογήσατο. πρὸς μὲν γὰρ τὸ μὴ τεθυκέναι πώποτε τῇ Ἀθηνᾷ, Μὴ θαυμάσῃς, ἔφη, ἄνδρες Ἀθηναῖοι, εἰ μὴ πρότερον αὐτῇ ἔδυσα. εἰδὲ γὰρ δεῖα αὐτῷ τὴν παρ' ἐμῶν θυσιῶν ὑπελάμβανον. πρὸς δὲ θάτερον τὸ τῶν μυσηρίων, ταύτῃ ἔφη ἔχειν αἰτίαν, τῇ μὴ κοινωνῆσαι σοφίᾳ τῶν τελετῶν, ὅτι ἂν τε Φαῦλα ἢ τὰ μυσηρία, ἢ σιωπήσῃ πρὸς τῆς μηδέπω μεμνημῶνς, ἀλλ' ὅπως αὐτὸς τὸ ὄργιον ἂν τε καλὰ, πᾶσιν αὐτὰ ἐξαγορεύσειν ὑπὸ φιλάνθρωπίας. ὥστε τῆς Ἀθηναίης ἥδη λίθος ἐπ' αὐτὸν ἐν ταῖς χερσὶν ἔχουσα, πρᾶν αὐτῷ καὶ ἰλεως γενέσθαι αὐτίκα, καὶ τὸ ἀπ' ἐκείνης δέξασθαι τιμᾶν, καὶ αἰδέσθαι, καὶ τὰ τελευταῖα, θαυμάζον. καίτοι εὐθύς ἐν δέχῃ τῇ πρὸς αὐτὴν λόγων, τραχυτέρῳ ἐχρήσατο τῷ προοίμῳ. Ἄνδρες γὰρ, ἔφη, Ἀθηναῖοι, ἐμὲ μὲν ὁρῶντες ἐτεφανώμενον, ὑμεῖς ἥδη καὶ με καλῶσατε τὸ γὰρ πρότερον οὐκ ἐκαλλεγίσσατε.

Βέλωμαι δὲ ἕνα καὶ θεῖα τὴν εὐσέχως 12. Volo jam subicere quaedam acute pa-

a Μελίοι] Μελίοι Fl. male. Cett. recte. Conf. supra Ἀντ. §. 10. b Ἀναλαβὼν] Sic Edd. Ἀναβαλὼν malit M. du S. c H] Deest haec particula in Fl.

33. Οὐτε θύων ὥφθη πώποτε] Contrarium docet Xenoph. in Memorab. L. I. p. 570. 571. Ed. Basil. Sed cum Socrates de facultatibus exiguis exigua sacra faceret, nihilo se putabat minus praestare, quam illos, qui de magnis opibus multas & amplas hostias caederent.

34. Ταῖς Ἐλευσινίαις] Scilicet τελεταῖς.

36. Ἀναλαβὼν] Forſan ἀναβαλὼν; certe Nostro ἀναβαλὼν eo sensu frequens.

42. Οὐδὲ γὰρ διδάσκω] Minus. Fel. Octavio.

* 62. Ἀπὸ Φαβορίου] De quo Philostrat. Lib. I. Sophist.

Ἀπὸ Φαβορίου] Φαβορίος Latine scribendum Favonius (non Phavorinus) ut jam pridem monuit Jentius; est enim Romanum nomen a favor, ut Censorius, a Censor &c. Olearius ad Philostr. Vit. Sophist. I. §. VIII. p. 489.

65. Καὶ μάλιστα τὴν αὐτῆς μελῶν] Sic haec verba bonus Opfoporus interpretatus est, quasi hoc loco melῶν de membris accipiendum esset. Infeliciter certe, ne

pariter & urbane ab illo dictorum. Juvat autem a Phavorino & his, quae ad illum dixit, incipere. Cum enim audisset e quodam Phavorinus, deridiculo ab illo haberi ipsius cum familiaribus sermones maxime versiculos illis immistos, quod fracti nimis, ignavi, muliebres, philosophiam minime decentes essent: accessit ad Demonactem rogavitque, *Quis esset, (quid sibi arrogaret) qui sua derideret?* Is, *Homo*, inquit, *aves habens deceptum non nimium faciles*. Instante vero Sophista atque interrogante, *Quo vero viatico instructus, Demonax, a puero ad Philosophiam accessisti? Testiculis*, inquit.

13. Alio quodam tempore idem accedens interrogat Demonactem, *Quam maxime sectam in philosophia amplecteretur?* At ille, *Quis vero tibi*, inquit, *dixit me philosophari?* & jam discedens apud se suaviter sane risit. Illo vero interrogante, *Quid rideret? Ridiculum mihi*, inquit, *esse videbatur, te a barba iudicari velle philosophos, barbam cum ipse non habeas*.

14. Sidonio aliquando Athenis florente, ac de se laudem commemorante ejusmodi, se philosophiam universam explorasse, sed nihil impedit verba ipsa referre: *Si Aristoteles me vocet in Lyceum, sequar: si Plato in Academiam, veniam: si Zeno ad Poecilum, ibi commorabor: si Pythagoras vocet, si-*

τε ἅμα καὶ ἀσείως ὑπ' αὐτῷ λελεγμένων ἀρξασθαι δὲ ὑπὸ Φαβωρίνου καλὸν, καὶ ὡς πρὸς ἐκεῖνον εἶπεν. ἐπεὶ γὰρ ὁ Φαβωρίνος ἀκῆστας τινὸς, ὡς ἐν γέλῳ ποιοῖτο τὰς δόμλιας αὐτῷ, καὶ μάλιστα τὴν αὐταῖς μελῶν τὸ ὀπιεκκλασμὸν σφόδρα, ὡς ἀγενεῖς, καὶ γυναικεῖον, καὶ φιλοσοφία ἥκιστα ὀρέπον, προσελθὼν, ἡρώτα τὸν Δημόνακτα, τίς ἂν χλευάζει τὰ αὐτῷ; Ἀνθρακοῦ, ἔφη, σὲ καὶ ἀπάτηλα ἔχον τὰ ὄντα ἐγκυμῶν δὲ τῷ σοφιστῷ, καὶ ἐρωτῶντος, τίνα δὲ καὶ ἐφόδια ἔχων, ὃν Δημόναξ, ἐκ παιδὸς ἐς φιλοσοφίαν ἤκει; ὄρχεις, ἔφη.

Ἄλλοτε δὲ πότε ὁ αὐτὸς προσελθὼν ἡρώτα τὸν Δημόνακτα, τίνα αἵρεσιν ἀσπάζεται μᾶλλον ἐν φιλοσοφίᾳ, ὃ δὲ, τίς γὰρ σοὶ εἶπεν, ὅτι φιλοσοφῶ; καὶ ἀπὸν ἤδη παρ' αὐτῷ ἡδὺ μάλα ἐγέλασε. τῷ δὲ ἐρωτήσαντος ἐφ' ὅτῳ γέλῳ, ἐκεῖνος ἔφη, Γελοῖόν μοι εἶναι ἔδοξεν, εἰ σὺ ὑπὸ τῷ πάγωντος ἀξιοῖς κρίνας τὰς φιλοσοφῶντας, αὐτὸς πάγοντα σὲ ἔχων.

Τῷ δὲ Σιδωνίῳ ποτὲ σοφιστῷ Ἀθήνῃσιν εὐδοκίμουντος, καὶ λέγοντος ὑπὲρ αὐτοῦ ἑπαινόν τινα τοιοῦτον, ὅτι πάσης φιλοσοφίας πεπείρατος, καὶ χεῖρον δὲ αὐτὰ εἰπὼν ἃ ἔλεγεν ἐὰν Ἀριστοτέλης με καλῇ ὅτι τὸν Λύκειον, ἔσομαι ἂν Πλάτων ὅτι τὸν Ἀκαδημίαν, ἀφίξομαι ἂν Ζήνων ὅτι τὴν Ποικίλῃ, ἀγαστρίψω ἂν Πυθαγόρας κα-

λῷ,

d Poecil] Sic recte Edd. Poecilus P. Poecilus Ex. Fl. utrumque male. e Προσελθὼν] Προσελθὼν male S. quod Amst. tamen correxit & vett. Edd. — m habent. f Αὐτοῦ] Αὐτοῦ P. L. & f. Αὐτοῦ male Ex. Fl. H. B. S. Αὐτοῦ Bz. g Τῷ Παικίλῳ] Sic dedit M. du S. ex Angl. L. & P. Τῷ Παικίλῳ Edd. priores.

ne dicam ridicule. At tu verte: & maxime in illis carmina fracta & minime generosa. f. P. a G.

71. Ἐγκυμῶν δὲ τῷ σοφιστῷ] Male Interpres: Instante vero quodam Sophista, vertendum: Instante vero Sophista: hoc est, Favorino. AE. M.

73. Ὀρχαῖς] Spado fuit Favorinus. AE. M.

74. Ὀρχαῖς] Quia Eunuchus Phavorinus (Vid. Eub. No. 7.) & ejus orationes molles, ut supra visum est: plurimi in eam rem joci jacti sunt & ab aliis. Vid. Philostr. p. 541. & Nost. Eub. c. 7. M. du S.

78. Αὐτοῦ] P. L. & Ed. f. Reliquae αὐτῷ, nisi

quod Bz. αὐτῷ fecit.

81. Αὐτὸς πάγοντα σὲ ἔχων] Ἀγαστρίψω τῷ πάγωντος ἐν γαστρίῳ ἔχων, inquit de eo Philostratus de vit. Soph. L. I. VIII. 1. p. 489. M. du S.

83. Σιδωνίου] Quis ille sophista fuerit, nescio; certe apud Philostratum frustra quaesivi. M. du S.

89. Ἐπὶ τῷ Παικίλῳ] Angl. ἐπὶ τῷ ποικίλῳ. f. B.

Ἐπὶ τῷ Παικίλῳ] A. P. & L. unde etiam reliqua aliter interpungenda esse discimus. Reliqui ἐπὶ τῷ Παικίλῳ. M. du S.

λῆ, σιωπήσομαι· ἀναγὰς ἂν ἐκ μέσων τῶν ἀκροαμένων ἕτας, ἔφη, προσεπιπὼν τὸ ὄνομα, καλεῖ σε Πυθαγόρας.

Πύθωνος δὲ τινος τῷ ἐν Μακεδονίᾳ εὐπαρύφον, νεανίσκῳ ὥραϊς, ἐρεχέλευντος αὐτὸν, καὶ παρτείνοντος ἐρώτημα τι σοφιστικόν, καὶ κελύοντος εἰπεῖν τῷ συλλογισμῷ τὸ λῦσιν, ἔφη, οἶδα τέκνον, ὅτι παρὰ αἰνῇ ἀγανακτήσαντος δὲ ἐκείνου· ὅτι τῷ ἀμφιβολίας σκόμματι, καὶ συναπιλήσαντος. Αὐτίκα σοι μάλα τὸ ἄνδρα ὅτι δειξέω, ὁ δὲ σὺν γέλωτι ἠρώτησε, καὶ πρὸς ἄνδρα ἔχους;

Ἐπεὶ δὲ τις ἀθλητὴς κατὰ γυμνασίᾳς ὑπ' αὐτοῦ, ὅτι ἐδῶντα ὥφθη ἀνδρὸς ἀμπεχομένης, Ὀλυμπιονίκης ὢν, ἐπάταξεν αὐτὸν εἰς τὴν κεφαλὴν λίθῳ, καὶ αἷμα ἔρρυε· οἱ μὲν παρόντες ἠγανάκτουν, ὡς αὐτὸς ἕκαστος· τὸ τελευτήσαντος, καὶ ἐβόων ὅτι τὸ ἀνθύπαλον ἵεναι· ὁ δὲ Δημόναξ, Μηδαμῶς, ἔφη, ἀνδρὲς, πρὸς τὸ ἀνθύπαλον, ἀλλ' ὅτι τὸ ἱερὸν.

Ἐπεὶ δὲ πρὸς καὶ χρυσὸν δακτύλιον ὁδῶν βαδίζων εὖρε, γραμματίων ἐν ἀγορᾷ πρὸς τοῖς, ἥξει τὸ ἀπολέσαντα, ὅστις εἶη τῷ δακτύλῳ δεσπότης, ἦκων. καὶ εἰπόντα ὁλοκλήρως

lebo : surgens igitur ex mediis auditoribus, Hec tu, inquit, nomine illum appellans, vocat te Pythagoras.

15. Pythonis cujusdam Purpuratorum Macedoniae filio pulchro, irritante illum nugis, & sophisticam interrogationem proponente, ejusque syllogismi solutionem dicere illum jubente, Unum, inquit, puer, novi, te perαινεσθαι. Aegre autem ferente illo lusum ex ambiguo, & una minitante, Statim tibi virum monstrabo! cum risu interrogavit, Virum nempe habes?

16. Cum vero athleta quidam derisus ab illo, quod in florida veste, Olympionices licet, visus esset, caput illius lapide percussisset, & sanguis efflueret: praesentes quidem indignari, quasi unusquisque ipsorum pulsatus esset, clamareque, ad Proconsulem eundem esse: at Demonax, Noquam, inquit, viri, ad Proconsulem; sed ad Medicum.

17. Invenerat aureum anulum incedens per viam, tabellaque in foro proposita postulabat, ut qui perdidisset, dominus anuli, veniret, dictoque pondere illius & gemma,

a Ἐπὶ τῷ] Ἐπὶ τὸ f. male. b Ττυπήσαντος] Et sic f. cum Fl. P. S. &c.

99. * Τῷ τῷ ἀμφιβ. σκ.] Σημαίνει τὸ τὸ παρτείνω & τὸ τὸ συλλογισμῷ τέλειον εἶναι, ἔχοντα συμπληρωμα, καὶ

τὸ ἀλλοῦς οὐκ ἀπὸ τῶν ἀπὸ τοῦ ἐκείνου, & ὁ σφραγισμὸς ἐκβάλλει. V.

* Hoc Schol. ad aliena verba relatum in editis, in sedem suam restituit M. du S. † Περαινεῖ] Sic restituit idem ex C. quum παρτείνω esset

in Editis.

† Ἡ σφραγίς] Tria illa posteriora verba deerant in Editis, supplevit ex Cod. collatione, non addens cujus, M. du S.

94. Πάσης] De hoc nihil apud alios reperio, neque mirum. M. du S.

Ibid. Εὐπαρύφον] Iterum infra, §. 41. M. du S.

98. Ὅτι παρτείνω] Legendus Doctissimus Flor. Christian. ad v. Aristoph. f. B.

Ibid. Περαινεῖ] Narrantur plures in ea voce joci apud Diog. Laërt. Mened. p. m. 65. A. & B. & Arcef. 104. F. V. Mures. Var. Lect. XI. 11. M. du S.

Περαινεῖ] Nescio an habeat Latina lingua vocabulum amphiboliae huic exprimendae aptum, nec vehementer quaerendum putavi: παρτείνω est dialecticum, significatque, ut Latinum *officere*, concludere aliquid & demonstrare ex sumtis quibusdam. vid. Kuhn. ad Diog. Laërt. 7, 45. & quem laudat Sextum Empir.

Math. 8, 436. Inde est παρτείνω λόγος, qui non recte concludit, ap. eundem Sextum Math. 8, 429. & 10, 96. Sed παρτείνω etiam obscœnum est, ut consici Latinorum. Vid. Diog. Laërt. 2, 127. & 4, 34. f. M. G.

3. Καὶ τὸ ἄνδρα ἔχου] Vertitur: *Etiam virum habes?* pro: *Et sane virum habes*: hanc vim habet τὸ καὶ. M. V. in Cræta.

Ibid. Ἄνδρα ἔχου] Dixi ad illud Petron. *quæque videri quærentur*. f. B.

5. Ἐδῶντα — ἀνδρὸς] Invenit huic Lucianus, solis Ludorum victoribus id concessum. Vid. quæ supra ad Nuy. e. 8. a me sunt annotata. M. du S.

20. Δακτύλιον] De hac dictione alibi. f. B. Anon.

ma, & imagine, eum reciperet. Venit adolescentulus formosus, se perdidisse dicens. Cum vero sani nihil diceret, *Abi, puer, inquit, & tuum ipsum anulum serva: hunc quidem non perdidisti!*

18. De Romano Senatu aliquis Athenis filium ipsi suum ostendens formosum valde, sed effeminatum fractumque, *Salutate, inquit, filius hic meus.* Et Demonax, *Pulcher, inquit, & te dignus, & matris similis.*

19. Cynicum illum in urfi pelle philosophantem, non Onoratum, quod illi nomen erat, sed Arcefilaum vocari volebat.

20. Interrogante quodam, *Quis ipsi finis felicitatis videretur? Solum felitem, ait, liberum:* illo vero dicente, *multos liberos esse:* *At ego, inquit, illum puto, qui neque speret quidquam, neque metuat.* Ille, *Et quomodo quis illud possit? Omnes enim ut plurimum hunc robis servimus. Quin si perspicies, inquit, res hominum, apprehendes, il-*

αὐτῷ, καὶ λίθον, καὶ τύπον, ἀπολαμβάνει· ἦκεν ἔν τις μερακίσχῳ ὠραῖῳ, αὐτὸς ἀπολαλεῖν λέγων· ἐπεὶ δὲ πρὸς ὑγιᾶς ἐλεγεν, Ἀπίθι, ἔφη, ὦ παῖ, καὶ τὸ ἑαυτοῦ δακτύλιον φύλαττε, τῆτον γὰρ σὺ σὺν ἀλάλεκας.

Τῶν δὲ ἀπὸ τῶν Ῥωμαίων βουλῆς τις Ἀθήνησιν υἱὸν αὐτῷ δείξας πάντῃ ὠραῖον, Ἑλληνίδαν δὲ καὶ ἀλγεκλασμένον, Προσ- μαγορεύει σε, ἔφη, ὁ ἐμὸς υἱὸς ἑτοσί· καὶ ὁ Δημόναξ, Καλὸς, ἔφη, καὶ σὺ ἀξίος, καὶ τῇ μητρὶ ὅμοιος.

Τὸν δὲ Κυνικὸν, ἐν ἄρκλει δέρματι φιλοσοφῶντα, σὺν Ὀνάραιον, ὡς ὁ ἀνομά- ζοιτο, ἀλλ' ἢ Ἀρκεσίλαον καλεῖν ἤξευ.

Ἐρωτήσαντ' δὲ τιν' τίς αὐτῷ ὄρετο εὐδαιμονίας εἶναι δοκεῖ, μόνον εὐδαιμόνα, ἔφη, τὸ ἐλεύθερον· ἐκεῖνος δὲ φησάντ', πολλὰς ἐλευθέρους εἶναι, Ἀλλ' ἐκεῖνον νομίζω, καὶ σὺ ἐλπίζοντά τι, μήτε δειδύτα. ὁ δὲ, Καὶ πῶς ἂν, ἔφη, τῆτό τις δύναται; ἀπάντες γὰρ ὡς τὸ πολὺ τῶνδε δεδωλόμεθα. Καὶ μὴν, ἔφη, εἰ καὶ ἀποκόμεις τὰ τ' ἀνθρώπων πράγματα, ὥρως ἂν αὐτὰ ἔτι ἐλπί- δῃ,

c Ῥωμαίων] Ῥωμαίων male f. d Ὀνάραιον] Ὀνάραιον male f. e Ἑλληνίδαν] Ἑλληνίδαν male Bz. f Ὀνάραιον] Ὀνάραιον Bz. folia. g Ἀρκεσίλαον] Ἀρκεσίλαον male P. folia.

20. Δακτύλιον φύλαττε] Εἰς τὸ ἀπολαλεῖν ἀπολαλεῖν καὶ γὰρ δακτύλιον λέγει] ὁ αὐτός. V.

Δακτύλιον] Notae Bourdelotianae adscripserat M. V. la Croze. Semper alibi. Voila bien des alibi forains. Indicat Vir Cl. idem quod Cl. Hemsterh. T. I. ad Nigritin. ait: Bourdelotio solempne esse tractationem eorum quae nescit, alio remittere. J. F. R.

29. Ὀνάραιον] Latinum nomen esse certum est; aspirare tamen nolimus, ut scripturam veterem, qualem in libris reperi, repraesentarem. Nisi forte conjectura Editoris Bz. uti malis, qui Ὀνάραιον fecit. M. du S.

Ὀνάραιον] An fuit ἔξ Ὀνάραιον, Latinum nomen, Honoratum? J. M. G.

30. Ἀρκεσίλαον] Ridet hoc nomine pellem urfinam, quam ille gestabat; nec illa opus est mutatione, quam Ed. P. excogitavit. Certe sic jocus peribit, quo ad Philosophum celebrem inter Academicos etiam respicitur, de quo Diog. Laërt. IV. p. 103. M. du S.

Ἀλλ' Ἀρκεσίλαον] Frigida, nisi quid me fugit, ad primam syllabam nominis cum ἀρκεσι convenientem allusio. Sed sunt pluscula ex hoc genere, quo delectabantur non Graeculi modo, sed Graeci, & ipse Socrates. Certe in Cratylō multa sunt frigidiora etiam. J. M. G.

Ἀρκεσίλαον] Ablancurtius: Arcefilas vel Arcefilas; nam ἀρκεσι significat Usurum. Et sic supra in Alex. vidimus ἀρκῆος & ἀρκεῖος. Quare si Paris. Edit. hic Ἀρκεσίλαον pro suo Ἀρκεσίλαον dedisset, non video cur jocus periisset. Ἀρκεσίλαος apud Diog. Laërt. sine τ. compluribus locis scribitur. Persius vero Sat. III. 79. Arcefilas. At in nomine ficto quis dixerit praesternere Ἀρκεσι — non Ἀρκεσι —? J. F. R.

35. Μήτε ἐλπίζοντά, μήτε δειδύτα] Conf. supra, Alex. c. 8. M. du S.

δοῦναι, ὅτε φόβος ἄξια, παυσαμένων πάν-40 *olus neque spe neque metu dignas, cum desinant*
τως ἢ τ' ἀπαρῶν, ἢ τ' ἡδέων. *omnino molesta pariter & jucunda.*

Περεγρίνη δὲ τῷ Πρωτέως ὀπιτιμῶντ' αὐτῷ, ὅτι ἐγέλα τὰ πολλὰ, ἢ τοῖς ἀν-21. Peregrino illo Proteo increpante, quod multum rideret, atque alluderet hominibus, ac dicente, *Demonax non agis ca-*
δρώποις προσέπαιζε, ἢ λέγοντ', Δη- *nem* (Cynicum) respondit, *Peregrine, non*
μῶναξ ἢ κυνᾶς, ἀπεκρίνατο. Περεγρίνη,45 *agis hominem!*

Καὶ μὴν ἢ Φυσικόν τινα πᾶσι τ' ἀντιπό-22. Verum Physicum quendam, de anti-
δων ἀλεγόμενον, ἀναστήσας, καὶ ὅτι *tipodibus disputantem, excitavit, & ad*
Φρέας ἀγαγὼν, ἢ δείξας αὐτῷ τὴν τῷ *puteum deducto ostendit in aqua umbram,*
ὑδαὶ σκιάν, ἥρῃο, τοιούτως ἄρα τὴν ἀντί-50 *interrogans: Tales igitur ais esse Anti-*
ποδας εἶναι λέγεις; *podas?*

Ἀλλὰ ἢ μάγν τινὸς εἶναι λέγοντ', ἢ23. Cum aliquis magum se esse diceret, & carmina habere potentissima, quibus per-
ἐπώδ' εἶναι ἰσχυρὰς, ὡς ὑπ' αὐτῷ ἀ- *suadere posset omnibus, ut praeberent sibi*
πανίαν ἀναπεῖθαι, ἢ παρέχειν αὐτῷ ὀπό- *quaecunque vellet: Noli admirari, inquit;*
σα βύλε), Μὴ δ' θαύμαζε, ἔρη, ἢ τῷ55 *Nam & ego artis tuae sum: & si vis, se-*
αὐτὸς ὁμοτεχνός εἰμί σοι, ἢ εἰ βύλει, ἔπει- *quere ad pannum venditricem, & videbis,*
πρὸς τ' ζετόπωλιν, καὶ ὅψι με ἀφ' ἑμῶς *uno me carmine, & paucillo veneno, indu-*
ἐπώδης, ἢ μικρῇ τῇ Φαρμάκῃ πείθοι' αὐ- *cere illam ut paxem mihi det, nummum in-*
τῷ δὲναί μοι τ' ἄριστον αἰνιττόμενον τὸ νό-60 *dicans, cujus eadem quae carminis vis*
μισμα, ὡς τὰ ἴσα τῇ ἐπώδῃ δυνάμενον. *esset.*

Ἐπεὶ δὲ Ἡρώδης ὁ πᾶν, ἐπένθει τ' Πο-24. Cum Herodes ille celeberrimus Pol-
λυδεύκῃ πρὸ ὥρας σποδανόντα, καὶ ἡξί- *lucem suum lugeret ante pubertatem defun-*
δχημα ζεύγνυα αὐτῷ, ἢ ἵππῃς πᾶς- *ctum, juberetque currum illi jungi, & e-*
ίταα ὡς ἀναδησομένη, ἢ δειπνὸν ὡς *quos adstare tanquam consensuro, & coe-*
nam

a Αὐτῷ] Sic H. 1. 2. J. S. Αὐτῷ P. b Θαύμαζε] Sic habere Edd. omnes notavit M. du S. c Παρ' αὐτῷ] Παρ' αὐτῷ male J. sola.

45. Οὐ κυνᾶς] Deleo frigidam illam, immo absur-
dam interrogationis notam, quae libros ferme omnes
includit, & versionem ipsam postremam foedarat.

M. du S.

Οὐ κυνᾶς] Haec ante sic male interpuncta legeban-
tur: ἢ κυνᾶς; — σὺν ἀνθρωπίζεις; &c.

J. F. R.

47. Καὶ μὴν εἰ φυσ. τ. π. τ' ἀντιπόδων ἀλεγόμενον] *Traheret* in Chiliadibus. A. E. M. Notavit idem Gujetus.

J. F. R.

Ibid. Περὶ τ' ἀντιπόδων] Ridet itaque eorum senten-
tiam, qui . . . uti & Εἰχ. c. 44. Riserunt etiam Pa-
tres multi (vid. Rittersh. p. 45.) unde hoc saltem dis-
cere licet, cavendum viris bonis, ne dum quae non
intelligunt, vituperant, risum & jocum peritioribus
praebeant.

M. du S.

48. Ἀναστήσας] H. e. postquam excitasset (Physi-
cum illum) non vero *surgens*, ut habebat versio. L. Bos.

55. Θαύμαζε] In omnibus Θαύμαζε, legitur; quo
quid absurdius dici potest? Nisi forsitan Θαύμαζε γι a
prima manu fuerit.

M. du S.

Θαύμαζε] Θαύμαζε voluisse legere *Solanum*, ex e-
jus nota video; licet ipsum contextum non mutave-
rit; sed quia deinde rectius conjicit, etiam Θαύμαζε
γι legi posse, ideo vulgatam intactam reliqui. J. F. R.

61. Ἡρώδης] *Atticus*. Hujus Herodis *Gellius*, *Spar-*
tianus, *Pausan.* & alii meminere, & *Philostrat.* in *Sophist.*

G. C.

Ἡρώδης] Notissimus hic ex *Philostrato*, *Gellio* & a-
liis.

M. du S.

Ibid. Πολυδεύκη] Atqui J. Pollux Onomastici au-
ctor annos vixerat LVIII. teste *Philostrato* in ejus vita
p. 593. & *Suida*. Cumque *epithalamium* Commodo
Crispinam ducenti scripsisse tradatur a *Suida*, post an.
Chr. 178. mortuum oportet statuamus (v. *Dio LXXI.*
p. 814. & *Capitol. Marco* p. 134. A.) Immo *Philostrat-*
us ad Commodi ipsius imperium deducit, cum tradit
eum suggestu Athenis ab eo donatum: *Soph.* p.
593. Verissimum igitur est, quod a Doctissimo *Phi-*
lostrati interprete acute observatum esse video, alium
Pollucem intelligi, cumque aut servum, aut libertum
He-

nam parari, accedens, *A Polluce*, inquit, *adfero tibi epistolam*. Delectato autem illo, atque putante, pro communi reliquorum ratione, & ipsi suo subservire morbo, dicenteque: *Quid ergo, Demonax, Pollux postulat? Accusat te*, inquit, *quod non jam ad ipsum abeas*.

25. Idem lugenti filium, & in tenebris se concludenti, accedens dixit, *Magnum se esse, & posse ipse evocare filii umbram, modo sibi tres quosdam homines nominaret, qui ne minem unquam luxerint*. Multum autem illo dubitante & haerente; neque enim habebat, opinor, quem talem nominaret, *Tum tu*, inquit, *ridicule, solum te intolerabilia pati arbitraris, cum tamen expertem latus videas neminem?*

26. Etiam illos risu solebat excipere, qui in congressibus uterentur antiquatis omnino peregrinisque nominibus. Uni ergo interrogato a se aliquid, & supra modum Attice respondentem, *Equidem te jam nunc*, inquit, *interrogavi: at tu mihi tanquam sub Agamemnone respondes*.

27. Dicente sodalium quodam, *Abeamus, Demonax, in Aesculapii, & oremus*

65. οὐκ ἐλάττω, προσελθὼν, ὁ Πολυδεύκης, ἔφη, κομίζω σοὶ τινα ἐπιστολήν. ἡ δὲ αὐτὸς δὲ ἐκείνη, καὶ οἰκνέει ὅτι καὶ τὸ κοινὸν καὶ αὐτὸς τοῖς ἄλλοις συντρέχει τὰ πάθει αὐτῷ, καὶ εἰπόντ'. Τί ἔν, ὦ Δημόναξ, Πολυδεύκης ἀξιοῖ; Αἰτιάται σε, ἔφη, ὅτι μὴ ἤδη πρὸς αὐτὸν ἄπαι.

7. Ὁ δ' αὐτὸς υἱὸν πενθόντι, καὶ ἐν σκότῳ αὐτὸν καθιέρῃσιν, προσελθὼν ἔλεγε, μάγ' τε εἶναι καὶ δύνασθαι αὐτῷ ἀναγαγεῖν τῷ πατρὶ τὸ εἶδωλον, εἰ μόνον αὐτῷ τρεῖς τινας ἀνθρώπους ὀνομάσειε, μηδένα πᾶσι πενθηκότας. ὅτι πολλοὶ δὲ ἐκείνη ἐνδοιάσαντ', καὶ σπορέντ', ὃ γὰρ εἶχε τινα, οἶμαι, εἰπεῖν τοιοῦτον, εἴτ' ἔφη, ὦ γελοῖε, μόνον ἀφόρητα πάσχειν νομίζεις, μηδένα ὁρῶν πένθος ἄμοιρον;

Καὶ μὴν κακείνων καταγελαῶν ἤξει, τῷ δ' ἐν ταῖς ὁμιλίαις πάντῃ δευχαίοις καὶ ξένοις ὀνομασι χρωδύων. ἐν γὰρ ἐρασιβέβηκεν ὑπ' αὐτῷ λόγον τινα, καὶ ὑπεραπικρῶς ἀποκρίνεται. Ἐγὼ μὲν σε ἔφη, ὦ εταῖρε, νῦν ἡρώτησα, σὺ δὲ μοι ὡς ἐπ' Ἀγαμέμνονα ἀποκρίνη.

Εἰπόντ' δὲ τιν' ἑταῖρον, Ἀπίωνι Δημόναξ εἰς τὸ Ἀσκληπείον, καὶ προσευξά-

d' O d' autem] Constans Edd. lectio.

Herodis, ut vult ad p. 558. aut certe *aluminum* discipulumve, cum inter *τροφίμους*, quos impense amaverat, ibi recensetur. De luctu ejus vide omnino *Philostatus* in voce *Herod*. p. 558. ubi & statuas venantis posuisse ait, quod huc facere existimo.

63. Ὁχημα . . . ὡς ἀναβ.] Locum hunc mire illustrat *Philostatus* locus p. 558. ubi de hoc ipso *Polluce* cum *Achille* & *Memnone*, quos impense *Herodes* amaverat, verba faciens, scribit: *ἐκείνους γὰρ ἀνιῖναι σφῶν θανάτου, καὶ τιθεσθαι, καὶ θάψασθαι. τὰς δὲ ἐν θανάτῳ, τὰς δὲ ἐν ἡλικίᾳ, τὰς δὲ πρὸς πηγαίᾳ, τὰς δὲ ἐν σπηλαίοις πλάττειν, οὐκ ἀφαιρῶν, ἀλλὰ ἐν ἀραιῇ τῷ ἀφαιρῶντος, ἢ καὶ πρὸς τοῦ.*

Ibid. Ζυνῶνται αὐτῷ] An *Πολυδόντι*; F. G. 64. Διόντι παραστ.] Idem aliis verbis infra §. 33. ὡς ἔπαισις ἐστίν. Sed in *Ad. Apost.* X. 10. καὶ ἡμεῖς γινώσκοντες παραστῆναι δὲ ἐκείνῳ, ἐπίκειναι ἑαυτὸν. Ad quae verba Rev. Jac. Elph. hoc *Luciani* aliudque Tom. II.

ex *Casari*. aliisque adfert, qui probet *ὁ Pollux* esse *παῖρα* quid in *prandium*.

72. Ὁ δ' αὐτὸς] *Vorsinus* τῷ δ' αὐτῷ; sed frustra. cum constet *Herodi* filium unicum fuisse, quem superstitem reliquit. Vid. *Philost.* p. 558. De eodem credo *A. Gellium* loqui XIX. 12.

Ibid. Ἰὼν πρὸς.] *Philostatus* tradit, unicum ei fuisse filium, qui patri superstes fuit, p. 558. Sed idem de *Polluce* aliisque duobus ita loquitur, quasi ab eo fuerint adoptati, cum ait: *ὡς ἰσὺς γνησίους ἐπύθηται*. Ego itaque horum unum hic intelligendum existimo. *Philostatus* autem, qui aliorum dicta eam in rem memoriae mandavit, *Demonactis* nullibi meminit.

75. Τρεῖς . . .] Vide *Juliani* Imperatoris *Epist.* XXXVII. ubi similem habes de *Dario* & *Democrito* narrationem.

89. Ἀσκληπιῶν] Vide *Ἑμμ.* c. 37. & *Smid.* M. du S.

εὐχόμεθα ὑπὲρ τῆς υἱῆς. Πάνω, ἔφη, κωφὸν ὄρω *pro filio*, *Utiq̃ue*, inquit, *surdum judicas*. ἤγῃ τ' Ἀσκληπιδί, εἰ μὴ δύναϊ καὶ νυντῦθεν *Aesculapium*, *si non potest hinc etiam orantes* ἡμεῖς εὐχομένην ἀκένειν. *audire.*

Ἰδὼν δὲ ποτε δύο τινὰς Φιλοσόφους κομιδῇ ἀπαιδευτὲς ἐν ζητήσῃ ἐρίστῃ, καὶ τῷ μὲν ἄτοπα ἐρωτῶντα, τὸ δὲ ὑδὲν πρὸς λόγον *9* σποκρινόμενον. Οὐ δοκεῖ ὑμῖν, ὦ Φίλοι, ἔφη, ὁ μὲν ἑτέρῳ τῶν τράγον ἀμέλγειν; ὁ δὲ αὐτῷ κίσκινον ὑποβέναι;

Ἀγαθοκλῆς δὲ τῷ Περιπατητικῷ μέγα φρονέοντι, ὅτι μόνῳ αὐτὸς ὅτι καὶ πρῶτον τῷ Διαλεκτικῷ, ἔφη, Καὶ μὴν, ὦ Ἀγαθόκλεις, εἰ μὲν πρῶτον, εἰ μόνον, εἰ δὲ μόνον, εἰ πρῶτον.

Κεθῆγος δὲ τῷ ὑπατικῷ, ὁπότε Διατῆ Ἑλλάδῳ εἰς τὴν Ἀσίαν ἀπῆγε πρεσβεύων πρὸς τὸν πατέρα, πολλὰ καταγέλαστα καὶ λέγοντον καὶ ποιεῖν, ἐπειδὴ τῷ ἑταίρῳ τις ὄρων ταῦτα ἔλεγεν, αὐτὸν μέγα κάθαρμα εἶναι. Μὰ τὸ Δί', ἔφη ὁ Δημόναξ, εἰ δὲ *10* ἰοῦσε; *Medius fidius*, inquit *Demonax*, *magnum quidem.*

31. Apol-

* Ἀπαιδευτός] Ita Edd. omnes. b Ὁ Δημ. Sic Jans. & Bz. Ὁ Δημ. Edd. cett. male.

94. Ἀπαιδευτός] Forſan ἀπαιδευτός.

M. du S.

99. Ἀγαθοκλῆς] Peripateticus hic, de quo nihil invenio. Alium Agathoclem, Stoicum alibi memorat Icar. c. 16. Cynicum alium Tetz. c. 12. & f. Alium medicum Κασπ. c. 6.

M. du S.

5. Κεθῆγος δὲ τῷ ὑπατ.] Anno Chr. CLXXII. Cethegum Consulem invenio.

M. du S.

6. Πρεσβ. τῷ πατρί] An & apud alios hoc sensu inveniat, dubito, Graecos scilicet, nam Romanis familiare est.

M. du S.

8. Επειδὴ τῷ ἑταίρῳ τις ὄρων ταῦτα, ἔλεγεν αὐτὸν μέγα κάθαρμα εἶναι, Μὰ τὸ Δί', ἔφη ὁ Δημόναξ, εἰ δὲ μέγα.] Sic legendum. Vulgo ὁ Δημόναξ; male; ipse id dixit Demonax. Scilicet enarrat Lucianus multa, quae Demonax vario tempore, tempestive de quibusdam vel hominibus vel rebus dixerit responderit: inter alia etiam hoc; nimirum cum Cethegus quidam consularis multa ridicula & diceret & faceret, ac aliquis sociorum magnum eum esse scelus diceret, agebat Demonax, Ne magnum quidem, scilicet eum esse scelus.

f. f.

10. Ὁ Δημόναξ] Sic Bz. recte. Reliqui Libri 2, grave.

M. du S.

Ibid. Οὐδ' ἴμεγα] Illud εἰδὲ μέγα vide apud Diog. Laert. 148. C. nihil mirum. Et apud ipsum Nostrum Philop. c. 16. εἰ μέγα. Οὐδ' ἴμεγα scilicet, vel simile quid

subintelligitur. Hoc autem dicto haud dubie patrem hujus petit; quasi diceret; nec mirum est, tali patre ortum tam stultum esse filium.

M. du S.

14. Μετάπικτον] Capitolinus in Antonino Pio c. X. Cujus avaritiam etiam in mercedibus notavit. (vide Casauboni ad eum locum notas.) Hinc est quod cum hic Demonax cum agmine suo aureum velus petere nit, joco duplici, alludit enim etiam ad alium Apollonium, cujus Argonautica nota.

M. du S.

Ibid. Ἐπὶ παιδείᾳ τῷ βασιλεὶ σπουδάζοντι] Interpret. ut regis esses praeceptor. Pro regis potius reponere, Imperatoris. Imperatores autem Romanos Graecis scriptoribus βασιλεὺς appellari, res est nota. Infra pag. seq. recte haec verba tranſtulit, ὁ βασιλεὺς μετὰ τῷ βασιλεὶ πολιτικῇ τετιμήκεται. Imperator me Romanorum civitate donavit.

H. V.

15. Προσέχουσι, ἔφη, ὁ Ἀπολλώνιος, καὶ οἱ Ἀργοναῖται αὐτοῦ] Jocus est in voce Argonautis. Nam Apollonium & ejus discipulos instimulabat avaritiae, utpote qui Romam cum magistro ad Imperatorem ibant, ut divites ibi fierent, sicut Argonautae ad vellus aureum, de qua expeditione extat egregium poema omnibus notum Apollonii alterius, ad quod alludit.

f. p. 26.

16. Ἀπολλώνιος] Alludit ad alium Apollonium, cujus Argonautica hodieque existant.

M. du S.

Ἀπολλώνιος & οἱ Ἀργοναῖται] Dubitat Creſollus Thea.

31. Apollonium aliquando Philosophum cum videret multis cum discipulis exeuntem, ibat autem arcessitus, ut institutionis causa cum Imperatore esset: *Accedit, inquit, Apollonius, cum suis Argonautis.*

32. Interrogante alio, *Utrum immortalis illi videatur anima? Immortalis, inquit, sed ut omnia.*

33. De Herode dicebat, *verum dicere Platoni, non unam nos animam habere. Neque enim ejusdem esse animae, Regillam & Pollucem (mortuos) ut viventes convivio excipere, & talia declamare.*

34. Ausus est aliquando publice interrogare Athenienses, audita illa denuntiatione, *Propter quam causam excludant sacris Barbaros, idque, cum constitueris illis initia Eumolporum, Barbarus e Thracia?*

Καὶ Ἀπολλώνιον δὲ πρὸς τὸ φιλόσοφον ἰδὼν μὲν πολλῶν τῷ μαθητῇ ἐξελαυνούσα, ἤδη δὲ ἀπὸ μεταπέμψεως, ὡς ὅτι βασιλεὶ τῷ βασιλεὶ συνησόμενος. Προσέρχεται, ἔφη, ὁ Ἀπολλώνιος, καὶ οἱ Ἀργοναῖοι αὐτῶν.

Ἄλλω δὲ πρὸς ἐρομένον, εἰ ἀθάνατος αὐτῷ ἡ ψυχὴ δοκεῖ εἶναι; Ἀθάνατος, ἔφη, ἀλλ' ὡς πάντα.

Περὶ μὲν τοῦ Ἡρώδου ἔλεγεν ἀληθεύων τὸ Πλάτωνα φάμενον ἓ μίαν ἡμᾶς ψυχὴν ἔχειν, ἢ γὰρ εἶναι τὴν αὐτῆς ψυχῆς, ὅτι Ῥηγίλλαν καὶ Πολυδύκην ὡς ζῶντας ἐστὶν, καὶ τὰ τοιαῦτα μελετᾷ.

Ἐτόλμησε δὲ πρὸς καὶ Ἀθηναίους ἐρωτῆσαι δημοσίᾳ, τὴν προρρήσεως ἀκέσας, ἀλλ' οὐ τίνα αἰτίαι ἀποκλείουσι τὴν βαρβάρους, καὶ ταῦτα, τῷ τὸ τελετῶν αὐτοῖς κατασκευαστῇ Εὐμόλῳ, βαρβάρῳ καὶ Θρακῇ 300ντ.

Ἐπὶ

c. Ῥηγίλλαν] Ut Marcell. voluit, edidi. Ῥηγίλλαν Edd. priores.

Theatro Rhett. 4, 11. extr. utrum hoc laudis causa dixerit Demonax, tanquam florem Graeciae, an exprobrandae pigritiae, ut Latinus poeta: *Non paucis ruto vos, sed Argonautas* (Martial. 3, 67.) sed mihi simpliciter respicere videtur ad stuporem Imperatoris, & avaritiam inhiantium aureo ipsius velleri philosophorum &c. Tanto autem facilius hoc in mentem venire illi poterat, quod Apollonii Argonautica nota sunt.

19. Ἀλλ' ὡς πάντα] Ut enim nihil sit in philosophia ista, ita nihil perit. Hippocr. de Diaeta 1, 5; 13. Heraclitica ratione, Ἀπόλλων μὲν ἔστιν ἀπάντων χρημάτων, ἔστι γινώσκων, ὁ, τι μὲν ἐπὶ πρόδωκεν ἔστι. ἐμμενισγόνων δὲ ἐστὶν ἀφαιρέτης ἀλλοιοῦται κ. τ. λ.

22. Ῥηγίλλαν, καὶ Πολυδύκην] Ῥηγίλλαν ἐστὶν Π. Th. M. Ῥηγίλλαν] Recte vidit Marcellus in his verbis ἢ φησὶ τὴν αὐτῆς ψυχῆς Ῥηγίλλαν ἐστὶν Πολυδύκην, legendum esse Ῥηγίλλαν. Regilla enim nemo novit, nemo illius mentionem fecit. Regilla vero fuit uxor Herodis Sophistae, uti constat ex Philostrato, & inscriptione antiqua, quam illustravit Cl. Salmastius.

Ῥηγίλλαν] De Herode & Rhegilla uxore fuisse Salmastius ad Rhegillae inscriptionem ab eo editam. Herodem Attici a Graecis dictum ex Philostrato observat, quem Romani Herodem Atticum vocabant, ut in Torquato & Attico Coss. p. 90. Duas filias amisit ex IV. liberis (Inscr.) Apud Philostr. p. 558. leguntur tantum tres. Praegnantem mortuam cum foetu, post

mortem unius filiae, conjicit Salmastius p. 96. vid. Salmastius ad Spartian. p. 77. Sponii Miscel. p. 321—7. Non ante annum Chr. CLX. obiisse constat. Vid. Joh. Mass. Exc. ined. ad Pausan. Theatrum ei exstruxit, de quo Philostratus in vita ejus p. m. 551. ipse Herodes se περιπνεύσαι ἀποθανούσαν, ait ibid. 556. & paulo post, παρὴν αὐτῷ πενήτης ἀπαιτημένη τὸ πῦρ. Inscriptiones has Herodis iterum prodidi audio Londini A. 1722. cum selectis Casauboni & Salmastii notis, novisque Editoris Mettarii, inter Miscellanea Graecorum aliquot scriptorum carmina.

23. Πολυδ.] Vide supra ad cap. 24. Ibid. Ἐστὶν.] Heroibus id quotannis publice fiebat. Vid. Max. c. 21. Tausyd. III. p. 58. 2. V. c. 11. VII. c. 11. Plut. in Timol. 464. 2. & Plat. 353. 2. Privatis etiam licuisse, si cui tantae suppeterent facultates, suis parentare ad eundem modum, probabile est. Quae autem filii parentibus mortuis praestare legibus Atticis tenebantur, semel fieri satis erat. Vid. Pott. 164. 2. Orationem tamen funebrem quotannis iteratam idem opinatur 247. De inferiis istis vid. Epist. c. 22.

26. Προρρήσεως] Ergo integra ea non est, quam habemus. Alii. c. 38.

29. Εὐμόλῳ] Dico alibi.

Εὐμόλῳ] Ignis ea de re est Euripidis locus, interpretibus non satis intellectus in Rhefo 941. Ibi enim de Athenis agitur, quamvis Cl. Barnesio aliter visum fuerit, qui Thamyrim intelligit.

num cremaverit, *Demonax*, quot ibi minae sumi fuerint? Appende, inquit, cineres; reliquum omne fumus est.

40. Polybius cuidam indocto plane homini, & viriose loquenti, cum diceret: *Imperator Romanae civitatis honoravit: Urinam*, inquit, *Graecum te potius quam Romanum fecisset!*

41. Cum praetextatum aliquem videret, latitudine clavi superbientem, ad aurem illius inclinatus, & prehensa veste ostensaque, *Hanc quidem*, inquit, *ante te ovis gestabat, & erat ovis.*

42. In balneo cum ingredi in ferventem aquam cunctaretur, & ut timidum aliquis accusaret, *Dic mihi*, inquit, *an pro patria subiturus eras?*

43. Interrogante quodam, *Quid putas agi apud inferos?* *Expecta*, inquit, *inde tibi prescribam.*

44. Admeto cuidam, malo poetae, cum diceret scriptum a se epigramma unius versus, quod testamento iussisset suae columellae sepulcri inferi: sed quid prohibet ipsum ponere,

Terra cape Admeti utriculum, Deus exit ipse!

μᾶς ξύλων καύσαιμι, ὃ Δημόναξ, πόσαι μὲν ἀν καπνῷ γένοιτο; Στήσω, ἔφη, τὸ σποδὸν, καὶ τὸ λοιπὸν πᾶν καπνὸς ὅστι.

Πολυβίου δὲ τινος, κομιδῇ ἀπαιδεύτου ἀνθρώπου, καὶ σολοῦχος, εἰπόντος, Ὁ βασιλεὺς με τῇ Ῥωμαίων πολιτείᾳ τιτίμηκεν. Εἴθε σε, ἔφη, Ἕλληνα μᾶλλον ἢ Ῥωμαῖον πεποιήκει.

Ἰδὼν δὲ τινὰ τῆς εὐπαρύφου, ἐπὶ τῷ πλατύνει τῶν πορφύρας μέγα φρονήντα, κύψας αὐτῷ πρὸς τὸ ὄσ, καὶ τὸ εἰδὼν λαβόμενος, καὶ δειξας, ἔφη, Τῷτο μέντοι πρὸς σὲ πρόβατον ἐφόρει, καὶ ἦν πρόβατον.

Ἐπεὶ μέντοι λαόμενος ὤκνησεν εἰς τὸ ὕδαρ ζέον ἐμβῆναι, καὶ ἠτιάσατό τις ὡς ἀποδειλιάσασθα, Εἰπέ μοι, ἔφη, ὑπὲρ πατρίδος αὐτὸ πείσεσθαι ἔμελλον;

Ἐρωδῶν δὲ τινος, Ὅποια νομίζεις εἶναι τὰ ἐν αἵδε; Περίμενον, ἔφη, καὶ κειθὲν σοι ὀπίσσω.

Ἀδμήτω δὲ τινι, ποιητῇ Φαύλῳ, λέγοντι γεγραφεῖν μονόστιχον ὀπίγραμμα, ὅπως ἐν ταῖς ἀφθόκαις κελέυκεν ὀπιγραφῆναι. Οὐ αὐτῷ τῇ γῆλῃ, ὃ χεῖρον δὲ καὶ αὐτὸ εἰπεῖν, Γαῖα λάβ' Ἀδμήτην ἑλνύσον, βῆ δ' εἰς Διὸν αὐτὸς.

71-

62. Τῇ Ῥωμαίων πολιτείᾳ τιτίμηκεν] Οὐ γὰρ ἰδίῳ * ὅπως αἰτιῶν, ὅτι τῇ Ῥωμαίων ἐτίμησέν μοι πολιτεία, ἀδελφῆται γὰρ τοῦτο ἐστέ ἀδελφοί, πᾶσι τοῖς ἐπιγράψασι αὐτὸν τὸ φράσαι, ὅτι πολλὰ φραστῶν * Ῥωμαίων πολιτείας συγκροτημένης οὐκ οὐστῶν, Φλαβίαν καὶ Ἀρηλίαν, καὶ ἄλλαν πλείων. * γὰρ ὁ καὶ πᾶσις ἐπιλογραφῆσαι αὐτὸν.

* Οὕτως] In V. erat Ἰ, & iterum Schol. 8. quod ego pro Ἰτακ stare existimo. Vide illic notam nostram. M. du S. + φασί] Ita hic, & mox quoque φασί Cod. V. Licet φασί καὶ φασί Edit. Cler. Et melius cum scribitur. M. du S. (20 αἰῶν) φασί ut mox φασί. J. F. R. + Ἀρηλίαν] Sic dedit Solanus, sine auctoritate, sed bene; nam Ἀρηλίαν edita; quae tamen non mutassem, si mea so-

ἀλλ' εἴπερ ἄρα αὐτὸς ἔχον ἑκάστῃ τῇ Ῥωμαίων ἐπιγραφῇ πολιτεία. ἢ ἵνα τὸ πλατύνει αἰσίου φασί αἰσίου καὶ αὐτὸς, ἢ ὅτι Ῥωμαίων βασιλεὺς ἐποίησέν μοι. τὸ γὰρ αὐτὸ ἐστέ τοῦτο παρὸν αὐτὸ, ὃ ἐστέ ὁ Δημόναξ ἐπὶ τῷ διαβόλῳ. ἄλλα δὲ ἐστέ αὐτὸς, ὡς μοι * καθαρὸς ἑλληνιστῆς, Ἕλληνα βουλόμενος εἶναι. V.

lius auctoritate haec edere suscepissem.

5 καὶ αἰσίου] Aberat καὶ in editis. Addidit J. F. R. 6 ἵνα τὸ πλατύνει — καὶ αὐτὸς] Corrupta haec sunt. M. du S.

** καθαρὸς] Sic dedi. ex conjectura, καθαρὸς enim habebant edita, nec varietatis quidquam notat Solanus postea. J. F. R.

72. Ὑπὲρ πατρίδος αὐτὸν πείσεσθαι ἔμελλον] Non inapte ad sensum transtulit d'Abblancourt: Il ne s'agit pas, dit-il, de mourir pour sa Patrie. Quasi diceret; nam, si id ageretur, satis patientem ac fortem me praebuissem, nunc nolo esse male fortis. J. F. R.

73. Ἀδμήτη] Frustra hominem usque adeo obscu-

runt quaesieris.

80. Οὐ χεῖρον δὲ καὶ αὐτὸ εἰπεῖν] Quod referre non superius deterius. Sic habet versio. Verum tu Latine potius dicas: quod referre ab re non fueris alienum. Sic Lucian. postea in Diplad. cap. 6. Et Aristoph. Equit. p. 290. H. V.

CCC 3;

86. Ἰδὼν.

γελάσας ἔπεν· Οὕτω καλὸν ἔστιν, ὡς Ἀδμητῆ, τὸ ἐπιγράμμα, ὥστε ἐβυδόμεν αὐτὸ ἤδη ἐπιγεγράφαι.

Ἰδὼν δὲ τις ἐπὶ τῷ σκελῶν αὐτῷ οἷα τοῖς γέρουσιν ἐπιεικῶς γίγνετο, ἤρετο, τί τῷτο, ὦ Δημόναξ; ὁ δὲ μειδιάσας, Ἄχρων με ἔδρακεν, ἔφη.

Καὶ μάλιστα καὶ Λακεδαιμόνιον τινὰ ἰδὼν τῷτο αὐτῷ οἰκέτῳ μαστιγῆντα, Παύσαι, ἔφη, ὁμότιμοι σαυτῷ τὸ δούλον σποφαίνων.

Δανάης δὲ τινὲς πρὸς τὸ ἀδελφὸν Δίχην ἐχούσης, Κρίθητι, ἔφη, εἰ εἰ Δανάη, ἢ Ἀκρισίῃ θυγάτηρ.

Μάλιστα δὲ ἐπολέμει τοῖς εἰς πρὸς ἀλλή-

ridens dixit: Adeo pulchrum est, o Adme-
te, epigramma, ut velim illud jam inscri-
bisse.

45. Videns aliquis in cruribus illius, qualia fere solent accidere senibus, rogarat: Ecquid hos Demonax? Ille subridens, Cerberus, inquit, me momordit.

46. Lacedaemonium quendam cum vidisset flagellis caedere servum suum, Desine, inquit, parem tibi honore reddere servum tuum.

47. Danaë quaedam litem contra fratrem cum haberet, In jus ambula, inquit, neque enim illa es Danaë Acrisii (injudicati) filia.

48. Maxime autem impugnabat, qui non

α Ἀχρων] Mallem Κέρβερον. M. du S. recte adscripsit.

90. Καὶ Λακεδαιμόνιον τινὰ] Ἐμύσειζον ἢ ἑαυτοῦς Λάκωνας τιλοῦντο, καὶ εἰς τοῦτο αὐτὸν ἐπισκιάττει. V.

* Αὐτῷ] Conf. Scholion 9. ad verb. δραματισθῆναι, ubi αὐτῷ recte & Attice pro τῷ αὐτῷ legitur. Ideoque & hic forsitan sic legendum; quia Grammatici ajunt αὐτῷ pro αὐτῷ Attice nunquam dici. Sed cum idem etiam scribant τῷτο pro τῷ nunquam dici, ac *Maittaire de Dialecto*. p. 37. tamen ex

Panzen. p. 281. adferat τῷτο πάλαι, Grammaticis tuto confidi non posse dixeris. Verum quum unum exemplum in re ejusmodi nihil probet, ego Grammaticos sequar, donec plura testimonia in contrarium invenero. J. F. R.

86. Ἰδὼν δὲ τις ἐπὶ τῷ σκελῶν αὐτῷ, ὡς τοῖς γέρουσιν ἐπιεικῶς γίγνετο] Benedictus, cum vidisset quispiam eum cruribus innixum, prout accidere solet senibus. Quod tantum abest, ut soleat accidere, ut sit inauditum. Et omnes homines quoque cruribus innituntur. Denique quasi legisset αὐτόν. Longe melior Opfopœus; cum vidisset quispiam eum tarda & iurgiosa, qualia fere senibus fieri consueverunt. Poterant ista epitheta secure omitti, quum ex sequentibus videantur intelligi nescio qui livores. J. G.

92. Ὁμότιμοι σαυτοῦ τὸ δούλον] Uterque interpres servo tuo similem te. Cur igitur Lucianus non dixit, ὁμοιοὶ σαυτοῦ τῷ δούλῳ? Sed facetissime alludit ad Ἀγροκλήσαν Lacedaemoniam, de qua tum plurimi alii cum I. Meursius in Græcia feriata, & ipse Lucianus de Gymnasiis cap. 38. tom. II. Per quam fiebat, ut idem honor videretur contingere servo, si ab domino verberaretur, qui solebat contingere liberis ac dominis. J. G.

Ὁμότιμοι] Tum quia ingenuos Lacedaemonii virgis caedere solemne habebant. (Vid. *Ἰκαρ.* c. 16.) tum quod servile ingenium in servum faciendo probebat. M. du S.

Ὁμότιμοι σαυτοῦ τὸ δούλον σποφαίνων] Vertebatur: Desine servo tuo similem te ostendere. Sed Frater G. O. Reitz. bene animadvertit, vertendum: servum tui similem, J. F. R.

93. Δανάης δὲ τινὲς πρὸς τὸ ἀδελφὸν Δίχην ἐχούσης, Κρίθητι, ἔφη, εἰ εἰ Δανάη Ἀκρισίου θυγάτηρ] Jocus sane frigidus ex nomine Acrisii, quasi Ἀκρισίῃ ἀνδρὸς κρισιῶς. Nisi fortean dixit, non enim es Acrisii filia, intelligi volens, non enim es turri clusa ut Acrisii filia, sed prodire potes. Aut; Proceede in publicum litigatura: non enim metus, ne quis tam deformem Jupiter te rapiat. Th. M.

94. Κρίθητι] Vid. *Suid.* v. ἀκρισία, & Δανάη. M. du S.

98. Τρίβωνα μὲ εἰς πύραν ἔχουσα, ἀντὶ δὲ τῷ βακτηρίῳ ἀπὸ οὐλοῦ κεκραγέτω] Melius τρίβωνα μὲ εἰς πύραν ἔχουσα, ἔτι δὲ τῷ βακτηρίῳ ὑπὸ οὐλοῦ, κεκραγέτω, &c. nempe αὐτοκίον. Th. M.

Τρίβωνα μὲ εἰς πύραν ἔχουσα, ἀντὶ δὲ τῷ βακτηρίῳ ἀπὸ οὐλοῦ κεκραγέτω] Hæc, ut leguntur, sunt nive frigidiore, & ne micam quidem salis habent. Sed unius voculæ emendatione patebit facetus salis jocus. Lego igitur ἐπὶ τῷ βακτηρίῳ, non vero ἀντὶ τῷ βακτηρίῳ. Jocus est, quod Cynicus ille innixus baculo, quod gestamen erat Cynicorum, contenta voce clamans se esse Antisthenis, Crateus & Diogenis, & eorum sectæ imitatore, a Demonacte irritus est & subfannatus. Imo (inquit) Hyperidis videtur esse discipulus. Ludens in voce Ἰππιδῆς, quam ab ὑπερίδῳ fingit derivari, quod est innitor, eo quod innisus erat baculo. Hyperides autem fuit rhetor Atheniensis celeberrimus, tor-

non vere, sed ostentationis causa philosopharentur. Unum enim videns Cynicum pallium quidem habentem ac peram, pro clava autem pistillum, clamantem ultra modum, dicentemque se Antisthenis, & Cratetis & Diogenis aemulum, *Noli memiri*, inquit, *tu enim Hyperidis* (q. d. pistoris, aut pistillarii) *discipulus es*.

49. Cum multos Athletarum videret male pugnantes, & contra legem certaminis loco pancratii mordentes, *Hand injuria*, inquit, *hodiernos Athletas sui sectatores leones appellant*.

50. Lepidum sane illud quoque ipse & mordax simul ad Proconsulem dictum. Erat is nempe ex eo numero, qui crura ac

χειρας, ἀλλὰ πρὸς ὁπιδεύειν φιλοσοφῶσιν. ἓνα γὰρ ἰδὼν Κυνικὸν, τρίβωνα μὲν καὶ ψῆραν ἔχοντα, ὁ ἀντὶ δὲ τῆ βακχίης, ὑπέρογκον ἰκετραγόντα, καὶ λέγοντα, ὅτι Ἀντισθένης, καὶ Κράτης, καὶ Διογένης ὁ τῷ Ζηλωτῆς, Μὴ φέυδεις, ἔφη, σὺ γὰρ Ὑπερίδης μαθητὴς ὢν τυγχάνεις.

51. Ἐπεὶ μὲντοι πολλὰς τῶν ἀθλητῶν ἐώρα κακομαχεῖας, καὶ ὡς τὸ νόμον τῶν ἐναγώνιων, ἀντὶ τῆ παγκρατιάσειν δάκνοντας, οὐκ ἀπεικόντας, ἔφη, τὸς νῦν ἀθλητὰς οἱ παρομαρτύντες λέοντας καλεῖσιν.

Ἀγέειν δὲ κακῶν αὐτῶν, καὶ δηλικὸν ἅμα, τὸ πρὸς τὸ ἀνθυπαῖον εἰρημύειν. ἦν μὲν γὰρ τῶν πεινυμένων τὰ σκέλη, καὶ τὸ σῶμα ὅλον.

[Art.] Sic Edd. 'Επὶ τῇ βακτ. conjicit Palm. 'Επὶ δὲ τὴν βακτ. Vorst. & Marcil. 'Ανδρ. melius Solan.

3. τ. Ὑπερίδης μὲν.] Ἐπὶ τῷ ὑπερίδῳ ἀγέειν ὡς ὑπερίδης ἀνθυπαῖον. V.

† Ὑπερίδης] Hoc Schol. ad alia verba male retatum, duce Salasso sed sine relictis, & de eodem momento ex V. ac C. τὸ ἀνθυπαῖον dedi, pro vulgato τὸν μὲν δειν. J. F. R. † ὅς τις λέγει] ὅς τις λέγειν εἰναι ante, sine scilicet, ὅς τις.

9. Λέοντας καλεῖσιν] Καὶ τὸ αὐτὸν τοὺς ἀνδρείους, καὶ λέοντας ἀπαμειβόμενος ἔσται λέγειν, λίαν ἰσὺν. V.

esse in V. testatur idem, quo compendio satis comamode significari ὅς τις λέγειν existimat, jubetque consensu Scholium, quare & hic facile monenti parui. J. F. R.

te fuit etiam Philosophus ejus nominis, de quo tamen nihil legi.

99. [Art. δὲ τῇ βακτ.] Ego omnino pro ἀντὶ legendum censeo ἀνδρ., quam emendationem confirmabit Scholium. M. du S.

Ibid. [Ὑπερίδης κετραγόντα] Eam sententiam esse hujus loci, quam in versione dedi, certus sum: hoc est, ὑπερίδης, pistillum pro clava habuit hic Cyniscus. ἀνθυπαῖον fuisse nonnunquam h. e. trium cubitorum, hoc instrumentum, docet Hesiodus Eργ. f. 423. ubi vireor, ut figura antiqua antiquum ὑπερίδης cum suo ὀλμῳ recte expresserit: quam alioquin machinationem in hodierno civium suorum Hungarorum usu esse, docuit me Collega optimus J. A. Segnerus. Nempe ὑπερίδης simplex lignum est, longum, teres, capitatum, conici certe formam habens &c. Ut μοχλὸς νεββίς, κόρυμβος scorae, sic ὑπερίδης, pistillum, simplicia ligna sunt magica arte animata apud Nostrum in Philopseude. Et qui proverbium fecerunt, quo utitur auctor πικρὸν ὑπερίδης S. 119. κοσμοκράτης ὑπερίδης, simplex sine dubio lignum, non machinam illam compositam, intellexit. Quare pistillum sine dubio gestavit hic atrox Diogenes. Sed de hoc ambigo, pepereritne ὑπερίδης illud τὸ ὑπερίδης, quod plane huc non pertinet; an ab eo, ut sit, haustum devoratumque sit. Nam utrumque Luciano dignum, ἔχοντα ἀντὶ βακχίης ὑπερίδης, ὑπερίδης κετραγόντα, &c., ἔχοντα ἀντὶ βακτ. ὑπερίδης, κετραγόντα.

τα. κα. τ. λ. Qui characterem quasi distortum Demonactis nostri, & monetam norit, qui cogitarit; necessario desiderari aliquid, quod pro baculo seu clava usurparit Cyniscus; qui Hyperidis nomen cum ὑπερίδης comparaverit: ille nobiscum, puto sentiet. J. M. G.

3. [Ὑπερίδης] Hujus nominis Rhetorem fuisse notum, de quo Plut. in X. Rher. 456. non me latet. Sed quid is ad rem praesentem, aut quem alium intelligat, non satis assequor. Scholiasta restitutus indicat sine baculo fuisse, quod Cynico non conveniebat. Hinc ei alium magistrum assignat Demonax. Sed cur Hyperidem? An quia conviciator notus? Id vero si ex historia pateat, optimum efficiet Demonactis jocum. M. du S.

6. Παρὰ τὸ νόμον, τῶν ἐναγώνιων, ἀντὶ τῆ παγκρατίας] Est in eam rem locus Philostrati luculentissimus in Imag. II. p. 818. οἱ παγκρατιάστοι, ὁ πᾶς, κεκινδυνεύοντες προσχρῶν τῇ πάλῃ διὰ τὸ αὐτοῖς ὑπὸ πεινῶν τε, οἱ μὴ εἶναι ἀσφαλῆς τὰ παλαιότι. καὶ συμπελαῖον, ἐν αἷς ἀπὸ γυναικὸς καὶ, αἰὶν πικροτά. διὰ δὲ αὐτοῖς ἐ τέρως ἐς τὸ ἀπῶσι ἄλλως ἄγχι. οἱ δὲ αὐτοῖς ἐ σφύρῳ προσπαλαίουσιν, καὶ τὴν χεῖρα σφύρουσι, προσόχτας τῷ πᾶν ἐ ἐν ἀλλοτῷ ταυτὶ τῷ τῆ παγκρατίας ἔργῳ, πλὴν τῆ δάκνῃ ἢ ὀρότῃ. M. du S.

12. Πικρὸν ὑπερίδης τὰ σκέλη] Vid. id supra expositum, in de Merced. Cond. c. 33. J. F. R.

ὅλον· Κυνικὲ δὲ τιν' ὅτι λίθον ἀναβάντος, καὶ αὐτὸ τῷτο κατηγορήντων αὐτῷ, καὶ εἰς κιναιδίαν ἀναβάλλοντων, ἀγανακτήσας, καὶ καλῶσπαδῆναι τὸν Κυνικὸν κελεύσας, ἐμέλλεν ἢ ξύλοις συντρίψαι, ἢ καὶ φυγῇ ζημιώσκειν· ἀλλ' ὅγε Δημόναξ ὁ δρατυχὸν παρητεῖτο συγνώμην ἔχειν αὐτῷ, κατὰ τινὰ πάτριον τοῖς Κυνικοῖς παρρησίαν θρασυνομένῳ. εἰπόντων δὲ τῷ ἀνθυπάτῃ, Νῦν μὲν σοὶ ἀφίημι αὐτόν, ἀν δὲ ὑπερον τοιούτων τι τολμήσῃ, τί παθεῖν ἀξιόσ' ὅστι; καὶ ὁ Δημόναξ· Δραπακιδῆναι τότε αὐτόν κέλευστον.

Ἄλλω δὲ τινι στρατοπέδῳ ἅμα καὶ ἔθνους τῷ μεγίστῳ τὸν δαχὺν ἐμπιστευθέντι ἐκ βασιλέως, ἐρομένη, πῶς ἂν τις ἀρίστα ἀρξῇ; ὁ δὲ Ἀόργητος, ἔφη, καὶ ὀλίγα μὲν λαλῶν, πολλὰ δὲ ἀκούων.

Ἐρομένη δὲ τινι εἰ καὶ αὐτὸς πλεονέκτης ἐσθίει; Οἶμαι ὅν, ἔφη, τοῖς μωροῖς τὰς μελίσσας τιθέναι τὰ κηρία;

Πρὸς δὲ τῇ Ποικίλῃ ἀνδριάντῃ ἰδὼν τὴν χεῖρα ἀποκεκομμένην, Ὁφέω δὲ, ἔφη, Ἀθηναῖος εἰκόνη χαλκῇ τέλειμκέναι τὴν Κιναιγεῖρον.

Καὶ μὴν καὶ Ῥωφῆνον τὸν Κύπριον, λέγων δὲ τὸν Χωλὸν, τὸν ἐκ τῷ Περιπάτῃ, ἰδὼν

totum corpus vellerent. Cynico autem quodam ascendente in lapidem, atque id ipsum accusante, mollitiemque illius traducendo, indignatus, detrahique jubens Cynicum, aut fustibus contundere aut multare exilio parabat. Forte autem superveniens Demonax deprecatus est, veniam illi dari, quod patria quadam Cynicis libertate hoc ausus esset. Dicente vero Proconsule: Jam quidem illum tibi dimisso, sed si in posterum tale quid ausus fueris, quid pati dignus es? Demonax, Tum dropace illum velli jube, inquit.

31. Alii cuidam, cui legionum & provinciae maximae imperium commissum fuerat ab Imperatore, interroganti, Quomodo optime imperaret aliquis? respondit: Si non irascatur, & loquatur parca, multa vero audiat.

32. Interrogante quodam, Num & ipse placentias ederet? Putasne igitur, inquit, stultis favos ferri ab apibus?

33. Ad Poecilen cum vidisset statuam manu truncatam, Sero tandem, ait, statua aenea honoratum ab Atheniensibus Cynae-girum.

34. Rufinum Cyprium, dico autem illum claudum, illum de Peripato, videns mul-

a Καλῶσπαδῆναι] Nil mut. J. H. Fl. P. b Ἀόργητος] Sic Edd. constanter.

24. Δραπακιδῆναι] Ἀπὸ τῷ, τὸ αὐτὸς αὐτὸν ἀξίως αἰτιμαί, ἢ ὅτι αὐτὸς σοὶ ἰδίᾳ ἐπιμύμνεται, τὸ αὐτὸν ὅτι ἐπὶ πειτούσθαι τὸν δραπακιδῆναι ἴσθι δὲ ἅμω, τὸ αὐτὸς πρὸς τὸν πᾶντος σώματος τὸν μὲν χρῆματι. V.

• Τέτι] Τέτι male Edit. Cler.
† Μαδῆν] Μαδῆν C.

36. Κιναιγεῖρον] Τοῦτο γὰρ Κιναιγεῖρον πένων Ἀθηναῖος ἐν τῇ τῇ πρὸς Πέρσας ναυμαχίᾳ, καλεῖται πρὸς Πέρσας τὴν χεῖρα ἀποκεκομμένην. V.

† Πρὸς] Ἐκ λεgebatur in editis, mutavit Solan. non addens unde habeat: ναυμαχίᾳ vero ego dedi pro edito ναυμαχίᾳ. J. F. R.

24. Δραπακιδῆναι] Dixi ad illud Petronii Salaman-dra supercilia tua exussit. J. B.

26. Στρατοπέδῳ ὅτι ἔθνους τῷ μεγίστῳ] Palam nugatur Benedictus, castrorum & maximae exercitus; quod tamen fecit emulatione Opiopcei, qui castra & maximum exercitum. Nam verti debebat legionum & maxima provincia. Pessima autem est in Graecis distinctio. J. G.

27. Ἐκ βασιλείας] Pro ὑπὸ βασιλ. Conf. Eunuch. c.

3. ubi alia exempla dedimus.

29. Ἀόργητος] Lege ἀόργητος.

36. Χαλκῇ] Erat quidem Athenis statua Cynae-giri, de qua Z. Tr. c. 32. Sed non aenea, ad quod hic al-ludit. M. du S.

Ibid. Τὸν Κιναιγεῖρον] Cujus historia notissima ex He-rod. Diodor. Sicul. Valer. Maxim. Suid. J. B.

38. Καὶ μὴν ὁ Ῥωφῆνος τὸν Κύπριον, λέγων δὲ τὸν Χωλὸν, τὸν ἐκ τῷ Περιπάτῃ ἰδὼν ἐπὶ πολὺ τοῖς ἀεσπότες ἰδιαιτέ-ρως. J. F. R.

*multum in illis ambulationibus versantem, Nihil est, inquit, claudio Peripatetico impo-
dientius.*

35. Cum quondam Epictetus non sine reprehensione consuleret illi uxorem ducere, & procreare liberos, *decere enim hoc quoque virum philosophum, ut alium pro se rerum naturæ relinquat*, sic respondit, ut planissime illum refutaret, *Da mihi igitur, Epictete, unam filiarum tuarum.*

36. Etiam illud quod ad Aristotelicum
Herminum dixit, commemorabile est. Cum
observaret pessimum hominem & infinita
patrantem mala, Aristotelem autem & de-
cem illius categorias (*praedicamenta*) in ore
habentem; *Vere*, ait, *Hermine dignus es de-*
cem categoriis (accusationibus.)

57. Atheniensibus aemulatione quadam Corinthiorum de gladiatorum constituendo spectaculo deliberantibus, progressus inter illos, *Ne prius, inquit, o Athenienses, de his in suffragium ite, quam Misericordiae aram sustuleritis.*

58. Cum Olympiam venientē Elienses
aeneam statuam decernerent, *Nequaquam,*
inquit, o viri Elienses, hoc facite, ne ex-
probrare videamini majoribus vestris, qui

ὁ ὅτι πολλοὶ τοῖς Περιπάτοις ἐνδιαίρεισθαι,
οὐδὲν ὅτι, ἔφη, ἀναίσιχτότερον χωλῶ
Περιπατήσας.

Ἐπὶ δὲ τοῖς ὁ Ἐπίκτιτος ὁπτιμῶς
 ἅμα συνεβόλουν αὐτῷ ἀγαγέας γυναῖκα,
 καὶ παιδευοίσας, πρέπειν γὰρ καὶ τῷ φι-
 λосоφῶ ἀνδρὶ, ἕτερον ἀνὴρ αὐτῷ καὶ ἀλιπῶ
 τῇ φύσει, ἐλεγκτικώτατα πρὸς αὐτὸν ἀπε-
 κρήαιτο, Οὐκ οὖν, ὅ Ἐπίκτιτε, ὅς μοι
 μίαν τὴν αὐτῷ θυγατέρα.

Καὶ μὴν καὶ τὸ πρὸς Ἑρμῖον τὴν Ἀριστο-
 λικὸν ἄξιον ἀπομνημονεύσαι. εἰδὼς γὰρ αὐτὸν
 παγκράτιστον ἢ ὅντα, καὶ μυρία κακὰ ἐρ-
 γάζομενον, τὴν Ἀριστοτέλην δὲ ὡς ἄνθρω-
 πον καὶ αὐτὸν τὰς δέκα κατηγορίας ἔχον-
 ταν, Ἑρμῖον, ἔφη, ἀληθῶς ἄξιον εἶ δέκα
 κατηγορεῖν.

Ἀθηναίων δὲ συνεπιόμενων καὶ ζῆλον ἔχοντες
πρὸς Κορινθίους κατέστησαν ἑαυτοὺς μονομά-
χων, προσελθὼν εἰς αὐτοὺς, Μὴ πρότερον,
δέφη, ταῦτα, ὧς Ἀθηναῖοι, ψηφίσασθε, ἀλλ'
μὴ τῷ ἐλέει ἢ βωμὸν καθέλῃτε.

Ἐπεὶ δὲ εἰς Ὀλυμπίαν ποτὲ ἔλθοντε
αὐτῷ, Ἥλειοι εἰκόνα χαλκῇν ἐψηφίσαντο,
Μηδαμῶς τῦτο, ἔφη, ὦ ἄνδρες Ἥλειοι,
μὴ δόξητε ὀνειδίζειν τοῖς προγόνοις ὑμῶν,
ὅτι

ε Διὰ σώματος κ] Ex Fl. sic dedimus. Καὶ διὰ σώμ. Edd. cett.

61. Ἐλείου ἡ βαμὼν] Εἰ γὰρ ὁ ἰλίου βαμὼς οἰκτίρματα
 παύεται ἀδραίνου, πᾶς ἀν' ἀνάγκησθε, φησί, τοιοῦτον

ἀμὸν προὔγμω θιῶσθαι; V.

ῥοτα, οὐκ ἔστιν ἐν ἀναγκαστικῷ χαλῷ ἀποκατακτικῷ] Hic quoque interpres hallucinatus, cum sic vertit: Quin etiam cum Ruffinum Cyprianum, claudum istum dico, Peripateticum, vidisset diu in pergulis versantem, claudo Peripatetico, inquit, nihil est impudentius, ἀποκατακτικῷ non sunt pergulae, sed ambulationes. ἰδιωτικῷ δὲ τὰς ἀποκατακτικῶν, est ambulatio, ambulationis: videret.

F.G.G.

Kai pñv rj Supra §. 48. *rj pñv rñv* §. 56. rursus
rj pñv rj mox c. 54. 56. & supra c. 22. Item *Enn. c.*
 3. Sic *rj pñv* *Lexiph. c. 3. Alex. c. 24. & 28.* atque
 alibi perfræpe, ut ex Indice adparebit; si Fratri *Caro-*
 li operæ pretium videbitur ea illuc referre. Adde
Asl. V. H. III. 1. f. F. F. R.

J. F. K.
Spring 1900

Tito jam Vespasiano cum reliquis Philosophis Roma exulare iussus est, an. Chr. LXXXIII. *A. Grill. XV. 11.* Vide tamen *Snidam*, qui cum ad *M. Aurelii* usque tempora deducit, & quae ibi a *Cl. L. Kussler* ex proprio & *Gasakeri* penu depromta sunt. Ego quid existimem ad Titulum hujus opusculi jam notavi, factum hoc scilicet circa annum a Christo nato CXXX. vel CXXX.

50. 'Epidem] De hoc nihil invenio. M. du S.

53. Διὰ τῶματ' αὖ] Sic Ed. Fl. quem verborum
ordinem reliquae Edd. perturbatum sic exhibent; καὶ
δ. ε. M. du S.

၆၀. နှစ်ချိန်သီး] နှစ်ချိန်သီးစမ်း. F.G.

61. 'Ελίου τ' ἄνωγόν] Vide quae supra ad Tim. c. 25.
annotata sunt. M. du 3.

Ddd

68. Tà

ὅτι μήτε Σωκράτης, μήτε Διογένης εἰκό-
να ἀναθεύεασιν.

Ἦκιστα δὲ αὐτῷ πόλε καὶ πρὸς τὸ νό-
μον ἔμπειρον ταῦτα λέγοντες, ὅτι κινδύ-
νευσι ἄχρηστοι εἶναι οἱ νόμοι, ἂν τε πονη-
ροῖς, ἂν τε ἀγαθοῖς γράφοντες. οἱ μὲν γὰρ ἐ-
δέοντο νόμων, οἱ δὲ ὑπὸ νόμον ἔδεν βελ-
τίως γίγνοντες.

Τῶν δὲ Ὀμήρου τίχων ἓνα ἦδε μάλιστα,

Κάτθαν' ὁμῶς ὅ, τ' ἀεργὸς ἀνὴρ, ὅ, τε 75
πολλὰ ἐοργῶς.

Ἐπὶ δὲ καὶ τὸ Θεοσίτῳ, ὡς Κυνηκὸν τι-
να δημηγόρον.

Ἐρωτηθεὶς δὲ πόλε, τίς αὐτῷ χρέεσται τῷ
Φιλοσόφῳ, ἔφη, Πάντες μὲν θαυμάσιοί 80
ἐγὼ δὲ Σωκράτη μὲν σέβω, θαυμάζω δὲ
Διογένην, καὶ Φιλῶν Ἀρίστηπον.

Ἐξίς δὲ ἔτη ὀλίγη δέοισι τῷ ἑκατόν,
ἄνοστος, ἄλυπος, ἔδνα ἐνοχλήσας τί,
ἢ αἰτήσας, φίλοις χρήσιμος, ἐχθρὸν ἔδε- 85
να ἔδε πᾶσι πόλε ἐχθρῶς. καὶ τοσούτον ἔρωτα
ἔχον πρὸς αὐτὸν Ἀθηναῖοι τε αὐτοὶ, καὶ
ἅπαντα ἡ Ἑλλάς, ὥστε παρίοντι ὑπεξάνι-
στα μὲν τῆς ἀρχοντίας, σιωπὴν δὲ γίγνεσθαι
πᾶσι πάντων. τὸ τελευταῖον δὲ, ἡδὴ 90

neque Socrati statuant, neque Diogeni posue-
runt.

59. Audivi illum quondam ad jurisperi-
tum ista dicere: *Inutiles fere leges esse, siue
bonis scribantur, siue malis: alteros enim nec
indigere legibus, alteros nihilo a legibus fieri
meliores.*

60. Homeri versuum unum maxime can-
tillabat:

*Mors simul ignavum rapit, & qui multa
parravit.*

61. Therfitem laudabat ut Cynicum
quendam concionatorem.

62. Interrogatus, *Quis Philosophorum ma-
ximè sibi probaretur? Omnes quidem, ait,
admirabiles: ego vero Socratem veneror, mi-
ror Diogenem, amo Aristippum.*

63. Vixit annos non multos infra cen-
tum, sine morbo, sine dolore, nemini
molestus cum fuisset, a nemine quidquam
cum petiisset: utilis amicis, qui inimicum
nunquam quemquam habuisset. Tanto il-
lum amore prosecuti sunt cum ipsi Athe-
nienfes, tum universa Graecia, ut pro-
deunti in publicum assurgerent principes,
silentium autem ab omnibus illi praestare-
tur. Denique cum ultimam senectutem
jam

a Tō] Et sic habere cum γ. etiam Fl. Bz. H. &c. notat Solan.

68. Τὸν τὸν νόμον] Videtur scripsisse τὴν, non τὸν,
nisi forte nomen exciderit, cujus haec sunt reliquiae.

M. du S.

75. Κάτθαν'] Homer. Il. I. 320.

M. du S.

83. Ὀλίγου δέοισι τῷ ἑκατόν] Miror itaque in Cata-
logo μακροβίων nomen ejus non comparere inter Phi-
losophos; nisi forte ultra illud scriptum vitam pro-
duxerit, quod ego verum esse puto. Sed quae ea de
re dicenda sunt, eo melius differentur. (Vid. Man-
s., 18.)

M. du S.

93. Θεοῦ τινος ἐπιφάνειαν] Narrat Demonactem se-
nio confectum in quamcunque domum incidisset, in
illa coenasse & dormivisse, τῷ ἐνοικούντων Θεοῦ τινος ἐπι-
φάνειαν ἡγουμένων τὸ πρῶτον, incolis pro Dei quadam
praesentia habentibus hoc factum. Quasi Deus quidam
apud eos divertisset. Obscure interpretes Θεοῦ ἐπιφά-
νειας, Dei exortum interpretantur. ἐπιφάνεια enim

Θεοῦ, sunt Dei apparitiones, ut dudum docti monue-
runt. vide imprimis *Cassiodorus* in exercitationibus
contra *Baronius*. In aliis quoque Luciani locis male
vertitur.

γ. G. G.

9. Ἐκλογὴν τῷ κατὰ πόλιν] (Vid. *Pollucem* IV. 91.
& ibi interpr.) L. *Kust.* Praeconum ἀγὼν additus reli-
quis Ol. XCVI. *Loyd.* ex Afr. ἀγὼν.

Initium hoc carminis, quo praecoines inchoabant
Ludos, & mutatis pauculis, claudabant. Initialis imi-
tationem exhibet *Julianus* in Caes. p. Ed. Cunnæ 209.
Par. vero Ed. 25. ubi & *Cantocleri* notas vide 336. &
305. Hoc autem apud *Lucianum* finale est; nisi unum
fuisse malis, cujus primam vocem ἀρχὴ vel λῆξις,
prout inchoabant claudabantur, fecerit, aut a Demo-
naecte mutata fuerit ea vox, quo sibi jam jam mori-
turo adaptaret. *Galenus* etiam ejus Carminis memi-
nit *Epidem.* VI. teste *Constantino* Lexicographo. De

va-

Ὀλίγον δὲ πρὸ τῆς τελευτῆς ἐροῦμαι τι-
νης, καὶ ταφῆς τί καλεῖται; Μὴ πολυ-
πραγμασιάζετε, ἔφη ἡ γὰρ ὁδὸς με θάψει.
Φαίμεν δὲ ἐκείνῳ, τί ἐν οὐκ αἰσχροῖς ὀρεῖσις
καὶ κυσὶ βορᾷ προθεῖναι τηλικύτου ἀνδρός 20
σῶμα; Καὶ μὴν εἶναι ἄτοπον, ἔφη, τῆτο,
εἰ μέλλω καὶ ἀποθανόντων ζώουσιν τισὶ χρῆστι-
μα ἔσσεσθαι.

Οἱ μὲντοι Ἀθηναῖοι καὶ ἔθαψαν αὐτὸν δη-
μοσίᾳ μεγαλοπρεπῶς, καὶ ὅτι καλὸν ἐπὶ 2
θῆσαν, καὶ τὸ θῶκον τὸ λίθινον, ἐφ' ᾧ εἰσέθει,
ὁπότε κάμνῳι, ἀναπαύεσθαι, προσεύκυνται,
καὶ ἐς ἐφάμεν ἐς τιμὴν τῷ ἀνδρὶ, ἡ γὰρ μῦθος
ιερόν εἶναι καὶ τὸ λίθον, ἐφ' ᾧ ἐκαθέζετο. ὅτι
μὴ γὰρ τὸ ἐκφορᾶν οὐκ ἔστιν ὅστις οὐκ ἀπὸ 3
τῆς, καὶ μάλιστα τῆς φιλοσοφίας. ἔτοι μὲν-
τοι ὑποδύντες ἐκόμιζον αὐτὸν ἄχρι πρὸς
τὸ τάφον. Ταῦτα ὀλίγα πάντῃ ἐκ πολλῶν
ἀπεμνημόνευσα· καὶ ἔστιν ἀπὸ τῆς τῶν τοῖς
ἀναγνώσκουσιν λογίζεσθαι, ὅποιον ἐκεῖνον 3
αὐτὸς ἐγένετο.

66. Paullo ante mortem interrogante ali-
quo, *De sepultura quid jubes? Nolite labora-*
re, inquit, odor me sepeliet. Dicente au-
tem illo: *Quid? nonne turpe avibus canibus-*
que cibum jacere talis viri corpus? Quin, ait,
nihil absurdi hoc, si mortuus etiam animalibus
quibusdam utilis sum.

67. Verum Athenienses & publico illum
funere magnifico extulere, & luxerunt diu,
& lapideam sedem, in qua acquiescere fef-
sus solebat, adorabant, coronabantque ho-
noris viro habendi causa, rati sacrum etiam
esse, in quo federat, lapidem. Ad funus
quidem nemo fuit quin procederet, philo-
sophorum praesertim. Hi quidem subeun-
tes ferebatur ad sepulcrum illum portarunt.
Haec pauca sane de multis commemoravi.
Et est de his quoque existimandi copia le-
ctoribus, qualis ille vir fuerit.

AMO-

16. Ὀλίγον] Vid. *Christiannum Stimmon Lithum Mi-*
sepum in notis ad vitam Ignatii Lojola, L. V. c. 3.
P. 173.

19. Ὀρεῖσις] Apophth. *Leopard.* exhibet 60. Sic ante
eum Diogenes inhumatum se projici jussisse fertur,
ut omne genus ferarum sui esset particeps. *Diog.*
Laërt. VI. p. 156. F. quod fusius etiam a *Cicerone*
narratur *Tusc.* I. 43.

24. Αὐτὸν δημοσίᾳ] Non attendit ad vocem δημο-
σίᾳ. Interpretes cum *luctu publico extulerunt.* ut *Lysias*
Rhetor. in Epitaphio ἡ πόλις αὐτοῦς ἐπέθηκεν ἐῖς τὴν
δημοσίαν, publice, sive funere publico, sive publico lu-
ctu. de luctu publico longissima narratio. Licet vi-
deatur satisdaturum ad *Martial.* & *Pers.*

26. Τὸν θῶκον τὸν λίθινον] Bona fide, potuistine na-
sum hic continere Lucianum? Poteras igitur fortassis
etiam non ridere illum invenustum hominem, qui
cum alterius rei copia non esset, locum osculabatur,
ubi assediisse ἐῖς εὐμαρτίαν εἶπεν Helenam suam paullo
ante noverat. Hoc erat extrema linea amare. *J. M. G.*

ΕΡΩΤΕΣ] Non esse Luciani sed alicujus qui Lucia-
num supervixerit, jam monui praefatione ad Lecto-
rem, videtur esse *Aristanet.* Incertus Interpres le-
ctorem curiosum saepissime decipit.

ΕΡΩΤΕΣ] Hic Dialogus Luciani non videtur. *ἰστί-*
χον tamen.

ΕΡΩΤΕΣ] Stylus hujus Libelli a Luciano valde
discrēpar, utpote nimis sophisticus & affectatus, quod
satis arguit Lucianum non esse ejus Auctorem. *L. K.*

ΕΡΩΤΕΣ] Lucianus sit hic factus nec ne, ambi-

go. Certe si Luciani opus sit, juvenile est; prius-
que scriptum, quam facilem quem in eo miramur &
versatilem stylum consecutus esset. Ne dicam jam
de instituto ipso, quod pro rei atrocitate satis culpam
non posse alibi ostendimus. Laudes Sodomiae cele-
bravit majorum nostrorum aetate, rem notam lo-
quor, Cardinalis.

ΑΥΚΙΝΟΣ ΚΑΙ Θ.] Super scripti personarum nomi-
na ex arbitrio, in casu recto, quia sic aptius, & quia
similiter factum ab *Cl. Hemsterb.* in *Dial. Consemplari.*
ubi Parisina habebat ΕΡΜΟΥ ΚΑΙ ΧΑΡΩΝΟΣ. Faciam
idem postea, ut videbitur; in hisce enim est licentia.

1. Παιδῆς] In *W. Fl.* & *J. παιδῆς*, prave. Sed
melius *P.* & *Edd.*

Παιδῆς] Solan. ex *Justinian* lectione παιδῆς, fece-
rat παιδῆς, oblitus mutare accentum, quem tamen
cum in notis correxerit, facile est videre, cum vo-
luisse & in textu παιδῆς legi, ut mox c. 5, & 7. re-
cte scribitur.

16. Ὀρεῖσις] Larva sit an verum nomen, parvi
refert.

11. Λέγων] Angl. *discipulus.*

12. Ἀρεῖδος] Miletiacorum is Auctor, de quo
Plut. in *Crasso* p. m. 411. & *Arrian.* ad *Epiict.* 433. B.
meminit & *Ovidius* *Trist.* II. 413. V. *Angl. Polit.*
Misc. 16. Scripserat etiam historiam; *Plut.* 544. 2.
545. 1. 546. 1, 2. 557. f.

Ἀρεῖδος ἰσχυρὸς] Si Ἀρεῖδος legeretur, cujus Mi-
letia, s. *Miletiana* ἀνάστα βιβλία apud Rustium il-
lum.

A M O R E S.

E P Ω T E Σ.

LYCINUS AC THEOMNESTUS. * ΑΤΚΙΝΟΣ ΚΑΙ ΘΕΟΜΝΗΣΤΟΣ.

L Y C I N U S.

Α Τ Κ Ι Ν Ο Σ.

A Matorio lusu, Theomneſte ſodalis,
a mane inde impleviſti mihi fatiga-
tas ad perpetua ſeria aures; mihiſque vehe-
menter ejusmodi remiſſionem ſitienti, op-
portuna admodum fluxit hilarium ſermo-
num tuorum venuſtas. Infirmior enim eſt
animus, quam qui perpetuam contentionem
ferre poſſit: deſiderantque ambitioſi labo-
res, gravibus parumper curis laxati, in vo-
luptates remitti. Me ſane hoc matutino
petulantium ſermonum tuorum loquacitas,
dulcisſque ſuada oblectavit, ut parum ab-
eſſet, quin Ariſtides mihi viderer, Mile-
ſiis ſermonibus ſupra modum oblectatus:
atque ſero moleſte, per tibi tuos amores
meos, quibus latus adeo ſcopus inventus
eſt, quod narrare deſiſti: ac per ipſam

Ερωτικῆς ὁ παιδιᾶς, ἑταῖρέ μοι Θεό-
μνηſτε, ἐξ ἐμῶν πεπλήρωκας
ἡμῶν τὰ κεκμηκότα πρὸς τὰς ſυνεχεῖς
ſκυδῶδες ὥτα. καὶ μοι ſφόδρα διψῶντι ται-
αύτης ἀνέσις, εὐκαιρὸν ἢ τῶν ἡλαρῶν σε
λόγων ἐρρῶν χάρις. Ἀδελφεὺς γὰρ ἡ ψυχὴ
διπλοῦς ſκυδῶδες ἀνέχεσθαι. πωθεῖσι δ' οἱ φι-
λότιμοι πόνοι, μικρὰ τῶν ἐπαχθῶν φροντί-
δων χαλασθέντες, εἰς ἡδονὰς ἀνίστανται. πᾶ-
σι δὲ με ὑπὸ τῶν ὀρθρῶν ἢ τῶν ἀκατάſτων σε
διηγημάτων αἰμύλη καὶ γλυκύεια πειθῶ
καλεῖ φραγεῖν. ὥς ὀλίγου δεῖν Ἀριſτεῖ-
δος ἐνὸς μίτον εἶναι, τοῖς Μιληſιακοῖς λό-
γοις ὑπερκελευμένος. ἀχθομαί τε, ἡν τῆς
ἡμετέρας ἐρωτικῆς, οἷς πλατύνεις εὐρέτη ſκοπὸς,
ὅτι πᾶσαι διηγέμεθα. καὶ σε πρὸς
αὐ-

* ΑΤΚΙΝΟΣ] Deerat hoc nomen in P. Aderat in Fl. & J. Διάνης & Θεομνήſτου B1. ὁ Παιδιᾶς] Sic recte
J. P. B2. S. & P. Παιδιᾶς J. c. Εὐδοκῶ] Sic bene Edd. O. & M. ἡδονῶν male J. d. Διηγημάτων] Λόγων
Edd. priores. Sed λογ. exhibemus e Codd. Angl. L. O. P. W. c. Κατέφραγε] Sic P. B2. Fr. Fl. & M. Κα-
τέφραγε J. Κατέφραγε O. f. Ἀριſτίδης] Αριſτίδης ἐνὸς μίτον J. Poll. g. Μιληſιακοῖς] Μιληſιακοῖς male J.
d. Εὐδοκῶ] Εὐδοκῶ marg. A1W.

6. * Ἀδελφεὺς J. Ἀδελφός, καὶ Θεομνήſτος ἡμετέρας ἐχέμεθα
τὸ χεῖρον, ὅτι ταῦτά γε πάντα ἀπὸ τῆς ὕλης ἀνέ-
στην, καὶ οὐκ ἐκ τοῦ πνεύματος τὰ ἀθάνατα, καὶ οὐκ ἐκ
τοῦ πνεύματος τὰ ἐκείνη ἀνέστην, ἀλλ' ἡ θεοῦ παρουσία
ἡ ἀντικειμένη παρουσία πνεύματος. τ. ἀπὸ τοῦ πνεύματος

ἐκείνου ἢ δι' ἐκείνου. ταύτη γὰρ δὴ, καὶ τῇ ἀπὸ μέρους ἐκεί-
νου ἐκκαλλύει ἡ χάρις, καὶ τὸ ἐκκαλλύειν ἀφαιρῶν λαμ-
βάνει τὸ ἡδὴ κεκμημένον ἐκκαλλύειν τὸ ἐκκαλλύειν,
τῇ τῇ ἐκκαλλύειν καλεῖται. V.

* Ἀδελφός] Ante ad verbum ἡμετέρας minus apte relatum lo-
gebatur hoc Scholion.

† Τωτέφραγε] Ἀποτέφραγε olim editum. Corruptum M. de S.
† Εὐδοκῶ] Ex M. sic restituit Idem, nam ἐκκαλλύειν ab-
ſtinde editum ante.

§ Ἀποτέφραγε] Ὡς ἐπὶ vulgatum ante, sed mutavit M. de S.
¶ Τωτέφραγε] Restitutum ex V. & M. Τωτέφραγε enim vulgo
male.

** Ἐκκαλλύειν] Sic dedit M. de S. pro vulgato ἐκκαλλύειν.

iam in Craſſi exercitu Parthico inventa ex Plutarcho
p. m. 1029. ſeq. (vid. Politian. Miscell. c. 16.) nota
ſunt; plana eſſent omnia. Si diſcedere a libris nolu-
mus, ponendum eſt, fingere in libris illis ſuis Ariſti-
dem, ſibi laſcivas, quas narrat, fabellas a Mileſiis qui-
busdam narratas eſſe.

J. M. G.
19. Τῶν Μιληſιακοῦ λόγου] Interpres Aruloſi ad
Mileſias.

J. B.

Ibid. Μιληſιακοῦ λόγου] In marg. Ald. i. Weſſel. ad-
ſcriptum erat. Vid. Politian. c. 16. Miscell. J. F. B.

15. Πλεονεξία ἐπὶ τῇ ἐκκαλλύειν] Quo latior eſt ſcopus,
tante facilius eſt illum ferire. Theomneſtus hic ma-
gnam ſe amatorem deinde ſaxtur. Itaque ſuſpicio,
legendum eſſe ἐπὶ τῇ ἐκκαλλύειν, ἡμετέρας ἐκκαλλύειν
nihil facilius, cum ſequatur ἐκκαλλύειν. J. M. G.

Ddd 3

17. E1

αὐτῆς ἀντιβολῶμεν Ἀφροδίτης, ^a εἰ περὶ
τά με λέγειν ὅικας, εἴ τις ἄρῃν, ἢ χμῖ,
ἢ Δία, ἢ ἦλυν ^b ἐφείται σοι πῶθ' ὅ, ἡρέ-
μα τῇ μνήμῃ ἐκκαλέσασθαι. καὶ γὰρ ἄλλως ²⁰
ἐορίστικην ἀγομεν ἡμέραν, Ἡράκλεια δύον-
τες. ὅσ' ἀγνοεῖς δὲ δῆπερ ἢ θεὸν ὡς ὄζυς
ἦν πρὸς Ἀφροδίτῃ. ἡδιστα ἐν δοκεῖ μοι ἢ
λόγων τὰς θυσίας προσήσεται.

ΘΕΟΜΝ. Ὡς τὸν ἄν μοι, ὦ Λυκίνη, ²⁵
θαλάττης κύμαλα, καὶ πυκνὰς ἀπ' ἑρανῶ
νιφάδας θέρβησας, ἢ τὸς ἐμὲς ἐρίσας.
ἐγὼ γὰρ ἐν ^c ἀπασαν αὐτῆς κενὴν ἀπολε-
λείφθαι φάρετραν νομίζω, καὶ ἐπ' ἄλλον
τὴν πτῆναι θελήσωσιν, ἀνοπλῶ αὐτῆς ³⁰
ἢ δεξιὰ γαλαδῶσιν. χερδὸν γὰρ ἐκ τ' ἀντί-
παιδ' ἡλικίας εἰς τὸς ἐφῆβους κριθεῖς, ἄλ-
λαις ^d ἐπ' ἄλλων ὀπθυμίας βυκολῶμαι
ἀφροδοχοὶ ἐρίως ἀλλήλων, καὶ πρὶν ἢ λῆξαι

te Venerem obsecro (si forte vana me dicere
putas) sive masculus aliquis, sive femineus
tibi amor immissus est, ut placide illum
memoriae ope huc evoces. Nam alioquin
festum agimus diem, sacrificantes Herculi:
non ignoras autem Deum hunc, quam acer
fuerit in Venerem: lubentissime igitur vi-
detur mihi sermonum talium victimas ad-
missurus.

2. THEOMN. Citius mihi, Lycine,
fluctus maris, densosque nivis floccos nu-
meraveris, quam meos Amores. Equidem
omnem illorum inanem relictam pharetram
arbitror, & si involare in alium quemquam
voluerint, inermis illorum dextra ridebitur.
Nam ab eo fere inde tempore quo e puerili
aetate ad pubertati proximos transii, ab
aliis cupiditatibus post alias ludor. Succe-
dunt sibi invicem amores, & ante adeo
quam

^a Εἰ περὶτά με] Εἰ μὴ Marc. & mox delet με. Nū mutant vulgatam Edd. nec O. & M. ἢ γὰρ ὁμολογῶ, ἢ
ἢ περὶ ὁμολογῶ marg. A1. ^b Ἐφείται] Ἀφείται Vorß. & Pell. & marg. A1. ^c Ἀπασαν αὐτῶν] Αὐτῶν ἀπα-
σαν O. Nihil mutat M. B2. f. P. & c. ^d Ἐπ'] Ἀπ'. marg. A1.

33. Βυκολῶμαι] Καίπατροχομαι. F.

17. Εἰ περὶτά με] Interpositio (εἰ μὴ περὶτά λέγειν ὅικας.) Th. M.
Εἰ περὶτά με λέγειν ὅικας] Notabili versione hæc
obscurantur ab viris doctis, qui interpretantur si ab-
unde mihi dicere videris, quum nec in Græcis sit μοι
vel ἐμοί, nec loquutionis hujusmodi sententia locum
habere hic possit. Nihilo pluris æstimanda immuta-
tio Marcellii, εἰ μὴ περὶτά λέγειν ὅικας. Nam hac
exceptione uti non vult, & quia scit ab se peti rem,
quam præterire & nescire tuto poterat, ideo præmit-
tit obtestationem per majestatem Veneris. Sensus
Luciani clarus est, si vana, otiosa, futilia & inutilia
me dicere existimas. Ut de mercede conductis, ἢ τις
αὐτῶν ἀφίλη τοῦτο, ἢ τυχὸν αὐτίκα ἐ ἀργοὶ ἐ φείττοι
εἰσιν. Et rursus ibidem, καὶ ἢ τι τοῦτον ἰδίως ἀν γί-
νοιτο, ὡς μὴ ἀντίπαυς ἐ φείττος εἴης.

21. Ἐορίστικὴν ἀγομεν ἡμέραν] Julian. Imperator
Cæsar.

24. Προσήσεται] Conf. supra Dial. mort. XXIII. §.
3. & not. 21.

26. Θαλάττης κύμαλα] Ut in Catull.

31. Ἀντίπαυς ἡλικίας] Sic T. I. Somn. §. 16. f.
ἀντίπαυς ἔτι ὡς. modo pueritiam egressus. Ut Cl. Jen-
sini observat in Lectt. Lucian. p. 89. Lexicographos
inceptans errantes, quum ἀντίπαυς exponunt pube-
rem, dum intelligendus sit etiam puer. Exem-

pla adpositionis ejusmodi substantiverum, ut ἀντίπαυς
ἡλικία, τυχὸν βάσανος, στρατιώτης βίος, ἄρῃς πῶθ' ὅ,
vid. ap. eund. Jenf. ibid. Etsi eorum nonnulla quæ
adfert, revera sunt adjectiva. Interim ex ipsis, de
quibus Lucianus hic loquitur, amoribus patet, non
tamen adeo pueritiam ipsam sive primam intelligen-
dam; sed initium adolescentiæ, quod & ipsa præpo-
sitio ἀντί ostendit, quæ permutationem quandam æ-
tatis indicat; quare Cl. Hemsterb. in Somn. l. c. ἀντί-
παυς optime reddidit, pueritiam tantum quod egressus.

35. Κάπη] Unde habeat nescio. M. du S.

42. Οὐ γὰρ Ἠλιάδης ἐγὼ τις] Inducit Lucianus
Theomnestum aliquem, referentem, quemadmodum
idem tunc novis uratur amoribus; assiduusque nunc
hujus, nunc illius amator sit; propterea se sæpe hæ-
sitare, unde hæc ira Veneris sit orta; neque enim se
esse Heliaden. Καὶ συνεχὴς, inquit, λαοὶ ἐν ἡλικίᾳ
μοι, τίς ἐστὶν Ἀφροδίτης ὁ χόλος, ἢ γὰρ Ἠλιάδης ἐγὼ
τις. Quod ait se non esse Heliaden, id Scholiastes de
Pasiphaë exponit, quæ ab irata Venere in amorem
tauri fuerit impulsæ. Verba ejus sunt, Διὰ τὴν Πασι-
φάειαν ἐπὶ Ἠλίῳ ἔστα ὡς μὴ ἐστὶν Ἀφροδίτης ταύρον ἡρά-
δης. Videri possit hic vehementer dissentire Græcu-
lus noster ab Apollodoro, qui Pasiphaë Solis ex Per-
seide filiam non Veneris, sed Neptuni instinctu, tau-
rum

quam priores definant, incipiunt alteri; Ler-
naea capita, renascentis illius Hydrae capi-
tibus magis multiplicia, nec Iolaum adjuto-
rem admittentia. Neque enim igni ignis
extinguitur. Vegetum adeo oculis meis
oestrum infidet, quod pulchritudinem om-
nem ad se rapiens fatietate nulla quiescit.
Ac saepe in mentem mihi venit dubitare,
quae sit tanta Veneris ira. Neque enim de
Solis progenie sum, neque Lemniarum of-
fensionis reus, neque Hippolytea rusticitate
superciliosus, ut irritaverim implicabi-
lem hanc Deae iram.

3. LYC. Define fictam hanc & mole-
stam simulationem, Theomneste. Gra-
varis enim hanc te vitam a Fortuna forti-
tum, ac durum esse putas inter mulieres
formosas, & pueros pulchre florentes
versari? Forte etiam piaculis tibi qui-
busdam opus erit ad difficilem adeo mor-

5^a τὸς προτέρας, ἄρχοντες δέυτεροι, κάρηνα
Λερναία & παλιμφύες Ὑδρας πολυπλο-
κάτερα, μηδ' Ἰόλεων βοηθὸν ἔχειν δυνάμε-
να. πυρὶ γὰρ ἐσέννυται πῦρ, ἔτι τις ὑγρὸς
τοῖς ὀμμασιν ἐνοικεῖ μύω, ὃς ἅπαν κάλ-
4° λῶ εἰς αὐτὸν ἀρπάζων ἐπ' ἐδνὶ κόρῳ
παύει. καὶ συνεχὲς ἀπορεῖν ἐπέρχεται μοι,
τίς ἐστὶν Ἀφροδίτης ὁ χόλος. ἐγὼ γὰρ Ἡ-
λιάδης ἐγὼ τις, ἐδὲ Λημιάδων ἔρις, ἐδὲ
Ἰππολύτειον ἀγροικίαν ὠφρυόμενος, ὡς
4° ἡρεθίσαι & θεῶν ἅπαντων ταύτην ὀργήν.

ΛΥΚ. Πέπαυσο & ὀπιπλάσῃ καὶ δυ-
χερὲς ταύτης ὑποκρίσεως, Θεόμνητε.
ἀχθῇ γὰρ ὅτι τῷ τῷ βίῳ ἡ τύχη προσε-
κλήρωσέ σε, καὶ χαλεπὸν εἶναι νομίζεις, εἰ
5° οὐ γυναιξὶν ὠραίαις, καὶ μὲν παίδων τὸ κα-
λὸν ἀνθρώπων ὀμιλεῖς. ἀλλὰ σοὶ καὶ καθαρ-
σίῳ τάχα δέησθαι πρὸς τὸ δυσχερὲς ἔτι νό-
ση-

ε τοὺς προτέρας] Sic Edd. τῶν προτέρων M. & O. voluit.

f τὸ καλὸν] τὸ κάλλος marg. A. W. τὸ κάλλος forsan

37. Ἰόλεων] τὸν Ἰόλεον. G.

42. Οὐ γὰρ Ἡλιάδης] Διὰ τὴν Πασιφάην, ἐπεὶ Ἡλίου ὕστα
ἐκ μνήμης Ἀφροδίτης ταύρου ἡρώσθη. V.

43. Οὐδὲ Λημιάδων ἔρις] Ἐπεὶ ἐ ταῖς Λημνίαις γυναι-

ξιν ἔγνωτο Ἀφροδίτη γυνώμενη, ὅτι δυσώδεις αὐτὰς ποιῶ-
σασα, ἀποκρίσεως αὐτὰς ποιῶσαι τοὺς ἀνδρας αὐτῶν ἡρώσθη-
κασιν. V.

sum deperisse, tradit lib. III. Nimirum Minos ubi
alium, ac promiserat, Taurum Neptuno immolasset,
ἀργυροῦς αὐτῷ Ποσειδῶν, τοῦτον μὲν ἡγήμενον Πασιφάην
ἐκ ἰδῶν αὐτῆς ἐπιθυμίας αὐτοῦ παρασκευάσαν. Iratus ei Ne-
ptunus, illum quidem effrauit; Pasiphaën vero amore
ejus capti, fecit. Sed quod Apollodorus narrat, id quasi
pro causa altera furoris Pasiphaës haberi potest; quum
jam ante Venus in omnem Solis progeniem iras ani-
mo concepisset; ut reliqui tradiderunt Mythologi.
Nimirum Soli ob indicium (concupitus cum Marte)
Venus ad progeniem ejus semper fuit inimica. sic Hygi-
nus Fab. CXLVIII. Servius quoque ad Eclog. Virgilii
VI. ex Veneris in Solem ira hunc Pasiphaës furorem
derivat: idem facit ad lib. VI. Aeneid. vs. 14. ubi,
Venus vehementer dolens, inquit, stirpem omnem Solis
persequi infandis amoribus coepit. Caeterum ubi ait
Theomnestus apud Lucianum inter alia, se non esse
Heliaden, hoc est, aliquem ex progenie Solis, ut tam
duram sentire debeat Venerem; non puto cum sim-
pliciter respicere ad Pasiphaën; sed & ad reliquas ex
Sole genitas, Medeam, Circe, quas itidem persecu-
ta dicitur fuisse Venus, easque flagrantissimis juxta
& infelicissimis amoribus corripuisse.

Οὐ γὰρ Ἡλιάδης] At cum Luciani Scholiaste facit Se-
neca in Hippol. vs. 124. Stirpem perosa solis inuisti Ve-
nus per nos castitas vindicat Martis sui, suasque probis
omne Phoebeum genus Onerat infandis.

43. Λημιάδων ἔρις] Leg. Δ— τις. Vide Et. Δ.
XIII. Herodot. Polyhymn. f. & Schol. Eurip. Hec. 886.
M. du S.

Λημιάδων ἔρις] Non improbarem Solani conjectu-
ram τις pro ἔρις legentis, nisi jam proxime bis prae-
cessisset τις. Quare, si quid mutandum, εἰμὶ prae-
ferrem, ex cujus compendio scripturae ἔρις nasci po-
tuit. Et quamquam repetitiones monosyllaborum fre-
quentes esse non ignoro, nondum tamen satis mihi
certum est, & hic repetitum ab Luciano esse τὸ τις.
Ideo nihil mutavi, maxime cum & Scholiast. rationem
reddat, cur ἔρις legatur, & versio Cl. Gesneri quoque
ad id sit adcommodata.

50. τὸ καλὸν] Pro καλῶς. Sic Alciph. I. ep. 36. p.
260. ἐγὼ δὲ οὐ μὴ τις ἐδιδως ἡ, ποιῶσιν τὸ καλόν. Ubi
Bergler. hoc Luciani aliaque similia adfert.

51. Καθαρίων] Sic infra Ἀποφ. c. 21. f. Et Eros-
ιστολ. c. 14.

57. Ἄλλος

σημα· δυνόν γ' τὸ πᾶσι· ἀλλ' ἐχί
 τῆτον τ' πολλὸν ἐκχέας λῆρον, εὐδαίμονα
 σαυτὸν εἶναι νομείς, ὅτι σοι ὁ θεὸς οὐκ
 αὐχμηρὰν γεωργίαν ἐπέκλωσεν, ἐδ' ἐμπο-
 ρεύας ἄλλας, καὶ στρατιώτῳ ἐν ὅπλοις
 βίον, ἀλλὰ λιπαρὰὶ παλαῖστραι μέλουσί
 σοι, καὶ Φαιδρὰ μὲν ἰσθμίου μέχρι ποδῶν τ'
 τρυφὴν καθεμύνη, ἀγκυρὸν δ' ἡσκημέ-
 νης κόμης ὀπιμέλει. τ' γε μὴν ἐρασιπῶν
 ἡμέρων καὶ αὐτὸ τὸ βασανίζον εὐφραίνει,
 καὶ γλυκύς ὁδὸς ὁ τῷ πόδι δάκνει· πε-
 ρύσας ἔμ' ἢ ἐλπίσεις· τυχόν δ' ὀπ-
 λέλαινας· ἴση δὲ ἡδονὴ τὸ παρῆναι καὶ
 τὸ μέλλον. ἐναγχεῖ γὰρ διηγυμνῶς σε τ'
 πολλόν, ὥς καὶ παρ' Ἡσιόδῳ, κατὰ-
 λογον, ὧν δέχῃθεν ἡράδης, ἱλαρὰ μὲν τ'
 ὀμμάτων αἰ βολαὶ ταχεῖως ἄνυγρᾶντο·

bum : Gravis enim aegrimonia. Quin tu
 effusis multis id genus nugis beatum te esse
 putas, quod non squalidam tibi agriculturam
 fato Deus attribuit, neque mercatorum er-
 rores, militaremve in armis vitam: sed pin-
 gues tibi palaestrae curae sunt, ac laeta ves-
 tis ad pedes usque luxum demittens; co-
 maeque cura in discrimen pexae. Cacterum
 amatoriorum desideriorum ipsa etiam tor-
 menta exhilarant, dulcisque dens cupiditatis
 mordet. Post experimenta enim speras; frue-
 ris jam potitus. Aequae voluptati est prae-
 sens ac futurum. Nuper enim cum recitares
 longum, qualis est apud Hesiodum, cata-
 logum amorum ab initio inde tuorum, hi-
 lares oculorum conjectus molliter fluctua-
 bant:

α Τούτου] Sic O. Bz. P. Aliaeque. Τούτο Fl. Τούτον J. b ἄλλας] Sic Coll. Et Edd. praeter J. & Ald. quae ἄλλας cum Cod. M. ἄλλας O. c τρυφῶν] Nihil mutant O. M. & Edd. d μὴν] M. Sed a recen-
 tiore manu. e καὶ αὐτὸ] καὶ abest in O. & W. Adest in Edd. f γλυκύς] γλυκὺς J. Pell. g μὴν] Ex O. &
 M. ante γὰρ inferuit Solan. Non aderat enim in Edd. h ἴση δὲ ἡδονή] Sic recte P. L. Bz. ἴση δὲ ἡδονή dativo
 casu cert. Edd. male. Δι' autem abesse etiam in W. notat M. du S. i καὶ] Deest in O. & W. k παρ' Ἡσ.]
 Παρησιόδῳ junctum J. male. l ἄνυγρᾶντο] Ὑγρᾶντο O. Vulgatam tuetur M.

57. ἄλλας] * Πλάτας. V.

* Πλάτας] Πλάτας ante legebatur. Emendavit M. du S.

57. ἄλλας] Sic Coll. & Edd. ἄλλας vero M. & V. utraque.

58. Λιπαρὰὶ παλαῖστραι] Ait Lycinus Theomnesto, λιπαρὰὶ παλαῖστραι μέλουσί σοι, καὶ Φαιδρὰ μὲν ἰσθμίου μέχρι ποδῶν τῷ τρυφῶν καθεμύνη. Vertit Interpres, pingues palaestrae tibi sunt curae, ac splendida vestis ad pedes usque delicate demissa. Mallem pro delicate hic per luxum sive prae luxu. Sed Vir Illustrissimus, Ex. Spanhemius, in commentario ad Hymnos Callimachi pag. 15. pro τρυφῶν mallet hoc loco legere περυφῶν ut vestis μέχρι ποδῶν τῷ περυφῶν καθεμύνη, sit vestis ad pedes usque cum perurgetis clavis demissa. A qua sen-
 tentia, quam Vir dignitate & eruditione Excellentissimus ultra isthic firmat, non diversus abeo. J. J.

59. Ἐσθλὸς μέχρι ποδῶν] Quales Medorum fluxorum sive laxorum vestes, sic ποδῶν χιτῶν, Aristen. Epistol. 15. libr. 1. leg. Xenophon. 8. Praedix. Diod. Sic. libr. 2. omnes. J. B.

60. τρυφῶν] Ante Ill. Spanhemium jam conjecerat Casaub. ad Athen. 839. 25. legendum esse περυφῶν. Vide tamen Eurip. Phoeniss. 1498. Mss. etiam repugnant, O. & M. Sen. II. quod laxior usque in pedes tunica demittitur, immo est. Casaub. ad Theophr.

239.

Ibid. τῷ τρυφῶν καθεμύνη] Περυφῶν elegans & dignum vel Luciano vel Spanhemio esse, non nego. Sed tamen nec τρυφῶν dammare ausim, cum dictionem hic floridam, & tumorem quandam Sophisticum auctor affectet. J. M. G.

Ibid. Διαιτῶν δ' ἡσκημῶν κόμης] Athen. XII. 526. A. διησκημῶν τὰς κόμης χρῶντο κούρῳ. M. du S.

Διακριδῶν] Illustr. Spanhem. ad Callim. p. 364. hoc verbum ex Luciano exponens ait: „ Usus eadem vo-
 „ ce pro distincte aut sigillatim, Apollonius L. IV. v.
 „ 721. De Circe, Jasonem ac Medeam de singulis,
 „ quae iis contigerant, studiose inquirente, seu ἐκα-
 „ στῇ, ut ab eodem dicitur, διακριδῶν, ac inter alia
 „ ναυτιλῶν τε ἀγκυρῶν ἑρπύων, ναυχαλιονηγῶν δι-
 „ στίκῃ inquiri. Lucianus vero Amor. p. 1021. Ed.
 „ Salin. ἀγκυρῶν δ' ἡσκημῶν κόμης, eximie autem
 „ composita comae. Nempe juxta Scholiorum ad hunc
 „ locum glossam, ἀγκυρῶν, κατ' ἑξῆς μεγάλως, &
 „ quomodo proinde praecipue aut maxime verti hic
 „ ab interprete debuit, non seorsim. De Parisinae
 Interprete loquitur Spanhem. Nam Bened. vertit:
 Eleganter composita comae, non male. Quamquam re-
 ste

bant: vocem vero; qualis Lycambae filiae fuit, blande suaviterque extenuans, ipso illo habitu statim declarabas, te non ipsos modo, sed eorum quoque amare memoriam. Sed si quae tibi de illa Venerea circumnavigatione sunt reliquiae repositae, ne quid occulta, verum perfectam Herculi victimam praesta.

4. THEOMN. Ille quidem Deus, Ly- cine, solidos boves vorat, & victimis sine fumo, ut aiunt, minime delectatur. Quandoquidem autem annum illius diem festum sermone honoramus, meae narrationes a matutino inde extentae satietatem habent. Tua vero Musa a consueto studio ad aliud quasi cantus genus concinnata, hilariter cum Deo hunc diem transigat: fiasque mihi aequus arbiter, cum in neutrum te mor- bum proclivem videam, quos meliores pu-

70^m ὦ φωνὴν δ' ἴσῃ τῇ ἡ Λυκάμβου θυγατρὶ λεπτὸν ἀφιδύων, ἀπ' αὐτῆς τῆ χήμα- τος εὐθὺς δ' ἄλλ' ὅς, ὅς ἐκείνων μό- των, ἀλλὰ καὶ ὅς ἐπ' αὐτοῖς μνήμης ἔρῳ. ἀλλ' εἴ τι σοὶ τῆ χῆς ἡ Ἀφροδίτῃ πα- 75 πλε λείψανον ἀφείται, μηδὲν ἀποκρύψῃ, τῷ δὲ Ἡρακλεῖ ἡ θυσίαν ἐντελὴν ὀφείλας.

ΘΕΟΜΝ. Βουφάγος μὲν ὁ δαίμων, ὃ Λυκίῃ, καὶ ταῖς ἀκάποις, ὡς Φάσι, ἡ θυσίαν ἤκιστα τερπόμενος. ἐπεὶ δ' αὐτῆς 80 ἡ ἐτήσιον εορτὴν λόγῳ γεραίρομεν, αἱ μὲ ἐμαὶ διηγήσεις ἐξ ἐσθινῶν ὀφθαταδεῖσαι κόρον ἔχουσιν. ἡ δὲ σὴ Μῦσα ἡ συνήθης με- θαρμόσαμένη σπυδῆς, ἰλαρὸς τῷ θεῷ συνδημευσάτω. καὶ μοι γενεὴ δικαῆς ἴσος, 85 ὥστε μὴδ' εἰς ἕτερόν σε τῆ πάθης ῥέποντα ὄρω,

in Τῇ φωνῇ δ' ἴσῃ τῇ ἡ Λυκάμβου θυγατρὶ λεπτὸν ἀφιδύων, ἀπ' αὐτῆς τῆ χήματος εὐθὺς δ' ἄλλ' ὅς, ὅς ἐκείνων μότων, ἀλλὰ καὶ ὅς ἐπ' αὐτοῖς μνήμης ἔρῳ. ἀλλ' εἴ τι σοὶ τῆ χήματος ἡ Ἀφροδίτῃ παπλε λείψανον ἀφείται, μηδὲν ἀποκρύψῃ, τῷ δὲ Ἡρακλεῖ ἡ θυσίαν ἐντελὴν ὀφείλας. ΘΕΟΜΝ. Βουφάγος μὲν ὁ δαίμων, ὃ Λυκίῃ, καὶ ταῖς ἀκάποις, ὡς Φάσι, ἡ θυσίαν ἤκιστα τερπόμενος. ἐπεὶ δ' αὐτῆς ἡ ἐτήσιον εορτὴν λόγῳ γεραίρομεν, αἱ μὲ ἐμαὶ διηγήσεις ἐξ ἐσθινῶν ὀφθαταδεῖσαι κόρον ἔχουσιν. ἡ δὲ σὴ Μῦσα ἡ συνήθης μεθαρμόσαμένη σπυδῆς, ἰλαρὸς τῷ θεῷ συνδημευσάτω. καὶ μοι γενεὴ δικαῆς ἴσος, ὥστε μὴδ' εἰς ἕτερόν σε τῆ πάθης ῥέποντα ὄρω, ὄρω,

Et Spanb. ait ἀφιδύων significare eximie. Sic enim & Homer. II. M. 103. Οἱ δ' οἱ εἰσὶν ἀφιδύων εἶναι ἀρι- σται — eximie fortissimi ceterorum. Et sic iterum II. O. 108. Verum in eo ipso significatio distincti, vel discriminis, non excluditur, veluti enim τῶν ἄλλων — ἀφιδύων eadem ratione signif. eximium, quia differt ab aliis, ita ἀφιδύων eximie, etiam respicit ad differen- tiam aliorum minus fortium. At quum de coma sermo est, quid obstat cur non proprie accipiamus pro studiosa discriminatione capillorum, pectine & acu crinali fieri solita? vid. Ovid. Art. III. 137. & not. Cl. Burmanni ad Art. II. 303. Nam et si discrimen ru- rum vel capitis puri ibi notat simplicem pectendi munditiam; tamen hic nihil prohibet studiosam or- nandorum capillorum curam intelligi, quum ἡσχυρό- τε additur; adeoque parum intererit, veritasne ele- ganter, eximie, an discriminatim; interim posterius ad Graeca magis hic est adcommo- dum. J. F. R.

Ibid. Ἡσχυρότερος κόμης] Conf. supra de Salt. c. 27.

J. F. R.

67. Παρ' Ἡσιόδου] Recenset Snidas inter Hesiodi o- pera γυναικῶν κατάλογος οἱ βιβλίου ἑ. quo respicit hic Noster. M. du S.

Ibid. Κατάλογον] Qui inscribatur ἡσίοις. De quo vi- ri Clar. Daniel Heinsius & Joannes Meursius ad Hesiod. Tangit ipse Lucianus dissertat. cum Hesiod. sic in La- pith. Ἡ οἷα πόντος ἀρ' ἦν.

J. B.

68. Τῶν ὀμμάτων αἱ βολαὶ] Sic infra c. 15. Aris- tan. Epist. 1.

J. B.

69. Τακρῶς ἀνυγναιόσῃ] Alciphon. I. Ep. 28. τακρῶς

Tom. II.

βλέπει βλήμματα, ubi Bergl. plura de molli illo adspe- ctu, licet illud βλήμματα suspectum habeat, & ejici ve- lit. Conf. mox c. 14. f.

J. F. R.

70. Λυκάμβου θυγ.] Neobulen designat, Archilochi amicam. Vid. Αποφρ. c. 1. & 2. M. du S.

77. Βουφάγος] Sunt qui Herculem bis integrum devorasse bovem scribunt. Semel apud Lindum ur- bem, & iterum apud Oriopas Theodamantis bovem: Callimach. Hymn. εις Ἀρτεμ. fabulatur, Herculem jam in Deos relatum, nihilominus inexplibilis edacitatis esse. — ἡ γὰρ

Παύσατος ἀδωφωγῆς, ὅτι αἱ ὀφθαταδεῖς ἐκείνῃ

τῇ ποτ' ἀποτρίαισι συνήτοιο Θεοδάμαντι.

Tanta erat ingluvis, quanta, cum scinderet arvum;

Occurrit Dryopum ductori Theodamanti:

Exinde mansit apud Lindios ritus, ut bos arator Her- culi cognomento βουδόνος immoletur, cum multa di- rarum imprecatione. Philostr. Virg. L. 2. Laßant. L. I. c. 21. G. C.

Βουφάγος] Philostrat. tabul. Theodam.

J. B.

Βουφάγος] Carnivorum fuisse Herculem tradunt & alii. Vid. Aelian. V. H. I. 24. unde & παμφάγος Orpheo in hymno ajunt dictum. βουδόνος etiam vulgo, quia semel integrum Theodamantis comederit bovem. Lil. Gyrard. 282. f. vid. Apollod. p. 53. B. 60. AB.

M. du S.

78. Ταῖς ἀκάποις] Legend. Athen. lib. 1.

J. B.

Ecc

97. Ἐγὼ

batur amoribus , barathrum judicans Venerem muliebrem : alter purus ab amore mafculo , furebat in feminas. Cum igitur arbiter eſſem certaminis inter pugnantes duos affectus , dicere non poſſum , quam incredibiliter delectatus ſim. Atque ſermonum mihi illorum veſtigia , velut ſigillo quodam , impreſſa ſunt auribus , quaſi modo dicta eſſent. Quare depoſita ſtatim omni reprehenſionis tuæ occaſione , quæ utriſque dicentibus audivi accurate tibi enarro. THEOMN. Ac ego paulum hinc diſcendens e regione tibi conſidebo

*Acacidi intentus, dum cesset fundere
carmen.*

Tu vero jam nobis antiquam gloriam amatorum illius concertationis, cantu perage.

6. L Y C. Verſus Italiam navigare mihi cogitanti navigium velox paratum erat , de biremium illo genere , quibus maxime uti videntur Liburni , ad Ionium finum gens habitans. Quantum vero licebat , patrios Deos omnes cum adoraffem , & Jove hoſpi-

ἤλκων Ἀφροδίτῃ βαράθροι ἡγέμεν, ὃ
 ὁδ' ἀγνῶν ἱερῶν ἄρρεν, εἰς γυναῖκας
 ἐπτόητο. δοῶν ἐν μαχομένῳι παδοῖν ἀγα-
 νοθετήσας ἄμιλλαν, ἐδ' ἄν εἰπὼν δυαίμην,
 ὡς ὤφρουφράνθη. καὶ μοι τὰ τῆς λογισ-
 ῆς ταῖς ἀκοαῖς ἐνοφράγισται σχεδὸν, ὡς
 ζεῖταις εἰρημνῶ. πᾶσαι ἐν ἑβριότητι
 ἀφορμὴν ἐκ ποδῶν ἔσπιδέμεν, ἃ παρ'
 ἀμφοῖν ἤκωσα λεγόντοισι, καὶ τὸ ἀκριβὲς
 ἐπέξेमί σοι. ΘΕΟΜΝ. Καὶ μὴν ἔγω-
 γε ἐπαπαστὰς ἔσθην, ἀπανήκρυν καθεδῶ-

20μαί σε

Δέγμεν Λιάχιον ὅποτε λήξωι αἶδων.
 Σύ δ' ἡμῖν τὰ πάλαι κλέα τ' ἐροίικῃς
 Ἀλφειοῦ, μελωδία ° περαίνων.

5 ΛΥΚ. Ἐπ' Ἰταλίαν μοι ῥ' ὡλεῖν
 ἀφρονιμῶν ταχυπαυτῶν σκάφῃς ὅ
 τρέπιστο, τέτων τ' διχρότων, οἷς μάλι
 στα χρῆαζ'· Λιβυνοὶ δοκεῖσιν, ἔθνη Ἰωνί
 κόλπῳ παρὰ κλισμῶν. ὥς δ' ἔνῃν, πάντας
 ὅπτι χῶριές θινὲς προσκλήσας, ἐξέειπεν
 Ἴλεω

i' *Ἐπιτάφιος*] *Ἰπποτμή*. M. O. & marg. *ΑΙ*. *k' Ἀποτίμῃ*] Sic P. Fr. H. S. *Ἰποτίμῃ* W. *ζ'*. *Fl.* 1 T^h] Deest in M. & O. *m* *ΘΕΟΜΝ*] Defunct sequentia in Cod. Bar. usque ad c. 12. Librarii incuria. *n' Ἐπιτάφιος*] Ita dedi ex W. *Ἀπταφίος* Edd. priores. *o Πρωίος*] *Πρωίος* *ζ'*. *Pell.* *p* *Παῖ*] Abest a W. *q* *Ἐπὶ τῷ*] Punctum erat post hoc verb. in *ζ'*. *Fl.* & M. Comma in P. & S. *τ* *Διούροισι*] Sic recte *ζ'*. *Fl.* P. & c. *Διούροι* male S. *s* *Διούροι*] *Διούροι* male W. post *Διούροι*.

27. Δικρότων] Δίχροα, δῖρα, πλοῦς μορφή ἐστιν, ἃ ἐ
 δίχροα καλεῖται δῖα ἀντὶ τοῦ. Τινὰ δὲ ἐ ὡς πυρρῆς ἐ ὡς ῥ
 πυρρῆς ἐκτετρῶς πηδάλιους ἐ ἔχοντες ὅπως αὐτὰ τὴ μὴ
 ῥαίσεως φοῖβον ἐ ἐκπλῖνσι ἐ ἀναχωροῦσι, καὶ τοὺς ἐκτε-

ταύτας ὡς τῇ πρόσπλῃ ἐ ἀπόπλῃ αὐτῇ σφάλλουσι. V. In
altero Voßiano haec tantum legas: Δικρότων] Δίκριτοι
ἢ δύο πινυδίας ἔχουσιν.

§ *τοῦτο*] Legendum videtur *τοῦτο*, hoc est, *sificiantur*; atque inde etiam emendandus *Suidas*, qui habet *ἡσυχαστο*, quod vertit *instructae erant Aemilii Portus*. J. C.

[*ἰσχυρίω*] Cur *Snidas* emendandus sit, nullius video, *ἰσχυρίω* enim recte se habet, & recte vertitur, *infractas erant*, quo sensu id verbum bis quoque in ipso Luciano habuimus supra

in de Sab. &c habebimus infra. Quin igitur potius Scholia-
sten ex *Snida* emendandum censcam, ex quo haec ad ver-
bum sunt descripta; maxime cum *Senario* quoque in C. repe-
rirî tetteur *Solanus*; quem miror, qui Cl. *Clerici* animadver-
sionem sic abire sit passus.

quae jam in contextu inveniēbantur, quod tamen non sua culpa factum esse patet; quid sibi voluerit, divinare non potui; τῶν enim sine accentu scriptura in ejus correctione, error tantum typhothetarum est. Sed videret *ἡμεῖς* correxisse, pro *ἡμεῖς*. F. F. R.

98. Ὅτι λέν] Vorst. u. λέν εἰς παλαίου. In M. nihil subsidii. M. du S.

1. *Συρρέας*] In O. W. Fl. & F. *συρρέας* *ακ.* Reliquae Edd. & P. uti hic in textu est *συρρέας*, v. c. 29.

6. Τὸν ^μ &c.] *Homer. Od. K. 84.* *M. du S.*

19. Ἐκκεῖς] W. recte. In reliquis ἀπ. M. du S.

21. Δόρυμ' ἄϊαντίδ' ἐ] Hom. Il. i. 191. M. du S.

27. Διπρόταν] Vox διπρόταν nihili est; si enim esset ab διπρος, foret διπραν. Ex Aldina editione hoc vitium propagatum, cum in Florentina recte legatur διπρόταν. Nempe διπρος vocantur etiam διπρόλα, quod notum.

28. *Agropyron*] De his navigiolis *Renaet. Veget. c. 33.*
lib. 4. *Adrian. in Illyric.* *J. B.*

Ecc 2

31. Στρα

ἴλεω συνεφάλασθ' ἡ ἀποδῆμ' ἑστρατείας.
 ὀπικαλεσάμεν^α, ἀπ' ὅρι^β ὅρι^β
 ζεύγει κατῆεν ὅπ' ἑτάλασαν. εἴτα τὸς
 πρὸς ἀπέμποντας με δεξιωσάμεν^α (ἡκο-
 λῆθαι δὲ παιδείας λιπαρῆς ὄχλ^α, οἱ συν-
 3 εχῆς ἡμῖν ἐντυγχάνοντες ἀναρῶς διεζεύ-
 γνυσθ^α) ἡ πρύμνης γυν' ὀπιβὰς ἐγγυς ἐ-
 μαυτὸν ἴδρυσά τῃ κυβερνήτῃ. ἡ ῥοδί^α τῷ τ'
 ἐλατήρων μὲν μικρὸν ἀπὸ τ' γῆς ἀναχθέν-
 4 τες, ἐπειδὴ μάλα ἡ κατόπιν ἡμᾶς ἐκύ-
 μαινον αὔραι, τ' ἴσον ἐκ τῷ μεσοκοίλ^α
 ἀπάραιτες καρχησί^α τὸ κέρας ἑποσε-
 γείλαμεν. εἴτ' ἀθρόας χ^α τῷ κάλων τὰς
 ὀθόνας ἐκχέαντες, ἡρέμα ἑπιπλαμύν^α
 τῇ λίθ^α, κατ' ὅδ^α, οἶμαι, βέλ^α ἐλάτ^α-
 5 το ῥοί^α διιπτάμεθα, βαρὺ τῇ κύματ^α
 ὑπερρυχομύν^α ὡς τ' ἡλίσσαν ἐ αὐτὸ
 πρῶραν.

Ἄλλ' ἂ γε μὴν ἐν τῷ μελαζ^α ὡδ^α
 πλῶ σπεδῆς ἡ παιδείας ἐχόμενα συνη-
 6 νέχθ^α, χαμρὸς ἐ πᾶν^α μυκύνειν. ὡς δὲ τ' Κι-

tali invocato, ut volens propitius peregrin-
 nam militiam una capefferet, mulis junctis
 ab urbe ad mare descendi. Tum comple-
 xus eos, qui me deduxerant, (sequebatur
 3 autem assidua eruditionis (eruditorum) tur-
 ba, qui perpetuo mecum versati cum mo-
 lestia jam disjungebantur) & puppim con-
 scendens prope gubernatorem assedi. At-
 que remorum impetu brevi tempore de ter-
 4 Ora in altum evecti, cum etiam post nos au-
 rae fluctus vehementer moverent, malum
 ex media navi, e carchesio autem anten-
 nam statim protendimus: deinde collecta
 per rudentes vela cum effudissemus, imple-
 5 to sensim linteo, impetu, qui nihil, pu-
 to, telo concederet, volavimus fluctu gra-
 viter circa findentem illum proram remu-
 giente.

7. Verum quae inter illum cursum vel
 6 sferia vel ludicra acciderunt, ea non nimis
 producenda sunt. Cum vero maritimam
 Ci-

^a Στρατείας] Ita marg. A1. Στρατιᾶς Edd. priores & M. ^b ὅρι^α] ὅρι^α J. Pell. ^c ἑπομάνων] Sic Edd. omnes. ἑπομάνων A. L. P. W. ^d ἀπάραιτες] Hoc receptum ex L. ἀπαρῆ Edd. Vide notas. ^e Προσειλ.] Προσειλ. Edd. priores. ^f Πιμπλ.] Πιμπλ. male W. ^g Αὐτὸ] Ita restitutum ex Cod. L. marg. A1. Ven. 2. & B2. Αὐτῷ cett. Edd. & M. male. ^h Παιδείας] Παιδείας W. male.

42. Ἀπαρῆ] Ἀπαρῆς, βραχύν, ἔξ. δ' ἔχ^α αἶος τε * κῆραι. ἀπαρῆς, ἐπ' ἡμέραν, ἐν βραχυῖς ἡμέρ^α, ἐν ἀντόμ^α. V.

* Κῆραι] Legendum ex Suida, διακίραι, quod non potest se-
 6 asi, nisi forte scripserit Scholiastes, χερσὶ λαμβάνουσαι. J. C.

Κῆραι] Legendum κῆραι, quod etiam in C. recte haberi
 M. du S.

31. Στρατιᾶς] Sic omnes. Ego malletm στρατείας.
 M. du S.

32. Ἀρεῖ^α] Athenas intelligere, cum ἄρε^α audi-
 mus, proclive est. Sed quae de cursu navigationis
 deinde habet, ubi Ciliciam, Pamphilium sinum a-
 liaque nominat (Cap. 7.) ut Athenae intelligantur, mi-
 nime patiuntur. quid ergo?
 M. du S.

40. ἑπομάνων] Angl. ἐπομάνων. J. B.

41. Μεσοκοίλ^{ων}] Hic deest τὸ ἀραιῆς participium,
 aut quid simile. F. G.

42. Ἀπάραιτες] In impressis & Schol. ἀπαρῆ. In
 M. ἀπαρῆ, a recentiore manu. In L. vero recte ἀπα-
 6 ράντες. Vorsius conjecerat ἀράντες. M. du S.

Ἀπάραιτες] Adripui hanc lectionem ab Solano com-
 mendatam, accentu tantum mutato, quem in nota
 Solani tamen intactum reliqui, et si ter in eodem ab-
 errarit; nam & in J. ἀπαράντες adscripserat. Recte
 6 autem Gajetus divinarat deesse participium. J. F. R.

Ibid. Προσειλάμεν] Malim προσειλάμεν. F. G.
 Προσειλάμεν] Ita Vorsius & L. Kusterus emendare
 jubent, quibus obsequor. In M. & impressis προ-
 6 σείλαμεν. M. du S.

46. Αὐτῷ] Corrige αὐτὸ.
 Αὐτὸ] Quod scilicet feci, etiam ante, quam Gajeti
 emendationem videre contigit. J. F. R.

Αὐτὸ] Ita recte, uti conjecerat Cl. L. Kuster. Cod.
 L. V2. & B2. In reliquis impressis & M. ipso, αὐτῷ.
 M. du S.

54. Εὐτυχίς] Quam felicitatem hic intelligat, ne-
 scio. Neque huic opusculo enarrando eandem a no-
 bis diligentiam, quam in hujus Auctoris bonae notae
 scriptis adhibere solemus, expectato. M. du S.

Ibid. Τοῖς εὐτυχίς — ἡμεῖς] Nempe respicit ad foe-
 dus illud Atheniense & sociorum cum Persis, de
 quo Diod. Sic. 12. 4. p. 293. B. quo cautum est, μη-
 6 δὲ τῶν μακρῶν (Περσῶν) πλεῖν ἢ τὸς Φαρσάδ^{ων} & Κυ-
 νίου

πᾶσαν ἱστορίαν ἀφηγέμενοι τὰ δὲ πολλὰ
καὶ αὐτὸς εἰκασία περιλάμβανον.

Ἦδη δὲ τὸ θεῶν ἄλλος ἔχοντι, καὶ Ἀθανά-
75 μῶν μοι βαδίζειν οἴκαδε, τὸ ἡδίστον ὅτι
ξένης ἀπήντησέ μοι κέρδους, ἄνδρες ἐκ πα-
λαιῶ χρόνου συνήθεις, ὅς ἐδ' αὐτὸς ἀγνοεῖν
μοι δοκεῖς, πολλάκις ἡμῖν ἰδὼν ὅτι πατρῴων
τάς ἐνταῦθα, τὸ ἐκ Κορίνθου Χαρίκλεια νεα-
80 νίαν, ὅτι ἀμορφὸν ἔχοντά τι καὶ κομμοειδέως
ἀσκήσεως, ἅτε οἶμαι γυναῖκας ἐν αἰσχροῖς
ἅμα δ' αὐτῷ καὶ Καλλικρατίδαν τὴν Ἀθη-
ναίων, τὸν τρόπον ἀπλοϊκόν. προσηγμέ-
90 νας γὰρ πολλοῖς λόγων προείπατο, καὶ ταυ-
τησὶ τὴν ἀγαθὴν ῥητορικῆς. ἦν δὲ καὶ τῷ σώ-
ματι γυμναστικός, ἐπὶ δὲ ἄλλο τι μοι δοκεῖν
τάς παλαιὰς ἀγαθῶν, ἢ ἂν τῆς
παιδικῆς ἐρώσεως ὅλως γὰρ εἰς τὴν ἐπὶ το-
τὸ τῷ δὲ πρὸς τὸν Πύλιν μίση πολλὰ καὶ
Προμηθεὶ κατηράτο. ὁρῶντες ἔν ἰδὼν ἐκά-
95 τερός με, γήθησεν καὶ χαρὰς πλεονέχουσα
μοι. εἶθ' ὅποιά φησιν, δεξιωσάμενοι,
πρὸς αὐτὸν ἐλθεῖν ἐκάτερον ἡξίουν με. κα-
γὰρ φιλονεικούντας ὁρῶν φραζέσθαι, τὸ μὲν
100 τήμερον, εἶπον, ὦ Καλλικρατίδα, καὶ Χαρί-
κλεις, ἀμφω καλῶς ἔχον ὅτι ὑμᾶς παρ'
ἐμὲ φοιτᾶν, ἵνα μὴ παλείω τὸ ἔριν ἐγγεί-
105

omnem mihi historiam enarrarent, pleraque
autem & ipse conjectura praecipiebam.

9. Jam satius eram. spectaculo, jam
domum ire cogitabam, cum quod iucun-
dissimum est in peregrina regione lucrum
mihi obigit, viri a longo inde tempore fa-
miliares, quos nec tibi incognitos esse ar-
bitror, qui saepe hic ad me ventitantes vi-
deris, Corinthium Chariclem juvenem non
deformem, habentem aliquid illius exerci-
tationis quae formae studet, qui muliercu-
lis, puto, pulcher videri gestiat; & una-
8 cum illo Callicratidem Atheniensem, mo-
ribus simplicem: nam ducem veluti se at-
que antistitem civilium orationum & fo-
rensis illius dicendi facultatis praebebat. Se-
quebatur vero etiam corporis exercitationes,
non aliam ob causam amans, ut mihi vi-
90 debatur, palaestrae, quam ob puerorum a-
more, quorum studio plane esset attoni-
tus: odio autem femineo sexus Prometheo
maledicebat. Uterque igitur e longinquo
me cum conspexissent, gaudio & laetitia
pleni accurrunt: tum ut alloquetur, complexi,
ad se quisque venire me postulant. Et ego
ultra modum ambitiose petentes cum vide-
rem, Hodie, inquam, vos ambo ad me ve-
nire optimum fuerit, ne maiorem tollatis ri-
105

a 'Απλοϊκόν] Οὐδ' ἀπλ. marg. A1. b 'Ολως — ἐπὶ τῷ] 'Ολ' — ἐπὶ τῷ W. c Πόρρω] Ita Fl. P.
aliaeque nonnullae recte. Πόρρω male f. d 'Οποιά] Ita dedi ex M. & Edd. verr. Οὐδ' πάλιν enim erat in P.
e Φιλί] Sic M. Fl. f. P. Φίλοι B2. f 'Εμὲ] Ex L. & marg. A1. Luciano redditum. 'Εμὲ Edd. priorae.
g 'Εγγίηται] Sic P. Fr. B2. 'Εγγίηται f. Fl. V2. S.

81. Κομμοειδέως] Κομμοειδής, ἀπὸ τοῦ κόμμου, αἱ δὲ
ἀπὸ τοῦ κόμμου, κόμμοις ὁ κομμοειδής τριχῶν κόσμος. καμ-

μοειδής δὲ ὁ ἐν ἀειμαγίας κόσμος, καὶ κομμοειδὴς ὁ δει-
τήριος. V.

ce utitur in 'Ερμ. c. 81. utitur & Θεοφραστος in de-
scriptione τῆς μικρολογίας. Ἡ δὲ μικρολογία, inquit,
ἐστὶ φιδυλία τῷ Ἀλφύρου ὑπὲρ τὸν καιρὸν. p. 32. Vid. Ca-
saub. not. p. 229. Diog. Laërt. p. 140. B. C. M. du S.
Ibid. Ὀλίγου διάφοροι.] Sententiam huius loci adse-
cutus mihi videor, de lectione adhuc dubito. Si de-
disset auctor Ὀλίγου Ἀλφύρου, plane nihil haererem.
Est enim διάφορος pretium, pecunia. Ἡ μικρολογία a-
pud Θεοφραστὸν Char. 10. ἐστὶ φιδυλία τῷ Ἀλφύρου,
vel ut est in MS. τῷ Ἀλφύρου. Ostendit Casaubonus ad
h. l. quoties apud ecclesiasticos scriptores ignoratio
huius significationis peccatum sit. Noster in Hermot.
c. 81. μηδὲν ἰσχυρὰν διάφορον. Itaque si muta-

to solum αἱ in οὐ legere liceat Ὀλίγου Ἀλφύρου, plana
erunt omnia. Sed quid si intellectus oritur, servata
librorum lectione, & Ὀλίγου διάφοροι sunt parvo venia-
les, parvo pretio, minuta pecunia, conducti & ope-
ram suam vendentes? Cum enim τὸ διάφορον sit quod
interest, potest fieri, ut dixerint Graeci Ὀλίγου διάφοροι
τοῦτο ποιεῖν, parva mercede hoc facit. Sed nondum au-
fimum quidquam adseverare. Illud maneat, praefecto fuisse
homines ex eo genere, quos Graeci ἑγγίηται dixere,
vel ἀειμαγίας φράστας ἐγγίηται appellavit Ae-
schylus Suppl. 501. Siculi Ciceronis aetate πύθαγος
vocabant, qui hospites ad ea, quae visenda sunt, du-
cere soleant, & πύθαγος ostendere. Cic. Verr. 4. 59.
Mon-

nam; proximis vero diebus, tres enim hic aut quatuor decem manere, vicissim mihi coenam praebebis; iter autem prior, forse decernetur. Placent ista.

10. Itaque illo die convivator ego, postridie Callicratidas, & post ipsum Charicles. Animadverti autem etiam in convivio manifesta animi utriusque indicia. Nam Atheniensis formosis pueris erat instructus, & unusquisque prope servus illi imberbis, qui nempe, dum prima illos lanugo obumbraret, apud ipsum manerent; cum primum vero prima barba densarentur genae, dispensatores, & villici agrorum in Attica dimitterentur. Verum Chariclem multus saltatricularum & musicarum chorus sequebatur, totaque domus, velut in Bonae Deae sacris, plena erat mulierum, viro plane nullo praesente, nisi forte alicubi infans, aut vetulus coquus videretur; illius nempe aetatis, in quam zelotypa suspicio non caderet. Erant igitur ista quoque, uti dixi, satis aperta sententiae utriusque specimina. Saepe autem ad parvum tempus velitationes quaedam inter illos commotae sunt, non tamen ut exitum haberet disputatio. Verum cum discedendi tempus

ghe. ταῖς δὲ ἐφεξῆς ἡμέραις, τρεῖς γὰρ ἑταῖρα ἢ τέσσαρες διέγνωκα μένειν, ἀμοιβαίως ἀνθετιάσετέ με κλήρω ἀσκραθεῖς ἢ ὁ πρότερος. δοκεῖ ταῦτα.

Καί κεινὴν μὲν τὴν ἡμέραν εἰσιάρχην ἐγώ, ὅττι δ' ὅπτιον Καλλικρατίδας, εἶτα μετ' αὐτὸν ὁ Χαρίκλης. ἑώραν δὲ καὶ ὁδοὶ ἑτάσιν ἐκατέρῃ τ' ἐκατέρῃ ἀσκραθείας τεκμήρια, ὅ μὲν γὰρ Ἀθηναῖοι εὐμόρφους παῖσιν ἐξήσκῃλο, καὶ πᾶς οἰκίτης αὐτῷ χεῖδον ἰοαγένην ἦν, μέχρι τῷ πρώτῳ ὑπογράφοντι αὐτοῖς χυῖν ὁδομύθους. ἐπειδὴ δὲ ἰήλους αἱ παρειαὶ πυκναῖον, οἰκονόμοι, καὶ τῶν Ἀθηναίων χωρίων κηδεμόνες ἀπετέλλοντο. Χαρίκλει γὰρ μὴν πολὺς ὀρχηστρίδων καὶ μουσουργῶν χορὸς εἰπέτο, καὶ πᾶς τὸ δαμάτιον, ὡς ἐν Θεσμοφορίοις, γυναῖκων μετὸν ἦν, ἀνδρὸς ἐδ' ἀκαρῇ παρόντος, εἰ μὴ τι περὶ νήπιον, ἢ γέροντος ἡλῆξ' ὀλοποιὸς ὀφθείη, τῷ χρόνῳ ζηλοῦσιν ὀπίσθας ὑποψίαν οὐκ ἔχοντος. ἦν μὲν οὖν, ὡς ἔφην, καὶ ταῦθ' ἱκανὰ τ' ἀμφοτέρων γνώμης δείγματα. πολλὰ γὰρ μὴν ἐπ' ὀλίγον ἀψιμαχίαι τινὲς ἐπ' αὐτοῖς ἐκινήθησαν, ἐχ' ὡς πέρας ἔχειν τι τ' ζητήσω. ἀλλ' ἐπεὶ

χαί-

h. O πρότερος] Sic Edd. Ὁ πρότερος Vorst. & M. a recent. manu. i. ὑπογράφοντος] Haec est scriptura Cod. P. Et Edd. Bz. Fr. V. a. P. S. ὑπογράφοντος W. Fl. & J. k. αὐτοῖς] αὐτοῖς P. marg. A1. & Ex. Fl. Vulgatam tenent J. P. & c.

7. ἑτάσιν] Συμπόσιον. V.

23. Ἀψιμαχίαι] Συναφελὴ μάχη. V.

Manifestator talis est Lucano IX. 979. quae loca jam laudata sunt Spanhemio diss. I. p. 6. Antiquarias hodie Romae dici, notum est. J. M. G.

84. Προγυμνῶν γὰρ πολλοῖσιν λόγων πρότερος] Basilenses vertunt: nam se velut ducem atque antesignanem in civilibus orationibus gerebat, ut & Bourdelotius, nisi quod antesignanum. Benedictus, nam se velut ducem in civilibus orationibus gerebat. Nec veluti in Graecis est, nec προγυμνῶν in Latinis apparet, quod Pater interpretabatur in primis. Sentius est. Nam praecipue his civilibus h. e. non doctissimis & elaboratissimis, orationibus praerat. J. M. G.

98. Ἐμὲ] Sic L. melius quam ἐμὲ, quod in reliquis est. M. du S.

Ibid. Ἐγώ] Veteres Edd. ἐγώ] Veteres Edd. mutavit Bz. M. du S.

3. O πρότερος] Optima haec scriptura. Quam autem obtrudit Vorstius ὁ πρότερος (quamquam extet etiam in M. a recentiore manu repolita) minus concinna videtur. M. du S.

10. ὑπογράφοντος αὐτοῖς] Pro hac scriptura in W. est ὑπογρ. αὐτοῖς, uti & in Fl. & J. In P. vero & reliquis ὑπογράφοντος αὐτοῖς. αὐτοῖς tamen Excerpta Cl. Perizonii notant reperiri in P. cum in Fl. sit αὐτοῖς, noteturque ut diversa scriptura. M. du S.

13. Χωρίων κηδεμόνες] Contra praeceptum Columellae I. 8. 1. Ne villicum ex eo genere servorum, qui corpore placuerunt, instituamus: & Palladii I. 6. 18. Agri praefulem non ex dilectis tenere servulis ponas; quia fiducia praeteriti amoris impunitatem culpa praesentis excusat. J. M. G.

17. Ἀκαρῇ] Vide, si lubet, Scholium. M. du S.

26. Ἐτα-

χαρὸς ἦν ἀνάγεαλ, σύμπλως ἐβελήσασθαι *z* esset, navigationis illos socios, quod sic autem ἐπηγόμην. διανοῦντο γὰρ εἰς Ἰταλίαν ἀπαίρειν ὁμοίως ἐμοί.

Καὶ δόξαν ἡμῖν Κνίδω προσορμίσαι χεῖρας, καὶ τὸ Ἀφροδίτης ἰδεῖν ποθήσασθαι ἱερὸν ὑμνεῖται δὲ τότε τὸ Πραξιτέλεως εὐχερείας ὄντως ἐπαφρόδιτον ἥρεμα τῇ γῇ προσηνέχθημεν, αὐτῆς, οἶμαι, θεῶν λιπαρὰ γαλήνη πομπόσολωσθαι τὸ σκάφον. τοῖς μὲν ἄλλοις ἐμελον αἱ συνήδεις ὠδασκεναί. ἐγὼ δὲ τὸ ἐρωτικὸν ζεῦ γὰρ ἐκατέρωθεν ἐξαφάμεν, κύκλῳ περιήειν τὴν Κνίδον, ὅσα ἀγελασί τὴν κεραμευτικῆς ἀκολασίας μετέχων, ὡς ἐν Ἀφροδίτης πόλει. τοὺς δὲ Σωστράτη, καὶ τὰλλα, ὅσα τέρπειν ἡμᾶς ἐδύνατο, πρῶτον ἐμπεριελθόντες, ὅτι τὴν νεῶν τὴν Ἀφροδίτης βαδίζομεν, καὶ μὲν ἐγὼ τε καὶ Χαρίκλῆς πάντων

11. Et cum placuisset ad Cnidum appellere spectaculi causa, & templum Veneris videre cuperemus; celebratur autem in illo Praxiteleae artis opus revera venustum: paullatim ad terram delati sumus, ipsa, puto, Dea splendida serenitate navigium nostrum deducante. Reliquis in apparatu consueto occupatis, ego amatorum illud par utrinque suspensum ducens brachiis, in orbem Cnidum circumibam, non sine risu figulinae lasciviae, tanquam in Veneris urbe, particeps. Cum autem Sostriati porticus, & quae oblectare nos poterant reliqua, primum obiissemus, ad Veneris templum progredimur, nos quidem, id est ego & Charicles lubenti animi

a [Ἐπηγόμην] Sic marg. A1. f. ἐπηγόμην W. Ἐπιγόμην Edd. priores. b [Τὸ Ἀφρ. ἰδ. π. ἰ.] Τὸ Ἀ. ἱερὸν W. c [Εὐχερείας] Sic etiam esse in J. V2. B2. & S. notat Solan. Sed & est in P. &c. d [Συνήδεις] Συνήδεις J. sola.

25. Ἀνάγεαλ] Ἀνάγεαλ λέγομεν τῶν νεῶν, ὅτι ἀπὸ γῆς οὗς πύλων ἔρχεται. V.

27. Ἀπαίρειν] Παραγωγίδαι. V.

26. Ἐπηγόμην] Male antea legebatur ἐπιγόμην. Emendaram ante, quam Codicis W. Lectiones vidissem, in quo etiam recte ἐπηγ.

[Ἐπιγόμην] Legendum sine dubitatione ἐπηγόμην, necum duxi, assumpsi comites. Vulgatum ἐπιγόμην ne quidem significat accelerabam ipsos, ut adhuc versum est, cum media voce notet festinare, impellere & urgere se, non alios.

28. Καὶ δόξαν] Sic absolute rursus infra c. 14. pr. Et Dion. Hal. I. p. 36. f. Ed. Lips. Δόξαν δὲ αὐτῶν παῖδας — προεξελεῖν κελεύει. Ita κελεύειν eod. modo ap. cumd. p. 32. Plura Sylburg. in nott. ad pag. 47. adde Nostrum I. Ver. Hist. c. 7. & 11. &c. ubi & alia dedi.

30. Ἰμνήται δὲ τούτου τὸ Πραξιτέλους εὐχερείας ὄντως ἐπαφρόδιτον] Quid sibi vult τούτου τὸ Πραξιτέλους, &c? Interpres reddidit, celebratur autem ibi Praxitelis promptitudinis vere amabile. An τούτου significat ibi? Scio, αὐτοῦ id saepe significare. At licet τούτου id significare posset; angustis profecto terminis fuisset finita illa Cnidii templi ob simulacrum Veneris a Praxitele elaboratum, celebritas, si ea intra Cnidum modo constitisset. At hoc contra mentem scriptoris, qui sine dubio dedit, ὑμνεῖται δὲ τούτῳ τὸ Πραξιτέλους εὐχερείας ὄντως ἐπαφρόδιτον. error ex repetita syllaba του natus est. As ubi decrevissemus in Cnidum

spestandi causa, appellere, & cuperemus videre Veneris templum (celebratur enim id Praxitelicae dexteritatis opus vere veneris & gratia spectabile) placide terram advecti sumus.

Ibid. Τούτου τὸ &c.] Potest vulgatae sensus exponi, ut τούτου referatur ad proxime praemissum ἱερὸν, scilicet ut ordo sit, τούτου δὲ τὸ ἱερὸν τὸ ὄντως ἐπαφρόδιτον τὸ εὐχερείας Πραξιτέλους ὑμνεῖται, & sic satis constat sensus: sed si quem intricatior pronominum trajectio offendit, pro τούτου legat αὐτῶν, ibi; & sic dicas legisse Parisinae Interpretem. Cl. Jensis emendatio constructionem reddit simpliciore; at quia sic Praxitiles diceretur totius templi architectus, dum simulacrum Veneris tantum ab eo fabrefactum narrat Lucianus, non ausus sum eam recipere.

Ibid. Πραξιτέλους] Statuam Veneris intelligit, de qua in sequentibus fuse. Ad Cratinam amicam efformatam a Praxitele tradit Clem. Alex. in Protr. m. 21. C. & 23. 2. De alia Cupidinis statua ab eodem Praxitele facta vide Steph. Lyr. p. 121. B. C.

33. Λιπαρὰ γαλήνη] An crassa, immobili? λιπαρὰ ἔλαιον proprie. An λιπαρὰ hic pro λιπαρὸς, i. e. συνεχὴς, assiduus? Placet. Sic infra c. 13.

Λιπαρὰ γαλήνη] Λιπαρὰ hic pro λιπαρὸς positum videtur. id est συνεχὴς assiduus. Ita mox infra λιπαροῖς τοῖς χυλοῖς. i. e. assiduus, frequentibus osculis. AE. M.

35. Τὸ

animo. Callicratides autem tanquam ad muliebrem spectaculum, invitus; qui jucundius, puto, pro Cnidia Venere eum qui Thespiis est Cupidinem permutaturus fuerat.

12. Et ab ipso statim confecto Venereae velut aurae nobis adspirabant. Subdivalis enim area majorem partem non in sterile solum politis lapidum tabulis strata; sed tanquam in Veneris sacro totum erat mansuetorum fructuum fertile, quum arbores viridantibus comis in longinquum usque exuberantes, circumjectum aërem quasi tecto concluderent. Praeter caeteras illa denso fructu myrtus suam apud heram vigebat, feliciter enata, reliquarumque arborum unaquaeque, quotquot pulchritudinem fortitae sunt. Neque illas longae aetatis canities reddiderat marcidas, sed sub ipso maturitatis fastigio novis luxuriantes ramis tempestivae erant. His immixtae

προθύμως· Καλλικρατίδας δ' ὡς ὅτι θέαν·
Θηλειαν, ἄκων· ἡδίων δὲ, οἶμαι, ἢ Κνιδίας Ἀφροδίτης τ' ἐν Θεσπιάϊς ἰσχυρὰ
ταλλαζόμεναι ἔρωτα.

Καί πως εὐθὺς ἡμῖν ἀπ' αὐτῆς τῆς τεμένης ἡ Ἀφροδίτης προσέπνευσαν αὔραι.
τὸ γὰρ αἶθριον οὐκ εἰς ἑδάφειον ἄγονον
σομάλινα, λίθων πλατὺς λείαις ἐστρωμένον,
ἀλλ' ὡς ἐν Ἀφροδίτῃς, ἄπαν ἢ γόνιμον
ἡμέρων καρπῶν, ἀ τὰς κόμαις εὐθαλί-
σιν ἄχρι πόρῳ βρύοντα τ' ἀέριζ' ἀέρα συν-
ωρόφον. περὶ τὸν γὰρ μὴν ἡ πυκνόκαρ-
πος ἐτεβήλει μυρρίνη, πᾶσι δ' ἐσπικνύσας
αὐτῆς, δαφνίης πεφυκυῖα, τ' τε λαυρῶν
δένδρων ἕκαστον, ὅσα κάλλους μετέλ-
χεν. ἐδ' αὐτὰ γέρονται ἤδη χρόνῳ πολὺ
καθαύαιεν, ἀλλ' ὑπ' ἀκμῆς σφριγῶντα
δοῖσι κλωσίν ἢ ὄρια. τέτοις δ' ἀνεμίμ-
κτο

ε Τῆς Κν. Ἀφρ.] Ἀ. τ' Κν. W. f Ἀττικαῖα ταλλαζόμενος] Ἀττικαῖα ταλλαζέμε. W. g Ἀφροδ.] Hic pergit Cod. Bar.
h τὸ γὰρ αἶθριον οὐκ] Pro his omnibus ad Ox. i Ecl. H. marg. A1. k Ἀ] Duobus versibus omissis et tan-
tum O. Et paullo post ἢ τ' in eodem esse notat Solan. non addens quo pertineat. l Πυκνός.] Πυκνός. f. folia.
m Μετέλχεν] Μετέλχεν marg. A1W. n Σφριγῶντα] Ita dedi ex W. & Schol. Σφριγῶντα Edd. omnes male.
o Ἀνεμίμκτο] Ἀνεμίμκτο male f.

59. * Σφριγῶν] Νεάζον. αὐξάν. σφύζον. βράζον. ἐ-
σπικνύσιν. ἀκμῶν. ἀπὸν. V.

* Σφριγῶν] Σφριγῶν etiam Suid. in Ed. Hagm. Σφριγῶν al.

35. Τὸ ἱσχυρὸν [ἰσχυρ.] De quo Marcell. ad Horat. Mercer. ad Aristen. pag. 229. sic infra c. 20. f. B.

37. Κεραμοειδής] Quid Figulinae cum Venere aut hoc scriptore? an quia in Ceramico altero prostabant meretrices? Vide Menf. Non videtur, sed quia Cnidi figulina apud veteres decantata; urbs autem Veneri dicata. M. du S.

Ibid. Τῆς κεραμοειδῆς ἀκαλασίας] Laudantur κεραμοειδῆς Κνιδίαι ab Eubulo apud Athenaeum I, 22. Sed hic videtur ad fictilia figilla obscena respici, quod genus multa apud antiquarios supersunt. Talia erant figilla lascivissimarum signatarum in Tiberii cubiculo disposita, Sueton. c. 43. Huc forte pertinent obscenas in lucernis, apud Licetum figurae: quam frequentes autem fuerint lucernae fictiles, apparet, quod κεραμοειδῆς apud Hesychium explicatur per λυχνόργον, ut legendum monuere viri docti pro λυχνόργον. An Venerum quiddam habent figillae? Ceramicus figulorum & meretricum idem diversorium: in Κολιάδῃ Atticae promontorio, ubi Veneris κολιάδῃ templum, figillae item praestantissimae. Vid. Menf. in Piraeo c. ult. f. M. G.

Tom. II.

60. Κλωσίν] Κλάδους. V.

Ibid. Ὀρια] Κατὰ καιρὸν. V.

39. Σωφράτου] De quo supra Συγρ. c. 62. M. du S.

44. Τῆς Κνιδ. Ἀφροδ.] De qua vide Ecl. c. 4. & γ. αἰ. c. 23. M. du S.

45. Τὸν — ἱσχυρ.] Ejusdem Praxitelis opus. M. du S.

49. Εἰς ἑδάφους] Non sprevissem ἢ pro εἰς, ex marg. Ald. Wessel. nisi mox rursus sequeretur ἢ. f. F. R.

52. Καρπῶν, ἀ] Conf. mox κλισίας — εἰς ἀ, quorum neutrum immuto, quia enallagae ejusmodi sunt frequentes, de quibus alibi non semel. Etsi suspecta habet haec & similia quae ipse adducit Cl. Jens. ad Revivisc. c. 13. aliaque quae mox ad fin. hujus cap. addo, p. seq. No. 72. f. F. R.

Ibid. Ἀ] Quasi jam scripsisset δόξα. M. du S.

58. Πολία] Πολία θρεῖ, ἰλλευστινῆς. F. G.

Πολία] Nimis festine haec verba inspexit Gajetius, qui pro femin. sing. accepit. Alibi vero πολία & πολίαι intellecto θρεῖ ac τρεῖς dici, vix operae erit notasse. Et per comas arborum folia intelligi, tralaticium est. Infra c. 23. πολία προσήκουσα ἢ γῆρας ἀρετῆς μαρτυρεῖ. f. F. R.

59. Σφριγῶντα] Sic Schol. & W. ut in suo codice emendarat Vossius. In reliquis σφριγῶν. M. du S.

Fff

71. Ht

κίο ἔ τὰ καρπῶν μὲ ἄλλως ἄγρια, ἢ δ' εὐμορφίαι ἔχοντα καρπὸν, ἢ κυπαρίθων γε ἔ πλατανίστων αἰθέρια μῆκη, ἢ οὐν αὐταῖς αὐτόμολοι Ἀφροδίτης, ἢ δ' εὖ πάσαι φυγὰς Δάφνη. παντί γε μὴν δένδρω δὲ πλέγδην ὁ Φίλερος προσείρπυε ἢ κίττος ἢ ἀμφιλαφεῖς τε ἀμπελοι πυκνοῖς ἢ κατήρητο ἢ βότρυσι. τερπνοτέρα γὰρ Ἀφροδίτη μὲν Διονύσου, ἢ τὸ παρ' ἀμφοῖν ἡδὺ, σύγκρατον εἰ δ' ἀποζευχθεὶν ἀλλήλων, ἢ τῶν εὐφραίνουσιν. ἢ δ' ἔτι τὰς ἄγαν παλινσχοῖς ὕλαις ἰλαραὶ ἢ κλισίαι τοῖς ἐνεσιῶσιν θέλουσιν, εἰς ἃ δ' ἔτι μὲν ἀστικῶν σπανίως ἐπεφοίτων τινές ἀβρόχοι δ' ὁ πολίτικὸς ὄχλος ἐπαγγυρίζει, ὅπως ἂν Ἀφροdisιάζοντες.

erant steriles alioquin, sed pulchritudinem pro fructu habentes, cupressorum platanorumque proceritates aëriæ, & cum illis transfuga jam Veneris olim fugitiva ejus Deae, laurus. Verum ad unamquamque arborem ambitiose amatoriam illa hedera adreperat. Densus vitibus crebrae pendebant uvæ, jucundior quippe cum Baccho Venus, miscerique se, quod utrinque suave est, patitur, sejuncti a se invicem minus oblectant. Erant, qua densior umbrosiorque silva, hilares coenationes pro his, qui convivium ibi agitare vellent, in quos urbanorum hominum raro quidam ventitabant, frequens autem popularium turba festos ibi dies, re quidem vera Veneri operantes, obibant.

13. His

^a Κυπαρίθων] Κυπαριττός W. male. ^b Κίττος] Sic M. O. & Edd. praeter J. quae κίττος. ^c Ἀμφιλαφεῖς] Ἀμφιλαφεῖς τε O. Abest τε ab Edd. & M. ^d Κατήρητο] Κατήρητο O. Nil mutant Edd. J. P. B2. &c. nec M. ^e Βότρυσι] Defunt seqq. in Cod. Mf. Ox. usque ad c. 14. verb. Ἡράκλειος. ^f ἢ] ἢ ἢ J. Pell. ^g Ταῖς] Sic recte P. &c. Tās male Fl. & J. ^h Κλισίαι] Sic M. & Edd. pleracque. Ελλπίαι J. ⁱ Ἀ] Constante legi notat M. du S. In marg. Α1. ας adscriptum est.

61. Ἀγρια] Ἀκαίρια. V.

67. Ἀμφιλαφεῖς] Ἀμφιλαφεῖς, κατὰ σκῆψιν, ἰκατέρων βοησέμενοι. ἀμφιλαφῆ * διπλοῦν, τυχικόν τε ἔ σοφισ-

πόν. ἀμφιλαφῆς, μεγάλη, ὅτι ἀμφοτέραις χερσὶ λαμβάνεται αὐτῆς ἐξί. V.

* Διπλὸν] Omissum erat in Edd. aequae ac particula τε. Suppletur utrumque M. du S.

71. ἢ τῶν εὐφραίνουσιν] ἢ τῶν εὐφραίνουσιν. Th. M. Ibid. ἢ] Praeferrem lectionem Pell. ἢσαν exhibentis, quum ἢ sit crasis Dorica, pro ἢσαν, vel quod hi pluralia cujuscumque generis cum verbo sing. construere ament. Vid. omnino Cl. Maistre de Dialect. p. 207. — 8. J. F. R.

72. Κλισίαι — αἱ] Quasi scripsisset δένδρα vel φυτὰ, vel οἰκίματα. c. 17. συμπόσια vocantur, ad quam vocem potius respexisse crediderim. M. du S.

Κλισίαι — εἰς αἱ] Si quis Codex ας haberet, nihil repugnarem. Jam vero nihil muto, quia & paullo ante habuimus α post masculinum καρπῶν, & supr. 2. Ver. Hist. c. 43. f. ἑτάσασα — κατ' ἰκίαν. Et elliptice sic potest exponi, κλισίαι, εἰς αἱ κλισίων. Nam & locus non solum neutro genere per se exprimi solet, ut Matth. XXII. 34. σωθήσονται ἐπὶ τὸ αὐτὸ, ac sexcenties alibi ap. alios, ut εἰς τὸ αὐτὸ ἐπιλθόντες, Thucyd. V. c. 55. verum & praecedente feminino, ut ap. Thucyd. frequenter. c. 1. l. 59. τρέπον] εἰς Μακεδονίαν, ἢ ὅτι εἰς πρότερον. Idque huic scriptori proprium esse monet Suid. v. Θουκυδίδης. Vid. praemissa Thucyd. Ed. Bakerianae p. 10. Ipsumque Thucyd. p. 40. Ubi Steph. No. 16. existimat ἔργον aut simile quid intelligendum;

Quod ἔργον hic quidem posse substitui fateor, alibi non item; sed ad generalem notionem loci recurrendum, vel χωρίον intelligendum. Neque enim adeo refert quid intelligatur, modo sic loqui Graecos, probemus. Ne jam alia ejusdem nunc adducamus, ut I. 113. f. σκοπὸς ποιησάμενος, ἢ ὅ. cujus paullo alia est ratio. Genus autem neutrum ut generale & in aliis locutionibus subungi substantivis mascul. ac femin. quis nescit? Sic enim Aelian. V. H. III. 38. τὸ ἰλαίον ἔ τῇ συνῇ, αἱ — ἢ γῆ ἀνιδνῶς (sive δένδρα f. aliud quid intelligens) Aret. Capp. L. 2. c. 1. pr. φλογμασὶν ἔ πρώταις, ἢ ὅ. Evang. Matth. IX. 17. ἀμφοτέρω σωτηροῦνται, post duo subst. masc. αὐτὸν & αὐτὰς. Bengelius tamen ἀμφοτέρω edidit, ex alio Cod. sed sine necessitate. Ibid. XVIII. 8. εἰ δὲ ἡ χεὶρ σου, ἢ ὁ πῶς σου σκαυδάλῃς σε, ἢ κεφαλὴν αὐτὰ. Sic versa vice ibid. c. ult. f. ad τὰ ἴδια refertur αὐτοῦ. Aelian. I. 20. χρυσῶς βοεγρύχους, καλοῦσας λαοκίμαι τινὰ αὐτὰ. Quod etiam ad ἀγύλας referri queat, quum aequae dicatur καίρου τινὰ, καίρου κεφαλὴν, quam καίρου τρέχας, tamen malim ad βοεγρύχους referre, intellecto χρίμα. Sed & locum neutro genere expressit Suet. Aug. 72. etiam mascul. praemittit, ait enim: Ex secessibus praecipue frequen-

2A-

13. His plantis satis oblectati, intus in ipsum templum ingressi sumus. Dea igitur in medio collocata est, e Pario marmore, pulcherrimum ac superbum opus, rictu ali-quantulum hiascente subridens. Omnis autem illius pulchritudo nihil tecta, vestitu nullo circumposito, nudata est, nisi quod altera manu pubem furtim occultat. Tantum quidem ars statuaria hic valuit, ut dura adeo & valida lapidis natura membris omnibus decora videatur. Charicles igitur, quasi furibundum quiddam alienata mente exclamans, *Beatissimus*, inquit, *Deorum vincens propter hanc Mars!* & accurrens simul adpressis labiis, protensa quan-

Ἐπεὶ δ' ἰκανῶς τοῖς Φυτοῖς ἐτέρφθημεν, εἶσα τῇ νεῷ παρήειμεν. ἡ μὲν ἐν θεῷ ἐν μέσῳ καθίδρυτο, Παρίας δὲ λίθου δαίδαλμα οὐκ ἀλλοτρίον ὑπερφανόν· καὶ σεσηρότι γέλῳ μικρὸν ὑπομιμνῶσα. πᾶν δὲ τὸ κάλλος αὐτῆς ἀκάλυπτον, ἑδαιμίας ἐσθῆτος ἀμπεχέσσης, γεγύμνατο, πλὴν ὅσα τῇ ἐτέρῃ χειρὶ τ' αἰδῶ καὶ λεληθότως ὑπεκρύπτειν. τοσούτο γε μὴν ἡ δημιουργὸς ἴαχουσε τέχνη, ὥστε τ' ἀντίτυπον ἔτω καὶ καρτεράν τῃ λίθου φύσιν ἐκάστοις μέλεσιν ὑπεκρέπων. ὁ γὰρ Χαρακλῆς, ἐμμανὲς τι καὶ ὑπερφανὸν ἐμδούσας, Εὐτυχέστατον, εἶπε, θεῶν ὁ μὲν ταύτῃ δούκεις Ἄρης, καὶ ἅμα προσδραμῶν, λιπαροῖς τοῖς χεῖλεσιν ἐφ' ὅσῳ ἔδωκεν.

h. Λαλῆτός] Male *Amf.* Λαλῆτός. I. Ἐμδούσας] Ἀναδούσας W. Nil mut. Fl. f. P. &c.

84. † Παρὰ Λαλῆτός] Λαῖρα. V.

86. Ἀντίτυπον] Ἐναγίστον. V.

† Παρὰ] Absit a textu; nec quo pacto interpretetur, satis assequor, nisi forte unica voce παραλαλῆτός scriptum fuerit. M. du S.

Παρὰ] Illud παρα est glossa glossae. i. e. Nota tantum fuisse hanc interpretationem ad illud λαλῆ. esse referendum. J. F. R.

tauit maritima. Neutrumque aliis subist. cujusvis generis subjungi Latinis, tralaticium est, ut *Sallust.* Jug. 38. §. 8. *Nox atque praeda — remota sunt.* Ubi plura *Cortius.* Adde c. 66. 2. *Vagenes — quo praesidium imposuerat.* i. e. quo loci, vel oppido. Conf. *Vechn.* Hellenol. 158. nosque ad 2. *Ver. Hist.* §. 43. f.

73. Τῶν μὲν ἀσικῶν] Τοῖς ἀσικῶς opposuit τὴν παλαιοὺς ὄχλῳ, notabili discrimine. Th. M.

Τῶν μὲν ἀσικῶν] Mirum est Lucianum opponere τοῖς ἀσικῶς τῇ πολίτικῃ ὄχλῳ. Nam πόλις & ἄστυ urbem significant, etsi hic locus bene se habet, fateor me non intelligere eam differentiam. Credo scripsisse Lucianum, τῶν μὲν ἀγροίκων. Nam habitantibus in agris non tam placent trichilae & arborum implexarum umbracula, quippe quibus talia quotidie in suis sylvis, hortis & agris videntur. Urbium civibus vero, qui nihil aliud quam marmora & nudos lapides vident, jucundiora sunt viridaria & hortorum amoenitates, & arborum comae luxuriantes. Nam, ut ait *Satyras* — *voluptates commendat rarior usus.* Ideo in eo Veneris luco urbani frequentes festum illud agitabant. J. P. & G.

74. Ἀσικῶν — πολ. — ὄντ.] Vide omnino *Dionys. Chrysost.* m. 68. C. apud quem opponitur βασιλικῶν.

Ἀσικῶν σπικίως ἐπὶ.] Τοῖς ἀσικῶς & τοῖς παλαιοῖς ita distingui posse putabam, ut ipsum ἄστυ & πόλις differant. Nempe ἄστυ urbs est, caput rerum, πόλις

civitas, quae multo patet latius. Ἀσικῶν, urbani ut sit, negligebant, cujus quotidiana erat copia; reliqui cives & populares, aliquantum remotiores, tanto obibant diligentius, quoties ad urbem essent. J. M. G. Ἀσικῶν] Ἀσικῶν fecit in *Ald.* 1. ead. manus quae varias lecit. aut emendat. in marg. solet addere, in ipso textu o superscribens. Sed vanam esse hanc correctionem quilibet videt. J. F. R.

79. Παρίας δὲ λίθου] At verus utique Lucianus in *Tr.* c. 10. e marmore Pentelico ait factam Venerem Cnidiam. M. du S.

81. ὑπομιμνῶσα] Veneris Cnidiae templum, & lucum, & statuam Lucianus hic egregie est exequutus, ut & *Plin.* L. 36. G. C.

84. Λαλῆτός] Perperam redditur, oblita sui. Est enim latenter, ut *Anacreon* Od. 28. L. Bos.

Λαλῆτός] Quod L. Bos in pristina versione reprehendit, id Cl. *Gesn.* ex se jam correxit, & res erat manifesta. Habuimusque non semel alibi, ut patebit ex Indice. J. F. R.

89. Ἐμδούσας] Fateor ἀναδούσας usitatus esse, eoque iterum c. seq. utitur Noster, ac sexcenties alibi. Verum ideo unius W. Lectionem non sequor; nam & ἐμδούσας recte se habet, iterumque sic infra Noster, de *Lucian.* c. 15. μίξιν ἐμδούσας τῷ Στάτορ. Sic & ἐμδονγέμερος *Eupuch.* c. 7. J. F. R.

91. Λιπαροῖς] Λιπαρὸς hic pro λιπαρῆς positum videtur. i. e. assiduus, frequens, συνεχής. F. G. Λιπαροῖς] Conf. supra. c. 11. λιπαρὰ γαλήνη. Quod quis

δυνατὸν ἐκτείνων ἡ αὐχένα, κατεφίλει σι-
γῇ δ' ἐφεστώς ὁ Καλλικρατίδας χεῖρ' ἔχον
ἀπεθαύμαζεν. ἔστι δ' ἡ ἀμφίθυρος αὐ-
τῆς ὁ νεὼς, καὶ τοῖς θεύησι ἡ θεὸν ἰδεῖν
ἀκριβῶς, καὶ χεῖρ' ἰώμεν, καὶ ἵνα μηδὲν αὐτῆς
ἀθαύμαστον ᾖ. δι' εὐμαρείας ἔν' ὅτι τῇ ἐτέ-
ρα πύλῃ παρελθόντι, ἡ ὀπίσθεν εὐμορφίαν
ἀναβρῆσαι.

Δόξαν ἔν' ὅλην ἡ θεὸν ἰδεῖν, εἰς τὸ
κατόπιν τῆς σκητῆς περὶ ἡλθομεν. εἴτ' ἀνοίγει-
σης ἡ θύρας ὑπὸ τῆς κλειδοφύλακος
εἶναι πεπιστευμένους γυναῖκας, δάμω αἰ-
φνίδιον ἡμᾶς εἶχε τῆς κάλλους. ὁ γὰρ Ἀθη-
ναῖος, ἡσυχῇ πρὸ μικρῆς βλέπων, ἐπεὶ
τὰ παιδικὰ μέρη ἡ θεῶν κατώπλευσεν, ἀ-
φρώδως πολὺ τῆς Χαρικλῆος ἐμμανέστερον
ἀνεβόησεν, Ἡράκλεις, ὅση μὲν ἡ μέλαφρέ-
ων εὐρυθμία, πῶς δ' ἡ ἀμφιλαφεὶς αἰ-
λαγόνες, ἡ ἀγκάλισμα χειρὸς πλεῖστος ὥς
δ' ἐπεριγραφοὶ τῇ γλυττῇ αἱ σάρκες ὅτι
κυρτῶνται, μητ' ἄρα ἡ ἐλλιπείας αὐτοῖς
ὅσῃς προσεσφαλμένοι, μήτε εἰς ὑπέρογκον
ἐκχεχυμένοι ἡ πριότης τῇ δὲ τοῖς ἰσχύοις
ἐπισφραγισμένων ἐξ ἑκατέρων τύπων, ὅτε

tum poterat cervice, illam deosculatur. At
silentio adstans Callicratides intra animum
admiratur. Est autem utrinque aperta il-
lius aedícula, volentibusque accurate con-
templari Deam, licet, a tergo etiam & sic,
ut nulla ejus pars admirationi non expona-
tur. Facile ergo est per alteram januam ac-
cedentibus eam etiam, quae a tergo est,
pulchritudinem perspicere.

14. Cum ergo placuisset, totam videre
Deam, ad posticum aediculae transivimus.
Tum aperta janua per mulierculam, cui
clavium credita custodia erat, subitus nos
stupor ad tantam pulchritudinem corripuit.
Atheniensis igitur, qui otiose paullo ante
spectasset, pueriles Deae partes contempla-
tus, repente furiosius etiam quam Charicles
exclamavit, Hercules! quanta dorsi concinnita-
tas, quam aptum ad amplexandum, manus-
que implendas latius. Quam venuste circum-
scriptae clunium carnes sinuantur, neque defi-
cientes nimium, & ipsi adstrictae ossibus, ne-
que in nimiae molis pinguedinem effusae. La-
cunatum autem, coxis ipsi utrinque impressa-
rum,

a Ἀμφίθυρος] Ἀμφίθυρος male Fl. & J. b Λύκη] Deest in W. Et quae sequuntur alio ordine collocata,
sed non distincte notavit Solan. quomodo. c Ὀλῶ] Sic P. P. B2. Fr. S. Deest in J. Ald. Fl. d Εἶναι πε-
πιστευμένους] Εἰπεπαισ. sine εἶναι W. e Ὅση] Hic rursus pergere Ms. Ox. notat M. du S. usque ad ἰσχύοις. f Ἀμ-
φιλαφεὶς] Ἀμφιλαφεὶς male J. g Ἀγκάλισμα] Sic recte O. B2. M. Ald. P. S. Ἀγκάλισμα J. Fl. h Ἐλ-
λιπείας] Ἐλλιπείας W. i Πριότης] Sic restitui ex B2. B1. & S. Πριότης enim J. & cett. cum Ox. & M.

quia ibi pro λιπαρῇ positum non negaverim; Ita &
hic eodem modo poni, aliqua specie ajunt. Mallem
tamen λιπαρῇ χύλινω intelligere labiis unctis, humi-
dis, cupidis. Nam frequentibus labiis pro frequentibus
oculis, durius videtur, & gestui hujus osculantis et-
iam minus conveniens.

J. F. R.

95. Καὶ τοῖς θύλουσι &c.] Quum non satis distin-
cte notarit Solanus, quid Cod. W. hic immutet,
id ex Cl. Jensi Emendationibus Ferculo Literario ad-
jectis addam. Rotundiora, ait is p. 158. sunt in
MS. Καὶ τοῖς θύλουσι κατὰ τὸν τῆς θεῶν ἰδῶν ἀκριβῶς
ἵνα μηδὲν αὐτῆς ἀθαύμαστον ᾖ.

J. F. R.

1. Δέξαι] Conf. supra c. 11. pr.
Ibid. Ὀλῶ] Hanc vocem, quae in Fl. & V. utra-
que deerrat, agnoscunt reliquae Edd. & P. cum W.

M. du S.

12. Αἱ σάρκες] Sic solet plurali num. esse ferri σάρξ,
quando de musculis est sermo. vid. Foëf. Oecon. Hip-

poer. Sed & generaliter de partibus mollioribus; vid.
peculiarem Hippocratis Librum περὶ σάρκων. Et Ari-
stot. Hist. anim. I. 1. pr. τὰ μὲν εἰς ἀσύνδρα, ὅσα δαι-
ρῆται εἰς ὁμοιομερῆ, οἷον σάρκες εἰς σάρκας.

J. F. R.

23. Ὁ Χαρικλῆς ὑπὸ τῆς σφάδρας δάμω δὴ
ἐπεγγυ, τακρὸν τι εἰς τοῖς ὁμμοῖσι πῶς ἀνα-
γραῖται. Interpres: Charicles prae vehementi stupore
propemodum dirigit, humidum quendam & manan-
tem in oculis dolorem colliquans. Pro πῶς in Ms.
scribitur πῶς, & sic scripsit dialogi hujus auctor.
τακρὸν τι εἰς τοῖς ὁμμοῖσι πῶς ἀναγραῖται, est
oculos petulante & in iis natante motu suffusus. hoc est
lascivi motus indice. Τακρὸν proprie dicitur de ocu-
lis lascivis, qui petulante mobilitate produnt lasciv-
viam. Horatio dicuntur putres oculi, Petronio petu-
lantes: Ipse Paris Dearum libidinantium index, si hanc
in comparatione vidisset tam petulantibus oculis. Graecum
acceperunt ex Theophrasto Idyl. 1.

Ἄ

nam, nemo dixerit quam suavis sit risus; formosiorque & tibiae recta linea ad pedem usque protensae quam exacta proportio. Talis igitur Ganymedes in coelo Jovis nectar ob id ipsum suavius infundit: ab Hebe equidem ministrante potum non acceperim. Fanatico more ista clamante Callicratide, prae nimio stupore Charicles tantum non dirigit, molli quadam tabe se diffuere natantibus oculis confessus.

15. Cum vero ipsa satietas videndi admirationem absterfisset, labem in altero femore vidimus, ut in veste maculam, cuius deformitatem reliquus fangi candor argueret. Atque ego quidem probabili conjectura verum colligens, lapidis ingenium esse, quod videbamus, putabam. Neque enim haec talia quoque morbi & vitii omnis expertia sunt, multumque his, quae summo gradu pulchra esse poterant, fortuna obstat. Nigrum ergo naturalem quendam naevum adpersum ratus, in hoc ipso admirabar Praxitelem, qui deforme illud in lapide in iis partibus, quae minus deprehendi possent,

ἀν εἴποι τις ὡς ἡδὺς ὁ γέλας, μηρὲ τε καὶ κνήμης ἐπ' εὐθὺ τέλει μὲν ἄχρι ποδός, ἡ κριβομύθοι ῥυθμοί. * ταῦτ' ἄρα Γανυμήδους ἐν ὑρανὶ Διὶ τὸ νέκταρ ἡδίων ἐγγχεῖσθαι μὲν γὰρ Ἡβῆς οὐκ αἶ ἐγὼ δι' ἀκοιμημένης ποτὶν ἐδεξάμην. ἐνθεατικῶς ταῦτα τῷ Καλλικρατίδῃ βοῶντ', ὁ Χαρίκλῆς ὑπὸ τῷ σφόδρα θάμβει ὀλίγον δαίν' ἐπεψήγη, ταχερόν τι καὶ ῥέον ἐν τοῖς ὀμμασι παθεῖσθαι ἀνυγραίνων.

Ἐπεὶ δὲ τῷ θαυμάζειν ὁ κόρος ἡμᾶς ἀπήλλαξεν, ὅτι πατέρω μὲν σπῖλον εἶδομεν, ὅσῳ ἐν ἐοδῇ κεκλιδα. ἡ λέγει δ' αὐτῷ ἡ ἀμορφία ἢ περὶ τὰλλα δ' λίθος λαμπρότης. ἐγὼ μὲν ἐν πῶσιν τὰ λήθεις εἰκασίᾳ τοπάζων, φύσιν ἄμην τῷ λίθῳ τὸ βλεπόμενον εἶναι. * παθεῖσθαι γὰρ ὁ εἶδ' ἐπὶ τῶν ὄντων ἔξω. πολλὰ δὲ τοῖς κατ' ἄκρον εἶναι δυναμῶν καλοῖς, ἢ τὴν τύχην παρεμποδίσει. μέλαινα ἐν ἐσπιδῶν Φυσικὴν τινα κεκλιδα νομίζων, καὶ τὴν τῷ Πραξιτέλει ἐθαύμαζον, ὅτι τῷ λίθῳ τὸ δὲ σμυρνον, ἐν τοῖς ἡπτόν ἐλέγχετο δυναμῶν μέ-

ρε

k Τοιοῦτος ἄρα] Ab his verbis, usque ad med. c. 19. omnia rursus defunt in Ox. l Πάθος] Hoc reposui ex L. P. W. Πάθος Edd. omnes habebant. m Πάθος] Sic jam Edd. n Οὐδὲ] Οὐδὲ marg. At. o Κακίδα] Accentum sic inveni in Edd.

* Ὁ πάθος ἄρα] Ἰσορὴ τὰς μακάδας, δὲ βασιλεύει, τὰς] ὀφθαλμῶν, ὅτι ἡ τῶνος αὐτὸς ἔχει.

Caprarius quando capras intuetur coenantes Oculi diffundunt, quod non ipse hircus est.

Vetus Scholiastes exponit ἀφῆσθαι, φέρεται. Oculos enim tales lascivos ajunt, cum moventur, suffundi humore quodam, cum in hoc ipso dialogo vocat ἡ ὀφθαλμῶν τὸ ὕγρον ἄρα τῷ φαιδρῷ & κεχαρισμένῳ, oculorum petulantia cum splendore & gratia juncta. Maximus Tyrius hoc quoque inter lascivi animi signa refert, λιχιδίᾳ ἢ γλῶττα, τηκέναν οἱ ὀφθαλμοί. Idem dicit de Sardanapalo differt. 19. τὸ ὀφθαλμῶν ἐκτετακός, pro quo Justinus, cum oculorum lascivia omnes foeminas anteiret. τὰς αὐτὰς ὀφθαλμῶν Latidus Theocriti interpres inepte vertit: tabescunt oculi: imo, tum maxime moventur, hinc Petron. dicitur mobilis oculorum petulantia. Inferius in Toxari, de adolescente, qui illecebris foeminae lascivae erat captus: καὶ ἡδὺ ποσὶν ἔχον, καὶ ἀφῆσθαι ἡδὺ τῷ φαιδρῷ, καὶ

τακρὸν γέννημα. Posquam sensit illum male habere, & amore totum flagrantem, & furentem. Sic alibi Nostre τακρὰ πόσι. sunt prurientes puellae. J.G.G.

25. Ταχερόν τι ἀνυγρ.] Supra c. 3. L.K. 26. Πάθος] W. P. & L. In impressis autem πῶσιν. M. du S.

Πάθος] Conf. mōx. c. 16. pr. Iterum med. Rursus c. 17. Et videbis recte hic πῶσιν pro πῶσιν restitutum. J.F.R.

28. Σπῖλον] Meminit Plinius statuæ nobilis, quam Spilomenem vocat, & Praxitelis opus dicit. XXXIV. 8. Quam ego eandem esse cum hac Cnidia Venere, nomine deceptus, credideram. Sed obstat quod Spilomenes Plinii aenea erat, haec marmorea. Ut hoc etiam hic obiter moncam; recte apud Taitianum p. 112. legitur σπιδῶν τι γέννημα Πραξιτέλης ἰδημοφύτων. Quibus verbis eandem cum Plinio statuem innuit. Vid. Philostr. Apoll. V. VI. p. 276. ubi hunc ipsum juvenem intelligo. M. du S.

ρεῖν ὑπέκρυψεν. ἡ δὲ παρέστῃσα πλη-
σίον ἡμῶν Ζάκορος ἀπίστῳ λόγῳ χεῖν
παρέδωκεν ἱστορίαν. ἔφη γὰρ ὅδε ἀσήμε γε-
νης νεανίαν (ἡ δὲ πρᾶξις ἀνώνυμον αὐτὸν
ἐσίγησε) πολλάκις ἐπιφοιτῶντα τῷ τε-
μένῳ σὺν δειλαίῳ δαίμονι ἐραστῆναι τῷ θεῷ,
καὶ πανήμερον αὐτὸν ἐνδιατρίβοντα τῷ ναῷ,
κατὰρχὰς ἔχειν δεισιδαίμονα ἀγιστίαν
δόξαν. ἔκ τε γὰρ ἐωθινῆς κοίτης, πολὺ
προλαμβάνων τὸ ὄρθρον, ἐπεφοίτα, καὶ με-
τὰ δύναντων ἐβάδιζεν οἴκαδε, τήνθ' ὅλην ἡ-
μέραν ἀπαντικρὺ τῷ θεῷ καθέζομεν, ὅ-
τε ἐκ' αὐτῶν διηγεῖται τὰς τῶν ὀμμάτων
βολὰς ἀπὸ πρὸς αὐτῶν ψιθυρι-
σμοί, καὶ κλεπτομένης λαλίας ἐρώτικαί διε-
φραίνοντο μέμφεις.

40 abscondisset. Verum adstans prope nos as-
ditima incredibile dictu novamque no-
bis historiam tradidit. Narrabat enim, ge-
nere non ignobili juvenem, (nomen ut re-
ticeatur, ipsam fecisse actionem) qui saepe
in templum hoc ventitaret, in amorem
Deae malis auspiciis incidisse, qui cum to-
tos dies in templo transigeret, initio super-
stitiosae venerationis opinionem sustinuisse.
Ex ipso enim cubili mane, occupata mul-
tum aurora, ventitabat, & post occasum
denique invitum domum redibat, totumque
diem ex adverso Deae residens, rectos in
eam perpetuo oculorum conjectus defige-
bat. Obscuri autem sermones illi, & fur-
tivi sermonis amatoriae querelae perage-
bantur.

16. Si

a ὑπέκρυψεν] Sic Edd. Ἀπέκρυψεν L. & W. b ἐνδιατρίβ. τῷ ν.] ἐν τῷ ν. δ. W. c Δεισιδαίμονος] Δεισιδαίμ.
male f. Fl. Ald. Sed emendatum in marg. hujus.

41. Ζάκορος] Ζάκορος, νεώκορος. καὶ ὁ ὑπαρκτός ἢ ὁ ἰσ-
τεῖος * ἢ τῷ ναῷ παρὸν, κομῶν γὰρ τὸ σάειν παρ' Ἀττι-
κῶν. V.

47. Ἀγιστίαν δόξαν] Ἀγιστή. καθαρίτης. λα-
τρία. V.

* H] O est in C.

40. ὑπέκρυψεν] Ἀπέκρυψεν Solanus edi voluit; sic
enim in Junt. vulgatam immutavit. Et fateor infue-
tum Nostro verbum, nec alibi tam obvium, licet med.
ἀπακρύπτωμαι Steph. proferat. Non ausim tamen re-
ceptam Lectionem rejicere, quia ὑπὸ hic suam vim
habere videtur, quod in interioribus partibus & for-
san introrsum spectantibus macula illa fuerit. Poll. in
Onom. hoc quidem verbo utitur, L. V. Sect. 60. θη-
ρίων — ὑποκρυφθὲν ἐκρύπτειν. Verum apud alios non-
dum observavi, non saltem notavi, quia usu ventu-
rum non praevidi.

42. ἱστορίαν] Apud Posidippum extitisse eam narra-
tionem, testatur Clem. Alexand. 23. 2. Respicit, ni
fallor, eandem Philostr. p. 276. V. Apoll. Meminit &
Plin. XXXVI. c. 4. 5. 6. Valer. Max. VIII. 11. Si-
milem huic historiam narrat de Clitoppe quodam Se-
lymbriano, qui Sami cum statua etiam in templo ite-
m inclusus rem habuerit. Athen. XIII. 606. ubi in
eam rem Alexidis & Philemonis fragm. affert. Simi-
lium in statuas amorum exempla Viri docti college-
runt, qui Aelianum illustrarunt V. H. L. IX. c. 39.

Ibid. Παρίδων ἱστορίαν] Quam refert etiam Plinius
36. 5. f. 4. 5. & quos ibi laudat Harduinus. Similia
insanorum, post Pygmalionem juvenum, statuas de-
percutantium exempla sunt apud Athenaeum L. 13. p.

605. seq.

44. ἐπιφοιτῶντα τῷ τεμένει &c.] Vid. Clem. Alex.
in Protreptico p. m. 17. l. 32. M. V. la Croze.

54. καὶ κλεπτομένης λαλίας] καὶ κλεπτομένης &c.
Th. M.

58. Ἀγιστίαν δόξαν] Inter delicatam su-
pellestem δαρκαδίου ἀγιστίαν memorat etiam
Theophrastus Char. ἀγιστίαν, ad quem locum reliqua
dedit Casaubonus p. 167. Politae duritici causa in pre-
tio fuisse videntur. Verti autem non capream, quod
genus Africae negat Plinius 8, 58. f. 83. extr. Sed
damam, de qua id. 8, 52. f. 79. quam δαρκαδία λέγου-
ντες vocat Aelian. H. Anim. 14, 14. J. M. G.

59. Δαρκός] Vide Athen. 194. A. ubi Antiochus E-
piphanes ἰδὼν τοῖς μὲν ἀγιστίαν δαρκαδίαν, τοῖς δὲ
φονικῶν ἀλλαντοῖς, ἀλλοῖς δὲ χρυσίον. De his autem multa
Casaub. (ad Theophr. Char. p. 167.) qui talos facit
inartificiales.

Ibid. Ἀπακρύπτωμαι] Melius forsitan ἀπακρύπτωμαι. cer-
te parum commoda illa. M. du S.

60. ἐπὶ σκοποῦ] Forsitan ἐπισκόπου. M. du S.

61. τὸν θεὸν αὐτὸν] Jactus est, quem ipse describit.
M. du S.

τὸν θεὸν αὐτὸν εὖ λέγει.] Jactum Veneris dictum fuisse
jactum felicissimum, ut canis deterrimum, nimis no-
tum arbitror. Alioqui Lectores ablegarem ad Casaub.
ac

16. Si quando vero fallere parumper amore suum vellet, allocutus ante Deam, atque quatuor talis de dama Africana in mensam numeratis, jactu spem suam experiebatur. Et si ex sententia jactasset, maxime, si quando ipsam Deam (*Venerem*) jecisset, nullo talo eadem facie cadente, adorabat, suae se cupiditatis compotem futurum putans; Sin, ut fieri solet, male jactasset in mensam, iique sinistro omine starent, toti maledicens Cnido, tanquam in tristi & incurabili calamitate; interjecto tamen parvo tempore corripiens denuo, priorem infelicitatem emendabat. Jam vero magis irritato morbo, paries inculpi

Ἐπειδὴν δὲ καὶ μικρὰ τῇ πάθους ἑαυτὸν
ἀποδουλοῦναι θελήσειε, προσεπιπὼν, τῇ
δὲ τραπέζῃ τέσσαρας ἀσπραγάλλας Διδυκῆς
δορκὸς ἀπαριθμήσας, διεπέπτευε τὴν ἐλπί-
ν· εἰ ποτε τὴν θεὸν αὐτὴν εὐβολήσειε, μηδεὶς
ἀσπραγάλλας πωσόντων ἴσῃ ἀχήμεναι, προσε-
κύνει, τὴν ἐπιθυμίαν τεύχεα καὶ νομίζων· εἰ δὲ,
ὅποια φιλεῖ, Φαύλως καὶ τὴν τραπέζης ῥί-
ψαιεν, οἷδ' ὅτι τὸ δυσφημότερον ἀνα-
στρεφάμεναι, ὅλην Κνίδαν καταράμεναι, ὥς ἐπ'
ἀντιέστη συμφορὰ, καὶ καλῶς καὶ δι' ὅλην
γὰρ συναρπάσας, ἑτέρω βόλῃ τὴν πρὶν ἀσ-
χίαν ἐθεράπευεν. ἥδη δὲ πλείον αὐτῷ τῇ
πάθους ἐρεθίζοντι, τοῖχ' ἅπας ἐχα-
ράσσε-

d' Ἀπαριθμήσας] Nil mutant M. Fl. J. Ald. Bz. S. P. Ἐπαριθμήσας marg. A1. e' Ἐπὶ τραπέζῃ] Et sic est in
iisdem. Forſan ἐπιπύκνυ. f' Oid'] Sic L. P. Oid' cum accentu J. Fl. S. H. g Καταρπῇ] Mallet κατὰ τὴν
κατὰ τὴν.

59. Δορκὸς] Dorcadis. G.

ac Turneb. ad Suet. Aug. c. 71. ubi ait: Talis enim ja-
ctans, ut quisque canem aut senionem miserat, in sin-
gulos salos singulos denarios in medium conferbat: quos
sollebat universos, qui Venerem jecerat. J. F. R.

63. Ἐπιθυμίας] Ἐπιθυμίας potissimum esse deſide-
rium Venerem, amorem imperium, hoc Luciani aliis-
que testimon. docet Rever. J. Elſaer. ad Apoc. XVIII.
J. F. R.

66. Καταράμεναι] Verbum deest post τὸ καταράμεναι.
F. G.

68. Τὴν πρὶν ἀσυχίαν ἐθεράπευεν] Apparet τὸ πρὶν
cum articulo valere idem, quod Adjectivum praecedens,
prior, &c. idque quidem eleganter ex usu lo-
quendi apud Graecos non infrequenti. Ita nimirum
solent hi multis adverbis cum articulo, velut Adje-
ctivis uti, sicut οἱ πάλαι, οἱ νῦν. in quibus ὅντις relin-
quitur intelligendum. Ad hunc modum infrac. 32. di-
citur ἡ ἱμακωλὸς ὁδὸς· reditus, regressus, sive via retro ducens.
Sic τὸ ἐκεῖ, id quod illuc est, in I. Ver. Hist. c. 25. Πολύ-
χαλμα τὸ τὰ ἐκεῖ χαλμα. Loca enim, quae ibi sunt, ae-
ris sunt feracia. Proprie enim hoc ita intelligendum
est; quam, si legeretur, πολύχαλμα τὸ ἐκεῖ τὰ χαλμα,
foret, Sunt enim ibi loca aeris feracia, sensu quidem
plane eodem, sed usu τῷ, ἐκεῖ diverso. Sic vitam
aeternam in Quom. Hist. c. ult. Auctor vocaverat τὴν
ἀνὰ βίαν. & I. Ver. Hist. c. 1. τὴν ἐκείνην κάματον, labo-
rem insequentem. Sic ἡ σὺν ἀπιδόσει, ibidem c. 36.
Solutio quae non sit; atque adeo quae proprie nulla est.
Latini similiter adverbis quandoque velut Adjectivis
utuntur. Sic apud Lucretium, res aere, hoc est, praesentibus,
legas I. 293.

Quae (Venti flamma) veluti validum flumen, cum
procubuit

Quamlibet in partem, eridunt res ante, rumpuntque
Impetibus crebris.

Ita ante malum apud Virgilium sunt mala praeterita.
Nec soli Poetae ita, verum & alii scriptores. Sic
apud Livium V. 20. Dissertor quum jam . . videret . .
urbem opulentissimam capi, tantumque praedae fore,
quantum non omnibus in unum collatis ante bellis fuisset,
&c. ante bellis, hoc est, bellis ante gestis. Sic
apud eundem frequentissime circa pro circumjacens,
vicinus, ponitur; ut I. 59. Victores omnium circa po-
pularum. ac similiter passim. Iluc adde Graecissan-
tem illam locutionem Latinam, Omnes circa eum,
qua utitur Suetonius & in Julio, 27. & in Domitiano,
9. Graeci nimirum αἱ περὶ αὐτόν. Quemadmodum
quoque apud Lucianum modo videbamus τὴν σὺν
ἀπιδόσει, ita Lucretius dicitur non sensus; lib. II.
v. 931.

Quod si forse aliquis dicet, duntaxat viri
Posse ex non sensu sensus. —

J. F.

Τὴν πρὶν ἀσ. 46.] De adverbis sic adiective usurpa-
tis etiam diximus supra Apolog. pro Merc. Cond. c. 12.
No. 67. Et pro Lapsu c. 16. No. 28. Adde hujus Dial.
c. 14. f. τὴν σφόδρα διάρβους, c. 33. τὴν παραυτίαν χρίαν,
& 30. τὴν ἁγὰν φιλοτιμίαν. Sed exempla apud Nostrum
aliosque tam sunt frequentia, ut plura addere nihil o-
pus sit.
J. F. R.
71. Κατὰ

εἰσάγει, καὶ πᾶς μαλακῷ δένδρῳ Φλοιὸς Ἀφροδίτῃ καλὴν ἐκήρυσεν. ἐτιμᾶτο δ' ἐξίσθαι Διὶ Πραξιτέλῃς, καὶ πᾶν ὃ, τι κειμήλιον εὐπρεπὲς οἴκοι φυλάττειτο, τῷτ' ἦν ἀνάθημα τῷ Θεῷ. πῆρας αἱ σφοδραὶ τ' ἐν αὐτῷ πύθων ὀπιτάσεις ἔπεινοῦθησαν. εὐρέθη δὲ τόλμα τῷ ὀπιθυμίας⁶ ματροπόδῃ. ἦδη γὰρ ὅπτι δύσιν ἡλίῳ κλίνοντο, ἡρέμα λαθὼν τῆς παρόντας ὀπίασε τῷ Θύρας παρεισερρύνῃ, καὶ τὰς ἀφανῆς ἐνδοτάτω, ὁμοῦν ἐδ' ἀναπνεῶν ἡτρεμῇ, συήθως δὲ τῷ ξακόρῳ ἔξωθεν τῷ Θύραν ἐφελκυσσάμενον, εἶδον ὁ χαλκὸς Ἀγχίσις καθειρκεῖτο. καὶ τί γὰρ ἀρρήτῃ νυκτὸς ἐγὼ τόλμαν, ἢ ἄλλῳ, ἐπ' ἀκριβὲς ὑμῖν⁴ διηγῶμαι; τῷ ἐρωτικῶν⁸ τοῖς πλοκῶν ἵχνη ταῦτα μεθ' ἡμέραν ὥφθη, καὶ τὸ σπῖλον εἶχεν ἡ Θεός, ὣν ἔπαθεν, ἔλεγχον. αὐτόν γε μὴν τῷ νεανίαν, ὡς ὁ δημόδης ἱστορεῖ λόγῳ, ἢ χτ' πετρῶν, Φασιν, ἢ χτ' πελαγίῳ κύματι⁹ ἐνεχθέντα, παντοῦς ἀφανῆ γενέσθαι.

Ταῦτα τῷ ξακόρῳ διηγυμένῃς, μετὰ τῷ λόγῳ ἀφ' ὁμοῦν εἶπεν ὁ Χαρικλῆς,

mnis, unusquisque arbusculae mollis cortex pulchram Venerem praedicare, aequo ac Jupiter in honore esse Praxiteles; si quid domi pretiosum & decens repositum custodiret, donarium offerri Deae. Tandem vehemens desideriorum illius contentio expetit in amentiam; ac praesto est, quae cupiditati lenocinetur, audacia. Jam enim ad occasum inclinato sole, sensim, clam praesentibus, post januam correpsit, & stans occultus in penitissimo angulo, vix respirans se continuit. Aeditimis autem pro more extrorsum ad se januam trahentibus, intus Anchises novus includitur. Et, quid enim infandae noctis facinus aut ego aut alius accurate enarret? amplexationum amatoriarum vestigia isthaec interdum conspecta sunt, & maculam habet Dea eorum quae passa est indicium. Ipsum quidem adolescentem, ut popularis fert sermo, aut per petras, ajunt, aut in pelagios fluctus praecipitem, omnino e conspectu hominum abiisse.

17. Haec narrante aeditima, clamore sermonem illius interpellans Charicles, Ergo, ait,

a. Ἐπεινοῦθησαν] Repositum ex W. Ἀπεινοῦθησαν Edd. priores. b. Ματροπόδης] Sic etiam recte esse in Fl. & M. notabat M. du S. c. ἢ ἄλλῳ] Et sic esse in Fl. notat M. du S. Sed cum f. etiam sic P. S. Ald. H. & c. d. Διηγῶμαι] Διηγῶμαι marg. A. W.

71. Καὶ πᾶς μαλακοῦ δένδρου Φλοιὸς] Notum ex Theocrit. Virg. Arifan. f. B.

76. Ἐπεινοῦθησαν] Sic W. melius, quam ut in reliquis est; ἀπεινοῦθησαν. M. du S.

77. Ματροπόδης] Vertunt *mastrupatrix*; malim *lena*. F. G. Scribitur & *ματροπόδης*, vid. Steph. f. F. R.

82. Ἐξωθεν] Atqui non vulgo solebant veteres januas suas ita comparare, ut intro, dum aperirentur, intraturo propellere, exituro adducere necesse esset. Quod tamen hic supponitur, cum pone januam in templo latuisse hunc juvenem supra dictum sit. M. du S.

84. ἢ ἄλλῳ] An ἢ ἄλλῃ quaesivit Solanus? Sed nihil est opus. An supr. c. 5. pr. ἄλλου pro ἄλλ' ἢ legend. disquiram in addendis. f. F. R.

85. Διηγῶμαι] Si plures Codd. addicerent, adriperem lectionem marg. A. Διηγῶμαι subjunctivum exhibentis. Sic supra Pife. c. 38. τί ποιοῦμαι; ut enim τί interrogantis indicativo jungatur, τί deliberantis optat. & subj. potius gaudet, ut ibid. c. 37. τί γὰρ εἰς ἡμῶν ἵχοιμι. De Merc. Cond. pr. τί σοι, πρῶτον, ἢ τί

ἔσται καταλῆξαι; Aor. enim subj. ibi est. Et sic fere, quando interrogatio implicite negat, ut: *cur hoc facerem?* pro *caussa nulla est, quam id faciam*, i. e. *non faciam*. Deor. Dial. IV. 4. τί δὲ ὑμῶν χρίσιμος ἀν' ὑπομνήσῃ; etsi indicativus quoque interdum locum habet in similibus, ut ibid. c. 5. τί γὰρ σοι — ὁρῶσι τὸ κάλλος; tamen revera ibi est interrogatio, ad quam responsum mox sequitur, adeoque paullo alia res, quam in hoc διηγῶμαι. De Saltatione vero §. 17. καὶ τί σοι τοῦς Ἑλλήνας λόγῳ; recte, sed rursus paullo aliter quam hic, ibi enim re vera Graecos jam enarraverat. At non tanti est, ut plura colligam. Nam διηγῶμαι vitiosum non est. f. F. R.

1. Καὶ οὖν] Haec omnia aut inscite admodum scripta, aut a Librariis foede corrupta. Ego in διηγῶμαι mendum latere puto. M. du S.

2. Ἐναργῆς] Corrige *ἐναργῆς*. F. G. Ἐναργῆς] Scribendum cum antiquioribus, Καὶ οὖν δὲ τὸ πρὸ σου ζήλουμαι; Ἀφροδίτης ἐναργῆς ἐστὶ τούτο διηγῶμαι. non *ἐναργῆς*, ut vitiarunt posteriores. Vox haec *ἐναργῆς* hic commodè etiam asserenda est Herodiano, apud

ait, femina, si vel e lapide sit, amatur! Quid vero si quis animatam ejusmodi pulchritudinem videat? Nonne una illius vox Jovis sceptris aestimatur? Subridens autem Callicratides, Nondum, inquit, Charicles movimus, an multas id genus narrationes audienti simus, cum erimus Thespiis. Et nunc jam ipsius, quam tanto opere admiraris, Veneris manifestum est hoc documentum. Qui istuc? interrogante Charicle, probabili admodum sermone uti mihi visus est Callicratides, cum diceret, Amatorem illum juvenem, totius noctis otiosam usque noctem natum, adeo ut integram exsatiandae cupiditatis facultatem haberet, puerilem in modum saxo se applicuisse, qui vellet, scilicet neque anteriori eam parte esse feminam. Multis igitur indiscretis incaute prolatis sermonibus, promiscuum ego tumultum sedans, Viri, inquam, sodales, modestum servato disputandi ordinem, ut venusta lex est eruditionis. Relicta ergo perturbata illa et exitum habente nullum rixa, per vices pro sua quisque sententia contendit. Etenim tempus nondum ad-

Θυκὲν τὸ θῆλυ, καὶ λίθον ἢ, Φιλεῖται. 95 τί δ' εἴ τις ἐμφυχὸν εἶδὲ τοῦτο κάλλος; ἄρ' οὐκ ἂν ἡ μία νύξ ᾗ τῷ Διὸς σκέπησιν ἐτιμᾶτο; μιδιάσας δὲ ὁ Καλλικρατίδας, Οὐδέπω, Φησὶν, ἴσμεν, ὅτι Χαρίκλειος, εἰ πολλῶν ἀκυσόμεθα τοῦτων διηγημάτων, ἴσταν ἐν Θεσπιαῖς γενόμεθα. καὶ νῦν δὲ τὸ ὑπὸ σὺ ζηλευμένης Ἀφροδίτης ἐπαργίης ὅτι τῆτο δῶγμα πῶς; ἐρομένη τῷ Χαρίκλειος, ἄγαν πιθανῶς μοι ἔδοξε λέγειν ὁ Καλλικρατίδας· ἔφη γὰρ, ὡς ὁ ἐραστὴς παρίας, πανύχην ἀολῆς λαβόμενος, ὅσῳ ἂν τῷ πάθος ἔχεν ἐξουσίαν κορεσθῆναι, παιδικῶς τὰ λίθα προσωμίλησε, βυληθεῖς, οἶδ' ὅτι, μηδὲ πρόσθεν εἶπαι τὸ θῆλυ. πολλὰν ἐν ἀκρίτῳ ἀφυλακισμένην λόγων, ἢ συμμιγῇ καταπαύσας ἐγὼ θόρυβον, Ἄνδρες, εἶπον, ἐταῖροι, καὶ ἡ πόσιμον ἔχεσθε ζητήσιος, ὡς εὐπροσπύς ὅτι νόμος παιδείας. ἀπαλλαγέντες ἐν τῷ ἀστάκτῳ, καὶ πέραν ἔδην ἐχέσης φιλοποιίας, ἐν μέρῳ ὑπὲρ τὸ αὐτὸς εαυτῷ δόξης ἐκάτερθε σπουταίωσθε καὶ γὰρ ἔδενω χερσὶν ὅτι αὐτῷ

Θεσπιαῖς] Sic Edd. Θεσπιαῖς W. & Schol. f. γ' τοῦ] Ἀπὸ W. Sed vulgata est potior. g. Ἐπαργίης] Recte sic M. B. 2. f. Pl. P. Ἐπαργίης male S. & A. h. Ὀλῶν] Ὀλῶν marg. A1. i. Εἰπαι τὸ θῆλυ] Μᾶλλον τῷ θῆλυ marg. A1. k. Ἐχέσθε] Ἐχέσθε W.

1. Θεσπιαῖς] Πόλις. V. Proditur Praxitelis Ἔρωις ὡς Θεσπιαῖς εἰπαι. quem sculpsit quidem ille, dicavit autem Glycera meretrix illic existens, λαβούσα δῶμα παρὰ τῷ τεχνίτῳ. Multi autem eo profecti sunt ad

videndum Cupidinem. G.

10. Ἀκρίτῳ] Ἀδελφίτῳ. G.

17. Ἀποταίωσθε] Ἐκταίωσθε. φιλοποιήσθε. V.

apud quem lib. I. c. xi. in digressionem de Dea Pessinnuntia, ubi quum narratum esset, quemadmodum navis, qua Dea fuerit vecta, in Tiberi amne adhacrescens a sola virgine Vestali (Claudia) soluta pertraheretur Romam; additur, ὁμοῦ δὲ τὸ ἱεργὸν καὶ θεῖον, καὶ τὸ σημεῖον τὸ Παρθένου Ρωμαίου ἱερόμασταν. Tan. Faber in epistola novissimae Herodiani editioni praefixa reponit ἱεργίης, at frustra. Quemadmodum apud Lucianum ἱεργίης δῶγμα est signum manifestum; ita apud Herodianum τὸ ἱεργὸν καὶ θεῖον est quasi manifestum Deae Pessinnuntiae numen; quae precanti Claudiae annuerit, & sequi rogata, secuta sit. Historia est etiam ex Livio & Suetonio in Tiberio nota. Sic de Deo Glycone dixerat etiam supra c. 13. Pseudomantis, civitatem accepturam esse ἱεργίῃ καὶ θεῷ. (Recte contra Fa- Tom. II.

brum adseris τὸ ἱεργὸν καὶ θεῖον. Homer. II. Y. 136. Χαλεποί δὲ θεοὶ φαίνονται ἱεργίης. Schol. χαλεποί δὲ εἰσι θεοὶ φαῖνται φαίνονται τοῖς ἀνθρώποις. Sic Odys. K. 201. ubi Schol. ἱεργίης, φαῖνται. Dii, Deaeve, qui, quaeve signa manifesta dabant suae efficaciae, praesentes Latini appellabantur. Vid. Spanhem. de usu & praest. Numism. p. 387. &c. Ortmannus.) male Casaub. ad Polyb. I. p. 1. pro ἱεργίῃ ἀκρίτῳ, ἱεργίῃ ἀκρίτῳ. f. f.

3. Δῶγμα] Sic Edd. principes cum sequioribus habere, notarat Solan. Nescio quare; neque varietatem desidero. f. f. R.

15. Πέραν ἔδην] In observatt. Rever. Jac. Elphinst. ad Thucyd. I. 4. ubi haec Luciani adducuntur, πῶς ἐδῆτον pro πῶς, in Edit. Traject. p. 287. f. Erronee, credo, typographico. f. f. R.

G 22

23. Ἄντ]

est cuncti ad nervum; otio discendi abstinentia et
hilaritatem, et ad ejusmodi, quod cum de-
lectatione prodesset etiam queat, studium. E-
gressi itaque templo, (quando quidem multa
turba religionis causa adfuit) in coenationem
unam devertimus, ut otiose audire et dicere,
quacumque libuerit, liceat. Memento te au-
tem, qui hodie victus fueris, eum non am-
plius de iisdem rebus molestum nobis fu-
turum.

18. Recte ista dicere visus sum , & comprobantibus illis egressi sumus , laetus ego , quem cura nulla angeret : at isti cogitabundi , qui magnam intra se comminationem sursum deorsum volverent , quasi de pompae ducatu Plataeis decertaturi. Cum autem delati essemus ad tecta undique & umbrosa ipsò aestatis tempore sedilia , *suavis locus* , dicens ego , *etenim in cacumine jucundum quiddam cicadae strepitum* , in medio , plane judicis in morem , confedi , ipsam in ipsis superciliis Heliaeam praefrens. Cum vero sortem utrisque , de eo , uter prior diceret ? proposuissem , & Charicles priorem locum sortitus esset , eum statim ingredi orationem jussi.

19. At ille dextra mulcens faciem, aliquantulum cunctatus, sic fere exorsus est: Te, Domina, causae pro te, Venus, dicendae, adjutricem preces meae advocant. Quicumque enim operi, vel parvum quiddam tuae suadela, adsperseris, illico perfectissimum est. Amatorii autem sermones praeter cactera te indigent, tu enim germanissi-

^a Τῆ δὲ] Τῆ δὲ male S. ^b Ὀχλῳ] Deest in W. ^c Ἀπ'] Ἀπ. W. Vulgatum servant Ḳ. Fl. P. Bz. S. ^d Ἡ] Ἡ marg. A1. W. Sed eodem redit; Ἡ enim aequae in tertia perf. dici quam Ἡ, nimis notum. ^e Ἰ-
σχυοῦσι] Sic W. Ex. Fl. Ḳ. Ἰσχυοῦσι P. P. S. f. Εὐδός] Εὐδός male Ḳ. Fl.

33. ~~Συμψη;~~ 'Ερραρμάν. V.

23. Att.] Conf. supra *Lexiph.* c. 21. & *Hermes.* c. 20. f. Videbisque non solis Poëtis in usu esse. Verum *Æta* spiritu leni, habuimus *Lexiph.* c. 5. pr. & videbisque infra, *Rhet. præc.* c. 16. m. De utriusque usu vide *Budæi* Commentt. p. 512. Qui *Æta* pro *Æta* interpretatur, *quæcumque*, *Æta* vero, pronomen, *quædam*. T. E. R.

31. Προπομπίας] Ego προπομπίας mallem. M. de S.
Ibid. Περὶ τῆς προπομπίας — Πλατωναίων] Referas
forte hoc certamen ad Daedala, solenne Plataecen-
sium, de quo Pausan. Boeot. p. 547; 38. καλοῦσθαι
καὶ ἄνθρωποι τὰς ἐν πομπῇ ἀνὰ τῷ κ. τ. λ. unde for-
te colligas contentiones de ordine illius pompae olim
fuisse.

J. M. G.
42 Δ-8

nissima illorum mater. Veni sane advocata mulieribus, quae as ipsa femina. Largire viris, ut mares manere velint, prout nati sunt. Equidem in principio statim orationis primam matrem, primam generationis omnis radicem, eorum quae vera esse censeo, testem advoco, sanctam illam dico universorum naturam, quae prima cogens & concilians mundi elementa, terram, aëra, ignem, aquam, horum ad se invicem commistione animata omnia ad vitam generavit. Quod vero sciret, mortalis nos materiae opificium esse, & breve vivendi tempus fato unicuique assignatum, ut unius interitus generatio alterius esset machinata est, & pro his, quae moriuntur, ea quae nascuntur admensa est, ut mutuis successionebus perpetuo tempore vivamus. Cum autem fieri non posset, ex uno uti quidquam nasceretur, duplicem in uno quoque genere naturam machinata est, maribus suas seminum coniectiones largita, feminam autem velut receptaculum geniturae constituens. Cum igitur commune utrique generi desiderium admiscuisset, ea sibi invicem copulavit, sacra necessitatis lege praescripta, ut in sua unumquodque natura maneat, & neque muliebre genus praeter naturam affectet virilia, neque indecenter virile mollescat. Itaque virorum cum mulieribus consuetudo, ad hunc diem immortalibus humanam vitam successionebus custodit. Neque enim quisquam vir ex viro se natum gloriatur: duobusque nominibus

οὐ γὰρ αὐτῶς γησυνάται μήτηρ· ἴθι δὲ γυναικὶ συνηγορῶ, ἢ θῆλυα· χάρισαι δὲ καὶ τοῖς ἀνδράσι μῶμεν ἀρρεσιν, ὥς ἐγεννήθησαν. ἔγωγ' ἐν εὐδύς ἐν δεξιῇ τῷ λόγῳ, καὶ προμήτορα, καὶ πάσης γενέσεως ἑρωτοτόριζον, ὧν ἀξιῶ, μάρτυρα ὀπικαλῆμαι λέσσω δὲ καὶ ἱερὰν τῶ ὅλων φύσιν, ἢ τὰ πρῶτα πηξαμένη τοιχεῖα τῷ κόσμῳ, γῆν, αέρα, πῦρ, ὕδωρ, τῇ πρὸς ἀλλήλα τέττοι ὀπικράσῃ πᾶν ἐξωγόνησεν ἐμφυχον. ὀπικραμένη δ' ὅτι θνητὴς ἐσμεν ὕλης δημιουργήματα, βραχὺς χρόνος ὁ τῷ ζῆν ἐκάστῳ καθεύμαρται, καὶ ἑτέρῃ φθορὰν ἄλλῃ γενέσει ἐμμηχανήσατο, καὶ τῷ θνήσκειν τὸ τιτρώμενον ἀντεμέτρησεν, ἵνα ταῖς παρ' ἀλλήλων ἀλξοδοχαῖς εἰς τὸ αἰεὶ χρόνον ζῶμεν. ἐπεὶ δ' ἡ ἀπορον ἐξ ἐνός τι γενᾶς, διπλὴν ἐν ἐκάστῳ φύσιν ἐμμηχανήσατο. τοῖς μὲν γὰρ ἀρρεσιν ἰδίας καθάβολας σπερμάτων χαρισμένη, τὸ θῆλυ δ' ὥσπερ γοῆς τι δοχεῖον ἀποφύλασσα. κοινὸν δ' ἐν ἀμφοτέροισι γένει πῶθον ἐγκερασμένη, συνέζευξεν ἀλλήλοισι θεσμόν ἢ ἀνάγκης ὅσῳ, καθάγραψασα μένειν ὅτι οἰκίας φύσεως ἐκάτερον, καὶ μήτε τὸ θῆλυ πῶθον φύσιν ἀρρενῆος, μήτε τὰρρεν ἀπρεπῶς μαλακίσειας. καὶ τῶν αἰὲν γυναικῶν ἀνδράων ὁμιλίαι, μέχρι δεῦρο καὶ ἀνθρώπων βίον ἀθανάτου ἀλξοδοχαῖς φυλάττουσιν· εὐδὲς ἀνὴρ ἀπ' ἀνδρὸς αὐχεῖ γένεας. δυοῖν δ' ὀνομάτων σεβα-

g. Προτίριζον] Sic P. aliaque recte. Προτίριζον male. f. b. Tois μ] Hic pergit O. i. Ἀρρεσιν] Ἀρρεσιν O. Vulgatam tenet M. f. Bz. P. &c. k. Δοχεῖον] Ἀγύων W. P. L. l. Oon] Deest in W. Adest in M. & Edd: m. Ἀνάγκης] Ἀνάγκης O. Nil mutat M. nec Bz. f. P. n. Διὸ τοῦ] Desunt haec & seqq. in O. ad c. usque 22.

42. Διὸ τὸ πρῶτον ἀποφύλασσε] Dixi abbi, hoc saepe repetit Lucianus. f. B. Ibid. Πρῶτον ἀποφύλασσε — ἐσθλῶν] Fabius II, 3, 156. seq. Cum iudex dicere de causa iussisset, leniter consurgendum, tum — paululum est commemorandum — non protinus est erumpendum, sed dando brevis cogitationi mora — In hac conpensatione sunt quaedam non indolentes morae, caput molere, &c. f. M. G. 53. Προτίριζον] Sic προτίριζον infra c. 32. f. F. R. 54. Ὡς ἀξιῶ, μάρτυρα ὀπικαλῆμαι] Benedictus ex aliis,

que propono. Pater, qua sentio. f. G. 55. Τῷ ἴδιον τῷ ὅλων φύσιν] Hac de re copiose Interpretes Lucretii. f. B. 67. Καταβολὰς σπερμάτων] Ita in Ep. ad Hec. XI. 11. καὶ αὐτὴ δόξα δόξα καὶ καταβολὰ σπερμάτων ἵλαται. ad quem l. Cl. L. Bz. haec Lucianus quoque addit, ut monuerat in marg. Graev. Cl. Homf. f. F. R. 69. Δοχεῖον] Quidam Codices Mss. pro δοχεῖον, ἀπογῶν habent aut utrumque, si Excerptis fides. neque W. P. & L. Ggg 2 79. Πα-

βασμίον πᾶσαι τιμαὶ ἰσχύουσιν, ἐξίσου
πατρὶ μητέρα προσκυνήσαντες.

venerabilibus honores omnes tribuantur;
80 *hominibus* ex aequo patri matrem etiam ad-
orantibus.

Κατ' ἀρχὰς μὲν ἔν' ἡρώϊκα φρονῶν ὁ
βίος, καὶ τ' γείτονα θεῶν σέβων δεξιῶν,
οἷς ἐνομοθέτησεν ἡ φύσις ὁ ἐπιθάρχει, καὶ
καθ' ἡλικίας μέτρα γυναιξὶ ζευγνύμενοι,
γενναῖον πατέρες ἐγγίγοντο τέκνων. καὶ μι-
κρόν δ' ὁ χρόνος ἀπ' ἐκείνου τῷ μεγέθους ἐς
τὰ τ' ἡδονῆς καὶ αἰσθημάτων βάραθρα, ξένας
ὁδούς καὶ παρηλλαγμώδεις ἀπολαύσεων
ἔτεμεν. εἴθ' ἡ πάντα τολμᾶσα τρυφή
τ' φύσιν αὐτῶν παρηγόμηνε καὶ τις ἀρα-
90 πρὸς ὀφθαλμοῖς τὸ ἄρρεν εἶδεν ὡς θή-
λυ, δύοιν θάτερον, ἢ τυραννικῶς βιασάμε-
νος, ἢ πείρας πανέργως συνήλθε δ' εἰς
μίας κοίτης μία φύσις ἰαυτὸς δ' ἐν ἀλ-
λήλοισι ὁρῶντες, εἴθ' αὖ δρῶσιν, εἴθ' αὖ πᾶ-
95 ραυσιν, ἡδύντο· καὶ πετρῶν δέ, Φασιν,
ἀγόνων ὁ σπείραντες, ὀλίγης ἡδονῆς ἀντι-
κατηλλάξαντο μεγάλην ἀδοξίαν.

20. Initio igitur, cum Heroicis adhuc
sententiis viverent homines, & vicinam
Deorum virtutem colerent, legibus a na-
tura constitutis obtemperarunt, & pro ae-
tatis modo conjuncti mulieribus, generoso-
rum patres liberorum facti sunt. Paullatim
vero vita ab illa magnitudine ad voluptatis
barathra se demittens, novas *quasdam* vias
& immutatas fruendi secuerunt. Deinde
luxuria nihil non audens naturae ipsam le-
gem violavit. Atque aliquis igitur primus
ita marem oculis ut feminam intuitus, al-
terutrum horum, aut tyrannico eum more
violavit, aut callidis persuasionibus indu-
xit: intravitque cubile unum unus sexus:
cumque se alterum in altero quisque vide-
ret, neque quae facerent, neque quae pa-
terentur, erubescabant, atque per sterilia,
quod ajunt, saxa seminantes, pro parva vo-
luptate magnam permutabant infamiam.

21. Non-

a Μένων] Recte sic P. M. P. V2. B2. S. Μένων male J. Fl. b Ἐπιθάρχει] Ἐπιθάρχει W. c Ζευγνύ-
μενοι] Ζευγνύμενοι L. P. d Ἐτεμεν] Ἐτεμεν W. e Παρηγόμηνε] Παρηγόμηνε W. Augmentum adgnoscent J. Fl.
P. S. f Αὐτῶν] Ἰαυτὸς αὐτῶν L. g Σπείραντες] Σπείραντες W.

79. Πᾶσαι] Etiam πᾶσαι legi in Fl. adscripserat
Solani. Quid tum? Legitur & in aliis, nec quisquam
aliam lectionem desiderabit. Est enim πᾶσαι τιμαί,
summus, perfectus, plenus honor, veluti πᾶσαι τι-
μαί in Catapl. c. 15. & πᾶσαι ἀνάγκαι centies apud
Nostrum. Vel idem quod πᾶσαι διήσεις διταί μου
ap. Alciphro. 2. 3. p. 226. Alibi interpretare omnis ge-
neris, ut ap. Herodian. 22. vers. fin. πᾶσαις τῇ γυναικὶ
ἐσφραλίαν. Quomodo & Latinis frequens esse, si quis
nescit, videat Cic. pro Leg. Man. c. 5. omni supplicio
exercitatum necavit, i. e. summo. Et c. 23. 7. vir
bellorum omnium peritissimus, i. e. omnis generis,
ut ex c. 10. interpretatur Cl. Henman. in not. quem
etiam conferre licebit ad Orat. p. red. in Sen. c. 10.
ubi is edidit: omne is flagitium se committere putaret,
pro vulgata Lect. dedecus & flagitium, pluribusque
docet omne aliquando significare summum & perfe-
ctum. Sed quis dubitet de re tam nota! quare aliud
obversatum fuisse menti Solani arbitror: nec de plu-
rali τιμαί hoc sensu usitato dubitare potuit; nam &
sic Aët. Aroß. XXVIII. 10. καὶ πολλὰς τιμαῖς ἐτίμη-
σαν ἑαυτοὺς. Et Menand. Fragm. XII. 1. βούλου γυναι-
κὴν πᾶσαις τοῖς τιμαῖς ἔχω. Quid ergo haeserit, ne-
scio.

J. F. R.

Ibid. Μένων] M. P. & Edd. pleraeque. In Fl. &
J. μέλων. prave.

84. Ζευγνύμενοι] Vulgatam praetuli, quia de ma-
trimonio legitimo, non de promiscua Venere sermo
est.

87. Πᾶσαι ὁδοί] Sic Latini istud obscenum *viam* &
locum dixerunt.

91. Πρῶτος] Infandi sceleris primum auctorem La-
jum Graeci agnoscunt; quam in rem testem Euripi-
dem adducit Aelian. de animal. VI. 15. Sed Sacrae
Litterae diu ante Lajum meminerunt, cum Abraha-
mi & Loti tempore jam excidium Sodomae scelus il-
lud attulerit.

93. Εἰς μίαν κοίτην μία φύσις] I. e. unius generis
sexus. Vid. L. Bos ad Roman. I. 26.

96. Ἠδύντο] Sic ut edidi, esse in Edd. & M. ad-
notarat Solani. addens tamen, ἡδύντο alicubi legi, non
adscripto libro. An ἡδύντο voluit? quod ex mutato
spiritu & omisso puncto subscripto suspicere. Sed
vulgatam esse potiore indicant sequentia; non enim
id ἡδύντο, non *delectabantur*, dixisset, quum statim de
voluptate modica addat.

Ibid. Κατὰ πρῶτον — ἀγόνων] De hoc Proverb. Pa-
remiogr.

J. B.
99. Τὰ

21. Nonnullis quidem eo usque violentiae tyrannicae processit audacia, ut ferro etiam sacrilego naturam violarent: mariumque exhausta virilitate, cumulum quendam voluptatis invenirent. At miseri illi atque infelices, ut diutius sint pueri, non jam manent viri, ambiguum aenigma sexus duplicis, qui neque in quem nati sunt servaverint, neque habeant ad quem transire: flos autem ille qui in juventute aliquantulum manserat, in senectutem uti praematuram flaccescant, efficit. Simul enim in pueris censentur, & consenuere, nullum virorum intervallum habentes; adeo impura illa & mali omnis magistra luxuria voluptates impudentes aliam ex alia excogitans, ad eum usque morbum qui neque nominari honeste potest, lubrico vestigio prolapsa est, ut nullam libidinis partem ignoraret.

22. Si vero in qua nos lege constituit Providentia, unusquisque permaneret, mu-

^b Τούτοις γὰρ μὴ εἰς τοσούτων τυραννικῆς ἰβίας ἢ τόλμα πρέσβειν, ὡς μέχρι σιδήρεω τ' Φύσιν ἱεροσυλῆσαι τ' δ' ἀρρένων τὸ ἀρρὲν ἐκκενῶσαι, εὖρον ἡδονῆς παρέλκοιτο μέτρα. οἱ δ' ἄθλιοι καὶ δυστυχεῖς, εἴν' ὀπιπλέον ὥσι παῖδες, ἐδὲ ἔτι μένουσιν ἄνδρες, ἀμφίβολον αἰνιγμα διπλῆς φύσεως, ἔτ' εἰς ὃ γέγεννη Φυλαχθέντες, ἔτ' ἐχόντες ἐφ' ὃ μετέβησαν. τὸ δ' ἐν νεότητι ὡς μεῖναι ἀνθ' εἰς γῆρας αὐτὸς μαρμαίρει πρόωρον. ἅμα γὰρ ἐν παισὶν ζεθιμύνται, καὶ γεγηράκασι, ἐδὲν ἀνδρῶν μεταίχμιον ἐχόντες. ἔτις ἢ μιὰ, καὶ πάντος κακῆ διδάσκαλος τρυφή, ἄλλην ἀπ' ἄλλης ἡδονὰς ἀναιχύντης ὀπιπῶσα, μέχρι τ' εὐδὲ ρηθῆναι δυναμένης εὐπρεπῶς ὥστε κατὰ λυθῆναι, ἵνα μηδὲν ἀγνοῇ μέρ' ἀπελγείας.

⁹ Εἰ δ' ἐφ' ὃν ἡ πρόνοια τ' θεομὸν ἔταξεν ἡμᾶς, ἕκαστος ἰδρύο, ταῖς μὲν γυναι-

^b Τούτοις] Sic dedi ex marg. A1. ex L. & Ald. Edd. cett. male. ⁱ H] Sic bene Fr. Fl. P. & J. male. ^k Σιδήρεω] Σιδήρεω marg. A1. ^l Ὁ γέγεννηται] Ὁ γέγεννηται J. Ὁ γέγεννηται cett. & M. Sed r. medium duplicavi monente Solano. ^m Ἐν νεότητι] Bene sic P. & aliae. Ἐν νεότητι male Fl. J. n. Μαμαίρει] Μαμαίρει W. ^o Οὐτως] Hic rursus pergit O. ^p Εὐπρεπῶς] Ita dedi ex L. & P. Ἀπρεπῶς O. Εὐπρεπῶς Edd. ^q E1 d'] Omittit has particulas J. & Fl. Habent eas ceterae. Item M. & O. ^r Θεομὸν] Sic recte marg. A1. O. W. L. In M. abscissa vox. Θεομὸν Edd. priores. ^s Ἡμᾶς] Sic Edd. & M.

99. Τούτοις] Prave antea legebatur in omnibus impressis, αἰσῶς. Scriptura, quam secutus sum, ex L. M. du S.

^b Τούτοις γὰρ μὴ] Inconcinna & absurda lectio. Aldi-
na non melius τούτοις. Legendum εἰς γὰρ μὴ, ut interpretatus sum. J. M. G.

^c Τούτοις γὰρ μὴ] Maluissim Cl. Gesneri emendationem recipere; nam vulgatum αἰσῶς intolerabile est; verum quia Τούτοις ex Cod. est, & vulgato saltem praestat, ac Solan. in textu ita mutarat, id edi passus sum, sed in versione nihil mutavi, quia illa ad sensum melior. J. F. R.

¹⁵ Εὐπρεπῶς] Η μιὰ τρυφή . . . μέχρι τ' εὐδὲ ρηθῆναι δυναμένης εὐπρεπῶς ὥστε κατὰ λυθῆναι. Legendum esse εὐπρεπῶς, jam in versione sua videtur deprehendisse Interpres, recte vertens, Scelerata (live impura) illa mollitudo in eum morbum, qui neque decore dici potest, prolapsa est. Idem iterum in verbis subsequentibus [αἰ δ' ἐφ' ὃν ἡ πρόνοια θεομὸν ἔταξεν, ἡμᾶς ταῖς μὲν γυναι] recte vidit legendum ἡμᾶς, vertens, Quod si in illis, de quibus Providentia legem sancivit, unusquisque nostrum sese firmavit. J. J.

^b Εὐπρεπῶς] Optime viderat Cl. Gesnerus, ita emendandum, quod omnes impressi habent εὐπρεπῶς. Ox. Cod. ἀπρεπῶς. P. & L. uti edi curavimus, εὐπρεπῶς. In M. abscissa vox. M. du S.

¹⁸ Εφ' ὃν ἡ πρόνοια θεομὸν ἔταξεν] Nihil videbatur blandius quam pro ὃν legere ὃ, quae nimis facili inter distantem scribentemque lapsu permutari potuere: cum ἡμᾶς in ἡμᾶς mutari paullo difficilius fuerit. Phrasus τούτων τῶν ἐπὶ θεομὸν ita naturalis est & solennis, ut res difficultatem non habeat: tota structura verborum Graeca, & sexcenties usitata tum Nostro tum optimis quibusque scriptoribus: nescio an quis dixerit, τάσιν θεομὸν ἐπὶ τοῖς πράγματις n. t. A. J. M. G.

¹⁹ Ἡμᾶς] Sic, ut conjeceram legendum, habent Codd. Ox. item W. & L. Vocem autem ἡμᾶς, cave mutassis; recte enim habet. M. du S.

¹⁹ Ἡμᾶς] Ἡμᾶς tamen in Juss. adscripserat Solanus credens ταῖς ἡμᾶς construendum. Sed qui fieri id potest? nam ἡμᾶς pertinet ad ταῖς, ideoque commo post ἡμᾶς, quo Edd. carebant, adposui. Meliorem jure Cl. Juss. ἡμᾶς legebat, dum θεομὸν retineret, jam

νακῶν ἀνδραγαθῶν ἡμετέρεσσιν, καὶ παρτὸς 20
 οὐκ ἔστιν ὁ βίβλος ἐκπαίδευσιν. ἀμέλει τῶν
 τοῖς ἐδὲν ἐκ ποσὶν ἀφ' ἑσέως τῶν χα-
 ράξαι δυναμῶν ζώων, ἀχρατῶν ἢ τῶν
 φύσεως κομῶσιν φυλάττειται. λέοντες οὐκ
 ὀπιμαίνοντες λέουσιν, ἀλλ' ἢ καὶ χαρὸν Ἀ-2
 φροδίτη πρὸς τὸ δῆλυ ἢ ὄρεξιν αὐτῆς ἐκ-
 καλεῖται ταῦρ' ἀγελάρχης βουὸν ὀπι-
 θόρνῳ, καὶ κριὸς ὄλη ἢ παύσιν ἀρρεῖ
 πωληροὶ σπέρματ'. τί δέ, εἰ σὺν μὲν
 νῆας μελαδίωνοι κάπροι, λυκαίναι δ' ὀπι-3
 μίγνυντες λύκοι; καθόλου δ' εἰπεῖν, ὅθ' οἱ
 αἰρία ροῦσιντες ὄρνεις, ὅθ' ὅσα τ' ὑγρὰν
 καθ' ὕδατ' εἴληχε λῆξιν, ἀλλ' ὅθ' ὀπι-
 γῆς τι ζῶον, ἀρρεῖ οὐκ οὐκ ἐπαρέχθη,
 μὴν δὲ ἀκίνητα τ' προνοίας τὰ δόγματα. 3
 ὑμεῖς δ', ὅ μάλιστα ὀπι τῶν φρονεῖν εὐλο-
 γύμνοι, θηρίων ὡς ἀληθῶς Φαῦλον ἀνθρώ-
 ποι, τῶν καὶ νόσων ἀποκρίσιντες, ὅπῃ
 καὶ κατ' ἀλλήλων ὕβριν ἡρέθιδε; τίνα τ'
 ψυχῆς τυφλὴν ἀναισθησίαν καὶ χεῖρας, 4
 ἀμφοῖν ἡτοχήκατε, Φεύγοντες ἀ δῶκεν ἔδει,
 καὶ δῶκεντες ἀφ' ὧν ἔδει Φεύγειν; καὶ καθ'
 ἕνα ταῦτα ζηλῶν πάντων ἐλομῶν, ὅθ' εἰς
 εἰς ἔσται.

Ἀλλὰ ὅ ἐνταῦθα τοῖς Σακραλικοῖς 4
 καὶ ὁ θαυμαστὸς ἀναφύει λόγ', ὅθ' ὅ

lierum consuetudine contenti essemus; cri-
 minis omnis vita esset pura. Nempe apud
 animalia, quae vitiare nihil prava affectione
 animi possunt, nihil polluta naturae lex
 servatur. Non furunt leones in suis sexus
 leones, sed tempestitiva Venus ad feminam
 libidinem illorum excitat. Dux gregis tau-
 rus in vaccas salit: & aries universum gre-
 gem masculo implet semine. Quid vero?
 non suum cubilia persequuntur apri? & lu-
 pas lupi incendant? Universim dicamus,
 neque qui aërias regiones perstrepunt vo-
 lucres, nec quaecumque humidam per a-
 quas sortem fortita sunt; sed neque in terra
 ullum animal masculam illam consuetudi-
 nem appetiit, sed immota manent decreta
 providentiae. Vos vero, o frustra sapien-
 tia nomine bene audientes, mala profecto
 bestia, homines, quo novo morbo contra
 leges in mutuam contumeliam irritati estis?
 Quo caeco mentibus stupore offuso utrin-
 que aberrastis, fugientes quae consecrari
 oportebat, & a quibus fugiendum erat, ea
 consecrantes? Ac si singularem omnes ean-
 dem sibi rationem sequendam eligant, ne-
 que unus paullo post superstes fuerit.

23. Verum enim vero hic etiam Socra-
 ticis praeclara illa, si Dis placet, nascitur ora-
 tio,

a. Ἀρία] Ἀρίοι O. Nil mut. M. B2. f. P. b. Ὀρνεις] Sic M. Fl. f. P. &c. Ὀρνεις O. Ὀρνεις male B2.
 c. Καθ' ἕνα] Καθ' ἕνα male f. d. Ἐσται] Ἐστὶ O. Vulgata est in f. P. P2. B2. & M. Sed supra est e. e. Ἀλλὰ
 φ] Deficit rursus O. usque ad p. seq. f. Καὶ] Absent a W.

20. Ἡμετέρεσσιν] Ἡμετέρεσσιν. V.

21. Ἀμφοῖν] Ἀμφοῖν. V.

34. Ἐπαρέχθη] Ἐπαρέχθη. V.

jam vero, quam θαυμάσιον ex Codd. restitutum sit, ἡμεῖς
 non amplius volet.

27. Ταῦρος ἀγελάρχης] Longum lib. 4.

33. Λύκω] Μανίσηται non male reddidit Bentl. a.

λυγῶ quiesco, permaneo. Nec enim cessandi desinendi
 notionem solam huic verbo inesse putem; sed &
 perseverandi, ut ap. Long. P. 71. καὶ τὴν ἑαυτοῦ
 ἐς νύκτα λυγίσαν, ubi nexus docet, oblationem in
 noctem fuisse extensam. Si quis vero a λυγῶ pro λυγ-
 χῶν, desinet, ac solum interpretetur, adeat de utra-

que significatu disputantes Commentt. ad Callimach.
 Hymn. in Jov. vers. 80. ubi λέειν editum pro Dorico
 λῆν, λῆν vero alii Libri habent. Conf. not. Spanh.
 p. 34.

42. Καὶ δῶκεντες] Ox. 121. In M. etiam, quamvis
 ἐκείνῃ legatur, tamen supra adscriptum est s. Sed neu-
 trum ego intelligo.

Ibid. Διόκοις] Sic infra c. 43. f. Τίς πούνα τοῦ ὀρνι-
 θος δῶκεν; Et ita δῶκεν pro πέλας res bonas, supra
 non semel habuimus. Vid. falsam Harpoc. c. 77. &

Not.

tio , qui pueriles aures , & plena ratiocinandi facultate destitutæ , decipiuntur : quisquis ad maturitatem quandam mentis pervenerit , supplantari non jam possit . Animi enim quendam amorem fingunt , & cum pudeat illos corporis amare formam , virtutis se amatores vocant . Qua in re cachinnari sæpe me subit . Quid enim vobis in mentem venit , venerabiles Philosophi , quod *cum aetate* , quæ longo jam tempore sui experimentum dedit , cui adventans canities & senectus virtutis testimonium perhibet , contemptam transmittitis ? sed sapiens omnis amor in teneram aetatem attento impetu fertur , in qua iudicatum nondum est , quorsum se conversura sit sententia ? Utrum lex est , deformitatem omnem pravitate esse damnatam , continuo tanquam bonum laudari , quidquid pulchrum est ? Verum enim vero secundum magnum veritatis interpretem Homerum

*altius pulchro minus enitet ore ,
At formam eloquio Deus ornat , cumque
tuncque
Laeti omnes : suavi intrepidus commixta
rudore
Dum fatum , medioque in coetu praestat
honore .*

παλαιὰ μὲ ἀκαὶ τάλανον ἐνδεὲς λογισμῶν ἢ φανακίζον· τὸ δ' ἤδη ἔστι φρόνησιν ἐς ἄκρον ἔχει οὐκ ἀνὴρ ὑπαχθῆναι δύσκολον . ψυχῆς γὰρ ἐρῶτα πλάθον·, καὶ τὸ τῶ σάματ' εὐμορφον αἰδύμενοι φιλεῖν, δεξιῆς καλῶσιν· αὐτὸς ἐρατὰς ἐφ' οἷς μοι πολυλάκις καυχάσθην ἐπέρχει· τί γὰρ παθόντες, ὡς σεμνοὶ φιλόσοφοι, τὸ μὲν ἤδη μακρῶ χρόνῳ δεδοκός ἐαυτῶ πείραν ὁποῖον ἔστιν, ἢ πολλὰ προσήκουσα καὶ γῆρας δεξιῶ μακρῶς, δι' ὀλιγορίας παρ' ἐπὶ πλείω, πᾶς δὲ ὁ σέφους ἔρος ἔχει τὸ νέον ἐπιτόνῃ, μηδέ ποτε λογισμῶν ἐν αὐτῷ, πρὸς ἀτραπήσιν, ὁμοίων ἔχοντων· ἢ ῥῶμα· ὅτι, πᾶσαι μὲ ἀμορφίαι πονηρίας εἶναι κατάκριτον, καὶ εὐθὺς ὡς ἀγαθὸν ἐπακμῖα· ἢ καλόν, ἀλλὰ τοι καὶ τὸ μέγα ἀληθείας προφήτεια· Ὅμηρον

65 — εἰδὸς τις ἀκνέατερος πέλει ἀνῆρ·
'Αλλὰ θεὸς μορφῇ ἔπεισεν ἑαυτὸν· οἱ δὲ τ' ἐς αὐτὸν
Τερπόμενοι^m λεύσασιν, ὁδὸν ἀσφαλῶς
ἀγορεύει
Αἰδοῖ μελιχίην, καὶ δὲ πρέπειⁿ ἀγρομένοισιν·

'Es-

g φανακίζοντι] Sic W. recte. φανακίζοντι male J. Fl. Vx. Bz. P. S. h Κατὰ φάναν] Καταφάναν una voce J. Fl. Ald. Vulgatae adstipulantur cett. item P. & M. i Αὐτοῖς] Αὐτοῖς Edd. priores. h Εἰδὸς] Εἰδὸς marg. A. W. l Tō] Tō J. Pell. m Λεύσασιν] Sic Homer. & W. Λεύσασιν Edd. Luciani priores male. n Ἀγορεύοντι] Sic Hom. Bz. P. & c. & M. Ἀγορεύοντι male J.

Not. 46.
48. φανακίζοντι] W. recte , in impressis φανακίζοντι .
Ibid. Tō δ' ἤδη &c.] Ὑποφῶρα adscriptum in marg.
41. & duobus versibus inferius : ἀνὴρ ὑπαχθῆναι . Ad indicandam scilicet figuram Rhetoricam .
52. Καλῶσιν αὐτοῖς] Lege αὐτοῖς .
Ibid. Αὐτοῖς] Melius sic scribitur , quam , ut in libris est , αὐτοῖς .
58. Μηδὲ ποτε λογισμῶν ἐν αὐτῷ πρὸς ἀτραπήσιν· ἀνὴρ ἔχων] Verto potius : Cum ratio ipsius necdum iudicare queat , quo se convertere debeat . Quam cum interprete : Cum vis ratiocinandi nondum habeas ad quæ iudicium convertant . Nam τὸ πρῶτον pertinet ad ἔρως , non ad ἀτραπήσιν . & ἔχει πρῶτον dicitur προφῆτεια πρῶτον . Infra c. 48. sensu contrario dixit Au-

stor , τὸν ἤδη λογίζεσθαι δυναμένον ἔχων . & c. 24. φῶστος ἐλέγκων ἔχει λογισμῶν . Apost. Ep. ad Hebr. V. 14. τὰ αἰσθητὰ ἔχειν λογισμασμένα πρὸς δυναμὸν καλῶς τὴν ἐκ κακῶ .
61. Εἰδὸς] Eodem redire , scribasne hic εἰδὸς , καὶ αὐτὸν , vid. infra c. 42 .
62. Τὸν καλόν] Posses licet scriptura blandiatur prae vulgata , nihil tamen muto ; nam τὸ καλόν recte hic quidem se haberet , & vel sic dedisse Lucianum credas , si ad praemissum illud τὸ νέον respexeris , verum si ad sequentia ex Homero prolata praecipias , in quibus de pulchro homine agitur , & hic τὸ καλόν servandum iudicabis .
65. Εἰδὸς τις &c.] Hom. Od. ε. 169 .
68. Λεύσασιν] Sic W. recte , ut apud Homerum . In reliquis libris λύσασιν .
72. Θῶν

Ἐρχόμενοι δ' ἀνὰ ἄστρ, ἱεὸν ὡς ὁ εἰσ-
ορόασι.

ἢ πάλιν εἰπέ περ λέγων,
— Οὐκ ἄρα σοὶ γ' ὅτι εἶδ' ἢ Φρένες ἦσαν. 75
Ἀμέλει τὸ καλὸν Νιρέως ὁ σοφὸς Ὀδυσσεὺς
πλέον ἐπαινεῖται.

Πῶς ἔν Φρονήσεως μὲν, ἢ δικαιοσύνης, ἢ
τε λοιπῶν ἀρετῶν, αἱ τελείους ἀνδράσι
σύγκληρον εἰλήχασιν τάξιν, ὅδεῖς ἔρωσ ἐν-80
τρέχει, τὸ δ' ἐν παισὶ κάλλος ὀξυτάτας
ὁρμᾶς παθῶν ἐγείρει; πάντ' γὰρ ἐρᾶν ἔδει
Φαίδρου ἢ Λυσίου, ὃ Πλάτων, ὃν πρὸς
δωκεν; ἢ τ' ἀρετῶν φιλεῖν Ἀλκιβιάδου εἰκός
ἦν, διότι ἡ κρωτηρίαζε τὰ θεῶν ἀγάλα-85
μαλα, ἢ τ' ἐν Ἐλευσίνι τελετῶν αἱ ὁδοὶ
πότον ἐξορχῶν Φαναί; τίς ἐραστὴς ὁμο-
λογεῖ γενέσθαι, προδιδομένην Ἀθηνῶν, καὶ
Δεκλείας ὁπτιχιζομένης, ἢ βίβιν τυραν-90
νίδα βλέποντος; ἀλλ' ἄχρι μὲν εἰδέναι
τὸ ἱερὸν Πλάτωνα πᾶσι γινώσκουσιν ἐμπίπλοιο,
πᾶσιν ἐπέραιτο ἦν. μετὰ δ' ἀπὸ τῆς

Porque urbem adspiciunt gradientem nunti-
mis instat.

Et rursus alio loco,

At tibi formoso sub corpore non habitas
mens.

Videlicet pulchro Nireo sapiens Ulysses
magis laudatur.

24. Quomodo igitur prudentiae quidem
aut iustitiae, reliquarumque virtutum,
quae sorte quadam maturae aetatis viris ad-
iunctae sunt; amor non convenit; sed ea
quae in pueris est pulchritudo acutissimos
perturbationum impetus excitat? Omnino
enim amare oportebat Phaedrum propter
Lyfiam, o Plato, quem prodidit; aut vir-
tutem amare Alcibiadis conveniebat, pro-
pterea quod Deorum statuas truncavit, &
quod Eleusinia mysteria voces inter co-
missionem fusae propalarunt. Quis ama-
torem se profitetur, cum produntur Athe-
nae, cum munitur Decelia, cum vita spe-
ctat ad tyrannidem? Sed quamdiu non-
dum, ut divinus Plato ait, barba erat op-
pletus, amabilis erat omnibus: cum vero

a Θῶν] Edd. & M. Θῶν Homer. b Εἰσπράσι] Εἰσπράσι Fl. J. c Ἡμετέριαι] Sic W. Fl. P. & quaedam al.
recte. Ἡμετέριαι J. S. H. d Ἐξορχῶνται] Ἐξορχῶντο marg. A. W. e Ἐμπίπλοιο] Sic Edd. Ἐμπίπλοιο W.

89. Δεκλείας] Τίπο. P.

Ibid. Ἐπιτιχιζομένη] Ἐπιοικισμένη. V.

72. Θῶν] Servavi hanc scripturam, quam in M.
etiam invenio; quamvis apud Homerum Θῶν legatur.

M. du S.

75. Οὐκ ἄρα &c.] Hom. Od. P. 454.

M. du S.

80. Τάξιν] Forſan τάξιν, ut ante c. 22. legendum,
adſcripſerat aliquis; ego vero non credo. Nam ſic
jam a τάξιν pro λαγχῶν formandum eſſet, & for-
tem ſignificaret, quod quidem aptum hic foret; ſed
quia τάξιν idem fere eſt, & paullo ante alio ſenſu
uſurpavit, non credo hic τάξιν rurfus locum ha-
bere. De confuſione autem nominum τάξιν, τάξιν &
τάξιν ap. Callim. vid. Interpret. ad Hymn. Jov. v.
80.

J. F. R.

83. Ὁν προδίδου] Refert Phaedrus in dialogo qui
hoc nomine inſcriptus eſt, ſermonem Lyſiae amato-
rium, quem reſellit Socrates. De alia prodictione ni-
hil mihi occurrit.

J. M. G.

84. Ἀλκιβ. — Ἡμετέριαι] Vide Corn. Nep. Alci-
biad.

M. du S.

Ἀλκιβιάδου] Marg. Ald. 1. remittit ad Thucyd. 4.
Sed vid. cum VI. c. 53.

J. F. R.

87. Ἐξορχῶνται] De hoc verbo agentem vid. Bengl.

ad Alciph. III. Ep. ult. pr. quod jam ſupra dixi.
Mallet tamen hic ἐξορχῶνται legere, vel, ſi active
hoc ſenſu uſurpare id verbumliceret, ἐξορχῶνται.
Nam etſi, quod Cl. Geſner. fecit, ex vulgata ſenſus
aliquis exculpi queat, facilius tamen res procedet, ſi
participium habeamus.

J. F. R.

89. Ἐπιτιχιζομένη] De vi huius verbi vid. multis
agentem Cl. Hemſterh. T. I. Nigrit. c. 13. p. 63.

J. F. R.

Ibid. Καὶ βίβιν τυραννίδα βλέποντος] Benedictus & vi-
ta tyrannidem videret. Immo viſa inſtantis tyranni-
dem, vel ut prior, tota viſa ad tyrannidem ſpectaret.

J. G.

90. Καὶ . . .] Platonis locus extat in Protagora,
ipſo initio.

M. du S.

Καὶ τὸ ἱερὸν Πλάτωνα] Reſpicit, puto, ad Prota-
gorae principium, ubi interrogat Sodalis Socratem,
an veniat ἀπὸ νουγεσίῃ τὸ πρὸς τὸν Ἀλκιβιάδου ἄρας;
& ſubjicit καὶ μὴ μοι πρὸς ἰδὸν καλὸς ἢ ἱερὸν αἶμα
ἔτι. αἶμα μόντοι εἰ πᾶσι γινώσκουσιν ἐμπίπλοιο. Sed
reſponderet Socrates ἴνα τί τοῦτο; ἢ ἐν μόντοι Ὀμήρου
ἱκανῶς γ', ὅς ἐστι χαρμῶν αἶμα ἴσα τὸ ἱερὸν αἶμα, ὅν
τοῦ

e puero transiisset in virum, qui aetate imperfecta adhuc prudentia plenam adsecuta rationem est, odio erat omnibus. Quid ergo? Turpibus animi affectionibus nomina verecunda tribuentes, virtutem appellant corporis decorem, adolescentiae magis amatores, quam sapientiae. Et haec quidem, ne insignium virorum infesto animo videamur meminisse, huc usque dicta funto.

25. Paullum vero a nimio illo studio (quo feruntur in adolescentulos sic dicti philosophi) ad vestram illam, Callicratides, voluptatem delatus, ostendam, consuetudine puerorum praestantiorum longe esse muliebrem. Ac primum quidem voluptatis quemcunque fructum delectabiliorem arbitror, quo sit longior. Praetervolans enim celeris voluptas prius quam cognoscatur definit. Quidquid autem oblectat, eo ipso quod protrahitur, melius est. Itaque optabile erat, ut etiam vitae longiorem diem sordida nobis Parca destinavisset, atque universum illud spatium nobis esset perpetua

παιδὸς εἰς τὸ ἄνδρα, καθ' ἣν ἡλικίαν ἡ τέως ἀτελὴς φρόνησις ὁλόκληρον εἶχε τὸ λογισμὸν, ὑπὸ πάντων ἐμισθεῖτο. τί δὲ; πάθεισιν αἰσχροῖς ὀνομάτων ὀπιγράφοις αἰδῶ, ψυχῆς ἀρετῇ λέγεσθαι τὸ τῷ σώματι εὐπρέπειαν οἱ φιλόνοι μᾶλλον ἢ φιλόσοφοι καὶ ταῦτα μὲν ἡμῖν ὑπὲρ τῆς μὴ ἰδοῦν ὁπίσθῃ ἀνδρῶν φιλαπεχθημόνως μετμοσύνειν, ὅτι τοσούτον εἰρήσῃ.

Μικρὰ δ' ἀπὸ τῆς ἀγᾶν σπουδῆς ὅτι ἡ ὑμετέραν, ὦ Καλλικρατίδα, καλαβὰς ἡδονὴν, ἐπιδείξω παιδικῆς χρήσεως πολὺ ἢ γυναικείαν ἀμείνω, καὶ τό γε πρῶτον ἐγὼ πᾶσαν ἀπόλαυσιν ἡγεῖμαι τερπιοτέραν εἶναι ἢ χρονιωτέραν ὅξεια γὰρ ἡδονὴ πᾶσα φθάνει, πρὶν ἢ γνωσθῆναι πεπαυμένη· τὸ δ' εὐφραῖνον, ἐν τῷ παρέλκειναι κρείττον, ὥς εἶθε καὶ βίη μακρὰς προθεσμίας ἢ μικρολόγου ἡμῖν ἐπέκλωσε μοῖρα, καὶ τὸ πᾶν ἦν ἡ διηνεκής ὑγίεια, μηδεμίαν λυ-

f Tm] Tm f. Tm cett. & M. g Tm] Abest artic. ab M. h Εὐπρέπειαν] Εὐγύναι O. i Ὑμετέραν] Ἑμετέραν marg. A1. k Εἶθε] Εἶτα γὰρ O. Nihil mut. f. P. Bz. M. l Διηνεκής] Διηνεκής f. Fl. P. &c. Correctum in marg. A1.

8. Ὁξεία] Ταχὺς. V.

10. Ἐν τῇ παρέλκει] Παρέλκει, τὸ πρὶν τὸν, καὶ ἀφαιρῶν. G.

ὡς Ἀλκιβιάδης ἔχῃ. Eodem vero in loco Protagoram Abderitanum, non juvenem, sed provectae maturitatis virum, pulchriorem vocat Alcibiade, ratione interposita, πῶς δ' ἔμεινεν τὸ σφαιρικὸν καλὸν φαίνεται; nempe castus & purus sceleris Socrates captabat juvenes, quos moveri facilius ad virtutem putaret; pulchros, & ea re potentes, ut ad maiorem reip. partem perveniret beneficium suum. Alcibiadem virum non reliquit Socrates, sed ab eo relictus est, cum is se consecutum putaret, quod appetiverat in Socrate, persuadendi facultatem. Paederastae Socratici, ut voluptuarii Epicurei.

91. Εὐπρέπειαν] Solani correxerat ἐπὶ πλάτω, quia in W. sic invenerat. At non sequitur, ut primum unus Codex blanditur, statim vulgatam procul amoliendam. Utrumque enim, tam ἐπὶ πλάτω quam ἐπὶ πλάτω invenitur apud Auctores. Simplex πλάτω vel πλάτω Nostro quidem frequens, & mox c. 27. rursus occurrit ἐπὶ πλάτω. Compositum quoque ἐπὶ πλάτω ubique obvium. Sic ἐπὶ πλάτω editum in Alciph. III. 24. p. 330. Verum & ἐπὶ πλάτω. Tom. II.

ἐπὶ πλάτω sine μ in medio, habuimus supra in Quom. Hist. c. 20. Et Cl. Bz. ex Xenoph. idem adducit, praeter duo testimonia in Lexicis prolata. Adde D. Hal. p. 382. ἐπὶ πλάτω. Supr. c. 8. ἐπὶ πλάτω. etiam Edd. quod ibi quoque intactum reliquimus. Ita & in Homeri II. Φ. 311. ἐπὶ πλάτω quoque invenio; verum in Hymnis eidem attributis In terram matrem omnium. vers. 10. variatur in Edd. inter ἐπὶ πλάτω & ἐπὶ πλάτω. Quare quid Lucianus reliquerit nesciens, vulgatam non rejicio. Si vero ea fuerit Solani mens, ut verbum simplex hic aptius crediderit (nulla habita ratione scribaturne compositum ἐπὶ πλάτω an ἐπὶ πλάτω) litem ei non moverim in re tam exigui momenti. f. F. R.

94. Ὀλόκληρον] Sic in I. Ep. ad Thessal. c. V. 23. καὶ ὁλόκληρον ὅμῳ τὸ πνεῦμα — τηρεῖν. Ad quae verba Rever. f. Elsn haec Luciani aliaque adfert, ut demonstraret id significare integrum, sive, quod omnibus suis partibus constat. Sed res est nota. f. F. R.

13. Διηνεκής] Servavi scripturam Ed. Salmur. ut veriore. Ac deinde cognovi, eandem firmari Codd. M. & Ox.

Hhh

17. Hhh

λύτης ἢ ἀφ' ἧς ἐκπεπονημένης. εὐρύνει ἢ
 ἐν χεὶ πατήγυρι ἢ ὅλοι χρόνον ἢ ἡγομεν. 15
 ἀλλ' ἐπεὶ τὸ μεζόνιον ἀγαθὸν ὁ βάσανος
 δαίμων ἐμεύσθη, ἐν γὰρ τοῖς παρῶσιν ἡδι-
 στα τὰ παρελκοντα. ὁ γυνὴ μὲν ἐν σπὶ
 παρθένῃ μέχρις ἡλικίας μέσης, πρὶν ἢ τε-
 λέως ἢ ἐχάτῃ ρυτίδα ὅτῃ γήρως ἐπι- 20
 δραμεῖν, εὐάγκαλον ἀνδράσιν ὁμίλημα, καὶ
 παρέλθῃ τὰ τ' ὄρας, ὅμως ἢ ἐμπειρία ἔχει
 τι λέγειν ἢ νέων σοφώτερον.

Ἐἰ δ' εἴκοσι ἐτῶν σποπαιρῶν παῖδά-
 τις, αὐτὸς ἔμοι γε δοκεῖ παχητῆν, ἀμ- 25
 φόβολοι Ἀφροδίτῃ μελαδῶκον σκληροὶ τῷ
 οἱ τ' μελῶν ἀπανδρῶντες ὄγκοι, καὶ τραχὺ
 μὲν ἀντὶ τῷ πάλαι μαλακῷ πυκνοῦν ἰσ-
 τοῖς τὸ γένειον· οἱ δ' εὐφυεῖς μικροὶ θριξὶν
 ὠσφρεῖ ρυπῶντες. ἂν δ' ὅτι τῶν ἀφανέστε- 30
 ρα, τοῖς πεπειρακόσιν ὅτι εἰδέναι παρ-
 ῆμι. γυναικὶ δὲ αἰεὶ πάσης ἢ τῷ χρώμα-
 τ' ὅτι πῶς χάρις, καὶ δαφνίς μὲν σπὶ
 τ' ὅτι βοσρύχων τ' κεφαλῆς ἑλικες, ἢ ὑα-
 κίνθοις τὸ καλὸν ἀνθῶσιν ὅμοια ἢ πορφύρον- 35

sanitas, dolore nullo mentem deperdente.
 Festum enim diem & celebrare totum
 illud tempus transigeremus. Sed quando-
 quidem maiora nobis bona invida fortuna
 negavit; in praesentibus certe suavissima,
 quae longissime durant. Mulier quidem
 igitur a virginitate inde ad mediam usque
 aetatem, ante quam omnino extrema sene-
 ctutis ruga incurset, res est amplexu &
 consuetudine viri dignissima. Et licet illa
 formae maturitas praeterierit; tamen expe-
 rientia illius habet, quod dicunt sapientius
 adolescentulis.

26. At si quis viginti annorum adole-
 scentulum aggrediatur, ipse pathicus esse
 mihi videatur, qui ambiguum adeo fecte-
 tur Venerem. Dura etenim membrorum
 in his qui viri facti sunt robora, & aspe-
 rum pro molli quondam mentum, quod
 prima barba densavit, & femora illa bene
 nata pilis velut sordescunt. Quae hisce ma-
 gis latent, vos qui experti estis, scire pa-
 tior. In muliere autem semper omni co-
 loris relucet gratia, & densae de cincinnis
 capitis spirae, hyacinthorum & purpurae
 35 instar pulchrum florent, partim per tergum
 fusae

a ἡγομεν] ἡγομαι male O. Vulgatam tuetur M. Fl. J. Bz. P. b γυνή] O. male ξυνή. c τῷ] Deest ar-
 tic. in O. d Εἰ δ'] Deest rursus O. usque ad γυναικί. e ἡμῶν εἰδ. παρῆμι] ἡμῶν i. παρῆμι male J. & Fl.
 Ceterae recte ut edidi, cum W. Sed ἡμῶν etiam male S. & Ald. At correctum in marg. A1. f γυναικί —
 χρώματ' O. ὅτι τῷ γ. ἢ τῷ σώματ' O. g βοσρύχων τ' κεφ.] Τῆς κεφ. βοσρ. O. & M. h ὑακίνθοις] Sic recte
 M. Bz. S. ἱακίνθοις cett. cum Ald. in cuius marg. emendatio tamen additur. i πορφύρον] Sic etiam esse in
 Fl. notat M. du S. Est & in J. P. aliisque.

17. Ἠδιστα τὰ παρελκοντα] In marg. A1. adiectum:
 Eurip. in Phoeniss. In Jmat. additus versus, scil. 532.
 J.F.R.

22. Ἐχῃ] Eurip. Phoeniss. 532.

Ὁ τίς, ἢ ἀπῆλθε τῷ γῆρα κακῷ,
 Ἐτιόκλει, πρὶν γὰρ ἄλλ' ἢ μεμψῆς
 Ἐχῃ τι (Alii διέκει. St.) λίγαι τ' νῦν σοφώτερον.

Unde Ovidius Met. VI.

Non omnia grandior aetas
 Quae fugiat habet; seris venis usus ab annis.

M. du S.
 F.G.

31. ἡμῶ] Lege ἡμῶ.
 ἡμῶ] W. Bz. Fr. & P. recte. In reliquis ἡμῶ.
 M. du S.

34. ἱακίνθοις] Ἀνακρεὼν etiam habet p. m. 66. B.

τιόκλει καὶ ἀπῆλθε. Vid. Homer. Od. Z. 231. & P.
 158. 167. unde petita phrasus est. Adde Philostratum
 98. unde liquet, nigrum colorem designari. M. du S.

40. Ἠλεκτροῦ] Electrum de auro purissimo exponit
 Cl. Spanhem. ad Callim. p. 684. & Sophoc. Antig. v.
 1049. testem adducit. J.F.R.

Ibid. Σιδονίας ὕλης] Vitrum Sidonium. Strabo. F.G.
 (i. e. L. XVI. p. 1099. al. 758.) J.F.R.

43. Τοῖς ἀγνώστοις] Ita legendum necessario, & si
 forte contra omnes libros; activum enim opponitur
 passivo, ut scholastice dicamus. Ita mox ὁ ἀγνώστου &
 ὁ ὑπερῶν e regione quasi ponuntur. J.M.G.

Ibid. Διατίθει] Monitu Cl. Gesneri sic edi curavi,
 et si ἀγνώστου sine varietate adnotata inveni in Edd.
 antiq. J.F.R.

49. Ὅτι εὐρύνει τράπεζα καὶ, καὶ φιλικῶς μετέπειν ὑπὸ
 πικρῶν ὡς ὑπερῶν] Non est credibile vocabulum τρά-
 πεζα in tam paucis verbis positum esse a Luciano.
 Im

fusae scapularum decus, partim circa aures ac tempora, pratenfibz apii multo lactiones. Reliquum vero corpus, ne minimo quidem illis fucrescente pilo, electro, quod ajunt, vel Sidonio vitro refulget lucidius.

27. Quidni vero in voluptatum genere eas praesertim persequamur, quae sunt mutuae? ubi aequaliter, qui inferunt amorem, & qui excipiunt, oblectantur. Fere enim non eo modo, quo animalia rationis expertia, solitariam vitam amamus; sed socialis quadam communione conjuncti, cum suaviora putamus bona, quae communiter habemus, tum mala leviora. Unde mensa communis inventa est, & parariam amicitiæ mensam apponentes, debitam ventri voluptatem admetimur, non soli Thasium, ut hoc utar, vinum bibentes, neque privatim singuli pretiosis nos cibis implentes: sed jucundum unicuique videtur, quo fruitur cum alio, & communicatis voluptatibus magis delectamur. Congressus autem cum mulieribus, mutuum quendam

τῶν οἱ μὲν, ἑπικρίναι κέχυν, μεταφράσαι κόσμον, οἱ δὲ παρ' ὅτα ἢ κροτάφους, πολλὸν τ' ἐν λευκῶνι εὐλότεροι σελίνων τὸ δ' ἄλλο σῶμα, μὴδ' ἀκαρῇ τριχὸς αὐταῖς πομφουδύης, ἡλέκτρου, φασιν, ἢ Σιδωνίας ἢ ὑέλυ ἀφ' οὐ γένετον ἀπαστράπτει.

Τί δ' ἔχει τῶν ἡδονῶν καὶ τὰς ἀντιπαθείας μελαδιονκτεῖν, ἐπειδὴν ἐξίστη τοῖς ἀφ' οὐ γένετον οἱ πάροχοις ἢ εὐφραίνων; σχεδὸν γὰρ ὅτι ταῦτα τοῖς ἀλόγοις ζώοις τὰς μακρὰς ἀφ' οὐ γένετον ἀσμενίζομεν, ἀλλὰ πᾶσι φιλεταῖρα κοινωνίᾳ συζυγίῃς, ἡδὴ τὰ τε ἀγαθὰ ἐν ἀλλήλοισι ἡγεμέδα, καὶ τὰ δυσχερῆ κατώτερα μετ' ἀλλήλων. ὅθεν εὐρύδην ἀστράπτει κοινὴ καὶ φιλίας ὁ μεσίτην τράπτειν ὡς θεοὶ μέντοι, γὰρ τὸ ὀφειλομένον ἀπομέμμεν ἀπόλαυσιν, ἢ μόνον τὸ θάσιον, εἰ τύχοι, πίναντες οἶνον, ἡδὲ καθ' αὐτὴν τῶν πολλοῦ ἐλῶν περιπλάμενοι σιτίων, ἡ δὲ ἀλλὰ δοκεῖ τερπνὸν ἐκάστω τὸ μετ' ἄλλου, καὶ τὰς ἡδονὰς κοινωνάμενοι, μᾶλλον εὐφραίνονται. αἱ μὲν ὅν γυναικεῖσι σύνοδοι, ἢ

h. Anaxim. O. Anaxim. M. Sed a manu rec. Vulgatam tuentur J. B2. P. Fl. l. ἴλου] Deest hoc & seqq. in O. usque ad vers. 4. cap. 4. in Eὐφραίνωνται] Eὐφραίνονται W. n. Κατὰ ταῦτα] Sic P. P. Fr. B2. P. S. Kat' αὐτὰ J. Fl. o. Μισίτη] Sic M. & Edd. practer J. & V2. quae μεσίτην. p. Τράπτειν] Ita Edd. omnes. Ἐρίαν G. W. q. Μόνοι] Μόνοι J. male. r. Γυναικεῖσι] Sic Fl. H. J. B2. P. &c. Γυναικεῖσι Vorfl.

In Mf. recto scribitur: καὶ φιλίας μεσίτην ἴδαν ὡς θεοὶ μέντοι. Communis focus est uxori & marito. Hinc pro aris & focus dimicare. Inferius in hoc libello, de feris solivagis, quia ratione carent, quasi essent praeditae ἔξ ἴσου δι' ἡμῶν ἵπρι διαμέμμεν, καὶ μεσίτην ἴδαν ὡς θεοὶ μέντοι αἰῶν, καὶ τοῖς κοινοῖς ἐπολιτεύοντο νόμοις. sed ex aequo nobiscum templum aedificatis & inhabitantibus suis laribus, communibus regerentur legibus. non longe post, ἀπὸ τῆς πατρὸς ἰστίας ἐξέρχεται. ex patris domo prodit.

50. Μισίτην τραπεζῇ] Plut. 274. f. φιλίῳν δ' αὖτ' ἐν βωμῶν καὶ ἐνίαν. J. G. G. M. du S.

[Ibid. Τράπτειν ὡς θεοὶ μέντοι] Retineo τράπτειν hic, quae ὡς θεοὶ μέντοι potest. Focus domesticus immotus, puto, est: quamquam non ignoro foculum, quo foventur epulae. J. M. G.

52. Θάσιον] Vid. Aristoph. Plut. 1021. Ὅσον τι τῆς χρόας ἴφασκεν ἡδὴ μου. XP. Εἰ Θάσιον ἰσχύς — ad quae vid. Interpretes. Addam tantum Scholiastae verba. Ἐπὶ ἐν Θάσῳ ἡμῶν Σταφύλῳ, ὃ ἡρώδης Διοφύτου. ἀφ' οὗ καὶ τὸ Θάσιον οἶνος, &c. J. F. R.

57. Γυναικεῖσι] Adsentior Vorflis γυναικεῖσι legenti;

nam ut ipsi non ignotum fuit; Atticis adjectiva composita ac derivata in ὁ communi genere usurpari, ita me non fugit etiam, Nostrum adjectiva ab substantivis derivata pleraque terminatione feminina efferre, maxime hoc de quo quaerimus; ut mox c. 27. Philopater. c. 3. &c. Herodian. etiam VI. 5. 19. γυναικεῖα διυλίσσιν. Aliique passim. Nihil interis immuto, quia analoga exempla adferre possim haud pauca eorum quae modo communia sunt, modo terminationem femininam adsciscunt. Ita Πυθαγόρειοι φιλοσοφίαν ex Athen. I. adtulit Clar. Graev. ad de Salt. §. 70. Adde hic c. 30. v. 35. f. Sic Herodian. 2. 7. 3. ὅρται χεῖρα σπτήριον, quod quidem ibi fieri dicas, ne confundatur cum substant. σπτήριον, verum & ὁ femin. idem Herod. 2. 3. 3. αἰφνιδίον μελαβόλον (mitto αἰφνιδίον ζώνη, Evang. Luc. XVIII. 18. & similia perpetuo communia.) Ad nostram disquisitionem aptius, quod Thucyd. adject. ἀναγκαῖον etiam communi genere utatur, quod alibi femin. terminationem agnoscit. Vid. eum L. I. c. 2. τὸ δὲ καθ' ἡμέραν ἀναγκαῖον τροφῆς. Dionys. Hal. Περὶ Συν. Ὀνομ. p. 25. 1. eadem verba repetit. Idem VII. p. 450. Ed. Lips. vers. fin. τὸ ἀναγκαῖον σπανίζεται τροφῆς.

ἀπολαύσεως ἀντίδοσιν ὁμοίαν ἔχουσιν ἄλ-
λήλους γὰρ ἐξίσιν ἀφαιρέτες, ἡδέως ἀπηλ-
λάγησαν· εἰ γὰρ μὴ δικαστὴ Τειρεσία προσ-60
εκτέον, ὅτι ἡ Θήλεια τέρψις ὅλη μοῖρα
πλεονεκτεῖ τῷ ἄρρενα. καλὸν δ' οἶμαι, μὴ
φιλαύτως ἀπολαύσαι θελήσαντας, ὅπως
ἰδία τι χρηστὸν ἀποίοσιν, σκοπεῖν ὅλην
πᾶσι τε ἡ λαμβάνοντας ἡδονήν, ἀλλ' ὅ-
ῃ ἐκεῖνο μερισσάμενος, ὅς τυχάνουσιν, ἀντι-
παρὰ λαβεῖν ὁμοίαν· τὸτο δ' οὐκ ἂν ὅτι παί-
δων εἴποι τις, ὅς ἔγω μέμνην. ἀλλ' ὅ-
ς μὴ ἀφαιρέσεις, ἢ νομίζει ποτὲ ταῦτα, τῷ ἡδονῇ
ἐξαίρετον λαβὼν, ἀπέρχεται. τῷ δὲ ὕβρις-70
μένω, κατ' ἀρχὰς μὴ οὐδυναί, καὶ δάκρυα,
μικρὸν δὲ ὑπὸ χρόνῳ τῷ ἀλγηδόνι χαλα-
σάσης, πλεόν, ὥς φασιν, ὕδεν ἂν ὀχλή-
σεις, ἡδονὴ δ' ὕδ' ἡττισθῇ. εἰ δὲ δεῖ τι καὶ
πλεονεργότερον εἰπεῖν (δεῖ δὲ ἐν Ἀφροδίτης
τεχνῇ) γυναῖκι μὴ, ὡς Καλλικρατίδα, καὶ
παιδικώτερον χρώμενον ἔξῃ εὐφρανθῆναι,
διπλασίας ἀπολαύσεως ὁδὸς ἀνοίξαντα, τὸ
δ' ἄρρεν ὕδενι τρόπῳ χαρίζεται Θήλειαν
ἀπολαύσιν.

Ὡς εἰ μὴ καὶ ὑμῖν δέσκειν· δύναται,
πρὸς ἀλλήλους δὲ ἡμεῖς ἀποτειχισώμεθα.

voluptatis fructum habent : cum enim ae-
qualiter se invicem afficiant, delectati am-
bo abeunt, nisi forte Tiresias iudex au-
diendus est, feminae voluptatem altero tan-
to maiorem esse virili pronuntians. Hone-
stum autem puto, homines non prae amo-
re sui nimio, frui cum volunt, hoc spe-
ctare, ut ipsi pro se bonum quiddam au-
ferant, totam ex aliquo voluptatem capien-
tes ; sed ut partientes quod consequuntur,
vicissim praebeant similia. Hoc autem in
pueris ita se habere non dixerit quisquam :
non ita infanierit. Verum amator quidem,
prout de his existimat, eximia voluptate
percepta abit : at passo contumeliam ab in-
itio quidem dolores & lacrumae ; remitten-
tibus autem paulum ipso tempore dolori-
bus, nihil amplius, ajunt, molestus fueris,
voluptas autem nec tantilla. Si quid vero
curiosius dicendum, dicendum autem in
luco Veneris, muliere quidem, Callicrati-
des, etiam puerilem in morem utenti ob-
lectari licet, duplici fructus via aperta :
sed femineum fructum nullo modo mas
praebere potest.

28. Itaque si vobis etiam ; puerorum a-
maioribus, placere potest mulier ; a nobis
in-

a λαμβάνοντες] λαμβάνουσι W. b ἔκινω] ἔκινω W. c ἀνάστα] Sic Fl. P. H. S. ἀνάστα W. J.
d Ἀπ—ἀμύθη] Ἀπ—ἀμύθη antepenult. brevi J. Fl. V2. Vulgatam habent cett. & M. Aldina 1. ω cum ha-
beret, • pro eo in marg. pictum.

Φκ. Et sic rursus vers. ult. ejusd. pag. ac fere perpe-
tuo alibi ; feminini vero ἀναγκαῖα exempla ap. Hero-
dian. & in N. Foed. sunt obvia. Quin & comparativo
gradu ἐπιμακρίστερον ἀρχῶ inveni ap. Herodian. I. p. 2.
quod Stephano tamen suspectum. Sed cum nostro γυ-
ναικῶν συνοδοῖ etiam convenit Suidas illud, Θεουκλῆ-
δος γραφή, quod habet v. ΘΟΥΚ. Nec non Eurip.
Hecub. v. 591. — ἀνδραγαθία μου Γαλαῖδος. Quem lau-
dat Cl. Bergl. ad Alciph. III. Ep. 23. p. 328. In quo
ἀμύθη δὲ καὶ legitur, quod tamen doctiss. Editori
suspectum. Sed & vicissim quaedam novi feminina
terminatione prolata, quae alias fere ubique sunt com-
munia, ut composita cum a privativo. Hom. II. A.
98. Ἀπριάτω. Quod interpretes frustra pro adverbio
habere credo, quia & sic alia adjective effert, ut II.
H. ἀμφιλόκη νύξ. Et B. 389. A. 489. K. 404. Ἀθανά-
τη μήτηρ. Ne credas ὅτι ἐν ἀθανάτοις perpetuum.
J. F. R.

65. Τῶ] Enclitice vel potius ἀτόμως positum pro
ταῖς, vid. supra, ad Lucian. Prom. §. 7. Gesn. ad
Quom. c. 51. Me ad Tyran. c. 11. Adde Herodian. 2.
3. 12.

67. Οὐκ ἂν ἐπὶ παῖδιν] Potest ita dedisse auctor ; ita
etiam interpretati sumus. Sed videtur tamen magis
digna Luciano, vel quisquis auctor est, junctura, si
legamus pro οὐκ, ὥς, nemo ita infanias, ut in pueris
ita se rem habere dicat.

82. Πρὸς ἀλλήλους] Si δὲ deleatur, satis commode
omnia habebunt.

Ibid. Ἀποτειχισώμεθα] I. e. insati sumus.

90. Τέχνημα] Aliter interpungit J. comma non
post τέχνημα, sed post ἀπέρχων ponens, quod tamen
Solani manu additum est. Fl. vero nullum habet com-
ma in tota hac periodo ab ἀπέρχων usque ad ἀπέρ-
χων. Nostra autem divisio est in P. & H. Plures Edd. in re tam
fordida perferunt nolo.

J. F. R.
95. Φκ

invicem; quasi interjecto pariete, abstineamus. Si vero decet viros cum viris consuetudo, in posterum etiam ament se invicem mulieres. Age jam, novum saeculum, & peregrinarum voluptatum legislator, cum novas virilis libidinis vias excogitaveris, aequam potestatem feminis etiam indulge: secum invicem, ut viri, coeant: lascivorumque instrumentorum commenta substringentes, portentosum sterilius aemigma, cum muliere mulier, ut vir cum viro cubent: illudque ad aures raro perveniens nomen, pudet etiam dicere, tribadicae obscenitatis, sublato pudore triumphet: gynaecium omne nostrum esto Philaenis, feminares amores contra decus usurpans. Et quanto melius, feminam in luxuriam irrumpere masculam, quam, quod in viris generosum est, in mulierem effeminari?

29. Talia contentius, & tanquam qui movere vellet animos, cum dixisset Charicles, conticuit, vehemens quiddam & ferinum oculis cernens. Videbatur autem mihi piamentis quibusdam contra masculos amores uti. Ego vero placide subridens conjectis in Atheniensem oculis, *Ludi*, inquam, & *risus*, *Callicratide*, *me sedere ra-*

εἰ δὲ τοῖς ἄρρεσιν εὐπρεπεῖς αἱ μὲν ἄρρεων ὁμιλίας, πρὸς τὸ λοιπὸν ἐράτωσαν ἀλλήλων καὶ γυναῖκες. ἄγε νῦν, ὡς νεώτερο χρόνε, καὶ τῶν ξένων ἡδονῶν νομοθέτα, χαίνας ὁδὸς ἄρρεσιν τρυφῆς ὀπινοῦσας, χάρισαι τῇ ἰσῆν ἐξουσίαν καὶ γυναῖξιν ἀλλήλαις ὁμιλησάτωσαν, ὡς ἄνδρες ἀσελγῶν δὲ ὀργάνων ἐπιπορρωσάμεναι τέχνησιν, ἀσπύρων τεράστιον αἶνγμα, κοιμάσθωσαν γυνὴ μὲν γυναῖκος, ὡς ἀνὴρ τὸ δὲ εἰς ἀκοήν σπανίως ἦκον ὄνομα (αἰσχύνουμαι καὶ λέγειν) τριβαχὺς ἀσελγείας, ἀναίδην πομπευέτω. πάντα δ' ἡμῶν ἡ γυναικωνίτις ἐστὶ Φιλανίς, ἀνδρογύνες ἐρώτας ἀσχημονέσας. καὶ πᾶσι κρεῖττον εἰς ἄρρενα τρυφὴν βιάζεσθαι γυναῖκα, ἢ τὸ γενναῖον ἀνδρῶν εἰς γυναῖκα θηλύνασθαι;

1. Τοιαῦτα συντόμως μέλαξυ παθαινόμενον ὁ Χαρίκλης ἐπαύσατο, δεινὸν τι καὶ θηριώδες ἐν ταῖς ὄμμασιν ἐποβλέπων. ἔωκει δὲ μοι καὶ καθαροῖα χρῆσθαι πρὸς τὰς παιδικὰς ἐρώτας. ἐγὼ δὲ ἡσυχῇ μειδιάσας, καὶ πρὸς τὴν Ἀθηναίαν ἡρέμα τὰ ὀφθαλμῶν ὀφθαλμῶν, Παιδιάς, ἔφην, καὶ γέλωτος, ὡς Καλλικρατίδα, διαστῆς καλεδείας

ὁ Ὀμιλησάτωσαν] Sic M. Ald. Fr. P. H. S. Bz. Ὀμιλεῖσσαν J. Fl. & V2. f. Αἰαίδω] Restitui ex J. & Fl. V2. & W. Αἰδῶ enim in reliquis minus recte. g. Καὶ] Καίτοι marg. A1. h. ἔωκει] ἔδοκει marg. A1. i. Καθαροῖα] Καθαροῖαν J. & Fl. Vulgatam ceterar. Edd. lect. tucntur M. P. k. τὰ ὀφθαλμῶν] τῶν ὀφθαλμῶν Fl. male. l. ἔφην] Ex emend. Solan. & M. ἔφην Edd. priores.

93. * Τριβάς] Τριβάς αἱ ταῖς γυναῖξιν ὡς ἄνδρες σπύσσαι, τὸ οἷον ἢ Φιλανίς. V. Et Sappho, addit C.
95. † Φιλανίς] Ταῖσιν τῶν Φιλανίδων, ἢ Φιλανίδων ὡς Ἀθηναῖα καλεομένης ἐκείνης, ὡς ἰταμίστις

καὶ τριβάς. V.
1. Παθαινόμενον] Ἀγανακτήσας. V. Παθαινόμενον ἀντι τῶ ἀγανακτεῖν, καὶ ἀντι τῶ πάθος ἀναλαμβάνειν. G.

* Τριβάς] Exc. G. τριβάς.
† Οἷον] Ita emendat M. du S. cum ἔτι ante legeretur.
‡ Φιλανίς] Hoc Schol. ad alia verba relatum in sedem re-

misit
§ Φιλανίδα] Φιλιππὶδα habebant edita, quod correximus aequae ac ἰταμίστις, pro quo ἰταμίστις male editum fuerat.

95. Φιλανίς] Leucadia, Ἀθήνη. V. quam purgare tentat VIII. 335. meminere etiam impurissimae focinae Clem. Alexand. Protr. 24. B. C. & Tarsian. p. 122. & quis non? Vid. Suid. v. Δημοσχόμης. Ἀγανακτῶντες Βερεσσέων ἔφην. Diog. Laërt. in Epic. (non invenio) & nostrum Ἀποφρ. c. 24. Lil. Gyrard. H. Poët. 378. M. du S.

4. Καθαροῖα] Ita Editiones ferme omnes, & M. & P. In Fl. vero & J. καθαροῖαν; supra aliter usurpaverat καὶ καθαροῖαν τάχα διόσει. vide etiam Ἀποφρ. c. 21. M. du S.
7. ἔφην] Γρ. ἔφην. F. G.
ἔφην] M. optime. In impressis ἔφην, quamvis recte verterit Interpres. M. du S.
Hhh 3 15. Πι-

δοται ἀποδοχάσας, οὕτω αὖδ' ὅπως ὑπὲρ
 Χαρίκλεις διπλότητο· ὅτι σπουδαιότερον
 ἦν· αἰδὼν γὰρ ὡς ἐν Ἀρείῳ πάγῳ πρὸς
 φόβῳ καὶ θυρακαίᾳ, ἢ, νῆ Δία, Φαρμάκων,
 ἀγωνίζομαι, ὑπερφύως ἐπαθήνατο. καί
 ἄλλος ἐν ὁ νῦν, εἴ ποτε καὶ πρότερον, ἀπαι-
 τῶν σε τὰς Ἀθήνας· Παρικλέως δὲ πειθῶ,
 καὶ τῷ δέκα ῥητόρων τὰς Μακεδόνων ἀντι-
 πλοσώδους γλώσσας, ἐνὶ τῷ αὐτῷ λόγῳ
 ἀφαιρῆσαι, μίας τ' ἐν Πηνελίᾳ δημογορίῳ
 ἀναμνηστέοντι.

Μικρὸν ἐν ὅτι καὶ ὁ Καλλιματίδας
 (ἔπειτα δὲ πρὸς τὴν προσώπῳ μοι τεχμαί-
 ρομένη, καὶ λίαν ἀγωνίας μετὰ εἶναι). λό-
 γων ἀμειψαίων ἐνάρχη). Εἰ γυναιξὶν ἐκκλη-
 σία, καὶ δικαστήρια, καὶ πολιτικῶν πραγμά-
 των ἦν μετῴσια, τραγῆγος ἀν, ἢ πρὸς ἄ-
 της ἐκχειροτόνησο, καὶ σε χαλκῶν ἀνδριάν-
 των ἐν ταῖς ἀγοραῖς, ὡς Χαρίκλεις, ἐτίμων.
 αἰδὼν γὰρ ὅδε αὐταὶ πρὸς αὐτῶν, ὅτι
 σοφίαν ἐδόκειν, εἴ τις αὐ-
 ταῖς τῷ λέγειν ἐξουσίαν ἐφῆκεν, ὅπως

ius arbitria, nescio quomodo a Charicleis ven-
 ohemencia ad faciendum cum eo tradidit. Fen-
 re enim ut in Martio Colle de caede, aut
 incendiario crimine, aut veneficio, Medius
 fidius, decertans, ultra modum commotus est.
 Nunc igitur, si usquam alias, tempus est re-
 sponsere te Athenas tuas; Pericleamque sua-
 dam, et orationum decem armatas adversus
 Macedoniam linguas, in una hac tua versata
 oratione, neque concisionis in Pythe minus jam
 esse memorem.

30. Parum igitur cum sustinisset se Cal-
 licratides (videbatur autem, quantum ex
 vultu licebat colligere, prius & ipse cer-
 tamini esse) orationem contrariam exorsus
 est: Si concio mulieribus, & tribunalia,
 & civilium rerum esset communio, Impe-
 rator tu quidem aut praetor deligereris, &
 aeneis te per fora statuis, Charicles, hono-
 rarent. Vix enim ipsae de se, quotquot il-
 larum praestare sapientia visae sunt, si quis
 illis dicendi potestatem permetteret, tanto
 stu-

a [Ἀπαιτῶ] Sic P. H. &c. & P. Ἀπαιτῶ J. M. & V2. cum Fl. b [Πηνελί] Sic Fl. Ald. Fr.
 B2. P. H. W. Πηνελίον δὲ πειθῶ J. & V2. Πηνελίον δὲ πειθῶ L. S. A. Πηνελίον δὲ πειθῶ mutato accentu
 marg. A1W. c [ἔπει] ἔπει marg. A1W. d [ἔπει] Sic Fl. H. P. S. ἔπει J. & marg. A1. e [ἔπει] Sic P.
 J. S. ἔπει Ex. Fl. P. H. f [ὅπως αὖ πρ.] ὅπως αὖ πρ. W. g [ἔπει] ἔπει marg. A1.

15. Παρικλέως δὲ πειθῶ] In plerisque impressis &
 W. legebatur Παρικλῆ δὲ πειθῶ. L. & Salms. Παρικλέως
 δὲ πειθῶ; quam sequitur A. Ed. J. autem & V2. Πα-
 κλῆ δὲ πειθῶ. M. du S.

Παρικλῆ δὲ πειθῶ] Sic legendum ex Aldina, a qua
 discessum ab iis puto, quos offenderet, immerito
 quidem, adiectivum Παρικλῆ, idque communi ge-
 nere usurpatum. Malim etiam legere Παρικλῆος
 πειθῶ, quod iuncturae videbatur aptius: & paullo
 post, pro ἐν τῷ αὐτῷ λόγῳ ἀφαιρῆσαι, ἐν τῷ κ. τ. λ. Re-
 petitio literarum earundem et omissioni occasionem
 dedisse potest. J. M. G.

Παρικλέως δὲ πειθῶ] Quia ex Codice bonae notae est,
 & versioni Cl. Gesneri congruum, hoc recepi. Licet
 is enim Παρικλῆος praeferat, nihil differt sensus; &
 quod genere communi accipi id adiectivum dicitur,
 defendi posset ex huius Dissert. c. 27. ubi γυναι-
 κείων συνέδριον habuimus, quod ibi pluribus probavi di-
 ci posse, etsi in Luciano ibi non probem. Verum
 ipse male positus Editionum J. & V2. accentus,
 quae Παρικλῆος praeferunt, suspicionem praebet ul-
 timam longam fuisse in eo Cod. unde haec descripta.

J. F. R.

32. Τελόλλα] Consule Meursium Gr. fer. in ὁμο-
 τικῶν, & Plut. 437. Leop. 58. Lit. Gyr. H. Poët. 374.
 M. du S.

Τελόλλα] Non iam opus est aliud hic indica-
 re, quam Telesilla eandem esse poetriam, de qua
 omnia iam studio V. Cl. Joh. Christiani Wolfii in u-
 num collecta & Vandemborchianis typis elegantissime
 edita sunt in poetriarum octo fragm. p. 62. seqq.
 J. M. G.

33. Ὅχι τὸ μελιχρὸν αὐχην] Optime M. J. & τὸ
 μελιχρὸν αὐχην αὐχην Σαπφῶ. Non illud Lesbio-
 rum decus, carminibus inclitum. Editi μελιχρὸν αὐ-
 χην, quod vertunt mellis illa, quae se iactat Les-
 bio, Sappho. J. G. G.

34. Μελιχρὸν αὐχην] Hanc puto veram lectio-
 nem. Μελιχρὸν mellitum, dulcem significat, quo il-
 lam nomine an hic honorare voluerit hostis totius ge-
 neris Callicratides, dubito. Μελοποιῶν (cui Scholia
 corruptissima ita suffragantur, ut tamen, aliam fuisse
 in

studio dicerent : non illa armata contra
Spartanos Telestilla ; propter quam Argis in
feminarum numinibus Mars memoratur :
non flava illa Lesbiorum gloria Sappho , &
filia sapientiae Pythagorae Theano . Sed
forte nec Pericles ita Aspasiae causam egit .
Verum enimvero quandoquidem virum di-
cere pro feminis docet , pro viris etiam di-
citur viri . At tu propatia , Venus , esto .
Nam tuam nos quoque Amorem co-
limus .

31. Equidem putabam intra ludum hila-
rem contentationem nostram processisse :
quando vero istius oratio philosophari et-
iam pro mulieribus instituit , lubeus eam
occasionem arripui . Solus enim amor mas-
culus commune virtutis atque voluptatis
opus est . Optaverim enim , si quidem fie-
ri posset , arbitram aliquando Socraticorum
sermonum platanum , Academia pariter &
Lyceo arborem feliciter , prope nos stare
enatam , ubi acclinabat se Phaedrus , ut
sanctus vir dixit , qui multas eo loco discendi
veneres affecutus est . Ipsa forte velut illa

μὲν σπεύδεις ἀν' εἶπον . ἔχ' ἡ Σπαρτιάτις
αἰὲν ἀπὸ τῆς Τηλεσίλλης , δι' ἣν ἐν Ἀργείᾳ
θεὸς δέσμεύεται γυναικῶν Ἀρης ἔχ' τὰ
ἡμελικρὰν αὐχμηρὰ Λοσβίαν Σαπφῶν , καὶ
ἡ Πυθαγορείη σοφίας θυγάτηρ Θεανώ .
τὰχα δ' ἐνδὲ Περικλέους ἔτος ἀν' Ἀσπασίαν
συνήγαγον . ἀλλ' ἐκείνην εὐπρεπὲς ἄρρε-
τας ὑπὲρ θηλείων λέγειν , εἰπόμεν καὶ ἄκ-
ρως ὑπὲρ ἀνδρῶν . σὺ δὲ ἱλέως Ἀφροδίτῃ
40 γενεῇ , καὶ γὰρ ἡμεῖς τ' σὸν ἔρωτα τιμῶμεν .

Ἐγὼ μὲν ἐν ἐνέκλειον ἄχρι παιδείας ἱλα-
σαν τ' ἔρῳ ἡμῶν προκόψαι ἐπεὶ δὲ οἱ ὡς
τῆς λόγου καὶ φιλοσοφεῖν ὑπὲρ γυναικῶν
ἐπεισέθησαν , ἀσπιδίως τ' ἀφορμὴν ἡπα-
45 κα . μόνον γὰρ ὁ ἄρρεν ἔρως κοινὸν ἔσται
καὶ ἀνδρῶν ὅσον ἔργον . εὐχαίμην ἢ γὰρ ἀν' , εἴ-
περ ἦν ἐν δυνατῷ , τ' ἐπ' ἀκούον πᾶσι τ' Σω-
κρατείων λόγων πλάτάνῃ , Ἀκαδημίας
καὶ Λυκείου δένδρον εὐτυχέστερον , ἐγγὺς ἡμῶν
50 σεύεσθαι ; πεφαισμένον ἐστὶν ἡ Φαίδρου προ-
σώκλησις ἦν , ὡς περ ὁ ἱερὸς εἶπεν ἀνθρῶ-
πώλειτον ὁ ἀφάμενος Χαρίτων . αὐτὰ τα-
χα

ἡ Μελιχρὸν] Μελιχρὸν G. & Schol. Nihil mut. Edd. nec M. i Πυθαγορείου] Πυθαγορίου W. i Ἀνδρῶν] Ἀν-
δρῶν F. & Ald. male. Cett. recte ut edidi. i Ἐπεισέθησαν] Ἀπεισέθησαν marg. 41. m Ἀντὶς ἐστὶν] Ἠδ. καὶ
ἀντ. W. ἡ γὰρ αὖ] Δ' αὖ marg. 41. o Ἀφάμενος] Ἀφάμενος marg. 41.

33. Οὐχὶ τὸ μελικρὸν] Γράφεται , ἔχ' τὸ μελο-
ποιον . F.

49. Λυκείου] Τόπου . F.

in antiquo libro lectionem , indicent) non puto ali-
quid ad rem facere . Scilicet in colorem Sapphus jo-
catur fuscum five nigrum , cujus ὑποκρίσματος est τὸ
μελικρὸν . vid. laudatus modo Wolf. ad Sapph. p. 235.

Μελιχρὸν αὐχμηρὰ] At Μελιχρὸν hoc Luciani citans
edit Cl. Wolf. in Fragn. Sapph. p. 120. i.e. versificem.
Nec ego id improbaverim , si plures Codd. addicerent.
Verum quum vulgata etiam reperiatur in plurimis
Codd. & μελικρὸν , quod Cl. Gesnerus inde facit ,
sensum fundat non incommodum , a corrigendo tex-
tu manum abstinco.

35. Θεανώ] Vide Menagium , & nostrum Eix. c.
18. Anonym. de Vita Pythag. No. 2. i Θεανὴ δ' ἀνι-
στὰς ἡ μελικρὴ μόνον , ἀλλὰ & μία τ' θυγάτηρ αὐτοῦ
ἦναι . Porphyg. No. 19. & Rittersb. not. M. du S.

36. Πυθαγορείη — Ἀσπασίαν συνήγαγον] Plus. Pericle
p. 308. H. Steph. Ἀσπασίαν (accusatam impietatis)

ἐκείνην πολλὰ πᾶσι τῷ δέχῃ τῇ δέχῃ , ὡς ἀνθρώ-
ποις , ἀφ' οὗ ὡς αὐτῆς διακρίνα , καὶ διηκρίνα τ' διακρίνα .

Ibid. Ἀσπασίαν] Idem Lucianus in Gallo testatur ,
Pythagoram Aspasiae Periclis Atheniensium scortum
aliquando fuisse.

47. Σωκρ. — πλάταν.] Conf. infra de Dom. c. 4.

48. Πλάτανος] Πλάτανος ὑψηλοτάτην vocat Plato
Phaedri exordio p. 337. F. Ex memoria laudari lo-
cum , vel affingi aliquid de industria , apparet etiam
inde , quia apud Platonem non ad Platanum reclinat se
Phaedrus , sed ita potius Socrates p. 388. B. πᾶσι
δὲ νομίζονται τὸ πᾶσι , ὅτι τὸ ἥμισυ προσκέντη ἰσχυ-
ρὴ πύρκα καὶ ἀκλινῆς τὴν κεφαλὴν παγκράτως ἔχου .

51. Ἱερὸς] Platonem hisce designat.

χα δὲ ὅσῳ ἢ ἐν Δωδώνῃ Φηγὸς ἐκ τῆς ὁρ-
δάμων ἱερὰν ἀπορρήξασα Φωνήν, τὴν πα-
δικὴν εὐφήμῃσεν ἐρώτας, ἔτι τῷ καλῷ με-
μνημένη Φαίδρα. πλὴν ἐπεὶ τῷτ' ἀμήχανον

ἢ γὰρ πολλὰ μελαΐξῃ

Οὐρεὰ τε σκιδέβη, θάλασσά τε ἠχίησα,
ξένοι τε ἐπ' ἀλλοτρίας γῆς ἁπειλείμε-
θα, καὶ πλεονέκτημα Χαρικλῆος ἔστιν ἢ Κνί-
δος ὅμως τάληθες ἐπιδιδάσκοντες, εἰζαν-
τες ὄκνη.

Μόνον ἡμῖν σὺ, δαῖμον ἑράνιε, χαρίεις
ὡρεῖσθαι, Φιλίας εὐγνώμων ἱεροφάντα
μυστηρίων ἔρωτος, καὶ καλὸν ἡπίον, ὅποια ζα-
γράφων αἰετίζουσι χεῖρες, ἀλλ' ὅν ἡ προ-
τόσκοπος ἐγέννησεν δέχνη, τέλειον εὐθὺ
τεχθέντα. σὺ γὰρ ἐξ ἀφανῆ καὶ κεχυμένης
ἀμορφίας τὸ πᾶν ἐμόρφωσας. ὅσῳ ἔν ὅλῳ
κόσμῳ τάφον τινὰ κοινὸν ἀφελὼν τὸ πᾶν
κείμενον χάσῃ, ἐκείνο μὲν ἐς ἐσχάτην ταρτά-
ραν μυχὸς ἐφυγάδευσας, ἐνθα ὡς ἀληθῶς

— σιδήρεαι τε πύλαι, καὶ χάλκεα εὐδὸς,
ὅπως ὑπ' ἀρρήκτου δέθεν Φρουρᾶς, τῇ ἑμ-
παλιν ὁδῷ εἰργηται λαμπρῶ δὲ φωτὶ τῇ
ἀμαυρὰν νύκτα μετὰσας, πάντας ἀψύχους

Dodonae fagus, sacram erumpens de ramis
vocem, pueriles amores formosi Phaedri
adhuc recordata probaverit. Verum cum
fieri hoc nullo modo possit,

multa enim nimis intercedunt,

Montes amicrofi, resonanti matrem puer-
is;

cum peregrini in aliena terra relictī simus,
cum praerogativa Chariclis sit Cnidus: ta-
men verum non prodemus, concedentes
ignaviae.

32. Modo tu nobis, caelestis geni, op-
portune ades, amicitiae cognitor, arca-
norum revelator Amor, non infans vilis,
qualem pictorum ludunt manus, sed quem
seminandi princeps origo genuit ab ipsa sta-
tim nativitate perfectum. Tu enim ex ob-
scura & profusa informitate universum hoc
formasti. Igitur velut commune quoddam
universi mundi sepulcrum auferens, cir-
cumfusum illi chaos, hoc quidem in ulti-
mi recessus tartari fugasti, ubi vere

Sunt portae ex ferro, sunt duri liminis aera,
uti pertrumpenda nunquam custodia vin-
ctum a reditu arceatur: ac splendida luce
obscuram noctem explicans, inanimatorum
omnium

^a Ὁρδομένην] Ὁρδομένην W. & P. Vulgata est in J. P. Fl. H. & C. ^b Ἀπειλείμεν.] Sic S. Ἀπειλείμεν. cett.
^c Εἰζάντες] Νικηθέντες P. ^d Παιζούσαι] Παιζούσαι W. ^e Διδόν] Sic recte Fl. P. W. & marg. At. Διδόν ceto-
rac Edd. omnes.

53. Ἐν Δωδώνῃ Φηγὸς] Vide proverbium Dodonaeum,
& Cal. Rhodigin. L. 29. c. 15. Sophoclem in Trachi-
niis, de geminis columbis.

57. Ἡ γὰρ πολλὰ] Homer. Il. A. 156. M. du S.

64. Φιλίας εὐγνώμων ἱεροφάντα] Ordo, ὡρεῖσθαι ὁ
εὐγνώμων ἱεροφάντα μυστηρίων Φιλίας. F. G.

68. Σὺ γὰρ ἐξ ἀφανῆ] Vide Aristoph. Avib. v. 700.
& seqq. L. K.

73. Σιδήρεαι & C.] Homer. Il. Θ. 15. M. du S.

74. Διδόν] Εἰκὶν (Χάσῃ) μὲν ἐς ἐσχάτην ταρτάρου μυ-
χὸς ἐφυγάδευσας, ἐνθα ὡς ἀληθῶς σιδήρεαι τε πύλαι, καὶ
χάλκεα εὐδὸς, ὅπως ὑπ' ἀρρήκτου δέθεν Φρουρᾶς, τῇ ἑμ-
παλιν ὁδῷ εἰργηται. Is, qui encomium παιδρασίας
est dicturus, invocatur Cupidinem, quem ait primum
omnium creatum fuisse; ejus opera existisse rerum
formas, & informe Chaos in ima Tartari esse pro-
turbatum, ubi portae sint ferreae, limen aeneum;
ut ibi aeterna & non dissolvenda custodia vincitum,
reditu ad superos prohibeatur. Vel puer videatur (im-
mo ipse fuerit ante aliquot annos videram & notave-
ram) legendum esse διδόν, non διδόν. Nec aliter, ac

conjeceram, postea vidi contineri in editione Floren-
tina. Sicuti hic ergo διδόν, ὑπ' ἀρρήκτου Φρουρᾶς, ita
ὑπὸ κλειῶ διδόν in Apolog. pro Merc. Cond. c. 1. & in-
fra in Toxar. c. 32. Caeterum de Cupidinis antiqui-
tate Noster iterum in De Saltatione, ubi saltationem
simul & Cupidinem cum ipsis rerum primordiis ex-
stitisse memorat c. 7. Ἀμα τῇ πρώτῃ γενέσει τῷ ὅλῳ
φαῖν ὅν σοι ἐξ ἑρχομαι ἀναφύωναι, τῇ ἀρχαίᾳ ἑαυτοῦ ἑρῶτι
συναναφανίσαν. Simul cum prima universi generatione
diceret tibi, & Saltationem ortam esse, una cum anti-
quo illo Cupidine editam. Itidem in Deor. dialogo II.
ubi ad Cupidinem Jupiter, σὺ παιδίον, ὦ ἔρωτος, ὅς ἀρ-
χαῖότερον ἢ πᾶσι τοῖς θεοῖς; Huc faciunt verba Pla-
tonis in Symposio, Ἐγὼ δὲ Φαίδρου πολλὰ ἄλλα ὁμιλο-
γῶν, τοῦτο πρῶτον ὁμολογῶ, ὅς ἔρωτος Κρονίου ἐκ τῆς αἰ-
χαιότερας ἐστίν. ἀλλὰ Φησὶ πάντας τοὺς θεοὺς εἶναι, καὶ
ἐμὲ νῦν. Ego vero multa alia Phaedro adfensiens, id
minime adfentior, quod Cupido sis Saturno & Japeto
antiquior. Verum nō illum Deorum esse natum mini-
mum, semperque juvenem. Starem post Chaos, post
Terram, & Tartara existisse Cupidinem, in Theo-

omnium animatorumque factus es opifex :
eximia autem hominibus concordia affun-
denda honestas amicitiae affectiones con-
juxisti , ut ex innocenti & molli adhuc
anima simul enutrita benevolentia ad virilem
maturitatem perveniat.

33. Nuptiae enim , ut necessariae suc-
cessionis remedia , inventae sunt : solus a-
mor masculus honestum philosophiae mentis
imperium est. Quaecumque autem praeter
necessitatem decoris caussa exercentur , ea
major consequitur honor , quam quibus
usus quaedam indigentia adjecta est : &
omnino pulchra necessariis sunt praestantio-
ra. Donec ergo imperiti erant homines ,
necdum satis otii ad quotidiana meliorum
experimenta haberent , contenti praesentibus
intra ipsa se necessaria continebant ; ur-
gensque tempus bonae vivendi rationis in-
veniendae opportunitatem non praebebat.
Postquam vero urgentes illae indigentiae
finem habuere ; posterorumque ingenia , ne-
cessitate soluta , otii satis nata sunt melio-
ribus inveniendis ; ex ea re paulatim artes
enatae sunt. Hoc nobis de vilioribus illis
licet conjicere. Vix nati erant primi qui-

τε , ὃ καὶ ψυχὴν ἔχοντες ἐγένετο δημιουργός·
ἐξαίρετον δὲ ἐκείρας ὁμόνοιαν ἀνθρώποις
τὰ σεμνὰ φιλίας πάθη συνήψας , ὡς ἐξ
8 οὐακάων καὶ ἀπαλῆς ἐστὶ ψυχῆς ἡ εὐνοία συν-
εκτροφομένη , πρὸς τὸ τέλειον ἀνδρῶται.

Γάμοι μὲν γὰρ ἀφροδισίας ἀναγκαίας εὐ-
ζηται φάρμακα. μόνος δὲ ὁ ἀρρὴν ἔρως ,
φιλοσόφῃ καλὸν ὅτι ψυχῆς ὁπίταγμα.
5 πᾶσι δὲ τοῖς ἐκ τῆς πενιότητος εἰς εὐπρέ-
πειαν ἡσυχμῶν , ἔπειτα τιμὴ πλείων , ἢ
ὅσα τ' ἐν αὐτοῖς χρεῖας ὁπιδεῖται· καὶ
πάντη τῷ ἀναγκαίῳ τὸ καλὸν κρείττον. ἀ-
κρι μὲν ἐν ὁ βίῳ ἀμαθὴς ἦν , ἐδέκτο δὲ κατ'
9 ὁμήραν πείρας πρὸς τὸ βέλτιον εὐχολῶν ,
ἀγαπητῶς ἐπ' αὐτὰ τὰ ἀναγκαῖα συνε-
τέλλετο· τὸ δὲ ἀγαθὸν ἀφροδισίας ἐπείγων ὁ
χρόνος , ὃ παρέχει εὐρεῖν. ἐπειδὴ δὲ αἱ μὲν
ἐσπευσμέναι χρεῖαι πείρας εἶχον , οἱ δὲ τῶν
5 ὁπιγυγιζομένων αἰεὶ λογισμοὶ τὴν ἀνάγκης
ἀφέντες ἢ ἡυκαίρην , ὁπιννοῦν τι τὴν κρείτ-
τόνων ἐκ τῆς κατ' ὀλίγον ἐπιστήμης συν-
κῆρυξο. τῆτο δ' ἡμῖν ὁπὸ τῆς ἐντελεσε-
ων τεχνῶν ἐνεστὶν εἰκάζων. αὐτίκα πρῶτοι
τι-

f Παρατίνα] Restitutum ex f. & v. Παρ' αὐτῇ cett. & M. g ἡυκαίρην] Sic Edd. Εὐκαίρην P. h Ἐν-
τελεσίαν] Nil mutare Fl. notat M. du S. Sed nec f. H. P. S.

gonia ait Hesiodus. De antiquitate Cupidinis vide etiam Orpheus in Argon. 422.

Διδόν] Recte in W. Fl. & P. corrupte autem in reliquis διδόν.

87. Παρατίνα] Sic recte Ed. f. & v. nisi quod divisim scribant. Aliter M. Fl. Fr. B. S. nempe παρ' αὐτῇ.

Παρατίνα] Nemo mirabitur hanc lectionem a me receptam esse, licet omnes fere Edd. & Codd. repugnent. Nam inspicienti patebit, eam se sua venustate commendare, nec opus erit amplius adverbii hanc structuram usumque exemplis firmare ; modo videas quae indicamus ad c. 16. hujus Προσλαλῆς. f. F. R.

91. Ἀγαπητῶς] Alciphron. I. Ep. 13. Πόθεν γὰρ ποτε αἱ αἰεὶ δύνανται ἀγαπητῶς τὴν ἀναγκαίαν ἐκπορεύεσθαι ἀφροδισίαν ἡμῶν ἐνδοκίμα; quod Cl. Bergl. vertit : Enimvero unde in piscatorem miserum , qui VIX necessarium vitium acquirit , amor impetum facit ? aliaque tria testimonia adducit , quibus probat ἀγαπητῶς esse vix , ae-
gre. Ap. Herodian. vero VI. 2. 10. μηδὲ μεταίτιαις ἰλ-
πίσιν αἰσχροῦμενοι — ἀγαπητῶς δὲ ἔχον ἵκασιν τὰ αὐτοῦ.
Debere amantemque suis rebus contentum esse. Et
Tom. II.

VII. 8. 9. ὅτι ἐσπευσμένον , ἀγαπητῶς ἔχοντες τὰ ἑαυτῶν.
Sed cum Stroph. alia proferat , ubi graec. amabiliter
significet , rogaveris , anne contraria significatio sic
instit huic adverbio ? Verum si propriam ejus vim at-
tendas , videbis esse id , quod praesens rerum status
exigit , quo quis contentus est , adeoque ad animum
hominis ubi referas , suum statum amantis , i. e. con-
tenti , manere sensum atque originem τῷ ἀγαπᾶν , ut
apud nos , bonis libet nemini. Quod ipsum tamen ,
cum de re mediocri ac tenui dici amet , facile patet ,
cur id etiam vix , aege interdum vertere liceat. Ec
sic sane vertendus alter Alciphronis locus III. 25. p.
332. Ἐγὼ δὲ οἰκουμένην , καὶ Σισύρας ἀγαπητῶς τὰ
παιδία βουκολοῦσα — sola ego cum Syra liberos aege
alens. Et quamvis locutionis ratio non adpareret , la-
tis est usum sic jubere. f. F. R.

95. Ἐπιγυγιζομένων] Supple ἀνδράων. F. G.

98. Ἐτελεσίαν] Non sine ratione Florentinam hic
contulit Solanus ; nam videtur suspicatus aliquam ce-
terarum ἐτελεσίαν habere. Et Interpres Parisinae sic
videtur legisse , qui vulgaribus & inferioribus vertis ,
quum Benedictus contra absolutissimis , & sic debebat ,

τις ἄνθρωποι γενόμενοι, τῷ καθ' ἡμέραν λιμῷ φάρμακον ἐχόντων, εἴθ' ἀλισχόμενοι τῇ πρὸς τὸ παρὸν ἐνδείᾳ, ἢ σπορίας οὐκ ἐώσας ἐλέαζεν τὸ βέλτιον, ἢ εἰκαίαν πῶς εἰσιτῶντο, καὶ μαλθακὰς ρίζας ὀρύττοντες, καὶ τὰ πλείστα δρυὸς καρπὸν ἐσθίωντες. ἀλλ' ἢ μὲν ἀλόγοις ζώοις μὲν χρόνον ἔρριπην, σπόρον δὲ πυρὸς καὶ κριθῆς εἶδον αἱ γεωργῶν ἐπιμέλειαι, εὐρῆσαι κατ' ἔτος ἐκνεάζοντα, καὶ ἔδὲ μανείς αὖν εἴποι τις, ὅτι δρῦς γὰρ ἰοχρῶς ἀμεινών.

Τί δ' οὐκ ἐν δαχρῇ μὲν εὐθὺς τῷ βίῳ, σκέπτης δεηθέντες ἄνθρωποι, νάκη, θηρία δείραντες ἡμφιέσασιν; καὶ σπήλυγας ὄραν, κρύβας καταδύσεις ἐπενόησαν, ἢ παλαιῶν ριζῶν, ἢ φυτῶν αὖτα κοιλωμάτα; τὸ δὲ σπὸς τῶν μίμησιν, ὅτι τὸ πρεῖτον αἰεὶ μετὰ γοήσας, ὕφηναν μὲν ἑαυτοῖς χλαρίδας, οἴκους δὲ ἀκίσασιν, καὶ λεληθότως αἱ τοῖς ταῦτα τέχναι τὸν χρόνον λαβῆσαι διδάσκαλον,

dam homines, cum quotidianae famis remedium quaesivere: tum deprehensi a praesente inopia, cum indigentia, quod melius esset, eligendi facultatem non concederet, fortuita herba vescabantur, cum & molles radices effoderent, & quercus plerumque fructum ederent: sed haec quidem post tempus aliquod mutis animantibus abjecta sunt: sed tritici sementem atque hordei videbant agricolarum curae, quam invenerant, quotannis instaurari. Nec adeo insanias quisquam, qui spica meliorem dicat quercum.

34. Quid vero? nonne principio statim vitae, indigentes tegumento homines, excoriorum pellibus animalium induebantur? & montium speluncas perfugia frigoris excogitabant, aut rursus radicum plantarumque *asseruandarum* siccas cavernas? Verum *coerptam* ab his imitationem, transferentes semper in melius, texuere sibi lacinas, domus aedificarunt, & sensim artes coistarum rerum tempus magistrum nactae, pro

a. Ἐρρίπην] Sic Edd. Ἐρρίπην L. b. Εὐθὺς] Deest in Ex. Fl. Adest in Edd. & P. c. Παλαιῶν] Ex f. & V2. Πάλαι Edd. cett. In W. Πάλαι ριζῶν legitur, sed litera est extrita, & videtur fuisse ριζῶν. Παλαιῶν marg. ΔΙΩ. d. ἀκίσασιν] ἀκίσασιν W.

qui ἰταλ. legit, quod nec ego in ἰταλ. mutaverim. De iis enim artibus loquitur, quae jam summum perfectionis gradum attigerint, olim autem rudes & imperfectae erant.

7. H] Πῶς scilicet.

Ibid. Ἐρρίπην] Ἐρρίπην Solan. correxerat ex L. addideratque conferendum Dial. mort. X. §. 2. Sed hoc parum ad rem; nam illic ἀπὸ Ἐρρίπην legas, quod est praeterit. imperativi, unde non consequitur, hic aoristo secundo pro primo uti non licere. Nisi forsitan hoc tempus fefellerit ipsum, credentem ex analogia aor. 2. ἔρριπην habere. At cum ρίπτω sit a ρίψω formatum, facit ἔρριπην, in particip. ρίψας. Quare quod probum est, non sollicitemus.

12. Εὐθὺς τῷ βίῳ] Habuimus saepe supra, ut εὐθὺς τῷ βίῳ, in Herod. f. Aut. c. 1. vers. 13. Et Hermot. c. 23. κατὰ εὐθὺς τῷ βίῳ. c. 46. vers. 56. ἔγχετο εὐθὺς τῷ βίῳ.

15. Πάλαι ριζῶν] Legitur σκέπτης δεηθέντες ἄνθρωποι, νάκη, θηρία δείραντες, ἡμφιέσασιν, καὶ σπήλυγας ὄραν, κρύβας καταδύσεις ἐπενόησαν. ἢ παλαιῶν ριζῶν, ἢ φυτῶν αὖτα κοιλωμάτα. dudum vitis suspectus mihi fuit hic locus, in posteriore parte: merito autem videbar mihi suspicari, pro παλαιῶν scriptum fuisse aliquid, quod radicibus possit detrahi, & utcumque pro tegumento adhi-

beri. Neque vero παλαιῶν hic commode potest esse olim, ut intellexit Interpres, reddens, *Homines tegumento indigentes, velleri, feris excoriat, induerunt; & speluncas montium, quas contra frigus subirent, excogitabant: aut olim radices, plantarumque siccas coarctantes*. Vir quidam in his literis insignis, suggerebat mihi, παλαιῶν ριζῶν posse verti *antiquarum radicum*; sed desiderabam articulum, qui vulgo voculae παλαιῶν soleat apponi; ut ei παλαιῶν. Haereo, Lector, haereo.

Παλαιῶν ριζῶν] Recta omnino haec scriptura, quam f. & V2. debemus; in reliquis enim foedissimo consensu παλαιῶν legitur. nec in tot Editoribus repertus, qui medicinam faceret, aut saltem tentaret. In W. etiam παλαιῶν. Sed ibidem videtur fuisse prius ριζῶν.

ἢ παλαιῶν ριζῶν] Suspicio legendum ἢ παλαιῶν, ut disjunctioni modo serviat. Non semper iterationem aut reciprocum quiddam significari hac particula, sed connexioni s. disjunctioni potius servire apparet, V. G. ex Themistoclis ad Artaxerxen epistola apud Thucyd. I. 137. ἐπειδὴ οὐ τῷ ἀσφαλεῖ μὲν ἡμῶν, ἐκείνῳ δὲ οὐ ἐπικινδύνῳ παλαιῶν ἢ ἀπικινδύνῳ ἐγγύστε. Sic Latini contra adhibent ac tutius. Sic Noster paullo post c. 35. ex. 12. ἀλλὰ τὸ μὲν παλαιῶν — ἀ δὲ αὐτῶν — οὐ βίος ἐκείνου. f. M. G. Πα-

pro simplici textura pulchrius quiddam variegantur; pro vilibus casis, sublimia tecta, & saxa sumtuosa machinati sunt, & nudam parietum informitatem floridis colorum tincturis pinxere. Verum unaquaeque harum artium ac scientiarum, muta olim & profunda oblivione mersa, velut post longum occasum paullatim in suos radios exorta est. Unusquisque enim, si quid invenisset, suo successorum tradidit: tum ipsarum accipientium series, addendo iis, quae didicisset, quod deficiebat explevit.

35. Ne igitur a vetusto tempore masculos amores quisquam repetat. Cum mulieribus enim congregari necesse erat, ne plane seminis expers genus nostrum interiret. Varia autem eruditio, & virtutis hujus, pulchri amore accensae, cupiditates vix ab ipso, quod nihil impervestigatum relinquit, aevo in lucem venturae erant, ut cum divina philosophia puerorum etiam

ἀντὶ μὲν λιτῆς ὕψους, τὸ ὁ κάλλιστον ἐποίησαν, ἀντὶ δὲ εὐτελεῶν διαματίων, ὑψηλὰ τέρεμνα, καὶ λίθων πολυτέλειαν ἐμνηχάθησαν, καὶ γυμνῇ τοίχων ἀμορφίαν εὐαθέσαι βαφαῖς χρωμάτων κατέγραφον. πλὴν ἐκάστη γὰρ τῶν τε τεχνῶν, καὶ ὁπτισημῶν, ἀφ᾽ ὧν ἔστα, καὶ βαθείαν ὁπτισημῶν λήθην, ὥς ἀπὸ μακρᾶς ἰδούσης καὶ μικρὸν εἰς τὰς ἰδίας ἀνέτελεν ἀκτῖνας. ἕκαστος οὖν εὐρών τι, παρέδιδεν τῷ μετ' αὐτόν· εἴθ' ἢ ἀλγεδοχὴν τὴν λαμβανόντων, οἷς ἔμαθεν ἡδὴ προστιθεῖσα, τὸ ἐνδεὲς ἐπλήρωσε.

Μὴ ὁ δὲ τις ἔρασις ἀρρένων ἀπαιτεῖται ὡς καὶ τῷ παλαιῷ χρόνῳ. γυναῖξί γ' ὁμιλεῖν ἀναγκαῖον ἦν, ἵνα μὴ τελέως ἂν ἄσπερμον ἡμῶν ὁ φθαρὴν τὸ γένος. αἱ δὲ ποικίλαι σοφαί, καὶ τὴν φιλοκάλειαν ταύτης ἀρετῆς ἐπιθυμία, μόλις ὑπὸ τῷ μηδὲν εἶναι ἀνίχνυστον αἰῶνι εἰς τὴν φανερὰν ἐμελλοῦσαν ἤξεν, ἵνα τῇ θείᾳ φιλοσοφίᾳ καὶ τῷ

παι-

o Κάλλιστον] Ita restitui ex L. Κάλλιστον Edd. hac priores. f Δόσιως] Sic J. Pell. Δόσιως Edd. Sed pro μικρῆς est μικρῆς ap. eund. & Edd. g Δί τις] Vulgatam hanc etiam esse in P. notat M. du S. h Ἀσπερμον] Ita habent M. & P. cum Edd. plurimis. Ἀσπερμον J. V2. Fl. i φθαρῇ] φθαρῇ P. k Καί] Deorat in P. H. & Fl. Inferui ex J.

35. Ἀσπερμον] Ὁ μικρολόγος, αἱ χαρὶς γυναικῶν ἄσπερμον, ὁ βίος, τὸ γὰρ λοιπὸν ἐφ' ὧν ἂν ἀντιταῖς τὸ θῆλυ,

λόσις ἔστι τὸ κόσμον, τί γὰρ ἔστι κόσμος ὁ ἀνθρώπων χαρὶς φορῆς; M.

Παλαιῶν] Etsi scio αἱ πάλαι μίξαι aequae Graecum esse atque παλαιῶν, tamen obsecundavi Solano, quia sensus adverbii foret alius, & hic ineptus; nam αἱ πάλαι sunt quidem antiqui; sed ii, qui non amplius sunt. Jam non intelligendae radices quae olim fuere, nunc non sunt amplius; sed investitae & robustae. Quod in marg. Ald. Wessl. est παλαιῶν, natum esse potest ex Cod. qui παλαιῶν habuit, aut dare voluit, Graecismo satis quidem usitato, hic vero non conveniente, propter loquens αὐτὰ καὶ ἀντιταῖς. J. F. R.

28. Ὡς ἀπὸ μικρῆς δόσιως] Benedictus tanquam a rano occasu, Legit ergo δόσιως, quae nullum hic sensum habet. Alii a rano fomiti, nimis translate, nec opus tam alta figura, quum apte possimus ac debemus velut exiguum παῖτα solutionem vel laxamentum. J. G.

Ὡς ἀπὸ μικρῆς δόσιως] Aldina lectio & ipsa post longas hujus loci tenebras, ὥς ἀπὸ μικρῆς δόσιως, revocanda merito. Miror, qui δόσιως vidit, cum μικρῆς potuisse fugere. Convenit cum praecedentibus, ubi αὐτῶν, & βαθείαν ὁπτισημῶν λέβητα unaquaeque

artium vocatur, cum respectu forte ad illas aeternas rerum revolutiones & ἀποκαταστάσεις Stoicae & Heracliteas, Pythagoricasque adeo: vel certe ad Platonium illud Socraticumque dogma, quo discere est reminisci.

J. M. G. Ibid. Ἀπὸ μακρῆς δόσιως] Ἀπὸ μικρῆς δόσιως erat in omn. Edd. Excepta Ald. 2. quam Cl. Gessn. indicat. In Ald. 1. autem aequae est δόσιως atque in ceteris. Sed quum & Pelletii Cod. accedat lectioni ab Cl. Gessn. & Solan. revocatae, vulgatam rejeci. J. F. R.

Ibid. Δόσιως] Ego δόσιως ab Auctore hujus libelli scriptum fuisse existimo. M. du S.

Δόσιως] Δόσιως. F. G. Sic diserte in nott. Mss. Guesii legebatur; non dubito tamen quin describentis sit vitium, nam δόσιως auctor voluit. J. F. R.

38. Ἐπιθυμία] An glossema est τὸ ποικίλαι σοφαί; placet. F. G.

Ἐπιθυμία] Καὶ non legerat Guesius in sua Edit. id eoque pro glossemate habuit adpositionem τὸ ἐπιθυμία, jam vero adparet, non esse plane idem quod post σοφαί sequitur. J. F. R.

παιδραστῶν συνακμάσει. μὴ δῆτα, Χαρί-
κλεις, ὃ μὴ πρότερον εὐρήσῃ, τῷτο ἐπινοή-
θεν αὐτῷ ὡς Φαῦλον εὐθυεῖ μὴδ' ὅτι τῷ
παιδικῶν ἐρώτων αἱ γυναικεῖαι σύνοδοι πρεσ-
βυτέρους ἐπιγράφον) χρόνους, ἐλάττω θά-
τερον. ἀλλὰ τὰ μὲν παλαιὰ τῷ ἐπιτηδεύ-
ματων ἀναγκαῖα νομίζομεν. ἃ δὲ αὐτῷ
ἐνευχαλίσσας τοῖς λογισμοῖς ὁ βίβλῃ ἐπέξ-
ῦρει, ὡς ἐκείνων ἀμείνω τιμητέον.

Ἐμοὶ μὲν γὰρ ὀλίγως καὶ γελαῶν ἐναγχῶ 50
ἐπῆει, Χαρίκλεις ἄλογα ζῶα καὶ τὸ Σκυ-
θῶν ἐρημίαν ἐπαινεῖτε. ὀλίγως δὲ ὑπο-
δ' ἄγαν φιλονεικίας καὶ μελενοῖ, γενόμενῃ
Ἑλλην. ἔδδ' γὰρ ὡς ἐναντία φθειγγόμενῃ,
οἷς ἐπεχειρεῖ λέγειν, ὅτι ὑπεταλμύω τῷ 55
Φωνῆς τόκῳ τὸ ῥῆθ' ἐκλεπτεν, ἀλλ' ἐπὶ
μὲν Φωνῇ λαρυγγίζων, Οὐκ ἐρῶσι, Φη-
σιν, ἀλλήλων λέοντες, ἔδδ' ἄρκτοι, καὶ σύες,
ἀλλ' αὐτῷ ἢ πρὸς τὸ θῆλυ μόνον ὄρμη
κρατεῖ καὶ τί θαυμαστόν; ἃ γὰρ ἐκ λογισ- 60

amor adolesceret. Quare noli, Charicles,
quod prius inventum non erat, postquam
excogitatum est, rursus tanquam pravum
sub censuram vocare; nec ideo, quod
puerorum amoribus muliebres congressus
antiquiora tempora inscripta habent, alte-
ri generi detrahe. Sed vetera quidem stu-
dia necessaria putamus; quae autem sursum
vita, excogitandi otium nata, adinvenit,
ea tanquam meliora illis honorare oportet.

36. Equidem paullo ante vix a risu mi-
hi temperabam, Charicle muta animalia &
Scytharum laudante solitudinem: parum
aberat, quin prae nimia contentione, quod
Graecus esset, ipsum poeniteret. Neque
enim, ut qui contraria proposito diceret,
submissa voce ipsa dicta sua quasi suffura-
batur; sed sublata voce, dilatato guttore
boans, Non amant, inquit, se invicem leo-
nes mares, neque ursi, neque apri, sed ipsos
solus in feminas impetus superat. Et quid
omirum? quae enim ratione ductus merito
ele-

a Ἐπιχολ.] Ἐνάχ. Fl. At vulgata est in J. P. H. S. &c. b Ὑπεταλμύω] Ὑπεταλμύω τι W.

24. Γυναικεῖαι σύνοδοι] At supra c. 27. γυναικεῖαι
σύνοδοι Edd. quod ex hoc loco corrigendum tamen
servavimus, ut habeant & alii in quo se exerceant.
Vid. quae ibi notavi.

50. Ἐμοὶ — γελαῶν — ἐπῆει] Vid. de hac phrasi
agentem Cl. Hemsterh. T. I. p. 26. ad Prometh. §. 2.

51. Σκυθῶν ἔρημ.] Ad quae Chariclis verba respiciat,
incertum est. Sed sic invidiose solent Oratores aut de-
torquere adversarii verba, aut etiam fingere. M. du S.

53. Τῆς ἄγαν φιλονεικίας] Similia huius locutionis
exempla vid. supra ad c. 16.

54. Οὐδὲ γὰρ &c.] Interpres verba [ἔδδ' γὰρ ὡς ἐναντία
φθειγγόμενῃ, αἷς ἐπεχειρεῖ λέγειν] ex ignorance Helle-
nistae vertens. Neque enim veluti qui contraria loque-
retur, quibus dicere aggrediebatur, pulam pervertit.
Alia hic est syntaxis Latina, alia Graeca. Verten-
dum fuit, Neque enim quasi contraria loquens iis, quae
dicere erat aggressus. Integra fuisset Graeca locutio,
ἐναντία φθειγγόμενῃ ταῦτοις, ἃ (vel etiam οἷς, ut no-
tus est Graecorum mos) ἐπεχειρεῖ λέγειν. Ellipticam
istam loquendi rationem frequentissime amant Graeci:
sic Noster in Reviviscitibus c. 14. f. ὡς ὑπὸ χητὶν
ἔβλιν ὡς ἰδρακα. ut subeat dignam poenam eorum, quae
fecit. in Hermotimo c. 53. f. ἡ μοι μωροῦς ὡς ἴφλα. in
Sacrificiis, ἔδδ' ἀμυδι ποιοῦσιν, ὡς ποιοῦσιν. In Pro-
methus es in verbis, ἡμυνοῦς ὡς ἀπαξ προαἰδέμεν.
Aristophanes in Pluto,

Εχω τίς ἀγαθὴ ἰατρία, εἰ ὅτι ἐστὶ μοι.

Isocrates in Panathenaico, εἰ τίλῃ ἐπὶ δέξιν, αἷς διασέβῃ
πράξι. Fuit cum haec concinna & succincta Grae-
corum locutio fraudi esset H. Stephano. Nam cum
apud Herodianum cap. 4. Marcus ait, Ἀχθὼς μὲν ὕμνος
ἰφ' αἷς ὁρᾷ μοι ἀφαιρέσει, θαυμαστὸν εἶδεν, volebat H.
Stephanus excidisse ἔγω [ἔγω ἀφαιρέσει] & ἰφ' αἷς ὁ-
ρᾷ μοι esse idem, quod ἐπὶ τῷ ὁρᾷ μοι. Sed hanc
crisin ab hoc loco abstinendam esse, docte monuit Tan-
Faber in epistola sua Herodiani editioni ultimae prae-
fixa; docens Ἀχθὼς ἰφ' αἷς ὁρᾷ μοι ἀφαιρέσει positi-
tum esse pro Ἀχθὼς ἰφ' αἷς ὁρᾷ μοι, ὡς αἷς ὁρᾷ μοι ἀφαι-
ρέσει. Caeterum adeo religiose observant hanc lo-
quendi rationem elegantiores Graeci, ut etiam si in-
sequatur verbum, caeteroquin genitivum aliumve ca-
sum postulans, illius tantummodo casus, qui regatur
a praecedenti verbo, rationem habeant. Sic in ve-
ri proverbio apud Scholiasten Theocriti ad Eid. X. vi.
96. Εχὼς ἀπὲρ ἐπιθύμους, νοτὶ κομπος σαβῆς es. No-
tum est τὸ, ἐπιθύμους fere semper cum secundo casu
constitui. Ita & apud Sophoclem, Αἰτῆς, ἃ τὴν pro,
Αἰτῆς ταῦτα, ὡς τὴν, rogas; quae consequeris. Hoc
Sophocles adducit Suidas in A, ostendere volens, τὸ,
ἃ quandoque pro ὡς poni. Sed profecto ἃ sic non
magis pro ὡς, quam pro αἷς poni potest, ubi ratio
loquendi ita fert: idque aliquando fieri, exemplo do-
ceat ipse Lucianus: apud quem in Noymanzia c. 16.
med.

elegerit aliquis, ea his, quae rationes non possunt subducere, propter suum stuporem habere non licet. Nam si Prometheus, aut Deorum quis alius, mentem unicuique humanam adjunxisset; non solitudo sane & silvestris victus ea pasceret, neque in cibo se invicem haberent: sed aequae ac nos templis aedificatis, & mediis suarum quisque aedium Penatibus, communibus legibus in civitate viverent. Quid mirum autem, si animalia, ab ipsa natura damnata, quibus nihil eorum, quae ratio suppeditat, accipere a Providentia contigit, inter alias res masculis etiam cupiditatibus privata sunt? Non amant leones? sed nec philosophantur: non amant ursi? Quantum enim oritur ex amicitia bonum, nesciunt. Sed inter homines prudentia scientiae conjuncta, frequentibus collecta experimentis, optimum quod est eligens, firmissimos amores decrevit masculos.

μὴ δικαίως ἂν τις ἐλοιο, ταῦτα τοῖς μὴ δυναμένοις λογίζεσθαι. δι' ἀφροσύνην οὐκ ἔστιν ἔχειν. ἐπεὶ τοὶ Προμηθεύς, ἢ θεῶν τις ἄλλος, εἰ τῶν ἐκάστῳ συνέβηεν ἀνθρώποις, οὐκ ἂν ἐρημία, καὶ βίῃ ὄρεσιν αὐτὰς ἐποίμαιναν, καὶ ἀλλήλους τροφήν εἶχον. ἐξίσθαι δὲ ἡμῖν ἱερὰ δεινὰ μέναι, καὶ μέσσην εἶσαν. τῶν δ' ἰδίων ἐκάστῳ οἰκῶν, ὑποδ' τοῖς κοινοῖς ἐπολιτευόντο νόμοις. τί δὲ ἡμετέροισιν, εἰ ζῶα τ' φύσεως κατάκριτα, μηδὲν, ὧν λογισμοὶ παρέχοντο, ὥστε τ' προνοίας λαβεῖν ἡνυχηκότα, προσαφῆρη; μὴ τῶν ἄλλων καὶ τὰς ἀρρένας ὀπιθυμίας; οὐκ ἐρώσι λέοντες, καὶ τῶν φιλοσοφῶσιν οὐκ ἐρώσιν ἄρκτοι, τὸ γὰρ ἐκ φιλίας καλὸν, οὐκ ἴσασι. ἀνθρώποις δ' ἡ μετ' ὀπιστήμης φρόνησις, ἐκ τῆς πολλῆς περᾶσαι τὸ κάλλιστον ἐλομένη, βεβαιωτάτης ἐρώτων ἐνόμισα τῆς ἀρρένας.

Mj

c. Mίσω] Sic Fl. H. P. S. ρίση J. ἀπ' αὐτῶν J. vohuit? d. ἴδων] ἴδων J. sola. e. Ταῖς κοινοῖς] τῆς κοινοῖς male J. Ταῖς κοινοῖς P. Ταῖς κοινοῖς P. Ald. Fr. S. &c.

78. Βεβαιωτάτης ἐρώτων] Εἰ πάντα πρὸς τὴν τέλος ἢ φύσιν ἀφορῶνται, οὐδὲν δὲ τῶν ἡδονῶν ἐπὶ τὴν τέλος, εἰπὶ μοι, κατὰ μὲν, τί πλεονέχουσιν ἢ ἀρρένας ἰσαγγιλλεται, ὡς ἢ τῶν γυναικῶν μετὰ παιδοποιεῖν, ἢ τῶν

ἀρρένας πικρὰ τὴν συμπαίαν σῶσαι, ἢ τῶν μακρῶν τῶν ἀπὸ τῶν θάλασσαν τῶν ζώων σωτηρίαν, καὶ ἐπὶ πάντων ἀσφαλείας. ἢ ἄλλ' ἐπὶ πικρὰ τὴν τὴν δύσφημον ἀλογον ὑπόγειον τῶν τῶν θύων θύων. V.

* Παιδοποιεῖν] Πρὸς παιδοποιεῖν erat editum. Sed praepositionem ducibus V. & M. delevis. M. du S. † ἄλλ' M. Cod. ἄλλ' ὡς ἔχει τούτων ἀπὸ τῆς μετὰ δὲ

ἐκ χρίσας ταύτας. ἢ οὐ καὶ ἀπὸς μεγάλῃ ἀσφαλείᾳ βλαστῶνται, καὶ μέγα ἐπὶ τὴν φύσιν, καὶ ἀπὸς ἀσφαλείας.

med. legas, οὐκ ἂν πρὸς ὅλγον ἐχρίσας ἀποδίδου. Ex his male Dionysius Vossius ad Caesaris III. de B. G. c. 24. corrigit Graecum Caesaris Interpretem, pro καὶ φέρον παρέχον δέξαι legens καὶ ἢ &c. J. J.

55. Οὐκ ἐπιχέρι] Vulgarem hanc ellipsin obiter attingimus ad Alfr. c. 1. μὴ φοβέσθαι ὅπως σοφῶν. J. E. R.

56. Ἐκλιπῶν] Non vereretur vertere absconditis, etiam proprie sit, subtrahit scilicet audientibus. Nam κλειπῶν eleganter dici de iis qui clam aliquid agunt, si non sitis notum, adeatur Cl. Periz. ad Aelian. III. 47. κλειπῶν τῶν Ἀθηναίων τὰ ἔργα. J. E. R.

57. Λαρυγγίζων] Vide supra c. 22. M. du S. Λαρυγγίζων] Aeschini objicit Demosthenes pro corona cap. 90 ἰππῶν τῶν φωνῶν ἐγγυθῶν, καὶ λαρυγγίζων. Refert etiam Plin. epist. 4. 7. 6. J. M. G.

62. Δι' ἀφροσύνης] Sic Populia M. F. apud Macrobi. 2. 5. extr. ad similem objectionem a mutis animalibus sumtam respondet, Bestias enim sunt. J. M. G.

67. Καὶ μέσσην εἶσαι τῶν οἰκῶν] Adhuc potest hic locus, de Vestā in media domus parte culta, his, quae habet Spanhem. tum in diatr. de Vestā & Pryt. Gr. tum ad Callim. H. in Del. 325. p. 522. itemque alius e Scholiis ad Hesiodi Theogon. 454. ubi causam redditur cur ἱεῖα etiam appelletur Terra Mater, Ceres, δημότηρ, καὶ ὅσοι τῶν πάντων τῶν μέσσην λαχούσιν τόποι καὶ γῆ, εἰς αὐτὴν ἐμὸς αἰτία ἐστὶ τοῖς ἄλλοις. Caeterum ἱεῖα s. Vestā hic respondere Penatibus, Laribusque Romanorum hominum; αἰσῶν autem eadem ratione pro pluribus membris unius domus poni, ut αἰεῖς Romanis; vix opus est hic admoneri: ut nec illud, separatis revera pluribus aediculis aedes honestiorum constituisse, qua de re, qui Plinianas villas, & aedificandi legem a Columella 1. 6. propositam attentius consideraverit, vix est ut dubitet. Illud propius ad rem nostram pertinet. Verti hunc locum ita, ut μέσσην εἶσαι referam ad διμυθῶν, ac legam οἰκῶν ἴδιαν, quod unice verum puto. Sed si quis, ut adhuc edi-

Μὴ τοίνυν, ὦ Χαρίκλεις, ἀκολάστῳ βίῳ 80
 συμφορήσας ἑταιρικά διγυήματα, γυνῶ τῶ
 λόγῳ τῷ σεμνότητι ἢ ἡδὺ καλαπόμπει,
 μηδὲ τῷ ἑράνῳ ἑρῶτα τῷ ἡπύῳ συναριθμεῖ
 λογίζεσθαι δὲ ὅφρ' ἔτι ἡλικίας τὰ τοιαῦτα
 μέλαμαθάνων· ὅμως δ' ἐν λογίζεσθαι νῦν γε, 8
 ἐπειδὴ τῶν ἑσπερίων, ὅτι διπλῆς θεὸς ὁ
 ἔρως, ἢ καὶ μίαν ὁδὸν φοιτῶν, εἰδὲ ἐν
 πνεύματι τὰς ἡμετέρας ψυχὰς ἐρεθίζων.
 ἀλλ' ὅ μιν, ὡς ἀν οἶμαι, κομιδὴν ἡκία φρο-
 νῶν, ἐδενὸς αὐτῶν τῶν ἀφρονοῦν ἡνιοχέων δύνα- 90
 μένῃ λογισμῷ, πολλὸς ἐν ταῖς τῷ ἀφρόνῳ
 ψυχαῖς ἀθροίζεσθαι. μάλιστα δὲ αὐτῶν γυναι-
 καῖσι πόθοι μέλυσιν· ἑστὸς ὅστις ὁ τῷ ἐφημέρῳ
 ταύτης ὑβρεως ἐταῖρῳ, ἀκρίτῳ φορᾷ πρὸς
 τὸ βυλόμενον ἄγων· ἕτερον δὲ ἔρως ὡγυ- 9
 γίων πατρὸς χρόνων, σεμνὸν ὀφθῆναι, καὶ
 πάντοθεν ἱεροπρεπὲς θέαμα, σωφρονεῖν τῶν
 ταμίας παθῶν, ἡκία ταῖς ἐκάστῳ ἀφρο-
 νοῖαις ἐμπνέει, καὶ λαχόντες ἴλεω τῷδε τῷ
 δαίμονι, ἡδονὴν ζεῖτῃ μεμιγμένην ἀσπα-
 ζόμεθα. διαστὰ γὰρ ὅτως καὶ τῷ τραγικὸν
 πνεύματι πνεῖ ὁ ἔρως· ἐνὸς δὲ ὀνόματι ἔχ-
 ὁμοια τὰ πάθη κεκοσμήται· καὶ γὰρ αἰδώς,

37. Noli igitur, Charicles, meretriciis
 vitae libidinofae collatis narrationibus, mu-
 do sermone pudori nostro & gravitati in-
 sultare, nec caelestem Amorem cum illo
 infante adnumerare: & cogita, sero tu
 quidem aetatis ista demum aliter discens,
 verum tamen cogita nunc corae, quando
 non prius, duplicem Deum esse Amorem,
 non eadem utramque via venientem, nec
 spiritu eodem animos nostros incitantem.
 Sed alter, pueriliter omnino, ut arbitror,
 animatus, cujus nulla gubernare mentem
 prudentia possit, multus in imprudentium
 animis colligitur: maxime autem illi mulie-
 bria desideria cordi sunt. Hic est illius
 diem modo durantis contumeliae sodalis,
 indiscreto impetu agens in id quod appeti-
 tur. At alter Amor Ogygiarum pater
 temporum, honestum visu & sacrum undi-
 que spectaculum, sanarum promus affectio-
 num, mite quiddam uniuscujusque menti-
 bus inspirat. Hunc deum propitium nacti
 mixtam virtute voluptatem amplectimur.
 Duplices enim revera spiritus Amor spirat,
 ut est apud Tragicum, idemque nomen ha-
 bent affectiones minime similes. Nam Pudor
 quo-

tum est, οἷον praeferat, ille etiam, ut adhuc factum
 video, interpretabitur, *medius privatae domus penates*
incolens. Nempe τὰ ἰδία deinde *domum* significabunt,
 vel totum forte praedium, in cujus media parte do-
 mus exstructa sit. Norum est illud ex Evangelio ἡ-
 δον εἰς τὰ ἰδία. κ. τ. λ.

84. Ὁφρ' ἔτι ἡλικίας] Conf. Cic. Tusc. Disp. IV. c.
 33. ibique *Danif.* quem adeundum Cl. *Hemsterh.* in
 marg. notaverat.

86. Διπλῆς θεός] Conf. infra Δημ. c. 13. *M. du S.*
 2. Τραγικόν] Unde habeat nescio.

Ibid. Κατὰ τὸ τραγικόν] Ex *Sophocli. Antig.* adscrip-
 tum in marg. *Alw.* quem evolvere tyrothetarum
 festinatio prohibet.

7. Αἰδώς] *Hesiod.* Ἔργ. 317. vers. sequens autem
 ex cod. vers. 11. Ope textus Hesiodi & W. Codicis
 menda duo ex hisce verbis sustulimus, in *δύο* & *ἐπαι-
 νήσις*, posterius enim recte in W. ἢ *μὴν* ἔδω, autem
 reliquimus, & ἐστὶν ἔν, pro quibus apud *Hesiodum* *οὐκ*
ἄρα *μοῦνον* ἔν.

8. Οὐ μὴν &c.] Hi ex *Hesiodo* versus.

Οὐ μὴν εἰδὲ ἱριδῶν γένος ἱστὶν ἔν, ἀλλ' ἐπὶ γαῖαν
 ἔστι δύο. τὸ μὲν καὶ ἐπαινήσις καὶ ἔρως,

H δ' ἐπιμαρτυρεῖ. Ἄλλ' δ' ἄνδρα θυμὸν ἔχοντι.

parum accurate scripti sunt. In primo *εἰδ*, non *εἰδ*
 legendum; in secundo vel *ἐπαινήσις*, ut pleraeque
 editiones Hesiodi; vel *ἐπαινήσις*, quod ex duobus
 MSS. adfert, magisque probat in *Lectioibus* Hesio-
 deis Cl. *Gravins*, legendum. Sed & *δύο*, non *δύο*,
 vulgo in Hesiodo legitur. Utrumque probum. Ver-
 sum quoque primum aliter concipit *Hesiodus*; apud
 quem in *Ἔργois* vs. xi. legitur,

Οὐκ ἄρα μοῦνον ἔν ἱριδῶν γένος, &c.

17. Τὸ μὴδ' οἷον] Sic supra fere c. 3. τὸ καλὸν ἀν-
 δρώτων.

18. Ἴνα πῶς μοῖναι] Jam vidit prior interpretes,
 legendum *ἵνα*, de cuius vi in absurda consequentia
 indicanda omnia plena sunt.

19. Κατὰ τὸ σεφύταλον Εὐριπίδῳ] Locus est Hippo-
 lyto 618. seq. ubi Jovem reprehendit, qui mulieres
 creaverit. Εἰ γὰρ, inquit, βρόττιον ἴδιαι σπέρμα γένος.
 Οὐκ οὐ γυναικῶν χρεὶν ὡς ἀρχαῖος τόδ' ἐστι, ἀλλ' ἀντιθέτως
 εἶσιν ἐν τοῖς βροτοῖς ἡ χαλκὸν, ἢ σίδηρον, ἢ χρυσὸν
 βάρυν, Παιδῶν πρῶτος σπέρμα, τὸ τιμώματ' ἄνδρας

quoque utilitatis simul & noxae ambiguus
Deus est, Pudor, inquam,

*Et multum prodesse & laedere idoneus
idem.*

*Nec contendendi genus unum est, sed duo
terras*

*Sollicitant, unum, qui novis, laudibus
ornat;*

*Alteri inest labes: in partes pectora scin-
dunt.*

Neque igitur mirum est, si affectio com-
munem virtuti appellationem forte accepit,
ut amor vocaretur & voluptas libidinosa,
& sapiens benevolentia.

38. Nuptias igitur, ait, nihili putas?
& muliebri genus exulare e vita jubes?
Deinde quomodo duremus homines? Opta-
bile quidem erat, de Euripidis doctissimi
viri sententia, ut absque congressu cum
mulieribus, in templa & aedes sacras ve-
nientes argento & auro liberos successionis
caussa emeremus. Necessitas enim grave
cervicibus nostris jugum imponens impe-
riis parere nos cogit. Quod igitur pul-
chrum est ratione eligamus, cedat autem
necessitati utilitas. Liberatorum tenus nu-
merus sunt mulieres. In reliquis vero

ῥωφελείας ὁμῶ καὶ βλάβης ἀμφίβολός ἐστι
δαίμων.

Αἰδώς, ἥ τ' ἀνδρας μέγα σίνε', ἥ δ' οἰνήσιν.

Οὐ μὲν ἂν ἐρίδων γένε' ὅστιν ἐν, ἀλλ'
ἐπὶ γαῖαν

Εἰσὶ δ' ὧν, ἢ μὲν κεν ἑπαινέσσει νόσας,

ἢ δ' ἐπιμώμητή. Ἄρα δ' ἀνδρα θυμὸν
ἐρύσσει.

ἔδεν ἐν ᾧ δόξον, εἰ πάθῃ ζήτην κοι-
νήν προσωγορίαν ἔχων ἔτυχεν, ὥστε ἐράσκει
ἡ καλεῖσθαι, καὶ ἡ ἀκόλαστον ἡδονήν, καὶ ἡ σω-
φρονέσαν ὠνείαν.

Γάμος ἐν, ὁ φησι, τὸ μηδὲν οἶει; καὶ τὸ
θῆλυ τῷ βίῳ φυγαδεύεις, ὥστε ἵνα πᾶς μεί-
νωμεν ἄνθρωποι; ζηλωτὸν μὲν ἦν καὶ τὸ σο-

φώταλον Εὐριπίδην, εἰ δίχα τὸ πρὸς γυναῖ-

κας συνόδῳ, φοιτῶντες ἐπὶ ἱερὰ, καὶ ναὺς,

ζεύγυν, καὶ χρυσοῦ τέχνα ὑπὲρ τῶν ἄρα-

δοχῆς ἐωνεμεθα. ἀνάγκη ὅτι βαρὺν κατ'

αὐχένα ζυγὸν ἡμῖν ἐπιθείσα, τοῖς κε-

λευνομένοις παρθαρχεῖν βιάζει. τὸ μὲν ἐν

καλὸν αἰράμεθα τοῖς λογισμοῖς, εἰκέτω

δὲ τῇ ἀνάγκῃ τὸ χρεῖσθαι. ἀχρὶ τέκνων,

γυναικὲς ζευθμός ἐστ' ὡσαν ἢ ἐν δὲ τοῖς
ἀλ-

^a Οὐδ' Οὐδ' Edd. priores. ^b Δύω] Restitut. ex Hesiod. Δύο Edd. Lucian. & M. ^c ἑπαινέσσει] Ex cod.
nam ἑπαινέσσει Edd. Luciani priores. ^d φησι] Deest hoc verb. in W. ^e ἵνα πᾶς] Nihil mutant f. Fl. Fr.
P. & M. ^f ἵτα] Ita dedi ex marg. A1. f. V2. & L. Παρὰ cett. & M. male. ^g Γα] Sic M. & Edd. o-
mnes praeter f. & V2. quae δὲ, cum marg. A1. ^h Αὐχένα] Αὐχέναν L. ἢ Ἡμῖν] Ἡμῖν male f. & V2.
& Παρθαρχεῖν] Παρθαρχῶ W. ⁱ Εἰκέτω] Sic recte Fl. B2. Fr. P. H. S. Οἰκέτω male f. ^m ἑστ' ὡσαν] ἑστ' ὡσαν
Veneta utraque. Ceterae spiritum tenuem servant. ⁿ ἢ ἐν δὲ] Ἐπὶ δὲ Fl. sola. Ἐν δὲ etiam P.

ἀλγὺν ἵνασιν κ. τ. λ.

20. Εὐριπίδην] Vid. Med. 573. Sed alium, cumque
magis expressum locum respicit, qui mihi non suc-
currit. Reperi tandem. Extat in Hippol. v. 619. &
seqq. Sed poetam ipsum adi.

22. ἵτα] Sic L. & Ven. utraque. Reliquae ὡς,
& ipse M.

ἵτα τὸ δαδὸς] Sic legendum sine dubitatione ex
Aldina. Quid enim est ὡς τὸ δαδὸς, quod red-
dunt, a successionem? ὡς τὸ δαδὸς, quod red-
dunt, a successionem? ὡς τὸ δαδὸς, quod red-
dunt, a successionem? quem aliquid sit, tralatitium est.

23. Γα] Sensus videtur postulare δ, maxime, si
ad praemissum μ respicias; sed vicissim δ habuimus,
ubi ex consuetudine γ potius locum haberet, supra
a. Ven. H2. c. 2. ὑπὲρ ποταμὸν δ. Item Alex. c. 44. &

f. M. G.

f. M. G.

f. M. G.

f. M. G.

f. M. G.

f. M. G.

f. M. G.

f. M. G.

f. M. G.

f. M. G.

f. M. G.

f. M. G.

f. M. G.

f. M. G.

f. M. G.

46. Ubi & Homer. ad partes vocavi. Verum δ fa-
cilius hic procedere videtur, non tamen adeo neces-
sarium arbitror, ut mutatione opus sit; nam si se-
quens ἐν spectes, nihil adeo pugnabit illud γα. At
quum propter scripturae compendia in ejusmodi par-
ticulis perpetua, facilis est scribarum aberratio, nihil
definio, sed ad δ magis inclino, quia Edd. una alte-
rave id habet. Iterum tamen dico, nihil muto, quo-
niam & alibi ita ponitur, ut δ sine sensus discrimi-
ne reponere possis. E. g. in Hermot. c. 29. f. ἢ πᾶσι
πιστεύει καὶ — ἢ ἀπιστεύει μοίης μακρὸν γὰρ ἀσφαλές αἶμα
τὸ τοιοῦτον.

28. Ἀρμόδῳ] Sic Horatius — Nos unumquemque sumus.
Eurip. Tr. 476.

32. Ἀλ-

ἄλλοις, ἄπαγε, μή μοι γένοιτο. τίς γὰρ ἀν
εὖ φρονῶν ἀνέχεσθαι δύνασθαι, ἐξ ἐωθινῆς γυναι-3
κὸς ὠραϊζομένης ἐπικτήτοις σοφίσμασιν;
ἥς ὁ μὲν ἀληθῶς χαρακτὴς ἀμορφῶν ἀλ-
λότριοι δὲ κόσμοι τὸ τὴ φύσεως ἀπρεπὲς
βυκολῶσιν.

Εἰ γὰρ ἀπὸ τῆς νυκτέρας κοίτης πρὸς ὅρ-35
θρον ἀν' ἴδοι τις ἀνισταμένης γυναῖκας, ὅς αἰ-
χρίαν νομίσῃ θηρίων τῇ πρῶτης ὄρας ὀνο-
μαστῆναι ὁ δυσκληδόνιστον. ὅθεν ἀκριβῶς
οἴκοι καθεύρουσιν αὐτάς, ἐδὲν τῆς ἀρρένων
βλεπομένης γράας δὲ καὶ θεραπευίδων ὁ ἄ-
σύμμορφος ὄχλος, ἐν κύκλῳ παρῆτασιν,
ποικίλοις φαρμάκοις καὶ καταφαρμακεύουσαι
τὰ δυστυχῆ πρόσωπα· εἰ γὰρ ὕδατος ἀ-
κράτῳ νάμαλι τὸ ὑψηλὸν σπινθίζεσθαι
κάρων, εὐθὺς ἀπτοῦ σπυγδῆς ἐχόμενης τινὸς4
πράγματός, ἀλλ' αἱ πολλαὶ τῶν ἀσ-
πασμάτων συνθέσεις, τῇ ἀπὸ τῆς πρῶτης
ὥρας χροῖα φαιδρύνουσιν. ὥς δὲ ὅτι δημο-
τελεῖς πομπῆς, ἄλλο τις ἄλλη τῇ ὑπερη-
τῶν ἐγκεχεῖριται, λεκανίδας ἄγυρας,5
καὶ ποροχόας, ἑσοπτρά τε, καὶ καθάπερ ἐν
φαρμακοπώλῃ, πυξίδων ὄχλον, ἀγγεῖα

apage ne mihi sit mulier. Quis enim bene
solanus perferre possit mulierem, a mane in-
de adscitis artificii formam interpolantem?
cujus vere turpis est facies, alieni vero or-
natus, quod natura indecens est, lenociniis
quibusdam demulcent.

39. Si enim a nocturno cubili mane sur-
gentes aliquis videat mulieres, turpiores
censebit illis animalibus quae matutina hora
nominare male auspicatum est. Unde dili-
genter domi se concludunt, virorum nulli
videndas. Aniculae autem & similis ancil-
larum grex circulo adstant, variis medica-
mentis infelices vultus inficientes. Non
enim puro aquae liquore altum somnum
abluentes, statim ad honestum aliquod
opus accedunt; sed multae fucorum com-
positiones insuavem faciei colorem lactio-
rem reddunt: ac tanquam in publica pom-
pa, aliud alii ministrarum commendatum
est, pelves argenteae, & gutturnia, specu-
laque, & turba pyxidum, vasa multa in-
fe-

a ὠραϊζομένης] Sic Edd. & P. ὠραϊσμένης Ex. Fl. b Αἰχρίαν] Sic Ex. Fl. H. P. Bz. Fr. S. Αἰχρίαν γ. V. &
L. Item marg. A1W. c Πρωίας] Sic L. & marg. A1W. Πρὸς πρώτης Edd. priores. d Δυσκληδόνιστον] Hoc de-
di ex γ. V2. ex marg. A1W. & W. Sed mediam corripui. Δυσκληδόνιστον... Edd. cett. omnes. e Καθάπερ—εὐστει W. f Ἀγγεῖα] A1W. & Fl.

32. Ἀληθῶς χαρακτὴρ] An ἀληθῆς;
Ἀληθῶς χαρακτὴρ] Posses quidem cum Gijeto ἀληθῆς
legere. Sed mutatione nihil opus est; nam si recte
dicitur ἡ πρῶτη πρὸς, ἡ ὡραία φιλονικίας, & multa si-
milia, quae hoc Dialogo jam vidimus; cur ὁ ἀληθῆς
χαρακτὴρ quoque non dicatur, aequae ac Latine, qui
vere, vel revera est character, causae nihil video.
Cumque ὡς ἀληθῆς μήτηρ & similia vel Lexica habeant,
& supra etiam T. I. p. 96. in γ. V2. & c. 11. ὡς γλῶσ-
σης ἀληθῆς νόστος ταῦ, nihil hic in Luciano muta-
verim, etsi ἀληθῆς mollius procederet, & melius
responderet τῇ ἀλλότριοι, quod illico opponitur.

F. F. R.

Ibid. χαρακτὴρ] χαρακτὴρ esse notam, imaginem im-
pressam vel insculptam hoc Luciani loco, alioque mox
c. 44. occurrente, item ex Philone, Aristotele, aliisque
monet Rev. Jac. Elph. ad Hebr. I. 2.

36. Αἰχρίαν] Ad θηρίαν refertur.

F. F. R.

37. Θηρίων — δυσκληδόνιστον] Simias intelligi, il-
lud maxime suadet, quod Lucianus ἀποφ. c. 17. hoc
animal inter ea refert, quibus mane conspectis homi-
nes metuant, tanquam ὡς πρῶτῃ τῇ πρῶτῃ εἰς δυσκ-
ληδόνιστον. Audacior aliquis forte ex hoc ipso
loco ὀνομαστῆναι mutari velit in ὀραστῆναι. Sed neque
nominare infausti ominis res licet, ut lupum &c.
Caeterum ad hanc matutinam deformitatem objectam
mulieribus pertinet popularium meorum proverbium,
serenos dies vespere, mane autem formosos esse laudan-
dos.

J. M. G.

Ibid. Πρωίας ὄρας — δυσκληδόνιστον] Ex L. est illud
πρωίας. In impressis πρὸς πρώτης legitur. δυσκληδόνιστον
autem ex W. & Ven. utraque.

M. du S.

Πρωίας ὄρας] Non dubitavi vulgatam rejicere, quoniam
duo Codd. meliorem & planiorem lectionem exhibe-
rent, dum Solan. vel uno Cod. teste id factum vo-
luit; versionem itaque similiter a me mutatam haud
fini-

felicitate repleta; in quibus aut dentium deterforiae facultates, aut nigrorem inducens superciliis ars reposita est.

40. Majorem autem partem *temporis* & *operaturum* consumit cura capillorum. Alique enim medicamentis rutilare valentibus ad solem meridianum cincinnos, instar lanarum infectionis, flavo tingunt flore, propriam naturam (*nativum colorem*) damnantes. Quibus autem sufficere nigra coma solet, illae maritorum divitias in hanc impendunt, totam fere de capillis Arabiam spirantes. Et instrumenta ferrea, obtuso ignis ardore calefacta, vi quadam crispas cincinnos implicant, & minuta industria ad supercilia usque deductae comae, breve fronti interstitium relinquunt: superbe autem ad scapulas usque posterioris comae annuli fluctuant.

41. Et post haec florei coloris sandalia intra ipsam carnem pedes adstringentia, & tenuissimo textu dicis caussa vestitus, ut nudae esse videantur. Omnia autem intra hanc vestem facilius agnoscuntur quam fa-

μετὰ πολλῆς κακοδαιμονίας, ἐν οἷς ὁδόν-
των συμπληκαὶ δυνάμεις, ἢ βλέφαρα μελαί-
55 νουσα τέχνη θησαυρίζεται.

Τὸ δὲ πλεῖστον ἀναλίσκει μέρ^{ος} ἡ πλο-
κὴ τῶν τριχῶν αἱ μὲν γὰρ φαρμάκοις ἐρυθραί-
νουν δυνάμεισιν πρὸς ἡλίῳ μεσημβρίαν τῆς
πλοκάμους, ἴσα ταῖς τῶν ἐρίων χροαῖς, ξαν-
60 θῶ μέλαδάπτουσιν ἄνθι, ἢ ἰδίαν καλὰ κρι-
νῶσαι φύσιν ἐπόσαις δὲ δεκτικὴν ἢ μέλανα
χαίτη νομίζονται, τὴν γεγαμηκότεν πλεῖστον
εἰς ταύτην ἀναλίσκον, ὅλην Ἀραβίαν
χεδὸν ἐκ τῶν τριχῶν σποπνέουσιν σιδηρὰ τε
65 ὄργανα, πυρὸς ἀμβλεία φλογὶ χλιαθέν-
τα, βία τὴν ἐλίκων ἐλότην ἀφαιρῶν ἐν
αἰσθητοῖς μὲν αἱ μέχρι τῶν ὀφρύων ἐφυλ-
κισμέναι κόμαι, βραχὺ τῶν μετώπων με-
ταιχιμὸν ἀφαιρῶν σφοδρῶς δὲ ἄχρι τῶν μέλα-
70 ὀφρῶν οἱ ὀπίθεν ὀπισθαλείον^{τα} πλοκάμοι.

Καὶ μὲν τῆτο, ἀποβαρὴν πεδίλα τὴν σαρ-
κὸς ἐνδοτέρῳ τῆς πόδας ὀπισφίχουσα, καὶ
λεπτοφῆς ἐς πρόφασιν ἐσθῆς, ὑπὲρ τῆς δο-
κῆς γυμνωθεῖσα. πάντα δὲ τὰ ἐντὸς
75 αὐτῆς γνωριμώτερα τῇ προσώπῳ, χωρὶς
τῶν

g. Ἐρυθρίων] Ἐρυθρίων Fr. Vulgatam firmat M. Fl. H. J. &c. h. Ἀναλίσκ.] Ἀναλίσκ. male Fl. i. Ἐφυλ-
κισμέναι] Ἐφυλκισμ. W. k. Γυμνωθεῖσα] Μὲν γυμνωθ. marg. 41.

finistre interpretabitur Cl. Gesner., qui ex vulgata πρὸ
μίας ἀφῆς dederat: ante horum primam; nec poterat
aliter. Verum etsi μία pro πρώτῃ alibi inveniatur,
apud Lucian. neadum observavi.

44. Τὸν ὀφθαλμὸν] Haec ut multa alia in hoc opusculo
nec sana existimo, nec digna quibus operosam faciam
medicinam. Sed pro κάμῳ, κάμῳ legendum existimo.

57. Ἐρυθρίων] Sic scribitur & mox c. 41. versus
fin. ubi & ipsa Fr. cum reliquis Ἐρυθρίωνων habet, non
ἐρυθρίων.

68. Βραχὺ τῶν μετώπων] Frontem enim angustam
veteres suspiciebant.

71. Ἀποβαρὴν] Quidni purpurea intelligamus? ἵσθες
enim Graecis non minus quam Latinis flos audit pur-
purae, five purpurae succus optimus i. e. maxime sa-
turatus, ut flos lactis vocatur quod pinguisimum est in
eo. Sicque mox ipse vers. fin. hujus cap. πορφύρεον
ἀποβαρὴν. Interdum tamen & ab effectu sit de-
nominatio, i. e. id quod purpura jam tinctum, vo-
catur floridum, propter lactum & florum similem
Tom. II.

colorem.

73. Ὡς τῇ δακτύλῳ γυμνωθεῖσα] Fluctuabam, an cum
priori interprete putarem, negationem excidisse,
vertendumque adeo hunc locum, ne nudae esse videan-
tur. Atque hanc rationem subijciebat illud ὥς πρὸφα-
σι obtentui & excusationi habent nebulam illam li-
neam & textilem ventum mulieres, ne nudae dici
possint, quae vestimentum quaecumque habeant. Sed
re accuratius perpenſa, nihil mutandum censui. Tri-
buit ipsis consilium, velle videri nudas, & tamen
etiam obtentum, praetextum, excusationem, diver-
so nimirum respectu: volunt videri nudae sui simili-
bus lascivis, moechis; obtentum quaerunt apud vi-
rum, apud severiores &c.

74. Γυμνωθεῖσαι] Si Cl. Gesn. vidisset μὴ in Cod.
quodam esse, recepisset credo, quia suspicionem
suam, illud excidisse, confirmatam invenisset. Ego
certe magis inclino ad id recipiendum, quia ἡ πρὸφα-
σι δακτύλῳ γυμνωθεῖσαι, non satis commode procedit
sine negatione. Nihil tamen mutavi, ne contradice-
re meliori, sine summa necessitate, videar.

Kkk

76. Ma-

pediri. Cumque totum illarum corpus spuriae formositatis pulchritudine deceptricig09 velut incantatum fuerit, impudentes genas inunctis fucis rubefaciunt, ut candidissimum illarum & pinguem colorem florens purpura rubore quodam adspersat.

42. Quae igitur post tantum apparatus95 vita est? Statim exitur domo, & spectator unusquisque maritus Zelotypia enecat. Tum *Nympha salutatam erat*, quorum nonnullorum miseri viri nec ipsa norunt nomina, Coliadis forte, & Genetyllidas, aut Phrygiam Deam, aut infeliciter amantis ad pa-

σαι. & καπειδαν αὐτῶν ὅλον τὸ σῶμα νό-
909ης εὐμορφίας ἐξαπατᾷ καλλὲ ἀγα-
μαγευθῇ, τὰς ἀκαχύντες παρῖας ἐρυθρί-
κωσι ἐπιχρίσας φύκεισι, ἵνα ἢ ὑπέρλευ-
κον αὐτῶν ἢ πῖονα χροῖαν, τὸ πορφύρεον
ἀνθῶς ἢ ἐπιφανίζῃ.

Τίς ἐν ὁ μὲν τὸ τοσαύτῳ πᾶσι
βίβει; εὐθὺς ἀπὸ τῆς οἰκίας ἔξοδον, καὶ πᾶς
καὶ θεατὴς ἐπιτρέψαν τὴν γεγαμημένην, ὥς
ἐνὶ οἷς οἱ παροδαίμονες ἄνδρες ἐπὶ αὐτὰ ἴσα-
σι τὰ ὀνόματα, Κολιάδας, εἰ τύχοι, καὶ
Γεντυλλίδας, ἢ τὴν Φρυγίαν δαίμονα, καὶ τὴν
δυσ-

g Καπειδαν] Καπειδ' ἀν. f. Κα' πιδ' ἀν. tribus verbis Fl. Nihil vulgatam mutant O. B2. Fr. P. &c. b. Ἐπι-
φαινῇ] Φωίξη O. Vulgatam retinet M. i. Ἐξοδον] Sic M: B2. P. H. &c. Ἐξοδ' f. Ἐξοδ' O. k. Θιανῇ]
Θιαν' τις marg. Δ1. male.

99. Κολιάδας εἰ τύχοι] Ἐπιθετα ταῦτα Ἀφροδίτης, οἷς
αἰεὶ τοὺς θεατὰς ἀφ' ὧν τὴν χλιδὴν καὶ τὴν γυναικίαν.
Φρυγίαν δὲ δαίμονα, τὴν Παν' λέγει. ἄντι τῆς τοῦτα + ἀφ-
εργουσι ἰσχυρὰ μοι τὰς + ἀφροδίτης τὴν γυναικίαν. ἐπὶ

κακίῃ τῶ Ἀπιδι τοιαύτη ἐνυμφίοντο. παρῖας δὲ τὴν Πά-
ρι, ὅς] ἀπὸ Φρυγίας ὅ καμᾶται εἰς Λακεδαιμόνα ὡς
ἔλπει τὸν Μυλάου. γ.

* Τὰς θεατὰς] Τὰς θεατὰς Exc. G.
† Ἀφροδίτη] Lege διαφύρι. M. de S.
‡ Ἀφροδίτη] In Exc. G. legitur Ἀφροδίτη. In V. ἀφροδίτη.
In M. ἀφροδίτη. Ex quibus omnibus satis constat scriptum

fuisse ἀφροδίτη, de qua voce consule Suidam. M. de S.
§ Καμᾶται] Donec melius quid suggerant Codd. lege κα-
μᾶται. M. de S.

„ si vocentur ad ejusmodi Venereos Deos, ἢ ἡ Πα-
„ ρὴς, ἢ ἡ Πι Κολιάδ', ἢ ἡ Γεντυλλίδ'. Nec non Lu-
„ cianus in *Amor.* (h. l.) quo in loco & alia ita con-
„ veniunt cum Alciphronis hisce, ut imitatio facile
„ appareat. — Unde in Luciano sic legit: ἰδὺς δὲ
„ τῆς οἰκίας ἔξοδον, ἐπὶ δὲ τῶν ἐπιτρέψαντων τοὺς γεγαμημέ-
„ νας, ὡς ἐν οἷς &c. vertitque: *summi e domo egres-
„ sos, quas maritos enecat, ad Deas, quorum infeli-
„ ces illi viri, nec ipsa sciunt nomina, Coliadis, Gene-
„ tyllidas.* In Edd. locus est corruptus, quae: ἰδὺς
„ — ἔξοδον, καὶ πᾶς θεατὴς ἐπιτρέψαν τὸν γεγαμη-
„ — quasi spectatorum nescio quorum ignorent ejusmo-
„ di uxorum viri nomina: quod quidem fieri potest;
„ sed commemorari nihil attinebat. Vidit hoc Pal-
„ merius; sed quaedam excidisse putans, de suo addit
„ totas septem voces. Sunt autem, Κολιάδας & Γεν-
„ τυλλίς epitheta Veneris, ambo secundum quosdam
„ veterum: aliqui ex iisdem Γεντυλλίδας comitem il-
„ lius Deae faciunt. Mens igitur Luciani satis ad-
„ pareat, & Solani correctio jam eo magis placet.

f. F. R.

97. Γεγαμημένης, ὥς] Hic aliquid deesse videtur.
F. G. Certe aliquid deest, si ὡς ὀνόματι ad spectatores
referendum: at si emendatio in θεατὰς facta fuerit,
nihil hic deerit. f. F. R.

Ibid. ὡς ἐν οἷς οἱ παροδαίμονες] Nihil certius *Palme-
riana* suspitione. Quomodo supplendum videatur,

quod deest, interpretatione indicavimus, nempe ἰ-
τα δὲ τῶν παροδαίμονων ἀπᾶσι, vel simili modo.

f. M. G.

99. Κολιάδας] Hujus Veneris Coliadis templum e-
rat in vico Ἀναφλῆς, vide Byn. c. 6. Strab. IX. p.
398. D. vide & Pausan. p. 2. 1. De Dea Schol. *Aris-
toph.* ubi sacra Cereri faciebant mulieres Athenienses.
Vid. *Polyaen.* Strat. I. p. 27. Conf. infra Ἀποφ. c. 11.

M. de S.

Κολιάδας, εἰ τύχοι] Formula, εἰ τύχοι, valet
exempli gratia, & verti potest commode, ut puta.
Quemadmodum vulg. Interpr. I. *Corinth.* XV. 38. ita
etiam Glossarium. Occurrit praeterea in *Τοκωρί*, c.
4. fin. L. Bos.

Ibid. Εἰ τύχοι] Loquendi formula satis obvia, non
tamen ubique valet exempli gratia. Quia &, si usus
posceret, alibi significat, ut ap. *Herodian.* VII. 3. 4.
μᾶλλον δὲ ἐν ἀντιθέσει διδὼς ἀντιθέσεις, εἰς τὸ — πᾶ-
ν πρᾶγμα πρᾶγμα, εἰ τύχοι, καὶ ἄλλως. Sic et-
iam in Nostro T. I. p. 654. f. de Merc. Cond. c. 3.
ἐπὶ λακκοῦ ζυγῶν, εἰ τύχοι, ἐκπαιδείας, recte Cl.
Gsch. convertit: si res ita ferret. Hic tamen recte red-
ditur exempli gratia. f. F. R.

1. Γεντυλλίδας] Genetyllis Veneris cognomina
sunt apud *Aristophanem*: de quibus vide Pausan. in
Atticis. G. C.

δυσέροια κῶμον ὅτι τῷ ποιμένι τελεταί
 δὲ διπρόρησι; ἢ χωρὶς ἀνδρῶν ὑποπία μυ-
 τήρια. ἢ ᾧ τί δει; ὥς πλέκειν ἀφρο-
 δαί ψυχῆς; ἐπειδὴν δὲ τέττοι ἀπαλλα-
 γῶσιν οἴκοι, ἢ εὐδὲ τὰ μακρὰ λουτρά; καὶ
 πολυτελὲς μὲν τῇ Δία τράπεζα, πολὺς
 δὲ ὁ μὲν τῶν ἀνδρῶν ἀκκισμός. ἐπειδὴν ᾧ
 ὑπὲρ πλεονέχει τὰς παρ' αὐταῖς γα-
 τριμαργίας, οὐκ ἔτ' εὐδὲ τῷ Φέρυγγι¹⁰
 αὐταῖς ὁδὸν δέχεται¹¹ δυσάμυνε τί σιτίον,

storem comissionem. *Accedunt* sacra ar-
 cana, & suspecta sine viris mysteria. Quid
 enim opus est involvere animi corruptelam?
 Cum vero ab his rediere, domi statim log-
 ga lavacra, ac sumtuosa voluptariaque men-
 sa, multaque inter viros dissimulatio. Cum
 enim ultra modum oppletae sunt domesticis
 liguritionibus, nec jam capere gula cibum
 potest, summis digitis per apposita quasi
 scri-

^a Περὶ λέγειν] Nihil mut. ^f. B2. P. H. &c. Περὶ λέγειν O. In M. utrumque legitur, sed antiquior scriptura
 περὶ λέγειν. ^b Εὐδὲ] Εὐδὲς O. Vulgatae favet M. & Edd. vet. ^c Νῦν Δία] Restitui ex G. & M. καὶ
 ἰδίᾳ Edd.

2. *Δυσέροια* κῶμον ἐπὶ τῷ ποιμένι] Quis ille κῶμος,
 quae commissio esset, non excogitabam, cum ista
 interpretarer, licet de Lunae in Endymionem, aut
 Rheae s. magnae matris in Attin, amoribus cogita-
 rem. Deum Comum non intelligo; de deabus enim
 sermonem esse, apparet: nec invenio ubi, in qua vel
 homine vel Dea, *δυσέροια* ille Deus Comus fuerit.
^f. M. G. Sed vid. *Scholias*. No. 99. qui ad Paridem
 refert.

6. *Εὐδὲ*] Vulgatam servavi, quia numerus libro-
 rum hanc exhibentium est major; nam perinde est
 utro more scribas, modo enim εὐδὲ adverbialiter po-
 nitur, modo εὐδὲ. Εὐδὲ ita positum habuimus mo-
 do, pr. hujus cap. Et c. 3. item c. 18. f. Item c. 12.
 pr. & *Quom.* Hist. c. 40. *Lexiph.* c. 10. & infra *Tox.*
 c. 32. *Herm.* 33. ter, & c. 38. Sic *Alciph.* II. ep. 3. f.
 Γλυκίον εὐδὲς πιστομένη πρὸς ἡμᾶς — *Φίλο.* Et I. 1. p.
 6. sed εὐδὲ rursus infra hoc c. 42. f. ap. Nostrium. I-
 tem supra c. 8. & 23. & *Hermot.* c. 74. vers. 44. Quae
 si quis evolvere velit, nihil aliud differentiae inveniet,
 quam quod εὐδὲ sequente consonante scribatur, εὐδὲς
 sequente vocali, vel ejusmodi consona, cum qua s.
 sine cacophonia conjungitur.

^f. F. R.
Ibid. Μακρὰ λουτρά, καὶ πολυτελὲς μὲν ἰδίᾳ τράπεζα]
*Domi statim longa balnea, & sumtuosa ac suavis men-
 sa.* sed cum non laudet illam mensam, qui potest esse
 ἰδίᾳ; Repone ex Mf. καὶ πολυτελὲς τῇ Δία τράπεζα,
 & sumtuosa per *Touem* mensa.

^f. G. G.
 7. *Νῦν Δία*] Ita M. a recentiore manu. A prima
 enim ἰδίᾳ videtur scriptum fuisse, uti & in reliquis
 libris, malo tamen illud τῇ Δία, quam καὶ ἰδίᾳ vulga-
 tum.

^{M. du S.}

13. *Ἀπογύωμαι*] Hic aliquid desiderari videtur. ^{F. G.}

14. *Διηγούμεναι*] Mendum haud dubie in hac voce

latet. Agnoscunt tamen etiam O. & M. ^{M. du S.}
Διηγούμεναι] Potest defendi *διηγούμεναι*. Solent enim
 mulieres noctes, & somnia praesertim, narrare in
 convivii, quae forte *ἐπιόχρωτας ὑπνους* aliquis dixerit.
 Sed narrantne mulieres honestae, & εὐταβεῖς βίου, de
 quibus hic agitur, *διηγούμεναι* ὡς γίνονται; itaque

solicitor putare, non esse ab auctore *διηγούμεναι*, sed
 una syllaba minus *διηγούμεναι*. Quo in genere facilius
 peccari per compendiarium scribendi rationem, appa-
 ret. Sic autem interpretarer, *Noctes super haec e-
 narro, & somnos cum diversi sexus corpore captos, &
 cubila muliebri mollitie plenum* &c. ^f. M. G.

14. *Τὸς ἐπιόχρωτας ὑπνους*] Quasi aliud corpus ha-
 beant vigilantes & ornatae vestibus, aliud nudae &
 dormientes in lectis. An de colore intelligit? ^{F. G.}

Τὸς ἐπιόχρωτας ὑπνους] Interpres: *diversorum corpo-
 rum somnos*. Aliud enim corpus habent feminae vigi-
 lantes & ornatae vestibus: aliud, nudae & dormientes
 in lectis. Ovidius: *Pars minima est ipsa puella sui*.
 An de colore feminarum intelligendus Lucianus?

^{A. E. M.}
 16. *Λουτροῦ*] Consule *Casanb.* ad *Lamperid.* Com-
 mod. c. 2. ^{M. du S.}

Ibid. *Ἐστ'*] *Ἐστ'* legendum videtur. Sic interpres.
^{F. G.} Nimirum opus habet, *Benedict.* & *Obsep.* Sed
 potiore jure *Gugietus* quaelisset, num opus habet, pro
 opus illi est, satis Latinum esset? Et si *ἔχμ* substituit,
 saltem *χρῆται* vel *χρῆται* pro *χρῆται* adderet: at isthoc
 voluit: verum nihil isthac emendatione opus est. Cum
χρῆται τῷ i. e. *invisus alicujus rei*, probum sit, ut
 aliis testimoniis docet *Budaeus* in *Comment.* cui ma-
 le exponit *χρῆται* in loco *Philonis*, quod merito corre-
 xit *Steph. Thes.* T. IV. p. 612. ^f. F. R.

21. *Ἐστ' ἢ δε.*] Refertur ex Menandro execratio
 in *Promethea*, quod feminas fixerit: sed versus, qui
 Jambi sunt, partim metro hic hic corrupto, partim
 alia confusione turbati, hoc qualicumque modo dis-
 poni possunt,

Ἐστ' ἢ δικαίως προσπιπταλόμενοι
 Γράφοντι τὴν Πρωτοβίαν πρὸς ταῖς πέτρας.
 Καὶ γίνετ' αὐτὴ λαμπρὰ, ἄλλο δ' ἔδδ' ἐν
 Λαμπρῇ ὁ μιστὸς οἴμ' ἄπαλλα; τοὺς θεοὺς
 Γυναικας ἔπλεον, ὃ πολυτέλειαι θεαί,
 Ἐστ' ἢ μιστὸν γαμῶ τίς ἀνθρώπων; γαμῶ
 Λάμπρῳ. λοιπὸν ᾧ ἐπιόχρωται καὶ γαμῶ

scribendi caussa ductis singula degustant, noctes inter haec enarrantes, & diversi coloris somnos, & cubile muliebri plenum mollitię: e quo quicunque surgit, balneo statim indiget.

43. Atque ista vitae bene sibi constantis indicia. Eorum vero, quae acerbiora sunt, si quis singulatim velit verum exquirere, ille profecto Promethea execrabitur, Menandri illam vocem erumpens,

Ergo immerentem discitiant Promethea

ἀκροῖς δακτύλοις ἐπιγράφουσι, ἢ ὡς κεκμήναν ἕκαστον ἀπογεύουσι, νύκτας δὲ ταῖς διηγεύμεναι, καὶ τὰς ἐτεροχρῶας ὑπνους, καὶ θηλύτητά ἐν ἡν γέμεσαν· ἀφ' ἧς ἀναστὰς ἕκαστος εὐθὺς λυτρῆ χρείος ἐστίν.

Ταυτὶ μὲν ἂν εὐσταθὲς βίη τεκμήρια. ἢ δὲ πικροτέρῳ εἰ τις ἐβελήσκει τὸ ἀληθὲς καὶ μέντοι ἐξετάζειν, ὅπως καθάρσει. Προμῆδῃ, ἢ Μενάνδρῳ ἐκείνῃ ἀπορρήξας Φωνήν. Εἴτ' ἔτι δικαίως προσπεπατημένον

Γρά-

d. Διηγεύμεναι.] Sic esse in Edd. & in O. atque M. notat M. d. S. Διηγούμεθα iavonio notatum in marg. A. & Προμῆδῃ. T. Pr. O. Vulgarum exhibent J. Bz. & c. & M.

Λέγει μοιχὲς ἐντροφῶν. εἴτ' ἐπιβουλεύει
καὶ φαρμακείαι, καὶ ῥόσαι, χαλεπώτατα
φθόνου, μὲν ἔστι πάντα τὰ βίῃ γυναι.

In versu tertio pro vulgato γυνή, ex Basileensi scripti γυνή. In quinto quoque πλάσσειν, non, ut vulgo πλάσσειν, scribendum. Septimum & octavum non habere suos numeros, palam est; at iis restituendis ita, ac a Menandro profecto sunt, ego non sum. J. J. Eit' & d. Locum integrum Menandri apponere operae pretium est, qualem emendatum super edidit Anonymus cruditissimus.

Εἴτ' ἔτι δικαίως προσπεπατημένον
Γράφουσι τὴν Προμῆδα πρὸς ταῖς πύλας;
καὶ γυνή αὐτῇ λαμπάς, ἅλα δ' ἔτι
Ἀγαθόν; ὁ μισῶν αὐτὴν ἀπαιτῶν τοῦ θεοῦ,
Γυναικὲς πλάσσειν ὁ πολυτίμητον θεῶν,
ἔστι μοιχρὸν γυναικὶ τις ἀνθρώπων, γυναικὶ;
Λάβριον τὸ λοιπὸν ἢ ἐπιβουλεύει, Λάχνη,
Γαργηλὶα λέγει δὲ μοιχὲς ἐντροφῶν,
καὶ φαρμακείαι, καὶ ῥόσαι χαλεπώτατα
φθόνου, μὲν ἔστι πάντα τὰ βίῃ γυναι.

Nonne merito pingunt Promethea
† Clivibus affixum ad rupes CAUCASII?
Et Lampas ignium, nihil aliud boni,
Ei sacratum? Quod omnes credo DEOS odisse,
Mulierem finxit. Proh dii immortales,
Gentem impuram! Uxoremne quisquam ducit?
Uxorem?
Deinceps enim occultrae ingruunt cupiditates, o Eache,
Et geniali lecto illudens adulter,
Et veneficia. Et morborum gravissimus
Invidia, quacum mulier vivit per omnem aetatem.

Versionem hujus φωνῆς, & textum ipsum, edimus ut ab Anonymo cruditissimo exhibitus est in *Emend. in Menandri & Philem fragmenta*, p. 95. & 96. nota etiam accipe:

[Locum hunc ex Luciano petiit non ex Grotii

recensione, qui in omnibus hic erravit, sed ex nostra edidimus, una cum versione. Clar. Clericus nihil hic de suo adduxit, praeterquam quod γράφουσι, pingunt, ille erudite transtulit, scribunt. Nihilne audiverat de Parrhasii tabula apud Senecam in Controversiis? nihil de Euanthis apud Achillem Tatium? Versu secundo Grotius sic interpolavit,

Τί γυνή αὐτῇ λαμπάς, ἅλα δ' ἔτι
Ἀγαθόν.

Quid ad eo reperitur? Fax. & nihil boni praeterem

Non recte haec accepit Vir magnus: neque enim γυνή reperitur est Graecis unquam significat: neque faciem reperit Prometheus, sed ignem. Sententia est, quam nos in versione expressimus; & nonne merito nihil boni ei obtigit, praeterquam Lampas? Ubi *Lampadum* accipe λαμπάδων ἀγῶνα, *Lampadis certamen*, quod Athenis quotannis ἐν Προμῆδῃς, in *Promethei fests*, celebrabatur. Vide accuratissimi *Menschii* Graeciam feriatam in ΛΑΜΠΑΣ & ΠΡΟΜΗΘΕΙΑ, qui omnia eo spectantia ibi collegit, excepto hoc ipso *Menandri* loco: Ex his autem colligas, solam Lampadodromiam Prometheo institutam fuisse, nulla sacrificia. Mox versu quinto, apud Lucianum est, Γαργηλίας πλάσσειν, unde Grotius refinxit γυναικὲς πλάσσειν: nos opinor melius Γυναικὲς πλάσσειν: unicam enim formavit, non plures.

Idem versu quarto, ὁ μισῶν αὐτὴν οἷα interpretasse αὐτὴν, ad sensus connexionem. Atqui illud δὲ jam verum sensum, qui a me erutus est, impedit & corrumpit. Versus autem sequentes sic interpolavit,

Μὰλ' ἄλλῳ λοιπὸν ἢ αἱ πύλας
Γαργηλίας μοιχὲς ἐντροφῶν λέγει
Εἴτα δ' ἐπιβουλεύει, φαρμακείαι, καὶ ῥόσαι
Χαλεπώτατα φθόνου, μὲν ἔστι πάντα τὰ
βίῃ γυναι.

Μὰλ' ἄλλῳ dicit se dedisse, pro λαμπάδων, quod nullo sensu legabatur. Sed veteres Editiones habeant λαμπάδων. Kkk 3 Un-

Γράφουσιν ἡ Προμηθεΐα πρὸς ταῖς αἵεταίς;
 Καὶ ὅτι γίνετ' αὐτῷ λαμπρὰς ἄλλο δ'
 ὅδε ἐν
 Ἀγαθόν, ὃ μισοῦσιν ἀπαλλαστὲς θεοὺς, 25
 Γυναῖκα ἐπλασεν, ὃ πολυτίμητοι θεοί,
 Ἐθὺς μισρὸν γαμῶν τίς ἀνθρώπων; γαμῶν
 Λάβρι, τὸ λοιπὸν ὃ ὀπιθυμία...
 Γαμηλῶν, λέχει δὲ μοιχὸς ἐντροφῶν,
 Καὶ ὃ Φαρμακεία, ἢ νόσον χαλεπωτάτην 30
 Φθόνον, μεθ' ὃ ζῇ πάντα τὰ βίον γυνή.
 Τίς ταῦτα τὰ ἀγαθὰ δέχεται; τίς βίον ὃ
 δυστυχὲς ἔστι Συμῆρης;
 Ἀξίον τοίνυν ἀντιθεῖναι τοῖς θήλεσι κα-
 κοῖς τὰ ἄρρενα τὰ παῖδων ἀγωγήν. ὅρ-3
 θρι ἀναστὰς ἐκ τῆς ἀζύγου κοίτης, τὸ ὅτι

Pendere fixum Caucasii de rupibus?
Repertus ignis huic? Aliud nihil boni.
Sed, quod Deos odisse cunctos autem;
Formavit idem feminam, ὃ Dei boni!
Genus scelestum! Ducit aliquis conjugem:
Ducit? libido nempe clancularia,
Et nuptiali moechus illudit toro:
Venena dehinc, insidiae, morbi, invidia
Gravissima, aequo femina omni quam fovet.
Quis haec bona perfequitur? cui haec in-
felix vita cordi est?

44. Aequum igitur opponere muliebri-
 bus istis malis virilem puerorum vivendi
 rationem. Mane surgens de caelibе lecto,
 re-

a Γῆν'] Γῆν' male S. Deficit rursus O. fere usque ad fin. hujus Dial. b Οὐδὲ δ'] Bene J. Fl. P. H. Oὐ-
 δὲ male aliae & Grot. c Ὁ μισοῦ] Ὁδὲ μισο. J. male. & marg. A1. Ceteras varietates & emendationes vid.
 in nott. Solani. Ex quibus depravata & male divisa restituiimus. d Λάβρι] Sic M. & Edd. plurimae. Λάβριος
 J. Fl. marg. A1. Μάλ' ἄβρι] Grot. e Γαμ'] Ἀρ' marg. A1. f Λέχει] Λέχει τε marg. A1W. g Φαρμακεία] Φαρμακεία J. h Ὀρθρι] Ὀρθρι male J. & Fl. Ceterae ὀρθρι cum Cod. P.

Uade nos pro καὶ, Λέχει personam substituentes cae-
 tera omnia quam proxime ad vulgatarum scripturam
 reformavimus. Illa tantum ἔστ' ἐπιθυμία, prorsus e-
 jecimus; quia & metro obstitent, & impedirent,
 quo minus oratio per senarium clauderetur. Nam
 inconcinne prorsus Grotium postrema illa cum cauda
 protraxisse, res ipsa clamat. Sed nihil magis doleo,
 quam in soldecismum incidisse τὰ πάντα; qui νόσον χα-
 λεπωτάτην φθόνον ex conjectura edidit: hoc enim
 proinde est, ac si Latine diceret: *Gravissima morbo-*
rum invidia.]

Hinc δυστυχὲς Prometheus apud Philostr. 602.

M. du S.

† Clavibus] Sic scripserat Solanus, pro clavis, ne-
 sciebam num sua an Anonymi culpa. Quare Editio-
 nem istius Anonymi, sive Philoleuth. Lipsiensis con-
 sului, eundemque errorem ibi inveni, & quid magis
 mirarer, dubitavi, eumne qui sic verterit, an Sola-
 num, qui id non monuerit. Si autem tantis Viris
 sic sentel peccare licet, mihi jam decies ita aberrare
 per festinationem licebit. J. F. R.

Εἴτ' ἐν δικαίῳ] In tot diversis conjecturis ac dispu-
 tationibus virorum doctorum ad h. l. (quem sub n.
 195. fragmentorum Menandri dedit post H. Grotium
 Joh. Clericus) nihil nobis videbatur melius, tutius
 certe nihil, quam redire ad principia, atque ut editi,
 ut interpretati sunt ii versus ab initio; ita eos reprae-
 sentare, de conjecturis eruditorum hominum suum
 cuique judicium permittere. Passim metro laudati
 viri melius consulunt, sed ita, ut nulla sit earum
 emendationum, de qua affirmare audeas, sic e manu

vel Menandri, vel nostri adeo auctoris, qui cum for-
 te ex memoria laudavit, exiisse. J. M. G.

Εἴτ' ἐν δικαίῳ] Aliter quidem dividit hos versiculos Cl.
Jens. in plerisque Edd. uno ductu exaratos, aliaque
 in iis partim recte corrigit; verum quia septimus &
 octavus ita non corrigebatur, aliam iniimus viam,
 maxime ductum Solani sequentes, ut senarii omnes
 fierent. Sed plurimi jam ad senos pedes redacti erant
 in Ed. P. & ap. Menandr. quoque sic fuisse, probabile
 est, non vero, ut modo sex, modo septem, modo
 octo essent pedum. J. F. R.

23. Καὶ γῆν'] Lege καὶ γῆν'. F. G. Quod Gues-
 monet id Edd. J. P. aliaeque jam habebant recte: &
 quia video id saepe ab eo fieri, ejusmodi supervaca-
 neas admonitiones potius omitteremus; quia si quid
 vett. Edd. rectius habent, id sponte sequimur, & in
 variant. Leat. adnotamus. J. F. R.

25. Ὁ μισοῦ] An sic? ὃ μισοῦ δ' αἶμα' ἀπ. τ. θεοῦ.
 Γεν. ἐπλασεν; F. G.

Ὁ μισοῦ αἶμα'] Fl. Fr. B2. P. S. In Venet. utraque
 inseritur δὲ post ὃ, prave. M. du S.

26. Γυναικ'] Emendatio Anonymi, cujus rationem
 vide in ejus Nota. In omnibus enim libris erat γυ-
 ναῖκα. M. du S.

Γυναικ'] In versione feminam pro feminas dedi, quod
 Cl. Gess. non aegre feret. Cetera ejus ad vulgatarum
 textum conversa non attigi, quia incertum quomodo
 sit emendandus. J. F. R.

Ibid. Ἐπλασεν] Ἐπλασεν W. uti Grotius volebat.
 Reliqui Libri omnes ἐπλασεν, quod & servandum.

M. du S.

28. Τὰ

reliquum adhuc in oculis somnum simplici aqua postquam abluit, sacra chlamyde humeralibus connexa fibulis, paterna domo egreditur dejecto vultu, ac neminem eorum, qui ex adverso veniunt, contuitus. Pedissequi autem illum & paedagogi, decens caterva, sequitur, honesta illa virtutis instrumenta manibus tenentes, non secti ferra pectinis incisuras mulcere cornam ap-
tas, neque specula, objectarum formarum nec-pictas imagines; sed vel multiplices tabellae a tergo sequuntur, aut antiquorum operum virtutes servantia volumina; & si ad musicam eundem sit, canora lyra.

τῶν ὀμμάτων ἐτι λοιπὸν ὕπνον ἀπομφάμε-
ν^ο ὑδαλί λιτῶ, ἢ χιτωνίσκον ἢ χλανί-
δα ταῖς ἐπαμείαις ὄφροναις συρράψας, ἀπὸ
40 τῶν πατρῶας ἐστίας ἐξέρχεται^ο κάτω κεκυ-
φῶς, ἢ μηδὲνα τῶν ἀπαντῶντων ἐξ ἐναν-
τίου προσδύλεπαι. ἀκόλουθοι δὲ ἢ παιδαγω-
γοί, χορὸς αὐτῶ κόσμιος, ἔπον^ο, τὰ συμ-
νὰ δὲ δεξιῆς ἐν χερσὶν ὄργανα κρατῶντες, ἢ
45 παρὰ τὸν κτύπον ἐντομαὶς κόμην^ο καλὰ ψάλλειν
δυναμίας, ὑδὲ ἔσοπτρα τῶν ἀντιμόρφων χα-
ρακτῆρων ἀγράφως εἰκότας, ἀλλ' ἢ πολύ-
πλοχοι δέλαιοι κατόπῳ ἀκολουθεῖν, ἢ πα-
λαιῶν ἔργων δεξιὰς φυλάττειν βίβλοι καὶ
50 οἷς Μουσικῇ δίδω^ο Φοιτῶν, εὐμελὲς^ο λύρα.
Πά-

i Καὶ χιτωνίσκον] Vid. nott. Solani. Ego ἢ alterum addo ex Gr. k' Ἐπαμείαι] Ex A.W.P.L. Ἐ—οις Edd. i Κάτω] Deest in Fl. m' Ἀπαντῶντων] Restituit. ex W. L. marg. Ai. Gr. Ἀπαντῶν Edd. priores. n' Καλὰ ψάλλειν] Καλὰ ψάλλει W. Καλὰ ψάλλει Fl. o' Φοιτῶν] Bene P. S. Φοιτῶν male f. Fl. H. Ald. Sed emendat marg. p' Λύρα] Δύρα perperam f.

28. Τὸ — λάχης] Vide Anonymi notam. Neura vox in libris erat. M. du S.

Ibid. Λάχης τὸ] Tò deest in Edd. Inseruit Solani. Et Λάχης quoque addendum adscripsit, non sit idonea auctoritate: ideo non addidi, sed aliquid deesse facile patet, quia quinque tantum pedum est versus. f. F. R.

Ibid. Λατὸν δὲ ἐπὶ.] An sic: τὸ λατὸν δὲ ἐπὶ ἐπαμείαις καὶ μὴ οὐκ ἐν τρυφῇ γαμηλῇ λέχῃ; F. G.

29. Γαμηλῇ] Ante legebamur male Καὶ γαμηλῇ. Delevit καὶ Solani. & ejus loco δὲ inseruit post λέχῃ. f. F. R.

30. Εἴτ' ἐπιβουλαί] Εἴτα τ' ἐπὶ. Post τὸ ἐπιβουλαί aliquid deesse videtur. F. G.

Ibid. Καὶ Φαρμακείαι] In Edd. P. hic versus ita inchoabat: Εἴτ' ἐπιβουλαί. Et χαλαστέται faciebat initium versus sequentis. Gros. volebat Εἴτα δ' i. φ. n. rōson. f. F. R.

Ibid. Δι' ὅσον ἰχ—τά τῇ.] Prima vox ab Anonymo inserta; sequentes mutatae ab eodem. M. du S.

32. Διότι] Conf. supra hoc Dial. c. 22. f. & Herodot. c. 77. f. F. R.

38. Ὑδαλί λιτῶ] In Angl. Cod. legitur ὑδαλί λιτῶ & χιτωνίσκον ἢ χλανίδα ταῖς ἐπαμείαις ὄφροναις. f. B.

Ibid. Καὶ χιτωνίσκον ἢ χλανί.] In laude pueri, cum aqua detergit somnum, inquit, τὴν ἱερὰν χαλμυδα ταῖς ἐπαμείαις ὄφροναις. ἀπὸ τῶν πατρῶας ἐστίας ἐξέρχεται. sacra chlamydem humeralibus fibulis adstringit, paterna domo egreditur. Chlamys fuit vestis militaris, non puerilis. dein cur sacra dicitur? Haec mendosa sunt, quae ex codice Ml. sic refingens. ἢ χιτωνίσκον ἢ χλανίδα ταῖς ἐπαμείαις ὄφροναις. & ὑποκαταλαμπὰς ἐν θυμῷ τῶν πατρῶας ἐστίας ἐξέρχεται. χλανίς, utbantur pueri & molles homines. Grammatici vocant ἱματίον λιτῶ. Sic Demostheni κορυφὴ χλανίς & μωρανοὶ χρ-

τωνίσκον exprobrabantur. vide Gell. I. 5. forte autem in dialogo nostro legendum χιτωνίσκον & χλανίδα. mox idem codex rectius, ἢ μηδὲνα τῶν ἀπαντῶντων ἐξ ἐναντίου προσδύλεπαι. neminem obvolutum ex adverso adspiciunt. Vulgo ἀπαντῶν, frigide. f. G. G.

Καὶ χιτωνίσκον ἢ χλανίδα ταῖς ἐπαμείαις π. Ego scripturam Mss. Codicum reduxi. Ita enim A. W. P. & L. M. du S.

39. Ἐπαμείαις π. Viroorum hoc proprium, mulieres enim ad pectus vestem ὡρτή stringebant; quod a Salmasio dudum observatum est ad Terent. de Pallio 116. M. du S.

Ibid. Πρόναις] De differentia πρόναις & πόρνης vid. etiam Spanh. ad Callim. Hymn. in Apoll. v. 3. Ac notas ejusd. p. 559. f. F. R.

40. Κάτω κεκυφῶς, ἢ μηδὲνα τῶν ἀπαντῶντων ἐξ ἐναντίου προσδύλεπαι] Si quid mihi credis lector, leges τῶν ἀπαντῶντων, non τῶν ἀπάντων, id est, occurrentium: meliore multo sententia. f. P. a G.

41. Ἀπαντῶντων] Emendationem Palmerii firmavit Codd. W. & L. Vid. Jambl. p. 44. M. du S.

Ἀπαντῶντων] Sic fere videtur dare voluisse Justiniana, spiritum enim lenem habet, contra quam aliae; dein ἀπαν. constituit finem versus, ac τῶν initium facit sequentis, qua ratione tanto facilius fit, ut Correctores omiffam syllabam non animadvertant. f. F. R.

50. Εἰς Μουσικῇ] Scilicet οἶκον, ut Aristoph. Lyfistr. v. 1064. ἦκετ' εἰς οἶκόν τῆς Μουσικῆς. Noster Hermot. c. 32. εἰς Πλάτωνος, ac facpe alibi. Vid. not. Solani pag.

1. T. I. ubi εἰς διδασκάλου, non εἰς διδασκαλοῦ. Noster dici solere, contra Bourdelotium probat. Sed satis jam exemplorum dedit L. Bes. de Ellips. v. αἰς, neque haec vulgaria hic repeterem, nisi in transitu inquirere juvaret in hac Alciphronis I. ep. 12. p. 48. εἰς

Πᾶσι δὲ τοῖς φιλοσόφοις ψυχῆς μαθήμα-
σι λιπαρῶς ἐναθλήσας, ἐπειδὴν ἡ ἀλγόνια
τ' ἐγκυκλίαν ἀγαθῶν κορεσθῇ, τὸ σῶμα
ταῖς ἐλευθερίοις ἀσκήσεσιν ἐκπονεῖ. Θεωσα-
λὶ γὰρ ἵπποι μέλθουσιν αὐτῷ. καὶ βραχὺ τ' ἔ-
πεσθῆα παλοδαμῆσας, ἐν εἰρήνῃ μελετᾷ
τὰ πολεμικά, ἀκοίτας ἀφίεις, καὶ βέλη δι'
εὐτόχου δεξιᾶς ἀποπάλλων. εἰδ' αἱ λι-
παραὶ παλαῖσται, καὶ πρὸς ἡλίου μεση-
μβριὸν θάλλει· ἐγκοιζέει τὸ σῶμα πυ-
κνὸν οἱ τε τ' ἐναγωνίαν πόνοι ἀποστα-
λάζοντες ἰδρωτές, μετ' ὧς λυτρά συντομα,
καὶ τράπεζα τῇ μὲν μικρὸν ἐπινηφύσα
πράξει. πάλιν γὰρ αὐτῷ διδάσκαλοι, καὶ
παλαιῶν ἔργων αἰνιττόμενοι καὶ ἐπιμελέμε-
ναι μῆναι, τίς ἀνδρεῖ ἥρωες, ἢ τίς ὅπλ'
Φρονήσας μαρτυρέμενος, ἢ οἷα δικαιοσύνη καὶ
σωφροσύνη ἡσπάσατο; τοιαύταις χρεταῖς
ἀπαλὴν ἐτι τ' ψυχὴν ἐπάρδων, ὅταν ἐσπέ-
ρα τ' πράξιν ὀρίσῃ, τ' γαστρός ἀνάγκη τ' ὅ-
φειλόμενον δασμὸν ἐπιμετρήσας, ἥδ' ὅς
ἔπνυς καθεύδει, τοῖς μετ' ἡμέραν καμάτοις
ἐπηρεμνύει δ' ὅπλ' χρόνον.

Τίς οὐκ ἂν ἐρασῆς ἐφῆκε γένοιτο τοιούτου;
τίμη δ' ἔστω τυφλαὶ μὲν αἱ τ' ὀμμάτων βο-
λαί, πηροὶ δὲ οἱ τ' ἀλγόνιας λογισμοί;
πᾶς δ' οὐκ ἂν ἀγαπήσῃ τ' ἐν παλαί-
στραις μὲν Ἑρμῆν, Ἀπόλλωνα δὲ ἐν λύραις,

45. Peractis diligenter omnibus philoso-
phae mentis in doctrina certaminibus, cum
eruditi illius circuli bonis saturatus est ani-
mus, liberalibus exercitamentis corpus per-
ficit. Thessali enim equi curae illi sunt,
& cum paullum juventutem ipse suam e-
quulei instar agitavit & subegit, bellicam
rem in pace meditatur, emittens jacula, &
tela certa manu vibrans. Tum palaestrae
unctae, & ad meridianum solis calorem
densandum corpus in pulvere volutatur,
stillantesque de certaminum labore sudores:
post quos breves balneae, & sobrietatem
instanti paullo post operi servans mensa.
Rursus enim adsunt illi magistri, veterum-
que operum curiosi, obscuram partim si-
gnificationem habentes, commentarii: quis
fortis Heros? aut quis prudentiae testimo-
nio ornatus? aut qui iustitiam, quique
temperantiam amplexi sint? Talibus virtu-
tibus cum tenerum adhuc animum velut ir-
rigavit, vespera finem operibus imponente,
ubi debitum ventris necessitati tributum
admensus est, suaviores dormit somnos,
qui diurnos post labores aliquantum quietis
subjungat.

46. Talis adolescentis quis non amator
fiat? cujus adeo coeci oculorum conjectus,
ita stupidae mentis cogitationes? Quomodo
non amet aliquis Mercurium in palaestra,
in lyra Apollinem, equitem instar Casto-
ris,

α. Ἀποπάλλων] Ἀποπάλλων minus recte Fl. β. Ἐγκοιζέται] Sic Edd. Ἐγκοιζέται M. P. G. γ. Ἐπηρεμνύει] Ἐπηρεμνύει W. & Ex. Fl. Vulgatam servat P. δ. Ἐπὶ χρόνον] Ἐπιφύκει W. L. Nihil mut. γ. Fl. H. P. S. ε. Τίμη] Τίμη W. Sed vulgata praeficit.

τε ταπεινὸν τῶν ἐκείνων ἐφῆκε γένοιτο τοιούτου. ubi pro
ἵς τι Berglerus legi vult ἵα τι. Sed vulgata videretur
simili ellipsi exponi posse, intellecto τινος; verum
quia τινὸν sequitur, durius hoc esset. At ap. eundem
I. 18. pr. ἀκούω γὰρ σε λαιδέρου, (vel potius λαιδρῶ)
γυναικὸς ἔργον. καὶ ὡς ἐκείνης φθισιμὸν. Ubi posteriora
vertuntur: & ad illam unctionem dampnosam insinuatendo,
nam φθισιμὸν significatum abeundi habere, probatum
erat ep. 12. p. 57. Sed pro ὡς ἐκείνης corrigit Bergler.
ὡς ἐκείνη. Verum possit etiam pro ὡς, ἵς legi, & ge-
nitivus ἐκείνης retineri. Etsi enim ὡς Attice pro ἵς
vel πρὸς (vel pro ὡς πρὸς) adhibetur millies, ubique
tamen accusativum habet. Si vero & alibi cum ge-
nitivo inveniretur, ὡς ἐκείνης simili ellipsi τὸ αἶον ex-

ponendum servarem.

J. F. R.

51. Τῶς φιλοσόφοις ψυχῆς] Multo malim φιλοσόφου
ut ad ψυχῆς referatur, cui proprie est adjunctum φι-
λόσοφος esse. Jucundius etiam cadere sic junctura vi-
detur. Certe sine fraude fuerit interpretationem ita
institutisse.

J. M. G.

58. Εἰδ' αἱ λιπαραὶ παλαῖσται, καὶ πρὸς ἡλίου μεση-
μβριὸν θάλλει· ἐγκοιζέει τὸ σῶμα πυκνὸν οἱ τε τ' ἐναγωνίαν πόνοι ἀποστα-
λάζοντες ἰδρωτές, μετ' ὧς λυτρά συντομα] In M.
legitur ἐγκοιζέται, quod frequentius est illo, utitur
etiam Xenophon, & alii non raro simplici καίματα
est proprium palaestrae verbum, exerceor in palaestra.
Dein unctae palaestrae, & ad solis meridianum calorem
exerceor corpus firmatum. Nota sunt omnia de athleti-
co pulvere.

J. G. G.

62. Ἰδρῶ-

ris, divinasque in mortali corpore virtutes persequentem. Verum mihi quidem, ex caelestes Dii, vita haec sit perpetua, ex adverso amici federe, & ex proximo suave loquentem audire: exeuntem deducere, & omnium rerum cum illo communionem habere! Atque amator quidem aliquis optaverit, per inoffensam & nihil vacillantem vitam, sine ullo dolore ad senectutem pervenire amasium suum, invidiam fortunae nullius noxam expertum. Si vero, quae humanae naturae lex est, morbus illum attigerit, aegrotabo cum laborante, & per tempestuosum mare navigantem comitabor: & si tyrannica vis vincula ei injiciat, aequale mihi ferrum circumponam. Inimicus, quicumque illum oderit, meus erit, & amabo, qui benevolentia illum completentur. Si vero latrones aut hostes videam in illum irruentes, ultra vires etiam arma sumam: & si moriatur, vivere non sustinero: ultimaque mandata iis, qui post illum cari mihi erunt, dederò, commune utrisque monumentum uti aggerent, ossibusque ossa permiscerent neque mutum pulverem discernant.

47. Haec vero non primi fancient amores adversus dignos mei, sed vicinus Dis Heroum sensus hanc legem tulit, in quibus

ἰππαστὴν δὲ ὡς Κάστορα, θείας δὲ δρετὰς
οὐδ' ἄλλ' ἔστιν ἡ δὴ κοῖτα σώματ'· ἀλλ' ἐμοὶ
μὲν δαίμονες ἐράνιοι, βίῃ δ' εἴη διηνεκής ἔτι,
ἀπαυλὴν τὴν φίλον καθέζεσθαι, καὶ πλεονέχον
ἡδὺν λαλῆναι ἀκούειν, ἐξιώντι δὲ αὐτῷ
συνεξίαναι, καὶ πάντος ἔργῳ κοινωνίαν ἔχειν.
85 εὐχάλομαι μὲν ἐν ἐραὶν τις δι' ἀπταίστη καὶ ἀκλι-
νῆς βίῃ, τὴν στεργόμενον ἀλύπτως εἰς γῆρας
οὐδεύσαι, μηδεμίαν τύχης περὶ ἀσάντα βά-
σκανον ἐπὶ ἥρην. εἰ δὲ καὶ, οἷον ἀνθρωπίνης
φύσεως νόμος, ἢ νόσος ἐπιφάσκειν αὐ-
90 τῷ, κάμνοντι συνησθῶ, καὶ ἄλλ' ἡμερῆς
θαλάττης ἀναγομένη συμπλεύσομαι· καὶ
τυραννικὴ βία δεσμὰ θέσται, τὴν ἴσον ἐ-
μαυτῷ θέσθω σίδηρον· ἐχθρὸς ἅπας ὁ
μισῶν ἐκείνον, ἐμὸς ἔσται, καὶ φιλήσω τῆς
95 πρὸς αὐτὸν εὐνοικίᾳς ἐχθρίας· εἰ δὲ ληστὰς ἢ
πολεμὶς θαλασσίμῃ ἐπ' αὐτὸν ὁρμάσας,
ὀπλισαίμην καὶ ὡς δυνάμιν καὶ ἀποθάνω,
ὅτι οὐκ ἀνέχομαι τελευταίας δὲ ἐντολὰς
τοῖς μετ' ἐκείνον ὑπ' ἐμῷ στεργομένοις ἐπι-
100 θῆσομαι, κοινὸν ἀμφοτέροις ἐπιχῶσαι τά-
φον, ὅς τοις δὲ ἀναμίξασθαι ὁρᾷ, μηδὲ τὴν
καφὴν κόβειν ἀπ' ἀλλήλων ἀγκύραι.

Ταῦτα δ' ἐπεὶ πρῶτοι χαράξουσιν οἱ ἐμοὶ
5 πρὸς τῆς ἀξίας ἐρωτες, ἀλλ' ἢ θεοῖς γεί-
των ἡρώϊκῃ φρόνησις ἐνομοθέτησεν, ἐν οἷς ὁ
Φι-

f. Λαλῶντος] Recte sic Edd. plurimae & M. Καλῶντος f. g. Νόσος] Deest in P. Adest in Ex. Fl. f. P. H. &c. Νόμος, νόμος Angl. male.

88. Ἐπὶ ἥρην] ἄλγος, V.

* ἄλγος] Hiatus ille qui in Ed. Cler. est non suppletur ex ulla collatione; quare cum sic exhibeo, qualem inveni. J. F. R.

62. Ἰδιώτης] Haec Luciani Berglerus componit cum Alciphron. I. ep. 34. f. Sed quia non magni momenti, non repetam. J. F. R.

68. Σωφροσύνην ὑπὸ ἀσπίδι] Conf. supra Abdic. c. 18. Adde Alciphron. III. Ep. 24. f. οἷον ἐστὶ — σωφροσύνην ὑπὸ ἀσπίδι. J. F. R.

71. Ἠδὺν ἡπύου] Ἠπύου plur. num. ne mireris. Dixit & Long. Pass. I. p. 27. Ἠπύου ἔξωθεν. Ut poetarum omittam. Adde mox c. 49. J. F. R.

75. Τῶν ὁμμάτων βολαί] Supra quidem c. 3. eadem phrasis, sed aptiore loco: est enim ibi: Διαρραῖς τῶν ὁμμάτων αἱ βολαί. Alciphron III. 1. καὶ τὰς βολὰς τῶν ὁμμάτων ἐν κοινοῦ. Herodian. I. 7. 9. ὁφθαλμοὶ τι τῶν

Tom. II.

ὁμμάτων ἐπὶ πύρρῳ βολαί. Verum si recte dicas, οὐδὲν coetus hoc videat, quidni & coeca oculorum acies dicatur? J. F. R.

82. Ἀπαυλὴν τὴν φίλον καθέζεσθαι, καὶ πλεονέχον ἡδὺν λαλῆναι ἀκούειν] Respexit ad Oden Sapphus, a Catullo latine redditam. A. E. M.

Ἀπαυλὴ] (Vide Catullum p. 112. & 113.) L. K. B. Immo fontem ipsum adeas, in fragm. Sapphus, apud Longinum. M. du S.

89. Νόσος] Anglic. νόσος ἐπιφάσκειν αὐτῷ. J. B. 3. Καφὴ] An κοφίω; videbimus in addendis. J. F. R.

LII

J. Σουτ

Φιλίας ἔρως, ἄχρι θανάτου συνεξέπνευσε.
Φωκίς ἐκ νηπίων ἔτι χρόνων, Ὁρέστην Πυ-
λάδῃ συνῆψε· θεὸν δὲ τῷ παρὸς ἀλλήλους
παθῶν ἰμεσίτῳ λαβόντες, ὡς ἐφ' ἐνὸς
σκάφης τῷ βίῳ συνέπλευσαν· ἀμφοτέρω
Κλυταμνήστραν ἀνήρην, ὡς Ἀγαμέμνονα
παῖδες, ὑπ' ἀμφοῖν Αἰγίου· ἐφονεύετο
τὰς Ὁρέστην ἐλαυνούσας ποινὰς Πυλάδης
ἐνόσει μᾶλλον, κρινομύῳ συνηγωνίζετο, ἣ
δὲ ἐρωτικὴν Φιλίαν ἐδὲ τοῖς Ἕλλησπονδοῖς
ἄροις ἐμέτρησαν, ἀλλ' ὅπῃ τῆς ἐσχάτης
Σκυθῶν τέρμενας ἐπλευσαν, ὁ μὲν νοσῶν, ὁ
δὲ Σεραπεύων. ἡ γυνὴ Ταυρικῆς γῆς ἐπιβαί-
νουσας, εὐθὺς ἡ μήροκτόνος αὐτὰς ἐρινύς
ἐξενόδοχησε, καὶ τὴν βαρβάρων ἐν κύκλῳ
ἐσώτων, ὁ μὲν ὑπὸ τῇ συνήθῃς ματίας πε-
σὼν ἔκειτο. Πυλάδης δὲ
Ἀφρόν τ' ἀπέψα, σώματός τ' ἐτή-

μέλει,
d Πέπλε τε πρὸ κλύπην e εὐπήκτοισ
ὑφαῖς,

ὅτι ἐρατὺ μόνον, ἀλλὰ καὶ πατὴρ ἐνδο-
κύμενος ἦθ'. ἡνίκα γὰρ ἐκρίθη πατὴρ
μένοντος ὅτι τῷ φονευθῆναι, τ' ἕτερον ἐς
Μυκῆνας ἀπέναι, κομίσαντα γράμματα,
μῦθεν ὑπὲρ ἀλλήλων ἀμφοτέροι θάλψουσιν,
ἐκάτερος ἐν πατέρω ζῶσι ζῆν ἐαυτὸν ἡγού-
μενος. ἀπαθείται δὲ τὰς ἐπιτολάς Ὅρε-

ille amicitiae amor ad mortem usque *progres-*
sus una expiravit. A puerilibus inde annis,
Orestis Pyladen Phocis copulavit, qui, Deo
omutui adfectus arbitro, tanquam in uno vi-
tae navigio vecti sunt. Ambo Clytaemne-
stram, tanquam *ambo essent* Agamemnonis
filii, interfecere; ab ambobus Aegisthus oc-
cisis est. Furiis Oresten agitantibus magis
laboravit Pylades. Iudicio cum illo pericli-
tatus est. Amatoriam illam amicitiam nec
Graeciae finibus mensi sunt, sed ad extre-
mos Scytharum terminos navigarunt, aegro-
tans alter, alter eum curans. In Tauricam
enim tellurem egressos occisae matris ultrix
furiam hospitio statim excepit, circumstanti-
busque barbaris, alter a consueto furore
prolapsus jacebat: Pylades vero

Spumam auferebat, corporis curam gerens,

Textu pepli firmo jacentem protegens,

Non amatoris modo sed patris etiam animum ostendens. Cum enim iudicatum esset, manente altero ut occideretur, Mycenas abire alterum, qui literas eo ferret, manere quisque pro altero volunt, rati unusquisque se vivere in vivente altero. Repellit autem epistolas Orestes, tanquam di-

a Μιστίν] Edd. & M. *b* T'] Non compareret conjunctio in Edd. nec in M. *c* Ἐπιμήλιν] Ἐπιμήλιν μα-
 λε B2. & P. Ceterae recte cum M. ἔτην. *d* Πίπλου] Πίπλον Eur. Nil mut. Fl. nec M. *e* Εὐπύκτους] Bene
 P. V2. Fr. B2. S. Εὐπύκτους f. Fl. *f* Ἰφωῖς] Ἰφώ. Fl. Vulgatam tuetur P.

28. Ἐπιδάσκοντες ὅτι Ἐπιδάσκοντες ἐπιδάσκοντες πάντων. ὅταν ἐπὶ τῇ ἑαυτοῦ ἀρετῇ τις ἢ λόγῳ φιλοτιμεύμενος

7. *Emendatorum*] Correxerat Solan, *emendatorum*. Sed non est necessarium, neque Editionem inveni, quae sic habeat. 7. F. R.

io. *Maoridu*]. Fuit cum *maoritu* mallem, ut Dianae simulacrum quod rapuerunt, intelligeretur, nunc de amore intelligo; nondum enim de Dianae ligno fermo est.

14. Ὀρέστης ἱλαυν ποιν.] Delphis obsessus Furiis, Apollinis consilio venit Athenas in Minervæ delubrum, cujus consilio vincens reversus est Argos. Has

vero furias placans vocavit Eumenidas apud *Aeschylum*.
G. C.

Ὀρέστην ἱλαύν. πον.] Ex Orest. Eurip. adscriptum in
marg. Ald. i. Wessell. F. F. B.

Ibid. Ἐλαινούσας πωινὰς] *Dixi ad Pestem.*

24. Ἄφρον ἀπέψα] Ἄφρον τ' ἀπέψα.

Ἀφ' ὧν τ' ἀτ. — ἱρημ.] Ex Euripide restitui-
mus primam vocem, minus recte in libris nostris habentem;
postremam etiam depravarant Bz. & P. Eurip.
Iphig. Taur. 311.
M. du S.

digniore qui eas acciperet Pylade, factus 35ης, ὡς Πυλάδης λαβεῖν ἀξιοτέρη, μόνον
tantum non amator pro amasio,

*Ibunt perire, mi nimis grave est onus,
Nam quidquid est mali, mea navi uelut.*

& paulo post ait:

*Isti quidem da literas,
Hic ibit Argos, hic tuum negotium
Curabit; ac nos, qui potest, necet.*

48. Sic enim universum se habet. Nempe cum innutritus a pueris inde honestus 45
amor ad aetatem ratiocinandi jam capacem corroboratus est, ille qui amatus adhuc fuit mutuos amores rependit, difficile ut sit ad animadvertendum; utrius uter amator sit? tanquam a speculo; sic a benevolentia amantis, simili ad amatum simulacro 50
reflexo. Quid igitur, velut peregrinam vitae nostrae luxuriam exprobras, quod divinis legibus definitum, successione quadam ad nos delatum est? Quin libenter illud acceptum, pura mente, tanquam rem sacram servamus? Felix enim vere de sapientium virorum sententia,

— cui juvenescit equus, puerique ministrant,

*Nam fore aetatem molliter ille senex,
Qui pueris carnis.*

Ac Socraticam quidem disciplinam, & 60
splendidum illud virtutis tribunal, Del-

35ης, ὡς Πυλάδης λαβεῖν ἀξιοτέρη, μόνον
τοῦ ἐραστῆς αὐτ' ἐρωμένης γινόμενης.

Τὸ γὰρ σφαγῆναι τὸν δ', ἐμοὶ βάρυν μέγα.
Ὁ ναυτεὺς γὰρ εἰμ' ἐγὼ τὰς συμφορὰς.
ἔμετ' ὀλίγον Φησὶ,

40 τῶδε μὲν δέλιον εἰ δίδω,
ἢ Πέμψω γὰρ Ἀργεῖ, ὅτε ἰ σοὶ καλῶς
ἔχῃν.

Ἡμεῖς δ' ὁ χρεῖων κτενέτω.

Καὶ γὰρ ἄτως ἔχει τὸ πᾶν. ὅταν γὰρ ἐκ
παίδων ὁ σπουδαῖος ἔρως ἐντραφεῖς, ὅπῃ ἔ
ἤδη λογίζεσθαι δυναμένην ἡλικίαν ἀνδρῶν,
τὸ πᾶλαι ἡ Φιλῆθεν, ἀμοιβαίως ἐρώτας ἀν-
ταποδίδασθαι. καὶ δυσχερὲς αἰσθάνεσθαι ποτέρω
ποτέρω ἐρατῆς ὅταν, ὥσπερ ἀπ' ἐσώπῃ
50 τῷ Φαλασκατῷ εὐνοίας ὅπῃ τ' ἐρώμενον
ὁμοίως πεισόντ' εὐδῶν. τί δὲ ἂν τῷ καθ'
ἡμᾶς βίῃ ξένῃ αὐτὸ τρυφὴν ὀνειδίζεις θεοῖς
νόμοις ὀφείδῃ, ἐκ λησθοχῆς ἐφ' ἡμᾶς
καταβέβηκός; ἀσμένως δὲ αὐτὸ δεξάμενα,
55 μετ' ἀγνῆς ἀφαιρέσεως νεωχεσθῶμεν. ὅλβιος γὰρ
ὡς ἀλλήλους καὶ τ' ἀσφῶν ἀποφασί,
ὡ παῖδες τε νέοι, καὶ μόνυχες ἵπποι,
Γηράσκει δ' ὁ γέρον κενὸν ἐλαφρότατα
κῆροι

60 Τὸν Φιλέσιν.

αἶνε μὴν Σωκρατικαὶ διδασκαλῖαι, καὶ τὸ
λαμπρὸν ἔκλεον τ' ἀρετῆς δικαστήριον, τοῖς
Δελ-

g Διδου] Post hoc verbum manu additum ἀλλ' ὡς γινώσκῃ in Ald. i. Wess. in ipso textu. h Πέμψω] Πέμψω Eur. Nihil mut. Fl. nec M. i Soi] Oi W. k Φιλῆθεν] Φιλήθεν male J. B. l Ἡμεῖς βίῃ ξένῃ αὐτὸ τρ. δ.] Haec omnia omissa in Fl. m Ἡμεῖς] Sic Er. El. P. &c. & M. Ἡμεῖς J.

41. Πέμψω γὰρ Ἀργεῖ] Haec dicit Orestes apud Euripidem, ἐν τῇ Ἰφιγενείᾳ ἀράμει. G.

32. Ἰπὲρ ἀλλήλων] Ita est in Quom. Hist. c. 12. ὑπὲρ
ἐμοῦ μονομαχοῦντα, pro me pugnantem, & alibi passim.
De hoc significatu praepositionis ὑπὲρ, exponendo per
pro & propter, quod saepe eodem recidit, vid. plura
testimonia producentem Rev. Jac. Elmer. ad I. Epist.
ad Corinth. XV. 29. ubi βαπτίζονται ὑπὲρ τῷ κυρίου.
J.F.R.

34. Τὰς ἐπιστάλας] De unis literis accipiendum, quasi
ad imitationem Latini litterae. Ita apertissime Alciphro.
II. ep. 4. pr. Ὁ δὲ πέμψω μοι τὰ βασιλῆως τὰς ἐπιστά-
λας, εὐδὺς ἀνέγνω.
J.F.R.

37. Τὸ γὰρ &c.] Eurip. Iph. T. 598—603. M. du S.
51. Τῷ καθ' ἡμᾶς βίῃ] Conf. supra Demon. c. 1.
J.F.R.

56. Ὡς ἀλλήλους] Conf. si operae videtur, supra Le-
xiph. c. 22. de Salt. c. 2. m. Alexand. 61. Et ὡς ἀμ-
βῶς Hermot. c. 56. Ac Bergler. ad Alciphro. I. ep. 30.
f. J.F.R.

Ibid. Σοφῶν] Callimacho tribuit Stobaeus, apud
quem prior versus non extat. Vid. Gros. Flor. 477.
M. du S.

Δελφικοῖς τρίποσιν ἐτιμήθη. χρησμόν γ' ἀληθείας ὁ Πύθι' ἐθέσπισεν, ἀνδρῶν ἀπάντων Σωκράτης σοφώτατος, ὃς ἅμα τοῖς ἄλλοις μαθήμασιν, ἐξ ὧν τ' βίον ὤησε, καὶ τὸ παιδεραστῆν ὡς μάλιστα ὠφελῆν προσήκατο.

Δεῖ δὲ τ' νέων ἐρᾶν ὡς Ἀλκιβιάδου Σωκράτης, ὃς, ὑπὸ μιᾷ χλαμύδι, πατρός ὑπνὸς ἐκοιμήθη. καὶ ἐγώ γε τὸ Καλλιμάχειον ὅπτι τέλει τῶν λόγων ἡδιστα προαείην ἀν ἅπασιν κήρυγμα.

Αἶθε γ' ὦ κέροισιν ἐπ' ὀμμαῖα λίχνα φέρουτες,

Ἐρχι' ὡς ὑμῖν ὄρισε παιδοφιλεῖν.

Ὡδὲ νέων ἐράοιτε, πόλιν κεῖανδρον ἔχοιτε. Ταῦτ' εἰδότες, ὦ νεανίαι, σωφρόνως παῖσιν ἀγαθοῖς πρόσσιτε, μηδὲ ὀλίγης τέρψεως ἐίνεκα, καὶ μακρὰν ἐκχέουτες εὐνοίαν, ἄχρη. ἀκμῆς πλάσσει τὰ τῷ φιλεῖν πάθη προβάλλεσθε. καὶ δ' ἐράνιον ἐράσῃ προσκυνῶντες, εἰς γῆρας ὑπὸ παίδων βέβαια τηρεῖτε τὰ πάθη. τοῖς γ' ἔτω φιλήσῃ, ἡδιστ' ἔμ' ὁ

phici tripodes honorarunt; veritatis enim oraculum fudit Pythius, excellit omnes temporis Socrates viros, qui cum reliqua disciplina, qua vitam iuvit, etiam puerorum amorem, tanquam rem maxime utilem, adsciverat.

49. Oportet autem amare juvenes, ut Alcibiadem Socrates, qui, sub eadem chlamyde, patris somnum dormivit. Atque ego Callimachium illud ad omnes praeconium in fine orationis iubens posuerim,

Vos o qui pueros oculo patrante voratis,

75. Erchius ut teneros iussit amare mares, Sic pueros petite; virisque implebitis nrbam.

Haec cum sciatis juvenes, modeste ad bonos pueros accedite, neque parvae voluptatis causa longam benevolentiam effundentes, usque ad maturam aetatem, fictos amoris affectus obtentui libidinis habete. Sed, caelesti illo invocato Amore, in senectutem a pueris inde stabiles servate affectus. Qui enim ita amant, illis suavissimum

a. ὅς ἅμα] ὅς ἐχ' ἅμα W. b. Ἐράοιτε] Ἐράοιτε W. P. Angl. Nihil mut. Edd. c. Εἶνεκα] Εἶνεκα W.

65. Σωκράτης σοφώτατος] Oraculi hoc de Socrate ὑγκρίμην habuimus etiam supra, de Salt. §. 25. pr. Habebimus rursus infra in Rhet. praec. §. 13. J. F. R. Ibid. ὅς ὑπὸ] Vide B. praec. c. 15. & quae illic a me annotata sunt.

ὅς ὑπὸ μιᾷ χλ.] Adludit ad id Alciph. I. Ep. 38. p. 176. scribens: ἀλλ' ὑπὸ τῷ μιᾷ ἡγάπα κοιμήσας χλαμύδι. Ubi Cl. Bergler. adductis his Luciani verbis notat, male posteriora a Benedicto. conversa esse, qui sub una eademque patris chlamyde, quasi illa chlamys patris nescio cuius fuerit, cum castus somnus intelligatur, ut patet Platonis illum locum, quem ex ejus Sympos. adfert, ulterius legenti: Philostr. Epist. 44. ἢ πτωχὸς ὁ Σωκράτης, ἀλλ' ὑπὸ τῷ αὐτοῦ τ' τρέβαια ὁ πλοῦσι' Ἀλκιβιάδης. &c. Addo Corn. Nep. Alcib. c. 2. Invenit adolescentia amatus est a multis more Graecorum: in iis a Socrate, de quo mentionem facit Plato in Symposio. namque cum inducis commemorantem se pernoctasse cum Socrate, neque aliter ab eo surrexisse, ac filius a parente debuerit. J. F. R.

76. Ἐρχι.] Quis est ille Erchius? Xenophon puto, de quo Diogenes Laërtius Εὐνοῦν Γρύλλου μὲν υἱὸς, Ἀθῶν' υἱὸς, τ' ὄντων Ἐρχιεύς. Nempe Poetae Ἐρχι' est, qui alias Ἐρχιεύς dicendus erat. Reliqua de pago Ἐρχία dabit Montfaucon in reliquis Atticis C. S. Porro

ad eum praesertim Xenophontis locum respexisse videtur Callimachus (inter cuius fragmenta sedem CVII. huic assignavit Bensleyus) qui habetur Memor. Socr. I. 29. seq. ubi narratur, quibus quasi gradibus ab impuro & sulto, ut ibi vocatur, Euthydemii amore Critiam revocare Socrates voluerit.

77. Ἐράοιτε] Angl. ἐράοιτε.

79. Εἶνεκα] Poeticum esse ajunt Lexicographi; iis que certe frequentius, quam prosae scriptoribus. Ideo tamen hic nihil muto. Nam & apud Nostrum infra De Dea Syr. c. 14. καὶ Σιμωκρίδης εἶνεκα. Verum ibi Ionica Dialecto loquitur, & Ionibus familiare τὸ εἶνεκα pro εἶνεκα, ut Hippocr. S. I. aph. 3. & passim. Herodot. εἶνεκα p. 2. bis. & seqq. ubivis. Sed & Attici Scriptores ita interdum enuntiant. Ib. Mag. Εἶνεκα, καὶ εἶνεκα, Πλάτων, Δημοσθένης, καὶ οἱ ἄλλοι. Θεοκυδίδης δὲ αἶν, εἶνεκα. Quod W. autem εἶνεκα habet, nihili est; καὶ ὁμοῦ enim hic foret propter duo sequentia in terminata. Nam εἶνεκα & εἶνεκα promiscue scribitur, sequente consona. Ita εἶνεκα καὶ invenio in Inscript. quam exhibet Montfaucon in Diar. Ital. p. 43. f. ΑΡΕΤΗΣ ΕΝΕΚΕΝ ΚΑΙ ΕΥΝΟΙΑΣ. In alia, vero p. 38. ΦΙΛΟΤΙΜΙΑΣ ΕΝΕΚΕ ΚΑΙ ΕΥΝΟΙΑΣ. ut alia obvia omittam. Εἶνεκα tamen sequente vocali non scriberem. J. F. R.

88. Δι-

num vivendi tempus, turpi nulla conscien-
tia in *animo* habitante; nobilis autem post
mortem ad omnes fama exit. Si vero fides
habenda philosophorum filiis, aether post
terram excipit hos, qui his rebus studue-
runt; atque, ad vitam meliorem mortui,
praemium virtutis habent immortalitatem.

50. Ista Callicratides juvenili quodam
ardore & gravi oratione cum protulisset,
Chariclen, dicere volentem denuo, repressi:
quod tempus erat descendendi ad navim.
Rogantibus autem, ut quid sentirem pro-
nuntiare vellem, perpensa paullum utrius-
que oratione, *Non ex tempore*, inquam, &
negligenter, sodales, orationem quisque suam
videmini deproperasse; sed perpetuae profecto
& robustae cogitationis aperta haec sunt vesti-
gia. Vix enim quidquam est eorum, quae
dici hic debent, quod dicendum alteri relinque-
ritis, ac cum multa rerum peritia ominis,
tum major etiam vis verborum. Itaque opta-
verim, Theramenes, si fieri posset, ille co-

5 τῷ ζῆν χρόνῳ, ἐδεμιάς ἀπρεπῆς συνειδή-
σεως παροικέσης. αἰοίδιμοι δὲ μὲν θάνατον
εἰς πάντας ἐκφοιτῶσι κληρόνες. εἰ δὲ διὰ
φιλοσόφων παισὶ πιστεύειν, αἰθῆρ μὲν γῆν
ἐκδέχεται τὰς ταῦτα ζηλῶντας. εἰς δὲ
90 ἀμείνονα βίον ἀποθανόντες, ἔχουσιν ἡ δρετῆς
γέρας, τὸ ἀφθάρσιον.

Τοιαῦτα τῷ Καλλικρατίδῃ σφόδρα νεα-
νικῶς σεμιολογησαμένῳ, Χαρικλέα μὲν ἐκ
δευτέρου λέγειν περὶ ὧν λόγον ἔπλεον· ὅρα γὰρ
95 ἦν ὅτι ταῦν κατιέναι δεομένων δ' ὅ, τι
Φρονοῖν ἀποφίνασθαι, δι' ὀλίγου τὴν ἑκα-
τέρου λόγου δεικνύσασθαι. Οὐκ ἐξ ὑ-
πογνύειν, Φημί, καὶ παρημελημένως, ὑμῖν,
ὡς ἐταῖροι, τὰ τῷ λόγῳ ὅμοιον ἀπεχεδιά-
100 σαι διηγεῖσθαι δὲ, καὶ, ἢ Δί', ἐρρω-
μένης Φροντίδος ἐναργῆ ταῦτ' ὅτιν ἴχνη.
οὐδὲν γὰρ ὅθεν ὅτιν, ὅ, τι τῷ λεκτέῳ εἰ-
πεῖν ἑτέρῳ δύνασθαι παρήκαλε. καὶ πολλὰ
95 μὲν ἢ τῷ πραγμάτων ἐμπειρία, πλείων δ' ἢ
τῷ λόγῳ δεινότης, ὥς ἔγωγε ἀν' εὐχαίμην,
εἴθε ἦν ἢ ἐν δυνατῷ, γενέσθαι Θερραμένης
ἐκείν-

1. Εἰς δὲ ἀμείνονα βίον] Ita dedi ex W. P. L. G. 'Εν δὲ ἀμείνονα βίον A. Οἱ δὲ ἀμείνονα βίον. Edd. priores.
Φρονοῖν] Ex Ven. utraque & marg. At. Φρονοῖν cett. Edd. & M. f. 'Εκατέρου] 'Εκατέρου W. g. 'Υπογνύειν]
Υπογνύειν Fl. f. M. h. Δί'] Δία Fl. i. 'Ερρωμένης] 'Ερρωμένης marg. At. k. Πολλὰ] Sic Fl. P. &c. recte.
Πολλὰ f. l. 'Εν δυνατῷ] Omissa in W.

7. Θερραμένης] 'Αθηναῖος ῥήτωρ, μαθητὴς Προδίκου τῷ
Κίῳ. ὃς ἐπικαλεῖτο Κόδορος. V.

Θερραμένης] Iste vir fuit πανούργος & πρὸς τοὺς καιροὺς
πυλινδραλῆμος. Χίος γὰρ & Κίος inter se belligerabant:
quando igitur apud Chios erat Theramenes, Chium.

88. Αἰθῆρ μὲν γῆν ἐκδέχεται τὰς ταῦτα ζηλῶντας, εἰς δὲ
ἀμείνονα βίον ἀποθανόντες ἔχουσιν ἡ ἀρετῆς γέρας τὸ ἀφθάρ-
τον] Sic recte Mf. Coelum post terram eos excipit, qui
istis rebus student. ad meliorem vitam morientes prae-
mium virtutis consequuntur incorruptibile. Vulgo sine
sensu legitur εἰς δὲ ἀμείνονα ἀποθανόντες, & vertitur: qui
meliori fato morientes, tanquam alii essent, quam de
quibus in praecedentibus verbis loquitur. Ne dicam
ἀμείνονα ἀποθανόντων Graecis nihil esse, nec id significare,
quod ex depravata lectione cuderant interpretes.

f. G. G.

89. Εἰς δὲ ἀμείνονα βίον] Ita W. P. & L. quod in
impressis est, εἰ δὲ ἀμείνονα.

M. du S.

90. 'Αμείνονα ἀποθανόντες] Angl. Cod. cō δὲ ἀμείνονα
βίον ἀποθ.

f. B.

96. Φρονοῖν] Sic Venet. utraque. In reliquis & in

se dicebat; quum apud Cios, Cium. Erat autem re-
vera Χίος. Hic etiam ἀφ' τοῦ ἐμμετάβατον αὐτοῦ ἐπικαλεῖ-
το Κόδορος. est enim cothurnus alterutro pedum aptus,
tragicum calceamentum. G.

ipso M. Φρονοῖν, corrupte.

M. du S.

Ο, τ. Φρονοῖν] Sic legendum suaderet series oratio-
nis, & si libri omnes Φρονοῖν haberent. Quid enim?
hoc expectant litigantes, ut quid ipsi sentiant, iudex
pronuntiet, an suam ut sententiam, suum iudicium
promat? Quam facile autem fuit, inter dicentes, vel
a describente, in Φρονοῖν mutari Φρονοῖν, praesertim
cui Attica forma Φρονοῖν pro communi, Φρονοῖμι,
non satis esset familiaris. Sed jam bene sic dederat
Aldus, a quo operae posteriores, & interpretes, male
recesserunt.

f. M. G.

Φρονοῖν] Quod Cl. Soullins noster sic monuit corri-
gendum, id etiam Cl. Gesnerus tam sponte, quam ex
Aldina sua recte vidit, cumque res ipsa flagitet, non
haesitavi in deferenda vulgata Φρονοῖν.

f. F. R.

7. Θερραμ. — κοθ.] Vide Xenoph. Ed. St. p. 273.

ἔκειντο ὁ Κόθορν, ἵν' ἄμφω νενικηότες, ἐξίστη βαδίζοιτε. πλὴν ἐπειδὴ ὥρ' ἀνήσειν οὐκ εὐοίκατε, καὶ αὐτὸς ἐν τῷ μέλαζι πλῶ, ὥς ἵοιτο αὐτῷ ἐκέκρικα διοχλεῖσθαι, τὸ μάλιστ' ὥσπερ εἶναι μοι δίκαιον, σποφανεῖμαι.

Γάμοι μὲν ἀνθρώποις βιωφελές πρᾶγμα, καὶ μακάριον, ὅποτεν εὐτυχῶν. παιδικὸς δ' ἐρωτίας, ὅσοι φιλίας ἀγὰ δίκαια^b προμνῶνται, μόνης φιλοσοφίας ἔργον ἡγεῖται. διὸ δὴ γαμητέον μὲν ἅπασιν, παιδεραστῆν δὲ ἐφείδω^c μόνοις^d φιλοσόφοις. ἥκιστα γὰρ ἐν γυναιξὶν ὀλόκληρ' ὄρεται φύεται. καὶ σὺ δ', ὦ Χαρίκλεις, μηδὲν ἀχθεοῦ, εἰ ταῖς Ἀθήναις ἢ Κόρινθ' εἴξει.

Καὶ γὰρ ὑπ' αἰδῆς συντόμῳ λόγῳ τὴν κρίσιν ἐπισπεύσας, ἐξάνεστην ἑώρων γὰρ ὑποκατηφῇ τὴν Χαρίκλεια, ὥς μικρὸν ὥς θανάτῳ κατακρίσθαι. ὁ δ' Ἀθηναῖος, ἰλαρῶ τῷ^e προσώπῳ Φαίδρος ἀναπηδήσας, πρὸς αὐτὸν σφόδρα σοβαρῶς. εἶκασεν αὖτις αὐτὸν ἐν Σαλαμῖνι Πέρσας καλανεναυμαχηκένας. καὶ τῷ^f γε τὴν κρίσεως ἀπονάμνη, λαμπρότερον ἡμᾶς ἐστίασαντ' αὐτῷ^g τὰ πινύκια^h καὶ γὰρ ἦνⁱ

thurnus esse, ut victores ambo aequo pede incederetis. Verum enimvero quandoquidem remissuri non videmini, et ipse inter navigandum de iisdem rebus flagitari non decrevi; id quod maxime in praesens mihi iustum esse videtur, pronuntiabo.

51. Nuptiae quidem res vitae hominum utilissima, et beata, quoties felices sunt. Masculos autem amores, quoties casta amicitiae iura illos conciliant, solius opus Philosophiae arbitror. Propterea nuptiae contrahendae omnibus, pueros autem amare solis concedatur Philosophis; minime enim perfecta in mulieribus virtus existit. Tu vero Charicles non gravabere, si Athenis Corinthus cesseris.

52. Atque ego prae pudore concisa oratione festinanter iudicium cum expediissem, surrexi. Videbam enim demisso supra modum vultu Chariclem, quasi tantum non capitis damnatus esset. Atheniensis vero hilari gestu laetus exultans, jactabundo valde incessu progrediebatur; putares navali ad Salamina praelio Persas ab illo superatos. Atque hunc certe iudicii mei fructum habui, quod splendidius nos, tantumquam triumphali coena exceperit. Erat enim alio-

^a ἔκειντο ὁ Κόθ.] Desunt haec tria in Fl. ^b Προμνῶνται.] Sic M. & Edd. recte. Προμνῶνται γ. ^c ἐφείδω.] Ex W. dedimus. Ἀφείδω Edd. priores. ^d Φιλοσόφοις.] Τοῖς σοφοῖς W. P. ^e προσώπῳ.] Restitui ex A. G. L. P. W. & marg. At. Τρόπῳ enim erat in Edd. omnibus. ^f τὰ πινύκια.] Τὰ πινύκια W. male. Τὰ πινύκια Fl. B2.

19. Καὶ σὺ δ', ὦ Χαρίκλεις.] Ἡ ὅτι Χαρίκλεις μὲν Κόρινθος, Ἀθηναῖος δὲ Καλλικρατίδης, ὃν τὴν ἰκῶσαν οὐκ ἀγνοοῦντες ὅτις εἰσιν. ἢ * ὡς τὴν Κόρινθον μὲν ἀνακειμένην τὴν Ἀ-

φροδίτην. διὸ ἐπὶ πολλῇ ἐν Κόρινθ' ἢ γυναικείᾳ μύθῳ. Ἀθηναῖον δὲ τὴν παιδεραστίαν κομῶντων. ἢ τὴν κατὰ φιλοσοφίαν καὶ σάφρονι, ἢ τὴν τῷ ὄντι μικρῶς καὶ ἀβελβλημένην. V.

* Ὡς.] Non aderat ὡς in editis. Inferuit M. du S. † Ἀφροδίτη.] Sic mutavit Idem, cum editum esset Ἀφροδίτης.

† Παιδεραστία.] Et hoc ita dedit Salanus, pro vulgato ἢ παιδεραστία, notavitque τὴν pro ἢ prave fuisse in V.

11. & Plut. in Nicia Aristoph. etiam, cujus Scholiastes haec verba Luciani affert. 258. A. M. du S. 8. Ὁ Κόθορν.] Cum Edd. κόθορν' haberent, ego Κόθ. majore littera exaravi monitus ab Scholiast. Aristoph. ad Ran. vers. 1001. ubi ait: Θρασύμαντος — Κόθ' δὲ ἐλγυλὸς εἶναι, καὶ Κόθορν'. Λουκιανὸς ἔρωσιν Ὡς ἐπὶ γυν' αὐτὴν ἐξαιρέσει, εἴπερ ἦν ἐν δυνάτῳ, γυνὴ δὲ Θρασύμαντος ἐκεῖν' ὁ Κόθορν'. &c. Quae illi cum Nostro Scholiastae conveniunt. Etli enim cothurni calceamenti significatio manet, tamen cognomeutum quasi in nomen proprium abiit. Sed res est parvi. J. F. R.

13. Γάμοι.] Facete ludit in nuptias Menand. in fragm. 10. Γάμοι γὰρ ἀνθρώποις ἐν ταῖς κακοῖς. Oportibile malum hominibus sunt nuptiae. Ceterum γάμοι etiam de unis nuptiis frequentatur, vid. Aristoph. Av. 132. Et Evang. Matth. XXII. ubi ter, quater, modo singul. modo plurali numero occurrit. Sic ἐπιστολαὶ de una epistola Alciph. L. 2. 4. pr. Conf. & Nostrum Dial. Mercur. VII. & alibi non semel. J. F. R. 17. Παιδεραστία δὲ ἐφείδω μόνοις φιλοσόφοις.] Clar. Davif. (quod confutandum in marg. jussit Cl. Hemsterb.) ad Cic. de Off. Dignit. c. 34. observat, ad Platonis im-

alioquin etiam in victu magnificentior. Submissa autem voce Chariclem etiam subinde consolabar, vi dicendi illius commemorata, perpetuo vehementer admirari me dicens, quam potenter difficiliores partes tuius fuisset.

53. Sed illa in Cnido commoratio, & 35 habiti in Deae sacro sermones, qui laetum simul studium, & eruditum lufum habuerant, hoc fere modo expetivere. At tu, Theomnefte, qui antiquam illam nobis memoriam evocasti, si tum iudex fuisses, quid pronuntiaturus eras? THEOMN. Adeo ne Melitiden aut Coroebum medius fidius me arbitraris, ut iuste a te judicatis contrariam feram sententiam? Qui praesumma iucunditate eorum, quae dicebantur, in Cnido versari mihi viderer, ut parum abesset, quin parvulam hanc domunculam ipsum illud esse templum putarem. 45 Veruntamen (nihil enim non decens est hoc die festo dicere, cum risus omnis etiam si forte nimius ad celebrationem pertinere videatur) orationem illam puerorum amatoris, nimio quasi supercilio elatam, gravitatis causa admirabar equidem: verum illud pa-

ἄλλως τῷ βίῳ μεγαλοφρονέστερον. ἡσυχῇ δὲ καὶ τῇ Χαρικλέᾳ παρηγορησάμενη ὅτι τῇ δεινότητι τῶν λόγων, συνεχὲς ὑπερθαυμάζων, ὅτι δυσχερέστερον μέρει δυνατῶς συνηγόρησεν.

Ἄλλ' ἢ μὲν ἐν Κνίδῳ διατρίβειν, καὶ τὰ ὅσα τῇ θεῷ λαληθέντα, σπευδὴν ἰλαρὰν ἅμα, καὶ ἡ παιδιὰν εὐμυσσον ἐχρηκότα, τῇ δὲ πῶς διεκρίθη. σὺ δὲ, ὦ Θεόμνηστε, ὅτι ἔωλον ἡμῶν ἐκκαλεσάμενον μνήμην, εἰ δι- 40 καστῆς τότε ἦσθα, πῶς ἀν' ἀπεφώνω; THEOMN. Μελιτίδην ἢ Κόροιβον οἶμι με, πρὸς θεῶν, ἵνα τοῖς ὑπὸ σοῦ δικαίως κριθεῖσιν ἐναντίαν φέρω ψήφον; ὅς ὑπ' ἄκρας ἡδονῆς τῶν λεγομένων διατρίβειν ἐν τῇ Κνίδῳ ὥσπερ, ὀλίγῃ τὸ βραχὺ τῷτο δωματίον αὐτὸν ἡγέμενον εἶναι τῶν νεῶν ἐκείνων. ὅμως δ' ἐν (ἐδὲν γὰρ ἀπρεπὲς ἐν εὐορτῇ λέγεσθαι, πᾶς δὲ γέλας καὶ πλεονεργία, παρηγο- 50 ρίζειν δοκεῖ) τὴν ἄγαν ὑπὸ τῷ παιδεύσει καὶ φρονιμῶν λόγους ἐθαύμαζον μὲν ὅτι

g Παιδίων] Sic F. Fl. H. &c. Παιδίων W. male. h Κόροιβον] Κόροιβον M. i Διατρίβειν &c. Ἐν Κνίδῳ δια-
τρίβειν ὅ, ὅ, τὸ βραχὺ. W. k Παιδίων] Παιδίων W. Cod. Fl. Ed. Fl. Vulgatam retinent Edd. cett. cum
Cod. P.

37. Τῇ δὲ πῶς] Τούτῳ τῷ τρόπῳ. V.

50. Καὶ φρονιμῶν] Ὁφρῦσι μυτίμας. V.

puritatem hic adludere Lucianum. Quia turpia sint quae in Phaedr. & Sympof. quae de amore scripsit ille Philosophus, qui παιδιστικαῖς nimis amicium se prae-
buit, ut Tertullian. de Anima ejus verba repetens, (quae hic repetere nolo) ei exprobrat: adeo etiam in-
ter philosophos magnum habet privilegium impuritas. Alios veterum, qui Platonis versus amatorios exhi-
buerunt, eumque hoc nomine notarunt, vid. ibid. in
nota Davisii, ubi tamen addit Augustin. de civit. Dei
L. 2. c. 14. & Arnob. de Habit. Doctr. Plat. p. 610.
qui ejus de amore sententiam vitio vacare ajunt.

F. F. R.

25. Ὁ δὲ Ἀθηναῖος] Ἰλαρὸν τῷ τρόπῳ φησὶν ἀναπνεύ-
σαι, προὐκ ἐφ' ὅσον ἐσθλαῖς] Sed Mf. Ἰλαρὸν πρὸς τὴν
φαιδόν. quod quis non amplectatur? Atheniensis: bi-
bati unius, alacer exiliens incedebat valde clare.

F. G. G.

Ibid. Ἰλαρὸν τῷ τρόπῳ] Angl. τῷ πρᾶσι. Aliter ta-
men Interpretes; nec male.

F. B.

Ἰλαρὸν] Ἰλαρὸν scribentem Bourdelotium reliqui; nec
enim semper ejus festinantem calamus corrigere vo-
lui, quod nec Cl. Hemsterb. facere vidi.

F. F. R.

30. Τάπησια] Perperam in novissimis editionibus
legitur, Ἐξίσταντο αὐτοῦ τὰ πινύσια, pro quo recte
in antiquioribus τάπησια.

F. F.

41. Μελιτίδην] Margitem innuere opinor. Vide
tamen quae de hoc fatuo leguntur apud Aristoph. p.
258. D. E. & quae ad eum locum annotavit Scholia-
stes. Vide & Aelian. V. H. XIII. 15. & consule ibi
notas; perperam in Ed. Tornaciana legitur Μελι-
τιάδης.

M. du S.

Μελιτίδην] Scholiastae locus ad quem remittit Solan.
est Aristoph. Ran. vers. 1021. ubi inter alia Μελιτίδην
δὲ, τῷ ὅσῳ dicit, eumque ὅσῳ τὸ μῖλον sic dictum
ait.

F. F. R.

Ibid. Κόροιβον] Idem Scholiastes l. c. E. M. du S.
49. Τὴν παιδιστικὴν] Florent. Codic. τὴν παιδιστικὴν.

F. B.

38. Κλῆ-

ὅτι τῇ σεμνότητι, πλὴν ἢ πάνυ θυμῶδες
 ὥομαι, ἐρήσω παῖδι συνδιμερεούῃα, Ταν-
 ταλείας δίκας ὑποφέρειν, καὶ τοῖς ὅμμασι
 τῷ κάλλει μονονυχὶ προσκλύζοντα, ἐξόν
 δέξασθαι, ἢ διψῆν ὑπομένειν. ἢ γὰρ ἀπο-
 χρητὸ θεωρεῖν ἐρώμενον, ἐδ' ἀπαλήκτου κα-
 θήμενος καὶ λαλῶντα ἀκούειν, ἀλλ' ὥσπερ
 ἡδονῆς κλίμακα συμπηξάμενος ἔρως, πρῶ-
 τον ἔχει βαθμὸν ὀφείας, ἵνα ἴδῃ, καὶ θεά-
 σῃται, ποθεῖ προσάγων ἐφάπαξ. διό
 ἄκρων γὰρ δακτύλων καὶ μόνον δίγῃ, τὰ
 τ' ἀπολαύσεως εἰς ἅπαν ἀφαιθεῖ τὸ σῶμα.
 τυχὼν δ' εὐμαρῶς τέττε, τρίτῳ πεῖραν
 ἐπαγεῖ φιλήματ', οὐκ ἔτι εὐθὺς περ-
 γον, ἀλλ' ἡμέρα χεῖλη προσεγγίσας χεῖ-
 λεσιν, ἃ πρὶν ἢ φαῦσαι τελείως ἀπέστη,
 μηδὲν ὑπονοίας ἔχοντα κατὰ λιλύων. εἴτα
 πρὸς τὸ παρῆκον ἀρμοζόμενος, αἰετὶ
 παρεστέροις μὲν ἀσπάσμασιν ἐντέτηκεν, ἔτι
 ὅτε καὶ ἀφ' ἑλλαν ἡσυχῇ τὸ σῶμα. τ' δὲ
 χειρὼν ἐδεμίαν παρήσιν δέξῃ. αἱ γὰρ
 φανεραὶ τ' αἰσθητῆς συμπεριπλο-
 χῇ τ' ἡδονῇ συνάπτεσιν. ἢ λαθρῶς ὑπὸ
 ἡ δεξιὰ χεὶρ κόλπον δῦσα, μαστὸς βραχὺ

rum videbatur ad animi voluptatem perti-
 nere, aliquem totos dies versantem cum
 puero pubertati propinquo, Tantaleas poe-
 nas sustinere, cumque pulchritudo tantum
 non alluat oculos, cum hauriendi sit co-
 pia, tolerare tamen sitim. Neque enim fa-
 tis est videre quem ames, neque ex adver-
 so sedentem & loquentem audire, sed ve-
 lut scalas quasdam voluptatis fabricans amor
 primum habet gradum visus, uti spectet:
 & ubi contemplatus est, cupit ad moto
 corpore attingere: si enim vel summis tan-
 tum digitis attigerit, totum corpus fructus
 ille percurrit. Hoc ubi facile confecturus
 est, tertio tentat osculum, non statim cu-
 riosum illud, sed placide labia admoventes
 labiis, quae prius etiam quam plane se con-
 tingerint, desistit, nullo suspitionis relicto
 vestigio. Deinde concedenti se accommo-
 dans, longioribus semper amplexibus quasi
 illiquescit, interdum etiam placide os didu-
 cens, nullamque manum otiosam esse pati-
 tur; cum manifestae illae sensibilibus par-
 tium complexiones voluptatem congluti-
 nent. Aut igitur latenter lubrico lapsu
 dextra sinum subiens, mammillas premit
 paul-

a Διψῶ] Διψῶ Ex. Fl. Vulgatum tenet ceteras & P. Διψῶ P. & Fr. cum jota subscripto, quod in H. & J. non adest. b Εὐθὺς] Εὐθὺς marg. A. W. c Παρῆκον] M. & Edd. recte, excepta J. quae παρῆκον, quod & in marg. A. W. adscriptum. d Αἱ] H. J. male. A. cett. & M. marg. A. habet ἡ. e Τῶν αἰσθ. Μὲν τ' αἰσθ. M. G. Μητὰ P. Non agnoscunt praeposit. Edd. f Αἰσθητῆς] Εὐδαιμόν L. g Συμπεριπλοκαὶ] Περιπλοκαὶ Fl. h Λαθρῶς] Λαθρῶς Ex. Fl. Λαθρῶς marg. A. I.

§8. Κλίμακα] (Si non tangeudi copia est, eho, ne vi-
 dendū quidem erit? Si illud non licet, saltem hoc licebit,
 certe extrema LINEA amare, haud nihil est. Ter.
 Eun. III. 2. Linea αὐτὶ τῷ βαθμοῦ, pro gradu sumi-
 tur. Vide Donat. & Nonniū σύμμιξις.) Vorst. Sic Phi-
 lemon. fr. 65.

Ὅπως πάντες πρῶτον, εἴτ' ἰδύμεσθαι,
 Ἐπειτ' ἰπιδεῖσθαι, εἴτ' εἰς ἰπιδία
 Ἐπίπτον ἔτι γύει' ὅα τούτων ἔρως.

64. Εὐθὺς] Eodem redire, legasne εὐθὺς, an εὐθὺς,
 vid. supra, ad c. 42. & alibi dictum. J. F. R.

71. Αἱ τ' φανεραὶ &c.] Ex Mf. refinge: αἱ τ' φα-
 νεραὶ καὶ τ' αἰσθητῶν συμπεριπλοκαὶ τῶν ἡδονῶν συνάπτεσθαι,
 vocat oscula, & improbae manus pertrectationes αἰ-
 σθητῶν. Vulgo καὶ omittitur. J. G. G.

80. Εἴτ' ἀπὸ μηρῶν προεμισγόμενος κατὰ τὸ κομικόν

αὐτὸ ἐπάταξεν] Interpres: dum ducto a tumoribus ex-
 ordio juxta Comicum ipsum percussit. Haec verba per-
 obscura sunt, sed illustrantur illis, quae leguntur apud
 Diogenem Laërtium in vita Cleanthis: φησὶ δὲ ὁ ἑκαστος
 ἐν ταῖς χεῖρας ἐμφορῶν μιμνασίου εἶποντα, εἰ ὁ εἰς τὴν
 γαστέρα τύπτει γαστρί, καὶ ὁ εἰς τοὺς μηρούς τύπτει μη-
 ρί, ἴφη μὲν, σὺ μὲν τοὺς ἀφ' ἐμφορῶν εἶχας μιμνασίου. He-
 cation autem in Chriis inquit, forpso adolescente dicen-
 te, si in ventrem percussiens γαστρί, etiam in femina
 verberans μηρί, inquit Cleanthes, tu quidem o ado-
 lescentem habes interfeminales pulsationes. Nimirum μιμ-
 νῶν est inter praetextata verba, de παιδικαῖς. vide
 quae notavit vir & amicus summus Aegidius Men-
 gius ad hunc locum, & Paullus Leopardus Emendat.
 XVII, c. 32. J. G. G.

81. Κομικόν] Quis hic Comicus sit nescio; nec
 quid voluerit, meum est inquirere, aut, si scirem,
 enarrare. M. du S.

83. Με-

paullum ultra naturam tumentes, & durius-75[†] culi ventris rotunditatem digitis molliter percurrit, post haec etiam primae lanuginis in pube florem. Et quid arcana illa oportet remetiri? Tantam nactus opportunitatem amor, calidius quoddam opus occipit:80 deinde a feminibus exorsus, illa, ut ait Comicus, percutit.

54. Mihi quidem hoc modo amare pueros contingat. Sublimes illi nugatores autem, & quotquot philosophiae supercilium ultra ipsa tempora sustulere, honestorum verborum phaleris imperitos pascant. Amator erat, si quisquam, Socrates, sub eadem cum illo laena jacens Alcibiades, non sine plaga surrexit. Nec mireris. Neque enim Patroclus ab Achille eatenus tantum90 amatus est, ut e regione federet,

Aeacidi intentus, dum cesset fundere carmen:

sed erat ipsorum etiam amicitiae pararia voluptas. Gemens ergo Patrocli mortem Achilles, affectu parum custodito in verum95 erupit,

Femorum tuorum sancta consuetudo pulchrior!

Φύσιν ὑφροιδῶντας πιάζει. ἢ σφριγῶσης γαστρός ἡ ἀμφιλαφὲς τοῖς δακτύλοις ὀπι- δράττει ὁμαλῶς. μὲν τῆτο ἢ πρωτόχυν ἀνθ' ἧς. ἢ τί τ' ἄρρητ' ἀναμετρήσασθαι με δεῖ; τοσαύτης τυχῶν ἐξουσίας ὁ ἔρως, θερμότερον τινὸς ἀπτεῖ) πρᾶγματ' εἴτ' ἀπὸ μηρῶν προοιμιασάμεν, χεῖρ' ἢ κομι- κόν, αὐτὸ ἐπάταξεν.

Ἐμοὶ μὲν ἔτω παιδερᾶσθαι γένειοιο. μέγα- ρολέχαι δὲ, καὶ ὅσοι τ' φιλοσοφίας ὄφρυν συπύει αὐτὸς τὴν κροτάφην ὑφρήκασι, σεμνῶν ὀνομάτων ἢ κομψεύμασι τὴν ἀμα- θεὺς ποιμαίνεσθαι ἐρωτικὸς γὰρ ἦν, ἢ εἰ τις ὦρ, καὶ ὁ Σωκράτης, καὶ ὑπὸ μίαν Ἀλκιβιάδης αὐτῷ χλαρίδα κλιθεὶς, οὐκ ἀπλῆς ἀνέστη. ἢ μὴ θαυμάσης, ἢ ἐδὲ γὰρ ὁ Πάτροκλος ὑπ' Ἀχιλλέως ἠγαπάτο, μέχρι τῆς κατ' ἀνικρὺ καθέζεσθαι,

Δεγμένῳ Αἰακίδῃ ὅποτε λήξειεν αἰδῶν. ἀλλ' ἦν ἢ ἐκείνων φιλίας ἢ μεσότης ἡδονῆς. ἢ τένων γὰρ Ἀχιλλεύς τ' Πατρόκλην θάνατον, ἀταμειύτω πάθῃ πρὸς τ' ἀλήθειαν ἀπερράγη, Μηρῶν τε τ' σῶν εὐσεβὲς ὁμιλία ἢ Καλ- λίων

τῆς

ἢ Ἀμφιλαφίς] Ἀμφιλαφίσι L. Nil mut. Fl. f. P. S. H. ἢ Κομψεύμασι] Sic Fr. H. P. &c. Κομψεύμασι male f. Fl. ἢ Ποιμαίνεσθαι] Ita dedi ex P. Ποιμαίνεσθαι Edd. male. m. Eἰ τις πρ] Εἴπερ τις marg. A. n. Oὐδ' ἦ] Incipit rursus O. o. Κατ' ἀνικρὺ] Restitutum ex M. & O. Κατὰ ἀπακρὺ Edd. p. Μεσότης] Hoc praetuli ex W. & Ox. Μεσότης Edd. priores. q. Καλλίων] Καλλίω W. & Ex. Fl. At vulgatae adsentitur P.

83. Ἐμοὶ μὲν] Μόγισ πρὸς, μισρὲ ἐκείνῳ, τὸ σκευὲ ἐκείνης. ἐξάλης ἐ πρῶτης ἀπόλαο. M.

83. Μίσρολ.] Vid. Pr. λ. 7.

M. du S.

amicus erat. Aliis Achilles, Patrocli τὰ παιδικά.

85. Ὑπὸ αὐτοῦ τοῦ κροτάφου] Alciphron. I. ep. 34.

AE. M.

85. Ἐξ ἢ φιλοσοφίᾳ ἐπινόησας, σεμνὸς τις ἔχων ἐ τὰς ὀφρὺς ὑπὸ τοῦ κροτάφου ἐκείνης. Ubi Cl. Bergler. haec Luciani adducere non est oblitus: item ex Dial. Charont. Merc. & Mort. ὑπὸ γὰρ τὸ μέτωπον ταύτης (ὀφρὺς) ἐπῆκον. Aliaque, ubi data opera ejusmodi absurdis hyperbolis utuntur. Sic Alexis ap. Athen. VI. p. 224. eos ait supercilia supra capitis verticem habere. f. F. R.

93. Δέγμενος] Homer. II. I. 191.

M. du S.

94. Μεσότης ἡδονῆς] Lego μεσότης.

F. G.

Μεσότης ἡδονῆς] An μεσότης?

AE. M.

Μεσότης ἡδονῆς] Politissimus Menagius emendat μεσότης. Nihil verius. Supra c. 27. Φιλίας μεσότης τράπη- ζαν παραβέδροι.

f. f.

Μεσότης] Cod. Mf. Ox. & W. uti emendare jussit Menagius. In omnibus impressis μεσότης, prave.

M. du S.

97. Μηρῶν &c.] Tragici cujuspian versiculus. F. G. Μηρῶν τε τ' σῶν &c.] Tragici cujuspian aut Comi- ci versiculus.

AE. M.

Μηρῶν τε τ' σῶν &c.] Jambicus enim trimeter est, sive senarius; nam Καλλίων facit initium versus se- M m m quon-

87. Ἐρωτικὸς γὰρ ἦν, ἢ εἰ τις πρ, ἢ ὁ Σωκράτης] Ipse Socrates apud Lucianum in Auctione Philosophorum, παιδερᾶς εἰμι, ἢ σοφὸς τὰ ἑλληνικά. AE. M. Sed confer quae modo ad c. 49. pr. dicta. Item quae ad c. 51.

f. F. R.

90. Οὐδ' ἦ ὁ Πάτροκλος ὑπ' Ἀχιλλέως ἠγαπάτο] Si- militer Marcialis Lib. XI. Ep. 44. Aeacida potior levis Tom. II.

τῆς γε μὴν ὀνομαζομένης παρ' Ἑλλησι
κωματᾶς, ὅθεν ἄλλ' ἢ δήλως ἐρατᾶς νο-
μίζω. τάχα ὅψις τις αἰχρὰ ταῦτ' εἶναι
λέγεαί, πλὴν ἀληθῆ γε, νῆ τ' Κνιδίαν
Ἀφροδίτῃ. ΛΥΚ. Οὐτ' ἀνέξομαί σε,
Φίλε Θεόμνηστε, ἄλλην δέχην καὶ ἀβαλλο-
μένον τρίτων λόγων, ἧς ἀκθεῖν ἐν ἑορτῇ μό-
νον εἰκός ἐστι· τᾶλλα δὲ, τῶν ἐμῶν ὥτων
πόρρω σπικκιεῖν. ὁ ἀφόμενοι δὲ τῷ παρὲλ-
κειν πλείω χρόνον, εἰς ἀγορὰν ἐξίωμεν. ἦδη
γὰρ εἰκός ἐστιν, ὅτι ὑφ' ἀπείρα τῶν θεῶν τ' ὡ-
γάν. ἔστι δ' οὐκ ἀτερπὴς ἡ θεία, τῇ ἐν Οἴ-
τῃ παθεῖν ὑπομνήσκουσα τῆς παρόν-
τας.

Hos equidem, qui apud Graecos Comissa-
tores vocantur, nihil aliud quam professos
amatores arbitror. Dixit forte aliquis,
turpia haec esse dictu: at vera quidem
sunt, per Cnidiam Venerem. LYC. Non
sferam te, care Theomneste, aliud tertiae
orationis quasi fundamentum jacentem,
cujus initium tantum festo die audire fas
est, reliqua vero procul ab auribus meis
ablegare. Omissa autem longiore in iis,
quae nihil ad rem faciunt, mora, in fo-
rum prodeamus. Jam enim convenit ro-
gum Deo accendere: nec injucundum spe-
ctaculum, eorum quae in Oeta Deo usu ve-
nere, praesentes admonens.

ΕΙΚΟΝΕΣ.

ΛΥΚΙΝΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΥΣΤΡΑΤΟΣ.

Λ Τ Κ Ι Ν Ο Σ .

I M A G I N E S .

LYCINUS ET POLYSTRATUS.

L Y C I N U S .

ΑΛ' ἢ τοιούτον τι ἄρα ἔπαχον οἱ
ἡ Γοργῶ ἰδόντες, οἷον ἐγὼ ἔναγχος

Uumquid ergo tale quid usu venie-
bat his, qui Gorgonem vidissent,
qua-

a Φίσι] Φισί W. b Ἀφείδου] Ἀφείδου W. c Ὑφ' ἀπείρα] Ὑφ' ἀπείρα O. Vulgatae ceterar. Edd. Le-
ctioni favet M. EIKONEΣ] Περὶ εἰκόνων Th. Mag. v. Γοργῶ. d Τοιούτον τι ἄρα ἔπαχον] Τοιούτο τι ἔπαχον Th.
Mag. Nihil mut. Edd. vert.

EIKONEΣ] Vid. Schol. i. γπ. EIK.

quentis.

Μηδῶν] Neque hoc unde sit scio, aut scire allaboro.
Certe non Homericum. Adi tamen Plut. 1337. 2.
Socrates apud Xenophontem in Συναπ. Amicum Achil-
lis, non amatium fuisse probat p. 523. l. 40. Ed.
Steph. Apollodorus etiam Achillis amatium vocat III.
p. m. 97. B.

M. du S.

1. Κωματᾶς] Vox est Eidylliorum scriptoribus usi-
tatissima, pro his qui cantu puellis blandiuntur, &
earum amorem captant. Theocrit. Eidyll. 3. G.C.

Κωματᾶς] Ille certe apud Theocritum Idyll. 3. κω-
ματᾶς Amaryllidis amorem aperte prae se fert.

J.M.G.

EIKONEΣ] Dialogi isti duo, in quibus Pantheam
Abradate uxorem describit, doctissimi sunt. J.B.

EIKONEΣ] Bourdelotii figmentum capita 17. 20. &
22. lecta destruent; quin haud dubie & sine ambagi-

bus ostendit depictam hic a Luciano Imperatoris Ro-
mani concubinam, cum uxorem nullibi dicat. Scho-
liastes tamen uxorem facit. Panthea haec erat Smyr-
nea (c. 10. & 2.) Lucii Veri Imperatoris, ut suspi-
cor, amica; de qua tamen apud Scriptores illius aetatis
altum silentium; nisi forte eo spectet Celeris decla-
matio (quae Dionysio a quibusdam tribuebatur) qua
Arastram Pantheae Xenophontae amatorem laudabat,
apud Philostr. 524. memorata; Celer enim ille, qui
Capitolino Caninius Celer est, M. Aurelium & L. Ve-
rum inter auditores habuit (c. 2.)

M. du S.

ΛΥΚ. ΚΑΙ ΠΟΛ.] Personarum colloquentium no-
mina non ambo erant titulo inscripta in Edd. Sed
quia & alibi interdum addita sunt in Paris. idque ab
Cl. Hemsterb. quoque factum animadverto, eas supra-
scribi curabo, nisi fuerint nimiae.

J.F.R.

1. Τοιούτον τι ἔπαχον] Aliter in suis Codicibus le-
gitur

quale usu nuper mihi venit, Polystrate, pulcherrimam quandam feminam videnti? Parum enim abest, quin, ut habet fabula, lapis tibi ex homine sim factus, ac prae admiratione dirigerim. POL. Infolitum, Hercle, spectaculum ais, & valde violentum, si quidem Lycinum etiam mulier aliqua perculit. Nam ab adolescentulis tu quidem, idque facile admodum sic afficeris, ut facilius aliquis totum Sipyllum loco moveat, quam te abducatur a pulchris, quo minus adstes illis hians, & saepe illacrimans etiam, ut illa ipsa Tantalii filia. Verum dic mihi, quae nobis est illa Medusa saxifica, & unde? ut nos quoque eam videamus. Neque enim, puto, invidetis nobis spectaculum, neque zelotypia accenderis, & ex propinquo nos etiam velimus juxta illo obrigescere. LYC. Quin illud scito, illa te, si vel ab alta eam specula adspexeris, attonitum, & magis quam statuæ sunt, immotum redditura est. Quamquam hoc quidem forte pacatius fuerit, & minus letale vulnus, ipse

ἔπαθον, ὃ Πολύστρατε, παγκάλῃ τινὶ γυναικί. αὐτὸ γὰρ τῷ μύθῳ ἐκεῖνο μικρὸν δέω λίθῳ ἐξ ἀνθρώπου σοι γεγονέναι, πεπηγὸς ὑπὸ τῷ θάματι. ΠΟΛ. Ἡράκλειος ὑποφύεις τι τὸ θάμα φῆς, καὶ δεινῶς βίαιον, εἴγε καὶ Λυκῖνον ἐξέπληξε γυνή τις ὅσα. οὐ γὰρ ὑπὸ μὲν τῷ μερακίῳ καὶ ὁπῶν ῥαδίως αὐτὸ πάροχαις ὥστε θᾶττον ἂν τις ὅλον τὸ Σίπυλλον μετακινήσειεν, ἢ σὲ τῷ καλῶν ἀπάγοι, μὴ ἔχῃ παρεστάναι αὐτοῖς κεχρημένα, καὶ ὀπίδακρύνοντά γε πολλάκις, ὥστε ἐκείνην αὐτῷ τῷ Τανταλίῳ. ἀτὰρ εἰπέ μοι, τίς ἡ λιθοποιὸς αὐτῇ Μένδουσα ἡμῖν ὄβρι, καὶ πόθεν, ὥς καὶ ἡμεῖς ἴδομεν; ἢ γὰρ, οἶμαι, Φθονήσεως ἡμῶν θᾶτας, ὅδ᾽ ἐζηλόσκησας, εἰ μάλλοιμεν πλεονέκῃ καὶ αὐτοὶ ὥστε πεπηγέσθαι σοὶ οἰδόντες. ΛΥΚ. Καὶ μὴν εὖ εἶδέναι χρή σε, ὥς καὶ ἐκ πελοποννήσου μόνον ἀπιδῆς ἐς αὐτῷ, ἀχαῖν σε, καὶ τῷ ἀνδριάντων ἀκινήτοτερον ὀπφρανεῖ. καί τοι τῷτο μὲν ἴσως εἰρηκατέρον ὄβρι, καὶ τὸ τραῦμα ἥττον χεῖριον, εἰ αὐ-

e Κεχρημένα] Κεχρημένα male f. f. Ἐκ πελοποννήσου] Ἐκ πελοποννήσου male f.

11. Σίπυλλον] Ὁρῶ Λυκῖνος ὡς τὸν Σμύρνον, ἐν ᾧ ἡ Νιόβη * ἐκ λίθου πεποιήται. V.

* Ἐκ λίθου] Sic etiam C. Ἐκ λίθου V. prave. M. du S. Ἐκ λίθου] Verum est in hic pravum fore. Sed scire cuperem quomodo haec intellexerit Solanus poffer, ἡ Νιόβη ἐκ λίθου πεποιήται. Nam sensus sic plane videtur oppositus historiae fabulosa, quae ait Nioben conversam in saxum, non vero, ut hic, saxum commutatum in Nioben, sive Nioben procreatam ex lapide. Apollod. III. §. 6. f. p. m. 168. Νιόβη θῆβαις ἀπολιπύσα σαρὲς τοῦ ἀνατήρα. Τάνταλον ἔκαστος εἰς Σίπυλλον. καὶ αὐ-

αὐτὴν αὐτὴν τὸν μορφὴν ἐκ λίθου μετακίναται, ut plura testimonia vel pueris nota omnittam. Quare aut Scholiastes hallucinatus est, aut pro in λίθου legendum is λίθου. Si vero phrasia πεποιήσθαι εἰς pro mutari in aliquid, non videtur proba, meminerit Scholiasten Christianum fuisse, neque a Scriptoris Ecclesiasticis adeo alienam esse hanc locutionem, quae non longe ab illo Esai. XLII. 16. ποιεῖται αὐτοῖς τὸ σῶμα ἐκ ἁλός, καὶ τὰ σκελετοὺς ἐκ ὕδατος. J. F. R.

gisse videtur Thomas Magister, nempe τοιοῦτό τι ἔπαθον. M. du S.

Τοιοῦτόν τι] Idem esse, legasne τοιοῦτον, an τοιοῦτο, etsi prius Nostro frequentius, supra satis diximus, ad Hermot. c. 29. aliisque locis ibi indicatis. J. F. R.

6. Πιπυγῶν] Dicitur hoc verbum de aqua, oleo, melle, lacte; saepius de aquis & flaminibus cum concreverunt, coagulantur. M. du S.

11. Ἄν τις ὅλον τὸ Σίπυλλον μετακινήσειεν] Reverend. Jac. Elphinstone haec Luciani adferens, ad Evang. Div. Marci XI. 23. ubi legitur: ὅς ἂν εἰπῇ τῷ ὄρει τούτῳ Ἄρθησθαι, καὶ βληθῇ εἰς τὴν θάλασσαν &c. monet iis aequae atque his Luciani significari rem gravem & insuperabilem, quem vide. J. F. R.

Ibid. Σίπυλλον] Mons is Asiae, in quem mutatam

Nioben tradunt. Vid. Mart. Oxon. 42. M. du S.

13. Ὁπίδακρύνοντά γε πολλάκις] Conf. infra Navig. c. 2. παρὰ τῆς διακρύβου, ὥστε εἶναι. J. F. R.

14. Ἐκείνῳ] Nioben scilicet, Tantalii filiam, cujus fabula nota. M. du S.

21. Ἐκ πελοποννήσου] Habuimus idem supra M. du S. c. 15. M. du S.

23. Εἰρηκατέρον ὄβρι] Bene monuerat Hemsterhusius in marg. Ed. Graev. adiri posse L. Bos Ep. ad Hebr. p. 255. i. e. ad c. XII. 11. Cujus observatio hic addi meretur. Verba Apostoli sunt: Πᾶσα δὲ παιδεία πρὸς μὲν τὸ παρὰ εἰ δόξαι (ἢ male omissum in obicere. Bosii) χαρὰς εἶναι, ἀλλὰ λυπηρὸς ὕστερον δὲ καρπὸν εἰρηκῶν — ἀποδίδωσι. Ad quae ille: „Ultima haec verba, „vulgo vertunt: Post ament fructum pacificum reddit, „ut, uti

αὐτὸς ἴδωσ' εἰ δὲ καὶ κείνη ἂ προσβλέψῃ 25
σε, τίς ἔσται μηχανὴν σποσῆναι αὐτῆς;
ἀπάξῃ γὰρ σε ἀναδησαμένη ἐνθα ἂν ἐθέλῃ,
ὅτ' ἢ ἡ λίθος ἢ Ἡρακλεία δρᾷ τ' σίδηρον.

ΠΟΛ. Παῦς, ὦ Λυκίε, τέρᾳ σὶόν τι
κάλλ' ἢ ἀναπλάτῃων, ἀλλ' εἰπέ μοι 3
τίς ἢ γυνὴ ἔστιν; ΛΥΚ. Οἶμι γὰρ με
ὡφθαλμῶν τῷ λόγῳ, ὅς δέ δια μή σοι
ἰδόντι ἀσθενὴς τις ἐπαίνεσαι δόξω, ὡς
τοσῶτον ἀμείνων φανέται· πλὴν ἀλλὰ ἡ-
τις μὲν, οὐκ ἂν εἰπεῖν ἔχοιμι, θεραπεία δὲ 35
πολλή, καὶ ἄλλη περὶ αὐτῷ ὡφισκευὴ
λαμπρά, καὶ εὐνέχων τι πλεονέκτημα, καὶ ἄβραι
πάνυ πολλαί, καὶ ὅλως μείζον γε, ἢ καὶ
ἰδιωτικὴν τύχην ἐδόκει τὸ πρᾶγμα εἶναι.

ΠΟΛ. Οὐδὲ τὸ νομα ἐπύθῃς σύ γε, ἥτις 4
καλοῖτο. ΛΥΚ. Οὐδαμῶς, ἢ τὸ το μόνον,
τ' Ἰωνίας ἔστι. τ' θεατῶν γὰρ τις ἀπιδὼν
ἐς τ' πλεονέκτημα, ἐπεὶ παρήλθε, τοιαῦτα
μύθοι, ἔφη, τὰ Συμυρναῖα κάλλη καὶ
θαυμαστὸν ἔδεν, εἰ ἢ καλλίστη τ' Ἰωνικῶν 45
πόλεων τ' καλλίστην γυναῖκα ἤνεγκεν. ἐδό-
κει δέ μοι Συμυρναῖος καὶ αὐτὸς ὁ λέγων εἶ-
ναι, ὅπως ἐσεμνύνετο ἐπ' αὐτῇ.

si videas: si vero ipsa quoque te adspiciat,
qua ratione ab illa abscedes? Revinctum
enim te quorsum voluerit abducat, quod
magnes facit in ferro.

2. POL. Desine, Lycine, portentosam
pulchritudinem effingere; sed dic mihi,
quae sit mulier? LYC. Putas enim, me
dicendo modum excedere, qui metuum,
ne tibi, cum videris, imbecillis in laudan-
do videar: tanto illa apparebit praestantior.
Verum quae sit, non habeo dicere. Mini-
sterium vero multum, & alius circa illam
apparatus splendidus, & eunuchorum mul-
titude, & ancillae fane multae, atque in
universum major, quam pro fortuna priva-
ta, res videbatur esse. POL. Neque no-
men audiebas tu quidem, quomodo voca-
retur? LYC. Nescio, quam, nisi hoc so-
lum, ex Ionia est. Spectatorum enim ali-
quis, vicinum respiciens, cum transiret,
Tales quidem, inquit, sunt formae Smyrnen-
ses, nec mirum, si pulcherrima Ionicarum
urbium, mulierem pulcherrimam protulit.
Videbatur autem mihi Smyrnaeus ipse quo-
que esse qui dicebat, adeo illa gloria-
batur.

3. POL.

a Προσβλέψῃ σε] Sic etiam habere J. Fl. B2. V2. & S. notat Sol. Sed & sic P. S. &c. b Ἀναπλάτῃων] Ἀναπλάτῃων male J.

„ uti etiam Belgae. Mallet ego: *Laetum*, vel *jucun-*
„ *dum fructum*, ut Cicero dixit *jucundissimum fru-*
„ *ctum libertatis*. Εἰρηκῶν enim Graece saepe dicitur
„ id quod *dolori* & *acerbitati* oppositum est. Sic apud
„ *Lucian*. Imag. pr. Καὶ τοῦτο μὲν ἰσως εἰρηκῶτερόν ἐστι.
„ i. e. Et hoc forte non adeo *acerbum* est: hoc *placidius*
„ est. Male ibi Interpres: & hoc forte magis ad pa-
„ cem facit &c.” Hucusque Bos. At Obsolete: &
„ fortasse quod dixi, leve est prae hoc quod dicturus sum.
Ad argumentum aptius: a Graeco vero remotius.
Videtur sane εἰρηκῶν hic esse responsum oppositum
praemisso a Polystr. *Θάνατος δυνῶς βίαιος*, adeoque *le-*
„ *nus*, *placidius*, quodque minus laedet, esse verten-
„ dum. Verum vellem addidisset commentator noster
„ exempla, quibus ostenderet κατὰ τὸν εἰρηκῶν pro *laeto*
„ *fructu* adeo ulitatum esse; etiam minime nego in addu-
„ cto loco N. T. sic esse vertendum; quia directe op-
„ ponitur τῷ, ἢ χαρᾷ. Ac *lenius* significari ap. Lucianum,
„ ipsa proxime sequentia indicant, καὶ τὸ πρᾶγμα
„ ἡτὸς καίριον: quare etiam punctum quod hic ante καὶ
„ erat, sustuli, & ante αἰ δὲ καὶ κείνη posui; ibi enim no-

va oppositio incipit.

J. F. R.
28. Λίθος ἢ Ἡρακλεία] Plin. Aristot. Sic apud Pissid.
Cosmogr.

Πάντας ὀφείλουσιν οἱ μαγνητῆς λίθῳ,
ἢ μᾶλλον εἰπεῖν Ἡρακλείαν τὴν λίθον,
ὅσῳ καὶ αὐτὸς ἰλατικῶτατος ἔχει.

J. B.

31. Οἶμι] Attice pro οἶν, quod in verbis βούλομαι,
οἶμαι, ὀφείλομαι perpetuum esse, supra jam observavi-
mus. Vid. Cl. Maistr. de Dialect. p. 62. 63. Ex
Scholiast. Aristot. ad Plut. 40. Ubi πρὸς αὐτὸν audies. Et
vers. 60. ἐκπυθῶναι interrogas, ac sexcenties alibi.

J. F. R.

44. Συμυρναῖα] Parthico bello hanc a L. Vero in
Asia amatam hinc crediderim. De Panthea tamen
apud Historicos illius temporis nihil invenio; apud
quos Lucilla, Veri Uxor, cum matre & sorore Fa-
bia stuprum suspicari videtur; (Capitol. c. X.) de
hac pellice ne verbum quidem. Sed vide not. ad c.
10.

M. du S.

45. Καὶ

3. POL. Quandoquidem igitur hoc ve-
re pro lapide fecisti, qui neque securus sis,
neque interrogaveris Smyrnaeum illum,
quaenam esset: certe formam illius, quan-
tum ejus fieri potest, sermone ostende.
Forte enim sic eam agnovero. LYC. Vi-
des quantum sit, quod petiisti, non est
facultatis dicendi, meae praesertim, decla-
rare admirabilem adeo imaginem, cui vix
Apelles, aut Zeuxis, aut Parrhasius, apti
videantur, aut si quis Phidias vel Alcame-
nes. Ego vero corrumpero exemplum artis
imbecillitate. POL. Tamen Lycine, qua-
lis erat specie? Neque enim periculosus ille
conatus, si viro amico ostendas imagi-
nem, quomodocunque lineae se habeant.
LYC. Quin tutius mihi facturum videor,
si veterum illorum artificum quosdam ad
opus advocem, uti mulierem mihi effin-
gant. POL. Quomodo hoc intelligis? aut
quomodo veniant tibi tot ante annos mor-
tui? LYC. Facile, si quidem tu non
graveris aliquid mihi respondere. POL. In-
terroga modo.

ΠΟΛ. Οὐκ ἔστιν ἔπειτα λίθος τῆτο γε ὡς
 50 ἀληθῶς ἐποίησας, ἔπειτα παρὰ καλοῦσας,
 ἔπειτα τὸ Σιμυριανὸν ἐκείνον ἐρομένης, ὅ-
 55 τις ἦν, καὶ τὸ εἶδός ὡς οἶόν τε ὑποδείξον
 τῷ λόγῳ, τάχα γὰρ ἂν ἔτω γνωρίσαιμι.
 ΛΥΚ. Ὁρᾷς ἡλίχον τῆτο ἤτῃσας, ἢ χεῖ-
 60 λῶν δυνάμιν, καὶ μάλιστα γὰρ τῆς ἐμῆς,
 ἐμφανίσαι ἔτω θαυμασίαν εἰκόνα, πρὸς ἣν
 μόλις, ἂν ἡ Ἀπελλῆς, ἡ Ζεῦξις, ἡ Παρ-
 65 ράσις, ἱκανοὶ ἔδοξαν, ἢ εἴ τις Φειδίας, ἢ
 Ἀλκαμήδης. ἐγὼ δὲ λυμανῆμαι τὸ ζε-
 70 χέτυπον ἀδελφεῖα τὴ τέχνης. ΠΟΛ. Ὅ-
 μως, ὦ Λυκίε, ποῖά τις ἦν τὸ ὄψιν; ἢ
 γὰρ ὀπισθαλὲς τὸ τόλμημα, εἰ φίλῳ ἀνδρὶ
 ὑποδείξαις τὴν εἰκόνα, ὅπως ἂν τὴ γραμμὴν
 75 ἔχει. ΛΥΚ. Καὶ μὴν ἀσφαλέστερον αὐ-
 80 τὸς ποίησεν μοι δοκῶ, τὴ παλαιῶν τινος
 ἐκείνων τεχνιτῆς παρὰ καλέσας ὅτι τὸ ἔρ-
 85 γον, ὡς ἀναπλασθεῖν μοι τὴ γυναῖκα.
 ΠΟΛ. Πῶς τῆτο φῆς; ἢ πῶς ἂν ἀφίκοιν-
 90 τό σοι πρὸ τούτων ἐτῆς ἀποθανόντες;
 95 70 ΛΥΚ. Ῥαδίως, ἢ γὰρ σὺ μὴ οὐκίσης ἀπο-
 κρίνας τί μοι. ΠΟΛ. Ἐρώτα μόνον.

ο Ξανθῶ] Ita jam optime f. cum Fl. & Ald. Ξανθῶ male Bz. Fr. P. S. H. δ Οὐτῆς Οὐτῆς male f. ο Ξανθῶ] Omissum in f. Adest in Fl. V2. Bz. Fr. P. S. f. Οὐτῆς Οὐτῆς f. Fr. Fl. Bz. P. S. Ητῆς ἰσως L. g. Η] Male abest a Fl. Adest in P. P. f. &c. h. Αὐτῆς Οὐτῆς adscripterat Solan. Sed nihil mutant Edd.

57. Ἀπὸ τῆς Ζωγράφου νόμοις παλαιῶν ὁ σιμιῶν. G.

45. Καλλίην] Vid. not. ad *Marm. Oxon.* p. 22. 2. & 65. 1. & p. 97. Ante terrac motum, quo sub M. Aurelio concussa & funditus eversa haec civitas legitur; an. Chr. CLXXXVII. qua de re consulendus *Aristides Menodori ἐπὶ Σμύρῃ*. T. 1. p. 478. & *Synellus* p. 353. Eadem *Marm. Oxon.* p. 97. ΠΟΛΕΜΟΝΟΣ. Vid. *Spanh.* 648. & *Philosfr.* p. 145. *Strab.* XIV. 646.

M. du S.

49. Ἐπι] In B2. Fr. P. & S. *ἐπὶ* prave legitur. M. du S.
Ἐπὶ λ'θου] Lege *ἐπὶ* λ'θου. F. G. Et sic reddidi Lu-
ciano ex Edd. antiquis. 7. F. R.

Ibid. Αἰθευ ἰσθίνουα] Alibi ποισὺν αἰθευ signif. ex lapide fabricare. Hic vero ἔργον intelligi, vix est ut mediocriter versatos admoncam. Vid. *L. Bos Ellips.* v. ἔργον. 7. F. R.

51. Ὅστις] Lege ἥτις, uti & coniecit aliquis in margine Cod. L. si de femina intelligi velis, ut supra c. x. & 'Ερ. Δ. VI. M. du S.

*Orri;] Est: permutatio generis in famili locutione

locum habere possit, ut masculin. in generali interrogatione, tamquam dignius ac femininum sub se complectens, praeferatur, E. c. *Ach. Tat.* I. p. 7. πολλὸν πλεονάζοντες ἐν ἑραπειῶνιν ἀς συνεισέμψας ὁ Σόφρων ἔειπεν ἰταῖς γυναιξίν. ἐν μάλιστα δὲ ἦν γυνὴ ἡ μεγάλη. Quae posteriora ibi recte quidem vertuntur: *Inter EAS mulier erat procera*, sed servi & ancillae erant permixti: Utque alias generis permutationes etiam saepe supra vidimus; & *Dial.* seq. c. 9. videbimus: hic tamen minime ferendum arbitror τὸ ὄντις, propter confusionem, quam id pareret, quia sic ad proximum *Σπουδαῖον* referretur. quare ἦτις recepissem, ut revera recipiendum ducō, si vel in uno Cod. aut Ed. invenissem. Ne vero criminetur aliquis, quod vel alia sine codicum auctoritate receperim, habeat & hoc pro recepto; sciatque, me tamen modum servare, & non nisi urgente necessitate id facere in iis, ubi facile Lectoris adiensum nancisci spero. F. F. R.

64. Αὐτός] Lege ὅτως, vel αὐτό.

Mmm 3

73. Kf

ΛΥΚ. Ἐπεδήμησάς ποτε, ὦ Πολύ-
στρατε, τῇ ᾧ Κνιδίῳ; ΠΟΛ. Καὶ μάλα.
ΛΥΚ. Οὐκὲν καὶ τῇ Ἀφροδίτῃ εἶδες πάν-
τως αὐτῆς; ΠΟΛ. Νὴ Δία, τῇ Πραξι-
τέλει ποικιλιῶν τὸ κάλλιστον. ΛΥΚ.
Ἀλλὰ καὶ τὸ μῦθον, ὃν λέγουσιν, ἡκούσας, οἱ
ἑπιχώριοι περὶ αὐτῆς, ὡς ἐραομένη τις τῆ
ἀγάλματι, καὶ λαθὼν ὑπολειφθεὶς ἐν
ἱερῷ, συγγενεῖσι, ὡς δυνατόν, ἀγάλματι,
τῷτο μὲν σοὶ ἄλλως ἱστορεῖσθαι. σὺ δὲ
(ταύτῃ γὰρ, ὡς φῆς, εἶδες) ἴθι μοι, καὶ
τόδε ἀποκρίναι, εἰ καὶ τῇ ἐν κήποις Ἀθήνῃ,
τῇ Ἀλκαμένης εἰσρακῆς. ΠΟΛ. Ἡ πάν-
των γὰρ ἂν, ὦ Λυκίε, ὁ ραθυμότατος ἦν,
εἰ τὸ κάλλιστον τῇ Ἀλκαμένης πλασμα-
των παρεῖδον. ΛΥΚ. Ἐκεῖνο μὲν γε, ὦ
Πολύστρατε, οὐκ ἐξερέσομαί σε, εἰ πολ-
λάκις ἐς τὴν ἀκρόπολιν ἀνελθὼν, καὶ τὴν Κα-
λάμιδος Σωσάνδραν τεθέασαι. ΠΟΛ. 90
Εἶδον καὶ κείνην πολλάκις. ΛΥΚ. Ἀλλὰ
καὶ ταῦτα μὲν ἰκανῶς τῷ δὲ Φειδίῳ ἔργον
τί μάλιστα ἐπήνεσας; ΠΟΛ. Τί δ' ἄλλο
ἢ τὴν Λημνίαν, ἣ καὶ ἐπιγράφεται τῷ οὐνο
Φειδίας ἡξίωσε; καὶ, νὴ Δία, τῇ Ἀμαζόνῃ, 95
τῇ ἐπερειδομένην τῷ δορατίῳ.

4. LYC. Peregrinatus ne aliquando es;
Polystrate, in urbe Cnidiorum? POL. Sa-
ne. LYC. Igitur omnino etiam Venerem
illorum vidisti. POL. Ego vero, ita me
Jupiter, operum Praxitelis pulcherrimum.
LYC. Sed fabulam etiam audisti, quam
narrant de ea cives, amore aliquem captum
statuae clam cum relictus esset in templo,
85 cooisse, quoad ejus fieri potuerit, cum sta-
tua. Atque illud quidem alias tibi refera-
tur: jam vero, hanc enim, ut ais, vidi-
sti, age, mihi illud quoque responde, an
illam etiam in hortis apud Athenas, Alca-
menis Venerem vidisti? POL. Equidem
omnium, Lycine, sum negligentissimus, si
pulcherrimum Alcamenis signorum prae-
tervidissem. LYC. Illud quidem, Poly-
strate, non exquiram, an, cum saepe ascen-
deris in arcem, Calamidis Sofandram con-
templatus fueris? POL. Vidi & illam sae-
pius. LYC. Sed satis ista. Inter Phidiae
vero opera, quod maxime laudasti? POL.
Quod vero aliud, quam Lemniam (Miner-
vam) cui etiam inscribere nomen suum Phi-
95 dias voluit? & Amazonem, per Jovem,
innixam hastae.

5. LYC.

α Κνιδίῳ] Leg. Κνιδίῳ adscriptum marg. f. Sed in Κνιδίῳ conspirant Edd. δ Σωσάνδραν] Δωσάνδραν male
Fl. Σωσ... recte cett.

73. Κνιδίῳ] Lege Κνιδίῳ.

M. du S.

74. Τὴν Ἀφροδίτῃ — αὐτῇ] Venerem Gnidiam
marmoream, Eurloiam a Gnidiiis nuncupatam, quam
Praxiteles fecit, magni aestimat Lucian. in *Amorib.*
Nec me fugit id Sami contigisse ab Athenaeo esse
proditum, qui volumine XIII. Gnidiae Veneris simu-
lacro effigendo Phrynes amicæ corporis venustatem
quali exemplar imitatum esse Praxitelem contexit.
Val. Max.

G. C.

Ibid. Ἀφροδίτῃ] Eam intelligit; de qua in *Ἑρωτ.*
c. 11. 13. multa legisti.

M. du S.

75. Πραξ. — κάλλ.] Anadyomene Latinis etiam
dicebatur. V. *Ovid. Art. Am.* III. 223. Uraniam No-
ster vocat *Ἰπ. Εἰκ.* c. 23.

M. du S.

77. Μῦθον.] Historiam habes *Ἑρωτ.* c. 16. & 15.

M. du S.

83. Τὴν ἐν κήποις] De Venere hortensi vel potius in
hortis posita (Græcis enim ἐν κήποις Ἀφροδίτη) Lucian.
in *Dial. Meretr.*

G. C.

Ibid. Ἐν κήποις] Vid. *Dial. Meretr.* VII. pr. M. du S.

Ibid. Ἀθήνῃ] Non ergo Athenis hoc scriptum est.
Romae, an in Asia scriptum sit, dubium videri pos-
sit. Veneris autem statua est, quam designat. M. du S.

89. Καλάμιδος Σωσάνδραν] Vide & *Ἑρ. Δ.* III. Fl.
autem hic & infra c. 6. bis *Sofandran* pro *Sofandra*
habet. Sed eadem recte in illo *Ἑρ. Δ.* III. *Sofan-
dran* exhibet.

M. du S.

94. Τὴν Λημνίαν] Lemniam omnibus Phidiae operi-
bus anteponit, cui & nomen suum ad eam scripsisse
Phidiam refert, ab his qui eam dicarunt nomen sor-
titam credit *Pausanias* in Atticis. Nonnulli a loco
qui est in arce Atheniensium, *Λίμνη* nuncupato, un-
de & *Dionys. Λιμναῖος*.

G. C.

Ibid. Λημνίαν] Statua erat Minervae, quae ita di-
cta est, quia a Lemniis erat dicata. Vide *Pausan.* At-
tic. p. 26. 32.

M. du S.

98. Δείσει.] In omnibus legebatur *Δίσει*. Prave, cum
loquatur is ipse, qui Imaginis effector est.

M. du S.

Δεί-

5. LYC. Pulcherrima, sodalis. Itaque aliis artificibus opus non habebis. Age jam ex omnibus hisce, ut potest, coagmentatam tibi unam imaginem ostendam, quod in singulis eximium est, habentem. POL. Et quomodo illud fieri potest? LYC. Non difficile est, Polystrate, si jam dicendi facultati tradamus illas imagines, permittamusque illi aliter eas ornare, & componere, & concinnare, quam commodissime possit, servata simul commiscendi proportionem & varietate. POL. Recte. Sumat sane atque ostendat. Volo enim videre, quomodo illis usura sit, aut quomodo ex tot diversis componens unam aliquam, non absurdam effectura sit.

6. LYC. Atque jam tibi videndam praeber, dum existit, imaginem, de illa, quae Cnido venit, solum caput sumens; reliquo enim corpore, cum nudum sit, nihil opus habebit. Et comam quidem, ac frontem, & supercilia quasi ad amussim facta fines eam habere, ut fecit Praxiteles.

Etiā oculorum mobilem hilaremque gra-

LYC. Τὰ κάλλιστα, ὦ ἐταῖρε, ὥστε ἐκέτ' ἄλλων τεχνιτῶν δέησι. Φέρε δὴ ἐξ ἀπασῶν ἡδὴ τούτων, ὡς οἶόν τε συναρμώσας, μίαν σοι εἰκόνα ὑπιδείξω, τὸ ἐξαίρετον παρ' ἐκάστης ἔχουσαν. ΠΟΛ. Καὶ τίνα ἀν' τρόπον τῷ γένοιτο; LYC. Οὐ χαλεπὸν, ὦ Πολύστρατε, εἰ τὸ ἀπὸ τούδε ὡς δαδόντες τὰς εἰκόνας τὰ λόγῳ, ὑπιτρέψαιμεν αὐτῷ μελακομεῖν, καὶ συντιθέναι, καὶ ἀρμόζειν, ὥς ἀν' εὐρυθμότατα δύναίτο, Φυλάτῃον ἅμα τὸ συμμιγὲς ἐκείνο, καὶ ποιικίλον. ΠΟΛ. Εὖ λέγεις, καὶ δὴ ὡς θαλασῶν ὁδοιπότῳ ἐθέλω γινώσκειν ὅ, τι καὶ χρήσιμα αὐταῖς, ἢ ὅπως ἐκ τούτων μίαν τινὰ συνθεῖς, οὐκ ἀπέδωσαν ἀπεργασέῃ.

LYC. Καὶ μὴν ἤδη σοι ὅραν παρέχει γιγνομένην ἡ εἰκόνα, ὥδε συναρμόζων, ἥδε Κνίδος ἡρώσεως μόνον ἡ κεφαλὴν λαβὼν ἐδὲν γὰρ τῷ ἄλλῳ σώματι, γυμνῇ ὄντι, δέησι. τὰ μὲν ἀμφὶ τὴν κόμην, καὶ μέτωπον, ὁφρύων τε τὸ εὐγραμμον, εἴσεις ἔχειν, ὥσπερ ὁ Πραξιτέλης ἐποίησε, καὶ τὸ ὄφθαλμῶν δὲ τὸ ὑγρὸν ἅμα τῷ Φαιδρῷ, καὶ

κα-

c LYC.] Deest male in Fl. & alibi passim.

d Δέησι] Δέησι legendum monebat marg. f. Sed in Δέησι conspirant Edd.

Δέησι] Solan. Δέησι corrigebat. At, si corrigendi libidine agimus, possum aequo jure Δέησι conjicere. Quamvis autem Δέησι bene quoque se haberet, veluti οἱ pro οἷ (de quo vid. ad c. 2. hujus Dial. & Malt. c. 63.) tamen quia id perpetuum non est, nihil in vulgata mutarim. Noster supra Tim. §. 48. vers. 98. συ γὰρ — ἐδὲν ἵσως Δέησι καὶ παρ' ἐμοῦ λόγῳ, & alibi non semel. Epist. Sent. 28. p. 104. ὅτι πλείονα τὸ δόντων προσείη, ὅτι ἀπολείπει Δέησι. ubi manifesto est secund. perf. fut. med. Verum Solanus suum Δέησι non accepit, credo, pro secunda indicativi fut. med. a Δέωμαι, sed pro tertia activi, quod defendi potest ex Sals. c. 3. τὸ ἀπλογίαι σοι Δέησι, alioque exemplo ab Stephano adducto, ubi ἐδὲν γὰρ Δέησι μὲν ταῦτα ἔχοντα, aliisque mox adducendis, ut sensus esset: imago non eget aliis artificibus; vel potius impersonalium more, quasi a Δέω, nihil opus erit al. art. Eoque sensu absoluto & ego accipio, credoque esse tertiam aoristis subj. act. quem habere potestatem futuri, notum arbitror, eritque tum, haud opus fuerit. Ut enim Δέωμαι pro indigeo frequentius occurrat, quam activum, tamen & activum satis est frequens, modo imper-

nali forma, cum dativo, cum acc. modo sine casu, modo ut personale cum nominativo. Ex insigni copia en pauca. Infra Tox. c. 37. ὡς δὲ καὶ c. 47. καὶ πολέμου Δέησι ἡμῶν. Pro Imag. c. 16. ἴδου μοι μακρῶν τὸ λόγον. Supra Amor. c. 3. Ἀλλὰ σοι ἐκ καθαρίων τῶν καὶ Δέησι. Sed in Dial. Meretr. 2. ante med. ἐδὲν Δέησι, dubites, sitne secundae an tertiae personae. Liban. Ep. 118. εἴτ' ἐκ διακρίσεων Δέησι. Sic δὲ Δέησι τῶν γάμων, Alciph. III. p. 388. Ibid. Ep. 35. pr. διὰ τὴν ἐπομώρην.

99. Ἐξ ἀπασῶν ἡδὴ τούτων] Sic Homerus ex omnibus Diis Agamemnonem efformavit, Achil. Tat. lib. 2.

19. Καὶ τὸ ὄφθαλμῶν δὲ τὸ ὑγρὸν ἅμα τῷ Φαιδρῷ] Sic Anacreon Od. XXVIII.

Τὸ δὲ βλέμμα τῶν ἀληθῶν
Ἀπὸ τῆς πυρὸς ποίησον
Ἄμα γλαυκὸν ὡς Ἀθήνης,
Ἄμα δὲ ὑγρὸν ὡς Κυθήρης.

Ad quem locum vide Interpretes.

L. B.
K.

κεχαρισμῶν, καὶ τὸτο ἀγαφυλάξει καὶ τὸ
Πραξιτέλει δοκῆν· τὰ μῆλα δὲ, καὶ ὅσα τ'
ὀφθαλμοῖς ἀντωπᾶ, παρ' Ἀλκαμῆνης καὶ τ' ἐν
κῆποις λήφει· καὶ προσέτι, χειρῶν ἄκρα,
καὶ καρπῶν τὸ εὐρύθμον, καὶ δακτύλων τὸ
εὐάγωνον, ἐς λεπτὸν σπυλῆγον, ὧς τ'
ἐν κῆποις καὶ ταῦτα· τὸ δὲ τῷ παντὸς προ-
σώπῃ περιγραφὴν, καὶ παρειῶν τὸ ἀπαλόν,
καὶ ῥίνα σύμμετρον, ἢ Λημνία παρέξει, καὶ
Φειδίας ἐτι. καὶ στόματι ἁρμογὴν ὁ αὐτὸς,
καὶ τ' αὐχένα ὧς τ' Ἀμαζόνος λαβῶν. ἢ
Ἄ Σωσάνδρα δὲ καὶ ὁ Κάλαντις αἰδοῖ κοσμή-
σθαι αὐτῇ· καὶ τὸ μεδίαμα^β λεπτὸν
καὶ λεληθὸς, ὥσπερ τὸ ἐκείνης ἔσται· καὶ τὸ
εὐφαλές δὲ καὶ κόσμιον τ' ἀναβολῆς ὧς τ'
Σωσάνδρας· πλὴν ὅτι ἀκάλυπτον αὐτὴ
ἔσται τ' κεφαλὴν. τ' ἡλικίας δὲ τὸ μέτρον
ἡλικίον ἀν γένειο; καὶ τ' ἐν Κνίδῳ ἐκείνην
μάλιττα· καὶ γὰρ καὶ τὸτο καὶ τ' Πραξιτέλη
μεμετρήσθω. τί σοι, ὦ Πολύστρατε, δοκεῖ
καλὴ γενέσθαι ἢ εἰκὼν; καὶ μάλιττα ἐπει-
δὴν ἐς τὸ ἀκριβέστατον σπουτελεσθῇ;

ΠΟΛ. Ἐτι γὰρ, ὦ γενναϊότατε, καλὰ
λέλοιπας τι κάλλος ἔξω τῷ ἀγάλμα-

tiam, prout Praxiteli visum est, servabit.
Malas autem, & quae in adverso vultu
eminent, ab Alcamene & illa in hortis Ve-
nere assumet, & insuper manus extremas,
& volarum proportionem, & molles digi-
tos, in tenuitatem exeuntes, haec inquam
& ipsa ab Hortensi. Totius vero vultus
circumscriptionem, & genas teneras, &
nasi proportionem, Lemnia praebebit &
Phidias: etiam oris commissuram idem, &
cervicem sumtam ab Amazone. Sosandra
vero & Calamis verecundia ornabunt illam;
& risus tenuis ac latens sicut illius erit,
itemque compositus & decens amictus a
Sosandra, nisi quod haec nuda caput erit.
Aetatis autem atque incrementi mensura
quaenam fuerit? secundum Cnidiam illam
maxime. Nam hoc etiam secundum Pra-
xitelem metiamur. Quid tibi, Polystra-
te, videtur? pulchrane futura imago?
& maxime si accuratissima ratione perfici-
ciatur?

7. POL. Scilicet adhuc reliquisti, ge-
nerosissime, pulchritudinis aliquid extra
ima-

α Σωσάνδρα] Δωσάνδρα iterum male Fl. ac tertium paullo post. Sed bene cett. Σωσ. . . β Λεπτόν] Sic Edd.
omn. Σωμὸν A. P. & marg. ΑΙΩ. γ Καὶ λεληθός] Καὶ deest in Fl. & λεληθός male habet eadem pro λεληθός,
quod recte legitur in cett. acque ac in P. & A. δ Καλὴ] Πολὺ A. P.

Καὶ τ' ὀφθαλμῶν &c.] Plura vid. ap. eumd. L. Bos
in Animadv. ad Philostr. p. 47. ubi docet ὄγρον ὀφθαλ-
μῶν esse lubricum, i. oculorum mobilitatem. Adde
Nostrium Dial. seq. Αἰνῶν. c. 3. ἰλαρὴν τ' ὀμμάτων αἰ-
βολαὶ τακτὴς ἀνγραφῆσθαι.

J.F.R.

Ibid. Τῷ ὀφθαλμῶν] Mirum audis artificem, qui
in marmorea statua haec expresserit; nostri sane ho-
mines in marmore ista effingere non valent. Quorum
statuae, quamvis caeteroquin pulcherrimae, oculis
sunt quasi mortuis, nedum ut ad tantam artis peri-
tiam accedant.

M. du S.

33. Λεπτόν & λεληθός] Angl. σμὸν & λαλ.

J. B.

36. Σωσάνδρας] Floreat. Δωσάνδρας.

J. B.

37. Τῆς ἡλικίας τὸ μέτρον] Habemus eandem phrasin
in Novo Foedere, Ep. ad Eph. IV. 13. — εἰς ἄνδρα
τέλειον; εἰς μέτρον ἡλικίας. Ad quae verba Cl. Bos p.
183. ita commentatur: „I. e. in virum adulem, ad
μετρίαν στατήρα. Lucian. Imag. (h. l.) τ' ἡλικίας
„ δὲ τὸ μέτρον, ἡλικίον ἀν γένειο, κατὰ τὴν ἐν Κνίδῳ ἐκεί-
νην μάλιττα — μεμετρήσθω. i. e. Στατήρα νεο μετ-

„ sura, quanta esse debeat, mensuretur maxime se-
„ cundum Venerem Cnidiam. Perperam ibi Interpres
„ ἡλικίας μέτρον reddidit: aetatis modum. Obso-
poeus: aetatis mensuram. Sed Clariss. Gesnerus in-
terpunctionem mutavit, interrogandi signum post
γένειο faciens, & comma quod in vulgata post μέ-
τρον erat, auferens; cui & ego parui, ut Graeca sic
saltem Latinis responderent: & quia in hisce est li-
centia, lectoris arbitrium facio, malitne cum Bosio
vulgatae distinctionem retinere, an praeceuntem Ges-
nerum sequi, & vel novam personam inferere, quod
tamen haud adeo opus erit. Manifestius autem esset,
interrogandi formulam hic esse, si πηλὸν dixisset;
nam etiam ἡλικίᾳ quoque videtur interdum interrogan-
tis more proferri, tamen magis admirantis est, ubi
sic ponitur. Quare, quantum ad me, a Bosio ver-
sione ac vulgata distinctione nondum recederem.

J. F. R.

40. Δοκεῖ] Post hanc vocem in Anglicano Cod.
παλὺ.

J. B.

51. Κεν-

imaginem ; qui sic omnia in illam contu-
listi ? LYC. Atqui hoc minimum est ,
amice , nisi videntur pauca tibi ad formae
decus conferre color , & cujusque rei con-
decentia , ut exacte nigra sint , quae sunt
nigra , alba autem quae oportet esse talia ,
& ruborem *ubi decet* efflorescere . Et *quan-*
tum ad haec tanta forte illud , quod maxi-
mum est , nobis adhuc deest . Unde igitur
& haec parabimus ? an advocemus scilicet
pictores , & maxime quotquot illorum
optimi fuerunt temperandis coloribus , &
tempestive allinendis . Nempe advocetur
Polygnotus , & Euphranor ille , & Apel-
les , & Aëtio . At hi divisis operis , Eu-
phranor comae colorem det , qualem Juno
pinxit , Polygnotus vero superciliorum
decorem , & ruborem suffusum genis , qua-
lem Casandram in conciliabulo Delphis fe-
cit . Vestem vero etiam hic faciat , subti-
lissime elaboratam , ut adstricta sint quae
debent , fluctuent autem pleraque . Reli-
quum corpus Apelles ostendat , Pacatae ex-
emplo , praesertim ne nimis candidum , sed

457, ἔτω πάντα ἐς τὸ αὐτὸ συμπεφορη-
κώς ; ΛΥΚ. Τῆτο μικρότατον , ὡ Φιλό-
της , εἰ μὴ σοι δόξει ὀλίγα πρὸς εὐμορφίαν
συντελεῖν χροῖα , καὶ τὸ ἐκάστῳ πρέπον ὡς
μέλανα μὲν εἶναι ἀκριβῶς , ὁπόσα μέλανα ,
σολευκά δὲ ὅσα τοιαῦτα χρῆ , καὶ τὸ ἐρύθη-
μα ἐπανθεῖν καὶ τὰ τοιαῦτα κινδυνεύει τῷ
μεγίστῳ ἐτι ἡμῖν προσδεῖν . πόθεν ἔν τῷ
ταῦτα πορισάμεθ' ἂν , ἢ ὡς καλέσαι-
μεν δηλαδὴ τῆς ἡ γραφίας , καὶ μάλιστα
σοπόσοι αὐτῶν ἄριστοι ἐγένοντο κεράσααζ τὰ
χρόματα , καὶ εὐκαιρον ποιεῖαζ τὴν ὀπίσθον
αὐτῶν ; καὶ δὴ ὡς κεκλήσθω Πολύγνω-
τος , καὶ Εὐφράνωρ ἐκείνῳ , καὶ Ἀπελλῆς ,
καὶ Αἰτίῳ . ἔτοι δὲ διελομένοι τὸ ἔργον , ὁ
μὲν Εὐφράνωρ χρωσάτω τὴν κόμην , οἷαν ἡ
Ἥρας ἔγραψεν ὁ Πολύγνωτος δὲ ὀφρύων
τὸ ὀπίπρεπες , καὶ παρειῶν τὸ ἐνερευθές ,
οἷαν ἡ Κασάνδραν ἐν τῇ λέσχῃ ἐποίησε
τοῖς Δελφοῖς . καὶ ἐδῶτα δὲ ἔτ' ποιησά-
στω ἐς τὸ λεπτότατον ἐξεργασμένην , ὡς
συνεσάλθαι μὲν ὅσα χρῆ , διηγεμῶαζ δὲ τὰ
πολλά . τὰ δὲ ἄλλα σῶμα ὁ Ἀπελλῆς
δείξάτω , καὶ τὴν Πακάτιν μάλιστα μὴ
ἀγαν

[Κινδυνίῳ &c.] Κ. γοῦν τ. μ. Pell. Vid. nott. f. Προσδῖ] Sic P. S. Fl. Bz. Προσδῖ male reliquae. g. 'H]
Deest in Fl. Adest in Coll. & Edd. cett. h. Γραφίας] Συγγραφίας male Fl. Vulgatam tenent cett. & P. i. Λέ-
σχῃ] Nihil mutare Edd. notat Solan. k. 'Εποίησι] 'Αποίησι male f.

51. Κινδυνίῳ τῷ . .] In veteribus quibusdam Edd.
haec prave interpungebantur , legebaturque προσδῖ.
M. du S.

Κινδυνίῳ — προσδῖ] Consului Edd. cognovique
P. & S. sic habere & interpungere , ut edidimus. Fl.
& Bz. vero comma post τοιαῦτα male collocare. Junt.
vero Ald. Hag. Fr. Καὶ τὰ τοιαῦτα κινδυνίῳ . τῷ μεγί-
στου ἔτι ἡμῖν προσδῖ . Nam quod in nostro Juntiniae
exemplari προσδῖ conspicitur , id Solani manu ita
correctum erat , ut vix dignosci posset , impressumne
an manu scriptum esset illud . f. F. R.

58. Εὐφράνωρ] Meminit ejusdem rursus Jon. Trag.
c. 7. f. F. R.

63. Λέσχῃ] Vide Pausan. 341. 33. Et de Cassandrae
illius pictura 343. 11. M. du S.

Ibid. 'Εν τῇ λέσχῃ] Unice huc facit Pausan. in ipsa
Delphorum descriptione Phoc. p. 657. 8. Ἰπὸ τῷ
Κασαντίδῃ ἐστὶν οἶκημα γραφῆς ἔχον τὴν Πολύγνωτον , ἀπο-
δείκνυσα μὲν Κινδυνίῳ , καλεῖται δὲ ὑπὸ Δελφῶν Λέσχῃ . ὅτι
ἐνταῦθα συνίητες τὸ ἀρχαῖον , τότε σπουδαιότερα διέλεγον .

Tom. II.

το , καὶ ἰπὸς τοῦ Κασαντίου κ. τ. λ. Est enim longa operum
Polygnoti in illa Lesche (conciliabulum reddidit Ama-
facus Romulus) enarratio , in qua neque Cassandra
omissa est p. 660. 6. f. M. G.

68. Δεικνύτω] De pictoribus proprie usurpari hoc
verbum , vid. T. I. Somn. §. 8. multis ab Cl. Hem-
sterh. demonstratum. f. F. R.

Ibid. Κατὰ τὴν Πακάτιν] Suspectum nomen , & La-
tino fonte manans , ut videtur . Παγκάτις est apud Ae-
lian. V. H. 12. 34. concubina Alexandri , Apelli ama-
ta . Hanc eandem esse , quae Campaspe scribitur
ap. Plin. 35. 10. f. 36. 12. opinio est Perizonii ad l. c.
Harduinus ad Plinium sic laudat Aelianum , ut sub-
jungat , etiam hoc Luciani loco Παγκάτιν esse .
Quodcumque nomen fuit , tres scriptores de eadem
muliere loqui mihi sit probabile . Nudam Plinio au-
ctore pingere jussus est concubinam Alexandri : itaque
amayit , quod solum narrat Aelianus : itaque proponi-
tur a Luciano pictura , exemplum nudarum feminei
corporis partium pingendarum. f. M. G.

N n q

70. Γα-

ἀγαν λευκὸν, ἀλλὰ ἔναιμον ἀπλῶς τὰ in quo sanguinem inesse appareat. Labia,
χείλη δὲ οἷα Ῥωξάνης, ὃ Ἀετίαν ποιοῦσά τω. 7 Quaelia Roxanes, faciat Aëtion.

Μᾶλλον δὲ ἢ ἄριστον ἢ γραφέων Ὀ-
μηρον, παρόντ' Εὐφράνορ^α καὶ Ἀπελλῶ^β
δεδέγμεθα. οἷον γὰρ τι τοῖς Μενελάω μη-
ροῖς τὸ χρῶμα ἐκεῖν^γ ἐπέβαλλεν, ἐλε-
φανί^δ εἰκάσας ἡρέμα πεφοινιγμένῳ, τοῖονδ' ἔ-
ῖτω τὸ πᾶν ὃ δ' αὐτὸς ἔτ^ε καὶ τῆς
ὀφθαλμοῦς γραφάτω, βοῶπιν τινα ποιοῦσας
αὐτῷ. συνεπιλήφε^ς τῷ ἔργῳ αὐτῷ καὶ ὁ
Θηβαῖ^ο ποιητῆς, ὡς ἰοδλέφαρον ἐξερ-
γάσεα^ζ καὶ Φιλομείδῃ δὲ Ὀμηρ^ο ποιοῦσ⁸
καὶ λευκώλενον, καὶ ῥοδοδάκτυλον, καὶ ὅλως
τῇ χρυσῇ Ἀφροδίτῃ εἰκάσ^η πολὺ δικαιότε-
ρον ἢ τῷ τῷ Βρισεῶς.

Ταῦτα μὲν ἐν πλατῶν καὶ γραφέων καὶ
ποιητῶν παῖδες ἐργάσονται. ὃ δὲ πᾶσιν⁸
ἐπανθεῖ τέτοις, ἡ χάρις, μᾶλλον δὲ
ἅπασαι ἅμα, ὁπόσαι χάριτες, καὶ ὁπόσοι
ἔρωτες περὶ χορεύουσιν, τίς ἀν μιμήσαα^ζ δύ-
ναίτο; ΠΟΛ. Θεσπέσιόν τι χρῆμα, ὃ
Λυκίη, Φῆς, καὶ διίπετε^ς ὡς ἀληθῶς, οἷον⁹
omissum, quale quid eorum fuerit, quae
na-

^a Ὀμηρ^ο] Sic Edd. praeter *f.* quae *μηρον*. ^b Διδέγμεθα] Διδέγμα^{τα} *f.* sola. ^c ἰοδλέφαρον] Τὸ βλάφαρον
male Edd. priores. ^d Ὀλ^ω] Bene sic *P.* aliaeque. Ὀλ^ω *f.* ^e τῷ] Τῇ Edd. male. ^f Ἀπᾶσαι] Sic recte
S. & *A.* Male cett. ὃ πᾶσαι.

70. Ῥωξάνης] Ἀλεξάνδρου γυνὴ αὐτῆς. *G.*

70. Ῥωξάνης] Alexandri nuptias pinxerat Aëtion,
quam tabulam enarrat in *Hrod.* c. 4. & 5. *M. du S.*

71. Τὸν ἄριστον ἢ γραφέων Ὀμηρον] *Cl. Hemsterh.* mar-
gini adleverat, vid. *Davis.* ad *Cic.* *Tusc. Disp.* V. p.
387. Ed. 2. Hujus igitur notam, quia huc facit, nec
longa est, ecce subjungo. *At ejus* (Homeri) *pic-
turam, non potest videri*, scribit ibi *Cicero*. Ad quae
Davis. „ Vult Noster, *Homerum* ita res describere,
„ ut eae ipsae nobis ante oculos esse videantur, &
„ hinc ἀγαθὴ ζῳγράφῳ comparatur apud *Athenaeum*
„ L. IV. p. 182. A. Eumque ἢ ἄριστον ἢ γραφέων vo-
„ cat *Lucian.* in *Imag.* h. l. Vide & scriptorem vitae
„ Homericæ in opusculis *Galeanis* p. 401. Certe non
„ tradit *Cicero*, sic *Homeri* picturam seu faciem pi-
„ ctam vidisse; quod perperam censuit vir doctissi-
„ mus *Gisb. Cyrenus* *Apotheos.* p. 10. *f. F. R.*

73. Τὴν τῶν Μενελάου μηρῶν] Non satis accurate, ut
ex memoria, *Homerum* hic advocat auctor. Neque
enim ille sana & integra *Menelai* femora sic describit,

sed sanguine e vulnere, quod sub baltheo acceperat,
defluente foedata. *Il. Δ.* 140.

Αὐτίκα δ' ἔρρεν αἷμα μελαινοφὺς ἐξ ὀτειλῆς.

Ὡς δ' ὅτε τις ἐλεφάντια γυνὴ φοῖνικι μίσην —

Ταῖς τοι, Μενέλαε, μινύθην αἵματι μῆραι π. τ. λ.

f. M. G.

74. Ἐλεφάντι εἰκάσας] *Hom.* *Il. Δ.* 141. *M. du S.*

79. Θηβαῖ^ο ποιητῆς] *Pindarus* *Ol. VI.* Sed excidit
haud dubie aliquid, suspicor ego ἰοδλέφαρον scriptum
fuisse, ut *Υπ. Εἰκ.* c. 26. Apud *Pindarum* certe πᾶσιν
ἰοδός^αρον, vel ἰοπλάκαρον legimus l. c. ex quo facile
ἰοδλέφαρον deduxeris. Unum ob stare videtur huic e-
mendationi, quod Poëtam illum, quisquis est, de
Venere usurpasse dicat vocem ἰοδλέφαρον. Cum l. c.
Pindarus de *Evadna* loquatur. Sed hoc leve, & for-
san alibi *Pindarus* de Venere usurparit. *M. du S.*

Ibid. Ὁ Θηβαῖ^ο ποιητῆς] *Hesiodus* in *Scuto Herc.*
7. in descriptione *Alcmenae*.

Τῶν

nascuntur caelitus. Sed quid facientem vidisti? LYC. Librum tenebat manibus, bifariam convolutum, videbaturque alteram quidem partem illius legere, alteram vero jam legisse. Dum progreditur, disputabat cum aliquo comitantium nescio quid: neque enim ita ut exaudiri posset loquebatur. Verum ridens, Polystrate, dentes ostendebat, quomodo dicam tibi? quam albos; quam aequabiles, & sibi invicem commissos! Si quando pulcherrimum monile vidisti, de splendidissimis & aequalibus margaritis; ita ad seriem nati erant. Ornabantur autem maxime rubore labiorum. Inter illa enim nitebant, *scitili* apud Homerum *ebori* similes, non hi quidem illorum latiores, alii vero eminentes, aut distantes, quales plerisque: sed quaedam omnium aequalitas, & color idem, & una magnitudo, & aequae juncti: in universum autem magnum quoddam miraculum spectaculumque, humanam omnem pulchritudinem excedens.

τι τ' ἐξ ἑρανῶ γενέσθω. τί δὲ πρᾶσσουσιν αὐτῶν; ΛΥΚ. Βιβλίον ἐν ταῖν χειρῶν εἶχον, ἐς δύο ἑ συνελημμένον· καὶ εἶχον τὸ μῦθος ἀναγνώσκειν αὐτῶν· τὸ δὲ ἦδη ἀνεγνωκέναι. μέλαρ δὲ προῖσθα, διελέγετο τ' παρομαρτύντων τινί, οὐκ οἶδ' ὅ, τι ἔγδ' ἐς ἐπήκοον ἐφθέγγετο· πλὴν μειδιάσασα γε, ὦ Πολύστρατε, ὀδόντας ἐξέφηνε· πῶς ἂν εἴποιμί σοι, ὅπως μὲ λευκὰς, ὅπως δὲ ἰσομέτρους, καὶ πρὸς ἀλλήλους συνηρμοσμένους; εἶπε καλλίστον ὄρμον εἶδες ἐκ τῶν τιλοπιπτάτων, καὶ ἰσομεγέθων μαργαριτῶν, ἕτως ὅπῃ τῖχον ἐπεφύκεισαν· ἐκασμῶντο δὲ σφάλισα τῶν χυλῶν ἐρυθρήματι. ὑπεφαίνοντο γὰρ αὐτὸ δὴ τῶν τῶ Ὀμήρου ἐλέφαντι τῶ πριττῶ ὅμοιοι, ἔχον οἱ μὲν πλατύτεροι αὐτῶν, οἱ δὲ προέχοντες ἢ διετηρότεροι, οἱ οἱ ταῖς πλείεσσιν, ἀλλὰ τις πάντων ἰσοσοτιμία καὶ ὁμόχροια, καὶ μέγεθος ἐν, καὶ προσεχεῖς ὁμοίως· καὶ ὅλως, μέγα τι θαῦμα καὶ θαύμα, πᾶσαν τ' ἀνθρωπίνην εὐμορφίαν ὑπερπεπαιχός.

ΠΟΛ.

9. Συνελημμένον]. Συνελημμένον υπο μ. f. Ald. V2. P. Συνελημμένον geminata consona Fl. B2. Fr. P.H.S. ἡ Αἰ- το] Sic dedi ex Fl. Αὐτῶν enim ceterae. i Οἷον] Οἷον P. h Καὶ δῆλον] Defiunt haec verba in Fl. Adfunt in cett. & P.

Τῆς ἑ λπὸ πρῶτον, βλεφάρων δ' ἀπὸ κωνάων
Τῶν ἀπὸ οἷον τι πολυχρῶτον Ἀφροδίτης.

f. M. G.

Ibid. [Ἰουλίφωρον] Ita correxerat Solan. in f. Et facile me habuit obtemperantem, neque cuiquam dubium erit, qui contulerit c. 26. pro Imag. f. ubi recte: Ἰουλίφωρον δὲ τις Ἰουλίφωρον τῶν Ἀφροδίτης ἴφω. f. F. R.

82. Τῇ χροῇ Ἀφροδ.] Hom. II. T. 282. M. du S.

87. Ἀπαρῶν] Omnes Edd. ante S. hic prave ὁ πᾶσαι, habebant. Bene factum quod mutavit Benedictus. M. du S.

Ibid. Ὅπως αἰ χάριτες — ἀεὶ χαρμόνης] Ut Lucianus hic, Χάριτας ἀεὶ χαρμόνης dixit, ita Ἀνακτορεν ἀεὶ χαρμόνης, de iisdem, Od. XXVIII. Παρ' λογδὸν τραχέην Χάριτος πένταυλο πᾶσαι. L. Bos.

Ibid. Χάριτες — ἀεὶ χαρμόνης] Alciphon. III. 1. Ipsas Gratias in vultu adolescentis saltantes fingit, ut faciem admodum pulchram describat: τὸ δὲ ὅλον, αἶν, πρὸς τοὺς αὐτῶν ἐπὶ τοῖς ταῖς παρὰ τοῖς οἰσὶν αὐτῶν τῶν Χάριτων. Sed καὶ ταῖς ὁμοῖαι χάριτες ἀεὶ χαρμόνης δῆλα ex ἀνίσταται. adfert ibid. Bergl. f. F. R.

90. Αἰτῶν] Conf. infra Ἰακάρω. c. 2. pr. M. du S.

93. Συνελημμένον] Recte P. Ald. & Ven. utraque. In reliquis prave συνελημμένον. M. du S.

Συνελημμένον] Sic legendum esse, a συνελῶν, non συνελημμένον a συναρμῶν, ipsa series orationis indicat: & ita dederat Aldus, a quo nescio cur discessum sit. Imaginare volumen, proprie ita dictum, cuius pars evoluta sit inter legendum, sed, ne pendeat & fluctuet, denuo convoluta; altera adhuc umbilico suo s. cylindro involuta. Erant itaque duo quasi volumina cohærentia ipsa continuatione chartæ, illo ipso nempe loco, in quo legendo jam occupati sunt oculi. Hoc erit βιβλίον αἰς δύο συνελημμένον. f. M. G.

Συνελημμένον] Ejeci unum μ. Nam geminatum erat in plurimis Edd. Alia enim res esset, si a λαμβάνω formatum foret, quod εἰλημμένον facit, ut ap. LXX. in Esai. XI. 5. & Herodiano. 2. 2. f. At quia est ab εἰλῶν, οὐδὲν, bene monuit Solanus, alterum μ. omittendum. f. F. R.

6. Αἰτῶν] Sic Fl. quod probum est. Reliquæ omnes αἰτῶν, quod ferri quidem aliquo modo poterat; sed minus venustum est. M. du S.

Ibid. Ὀρέων ἐλφρῶν] Homar. Od. Σ. 195. M. du S. Nnn 2 17. Nn

ΠΟΛ. Ἐχ' ἀτρέμας. συνήμι γ' ἡδὴ σαφῶς ἢ τινα καὶ λέγεις τὴν γυναῖκα, τήτοις τε αὐτοῖς γνωρίσας, καὶ τῇ πατρίδι καὶ εὐνύχης δὲ τινος ἑπεὶ αὐτῇ ἔφη, ἢ Δία, καὶ στρατιώτας τινάς. τὴν βασιλεῖ συνῆσαι, ὦ μακάριε, τὸν αἰδόμενον ταύτῃ λέγεις. ΛΥΚ. Τί δὲ ἔστιν αὐτῇ τῷ ὄνομα; ΠΟΛ. Πάνυ καὶ τῷτο γλαφυρόν, ὦ Λυκίε, καὶ ἐπέρασον. ὁμώνυμ' γὰρ ἔστι τῇ τῷ Ἀβραδάτῃ ἐκείνῃ τῇ καλῇ. οἶδ' αὖ πολλὰς ἀκῶσας Xenophont' ἐπαινούντος τινα σώφρονα, καὶ καλὴν γυναῖκα; ΛΥΚ. Νῦν Δία, καὶ ὥσπερ γε ὁρᾷν αὐτῇ, ἔγωγε ὁρᾷν αὐτῇ, ἔγωγε ὁρᾷν αὐτῇ, ὅπως αὐτῇ κατ' ἐκείνῃ πᾶσι ἀναγιγνώσκων γένωμαι, καὶ μονοτονίᾳ καὶ ἀκῶσας λέγουσας αὐτῇ, ὡς πεποιθὴ λέγουσα, καὶ ὡς ὥπλιζε τὴν ἀνδρα, καὶ οἷα ἦν ὡς ἀπέμπευσα αὐτὸν ἐπὶ τῇ μάχῃ.

ΠΟΛ. Ἄλλ', ὦ ἀρίστε, σὺ μὲν ὥσπερ τινα ἀστραπὴν ὡς ἀδραμύσαν ἀπαξ εἶδες αὐτῇ, καὶ εἰκας τὰ πρόχειρα ταῦτα, λέγω δὲ τὸ σῶμα καὶ τὴν μορφήν, ἐπαινέειν. Τῷ δὲ τὴν ψυχῇ ἀγαθὴν ἀθέατον εἶ, ἐδὲ οἶδ' αὖ ὅσον τὸ κάλλος ἐκείνῃ ἔστιν αὐτῇ μακρῷ τινι ἀμεινον, καὶ θεοειδέστερον τῷ σώματι. ἐγὼ δὲ, συνήθης γὰρ εἰμι, καὶ λόγων ἐκονώμενα πολλὰς ὁμοειδῆς ὄν, καὶ

10. POL. Quiesce. Jam enim apertissime intelligo, quam mulierem dicas, his ipsis illud colligens, & patria. Dixisti autem etiam eunuchos aliquot eam secutos, & profecto etiam quosdam milites: illam Imperatoris conjugem, celebratissimam illam, dicis. LYC. Quod vero est illi nomen? POL. Valde ipsum quoque venustum, Lycine, & amabile. Est enim cognominis pulchrae illi Abradatae uxori. Nosti, crebro qui audieris, Xenophontem laudare modestam quandam & pulchram mulierem. LYC. Ita fane est, & quasi viderem illam, ita animatus sum, quoties ad illum locum legendo pervenio: ac tantum non audio dicentem, quae dixisse traditur, & ut armaverit virum, & quomodo in pugnam illum deduxerit.

11. POL. Verum tu quidem, vir optime, fulguris instar illam praetercurrentem semel vidisti, & videris ea, quae in promptu sunt, corpus & formam dico, laudare: bonorum autem animae ejus nihil vidisti: nec nosti, quam longe sit ista illius pulchritudo corporis pulchritudine praestantior ac diviniore. Ego vero, familiaris enim

a Διατίθωμαι] Bene sic Edd. & P. Διατίθωμαι Ex. Fl. b Ἐκείνῃ σου] Ἰσως ἐκείνῃ L.

17. Νῦν Δία εἰ στρατιώτας] Puto haec verba Lycini esse, adjunctis aliquid ad ea, quae supra dixerat, ubi nihil de militibus. Porro nescio quam decorum illud sit, quod Lycinus, h. e. Lucianus auctor, hic demum de nomine interrogat, cum jam audiit Smyrnensem esse, cum Caesare vivere. J. M. G.

18. Βασίλει] L. Vero, qui ad Parthicum bellum profectus, per singulas civitates Asiae, Pamphiliæ, Ciliciæque clariores, voluptatibus immorabatur, teste Capitolino VI. Fertur praeterea ad amicos vulgaris arbitrium in Syria posuisse barbaram. c. VIII. Quod an de hac intelligendum sit, dubito. Fuit & Anton. Pio celebri concubina, cujus tamen nomen intercidit. (Idem Capitol. in Anton. Pio c. VIII.) Sed junior tum Lucianus, si rite ego calculum in eo, quam ut de ea re tam scite scribere potuerit. Ejusdem amones tangit Julianus in Caesariis, cum ait, σάφην,

καὶ τὰς αἰς Ἀφροδίτῃ, ἀλλὰ τὰς αἰς τὴν πολιτείαν. M. de S. Βασίλει σου] Pantheam Veri. Hic adulatorum derisor Lucianus omnes adulatores vincit. M. V. la Croix.

22. Τῇ τῷ Ἀβραδάτῃ] Τῇ Παρθένῳ. F. G. Ibid. Ἀβραδάτῃ] PANTHEA ergo dicebatur, (vide Xenoph. Cyrop. V. VI. VII. Nisi forsitan a Luciano fictum hoc existimare malis, quo invidiam, quam L. Vero ex intempestivis deliciis oriri sciebat, callide & adulatorie amoveret: Panthea enim Xenophontis virum ad bellum fortiter ciet L. VI. quod & Noster de hac fingit. Alteram ὁμώνυμον hujus vocat cap. 20. ut dubitandi nullus supersit locus. Consule Dion. Cass. 57. Et Nicassii Diss. de nummo Pantheo. p. 34. 2. Panthea scribitur apud Philostratum p. 824. ubi imaginem ejus exhibet. ΠΑΝΘΕΙΑ Meminit, inquit ibi interpretes & Isidorus Pelus. L. II. Ep. 63. & III. Ep.

locutus. Etenim, ut ipse etiam nosti, mansuetudinem, & humanitatem, & magnanimitatem, & temperantiam, & eruditionem, ante pulchritudinem laudo: digna enim ista, quae praeferantur corpori; alioquin irrationale fuerit & ridiculum, velut si quis vestimentum prae corpore admiretur. Vera autem, opinor, pulchritudo illa est, cum in eodem homine conveniunt & animi virtus & forma corporis. Videlicet multas tibi ostenderim, quarum forma quidem bene habet, caeterum vero turpitudine formam afficientes, adeo ut vel loqui exorsis ea emoriatur, & marcescat, & ipso indecenti gestu fateatur, praeter dignitatem se cum mala domina, anima, vivere. Et sane videntur mihi tales similes esse facris Aegyptiis. Nam ibi quoque ipsum templum pulcherrimum est & maximum, lapidibusque pretiosis exornatum, auro & picturis distinctum. Intus vero Deum si quaeras, aut simius est, aut ibis, aut hircus, aut feles. Tales, inquam, multas videre licet. Non ergo sufficit pulchritudo, nisi exornata sit justis ornamentis: dico autem non vestitu purpureo & monilibus, sed illis quae praedixi, virtute, & modestia, & aequitate, & humanitate, &

ἢ ὡς οἶδα καὶ αὐτὸς, τὸ ἡμέτερον καὶ Φιλάνθρωπον, καὶ τὸ μεγαλόφρον, καὶ σωφροσύνην, καὶ παιδείαν, πρὸ τῆς κάλλους ἐπαυῶν ἄξια ἢ προκεκρίαντα ταῦτα τῆς σώματος· ἐπεὶ ἄλογον ἂν εἴη καὶ γελοῖον, ὥσπερ εἴ τις τὰ ἐσθῆτα πρὸ τῆς σώματος θαυμάζοι. τὸ δ' ἐντελὲς κάλλος, οἶμαι, τὸτὸ ὅτιν, ὁπόταν ἐς τὸ αὐτὸ συνδράμῃ ψυχῆς ζήτη, καὶ εὐμορφία σώματος. ἀμέλει πολλὰς ἂν σοσοὶ δείξαιμι, μορφῆς μὲν εὖ ἡκίστας, τὰ δ' ἄλλα αἰχμησας τὸ κάλλος, ὡς καὶ μόνον φθειγασμένων σποθαίνειν αὐτὸ, καὶ σπομαρτίνεα, ἐλεγχόμενον τε καὶ ἀχρημον, καὶ παρ' ἄξιαν συνανέωσται τινι δέσποισι τῇ ψυχῇ. καὶ γε αἱ τοιαῦται ὁμοίαι μοι δοκῶσι τοῖς Αἰγυπτίοις ἱεροῖς καὶ καὶ ἢ, αὐτὸς μὲν ὁ νεὸς κάλλιστος τε καὶ μέγιστος, λίθοις τοῖς πολυτελέσις ἡσχημένον, καὶ χρυσῷ καὶ γραφαῖς διηριθμῶν. Οὐδὲν δὲ ἢν ζητῆς τὸ θεόν, ἢ πῶς ὁ θεὸς ὅτιν, ἢ ἴσις, ἢ τράγος, ἢ αἰλὺς. τοιαύτας πολλὰς ἰδεῖν ἐνέτω. ὁ τοίνυν σπύχρη τὸ κάλλος, ἢν μὴ κεκόσμηται τοῖς δικαίοις κοσμήμασι. λέγω δὲ ὅτι ἐσθῆτι ἀλουργεῖ, καὶ ὁρμοῖς, ἀλλ' οἷς προεῖπον ἐκείνοις, ζήτη, καὶ σωφροσύνη, καὶ ὁπτεκεία, καὶ Φιλανθρω-

ε ἡκούσας] Sic Edd. & Ex. Fl. ἡκούσας ἴσας. L.

Ep. 67. Alibi not. ad 524. observat eam epici carminis argumentum suppeditasse Sotericho Asirae, de quo Suidas v. Σωτηρίχ.

23. Εὐνοφῶντος] Xenoph. Cyrop. L. V. M. du S. 50. Εὐ ἡκούσας] Suspecta mihi haec scriptura, quamvis apud Aelianum aliosque ita scriptum inveniat, εὐ γένους ἡκον, εὐ δὲ πλούτου. V. H. IV. 26, &c. mallem εὐ ἡκούσας, uti etiam ei placuisse video, qui in L. Codice ἡκούσας, ἴσας, adscripsit. Vide not. ad Euphr. c. 2.

Ibid. Μορφῆς μὲν εὖ ἡκούσας] Elegans locutio, quae frequens etiam Aeliano, ut Hist. Anim. I. 12. εὐ ἡκούσαν σαρκῶν. II. Γόμος & ἄλλης εὐ ἡκούσας. V. Ἀνδρείας εὐ ἡκούσι. XIV. 26. εὐ ἡκούσας ὁ κόλπος. In V. H. IV. 15. εὐ ἡκούσας ἡκον, εὐ δὲ πλούτου. In genitivis illis subintellige ἴσας. Emenda igitur Hesych. apud quem: Εὐκῶν, πλουτῶν, εὐ πρᾶσιον. Lege εὐ ἡκούσας.

Μορφῆς μὲν εὖ ἡκούσας] Recte hanc phrasin ἡκούσας

pro ἡκούσας adstruit Cl. Bos (et si duo illa quae indicavit ex L. 2. & 5. invenire non potui) cujus quum notat Mff. in manibus habuerit Solanus, miror, qui tamen eam rejiciat. Clar. Hemsterb. ad Somn. §. 2. No. 29. eandem quoque probat in transitu, ne operas quidem existimans multis eam testimoniis probare, quae illi certe abunde suppeditissent. εὐ ἡκούσας μορφῆς etiam Steph. in Luciano legit, aliaque ex Herodoto familia adducit, licet haud indicatis locis. Sed sufficiant ea quae Bos jam dedit.

53. Ἐλεγχόμενον τε καὶ ἀχρημον] Qui attente hanc phrasin inspexerit, ille non optime eam convictam deprehendet. Interpretatus certe sum, quasi transpositis paullum verbis legatur, ἀχρημον τε καὶ ἐλεγχόμενον παρ' ἄξιαν συνανέωσται κ. τ. λ. Cum semel ἀχρημον post ἐλεγχόμενον staret, opus fuit novo καὶ, quod restituito ordine, quem verum putamus, superfluum est.

J. M. G.

θρωπία, ἢ τοῖς ἄλλοις, ὅποιοι ταῦτα ὄρῃ.

ΛΥΚ. Οὐκᾶν, ὦ Πολύστρατε, μύθον ἀντὶ μύθου ἀμειψαί αὐτῷ τῷ μέτρῳ, φα-70 σιν, ἢ ἡ λώϊον, δύνασαι γὰρ, καὶ τινα εἰκόνα γραψάμεν ὃ ψυχῆς ὀπιδεύζον, ὥς μὴ ἐξ ἡμισείας θαυμάζοιμι αὐτῷ. ΠΟΛ. Οὐ μικρὸν, ὦ ἐταῖρε, τὸ ἀγώνισμα προστάτεις· εἰ γὰρ ὅμοιον τὸ πᾶσι προφανές ἐπαινέσαι, καὶ τὰ ἀδύνατα ἐμφανίσαι τῷ λόγῳ. καὶ μοι δοκῶ συνεργῶν καὶ αὐτὸς δέοντα πρὸς τὴν εἰκόνα, καὶ πλάττων, εἰδὲ γραφεῶν μόνον, ἀλλὰ καὶ φιλοσόφων, ὥς πρὸς τὰς εἰκόνας ἀπευθύναι τὸ ἀγαλμα, καὶ 80 δεῖξαι καὶ τὴν δεχαίαν πλάστικὴν καλεσκειασμῶν.

Καὶ δὴ πεποιήσθαι αὐδῆσθαι μὲν τὸ πρῶ-

reliquis, quae ista velut finitione cognoscuntur.

12. LYC. Itaque, Polystrate, sermonem sermone compensa, ipsa mensura, ajunt, vel melius etiam, potes enim; & quandam animae imaginem depictam ostende, ne ex dimidia modo parte illam admirer. POL. Non parvam, sodalis, materiem certaminis injungis. Neque enim simile est id laudare, quod in omnium oculos incurrit, & ea quae videri non possunt sermone declarare. Et videor mihi adjutoribus ipse etiam opus habere ad hanc imaginem, non statuariis folis, neque pictoribus, sed philosophis etiam, ut ad regulas exigere possim signum, & ostendere antiqua illud arte perfectum.

13. Quin jam fiat! Eloquens primum & ar-

a ὅποιοι ταῦτα] Sic Edd. praeter Fl. quae ὁποῖα ταῦτα. Gr. ὅποια ταῦτα. J. Pell. Forte pro ὅποιοι legi possit ὅμοιοι.

70. Αὐτῷ τῷ μέτρῳ φασί] Τῷ αὐτῷ μέτρῳ, τῇ αὐτῇ * προθυμίᾳ. ἔτι δὲ παροιμιῶδες. V.

* Προθυμία] Προθυμία editum ante, sed correctum ex C. & V.

67. Ὅποιοι ταῦτα ὄρῃ] Ἀρετῇ (sc. καλίσματα) καὶ σαφροσύνῃ, καὶ ἐπιεικείᾳ, καὶ φιλευστροφίᾳ, καὶ τοῖς ἄλλοις, ὁποῖοι ταῦτα ὄρῃ. Vertunt: Virtute (sic ornata) temperantia, aequitate, humanitate, atque aliis; quaecumque his terminis comprehenduntur, quam male, imo quam ridicule hunc locum verterint, quis tam tyro est, qui non videat! Quid enim ultima verba hic denotant, quaecumque his terminis comprehenduntur? aut, si possent hic aliquid significare, quomodo ex Graecis ista colligas aut exprimas? In editione Florentina: καὶ τοῖς ἄλλοις, ὁποῖα ταῦτα ὄρῃ. Verissime: & aliis ornamentis, quae sunt in tali sc. foemina perfectissima, quae possunt in foemina omnibus numeris absoluta esse perfectissima & absolutissima. Dandum observavit magnus Casaubonus ad Athenaeum ὄρῃ & πῶς αἰτιολογίας rei dici quod volumus intelligi summum esse. Sic πῶς φιλικίας, ὄρῃ πῶς esse summam amicitiam, summam paupertatem. His potes hoc exemplum adscribere, quod non ceperunt interpretes. Mallet tamen legere ὁποῖα ταῦτα ὄρῃ. Et sic Lucianum scripsisse persuasum habeo. J. G. G.

Ὅποιοι ταῦτα ὄρῃ] Optima est lectio Aldina & reliquorum, sed propter interpretationes obscuras tentata a Graevio: qui nihil, puto, de sinceritate ejus dubitasset, si in mentem tum venisset viro magno, solere saepe apud omne genus auctores exempla poni

loco finis, h. e. definitionis. Cum igitur hic commemorata sint aliquot virtutum nomina, subjungitur, etiam reliquas intelligendas, quibus exempla laudata sint pro definitione. J. M. G.

68. Ὅρῃ] Vide Plat. Ed. Basf. p. 130. C. Fl. ὁποῖα ταῦτα. Ego nihil muto. M. du S.

69. Μύθον ἀντὶ μύθου ἀμειψαί αὐτῷ τῷ μέτρῳ] Μάταιον ἀντὶ ματαίου, i. e. par pari referre, legi jubet Menag. in Amoen. Jur. Civ. p. 377. cum Lindenbrogio ad Hesych. quum p. 376. praemississet: „Ex substantivo ματαῖον, quod est χάρις ἀμοιβῆς, factum est ματαῖον, a quo „Latinum mutare: a verbo deinde mutare factum „ἐν mutuum — ut recte Salmas. de usuris. Quod „adeo verum est, inquit, ut Graeci ἀμοιβῆς nomi- „ne, quod aequivaleret Sæculorum ματαῖον, mutuum, „sive rem mutuo datam, appellarent, teste Hesychio. „&c.“ Bergler. vero ad Alciphr. I. 24. f. p. 98. ματαῖον ἀντὶ μύθου proverbium esse ex hoc solo Luciani loco ait, ubi Alciphron scripsit: ματαῖον δὲ εὐφροσύνης γυναικὸς, ἐκτίσσομεν αὐτὸ τὸ μέτρον, καὶ λώϊον, ὡς τις εὐφροσύνη γυναικί. Quo cum concinat Hesiod. Erg. v. 350.

— ὃ δὲ λέγουσιν

Αὐτῷ τῷ μέτρῳ, καὶ λώϊον, αἷμα δύναι.

Bene quidem, ad probandum, αὐτῷ τῷ μέτρῳ usitatum & proverbialem esse locutionem, cujus exempla lon-

arguta : atque illud , *Dulcior a lingua favis* ,
de ipsa potius , quam de Pyllo illo sene ,
Homerus dixisset . Omnis autem tonus
vocis ut qui mollissimus , neque gravis ,
qui cum virili conveniat , neque tenuis
omnino , qui & nimis muliebris sit , &
omnino fractus ; sed qualis fuerit pueri
nondum pubescentis , suavis , & blandus ,
& placide in aurem se penetrans , adeo ut
etiam cum desit , resonent adhuc verba ,
& reliquiae quaedam intus maneant , cir-
cumsonetque aures velut echo quaedam ,
producens auditum , & vestigia verborum
mellita quaedam , atque persuasionis plena
in animo relinquens . Cum vero etiam pul-

τον , ἢ λίγεια , ἢ τὸ ὁ γλυκίων μέλιτος
ὑπὸ τῇ γλώτῃ , ὡς αὐτῆς μάλλον ἢ
ὡς τῇ Πυλίου γέροντος ἐκείνου , ὁ Ὅμη-
ρος ἀνείρηκε . πᾶς δὲ ὁ τόνος τῇ φθίγγ-
ματι , οἷον ἀπαλώτατος , ὅτε βαρὺς ,
ὡς εἰς τὸ ἀνδρείον ἡμιόμοτος , ὅτε πάνυ λεπ-
τός , ὡς δηλύτατος τε εἶναι , ἢ κομῶν ἐκ-
λυτός , ἀλλ' οἷον γένοιτο ἂν παυδὶ μέ-
πας ἡβάσκοσι , ἡδύς , καὶ προσήτης , καὶ
πράως ὡς ἀνδρόμοτος ἐς τὴν ἀκρόν , ὡς
ἢ παυσαμένης ἑαυτὴν εἶναι τὴν βοῴ , καὶ
ἵσται λείψανον ἐνδιατρίβειν ἢ ἀνδρόμοτον τὰ
ἔα , καθάπερ ἡχώ τινα ἀνδρόμοτον ἢ
ἀκρόσιν , ἢ ἵχνη τῆς λόγου μελιχρὰ ἄλλα ,
ἢ παυδὸς μετὰ ὅτι τῇ ψυχῇ ὡς πολυμ-
πάσας . ὁπόταν δὲ ἢ τὸ καλὸν ἐκείνου
ἄδῃ ,

ὁ Γλυκίων] Γλυκίων G. Nihil mut. Edd. c Προσῆτης] Bene sic P, aliaeque. Προσῆτης male f. d Παυσαμένης
] Παυσαμένης P. G. & marg. A. W. e Ἀπολιμπάνουσα] Ita dedi ex Fl. P. S. Ἀπολιμπάνουσα f.

longe plura , tam ex Novo Foed. quam ex profanis
Auctorib. possem proferre , ni res esset notissima ; ve-
rum inde non coarctatur , & alterum μῦθος &c. se hic
recte habere ; neque id adeo iniquitavit Bergler . Nec
Erasmi in Adagio , *Eadem mensura* , ubi posteriora
haec Luciani adducit , omisso μῦθος . Sed quum μῦ-
θον conjectura tantum sit nondum satis probata , eam
necdum admittere possum , ut placeat prae vulgata .
(In Addendis Edit. Graev. tribus verbis etiam monuit
Almeloveen de emendatione Menagiana.) J. F. R.

70. Ἀμειψαὶ αὐτῇ τῇ μετρώ] Vide Paroemiogr. J. B.
Ibid. Αὐτῇ τῇ μετρώ] Omitit de industria Ains
vna , quod apud Hesiodum versum complet , *Εργ. 348.*

M. du S.

78. Γραφῆναι μῦθον] Omisita poetarum mentio non
ab ipso auctore videtur , qui jam initio statim Home-
rica utatur imagine . J. M. G.

84. Καὶ τὸ γλυκίον μέλιτος] Καὶ τὸ γλυκίον μέλιτος ὑπὸ τῇ
γλώτῃ περὶ αὐτῆς μάλλον , ἢ περὶ τῇ Πυλίου γέροντος
ἐκείνου ὁ Ὅμηρος ἀνείρηκε . Sic Mf. Vulgo ἢ τὸ , γλυ-
κίον μέλιτος , quod tamen non damno . Statim idem
codex , ἢ πρῶτος ἀνδρόμοτος εἰς τὴν ἀκρόν , & sic le-
gisse videtur interpres , qui bene vertit , *inque aurem
blande se insinuat* . est enim ἀνδρόμοτος blande & la-
civiter subire , se insinuate . pro quo mox ἀνδρόμοτος c.
14. ἢ ἢ κατὰ ἐπιφάνειαν τὰ ἔα , ἢ ἢ τῇ κατὰ ἀνδ-
ροτον σοὶ τὸ μέλιτος . Quin etiam auribus certa obtura-
tis , per ceram etiam canis penetrabit . ἀνδρόμοτος
quod in editis extat hic est ἀνδρόμοτος . J. G. G.

Ibid. Γλυκίον μέλιτος] Homer. Il. A. 249. M. du S.
93. Παυσαμένης] Non ausim equidem , si ex bonis
libris adferatur , hic damnare verbum ἀνδρόμοτος ; sed
nec substituere ei , quod adhuc omnes habuerunt ,

licet paullo rariori , ab auctore tamen alias etiam usur-
pato , quodque ad hunc locum pulchre conveniat .
Tribuit Lucianus Panthecae orationem sonoram , non
femineam , quae impleat aures , & quali inferciat , ne
aliud quid eodem tempore admittant , quae contice-
cente illa adhuc resonet . Talis vox vix ἀνδρόμοτος dici
potest , *clanculum intrare per alienam occasionem* ,
sed ἀνδρόμοτος ad intima usque se penetrare , & ea
implere . Vim verbi satis declarant ea ipsa , quae de
formula c. ἀνδρόμοτος supra p. 480. 16. observavit Cl.
Hemsterhuisius . J. M. G.

Παυσαμένης] Alteram lect. ἀνδρόμοτος fere prac-
ferrem ; quia blandiorem ingressum significat , & cum
πρῶτος conjungitur ; quum ἀνδρόμοτος violentiorem in-
trusionem notet , ut Lexiph. c. 24. ἢ ζῆλον ἢ ἢ ,
ἢ ἀνδρόμοτος αὐτὸ πᾶσι . Et sic alibi non semel . At in
textum nondum recipio : eoque minus , quod , his
scriptis , vulgatam ab Cl. Gesn. defendi video . Quia
tamen praemiit , se non damnare ἀνδρόμοτον si ex bonis
libris adferatur , idque jam ex iis adulerimus ; jam
admittet credo . Mihi adhuc ἀνδρόμοτον restitui placet .
J. F. R.

97. Ἄττι] Recte hic laevigatur ; ut Timon. §. 28.
Lexiph. c. 5. Rhet. c. 16. m. At supra Amor. c. 17.
Et Herm. 30. f. Lexiph. 14. & 21. bene adspiratur .
Plura dedissem , nisi caussa esset nota , & Devarius de
partic. p. 97. id jam praecepisset , monuissetque ἄττι
esse quaedam , ἄττι vero pro ἄττι , quaecumque .
Auctoritatem aliquam hisce addit Hellad. in Chresto-
math. p. m. 10. f. et si distinctionem significationis
non addit , sed pro re nata , modo adspirari , modo
laevigari scribit . J. F. R.

ἄδη, καὶ μάλιστα πρὸς τὴν κιθάραν, ὅτε δὴ τότε, ὥρα μὲν σιωπᾶν ταῦτα ἀλκυόσι, καὶ τέττιξι, καὶ τοῖς κύκνοις. ἄμυστα γὰρ ὡς πρὸς ἐκείνην ἅπαντα· καὶ τὴν Πανδίωνος εἴπης, ἰδιώτης κακείνη, καὶ ἄτεχνος, εἰ καὶ πολυηχεὰ τὴν Φωνὴν ἀφίησιν.

Ὁρφεὺς δὲ καὶ Ἀμφίων, οἵ τ' ἐπαγωγότατοι ἐγένοντο τῶν ἀκροατῶν, ὡς καὶ τὰ ἄλφυχα ὀπιθαλέσας πρὸς τὸ μέλος, αὐτοὶ δὲ, οἵ μαι, εἴ γε ἤκουσαν, καὶ ἀλλήλοισι πόντες ἀνὰ τὰς κιθάρας, παρεστήκεισαν σιωπῇ, ἀκροώμενοι. τὸ γὰρ δὲ τε ἀρμονίας τὸ ἀκριβέστατον ἀμφυλάττειν, ὡς μὴ παρβαίνειν τι τῷ ῥυθμῷ, ἀλλ' εὐκαίρῳ τῇ ἀρσὶ, καὶ θεοῖς ἀμεμετρητὸν ἄσμα, καὶ συναρδόν εἶναι τὴν κιθάραν, καὶ ὁμοχροεῖν τῇ γλώττῃ τὸ πλῆκτρον, καὶ τὸ εὐαφές τῷ δακτύλῳ, καὶ τὸ εὐκαμπές τῷ μελῶν, πόθεν δὲ ταῦτα ὑπῆρχε τῷ Θρακί ἐκείνῳ, καὶ τῷ ἀνὰ τὴν Κιθαρόνα μέλαξιν βυκολῶντι, καὶ κιθαρίζειν μελετῶντι; ὥστε ἦν ποῖε, ὡς Λυκίῃ, καὶ ἀδύσης αὐτῆς ἀκρόσῃ, ἐκείνῃ τὸ

ichrum illud canit, & maxime ad citharam; tum enim vero tacere propter ea decet halcyones, & cicadas, & cynchos: imperita enim cantus, ad illam si comparentur, istaec omnia. Et si Pandionis filiam nominet, ignara etiam illa, & rudis, et si multipliciter sonoram vocem emittat.

14. Orpheus autem & Amphion, qui vel maxime demulcendis auditoribus valebant, ut inanimata etiam ad suum cantum allicerent, ipsi, puto, si audirent, relictis citharis adstarent silentio audientes. Servare etenim exquisitissima ratione harmoniam, ne quid rhythmum egrediatur, sed sublatione tempestiva ac positione dimensum habere cantum, & consonare citharam, & eadem tempora linguam plectrumque custodire, & faciles digitorum tactus, & molles membrorum flexus, unde haec contigissent isti Thraci, & illi alteri per Cithaeronem inter boum curam meditantibus citharam. Itaque si quando, Lycine, etiam canentem illam audieris, non jam illud solum,

a Τότε] Restitui ex L. & B2. τῶν δὲ enim erat in cett. Edd. ne Fl. quidem excepta. b Σιωπᾶν] Σιωπᾶν male f. c Ταῦτα] Constans lectio. Sed ταῖς corrigi M. d. S. d ἰδιώτης] ἰδιώτης male f. e Ἀκροατῶν] Ἀκροατῶν male f. f Ἀκροατῶν] Ἀκροατῶν male f.

4. Καὶ τὴν Πανδίωνος εἴπης] Τὴν Πρόκλῳ, ἥτοι τὴν ἀρσὶν. V. Πρόκλῳ λέγει ἢ φιλομήλῳ· εἴτ' αὖ ἀρσὶν καὶ χελιδόνα. C.

* Ἀλφύ] Non erat in Editis hoc verb. Addidit Solan. non dicens unde.

† Τῷ] Τῷ correxerat Solan. & Scholio ult. huius Dial. etiam ἀλλ' pro ἀλλὰ quod monuisse fuisse videtur; nisi tamen dicendum foret, me non obsecundasse, quia sic centies

19. Τῷ Θρακί] Τῷ Ὁρφεῖ. V.

20. Τὸν Κιθαρόνα] Ἀμφίονα * λέγει, ὡς τὰς Θήβας ἔκτισε τὰς Βοιωτίας, † ὑπὸ αὐτῷ ἔκτελλε. V.

negligi apostrophum video. Et quia haec ab scribentis arbitrio pendent, ejus orthographiam non muto, nisi Codd. juvant. Pluribus hoc egi in notis ad Lucian. non longe hinc, ad verba ἀπὸ ἰατρίας. J. F. R.

1. Τότε δὲ τί ποῖς] Lucianus in libello, cui nomen dedit Imaginibus, laudat feminam aliquam ab animi corporisque dotibus excellentissimis instructissimam: inter alia quoque in illa canendi dulcissime artem praedicans; ait pag. XIV. Οὔτε δὲ τὸ καλὸν ἰατρὸν ἄδη, μάλιστα πρὸς τὴν κιθάραν, τότε δὲ τί ποῖς, ὥρα μὲν σιωπᾶν ταῦτα ἀλκυόσι & τέττιξι, καὶ τοῖς κύκνοις, ἄμυστα γὰρ ὡς πρὸς ἐκείνην ἅπαντα. Vehementer illud τί ποῖς turbat. Suspicio ἢ ποῖς. Tunc certe, si utquam a-lia, silere oportet Halcyones, &c.

Τότε δὲ τότε] In omnibus fere agebatur, τότε δὲ τί ποῖς... ταῦτα. Cui scripturae ut medicinam faceret Cl. Jansenius, si ποῖς legere jubebat, sed de ταῦτα

nihil. Ego totum refigendum puto in hunc modum: Τότε δὲ τότε ὥρα μὲν σιωπᾶν ταῖς ἄ. &c. Certe in L. & B2. recte legitur τότε δὲ τότε. M. d. S.

Τότε δὲ τί ποῖς] Non concoquo illud τί, undecunque demum irrepsit: quemadmodum nec illud, quod statim sequitur, ταῦτα satis commode positum videtur. Cogitabam αὐτῇ, ut ad ὥρα referatur. Sed nihil ausim sine libris. Interim reddidi, quasi positum sit ταῦτα, ut alias saepe, pro δια ταῦτα. J. M. G.

Τότε δὲ τότε] Facile recepi hanc lectionem, est enim Nostro aliisque haec repetitio ἰσοφάσις causa non aliena. Conf. not. Cl. Hemsterb. ad Nigrin. §. 6. T. I. p. 44. Sic in Ἀποφ. c. 14. ἔχρη γὰρ ἔχρη. Aristoph.

lum, quod a Gorgonibus solet, tibi usu veniet, ut lapis fias ex homine; sed etiam quid fuerit illud, quod de Sirenibus narratur, intelliges. Adstabis enim, bene novi, delinitus, patriae oblitus & familiae. Et licet cera obturaveris aures, etiam per ceram penetrabit tibi cantus; talis auditio est Terpsichorae cujusdam, aut Melpomenes, aut ipsius Calliopes e disciplina, sexcentas omnis generis complexa illecebras. Uno verbo comprehendens dixerim, eum mihi cantum audire te puta, qualem esse convenit, qui per labra talia, per illos dentes egrediatur. Vidisti autem ipse, quam dico: itaque puta te etiam audisse.

15. Accuratus enim ille sermo, & Ionica puritas, & quod arguta in consuetudine loquendi, & multum Gratiarum Atticarum habet, neque admiratione dignum, cum patrium hoc illi sit, & ab ipsis tractum majoribus. Neque aliter eam oportebat, quae ipso coloniae jure, Atticae civitatis sit particeps. Neque vero illud ad-

τὸ Γοργόνων μόνον ἔση πεπονθὼς, λίθῳ ἐξ ἀνθρώπου γενόμενῳ; ἀλλὰ καὶ τὸ τῆ Σειρήνων ἢ εἴση, ὅποιόν τι ἦν. ἡ παρετήρησεν, εὖ οἶδ' ὅτι, κεκληλημένῳ, πατρίδ' καὶ οἰκείων ὑπελαδόμενῳ καὶ ἢ κηρῷ ὑπεφράξῃ τὰ ὅσα, καὶ ἂν τῷ κηρῷ ἀφ' ὧν ἀδύσεται αὐτὸ τὸ μέλ' αὐτοῦ. τοιοῦτόν τι ἀκρομά' ἔστι Γερψιχοῦρης τινός, ἢ Μελπομένης, ἢ Καλλιόπης αὐτῆς παίδευμα, μυρία τὰ θέλητρα, καὶ παντοῖα ἐν ἑαυτῷ ἔχον. ἐνὶ τε λόγῳ συνελόν, φαίην ἂν, τοιαύτης μοι τῆ ὥδης ἀκρονομίζε, οἷαν εἰκὸς εἶναι τῷ ἀφ' οὗ τοιούτων χειρῶν, δι' ἐκείνων δὲ τὸ δόντων ἐξίσταν. ἐσθλακας δὲ καὶ αὐτὸς, ἦν Φημι, ὥστε καὶ ἀκροκόσμαι νόμιζε.

Τὸ μὲν γὰρ ἀκριβὲς τῆτο τῆ Φωνῆς, καὶ καθάρως Ἰωνικόν, καὶ ὅτι ὁμιλῆσαι τωμύλην, καὶ πολλὰ τῶν Ἀθηναίων χαρίτων ἔχουσα, ἔδδ' ἐναυμάζειν ἄξιον· πατρίον γὰρ αὐτῇ, καὶ παρογονικόν, ἔδδ' ἄλλως ἐχρῆν, μετέχουσαν τῶν Ἀθηναίων καὶ τῆ Σποικίαν. ἔδδ' γὰρ ἔδει

g. Εἰση] Ἐση male f. h. Παρετήρη] Sic Edd. excepta f. quae παρετήρη. Palm. emendat παρετήρη.

Boeth. Pl. 338. Ἐπὶ τῇ τῇ κίτῳ ἐν τῇ πρῶτῳ. Et 114. οἷμαι ὅδ' οἷμαι. Ad quem versum plura illustr. Spanhem. Recte vidit Cl. Jense. τί ποτε stare non posse; & εἰπὼς non absurde coniecit. Jam vero nihil amplius desiderabit; nec Cl. Gesner. cujus versionem tamen intactam servavi.

2. Ταῦτα] Quia non satis certum quid Lucianus dederit, neque quis Cod. aut Ed. praeit, vulgatam exhibui.

4. Ὡς πρὸς ἐκείνῳ] Vide de hac locutione notam Cl. Jensei ad Tim. §. 15. No. 62.

Ibid. Τῇ Πανδίων] Philomelam intelligit, respicitque ad fabulam de Procne & Philomela Pandionis filibus, de quibus Ovid. in Metam.

6. Πολυχηρία — Φωνῇ] Homer. Od. T. 521. M. du S. Ibid. Φωνῇ ἀφίπῃ In Homeri. l. c. est πολυχηρία Φωνῇ χεῖρ. Sed ἀφίπῃ bene habet. Sic δὲ ἀφίπῃ Long. Pafl. IV. 123. Edd. Moll. Noster infra Herc. c.

4. ἑλλὰδα Φωνῇ ἀφίπῃ. Ach. Tat. I. p. 3. ἀφίπῃ βον.

7. Ὀρφῆος δὲ ἐν Ἀμφίον] De Orpheo dictum antea, de Amphione, Mercurii & Antiopes filio Horat. in Art. poet. extatque illius simulacrum apud Plin. L. XXXVI. c. 5.

Tom. II.

16. Ὁμοχρησῖν] Sic supra Syn. c. 50. M. du S.

25. Παρετήρη] In addendis T. 2. Ed. Graev. legas: Παρετήρη γὰρ. (adstabis enim) Sic Interpres vertit. Quomodo legerit, nescio. Forte legendum est παρετήρησεν, a παρετίσθαι, & erit, quod nos vernacula lingua dicimus: Tu sera ravis.

26. Εὖ οἶδ' ὅτι.] Comma quod ante ὅτι erat, post illud removi. Est enim anastrophe usitata, potuissetque sine commate ullo scribi. Demosth. de Coron. p. m. 520. Οὐδ' ἂν ὁμοῖς, εὖ οἶδ' ὅτι συγχωρεῖσθαι. Alciphron. I. 38. p. 176. εὖ οἶδ' ὅτι ἐκείνῳ εὖ οἶδ' ὅτι γίνεσθαι. Ubi Bergl. aliud ex Demosth. testimon. licet haud indicata pag. adfert. Aristoph. Plut. 182-3.

Μοιάτατ' ὅδ' εἰς πάντα αὐτῷ
καὶ τῇ κακῇ ἐν τῇ ἀγαθῇ, εὖ οἶδ' ὅτι.

27. Ἐπιφράξῃ τὰ ὅσα] Conf. infra T. 2. c. 22. M. du S.

43. Ἀποικίαν] Smyrnam a Thesco conditam fuit qui tradiderunt. Alii Ephesiorum coloniam esse voluerunt. Curiosus antiquitatum inquirent. In neminem incidi qui haec tractarit.

000

51. Kai

ἐκείνο θαυμάσαιμ' ἂν, εἰ καὶ τοιοῦτ' χαίρει,
 καὶ τὰ πολλὰ ταύτῃ ὁμιλεῖ, τῷ Ὀμήρῳ
 πολίτις ἔσται. μία μὲν δὴ σοι, ὦ Λυκίε,
 καλλιφωνίας αὐτῇ, καὶ ὠδῆς εἰκὼν, ὥς ἂν
 τις ὅππῃ τὸ ἔλατον σκάσει. σκόπευ δὲ δὴ
 καὶ τὰς ἄλλας, ἐπεὶ μίαν ὥσπερ σὺ δὴ ἐκ
 πολλῶν συνθεῖς ὀπιδεῖξαι διέγνωκα, ἥτοις
 καὶ τῷτο, καὶ γραφικῶς συντελεσθῆναι, κάλ-
 λη τοσαῦτα, καὶ πολυειδές τι ἐκ πολλῶν
 ἀποτελεῖν· αὐτὸ αὐτῷ ἀνθαμιλλώμε-
 τον, ἀλλ' αἱ πᾶσαι ψυχῆς ἄρεται, καθ'
 ἑκάστην εἰκὼν μία γεγράφει, πρὸς τὸ δὲ
 χέτυπον μιμημένη. ΛΥΚ. Ἐορτῶν, ὦ
 Πολύστρατε, καὶ πανδαισίαν ἐπαγγέλλεις.
 ἔοικας δ' ἐν λώϊον ὥς ἀληθῶς ἀποδώσειν μοι
 τὸ μέτρον. ὅππῃ μετρεῖ δ' ἐν, ὥς ὅτι ἔστιν ὅ,
 τι ἂν ἄλλο τοιοῦσας, μᾶλλον χαρίσασθαι μοι.

ΠΟΛ. Οὐκ ἔνι ἐπειδὴ πάντων καλῶν
 παιδείαν ἡγεῖσθαι ἀνάγκη, καὶ μάλιστα τέ-

miratus fuerim, si possi etiam gaudet, &
 multum in ea versatur, quae Homeri civis
 sit. Nimirum haec una tibi, Lycine,
 pulchri sermonis illius & cantus imago,
 prout possit eam aliquis in deterius effinge-
 re. Sed vide etiam reliquas. Neque enim
 unam uti tu e multis compositam ostendere
 decrevi. Minus enim hoc fuerit, etiam
 propria pictoris arte si perficiatur, tot pul-
 chri species, & multiforme quiddam ex
 pluribus elaborare, quod secum ipsum ta-
 men pugnet. Sed omnes animae virtutes,
 imagine sibi sua pingentur singulae, ad
 ipsum animale exemplum imitando expressa.
 LYC. Diem festum, Polystrate, & pu-
 blicum epulum promittis. Videris re vera
 meliorem mihi mensuram redditurus. Ad-
 metire ergo: neque enim est in quo maio-
 rem a me gratiam inire possis.

16. POL. Quandoquidem igitur pul-
 chrarum rerum omnium principem esse eru-
 di-

αὐτὸ] Deest in Fl. δ' ἀνθαμιλλώμετον] ἀνθαμιλλ. γ. & Ex. Fl. Sed prius est in cett. & P. al. ἀνθαμι-
 μώμετον G.

γ1. Καὶ γραφικῶς συντελεθῆναι.] Obscura & insulsa est ver-
 fio horum verborum; ἥτοις γὰρ τοῦτο, καὶ γραφικῶς
 συντελεθῆναι, κάλλη τοσαῦτα, καὶ πολυειδές τι ἐκ πολλῶν
 ἀποτελεῖν αὐτὸ αὐτῷ ἀνθαμιλλώμετον, Hoc enim perexile
 esset, & more graphico absolutum, tot formas, & mul-
 tiforme quiddam, sibi ipsi adversans, ex multis perfec-
 re. Haec Latina quis finis intelligat? Quid est more
 graphico. verte totum locum: Hoc enim perexile esset,
 & more pictorum factum; (scilicet unam rem pul-
 chram ex variis rebus compositam, uti in καλλιφωνίας
 erat factum, nec aliter possunt pictores pulchritudi-
 nem ostendere) Tanta pulchra, & multiforme quid-
 dam, quod secum ipse certat (utrum scilicet altero pul-
 chrius sit) ex multis perficere scilicet decrevi. Totus
 locus sic est interpungendus: Σκόπευ δὲ δὴ ἐκ τὰς ἄλ-
 λας, ἐπεὶ μίαν ὥσπερ σὺ δὴ ἐκ πολλῶν συνθεῖς ὀπιδεῖξαι
 διέγνωκα, ἥτοις καὶ τῷτο, καὶ γραφικῶς συντελεθῆναι, κάλ-
 λη τοσαῦτα, καὶ πολυειδές τι ἐκ πολλῶν ἀποτελεῖν αὐτὸ
 αὐτῷ ἀνθαμιλλώμετον. ista verba quasi in parenthesi po-
 sita sunt, ἥτοις γὰρ τοῦτο & γραφικῶς συντελεθῆναι. Γρά-
 φειν est, pingere, γραφεῖς pictores, γραφικῶς more
 pictorum. quoties in hoc ipso dialogo leguntur. Sic
 & Latinis scribere est pingere. Plin. in ep. imagines ex-
 scribendas pingendasque. Martialis: scriptum testudine
 sigma. hoc est pictum, sed ἀνθαμιλλώμετον, est certare
 cum adversario, & si de pluribus, dicitur inter se
 certare. ἀνθαμιλλώμετον est aemulus, qui cum aliquo cer-
 tat. MS. hic non audio, qui pro ἀνθαμιλλώμετον scri-

bit ἀνθαμιμώμετον.

Γραφικῶς συντελεθῆναι &c.] Officio interpretum ob-
 scurissimus est hic locus, si quisquam in toto Lucia-
 no. Nam praeterquam quod ille graphicus mos,
 quem ex Oppiano adoptat Benediictus, in Latino ser-
 mone sit nullus, vide quemadmodum haec periodus
 contraria sit proxime sequenti. Quum enim nunc
 velint dici perexile esse tot formas & multiforme
 quiddam ex multis perficere (quod est una pictura di-
 versum quiddam depingere) atque adeo id culpetur,
 in proxima intelligunt eum velle depingere omnium
 animae virtutum unam imaginem, & quidem ad ar-
 chetypum, etiam, ut debet inde sequi, unum. At
 prorsus est adversa loquentis mens: qui quum promi-
 sisset ὀπιδεῖξαι ἑ μίαν εἰκόνα ἐκ πολλῶν συνθεῖσθαι, pro
 defensione hujus suae voluntatis interponit (minus e-
 nim illud & ex vulgata pingendi consuetudine confectum
 foret, tot pulchritudines, variarum nempe partium,
 & multiforme quiddam ex multis perficere ipsum secum
 certans, vel cujus multiformis imaginis singulae par-
 tes ex praestantissimo sumptae & simulatae, de praes-
 tantia & imitationis perfectione dubium iudicium
 facerent) pergit, quid facere velit, sed omnes virtutes
 anima, singulatim quaque imago, (h. e. sic facta, ut
 integram picturam unaquaqueque virtus habeat.) pingetur
 imitationem archetypi exprimens. In proponendis
 animae dotibus repudiatur id quod pictor ille in corpore
 faciebat, qui ut Divam pulcherrimam exprimeret,
 ab

ditionem necesse est, earum praesertim, quae meditatione constant; age hanc quoque jam constituamus, variam quidem & multifor-
mē, ut neque hac parte tua illa fingendi arte inferiores simus. Pingatur ergo ita, ut univēsim omnia de Helicone bona habeat, non tanquam Clio, aut Polymnia, aut Calliope, aut reliquae, unum quiddam unaquaeque sciens, sed quae sunt omnium; & insuper Mercurii, atque Apollinis *munera*. Quaecumque enim vel poëtae versibus ornata protulere, aut retulerunt historici, aut philosophi admonuerunt, omnibus illis exornata imago esto; non ut colorem tantum traxerit, sed ut alte descendentibus medicamentis ad saturitatem imbuta sit. Atque ignoscendum mihi erat, si exemplum vivum ostendere huius picturae non possem. Neque enim tale inter antiquos, quantum ad doctrinam,

των, ὅποσα μελετητὰ, φέρε καὶ ταύτῃ ἡδὴ συνησώμεθα, ποικίλην μὲν τοι, καὶ πολύμορφον, ὥς μηδὲ χεῖρ τῷτο σπουδαίμεθα τῇ σῆς πλαστικῆς. καὶ δὴ γεγράφθω πάντα συλλήβδην τὰ ἐκ τῆς Ἑλικῶνος ἀγαθὰ ἔχουσα, ἔχῃ ὥσπερ ἡ Κλειώ, καὶ ἡ Πολύμνια, καὶ ἡ Καλλιόπη, καὶ αἱ ἄλλαι, ἐν ὅτι ἐκάστη ὀπίστανδμή, ἀλλὰ καὶ πᾶσιν, καὶ προσέτι τὰ Ἑρμῆ καὶ Ἀπόλλωνος. ὅποσα γὰρ ἢ ποιηταὶ μέτροις ἀφροσύμασι, ἔξενήνοχασιν, ἢ συγγραφῆς ἰστορήκασιν, ἢ φιλόσοφοι παρηνέκασιν, πᾶσι τέτοις ἢ ψεύκων κακοσμήσθω. οὐκ ἄχρι τῆς ὀπίστανδης μόνον, ἀλλ' ἐς βάθος δεινοσκοποῖς τισι φαρμάκοις ἐς κόρον καίλαβαφῆσα. καὶ συγνώμη, εἰ μηδὲν δαχέτυπον ὀπιδεῖξαι ταύτης δυναίμην τῇ γραφῇ. εἰ γὰρ ἐὼς ὅ, ὅτι τοῦτον ἐν τοῖς πάλαι, παιδείας πρὸς

c. Πᾶσιν] Constant lectio. d. Παρηνέκασιν] Nil mut. Edd. & Ex. Fl. Παρηνέκασιν. P. Item marg. A. W. e. O. ti] Sic P. Oti S. aliaeque quaedam. f. Παιδείας] Sic recte P. A. & Fl. Παιδείας f. H. S. Ald. male.

69. Ἐν τῇ ἐκείνῃ] Καὶ γὰρ τὰς Μοῦσας ἄλλω ἄλλως φασὶν ἵσταναι τῆς λογικῆς ἢ ἐπιστήμης. Κλειώ μὲν ἰστορίας, καὶ ἐν ἑστέν ἡμῶν φασὶν, Θάλιαν καὶ ποικίλην, Εὐτέρ-
πειαν αἰδῶν, Μελπομένην τραγῳδίαν, * Τερψιχόρην ψαλ-
τηρίαν, Ἐρατώ κυρτάλαν, Πολυμνίαν ὀρχήσασιν, Οὐρανίαν ἀστερολογίαν, Καλλιόπην ποιήσιν. V.

* Τερψιχόρην] Hic legebatur Euterpe; sed cum hoc jam haberetur nomen, deessetque Terpsichore, manifestum erat festinantem Librarium posteriorem hancce Mūsā oblitum. Licet non conveniat Mythologis inter se circa Mūsarum inventa, nec praesentissimi Poëtae divisionem hanc artium inter Mūsas

agnoscant, attamen quod hic dicitur de Euterpes & Terpsichores inventis, satis consentit cum Epigram. CXXXVIII. Anselm., ad quod vide El. Vintam.

Τερψιχ.] Recte legitur Terpsichore in C.

J. Clav.
M. de S.

ab hac puella sumebat exemplum huius membri vel coloris, ab alia alterius, & sic varias pulchritudines in unam tabulam conferebat. Id in depingendis bonis animae negat hic se sequiturum, & sic quoque illa omnia conjuncturum in una pictura, sed ex singulis separatam singularemque imaginem effecturum. Καὶ ἵνα μὴ εἰκὼν μία non debent per minorem distinctionem distrahi, sed conjungi omnes quatuor voces, se junctas ab praecedentibus & sequentibus, quae apponuntur, ut in tomo primo *Hermot.* c. 33. f. dixit ἑρμηνεύσας, ὅτι τὸ μὲν ἵνα καὶ. Ubi vide nostra. J. G.

* Καὶ γρηφικῶς εὐν.] Sic graphice apud Plautum &c. M. de S.

58. Ἀδῶν] Parodia *Hesiodi*. Locus supra indicatus est ad c. 12. M. de S.

70. Πᾶσιν] Ita in omnibus legitur; ad Mūsas itaque referendum, quarum omnium artes unam ait possidere Pantheam. M. de S.

76. Δεινοσκοποῖς τισι φαρμάκοις] Quae sint δεινοσκοποῖς φαρμάκα, forte intelligi melius poterit, si quis con-

ferat locum e Ciceronis Hortensio a Nonio servatum 4. 405. Ut ii, qui combibi purpuram volunt, sufficiunt *prins lenam* medicamentis quibusdam, &c. Laudavimus nuper hunc locum, & plura de hoc argumento diximus, ad *Quintil.* 12. 10. 75. J. M. G.

79. Οὐ γὰρ ἐὼς ὅ, τι τοῦτον ἐν τοῖς πάλαι, παιδείας πρὸς μνημονεύεται] Neque enim quidquam tale in veteribus de disciplina memoratur. Sic scribendum; non, ut vulgo, ὅτι id quod jam saepe monuimus etiam alibi male apud Nostrum scribi; saepiusque monituri sumus. J. J.

Ibid. O. ti] Bene Cl. J. J. vel per se, vel ex *Paris.* Ed. vidit sic scribendum pro vulgato ὅτι. Recte enim ὅς τις post οὐκ ἔστι sequitur, ut *Alcioph.* III. 24. p. 330. Οὐκ ἔστι ἢ τὴν οὐκ ἀπλάλεια. Noster supra *Demost.* §. 10. Καὶ οὐκ ἔστι ἢ τὴν οὐκ αἰσίων ἰσχυρίσιν. Ne plura in re manifesta adferam. J. F. R.

80. Παιδείας πρὸς] Corrige παιδείας. F. G. Id jam feci, & fecissem, ut Fl. non monuisset; nam errorem operarum tantum fuisse illud παιδείας, patet ex

μνημονεύει, πλὴν ἀλλὰ εἴ γε δοκῇ, ἀκα-
κείδω καὶ αὐτῇ ἢ μεμπτῇ γὰρ, ὥς ἐμοὶ
φαίνεται. ΛΥΚ. Καλλίστη μὲν, ὦ Πολύ-
στρατε, καὶ πάσαις ταῖς γραμμαῖς ἀπηκρι-
βωμένη.

ΠΟΛ. Μετὰ δὲ ταύτῃ, ἡ δὲ σοφίας
καὶ συνέσεως εἰκὼν γραπτέα. δέησθ' δὲ ἡμῖν
ἐνταῦθα πολλῶν τῶν παραδειγμάτων, δε-
χάων τῶν πλείων, ἐνὸς μὲν καὶ αὐτῷ Ἰωνικῷ.
γραφεῖς δὲ, καὶ δημιουργοὶ αὐτῷ, Αἰσχίνης
Σωκράτους ἐταῖρος, καὶ αὐτὸς Σωκράτης,
μνηλωτάτοι τεχνιτῶν πάντων, ὅσα καὶ
μετ' ἑρωτῶν ἔγραφον. τὴν δὲ ἐκ τῆς Μιλήτου
ἐκείνην Ἀσπασίαν, ἢ καὶ Ὀλύμπιον Σαυ-
μασιώτατα καὶ αὐτὸς συνῆν, ἢ Φαῦλον
συνέσεως παράδειγμα, ὁρῶν, ὁπό-
σον ἐμπυρίας πραγμάτων, καὶ ὀξύτητος

memoratur. Verum, si videtur, ponatur
haec etiam *imago*. Neque enim, puto,
est reprehendenda. LYC. Pulcherrima qui-
dem, Polystrate, & lineis omnibus abso-
85luta.

17. P O L. Posthaec vero sapientiae &
prudentiae pingenda imago est. Opus au-
tem nobis hic erit exemplis pluribus, anti-
quis plerisque, uno quidem & ipso Ioni-
co, pictores autem & opifices illius Ae-
schines Socratis sodalis, & ipse Socrates,
imitandi inter artifices omnes peritissimi,
in quantum etiam cum amore pingebant.
Nempe illam ex Mileto Aspasiam, quicum
Olympius ille, admiratione ipse quoque
dignissimus, vivebat, non malum pruden-
tiae exemplum proponamus, & quantum in il-

a Ὅσῳ] Ὅσοι adscripsit M. du S. b Φαῦλον] Φαῦλον Th. Mag. vid. not. c Προβόλεον] Nil mut. Edd. Προ-
βόλοι Jenf. & Pell.

Bened. versione, quae disciplinam tamen recte reddi-
derat. Sed miror Amstel. Edit. recte etiam παιδείας
exhibere, quae alioquin lejusmodi mendas fideliter imi-
tari, saepe augere solet. F. F. R.

90. Αἰσχίνης] Socraticus; de quo videndus Diog.
Laërt. II. p. 48. & Noſter Παροιμ. c. 32. Libellum Cic.
de Invent. I. 31. de hac ipsa Aspasia ab eo fuisse con-
scriptum testantur Diogenes ibid. C. & Athen. V. p.
220. B. Harpocration etiam, v. Ασπασία. A Menae-
gio emendatus ad Diog. Laërt. II. 60. & alios a Cl. Fabri-
cio in B. Gr. indicatos p. 783. M. du S.

91. Αὐτὸς Σωκρ.] Vide Plut. in Pericle. M. du S.
92. Ὅσῳ] Vide Φαλ. β. c. 2. Ἀλεξ. c. 2. in hoc
ipso opusculo c. 21. & sequenti c. 17. Nescio tamen
an non hic praestet scribere ὅσοι. M. du S.

Ὅσῳ] Vulgata stare potest, si interpretare: in
quantum. Sic aperte, fin. hujus Dial. καὶ αὐτῇ ἐκείνῃ
— ὅσα μὴ εὐλοῦ — πεποιήται. Vincunt idem cete-
ra exempla ab Solano adducta. Quibus plura addere
hiceret, nisi res esset notissima. Nec tamen adsperna-
ret, si qui Codd. ὅσοι haberent. F. F. R.

94. Ασπασίαν] Priorem, de qua vid. Plut. in Pe-
ricle p. 300. qui hic Olympius, ut saepe alias, au-
dit; rationem docet idem Plut. p. 315. p. 119. vid.
Fabric. B. Gr. 785. M. du S.

Ibid. Ὀλύμπιος] Ὀλύμπιος est Pericles. Diadotus Si-
cilius. lib. 12. Ταῦτα δὲ μάλιστα συντίλλεται ἀπὸ τῶν πα-
λαιῶν τῷ λόγῳ, καὶ ἡ αὐτῇ ἀνομιὰ τῷ Ὀλύμπιῳ. Plut.

XXXV, 8. Olympiumque ab eo pictum; sic pulcherrime
hunc locum ex Mss. emendavit sagacissimus Fri-
dericus Gronovius, cum in iis legeretur Olympium fo-
vem, in editis ineptius Clypeumque Athenis. Sic &
Val. Max. V. 10. Non sine causa igitur tanti roboris
animus ad Olympii cognomen ascendit, ut erudite hunc
locum restituit Christophorus Colerus, ejecto vocabulo
Jovis. Non longe post Mf. Ἀττικωτικῶς legitur in Mf.
καὶ ἡ ἰσὼν, καὶ ἡ ἰσὼν, Ἀθηνῶν ἡ τότε πολιτεία, καὶ ἡ παρ-
ούσα τῇ Ῥωμαίων δυναμίδι. Neque enim aequales sunt,
nec quidem proximo intervallo distant (sed longe scilicet)
Atheniensium respublica, & ista praesens Romano-
rum potentia. Edit. ὡς γὰρ ἰσὼν, non male, sed illud
magis redolet Athenas. ἴσων nimirum χρίμα, ὡς δὲ ἰσ-
γὼς est idiotismus Graecus, ne prope quidem ad illum
accedis, longis parafangis ab illa distat. Utitur & in
sequente dialogo: μὴ γὰρ εἶναι τῇ τληκούτῃ ἀξίαν, μὴ
δὲ ἰσγὼς, ὅτι μὴ δὲ ἄλλῃ τῇ γυναικὶ γὰρ ἴσων. Non
enim talibus se dignam esse, ne quidem propius ab illis
abesse, neque ullam aliam foeminam. Sic enim Lati-
nis usurpatur propius abesse. Cic. in Catone: quod ea
melius mihi cernere videor, quo ab ea propius absu-
F. G. G.

95. Οὐ Φαῦλον συνίσταται ὡς γὰρ.] Th. Mag. v. Φαῦλος
legit Φαῦλον. M. du S.

Οὐ Φαῦλον συνίσταται ὡς γὰρ.] Operae est verba Magi-
stri addere: Φαῦλος, ait, ἐπὶ δηλοῦ καλλίων, ἢ Φαῦ-
λος. Λουκιανὸς οὐκ εἰκόσιν ὡς Φαῦλον συνίσταται τοῦτο ὡς γὰρ
δυναμῶς. Nihil igitur probat suo Luciani testimo-
nio, nisi aliter olim lectum fuisse constet; nam Φαῦ-
λος

illa rerum peritiae, & acuminis circa civilia negotia, & celeritatis in cogitando, & acrimoniae fuit, illud omne in nostram imaginem accurata regula transferamus: nisi quatenus illa quidem in parva *quasi* tabella picta erat, haec autem Colossaea magnitudine est. L Y C. Quorsum illud dicis? P O L. Quod nego, Lycine, aequali magnitudine esse imagines, similes cum sint. Neque enim par est, ac ne prope quidem, Atheniensium quae tum erat respublica, praesenti Romanorum potentiae. Itaque licet, quantum ad similitudinem, eadem sit, tamen magnitudine haec praestantior, tantumquam in tabula latiore depicta.

18. Alterum vero ac tertium exemplum, Theano illa, & Lesbica poetria, & super illas Diotima. Ac Theano quidem magnitudinem sensuum conferat ad picturam;

ἐς τὰ πολὺν, καὶ ἀγχινοίας, καὶ δριμύτη-
τος ἐκείνη προσῆν, τὴν πᾶν ὅτι τὴν ἡμε-
τέραν εἰκόνα μέγα γὰρ ἀκριβῆς τῇ γά-
μῃ. πλὴν ὅσον ἐκείνη μὲν ἐν μικρῷ πινυαλίῳ
ἐγγράφῳ, αὐτὴ δὲ κολοσσιαία τὸ μέγεθος
ἔστι. Λ Υ Κ. Πῶς τὴν Φῆς; Π Ο Λ.
ὅτι, ὦ Λυκίε, οὐκ ἰσομεγέθεις εἶναι φη-
μί τὰς εἰκόνας, ὁμοίας ἔσας· ἐν γὰρ ἰσῇ
ἐδὲ ἐγγύς Ἀθηναίων ἡ τότε πολιτεία, καὶ ἡ
παρῆσα τῇ Ῥωμαίων δυνάμει. ὥστε εἰ καὶ τῇ
ὁμοιότητι ἡ αὐτὴ, ἀλλὰ ἐν τῷ μεγέθει γε
ἰσὸς αὐτῇ, ὡς δὲ ὅτι πλεονεχία πῶ-
να καὶ ἀγαγεγραμμένη.

Δεύτερον δὲ καὶ τρίτον παρὰ δειγμα, Θεα-
νὰ τε ἐκείνη, καὶ ἡ Λεσβία μελοποιός, καὶ
Διοτίμα ὅτι ταύταις. ἡ μὲν τὸ μεγαλόνει,
ἡ Θεανὴ, συμβαλλομένη εἰς τὴν γραφὴν
ἡ

δ' Αὐτῇ] Αὐτῇ Edd. priores. ε' Εἰς] Ἐξ Edd. f' Ἰσῇ] Sic Edd. constanter. Ἰσῶ Codd. G. P. L. & marg. Δ1. g Tῇ] Sic recte L. P. S. Tò male Fl. F. H.

λιν hic recte se habet, & femin. Φαῦλη ac Φαῦλας ubique obvium ap. Aelian. Thucyd. Aristoph. Herodian. Velim igitur verum producatur testimonium, ubi Φαῦλη feminino genere usurpatur. F. F. R.

96. Παράδειγμα προβήδρων] Perperam hodie legitur, τὴν δὲ εἰς τὴν Μιλήτου ἐκείνην Ἀσπασίαν, ἡ ἐν Ὀλύμπῳ, διασημασιώτατος ἐστὶν αὐτὸς, εὐνὴν, ἡ Φαῦλον εὐνίστας πα-
ράδειγμα προβήδρων, quum sensus & structura verbo-
rum postulent προβήδρων; idque jam in versione recte
observavit Interpres: Porro Milesiam illam Aspasiam,
cum qua Olympius, ipse quoque maxime admirandus,
conversabatur, non ignobile prudentiae exemplum propo-
nentes. F. F. R.

Ibid. Προβήδρων] Et ego cum Cl. Fensio προβήδρων melius legi arbitror; sed exspecto codicum fidem. F. F. R.

2. Πλὴν ὅσον ἐκείνη μὲν ἐν μικρῷ πινυαλίῳ ἐγγράφῳ, αὐτὴ δὲ ἐν κολοσσιαίῳ τὸ μέγεθος ἐστὶ] Plane aliud vult Polystratus, qui hic loquitur, quam verba haec praefert. Neque enim is vult dicere, imaginem illam, quam effingendam sibi proponit, esse jam Colossiaeae magnitudinis; nec dum enim existeret illa imago. At id vult: Praeterquam quod illa quidem (Aspasia) in parva tabula picta erat, haec vero (imago, quam ego pingam) Colossiaeae sit (vel esset) magnitudinis. Legendum itaque ἰσῶ. Posset & ἰσῶ legi, ut statim, τῇ Διοτίμῃ δὲ, ὅτι δὲ Σωκράτης ἐκρίνετο αὐτὴν, ἰσχυρὰ ἰσῶ. Nisi & illic ἰσῶ sit emendandum; sic enim continuo ibi sequitur, ταύτην σοὶ ἐστὶν ὡς αὐτῇ δὲ Λυκίῳ, ἀνα-
κρίσειν ἡ μὲν. Sic & pag. praeced. fuerat locutus, πῶ-

σι ταύτοις ἡ εἰκὼν κινεσμένη. Et in eundem modum passim hic Polystratus: nec aliter potuit; quippe qui Luciano significat ordine omnia, quae huic perfectissimae imagini, quae vere demum venustam, formosam, & omnibus animi corporisque virtutibus ornatissimam exhibeat feminam, sint affingenda. In Florentina editione video ἰσῶ cusum, quod nimirum facile ex ἰσῶ corruptum est. Praeterniti inepitissimam huius loci vulgatam proponere interpretationem; nam ne inspicere quidem meretur, adeo ab mente Auctoris est omni modo devia. F. F.

3. Κόλαος. τὸ μέγ. ἰσῶ] Non puto opus esse ut ἰσῶ mutemus in ἰσῶ. Respicit enim re ipsa Polystratus non tam ad imaginem suam, quam prae manibus habet, quamquam hanc nominat, quam ad ipsum exemplum, Pantheam, quod sequentia satis aperte declarant, in quibus indicandi modo uti pergit. F. M. G.

12. Θεανὰ] De hac Theano Pythagorica Menagius quid collegerit habes in libello quem de mulieribus Philosophis scripsit. Pythagorae uxorem dicit Diog. Laert. p. 224. C. Noster filiam facere videtur, Ἐρωτ. c. 30. Apud Plut. 247. I. hoc dictum ejus fertur dicenti cui-
dam, καλὸς ὁ πῶχρος. ἀλλ' ἐν δημοσίῳ. Adde Porphyry. No. 19. & Not. At hic quidem Pausaniae matrem intelligit, cujus historiam apud Polyaeum habes Strat. VIII. p. 630. M. du S.

14. Διοτίμα] Vid. Eit. c. 7. & Plat. Συμπ. 337. C. Ab hac Socrates amoris se didicisse illic proficitur. M. du S.

ἡ Σαπφὸς δὲ, τὸ γλαφυρὸν ἔπροαιρέσας.
τῇ Διοτίμῃ δὲ, ἐχ' ἃ Σωκράτης ἐπήνεσεν
αὐτῇ, εἰκὺς ἔσται μόνον, ἀλλὰ καὶ ἡ ἄλ-
λη σύνεσιν τε καὶ συμβουλίαν. τοιαύτη σοὶ
καὶ αὕτη, Λυκίне, ἀνακείδω ἡ εἰκὼν.

ΛΥΚ. Νῆ Δί', ὦ Πολύτραπε, θαυ-
μάσιος ἔσσαι. σὺ δὲ ἄλλας ὁ γράφε, τὰς
ἡ χρηστότητος, ὦ ἑταῖρε, καὶ Φιλανθρω-
πίας, ἡ τὸ ἡμερον ἐμφανεῖ τῷ τρόπῳ, καὶ
πρὸς τὰς δεομένους προσηνές. ΠΟΛ. Εἰκά-
δω ἔν καὶ αὕτῃ Θεανοὶ τε ἐκείνῃ τῇ Ἀντήνο-
ρος, καὶ Ἀρήτῃ, καὶ τῇ θυγατρὶ αὐτῆς τῇ
Ναυσικάᾳ, καὶ εἴ τις ἄλλη ἐν μεγέθει πραγ-
μάτων ἐσωφρόνησε πρὸς τὴν τύχην.

Ἐξῆς δὲ μὲν ταύτῃ, ἡ δὲ σωφροσύνης
αὐτῆς γεγραθῶ, καὶ πρὸς τὸ συνόντα εὐ-
νοίας, ὡς καὶ τῇ Ἰκαρίῳ μάλιστα εἶναι τὴν
σωφρονα καὶ τὴν ἀείφρονα, ὑπὸ τῇ Ὀμή-
ρῳ γεγραμμένην (τοιαύτῃ γὰρ ἡ Πηνε-
λόπης εἰκόνα ἐκεῖν' ἔγραψεν) ἡ καὶ, ἡ
Δία, καὶ τὸ ὁμώνυμον αὐτῆς τῇ Ἀβρα-
δάτῃ, ἡ μικρὸν ἔμπροσθεν ἐμνημονεύσαμεν.
ΛΥΚ. Παγκάλῃ καὶ ταύτῃ, ὦ Πολύ-

Sappho autem vitae elegantiam : Diotimae
vero non iis solum, propter quae Socrates
illam laudavit, similis erit, sed reliqua et-
iam prudentia & consilio. Talis tibi haec
etiam imago, Lycine, proposita sit.

19. LYC. Admirabilis profecto. Tu
vero alias jam pinge, benignitatis, amice,
& humanitatis, quae mansuetum ingenium
declaret, & propitium adversus indigentes
sanimum. POL. Similis ergo ipsa quoque
reddatur, cum Theano illi Antenoris uxo-
ri, tum Aretae & ejus filiae Nausicaae, &
si qua alia in magnis rebus moderate fortun-
nam habuit.

20. Deinceps vero post hanc, ipsius
modestiae pingatur, & ad virum benivolen-
tiae imago, ita ut Icarii filiae maxime simi-
lis sit, modestae illi & prudenti ab Home-
ro depictae (talem enim Penelopes imaginem
ille pinxit) aut etiam, medius fidius, illi
cognomini hujus, Abradatae conjugii, cu-
jus paullo ante mentionem fecimus. LYC.
Pulchram undique hanc etiam fecisti, Po-
ly-

a Αὐτῇ] Ex emend. Jense. Edd. αὐτῇ. b Γράφει] Personam Π. & Πολὺν, hic addit Fl. & pro γράφει habet
γράφου. c Σωφρονα] Σωφρονα P. Vulgatam servat Fl. cum J. P. &c. d Ἡ] Nihil mut. P. at Fl. ἡ adspi-
rat, male.

16. Ἡ Σαπφὸς δὲ] Ὅσον εἰς σῶμα * εἰδὼς ἡ Σαπ-
φὸς μικρὰ τι ἔχει μάλιστα ὁρμήν. καὶ τί γὰρ ἄλλο ἢ ἀνδρῶν,

ἀνδρῶν τοῖς τὸ πῆλος ἐπὶ μικρῷ τῷ σώματι ἔχει μὲν. V.

* Εἰδὼς ἡ Σαπφὸς] Ἐνδεχθ. prave V. In Impresso recte mu-
tatum est.
† Πῆλος] Lege σῶμα.

‡ Περικλημένη] Περικλημένη V. prave; quod in Impresso
recte mutatum est. M. du S.

16. Ἡ Σαπφὸς δὲ &c.] Haec Luciani verba, cum
praemissis hujus capitis versibus, fragmentis Sapphus
inseruit Cl. Wolf. p. 104. f.

19. Τοιαύτη σοὶ ἔστι αὕτη Λυκίης ἀνακείδω ἡ εἰκὼν] Sic
legendum, non, ut in vulgatis, αὐτῇ. Talis quoque
(qualis nempe Diotima fuit, prudentia & consilio
praedita) haec imago suspendatur. Sic enim potius
ἀνακείδω vertendum puto, quam per reponi cum In-
terprete. Posset & per dedicari verti, quo verbo de
statuis ac simulacris alicubi constituendis utuntur La-
tini. Suetonius in Aug. cap. XXXI. Statuas omnium
triumphali effigie in utraque fori sui porticu dedicavit.
Sic dedicare Deorum simulacra apud eundem in eo-
dem, c. 57. & ita alibi. Uti autem hic ἀνακείδω de

tabula picta, ita & de statuis solebat id verbi a Grae-
cis sumi. Docet Athenaeus l. I. Dipnosoph. scribens,
ἀνακείδω δὲ φέρειν ἐπὶ ἀνδριάντων.

Τοιαύτη σοὶ καὶ &c.] Ἀνακείδω verti potest, ponatur
hoc enim verbum est proprium. Ovid. Ep. i. Her.
26. Ponitur ad patrias barbara praeda Deos. h. e. sus-
penditur donarii causa. Liv. IV. 20. Dictator coronam
anteam libram pondo ex publ. pecunia populi jussu in Ca-
pitolio Jovi donum posuit. Lactant. de mort. persecut.
c. 5. Derepta est ei cutis, & exuta visceribus pellis, in-
fusa rubro colore, ut in templo barbarorum Deorum ad
memoriam clarissimi triumphii poneretur.

20. Αὐτῇ] Sic Cl. Jenseus.

Ibid. Ἀνακείδω ἡ εἰκὼν] Non dubium est quin hoc
ver-

lystrate. Et prope jam finem tibi habent
imagines, totum enim animum persecutus
es, per partes illam laudando.

21. P O L. Non omnem. Adhuc enim
maxima laudum superfunt. Illud dico,
quod in tanto fastigio constituta, neque
felicitate illa inflatur, neque supra huma-
nam mensuram effertur fortunae fiducia, sed
in eodem se plano continet, nihil ineptum
aut insolens sapit, & adcentes civiliter at-
que aequaliter tractat, & in prensationi-
bus salutationibusque praestat humanitatem.
Quae quidem tanto sunt his, qui cum illa
versantur, jucundiora, quo major est, a
qua proficiuntur, nec tamen *fastium* tra-
gicum prae se ferunt. Adeo qui magnis
opibus non ad superbiam utuntur, sed ad
beneficentiam, iidem etiam maxime digni
bonis a fortuna datis videntur. Ac soli
isti invidiam effugerint merito: neque
enim *temere* quisquam eminenti invidet,
si moderate illum uti videat felicitate,
nec ad instar Homericæ illius Ates

τραίε, ἀπειργάσω, καὶ χεδὸν ἦδη τέλει
οσοὶ ἔχουσιν αἱ εἰκόνες ἅπασαν γὰρ ἐπελήλυ-
θας τὴν ψυχὴν, καὶ τὰ μέρη ἐπαινῶν.

ΠΟΛ. Οὐχ ἅπασαν ἔτι γὰρ τὰ μέγι-
στα τῶν ἐπαινῶν ἀειλείπει. λέγω δὲ τὸ ἐν
τηλικύτῳ ὄγκῳ γενόμενῃ αὐτῷ, μήτε
τύχῳ ὅτι τῇ εὐπραξίᾳ ἀεὶ ἀλλεῖσθαι,
μήτε ὑπὲρ τὸ ἀνθρώπινον μέτρον ἐπαρῆναι,
πιστεύσασαι τῇ τύχῃ. Φυλάττειν δὲ ὅτι
τῷ ἰσοπέδῳ ἑαυτῷ, μηδὲν ἀπειρόκαλον ἢ
φοβικὸν φρονέσαν, καὶ τοῖς προσώποις δημοσι-
στικῶς τε καὶ ἐκ τῶν ὁμοίων προσφέρεσθαι, καὶ δε-
ξιόσους καὶ φιλοφροσύνας φιλοφρονεῖσθαι, το-
σούτῳ ἡδύς τοῖς προσομιλῆσιν, ὅσῳ καὶ
ᾧ μείζονος ὅμως γινόμεναι. ἔδεν τρα-
γικὸν ἐμφαίνεσθαι ὡς ὀπίσσω τῷ μέγα δύ-
σιναι μὴ πρὸς ὑποφρίαν, ἀλλὰ καὶ πρὸς
εὐποιάν ἐχρήσαντο, ὅτοι καὶ ἀξιοὶ μάλιστα τῶν
ᾧ τῆς τύχης δοθέντων ἀγαθῶν ὤφθησαν.
καὶ μόνοι δὲ ὅτοι δικαίως τὸ ἐπὶ φθονὸν ἀγα-
θόνειν. ἐδὲις γὰρ δὲ φθονήσῃ τῷ ὑπερέχον-
τι, ἢν μετρίαν ὅτι τοῖς εὐτυχήμασι
αὐτὸν ὀρεῖ, καὶ μὴ κατὰ τὸ Ὁμήρου Ἀτῶν
ἐκεί-

Φυλάττειν] Φυλάττει P. Nil mut. Exc. Fl. f' Osa] Vulgatam hanc servat P. Osa Ex. Fl. g Oudn] Sic
Fl. Fr. P. S. Oudn f. & V2. h Διαφύγειν] Sic S. Διαφύγειν cett. omnes.

53. Οὐδὲν τραγικόν] Οὐ προσποιεῖται ἢ μὲν ὑποκρίσιν γινώσκον, ἀλλὰ ἐνδύσεται ἐν αὐτῷ γινώσκον κατὰ
Πλάτωνα. V.

verbum de suspensis tabulis ac donariis sit usitatissi-
mum, ita in *tab. Cebes*. pr. ἀνικαίῳ δὲ ἐπὶ πύλαις τις ἱερ-
προσθε τῷ νόμῳ. *Suspendatur* tamen cum Cl. *fensio* vertere
malim, vel *proponatur*, quam *reponatur*. Et si *repona-*
re recte dicitur; nam quaeritur modo quid hic sit
convenientius, non quid Latine dicere liceat. Sed
video Cl. *Gesit*. jam dedisse *proposita sit*, ad mentem
Luciani adposite.

26. Θιακοί] Homericam hanc induci a Luciano ex-
istimo, quia Minervae sacerdos precibus suis ab Illo
Graecos avertisse illic dicitur; ut L. Vero bene orai-
naretur adversus Parthos bellum gerenti. Vid. *Hom.*
Il. E. 70. Z. 298. A. 224.

Θιακοί — Ἀντιφρόν] Puto, respicit ad Il. E. 70.
ubi tanquam novercam minime novercam laudat,
Versus aurei de Pedaco Antenoris filio

Ὅς με ἰδὼν μὲν ἴπῳ, πύλα δ' ἔγριψε διὰ Θιακῶν
Ἰσκα φίλοις τέκεσι, χαρίζομαι πύλαι δ'.

Arctae Alcinoi historiola nota est ex Od. H. 69. seqq.
De Naulicaa tota prope Od. Z.

27. Ἀριτὴ &c.] *Hom. Odys. Z. & H. 34. M. du S.*

33. Περὶ φθονῆς] *Hom. in Odys. facillime. M. du S.*

36. Τῷ τῷ Ἀραδύτῃ] Vide c. 10. *M. du S.*

52. Ὁσα] Conf. supra nott. ad c. 17. *J. F. R.*

56. Εὐποιῶν] Non satis probum hoc verbum judi-
cat Pollux. L. V. S. 140. p. 551. scribens: Τα δὲ πρῶτα
γυμνασία, εὐγενεσία, χάρις, δαριὰ. τὸ δὲ εὐποιῶν, ἢ λίαν
κίκερται. Utitur tamen & *Alciphron*. I. Ep. 10. f. p. 42.

Ubi *Bergler*. etiam hoc Luciani contra *Pollucem* ad-
fert, & alibi quoque apud Lucian. occurrere obler-
vat, quod ex Indice patebit. Utitur & *Apostolus* in

Epist. ad Hebr. XIII. 16. Legitur & ap. *Epist.* Sent.

26. p. Ed. Rel. 102. f. ἐπὶ χρηστότητι καὶ εὐποιᾷ. Item

Sent. 75. p. 128. pr. καὶ δικαιοσύνης, καὶ εὐποιᾶς ἀνάθη-
μα. Et *Josephus*. *Antiq. Jud.* XIX. c. 9. §. 1. p. 952.

τὸ εὐποιῶν αὐτοῦ λαβόμενοι.

61. Ὁμήρου Ἀτῶν] Il. I. 500.

J. F. R.

M. du S.

Ibid.

ἐκείνην ἐπ' ἀνδρῶν κράαλα βεβηκότα, καὶ τὸ
ὑποδέτερον πατῆντα· ὅπερ οἱ ταπεινοὶ
τὰς γνώμας πάχουσιν ἀπειροκαλία καὶ
τύχης· ἐπειδὴν αὐτὸς ἡ τύχη μηδὲν τοῖς
τον ἐλπίζαντας, ἀφνω ἀναβιάσῃ ἐς πῆλόν
τι, καὶ μετάρσιον ὄχιμα, καὶ μύθους ὅτι τ'
ὑπαρχόντων, καὶ ἀφορώσι κάτω, ἀλλ'
ἀεὶ πρὸς τὸ ἀνάγες βιάζον). τοιγαρὶν ὡς-
περ ὁ Ἰκαρὸς, ταχέντ' αὐτοῖς τάχις αὖ-
τῃ κηρῇ, καὶ τ' ὡς πτερῶν θερρύνετων, γέλω-
τα ὀφλισκάνουσιν ὅτι κεφαλὴν εἰς πελάγη
καὶ κλύδωνα ἐμπίπτοντες. ὅσοι δὲ καὶ τ'
Δαίδαλον ἐχρήσαντο τοῖς πτεροῖς, καὶ μὴ πᾶν
ἐπήρθησαν, εἰδότες ὅτι ἐκ κηρῇ ἦν αὐτοῖς
πεποιημένα· ἐταμιεύσαντο δὲ πρὸς τὸ ἀν-
δράπειον τ' Φορᾶν, καὶ ἠγάπησαν ὑψηλότε-
ροι μόνον τ' κυμάτων ἐνεχθέντες, ὥστε μύθοι
νοτίζεσθαι αὐτοῖς ἀεὶ τὰ πτερὰ, καὶ μὴ

per capita hominum ingredi, & conculcare
quidquid est imbecillius: quale quid humilis
animi hominibus, imperitia quadam fortu-
nae, usu venit. Cum fortuna illos, nihil tale
sperantes, subito in alatum & sublimem cur-
rum sustulit, non manent in statu, nec deor-
sum respiciunt, sed ardua semper urgent. Ita-
que velut ille Icarus, liquefacta iis subito
cera, defluentibusque alis, risum debent,
praecipites in mare & fluctus delapsi. Qui
vero Daedali exemplo alis usi, nec nimium
tolluntur, memores de cera esse factos; sed
humanitus dispensant volatum, & satis ha-
bent tantum supra fluctus ferri, ut tamen
semper adspergine madescant alae, nec uni
cas

Ibid. Ἀτίω] *Ate* Dea fingitur ab Homero II. IX.
quam interpretantur noxam: de qua *Erasm.* in pro-
verb. *Ira omnium sardissime senescit.* *Bud.* L. V. de
aife.

G.C.
69. Ὡς περ ὁ Ἰκαρὸς] Sic rursus *Gall.* c. 23. m. &
passim. *M. du S.*

73. Ὅσοι] Conf. iterum *Gall.* c. 23. *M. du S.*

89. Καλλίω δὲ ἐῖρα] In L. ἴσως, καλλίονα. E-
go reponendum puto, καλλίω δὲ ἐῖρασμιωτήριον.

M. du S.
Καλλίω δὲ ἐῖρασμιωτήριον] Sic omnino legendum,
translata, littera, quae in omnibus, quos inspicere
mihi contigit libris, ad καλλίω adhaerit, ad ἐῖρασμιωτή-
ριον. Qui Graece sciunt vel modice, lectionem hanc
& interpretationem ei quae adhuc obtinuit, spero,
praeferebant. Nempe conversum est, sed pulchrior &
amabilius, cum his praesidiis animam muniat. Vidiſſe
hoc ipsum video Doctissimum Solanum. *J. M. G.*

Καλλίω δὲ ἐῖρασμιωτήριον] Absurde omnes quas vi-
di Edd. καλλίω — & ἐῖρασμιωτήριον. Qui error cum
nimis sit manifestus, & facile in cujusvis oculos in-
currat, litteram, quae ad posterius adjectivum perti-
nebat, ad prius esse translata, eum vel meo peri-
culo, non expectata codicum fide, sustulissim; jam
vero magis securus id facio, quando id *Solanum* pari-
ter ac *Gesnerum* jubere video. *J. F. R.*

91. Βασίλει τῷ βασιλῆϊ] Minus apte haec L. Verò con-
veniunt; sed adulatorie dicta censenda sunt. Vide
Gataker. ad M. Aurel. Anton. VIII. 37. I. 17. & *visam*
operibus praenissam, p. XL. Scholiastes recte vero
tribuit; sed in eo errasse videtur, quod uxorem non
concupiscit faciat. Uxor enim ei *LUCILLA*, non
Panthea: neque hic usquam uxor audit, sed tantum
Βασίλει τῷ βασιλῆϊ, hic & c. 10. &c. cui Imperator con-

suecit. Adde c. 20.

M. du S.
96. Εὐδαίμωνίῳ] Ubi dixisset Auctor, rem esse
convenientissimam, ut Magnus Rex (Romanum Im-
peratorem sui temporis intelligit) inter alia felicia et-
iam tam praestanti & omnibus numeris absoluta femi-
na esset beatus; ait, Οὐ γὰρ μικρὸν τοῦτο εὐδαίμωνίῳ
γυνή, περὶ ἧς καὶ τις εὐλόγως τὸ Ὁμηρικὸν ἔκείνο εἶποι,
χρυσὴν μὲν αὐτὴν Ἀφροδίτῃ ἐρίζων τὸ κάλλος, ἔργα δὲ αὐ-
τῇ Ἀθηνᾷ ἰσοφαιρίζων. Neque enim exigua illa est fe-
licitas, femina, de qua jure quis Homericum illud di-
xerit; illam cum aurea Venere certare formae praestan-
tia; in operibus vero Minervae aequalem esse. Locus
Homeri, qui respicitur, est ex II. I. v. 389.

Κούρην δὲ ἡ γαμήϊον Ἀγαμέμνονος Ἀτρώιδας,
οὐδ' εἰ χρυσὴν Ἀφροδίτῃ κάλλος ἐρίζωι,
ἔργα δὲ Ἀθηνᾷ Γλαυκῶπιδι ἰσοφαιρίζωι.

Filiam vero Agamemnonis Atridae non uxorem du-
xerim,

Non etiam si aurea cum Venere de formae gloria cer-
taret,

Caesariaeque Palladi in operibus foret par.

Caeterum in verbis Luciani, quia vox εὐδαίμωνίῳ
non facile alibi occurrit, & plane omissa est ab *H. Ste-
phano*, cogitabam scriptissetne Lucianus εὐδαίμωνι κτή-
μα, ut infra *Tox.* c. 62. amicitia vocatur κτήμα κρέ-
τισον & κάλλιστον. & *Parasitus* c. 58. dicitur τῷ τριφον-
τι καλὸν & λουσιτικὸν κτήμα. & ignis appellatur τιμιώ-
τατον κτήμα τῷ Σίῳ in *Prometheo* §. 3. T. I. pag. 186.
At non atrectandus hic locus; neque, puto, satis
concinne diceretur, εἰ γὰρ μικρὸν τοῦτο εὐδαίμωνι κτήμα
γυνή. Sed nec ob rariorem usum vox quaequam da-
mnanda, multo minus quia abest ab locupletissimo
cae-

cas foli praebeant : hi vero secure simul & prudenter transvolant. Quod quidem in hac vel maxime laudet aliquis. Quare etiam dignum ab omnibus fructum capit, optantibus, cum perpetuo eas illi alas manere, tum plura subinde bona adfluere.

22. LYC. Et ita fiat, Polystrate. Digna enim; quippe quae non corpore modo, ut Helena ista pulchra sit: sed pulchriorem & amabiliorem sub istis mentem tegat. Decebat vero etiam, magnum Imperatorem, bonus adeo & placidus qui sit, hoc etiam cum aliis, quae sunt ipsi, bonis beatum esse, ut sub illius imperio & nasceretur talis femina, & juncta illi ipsum amaret. Neque enim parvum felicitatis argumentum mulier, de qua cum ratione ali-

δοπαρέχειν αὐτὰ μόνω τῷ ἡλίῳ, ἔτσι δὲ ἀσφαλῶς τε ἅμα καὶ σωφρόνως διέπλησαν ὅσα καὶ ταύτῃ ἂν τις μάλιστα ἐπαινέσει. τοιγαρὶν καὶ ἄξιον ὡς πάντων ἀπολαμβάνειν τὴν καρπὸν, εὐχομένην ταῦτά τε αὐτῇ ὅτι μείναι τὰ πλεονάζοντα, καὶ ὅτι πλείον ὁππότεν τὰ γαθά.

ΔΥΚ. Καὶ ἔτι, ὅ Πολύστρατε, γιγνέσθω. ἀξία γὰρ ἐστὶν τὸ σῶμα μόνον, ὥσπερ ἡ Ἑλένη καλὴ ἔσται, καλλίω δὲ καὶ ἑρασιμωτέραν ὑπὲρ αὐτῆς τὴν ψυχὴν σκέψασαι. ἔπρεπε δὲ καὶ βασιλεῖ τῷ μεγάλῳ, χρηστῷ καὶ ἡμέρῳ ὄντι, καὶ τῷτο μὲν τῶν ἄλλων ἀγαθῶν, ὅποσα ἔστιν αὐτῷ, εὐδαιμονῆσαι, ὥς ἐπ' αὐτῇ καὶ φῦναι γυναῖκα τοιαύτην, καὶ συνῆσαν αὐτῷ ποθεῖν αὐτόν. καὶ γὰρ μικρὸν τῷτο εὐδαιμόνημα γυνή, πλεονάζοντις ἂν τις εὐλό-

α Καλλίω] Καλλίω Edd. priores male, & ἑρασιμωτέρα, pro —α. β ἑρασιμωτέρα] ἴσως —α L.

caeteroquin Stephani Thesauro. Etenim ne de aliis scriptoribus Graecis loquar, in Luciano nostro quamplurimae voces sunt, quas frustra in Thesauro illo quaesieris. Non alienum fore puto, hic eas subijcere, quae nobis ex Samosatensi notatae sunt, quarum haud facile ullam apud Stephanum offenderis. Sunt autem haec:

A.

Ακίσατος. Bis Accusato, c. 2. post med.
 Ακροχρισμός. Lexiphane, c. 5. Habet H. Stephanus
 Ακροχρισμός.
 Ακαμωδότης. I. Vera Historia, c. 2.
 Αμακτοπληθής. Ibidem, c. 41. fin.
 Αμφιδοκίμα. Tragopodagra, a fin. vers. 31.
 Αμφοψυδία. Jove Tragodo, c. 14. p. med.
 Αμφοψυδία. Fugitivis, §. 21.
 Αμφοψυδία. Amoribus, c. 35. m.
 Αμφοψυδία. Dialogis Meretriciis, XII. m.
 Αμφοψυδία. Lexiphane, c. 1.
 Αμφοψυδία. Bis Accusato, c. 21. vers. fin.
 Αμφοψυδία. Amoribus, c. 26.
 Αμφοψυδία. Dialogis Meretriciis, VII. m. An tamen Αμφοψυδία legendum? Hesyhius agnoscit Μυκτιζών, exponit μυκτιζών κληδίαζών idque loco Luciano apprimè convenit.
 Αμφοψυδία. II. Vera Historia, c. 1.
 Αμφοψυδία. Quomodo sit scrib. Histor. c. 23. f. & 52.
 Αμφοψυδία. De Parasito, §. 6.
 Αμφοψυδία. Ibidem, c. 11. (Sic scriptum inveni in Lectt. Lucianis p. 309. errore calami; nam apud Lucian. recte legas αμφοψυδία. tam in Bened. Ed. p. 352. B. quam in P. & c.)
 ΤΟΜ. II.

Δ.

Διδοκίμα. Lexiphane, c. 5. (hoc nihil mirum, est enim vox ludicri causae conficta.)
 Διαδοκίμα. Tragopodagra, non longe a fin.
 Διαδοκίμα. Philopatri, c. 1.
 Διαδοκίμα. Lexiphane, c. 13. f.
 Διαδοκίμα. Fugitivis, c. 10. f.
 Διαδοκίμα. II. Vera Historia, §. 13. de vitibus, singulis mensibus καρποφορούσαις.

Ε.

Εγκαμψιδάλας. Lexiphane, c. 10. m. Sed in Mf. Wytianio discrete legitur Εγκαμψιδάλας. Verum & hoc caret Steph.
 Εγκαμψιδάλας. Philopatri, §. 20.
 Εκτομία. Timone, T. I. c. 43. p. 156. idque corruptum censet Tan. Faber. (Sed probat Hemsterh. ex Plutarch. Arr. Epict. & Chrysost.)
 Εμμολλάς. Cynico, c. 5. m.
 Εμμομετρημένη. Gallo, §. 27. de hoc vocabulo, vide quid sentiat Cl. Graevius pag. 880. Edit. Amst.
 Εμμομετρημένη. Amoribus, c. 11.
 Εμμομετρημένη. Lexiphane, §. 13.
 Εμμομετρημένη. Eunuchos, c. 7. pr.
 Εμμομετρημένη. Morte Peregrini, c. 24. p. m.
 Εμμομετρημένη. Icaromenippo, c. 21. m.
 Εμμομετρημένη. Philopatri, c. 3. p. m.
 Εμμομετρημένη. Lexiphane, §. 14. pr.
 Εμμομετρημένη. De Parasito, c. 42. p. m.
 Εμμομετρημένη. Lexiphane, c. 11. pr.
 Εμμομετρημένη. Asino, c. 16. m. & 34. p. m.
 Εμμομετρημένη. Bis Accusato, c. 1. ante m.
 Εμμομετρημένη. Lapsibus, c. 12. pr.

ΡΡΡ

Εστια.

λόγους τὸ Ὅμηρον ἐκείνο εἶποι, χρυσείῃ
 ἢ αὐτῷ Ἀφροδίτῃ ἐρίζειν τὸ κάλλος,
 ἔργα δὲ αὐτῷ Ἀθηναίῃ ἰσοφαρίζειν. γυ-
 ναικῶν γὰρ συνόλως οὐκ ἂν τις ὀφθαλμῶν
 αὐτῇ, ἢ δέμας, ἢ δὲ Φύνην, Φησὶν Ὅμη-
 ρος, ἢ τ' ἄρ' ὀφρέας, ἢ τε ἔργα.

ΠΟΛ. Ἀληθῆ φης, ὦ Λυκίνε, ὥστε εἰ
 δοκεῖ, ἀναμίξαιτες ἡδὴ τὰς εἰκόνας, ἢν τε

quis Homericum illud dicat : cum autem
 illam Venere de forma contendere, opera au-
 tem illam aequiparare Minervae. Mulie-
 rum enim in universum nulla ei compare-
 tur. Non membra, ut Homerus ait, aut
 instar, non mentem aut denique facta.

23. POL. Vera dicis, Lycine. Qua-
 re, si videtur, permittis jam imaginibus,
 tum

α Αὐτῇ] Αὐτῇ Fl. β Αὐτῇ] Αὐτῇ Fl.

Ἐστιαρχίῳ. *Amoribus*, c. 9. fin. Nisi fallor, ab hoc
 verbo possumus restituere veram suam vocem *He-
 fychio*. Quis enim dubitet, quin, cum apud eum
 legitur, Ἐστιαρχός, εἰκονός, εἰκοναῖς, καὶ τοῦ παρ'
 Ἰωσὺν legendum sit, Ἐστιαρχός. Idque cognominis
 Jovi haud inconcinnum. vel, si malis, Ἐστιαρχός,
 qualis vocatur Ceres Euripidi in *Supplicib.* vs. 1.

Ἐδδαυώδημα. *Imaginibus*, c. 21. p. m.

Ἐπίπιδας. *De non temere cred. Calumn.* c. 19. m.

Ἐχιγλωττία. *Lexiphane*, idem quod *Ἐχιμυθία*. c. 9. f.

Ἡμίλλης. *De Saltatione*, c. 64. m.

Ἱππιατοφουλακίῳ. *Hippiā*, c. 8. pr.

Κακοσύνειτος. *De non temere cred. Calumn.* c. 14. m.
 Κακοσύνειτος habet *Hefychius*, perque id exponit
 τὸ, Κακοσύνειτος.

Κακοσύνειτος. *Ibidem*, c. 10. a. m.

Καλλίπιδας. *Deorum dialogis*, XVI. med.

Καλοποιήτος. *Hercule Gallico*, T. II. p. 520. Ed. Bened.
 (non invenio ibi.).

Κλαψιχολός. (nam sic legendum, non, ut vulgo, Κλα-
 ψιχολός, quod recte vidit *Gujetus*) *Tragopodagra*,
 (In *Ocyp.* non ita longe a pr.)

Κληροδόμημα. *Tyrannicida*, c. 6. pr.

Κρυψιμωπός. *Lexiphane*, c. 7. pr.

Λαλοσθινάκη. *Lexiphane*, c. 14. m.

Λεκαλός. *Ibidem*, c. 12. a. m.

Λεπτοφύς. *Amoribus*, c. 41. pr.

Μανάριον. *Dialogis Meretriciis*, VI. pr. & VII. haud
 ita longe a fine. *Μανάριον* ex Theocriti *Scholias*
 profert H. Stephanus, voce ΜΑΝΝΟΣ.

Μεγαλοσφάραγος. *Jove Tragoeo*, non longe ab init.

Μεμετρημένος. *De Saltatione*, c. 67.

Μετομαχίον. *Dialog. Meretric.* XIII. fin.

Μετομαχίον. *Chronosolone*, c. 11.

Νησομαχία. *Vera Historia*, fin. bis. Sed puto fictum
 id verbi ab Nostro.

Νησομαχία. *De Syria Dea*, §. 34.

Νησομαχίον. *Adversus Indoctum*, c. 9. f.

Οφθαλμοί. *Lexiphane*, §. 13,

Οφθαλμοί. *De Saltatione*, c. ult. Et hoc credide-
 rim ab Luciano fictum.

Οφθαλμοί. *Lexiphane*, c. 4.

Παιδαγωγία. *De Domo*, c. 4. f.

Παυλοσφάτος. *Τοκας*, c. 24.

Πάντομος. *De Gymnasiis*, c. 9.

Παραπομπή. *Bis Accusato*, c. 31. p. med.

Παραπομπή. *Cynico*, c. 5. m.

Πατροδόρητος. *Tragopodagra*, vers. 267.

Περίανδρος. *Lexiphane*, c. 1. p. m. pro aurium fordibus.

Πολύαχλος. *Philopatride*, c. 25. p. m.

Πολυλάδης. *Tragopodagra*, vers. 118.

Πολυμάχης. *Cynico*, c. 8. ad fin.

Πολυτιμάχης. *Tragopodagra*, vers. 2.

Προπαγορεύω. *De Gymnasiis*, c. 37. p. m. Sed in Ex-
 cerptis Graevii aliter legitur.

Προπαιρῶ. *Jove Tragoeo*, c. 52. pr.

Προποκαμπῶ. *Rhetorum Praeceptis*, c. 9. ad fin.

Προποκαμπῶ. *Bis Accusato*, c. 14. a. m.

Προπαυαῖς. *Tyrannicida*, c. 17. m.

Προβουλομάτιον. *De Parasito*, c. 42. ad f.

Προπειλάτῳ. *Pseudomanti*, c. 16. pr. & *Adversus In-*
doctum, c. 9. a. m.

Προπείλας. *Pseudologisa*, c. 4. f.

Προπείλας. *De non temere cred. Calumn.* c. 8. a. m.

Προπείλας. *Ibidem*.

Προπείλας. *Bis Accusato*, c. 7. f.

Προπείλας. *Patricae Encomio*, c. 1. pr.

Προπείλας. *Pseudomanti*, c. 13. a. m.

Προπείλας. *Ibidem*, c. 17. f.

Προπείλας. *De Saltatione*, c. 61. f.

Προπείλας. *Macrobis*, c. 9. m.

Προπείλας. *Amoribus*, c. 31. a. m.

Προπείλας. *Philopside*, c. XI. p. m.

Προπείλας. *Morte Peregrini*, c. 43. pr.

Προπείλας. *Saturnalibus*, c. 7. p. m.

Προπείλας. *De Gymnasiis*, c. 25. f. vel 26. pr.

Προπείλας. *De Saltatione*, c. 61. f.

Προπείλας. *Amoribus*, c. 12. a. m.

Προπείλας. *Lexiphane*, §. 9. f.

Προπείλας. *Ibidem*, c. 8. f. Sic quidem *Bourdelaus* legit
 pro *Προπείλας* eaque emendatio, quantum ego prospici-
 o, est certissima. Verba ergo *Luciani* (sive *Le-*
xiphanis) sunt, ἰβρίκοντο τὸν γὰρ τὴν ἰσφῶν. Pro-
 fus ita *Luciani* exponit *Pallax* lib. IV. τὸ τὴν ἰσφῶν
 φῶν.

tum ea quam tu finxisti corporis , tum
quas ego pinxi animae , unam ex omnibus
compositam , hunc ipsum libellum propo-
namus , admirandamque exhibeamus tum
his qui nunc sunt , tum qui erunt in po-
sterum. Durabilior enim Apellis & Parrha-
sii & Polygnotti tabulis fuerit , cum ipsa
quoque gratiae prae talibus multum habeat ,
quatenus non e ligno aut cera , & pigmen-

οὐ ἐκλασας , ἢ τῷ σώματι , ἢ δὲ ἐγὼ
· ἢ ψυχῆς ἐγραψάμην , μίαν ἐξ ἀπασῶν
συνθέντες , βιβλίον κατὰθέμενοι , παρέχουμεν
ἅπασιν θαυμάζειν , τοῖς γε νῦν ὄντι , καὶ τοῖς
ἰοῦν ὑγέρῳ ἐσομένοις . μονιμωτέρα γὰρ ἢ Ἀ-
πελλῶν , καὶ Παρρᾶσιον , καὶ Πολυγνώτην γέ-
νοιτ' ἂν , καὶ αὐτὴ ἐκείνη ὥστε πολὺ ἢ
τοιούτων κεχαρισμένη , ὅσα μὴ εἴλην , καὶ
κῆ-

e Τῆς ψυχῆς] Τῆς ψυχῆς Fl. Sed vulgata praestat. d Αὐτὴ ἐκείνη] Αὐτῇ ἐκείνῃ Fl.

φοβικῶς ἀείδοντες quemadmodum id notat Sopin-
gius ad Hesychium , ubi Πανούλιος exponitur δίκαιος ,
καὶ παύσατο δὲ φέρει κατ' εἰδῶ.

Πανούλιος. Ibidem , Lex. §. 19. m.

Σ.

Σοφιστικῶς. Lexiphane , c. 2. p. m.

Σοφιστικῶς. De non temere cred. Cal. §. 27. p. m.

Σοφιστικῶς. Lapisbis , c. 16. f.

Σοφιστικῶς. De Demo , c. 4. f.

Σοφιστικῶς. Gallo , c. 10. p. m.

Σοφιστικῶς. Navigio , c. 4. f.

Σοφιστικῶς. Demosthenis Encomio , c. 45. f. vel 46. pr.

Σοφιστικῶς. Navigio , c. 15. pr. iterum ibid. p. m.

Σοφιστικῶς. Epist. Sarrhaliibus , c. 28. m.

Σοφιστικῶς. De Demo , c. 4. pr.

Σοφιστικῶς. Icaromenippo , c. XI. f.

Σοφιστικῶς. Chronosolone , c. 13. m.

Σοφιστικῶς. Dialogis Meretriciis , XIII. f.

Σοφιστικῶς. Pseudomanti , c. 56. f. Jove Tragoedo , c.

47. m. Sic Σοφιστικῶς , Διαπεινῶμαι , apud He-
sychium ; quo & ipso caret H. Stephanus. Mendose
tamen vel sic apud Hesychium. Lege Σοφιστικῶς ,
ἀπ. est ab αὐθλῶν , idque ab αὐθλῶν , παύσις .
Hesychius ipse , αὐθλῶν , αὐθλῶν . Ναυσθλῶν , αὐθλῶν .
αὐθλῶν . Ναυσθλῶν , αὐθλῶν . sic nimirum
emendatus legas , quam in vulgatis hodie exem-
plaribus.

Σοφιστικῶς. Amoribus , c. 46. m.

Σοφιστικῶς. Lexiphane , c. 2. p. m.

Σοφιστικῶς. Tyrannicida , c. 7. pr.

Σοφιστικῶς. Lexiphane , c. 14. pr.

Σοφιστικῶς. Vera Historia , c. 8. f.

Σοφιστικῶς. De Demo , c. 9. pr.

Τ.

Τυραννικῶς. Abdicato , c. 4. f.

Τυραννικῶς. Vera Historia , §. 13. m. de arbori-
bus , ter decies quotannis καρποφοροῦσαι.

Υ.

Υδατοποιῶν. Rhetorum Praeceptis , c. 9. p. m.

Υδατοποιῶν. Icaromenippo , §. 7. f.

Υδατοποιῶν. Pro Imaginibus , c. 13. a. m.

Υδατοποιῶν. Rhetorum Praeceptis , c. 6. pr.

Υδατοποιῶν. Dialogis Meretriciis , VI. post m.

Υδατοποιῶν. Gallo , c. 20. m.

Υδατοποιῶν. Icaromenippo , c. 2. pr.

Υδατοποιῶν. Amoribus , c. 1. m.

Υδατοποιῶν. Jove Confusato , c. 4. f.

Υδατοποιῶν. Gallo , c. 10. pr. Loco alterius , compe-
nio interesse.

Υδατοποιῶν. Jove Tragoedo , c. 1. f.

Υδατοποιῶν. Dial. Mort. VI. Terps. & Plut. versus fin.

Υδατοποιῶν. Dial. Mort. VI. post med.

Υδατοποιῶν. Lexiphane , §. 14.

Υδατοποιῶν. Solocista , c. 10. f.

Υδατοποιῶν. Moris Peregrini , §. 6. f.

Υδατοποιῶν. Dialogis Meretric. XIII. vers. fin. & Moris
Peregrini , c. 39. f.

Φ.

Φιλοκρίων. Abdicato , c. 4. pr. Phalaride , c. 9. f.

Φιλοκρίων. Syria Dea , c. 29. pr.

Χ.

Χλοπτικός. Tragopodagra , vers. 45.

Ψ.

Ψυχροδύτης. Hippia , c. 7. f.

Atque hac quidem sunt non contemnendo numero
voces in Luciano nostro , quas exsignare , fugit dili-
gentiam Henrici Stephani. At enim multa hic sunt
ex Lexiphane allata vocabula , quae vel ἀρχαῖοις , &
plane obsoleta , vel παλαιῶν ficta sint. Sed sciendum
non magis illa debuisse negligi , quam ἐπίθρητα ,
ἐπὶθρητα , ἀποπομπῶν , ἐμμετροδύτης , ἐμμετροδύτης , βασι-
λέων in voce βασιλέων ἀποπομπῶν in voce ἀποπομπῶν , Ἀ-
ποπομπῶν , Ἀποπομπῶν , & forte plura , quae ex solo
hoc Luciani libello adduxit idem Stephanus. Neque
quis obduerit , multas hic itidem a nobis prolatas
esse voces , quales analogice a quolibet verbo possint
formari , veluti Μεμετροδύτης , Τεμετροδύτης , & plu-
res ejus atque alius generis. Etenim cur talia minus
notari merentur , quam Μεμετροδύτης , Μεμετροδύτης ,
& alia sexcenta similia?

Τ.Τ.

Εὐδαίμωνισμος] Verba illa rariora quae Clar. Jent. at-
tulit , numero ad centum & quinquaginta , indicata
erant ad num. paginarum Edit. Salmur. Nos autem
ea ad capita s. paragraphos Edit. nostrae adcommoda-
vimus , non sine aliquot horarum satis molesto labore.

Τ.Τ.Τ.

97. Χρυσή &c.] Homer. II. I. 389.

M. du S.

2. Οὐ δῆμος &c.] Hom. II. A. 115.

M. du S.

13. Ὀρε] Conf. supra notata ad c. 17.

Τ.Τ.Τ.

Ὀρε μὴ εὐλοῦν &c.] Infra Ψ. Eiv. c. 23. Ἀλκ. c.

24. f. & Φιλοψ. 19. f.

M. du S.

Ppp 2

ΠΟ-

κρᾶς καὶ χρωμάτων πεποίη), ἀλλὰ ταῖς
 ὡς Μουσῶν ὀπινόαις εἶκασαι, ἢ ὡς ἀκρι-
 βεστάτη εἰκὼν γένοιτ' ἂν, σώματ' αὖ καλ-
 λ' καὶ ψυχῆς δρετλὴν ἅμα ἐμφανίζουσα.

tis facta est, sed *adspirato* a musis commen-
 to efficta, quae quidem accuratissima ima-
 go fuerit, quippe quae pulchritudinem
 corporis atque animae virtutem simul de-
 clararet.

ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΕΙΚΟΝΩΝ.

ΠΟΛΥΣΤΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΛΥΚΙΝΟΣ.

Π Ο Λ Υ Σ Τ Ρ.

ΕΓώ σοι, ὦ Λυκίνε, Φησὶν ἡ γυνή,
 τὰ μὲν ἄλλα πολλὴν ἐνεῖδον τ' εὖ-
 νοιαν πρὸς ἐμέ, καὶ τιμὴν ἐκ τῆ συγγραμ-
 ματ'. εἰ γὰρ ἂν ἔτιωσ ὑπερεπῆνει τις, εἰ
 μὴ καὶ μετ' εὐνοίας συνεγράφετο. τὸ δὲ ἐμὸν
 ὡς ἂν εἰδῆς, τοῖόν δέ ἐστιν· ἐδὲ ἄλλως μὲν
 χαίρω τοῖς κολακικοῖς τ' τρόποις, ἀλλὰ
 μοι δοκῶσιν οἱ τοῖθτοι γόητες εἶναι, καὶ ἥκι-
 στα ἐλεύθεροι τ' φύσιν. ἐν δὲ τοῖς ἐπαινοῖς
 μάλιστα, ὅταν τις ἐπαινῇ με, φοβηκᾶς
 καὶ ὑπερμέτρως ποιεῖμεν τὰς ὑπερβολὰς,
 ἐρυθριῶ τε, καὶ ὀλίγῃ δειν ἐπιφράτομαι τὰ

PRO IMAGINIBUS.

POLYSTRATUS ET LYCINUS.

P O L Y S T R.

Magnam equidem, Lycine, sic ait
 mulier, tuam perspexi in me be-
 nevolentiam ex tuo scripto & honoris signi-
 ficationem. Neque enim adeo supra mo-
 dum quisquam laudaverit, nisi scribat cum
 benevolentia. Me autem ut noris, talis
 sum. Neque alias gaudeo his, qui adula-
 torios mores habent; sed videntur mihi ta-
 les impostores esse, & ingenio minime li-
 berali: maxime vero in laudibus, si quis
 me laudet vehementer nimis, & ultra mo-
 dum, excedens vera, erubescō & tantum
 non

a Σοι] Σὺ φησὶ. Nil mut. Fl. nec M. b Ὅταν] Ὅτε ἂν W. Et sic semper haec vox in illo MS. Sic & γ' ἂν pro γυν. teste Jenson.

ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΕΙΚΟΝΩΝ] Ὁ λόγος ἐστὶ ἀντιγραφὴ
 τῆ εἰς Πάθουσαν τῇ Σμυρναίῃ, γυναῖκα δὲ Ὀυρὸν τῆ
 χρηστοῦ Καίσαρος, ἐπαινῶν ἐν τῇ, ὅτι ἐκ εἰκόνος ἐπύργαφεν. V.
 (In Cod. M. additur: ἥς ἐ Μάρκου ὁ Καίσαρ ἐν τοῖς εἰς
 αὐτὸν ἠδικαῖς αὐτοῦ μέμνηται.) In altero vero *Vossiano*

in *Fol.* ad eadem verba ita commentatur Schol. † Καλ-
 λος γυναικὸς ἀπαραιμύλλου πλάσις. πρὸς τοὺς θεοῦ ἀν-
 τιστοιχίας τύπας, ἡμεῖς κακὸς ὡς ἀπὸ τοῦ συγκρίσεως. Ἀν-
 τιλέγει πρὸς ταῦτα κομψοῖς τοῖς λόγοις, δικίως συγκρίσεις
 τηλικαύτας συγκρίσεις.

* Σμυρναίαν] Σμυρναίαν ante editum. Vid. notas nostras.
 M. de S.

† Καλλος &c.] Alterum hoc Schol. ad titulum hujus Dis-
 sert. spectans in duo directum rursus in unum redegit *Solanus*,
 haec in marg. addens: „ Πρὸς τὰς θεοῦ ἀντιστοιχίας τύπας”
 „ Haec verba quasi textus Lucianus in priore editione praee-

„ mittebantur, & pro *Θεοῦ*, legebatur *Θεοῦς*. Quae cum
 „ nullibi compareant, ego quasi argumentum hujus Apolo-
 „ giae, ut sequentia suadebant, huic loco reddidi, & vocu-
 „ lac illius mutatione cum caeteris ut cohaerent, feci. E-
 „ mendationem nostram ex scriptura C. confirmari video.
 „ Idem autem fecitavit Scholiastes in Jove utroque.

ΠΟΛΥΣΤΡ.] Praeponendam esse hic Polystrati per-
 sonam, qui fingitur cum Panthea Veri de superiori
 libello locutus, & ipsius mandata ad Lucianum per-
 ferre; ex subjecta deinde ejus s. Lycini responsione
 apparet. J. M. G.

1. *Εγώ σοι*] Feminam illam, cujus absolutissimam
 pulchritudinem animi & corporis praecedenti libello

adumbrarat Lucianus, nunc ipsam inducit quasi in-
 dignantem, quod nimis ab eo sublata sit laudibus, &
 tantum, quo celebrata erat, encomium a se amolien-
 tem. Ne tamen gerat se ingratam, exorditur a be-
 nevolentia, quam in Luciano, qui se tantis ornarit
 virtutibus, perspexisse ait. *Εγώ σοι, ὦ Λυκίνε, φησὶν*
 ἡ γυνή, τὰ μὲν ἄλλα, πολλὴν ἐνεῖδον τῇ εὐνοίᾳ πρὸς ἐμέ,
 καὶ

non obturo aures : eaque res irrisioni potius quam laudi similis mihi videtur.

2. In tantum enim tolerabiles sunt laudes, quatenus agnoscit qui laudatur, inesse sibi, quae dicuntur, singula. Quod autem ultra est, jam alienum est, & manifesta assentatio. Quamquam multos, inquit, gaudere novi, si quis in eorum laudibus ea etiam, quae non habent, orationi adjungat : verbi causa, si senes ob ipsum maturae aetatis robur beatos praedicet, aut deformibus Nirei pulchritudinem aut Phaonis circumponat. Putant enim a laudibus formas quoque sibi mutatum iri, & futurum ut juvenescant denuo, velut sperabat Pelias.

3. At hoc non ita se habet. Quantivis enim pretii esset praedicatio, si rem ipsam quoque & substantiam illius percipere ex tali excessu liceret. Jam vero idem usu illis, inquit, venire mihi videtur, ac si deformi homini personam formosam aliquis imponat, isque pulchritudine illa superbiat, idque cum ea auferri facile, & ab unoquoque conteri possit, quo facto magis etiam fiat ridiculus, cum sua ipsius facie conspiciendus, & qualis sit, & qua re conditus latuerit, appareat. Aut etiam, ita me Jupiter, si

ὅτα, καὶ τὸ πρᾶγμα χλεύη μᾶλλον ἢ ἐπαίνῳ εἰκέναι μοι δοκεῖ.

15 Μέχρι γὰρ τῆδε οἱ ἔπαινοι ἀνεκτοί εἰσιν, εἰς ὅσον ἂν ὁ ἐπαινέμενος γνωρίζῃ ἕκαστον τῶν λεγομένων πρὸς αὐτῷ. τὸ δὲ ὑπὲρ τῆτος, ἀλλότριον ἥδη, καὶ κολακεία σαφής. καίτοι πολλὰς οἶδα, ἔφη, χαίροντας, εἰ 20 οἱ αὐτὸς ἐπαινῶν καὶ ἂν μὴ ἔχουσιν προσάπτοι τῷ λόγῳ οἷον, εἰ γέροντας ὄντας εὐδαιμονίῳι δ' ἀκμῆς, ἢ ἀμόρφοις. οἱ τὸ Νιρέως κάλλος ἢ τὸ Φάωνος περικλείειν. οἷον γὰρ ὑπὸ τῷ ἐπαίνῳ ἀλλαγήσεται σφίσι καὶ τὰς 25 μορφάς, καὶ αὐτοὶ ἀνέκτισιν αὐτῶν, ὥστε οὐδὲ Πελίας ᾤετο.

Τὸ δὲ ἐκ ἕως ἔχει, πολλὰ γὰρ ἂν ὁ ἐπαινέων ἦν τίμιος, εἴ τι καὶ ἔργον αὐτῷ ἀπολαῦσαι δυνατόν ἦν ἐκ τῆς ταύτης ὑποβολῆς. νῦν δὲ ὁμοίον μοι δοκεῖσιν, ἔφη, πᾶσαι, ὥσπερ ἂν εἴ τι ἀμόρφῳ προσωπείῳ εὐμορφον ἐπιθεῖν τις φέρων, ὁ δὲ μέγα ὄψεσθαι τῷ κάλλει φρονοῖ, καὶ ταῦτα περικλείει ὄντι, καὶ ὑπὸ τῷ τυχεύοντι συστρέφονται 35 δυναμῶς ὅτε καὶ γελοιότερον ἂν γένοιτο, αὐτοπρόσωπον φανείν, οἷον ἂν ὑπ' οἷου κέρυπτον ἢ καὶ, καὶ Δί', εἴ τις ὑποδυσά-

με

c. Euphrasius] Nil mutant Edd. nec M.

καὶ τιμὴν ἐκ τῆς συγγραμμάτων. Sed haec formosissimae & praestantissimae feminae verba levis quidam naevus depravavit. Neque enim σοί, sed σε legendum puto; quamquam non ignoro σοί interdum pro σε poni, nec non saepe παραδύναι. Nec etiam σοί ad φησὶ referri potest, sed ad εὐνοίαν pertinet.

¶.¶. Εὐνοί σοί, ὦ Λακίη] Non opus est ut σοί in σε mutemus. Pendet dativus a praepositione verbi ἐνιδύναι. Sic deinde c. 12. εὐδὲν πλημμελήματα ἔπαυεν ταῖς γραμμῶν. Sic Herodotus. 9. 37. εἴ τι τινὰ διλήν μοι παραδύναι, εἴ τι ἀδυμῆν & c. 38. εἴ τι διλήν, εἴ τι ἄλλο εὐδὲν ἀχαρὶ παραδύναι τοι. Ita Noster sub initium Imaginum, εἰ μὲν λοιοὺν παραπικρήναι σοί. Sic idem in Τοχαρί non procul ab initio. (i. e. c. 3. fin.) ἀτὰρ ὃ ταῦτα ἡμεῖς ὀφείλομεν Πυλάδην ἐνιδύναι.

¶.¶. Ibid. σοί] Concederem Cl. Fensio σε pro σοί legenti, si simplex εἶδον sequeretur; cum vero jam sequatur cum σοί jungendum ἐνιδύναι, nihil video quod quis merito in vulgata reprehendat; etiam enim ὀφείλομεν. vertit: tuam erga me benevolentiam perspexi, quid obstat

quo minus & Latine & Graece recte dicatur: benevolentiam tibi inesse video. nam ἐνιδύναι σοί idem erit, quod εἶδον ἐν σοί, idque exemplis haud indigere arbitror; confer tamen Tox. c. 3. f. Ac Nostrium non semel alibi sic loquentem, ut ex Indice adparebit. Haec quum scripsissem, lubens cognovi Cl. Gesnerum mecum sentire.

¶.¶. 12. Ἐπιφράσσομαι] Infra Chronosol. §. XI. ἐγὼ δὲ ἡμισυ ἐπιφράσσομαι πρὸς αὐτά.

¶.¶. 12. Νιρέως κάλλος ἢ τὸ Φάωνος] De Nireo Homerum consule, si non meministi. De Phaone nos alibi diximus ad N. Δ. IX.

¶.¶. 23. Φάωνος] Vid. supra N. Δ. IX.

¶.¶. 28. Ἔργον] (Malim ἔργον) L. Kust. Ego nihil muto.

¶.¶. 37. Ἐκέρυπτος] Prave antea in omnibus impressis, & ipso M. κέρυπτος, legebatur.

¶.¶. Κέρυπτος] Non obscuravi Solano ἐκέρυπτος scribere jubenti. Alia res foret, si tantum in ο foret mutandum, vel ὁ κέρυπτος, in παραδύναι in quo

μεν^α κοθόρνες, μικρὸς αὐτὸς ὢν, ἐρίζοι
 πρὸς μεγέθους τοῖς ἀπὸ ἰσοπέδου ὄλῳ σήχει
 ὑπερέχουσιν. ἐμέμνητο γὰρ ἡ τοιαύτη τινός. 40

Ἐφη γυναῖκά τινα τῇ ἐπιφανῶν, τὰ μὲν
 ἄλλα καλὴν καὶ κόσμιον, μικρὰν δὲ, καὶ
 πολλὸν τῇ συμμέτρῳ ἀποδέσσαν, ἐπαινεῖα^β
 πρὸς τιν^α ποιητῇ ἐν Ἀσμάλῳ τάτε ἄλ-
 λα, καὶ ὅτι καλὴ τε καὶ μεγάλη ἦν· αἰγείρω^γ
 δ' αὐτῆς εἰκάζεν ἐκείν^α τὸ εὐμηκές τε καὶ
 ὀρθιον^δ τῇ μὲν δὴ γάννου^δ τὰ ἐπαίνω, καθά-
 ρ^ε αὐξανομένην πρὸς τὸ μέλ^α, καὶ τῇ
 χεῖρα ὀπτοειν^ε τῇ ποιητῇ τε πολλὰκις
 τὸ αὐτὸ ἄδειν, ὁρῶντα ὡς ἡδούλο ἐπαινευμέ-
 νῃ, ἄχρι δὴ τῇ παρόντων τινὰ προσκύψαντα
 πρὸς τὸ ὅς εἰπεν αὐτῷ, Πέπανσο, ὦ
 ἔτ^α, μὴ καὶ ἀναστῆναι ποιήσης τῇ γυναῖκα.

Παραπλήσιον δὲ, καὶ μακρῷ τῷ γε-
 λοϊότερον Στρατονίχην ποιῆσαι, τῇ Σελεύ-
 κῃ γυναῖκα. τοῖς γὰρ ποιηταῖς ἀγῶνα
 πρὸς βῆναι αὐτῇ πρὸς τάλαντα, ὅστις ἀν-
 ἄμεινον ἐπαινεῖσαι αὐτῆς τῇ κόμην. καὶ τοῖς
 Φαλακρὰ ἐτύγγχανεν ὅσα, καὶ ὅδ' ὅσας ὀ-
 λίγας τὰς ἑαυτῆς τρίχας ἔχουσα, καὶ ὅμως
 ὅτ^α ἀφαικιδμένη τῇ κεφαλῇ, ἀπάντων εἰ-
 δότων ὅτι ἐκ νόσου μακρὰς τῷτο ἐπιπόν-

quis parvus cothurnis subligatis de magni-
 tudine contendat, cum hisce qui tota ulna
 ab aequo solo *super ipsum* emineant. Talis
 enim facti meminerat.

4. Dicebat mulierem quandam nobilem;
 pulchram de caetero & decentem, sed par-
 vam eandem, & multum a justa statura de-
 ficientem, laudatam a poeta in carmine,
 cum propter caetera, tum etiam quod pul-
 chra & magna esset, qui populo arbori
 compararet proceram illius erectamque sta-
 turam. Atque illam quidem gestire ad lau-
 dem, quasi ad carminis mensuram cresce-
 ret, & manum movere: poetam vero saepe
 idem canere, videntem nimirum quan-
 tum laudibus delectaretur; donec tandem
 praesentium aliquis ad aurem illius inclina-
 tus diceret, *Desine quaesō, ne facias, ut sur-
 gat etiam mulier.*

5. Simile huic, & multo magis hoc ri-
 diculum quid Stratonicen fecisse uxorem
 Seleuci. Poëtis enim certamen proposuisse
 de talento, quis melius laudaret illius co-
 mam, licet calva esset, ac ne paucissimos
 quidem suos capillos haberet. Et tamen
 cum sic affectum caput haberet, scirentque
 omnes a longo hoc illi morbo accidisse;

au-

^a Καὶ] Deest in Fl. ^b Αὐξανομένη] Αὐξομένη Ex. Fl. Nil mut. P. nec Edd. ^c Προβῖται] Ex emend.
 Solani; Προθῖται Edd. priores. ^d Τοῦτο] Τὸ τοιοῦτο W.

59. Καὶ ὅδ' ὅσας ὀλίγας] Εἰληπαται μὲν ἀπὸ τῇ Ἀφρικῆς
 συντάξις τῇ πλείον ὄσων, ἀλλὰ ὅ κατὰ τὸ ἀντίτροπον τῇ
 συντάξις, τὸ γὰρ ἀναφορικὸν πρῶτον, καὶ κατὰ τὸ ἀντι-

κείμενον τὸ πρῶτον, τὸ μὲν γὰρ πλείον ὄσων ἐστὶ, τὸ δὲ ὄσων,
 ὀλίγας. V.

facilius aberrarunt scribae, & apertius est, quid ab
 Luciano profectum, quia alias ubique παραπλήσιον
 ait. At in augmento syllabico, maxime in plus-
 quam perf. exempla omitti augmenti nimis sunt fre-
 quentia, quam ut omnia pro totidem aberrationibus
 sint habenda, eorumque ex profae scriptoribus longe
 plura exempla possemus exhibere, si non sufficerent
 ea quae supra dedimus, ad I. Ver. Hist. c. 13. ubi τα-
 τάχα quoque constanter legitur, adde Aelian. VI.
 12. τὴν σαρκαίαν. VIII. 7. κακοσμήτο. XIII. 3. πεπλήμ-
 ντο. Ibid. I. πεισθέντες ac vel decies alibi. Conf. Cl. Pe-
 ric. ad eund. III. 19. ubi ad verbum ἐπιλαλοῦμαι No. 8.

etiam νόμιμο ex Plut. Inst. Laconic. adfert. Nostrum
 Tox. c. 13. f. ubi συγκυρότο pro συνικυρ. Adde &
 Zon. §. 10. προτάλιον pro ἐκροτάλιον (quamquam
 hoc imitatione Homeri dictum) Et Alex. c. 22. ἰσδο-
 κίμων, non ἰσδο. Adde Herodian. 2. 8. 16. συνδρακί-
 νος in 3. quas consului Edd. Sed ibidem §. 12. tamen
 ἡφρακίνο legas, idque aequae in Ed. Steph. 44. f. &
 45. pr. atque in aliis. Similia τῷ κίρκινῳ postea non
 semel occurrunt.

48. Τὴν χεῖρα ἐπισείει] Sic supra Xen. c. ult. M. du S.
 57. Προβῖται] Hanc etiam vocem, quae perperam
 in omnibus habebat, mutavimus. Quid enim erat,
 quod

audiebat execrables poëtas, cum hyacinthinos illius crines dicerent, & plexus quosdam inflecterent cincinnorum, & apiis eos, qui neque essent omnino, compararent.

6. Hos itaque deridebat omnes, qui praeberent se adulatoribus: adjungebatque, non in laudibus solum, verum etiam in picturis similiter, demulceri multos decipere velle. Gaudent enim, inquit, inter pictores illis maxime, qui pulchriore illos specie expriment: esse autem, qui injungant etiam artificibus, aut auferre quid a naso, aut nigriores pingere oculos, aut si quid aliud adesse sibi cupiant: deinde imprudentes coronare signa aliena, & nihil sibi similia.

7. Haec vero ac talia dicebat mulier, reliqua laudans in libro, unum autem hoc non ferens, quod deabus illam Junoni & Veneri comparasti. Supra me enim, inquit, quin humanam supra omnem naturam sunt talia. Ego vero nec illud volebam, ut cum Heroinis me contenderes, Penelope & Arete, & Theano, ne dum ut cum Dearum praestantissimis. Etenim istud quoque omnino dixit, Religiose admodum

ἔειπε, ἥκει τὴν καλὰράτων ποιητῶν, ὡς ὕακινθους τὰς τρίχας αὐτῆς λεγόντων, καὶ ὕακινθους τὰς πλοκάμους ἀναπλεκόντων, καὶ σαλίνοις τὴν μηδὲ ὅλως ὄντας εἰκαζόντων.

Ἀπάντων ἐν τῇ τοιούτων κατεγέλα, τὴν παρεχόντων αὐτῆς τοῖς κόλαξι, καὶ προσετίθει δὲ ὅτι μὴ ἐν ἐπαίνοις μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐν γραφαῖς τὰ ὅμοια πολλοὶ κολακεύεσθαι τε καὶ ἐξαπατᾶσθαι θέλουσιν. χαίρουν γὰρ, ἔφη, τῶν γραφῶν ἐκείνοις μάλιστα, οἱ δὲ πρὸς τὸ εὐμορφότερον αὐτῆς εἰκάσωσιν εἶναι δὲ τινες, οἱ καὶ προσάτησι τοῖς τεχνίταις, ἢ ἀφελῶν τι τῷ ῥήνῳ, ἢ μελάντερά γραφᾶσθαι τὰ ὅμοια, ἢ ὅ, τι δὲ ἄλλο ὀπιθυμήσωσιν αὐτοῖς προσεῖναι, εἴτα λαμβάνειν αὐτῆς ἀλλοτρίας εἰκόνας στεφανύντας, καὶ εἰδὲν αὐτοῖς εὐκλείας.

Ταῦτα δὲ καὶ τὰ τοιαῦτα ἔλεγε, τὰ μὲν ἄλλα ἐπαυῖσα τῇ συγγραμμάτων, ἐν δὲ τούτῳ ἐφέρουσα, ὅτι θεαῖς αὐτῇ Ἥρα καὶ Ἀφροδίτῃ εἰκασας. ὑπὲρ ἐμὲ γὰρ, φησι, μᾶλλον δὲ ὑπὲρ ἅπασαν ἀνθρωπίνην φύσιν τὰ τοιαῦτα. ἐγὼ δὲ σε εἰδὲν ἐκεῖνα ἤξιν, ταῖς ἡρώταις ὡς θεωρεῖν με, Πηνελόπεια, καὶ Ἀρήτη, καὶ Θεανοῖ, ὅπως θεῶν ταῖς δέξιναις, καὶ γὰρ αὐτὴ καὶ τὸδε πᾶν ἔφη, τὰ πρὸς

* Ταυτοῖς] Nihil mutare Fl. f. Fr. & M. notat M. d. S. Sed & idem habent P. S. H. f. Δε σ] Sic Edd. & M.

65. Τινὲς πλοκάμους] Σημαίνει ὅτι βότρυχοι μὲν ἐπὶ ἀνδρῶν, πλοκάμους δὲ ἐπὶ γυναικῶν * εὐσήμες αὐτῇ τῇ δέειν. V.

86. Παραθεωρῶ με] Ἀπὸ τῆς ὁμοειδέας, συγκρίνω. V.

* Εὐσήμες] Εὐσήμες Exc. G.

+ Ρηδῶν] Ρηδῶν ante editum. Contextu

M. d. S.

quod praeferebant προδίδωμι?

63. Ταυτοῖς] Supra Amor. c. 26. ἀπὸ τῆς ὁμοειδέας * κεφαλῆς ὅλως ἀπαικῶς τὸ καλὸν ἀνθεῖναι ὁμοίως.

f. F. R.

86. Παραθεωρῶ] Conf. Nigr. c. 10. (jam §. 20.) & Herod. c. 80. &c.

M. d. S.

88. Καὶ γὰρ αὐτὴ] An καὶ γὰρ αὐτὴ;

F. G.

Καὶ γὰρ αὐτὴ] Non absurda quidem est Gujeri conjectura; nihil tamen in vulgata mutaverim; nam αὐτὴ interdum est fere otiosum, ut vid. Budaei Comment.

p. 487. f. Et si hoc ut nimis generaliter ab eo dictum refutat Viger. de partic. p. 100. At porro hic significare commodè potest; sine sensus detrimento tamen abesse; verum ad numerum oratorum facit: Ejicias enim, & videbis verba asperius sonare. Quamvis alibi καὶ γὰρ καὶ conjungere amat; sed & Alex. §. 24. verbi 21. καὶ γὰρ αὐτὴ ἐστὶν. Ibid. 28. pr. καὶ γὰρ αὐτὴ ἐστὶν τοιοῦτον. Quare jam tanto minus Gujeri adfentior.

f. F. R.

90. Κατ-

πρὸς τῆς θεῆς δεισιδαιμόνως καὶ φοροδῶς
ἔχω. δέδια τοίνυν μὴ χεῖρ ἢ Κασιόπειαν 90
εἶναι δόξω, ἢ τοιῦτον ἔπαινον προσειμῶν.
καίτοι Νηρείσιν ἐκείνη ἂν ἀντιζεύξαίτο, ἢ Ἦραν
δὲ καὶ Ἀφροδίτῳ ἑσέβεν.

"ὦτε, ὦ Λυκίне, μεταγράψαι σε τὰ
τοιαῦτα ἐκέλευσεν, ἢ αὐτὴ μὲν μαρτύρα- 95
σαι τὰς θεάς, ὡς ἀκροῆς αὐτῆς γέ-
γραφας, σὲ δὲ εἰδέναι ὅτι ἀνάσσει αὐτῇ τὸ
βιβλίον ἔτι τοῦδε, ὅσῳ νῦν σοι ἀφεί-
κει, εἰ μάλιστα εὐσεβῶς ἔδῃς τὰ πρὸς
τῆς θεῆς. ἐδόκει τε ἀτέλεσμα εἰσαυτῆς καὶ
πλημμέλημα τῷτο δόξεν, εἰ ἔτι αὐτῇ
τῇ ἐν Κνίδῳ καὶ τῇ ἐν Κήποις ὁμοία λέγεσθαι.
καὶ σε ὑπεμίμνησκε τῶν τελευταίων ἐν τῷ βι-
βλίῳ περὶ αὐτῆς εἰρημῶν, ὅτι μετρίαν καὶ
ἄτυπον ἔφη αὐτῇ, ὅσα ἀναίνομον ὑπὲρ
τὸ ἀνθρώπινον μέτρον, ἀλλὰ πρόσγειον ἢ
πῶς ποιεῖν. ὁ δὲ ταῦτα εἰπὼν,
ὑπὲρ αὐτὸν ἢ Ἦραν ἀναβιάζειν ἢ γυναί-
κα, ὡς καὶ θεαῖς αὐτῇ ἀπαιχάζειν.

Ἡξίει δὲ σε μηδὲ ἀξυνετώτεραν αὐτῇ

& meticolose adversum Deos animo adfecta
sum. Metuo igitur, ne Cassiopeiae fatum
simile sustinere videar, laudem ejusmodi si
admisero. Et tamen solis illa se conferebat
Nereidibus: Junonem autem & Venerem
colebat.

8. Talia itaque, Lycine, rescribere te
immutare jussit, alioquin ipsam se Deas
testari, contra suam voluntatem te scripsis-
se, cum scias molestum sibi esse libellum
ita oberrantem, uti nunc compositus est,
neque pietate erga Deos neque religione
conservata. Putabat autem impie a se fa-
ctum, & suam culpam visum iri, si Cni-
diae aut illi, quae in hortis colitur, Veneri
similem se dici patiatur: admonebatque te
eorum, quae in fine libri de ipsa a te dicta
sunt, cum modestam & a fastu alienam lau-
dasti, quae ultra humanam se mensuram
non extenderet, sed volatum faceret terrae
vicinum: cum tu statim post haec ipsa di-
cta, supra caelum ipsum mulierem extol-
las, ut ipsis etiam deabus eam dicas si-
milem.

9. Petebat porro, ne Alexandro impru-
den-

a Κασιόπειαν] Sic Fl. Fr. J. P. H. &c. Sch. & M.
b Ἀρτίστ.] Ἀρτίστ. W. male. c Μαρτύρα] Mar-
τύρα W. d Τὰς θεάς] Ταῖς θεαῖς P. & marg. Διτ.

90. Τὴν Κασιόπειαν] Τὴν Κηφίαν λέγει γαμιντὴν. P.

90. Κασιόπειαν] Vide Orx. c. 44. M. du S.
12. Ὁς τῷ ἀρχιτέκτονι ὑπάρχοντι τὸ Ἄθω &c.] I-
dem superius positum, Lib. de historia scribenda.

Th. M.
Ὁς τῷ ἀρχιτέκτονι ὑπάρχοντι τὸ Ἄθω] Adscripte-
rat etiam Solan. conferent. Quom. Hist. Ibi autem c.
12. invenies propemodum eadem.

J. F. R.
15. Ἐχούσα] De Atho aut Alexandro cogitabat,
cum haec scriberet; ad Elysia enim aut ἔρ, quae
praecessit, referri non potest. Sed sic solent optimi
quique Scriptores; neque hoc cuiquam fraudi fuerit.

M. du S.
Ἐχούσα] An quia virilis sexus, etiam quasi rex ipse
esset, eam facit masculini generis? Potest id verum
esse; nam si ad βασιλέως referas, ἔχοντα legas. Ideo-
que cum Solano nihil muto, nisi quis Codex bonae
notae id suadeat. Vid. quae de generis enallage supra
notavimus ad II. Ver. Hist. c. 37. No. 97. Item Ty-
rannic. c. 8. Et Amor. c. 12. Hic tantum alio Evangel.
Missib. c. ult. f. μαθητεύσας πάντα τὰ ἔθνη, βαπτί-

ζοντες αὐτοὺς. Sed posses etiam ἔχοντα ad Ἄθω ἢ λα re-
ferre, & reliqua ab ὡς pro parenthesi habere; At le-
nius fuit oratio, si ad εἰκόνα referas.

J. F. R.
16. Ταῦν χειρῶν] Non credideram opus fore ad haec
verba etiam aliquid notare; sed recordatus quid Clar.
Wallis de hoc duali scripserit, paucis id recognoscere
juvabit. Cum enim in Ptolem. Harmon. p. 158. recte
edidisset ταῦν χειρῶν in praef. p. 3. ait: „Retineo ταῦν χε-
ρῶν, quod sic habetur in plerisque codicum; propter
„καὶ χεῖρ. Sed potior lectio videtur unicus Codicis R.
„ταῦν χειρῶν. Volunt utique Grammatici femininum
„χεῖρ fieri in duali numero masculinum“. At ego
nusquam aliter in Luciano, quam ταῦν χειρῶν inveni.
Vid. supra Demon. c. 11. f. Et Somn. T. I. §. 6. ac
centies alibi. Sed videtur Vir doctiss. aut Grammati-
ci decepti in τῶν χειρῶν, quod cum Nostro aliisque Ar-
ticis familiare, immo perpetuum fere sit, pro τῶν
(vid. Top. c. 48. & quae obiter ad Pifias, §. 20. nota-
mus in τῶν τίχων) credere forsitan etiam in genitivo
ac dativo locum habere: vel potius inverſe tribuerunt
id

dentiozem se putares, qui pollicente architecto, se toto Atho montis habitu immutato, formaturum eum ad ipsius exemplum, ut universus mons statua fieret regis, duas manibus urbes tenens; non admisit portentofum promiffum, sed supra se arbitratus audacem conatum, quiescere hominem iussit, Colossos parum probabiliter effingentem, & ut suo loco relinqueret Athoni imperavit, nec montem ita magnum ad parvi corporis similitudinem attenuare. Laudabat vero illam Alexandri magnanimitatem, eamque maiorem ipso Atho statuam sibi posuisse aiebat, in eorum, qui semper illius recordaturi essent, mentibus. neque enim parvi animi esse, incredibiliter magnum adeo honorem despiciere.

10. Se quoque ipsam igitur commentum illud tuum laudare, & excogitatas imagines; similitudinem autem non agnoscere: neque enim illis se, ac ne propemodum quidem, dignam, quin neque aliam, quae quidem sit mulier. Itaque remittit tibi hunc honorem, adoratque primigenia illa

ἡγεῖα τῷ Ἀλεξάνδρῳ, ὅς τῷ δεχίτεκτον ὑπάρχοντι τῷ Ἀθῶ ὅλον μετασχηματίσειν, καὶ μορφώσῃ πρὸς αὐτὸν, ὡς τὸ ὅριον ἄπαν εἰκόνα γενέσθαι τῆ βασιλείας, ἡ ἔχοντα δύο πόλεις ἐν ταῖν χερσίν, καὶ προσήκασθαι τερατείαν τῇ ὑπαρχέσῃ, ἀλλ' ὑπὲρ αὐτὸν ἡγησάμενον τὸ τόλμημα, ἔπαυσε τὸ ἀνθρώπων, καὶ πῶθ' ὡς Κολοσσὸς ἀναπλάττονται, καὶ τῷ Ἀθῶ χτ' ἡ χώραν εἶναι ἐκέλευσε, μηδὲ καλᾶσθαι μιν ὅπως ἔστω μέγα πρὸς μικρῷ σώματι ὁμοιότης. ἐπὶ δὲ τῷ Ἀλεξάνδρῳ τῇ μεγαλοψυχίας, καὶ ἀνδριάντα μείζων τῷ τῷ Ἀθῶ ἔλεγε αὐτῷ ἵσταναι, ἐν ταῖς τῇ αἰεὶ μαρτυρομένην ἀθανάτοις, καὶ ὅπως εἶναι γνώμης ὑπερδιδόν ὅτι ὡς ἀδύνατον τιμῆς.

Καὶ αὐτὴν ἐν τῷ ἡ πλάσμα σὺ ἐπαίνῃ, καὶ τῷ ὁπίσθῃ τῇ εἰκόνι, μὴ γνωρίζῃς ὅδὲ τῇ ὁμοιότητι. μὴ γὰρ εἶναι τῇ τηλικύτων ἀξίαν, μηδὲ ἐγγύς, ὅτι μηδὲ ἄλλῃ τινα γυναῖκα γε ἔσται ὥστε ἀφίσι δὲ σοι ταύτην τῇ τιμῇ, καὶ προσκυνῇ σὺ τὰ δεχέται πα

e Ἐχόντα] Sic esse in J. Fr. Fl. V2. & M. notarat Solan. Sed & sic P. H. S. &c. f Τούτων] Sic restitutum ex W. Τούτο Edd. priores. g Σοί] Forſan σὺ adiecit M. du S.

12. Ἡγεῖσθαι τῷ Ἀλεξάνδρῳ] Σημαίνει τὸ ἀνέμψαναι καὶ σπινθῆν ἐκίφρου Ἀλεξάνδρου. V.

id substantivo χῆρ, quod articulo est tribuendum. Ille enim communis, immo omnis sit generis, eandem terminationem retinendo in τῷ. Nam si substantivum in sing. & plur. femininum revera fieret masculinum, idem dicendum foret de τέχνη, πόλις, &c. quia similiter τῷ τέχνῃ, τῷ πόλει, τῷ ἡμέρῃ invenitur. ut vid. ap. *Maistre*. de Dialect. p. 84. Qui tamen & haec ad enallagen generis refert, & ex *Thucyd.* τῷ πόλει quoque producit. Quod si recte se habet, rariùs tamen est (nam sic alibi non solet) adeoque articuli immobilitati, ut sic dicam, potius adscribendum duxerim, quam ipsi nomini. Aut potius, ut verum fatear, abusus est ab vulgari consuetudine introductus, qualis apud nos, quum dicimus *de werelt* loop / *de moeders lichaam* / masculino articulo utentes in uno hoc genit. casu, pro femin. quae cum Graecis quibusdam abusibus similibus recte comparat Frater Car. G. O. *Reitz.* in Belg. Gracc. p. 46. Conf. & *Scholiast.* Sophocl. supra ad *Piscas.* c. 20. adductum, qui etiam τῇ pro τῇ in sing. adducit ab Atticis usurpatum. Ego vero τῷ χερσὶ utique praefero, etiam-

Tom. II.

si vel concederem *Wallisio* genus substantivi revera in dual. mutari, non articuli culpa; nam, modo probatum sit τῷ χερσὶ olim scriptum dictumque, levius fuerit, vitiligare, fiatne hoc articuli culpa, an generis substantivi vera enallage. Quamvis accurate loquendo distinguere malim. Nam cum dualis omnis sit generis, minime sequitur, omne id substantivum femininum, cui dualis adjungitur, in duali fieri masculinum. Simul autem hic notemus χερσὶ non esse poeticum, pro χερσὶ, sed in pedestri sermone etiam usitatissimum, Nostroque proprium. J. F. R.

24. Μείζων τῷ τῷ] Lege τούτῳ. F. G. Sed post inventum τούτῳ jam non opus est. J. F. R.

Ibid. Τούτων] Sic W. In omnibus impressis τούτο, minus commode. M. du S.

Ibid. Αὐτῷ αἰετῇ] Αἰετῇ. F. G. Sic opus erat, si τούτων legeretur: jam vero αὐτῷ pertinebit ad ἀνδριάντα, nisi malis αὐτῷ, vel potius αὐτῇ, quod magis placeat, etiam utrumque stare potest; hoc tamen potentius erit. J. F. R.

πα ὡς αἰδέεσθαι. οὐ δὲ τὰ ἀνθρώπινα
ταῦτα ἐπαίνει αὐτὴν, μηδὲ ὑπὲρ τὸ πῶδα
ἔγω τὸ ὑπόδημα, μὴ καὶ ἐπιτομία
μέ, Φησιν, ἐμπεριπατῶσαν αὐτῶ. καὶ κεί-
νο δὲ σοι εἰπεῖν ἐνετείλατο.

Ἀκὼ, ἔφη, πολλῶν λεγόντων (εἰ δὲ
ἀληθές, ὑμεῖς οἱ ἄνδρες ἴτε) μηδ' Ὀλυμ-
πίῳ ἐξείναι τοῖς νικῶσι μείζους τῶ σω-
μάτων ἀνεστάναι τῆς ἀνδριάντας, ἀλλ'
ἐπιμελεῖσθαι τῆς Ἑλλανοδικίας, ὅπως μὴ
εἰς ὑπερβολὴν τὴν ἀλήθειαν, καὶ τὴν ἐξέτασιν
ἀνδριάντων ἀκριβεστέραν γίγνεται τὴν ἀθλη-
τῶν ἐγκρίσεως. ὥστε ὅρα, ἔφη, μὴ αἰτίαν
λάβωμεν ψεύδεσθαι ἐν τῷ μέτρῳ, κατὰ ἡ-
μῶν ἀνατρέψωσιν οἱ Ἑλλανοδικοί τὴν εἰκόνα.

Ταῦτα μὲν ἔλεγεν ἐκείνη. οὐ δὲ σκόπει,
ὦ Λυκίε, ὅπως μελαχοσμῆσης τὸ βιβλίον,
καὶ ἀφαιρήσης τὰ τοιαῦτα, μηδὲ σφαλῆς
πρὸς τὸ θεῖον, ὡς ἐκείνη πάνυ γε αὐτὰ
ἐδυσχέρανε, καὶ ὑπέφριτε μετὰ ξυμ-
σκομῆν, καὶ παρητέτο τὰς θεὰς ἰλεως εἶ-
ναι αὐτῇ, καὶ συγχνώμη, εἰ γυναικεῖον τι
ἔπαθε. καί τοι εἰ χρὴ τάληθές εἰπεῖν, καὶ αὐ-
τῷ ἐμοὶ τοιούτον τι εἰπεῖν ἔδοξε. τὸ μὲν

tua exempla. Tu vero humanas illas ipsius
virtutes lauda, neque pede major sit cal-
ceus, ne supplantet me, inquit, in illo
incedentem. Etiam illud dicere me tibi
praecepit.

11. Audio, inquit, multis dicentibus,
(utrum verum sit, vos viri nostis;) neque
Olympiae licere victoribus majores corpo-
ribus ponere statuas, sed curari ab Hella-
nodicis, ne quis verum excedat, & accu-
ratius statuarum examen institui, quam
sipporum receptionem athletarum. Ergo vi-
de, inquit, ne accusetur mendacii circa
mensuram, ac nostram deinde imaginem
Hellanodicae dejiciant.

12. Haec illa. Tu vero vide, Lycine;
ne retractes librum, & talia auferas, neque
in numen pecces: cum illa aegre admodum
ea tulerit, & cohorruecit dum legerentur,
& Deas, ut propitiae sibi essent, deprecata
fuerit. Et ignoscendum illi, si quid
muliebri ei accidisset. Ac profecto, si ve-
rum fatendum est, mihi quoque ipsi tale
quid dicendum videbatur. Nam primo qui-

a Καὶ] Recte sic M. & Edd. plurimae. Δὲ male P. b Ταῖς] Nihil mutat W. Fl. f. V2. P. male καὶ S.
c Ἀνεστάναι] Ἐστάναι W. d Τοιούτον τι] Sic & Fl. cum f. & M. habere notat Solan. e Εἰπῶν] Παθεῖν L.

35. * Μὴ δὲ ὑπὲρ τὸ πῶδα] Παροιμία ἐπὶ τῇ ὑπερτέρῳ ἀξιούτων τὰ κατ' ἑαυτοὺς πράγματα. δ ποιεῖ φιλοῦσιν οἱ
αὐχμηματιαι. V.

* Μὴ δὲ] Reliqui hoc discretim scriptum, etsi μὴδὲ jun-
ctim in Lucian. quia & alibi saepe variatur in Edd. quarum

nonnullae fere semper μὴ δὲ disjungunt.

J. F. R.

36. Μὴ ἐπιτομία μὲν Φησιν ἐμπεριπατῶσαν αὐτῶ] In-
terpres: Ne illo (calceo) mihi inambulanti os obducat.
Verte: Ne inambulans prona in os, in vulvum, cadam.
Sic infra: ὅπως τὸ τριχόλαιον ἐπιτομῶν, ἢ ἐμπεριπατῶσαν ἐπιτο-
μοῖν (Ex addendis Graev.)

AE. M.
Μὴ ἐπιτομία] Quid calceus latus valeat ad ἐπιτο-
μοῖν, ad os obducatum, equidem me juxta cum
stupidissimis ignorare fateor. Ut intelligamus, valere
laxum calceum ad evertendum, ad supplantandum il-
lum, qui eo utitur, ad hoc non magna opus est sa-
pientia, & miror viros doctos, qui concoquere po-
tuerint calceum os obducatum, Utrum autem Lu-
cianus pro ἐπιτομία, quod vitiosum omnino est,
posuerit ὑποκατάστασις, an abstrusius quodam usus sit,
quod nondum inveni, non dixerim. Sed hoc video,

tale quid vidisse etiam doctissimum Solanum, qui de-
derit, ne inambulanti subvertat.

Ibid. Ἐπιτομία] An, in os cadere faciat? ἐπὶ τῷ
μα πίπτειν ποιεῖ; infra pag. 771. ὅπως τὸ τριχόλαιον ἐπιτομῶν,
ἢ ἐμπεριπατῶσαν ἐπιτομοῖν. (Non invenio. Sed addo Hor. I.
Epist. X. 43. ut calcens olim si pede major eris, SUB-
VERTET.)

F. G.
40. Οἱ ἄνδρες] Duo hic sedulo observanda curiosis;
Non licuisse feminis his interesse ludis. Quod discrete
docet etiam Aelian. V. H. X. 1. & iterum de Anim. V.
17. lege prohibitum. Adde Pausan. El. I. p. 153. G.
Schol. Pindari ad Ol. VII. p. m. 14. b. B. C. & Val.
Maxim. VIII. extremo. Deinde justae magnitudinis
statuas, quae decernebantur Olympionicis, positas;
quorum posterius an a quoquam ante observatum sit,
nesc-

quidem audiens *recitantem*, peccatum nulum in scriptis animadverti. At postquam illa suam significavit sententiam, ipse quoque similia de iis sentire incipio. Atque simile quid mihi usu venit iis, quae in rebus illis observamus, quas oculis cernimus. Si enim plane ex proximo, & sub ipsis oculis, videmus aliquid, nihil accurate discernimus: si vero recedentes aliquantulum, ex justae proportionis distantia spectemus, dilucide omnia apparent, quaeque recte, quaeque minus recte habent.

13. Nimirum homo quae sit, eam Veneri & Junoni similem pronuntiare, quid aliud est, quam aperte detrahere deabus? In talibus enim non tam quod parvum est majus fit illa compositione, quam minuitur majus, dum ad humiliter deprimatur. Velut, si qui una eant, unus quidem admodum procerus, at alter statura valde humilior; deinde oporteat aequare illos, ne alter supra alterum emineat: non minore supra modum extendente se hoc fiat, si vel maxime in summos se digitos erigat: sed si debent aequalis staturae videri, major ille

ἢ πρῶτον ἀπείων, ἔδεν ἑπλημμέλῃσιν, ἐπορῶν τοῖς γεγραμμένοις. ἐπεὶ δὲ ἐκείνη οὐκ ἐπεσημνήσατο, καὶ αὐτὸς ἀρχομαι τὰ ὅμοια γινώσκων περὶ αὐτῆς. καὶ ὡς ἀπλήσιόν τι ἔπαθον, οἷς ἔπι τῷ ὁρατῶν πάσχομεν ἢ μὴ πᾶν ἐγγύθεν σκοπώμεν τι, καὶ ὑπὸ τῷ ὁφθαλμῷ αὐτῆς, ἔδεν ἀκριβὲς ἀναγινώσκωμεν. ἢ δὲ ἀποστάσεις ἐκ τῆς συμμέτρης ἀναστήματός ἰδωμεν, ἀπαντα σαφῶς καταφαίνε) τὰ εὖ, καὶ τὰ μὴ ἔως ἔχοντα.

Τὸ δὲ ἄνθρωπον ἔσαν Ἀφροδίτῃ καὶ Ἥρᾳ εἰκάσαι, τί ἄλλο, ἢ ἀντικρὺς ἔστιν εὐτελοῖεν τὰς θεάς; ἐν ᾧ τοῖς τοιούτοις ἐχέτω τὸ μικρὸν μείζον γίγνε) τῇ ὡς θεότητι, ὡς τὸ μείζον ἀποσμικρύνε), πρὸς τὸ ταπεινότερον κάλασπάρδου οἷον, εἴ τις ἀμὰ βαδίζοιεν, ὃ μὴ μέγιστος, ὃ δὲ πᾶν τῇ ὑψηλὴ καμαίσηλτος, εἴτα δέησειεν ἀπιστάσαι αὐτὰς, ὡς μὴ ὑπερέχειν πατέρη καὶ ἕτερον, ὃ τῷ βραχυτέρῳ ὑπεραναινομένου τῷτο γένοιτο. ἀν, καὶ ὅτι μάλιστα ἑ ἀποδοῇ ἐπεγείρη αὐτόν. ἀλλ' εἰ μέλλουσιν οὐμήλικες φανείσθαι, ὃ μείζων ἐκείνου ὅτι κύν-

f. ἑπλημμέλῃσιν] Sic bene quod ad orthographiam Fl. Bz. S. P. & M. ἑπλημέλ. male f. g. Ἀποδοῇ] Sic Edd. & M.

nescio; Certe spernendum non fuit. De statuis Olympionicarum multa exempla habes apud eundem Schol. l. c. A. & B.

Ibid. Μηδ' Ολυμπιάσιν ἐξῆναι τοῖς μικροῖς μείζους τῷ μεγάλῳ ἀνίσταται τοῖς ἀνδράσι] Typotheticum puto vitium esse τῶν pro τοῖς utique sic recte omnes priores; & ratio ipsa postulat.

7. f. Μηδ' Ολυμπιάσιν ἐξῆναι] Non omisit hunc locum P. Faber Agonist. 2, 20. ubi plura in hanc rem, qui volet, inveniet.

46. Ἐγχεῖται] Ἐγχεῖται iudicio meo comprobatum admitto; adopto.

48. Ἐλλατοῦμαι] Conf. infra Περιγρ. c. 31. M. du S. Hoc ideo monuit, credo, quia hic in f. bis male Ἐλλατοῦμαι uno λ. exaratum; At infra l. c. recte habet eadem cum aliis; sed pudet minutarum.

55. Γυναικῶν τι] Imbecillum, verecundum nimis, & superstitionis proximum, secundum Ter. Heaut. 4, 1, 37. Ὡς ἡσλὴν καὶ μισερὰν ὅσους ἴσους ἡθελῶν. Molliter accedit ad refellendum amicum. Potuit aliquis nimiam religionem Pantheae interpretari: ego quidem

initio sic putabam: sed mutavi sententiam. f. M. G.

57. Εἰπεῖν ἰδέε] Depravatus hic locus est, forsitan deletο τοιούτων, recte habiturus. In L. pro εἰπεῖν ἰδέε, scriptum est παρὼν ἰδέε.

58. Ἐπλημ. ἐπορῶν] Forsitan πλεμμέλῃσιν ἐπορῶν. F. G. Ἐπλημ. ἐπορῶν] Forsitan πλεμμέλῃσιν ἐπορῶν. Ego certe ex recepta lectione nullum sensum extundere me posse fateor.

Ibid. Οὐδὲν ἐπλημμέλῃσιν ἐπορῶν] Qui ad totam hujus loci sententiam attenderit, illum videre puto, haec, ut leguntur Graece, sensum non habere idoneum. Verbo, legendum, quod vetus interpret, ὁφθαλμοῖς, jam videtur animadvertisse, ὁδὸν πλεμμέλῃσιν ἐπορῶν, vel ἐπορῶν τοῖς γεγραμμένοις. Ita certe interpretatus sum: & ita dedisse jam video Cel. Solanum. f. M. G.

Ἐπλημ. ἐπορῶν] Viden' ut concinant Gijet. & Solanum? Conjectura placet; sed num Gijet-illam subtraherit noster, non dixerim. Ceterum de constructione illa ἐπορῶν τι, vide supra notata ad §. 1. huius Dial. ubi Cl. Gess. etiam πλεμμέλῃσιν legendum tacite monuit. f. F. R.

Deinde cum discessissent, rursus Phidiam inclusum emendasse & cortexisse signum de plurium sententia. Neque enim putabat parvum esse consilium tanti populi, sed necesse semper esse, ut multi plus videant uno, si vel sit Phidias. Haec tibi ab illa adfero, & ipse hortor sodalis tuus atque I amicus.

15. LYC. Quantum te oratorem, Polystrate, ignoravi! Orationem quidem adeo longam, & tantam contra scriptum aneum accusationem protulisti, ut neque spes mihi defensionis ulla relicta sit. Verum enim vero hoc non pro forma & consuetudine judiciorum fecistis, tu maxime, quod indicta causa iudicium dedisti contra libellum, non praesente ipsius advocato. 2 Facillimum autem, puto, hoc est ex proverbio, vincere cum solus curras. Itaque nihil mirum, si & nos causa cecidimus, neque aqua nobis infusa, neque concessa causae dicendae facultate. Potius autem, quod quidem omnium minime conveniebat, 3 accusatores iidem fuistis & iudices. Utrum igitur vis, contentus decretis vestris quietam, an Himerensis poetae exemplo palinodiam scribam; an vero provocandi mihi

ἄλλο τι. εἴτ' ἐπειδὴ ἀπηλλάγησαν οἱ θεαταί, αὖθις ἡ Φειδίαν, ἐγκλεισάμενον αὐτὸν, ἐπανορθῶν καὶ ρυθμίζων τὸ ἀγαλμα πρὸς τὰ τοῖς πλείοσι δοκῶν. ἢ γὰρ ἡγεῖτο μικρὰν εἶναι συμβεβλητὴν δῆμῳ τοσούτῳ, ἀλλ' αἰὲ ἀναγκαῖον ὑπάρχειν τῆς πολλῆς ἀειττότερον ὄραν τῷ ἐνός, καὶ Φειδίας ἦν ταῦτά σοι ὁ ἀπ' ἐκείνης κομίζω, καὶ αὐτὸς ὡφειλῶ, ἑταῖρός τε, καὶ εὖνους ὢν.

ΛΥΚ. Πολύστρατε, οἷ' ὦν ῥήτως ἐλελήθεις με. ῥῆσιν γὰρ ἔτῳ μακρὰν, καὶ κατὰ 2 ογορίαν τοσαύτῃ ἐξήνοχας χτ' τῷ συγγράμματι, ὥστε μὴδὲ ἐλπίδα μοι ὑπολογίας ἔτι καταλείπει. πλὴν ἀλλ' ἐκείνῳ γε ὁ δικαστικὸν ἐποίησας, καὶ μάλιστα σὺ, ἐρήμῃ καταδιαιτήσας τῷ βιβλίῳ, μὴ παρῶν 2 ὄντι αὐτῷ τῷ συγγόρῳ. ῥᾶτον δὲ, οἷμαι τὸτό' ὅτι, καὶ ἡ παροιμίαν, Μόνον θεοῖσι κρατεῖν ὥστε ὁδὸν θαυμαστὴν, εἰ καὶ ἡμεῖς εἰλωμεν, ἔτε ὕδατος ἡμῖν ἐγγυθέντος, 3 ἔτε ὑπολογίας ὑποδοθείσης. μᾶλλον δὲ οὗτο' πάντων ἀτοπιάτων, οἱ αὐτοὶ κατήγοροι καὶ δικασταὶ ἦτε. πρότερον δ' ἔν ἐθέλεις, ἀγαπήσας τοῖς ἐγνωσμένοις ἡσυχίαν ἄγω, ἢ, καὶ ἡ ἡμερῶν ποιητῶν, παλαιῶν τι καὶ συγγραφοῦ; ἢ δώσεται μοι ἐφείσιμόν ἢ τι κα.

1. ὑπάρχειν] ὑπάρχει W. 2. ὁ ἀπ'] Sic Edd. Har. W. f. ἔγγυθόν] ἔγγυθόν male Edd. priora. g. ἐγνωσμένοις] ἐγνωσμένοι male f. sola. h. τῷ] Deest in W. Sed pro γινώσκαι legitur ἀγαπᾶσθαι.

33. ἡμερῶν ποιητῶν] Τὸν Στυγίχου λόγον G.

cipiat ut locus unde ille ferens venit? hoc enim sensu ἀπὸ est frequentissimum, et si non locus, sed persona nominatur, ut ap. eumd. Herod. III. 5. 11. Οὗτος γὰρ τις — ἀπὸ τοῦ Σαύρου ἀφικταμένον. Sic οὐλοῖ ἀπὸ τοῦ ἑσπέρου sunt spolia a nobis ablata, sive de nobis. ap. Thucyd. III. c. 57. 83. Immo quia λαμβάνει ἀπὸ τῆς, ἀπ' αὐτοῦ, & similia, recte dicuntur, quidni & κομίζω sic possit construi, non video, licet exempla jam non succurrant.

28. ἔγγυθόν] Antea in omnibus impr. & ipso M. legebatur hic & c. 29. ἐγγυθόν, pessime. Ego sedulo mutavi, vide Ἀσκησ. c. 8. ubi recte scribitur, & in Δικ. passim; ne te jam ad alios innumeros scri-

ptores amandem; apud quos forensis illa Formulæ nunquam aliter effertur.

M. du S.

33. ἡμερῶν ποιητῶν] Τὸν Στυγίχου.

F. G.

Quem hic intelligat si nescias, disces ex Nostro in Vera Hist. II. c. 15. Certe non Theocritum, qui Syracusanus; Himeræum autem fuisse Stesichorum, diserte docemur apud Platonem in Phaedro (citatum Stephano in Lyric. p. 147. b.) Ad Stesichorum etiam recte referunt Coll.

M. du S.

Ibid. Κατὰ τὴν ἡμερῶν ποιητῶν] Stesichorum, qui carmine læserat Helenam, & coecitate sibi a fratribus illius immixta, palinodia eam placavit. Nota vel ex Nostro fabula.

J. M. G.

να γενέσθαι δίκην; ΠΟΛ. Νῆ Δί', ἤντ' ἔχης τι δίκαιον εἰπεῖν. εἰ γὰρ ἀντιδίκους, ὡς σὺ φῆς, ἀλλ' ἐν φίλοις ποιήσῃ τὴν ἀπολογία. ἐγὼ δὲ, καὶ συνεξετάζεσθαι σοι ἔτοιμ' ὅτι δίκης.

ΛΥΚ. Ἀλλ' ἐκείνο ἀναρὸν, ὃ Πολύστρατε, ὅτι μὴ ἐκείνης παρὸς ποιήσομαι τὴν λόγον μακρὰν γὰρ ἀνέτως ἀμεινον ἦν. νῦν δὲ ἀνάγκη ἀπ' ἐντολῆς ἀπολογησάσθαι, ἀλλ' εἴ μοι τοῖσδε ἀγέλια φόρον γένοιτο πρὸς αὐτήν, οἷον παρ' ἐκείνης πρὸς μέγα γενέσθαι, τολμήσω ἀναρρίψαι τὴν κύβον. ΠΟΛ. Θάρρει, ὦ Λυκίε, τέττε γε ἔτι κα, ὡς εἰ Φαῦλόν με ἀποκριτὴν ἔξω τὴν ἀπολογίαν, περὶ μὲν ἀφ' ἐλαφροῦ εἰπέιν, ὡς ἀνὴρ μᾶλλον μνημονεύσαιμι. ΛΥΚ. Καὶ μὴ πάντῃ μὲν ἔδει μοι μακρῶν τὴν λόγον, πρὸς ἔτῳ σφοδρὰν τὴν κατηγορίαν. ὅμως δὲ, σὺ ἕνεκα ἐπιτεμεῖσθαι τὴν ἀπολογία καὶ παρ' ἐμὲ τούτων τάδε αὐτῇ ἀπάγετε. ΠΟΛ. Μηδαμῶς, ὦ Λυκίε, ἀλλ' ὅσῳ αὐτῇ ἐκείνης παρὸς λέγε τὴν λόγον, εἴτ' ἐγὼ μιμήσομαι σε πρὸς αὐτήν. ΛΥΚ. Οὐκ ἔν ἐπειδὴ ἔτῳ σοι δοκεῖ, ὦ Πολύστρατε, ἢ μὴ πάρεστι, καὶ προείρηκε δηλαδὴ ἐκείνα, ὅποσα σὺ παρ' αὐτῆς ἀπήγγειλας. ἡμᾶς δὲ χρὴ τὴν δευτέραν λόγον ἐνάρχεσθαι. καίτοι, εἰ γὰρ οὐκ ἔχω πρὸς σὲ εἰπεῖν ὃ πῶς ἐκείνη, οἶδ' ὅπως φοβερώτερόν μοι τὸ πρᾶγμα ποιήσας, καὶ, ὡς ὁρᾷς, ἰδρῶν τε ἤδη, καὶ δέδοικα, καὶ μονονυχί καὶ ὁρᾶν αὐτῇ οἶμαι, καὶ τὸ πρᾶγμα πολλὴν μοι τὴν ταραχὴν ποιήσκειν. ἄρξομαι δ' ὅμως εἰ γὰρ οἶδ' ὅτι ἀναδύναμι, ἤδη παρὸς. ΠΟΛ. Καί, νῆ Δία, πολλὴν τὴν εὐδύμειαν ὁρᾷς αὐτῇ προσώπων. Φαῖδρά γὰρ, ὡς ὁρᾷς, καὶ προσήτης, ὥστε θάρρει λέγε τὴν λόγον.

scopiam dabit? POL. Per Jovem, siquidem habueris quod de jure dicas. Neque enim adversariis, ut tu vocas, sed inter amicos causam dices. Ego vero idem iudicium tecum subire paratus sum.

16. LYC. At illud molestum, Polystrate, quod non illa praesente habebam orationem: longe enim sic esset melius. Jam vero necesse est mandata alteri causa defungi. Verum si talis mihi ad illam internuntius fueris, qualis ab illa ad me fuisti, jacere aleam audebo. POL. Bono animo, quantum ad hoc, esto Lycine, nec enim malum me defensionis tuae apud illam actorem habebis, si breviter dicere studeas, quo facilius memoria complectar. LYC. Atqui longissima mihi oratione opus erat, adversus vehementem adeo accusationem. Veruntamen tua causa in compendium mittam defensionem. A me igitur ista illi renuntia. POL. Nequaquam, Lycine. Sed tanquam illa praesente habeam orationem: tum ego apud illam te imitabor. LYC. Igitur quando ita tibi videtur, Polystrate, ipsa jam adest, & prior dixit nimirum quaecumque tu ab ipsa mihi renuntiasti: nos autem oportet altero jam loco dicere incipere. Quamquam, neque enim dicere apud te piget, quid mihi acciderit, terribilius mihi, nescio qua ratione hoc negotium reddidisti: atque, ut vides, sudo jam, & pertimui, ac tantum non videre etiam ipsam mihi videor, multamque mihi perturbationem haec res objecit. Veruntamen incipiam; nam subducere me, ipsa jam praesente, non est integrum. POL. Ac multam, ita me Jupiter, benevolentiam ipso vultu prae se fert. Hilaris enim, ut vides, & propitia est. Itaque fidenter orationem habe.

17. LYC.

36. Ἀντιδίκους] Forſan ἐν ἀντιδίκαις. F.G.
Εἰ ἀντιδίκους] Particulam ἐν, quae in libris nostris exciderat, omnino restituendam duxi. Abscissa haec erant cum margine in M. M. du S.
68. ἀναδύναμι] Conf. infra Περὶ γ. §. 26. M. du S.

73. Πέρα τῆς μέτρης] At supra de Salt. c. 21. πέρα τῆς μέτρης. Prius Nostro frequentius. Sed & alterum rectum, ejusque exemplum ex Sozom. dedit Cl. Hemst. T. I. Nigr. c. 30. f. J.F.R.
76. Ἐν μεγάλῃ τῇ μέτρῃ] Sic e contrario, ἐν γίγνεται ποίη.

17. LYC. Ego te, mulierum praestantissima, cum vehementer, ut ais, & ultra modum laudaverim, non video qua in re laudaverim tantum, quantum ipsa de te praconium illud protulisti, quod magni adeo facis honorem numinis. Prope enim illis quae de te dixi omnibus illud majus est: & venia mihi *debetur*, si non hanc quoque tibi imaginem depinxi, quae propter ignorantiam me fugerit. Neque enim aliam ante illam pinxisset. Itaque hac quidem parte adeo non excessisse modum in laudando mihi videor, ut potius multo tenuius quam pro dignitate dixerim. Considera igitur quantum hoc *sic quod* praetermisi, quam immensum ad boni moris, & recti animi demonstrationem; quatenus, quicunque divinum numen non obiter colunt, iidem etiam adversus homines optimi fuerint. Itaque si omnino retractare orationem oporteat, & simulacrum corrigere; auferre quidem de illo nihil aufim, sed illud tanquam caput totius operis atque verticem adjecerim. Verum eo nomine gratiam tibi me, & magnam quidem, habere fateor. Cum enim illam animi tui moderationem laudaverim, & quod nihil in te superbum, nihil tumidum praesens rerum amplitudo produxit; tu tales ob causas libellum accusans, veritatis fidem laudationi fecisti. Etenim non avide rapere ad se talia praeconia, sed pudore propter ea confundi, & majora quam quae tibi convenient dicere, *id ipsum vero* moderati & civilis animi specimen est. Verum quanto magis ad ipsas laudes, sic affecta animo es, tanto te demonstras summis laudibus digniorem. Ac pene ad illud Diogenis dictum tibi res pervenit, qui interrogante quodam, Quomo-

ΛΥΚ. Ἐγώ σε, ὦ γυναικὶν δέξῃ, μεγάλη, ὡς Φῆς, καὶ πέρα τῆ μέτρῃ ἐπαινέσας, ἔχ' ὁρῶ ὅτι τηλικῶτον ἐπῆνεσα, ἡλί-
σκον αὐτὴ σὺ τῷτο ἐγκώμιον ὑπὲρ σεαυτῆς ἐξείηνοχας, καὶ πρὸς τὸ θεῖον τιμὴν ἐν μεγάλῃ τιθεμένη. σχεδὸν γὰρ ἀπάντων τῷτο μείζον, ὃν εἶρηκα περὶ σέ, καὶ συγγνώμη, εἰ μὴ καὶ ταύτῃ σοι ἂν προσέγραφα τὴν εἰκόνα, ὥστε ἂν ἀλλήν πρὸ αὐτῆς ἐγραφάμην· ὥστε ταύτῃ γε ἔχ' ὅπως ὑπερβάλλεται τῆς ἐπαινεως, ἀλλὰ πολὺ κατὰδεύτερόν μοι δοκῶ τὴν ἀξίας εἰρηκεῖναι. σκόπει γὰρ, ἡλίκοι τῷτο παρὲλ-
55 πον, ὡς παμμέγεθες εἰς ὀπίδειξιν τρόπου χρηστῆς, καὶ γνώμης ὀρθῆς· ὡς ὅσοι τὸ θεῖον μὴ ἐν παρέργῳ σέβουσιν, ἔτοι καὶ τὰ πρὸς ἀνθρώπους ἀριστοὶ ἀν εἶεν. ὥστε εἰ πάντως μέλακοςμῆσαι δέοι τὸν λόγον, καὶ τὸ ἀγαλμα
90 ὑπεπανορθώσατο, ἀφελεῖν μὲν οὐκ ἂν τι το-
μήσαιμι αὐτῇ· προσθήσω δὲ καὶ τῷτο, ὡς τινα κεφαλὴν τῇ παντὸς ἔργῳ, καὶ κορυφῇ. ἐπ' ἐκείνῃ μέντοι καὶ πάντῃ πολλὴν σοι εἶδ-
95 ναι τὴν χάριν ὁμολογῶ. ἐμὲ γὰρ ἐπαινέσαντος τὸ μέτριον τῇ σὲ τρόπῳ, καὶ ὅτι μηδὲν ὑπερ-
πετὲς, μηδὲ τύφῃ μετ' ὃν ἐνεποίησέ σοι ὁ παρὼν ὄγκος τῶν πραγμάτων, σὺ τὰ τοιαῦτα αἰτιασαμένη τῇ λόγῳ, ὀπίσω τῇ ἐπαινεῖ τὴν ἀλήθειαν. τὸ γὰρ μὴ προαρπάξαι
100 τὰ τοιαῦτα τῶν ἐγκωμίων, ἀλλ' αἰδέσθαι ἐπ' αὐτοῖς, καὶ μείζῳ ἢ χρ' εἶναι λέγειν, μετρίως καὶ δημοτικῶς τινος ἀγνοίας δείγμα ὄναι. πλὴν ἀλλ' ὅσα περὶ ἀν πρὸς τὸ ἐπαι-
105 νείσθαι αὐτὸ ἔτω ἀφαιρέσει, ὡς τυγχάνεις, τοσούτω ἀξιοτέρῳ ὑπερεπαινείσθαι ἔπο-
φαίμην σεαυτῇ. καὶ σχεδὸν ἐς τὴν τῷ Διο-
γένης λόγον περιελήλυθέ σοι τὸ πᾶν, καὶ
ὅς

a Προτίγραψα] Προτίγραψα P. sola. b Τυχάνεις] Ita dedi ex Bz. & M. Τυχάνεις Ald. Fl. J. P. S. H. c Τοσούτω ἀξιοτέρῳ] Τοσούτω ἀξιοτέρῳ ἢ ὅτι αὐτῇ Fl. At vulgatam etiam servat M. ἀξιοτ. media correpta gra-
le J. d Σεαυτῇ] Αὐτῇ Ex. Fl. Vulgatum σεαυτῇ tamēn etiam est in P.

ποῖσας. Quom. Hist. c. 32. Infra, Tox. c. 22. f. c. καὶ αὐτὴν ἐποιεῖτο. Sic Herodian. 2. 7. 4. καὶ αὐτὴν ἐποιεῖτο. J. F. R.

4. Ὅσοι] Omissio μᾶλλον, conf. supra Amor. c. 17. M. de S. Conf. potius supra notata ad T. I. pro Laps. c. 12. Et infra ad Gall. c. 18. m. J. F. R.

14. Ἐξά-

ὅς ἐρομένους τινος, ὅπως ἂν τις ἐνδοξὸν γέ-
νοιτο; εἰ δόξης, ἔφη, καὶ ἀφροσύνης· φαίνηται
γὰρ ἂν καὶ αὐτὸς, εἰ τις ἐροίτο με, τίνες εἰσὶ
μάλιστα ἐπαίνου ἄξιοι; ὅποσοι ἐπαινεῖσθαι
μὴ θέλουσιν.

Ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἴσως ἐξαγώνια, καὶ
πρόβω τῷ πρᾶγματι. ὑπὲρ δὲ ἔχρη-
σιν πολυλογία, τὸ δὲ ὅτι τῇ ἐν Κνί-
δῳ, καὶ κήποις, καὶ Ἡρᾷ, καὶ Ἀθηνᾷ, καὶ
μορφὴν ἀναπλάττων εἴκασα. ταῦτά σοι
ἐκμύριον ἔδοξε, καὶ ὑπὲρ τὸ πᾶν. οὐδὲ
αὐτὸς δὲ τῶν ἐρῶ. καὶ τοὶ παλαιὸς ἄνθρωπος
ὁ λόγος, ἀνευθύνους εἶναι ποιητὰς καὶ γρα-
φείας. τῶς δὲ ἐπαινεύοντας καὶ μᾶλλον, οἶμαι,
εἰ καὶ χαμαὶ καὶ βάδην, ὥσπερ ἡμεῖς, ἀλλὰ

do gloriam quis posset consequi? si glo-
riam, inquit, contemserit. Nam ipse quo-
que, si quis ex me quaerat, Qui sint ma-
xima laude digni? dixerim, qui laudari mi-
nime volunt.

18. Sed ista forte extra quaestionem sunt,
& a causa sejuncta. Pro quo autem nunc
jam causa dicenda, illud est, quod Cni-
diae Venari, & quae in Hortis colitur, &
Junoni, & Minervae similem dixi, cum
formam tuam effingerem: haec modum ti-
bi pedemque excedere visa sunt: de his
igitur ipsis dicam. Quamquam antiquum
illud dictum est, ad causam dicendam non
vocari poetas, & pictores, & qui laudant,
hosque minus etiam, puto, et si humi &
pedestri, ut nos, oratione, non per metra
fe-

a [ἐκμύριον] Sic Ald. J. Fl. Fr. P. H. S. A. & M. ἐκμύριον Ed. Marcil. male.

14. [ἐξαγώνια] Id est ἔργα τῶ ἀγῶνος ὄντα. F. G.
18. Ταῦτά σοι ἐκμύριον ἔδοξε] Ταῦτά σοι ἐκμύριον ἔδοξε.
Itaque adjungit, καὶ πρὸς τὸ πᾶν. Th. M.
Ταῦτά σοι ἐκμύριον ἔδοξε] Quod Editionem Marcilii
male habere ἐκμύριον in variantibus notarit Solanus, id
nescio an potius vitium typographicum sit in Marcil-
lii notis; nam Bourdelotii, Marcilii, & Cognati notae
eis plenae sunt, maxime tamen prioris illius. Sed
nihil refert; nam ἐκμύριον manifeste falsum est; quae-
ritur enim tantum, an praestet ἐκμύριον pro ἐκμύριον;
prius certe frequentius occurrit. At alterum quoque
sic legit in Luciano H. Steph. Et adverb. etiam ἐκμύ-
ριον adducit aliunde. De quo potius, si dubites, vid.
Pollux. V. S. 167. τὸ δὲ ἐκμύριον λέγουσι, εἰ μὴ πρὸς τὸ
πᾶν, ἐκμύριον &c. Ipsum vero ἐκμύριον vel quater
occurrit ap. eundem, quod cum ex Indice adpareat,
transcribere nolo. Immo jam fere credo ἐκμύριον in
Marcil. editione lectum, alioqui non emendasset. Nos
certe jam nihil mutamus. F. F. R.

19. [Υπερ τὸ πᾶν] Vide Paræmiogr. F. B.
21. [Ποιητὰς] Horat. — Pictoribus atque poetis
Quid libet audendi semper fuit aequa potestas.

M. du S.
23. Εἰ καὶ χαμαὶ καὶ βάδην, ὥσπερ ἡμεῖς, ἀλλὰ μὴ ἐπὶ
μέτρων φέροισι] Notanda locutio, ἐπὶ μέτρων φέροισι,
quae non denotat, praeter modum ferri, ut inepte in-
terpres; sed in metris, h. e. oratione ligata uti, quem-
admodum contra, χαμαὶ καὶ βάδην φέροισι, oratione pro-
sa uti. Similis locus est in Bis Accusato c. 33. καὶ ὅτι
πιεὶς εἰμι, ὅτι ἐπὶ τῷ μέτρῳ (sic enim ibi legendum,
pro μετρίῳ, recte monuit ὁ πᾶν Graevius) βέβαια.

L. Bos.
Ei καὶ χαμαὶ καὶ βάδην ὥσπερ ἡμεῖς &c.] Nisi nimis
potum arbitraret, adderem Horat., 2. Od. 12. 9. —

inque pedestribus Dices historiis praelia Caesaris, Mae-
cenas, melius. F. F. R.

24. [Ἐπὶ μέτρῳ] Conf. infr. Δικ. c. 33. f. M. du S.
Ibid. [Ἐλευθέρῳ γὰρ τι ὁ ἴππος] Caecina ad Cicero-
nem fam. 6. 7. cum de ceteris scribendi generibus
dixisset, solum, inquit, liberum alterum laudare, de
quo quidquid detrahatur, necesse est aut infirmitati aut
invidias adsignetur. Quam vere, hic non disputamus.

F. M. G.
31. [Ἐκείνο δὲ σε φημι] [τοιαύτας — λόγους] An
sic legendum? Εκείνο δὲ σε φημι ὡς καὶ τὸ ἐπαινεύοντα, καὶ ὡς
καὶ, &c. Locus integer non videtur. Curvis lineis
inclusa glossata videntur.

F. G.
[Ἐκείνο δὲ σε φημι] Nihil inficetius interpretatione,
quam qua Graeca haec, [Ἐκείνο δὲ σε φημι τοιαύτας ἡ-
μῶν τας ἀφορμὰς τῷ ἐπαινεύοντι τοῦτον λόγον, ὡς καὶ τὸ ἐ-
παινεύοντα ἐκείνο, καὶ ὁμοιωσέναι προχρησάται.] vertantur.
Illud vero dico, ejusmodi nobis esse laudativarum ora-
tionum occasiones, quomodo imaginibus & comparatio-
nibus laudatorem uti oporteat. Nihil, dico, inficetius.
Marcilius hic inculcat post ἡμῶν verbum integrum
παροχρησάται. Cogitabam ego pro ἐκείνο legendum ὡς
καὶ; & certe si ita scripsisset Lucianus, sensus foret
satis absolutus. At nec hoc, nec illud, si recte consi-
deremus, summopere necessarium. Dixerat Lucianus,
plerosque, qui laudandum quempiam suscipiant,
omnes vires in id intendere, ut rem gestam, quan-
tum possint, verbis ornent ac amplificent; idque iis
quodammodo licere, quum laudatio sit res libera, nul-
liumque terminis circumscripta. Sibi vero, qui eam
feminam (ad quam hic loquitur) in priori libello om-
nibus pulchritudinis & venustatis coloribus depin-
xerit, praestantissimis formae & virtutum a quaque
femina & Dea exemplis atque imaginibus desumptis,
&

ferantur. Liberum enim quiddam laus est: nec est modus illius ad magnitudinem aut breviter legem constitutus: sed hoc solum videt undique, ut in summa admiratione ponat, & aemulatione dignum ostendat eum qui laudatur. Verum hac non incedam equidem, ne alterius consilii inopia hoc facere tibi etiam videar.

19. At illud dico, tales esse nobis laudandi locos & formas, ut is qui laudat, imaginibus similitudinibusque utatur. Et in hoc laudandi opere illud fere maximum, bene comparare. Porro illud bene, sic maxime judicetur, non si quis paribus aliquid compareret, neque si ad vilius quid colla-

μὴ ὅτι μέτρον φέροντο. ἐλεύθερον γὰρ τι ὁ ἑπαινέτης, ὅδ' ἔστιν αὐτῷ μέτρον εἰς μέγεθος ἢ βραχύτητα νεομοθετημένον, ἀλλὰ τῷ τὸ μόνον ἐξάπαντος ὅρα, ὅπως ὑπερβαυμάσῃ, καὶ ζηλωτὸν ἀποφανῇ τὸ ἐπαινέμενον. καὶ μὴ ταύτῃ ἐγὼ βαδιῆμαι, μὴ καὶ 30 σοὶ δόξω ὑπὲρ ἀπορίας αὐτὸ δρᾶν.

Ἐκεῖνο δὲ σε φημί, τοιαύτας ἡμῖν τὰς ἀφορμὰς τὸ ἐπαινέτικῶν τέτων λόγων, ὡς χρὴ τὸ ἐπαινέοντα, καὶ εἰκόσι καὶ ὁμοιώσει προαρχῆσθαι, καὶ σχεδὸν ἐν τέτῳ τὸ μέγιστον 35 ὅστιν εὐ εἰκάσαι· τὸ δὲ εὖ, ὥδε μάλιστα κρίνοισι. Ὅχι ἢ τις τοῖς ὁμοίοις ἀπαλλάσσῃ, ὅδ' ἢ πρὸς τὸ ὑποδέεσθαι ποιῆται.

ὁ βραχύτης] βραδύτης male W. & Fl. Nil mutant vulgatam cett. nec P. c. τὰς ἀφορμὰς] Παραχρησίσαι addit Marc. Sed non adest in ulla Ed. nec in M. d. τοῖς] Absit ab J. Adest in cett. & M.

& ad hanc unam translatis, nulla laudum amplificatione opus esse; quum feminae hujus dotes tantae sint, tamque uberem laudationis praestent materiam, ut, si velit veram ejus dare descriptionem, ad comparationes & imagines hominum Dearumque, animi corporisque virtutibus illustrium, se debeat convertere. Haec ergo Graeca ita vertes; Illud autem dico, te unam tot encomiorum nobis esse ansas, ut laudatorem oporteat & imagines & similitudines in partes vocare. Subaudiendum tantum, id quod commodum fieri potest, ubi. Est quoque συγχύσις haec species, Εκείνο δὲ σε φημί, quum ordo postulet, Εκείνο δὲ φημί σε, &c. Pari modo supra de Imag. c. 4. Αλλὰ εἴ τι μὴ δὸς, ὃ λόγῳ ἡμεῖς οἱ ἐπιχρησόμενοι πρὸς αὐτῆς. Et hic ordo est, ἡμεῖς οἱ ἐπιχρ. Sed & fabulam audivisti, quam incolae de ea narrantes. Similes συγχύσεις in hoc & aliis scriptoribus sunt frequentissimae, quod nemini latet. Per συγχύσιν quoque exponam verba haec in Nostri *Hermotimo* c. 7. post m. καὶ ἡ ἐκείνου (Ἡρακλῆς) ἀποβάλλων ἐκείνου ἀνθρώπου εἶχε ὡς εἰς τὸ μνηστὴρ, καὶ καθάρων τε, καὶ ἀκρίβους φέρων τὸ θεῖον, ἀνέστη τοῖς τοῖς θεοῖς διδασκωντὶν ὑπὸ τῷ πυρὶ. Nempe διδασκωντὶν referendum ad τὸ θεῖον, quasi verborum ordo foret, ἀκρίβους φέρων τὸ θεῖον, διδασκωντὶν ὑπὸ τῷ πυρὶ, ἀνέστη τοῖς τοῖς θεοῖς. Etenim ille abjecto quidquid humani a matre haberet, puramque & incorruptam aequae per ignem discretam divinitatem ferens, ad Deos subvolavit. Ergo nihil necesse est cum Th. Munthero, V. Cl. in notis ad Hygini Fab. XXXVI. pro διδασκωντὶν δὲν legere διδασκωντῶν.

Ἐκείνο δὲ σε φημί] Illud se vel pro se positum ab oscitante librario, vel, quod malim, pro γε, videtur induxisse aliquem, ut παραχρησίσαι illud, de quo est in nota Marcellii, insereret: cum praesertim non cogitaret ἀφορμὰς esse rhetoricorum nomen, quo ea desit.

Tom. II.

gnantur, quae alias τοιχῶν, item μῦθοι & ποιήματα appellant, locos quosdam & quasi praedicamenta, unde laudandi argumenta peti possunt. Illud quidem apparet, generali argumentis hic uti Lycinum. In laudando utendum est comparationibus; comparandum est autem id, quod laudare velis, non cum paribus aut vilioribus, sed cum excellentioribus. Versatur hic in thesi auctor, non in hypothesi.

J. M. G. Ibid. Σε φημί] Vide Γρη. c. 18. & Διμ. c. 1. Επιχρ. B. c. 529. B. C.

Ὅταν λέσθαι τις τὸ λόγον ἀπὸ τοῦ τοῦ
καλὰς ἀφορμὰς, καὶ μὴ ἔργον εὖ λέγειν.

M. du S.

Ibid. Τοιαύτας ἡμῖν τὰς ἀφορμὰς] Τοιαύτας ἡμῖν παραχρησίσαι τὰς ἀφορμὰς.

Th. M.

Τοιαύτας ἡμῖν τὰς ἀφορμὰς] Luciani verba ad quae Solanus remittit, in *Rhet. praec.* 18. pr. sunt: Ἐπειδὴ καὶ δὴ λέγειν, καὶ οἱ παρόντες ὑποβάλλουσιν τινὰς ὑποθέσεις & ἀφορμὰς τὸ λόγον. Et in *Cal. non test. cred.* 1. m. Τοιγάρτοι μνηστὴρ ἢ τῷ τραγωδοδισκάλῳ ἀφορμὰς εἰς τὸ δράματι τὸ τοιοῦτον παρέχεται τοῖς Λαβδακίδαις, καὶ τοῖς Πιλοπίδαις. Non vero addit, qua de causa eo nos ablegat, num ad usum rhetoricum vocabuli ἀφορμὰς, demonstrandum, an ut ostendat, etiam hic verbum requiri, ut illic παρέχεται & ἐπολαβεῖν additum legitur; & sic mihi videtur; nam sive pro ἡμῖν legas εἶναι, sive σε mutes in σε aut γε, dura tamen & contorta manet constructio Lucianae non satis conveniens. Etsi quidem commodum alibi intelligendum relinquitur, hic vero duriusculum videtur, quia sic συγχύσις, ἑλλειψις, ac transitio a singulari ad plural. simul concurrerent. Esto tamen, intelligatur, quia Viri Cl. Gesner. cum *Jensio* me perspicaciores sic volunt.

J. F. R.

Rrr

38. Pr. 5

τὸ ὑπερέχον, ἀλλ' ἢν τις πρὸς τὸ ὑπερέχον
ὡς οἶόν τε * προσβιάζῃ τὸ ἐπαινεύμενον,
οἶόν, ^b ἢν τις κύνα ἐπαινῶν εἴποι ἀλώπε-
κῶ μείζων εἶναι αὐτόν, ἢ αἰλῦρα, ἀρά σοι
^c ὁ τοῖστ' ὁδοῖ ἐπαινεῖν ^d εἰδέναι; ὅκ
ἀν εἴποις. ἀλλὰ μὴν ἔδ' εἰ λύκῳ φαίη ἴσον
αὐτὸν ὑπάρχειν, ἔδ' ἔτω μεγάλως τι ἐπὶ-
νεσεν. ἀλλὰ πῶς τὸ ἴδιον τῷ ἐπαινῶν ὑπο-
τελεῖται; ἢν ὁ κύων τῷ λέοντι ἐοικέναι λέγη-
ται, καὶ μέγιστον καὶ ἀλκύν. ὡς: τὸ Ὀρίων
κύνα ἐπαινῶν, ἔφη ποιητῆς λεοντοδάμαν
αὐτόν. ἔτ' ἢ δὴ κυνὸς ἐντελής ἐπαινῶν.
καὶ πάλιν εἴ τις Μίλωνα τὸ ἐκ Κρότων ^e ἢ
Γλαῦκον τὸ ἐκ Καρύστου, ἢ Πολυδάμαντα
ἐπαινεῖσαι θέλων, ἐπεὶ λέγοι ἰσχυρότερον
ἕκαστον αὐτῶν γυναικὸς γενέας, ὅκ ἀν
οἶει γελασθῆναι αὐτόν ὅτι τῇ ^f ἀνοίᾳ τῷ
ἐπαινῶν; ὅπου γε εἰ καὶ ἐνὸς ἀνδρὸς ἔλεγεν ἄ-
μείνων εἶναι αὐτόν, ἔδ' ἐτὶ τοῦ ἀπέχρησεν ἀν
πρὸς ἐπαινον; ἀλλὰ πῶς ἐπὶνεσε ποιητῆς
εὐδόκῳ τὸ Γλαῦκον, ἔδ' ἐτὶ Πολυδεύκῳ
βίαν Φήσας ἀνατείναντα ἀν αὐτῷ ἐναντίας
τὰς χεῖρας; ἔδ' ἐτὶ σιδάρεον Ἀλκμήνας τέ-
κεσθαι; ὅρας ὁποίοις αὐτὸν Διοὺς εἴκασε;

tionem instituat; verum si quis ad aliquid
excellentiū, quantum ejus fieri potest, il-
lud quod laudatur admoveat. Velut si
quis in laude canis dicat, illum vulpe ma-
jorem esse, aut fele, numquid talis vide-
tur tibi laudare scire? Non sane dixeris.
Sed neque si lupo dicat parem illum esse,
neque sic magno opere quidquam laudave-
rit. Sed ubi id quod proprium est laudis ef-
ficitur? Si canis leoni par dicatur & ma-
gnitudine & robore. Ut Orionis canem
laudans poeta *leonum domitorem* vocavit.
Haec enim sane perfecta canis laus est. Et
rursus si quis Milonem Crotoniaten, aut
Glaucum ex Carysto, aut Polydamantem
laudare volens, deinde dicat, fortio-
rem unumquemque illorum fuisse muliere, non
derisum illum iri putas ob laudis vecor-
diam? cum etiam si uno illum viro supe-
riorem esse diceret, neque hoc satis esset
ad laudem. Sed quomodo laudavit Glau-
cum nobilis poeta? *Neque Pollucis vim,*
dicens, *protensuram adversarias illi ma-*
nus, neque ferreum Alcmenae natum. Vi-
des qualibus illum Diis comparaverit, vel
po-

* Προσβιάζῃ] Hoc praetuli ex marg. A. W. & Codd. G. M. P. W. Ἐμβιάζῃ Edd. priores. ^b ἢν σοι] E.
τὸς W. ^c ὁ] Δ. ὁ W. ^d Εἰδέναι] Δπαι misere f. Ald. P. Recte εἰδέναι cett. & M. ^e τῷ] ὁ W. ^f ἀ-
νοίᾳ] Διανοίᾳ Fl. Sed cum vulgata ceterarum Edd. leg. faciunt M. P.

38. Πρὸς τὸ ὑπερέχον] Ἀλλ' ἢν τις πρὸς τὸ ὑπερέχον ὡς
οἶόν τε ἐμβιάζῃ τὸ ἐπαινεύμενον. Si quod laudatur ad
excellentiū, quoad fieri poterit extulerit. Nec Graeca
nec Latina verba reprehendo. Efficacius tamen vetus
codex πρὸς τὸ ὑπερέχον ὡς οἶόν τε προσβιάζων. ut apud
Latinos proveniens.

39. Προσβιάζῃ] W. & P. cum Graeviano faciunt.

M. du S.

42. Εἰδέναι] Quidam libri mendose ἰδέναι. M. du S.

48. Ποιητῆς] Unde habeat nescio. M. du S.

51. Γλαῦκον τὸ ἐκ Καρύστου] Supra Zeux. f. aliisque
locis mox ab Solano indicandis.

J. F. R.

57. Πῶς — ποιητῆς] Pindarus haud dubie, sed in-
ter ea, quae hodie supersunt, non extat. M. du S.

61. Ὅρας] Ὅρας ὁποίοις αὐτὸν (Γλαῦκον) Διοὺς εἴκασε;
(Ομοιωθῆναι) ἰσχυρότερον μᾶλλον δὲ ἢ αὐτῶν ἐκείνων ἀπέφθηναι.
Locus bono sensu mutilatus; condonanda itaque non
nimis perspicaci Interpreti nostro insulsa versio, Vides
qualibus Diis ipsum assimilari? quin potius ipsis imagi-
nibus expressit. Ubi hic memorantur imagines? Pu-

to, cum legisset ἐκείνων, non ἐκείνων. At vel sic nec
Graece id sensu sano diceretur, nec recte Latine ver-
ti posset. Lucianus, quo probaret, comparationes
petendas esse ab rebus minime villioribus & inferiori-
bus, attulit exemplum Glauci, de quo Homerus di-
xerit, ne Pollucem quidem, neque robustissimum
Herculem, manus suas contra eum audere tollere.
Jam ait, Viden' quibus Diis Homerus Glaucum com-
paravit? quin & illis ipsis declaravit. Marcilius pul-
chre vidit desiderari κρείττω non tantum scilicet Diis
comparavit Homerus Glaucum, sed & iis fortio-
rem declaravit. Possumus molliori emendatione defungi,
legentes ἀμείνων pro ἐκείνων. plane uti modo praecessit,
ἐκείνους ἀνδρὸς ἔλεγεν ἀμείνων εἶναι αὐτόν. Haec jam scripse-
ram, ubi in Florentinam editionem incidens, vidi
illic clare ita legi, ac ipse constitueram, nisi quod
ipsa vox ἐκείνων servata est integra. Nempe, μᾶλλον
δὲ ἢ αὐτῶν ἐκείνων ἀμείνων ἀπέφθηναι. Aldina editio per-
inde, ac reliquae, mutila est.

J. F.

Ὅρας] Adscripterat Hemsterb. principio hujus notae
Jen.

potiorem etiam fecerit. Et neque Glaucus indignatus est, se praesidibus athletarum Diis oppositum laudari; neque illi vel Glaucum vel poetam ulți sunt, tanquam impie se circa laudem illam gerentes; sed in gloria & honore ambo apud Graecos fuere, alter roboris causa, Glaucus; poeta vero cum propter alia, tum propter hoc ipsum maxime carmen. Noli ergo admirari, si & ipse, comparatione uti cum vellem, quod erat laudaturo necessarium, exemplo usus sum altiore; ratione hoc ipsa subjiciente.

20. Quandoquidem autem adulationis mentionem fecisti; quod odio habes adulatorem, laudo te equidem, neque aliter oportebat. Volo autem tibi jam discernere, ac finire cum laudantis opus, tum adulatoris excessum. Adulator igitur, quippe qui suae ipsius utilitatis causa laudet, veritatis autem parvam admodum curam habeat, supra modum laudando censet omnia: mentiens plurima ac de suo addens, ut neque Therfiten Achille pulchriorem pronuntiare

μάλλον δὲ καὶ αὐτῷ ἐκείνων ἢ ἀμείνω ἢ ἀπέφηνε. καὶ ὅτε αὐτὸς ὁ Γλαῦκος ἠγανάκησε τοῖς ἐφόροις τῷ ἀθλητῇ θεοῖς ἀντεπαϊνέμεν, ὅτε ἐκείνοι ἡμῶν ἢ τῷ Γλαῦκον, ἢ τῷ ποιητῇ, ὡς ἀσεβῆντα πεί τ' ἐπαινον, ἀλλὰ ἰεὺς δακίμην ἄμφω, καὶ ἐτιμῶντο. ὑπὸ τῷ Ἑλλήνων ὁ μὲν ὅτι τῇ ἀλκῇ ὁ Γλαῦκος, ὁ δὲ ποιητῆς, ὅτι τε τοῖς ὁμοῖοις, καὶ ἐπ' αὐτῷ τῷ μάλα τῷ ἄσματος. μὴ δὲ θαυμάσης, εἰ καὶ αὐτὸς εἰκάσαι βολόμενος, ὅτι ἦν τῷ ἐπαινεῖν ἀναγκαῖον, ὑψηλοτέρῳ ἐχρησάμεν τῷ ποιεῖν δείγματι, τῷ τοῦ ὑπερβαλόντος τῷ λόγῳ. Ἐπεὶ δὲ καὶ κολακείας ἐπεμνήσθης, ὅτι μὴ καὶ οὐ μισοῖς τὰς κολακικὰς, ἐπαινεῖν μὲν σε, καὶ οὐκ ἐχρῆν ἄλλως, ἐθέλω δὲ σοὶ ἀφαιρῆναι, καὶ ὁρίσαι τό, τε τῷ ἐπαινεῖν ἔργον, καὶ τῷ κολακεῖν ὑπερβολὴν. ὁ μὲν οὖν οὐκ ὁλόαζεν, ἅτε τῇ χρείᾳ ἐνεκα τῇ αὐτῇ ἐπαινῶν, ἀληθείας δὲ ὀλίγον ποιεῖν τῷ πρόνοϊαν, ἀπαντα ὑπερεπαινεῖν οἷον δὲιν, ὅτι ψευδόμενος καὶ προσθεῖς παρ' αὐτῷ τὰ πλείω, ὡς μὴ ἀν' ὁκνησαι καὶ τῷ Θεορίτῳ ψευμορφότερον ἀποφῆναι τῷ Ἀχιλλέως, καὶ

g 'Αμείνω] Redditum Luciano ex Fl. & W. Aberat ab Edd. reliqq. h 'Απίφηνε] 'Απίφαινε W. Nihil mutat vulgatum Fl. i 'Ευδοκίμην] Sic f. Fl. Fr. Bz. H. Ald. P. S. M. k Διακρίναι] Διακρίναι marg. AW. l 'Αποφῆναι] Αὐτοῦ Edd. vulgo, quod emendandum Gujet. monuit.

ψευδόμενος. Fallitur: nam nec Glaucum Homericum Lucianus, sed Carystium intelligit, neque adeo Homericum.

62. Μάλλον δὲ ἐ αὐτῶν ἐκείνων] Μάλλον δὲ ἐ κατὰ αὐτῶν ἐκείνων. Th. M.

Μάλλον] Vertitur: quin potius ipsis imaginibus expressit. Sed sensus requirit: quin ὅτι potiorem ipsis expressit. F. G.

Μάλλον δὲ ἐ αὐτῶν ἐκείνων] At jam cum ἀμείνω restituerimus, emendatione Marciliana non opus est. Patet interim recte eum coniecisse. Sensit idem Cl. Gesner, vel ex conjectura, vel ex fensu Lectt. Lucian. perspicuus comparativum deesse, qui cum majorem in versione addiderit, non visa emendatione nostra, μείζω videtur coniecisse; reposui tamen potiorem, ut cum ἀμείνω verio conveniret. F. F. R.

Ibid. 'Εκείνοι ἀμείνω ἀπὸ φ.] Illud ἀμείνω, quod in impressis fere omnibus deerat, ex W. & Fl. Ed. restitui.

M. du S.

63. Γλαῦκος] De his vide ad 'Hr. c. 3. & Συγρ. c. 35. Adde & 'Εκκλ. c. 12. M. du S.

67. Ἐυδοκίμην] Omnes libri εὐδοκίμην. Neque hic solum hac in voce peccatur. M. du S.

Εὐδοκίμην] Quantumvis Solanus jubeat ἡδὲκ. cum augmento reponi, ego tamen nihil mutavi; tum propter Librorum consensum, tum quia & supra non semel vidimus augmenta neglecta. Adi quae notavi ad Dial. proximum Imag. c. 3. Et Alex. c. 22. No. 89, ubi εὐδοκίμην etiam legitur. Sic εὐρίσκω facere εὐρίσκον εὐρίσκω &c. nec recipere augmentum, satis notum est; alia vero promiscue inveniuntur, ut εὐφραίνω & εὐφραίνω, quod supra jam monui. Immo in Novo Foedere εὐδοκίμην, numquam cum augmento legas exhibitum, sed εὐδοκίμην ubique. At magis Atticum est εὐδοκίμην. Est. Nec tamen Noster alibi ὑπερβαλόντι, ideoque non hic etiam ad id eum adigemus invitum.

F. F. R.

M. du S.

86. Νί-

84. Θεορίτῳ] Homer. Il. B. 216.

Rrr 2

τὴ Νέστορα ὅτι Φάναι τὸ ὅτι Ἰλιον στραλει-
σάντων, τὴ νεώτατον εἶναι. διομόσαι δ' ἀνὴρ
τὸ Κροίσου υἱὸν ὀξυηκότερον εἶναι τῷ Με-
λάμποδῳ, καὶ τὸ Φινέα ὀξύτερον δεδωρ-
κέναι τῷ Λυγκίῳ, ἢν ἄρ' ἴσμεν μόνον κερδᾶναι τι
ἐλπίσιν ὅτι τῷ ψεύσματι. ὁ δὲ γε αὐτὸ τῷ
τοῖς ἐπαινῶν, ἐχ' ὅπως ἐδ' ἀνὴρ ψεύσαιτό τι,
ἢ προδοίῃ τὴ μηδὲ ὅλως προσόντων, τὰ δ'
ὑπάρχοις αὐτῷ φύσιν ἀγαθὰ, καὶ μὴ
πάνυ μεγάλα ἦ, ὡς λαβὼν ἐπηύξησε,
καὶ μείζω ἀπέφηνε, καὶ τολμήσειεν ἀνὴρ εἰπεῖν,
ἵππων ἐπαινεῖσαι Δέλων, φύσιν καὶ φωνὴν
ἴσμεν ὅτι ζῶν, καὶ δρομικόν, ὅτι
ἄχροι ἐπ' ἀνθερίκων καρπὸν Δίῃ, ἐδὲ
κατέκλεα.

καὶ πάλιν ὅτι ἀνὴρ ὀκνήσει ὅτι Φάναι, Ἀελ-
λοπόδων δρόμον ἵππων. καὶ ἦν οἰκία ἐπαυῇ
καλὴν, καὶ ἄριστα καλεσκευασμένην, εἴποι ἀν-

pigretur, & Nestorem dicat eorum, qui
ad Ilium pugnarunt, maxime juvenem
fuisse: juraverit autem etiam Croesi filium
audire acutius Melampode, & Phineum
acutius cernere Lynceo; modo lucrifacere
aliquid mendacio suo speret. At alter, qui
id ipsum quoque facit, ut laudet, non ille
quidem is est, qui mentiatur quidquam
vel addat eorum, quae plane non adsunt;
sed quae natura illi bona insunt, etiam si
non nimis magna fuerint, ea sumit, auget,
& facit majora. Et ausit ille dicere, cum
equum laudare vult, levem inter ea, quae
novimus animalia, & ad cursum aptum,

*Per summas currat, nec eas confringat a-
ristas:*

& rursus non dubitet dicere procellipedum
cursum equorum: & si domum laudet pul-
chram & optime aedificatam, dicat:

Ta-

a Φάναι] Ita Cod. L. Φάναι Edd. *b Φινέα]* Restitut. ex W. Fl. & Pz. *Ἰφρία* ceterae omnes male. *c ζῶν]*
Sic etiam esse in Fl. notat Solan. quid tum? *d Φάναι]* Ita dedi ex L. Φάναι Edd.

88. Ὀξυηκότερον] Ὅτι ὁ Μελάμποδ' ὀξυηκότ'.

86. Νέστορα Φάναι] *Homer. Il. A. 250. M. du S.*

88. Τὸν Κροίσου υἱὸν ὀξυηκότερον εἶναι τῷ Μελάμποδῳ]
Atqui *Herodotus* Lib. I. ὁ δὲ παῖς ὅτι ὁ ἄφρων. Vi-
detur itaque aut alios secutus auctores *Lucianus*, aut
memoria ei vacillasse. Nam & infra in *Gallo*, sive
Somnio, λυπεῖ δὲ, inquit, τὸ μὴ λυπεῖν, υἱὸς κατὰ φύσιν.
Neque dixeris hoc *Luciani* loco reponi posse *λαλίστα-
ρον*. Repugnat enim comparatio cum *Melampode*.
Th. M.

Τὸν Κροίσου.] Miratur *Marcilius* quos *Lucianus* sit
secutus auctores, cum scribit in dialogo pro imaginibus,
Croesi filium auditu acri *Melampodem* antecel-
lere, cum scribat *Herodotus*, illum fuisse mutum; non
surdum. sed ego miror *Marcilium* hic haerere. Quis
ignorat mutos esse quoque surdos: imo surditatem
esse causam mutae linguae? Qui surdus natus est, lo-
qui non potest. Unde enim sonos vocum litterarum-
que percipiat? Fuerunt tamen nostro seculo cum in
Germania, tum in Anglia, qui surdos docuerunt mo-
tu oris litteras nosse & pronunciare. de quo extat ele-
gans dissertatio *Georgi Morhofii*, viri eruditissimi, &
nostri studiosissimi. Quin & surdi fuerunt his in ter-
ris, non nati, sed morbo casusque facti, qui ex mo-
tu labiorum aequae poterant etiam longius a se remo-
tos, & mussitantes intelligere, ac si articulatim sin-
gulas voces auribus perciperent. Hi videbant sonum,
non audiebant.

J. G. G.

Ibid. Ὀξυη. εἶναι τῷ Μελ.] De filio Croesi vide *He-
rodotum*, & *Nostrum Ἀλκυον.* c. 25. Aliquem nactus
sit necesse est, a quo absque aurium ope, linguam &
reliqua, vocis organa movere edocuit fuerit, qualis
potissimum nostra aetate nobilis Medicus mutam puel-
lam *Harlemi* loqui docuit, & ex oris motu ut loquen-
tes intelligeret, fecit. *Melampodis* fabulam vide apud
Apolled. I. p. 19. A. B.

M. du S.
Ὀξυηκότερον εἶναι τῷ Μελάμποδῳ] Cui *Dracones*
lambendis auribus avium etiam sermonis intellectum
dederint. Vid. *Plin.* 10, 49. f. 70. & quos ibi citat
Harduin. *Bochartus* praesertim *Hieroz.* I, 3. p. 21, 69.
a quo sua habet *Harduinus* omnia. Add. *Spanh.* diss.
4. p. 215.

89. Τὸν Ἰφρία ὀξύτερον διδρασκῶναι τῷ Λυγκίῳ] Hanc
lectionem retinent omnes; etiam Latinis interpreti-
bus offerentibus nescio quem *Iphnoa*. Et cui iste ta-
lis auditus? manifeste apparet transpositas litteras pro
Φινία, ut optime adscripsit pater. Is notissimus in
fabulari historia, & quidem propter oculos, qui fue-
runt excoecati.

J. G.
Καὶ τὸ Ἰφρία ὀξύτερον διδρασκῶναι τῷ Λυγκίῳ] Optime
& ipso quoque hoc *Lynceo* ὀξύτερον viderunt *Viri Cl.*
Moenagius & *Gronovius*, hic in notis pag. 902. ille in
Addendis, legendum esse Φινία; nec enim aliter legi-
tur in editione *Florentina*.

J. J.
Τὸν Ἰφρία] Φινία omnino legendum videtur. *F. G.*
Mo-

Talis nimirum Jovis intus Olympii au- 5 Ζητός πω τοιήδε γ' Ὀλυμπίῃ ἐνδοθεν
la est. αὐλή.

At adulator hunc versum etiam de subulci tugurio dicat, si modo accipere aliquid a subulco speret: cum Cynaethus Poliorcetae Demetrii adulator, omnibus adulandi rationibus consumtis, laudaverit vexatum a rufsi Demetrium, quod modulate screaret.

21. Non solum autem hic utriusque generis character est, quod adulatores non dubitant mentiri etiam in gratiam eorum, quos laudant; laudatores autem extollere student, quae adsunt: verum etiam illa re non parva distant, quod adulatores quantum possunt utuntur hyperbolis, laudatores autem in his ipsis quoque sobrii sunt, & intra terminos se continent.

ὁ δὲ κόλαξ τῷτο τὸ ἐπὶ, καὶ πάλιν τῷ συβώτῃ καλύβῃς εἴποι, εἰ μόνον τι τῷ συβώτῃ λαβεῖν ἐλπίσειεν· ὅπως Κύναιθ' οὐ Δημήτριον τῷ Πολιορκητῷ κόλαξ, ἀπάντων αὐτῷ τῷ πρὸς τὴν κόλακείαν καλὰ λωμύων, ἐπῆναι ὑπὸ βηχὸς ἐνοχλόμενον τὸν Δημήτριον, ὅτι ἐμμελῶς ἐχρέματό.

Οὐ μόνον δὲ τῷτο ἐκατέρω αὐτῷ γινώσκοντες ὅτι; τὸ τῷ κόλακας οὐκ ὀκνῶν, καὶ ψεύσασθαι τῷ χαρίσεσθαι ἕνεκα τοῖς ἐπαινεμένοις, ἐξαίρειν δὲ τῷ ἐπαινῶντας τὰ ὑπάρχοντα περὶ αὐτοῦ· ἀλλὰ καὶ κείνῳ ἐμικρῶν ἀλλοτρίων, ὅτι οἱ μὴ κόλακες, οἷον οἱ οἷον τε αὐτοῖς, χρῶνται ταῖς ὑπερβολαῖς, οἱ ἐπαινῶντες δὲ, καὶ ἐν αὐταῖς ταῖς σωφρονέουσι, καὶ ἐν τῷ ὅρῳ μὲν οὖν ταῦ

• Ὄνυ] Nil mut. Edd. nec M. f. τούτου] τούτου W.

Monuit idem Cl. La Croze. Monuit Menag. in addend. Edit. Graev. Et nos correximus dudum. J. F. R. Ibid. Φωκί] W. Fl. & Pz. Reliquae Edd. prave Ἰφία. Vide Apollod. I. p. 23. C. M. du S. 91. Ὁ δὲ γὰρ [αὐτὸ τοῦτο] ἐπαινῶν ὅτι [ὅπως εἶδ' ἂν] Sic lege fortasse. ὁ δὲ γὰρ ἐπαινῶν εἰς αὐτὸν ψεύσασθαι τὴν &c. Cetera glossa videntur. F. G.

93. Προσόντων] Conf. supra hoc Dial. c. 6. & Συγρ. c. 35. M. du S.

97. Ὁς ἱσμεν ζῶν] Ὁς ἱσμεν ζῶν. F. G. Ὁς ἱσμεν] ἱσμεν ἐπαινῶντες εἶλον, φέρει καὶ ὅπως αὐτοὶ ἱσμεν ζῶν, &c. Interpres, laudando equum, natura levem, ut ea scimus esse animalia. Haec sunt versionum monstra. Redde, Equum laudare volens, natura levem ex iis, quae novimus, animalibus, &c. De hoc Hellenismo vide supra ad T. I. J. F.

99. Ὁς ἱσμεν ζῶν] Bis αὖ pro ὅτι scriptum erat in nota Gujetti; dubito num describentis vitio. Sed in vulgata nihil video quod emendationem postulet, quamquam ζῶν non improbaverim, si quis Codex haberet. Interim satis usitata & haec est genitivi cum relativo convenientis constructio, ut bene jam monuit ac vertit Cl. Jensonius. J. F. R.

99. Ἀρεῖ &c.] Homer. Il. Y. 227. M. du S. Ἀρεῖ ἐν ἀνδρῶν.] Fons Homer. Il. Y. 227. Rivos plena manu indicavit la Cerda ad Aen. 7, 808. Illa vel ἡρεῖ &c. J. M. G.

2. Ἀλλοτρίων] Frustra apud Homerum quaesivi. M. du S. Ἀλλοτρίων] Usitatus quidem Homerus ἀλλοτρίων, i. e. h. l.

Verum nec alterum est improbum. Legitur enim in Hymno in Vener. qui eidem vulgo tribuitur, v. 218. — ἱσμεν ἀλλοτρίων ἐχόντων. J. F. R.

9. Ζητός πω] Homer. Odys. Δ. 74. M. du S.

9. Ὄνυ Κύναιθ'] Lege ὅτι πω. F. G.

9. Ὄνυ Κυν.] Mallet ὅτι γὰρ Κ. Sed in impressis & M. ipso, uti edidimus, scribitur. Accedit ad hunc usum hujus particulae locus Jambl. No. 60. A. Vid. Tim. §. 2. Doer. Dial. XVIII. 1. f. Ibid. XXIII. 1. med. pro Lapp. §. 2. Ibid. §. 6. Hermet. c. 39. Herodot. §. 4. Abdic. c. 23. f. Infra Icarum. c. 23. f. Et adv. Indol. c. 21. pr. M. du S.

9. Ὄνυ Κυν.] Decem illa Luciani testimonia ab Solano commonstratis tantum Ed. Jans. paginis indicata, quaesivi, capitumque sive paragraphorum numerum, ut semper, ad nostram editionem adcommodavi, cognovique in illis omnibus ὄνυ vel ὄνυ γὰρ occurrere, pro quum, quandoquidem positum, veluti Latinis quoque non infrequens ubi pro quandoquidem, siquidem, usurpare, ut Horat. 2. Od. 13. 33. Quid mirum? UBI illis carminibus stupens demittis auras bel-lua centiceps auras. Verum ex his omnibus non consequitur ὅτι γὰρ hic legendum, quum Cynaethus non ante nominatus sit. Quare mallet ὄνυ & Κυν. legere, aut Gujeto assentiri ὅτι πω legenti. Ceterum de nomine hujus parafiti vid. Bergl. ad Alciph. III. Ep. 43. pr. ὄνυ & Στυλίων & Κύναιθ' ὁ δὲ Ζητός, ad quae ille: fuit assentator hoc nomine Demetrii Poliorcetae. de quo Lucianus in Imag. p. 39. (Ed. Bened.) i. e. h. l. J. F. R.

ταῦτά σοι Σπὸ πολλῶν ὀλίγα κολακείας καὶ ἐπαίνους ἀληθῆς δείγματα, ὥς μὴ πάντας ὑποπτεύεις τὰς ἐπαινούντας, ἀλλὰ ἀφ' ὧν κρίνεις, καὶ ὡς μετρήεις τῷ οἰκίῳ μέτρῳ ἐκάτερον.

Φέρ' ἔν, εἰ δοκεῖ, πρόσαγε τοῖς ὕπ' ἐμῶν εἰρημόνοις τὰς κανόνας ἀμφοτέρους, ὥς μάθοις εἴτε τῷ εἴτ' ἐκείνῳ ἐοικᾶσιν. ἐγὼ γὰρ εἰ μὴ τίνα ἀμορφὸν ἔσσαν ἔφην τῷ ἐν Κνίδῳ ἀγάλματι ὁμοίαν, γόης ἂν, καὶ τῷ Κνυαίῳ κολακικώτερον ὄντως νομιζοίμην. εἰ δὲ τοιαύτῳ ὑπάρχουσαι, οἷαν πάντες ἴσασιν, ἐπ' αὐτὴν ἐκ πολλῶν ἀφ' ἑαυτῶν ἦν τὸ τόλμημα.

Τάχα δ' ἔν Φαίης, μᾶλλον δὲ ἤδη εἰρηκας, ἐπαινέειν μὴ σοι ἐς τὸ κάλλος ἐφείδω ἀνεπίφθορον μέντοι ποιήσας τὸ ἐπαινον ἔχουσαν, ἀλλὰ μὴ θεαῖς ἀπεικάζειν ἄνθρωπον ἔσσαν. ἐγὼ δὲ, ἤδη γὰρ με προᾶξέηται τὰ ληθῆς εἰπεῖν, ἐ θεαῖς γε, ὧ βελτίστῃ, εἴκασα, τεχνιτῶν δ' ἀγαθῶν δημιουργήμασι, λίθι, καὶ χαλκῷ, ἢ ἐλέφαντι πεποιημένῳ. τὰ δὲ ὑπ' ἀνθρώπων γεγενημένα, οὐκ ἀσεβῆς, οἶμαι, ἀνθρώποις εἰκάζειν ἐκτὸς εἰ μὴ σὺ τῷτο εἶναι τὴν Ἀθηναίων ὑπείληφας, τὸ ὑποφιδίᾳ πεπλασ-

Haec tibi pauca de multis *sunt* adulationis ac verae laudis specimina, ne omnes somnino laudantes suspectos habeas, sed discernas, & sua utrumque mensura metiaris.

22. Age igitur, si videtur, admove his, quae dicta a me sunt, regulam utramque, ut videas, huic ne an illi convenient. Et enim si deformem quandam statuam Cnidiae similem dicam, impostor sane, & Cynaetho ipso magis adulator vere habear: si vero talem, qualem omnes norunt; non sane magni ille ausus intervalli fuerit.

23. At forte jam dixeris, quin jam dixisti, laudare quidem pulchritudinis nomine tibi permissum esto. Verum invidiae non obnoxiam oportebat laudationem facere, nec similem Deabus dicere hominem. Verum ego, jam enim *ipsam* me verum ad se dicendum invitabit, non profecto Deabus, o praestantissima, similem dixi *hominem*, sed bonorum artificum operibus, e lapide, & aere, vel ebore perfectis. Quae autem facta sunt ab hominibus, ea similia hominibus dicere, non puto impium: nisi forte hoc tu Minervam existimas, quod est effectum a Phidia, aut

a [ὑποπτεύεις] ὑποπτεύεις W. b [ὑπ'] Ἄπ' marg. A1W. & Ex. Fl. Sed vulgatam tuetur P. eaque melior. e [μάθοις] μάθοις W. d [ὄν] Ex L. restitut. d' ὄν Edd. priores.

26. Παραμετρήεις τῷ οἰκίῳ μέτρῳ] Non ab re fuerit addere nonnihil ex Observ. Cl. L. Bos (quem consulendum Cl. Hemsterb. in marg. Luciani monuerat) ad 2. Ep. ad Corinth. XII. 12. ubi rejecta vulgata versione ac Grotii expositione, Apostoli verba, quae erant: αὐτοὶ ἐν ἑαυτοῖς ἑαυτοὺς μετροῦντες, sic exponit: „intra „suam conditionem & fortunam se continere, se ex suis „facultatibus & dotibus aestimare, non plus sibi arrogare quam fas est, nec se dilatare ultra conditionem „suam. Secundum Lucianum diceret: ὡς μετρήειν „ἑαυτὸν οἰκίῳ μέτρῳ (pro Imag. h. l.) Ἀναμετρήειν „τὸν secundum Aristoph. Sic ille in Avib. p. 590. „Οὐκ ἀναμετρήσεις σκαυτὸν ἀπὸ ἑλλοῦ; Non ipse se „remetietis hinc abiens alio? Μετρήειν τὸν ἑαυτοῦ σκαυτὸν „dixit Plutarch. in Apophthegm. Lacon. . . Horat. „Metiri se suo modulo ac pede Lib. I. Epist. 7. — Hinc „proverbium apud Latinos: Tuo te pede mesire. Metaphora harum locutionum desumpta est ab iis, qui

„corporis sui staturam numero pedum metimuntur. Qui „itaque non longiorem se facit, quam revera est — „ille proprie dicitur μετρήειν ἑαυτὸν ἐν αὐτῷ. i. e. κατὰ „τὸ μέτρον τὸ ἑαυτοῦ ἡλικίας. Qui vero ridicule intendit „corporis sui modum, ut major quam sit, videatur: qui cum sit βραχύτερος, ὑπεραναικίζεται, „ἀκροποδίζει ἐπ' ἑαυτὸν. i. e. brevioris staturae sit, „extendit se in summos pedes, ut Lucian. in Imag. loquitur, is non potest dici μετρήειν ἑαυτὸν ἐν αὐτῷ. „&c.

37. Τάχα δ' ἔν Φαίης] Exigua mutatione legendum τάχα δὲ, & sic jam dederunt interpretes. J. M. G. Verum quum ἔν jam sit inventum, id facile admitte, spero, et si in versione nihil mutaverim, quae vel sic tamen sensui Luciani satis respondet. J. F. R. Ibid. Cūr] Hoc pro vulgato ἐν, auctore L. Codice reposuimus.

38. [Ἐπαινῶ ἐς τὸ κάλλος] Ἐπαινῶ ἐς τὸ κάλλος est laudando

aut illud Caekstem Venerem , quod in Cnido fecit Praxiteles ante annos non ita multos. Sed vide ne parum deceat , talia de Diis sentire , quorum veras imagines supra humanam imitationem esse positas , e- quidem arbitror.

24. Si vero vel maxime illis ipsis *Deabus* similem te dixissem , non meum istuc fue- rit , neque primus ego istam viam secue- rim ; sed multi ac boni poëtae , & maxi- me civis ille tuus Homerus , quem nunc etiam advocatum mihi excitabo , aut fieri non potest , quin ipse mecum damnetur. Interrogabo igitur illum , potius vero te pro illo (meministi enim , in quo bene fa- cis , venustissima quaevis illius carminum) quid de illo tibi videtur , cum de captiva dicit Briseide , illam aureae Veneri simi- lem luxisse mortem Patrocli : tum paullo post , quasi non satis foret , si soli similis Veneri sit ,

Sic fatetur , inquit , lacrumans par sanctis femina divis.

Cum igitur dicit talia , odistine ipsum quo- que , & abjicis librum , an das illi , ut li- bertate in laudando utatur ? Verum etsi tu

μύρον· ἢ τὸτο τ' Οὐρανίαν Ἀφροδίτην , ὃ οὐ ποίησι· Πραξιτέλης ἐν Κνίδῳ , ὃ πάντων πολλῶν ἐστίν· ἀλλ' ἔρα μὴ ἄσμενοι ἢ , τὰ τοιαῦτα αὖτε τ' θεῶν δοξάζειν , ὧν τὰς τε ἀληθεῖς· εἰκόνας ἀνεφίκτως εἶναι ἀνθρωπίνῃ μίμησιν ἔγω γε ὑπολαμβάνω.

55 Εἰ δὲ καὶ ὃ , τι μάλιστα· σε αὐταῖς ἐκείναις εἴκασα , ὅκ' ἐμὸν τὸτο , εἰδὲ ἐγὼ πρῶτον ταύτην ἐτεμόμην τ' ὁδὸν , ἀλλὰ πολλοὶ καὶ ἀγαθοὶ ποιηταί· καὶ μάλιστα ὁ πολίτης ὁ σὸς Ὅμηρος , ὃν καὶ νῦν ἀναβιβάζομαι· συναγορεύουσιντά μοι· ἢ εἰδὲ μία μηχανὴ , μὴ ἔχῃ καὶ αὐτὸν σὺν ἐμοὶ ἀλῶναι· ἐρήσομαι τοίνυν αὐτὸν , μᾶλλον δὲ σὲ ὑπὲρ αὐτῷ (καὶ γὰρ ἀσκημονεύεις , εὖ ποιῶσα , τὰ χαρίεστα τ' ἐρραφανημερῶν αὐτῷ) τί σοι ἐκεῖνο δοκεῖ , ὁπόταν αὖτε τ' αἰχμαλώ- τε λέγῃ τις Βρισηΐδῃ , ὅτι χρυσῇ Ἀφρο-δίτῃ ἰκέλη , ἐπένθει τ' Πάτροκλον ; εἴτα μὲ μικρὸν , ὥς ἔχ' ἱκανὸν εἰ μόνῃ τῇ Ἀφρο-δίτῃ εἰοικυῖα ἔσται·

70 Εἴπε δ' ἄρα (Φησὶ) κλαίεσσα γυνὴ εἰ-κυῖα θεῶσιν.

ὁπόταν ὅν τοιαῦτα λέγῃ , μισοῖς καὶ κεῖνον , καὶ ἀπορρίπτεις τὸ βιβλίον , ἢ δίδως αὐτῷ ἐλευθερίαν ἐν τῷ ἐπαίνῳ ; ἀλλὰ καὶ σὺ μὴ

ο Εἰκόνας] Εἰκόνας male f. Recte cett. & M. media brevi. f 21] Restituit. ex W. Γs Edd. priores. g Συ-ναγορεύουσα] Συναγορεύουσα Fl. male. Vulgatum tenent cett. & M.

re propter pulchritudinem , vel pulchritudinis nomine. Confer quae supra noto ad T. I. p. 580. f. Pifcat. c. 12. No. 22. ubi ἐπαινευμένη ἐς τὸ πᾶν ἔχαιρε , recte in textu , comma vero male omissum in nota. Adde L. Boi Obs. Crit. p. 50. ibi quoque laudatum. f. F. R.

42. Οὐ διαίῃς γι , ὃ βελτίον , εἴκασα] Mendose. Scri- be vel σι pro γι , vel εἴκασα σι. Vocolam σι hic requiri , vix monitore eget ; jamque de suo id sup- plevit Interpres. Eadem hac pag. idem commissum. Εἰ δ' ἔστι (male quoque , saltem contra consuetudi- nem , vulgo legitur δ' , τι) μάλιστα γι αὐταῖς ἐκείναις εἴ-κασα. Et hic σι requiritur , sive εἴκασα σι , sive γι in σι mutatum malis. f. f.

Ibid. Γs] Recte puto Cl. Jensch. conjecisse σι legen- dum. Etsi enim eo sensu tolerabilis est vulgata , quem Cl. Gesn. ei tribuit ; tamen cum scribae in ead- em particula γι , pro σι scribenda peccarint , ubi ad eadem verba respicitur , quid mirum , si & hic simi-

liter aberrarint?

44. Λίβη ἐ χαλκοῦ &c.] Conf. supra de Im 13. c. 23 ceteraque Luciani loca ibi commonstrata , si est ope- rac. f. F. R.

49. Οὐρανίαν Ἀφροδίτην] De Venere Cnidia intelli- go , de qua supra Ερωτ. c. 11. & Εἰκ. c. 4. non de marmorea , quae Athenis erat , Uraniae dicta statua. M. du S.

50. Οὐ πάντων πολλῶν] Prò intelligitur. F. G. Οὐ πάντων πολλῶν ἐστίν] Pompeji enim & Caelaris aetate vixit Praxiteles. Sic autem in omnibus scrip- tum est. Ego vero ἢ π. πρὸ. π. a. verum esse credo. M. du S.

55. Σs] W. In impressis omnibus prave legebatur γι ante αὐταῖς. M. du S.

66. Χρυσῇ Ἀφροδίτῃ] Homer. Il. T. 182. M. du S.

70. Εἴπε δ' ἄρα] Homer. l. c. 286. M. du S.

75. Οὐδ'

μὴ δῶς, ὅγε τοσούτῳ αἰὼν δέδωκεν, εἰδὲ ὅ
 ἔστι ὅστις αὐτὸν ὅπῃ τέτῳ ἠτιάσαιο, εἰδὲ ὁ
 ματίζαι τολμήσας αὐτῷ ἢ εἰκόνα, εἰδὲ ὁ
 τὰ νόθα ὀπισθημένα ἢ ἐπὶ τῇ πα-
 ραγραφῇ ἢ ὀβελῶν. εἴτα ἐκείνῳ μὴ ἐφθέσκει,
 βάρβαρον γυναῖκα, καὶ ταῦτα, κλαίεισαν,
 τῇ χρυσῇ Ἀφροδίτῃ εἰκάσαι· ἐγὼ δ', ἵνα
 μὴ τὸ κάλλῳ εἴπω, διότι μὴ ἀνέχη ἀκ-
 υσα, οὐκ ἂν ὡς βιάλλοιμι εἰκόσι θεῶν
 γυναῖκα Φαιδρᾶν, καὶ μυιδᾶσαν τὰ πολλὰ,
 ὅσῳ θεοῖς ὅμοιον ἄνθρωποι ἔχουσιν.

Ἐπὶ μὲν αὖ τοῖς τῷ Ἀγαμέμνονι, ὅρα
 ὅσῳ αὐτὸς Φιδῶ ἐποίησαιο ἢ θεῶν, καὶ ὡς
 ἐταμιεύσαιο τὰς εἰκόνας ἐς τὸ σύμμετρον, ὡς
 ὁμοία μὲν, φησι, καὶ κεφαλὴν ἔχον αὐ-
 τὸν εἶναι τῷ Διὶ, τῷ Ἀρεὶ δὲ ἢ ζῶντι,
 τέρνον δὲ τῷ Ποσειδῶνι, Ἀχιλλῶν δὲ ἄνθρω-
 ποι, καὶ μέλη πρὸς τοσούτων θεῶν εἰκόνας·
 καὶ αὖ πάλιν, βροβόλοιγῳ ἢ Ἀρεὶ, φησὶν,
 ὅμοιον εἶναι, καὶ ἄλλον ἢ ἄλλῳ, θεοειδῇ ἢ
 φρύγῃ ἢ τῷ Πριάμῳ, θεοεικελὸν πολ-
 λάκις ἢ Πηλέως. ἀλλὰ ἐπ' αὐτοῖς ὅπῃ
 τὰ γυναῖκα ἢ ὡς δειγμάτων ἀκῦς γὰρ
 δῆπν αὐτῷ λέγοντῃ.

non dederis, tantum certe aevum illi de-
 dit, nec est qui hoc illum nomine accusa-
 verit, neque iste, qui flagellis caedere sta-
 tuam ipsius ausus est, neque qui obelis ad-
 scribendis supposititios illius versus notavit.
 Deinde huic licebit, barbaram mulierem,
 eamque plorantem aureae Veneri dicere si-
 milem: ego vero, ne de pulchritudine di-
 cam, quod audire non sustines, non com-
 parem statuis Dearum mulierem laeti vultus
 & frequenter subridentem, quod Deorum
 simile habent homines.

25. Verum in Agamemnone vide,
 quam Diis ipse pepercerit, & quam
 illorum imagines proportionem quadam dis-
 pensarit, qui oculis quidem & capite similem
 eum dicat Jovi, quod ad balneum autem
 Marti, ac pectus Neptuno, in sua hominem
 membra dividens pro totidem Deorum ima-
 ginibus. Ac rursus homicidae Marti similem
 ait esse, & alium alii: Dei specie Phrygem
 Priami, Dei similem saepe natum Pelei. Sed
 redeo rursus ad exempla muliebria. Audis
 enim sane illum dicentem:

Dia-

a Toi] Γε W. b 'Αρεῖ] 'Αρεῖ Hom. At prius Edd. Luciani, & M. c 'Αλλῳ] 'Αλλως W. d Θεοεικελῳ]
 καὶ θεοεικελῳ W.

76. Οὐδὲ ὁ ματίζαι] Ὁμοιοματίζεῖ ὁ * Ζηνόδοτος ἐπικλήθη, ὀβελίσας ἢ ἀποτίσας πολλά ἢ Ὁμήρῳ ἐπὶ V.

* Ζηνόδοτος] Restitutum ex C. Ζηνόδοτος enim Edit. Cler.
 † Τῷ] Τῷ legebatur in editis. Mutavit Selen. cui obse-

cundavi, et si non addidit unde habeat, quia res est parvi.
 J. F. R.

75. Οὐδ' ἔστι ὅστις αὐτὸν — ἠτιάσαιο] Zoilus Aristar-
 chus. Quique notas spurias versibus addiderat. Vide
Olearium hunc locum inepte interpretantem Ed. no-
 vac *Philostati* p. 649. M. V. la Croix.

76. Ὁ ματίζαι] Zoilus hoc, non Zenodotus, desi-
 gnavit, quamquam Scholiastes hoc aliter tradit. Vid.
Galen. Therap. I. c. 3. ubi idem de Zoilo narratur (p.
 m. 37.) Neque Cl. *Oleario* credas alium sensum com-
 miniscenti; qui a vero nimium quantum recedit praef.
 ad *Philost.* Heroica p. 648. Versus spurios obelis et-
 iam notabant Zenodotus & Aristarchus, ipso nostro
 monente Is. β. c. 20. M. du S.

85. Ὁπῇ θεοῖς] Φιλομείδης Ἀφροδίτῃ. F. G.

86. Ἀγαμέμνονι] Conf. supra Σύγρ. c. 8. M. du S.

89. Ὁμοιοματίζεῖ &c.] *Hom.* II. B. 478. M. du S.

93. Καὶ αὖ πάλιν &c.] Ego nomen Hectoris, aut

alius cujusvis, excidisse hic puto. Vide *Hom.* II.
 N. 802. M. 130. A. 295. Γ. 16. A. 131. *Odys.* P. 37.
 T. 54. Z. 102. P. 51. M. du S.

8. Ἐξελήφθῃ] Vulgatam bene se habere vid. ap.
 Grammaticos; nam ἀληγίμμαι, ἀλῆλπται fit praet.
 pass. ab ἀλῆφθ, & ἀπῆλπῃ ab ἀπῆλφθ, ne confun-
 datur cum ἀπῆλπῳ, ab quo ἀπῆλφθῃ formatum le-
 gas aoristum *Navig.* c. 4. & sexcenties alibi. Ignoscat
 Lector puerilia haec proferenti, ad quae adigimur va-
 riantē scriptura. J. F. R.

13. Τῷ βοῶν] Alludit ad frequentissimum Epithe-
 tum Junonis, βοῶπις. M. du S.

14. Ἐπιρῷ] *Pindarus* haud dubie, quem supra
 Poëtam Thebanum vocavit *Eia*. c. 8. ubi vide not.

15. Ροδονόκτολῳ] *Hom.* II. A. 477. &c. M. du S.

19. Τῷ

Dianae similis, vel quae Venus aurea fer-
tur, &

Qualis Diana in montibus errat.

26. Non solum autem ipsos homines Diis facit similes, sed Euphorbi etiam comam *Gratiis similem* dixit, eamque infectam sanguine. Atque in universum tot sunt in hoc genere, ut nulla poëseos pars sit, quin divinis imaginibus exornetur. Itaque aut illa etiam deleantur, aut nobis quoque audere similia concessum esto. Adeo autem illa imaginum & similitudinum ratio a cen-

27. Quamquam, quae ad formam pertinent, adhuc moderatiora sunt iis, si quis Deo similis esse dicatur: verum ipsas appellationes Deorum quot jam imitati sunt, Dionysii, & Hephæstiones, & Zenones, & Posidonii & Hermæi, cognominati? Latona autem mulier quaedam fuit Evagorae

Ἀρτέμιδι ἰκέλη, ἢ χρυσῇ Ἀφροδίτῃ, ἢ
1 Οἷη δ' Ἀρτεμις εἴσι κατ' ἔρεσθ'.

Οὐ μόνον δὲ τῆς ἀνθρώπου αὐτῆς θεοῖς ἀπεικάζει, ἀλλὰ καὶ ἡ Εὐφώρῳ κόμην ταῖς Χάρισιν ἀπείκασε, καὶ ταῦτα, πῶμα δι-
σδευμένη. καὶ ὅλως, τοσαῦτά ἐστι τὰ τοιαῦ-
τα, ὥς μηδὲν εἶναι τῇ ποιήσεως μέρῳ, ὃ
μὴ ταῖς θεαῖς εἰκόσι (ἀφ' ἑκαστοῦ), ὥστε
ἢ καὶ κεῖνα ἐξ ἀληθείας, ἢ καὶ ἡμῖν τὰ
ὅμοια τολμᾷ ἐφείδω. ἔγω δὲ τὸ χ' τὰς
οἰκόνας καὶ τὰς ὁμοιώσεις ἀνεύθυνόν ἐστι,
ὥστε Ὀμηρῷ καὶ τὰς θεὰς αὐτὰς ὅσα
ἔκτισεν ἀπὸ τῶν ἐλαττόνων ἐπαινέσαι. τῆς
γὰρ τῇ Ἡρας ὀφθαλμοῦ, τῆς τῇ βοῶν εἴκα-
σεν. ἕτερον δὲ τις ἰοδλεφάρων τῇ Ἀφροδίτῃ
ἔφη, καὶ μὴ γὰρ ῥοδοδάκτυλόν τις ἀγνοεῖ, τῇ
καὶ ἐπ' ἐλάχιστον τῇ Ὀμήρῳ ποιήσῃ ὁμι-
ληκότων;

Καίτοι τὰ μὲν τῇ μορφῇ ἐτι μετρίωτερα,
εἴ τις θεῶν ποικίλῃ λέγει. ἀλλὰ τὰς προ-
20 ογορίας αὐτὰς πόσοι ἐμιμήσαντο τὰς τῇ
θεῶν, Διονύσιοι, καὶ Ἡφαιστῖονες, καὶ Ζήνων-
ες, καὶ Ποσειδάωνιοι, καὶ Ἑρμᾶιοι προσεγο-
ρευόμενοι; Λητὼ δὲ, γυνὴ τις ἐγένετο Εὐα-
γόρου

τ' Ἐξαληλίφθω] Sic J. Fl. H. P. &c. Ἐξαληλίφθω W. f' Ἑρμᾶιοι] Sic Edd. omnes. Ἑρμᾶι W

19. Τὰς προσηγορίας] Insignis ea de re *Clementis*
Alex. locus est p. 22. A. Οἱ βασιλεῖς οἱ παλαιοὶ καὶ
φρονῶντες τῇ μύθῳ τούτῳ, ἀνέκοντο ἀπὸ τῆς ἀνθρώπου ἀ-
κρίτου σφῆς αὐτοῦς θεοὺς ἀναγορεύοντες, ταύτην κακίαν διὰ
τὴν δὲ καὶ ἀπαθανάτωσαν διδασκαλίαν. Καὶ μὲν Αἰόλιος ΖΕΥΣ
ὑπὸ τῇ Ἀλευόνῃ τῇ γυναικὶ. Ἀλευὸν δὲ αὐτὴς ὑπὸ τῇ
αὐτοῦ Ἡρᾷ προσεγορεύοντο. Ποσειδάων δὲ ὁ τέταρτος
ΔΙΟΝΥΣΟΣ ἰκαλεῖτο. καὶ Μιθριδάτης ὁ Ποσειδῶνος ΔΙΟ-
ΝΥΣΟΣ καὶ αὐτὸς. Ἰούλιος δὲ ὁ Ἀλέξανδρος Ἀμμωνίου
ὀνόματι δοκεῖν, καὶ κερσεφόρος ἀναπλάττωσιν πρὸς τῇ ἀ-
γαλματοποιίᾳ, τὸ καλὸν ἀνθρώπου ὁρᾶν σπουδῇ κέραι.
καὶ ἐτι γὰρ βασιλεῖς μόνον, ἀλλὰ καὶ ἰδιῶται θεαῖς προση-
γορίας σφῆς αὐτοῦς ἐτίμουντο. Deinde recenset *Mene-*
cratem Jovis, *Alexarchum Solis*, *Nicagoram Mercu-*
rii, nomina & partes assumentes, & quos gentes ut
Deos coluerunt vivos, *Philippum Macedona*, *Deme-*
trium Deum. *Menander de Rege ἰών* δὲ βασιλεὺς
ἔστιν ἡμῶν θεός. M. du S.

21. Διονύσιοι & Ἡφαιστῖονες] Pendebam animi ali-
quando, essent ne haec nomina Latine convertenda
Tom. II.

ipsa quoque, ut eorum vim scilicet lector Graecorum
rudis assequatur. Sed cum id genus lectoribus percat
eadem historia nominum, ut *Bacchium* non cogitent
tyrannum utrumque Syracusanum, *Vulcanium* non
amicum Alexandri, *Jovianus* non Eleatem illum, &
alterum Stoicae sectae principem, &c. sed quosvis
alios: melius videtur relinquere Graeca suspicioni &
inquisitioni eorum, qui primo conspectu eorum pos-
sent origines ignorare. J. M. G.

22. Ἑρμᾶιοι] Reliqua nomina satis nota: hoc an
reperiat, nescio. *Hermæus* quidem multos, *Her-*
macum nullum legere me memini. In W. Ἑρμᾶι,
quod minime probo, quia nondum eos recenset, qui
ipsa Deorum nomina, sed eos tantum, qui paululum
mutata assumsent. Ego itaque Ἑρμᾶιοι legendum
censeo. M. du S.

23. Εὐαγόρου] Vide an apud *Diodorum Siculum*, qui
multa de hoc Rege narrat, de uxore aliquod etiam
reperiat? M. du S.

γούρῃ τῇ^a Κυπρίων βασιλέως, καὶ ὅμως οὐκ ἠγανάκησεν ἡ θεὸς, δυναμένη λίθον αὐτῇ² ὥσπερ τὴν Νιόβην ἀπεργάσασθαι. ἔῳ γὰρ τῆς Αἰγυπτίως, οἵτινες καὶ δεισδαιμονέστατοί εἰσι πάντων, ὅμως τοῖς θεοῖς ὀνόμασιν εἰς κόρον ὀπιχωρῶντες. σχεδὸν γὰρ τὰ πλεῖστα αὐτοῖς ἐξ ἑραυ³ ὄντιν.

Ὡστε καὶ πρόσγε σὺ τὸ τοῦτον, φοροδῶς ἀφαιρῶν⁴ πρὸς τὸ ἔπαινον. εἰ γὰρ τι ἐν τῷ συγγραμμάτων πεπλημμένῳ ἐς τὸ θεῖον, οὐ μὲν ἀνεύθυν⁵ αὐτῷ, ἐκτός ἐι μὴ τινα νομίζεις ἀκροάσεως εὐθύνην εἶναι, ἐμὲ δὲ³ ἀμυνῶν⁶ οἱ θεοί, ἐπειδὴν πρὸ ἐμῆ⁷ τὸ Ὀμηρον καὶ τῆς ἄλλης ποιητὰς ἀμύνων⁸. ἀλλ' ἐδὲπω ἐδὲ τὸ ἄριστον^b τὸ φιλοσόφων ἡμῶν, εἰκόνα θεῶν τὸ ἀνθρώπων εἰπόντα εἶναι. Πολλὰ ἔτι ἔχων πρὸς σέ εἰπεῖν, Πολυφράτῃ ἐνεκα τέτῃ παύσομαι, ἵνα καὶ σπομνημονεύσαις δινηθῇ τὰ εἰρημνά.

ΠΟΛ. Οὐκ οἶδα, εἰ μοι τῷτο δυνατόν ἔστι, ὧ Λυκίνε μακρὰ γὰρ εἰρήναι σοι καὶ ταῦτα καὶ ὑπὲρ τὸ ὕδωρ τὸ ἐγχευόμενον^c φειράσομαι δ' ὅμως ὀπιμνησθῆναι αὐτῶν. καὶ

Cypriorum regis : & tamen non indignata fuit Dea, cum posset illam, Niobes instar, lapidem facere. Omitto enim Aegyptios, qui quidem omnium sunt supersticiosissimi, tamen divinis nominibus ad satietatem abutentes. Fere enim pleraque apud illos de caelo sunt.

28. Itaque tuum non est, metriculose adeo affectam esse ad laudes. Si quid enim in scripto adversus numen peccatum sit, tu quidem rea minime illius es : nisi quam putas etiam auditionis poenam esse. Me verum Dii punient, cum ante me Homerum & alios poetas ulți fuerint. At illi nondum nec optimum philosophorum ulți sunt, qui Dei imaginem esse dixit hominem. Multa adhuc ad te dicenda cum habeam, Polystrati hujus causa desinam, ut meminisse possit dictorum.

29. POL. Nescio si adhuc possim hoc, Lycine, Longa enim a te habita est oratio, sedque ultra infusam tibi aquam. Studebo tamen illorum meminisse, & ut vides jam ad

^a Κυπρίων] Κυπρίῳ P. sola. Et mox αὐτῷ pro αὐτοῦ. & M. ^c Ἐγχευόμενον] Restitutum ab Solano. Ἐκχυν. Edd. priores. Ἐκχεύομενον V2.

^b Τῶν] Deerat artic. in Edd. additus nunc ex Coll. Edd. priores. Ἐκχεύομενον V2.

38. Ἄριστον τὸ φιλόσοφον.] Τὸν Πλάτωνα δηλονότι. G.

27. Αἰγυπτίως] Vide Spanh. 431. 434. M. du S.

38. Ἄριστον τὸ φιλόσοφον] Vide Platonem Alcib. II. p. 46. E. quamquam ibi quidem non diserte dicitur Imago ; & de Rep. VI. p. m. 431. B. Adde Laërt. II. 10. (mihi II. p. 150.) Τῶν autem inierui, quod habent Coll. & M. Sānctum esse in Minos Ed. Basf. p. 509. B. C. Tribuitur tamen hoc Diogeni apud Diog. Laërt. 150. A. M. du S.

Τὸν ἄριστον φιλόσοφον] Platonem ita signari, vix est dubium. Atque apud illum esse, quae huc referri possunt, conitat V. G. de rep. 6. p. 476. A. ubi probat illud Homericum θεοειδὲς τε & θεοεικέλον. κ. τ. λ. Sed ipsa tamen haec verba nondum invenire potui, nec apud ipsum, nec apud quemquam, qui concordiam rationis & fidei testimoniis philosophorum demonstrarunt, Augustinum Stenochum dico, Vossium, Huetium, Pfannernum. J. M. G.

Τὸν ἄριστον τὸ φιλόσοφον — εἰκόνα τὸ ἀνθρ.] Diog. Laërt. c. 51. Gysius in Gencl. c. 1. M. V. la Croze.

Τὸν ἄριστον τὸ φιλόσοφον] Non sic invenies locum Diog. Laërt. ab Cl. la Croze indicatum. Quare adi illius L. VI. Segm. 51. p. 340. T. I. Edit. Amst. ubi de Diogene Cynico ait: Τοὺς ἀγαθοὺς ἀνδρας θεῶν εἰκὼς εἶναι τὴν ἑρμηνείαν, χαλαζόντων ἀχολίαν. J. F. R.

45. Ἐγχευόμενον] Vide not. ad c. 15. Prave hic etiam legebatur ἐκχ.

47. Ἀποσώω παρ' αὐτῶν] Th. Magist. h. v. haec Luciani profert, ut hic leguntur, item alia quibus demonstrat ἀποσώω non solum esse ἀποδιόω, verum & σισσομένης & διαρρηκτικῆς ἀπὸ τοῦ σώω. Adde Nostrum infra Navig. c. 4. ἀποσώωμεν εἰς τὸ ἄστυ. De πειρασθῆναι autem de quo Thom. ibid. agit, videbimus in Laërt. Hoc loco ἀποσώω παρ' αὐτῶν, deferam ad illam, verterat Obsop. Deferre proprio Benedict. male uterque. Est enim abibo, vel abeo, proprio ad illam, Alciphron. I. ep. 34. p. 142. Εἰς τὴν Ἀκαδημαίαν σοφίης, ubi Bergl. „ σοφίης de insolenti, fastuoso & concitatore incessu, „ cum jactatione quadam corporis. Exempla anno-

ad illam abire festino, obturatis auribus, ut ne quid incidens aliud ordinem illorum confundat, ac deinde accidat mihi, ut exhiber a spectatoribus. L Y C. Ipsi tibi curae erit, 50 μοι συρίπεια συμβῆ πρὸς τῆς θεατρῆς. Polystrate, ut optime agas. Ego vero quandoquidem semel personam tibi tradidi, nunc statim discedam. Cum vero sententias renuntiabunt iudicum, tum jam ipse quoque adero, visurus quis certaminis exitus futurus sit.

ὡς ὁρᾷς, ἤδη ἀποσοῦμαι πρὸς αὐτὴν, ὅπως βυσάμεν τὰ ὦτα, ὡς μή τι παρεμπι-
σὸν ἄλλο συγχέῃ τὴν τάξιν αὐτῆς, εἰτά μοι συρίπεια συμβῆ πρὸς τῆς θεατρῆς.
ΛΥΚ. Αὐτῷ σοὶ μελήσει, ὦ Πολύστρατε, ὅπως ἄριστα ὑποκρίνη· ἐγὼ δὲ, ἐπεὶ περ ἅπασι σοὶ τὸ δράμα παραδεδωκα, νῦν μὲν ἐκ ποδῶν ἀποστήσομαι ὅπου ταν δὲ τὰς ἡ-
55 Φες ἀνακηρύττωσι τὴν κρίσιν, τότε ἤδη καὶ αὐτὸς παρήσομαι, ὁφόμενος ὅποιόν τι τὸ τέλος τῷ ἀγῶνι ἔσται.

TOXARIS SEU AMICITIA.

ΤΟΞΑΡΙΣ, Η ΦΙΛΙΑ.

MNESIPPUS ET TOXARIS.

ΜΝΗΣΙΠΠΟΣ ΚΑΙ ΤΟΞΑΡΙΣ.

M N E S I P.

M N H Σ I Π.

AIn' tu, Toxari, sacra facitis Oresti ac Pyladi vos Scythae, & Deos esse illos, creditis? TOX. Sacra facimus,

ΤΙ Φῆς, ὦ Τόξαρι; Θύετε Ὁρέστη καὶ Πυλάδην ὑμεῖς οἱ Σκύθαι, καὶ θεοὺς εἶναι πεπιγυῖκατε αὐτούς; ΤΟΞ. Θύομεν.

tavit H. Steph. in Thef. interdum simpliciter proprie, 10. Lucian. pro Imag. fin. &c. (non in Imag. ut ibi editum.) Addo eumd. Aleiph. III. 51. p. 392. Ἀλ' ἐταίμ' ἐνθαδε ἀποσοῦν, καὶ σπυρίδιον ὡς ἡμᾶς. J. F. R. 54. Ἐκ ποδῶν] Lege ἐκποδῶν. F. G. Et sic Stephanus in Thef. scribi jubet, quando e vestigio, statim, significat. Sed in Smid. Ed. Hagen. Lit. E. Ἐκ ποδῶν quoque scribitur, & ἐκποδῶν uno verbo (prius autem ibi errorem tantum typograph. esse, ex sequentibus adparet) ait autem. Ἐκ ποδῶν τὸ πρὸς ὀλίγον χρόνον ἐπο-
σειλάσθ'. Ἀριστοφάνης. Οὐδὲς ἐστὶν ἐν ζῆτοῦ μιν. Ἀλλὰ δι-
πο πᾶς ἐκποδῶν. Καὶ αὐτίς. Ἀργεῖοις ἐθελῶσι ἐκποδῶν
ἐγχεσθαι. Καὶ παροιμία. ἀνδρὲς κακῶς πρᾶσσοντες ἐκπο-
δῶν φίλοι. Ἐκποδῶν γινώσκ', φησὶν. ἢ ἐκπλεῖσθαι. ἢ ἐν
τῷ μίᾳ γινώσκειν. Si adverbii more junctim scribas, ἐκποδῶν cum Gijeto ac Stephano praeferrem; sed nihil hic suadet, ut exponamus illico, e vestigio, verum e medio, e confreth sensus postulat; ideoque vulgatam minime mutandam arbitror. Nam & Noster alibi; ἀλλ' ὅμοιός μ' ἐκ ποδῶν, notante Fratre G. O. Reitzio, in Belg. Graeciss. qui locus est ex Reviv. c. 32. Addamus alia, ut Apoc. c. 5. ubi ἐκ ποδῶν statim est, & Τόξα. c. 9. f. αὐτίκα μάλιστα ὅσπερ τὰ οὐραία οἰχόμενοι ἐν ποδῶν ἀπατάμεθα, ubi iterum discretim recte

scribitur. Nec ibi confestim significare, patet, quia id per αὐτίκα μάλιστα enuntiatur. Sed pro arbitrio scribentis videtur modo sic, modo aliter exaratum; nam vicissim ἐκποδῶν ἀπὸ scriptum sine varietate video deinde, in Pseudolog. c. 4. post med. Ac tamen Latine ab Micillo conversum, abi e medio. Et in Eurip. Hecub. 52. ἐκποδῶν χρησάμενοι junctim exaratum vertitur: procul abibo. Immo nihil interest, utrumque est ejusdem originis, si non prorsus idem; nam ut in singulari ἐκ ποδῶν δίκαιος nulla est controversia, quid obstat quin ἐκ ποδῶν simili ratione scribamur semper, quum illa conjungendi aut dirimendi mutandique accentus ratio sit inventio posterioris aevi? Interim relinquamus hujusmodi orthographiam, qualem suis locis invenimus. J. F. R.

ΤΟΞΑΡΙΣ] De vero Toxari in Scythia multa. Vide cap. 1. Hic autem fictus Toxaris Romanorum Imperatorum aetate vixisse ponitur. Quamquam alicubi etiam ad veterem respexisse patet, ut c. 57. Vid. Schott. Obs. p. 138. M. du S.

2. Ὑμῶς οἱ Σκύθαι] Qui oram inter Tanaim & Phasim accolunt, nunc Cercassii dicti, eos nonnulli Ziccos esse volunt. G. C.

ὦ Μνήσιππε, θύομεν ἢ μὴν θεὸς γε οἰά-
μενοι εἶναι, ἀλλὰ ἄνδρας ἀγαθοὺς. ΜΝΗΣ.
Νόμος δὲ ὑμῖν καὶ ἀνδράσιν ἀγαθοῖς σποθα-
νῆσι θύειν ὡς θεοῖς; ΤΟΞ. Οὐ μόνον,
ἀλλὰ καὶ ἑορταῖς καὶ πανηγύρεσι τιμῶμεν
αὐτούς. ΜΝΗΣ. Τί θηρώμενοι παρ' ἀν-
θρώπων; ἢ γὰρ δὴ ἐπ' εὐμενείᾳ θύετε αὐτοῖς, καὶ
νεκροῖς γε ὅσιν. ΤΟΞ. Οὐ χεῖρον μὲν ἴσως,
εἰ καὶ οἱ νεκροὶ ἡμῖν εὐμενεῖς εἴεν· ἢ μὴν ἀλλὰ
καὶ πρὸς τῆς ζῶντας ἀμεινον οἰόμεθα πρά-
ξαι, μεμνημένοι τῶν ζήτων, καὶ τιμῶντες
σποθανόντας. ἡγούμεθα γὰρ ὅτις ἀνὴρ ἡμῖν
πολλὰς ὁμοίας αὐτοῖς ἐβελῆσαι γενέσθαι.

Mnesippe, sacra facimus: verum non quo
Deos arbitremur esse, sed viros bonos.
MNES. Lex autem apud vos viris etiam
bonis post mortem sacrificare tanquam
Diis? TOX. Non hoc modo, sed diebus
festis etiam celebratibusque illos honora-
mus. MNES. Quid inde venantes? Ne-
que enim sane, ut propitii vobis sint, sacri-
ficatis illis, utpote mortuis. TOX. For-
tasse neque istuc male, si mortui etiam sint
nobis propitii. Veruntamen etiam viven-
tium ratione melius nos arbitramur factu-
ros, si memoriam virorum praestantissimo-
rum usurpemus, mortuos etiam honore
prosequentes; putamus enim, sic futu-
rum, ut plures nobis illorum similes velint
fieri.

z. MNES.

α. Τιμῶντες δὲ πρὸς. Τιμῶμεν Edd. omn. male. Τιμῶμενοι Jansf. At restituta lectio est in Coll.

5. Ἀλλὰ ἄνδρας] Ἀλλὰ seq. vocali, etiam α. sine
apostrophi ap. Nostrum fere ubique, rarissime cum
eo. Forſan ne confundatur cum adjectivo ἄλλω. Con-
fer αὐτοῦ deinde c. 32. ubi plura damus.

J. F. R.

12. Ἀλλὰ ὁ πρὸς τοὺς ζῶντας ἀμεινον οἰόμεθα πρά-
ξαι] Etiam in hac editione video admissum ineptissi-
mum in versione errorem, quem a prioribus acce-
perunt, *iis quae in vita sunt*, quum & res ipsa & Grae-
ca postulent masculinum.

J. G.

13. Πρὸς τοὺς ζῶντας] Erasmus tamen recte: *his qui
in vita sunt*. In Bened. itaque versione illud *quae* vi-
tium tantum typographicum est, ἀδυνάτως enim arbi-
tror, id eum per ignorantiam aut oscitantiam sic ver-
tisse.

J. F. R.

14. Καὶ τιμῶμεν σποθανόντας] Samosatensis noster pe-
culiari libello conscripturus eminentissima quaedam fi-
dae amicitiae exempla, inducit Toxarin & Mnesippum,
hunc ex Graecis, illum ex Scythiis, quorundam,
qui in se summae fidei & nulla calamitatum violentia
infracti amicitiae vinculi documenta dederunt, histo-
riam texentes. Mnesippo itaque miranti, quod apud
Scythas Pyladi & Orestis sacra fierent, quum ab iis,
utpote mortuis, nihil utilitatis humano generi posset
accidere, respondet inter alia Toxaris, Scythas ita
existimare, se recte & ordine facere, qui virorum
praestantium memoriam colant, quo magis viventes
se ad magna erigant, ubi videant, etiam post mor-
tem manere bene factorum praemia. Graeca verba
quaedam lahes insidet emaculanda. Ait, §. 1. Οὐ μὴν
ἀλλὰ ὁ πρὸς τοὺς ζῶντας ἀμεινον οἰόμεθα πράξαι, με-
μνημένοι τῶν ζήτων. καὶ τιμῶμεν σποθανόντας. Sed legen-
dum (idque nemini non perspicuum est) μεμνημένοι τῶν
ἀρίων, καὶ τιμῶμεν σποθανόντας. Quia putamus nos
id melius quocumque loco, qui in vita sunt, (πρὸς τοὺς ζῶ-
ντας, oscitabundus Interpres verterat, *iis quae in vita
sunt*. quem errorem jam castigavit Cl. Gronovius) fa-
cturos, si optimorum memores sumus, & honore prose-
quamur mortuos. Apprime huic Scytharum institu-
to, claris viris & Deis juxta honorem habentium,
convenit, quod de Octavio Augusto, proximum Diis
immortalibus honorem memoriae ducum praestante,
qui imperium populi R. ex minimo maximum fe-
cissent, memorat Suetonius cap. 31. eum nempe sta-
tuas omnium eorum ducum triumphali effigie in utra-
que fori sui porticu dedicasse, edicto professum, comen-
tum id se, ut illorum velut ad exemplar & ipse, dum
viveret, & insequentium aetatum principes erigerentur
a civibus.

Mnesippo itaque & Toxaride, singulis ex sua gente
relaturis quosdam fidelissima amicitiae memorabiles, &
inter se exemplis nobilibus quasi certaturis, rogat
Mnesippus, utrum in exemplorum multitudine, an
in excellentia constituta sit victoria. Respondet To-
xaris c. 11. m. se potius velle, ut exemplorum digni-
tas spectetur. καὶ εἰ τομώτεροι (pergit) φαίνοιο αἱ σοὶ
[φιλίας] τῶν ἐμῶν. ἴσως τὸ ἀριθμὸν εἶναι, καμώτεροι δηλο-
ῖν ἰσχυρόνταί μοι τὰ τραυμάτια, καὶ ταῦτα ἰδὼσα πρὸς
τὰς πληγὰς. Reddit Interpres, *ut si tuae meae acutio-
res appareant, quamvis numero sint paues, magis le-
thalia vulnera infligant, quarum ictibus metet ocyus
dabo*. Inscita & a mente Auctoris aliena versio. Ver-
te, *Et si tuae (amicitiae) meae videantur acutiores, si
paues etiam numero sint, haud dubie magis lethalia mi-
hi infligent vulnera, & ad illos ictus citius inclinabo ac-
cedam*. Non videtur intellexisse hoc in loco Inter-
pres, quid sit ἰδδδδναι, ubi de pugnis & certaminibus
sermo est. Εἰδδδδναι videlicet dicitur acies, quae in-
clinatur, & retrolabatur. Noster in eodem hoc libel-
lo c. 54. p. m. Γνωμοῦς δὲ ἐπὶ τὰ τοιαῦτα μὲν καὶ κατὰ τὰς
ἐν-
τα-

2. MNES. Recte ista statuitis. Sed quo in primis nomine admirati Oresten ac Pyladen honore Diis aequastis, idque, apud vos advenae cum essent; & quod maximum, hostes? qui quidem, cum illos naufragio ejectos, qui tum erant Scythae, comprehensos abduxissent, immolandosque Dianae, infidiati carceris custodibus, superatoque praesidio, & regem interfecerint, & adscita sibi sacerdote, quin ipsa derepta Diana, navigio, derisa communi Scytharum lege, evaserint. Itaque propter ista si honoratis illos viros, fieri non potest, quin

MNHΣ. Ἀλλὰ ταῦτα μὴ ὀρθῶς γινάσκῃς. Ὁρέστην δὲ καὶ Πυλάδην, τίνος μάλιστα θαυμάσαντες ἰσοθέως ἐποίησατε, καὶ ταῦτα, ἐπήλυδας ὑμῖν ὄντας, ἢ τὸ μέγιστον, πολέμους; οἷγε, ἐπεὶ σφᾶς ναυαγία πεπεσόντας οἱ τότε σκῦβαι συλλαβόντες ἀπήγον, ὡς τῇ Ἀρτέμιδι καταθύοντες, ὁπιθέμενοι τοῖς δεσμοφύλαξι, καὶ φρεσὶς ὁπικρατήσαντες, τὸν τε βασιλέα κτείνονσι, καὶ τὴν ἱέρειαν ὄρκα λαβόντες, ἀλλὰ καὶ τὴν Ἀρτεμιν αὐτῷ σπουδήσαντες, ὅχιον σποπλέοντες, καταγελάσαντες τῷ κοινῷ τῶν σκυθῶν νόμῳ. ὥστε εἰ ἀφ' αὐτῶν τιμᾶτε τοὺς ἄνδρας, οὐκ ἂν φθάνοιτε πολλοί.

[ὁ ἑκείνου] ἑκείνου Ex. Fl. Nihil mut. Edd. nec P. e νόμῳ] Deest in Fl.

30. Οὐκ ἂν φθάνοιτε] Ἀπὸ τῆς, τάχιστα ἂν πάντας ἐπὶ τὰ ὅμοια ὀρκαλίσσῃ. V.

* φθάνοιτε] φθάνοι Ed. Cler. quod mutavimus, ut Luciano textui congrueret. J. F. R.

ἐν δὲ τῇ τῇ ἡμέτερᾳ, καὶ παρὴρ γὰρ ἡ φάλαγγ; ubi aliquanto melius Interpres, Nostri terga dabant; quamquam id non prorsus est terga dare. Plutarchus in Romulo, ἐν δὲ τῇ οἱ Ῥωμαῖοι, καὶ φυγὴ πρὸς τὸ Παλάντιον ἐχθρὸν ἐξαποδύμενοι τῷ ἐπὶ τῷ. Sic ventus, flatum remittens, dicitur ἐνδύναι ab Nostro in 2. Vern. Hist. hoc Tom. II. c. 29. f. Μαλακὸς ἐνδύνει τὸ πνεῦμα, καὶ σπινθύνει. At contra ἐπιδύναι dicitur ventus, ubi increbescit. Laetantia fragmentum Graecis quoque dicitur χαλῶν ἐνδύναι. Noster in Deorum Dial. pag. 182. δι' σπινθύναι ἀνάγκη τῷ χαλῶν. εἰ δὲ ἐνδύναι τις, ἀφηνιάζει σὺν ὑδρὶ, ἴσποι scilicet. Similiter ἐνδύναι πόδα, quae phrasus est nautica, usurpat Lucianus in Contemplanti. c. 3. pr. pro remittere funem, quo remisso, velum a latere navis recedit, & minori violentia in velum irruit ventus. Verba Luciani sunt, ὁπόταν δὲ τὸ πνεῦμα καλῶν ἴσποι πλάγῃ τῇ ὁδῷ ἡμῶν, καὶ τὸ κύμα φθῇ ἀπὸ τοῦ, τότε ὑμεῖς μὲν ὑπὸ ἀνάγκῃ καλῶνται τῇ ὁδῷ τῶν σάλαι, ἢ ἐνδύναι ὅλῃ τῇ ποδῇ, ἢ σπινθύναι τῷ πνεύματι. Belgae dicimus, den schoot uitlaten. Quod hic vocat Noster σπινθύναι τῷ πνεύματι, id eodem prorsus modo Belgae met den wind uitlaten.

Καὶ τιμῶμεν ἀποθανόντων.] Nondum possum accedere Jensei emendationi; cum nondum mihi confet, τιμῶμαι media vel passiva terminatione significare posse simpliciter honorare, & nihil hic sit in oratione Scythae, quod non optime cohaereat: ἄμεινοι οἰόμεθα — μεμνημένοι — καὶ τιμῶμεν — ὑπομένει. Si τιμῶντες inveniantur in libro antiquo, illud vero arripiam.

Καὶ τιμῶμεν ἀποθ.] Recte divinavit Gesn. τιμῶντες alicubi inveniri posse. Quare laudabit factum, quod

ad id etiam versionem nunc adcommo- J. F. R.

Ibid. Τιμῶντες] Ita Coll. Gall. optime. Antea legabatur τιμῶμεν. Cl. Jenseius mutandum sensit. M. di S. 28. Ἀπολλέϊς, καταγελάσαντες] Duo participia sine copula habuimus etiam supra hoc Tom. Alex. c. 19. ἐκείνου τῷ οἴκῳ, εἰς τὴν Κιλικίαν ἀφικόμενοι. Ubi addidi similem constructionem videri posse in Euseb. Luc. c. V. 25. & 28. Item Alciphron. I. 4. p. 20. Jam aliquanto plura additurus ipsa auctorum verba etiam subiungam. Ait enim Evangelista: Καὶ παραχρῆμα ἀναστὰς ἐν ὁπῖον αὐτῶν, ἄρας ἰσθ' ἢ κατέκλιτο, ἀπῆλθεν. Ac deinde: Καὶ κατεκλίθη ἀπ᾿ αὐτοῦ, ἀναστὰς ἠκολούθησεν αὐτῷ. Alciphron. autem I. c. T. δὲ ἐν παροῦσα, ὡ γύναι, τὴν αὐτὴν ἀπολιπούσα — ἀφ' οὗ θαμίζεις; adde Euseb. Marc. VIII. 23. Καὶ πτόσας εἰς τὰ ὅμοια αὐτοῦ, ἐπὶ τοῖς τὰς χεῖρας αὐτοῦ, ἐκράτα αὐτόν. Ibid. X. 16. Καὶ ἐναγκαλισάμενος αὐτὰ, τὴν τὰς χεῖρας ἐπ' αὐτὰ, πόλεγει αὐτὰ. Ibid. VI. 54. 55. — ὡς εἰς ἐκινῶντες αὐτόν, Περιδραμόντες ὅλῃ τὴν περίχωρον ἐκείνην, ἤρξαντο δεξι. Adde Lucian. T. I. Somn. §. 2. ἀγανακτίσας, στυγῶν λαβὼν — μου κατήρατο. Infra Asin. c. 37. ἀπὸ τῶν αὐτῶν, τὴν κεφαλὴν ἐλίσσας. Vel tria denique jungit Alciphron. III. ep. 43. pr. ἐκράμῃ τοὺς κεφαλὰς — λυσάμενοι εἰς τὸ Σπινθύναι βαλάντιον — ὁρμον ἀφ᾿ ὧν, εἰς τὸ πρᾶσιον — ἀφ᾿ ὧν. Intracitus paullo Idem III. Ep. 7. pr. Ἀπολλέϊς ὁ ἰατρὸς ἡμιθῆτα, μᾶλλον δὲ ἀποθανόντων διασάμῃ, ἵνα τὸ κατὰ, μαθηταὶς ἐπιτάτῃ. Φορέδῳ ἀνελόν, ἡγαγεν εἰς αὐτοῦ οἶκον. Quod sic in omnibus suis Codd. inveniri testatur Bergl. qui tamen ante ex superioribus vulgata se tueri possit. J. F. R.

30. Οὐκ ἂν φθάνοιτε.] Conf. supra notata ad T. I.

πολλὰς ὁμοίους αὐτοῖς ἐξεργασάμενοι. καὶ
τὸν τεῦθεν αὐτοὶ ἤδη πρὸς τὰ παλαιὰ σκο-
πεῖτε, εἰ καλῶς ἔχει ὑμῖν πολλὰς εἰς τὴν
Σκυθίαν Ὀρέστας καὶ Πυλάδας καλεῖσθαι.
ἐμοὶ μὲν γὰρ δοκεῖτε τάχιστα ἀνέως ἀσεβεῖς
αὐτοὶ καὶ ἄθεοι γενέσθαι, τὴν πελοπόννησον δὲ
τὸν αὐτὸν τρόπον ὑμῖν ἐκ τῆς χώρας σποξενω-
θέντων εἶπ', οἶμαι, ἀντὶ τῆς θεῶν ἀπάν-
των, τὸς ἐπ' ἐξαγωγῇ αὐτῶν ἡκονίας ἀν-
δρας ἐκθειάστε· καὶ ἱεροσύλοις ὑμῶν ἑσσι
θύσετε ὡς θεοῖς.

Εἰ γὰρ μὴ ἀντὶ τούτων Ὀρέστην καὶ Πυλά-
δην τιμᾶτε, ἀλλ' εἴωρ τι ἄλλο, ὧς Τό-
ξαρι, ἀγαθὸν ὑμᾶς εἰργάσαντο, ἀντὶ ὅτε
πάλαι ὁ θεὸς εἶναι δικαιοσύνης αὐτὸς, οὐκ
τὸ ἔμπροσθεν θύσαντες αὐτοῖς, θεὸς εἶναι νε-
νομίκατε, καὶ ἱερείοις ὀλίγον δὲν τότε γενομέ-
νοις ἱερεῖα νῦν προσάγετε; γελοῖα γὰρ ἀν-
ταῦτα δόξετε, καὶ ὑπεναντία τοῖς πάλαι.
ΤΟΞ. Καὶ ταῦτα μὲν, ὧς Μνήσιππε, γεν-
ναῖα τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων, ἀκατέλεξας. τὸ
γὰρ, δύο ὄντας, ἔγωγε μέγα τόλμημα τολ-
μήσαι, καὶ τοσούτον σπὸς τῆς αὐτῆς ἀπάραν-
τας, ἐκπλεῦσαι εἰς τὸ Πόντον, ἀπειράτοις
ἔτι τοῖς Ἕλλησιν ὄντα, πλὴν μόνον τῶν ὀπί-
σθεν Ἀργεῖς ἐς τὴν Κολχίδα στρατευσάντων, μὴ
καταπλαγέντας, μήτε τὸς μύθους τὸς ἐν
αὐτῷ, μήτε τὴν προσηγορίαν καταδείσαντας,
ὅτι ἄξεν ἐκαλεῖτο, οἶα, οἶμαι, ἀγρίων
ἐθνῶν πελοποιούντων καὶ ἐπειδὴν ἐάλωσαν,
ἔως ἀνδρείως χήρσας τῷ πράγματι, καὶ

multos illis reddatis similes. Atque hinc
ipsi jam ad antiqua respicite, utrum bene
vobis eveniat, multos in Scythiam Orestes
& Pyladas appellere. Etenim mihi quidem
videmini quam celerrime hac ratione impii
ipsi & sine Diis futuri, si reliqui Dii eo-
dem modo e vestra vobis regione in pere-
grinam abducantur. Nempe deinde puto,
pro Diis omnibus viros, qui eorum edu-
cendorum causa venerint, consecrabit, &
sacrilegi qui apud vos fuerint, iis tanquam
Diis sacra facietis.

3. Quod si enim non harum rerum caus-
sa Oresten ac Pyladen honoratis; verum
aliud forte, Toxari, beneficium vobis
praestitere; quo tandem nomine illos, cum
olim Deos non haberetis, jam contra ea sa-
crificando Deos judicastis, atque his, qui
parum aberat, quin ipsi fierent tum victi-
mae, victimas nunc offertis? Ridicula enim
istaec videri possunt, & rebus olim gestis
contraria. T O X. Etiam ista quidem,
Mnesippe, generosa illorum virorum facta,
quae enarrasti. Quod enim, duo cum es-
sent, magnum adeo facinus ausi, longam
adeo a sua patria navigationem ingressi, ex-
peditionem in Pontum susceperunt, intentat-
um adhuc Graecis, praeter illos, qui Ar-
go vellet bellum Colchidi intulerant; nec
perhorrescentes portentos de illo fabulas,
neque appellationem timentes, cum Inho-
spitalis vocaretur, feris nimirum, ut inter-
pretor, populis circum eum habitantibus;
quod capti cum essent, viriliter adeo in ea
re

α Οὐσι] Non adest in Fl.

Vit. Auct. c. 26. No. 6. Alciph. III. Ep. 3. f. μὴ δὲ
ἀνφάνοιμι λιμὸν καλῶσθαι. Ubi negatio tamen per-
tinet ad priora. non, nisi prius fame constabescendum
esset.

32. Πρὸς τὰ παλαιὰ] Ego haec verba glossam esse
τῶν τούτων, existimo.

34. Καταίρει] Jussit Solan. conferri T. I. Jud. Voc.
§. 1. Ibi invenio καὶ καταίρειν ὥστε μὴ δὲ. Et patet
inde vis verbi καταίρειν, quam supra l. c. male acceperant
ac verterant Interpretes, reddentes, aufert; hic tamen recte
appellere, dederant. Καταίρειν enim proprium esse de navibus in portum invehentibus, Cl.

Hemsterb. ibi docuit. Cui tantum addo Alciph. I. Ep.
38. p. 174. Οἶδα τὴν Μήδον ἐκείνην τὴν ἀπὸ Συρίας ἀπὸ
καταίρειν. Quod recte quoque ibi conversum: α Syria
huc appulerat.

43. Εἴπω τι ἄλλο] Hunc locum, si propius inspi-
cias, haud sincerum invenies.

Εἴπω τι ἄλλο] Sic habere omnes Edd. notarat in
variant. Solanus. Habebant autem εἴπω τι, quem
accentum tamen ego mutavi, non ferens duos acu-
tos in syllabis contiguos. Quod autem ait, non sa-
na esse verba, haud satis capio; mihi certe plana
videntur, & scilicet vel ex versione Cl. Gesneri pate-
bit

re se gesserunt, nec satis habuere, si incolumes ipsi evaderent, verum vindicata regis injuria, & ablata Diana inde solverunt: quomodo haec non admiranda, non divino quodam apud omnes, qui virtutem laudant, honore digna? Verum non ista nos in Oreste & Pylade spectantes pro Heroibus illos tractamus.

4. MNE S. Dic ergo jam, quid praeclarum & divinum aliud perfecerint. Quantum enim ad navigationem profectionemque, multos ego tibi diviniore illis mercatores ostenderim, & inter hos maxime Phoenices, non in Pontum modo, neque ad Maeotida usque & Bosporum navigantes, sed utique & Graecum mare percurrentes & Barbarum. Omne enim isti litus, & oram omnem, ut ita loquar, perscrutati singulis annis, sero autumnum domum suam revertuntur. Hos tu eadem ratione Deos puta, idque, cum caupones & falsamentarii sint eorum forte plerique.

5. TOX. Quin audi, carissime, & vide, quantum barbari nos aequius de bonis viris quam vos judicemus: quandoquidem Argis & Mycenis neque monumentum nobile videre est Orestae aut Pyladis: apud nos autem & templum illis exstructum est simul ambobus, ut conveniebat sodalibus, & sacrificia offeruntur, & alius omnis honos habetur. Neque quidquam obstat, quod peregrini, non Scythae fuerunt, quo minus boni viri judicati sint.

μη ἀγαπῆσαι εἰς ὁ Διφυλάξον) μόνον, ἀλλὰ τιμωρησαμένους τὴν βασιλείαν τὴν ὕβρεως, καὶ τὴν Ἀρτεμιν ἀναλαβόντας, ἀποπλεῦσαι ὥς ταῦτα ἐθαυμάζω, καὶ θείας τινὸς τιμῆς ἄξια ὡς πάντων, ὅποσοι ζεῖτε ἐπαινεῖσιν; ἀτὰρ ἐπὶ ταῦτα ἡμεῖς Ὀρέστη καὶ Πυλάδην ἐνιδόντες, ἤρωσιν αὐτοῖς χρώμεθα.

MNHΣ. Λέγοις ἀν' ἡδὴ ὅ, τι σεμνὸν οὐχὶ θεῖον ἄλλο ἐξεργάσασθαι. ἐπεὶ ὅσον ἐν τῷ πᾶσι καὶ τῇ ἀποδημίᾳ, πολλὰς ἀν' σοὶ θειοτέρους ἐκείνων ἀποδείξαμι τὰς ἐμπόρους, καὶ μάλιστα τὰς Φοίνικας ἃ αὐτῶν, ὅσας τὴν Πόντον, ἐδὲ ἄχρι τῆς Μαιώτιδος καὶ τῆς Βοσπόρου μόνον ἐσπλέοντας, ἀλλὰ παλαιὰ καὶ τῆς Ἑλληνικῆς καὶ βαρβαρικῆς θαλάττης ναυιλλομένων ἀπασαν γὰρ ἔτοι ἀκτιῶν, καὶ πάντα αἰγιαλὸν, ὥς εἰπεῖν, διερευνησάμενοι καθ' ἑκάστον ἐστὶν, ὅτε τῶν μείονων εἰς αὐτῶν ἐπανίστανται, ὥς καὶ τὸ αὐτὸν λόγον θεὸς νόμιζε, καὶ ταῦτα, καπήλους καὶ ταριχοπώλους, εἰ τύχοι, τὰς πολλὰς αὐτῶν ὄντας.

TOX. Ἀχκε δὴ, ὦ θαυμάσιε, καὶ σκόπει καθ' ὅσον ἡμεῖς οἱ βάρβαροι εὐγνωμόνευον ὑμῶν πρὸς τὴν ἀγαθὴν ἀνδρῶν κρίνομεν, εἴγε ἐν Ἀργεὶ καὶ Μυκῆναις, ἐδὲ τὰ Φον' ἐνδοξόν ὅστιν ἰδεῖν Ὀρέστη καὶ Πυλάδην παρ' ἡμῖν δὲ καὶ νεὸς ἀποδέδεικται αὐτοῖς ἅμα ἀμφοτέροις, ὥσπερ εἰκὸς ἦν, ἐταίροις γὰρ εἶσι καὶ θυσίαι προσάγονται, καὶ ἡ ἄλλη τιμὴ ἀπασα καλῶς τε ἔδεν, ὅτι ξένοι ἦσαν, ἀλλὰ μὴ Σκύθαι, ἀγαθὸς κακία.

ὁ Διφυλάξον) Sic Edd. Διφυλάξον) L. rectius. ε' ἡδὴ] Deest in Fl. d αὐτῶν] Adest hoc in f. Fl. Fr. V2. B2. P. H. S. ο' α] Non adest in Fl. f Γ1] T1 Fl. male.

bit unicuique.

59. Ἀξιοῦμαι] Ovid. Trist. IV. 4. vs. 55. & Strabo VII. Eur. Iph. A. p. 402. C. 406. B. 407. B. 410. A.

M. du S.

62. Μη ἀγαπῆσαι] Non contentum esse significare; in quo tamen deinde errarint Interpretes, vid. mox, ad c. 62.

f. f. r.

Ibid. Διφυλάξον) Ita L. Codex, uti antea conjecturam legendum, pro Διφυλάξον).

M. du S.

Διφυλάξον) Mallet & ego cum Solano Διφυλάξον.

τα. Versio Cl. Gesn. utramque lectionem complexa est. Hinc nihil mutavi; neque enim nego Διφυλάξον esse saluum manere, incolumem se servare; sed quia ad fugam e custodia magis pertinet historia, & fuga ipsa sic etiam evasisse incolumes satis indicat, & egregius Cod. hanc lect. suppeditat, magis ad illam feror.

f. f. r.

73. Αὐτῶν] Abundat illud αὐτῶν, nisi cum Φοίνικας conjungas.

M. du S.

εἰ γὰρ ἐξετάζομεν ὅθεν οἱ καλοὶ καὶ ἀγαθοὶ εἰ-
σιν, εὐδὲ φθονῶμεν, εἰ μὴ φίλοι ὄντες ἀγα-
θὰ εἰργάσαντο· ἐπαινεῖντες δὲ ἃ ἐπραξαν, 95
οἰκέεις αὐτὰς ὑπὸ τῷ ἔργῳ ποιεῖμεθα. ὁ δὲ
δὴ μάλιστα κατὰ πλάγηντες τῷ ἀνδρῶν ἐκεί-
νων ἐπαινεῖμεν, τῆτό 'δ' εἶναι, ὅτι ἡμῖν ἐδόξαν
φίλοι ἔσθαι δὴ ἄριστοι πάντων γεγενησθαι,
καὶ τοῖς ἄλλοις νομοθετῶν καλεσθῆναι, ὡς χρὴ
τοῖς φίλοις ἀπάσης τύχης κοινωνεῖν, καὶ
ὑπὸ σκυθῶν τῷ δέξινω θραπέυεσθαι.

Καὶ ἃ γε μετ' ἀλλήλων, ἢ ὑπὲρ ἀλ-
λήλων ἔπαθον, ἀναγράφαντες οἱ πόρογονοι
ἡμῶν ὅτι τῆλης χαλκῆς, ἀνέθεσαν εἰς τὸ
Ὀρέγειον, καὶ νόμον ἐποίησαντο, πρῶτον τῆ-
το μάθημα καὶ παιδεύματα τοῖς παισὶ τοῖς
σφετέροις εἶναι τῇ τῆλῃ ταύτῃ, καὶ τὰ
ἐπ' αὐτῆς γεγραμμένα ἀσκητικὰ ποιῆσαι. 10
Ἐπειὶ γὰρ τὸν νόμον ἕκαστος αὐτῶν ὅτι πλά-
δοις τῆ πατρὸς, ἢ τὰς Ὀρέγας καὶ Πυλά-
δου πράξεις ἀγνοήσκειν· ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ πε-
ρίῳ τῆς νεῶς τὰ αὐτὰ, ὅποσα ἡ τῆλη δη-

Neque enim inquirimus, cujates honesti
bonique viri sint, neque invidemus, licet
amici non fuerint, si honesta perpetrarunt.
Dum vero quae fecere laudamus, nostrates,
quantum ad res gestas, facimus. Quod
autem maxime attoniti in viris illis lauda-
mus, hoc est, quod nobis visi sunt amici
hi optimi omnium fuisse, & velut legisla-
tores aliis constituti, quomodo oporteat in
societatem omnis fortunae cum amicis ve-
nire, & sic ab optimis quibusque Scytharum
coli.

6. Et, quae secum invicem aut pro se
subierunt, ea relata in literas majores nostri
in aerea columna dedicarunt in Oresteio,
lata lege, primam disciplinam & institutio-
nem pueris nostris esse hanc columnam, &
quae scripta in illa sunt, uti memoria com-
prehendant. Itaque facilius fui patris nomen
unusquisque illorum obliviscatur, quam
Orestae atque Pyladis facta ignoret. Sed in
consepito etiam templi eadem, quae columna
in-

a Καὶ ὑπὸ σκυθῶν &c.] Nihil mutare J. Fl. Fr. notarat M. du S. Sed & ita P. H. S. b Αὐτῆς] Αὐτοῖς
male Fl.

3. Καὶ ὑπὸ σκυθῶν τῷ ἀρ. θρ.] Aut mutila oratio
est, aut haec verba loco suo mota sunt, & alio refe-
renda. M. du S.

18. Σωσιλημμένους, καὶ πρὸς τὴν θυσίαν παρυσκιδασ-
μένους] Σωσιλημμένους, καὶ πρὸς τὴν θυσίαν παρυσκιδασ-
μένους. Th. M.

20. Κατάρχει αὐτῶν] Apud Eur. Iph. in Taur. 40.
de hac ipsa fabulae parte loquitur Iphigenia,

Κατάρχομαι μὲ σφάγια δὲ ἄλλαισι μέλει.

Vide Scholia & not. Clar. Barnesii; aut adi. Eux. c.
3. & quae illic annotata sunt. M. du S.

Κατάρχει αὐτῶν] Verti immolat. Servius ad Aen.
10, 541. Immolari proprie dicuntur hostiae non cum cae-
duntur, sed cum accipiunt molam salsam. Et laudat
statim locum Catonis in Origg. Boves immolatos prius-
quam caederentur profugisse in Siciliam. Jam hoc esse
κατάρχεις satis docebit ipse poeta Od. Γ. 445. & ibi
Eustathius. Nempe Nestor ibi χάρματα τ' ἐλοχέτας τι
κατάρχειτο. J. M. G.

26. Ἐκπεριμαννύμενοι] Utitur etiam Thucyd. VII. 75.
p. 496. τῷ δὲ ἐπεκρίναι ἤδη ἀπώσταν ἐκπεριμαννύμενοι. Ubi
Wassius haec notat: „ Habet Snid. in ἐκπεριμαννύμενοι, & ex-

„ ponit ἀπερτημένους. Nec variant Mss. Ἐκπεριμαννύ-
„ μνοι τῷ πηδάλῳ dicit Lucianus in Toxari (h. l.)
„ Apud Theophrast. in Hist. plantar. 9. κατὰ κερμαίνοντι).
J. F. R.

27. Τῶν πηδάλῳ] Plurali numero utitur, etsi de
una navi tantum sermo est. Ita rursus infra Navig.
c. 6. μικρὸς τις ἀνθρωπίσκος γάρ ἡδη — τὰ τελευκῶτα
πηδάλια περὶ σφύρων. Et sic in Aeth. Apost. XXVII. 40.
ἀντίς τις ζουπρίας τῷ πηδάλῳ. Nec abs re erit
addere quae Rever. J. Elph. ad eum locum notavit
dicens: „ Beza πηδάλια gubernacula dixisse Lucam
„ notabat, plurali num. pro sing. quum unus navis
„ plura non essent gubernacula. Sed fallitur Vir Do-
„ ctissimus, antiquum navium modum ex sui tem-
„ poris consuetudine interpretatus; nam utique in
„ antiquis navibus bina erant gubernacula, suum cui-
„ que lateri, ut recte monuit Grotius. Aelian. Var.
„ Hist. L. IX. c. 40. duos gubernatores singulis navi-
„ bus constituisse Carthaginenses ait — vid. ad il-
„ lum locum Perizonium. Et Apulejus L. 2. Me-
„ tam. p. 50. Navis turbinibus procellarum quassata
„ UTROQUE REGIMINE amissa demersa est.
„ Ubi mirus ille Commentator in usum Delphini no-
„ tat: „ malo scilicet & gubernaculo quibus navis regi-

indicat, picturis expressa ab antiquis, ostenduntur : navigans Orestes simul cum amico ; deinde inter rupes fracta illorum navi comprehensus , & ad sacrificium paratus ; & Iphigenia jam illos immolat ; e regione vero in altero muro , jam exutus vinculis depictus est , Thoantem interficiens , & Scytharum multos alios ; ac denique ut solvunt, Iphigeniam habentes ac Deam ; Scythae autem frustra manus injiciunt navi jam eunti, suspensi e gubernaculis , ac tentantes inscendere ; tum ut nihil proficiunt , partim jam vulnerati , partim ejus rei metu , terram natatu repetunt. Hic vero vel maxime videat aliquis quantam sibi invicem benevolentiam in conflictu cum Scythis exhibuerint. Fecit enim pictor utrumque, negligentem oppositos sibi hostes , depellentem autem, qui irruunt in alterum, & pro-

15 λοῖ, γραφαῖς ὑπὸ τῶν παλαιῶν εἰκασμένης
δείκνυσι. πλέων Ὀρέστης ἅμα τῷ Φίλῳ,
εἶτα ἐν τοῖς κρημοῖς ἀφ' ὧν ἀφαιρέσθαι αὐ-
τῶν τὸ νεὸς ὁ συνειλημμένον, καὶ πρὸς τὴν
δυοῖαν παρεσκευασμένον, καὶ ἡ Ἰφιγένεια
2 ἤδη κατάρχει αὐτῶν. καθ' ἑνὶ δὲ ὅτι
τῷ ἐτέρῳ τοίχῳ, ἤδη ἐκδιδομένως τὰ δεσμὰ
γέγραπται, καὶ φονεύων τὸ Θόαντα, καὶ πολ-
λὰς ἄλλας τῶν Σκυθῶν καὶ τέλει δὲ πο-
πλέοντες, ἔχοντες τὴν Ἰφιγένειαν, καὶ τὸ θεόν.
3 σοὶ Σκύθαι δὲ, ἄλλως ἐπιλαμβάνοντι τῷ
σκάφῳ ἤδη πλέοντι, ἐκκρεμαννύμε-
νοι τῶν πηδαλίων, καὶ ἐπαναβαίνειν πειρώμε-
νοι, εἴτ' ἔδεν ἀνύσαντες, οἱ μὲν αὐτῶν τραυ-
ματίαι, οἱ δὲ καὶ δέει τῶν, ἀπονήχοντι
4 πρὸς τὴν γῆν. ἔνθα δὲ καὶ μάλιστα ἴδοι τις ἀν-
όπιστον ὑπὲρ ἀλλήλων εὐνοίαν ἐπεδείκνυσθαι
ἐν τῇ πρὸς τὴν Σκύθας συμπλοκῇ. πε-
ποίηκε γὰρ ὁ γραφεὺς ἐκάτερον, ἀμελεῖντα
μὲν τὸ καθ' ἑαυτὸν πολεμίων, ἀμυνόμενον δὲ
5 τῶν ἐπιφερομένων πατέρων, καὶ πρὸ ἐκείνων
ἀπαν-

c Αὐτῶν] Αὐτῶ Exc. Fl. Sed cum vulgata conspirat P. d Συνειλημμένον &c.] Συνειλ—ν; & παρεσκ—ν; Marc. Nil mut. Edd. e Πλέοντι] Πλείοντες Exc. Fl. male. Vulgatam adferit P.

„ tur. Sed vide Bochartum Hieroz. P. 2. c. 1. pag.
„ 452. Et Graevium ad Hesiod. p. 9. Hinc in plurali
„ fere πηδαλίων meminerunt auctores. Galenus Pro-
„ trept. ad scient. p. 1. ἐπιτρέφει τὰ πηδαλία κυβερνή-
„ τη τοῦ πλοῦ. Lucian. Tox. (h. l. & Navig. supra jam
„ indicato.) Vide & Aristoph. Equit. vi. 539. &
„ Achill. Tat. L. III. p. 159. Et Orph. Argon. vi.
„ 1178. Ἀγκυλῶν δ' οἰκίας ἐπισκευάσας ἐτίθει. An-
„ caeus vero clavos doctus gubernavit. Ita etiam Lati-
„ ni gubernacula dicunt: Petron. c. 114. p. 531. Vid.
„ & Munk. ad Hyg. fab. 14. p. 50. Et moderamina
„ Ovid. III. Metam. 644. Haec ille. plurima recte
„ & ad Lucianum adposite, quare descripsisse non pi-
„ guit. Sed quod poetae gubernacula ac moderamina
„ dicant, inde non probes duo revera fuisse; hi quippe
„ ora pro os, & simil. de uno homine dicere amant.
„ Res tamen satis certa est ex aliis; nam & Hesiod. Ae-
„ thiop. V. c. 15. pr. τῶν πηδαλίων δάκτυλοι δασυκαλόντες
„ &c. quem cum aliis ab Elsiro adductis indicat Schef-
„ fer. de milit. naval. p. m. 146. docens duo, tria, qua-
„ tuorve gubernacula habuisse naves majores. Verum
„ & alia navigia duplici gubernaculo non a puppi, sed a
„ prora & puppi instructa fuisse, ut accedere & retro-
„ cedere possent sine conversione, monuit Scholiast. Lu-
„ ciani ad Amor. c. 6. v. διπρόταν. Interim cum Schef-

fero credo, minoribus navigiis unum tantum fuisse gubernaculum. Et plura congerere jam eo minus ge-
„ stio, quo id facilius fore sentio. Unum addo ex Achill.
„ Tat. III. fol. 62. Τέλει δὲ ὁ κυβερνήτης ἀπὸ τοῦ πλοῦ μὲν
„ τὰ πηδαλία καὶ τὸ χειρῶν. Haec si contuleris cum Lu-
„ ciani verbis, supra ex Navig. prolatis, rogabis quomo-
„ do unus vir utrumque gubernaculum regere potuerit?
„ Nec tamen de parvo adeo navigio est sermo, in quo
„ tot vectores enumerat Achilles T. Sed nec nimis ma-
„ gnum fuisse oportet, quod vectores ante legantur fac-
„ pe locum jussu nautarum mutasse, ut navem ad alte-
„ rum latus inclinare tentarent. Quare suspicor nec in
„ solutae orationis scriptoribus semper necessario plura
„ gubernacula intelligi, quoties plurali numero utun-
„ tur; sed quia ordinario duo erant, usum invaluisse, ut
„ pluralem etiam de uno loquentes retinerent. Nam si
„ in magna navi duo erant gubernacula, etiam bini e-
„ rant gubernatores, ut Meibom. de fabrica triremium
„ alique jam observarunt. At in mediocri fieri potuit,
„ ut perticae versatiles utrique gubernaculo ad latera
„ puppis dependenti ita essent connexae, ut iis dex-
„ tra sinistraque manu ab uno gubernatore prehensis,
„ utrumque simul vel alterutrum per vices moveri po-
„ tuerit.

J.F.R.

ἀπαντᾷ περιόμενον τοῖς τοξεύμασι, καὶ παρ' ἑδὲν τιθέμενον, εἰ σποτανεῖται, σάσας ἢ φίλον, καὶ ἢ ἐπ' ἐκείνον φερομένην πλῆγην προαρπάσας τῷ αὐτῷ σώματι.

Τὴν δὲ τοσαύτῃ εὐνοίαν αὐτῷ, καὶ ἢ 40 ἐν τοῖς δεινοῖς κοινωνίαν, καὶ τὸ πιστὸν, καὶ φιλέταιρον, καὶ τὸ ἀληθές, καὶ βέβαιον τῷ πρὸς ἀλλήλους ἔρωτι, οὐκ ἀνθρώπινα ταῦτα ᾤθημεν εἶναι, ἀλλὰ τινὲς γνώμης βελτίον, ἢ ἢ 45 τὴν πολλὰς τούτων ἀνθρώπων, οἱ μέχρι μὴ κατ' ἔρον ὁ τῶς εἴη, τοῖς φίλοις ἀγαπακτέον, εἰ μὴ ὁπίσης κοινωνήσῃσι τῇ ἡδέων· εἰ δέ τι καὶ μικρὸν ἂντιπνεύσειεν αὐτοῖς, οἷχον, μόνος τοῖς κινδύνοις σπολιπόντες. καὶ γὰρ ἐν καὶ τὸδε ὅπως 50 εἰδῆς, ἑδὲν σκῦθαι φιλίας μείζον οἷον εἶναι, ἑδὲ ἔστιν ἐφ' ὅτῳ ἂν τις σκῦθης μάλλον σεμνύναίῃ, ἢ ὅπῃ τῷ συμπονησῇ φίλον ἀνδρὶ, καὶ κοινωνῇσι τῇ δυνάει ὥσπερ ἑδὲν ὄνειδ' μείζον παρ' ἡμῶν, τῷ προδοτικῷ 55 φιλίας γεγενῆσθαι δοκεῖν. 24. ταῦτα Ὀρέστην καὶ Πυλαδὴν τιμῶμεν, δέξιν γενομένης τὰ σκῦθων ἀγαθὰ, καὶ ἐν φιλίᾳ διενεγκόντας, ὃ πρῶτον ἡμεῖς ἀπάντων δαυμάζομεν, καὶ τὸνομα ὅπῃ τέτοις αὐτῷ 60 ἐθέμεθα, Κοράκῃς καλεῖσθαι. τὸτο δὲ ἔστιν, ἐν τῇ ἡμετέρᾳ Φωνῇ, ὥσπερ ἂν εἴ τις λέγοι, φίλοι δαίμονες.

illo occurrere tentantem telis, & nihili curantem, si ipse moriatur, modo servet amicum, & intentatam illi plagam suo corpore velut praeripiat.

7. Hanc nempe tantam illorum benevolentiam, & malorum communionem, & fidem; & socialitatem, & veritatem firmitatemque amoris mutui; haec, inquam, non humana esse putavimus, sed praestantioris cujusdam animi, quam est in plerisque his hominibus, qui, dum secundus est cursus, indignantur amicis, si non in aequam jucundorum partem veniant: si vero vel paululum quiddam illis reflaverit, illic abeunt, solos periculis relinquentes. Etenim ut hoc etiam scias, nihil Scythae amicitia majus esse existimant; nec est in quo Scythes magis sibi placeat, quam si cum amico laborare illi contingat, & in societatem adversorum illius venire: quemadmodum majus nullum apud nos probum, quam si quis prodidisse amicitiam videatur. Propter haec Orestem honoramus & Pyladem, qui praestiterint Scytharum bonis, & in amicitia eminuerint, quod primum omnium admiramur. Etiam nomen propterea illis posuimus, ut Coracos appellaremus; id autem est nostra lingua, ut si quis praesides amicitiae genios dicat.

8. MNES.

a Ἀντιπνύσει] Ἀντιπνύσει Fl. b Ταῦτα] Ταῦτο Exc. Fl. Nil. mut. Edd. nec P. c Φωνῇ] Φωνῇ J. male.

42. Φιλέταιρον] * Φιλέταιρ * Φιλεταῖρ * G.

* Φιλέταιρ] Corrige, φιλέταιρ. Nam videtur tantum indicare voluisse diverso accentu φιλέταιρ & φιλεταῖρ posse scribi, ut ἀγροῖαι & ἀγροῖαι, de quo deinde. Nisi quis ph-

ταταίους legere malit, quod longius tamen a scriptura codicis abit. J. F. R.

61. Κοράκῃς] De veterum Scytharum lingua quis scripserit nescio. M. du S.

Κοράκῃς] Forſan κοράκῃς Sarmatice. M. V. la Croze.

Κοράκῃς] De Scythica lingua, ni fallor, scripsit Theoph. Sigefr. Baierus, quem laudat Gesnerus supr. ad Alexandr. seu Pseudom. c. 51. No. 28. J. F. R.

75. Ἐν σκῦθαις ἀντι δέξιν] De Scytharum in hospites crudelitate, quos mactatos comedebant, confer Nostr. supra Deor. Dial. XVI. p. 245. T. I. Et Rev. Jac. Elsner. ad Epist. ad Coloss. III. 11. ubi a barbaris

distinguuntur, quod maxime sint barbari, seu barbarorum barbari, licet postea aliqua quoque justitiae laude celebrati legantur. Patet saltem δέξιν omnino legendum, ut probe etiam Cl. Gesner. cum Solano vidit. Vid. Ovid. IV. Trist. IV. 56. J. F. R.

76. Ἀντι δέξιν, καὶ ἀγροῖαι] In ξύτῃ nihil est, quod suspicionem praebet falsitatis; neque apparet, quomodo populus aliquis totus, in sua patria vivens, possit ξύτῃ vocari. Quaesivit σοφὸν φάρμακον Erasmus, & vertit barbarus; sed praeter vim nominis, pu-

8. MNES. Igitur non fagittis modo, Toxari, boni fuerunt Scythae, & rebus bellicis praestantiores aliis, verum etiam in dicendo maxime omnium probabiles. Mihi quidem, aliter ad hunc diem sentienti, jam & ipsi recte facere videmini, cum divinis adeo honoribus Orestem Pylademque afficitis. Sed nesciebam, vir optime, te pictorem etiam bonum esse. Lucidissime enim nobis, quae sunt in Oresteio, imagines ostendisti, & pugnam virorum, & quae pro se invicem excerpere vulnera. Verum neque hoc putabam, ita studiose colli inter Scythas amicitiam, quippe ut inhospitales & agrestes, in inimicitiiis semper versari illos arbitrabar, & ira, & excandescentia; amicitiam vero neque inter conjunctissimos fuscipi; colligens ista tum e reliquis, quae de iis audimus, tum inde, quod parentes mortuos in cibo habent.

9. TOX. Utrum in reliquis etiam nos & justiores adversum parentes Graecis, & religiosiores simus, de eo in praesenti tecum non contenderim. Amicos autem Scythas multo Graecis amicis fideliores esse, & majorem amicitiae rationem inter nos esse, quam apud vos, demonstratu facile est. Et, per ego te Graecorum Deos oro, ne moleste me audias, si quid eorum di-

MNHΣ. Ὡς τόξαρι, ὃ μόνον ἄρα το-
ξέειν ἀγαθοὶ ἵσαν Σκύθαι, καὶ τὰ πολεμι-
κά τ' ἄλλων ἀμείνεις, ἀλλὰ καὶ ῥῆσιν εἰπεῖν
ἀπάντων πιθανώτατοι. ἐμοὶ γὰρ τέως ἄλ-
λως γινώσκοντι, ἥδη καὶ αὐτῷ δίκαια ποιεῖν
δοκεῖτε, ὅπως Ὀρέστην καὶ Πυλάδην ἐκθεσ-
σοῦντες. ἐλελήθεις δέ με, ὃ γενναῖε, καὶ γρα-
φὴς ἀγαθὸς ὢν. πάντῃ γὰρ ἐναργῶς ἐπέδει-
ξας ἡμῖν τὰς ἐν τῷ Ὀρεστείῳ εἰκόνας, καὶ τὴν
μάχην τῶν ἀνδρῶν, καὶ τὰ ὑπὲρ ἀλλήλων
τραύμασι. πλὴν ἀλλ' οὐκ ὥσθην ἀνέτα-
σσοτέ πελοποννησιακῶν εἶναι φιλίαν ἐν Σκύθαις
ἢ τε γὰρ ἁγέμενους καὶ ἀγρίους ὄντας αὐτοὺς,
ἐχθρὰ μὴ αὐτῶν συνείναι, καὶ ὀργὴν καὶ θυμῶν,
φιλίαν δὲ καὶ μηδὲ πρὸς τῆς οἰκειοτάτης
ἐπαναίρειν. τεκμαιρόμενοι τοῖς τε ἄλ-
λοις καὶ τοῖς αὐτῶν ἀκούομεν, καὶ ὅτι κατε-
δίδοται τῆς πατέρας ἀποθανόντας.

TOX. Εἰ μὴ καὶ τὰλλα ἡμεῖς τ' Ἑλλή-
νων καὶ δικαιοτέροι τὰ πρὸς τῆς γονέας καὶ
οἰώτεροι ἐσμέν, οὐκ ἀνέτασσομεν τῶν παρόντων φι-
λοτιμηθεῖν πρὸς σέ. ὅτι δὲ οἱ φίλοι Σκύ-
θαι πολὺ πιστότεροι τ' Ἑλλήνων φίλων εἰ-
σὶ, καὶ ὅτι φιλίας λόγῳ πλείων πᾶς ἡ-
μῖν, ἢ πᾶς ὑμῖν, ῥαδίον ἐπιδείξαι, καὶ
πρὸς θεῶν τ' Ἑλλήνων, μὴ πρὸς ἀχθιδόνα
πομπῆς, ἣν εἶπα τι ὢν καλίστην ἔχοντα,
πο-

d' Ἀξύνε.] Ex Emend. Solani. Edd. priores ξύνε. e Μηδὶ] Μηδὲ f. H. ut fere semper. f' Ἐπαναίρειν.] Et sic esse in Fl. aeque ac in f. notat Solan. Sed & est in H. P. &c.

puto. Itaque plane non dubito, hic legendum esse Ἀξύνε, idque eo magis, cum supra jam innuerit, quod aliunde notissimum est, Pontum qui postea ὕ-
ξιν vel ὕξιν boni ominis causa dictus est, Ἀξύνε olim ab ingenio & moribus accolarum esse vocatum. Itaque verti *Inhospitales*, idemque factum video a Doctissimo Solano, & puto ipsum Ἀξύνε esse in contextum orationis recipiendum. f. M. G.

Ibid. Ἀξύνε.] Ita necessario emendandum fuit: ξύνε enim quod in omnibus legitur, manifesto pravum est. Vidisti jam supra c. 3. eo nomine infamem olim Pontum (quod & ex Strabone discere est, l. VII. p. 298. D.) qui postea melioris ominis causa ὕξιν appellari coepit. *Inhospitales* itaque tum habitus est, ob Scythas ejus accolas, quod vel haec fabula satis evincat. Vide tamen & Horatii *inhospitalem Caucasum*. M. d. S.

77. Καὶ ὀργὴν καὶ θυμῶν] Non haec sunt otiosa synonyma. Vid. supra notata ad Hermod. c. 12. No. 82.

f. F. R.
80. Ὅτι κατεδίδοται τοὺς πατέρας ἀποθανόντας.] Conf. infra Πισθ. §. 25. M. d. S.

89. Ἀχθιδόνα.] Jussit Cl. Hemsterb. in marg. conferri Duker. ad Thucyd. IV. p. 262. No. 7. Ait autem Thucyd. c. 40. p. 263. Καὶ τὸν ἱερομένον ποτὶ ὕξιν τ' Ἀθηναίων ἐμμελῶς δι' ἀχθιδόνα. Ibiq. Hudf. ac Duker. „ Ἀχθιδόν vox apud Thucydidem poetica, ut „ dicit Dion. Halic. T. 2. p. 133. Utitur tamen ea „ ipse Dionysius in Antiquit. Rom. p. 572. Etiam a „ illos prosae scriptores hoc vocabulo usos ostendit „ Clar. Wasse in Indice. Add. Lucian. Toxar. h. l.” descripsi ex comment. Thucyd. f. F. R.

πολὺν ἤδη χρόνον ὑμῖν συζητούμεν⁸. ὑ-
μῖς γὰρ μοι δοκεῖτε τὴν μὲν περὶ Φιλίας
λόγους ἀμεινον ἄλλων εἰπεῖν ἂν δύνα-
σθαι, τὰ ἔργα δὲ αὐτῆς, ὃ μόνον ὃ
κατ' ἀξίαν τῶν λόγων ἐκμελεῖται, ἀλλ' ὅ-
τι οὐκ ἔστιν ὑμῖν ἐπαινεῖσαι τε αὐτὴν, καὶ δεῖξαι
ἡλικὸν ἀγαθὸν ὅτι ἐν δὲ ταῖς χρείαις προ-
δόντες τὴν λόγους, δραπετεύετε, οὐκ οἶδ'
ὅπως, ἐκ μέσων τῶν ἔργων. καὶ ὅποτε ὑμῖν
οἱ τραγωδοὶ τὰς τοιαύτας Φιλίας ὅτι τῇ
σκηνῇ ἀναβιβάσαντες δεικνύουσιν, ἐπαινῶντες,
καὶ ὅτι κινδυνεύουσιν αὐτοῖς ὑπὲρ
ἀλλήλων οἱ πολλοὶ καὶ ὅτι διακρύβετε, αὐ-
τοὶ δὲ ὅθεν ἀξίον ἐπαινεῖν ὑπὲρ τῶν φίλων
παρέχεσθαι τολμᾶτε, ἀλλ' ἦν πῶς φίλοι
δεῖσθαι τύχη, αὐτίκα μάλα, ὥσπερ τὰ
ὀνείρατα, οἷόν τ' ὑμῖν ἐκ ποδῶν σποπτάμε-
ναι αἱ πολλαὶ ἐκείναι τραγωδαί, τοῖς κε-
νοῖς τέτοις καὶ κωροῖς προσωπείοις εἰκότας
ὑμᾶς σπολιπῶνται, ἀ δὲ δημημόφρα τὸ γόμα,
καὶ παμμέγεθες κεχηνύτα, ὅθεν τὸ σμικρό-
τατον φθέρει⁹ ἡμεῖς δὲ ἔμπαλιν, ὅσον γὰρ
δὴ λειπόμεθα ἐν τοῖς περὶ Φιλίας λόγοις,
τοσούτον ἐν τοῖς ἔργοις αὐτοῖς πλεονεκτούμεν.¹⁰

Εἴγ' ὅν δοκεῖ, ὅτω νῦν ποιῶμεν, τὴν μὲν
παλαιὰς Φίλης ἀτρεμεῖν ἐάσωμεν, εἴ τινας,
ἢ ἡμεῖς, ἢ ὑμεῖς τὴν πάλαι καλῶμεν ἔχο-
μεν¹¹ ἐπεὶ κατὰ γε τὸ τοῦ πλεονεκτοῦντος ἂν,
πολλὰ καὶ ἀξιοπείρας μάρτυρας τὴν ποιη-
τὰς παρεχόμενοι, τῇ Ἀχιλλέως καὶ Πατρό-
κλη Φιλίαν, καὶ τῇ Θησέως καὶ Πειρίθου, καὶ
τῇ ἄλλῃ¹² ἐταιρείαν, ἐν καλλίστοις ἔπεσι

xero, quae, postquam diu inter vos versor,
observavi. Vos enim mihi videmini verba
quidem de amicitia melius aliis posse face-
re; at opera illius non tantum non pro di-
gnitate illorum verborum meditari atque
exercere: sed sufficit vobis laudasse illam,
& quantum sit bonum ostendisse. Cum
autem opus ea est, proditores orationis ve-
strae, nescio quomodo mediis ex operibus
transfugitis. Et quando vobis tragoedi ta-
les amicitias in scenam productas ostendunt,
laudatis & plauditis, illisque pro se invi-
cem periclitantibus plerique etiam illacrima-
mini: ipsi vero nihil laude dignum prae-
stare pro amicis audetis; sed si qua re in-
digeat forte amicus, subito, velut inso-
mnia, aufugiunt vobis avolantque e vesti-
gio multae illae tragoediae, inanibusque his
& mutis personis similes vos destituunt,
quae diducto rictu, & immane quantum
hiantes, ne minimum quidem sonum e-
dunt. Nos contra ea, quantumcunque dis-
putationibus de amicitia habendis inferiores
forte sumus, tantum rebus ipsis prae-
stamus.

10. Quare, si videtur, ita nunc agamus.
Antiquos amicos patiamur quiescere, si
quos aut nos, aut vos de prisco aevo ad-
numerare possimus: nam hac quidem parte
novos viceritis, multos eosque dignos fide te-
stes dantes poëtas, qui Achillis & Patro-
cli amicitiam, & Thesei atque Perithoi,
reliquumque sodalitium, pulcherrimis ver-
sibus

⁸ Αὐτῆς] Αὐτοῖς male Exc. Fl. Vulgatam tuetur P. ⁹ Λόγων] Ἄλλων marg. A1W. & Exc. Fl. Vulgata etiam
est in P. ¹⁰ ὅσον] ὅσων L. P. & marg. A1. ¹¹ καὶ τὴν ἄλλην] Non comparent in P. G. Sed adsunt in Edd.
omn. ¹² Ἐταιρείαν] Ἐταιρίαν P. Nil a vulgata abit Fl.

8. Ἐκ ποδῶν] Conf. supr. pro Imagin. c. ult. ubi
Gujet. ἐκποδῶν una voce maluit. Sed vid. quae ibi
noio.

9. Κενός — καὶ κωφός προσωπεῖος] Conf. supr.
Quom. Hist. c. 4. de Sals. c. 27. Infr. de Gymn. c.
23. & 32. M. du S.

13. ὅσον] P. & L. ὅσων. Sed nihil hic quidem mu-
tato opus est, cum mox sequatur τοσούτον, nisi &

posterius mutare velis, de quo iidem illi Codices non
monent.

21. Ἀχιλλέως & Πατρόκλη Φιλίαν, καὶ τὴν Θησέως καὶ
Πειρίθου, καὶ τὴν ἄλλην ἔταιρίαν] In his verbis καὶ τὴν ἄλ-
λην non agnoscit Mf. sunt utique delenda. Latinus
interpres vertit, ac si legisset τὴν ἄλλαν, quia in τὴν
ἄλλαν nulla sententia suberat.

23. Ἐταιρείαν] Ἐταιρίαν etiam scribit Clar. Graev.
in

sibus & numeris canant : sed paucos quosdam de his , qui nostro ipsorum tempore vixerunt , promamus , quorum enarremus facta , ego quidem Scythica , tu autem Graeca : & uter his vicerit , & meliores produxerit amicos , ille victor erit , suamque praeconio patriam ornabit , pulcherri-
mo & honestissimo peracto certamine. Nam multo equidem libentius mihi videor solitaria pugna superatus dextram praecidendam praebere , quae Scythicae gentis poena est , quam deterior alio in amicitia judicari , idque Graeco , cum ipse Scythia sim.

11. MNES. Est quidem , Toxari , opus minime contemtibile , cum viro , qualis tu , bellatore pugnam solitariam inire , qui tam apta ad scopum , & acuta argu-
menta habeas. Veruntamen neque ego ignave adeo ac tam cito prodens omnem Graeciam , tibi concessero. Indignissimum enim fuerit , a duobus illis tantum Scytharum esse superatum , quot fabulae indicant , & antiquae vestrae picturae , quas paullo ante praeclare , velut in tragica scena enarrasti : Graecos vero universos , tot gentes , & tot urbes , deserta caussa a te superari. Hoc enim si fiat , non dextram , ut apud vos , sed linguam abscindi , justum fuerit. Utrum vero finiri nobis oportet numerum amicarum actionum ; an quo plures quis proferendas habuerit , tanto ad victoriam videbitur instructior ? TOX. Nequaquam.

ὁ μέτροις ῥαψωδῶντας. ὀλίγους δὲ τινας
προχωρισάμενοι, τῇ καθ' ἡμᾶς αὐτῆς, καὶ
τὰ ἔργα αὐτῶν διηγησάμενοι, ἐγὼ μὲν
τὰ Σκυθικὰ, σὺ δὲ τὰ Ἑλληνικὰ. καὶ ὁ πό-
τερος ἂν ἐν τέτοις κρατῇ, καὶ ἀμείνους
παράσχη) τῆς φίλης, αὐτὸς τε νεικικῶς
οἴεται, καὶ τὸ αὐτῷ ἀνακηρύξει, κάλλιστον
ἀγῶνα καὶ σεμνότατον ἀγωνισάμενον. ὥς
ἐγώ γε πολὺ ἥδιον ἂν μοι δοκῶ μονομαχῶν
ἢ τῆς θείας, ἀποτμηθῆναι τὴν δεξιάν, ὅσον τῇ
Σκυθικῆς ἐπιτίμιον ὅστις, ἢ χεῖρων ἄλλου
517 Φιλίαν κεκρίσθαι, καὶ ταῦτα Ἑλλήνων,
Σκυθῆς αὐτὸς ὢν.

MNES. Ἔστι μὲν, ὦ Τόξαρι, ἡ Φαῦ-
λον τὸ ἔργον ἀνδρὶ οἷώ σοι, πολεμιστῇ μονο-
μαχεῖν, πάντῃ εὐτόχως καὶ τεθυγμένως
40 παρσκευασμένῳ τῆς λόγους. ἢ μὴν ἀγει-
νὼς γε ἔγωγε ἀπαπροδὸς ἐν βραχεί τὸ Ἑλ-
ληνικὸν ἅπαν, ὑποχωρήσομαι σοι. καὶ γὰρ
ἂν εἴη πάνδεινον, ὑπὸ δυοῖν μὲν ἐκείνῳ ἡτ-
τηθῆναι τοσούτους τῇ Σκυθῶν, ὅπόσους οἱ τε
520 μῦθοι δηλοῦσι, καὶ αἱ ὑμέτεραι παλαιαὶ γρα-
φαί, αἵ μιν πρὸς εὐ μάλα ἐξετρα-
γάγησας. Ἑλλήνας δὲ πάντας, τοσαῦτα
ἔθνη, καὶ τοσαύτας πόλεις ἐρήμην ὑπὸ σὲ
ἀλῶναι. εἰ γὰρ τέτοιο γένος, ἢ τὴν δεξιάν ὥσ-
530 ὅσον ὑμεῖς, ἀλλὰ τὴν γλῶτταν ἀποτμηθῆναι
καλόν. ὅτερον δὲ ὥριον χρὴ τὴν δεξιάν
ἡμῖν τῇ Φιλίᾳ τῆς τῶν πρᾶξεων, ἢ ὁπόσῳ
ἂν τις πλείους ἔχη λέγειν, τοσούτῳ εὐπο-
ρώτερος δόξειεν ἂν πρὸς τὴν νίκην; ΤΟΞ.
Οὐ-

f διηγησάμενοι] διηγησάμενοι P. & marg. A. W.

in nota sua, casu ne, an quod sic legendum duxerit, nescio, ego quidem sic malle; sed in ista diphtongo tam saepe variant Codd. & Edd. ut nihil certi statuere ausis: quum vero *ἰταμία* frequentius atque usitatius sit, hoc praeferrem.

30. Τὴν αὐτῶν] Subintellige πατρίδα. Interpres *νίκῃ* subaudit, quod non placet.

34. Σκυθικῆς] Ἀν ἥττης: seu potius, ὥστε τοῖς Σκυθαῖς ἥττης ἐπιτίμιον ἐστίν.

Ibid. Ἐπιτίμιον] Conf. supra M. c. 4. med. Ὁρχ. c. 4. Infra Διαβ. §. 26. & Κρον. c. 4. a. m. M. d. S.

39. Τεθυγμένως παρσκευασμένη τοῖς λόγοις] Illud παρσκευασμένη. Cl. *fens*. iis praeteritis passivis adnume-

rat, quae pro activis ponuntur; vid. ejus not. ad *Tyrannicid.* c. 12. No. 24. vertitque, *paratam habenti orationem*. Sed pace illius dixerim, non video cur passiva significatio non maneat, & sit: *instructio orationem*, sive ad orationem, usitatissimo Graecismo. Τεθυγμένοι λόγοι vero sunt verba teli instar acuta & penetrantia, veluti de fulmine τεθυγμένῳ κεραυνῷ. Noster supra T. I. Tim. §. 19. f. Alibi quae ad animi adfectum movendum valent, ut T. II. de Sal. c. 72. *σπύσσας τὴν ψυχὴν*.

48. Ἐπιμίαν ὑπὸ σοῦ ἀλῶναι] *Esse condemné par des fens.*

Οὐδαμῶς. ἀλλ' ὀρίσθω μὴ ἐν τῷ πλήθει αὐτῷ τὸ κράτος, ἀλλ' εἰ ἀμείνους, καὶ εἰ τομώτεροι φαίνονται αἱ σαὶ τῇ ἐμῇ, ἴσαι τ' ἀριθμὸν ἔσαι καριώτερα δηλονότι ἐργάσσονται μοι τὰ τραύματα, καὶ θάψον ἐν δώσω πρὸς τὰς πληγὰς. ΜΝΗΣ. Εὖ λέ-
γεις, καὶ ὀρίσθωσαν ὅπως αἱ ἱκαναί. πέντε ἔμοι γε δοκῶσι ἑκατέρω. ΤΟΞ. Κάμοι δοκεῖ, πρότερον δὲ λέγε, ἀλλὰ ἐπομο-
σάμεν ἢ μὴν ἀληθῆ ἐρεῖν. ἄλλως γὰρ ἀν-
πλατύνει τὰ τοιαῦτα, καὶ πάνυ χαλεπὸν
καὶ ὁ ἐλεγχὸς ἀφανής. εἰ δὲ ὁμολογίας, ἔχ-
ουσιν ἀπιστεῖν. ΜΝΗΣ. Ὁμώμεθα, εἰ
τι καὶ ὅρκου δεῖν νομίζεις. τίς δὲ σοὶ τῇ ἡμε-
τέρῳ θείῳ; ἄρ' ἱκανὸς ὁ Φίλιος; ΤΟΞ.
Καὶ μάλα. ἐγὼ δὲ τ' ἐπιχώριον ὁμῶμαι σοὶ
ἐν τῷ ἐμαυτῷ λόγῳ.

ΜΝΗΣ. Ἴσῳ τοίνυν ὁ Ζεὺς ὁ Φίλιος,
ἢ μὴν ὅπως ἀν λέγω πρὸς σέ, ἢ αὐτὸς εἰ-
δὼς, ἢ τῶν ἄλλων, ὅπως οἶόν τε ἦν,
δι' ἀκριβείας ἐκπυθάνομεν, ἐρεῖν, μηδὲν
παρ' ἐμαυτῷ ἐπιτραγώδων. καὶ πρῶτον γέ
σοι τ' Ἀγαθοκλῆς καὶ Δεινίς Φιλίαν διηγῆ-
σομαι, αἰοδιμον ἐν τοῖς Ἰωσι γενομένην. Ἀ-
γαθοκλῆς γὰρ ἔστ' ὁ Σάμιος ἐπὶ πολλῷ
ἐγένετο, ἀριστὸς μὲν ἐς Φιλίαν ὡς ἐδείξε,

Sed definitum hoc esto, ne in multitudine earum insit robur, sed in eo quae sint praestantiores: & si penetrabiliore tuae narrationes tanquam tela meis, aequales licet numero, graviora nempe facient mihi vulnera, eoque celerius plagis concedam. MNES. Recte dicis: & finiantur, quot satis sint. Quinque mihi quidem unicuique videntur sufficere. TOX. Et mihi videtur. Dic prior, sed jurato prius, te vera dicturum. Alioquin enim fingere talia non admodum difficile; & convincendi obscura ratio. Si vero juraveris, fidem negare irreligiosum fuerit. MNES. Juremus, si quid opus esse jurato arbitraris. Quis vero tibi Deorum nostrorum — num idoneus est Philius. TOX. Sane. Ego autem patrium tibi in mea oratione jurabo jussurandum.

12. MNES. Audiat igitur Jupiter Philius, me, quaecumque ad te dixero, aut, quae ipse sciam, dicturum, aut quae ab aliis quanta fieri potuit cura exquisiverim, neque quidquam tragicæ fabulositatis additurum. Ac primum Agathoclis & Diniae amicitiam enarrabo, decantatam inter Iones. Nempe Agathocles hic Samius non diu est ocum vixit, amicitiae quidem causa, ut

a Τομώτεροι — σαί] Τιμώτεροι male P. Sed pro σαί, c. Ex Fl. Vulgatae ad stipulatur P. b Τὰ] Non adest artic. in Fl. c Πέντε] Persona TOX. ante πέντε erat in Edd. quam Gronovii monitu sustuli, & uno versu serius, ubi MNES. legebatur, collocavi. nec erat TOX. in Fl. d ἑκατέρω] ἑκατέρω Fl. Nil mut. cett. nec P. e MNES.] TOX. Edd. Excerpta Fl. quae MNES. f Τίς] MNES. τίς Edd. demta Fl. itaque personae nomen & hic sustulimus.

59. Ἐιδῶν] Vid. notam Cl. Janssi ad §. 1. ubi hoc verbum contra pristinum Interpretem explicat. Et I. Var. Hist. c. 29. Heterot. c. 24. &c. J.F.R.

61. ἱκαναί. πέντε ἔμοι γε δοκ. ἐκ. ΤΟΞ.] Ita uti commendare jufferat Vir Celeberrimus, Ed. Fl. M. du S.

62. ΤΟΞ. Κάμοι] Turbatus est ordo colloquutionum, qui sic constituendus est. ΜΝΗΣ. Εὖ λέγεις. καὶ ὀρίσθωσαν ὅπως αἱ ἱκαναί. πέντε ἔμοι γε δοκῶσι ἑκατέρω. ΤΟΞ. Κάμοι δοκεῖ. πρότερον δὲ λέγε. &c. dein post ἔχουσιν ἀπιστεῖν. ΜΝΗΣ. Ὁμώμεθα, εἰ τι ἐπ' ὅρκου δεῖν νομίζεις; τίς δὲ σοὶ τῇ ἡμετέρῳ θείῳ; ἄρ' ἱκανὸς ὁ Φίλιος; ut haec ultima omnia Mnesippo tribuantur. Nam cum Mnesippus prior narrare incipiat, non possunt illa verba πρότερον λέγε Mnesippo convenire. J.F.G.

68. Τίς δὲ σοὶ] Sermo confusus, pro τίς δὲ σοὶ τῇ ἡμετέρῳ θείῳ ἱκανός; ἄρ' ὁ Φίλιος; F.G.

69. Θείῳ; ἄρ' ἱκανός] Mallem θείῳ ἱκανός; ἄρ' ὁ Φ. In Fl. deest ἄρ' ἱκανός. M. du S.

78. Ἀγαθοκ. — Δ.] Vera an ficta haec sint, quamvis jusjurandum intercesserit, vix dixeris, cujus tamen temporis sint aut fingantur, ostendunt nonnulla. Vide c. 17. 18. 32. & 33. Actatis nempe Lucianae. M. du S.

79. Οὐ πρὸ πολλοῦ] Lucianum exemplum amicitiae relaturum ordiri ab eo quod novissime contigerat, & inde retrogredi ad antiquiora; atque eodem modo narrationem institui ab Apostolo, in Act. V. 36. 37. unde cum Josepho conciliari queat, vide momentem Cl. L. Bos in Act. Apost. p. 77. quem Cl. Hemsterhusii admonitu consului, inserere haud adeo necessarium existimavi. J.F.R.

83. Λυσίαν] Ita hic Edd. Infra vero fin. c. 15. Λύ-

ostendit, praestantissimus, caeterum vulgo Samiorum nihil melior, neque genere, neque copiis aliis: Diniæ autem Lysionis F. Ephesio amicus a pueris inde fuerat. Dives erat Diniæ ultra fidem, & quod facile credas, de homine divitias nuper demum nactus, multos quoque alios circa se habebat, ad compotandum quidem idoneos, & voluptatem suo convictu parandam, ab amicitia autem tantum, quantum est maximum, remotos. Adhuc quidem igitur in hisce numerari etiam Agathocles, & una esse, & una potare, quamquam non valde illa consuetudine gauderet. Diniæ etiam nihilo majore illum in pretio habere, quam adulatores. Tandem etiam offensus est, quod crebro illum reprehenderet, & im-

τᾶλλα δὲ ἔδεν ἀμείνων Σαμίων τῷ πολλῶν, ἔτε ἐς τὸ γένος, ἔτε ἐς τὴν ἄλλην οὐσίαν. Δεινία δὲ τῷ Λυσίωνος Ἐφεσίῳ, φίλος ἐκ παίδων ἦν· ὁ δὲ Δεινίας ἐπλεῖσεν ἄρα εἰς ὑπερβολὴν καὶ ὥσπερ εἰκὸς, νέοι πλεονόντα, πολλὰς καὶ ἄλλας εἶχε παρ' αὐτὸν, ἱκανὸς μὲν συμπεῖν, καὶ πρὸς ἡδονὴν συνεῖναι, Φιλίας δὲ πλείστον ὅσον ἀποδέουσι. Τέως μὲν ἔν ἐν τέτοις καὶ ὁ Ἀγαθοκλῆς ἐξηγοτάζειο, καὶ συνῆν, καὶ συνέπινεν αὐτοῖς, καὶ πάντων χαίρων τῇ τοιαύτῃ ἀστροτρίῃ· καὶ ὁ Δεινίας ἔδεν αὐτὸν ἐντιμότερον εἶχε τῷ κολάκων τελευταίων δὲ καὶ προσέειπε, τὰ πολλὰ ἔπιτιμῆς. καὶ Φοβικὸς ἔδοκει, ὑπομνήσκων καὶ τῷ προγόνῳ, καὶ φυλάττειν ὡς ἀγγέλλον, ἀλλὰ πολλῶν καμάτων ὁ πατήρ αὐτῷ κλησάμενος κατέλιπεν ὥστε ἀφ' αὐτὰ ἔδεν ἔπειτα τῆς κόμης ἐπῆγεν ἔτι αὐτὸν, ἀλλὰ μόνον μετ' ἐκείνων ἐκώμαζε, λαθάνειν παρὰ μέν τ' Ἀγαθοκλέα.

13. Jamque ab adulatoribus illis persuaderi aliquando sibi miser patitur, amore ipsius. accensam Charicleam Demonactis uxorem, clarissimi viri, & in civitate Ephesiorum primi. Jamque ventitant illi a

Καὶ δὴ ὥστε ὑπὸ τῷ κολάκων ἐκείνων ὁ ἀδελφὸς ἀναπείθετο, ὡς ἐρῶν αὐτῇ Χαρίκλεια, Δημόναχτος γυνή, ἀνδρὸς ἔπιφανῆς, καὶ πρώτῃ Ἐφεσίῳ τὰ πολιτικά· καὶ γραμματεῖα τε εἰσεφοῖτα ὡς γυναι-

g Τὴν ἄλλω] Τὴν ἄλλω L. h ἔδοκει] ἔδοκει male Fl. i Ἐπῆγεν] Sic Edd. & P. Ἀπῆγεν Ex. Fl. & marg. A1. k Ὁ] Non adest artic. in Fl. l Πολύμικος] Πολυμικὰ P. & marg. A1. m Γραμματεῖα] Sic P. & L. cun. marg. A1. Γραμματεῖα Edd.

Λύσιον exhibent eadem. Sed quum probabile sit eundem esse, alterutrum erit corrigendum. Utrum autem rectius, dicere non habeo. Priica versio utroque loco Lysionis dedit. Clar. Gesn. hic Lysionis, illic Lysionis servavit. Frustra adhuc apud alios quaesivi, nec tempus patitur ulterius investigare. Nec inter nobilia amicorum paria refertur ab Cicerone in Amicit. nec in Offic. Ait autem de Amic. c. 4. ex omnibus saeculis vix tria aut quatuor nominantur paria amicorum: quo in genere sperare videor Scipionis & Laelii amicitiam notam posteritati fore. Plutarch. περὶ πολυφιλ. p. m. 93. quinque paria enumerat, Thestem & Pirithoum, Achillem & Patroclum, Oresten & Pyladem, Pythiam & Damonem, Epaminondam & Pelopidam. De Diniæ Lysionis aut Lysionis nihil.

J. F. R. 85. Νεοπλάτων] Conf. supra Tim. §. 7. ubi repente

dives vertitur, ac Solanum notantem, tamen mox iudicari paterna bona fuisse. Hic autem in Tox. eodem modo usurpari. J. F. R.

91. Καὶ ὁ Δεινίας — κολάκων] Additamentum videtur, quod auctoris sententiae contrarium est. P. G.

99. Ἀλλὰ — ἐκώμαζε] Et hoc subdititium videtur. F. G.

4. Χαρίκλεια] Claudia nimirum quadrantaria Ciceronis in Plut. & ap. Cic. pro M. Coelio. G. C.

7. Γραμματεῖα] Solanus γραμματεῖα correxerat in J. Obsecundavi, quia duo Codd. sic habent; verum quia & alterum bonum, ac postea c. 14. γραμματεῖα legitur, nihil etiam hic mutassem. Adde c. 16. iterum γραμματεῖα est in iisd. Codd. quamvis ideo non negem, variandi stili causa utrumque potuisse scribere Lucianum. Alciphor. loco mox adducendo γραμμα-

γυναικὸς αὐτῷ, καὶ τέφανοι ἡμιμάραντοι, καὶ
μῆλ' αἰνὰ λυγρὰ ἀποδεδηγμένα, καὶ ἄλλα ὁπό-
σα αἱ ματροποιὶ ὅππ' τοῖς νέοις μηχανῶν, 10
καὶ μικρὸν αὐτοῖς ὅπι τεχνάμεναι τὰς ἐρω-
τας, καὶ ἀναφλέγεσθαι τὸ πρῶτον ἐραστῶ
νομίζοντας. ἐπαγωγότατον γὰρ τὸ γὰρ καὶ
μάλιστα τοῖς καλοῖς εἶναι οἰομένοις, ἄχρ' 15
ἀν' λάθωσιν εἰς τὰ δίκτυα ἐμπεσόντες. ἡ
Χαρίκλεια δὲ ἦν ἀστειὸν μὲν γύναιον, ἐταίρι-
κὸν δὲ ἐκτόπως, καὶ τῷ προσυχόντι αἰεὶ,
καὶ εἰ πάντῃ ἐπ' ὀλίγῳ ἐβελήσειέ τις, καὶ εἰ
προσίδοι τις μόνον, εὐθὺς ἐπένευε, καὶ δὲ 20
ἐδὲν ἦν, μὴ ποῖ ἀντείποι Χαρίκλεια. δεινὸν
δὲ καὶ τὰλλα τεχνίτις, παρ' ἧν τινὰ βέ-
λει τ' ἐταίρων ὅπισπασα ἔρατ' ἡν καὶ ἀμ-
φίβολον ἔτι ὄντα, ὅλον ὑποποιήσατο, καὶ
ἐνεχόμενον ἤδη ὅπι τεῖναι, καὶ προσεκαύσαι,
ἄρτι μὲν ὀργῇ, ἄρτι δὲ κολακείᾳ. καὶ μὲν 25
κρὸν ὑποψία, καὶ τῷ πρὸς ἕτερον ἀπο-

muliere codicilli, & coronae semimarcidulae, & mala quaedam demorsa, & alia quae machinantur contra adolescentulos lenae, dum paullatim suis artificiis amores illis instruunt, & accendunt ultro amari se putantes. Maxime enim hoc ad illiciendum valet apud eos praesertim, qui pulchri sibi videntur, dum imprudentes in retia incidunt. Erat autem Chariclea muliercula haud illepidi, sed supra modum meretrix, quae ejus semper esset, in quem forte incideret, etiam si parvo admodum amare quis vellet: & si quis adspiceret modo, innuebat statim, nec unquam metus, ne forte Chariclea repugnaret. Erat etiam alioquin mira artifex, supra quamvis meretricem, alliciendi amatorem, & ambiguus qui adhuc esset, subjugandi totum, & qui jam teneretur intendendi, & magis accendendi nunc ira, nunc adulatione, & paullo post fastidio, & simulata ad alium inclinatione: ac

a [H.] Sic recte Fl. P. S. &c. ἢ J. māler b Tō] Tò male M.

ματίδια dicit; sed res est parvi.

J. F. R.

8. Καὶ τέφανοι ἡμιμάραντοι.] Martialis: *A te vexatas malo tenere rosas.* A. E. M. in addend. Ed. Graev. Idem notarat Gajet.

J. F. R.

Ibid. Καὶ μῆλ' αἰνὰ λυγρὰ ἀποδεδηγμένα] Ex hoc loco lux affulget Theocrito in Cyclope, ubi de violento ejus in Galateam amore, sic ait,

Ἥρατο δ' ὅτε ῥόδους ἢ μάλοις ἔτε κικίνηαι,
Ἄλ' ὅλοαῖς μανίαις.

Scilicet poma morsibus amasiarum lacinata amanti-
bus data favoris erat & amoris indicium. J. P. a G.

Καὶ μῆλ' αἰνὰ λυγρὰ ἀποδεδηγμένα] Praeterea mala erant Veneri sacrata. Quod pluribus agit Moll. ad Long. Paft. I. p. 19. Adde Alciph. III. Ep. 62. p. 430. Καὶ παρὰ τούτων γραμματοῖς ἀσημίται Φοῖτα — καὶ τέφανοι ἡμιμάραντοι, καὶ μῆλ' αἰνὰ λυγρὰ ἀποδεδηγμένα. Quae Lucianei plane conveniunt. Ac Bergl. ad I. Ep. 37. p. 167. Immo credebatur vis fascians ad amorem concilian-
dum inesse his pomis admorsis. Rev. Jac. Elfner. ad Apocalypf. XVIII. 14. recte quidem p. 464. ait, poma amoris Veneri symbola & pignora fuisse; sed quando ex hoc Luciani loco demonstratum it, & petere sese malis solitos amantes, non videtur attenta mente legisse verba Luciani: quin sic potius testem adduxisset Virg. Ecl. III. 64. *Malo me Galatea petis lasciva puella.* J. F. R.

10. Ματροποι.] Habuimus idem supra, Amor. c. 16. med. M. d. S.

14. Ἀχρ' Negat Phrynich. p. 6. ἄχρ' & μέχρι Attice recte dici, pro ἄχρ', μέχρι. Falso; si item in Luciano semper ἄχρ', etiam sequente vocali rescribere velis. Licet enim apud Thucyd. qui hiatus adfectat, non inveniatur cum σ. Et ap. Homer. in locis a Nannasio ad Phrynich. adductis ex Iliad. Δ. & Π. ἄχρ' significet omnino; tamen apud Lucian. bene se habet ἄχρ'. Et sic supra Tim. §. 24. ἄχρ' ἀν' λάθω. Iterum ibid. §. 30. & Hermot. §. 29. f. ἄχρ' ἀν' ἑρμῶν. Alciph. I. Ep. 23. p. 96. ἄχρ' ἢ τ' ἡφιστὸν — διδύματο. Herodian. 2. 6. 22. μέχρις αἵματος. Epict. Man. c. 14. p. 22. μέχρις ἀν' γίνηται. Lucian. Dial. mort. XII. post med. μέχρις ἰδῶν. Amor. c. 25. μέχρις ἡλικίας, & sic ubique, sequente vocali. At significatio τῷ omnino non tantum differt ab usque, donec, quin facile concilietur ex Il. P. 599. — γράψιν δ' οἱ ὅς τ' ἄχρ' Αἰχμὴν Πυλιδάματ' ὅ γ' ῥ' ἔκαλε χιρὸν ἰλ-
δῶν. Ubi Scholiast. γράψιν interpretatur ἐπιγεῖν. Ἀχρ' vero, ὡς τέλος. J. F. R.

18. Καὶ οἱ πάντ' ἐπ' ὀλίγῳ ἐβελήσαι τις] Erasmus: *etiamsi quis admodum leviter concupivisset.* Benedictus: *etiamsi vel minimum concupivisset.* Non agitur de levi aut minima cupiditate; agitur de pretio, quo quis noctem ejus redimeret. Itaque verte, *etiamsi vel exiguo quis vellet*, etiamsi tenuem aliquis mercedem modo dignaretur solvere. Innuit ipsam non minus oblectatam Venere, quam adolescentes, ut ideo vix aliquem repelleret, qui modo parvum quid vellet impendere. J. G.

27. Συγ-

ac tota undique *ad haec* composita erat mulier, multasque paraverat ad amatores machinas.

14. Hanc ergo tum adsciscunt Diniaez³⁰ adulatores contra adolescentem, & ut secundarum partium actores subserviunt, in Charicleae illum amorem impellentes. Illa vero, quae multos jam adolescentes supplantaverat, & mille amores simulaverat, & domus opulentas everterat, multiplex quoddam & subactum longa exercitatione infortunium; haec igitur nacta intra manus suas simplicem & imperitum talium artificiorum juvenem, non dimisit ex unguibus, sed complexa undique & conficens, cum jam ex omni parte illum teneret, & ipsa a sua praeda periit, & misero Diniae mille malorum causla fuit. Nam primo statim illos demittit in eum *hami instar* codicillos, & allegatam subinde ancillam, ut

κλίνειν δοκεῖν, καὶ ὅλη ὁ συγκεκρότητο ἀπανταχόθεν ἡ γυνή, καὶ πολλὰ μηχανήματα παρεσκεύαστο καὶ ἔρασαν.

Ταύτῳ ὅτι τότε οἱ Δαινίς κόλακες πα-
γαλαμβάνουσιν ὅπτι τὸ μεράκιον, καὶ τὰ
πολλὰ ὑπεκαμάδην, συναθῆντες αὐτὸν εἰς
τὴν ἔρῳα τῆς Χαρικλείας. ἡ δὲ πολλὰς ἡδὴ
νέας ἐκτραχηλίσασα, καὶ μυρίους ἔρῳας ὑπο-
κρινάμενη, καὶ οἴκῳ πολυάλαντες ἀνατρέ-
ψασα, ποικίλον τι καὶ πολυγύμναστον κα-
κὸν, ὡς λαβῆσα εἰς τὰς χεῖρας ἀπλοῖ-
κὸν καὶ ἀπειρον τῶν τοιούτων μηχανημάτων νε-
νίσκον, οὐκ ἀνέκλειν ἐκ τῶν ὀνύχων, ἀλλὰ
ᾤχετό, ὥστε πάντας ἐκράτει, αὐτὴ τε
ἀπώλετο ὑπὸ τῆς ἀγρίας, καὶ τὰ κακοδαί-
μονι Δαινίᾳ μυρίων κακῶν αἰτία ἐγένετο. τὸ
μὲν γὰρ πρῶτον εὐδὺς ἐκεῖνα ἐπ' αὐτὸν καθίει
τὰ γραμμάτια, καὶ συνεχῶς περιπορεύει

c Συγκεκρότητο] Συγκρ. J. H. & Fr. male. Prius P. S. Fl. aliaeque recte. d Ἀπόλιτο] Ἀπόλιτο Fl. e Γραμμάτια] Γραμμάτια P. & marg. AW. Nil mutant ceteri, nec Edd.

34. Ἐκτραχλίσασα] Τὸ ἐπὶ τῇ συνήθειᾳ παιζέμενον ἐκδιμῖσαι V.

39. Ἐκ τῶν ὀνύχων] Ὡς ἐπὶ ἀγρίας ἐκράτει ἢ αἰτῶν μὴ-
τὰς τὴν λόγον V.

* Ἐκδιμῖσαι] Sic Solanus correxit, quum ante editum le-
geretur ἐκδιμῖσαι.

† Ἀδύνη] Κόπον C. mendose.

27. Συγκεκρότητο] Vide iterum p. 542. M. V. la Croze. (i. e. Sympos. c. 18. 19. ubi bis occurrit, in ἀνάπαιστα συγκροτῶν, & ὁ Ἀλκιδῆμος ὑπὸ συγκεκροτημένην ἀνθρω-
πίαν καὶ ἀνθρωπιδίαν.) J. F. R.

Συγκεκρότητο] Invitus eadem saepe repeto. Sed ne-
cessitas jubet; quia alii haec toties corrigere volunt. Adscripserat enim Solanus, συγκεκρότητο legendum at-
que edendum; quia scilicet infra, Gall. c. 12. post
med. συνεκροτῶτο legas. Verum in temporibus plus-
quamperf. omissionem esse frequentissimam, jam no-
tavi supra, pro Imag. §. 3. ad κέρκον. J. F. R.

32. Ὑπεκαμάδην] Id est, deridentes fingebant. F. G.

34. Ἐκτραχλίσασα] Ἐκτραχλίζειν τὴν νύκτα. Per-
dere juventutem. Plutarch. de liberis educandis. AE.
M. in addendis Ed. Graev. Sed hoc Plutarchi, non
addito loco, vel Scapula in Lexico habet. Notavit ea-
dem totidem verbis Gijerus. J. F. R.

40. Διαμῖσαι] Ad ungues refero hoc verbum, qui-
bus configunt rapaces bestiae praedam, ne effugere fa-
cile possit. Alioqui, nisi modo facta esset ὀνύχων
mentio, hamos imaginari liceret. Noster supra Διμῖ-
σαι.

Tom. II.

c. 51. ὥστε πάντας, hanc trajeetus est: idque eo magis
placere, quia statim utitur verbo καθίειν, de quo
nota proxima. J. M. G.

45. Γραμμάτια] Supra pr. c. 13. & infra c. 16.
γραμματεῖα correxerat Solanus, ex Codd. Hic nihil
mutavit. Quare aut γραμμάτια recipiendum, aut
γραμματεῖα similiter ut aliis locis scribendum. Sed
quia id incertum, nihil hic mutavi. J. F. R.

Ibid. Καὶ συνεχῶς περιπορεύει] Nominativus περιπο-
ρεύει postulat verbum finitum, cujus Chariclea sub-
jectum sit: quod adest nullum. Porro περιπορεύει
activa significatione posse poni, mihi quidem non
constat. Utrique rei medebimur, si levissima muta-
tione, quae ex calligraphorum ratione, καὶ δὲ jun-
gendi, facilius potest intelligi, legamus περιπορεύει
τὴν ἀδύνην, & ad καθίειν referamus, quod piscatorium
esse & ad hamum pertinere, vel nostri Luciani pisca-
tor satis docet, in cujus sine aliquoties eo sic utitur.
Hoc igitur interpretando secuti sumus, & binas quasi
escas, binos hamos, dedimus, hinc codicillos, hinc
ancillam. J. M. G.

V V V

61. Διμῖ-

τ' ἄρα, ὡς ἐδάκρυσε, καὶ ἐπηγρύπνησε, καὶ τέλει, ὡς ἀπάγξει ἐαυτὴν ἢ ἀθλία ὑπὸ τῷ ἔρωτι, ὡς δὴ ὁ μακάριος ἐπέειπεν καλὸς εἶναι, καὶ ταῖς Ἐφεισίαι γυναιξὶ παροδοῖται. καὶ πῃ συνηνέχθη πολλὰ ἰκα-
τευθεῖς.

Καὶ τὸ ἐντεῦθεν ἦδη ῥᾶρον, ὡς τὸ εἰ-
κὸς, ἀλώσεαι, ἔμελλεν ὑπὸ γυναικὸς κα-
λῆς, καὶ πρὸς ἡδονὴν τε ὁμιλῆσαι ὅπως ἀμέ-
νης, καὶ ἐν χαρῇ διακρύσαι, καὶ μέλας τὴν λό-
γων ἐλευσίνως ὑποσπινάξαι, καὶ ἀπὸ τῆς
ἡδῆ λαβείας, καὶ εἰσελθόντι προσδραμεῖν,
καὶ καλλωπίζεσθαι, ὡς ἀν' ἀνδρὶ ὁμοίως,
καὶ πῃ καὶ αἶσαι, καὶ καθαρίσαι, οἷς ἀπασιν
τῷ Δεινίῳ ἐκέχρητο. καὶ ἐπεὶ ἦσθε ποιοῦντες
ἔχοντα, καὶ ἀφ' ἑσέως ἡδῆ τῷ ἔρωτι, καὶ τα-
κερὸν γεγενημένον, ἄλλο ὅπῃ τούτοις ἐπε-
νδοί, καὶ τ' ἀθλίων ἀπώλλυε. κῆρυ τε γὰρ ἐξ
αὐτῆς σκήπτει. ἰκανὸν δὲ καὶ τούτο, βλά-
κα ἐραστὴν προσεκπυρῶσαι. καὶ ἐκέτι ἐφοί-
τα πρὸς αὐτὸν, Φυλάτεια, ὑπὸ τῶν
δρὸς λέγουσα, πεπυσμένον τ' ἔρωτα. ὁ δὲ
ἐκέθ' οἷός τε ἦν φέρειν τὸ πρᾶγμα, ἐδὲ
ἠνείχετο μὴ ὁρᾶν αὐτὴν, ἀλλὰ ἐδάκρυε, καὶ
τῆς κόλακας ἐπέπεμπε, καὶ τέτομα τ' Χα-
ρικλείας ἐπέβοᾶτο, καὶ τ' εἰκόνα παλαιῶν

lacrimetur, & vigilet; tandem ut suspen-
sura se sit prae amore misera; donec per-
suasum est beatulo, pulchrum esse, & E-
phesiorum uxoribus expetitur. Ac tan-
dem multis precibus exoratus cum ea con-
greditur.

15. Et hinc jam facile, ut apparet, fuit
illum expugnari a pulchra muliere, quae
sciret ad voluptatem attemperare suos fer-
mones, & plorare opportune, & inter fer-
mones miserabiliter ingemiscere, & abun-
tem jam complecti, & ingredienti occurre-
re, & eum ornatum adhibere, quo maxime
placeret, & interdum canere etiam, ac ci-
tharam pulsare, quibus illa omnibus adver-
sus Diniam usa est. Et cum sentiret jam
illum laborare, & maceratum ab amore
mollitumque esse, aliud insuper excogitat,
quo perderet miserum, nempe utrum se et-
iam ex illo gerere: valet autem hoc etiam,
ad stolidum amatorem magis accendendum:
nec amplius ad illum venit, custodiri se
a viro dicens, qui audierit de amore. At
ille rem non ferre, neque pati posse, quod
non videret illam, sed lacrimari, & intro-
mittere adulatores, & nomen Charicleae in-
clamare, ejusque statuum, (de candido mar-
more

a Κα] Abest a Fl. b Τὸ ἐντεῦθεν] Sic Fl. P. Taur. . . junctim plurimae. c ὑπὸ τ'] Sic P. ὑπὸ τ' f. Fl.
Fr. H. V2. B2. S.

61. Διάδροχοι ἡδὴ τῷ ἔρωτι.] Ridicule interpretes uter-
que jamque amore illaqueatum, quasi nunc βράχ in
mentem fuerit Luciano. Verte *malesitum ac mer-
sum amore*. Et quaeso cur nunc aliter considerant,
quam in Bis accusato. εἰ γὰρ τέλει in ἀφ' ἑσέως τῷ
μύθῳ.

Ἰβίδ. Τακερὸν] Conf. supra Amor. c. 3. Ibiq. ex Al-
ciph. addita, ex quo rursus alium locum hic addam,
qui est L. III. p. 410. Ζηροῦτος δὲ ὁ Ἐπικράτης τῶν
φύλτρων ὡς αὐτὸν ἐπηγαλίζετο, τακερὸν εἰς ὄργην προσ-
βάλλων ὑπομνησκὸς τοῖς ἔργοις.

65. Καὶ οὐκ ἔτι ἐφοῖτα πρὸς αὐτὸν, φυλάτεια ὑπὸ τ'
ἀνδρὶ λέγουσα, πεπυσμένον τ' ἔρωτα.] Leve mendum in
his latet. Pro illo τ' est vel τῷ scribendum: nullum
enim hic ista copula locum habet. Chariclea ubi Di-
niam amore sui jam infatuarat, *haud amplius*, quod
ante solita fuerat, *ad eum veniebat*, dicens se prohiberi
a viro, qui de amore illo audivisset. Vel Attice le-

gendum ὑπὸ τῷ ἀνδρὶ pro ὑπὸ τῷ ἀνδρὶ.

66. ὑπὸ τῷ ἀνδρὶ] Quod Cl. *fenf.* suspicatus est, id
Paris. Ed. habet, sed ὑπὸ τ' ἀνδρὶ, ita ut ex accentu
praepositionis videre liceret, non particulam *τε*, sed
articulum intelligendum; quare spiritum tantum su-
stulimus, ut propius jungerentur.

74. Ἐκυλίνδτε] Sic supra Θ. Δ. VI. m. *M. du S.*
76. Συνοικίαι] *Insulae*. Nimirum tales *insulae* sive
conjuncta aedificia intelligit, quales Sueton. Caes. c.
41. *Rescensum populi — vicatim per dominos insularum*
egit; ubi vid. Interpretes; plura enim in re vulgari
congerere non lubet.

80. Ἐξικινώω] P. & L. recte. In reliquis *ἐκινώ-
ω*.

Ἐξικινώω] Dandum hoc *Solano* ac Mss. duobus
probae notae existimavi, ut jam augmentum adde-
rem, quod Edd. non agnoscebant; alioqui, si modo
unus Cod. habuisset, non addidissim. Vid. supra ad
συν-

more facta erat) amplexens ejulare. Tandem humi se abjiciens volvitur, resque in confessum furorem exit. Dona enim non pro portione malorum & corollarum illi, reddebantur, sed aedes totae, & agri, & servae, & vestes floridae, & auri, quantum vellet. Et quid multa? Brevi tempore Lysonis domus nobilissima per Ioniam quae fuerat, exhausta jam & vacuefacta erat.

16. Deinde cum jam ficcus ille & aridus esset, eo relicto, alium quendam Cretensem juvenem, de auretis illis, venata, ad illum transiit: & illum jam amabat, & ille *amari se* credebat. Dinias igitur, neglectus jam non a Chariclea solum, sed etiam ab adulatoribus; nam hi quoque jam ad Cretensem illum amasium transierant, venit ad Agathoclem, qui jam diu sciret, quam malo loco res ipsius essent; ac prius non sine pudore, enarrat tamen omnia, amorem, indigentiam, superbiam mulieris, rivalem Cretensem, & denique se vivere non posse, nisi esset cum Chariclea. At ille intempestivum ratus eo tempore exprobrare, quod solum se amicum non admisisset, sed praetulisset sibi adula-

αὐτῆς (ἐπεποίησεν δὲ λίθιν λευκῇ) ἐκώκυε,
 καὶ τέλει καθάβαλὼν ἑαυτὸν εἰς τὴν θάλασσαν.
 ἐκυλινδρῶσεν, καὶ λύθη ἡν ἀκριβὲς τὸ πρᾶγμα.
 τὰ μὲν γὰρ ὄψα, καὶ χεῖρ μὴλα καὶ σφαγάνες ἀντι-
 δίδωσι αὐτῇ, ἀλλὰ συνοικίαι ὅλαι, καὶ ἀγροί,
 καὶ θηράκαιαι, καὶ ἐσθῆτες εὐανθεῖς, καὶ χρυσὸν
 ὅσθουσι ἐθέλησιν. καὶ τί γὰρ; ἐν βραχεῖ ὁ
 Λύσαν οἶκος ὀνομαστότατος ἢ ἐν Ἰωνίᾳ
 γηγενόμενος, ἐξήντηλόν ἤδη, καὶ ἐξευκρινέω.

Εἶτα ὡς ᾔδη αὐτῷ ἦν, Σπολιπύσσα αὐ-
τὸν, ἔ' ἄλλον τινὰ Κρήτα παῖσκιον τῆς
ὑπαρχίας ἐβήρα, ἔ' μετέβαινεν ἐπ'
ἐκείνον, ἔ' ἦρα ᾔδη αὐτῷ, κἀκείνῳ ὅτι-
θεν. ἀμελύμεν δ' ἐν ὁ Δευίας, ἐχ-
ῶν ἡ Χαρικλείας μόνον, ἀλλὰ, ἔ' ὑπὸ
τῇ κολλάει, κἀκείνῳ γ' ὅτι ἡ Κρήτα ᾔδη
ἡ ἐρώμενον μετελλυθίσαι, ἔρχετο πρὸς τὴν Ἀ-
γαθακλεία, ἔ' πάλαι εἰδὸτα ὡς ἔχει πα-
ραφῶς τὰ πράγματα αὐτῶ. ἔ' αἰδόμενῳ
τὸ πρῶτον, ὅμως ἔ' διηγείτο πάντα, ἡ
ἔρωσα, ἡ Σπορίαν, ἡ ὑποφρίαν ἡ γυναι-
κός, ἡ ἀντεραςτὴν ἡ Κρήτα, ἔ' τέλῳ,
ὡς ἐβίωσε) μὴ ἐχὶ συνῶν τῇ Χαρικλείᾳ.
ὁ δὲ ἄκαυρον εἶναι νομίσας ἐν τούτῳ Σπομη-
μορεῖν τῷ Δευία, διότι ἔ' προσέειπε μόνον
αὐτὸν ἡ Φίλων, ἀλλὰ τὴν κόλακας αὐτῷ

WFOG-

δ' Ἐθαλῆσι] Ἐθαλῆσι Ex. Fl. Nil mut. Edd. nec P.
stat. f' Ἐξικαπῶσι] Sic L. & P. Ἐξικαπῶσι Edd. g'
Edd. lectio. Nec ex Codd. varietat. notaram invenio.

ε Λύων] Ita jam Edd. cum supra Λυών habet-
 αλλον] Άλλον male J. & Fl. h' Υποχρίσαν] Constans
 Πάλαι] Πάνυ Fl. .k Διηγῆτε] Διηγῆτε male Fl.

συγκριτόνιο c. 13. f.

J.F.R.

81. Ως δὲ ἀδὲν ἐν] Praeclare illustrat haec formulam *Kuesterus* ad *Aristoph.* *Sympos.* 853. Sed nondum tamen persuasit ibi pro Ἰλλας *verbumque expectandum* legendum esse αἶψα. Interrogat, quis unquam vel legit vel audivit aliquem expectando *Sirabum* factum fuisse? Non lubet interrogare, quis siccus factus sit expectando, vel mortuus adeo? Sed, Annon soleat qui expectant, quod ipsum verbum Latinum indicat, frequenter versus illum locum spectare, unde venturam putant, quem cupiunt? Nonne conversis diu nimis in unum locum oculis (ut illa apud *Horatium* mater *Curvo* nec faciem litore demoveat) metus est, ne quis *Sirabus* fiat? Alia jam praetermitto, quae nihil ad *Lucianum*: & ne haec quidem. *J. M. G.*

Ibid. A30 77] Conf. supra T. I. Tim. c. 8. m. Et
Mer. Dial. XIV. pr. M. du S.

Αἰ. ἦ] Nota est metaphora de iis qui bona pro-
 fundere, aut quem assentatores ac meretrices exederunt,
 vel potius ebiberunt, unde vulgatum illud Horatia-
 num: *Diffugiunt cadis cum faece siccatis Amici*. De
 paupere ac famelico *Alciph.* III. Ep. 4. p. 282. οὐκ οὐ
 ἔστι σοὶ αἰὲν ἰσὺς λιπὺν καὶ αἰχμητὴν. Sed & αὐτὸν μο-
 tum *prae metu* ap. *Suid.* & *Joseph.* esse docet *L. Bos*
Animadv. ad *Suid.* c. 35. p. 145. J. F. R.

82. Ἄλλοι τὴν κῆρυγαν τοιαύτην ἔχειν ὑποχρῶσται, ἰσθῆναι
Alii aut quendam adolecentulum Cretensem bene nutri-
tum venata eff. ὑπόχρωσται est ad auri colorem acce-
deret, subaureus, ut sic dicam. ut paullo inferius
ὑπόχρωσται subpallidus, non convenit pecunioso juveni
 hoc verbum. Videtur litteris transpositis scripsisse
Lucianus ἔχειν ὑποχρῶσται. J. G. G.

96. Μότιν αὐτῶν ἡ φιλαν] Non ausim severe damna-
re hanc lectionem : potest enim ἡ φιλαν latitudinem
V V V 2 quan

προετίμα, ^a τότε, ἢν μόνην εἶχε πατρῶαν οἰκίαν ἐν Σάμῳ, ἀπεμπολῆσας, ἦκεν αὐτῷ ἧ τιμὴν κομίζων τρία τάλαντα. λαβὼν δὲ ὁ Δεινίας οὐκ ἀφανὴς εὐθὺς ἦν τῇ Χαρικλείᾳ, καλὸς ποθεν αὐτῆς γεγενημένος, καὶ αὐτῆς ἡ ἄδρα, καὶ τὰ ^b γραμματεῖα, καὶ μέμψις, ὅτι μὴ πολλῷ χρόνῳ ἀφίκετο, καὶ οἱ κόλακες συνέθεον, ^c ἐπικαλαμησόμενοι, ὁρῶντες ἐδώδιμον ἔτι ὄντα τὴν Δεινίαν.

Ὡς δὲ ὑπέχετο ἦξεν παρ' αὐτῷ, καὶ ἦκε παρ' αὐτῷ τὸν πρῶτον ὑπνον, καὶ ἔνδον ἦν, ὁ Δημόναξ ὁ τῇ Χαρικλείᾳ ἀνὴρ, εἴτε καὶ ἄλλως αἰσθόμενος, εἴτε καὶ ἀπὸ ^e συνθήματος τῆς γυναικὸς, ἀμφω ῥ' λέγει, ἐπαναστὰς ὥσπερ ἐκ λόχου, τίς τε αὐτοὺς ἀποκλείειν ἐκέλευε, καὶ συλλαμβάνειν τὴν Δεινίαν, ὥς καὶ μάστιγας ἀπειλᾶν, καὶ ξίφος ὡς ἐπὶ μοιχὸν σπασάμενος. ὁ δὲ συνιδὼν ὁ κακὸν ἦν, μοχλὸν τινα πλεῖστον κείμενον

tores. Tum vendita, quam solam habebat Sami, domo paterna, venit pretium illi ferens tria talenta. His acceptis Dinias jam non obscurus esse Charicleae, pulcher quodammodo factus denuo: & rursus ancilla, & codicilli, & reprehensio, quod diu non venisset: adulatorem etiam concurrere, facturi spicilegium, cum viderent, esse adhuc Diniam talem, quem comederent.

17. Cum autem venturum se ad illam condixisset, & venisset circa primam quietem, & intus esset, Demonax, Charicleae maritus, sive temere illud fenserit, sive recum uxore composita, utrumque enim dicitur: consurgens velut ex insidiis claudi jubet januam aulae, & comprehendi Diniam, ignem minatus ac flagella, strictoque velut in adulterum gladio. At ille videns quantis in malis esset, correpto vesti quo-

^a Τότε] Sic etiam esse in Fl. notat M. du S. ^b Γραμματεῖα] Ita P. & L. Γραμματεῖα Edd. ^c Ἐπικαλαμησόμενοι] Sic emend. Menag. & ita Fl. Ἐπικαλαμησόμενοι ceterae & P. Ἐπιτεχασόμενοι marg. A. W. d. T. ^e Abest a Fl. ^e Συνθήματος] Συνθήκης P. & marg. A. ^f Αὐτοὺς] Αὐτοὺς Edd. priores.

quandam habere, & eos etiam comprehendere, qui specie tenus modo sunt tales. Sed videtur tamen opponere sibi invicem velle auctor τὸ φίλον, & τοὺς κόλακας: vehementius certe locutum esse, si ita dederit, nemo facile negaverit. Equidem ita interpretatus sum.

4. Γραμματεῖα] P. & L. Reliqui vero ut supra γραμματεῖα, prave.

6. Ἐπικαλαμησόμενοι] Sic recte legitur in Fl. Ed. pro eo quod in reliquis est, & in ipso P. ἐπιτεχασόμενοι.

Ἐπιτεχασόμενοι] Si omnino legendum sit ἐπιτεχασόμενοι, significabit, manum admoturi operi suo, h. e. denuo ad adulationem consuetam olim redituri, vel etiam ad dolosam machinationem referri poterit. Sed videtur H. Stephanus librum habuisse, in quo legeretur ἐπιτεχασόμενοι (ita certe sub hoc ipso verbo laudat, & ait, male vulgo legi illud alterum ἐπιτεχασόμενοι) Et sane spicilegii significatio multo commodius ad h. l. videtur applicari posse. Et video, idem placuisse Solano, forte ex alio fonte. Certe ita interpretandum putavi, quidquid sit de auctoritate utriusque verbi compositi, cujus notum simplex, ipsum adhuc ἀπὸ λεγόμενοι, puto, in Lexicis.

Ἐπιτεχασόμενοι] Ita omnino legendum videtur. In addend. Ed. Graev. A. E. M. Sic rursus etiam ad

verbum Gijetus in nott. Mss.

7. Ὁρῶντες ἐδώδιμον] Erasmus hujus Dialogi Interpres lectorem saepe decipit. Verte igitur hunc locum ut Godofredus Maluynus Senator Clarissimus monuit, machinantes, ut viderunt in Dinia adhuc esse quod edi posset. Sic Terent. Eunuch. hunc comedendum & deridendum vobis propino. Idem Maluynus debendum legebat.

9. Ἐνδον ἦν ὁ Δημ.] Perperam haec antea interpuncta & versa suo nitore restituiamus.

13. Τὴν τε αὐτοὺς ἀποκλείειν] Hic quoque, ut alibi, absurde vertunt atrium ocludi, quum in dialogo Coclhidis & Parthenidis recte vertant ista κτύπος καὶ οὐκ οὐκ εἰ καὶ αὐτοὺς ἡρώσῃτο, domusque janua exterior effringitur: sicut pessime de Gymnastis c. 2. οὐ τὰ αὐτῶν ἀλλ' αὐτοὺς reddidit Benedictus in atrio, quum Opiscopus accuratior in aula area. Sequenti pagina vides minime verti Græca in illis ἄνθρωποι οἱ ἐργατοὶ παρῆσαν, ut autem diluxit, milites aderant, quod factum ab interpretibus, quia incredibile videbatur ἐργατοὺς officio licitorum functos, quum intelligendi sint prætores haud dubie accincti satellitibus & licitoribus. Stupidior ἀβελήνεια est interpretis Salmurienensis in pagina vicina παύλητος ὁ Μεγαρικὸς scribentis Chalcidenensis nauclerus, quod omnino in hac editione mutari debuit.

[Ibid. Αὐτοὺς] Adscripserat Solanus legendum αὐτοὺς, nul-

quodam prope jacente, tum ipsum Demonactem percusso tempore interficit, tum Charicleam, nec una hanc plaga, verum & vecti saepius, & deinde Demonactis gladio. Servi autem, qui muti adhuc adstiterant inopinata re percussi, jam comprehendere illum conati, cum ipsos quoque gladio invaderet, se subducunt. Dinias patrato facinore clanculum exit, & ad auroram usque moratur apud Agathoclem, ubi perpendunt acta, & de futuris, quem res exitum habitura esset, considerant. Mane vero adsunt magistratus (re jam rumoribus dilata) & comprehensum Diniam, qui nec ipse caedem a se factam negaret, ad Praesidem, qui tum regebat Asiam, ab-

ἀρπάσας, αὐτὸν τε σπικτείνει τὴν Δημόνακτα, πατάσας εἰς τὸ κρόταφον, καὶ τὴν Χαρίκλειαν, ἢ μὲν πλεονάζοντα αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ τὰς μοχλῶν πολλὰς, καὶ τῶν ξίφους τῆς Δημόνακτος ὑπερβολῶν. οἱ δ' οἰκείται τέως μὲν ἐστηκέναι ἄφρονι, τῶν ὡς ἀδρόξω τῶν πράγματων ἐκπεπληγμένοι, εἴτα περιώμενοι συλλαμβάνειν, ὥς καὶ αὐτοῖς ἐπὶ τῶν ξίφους, ἐκείνοι μὲν ὑπέφυγον, ὁ Δεινίας δὲ ὑπεξέρχεται, τηλικῶτον ἔργον ἐργασάμενος καὶ τὸ μέχρι τῆς ἐν ὧν τῶν Ἀγαθοκλεῖ διέτριβεν, ἀναλογιζόμενοι τὰ πεπραγμένα, καὶ περὶ τῶν μελλόντων, ὅ, τι ἀποβήσεται σκοπῶντες. ἔωθεν δὲ οἱ στρατηγοὶ παρήσαν (ἤδη γὰρ τὸ πρᾶγμα διεβεβήθη) καὶ συλλαβόντες τὸν Δεινίαν, ἐπὶ αὐτὸν ἔξαρνον ὄντα μὴ ἔχει πεφρονευκέναι, ἀπάγουσι ὧν ἀρμοστήν, ὃς ἤρμοζε τὴν Ἀσίαν τότε ὁ δὲ βα-

g [ὑπεξέρχεται] ἔξέρχεται Ex. Fl. Nil mut. Edd. nec P. h [ἀναλογιζόμενοι] Ἀν—@ Fl.

nulla Ed. neque Cod. addito qui sic habeat, sed Edd. J. Fl. Fr. P. consentire in αὐλῶν. obsecundavi tamen, quia sic alibi apud Nostrium scribi solet, ut in Dial. Meretr. XII. post med. τῶν αὐλῶν ἵππον ἀποκεκλιμένον. Ibid. Dial. XV. ipso med. ἡ αὐλὴ ἱπποπόδης. Θύραι autem intelligi, priore Luciani aliorumque testimoniis probavit L. Bos de Ellipsi. p. m. 67. Conf. eumd. in πύλη p. 139. J. F. R.

35. Ἀρμοστήν] Cur utatur hoc loco Lucianus voce ἄρμοστος, difficile est dicere. Fuit Lacedaemoniorum propria ea vox, & id nos docet Diodorus L. XIII. his verbis: Ἰσποράτης ὑγερῶν (ὅτι οἱ Λακεδαιμόνιοι ἰσάων.) li suos praefectos in regiones sibi subjectas mittebant, & ἄρμοστος eos vocabant. At Asia, de qua hic sermo, & quae tempore Luciani & hujus Dialogi sub Romanis erat, ut in ipso Dialogo patet, proconsularis erat provincia, & a proconsule regebatur, qui Graecis dicebatur ἀντίπατος. Tentabam hunc nodum solvere, & dicebam, forte Lucianum servasse decorum, & cum Mnesippum Laconem introduceret loquentem, eum de industria non exacte ῥημαίξιν facere, & non perfectam notitiam Romanorum magistratuum habentem induxisse. Sed ut verum fatear, id non mihi satisfacit; nam nec in tota orationis serie utitur alia voce, quae Laconismum redoleat, nec ipsum nomen Μηνίσκου videtur esse Laconis, sed Μηνίσκου dicendum fuisse. Tum & infra de morte Peregrini utitur ea voce ex sua persona, ἐπὶ τῷ ἄρμοστῳ ἐπαχθῶναι τὴν Ἀσίαν. Itaque alio me verto, & puto fuisse nomen Graeci magistratus, non Romani. Nam civiliter & moderate regentes provincias Romani per-

mittebant aliquando populis, ut haberent quandam speciem regiminis, & magistratus quosdam ex sua gente, sibi tamen subditos, & sine jurisdictione suprema, sed morum & εὐταξίας curam habentes. Id mihi suadet Budans in commentariis suis, qui haec ait: ἄρμοστος ἰσάων Ἀθηναῖοι τοὺς εἰς τὸ εὐ ζῆν ἀγματούς. Ignoratur, unde id acceperit, sed ex eo loco colligitur fuisse Athenis ἄρμοστος id, quod Romae Censores, & credo ad exemplar Censurum Romanorum institutos; nam in antiqua Atheniensium republica de iis non fit mentio apud auctores; nisi sic sit, cur ita loquutus fuerit Lucianus; mihi non liquet.

J. P. A. G.

Ἀρμοστήν] Haec & alia nonnulla in hoc libro, historias haec fabulasve temporis esse recentioris arguunt, cum de Imperio Romano. haud dubie haec intelligenda sint. Vide etiam c. 18. 32. & 33. Βασιλεὺς μόνος hic est Imperator Romanus: (de quo titulo consule Spanh. p. 446.) cum Italia nominetur, & Gyarus sub Imperatoribus exilii locus.

M. du S.

Τὸν ἄρμοστον, ὃς ἤρμοστο] Nondum satis video causae, cur hac appellatione non Praesidem & Rectorem Provinciae ordinarium, uno verbo Proconsulem Asiae intelligamus; licet non ignorem, summo viro Ex. Spanhemio in loco Nostri de morte Peregrini, §. 9. ubi itidem de supplicio capitis agitur, aliter visum, cum intellexerit de magistratu f. Legato extra ordinem ad ordinandum statum liberarum civitatum missio. vid. Diss. 13. p. 586. Libera quidem civitas Ephesus, sed quam tamen Proconsulari imperio subjectam, satis aliunde constat. Lucianum non semper solennibus

βασιλεῖ τῷ μεγάλῳ ἀναπέμψεν αὐτόν καὶ μετ' ἑὸν πολὺ κατεπέμφθη ὁ Δεινίας εἰς Γυάρων νῆσον τῇ Κυκλάδων, ἐν ταύτῃ φεύγειν εἰς αἰτέλα γῆν. ὑπὸ τῷ βασιλέως.

Ὁ δὲ Ἀγαθοκλῆς καὶ τὰλλα μὲν συνῆν, 40 καὶ συναπῆρεν εἰς τὴν Ἰταλίαν, καὶ συνεσθλῆθεν εἰς τὸ δικαστήριον μόνῳ τῷ Φίλῳ, καὶ πρὸς ὅδον ἐνεδέχθη. ἐπεὶ δὲ ἤδη ἔφευγεν ὁ Δεινίας, ὅδῃ τότε ἀπελείφθη τῷ ἐταίρῳ· κασιδιάρσας δὲ αὐτὸς ἑαυτῷ, διέτριβεν ἐν Γυάρῳ, καὶ 45 συνέφευγεν αὐτῷ· καὶ ἐπειδὴ παντάπασιν ἠπόρεν τῇ ἀναγκαίῳ, ὡς οὐδὲς ἑαυτὸν τοῖς πορφυρεῦσι, συγκαλεσθέντο, καὶ τὸ γινόμενον ἐκ τούτων ἀποφύρων, ἔτρεφε τὴν Δεινίαν, καὶ νοσήσασα δὲ ὀπιμήκιστον ἑθεράπευσε, καὶ 50 ἀποθανόντ' ἑκέτι ἐπανελθεῖν εἰς τὴν ἑαυτῷ ἠθέλησεν, ἀλλ' αὐτῷ ἐν τῇ νήσῳ ἔμεινεν, αἰσχυνόμεν' καὶ τεθνεῶτα ἀπολιπεῖν τῷ Φίλῳ. τούτῳ σοι ἔργον φίλῳ Ἑλλήνῳ, καὶ πρὸ πολλῶν γινόμενον· ἔτη γὰρ οὐκ οἶδας 55 εἰ πέντε διελήλυθεν, ἀφ' ὧν Ἀγαθοκλῆς ἐν Γυάρῳ ἀπέθανε. ΤΟΞ. Καὶ εἴθε γε, ὦ Μνήσιππε, ἀνάμωτ' ὦν ταῦτα ἔλεγες, ἵνα καὶ ἀπιστεῖν ἀν' ἐδυνάμην αὐτοῖς, ἔγωγε

ducunt. At ille mittit ad Imperatorem, nec ita multo post deportatur Dinias in Gyarum insulam, unam Cycladum, exulare in ea perpetuo iussus ab Imperatore.

18. Agathocles autem cum alias illum comitatus est, tum navigavit cum illo in Italiam, & in iudicium venit amicorum solus, & nulla in re illi defuit. Et cum jam exularet Dinias, neque tum a sodali destitutus est, qui velut ipse se damnans, in Gyaro moratus, exularet cum illo, & cum omnino rebus necessariis deficerentur, locata purpurariis opera, cum his urinaret, mercedulaque inde accepta aleret. Diniam Aegrotantem quoque diutissime curavit; ac ne mortuo quidem illo redire in patriam voluit, sed ibidem in insula mansit, qui mortuum etiam amicum relinquere pudori sibi duceret. Hoc tibi factum amici Graeci non ita diu ante contigit. Anni enim nescio an quinque abierint, a quo Gyaris mortuus est Agathocles. ΤΟΧ. Utinam injuratus, Mnesippe, ista narraffes, ut etiam fidem negare illis possem; adeo Scythi- cum

• [Ετα] Sic restitui ex P. J. H. S. "Eti enim male P. Et Ex. Fl.

37. Γυάρων] Aude aliquid brevibus * Gyaris & carcere dignum, Si vis esse aliquid. Juvenal. G.

38. Φεύγειν] Exulare. G.

* Gyaris] Modo enim Gyara plur. modo Gyarus dicit. Vid. Sat. I. 73. Ubi tamen posteriore loco non aliquid, sed aliquis rectius editum, & nescio num Solanus in describendo Scholio abetaverit, an in ipso Cod. sic legatur. Sed & in Juven. lo-

47. Τοῖς πορφύρεσι] Τοῖς οὖν πορφύρεσι ἀνίσταται, ὡς τὸ πορφύρεον αὐτῷ. G.

Quam quondam aliquis, commentatores monent p. 762. Ed. Casaub. Singulare utitur idem Juven. X. 170. Ut Gyara clausus scopulis, parvaque Scythia. Cetera vid. Erasmo in Adag. J. F. R.

Romanarum dignitatum appellationibus uti, (nam alioquin hic ἀνδοκᾶν nominandus erat) vel inde factis apparet, quod statim τὸ μέγαν βασιλέα appellat, qui magis proprie αὐτοκράτωρ erat dicendus. Quae res magnum ipsum Erasmus in fraudem induxit, ut Periarum regem interpretaretur. Eodem modo infra in Demetrii atque Antiphili historia c. 32. συναρμόστω legatum Praefidis arbitror intelligi. J. M. G.

36. Βασιλεῖ τῷ μεγάλῳ] Erasmus ad Persarum Regem. verte ad Imperatorem. Solebant enim praefides Provinciarum, ubi in honestos homines poena statuenda erat, principem consulere l. Divi fratres §. 1. & 2. ff. de poenis. At mentio Gyari Erasmus saltem

admonuisset, loci Romanis exiliis frequentis. Hoc monebat idem Senator, & Vincensius Obsorrens argumento εἰκότως.

37. Γυάρων νῆσον τῇ Κυκλάδων] Cycladibus adnumerat etiam Strabo 10. p. 334. atque Plin. 8. 29. f. 43. sed inter Sporadas refert idem Plin. 4. 12. f. 23. & Stephanus Byz. Cacterum hoc exemplo illustratur illud Satyrici. Aude aliquid, brevibus Gyaris & carcere dignum &c. J. M. G.

41. Συνεσθλῆθεν εἰς τὸ δικαστήριον] Utitur inter alia & hoc Luciani testimonio Rev. J. Elmsleys ad illustranda Apostoli verba ἐν τῇ πρώτῃ μὲν ἐπιστολῇ ὅπως μοι συνπαρηγόητε, quae leguntur in 2. Epist. ad Timoth. IV.

cum quendam amicum, Agathoclem istum narraſti. Verum metuo, ne quem alium dicas illi ſimilem.

19. MNEſ. Audi ergo alium etiam, Toxari, Euthydicum Chalcidenſem: narraſt autem mihi de illo Simylus nauclerus Megarenſis, jurans, ſe faſtum vidiffe. Navigaſſe nimirum ſe dixit ex Italia Athenas verſus circa Vergiliarum occaſum, cum vectoriſus hinc inde collectis: in hiſce autem fuiſſe Euthydicum, & cum illo Damonem Chalcidenſem, hunc illius ſodalem: fuiſſe autem aequales, caeterum Euthydicum valentem ac robuſtum, Damonem vero ſubpallidum & imbecillum, qui e longo morbo videretur modo convaluiſſe. Atque ad Siciliam uſque feliciter ipſos navigaſſe, retulit mihi Simylus. Superato autem freto, in ipſo jam Ionio navigantes, tempeſtate oppreſſos maxima. Quid attinet dicere multa illa, fluctus decumanos, & turbines, & grandines, & reliqua tempeſtatis mala? Cum vero jam prope Zacynthum eſſent, nude navigantes antenna,

60 Συμβολὸν τινα φίλον τ' Ἀγαθοκλέα τῆτον διηγῶμαι· πολλὴν δέδια μὴ τινα καὶ ἄλλος ὅμοιον εἴπῃς αὐτῷ.

MNEΣ. Ἀκούε τῶντων καὶ ἄλλον, ὃ Τόξари, Εὐθύδικον τὴν Χαλκιδέα. διηγῶμαι δὲ ἑμὸι παρὰ αὐτῷ Σίμυλῳ ὁ ναύκληρος ὁ Μεγαρικὸς, ἐπομοσάμενος ἢ μὴν αὐτὸς ἐωρακέναι τὸ ἔργον. πολλὴν μὲν γὰρ ἔφη ἐξ Ἰταλίας Ἀθήνας παρὰ δούσιν Πληιάδῳ, συλλογισμαῖς τινὰς ἀνθρώπων κομίζων, ἐν δὲ τῆτοις εἶναι τὸν Εὐθύδικον, καὶ μετ' αὐτῷ Δάμωνα τὴν Χαλκιδέα, καὶ τῆτον ἐταῖρον αὐτῷ· ἡλικιώτας δὲ εἶναι, τὸ μὲν Εὐθύδικον ἐρωμῶμον καὶ καρτερόν· τὸ δὲ Δάμωνα ὑπώχρον καὶ ἀδενικόν, ἄρτι ἐκ νόσου μακρᾶς, καὶ ὥς ἐδόκη, ἀνεψάμενον. ἄχρι μὲν ἐν Σικελίας εὐτυχῶς διαπλευσάμενος ἔφη ὁ Σίμυλος σφᾶς. ἐπεὶ δὲ τὸν πορθμὸν διαπεράσαντες, ἐν αὐτῷ ἤδη τῷ Ἰονίῳ ἔπλεον, χερμῶνα μεγίστην ὅπτιπείν αὐτοῖς. καὶ τὰ μὲν πολλὰ, ὅτι ἂν τις λέγοι, τρικυμίας τινὰς, καὶ τροβίλους, καὶ χαλάζας, καὶ ἄλλα, ὅσα χειμαρῶντος κακὰ; ἐπεὶ δὲ ἤδη σφᾶς ἤντι τὴν Ζάκυνθον εἶναι, τότε φίλῃς τὴν κεραίας πλέουſας, ἔτι

6 Τὸν] Deest in Fl.

16. Nimirum periclitantibus in judiciis adesse solitos amicos & patronos, (quos *advocatos* dictos, notum) Idque ut ad locum N. T. non incongruum erat, ita ad Lucianum non opus erit id pluribus exponere aut firmare, quod res sit notissima. Vid. tamen, si vis Herald. ad jus Atticum. J. F. R.

48. Παροφθαλμῶν] Verbe ut idem Senator, *παροφθαλμῶν* *πισκτοριβῶν*. Alibi de quibusdam hujus Dialogi narrationibus fufius. J. B.

Ibid. Τῷ παροφθαλμῶν] Jam Strabo cum appulisset ad hanc insulam, *καρποὶ ἴστω ἐπὶ ἀλῆας σπιναισῶν*, ut ipse ait 10. p. 334, 48. ubi plura de eorum hominum paupertate. J. M. G.

Ibid. Τὸ γινώσκον] Conferri jufferat Solan. T. I. *Somn.* 1. Ibi enim legas: *ἀποφῆται αὐτὸ τὸ γινώσκον*. Vid. not. Hemsterb. Adde Alex. c. 54. Ac simul adverte, si tanti videtur, modo *γινώσκον*, modo *γινώσκον* esse in Luciano; modo in antiqq. Edd. *γινώσκον*. ubi in recentr. *γινώσκον*. Hic quidem γινώσκον. Fl. acque ac J. & H. P. &c. Alibi non semper hujusmodi minutis recensendis Lectori fastidium pariemus. J. F. R.

56. Πότα.] Si ex Romana historia de Agathocle isthoc aliquid constaret, nullo jam negotio scripti hujus Libelli tempus assignaretur. Ego nihil invenio. M. du S.

64. Εὐθύδικον] Et hi mihi ignoti. M. du S.
70. Καὶ μετ' αὐτοῦ Δάμωνα τὴν Χαλκιδέα. καὶ τῶντων ἐταῖρον αὐτοῦ] Videntur mihi enervare hunc loquendi modum, dum sic distinguunt, & vertunt, *καὶ cum ipſo Damon Chalcidenſis, ejus amicus*. In his certe nulla significatio vocum καὶ τῶντων. Distinguo & verito, καὶ μετ' αὐτοῦ Δάμωνα, τὴν Χαλκιδέα καὶ τῶντων, *ἐταῖρον αὐτοῦ, & in eis Damonem, hunc quoque Chalcidenſem*, (aeque ut Euthydicus) *amicum ejus*. Sic solent, quum duo in eodem conveniunt. J. G.

83. Ἀπὸ φίλης τὴν κεραίας] Contractis nempe nautarum ministerio, aut celeritatis causa abscissis, aut abruptis denique a vento velis, *nudae sunt antennae*. Hoc est in *Actis Apostolicis* XXVII, 12. *χαλάσαι τὸ σπῆν*, ut recte explicat Scheff. de mil. nav. 1. 4. p. 35. J. M. G.

84. Σπῆν]

ἔτι χα^a σπείρας τινὰς ἐπισυρομένους, ὡς
τὸ ῥόδιον ἐπιδέχεα^δ ἡ ὀρμῆς, πρὶν μέσας
νύκτας, οἷον ἐν τοσούτῳ σάλῳ ναυτιάσαντα
τὸ Δάμωνα, ἐμῇ ἐγκεχυρότα εἰς τὴν θά-
λασσαν εἶτα, οἶμαι, ἡ νεὸς βιαίτερον ἐς
ὃ κεκύρ^ε μέρ^ε ἐπικλιθείσης, καὶ τῇ κύμα-
τι συναπώσαντ^ε, ἐκπεσεῖν αὐτὸν ὅτι
τὴν κεφαλὴν ἐς τὸ πέλαιον, ὅδ^ε γυμνὸν
τὸ ἄθλιον, ὡς ἀνὰ ῥαὸν δύνασθ^ε νῆν' εὐθύς
ἐν βοᾷ πονηρόμενον, καὶ μόγις ἑαυτὸν ὑψώ-
ρον ἐχούσα τῇ κλύδων^ε.

Τὸν δὲ Εὐθύδικον, ὡς ἤκουσε (τυχεῖν δὲ
γυμνὸν ἐν τῇ εὐνῇ ὄντα) ῥίψαι ἑαυτὸν εἰς τὴν
θάλασσαν, καὶ καταλαβόντα τὸ Δάμωνα
ἤδη ἀπαγορεύοντα (φαίνεσθ^ε ἢ ἐπιπολὺ
ταῦτα, ἡ σελήνης καταλαμπέσης) συμ-
πρῶν^ε ἡγήσασθ^ε, καὶ συγκυφίσαι. σφᾶς δὲ
ἐπιθυμῶν ἢ αὐτοῖς βοηθεῖν, καὶ ἐλεεῖν τὴν συμ-
φορὰν τῶν ἀνδρῶν, μὴ δύνασθ^ε δὲ, μεγάλῳ
τῷ πνεύματι ἐλαυνόμενος πλὴν ἐκεῖνά γε

& spiras quasdam ad impetum undae exci-
piendum trahentes, media circiter nocte,
nauseantem, ut in tanta agitatione, Damo-
nem vomuisse proclinato versus mare cor-
pore. Tum navi, puto, violentius in
eam partem in quam incubuerat, inclinata,
& fluctu simul depellente, praecipitem ex-
cidisse in pelagus, ne nudum quidem mise-
rum, ut natare posset facilius. Statim igitur
clamasse jam suffocandum, & vix supra
fluctus se tenentem.

20. Euthydicum vero cum audisset,
(fuisse autem forte in cubili nudum) abje-
cisse se in mare, & comprehenso Damoni,
jam victo ac despondenti animum; (videri
potuisse autem pleraque fulgente luna) ad-
inatusse, eumque sublevasse. Illos autem
cupiisse quidem opem ferre, & miseratos
casum hominum, sed non potuisse, a ma-
gno vento actos: at illa certe fecisse, sube-
ris

^a Σπείρας τινὰς ἐπισυρ.] Nil mutare J. Fl. Fr. P. not. Solan. Sed & sic H. S. &c. ^b Τὸν] Fl. omisit.

84. Σπείρας τινὰς ἐπισυρομένους] Primo audiamus *Plu-*
tarchum περὶ ἀδελφείας p. 900. Νεὸς ἀρπαγείσης ἐπὶ
πυλῶν^ε ἐπιλαμβάνονται, σπείρας ἢ ἀγκυραὶς τὸ τέ-
χος ἀμβλύοις. Σπείρα igitur adhibetur in tempesta-
te ad cursum navis retardandum, & frangendum ob-
tundendumque quasi impetum. Sed quid est σπείρα;
Scholium ad *Odyss.* 2, 269. σπείρας interpretatur μα-
γάλης κάλως, ἢ ὡς ἔλκει^ν αἱ νῆες. Nempe funes ma-
gni nautici, in spiram convoluti, mari innatantes,
impediunt aliquantum, ne ita celeriter abripi, ita fa-
cile everti navis possit. Emendandus est *Hesychius*,
apud quem sub voc. σπῆον continuatur oratio, οἱ πρὸς
τῇ βάσει λίθοι, quae σπείρας explicatio est, non mi-
nus, quam ea quae sequuntur, & nisi fallor ad hunc
nostrum locum pertinent, καὶ νεὸς σκαῖός τι, καὶ σφῆρε-
μα ὡς ἁλιν^ε. Sequitur, ἢ ῥάκη, καὶ ἰμάτια, καὶ ἰσά-
haec σπῆρον vocant Homericī interpretes. Excipere
itaque se debent apud *Hesychium*, σπῆρον, σπῆρα, σπῆ-
ρον. Sed redeamus ad spiras nostras. Retinui in in-
terpretatione hoc nomen, auctoritate Festi, qui inter
alia spirā, inquit, funis nauticus in orbem convolutus,
& laudat *Pacuvii* versum, haud dubito quin in tem-
pestatis descriptione a poeta positum, Quid cessatis
socii ejicere spiras sparteas? Huc refero etiam *Isidori*
verba *Orig.* 19, 4. Spirae, funes quibus in tempestati-
bus utuntur, quos nautici suo modo curcubas vocant.
Servata res ad recentiora usque saecula. Laudantur in
Glossario Dispersiano Voc. Spēra n. 3. Glossae ad *Fr.*

Barberini Documenti d'amore, p. 273. Ligantur plu-
res fasces & projiciuntur in aquas retro naves, ut non
sic naves currant, fractis themonibus: & dicuntur spe-
rae, quasi res, quae faciunt tardare progressum. Prac-
stant ergo spirae navi jactatae, quod plaustris in de-
scensu arduo alligata a tergo sarmenta, *Schlepp-reifs*
vocant rustici.

6. Ἐπὶ ταύτῃ] Minus rectum videtur quod *Fl.*
habet, ἐπὶ ταύτῃ. Locus enim aut res super quibus
sedemus, genitivum postulant post ἐπὶ. Namque ἐπὶ
ταύτῃ ita quidem significabit super illis, ut conditionem
vel causam designet, & valeat propter vel praeterea.
Nam licet Grammatici recentiores vulgo in Syntaxi
praepositionum ad ἐπὶ cum dativo loci, in quo vel
super quo sedemus, insistimus, adferant illud *Aelia-*
ni, (V. H. I. c. 30.) ἐπὶ ἵππῳ, id merito tamen su-
spectum est *Cl. Perizon.* qui ἐπὶ ἵππῳ malit, ut est in
Hist. animal. XII. 34. Vid. ejus notam in Edit. ma-
jore; (nam in minore omissa erat, licet in ejus Indice
ad hanc notam remittatur lector.) Et sic recte apud
Long. Pass. IV. 112. Ed. *Moll.* ἐπὶ ἵππῳ ἡσ^ε legitur bis.
Interim non negaverim, & alicubi ἐπὶ cum dativo pro
super loco reperiri; saltem in Novo Foed. *Eth.* 2. 20.
Ἐποικοδομησάντες ἐπὶ τῷ θεμελίῳ τῷ δόμο^ν ὅλῳ^ν ἐπεφύτῳ.
Et in proverb. βοῦς ἐπὶ σωρῷ. Inde autem non con-
sequitur ἐπὶ ταύτῃ & ἐπὶ ταύτῃ permutandum, aut
prius hic in Luciano admittendum. Verum & illud
ἐπὶ σωρῷ aequè recte veritas: bos APUD acervum,
(quod

eris frustra multa illis projecisse, & contos aliquot, ut illorum ope enatarent, si quid illorum nanciscerentur, & ipsum denique navis pontem non parvum. Cogita jam, per Deos, quod quis aliud specimen ostendat firmitus benivolentiae adversus amicum, delapsus noctu in mare adeo efferatum, quam si in mortis ipsius societatem veniat? Et intueri mihi animo fluctus insurgentes, sonum aquae fractum, circum ferventem spumam, noctem, desperationem: deinde illum jam suffocandum, & vix capite eminentem, tendentemque manus amico: hunc vero defilientem statim, & natantem una, ac metuentem, ne ante se Damon pereat: sic enim discas minime ignavum me tibi hunc etiam amicum narrasse, Euthydium.

21. TOX. Utrum vero interierunt, Mnesippe, illi viri, an aliqua illis ex in-

στοιῆσαι, Φελλὸς τε γὰρ πολλὰς ἀφείναι αὐτοῖς, καὶ τὸ κοτῆρ' ὅτινας, ὡς ὅτι τῶν ἀπονηξάντων, εἴ τινα αὐτῶν ἀετιχόρην, καὶ τέλει καὶ τὸ ἀποβάθραν αὐτῶν, ἢ μικρὰν ἔσαν. ἐνόησον τοῖνυν πρὸς θεῶν, ἢ τι οἷα ἂν τις ἄλλην ὁπιδείξιν ἐπιδείξαι εὐνοίας βεβαιότεραν πρὸς ἄνδρα φίλον, ἐν νυκτὶ ἐκπεσόντα εἰς πέλαγρον ἕως ἡγρωμένον, ἢ κοινωνήσας τῷ θανάτῳ; καὶ μοι ἐπ' ὀφθαλμοῖς λάβε τὸ ἐπανάστασιν τὸ κυμάσται, τὸ ἦχον τῆς ὕδατος ἐπικλωμύνει, τὸ ἀφρόν περὶ ζέοντα, τὸ κύμα, καὶ τὸ ἀπογνώσιν, εἴτα ἀποπνηγόμενον ἐκείνον, καὶ μόγις ἀνακύπτοντα, καὶ τὰς χεῖρας ὀρέγοντα τῷ ἐταίρῳ, τὸ δὲ ἐπικηδόντα εὐθύς, καὶ συνονέοντα, καὶ δεδοῖτα μὴ παραπλῆναι αὐτὸν ὁ Δάμων. ἔγωγε γὰρ ἂν μάθοις, ὡς οὐκ ἀγενη σοὶ καὶ τῷτον φίλον τὸ Εὐθύδικον διηγησάμεν.

TOX. Πότερον δὲ ἀπώλοντο, ὦ Μνήσιππε, οἱ ἄνδρες, ἢ τις αὐτοῖς ἐκ πῶτος λόγος.

c. Τούτων] Sic Edd. & P. Τούτοις Ex. Fl. d. Ἐπιδείξιν] Non habet hoc nomen γ. Habet Fl. H. P. Ald. S. e. Ἐπικηδόντα] Et Fl. sic habere notat M. du S. f. ἢ τις] ἢ τις Ex. Fl. Nil vulgatam mutat P.

13. Καὶ μοι ἐπ' ὀφθαλμοῖς] Διατύπωση αὐξήτικὴ τῷ πάθει. V.

(quod Erasmus in Adag. fecit) atque alterum βοὺς ἐπὶ φάτῃ. Bos AD praesepe. Et sic ἐπὶ νηὶ non esse in navibus, sed apud naves, diximus supra ad Quom. Hiss. c. 28. No. 73. Interim non repugno, quin ἐπὶ φάτῃ recte etiam vertatur alibi, in praesepe, ut apud Long. L. III. haud ita longe a pr. (p. 69. f. Moll.) Τότε βοὺν ἐπὶ φάτῃς φροντὶς ἢ ἀχυρὸν ἐκδιόταν αἰγῶν ἐπὶ πρὸβάτων οὐ τοῖς σπηλαίοις φυλάσσας; δὲν οὐ τοῖς σπηλαίοις ἀκυλὸν ἐβαλάνει. Tunc boves curabant in praesepebus palea, capras ovesque in caulis fronde — &c. vestentes. Quid enim hic differat ab eo quocum connectitur, nullus video. Et licet plura similia adferre possem, ad ambiguitatem vitandam tamen plurimum interesse sentio, ut distinguamus ἐπὶ τινος & ἐπὶ τοῦ. Quae enim confusio foret, si ἐπὶ τραπέζῃ καθήμενός idem esset atque ἐπὶ τραπέζῃς. E. c. ap. Isocr. Trapez. p. 711. al. 860. Τὸν ἐπὶ τῇ τραπέζῃ καθήμενον, est, qui ad mensam sedet, non, qui in ipsa. Ap. Achill. Tat. ipso init. Σιδὼν ἐπὶ θαλάττῃ πόλις. Sidon urbs ad mare. Qui non distinguit, etiam inde fecerit urbem in ipso mari conditam, quales sunt Venetiae. Ut itaque in loco ex N. T. adducto nulla ambiguitas, ita alibi magna foret. Quare nostra culpa eam non augeamus, quippe Graecarum praepositionum paucitas jam satis difficultatis

Tom. II.

parit. At, at, ἐπὶ τραπέζῃ, quod Isocrati l. c. est ad mensam, Nostro tamen est IN, SUPER mensa, infra Asin. c. 47. post med. ἵππῃς τραπέζῃς μοι ὠφελῆσαι εἶπαι, καὶ εἶπαι ἐπ' αὐτῇ πολλὰ ἐπὶ ὅσα μὴ δυνατὸν ἄλλῃ ὅτῃ καὶ ἀφ' αὐτῆς. Ita ibid. c. 29. f. ἐπ' ἱμαί καθίζων. Conf. c. XI. g. Immo ἐπὶ φάτῃ etiam esse ob, propter praesepe, apertum ex Epist. Sent. XXVI. p. 102. Οὐτε ἐπ' αὐτῇ ἐπὶ φάτῃ, καὶ θαλάττῃς, καὶ τῶν αἰγῶν ὅτι ἐπὶ κρήνῃ — γαστρὶ. J. F. R. 15. Ἐπικλωμύνει] Vix operae foret exponere quid hoc sit, nisi casu viderem (ubique enim pristinam versionem examinare non est animus) Erasmus vertisse, imminentes procellas, fragorem aquae sese agglomerantis, non adeo male ad rem ipsam, minus commode ad Graeca. Ἐπικλωμύνει esse fractam sive infractam aquam, ipsum verbum satis indicat, de quo vid. supra, pro Imag. c. 13. adeoque collisionem venturum ab vento disjectarum, sonitumque hinc ortum significari, quilibet videt. Adde tamen id manifesto declarantem Alciphron. I. 1. p. 4. καὶ ἐπὶ φάτῃς μὲν ὁ πόντος μελαίνοντο, τῷ ὕδατι δὲ ἀφροὶ ἐκπνέουσι, πᾶσι τοῖς θαλάσσης ἐπ' ἄλληλων ἐπικλωμύνοντο κυμάσας, τὰ μὲν γὰρ ταῖς πύτραις προσπράσσει, τὰ δὲ εἰς αὐτοὺς ἀναιδούντα ἐπὶ γῆνι. Ad quae verba Doctiss. Bergl. & hoc Luciani adducere non est oblitus.

XXX

J. F. R. 42. Ed.

λόγῳ σωτηρία ἐγένετο; ὡς ἔγωγε ὁ μετρίως
 δέδοικα ὕπὲρ αὐτῶν. ΜΝΗΣ. Θάρρει,
 ὦ Τόξαρι, ἐσώθησαν, καὶ ἐτι καὶ νῦν εἰσιν Ἀ-
 θήνῃσι, ἀμφὶ φιλοσοφῶντες. ὁ μὲν γὰρ Σί-
 μυλος ταῦτα μόνον εἶχε λέγειν, ἃ ποτε
 εἶδε ὁ νυκτός τ' μὲν ἐκπύπνῃσιν, τ' δὲ ὅπτι-
 πηδῶντα, καὶ νηχομένους, ἐς ὅσον ἐν νυκτὶ
 καθορᾶν ἐδύνατο. τὰ δὲ ἀπὸ τούτου οἱ ἀμφὶ
 τὸν Εὐθύδικον αὐτοὶ ἐδιγύνοντο. τὸ μὲν γὰρ
 πρῶτον, Φελλοῖς τισὶ περιπεσόντας, ἀνέ-
 χειν ὅπτι τέττον ἐαυτοὺς, καὶ ἀπονήχεσθαι
 ὡς πρῶτον ὑπερον δὲ τὸ ἀποβάθραν ἰδόντας,
 ἤδη πρὸς ἑω, προσηζασθαι τε αὐτῇ, καὶ
 τὸ λοιπὸν ἐπιβάτας, εὐμαρῶς προσενηχθῆ-
 ναι τῇ Ζακύνθῳ.

Μετὰ δὲ τούτους ὁ Φαῦλος ὄντας, ὡς
 ἔγωγ' ἀνείπαμι, ἀκροῖσιν ἤδη τρίτον ἄλλον
 ὡδὲν τι χεῖρονα αὐτῶν. Εὐδαμίδας Κορίν-
 θιος Ἀρεταίῳ τῷ Κορινθίῳ καὶ ὁ Χαριξείνῳ
 τῷ Σικυωνίῳ φίλοις ἐκέχρητο εὐπρόροις
 ὄντι, πενήσατο αὐτὸς ὧν ἐπεὶ δὲ ἀπέ-
 θησκε, ἀφθνήκας ἀπέλιπε, τοῖς μὲν ἄλ-

sperato salus contigit? nam haud mediocri-
 ter equidem illis metuo. M N E S. Bono
 esto animo, Toxari: servati sunt, & nunc
 adhuc sunt Athenis, ambo Philosophi. Si-
 mylus enim haec sola habuit dicere, quae
 quondam illa nocte viderat, excidere alte-
 rum, alterum saltu istum sequi, natare am-
 bos, quantum videre noctu poterat: reli-
 qua ipse narrat Euthydicus: primo quidem
 cum in suberis quaedam frustra incidissent,
 illis se sustinuisse, & aegre natasse: postri-
 die autem ponte navis conspecto, versus
 lucis exortum, ad illum adnatasse, eoque
 conscenso, quantum supererat spatii, facile
 ad Zacynthum appulisse.

22. Post hos autem non malos, ut ego
 dixerim, audi jam tertium alium, nihil il-
 lis deteriore. Eudamidas Corinthius Are-
 taico Corinthio & Charixeno Sicyonio ami-
 cis usus fuerat, copiosis hominibus, pau-
 perimus ipse. Moriens autem testamen-
 tum

a. Ὑπὲρ] Παρ Ex. Fl. Vulgatae consentit P. b. Ἐκπύπνῃσιν] Sic etiam Fl. c. Διγύνοντο] Consentire Fl.
 Fr. & f. notat M. du S. d. Ποιῶντας] Ποιῶντας Ex. Fl. & marg. A. W. Vulgatae adstipulatur P. e. Χαριξείνῳ]
 Χαριξείνῳ P. Nil mut. Fl. f. Ἐκέχρητο] Sic Fl. V2. B2. P. Ἐκέχρητο male f. H. Fr. S. Ἐκέχρητο Amst.

42. Εὐδαμίδας] Nihil de his invenio.

M. du S.

61. Αὐτῶν] Per hunc cave Charixeinum intelligas.

M. du S.

De Eudamida enim hoc dicitur.

Ibid. Ἐν παιδείᾳ — ἐπαιῶνται] Ita supra habuimus in
 Quom. Hist. c. 22. ἐν γέλωτι ποιῶνται. Pro Imag. c. 17.
 pr. ἐν μεγάλῃ τιμῇ, & passim.

f. F. R.

68. Διαιτῶντες] Duplicem huius loci scripturam
 dederunt editores. Primi Florentini dedere Διαιτῶν-
 τες, Aldus Διαιτῶντες qua Aldina lectione, quam se-
 quiores recte sequuti sunt, locum hunc sanum & sin-
 cerum arbitror. Διαιτῶντες non ab ἀγασίῳ, sed ἀγασ-
 τῶν, deducendum. Amicissimi inter se erant Are-
 taicus, Charixenus & Eudamidas; horum Eudamidas
 moriens reliquit Aretaeo alendam matrem suam; Cha-
 rixeno vero reliquit locandam cum dote filiam suam.
 Mortuo Eudamida, heredes, quibus haec delegata e-
 rant, simul audierant, venerunt, illico curantes ea,
 quae in testamenti tabulis perscripta & demandata e-
 rant. Aretaeus scilicet aluit Eudamidae matrem,
 Charixenus ejusdem cum dote elocavit filiam. Sic
 expono Διαιτῶντες τὰ ἐν τῷ ἀγαστῶν. Quamquam
 ἀγαστῶν plerumque significat vivo, versor, dego; du-
 bitari non potest quin & natura sua significet dispono,

ordine, compono, discerno, & saepe in ea significatione
 usurpetur. Noster T. I. in Abdicato c. XI. Ἡ δὲ τι-
 νος ἐκόντος αὐτῶν σωθῆναι δικαστὴς, καὶ προελόμενος ἐπὶ τῇ
 ψυχῇ ἀγαστῶν. Perspicuum est, quid hic sit ἀγαστῶν,
 nempe discerpere, cognoscere causam. Sic apud Diony-
 sium Halicarn. l. IV. Αρχαιολογ. δικαστὴς καθελόμενος
 δίκην. Hinc iudex passim ἀγαστῶν dicitur, &
 δίκην non raro arbitrium, iudicium notat: sic apud
 Nostrum in Deor. dialogis T. I. D. XX. 1. Jupiter con-
 tendentes de formae praestantia tres Deas ad Parin re-
 jiciens, ἔγω δὲ, inquit, ἀποδοῦμαι τὴν δίκην & ite-
 rum cad. pag. ὅς ἐστι ὁ Ἀρεὶ ὁ σὸς, ait Juno Veneri,
 ἐπιτραπὴ τῇ δίκῃ. Adde quae habet H. Stephanus,
 qui inter alia hunc ex Thucydide disertum affert lo-
 cum, καὶ τοὶ ποταμοὶ καὶ οἱ ποταμοὶ νόμιμον δύνανται, παλ-
 λὰ δὲ ἐκ ἀνθρώπων δίκην ἐκ ἀνθρώπων. Hic δίκην est
 administrare, ordinare, plane ut in Luciani loco, quo
 de agimus. Legitur autem apud Thucydidem διδύγη-
 μου pro δύνανται. Vide sis quae supra ad Tom. I. de
 usu perfectorum in Passivo apud Graecos disputavi-
 mus. f. f. (διδύγηται legitur in Thuc. & Steph. f. F. R.)
 Διαιτῶντες τὰ ἐν τῷ ἀγαστῶν] Rarior usus verbi
 ἀγαστῶν in tali re videtur induxisse virum summum,
 Graec.

tum reliquit; aliis forte ridiculum; tibi vero nescio an tale videatur, viro bono & magni amicitiam aestimanti, & de primo illius praemio certanti. Scriptum autem in illo erat, *Relinquo Aretaeo alendam matrem meam curandamque illius senectutem; Charixeno autem filiam meam collocandam dote, quam maximam dare e re sua familiari poterit.* Erat nempe illi mater anus, & puella nuptiis jam matura. Si vero alterutri illorum, sic pergit, aliquid humanitas interea accideret, etiam illius partem alter habeat. His apertis tabulis, qui paupertatem scirent Eudamidae, amicitiam autem, quam cum illis viris habuerat, ignorarent, pro ludo rem habere, & nemo non ridens abire. *Quantam*, inquebant, *Aretaeus & Charixenus, beati illi, hereditatem accipient, si quidem solvem Eudamidae, & viventes ipsi heredem habebunt mortuam.*

23. At heredes, quibus relicta ista fuerant, cum audissent, veniunt statim, here-

λοις ἴσως γελοιός, οὐ δὲ οὐκ οἶδα εἰ τοιαύτῃ δόξῃσιν, ἀνδρὶ ἀγαθῷ, καὶ φιλίᾳ τιμᾷντι, καὶ οὐδ' ἴν' αὐτῇ πρῶτον ἀομιλλωμένοι. ἐγγράφῳ γὰρ ἐν αὐταῖς, Ἀρεταίῳ Ἀρεταίῳ μὲν τὴν μητέρα μὲν τρέφειν, καὶ γηρασκομεν, Χαριζίνῳ δὲ τὴν θυγατέρα μὲν ἐκδῶναι μὲν πρῶτος, ὁπόσῃ δὲ πλείστην ἔπιδῶναι παρ' αὐτῇ δυνάμει (ἢν δὲ αὐτῇ καὶ μητρίῃ προσέχουσιν, καὶ θυγατρὶν ἀγαθὴν ἔσθ' ἡ γάμῳ) ἢν δὲ τι ἄτερ' αὐτῆς ἐν τοσούτῳ πάθῃ, καὶ τὴν ἐκείνῃ μερίδα, Φησὶν, ἐχέτω ὁ ἕτερος. τῶν δὲ ἀναγνωσάντων τὴν ἀληθείαν, οἳ τὴν πενίαν μὲν εἰδότες τῇ Εὐδαμίδῃ, καὶ Φιλίᾳ δὲ, ἢ πρὸς τοὺς ἀνδρας ἢ αὐτῶν, ἀγνοῦντες, ἐν πᾶσι τὸ πρᾶγμα ἐποιεῖτο, καὶ εἰδὼς ὅστις ἐν γελοῖον ἀπῆλθέτο, οἷον Ἀρεταίῳ καὶ Χαριζίνῳ οἱ εὐδαίμονες κληρονόμοι ἀφ' ἑαυτῶν ἀποτίσσωσι Εὐδαμίδα, καὶ ζῶντες αὐτοῖς κληρονομήσονται) καὶ τῷ γελοίῳ.

Οἱ κληρονόμοι δὲ, οἷς ταῦτα κατελέλυτο, ὡς ἤκουσαν, ἔκαστος ἐνδὺς ἀφ' ἑαυτῶν

g Edd.] Deest ὅς in Fl. h Ἀναγνωσάντων] Ἀναγνώστη male J. i H] Recte sic Bl. P. M. Ec. M male J. k Διατίθεντες] Sic Edd. omn. praeter Fl. quae Διατίθεντες.

56. * Ἐν τοσούτῳ] Ἀντὶ τῆς, οὐ τῇ μάλα. V.

* Ἐν τοσούτῳ ὡς ante editum; sed merito ὡς deleat Solan. cui in C. rectius ὡς cum Luciano legebatur: nam

ipsam scholion ad ὡς nihil pertinet, nec substantivum esse, sed a τῷ derivandum, quilibet videt. J. F. R.

Quaritur, ut aliquid hic mutari vellet. Est autem Διατίθεν ἀequo arbitrio rem aliquam tractare. Suidas, Διατίτων, διακάζων, καὶ Διατίτων, τὸ ἴσον ἔχον. Conveniunt viri ad cernendam dividendamque ex aequo, & mutuo quasi arbitrio, hereditatem. Judicialis illa significatio pervulgata: sed usum, huic Luciano & Suidae rationi plane similem, aliunde adhuc firmari velim, de quo nec dubito. J. M. G.

Διατίθεντες] Prorsus ab Luciano mente est alienum quod Cl. Graev. No. 84. substituit, ἀπαυτῶντες, & vulgata lectio omnino melior est. Non enim aderant Aretaeus & Charixenus ut aliquid petiti aut partem ablati ex hereditate; neque enim id ab homine paupere, vel ante apertum testamentum sperabant; neque jam, dum adcurrunt, incognitum testamenti ab Luciano statuitur argumentum; neque adeo narrat quando id fuerit apertum; sed ipse ejus contenta jam narrando praefecit, idque jam innotuisse, disertis verbis praemittit, risumque aliorum infueto legandi

more audito exortum commemorat. Adveniant igitur heredes isti de onere sibi imposito jam edocti, non lucro inhiantes, verum amicitiae memores, & onus contra vulgi opinionem suscepturi; quo narrationis filo observato, verbum Διατίτων est aptissimum, quod res ordinare, constituere, disponere, discernere, significat, adeoque cum sequentibus in διακρίσει conexum, significabit rem ita dirigere, ut testamento satisfaciat. Quam significationem τὸ Διατίτων, nescio an sit adeo necessarium testimoniis comprobare: certe sic Διατίτων de scholiis. Aristoph. Eccl. 669. Τῶν δὲ Διατίτων τίνα ποιεῖται; Pl. Κοινὴ πᾶσι. τὸ γὰρ αὐτὸ μὲν οὐκ ἐστὶν ὅτι ποιεῖται συρίζας' εἰς τὸ ἴσον. — Τὰ Διατίτων εἰς τὰς αἰῶνας &c. Ac pro arbitrio Vesp. 522. quod expressis verbis a iudicio distinguit Liban. Ep. 118. Σὺ δὲ, αἰ' ἐν Διατίτων, αἰ' οὐκ ἐν Διατίτων διατίτων, &c. Sed hoc posterius pueri norunt, quam vel Grammatici habeant, ἐκ τῶν ποικίλων τῶν Διατίτων, permittitur mihi arbitrium. At Talmud. VII. c. 77. πολλάκις εἰς τὸν

τες τὰ ἐκ τῶν ἀφθνηκῶν. ὁ μὲν ἔν· Χαρίξου-
 70 πέντε μόνας ἡμέρας ὀπίσθους, ἀπέ-
 θανεν· ὁ δὲ Ἀρεταῖος, ἄριστος κληρονόμος
 γενόμενος, πλὴν τε ἐκείνης, καὶ τῆς αὐτῆς με-
 ρίδα ὤφθαλμων, τρέφει τε τὴν Εὐδαμίδα
 καὶ μητέρα, καὶ τὴν θυγατέρα ὅτι πολλὰ
 ἐκδίδωκεν; ὥστε ταλάντων πέντε, ὧν εἶχε,
 75 δύο μὲν τῇ αὐτῇ θυγατρὶ, δύο δὲ τῇ τῷ Φί-
 λω ὀπίσθους, καὶ τὸ γάμον γε αὐταῖν ὅτι μίας
 ἡμέρας ἡξίωσε γενέσθαι. τί σοι δοκεῖ, ὦ Τό-
 ξαρι, ὁ Ἀρεταῖος ἔστι; ἄρα Φαῦλον
 ὡς δειγμα Φιλίας παραχρῆσθαι, τοιαῦτα
 80 κληρονομήσας, καὶ μὴ προδοῦς τὰς ἀφθνηκὰς
 τῷ Φίλῳ; ἢ τίθεμεν καὶ τῷ τόνον ἐν ταῖς τε-
 λείαις ψήφοις μίαν τὴν πέντε εἶναι; ΤΟΞ.
 Καὶ ἔστι μὲν καλός· ἐγὼ δὲ τὴν Εὐδα-
 μίδα πρὸς μᾶλλον ἐθαύμασα τῷ θάρσυναι,
 85 ὅτι εἶχε τὴν τῷ Φίλῳ. ἐδήλωσεν ὡς καὶ
 αὐτὸς ἀνὰ τὰ ὅμοια ἐπραξεν ἐπὶ αὐτοῖς, εἰ
 μὴ καὶ ἐν ἀφθνηκαῖς ταῦτα ἐνεγέγραπτο,
 ἀλλὰ πρὸς τῶν ἄλλων ἦκει ἀνὰ ἄγραφον
 κληρονόμος τῶν τοιούτων.

ditatem ex tabulis cernunt. Ac Charixe-
 70 nus quidem quinque solis diebus superstes
 moritur: Aretaeus autem optimus heredum,
 tum illius, tum sua parte adscita, & ma-
 trem alit Eudamidae, & filiam nuper elo-
 cavit, de quinque, quae habebat, talentis
 75 duo quidem filiae suae, duo autem amici
 filiae in dotem tribuens, nuptiis utrarum-
 que in eundem diem collatis. Quid tibi
 videtur, Toxari, Aretaeus hic, parvumne
 se exemplum amicitiae praestitisse, tanta
 hereditate adita, non prodito amici testa-
 mento? an ponimus hunc quoque in per-
 fectis calculis, ut de quinque unus sit?
 TOX. Etiam hic honestus. At ego Eu-
 80 damidam multo magis admiratus sum fidu-
 ciae causa, quam de amicis habuit. Osten-
 dit enim, se quoque eadem pro illis fuisse
 facturum, etiamsi non scripta essent ista in
 tabulis, sed ante alios nec scriptum talium
 90 heredem venturum fuisse.

24. MNES.

a Χαρίξου·] Nihil jam a vulg. abijt Fl. b Εὐδαμίδα·] Ex etnend. Γραφ. Εὐδαμίδα Edd. priorcs. c Περι·]
 'Επὶ male L. P. 'Επὶ τοῖς φίλοις marg. A1W.

νῆματα διτιμήματα. Quod Scholiast. exponit, ἐπι-
 δόξα πτωχότητος τομήματα. Adeoque ad Luciani
 mentem adpositissime. Pro disceptare, componere,
 Dion. Hal. Isaco. p. m. 107. ὅτι λόγος ποιήσεως, ὅτι
 διατῶν ἐπιτρέψαι. Et Antiq. VII. p. 457. f. τοὺς πα-
 τρικούς τὰ νῆματα διατῶν. Adde Harpocrat. v. διατῶν.
 p. 124. Conf. nott. Vales. p. 19. Plura adderem; sed
 his scriptis video Cl. Fensium idem fere egisse. Nec
 tamen poenitet, quia res jam videbitur tanto mani-
 festior.

F. F. R.

75. 'Απὸ ταλάντων πέντε, ὧν εἶχε] Toto genere con-
 fusus & absurdus in his est interpret posterior. Ita
 enim vides eum vertisse, ut dicat filiam datis quin-
 que talentis quae habebat, elocavisse. Quae talia plane
 non sunt in Graecis; & si dedisset in hanc rem talenta
 quinque, profusus fuisset, non diligens in distribu-
 endis hereditariis bonis; ex quibus sic nihil reliquum
 supermanisset. Longe accuratior Erasmus: & ma-
 trem alit Eudamida, & filiam non ita pridem elocavit,
 ex quinque talentis, quae possidebat, duobus in propria
 filia dotem, duobus in amici filiam erogatis. Atque ita
 superat talentum unum in alimenta matris Eudamidae,
 sapientissima ratione.

F. G.

84. Εὐδαμίδα] Leve mendum in omnibus editioni-

bus conspicitur, quod vel a tyrone poterat deleri, ἢ
 διὰ τὴν Εὐδαμίδα πρὸς μᾶλλον ἐθαύμασα τῷ θάρσυναι. scri-
 bendum Εὐδαμίδα. Est enim ab Εὐδαμίδας. In eadem
 pagina paullo ante sine sensu legitur, οἱ κληρονόμοι δὲ
 οἱς ταῦτα καταλείπειτο, ὡς ἔκταν, ἢ οἱ οὗτοι διατῶντες
 τὰ ἐν τῇ διαθήκῃ. Vertunt: At heredes quibus ista
 erant legata, ut audierunt, illico venerunt, agnosce-
 res ea quae testamento erant mandata. Quid hoc? num
 διατῶν est agnoscere? Locus est corruptus. Existimo
 Lucianum scripsisse ἀπαιτούμεν τὰ ἐν τῇ διαθήκῃ, po-
 tentes quae in testamento illis erant legata. Nam δια-
 τῶν non memini apud quenquam inveniri. sed ἀπαι-
 τῶν Luciano est familiare.

F. G. G.

Εὐδαμίδα] Perperam legebatur Εὐδαμίδα. V. Grae-
 vii Not.

M. du S.

Εὐδαμίδα] Εὐδαμίδας. In addend. Ed. Graev. AE.
 M. Item Gujer.

F. F. R.

87. 'Επραξεν ἐπὶ αὐτοῖς] Monente in marg. Cl. Hem-
 sterhuisio adij. L. Bos ad Act. Ap. V. 35. vidique illura
 hoc adducto Luciani loco docentem, & Apostoli ver-
 ba similiter construenda, exponenda; quum interpre-
 tes vulgo male construxerint προσήκοντες ἐπὶ ἀνθρώποις,
 pro προσήκοντες τὴν μὲν πρῶτον ἐπὶ τοῖς ἀνθρώποις τα-
 τοῖς.

F. F. R.

92. 20

24. MNES. Recte dicis. Sed quantum tibi narrabo Zenothemin Charmolei F. Massiliensem. Ostensus autem est mihi in Italia, cum legatione pro patria fungerer, vir honestus, & magnus, & dives, ut videbatur. Assidebat autem illi mulier jumentis junctis iter facienti, tum alias deformis, tum dimidia parte, dextra, arida, & excusso oculo foeda, contumeliosissime habitum a fortuna, & cui appropinquare nolles, terribilamentum. Deinde cum admirarer, quod pulcher iste & formosus sustineret vehi secum talem mulierem, ille qui virum mihi ostenderat, qui accurate nosset omnia, Massiliensis & ipse, necessitatem illarum nuptiarum mihi enarravit. Menecrati, nimirum ait, patri deformis istius mulieris amicus erat Zenothemis, diviti, honorato, ejusdem ipse quoque fastigii. *Procedente* vero tempore Menecrates iudicio facultatibus suis privatus est, quo tempore etiam honos illi a sexcentis *senatoribus* ademptus, ut qui sententiam contra leges tulisset; ita autem, inquit, Massilienses punimus, si quis contra leges aliquid

MNHΣ. Εὐ λέγεις· τέταρτον δέ σοι διηγήσομαι, Ζηνόθεμον τὸν Χαρμόλεω, Μασσαλίην· ἐδείχθη δέ μοι ἐν Ἰταλίᾳ πρεσβυόνη ὑπὲρ τῆς πατρίδος, καλὸς ἀνὴρ, καὶ μέγας, καὶ πλούσιος, ὡς ἐδόκει· παρεκάλετο δὲ αὐτῷ γυνὴ ὅτι ζεύγους ὁδοιποροῦντι, τὰ τε ἄλλα εἰδεχθῆς, καὶ ξηρὰ τὸ ἥμισυ τὸ δεξιόν, καὶ τὸ ὀφθαλμοῖν ἐκκεκομμένη, πανλῶβητόν τι καὶ ἀπρόσιτον μορμολύκειον. Ἰεῖτα ἐπεὶ ἐθαύμασα εἰ καλὸς ἔστι καὶ ὡραῖος ὢν ἀνέχεται παροχρημένη τοιαύτῃ αὐτῷ γυναικί, ὁ δειξάς μοι αὐτὸν, διηγείτο τὴν ἀνάγκην τῆς γάμῃ, ἀκριβῶς εἰδὼς ἕκαστα· Μασσαλίᾳ δὲ καὶ αὐτὸς ἦν. Μεκράτης γάρ, ἔφη, τῷ πατρὶ τὸ δυσμόρφον ταύτης φίλος ἦν ὁ Ζηνόθεμις, πλεονέκωντι καὶ τιμωμένῳ ὁμότιμος ὢν. χρόνῳ δὲ ὁ Μεκράτης ἀφῆρέθη τῆς ἐστὶν ἐκ καλαδίκης, ὅτε τοῦ καὶ ἀτιμῶς ἐγένετο ὑπὸ τῆς ἐξακοσίας, ὡς ἀποφηνάμενος γνώμην ἀδύνατον. ἔγωγε δὲ οἱ Μασσαλίῳι κολλάζομεν, ἔφη, εἰ τις ἀδύνατον γράφειν· ἐλυπεῖτο ὅτι

1. Ἐκκεκομμένη] Recte P. S. Bz. Ἐκκεκομένη male J. Fl. H. Fr. • Οὐτὸς] Αὐτός El.

2. Παροχρημένη] Ἡ ὥρα τῆς πλησίον. G. Corrupte. Forſan, ἡ παρ' αὐτὸν πλησίον.

92. Ζηνόθεμις] Vera haec esse crediderim & a Luciano visa. M. du S.

93. Ἰταλίᾳ πρεσβ. De se ipso loqui hic sub persona Lucianum possumus, confer cum his, quae in *Somnio* habet c. 9. M. du S.

99. Πανλῶβητος] Enumeratur inter verba in *Steph. Thef.* deficientia, ab Cl. *Jensio* in longa illa nota ad *Imag.* Nec habent *Poll. Suid. Hesych. Harpocr.* Nec ego alibi legi. *Hemsterhusianis* arcubus opus foret ad talia aliunde probanda, nisi compositum fictum sit ab Luciano; sed *Λωβητός* notum, & ex eo alterum satis intelligitur, neque auctoritatibus ad id opus est. J. F. R.

10. ὑπὸ τῆς ἐξακοσίας] Vid. *Dionys. Vossii* notas in L. I. *Caes. de Bell. Civ.* p. 302. M. V. la Croze.

ὑπὸ τῆς ἐξακοσίας] Quid prohibet *Vossii* notam ab Cl. *La Croze* indicatam compendiose describere. *Caes.* enim B. Civ. I. c. 35. dixerat: *Evocat ad se Caesarem Massiliensem, cum xv. primos, &c.* ad quae *Voss.* „*πρωτοκαπίνα προσηύτας*. Nam ut ex *Strabone* discimus L. IV. *δοικου* ἡγεμονικῶς οἱ Μασσαλίῳι πάντας ὑπομάτα· ἀπὸ δὲ καλαδικῶν συνίδριαι, διὰ τὴν

„ταύτην ἔχοντες τὴν τιμὴν, ὡς Τιμούχως καλοῦσι. Πρώτοκαπίνα δὲ εἰσι τὰ συνίδρια προσηύτα, ταῦτοι δὲ τῶν πρώτων δοικῶν δίδονται πάλιν δὲ τῇ ἐξ ὑποκάθη) τριῖς οἱ πλείους ἰσχυροί. Igitur sexcenti Senatores Massiliensibus, in his xv. viri, quos Τιμούχως vocant, praecellebant, & inter Τιμούχως tres praesidebant. Etiam meminit Lucianus, qui Massiliae rhetorem egit, in *Toxari*, h. l. &c. Etiam *Valer. Max.* L. II. c. 6. ait: *Venenum datur ei, qui causas sexcentis (id enim Senatus ejus nomen est) exhibuit*. Sed & de Atticis Sexcentis mentio fit in inscript. quam adfert *Spon.* de pag. Atticis, p. m. 29.

H ΒΟΥΛΗ ΕΞ ΑΡΕΙΟ . . .

ΤΩΝ ΕΞΑΚΟΣΙΩΝ . . .

&c. &c.

Quamque sic supplendam arbitratur:

H ΒΟΥΛΗ Η ΕΞ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΤΟΥ ΚΑΙ

H ΒΟΥΛΗ

ΤΩΝ ΕΞΑΚΟΣΙΩΝ, &c.

XII 3.

J. F. R.

20. Ed.

ὅν ὁ Μενεκράτης, καὶ ἔτι τῇ καλαδίχῃ, καὶ ἐπεὶ ἐκ πλοσίου πένης, καὶ ἐξ ἐνδόξου ἀδύ-
ξου ἐν ὀλίγῳ ἐγένετο. μάλιστα δὲ αὐτὸν ἡνία θυγάτης αὐτῆς, ὅπτι γαμῶν ἦδη, καὶ ὁκτωκαίδεκτις ἔσα, ἢ ἐδὲ μὲν πάσης τῆς ὁσίας τῷ πατρὶ, ἢν γε πρὸ τῆς καλαδίχης ἐκέκτητο, ἡξίωσεν ἂν τις τῇ γε ἀγενοῦν καὶ πω-
νήτων ῥαδίως παραλαβεῖν, ἔτω κακοδαίμονα ἔσαν τὸ ὄψιν. ἐλέγχετο δὲ καὶ καλα-
πίπιν πρὸς τὴν σελήνην αὐξανομένην.

Ὡς δὲ ταῦτα πρὸς τὸν Ζηνόθεμον ἀπω-
δύρετο, Θάρρει, ἔφη, ὦ Μενεκράτης, ὅτι 2
ῥῶ σπορήσεις τῷ ἀναγκαίῳ, καὶ ἡ θυγάτης σε ἄξιον τῷ γένει εὐρήσῃ νυμφίον τινά, καὶ ταῦτα ἅμα διεξιὼν, λαβόμενος αὐτὸν τῆς δεξιᾶς, ἵκηται εἰς τὴν οἰκίαν, καὶ πᾶσι τῶν ὁσίων πολλὰν ἔσαν ἐνέμαλο πρὸς αὐτὸν καὶ δι-
δύκων παρασκευασθῆναι κεύσας, εἰς τὰς φίλους, καὶ τὸν Μενεκράτην, ὡς δὲ τινα τῶν ἐταίρων πεπεικώς ὑποσῆναι τὴν κόρη καὶ γάμον. ἐπεὶ δὲ ἐδεδύκηντο αὐτοῖς, καὶ ἔσπευ-
σαι τοῖς θεοῖς, ἐταῦθα δὴ μετῴν αὐτῷ 3
Φιάλην προτείνας, Δέδεξο, εἶπεν, ὦ Μενεκράτης, ὅτι τῷ γαμβρῷ φιλοτησίαν ἄξομαι ῥῶ ἐγὼ τήμερον τὴν σὴν θυγατέρα Κυδιμάχην τὴν προῖκα δὲ πάλαι εἴληφα, τάλαντα πέντε καὶ εἴκοσι. τῷ δὲ ἀπαγε-
λέγοντι, μὴ σύγε, ὦ Ζηνόθεμι, μὴ ἔτω 4

promulget. Tristis ergo Menecrates tam propter damnationem, tum quod ex divite pauper, & ex nobili ignobilis parvo adeo intervallo factus esset; maxime cruciabatur ob filiam hanc, nubilem jam & duodevigi-
nti annorum, quam nec cum omni patris substantia, quam ante damnationem habue-
rat, voluisset aliquis vel ignobilium & pauperum facile, cum infelici illa forma, ducere. Dicebatur autem etiam concidere ad Lunae incrementa.

25. Haec cum deploraret apud Zenothe-
min, ille, bene, inquit, animo esto, Mene-
crates, nec enim necessaria tibi decrunt, & filia tua dignum suo genere sponsum inveniet: ac cum his dictis dextra illius prehensa do-
mum secum suam illum deducit: suasque oopes, quae magnae erant, cum illo divi-
dit, & coena parari iussa amicos excipit convivio, ipsumque Menecratem, velut a-
micorum alicui persuasisset puellae nuptias. Cum vero coenati essent, & Dis libassent; hic plenam illi phialam propinans, Accipe, inquit, a genere poculum amicitiae! ducam enim ego hodie tuam filiam Cydimachen, do-
tem accepi olim, talenta quinque & viginti. Illo vero dicente, Apage, noli hoc facere Zenothemi, nec ita ego insaniam, ut videre

10

a Kai] Abest a Fl. b Ὀκτωκαίδεκτις] Ὀκτωκαίδεκτις Fl. Valgatae adfentitur P. c Ἀγενοῦν] Restitut. ex P. L. J. V2. marg. A1. & Mf. Gr. Ἐγνοῦν male Fl. Ald. Fr. B2. H. P. S. A. d Ἀπαυδύρετο] Ex B1. & 2. Ἀπαυδ. cett. omnes. e Λόντιν] Deest in Fl. Adest in cett. & P. f Ἐγνο] Restitut. ex L. H. P. H. H. Edd. omnes.

20. Ἐγνοῦν] De Menecratis filia deformi, ἢ ἐδὲ μὲν πάσης τῆς ὁσίας τῷ πατρὶ, ἢν γε πρὸ τῆς καλαδίχης ἐκέκτητο, ἡξίωσεν ἂν τις τῇ γε ἀγενοῦν & πω-
νήτων ῥαδίως παραλαβεῖν, ἔτω κακοδαίμονα ἔσαν τὸ ὄψιν. Quam ne cum omni quidem patris substantia, quam ante multam possede-
rat, dignatus fuisset quisquam ingenuus ac pauper fa-
cile accipere, quae forma esset tam infelici. Sic Eras-
mus vertit. Non est mirum nullam τῆς ἀγενοῦν hoc spiritum nuncium voluisse ducere. Omnino scribendum ex Mf. τῆς ἰσχυροῦν, obscuritatem, ex ipsa plebe. J. G. G.
Ἀγενοῦν] Debetur haec genuina scriptura MS. Gr. P. L. & Edd. J. & V2. nam depravatissime in reli-
quis legitur ἰσχυροῦν. M. du S.

21. Παραλαβεῖν] Proprium esse de uxore recipien-
da, domum deducenda, multis docet Rev. Elser. ad
Evangel. Matth. I. 20. ubi legas: καὶ παραλαβεῖν τὴν γυναῖκα αὐτοῦ.

J. F. R.

24. Ταῦτα πρὸς τὸν Ζηνόθεμον ἀπαυδύρετο] Verteat opti-
me Erasmus per verbum deploraret. Id Salmurii fa-
cilitate degeneravit in declararet, ac perperam in hac
editione retentum. Cavebunt spero posterii.

J. G.

Ταῦτα πρὸς τὸν Ζηνόθεμον ἀπαυδύρετο] Turpis macula.
Scribe ocyus ἀπαυδύρετο. Vertit Salmurienus declara-
ret; quam futilem versionem jam castigavit Cl. Gro-
novius pag. 904. Ed. Graev.

J. J.

Ἰδὲ, Ἀπαυδύρετο] Hanc vocem emaculavimus. In
omni.

ne possunt, junctum & pulchrum, puellae turpi & male affectae junctum. At ille, haec dicente pater, ablata sponfa in thalamum abit, & inde prodit paullo post virginitate illius interfecta: & ab illo inde tempore cum illa vivit vehementer illam amans, & ubique, uti vides, illam secum circumducens.

26. Et tantum abest, ut hujus eum matrimonii poeniteat, ut potius glorianti eo videatur similis, ostendens contemni a se vel pulchra vel turpia corporis, & divitias, & splendorem; respici vero amicum & Menecratem, quem non putet deterio-rem ad amicitiam suffragiis sexcentorum factum. Veruntamen pro his hoc jam ipsi praemium fortuna retulit: puer enim illi pulcherrimus ex turpissima hac natus est. Et nuper, cum suis illum manibus intulisset in Senatum pater, ramo olivae redimitum, & pulla veste indutum, ut miserabilior videretur pro avo deprecans, arrisit Senatoribus puer, & plausum manibus dedit. Fractus autem eo spectaculo senatus, damnationem remisit Menecrati; & jam honoribus restitutus est, advocato tali apud Senatum usus. Talia, Massiliensis dixit, acta a Zenothemi in amici gratiam, non

μανείην, ὡς θελιδεῖν σε νέον & καλὸν ὄντα, κόρη αἰσχρὰ & λελωθεμένη συγκαταζευγνύμενον. ὁ δὲ, ταῦτα διεξιόντ', ἀράμην ὅτι νύμφη, ἀπ' αὐτοῦ ἐς τὴν θάλαμον καὶ μετ' ὀλίγον προήλθε, ἀγαπήσας αὐτήν. & τὸ ἀπ' ἐκείνης συνέστη ὑψίστατον, & πάντη ὡς ὁρᾷς θεαγόμενον αὐτὴν.

Καὶ ἔχ' ὅπως & ὅκ' αἰσχύνει τῷ γάμῳ, ἀλλὰ & σεμνομοδίῳ ἔοικεν, ὅπιδενόμενον ὡς καθαροῦ μὴ τ' ἐν σώματι καλῶν, ἢ αἰσχρῶν, & πλεῖν, & δόξης, ἀφορὰ δὲ ἐς τὸ Φίλον, & τὸ Μενεκράτην. ἐδὲ αἰεὶ χεῖρα πρὸς Φίλιον ὑπὸ τῇ ψήφῳ τῇ ἑξακοσίᾳ γεγονέναι. πλὴν ἤδη γε τέττοντος αὐτὸν ἡμεῖς αὐτὸ & ἡ τύχη παίδιον γὰρ σάγκαλον ἐκ τῆς αἰσχρίας αὐτῷ ταύτης ἐγένετο, & πρῶτον γε, ἐπεὶ ζεῶμενος αὐτὸ εἰσεκόμενοι ὁ πατήρ εἰς τὸ βουλευτήριον, θαλάτῃ ἐστειμένον, καὶ μέλανα ἀμπεχόμενον, ὡς ἐλεηνότερον φανείη ὑπὲρ τῆς πάππης, τὸ μὲν βρέφ' ἀνεγέλασε πρὸς τὴν βουλευτῆν, & συνεκρότ' τὸ χεῖρε. ἡ βουλὴ δὲ ὅπτις αἰεὶ πρὸς αὐτὸ, ἀφίησι τῷ Μενεκράτ' καλαδίκη, & ἤδη ὅπτις ἐστὶ, τηλικύτῃ συνηγόρῳ χρυσάμενον πρὸς τὸ συνέδριον. ταῦτα ὁ Μασσαλιώτης ἔλεγε τῷ Ζηνοθέμει εἰργάσθ' ὑπὲρ τῆς φίλης, ὡς ὁρᾷς,

[g. Oik.] Non adesse in suo Cod. adlevit collator in marg. *Atq.* b. Eic] Restitui ex *F.* & *S.* Nam omisium in *P. H.* &c. i. *Εἰς τὴν*] Et sic habere *Fl.* ac *Fr.* cum *f.* notat *Solan.* Sed habent etiam *P. H.* *B.* aliaeque.

omnibus enim exceptis *Bass.* *ὁμοῦ* — legebatur.

Ἀπαυδύοντο] Quod *Gronov.* monet, *καυέοντο παύρι*, id *Cl. Gessner.* vel sine hac monitione praestitisset, ut praestitit: quod *Bened. declaravit* dederit, id vitium typographicum credo, quum *declamantes* voluerit; idque forsitan eadem notione accipi voluit, qua *deplorantes*; nam Graeci verbi vim ei incognitam fuisse, prorsus est *admirandum*, quod vero *Graecianus* Ed. id servavit, magis culpandum.

F. F. R. 29. *Hy.*] Sic recte *L.* In *P. Jew.* In impressis vero *hinc*.

43. *Συνκαταζευγνύμενον*] Qui nescit τὸ *ζεύγνυμι* ejusque composita de matrimonio junctis aut jungendis adhiberi solitum, adeat *Rever. Jac. Elph.* ad *Euang. Marc. X. 9.*

63. *Βουλ.*] Citat haec verba *Suidas* in *ἡμεῖς*. Sed ibi corrupte pro αὐτὸ legitur αὐτῶν. Quod cum Doctissimo Editori contubernali tum indicassem, & eum pauculis aliis in scheda annotatum tradidissem, ea casu aliquo deperdita, in ea Editione omisium fuit: quod tamen ei fraudi esse, tantillum cum sit, ob alia & multa laude sane digna, in ea Editione ab eo summo labore praestita, nolim.

65. *Εἰς τὴν*] Bene monuit *Cl. Hemsterh.* in marg. ad eundem *Dukerum* ad *Thucyd.* p. 339. No. 27. Cum enim & *Thucyd.* V. c. 34. habeat, & ὅτις ἐστὶν αὐτῶν, & *Cl. Duk.* illud verbum ex *Tb. Mag. Suid.* atque auctore Etymologici, hocque Luciani loco probet, satis patet probam esse Luciani vulgatam, neque id in *ἡμεῖς* mutandum; sed significare, qui integra fama & emendatione est.

F. F. R.
70. *Παλ-*

ὡς μικρὰ, εἰδὲ ὑπὸ πολλῶν ἀν' Σκυθῶν
γενόμενα· οἷγε καὶ τὰς παλλακὰς ἀκρι-
βῶς τὰς καλλίστας ἐκλέγεσθαι λέγον·).

Λοιπὸς ἡμῖν ὁ πέμπτος· καὶ μοι δοκῶ
ὅτι ἄλλον εἶναι, Δημήτριον τὸν Σινιέως
ὑπὸ πλάτουμενον· συνεκπεύσας γὰρ ἐς τὴν Αἴ-
γυπτον ὁ Δημήτριος, Ἀντιφίλῳ τῷ Ἀ-
λωπεκῆθεν, ἐταίρῳ ἐκ παίδων ὅτι καὶ συν-
εφῆκε, συνὴν καὶ συνεπαιδευέστο, αὐτὸς μὲν τὴν
Κυνικὴν ἀσκήσιν ἀσκήμενος ὑπὸ τῷ Ῥοδίῳ
ἐκείνῳ σοφιστῇ· ὁ δὲ Ἀντιφίλος ἰατρικὴν ἀρα
ἐμελέετο. καὶ δὴ πότε ὁ μὲν Δημήτριος ἐτυ-
χεν ἐς τὴν Αἴγυπτον σποδῆμεν καὶ θεῶν τῶν
πυραμίδων καὶ τῶν Μένωνος· ἦκε γὰρ ταύ-
τας, ὑψηλὰς ὄσας, μὴ παρέχεσθαι σκιάν·
τὸ δὲ Μένωνα βοᾶν πρὸς ἀνατέλλοισα τὴν
ἥλιον. τῶν ἐπιθυμήσας Δημήτριος, θεῶν
μὲν τῶν πυραμίδων, ἀκροάσεως δὲ τῶν Μένων-
ος, ἀναπεπλεύκει καὶ τὸν Νεῖλον, ἐκίον

parva, ut vides, neque a Scythis multis
deprecanda, qui quidem pellices etiam pul-
cherrimas cum cura dicantur eligere.

27. Superest nobis quintus : & videor
mihi non alium dicturus, Sunienfi Deme-
trio praetermisso. Cum navigasset enim in
Aegyptum Demetrius cum Antiphilo Alo-
pecienfi, suo a pueris inde sodali & aequa-
li, ibi una vivebat atque instituebatur,
Cynicas ipse sectatus exercitationes, sub
Sophista illo Rhodio; Antiphilus autem
omedicinam meditabatur. Aliquando De-
metrius peregrinatur per Aegyptum Pyra-
midas visurus & Memnonem. Audierat
enim illas, quantumvis altas, umbram non
praeberere; Memnonem autem ad Orientem
solem exclamare. Horum ergo cupidus,
nempe videndarum Pyramidum, ac Mem-
nonis audiendi, adverso Nilo sextum jam
men-

a 'Αλωπεκῆθεν] Constans Edd. lectio.

70. Παλλακὰς] Plures fuisse Scythias uxores & con-
cubinas, infra clarius patebit c. 39. Idem de Thra-
cibus ex *Memnari* fragmento conitatur a *Strabone* in
eam rem adducto, calculoque suo comprobato, Lib.
VII. p. 297. Ed. *Par.* qua de re infra pluribus.

M. du S.

73. Δημήτριος] Idem de quo *Philostrophus* IV. 24.
qui VI. 33. in quibusdam Codd. *Συνίης* pro vulgato
Ἰών dicitur; vide etiam nostrum *Orx.* c. 63. Unicus
restat scrupulus, quod Demetrius iste, quicumque
tandem est, etiam tum, cum Auctor haec scriberet,
in vivis fuisse videtur, vide c. 33. & 34. *M. du S.*

75. Τῷ Ἀλωπεκῆθεν] *Alciphr.* III. Ep. 37. pr. *ἦν εἰς*
Ἐρμαφροδίτην, τῷ Ἀλωπεκῆθεν ταύτῃ ἀναθήσασα. De
pago autem Attico Ἀλωπεκῆ vel Ἀλωπεκῆ vid. *Menf.*
de pag. Att. Et reliq. Att. p. 7. Ubi ex *Aeschine* do-
cet abfuisse ab Urbe stadiis circiter duodecim. Et ex
Aristaen. I. Ep. 4. *Ἰππίας ὁ καλὸς, ὁ Ἀλωπεκῆθεν* &c.
adfert, qui eod. modo adverbialiter cum articulo po-
nit, ut *Lucian.* *J. F. R.*

76. Ἐκ παίδων] Modo *ἐκ παίδων*, ut *Alciphr.* I. p.
30. modo *ἐκ παίδων*. Pluralis tamen hic frequentior.
Supra c. 12. *φίλος ἐκ παίδων ἦν.* Adde *Demon.* c. 3.
& alibi. *Herodian.* III. 15. 11. At ibi *ἀμφοτέρους* prae-
mittitur, adeoque nihil mirum. Sed quid plura in re
nota? Latini aequae a pueris dicunt atque a puero, &
prius quidem frequentius. *J. F. R.*

78. Ῥοδίῳ — σοφιστῇ] Quis ille Rhodius Sophista
Cynicus? An Agathobulus ille, de quo *Διων.* c. 3.

& *Περ.* c. 17.? Sed si *Cynicus*, cur *Sophista* audit? Nisi
forsan *impostorem* intelligat, ut *Περ.* c. 13. & passim.

M. du S.

84. Μένωνα βοᾶν] Exstabat revera *Luciani* tempo-
re decantata illa *Memnonis* statua. Vide *Φιλόν.* c. 33.
Philost. p. 232. & lege omnino *Strabonem*, qui ipse
se eam Thebis vidisse narrat XVII. p. 816. *M. du S.*

86. Πυραμίδων — Μένωνος] Pyramides structurae
sunt ex faxis aut lateribus, ab imo amplae, in sum-
mo acutae, atque in altam molem evectae, ad nihil
quam ad effundendum opes inventae. *Memnonis* au-
tem hujus cineres in aves transmutati feruntur, quae
magnis gregibus e diversis locis singulis annis ad se-
pulcrum *Memnonis* convolare, atque ibi primum que-
rulas voces edere, deinde inter se dimicare dicuntur.
Ovid. Lib. XIII. *Metam.* *Lucian.* in *Philop.* G. C.

87. Ἀντιφίλῳ κατὰ τὸν Νεῖλον ἵκται ἰδὲ μῆνα] Ad-
sumpsit ab *Erasmo* *Benedictus* *sextum jam mensem ad-
verso Nilo navigabat.* Quod quis unus homo fecit un-
quam? aut si quis fecisset, qui non oportuisset fieri,
ut ab illo detegerentur fontes Nili? sed fieri id non
poterat, & Nilus non nisi ad Elephantinen erat bene
navigabilis. Sed neque id dicere vult *Lucianus*; sed
illum sex menses in ista peregrinatione consumpsisse,
non utique semper navigando per adversum Nilum,
sed per Nilum: versus interiora ac mediterranea coe-
perat navigare in Nili alveo abhinc jam sextum men-
sem. Κατὰ non magis de adverso, quam de secun-
do amne sumi docet vel ipse *Lucianus* in *Jove Tra-*
g. c.

δὲ ἐδίδετο, ἀλλὰ καὶ οἱ τέως ἐταῖροι, ἀπε-
στρέφοντο ὡς τὸ Ἀνθείδιον σεσυληκότες, καὶ
ἀσέβημα αὐτῶν ἠγνόουν εἶναι, εἰ συνέπιοντο
ὥστε ἢ συνετιάζεσθαι αὐτῶν. καὶ οἱ λοιποὶ δὲ
τῷ οἰκετῶν, δύο ὄντες, ἀπαντὰ ἐκ τῶ οἰκίας
συσκευασάμενοι, ὥχοντο Φεύγοντες.

Ἐδέδετο ἔνθ' ὁ ἄβλις Ἀντίφιλος πολλὴν
ἤδη χρόνον, ἀπάντων, ὅσοι ἦσαν κακῆργοι
ἐν τῷ δεσποτηρίῳ, μιαινότατος εἶναι δο-
κῶν. καὶ ὁ ἐπὶ τῷ δεσμῶν Αἰγύπτιος, δε-
σπδαίμων ἄνθρωπος, ὥτε χαριεῖς καὶ τι-
μωρῆσαι τῷ θεῷ, βαρὺς τῷ Ἀντιφίλῳ ἐφε-
στώς. εἰ δ' ὁ σπουλογοῖτό ποτε λέγων, ὡς
ἐδὲν τοῦτον εἰργασθαι, ἀναίχοντος ἐδόχε,
καὶ πολλὸν πλεον ἐπὶ τῷ ἐμισεῖτο. ὑπενόσθ
τοιγαρὲν ἤδη, καὶ πονήρως εἶχεν, οἷον εἰκὸς
χαμαὶ καθευδόντα, καὶ τὸ νυκτὸς ἐδὲ σπο-
τεῖναι τὰ σκέλη δυνάμενος, ἐν τῷ ξύλῳ
κατακεκλεισμένος. τὸ μὲν ἡμέρας ὁ κλοιὸς
ἦρχε, καὶ ἡ ἑτέρα χεὶρ πεπεδημένη· εἰς δὲ
τὸ νυκτὰ ἔδει ὅλον καταδεδεῖσθαι. καὶ μὴν καὶ
τῷ οἰκήματι ἡ δυσσομία, καὶ τὸ πονεῖν,
ἐν ταυτῷ πολλῶν δεδεμένων, καὶ ἐστενωχ-
σημένων, καὶ μόλις ἀναπνεόντων, καὶ τῷ σι-
θῆναι ὁ φόβος, καὶ ὑπνὸς ὀλίγος, ταῦ-
τα πάντα χαλεπὰ ἦν καὶ ἀφόρητα, οἷον
ἀνδρὶ ἐκείνων ἀήθει, καὶ ἀμελετήτῳ πρὸς
ἕτω σκληρὰν τὴν δίαιταν.

Ἀπαγορεύοντος δὲ αὐτῷ, καὶ μηδὲ σῖτον

tractus, auxiliante nemine, sodalibus qui
adhuc fuerant, eum, velut qui Anubidis
eodem sacrilegio violasset, averfantibus, im-
piatosque se putantibus, si quando cum
ipso computationem aut coenam obissent.
Caeteri autem servi duo, convasatis, quae
in domo erant, omnibus, aufugere.

29. Vincit igitur miser Antiphilus jam
satis diu, & pro impurissimo omnium,
quotquot malefici in carcere erant, habitus
fuerat: & commentariensis Aegyptius, su-
perstitiosus homo, putabat gratum facere
se Deo, & illius ulcisci injurias, si gravis
inisteret Antiphilo. Si vero quando caus-
sam diceret, se nihil tale fecisse, impudens
videbatur, majorique eam ipsam ob caus-
sam erat in odio. Jam igitur aegrotabat
aliquantum, & male habebat, ut probabile
erat qui jaceret humi, & ne noctu quidem
extendendorum pedum facultatem haberet,
inclusorum nempe nervo: interdium enim
numella sufficiebat, & manus altera com-
pedita: noctu autem vinciri totum oport-
tebat. Verum etiam foedus odor carceris,
& aestus, multis in eodem loco vincitis &
anguste confertis, vixque respirantibus, &
ferri stridor, & parum somni; haec omnia
difficilia erant atque intolerabilia, velut in-
fueti talium viro, & ad durum adeo vi-
ctum non exercitato.

30. Jam despondebat animum, jam nec
ci-

a Δεσμῶν] Et sic habere Fl. cum J. & S. notat Solan. Sed & sic P. H. & c. b Ἀπολογεῖτο] Et hic vulga-
tae adfentiri Coll. Fl. J. notat idem. c Κατακεκλεισμένος] Ἀποκεκλ. Fl. Vulgatam tuetur P.

πλήθει, aequae ac in ceteris Luciani locis modo adie-
gatis. Plura igitur ex aliis auctoribus non addam,
praeter unum hoc Aristophanis Acharn. vers. 373.
Καταῖθα λαιάνουσ' ἀπὸ πικρὰν ἀλάρμοι, unde etiam patet,
syllabam πικρ. in versu brevem esse. J. F. R.

17. Ὁ ἐπὶ τῷ δεσμῶν] Cur Solan. varietatem quaesi-
erit, nescio. Quidni enim ὁ ἐπὶ τῷ δεσμῶν custodians
praefectum significet, aequae ac apud LXX. Dan. VI.
7. αἱ ἐπὶ τῷ βασιλείᾳ praepositos regno, satrapas aut praef-
ectos notat, non video. Plenius Hierodiam. III. 3. 12.
αἱ ἐπὶ τῷ οἴκῳ φύλακες. Sed & saepe αἱ ἐπὶ, sine sub-
stantivo personae usurpari, ut ὁ ἐπὶ τῷ ἐπιτολῶν, ὁ ἐπὶ
τῷ ἱμῶν, ex H. Steph. de L. Graec. & Gall. com. p.

91. Obs. 6. notavit Frater cariss. G. O. Reitz. in Belg.
Graeciss. p. 471. — 2.

29. Τὸ ξύλον κατακεκλεισμένος] Ex mala interpun-
ctione mala olim versio nata; quum enim comma
post νυκτὸς esset positum, dederant, ut qui humi
cubaret, idque etiam noctu, quare id comma sustuli,
probe monente Rev. J. Elsnore ad Act. Apost. XVI.
24. ubi habemus: τοὺς ποδας αὐτῶν ἐσφαλίσαντο εἰς τὸ
ξύλον. Qua occasione plura adfert ad explicandum cap-
tivos ligno vinciendi morem; eum igitur adeat cu-
riosus Lector, cum Commentatoribus ad Aristophanis
varia loca ibi producta. J. F. R.

26. Ὁ κλοιὸς ἦρχε] Haec instrumenta intellexisse at-
bi-

cibum capere volebat ; cum tandem redit etiam Demetrius , nihil eorum sciens quae contigissent. Ubi vero rescivit ut erat, curriculo statim veniens ad carcerem , tum quidem non admittitur : erat enim vespera, commentariensis clausa diu janua quiescebat, custodia reliqua servis tradita. Mane autem , cum multum supplicasset , intro mittitur. Ingressus ergo diu requirit Antiphilum, qui jam prae malis nosci vix poterat , & circumiens singulos vincitorum inspicit , ut solent qui suos mortuos, jam corruptos, requirunt in acie. Et nisi nomen exclamasset , Antiphilum Dinomenis F. diutius etiam , quis esset , ignoraturus erat , adeo malis illis immutatus fuerat. Cum vero voce agnita exclamaret , & illi accedenti, dimovens atque abducens a vultu comam squalidam conciliatamque , se quis esset ostenderet ; ambo quidem statim, vertigine ab inexpectato spectaculo correpti, concidunt. Spatio autem temporis recipiens se pariter , atque Antiphilum recreans Demetrius , distincte singula uti se haberent ab eo cum sciscitando comperisset, bono illum animo esse jubet , & diviso palliolo dimidia ipse parte amicitur , alteram dat illi, detractis sordidis detritisque, quos habuerat, pannis.

αἰρεῖα δέλονται, ἀφικνεῖται πάλιν καὶ ὁ Δημήτριος, ὃν οὐκ εἰδὼς τὴν ἤδη γεγενημένην. καὶ ἐπειδὴ ἔμαθεν, ὡς εἶχεν, εὐθὺς ἐπὶ τῷ οἰκιστρῷ δρομαίῳ ἐλθὼν, τότε μὲν οὐκ εἰσδέχθη, ἐσπέρα γὰρ ἦν· καὶ ὁ δεσμοφύλαξ πάλαι κεκλεισμένον τὸ θύραν ἐκάθειδε, φρεσὶν τοῖς οἰκέταις ὡς κελευσάμενος· ἔθεν δὲ εἰσέρχεται, πολλὰ ἱκετεύσας· καὶ παραλθὼν ἐπιπολὺ μὲν ἐξήτει τὸν Ἀντίφιλον, ἀδελφὸν ὑποτῆ κακῶν γεγενημένων, καὶ περὶ τὸν ἀνεσχοπέτο καθ' ἑκάστον τῶν δεδωμένων, ὥστε εἰδῶσιν οἱ τὸς οἰκέτας πικρὰς, ἤδη ὥλων ὄντων ἀναζητῶντες ἐν τοῖς ὡς ταῖς. καὶ εἰ γε μὴ τὸνομα ἐβόησεν, Ἀντίφιλον Δεινομένης, καὶ ἐπιπολὺ ἠγνόησεν ὅτις ἦν, τοσούτον ἡλλακτὸν ὑποτῆ δεικνύει. ὡς δὲ τὸ φωνὴ αἰσθόμενος ἀνεβόησε, καὶ προσιόντων, ἀφαιέσας τὴν χιτῶνα καὶ ἀπαγαγὼν τὴν προσώπην αὐτοῦ χιτῶνα καὶ συμπεπιλημένην, ἔδειξε αὐτὸν ὅτις ἦν, ἀμφὶ μὲν αὐτίκα πίπῃσιν ἰλιγγιάσαις ἐπὶ τῇ ἀπροσδοκίᾳ θανάτου. χρόνον δὲ ἀναλαβὼν αὐτὸν τε καὶ τὸν Ἀντίφιλον ὁ Δημήτριος, καὶ σαφῶς ἑκάστα ὡς εἶχεν ἐκπυθόμενος παρ' αὐτῶν, παρρησίᾳ τε παρακαλεῖται καὶ διελὼν τὸ τριδάκτυλον, τὸ μὲν ἡμισυ αὐτὸς ἀναβάλλει, τὸ λοιπὸν δὲ ἐκείνῳ δίδωσιν, ὃ εἶχε πινάρα καὶ ἐκτέλειν βυχωμῶνα ῥάκη περὶ σπασίας.

Καὶ

d Δεσμοφύλαξ] Sic J. H. P. S. B2. Δεσμοφύλαξ Fl. e Εἰδῶσιν] Sic recte P. & marg. A1W. Εἰδῶσιν male J. P. H. S. &c. f ἡλλακτο] Bene sic P. S. & B2. ἡλλακτο male J. Fl. H. Ald. g ἀπαγαγὼν] Rescriptum ex L. P. ἀπάγων Edd. priores. ἀπαγαγὼν marg. A1. h ἑκτελεῖν] Sic Edd. omnes.

bitror *Prudens*. in hymn. 1. & γ. περιεφών. *Catasta* autem inter alia machinam significat longæ & magnæ compedis formæ, qua servi vincti tenebantur, qualis a *Prudensio* describitur in Vincent. G.C.

Ὁ κλοιὸς ἦν] Conf. supra *Apol. pro Merced.* c. 1. p. m. J.F.R.

41. Δεσμοφύλαξ] Non parvi Florentinae mediam longam exhibenti ; nam & ipsa mox c. seqq. 31. & 32. Δεσμοφύλαξ & Δεσμοφύλαξ cum ceteris legit. J.F.R.

48. Εἰδῶσιν] Sic P. optime. In reliquis εἰδῶσιν, M. du S.

55. ἀπαγαγὼν] P. & L. In reliquis ἀπάγων, minus commode. M. du S.

59. Αὐτὸν τε] Sic etiam legere Florentinam adscriperat *Solan.* quid illud mirum ? Recte enim te cum καὶ jungi quis tandem dubitaverit ? Vidimus id T. I. de *Merced.* c. 26. pr. No. 8. adde *Hom. Il. 2.* 351. πῆρσις τε & αἶψα &c. Ibid. 310. Ἄστυ τε & Τροίην ἀλόχου, ac millies alibi. *Herodian.* l. 1. φράσας τε & ἀφ' ὧν. *Aelian.* II. 13. pr. Et sic ap. omnes, ne excepto quidem *Nouo Test.* in quo vel trices occurrit. Sed fors αὐτὸν voluit adspirari, quod concedo. J.F.R.

64. ἑκτελεῖν] Th. Mag. γ. ἐκτελεῖν hanc YYY 3 L12

Καὶ τὸ ἀπὸ τούτου, πάντα τρόπον συνήν, ὅπιμελέμενοι αὐτὴ καὶ θεραπεύων. ὡς δὲ γὰρ ἑαυτὸν τοῖς ἐν τῷ λιμένι ἐμποροῖς, ἔαθεν εἰς μέσσην ἡμέραν, ὅτε ὀλίγον ἀπέφερεν ἀχθοφορῶν. εἴτ' ἐπανελθὼν ἐκ τῆς ἔργου, μέρους μὲν τῆς μισθῆς τῷ δεσμοφύλακι καταβαλὼν, τιθασὸν αὐτῷ καὶ εἰρηκὸν ἀπειργάζετο αὐτόν· τὸ λοιπὸν δὲ εἰς τῆς φίλου θεραπείας ἱκανῶς αὐτῷ δῆρα, καὶ τὰς μὲν ἡμέρας συνήν τῷ Ἀντιφίλῳ παραμυθούμενος· ἐπεὶ δὲ νύξ καταλάβοι, ὀλίγον πρὸς τὴν θύρας τῆς δεσμοφωκίας, τριτάδῳ τι ποιησάμενος, καὶ φύλλα ὑποβαλλόμενος, ἀνεπαύετο. χρόνον μὲν ἔτι τινα ἔτι δῆλον, εἰσὼν μὲν ὁ Δημήτριος ἀκαλύπτως, ὅσοι δὲ φέρων τὴν συμφορὰν ὁ Ἀντίφιλος.

Ἰσχυρόν δὲ σπυριανόντων ἐν τῇ δεσμοφωκίᾳ ληστὴς τινὲς ὑπὸ Φαρμάκῳ, ὡς ἐδόκει, φυλακὴν τε ἀκριβῆς ἐγένετο, καὶ ἐκέτι παρηγεῖσθαι ἐς τὸ οἶκον τὴν λευκὴν. ἐφ' οἷς σπυριανὸν καὶ ἀνέμενος, ὅτε ἔχων ἄλλως

31. Atque ab eo inde tempore, quocumque modo poterat, cum illo erat, curam illi & ministerium suum accommodans. Locata enim mercatoribus in portu opera sua, a mane inde ad meridiem, non parvam pro gestandis oneribus mercedem referebat. Tum rediens ab opere, parte mercedis commentariensi soluta, mansuetum sibi illum ac placatum reddebat, reliquum autem ad amicum curandum sufficebat. Ac interdiu erat cum Antiphilo ejus solandi causa; nocte autem ingruente non procul a janua carceris, in lectulo quem substratis sibi foliis fecerat, quiescebat. Aliquanto igitur tempore hunc in modum vivere, intrans nullo prohibente Demetrius, Antiphilus autem lenius ita ferens calamitatem.

32. Postea, cum latro aliquis in carcere mortuus esset a veneno, ut putabatur: & custodia accurate fieri, nec admitti quisquam solutorum in carcerem. Qua de re inops consilii & aegre ferens, cum alia condi-

α Δεσμοφύλακι] Nihil jam in orthographia hac mutat B. nec c. seq. δ Συνήν] Παρὸν marg. Ar. ε Τίς] Οὗτος; P. Item marg. AW.

Luciani adferens, ἐπιτεμνωμένηα habet, non i—τροχ. Et id quoque Luciano non incongruum arbitror, ut sit: *pilis nudati*. modo aliunde etiam constet probum esse verbum, quod nondum observavi. Sed analogiae non repugnat. Nihil notaverat de lectionis hujus constantia vel varietate Solanus noster: quare Editiones novem studiose consului, omnes tamen in ἐπιτεμνωμένηα conspirare cognovi.

71. Μέρους μὲν τῆς μισθῆς — καταβαλὼν, τιθασὸν αὐτῷ — ἀπειργάζετο] *Alciphr.* I. Ep. 23. p. 96. καὶ καταβαλὼν ὀβολοὺς δύο, καὶ τὴν βαλάντιον τοῦτοισι δῶκεν καταβαλόντα. Quod etsi non magni momenti est, moneo tamen *Berglerum* ibi & haec Luciano adduxisse, non addita pag. scribit autem τιθασὸν αὐτῷ in Luciano loco, quod & ego feci, etsi Edd. hic αὐτῷ habent.

88. Προσέλθων τῷ συνάρ.] In L. ἔλθων πρὸς τὸν ἀρμόστην. Quae ultima vox magis arridet quam vulgata. Quid enim est hic συναρμός; Ἀρμός; autem quid sit, vidisti jam c. 17. nempe idem quod mox c. 33. ἐστὶν ἀρμός; ἐπιτεμνωμένηα.

Προσέλθων τῷ συναρμῳ] At supra c. 17. ἐστὶν ἀρμός; *Id.* Συναρμός;] Uti supra c. 17. τὸν ἀρμόστην, καὶ ἔπειτα τῷ Ἀσπί, Προσφύλακτι, Ἐπαφίλει certe & Βα-

forem provinciae *Ordinarium* intelligebam: ita hic συναρμός; *Legatum* dici arbitror, cui mandata a Praefide jurisdictio. Non missos esse in Aegyptum Senatorios viros, Proconsules aut Propraetores, cum fascibus, sed ἐπαρχῶν Praefectos Augustales, minori & equestri dignitate homines, notum est, & monuit *Sponh.* diss. 10, 1. p. 92. Interim hoc tamen manet, Luciano ἀρμός; esse magistratum ordinarium, συναρμός; ejus vicarium. Ille ὁ τῷ Ἀσπί ἐπιτεμνωμένηα paullo post vocatur.

91. Καὶ ἀχθεὶς ὡς τὸν Ἀντίφ.] Sentio hic aliquid a facilitate & candore Luciano alienum. Non offenderet, si illud ἀχθεὶς abesset, quod ut signarem, *duchus* in versione Latina uncis inclusi. Sed potest fieri, ut pro ἀχθεὶς aliud verbum dederit auctor, quod melius huc conveniat. Illud apparet, post καὶ intelligi denuo verbum ἀπύχματα, quod si cum ἀχθεὶς jungi voluit omnino Luciano, habeat sibi, & suspicionem nostram rideat.

93. Παρ' αὐτοῦ] Raro admodum exempla in omnibus scriptum erat ὡς παρ' αὐτοῦ.

Παρὰ αὐτοῦ] Non certe adeo rara est ejusmodi scriptura, ac Solanus praedicat, ut non semel jam vidimus. Conf. notata ad *Apol. pr. Merc.* c. 11. & *Quom. Hist.* c. 5. No. 92. Adda hic *Long. East.* IV. 222. Ed. *Mal.*

ditione adesse non posset amico, Legatum Praefecti adiens ipse se^odefert, ac si expeditionis contra Anubin fulceptae focius fuisset. His autem dictis abducitur statim in carcerem, & [ductus] ad Antiphilum. Hoc enim aegre multum supplicans a commentariensi impetraverat, ut prope Antiphilum, & numellis iisdem includeretur. Hic ergo vel maxime benevolentiam declaravit, qua illum complecteretur: qui sua mala negligeret, quamvis ipse quoque aegrotans, curaretque, ut ille & quiesceret plurimum, & minus affligeretur. Itaque paullo lenius ferebant mala communia.

33. Aliquamdiu post vero ejusmodi quiddam incidens, ulteriori illorum infelicitati finem imposuit. Vincitorum enim unus limae copiam nescio unde nactus, assumtis in conjurationem compeditorum pluribus, diffecat catenam qua deinceps vinciti erant, insertis in illam numellis,

παρεῖναι τῷ ἐταίρῳ, προσαγγέλλει αὐτὸν
προσελθὼν τῷ συναρμοστῇ, ὡς εἴη κεκοι-
νητικῶς τ' ὅππ' ἔ' Αὐτῶν ὁπιβελῆς. ὡς
οὕτως τὸτο εἶπεν, ἀπήγειο εὐθὺς εἰς τὸ δεσ-
μωτήριον, καὶ ἀχθεῖς ὡς τ' Ἀντιφίλον
(τὸτο γὰρ μόλις πολλὰ κτενύσας τ' δεσ-
μοφύλακα ἐξεργάσατο) ὡς αὐτὸς πλη-
σίον τῷ Ἀντιφίλῳ καὶ ὑπὸ τῷ αὐτῷ κλοιῷ
δεσφύσῃ) ἔθα δὴ καὶ μάλιστα ἔδειξε τ' εὐ-
νοίαν, ἣν εἶχε πρὸς αὐτὸν, ἀμελῶν μὲν τῆς
καθ' αὐτὸν δεινῶν καὶ τοι εὐόσησε καὶ αὐτὸς
ὁπιμελέμενος δὲ ὅπως ἐκεῖ μάλιστα καὶ
καθευδῆσθαι, καὶ ἥτοι ἀνάσσει. ὡς ῥα
ἔφερον μετ' ἀλλήλων κακοπαθεῖντες.

Χρόνῳ δὲ καὶ τοιούτῳ τι προσπεσὼν ἔπαυ-
σεν ὅππ' ὡλεῖν αὐτὸς δυστυχῆντας εἰς γὰρ
τ' δεδεμμένον, οὐκ οἶδ' ὅθῳ, ῥίτης ἐπιπρή-
ψας, καὶ συνωμότας πολλὰς τ' δεσμοτῆ-
τος προσλαβὼν, σκοπρίῳ τε καὶ ἄλυσιν, ἣ ἐδέ-
δηντο ἐξῆς, τ' κλοιῶν εἰς αὐτῶν διευροδμένον,

d Προσελθὼν τῷ συναρμοστῇ] Ἐλθὼν πρὸς τ' ἀρμ— *L.* Πρὸς τὸν ἀρμωστὴν marg. *A1W.* In vulgata Edd. concor-
dant. *e* Ἐπιβελῆς] Ἐπιβελῆς *S.* iola, cum asclela *A.* *f* Παρὰ αὐτοῦ] Sic Edd. omni. *g* Καθευδῆσθαι] Καθευ-
δῆσθαι marg. *A1.* *h* Διευροδμένον] Διευροδμένον *P. G.* & marg. *A1.* Nil mut. Edd.

Moll. παρὰ αὐτοῦ, & ὑπὸ αὐτοῦ ibid. *Ap.* LXX. in
IV. Reg. XII. 9. ὡς τ' Ἀρμαζηνῶν. Sic ex iisd. κατὰ
ἀνατολῆς vel. quater notavit *Trommius*; sed longe plu-
ra in *h.* & ὑπὸ. Notat in *Astrol.* §. 26. Hoc *Dial.*
§. 1. ἀπὸ αὐτοῦ καὶ ἐπιπρήψας. *Alciphr.* III. p. 444.
κατὰ αὐτὸν. Si vero *Solani* mens est, ὡς τ' rarissime
sic scribi ante pronomen, & quidem apud *Lucia-*
num, facile id concedo.

7. Διευροδμένον] Narrat eum quidam vincitorum in
carcere Aegyptiaco limae esset nactus, qua ἀνπρί-
σι τὸν ἄλυσιν, ἣ ἐδίδοντο ἐξῆς, τ' κλοιῶν εἰς αὐτῶν διευ-
ροδμένον, καὶ ἀνπρίσι ἀπὸ αὐτοῦ. Erasmus cum interpolatore
Salmuricensi: Catenam diffecat, qua ordine adstringe-
bantur, cyrbonibus in hanc insertis, solvitque omnes.
In Graecis verbis primum non intelligo quid sit τῶν
κλοιῶν εἰς αὐτῶν διευροδμένον, multa minus versionem E-
rasmi cyrbonibus in eam insertis. ἀπρῶτος est quæstio,
interrogo. sed legendum ex *MS.* διευροδμένον. vinculis,
quibus singuli separatim ligati erant, eos dirimentib-
us. ὁ κλοιὸς est vinculum, quo vinciebantur rei in
carcere, ut superius ad tomum primum ostendit.
Cur cyrbones venterit Erasmus, ego equidem ignoro,
multo minus cur in verbis, quæ modo hæc præces-
serunt, interpretatus sit, ἰταβὸν, τὸτο γὰρ μόλις
πολλὰ κτενύσας τ' δεσμοφύλακα ἐξεργάσατο. ὡς αὐ-
τὸς πλησίον τῷ Ἀντιφίλῳ, καὶ ὑπὸ τῷ αὐτῷ κλοιῷ δε-

δεσφύσθαι. Nam hoc multis precibus a custode carceris viro
obtinuerat, ut proxime Antiphilo eademque in trabes
vinceretur. imo eadem catena. solebant vinciti inter-
dum duo tresve eadem catena vinciri. Sic apud Ro-
manos in carcerem conjectus, & miles, qui custos
ei apponebatur, eadem vinciebantur catena, ut patet
ex *Senecæ* ep. 3. Eadem catena & custodiam & mili-
tem copulas. ista vincula singularum custodiarum, qui-
bus eorum manus pedesque constricti erant, alligata
erant majori catenæ, quam dixit *Lucianus* ἄλυσιν.
Sic igitur in Latinam linguam vertendus hic locus:
Catenam diffecat, qua ordine alligabantur, vinculis in-
sertis (sc. insertis) dirimentibus (sc. catenatos), solvit-
que omnes. Omnes aut saltem paria catenatorum erant
vincta compedibus, qui omnes compedes adstringe-
bantur catenæ majori.

7. G. G. *Ibid.* τῶν κλοιῶν εἰς αὐτῶν διευροδμένον] Non spernenda
est altera, quam ex *MS.* profert *Cl. Graevius*, lectio
διευροδμένον. Præferam tamen ego vulgatam. Sensus
est, singula singulorum nexorum vincula per istam
catenam fuisse trajecta, ita ut quisque quidem suo
vinculo fuerint vincti, sed omnes uni isti catenæ in-
super illigati. Διέρω est *Trajicio*, *inneo*, *implico*,
infero. infra c. 43. διὰ τ' ἐδίδοντο μὴ αὐτὸν διέρω-
τὸν αὐτοῦ, digitos inter dentes inferens. In *Pseudomansi* c.
26. E. Γυμνὸν ἀρτηρίας συνάψας, καὶ διὰ τ' κεφαλῆς διέρω-
σεν.

ἡ ἀπολύει ἀπαντας· οἱ δὲ σκοπεύοντες ἐν-
 μαρῶς ὀλίγους ὄντας τῶν φύλακας, ἐκπη-
 δάσιν ἀθρόοι. ἐκείνοι μὲν ἐν τῷ παρατυτίκῳ, ἐν-
 Ἰοῖσι δὲ ἐδύνατο ἕκαστος, ἀφασπαρέντες, ὕστερον
 συνελήφθησαν οἱ πολλοί. ὁ Δημήτριος
 δὲ καὶ ὁ Ἀντίφιλος ἑλθὼν χάραν ἔμειναν, καὶ
 τῷ Σύρῳ λαβόμενοι ἤδη ἀπιδύοντο. ἐπεὶ δὲ
 ἡμέρα ἐγένετο, μαθὼν ὁ Ἰσχυρίων ὅτι τε-
 τραμυχὸν τὸ συμβεβηκός, ἐπ' ἐκείνους
 μὲν ἐπέμψεν τῶν διοξομένων, μεταπειλάμε-
 νος δὲ τῶν ἀμφὶ τὸν Δημήτριον, ἀπέλυσε τὸν
 δεσμῶν, ἐπαίνεσας ὅτι μόνος οὐκ ἀπιδρά-
 σαν· ἀλλ' οὐκ ἐκείνοί γε ἠγάπησαν, ὥτως
 ἀφιέμενοι· ἐβόα δὲ ὁ Δημήτριος, καὶ δεινὰ
 ἐποίησεν, ἀδικεῖν σφᾶς ἐσμικρά, εἰ δόξοι
 κακῆργοι ὄντες, ἐλέειν ἢ ἐπαίνῳ τῷ μὴ σκο-
 πεύειν, ἀφείδει. καὶ τέλος ἠνάγκασεν τὸν
 δικαστὴν, ἀκριβῶς τὸ πρᾶγμα ἐξετάσαι.
 ὁ δὲ ἐπεὶ ἔμαθεν ὅτι ἀδικήσας, ἐπαίνεσας
 αὐτὸς, τὸν Δημήτριον δὲ καὶ πάντας ταυμά-
 σας, ἀφίησι, ὡς ἀμνησθόμενοι ὅτι τῇ
 κολάσει, ἣν ἠέροχον ἀδίκως δεθέντες, καὶ
 ἐκείνους δαρησάμενοι πάσας αὐτῶν, δραχ-

& solvit omnes. At illi interfectis facile pau-
 cis custodibus, catervatim erumpunt. Atque
 Iohanni in praesens dispersi quo quisque poterat,
 plerique postea comprehensi sunt. Demetrius
 autem atque Antiphilus suo loco man-
 ferant, & Syrum quoque prehenderant jam
 abeuntem. Luce orta, cum audisset Prae-
 fectus Aegypti, quid factum esset, ad il-
 los quidem persequendos mittit; arcessitum
 autem cum amico Demetrium vinculis libe-
 ravit, collaudatos, quod soli non aufugis-
 sent. Verum illi non satis habebant se ira
 dimitti: sed proclamat Demetrius, & gra-
 vi oratione ostendit, injuriam sibi fieri non
 parvam, si videantur, cum malefici essent,
 vel misericordia dimissi, vel ut praemium
 fugae non tentatae haberent. Et coegerunt
 denique judicem, ut accurate causam ex-
 quireret. Ille vero, cognito, nihil mali
 ab iis admissum, collaudans eos, Demetrius
 etiam vehementer admiratus, dimittit;
 consolansque de poena, quam injuste
 victi subierant, & muneribus e sua re fa-
 miliari afficiens utrumque; Antiphilum de-
 cies

α Συνελήφθησαν] Sic & Fl. cum cett.

Gruum arteriis contextis, & per caput insertis. F. F.

Τῶν κλοιῶν καὶ αὐτῶν διαμομμένων] Lectionem hanc
 satis sanam esse existimem, & vertend. Vinculis
 in eam insertis. Mentionem enim fecerat de catena
 longa, cui ordine omnes captivi erant alligati. Nam
 κλοιῶν, vincula uniuscujusque in eam catenam erant
 inserta. Jam cum major illa catena diffecta erat, sol-
 vebantur omnes ab illa. Significat autem διαρῶν τρα-
 γικῶν, transmissere, inserere. Aelian. Hist. an. XI. 12.
 διαρῶν ἐλόχων & μὴν. holofchoetum per nares traji-
 cere. L. Bos.

Διμομμένων] Vide Xenoph. 520. 24. ὅτι μιᾶν τὴν ὁ-
 μῶν λέγω, ὅτι αὐτὴν τριῶν, μὴ ὅτι λέγω αὐτὴν τριῶν.
 Vide Dion. Chrysost. 205. B. C. M. du S.

Διμομμένων] Non nego διαρῶν signif. etiam inserto. At
 non quamvis insertionem notare arbitror; sed eam
 potissimum, quae transeundi simul notionem com-
 plectatur, i. e. quae ad latus usque oppositum trans-
 eat. Aelian. IV. 28. διὰ τὸ ὅτι κατὰ τὴν θύραν διαρῶν
 & δακτύλων. Ubi non simpliciter est, insertis digitum,
 sed ita inseruit, ut ab altera parte promineret, per-
 transiret. Idque in locis aliis Luciani etiam locum
 habet; ea saltem non satis probant, vulgatam & hic

veram esse, quia praeposit. διὰ additur τῇ διαρῶν; hic
 vero καὶ. Interim nec falsam esse satis patet; nam et si
 διαρῶν. cum Graecis substituas, tamen καὶ manet:
 at eodem hic redit, utrum eligas, Graecianam an vul-
 gatam lectionem. Nam adactis an insertis hic ean-
 dem potestatem habet. Veluti idem est in loco Xeno-
 phontis Cyr. 8. quem Steph. profert, διμομνῶντας τὰς χεῖ-
 ρας διὰ τὴν καυδὴν, ἀπὸ τοῦ ὅτι διαρῶν, ὅτι βασιλεὺς
 ὦν. Ubi prius a διαρῶν an διαρῶν derives, eodem re-
 dicit; id quod ex aliis etiam exemplis videre licet.
 Error Graecii in eo latet, quod non cogitarit διαρῶν
 passivum esse a διαρῶν, sed διαρῶν crediderit tantum
 significare posse interrogare.

F. F. R.
 9. Βεπαυμένον] De furibus cito aufugientibus λέ-
 γων Alciphron. III. Ep. 53. p. 398. Sed nihil hoc no-
 tatum dignum habet. F. F. R.

41. Οὗτος] Αὐτὸς adscriptum in marg. At. non ad-
 dito signo, pertineatne ad ὅτι, an ad sequens αὐτῶν,
 quod in eodem legitur Edit. Aldinae versu. Nec re-
 fert. Addo tantum, ut videas quam nihil varietatis
 praetermittam, quae ex Codd. fuerit desumpta. Sed
 pertinere credo ad αὐτὸς, vs. 45. F. F. R.

45. Αὐτὸς αὐτῶν] Rectius Ms. καὶ αὐτὸς αὐτῶν τοῖς λέ-
 γων

cies mille drachmis, altero tanto autem Demetrium.

34. Atque Antiphilus nunc adhuc in Aegypto est. Demetrius vero, etiam suis vicibus mille illi relictis, in Indiam profectus est ad Brachmanos, sic allocutus Antiphilum, *Sibi veniam merito dandam videri, qui jam illum relinqueret: neque enim se indigere opibus, quoad idem esset, hoc est talis, qui paucis contentus posset vivere; neque illi opus esse amico, cujus jam res in facili essent.* Tales, Toxari, sunt amici Graeci. Nisi vero jam ante nos accusasses, qui verbis gloriari soleamus; ipsos quoque sermones tibi referrem, multos illos & bonos, quos Demetrius habuit in iudicio, pro se ille quidem causae nihil dicens, verum pro Antiphilo, lacrumans insuper & supplicans, & in se recipiens omnia, donec flagellis tortus Syrus ambos absolvit.

35. Ego quidem igitur paucos hosce de

μαῖς ἔμ μυρίαῖς τ' Ἀντίφιλον, δῖς τοσαύ-
ταις δὲ τ' Δημήτριον.

3 Ὁ μὲν οὖν Ἀντίφιλος ἔτι καὶ νῦν ἐν Αἰγύ-
 4 πτω ὄσιν. ὁ δὲ Δημήτριος, καὶ τὰς αὐ-
 5 τῶν δισμουρίας ἐκείνῳ καταλιπὼν, ὥχεται
 6 ἀπὼν εἰς τὴν Ἰνδικήν, ὡς καὶ τὴν Βραχμᾶ-
 7 νας, τοσούτοις ἐπὶ πρὸς τὸν Ἀντίφιλον, ὡς
 8 συγχεσθὸς ἀν εἰκότως νομίζοιτο, ἥδη ἀπο-
 9 λιπὼν αὐτόν· ἔτε γὰρ αὐτὸς δεῖξαι τὴν χρη-
 10 40 μάτων, ἔστ' ἂν αὐτὸς ἢ ὅσῳ ὄσιν, ἀρκείῃ
 11 ὀλίγοις δυνάμεσι· ἔτε ἐκείνῳ ἔτι δεῖν
 12 φίλον, εὐμαρῶν αὐτῷ τὰ πρᾶγματα γε-
 13 45 γνησθῶν. Τοιοῦτοι, ὦ Τόξαρι, οἱ Ἕλλη-
 14 νες φίλοι. εἰ δὲ μὴ ἂν προδιεβεβλήκεις ἡμᾶς,
 15 50 ὥς ὅτι ῥήμασι μέγα φρονέοντας, καὶ αὐ-
 16 τὴν αἰσὶν τοῖς λόγοις διεξῆλθον πολλὰ καὶ
 17 ἀγαθὰ ὄντας, ὥς ὁ Δημήτριος εἶπεν ἐν
 18 τῷ δικαστηρίῳ, ὑπὲρ αὐτῶν μὲν ὕδεν ἀπο-
 19 55 λογόμενος, ὑπὲρ τῶν Ἀντιφίλων δὲ, καὶ δι-
 20 60 σκουρὸν προσέτι καὶ κατεύκων, καὶ τὸ πᾶν ἐφ'
 21 65 αὐτὸν ἀναδεχόμενος, ἄχρι μαστιγῆς
 22 70 ὁ Σύρος ἀμφοτέρους ἀφίησιν αὐτούς.

Ἐγὼ μὲν ἐν τέττεσι ὀλίγῃσι ἀπὸ πλειόνων,
ὅς

b Αὐτῶ] Sic *f*. Αὐτῶ *Fl.* *H. P.* aliaque. *c* Διτμήριος] In *Coll.* adscriptum, alii Δ[ιτμήριος, al. φασχάριος.
d Προδιδούλας] Προδιδ. *Fl.* *c* Αὐτῶ] Restituit. ex *P. G.* & marg. *Διτμήριος* *Edd.* *f* Αὐτῶ] Sic & *Fl.*
e Ἐφ' Ἰφ' *Fl.*

34. Τὰς αὐτοῦ ἀγέρας ἐκείνη κ.] Γραμ. δραχμίας. Β.

τῆς διέβλητο πολλοῦς, καὶ ἀγαθοὺς ἰψας ἑαυτῷ orationes
 προσημερετο μυθίας, καὶ egregias, αὐτὸς quod in editio-
 nibus est hic valde frigit. Mox idem codex pro vul-
 gato φαῦλον ῥήτωρ γυναικὸς φίλος, ὁμοίως, pro vul-
 gato φαῦλον ῥήτωρ φαεινὸν φίλος. & paullo ante illae
 membranae pro διηγνησάμενος τοὺς ἀγαθοὺς καὶ βέλτους φί-
 λους, scriptum ostendunt ἀγαθοὺς καὶ γυναικὸς φίλους,
 iam bonos καὶ generosos amicos. nec spernendum quo-
 severante pagina in hoc codice legitur, οὐ ἀληθὴς ὁ πο-
 βερνῆτης ἐστίν. νομὸς πῶς quis gubernатор fuit. in editis est
 ἀγαθός.

7.G.G.

Autrois,] Versionem Cl. Gesseri vulgatæ lectioni ac-
tius adcommodatam quod mutaverim, Codicibus ac
Graevio obsecutus, eo minus acre feret, spero, quo
id facere soleo rarius. T. F. R.

F. F. R.

46. *Ἀντίλω*] Indicativ. ille pro Subjunct. non semel indicatus est T. I. Et Lector et jam est adfuerus.

ita ut monitione postea nihil opus sit. Vid. notata ad
Zemx. c. 5. Ipsumque Lucian. *Abdic.* c. 31. bis ter
sic loquentem. Ex *Lectt. fensii* Lucianicis p. 28. rap-
tum unum addam, quod ipse in auctiori exemplari
manu sua ceteris adjecit ex *Hom.* II. N. 299. seqq.
Οἱ δὲ βροταλῶντες Ἄρης πολέμουδ' ἔμενισι, τὸ δὲ Φέ-
βου φίλον υἱὸς ἕκκα κρητὸν ἐς ἀταρῆς Ἔσπετον, ὅς
ἐφόβητο τελευτῆρα πρὸς πολέμουσιν. *Qui metus filius*
Martis TERREAT quantumvis impavidum bellato-
rem. Non terret, ut vulgo vertitur. Unum adju-
ma ex Herodian. 2. 3. 12. ἀλλο μὲν αὖ τῷ Δάρῳι ἐς προ-
θύρας ἐμβάλλον. Alium forsan audaciorum atque ala-
riorum redderet, recte ibi vertitur. Innumera ad-
dere similia liceret; sed non decet esse nimios in his-
ce; nec tamen semper talia plane praeferre fas est,
quia Interpretibus saepe fraudi fuisse.
J. F. R.

J.F.R.

ὡς πρῶτος ἡ μνήμη ὑπέβαλε, ^a διηγησά-
μην σοι ἀγαθὸς καὶ ^b βεβαίως φίλος. καὶ
τὸ λοιπὸν ἤδη καὶ αὐτὰς ἀπὸ τοῦ λόγου, σοὶ
ῥήτραι παρὰ δίδωμι· σὺ δὲ ὅπως μὴ χεί-
ρους ἔρεις τὰς Σκυθὰς, ἀλλὰ πολλὰ τῶ-
ν ἀμείνων, αὐτῶ σοι μελήσῃ, εἴ τι καὶ τῶ
δεξιᾷ πεφρόντικας, ὥς μὴ ἀποτμηθεῖς
αὐτῶν. ἀλλὰ χρὴ ἄνδρα ἀγαθὸν εἶναι· ἐπεὶ
καὶ γελοῖα ἀνὴρ πάθοις, Ὁρέστην μὲ καὶ Πυλά-
δην πάντῃ σοφιστικῶς ἐπαινέσας, ὑπὲρ δὲ τῶ
Σκυθίας Φαῦλ^c ῥήτωρ· Φαινόμην^c.
ΤΟΞ. Εὐγε, ὦ Μήσιππε, ὅτι καὶ παρο-
τρύνεις με πρὸς τὸν λόγον, ὥσπερ καὶ πάντῃ σοι
μέλει, εἰ ἀποτμηθεῖς τὴν γλῶτταν, κρατή-
θεις ἐν τοῖς λόγοις· πλὴν ἄρξομαι γε ἤδη,
μηδὲν ὥσπερ σὺ καλλιλογησάμεν^c, καὶ γὰρ
Σκυθικὸν τῆτο, καὶ μάλιστα ἐκιδὼν τὰ ἔρ-
γα ὑπερφθέγγῃ τῶν λόγων. προσδοκῆσαι
δὲ μηδὲν τοῦτο παρ' ἡμῶν, οἷα σὺ διεξε-
λήλυθας ἐπαινῶν, εἴ τις ἀπροιχοῖ ἐγγυμῶν
αἰσχρὰν γυναῖκα, ἢ εἴ τις δαγύριον ἐπέδα-
κε γαμμεμένη θυγατρὶ φίλου ἀνδρός, δύο
τάλασιν, καὶ τὴν Δί', εἴ τις παρὰ ἑαυ-
τὸν δεδωρόμενον, ὅππῃ προδήλως τῷ μικρὸν
ὑστερον λυθήσεται. πάντῃ γὰρ εὐτελῆ τὰυτα, καὶ
μεγαλεργὸν ἐν αὐτοῖς ἢ ἀνδρεῖον εἶναι ἔδει.

Ἐγὼ δὲ σοι διηγήσομαι φόνους πολλὰς,
καὶ πολέμους, καὶ θανάτους ὑπὲρ τῶν φίλων, ἵνα
εἰδῇς ὡς παιδιὰ τὰ ὑμέτερά ἐστι, παρὰ τὰ
Σκυθικὰ ἐξετάζεσθαι. καί τοι ἐνδὲ ἀλόγως
αὐτὸ πεπρόνθαί, ἀλλὰ εἰκότως τὰ μικρὰ

multis, quos primos subjecit memoria, ti-
bi enarravi bonos firmosque amicos. Quod
superest jam decedens, agendi partes tibi
trado. Tu vero ne deteriores dicas Scy-
thas, sed multum his meliores, tibi ipsi
curae erit, si quidem dextram curas, ne
tibi praecidatur. Sed oportet te virum for-
tem esse: alioquin ridiculus fueris qui,
Oreste & Pylade plane Sophistarum arte
abs te laudatis, pro Scythia tua malus ora-
tor videre. ΤΟΧ. Bene facis, Mnesip-
pe, quod etiam incitas me ad orationem,
quasi non vehementer labores, ne praecidatur
tibi lingua, si victus oratione fueris. Ve-
rum jam statim incipiam, nihil studens,
ut tu, verborum elegantiae: neque enim
Scythicum istuc, praesertim ubi res ipsae
magis quam verba loquuntur. Expectabis
autem nihil tale a nobis, qualia tu retulisti,
cum laudares, si quis indotatam deformem-
que uxorem duxit, aut si quis pecuniam
dedit nubenti filiae amici, duo talenta, &
per Jovem, si quis vincendum se prae-
buit, cum manifestum esset, paullo post
solutum iri. Valde enim ista vilia, & ma-
gnificum in illis aut virile adeo nihil
quidquam inest.

36. Ego vero tibi enarrabo caedes mul-
tas, & bella, & mortes pro amicis susce-
ptas, ut scias ludum esse vestra, cum Scy-
thicis si comparentur. Quamquam non
praeter rationem illud vobis accidit, sed
con-

^a Διηγησάμεν] Et sic habere Fl. ac Fr. not. Solan. Quid tum? habent & F. P. H. &c. ^b Βεβαίως] Γεν-
αίως P. G. & marg. AlW. In vulgata conspirant Edd. ^c Φαινόμην] Γενόμην G. Nil mut. ulla Ed. Γενό-
μην marg. Al.

55. Βεβαίως] Vulgatam potiore arbitror, et si
utrumque recte dicitur, quod exemplis haud eget.

64. Φαινόμην] Ipsum marginis Aldinae vitium
juvat lectionem τῶν Φαινόμην.

87. Ἐν αἰρήνῃ βαθεῖα] Sic supra in Alex. c. 51. verbi
51. καὶ αἰρήνῃ βαθεῖα πρὸς ἐκείνους ἢ. Herodian. IV. 10. 1.
αἰρὸς αἰρήνῃ βαθεῖα. Alia de hoc adjectiv. vid. ad Re-
xiv. c. 41. Euseb. c. 12. De Merced. c. 25. & 33. Zenx.
c. 8. Ac de Gal. c. 25.

F. F. R.

91. Ὑποκρούμεν ἐπιόντας] Itane vero? An terga
dare sic suos vulgo hic fatetur? Non credo. Quid er-
go, inquires? Dicam ὑποκρούμεν scripserat Lucianus,
quod facile sic mutatum fuerit. Sed rem ego in me-
dio relinquo.

12. Ἐνταμίοντες — τοῖς δευτέροις] Scytharum ami-
citiæ ut concilientur, morem tradit, cui conforme
est iusjurand. Catilinæ, de quo Sallust. & Flor. G. C.
Ἐνταμίοντες — τοῖς δευτέροις] Sallust. id quod Co-
gnatus ait, non liquido adfirmat. Sed famam tantum
fuit.

conveniens est illa parva a vobis laudari. Neque enim sunt vobis occasiones ingentes ostendendae amicitiae, in alta pace viventibus: ut nec per serenum discas, bonusne sit gubernator; tempestate enim ad faciendum illud tibi iudicium opus est. Apud nos autem bella perpetua, qui aut invadamus alios, aut excipiamus qui nos aggrediuntur, aut subita concursione pro pascuis aut praeda pugnemus. Hic maxime amicis bonis opus est. Et hanc ob rem quam firmissime coimus amicitias, solum hoc tulum invictum & vix superabile esse rati.

37. Prius autem dicere tibi volo, quare ratione faciamus amicos; non de commissationibus uti vos, neque si quis aequalis inde ab adolescentia, aut vicinus sit; sed si quem videamus virum fortem, & magnis rebus gerendis aptum; ad hunc festinamus omnes, & quod vos in nuptiis, hoc nos in amicis conciliandis facere operae pretium censemus, multum procantes, & omnia simul agentes, ne excidamus amicitia, nec rejiculi esse videamur. Et si quis praelatus aliis, & jam amicus sit; fedus deinde & iusjurandum maximum, *videtur simul, & moriturum, si opus sit, unum pro altero.* Et sic facimus. A quo enim tempore incisis semel digitis instillaverimus sanguinem in calicem, & intinctis gladiatorum mucronibus, simul ambo admoto ore bibimus; nihil est quod post ea nos

σταῦτα ἐπαινῆται· ἔδὲ γὰρ εἰσὶν ὑμῖν ἀφορμαὶ ὑποβλεγέσθαι πρὸς ἐπιδείξιν Φιλίας, ἐν εἰρήνῃ βαθεῖα βιῶσιν, ὥσπερ ἔδ' ἐν γαλήνῃ μάθοις, εἰ ἀγαθὸς ὁ κυβερνήτης ᾧ· χειμῶν γὰρ δέησθ' σοὶ πρὸς τῷ ἀγῶνισιν· παρ' ἡμῖν δὲ συνεχεῖς οἱ πόλεμοι, καὶ ἡ ἐπελαύνομεν ἄλλοις, ἡ ὑποχωροῦμεν ἐπιόντας, ἡ συμπεσόντες ὑπὲρ νομῆς ἡ λείας μαχόμεθα· ἔνθα μάλιστα δεῖ Φίλων ἀγαθῶν, καὶ ἀγῶνι τῷτο ὡς βεβαίωτατα συντιθέμεθα τὰς Φιλίας, μόνον τῷτο ὄπλων ἀμαχον καὶ δυσπολέμηον εἶναι νομίζοντες.

Πρότερον δὲ σοὶ εἰπεῖν βέλομαι, ὅν τρόπον ποιεῖμεθα τὰς Φίλους, ὅτε καὶ τὸ πότε, ὥσπερ ὑμεῖς, ἔδ' εἰ συνέφησός τις, ἡ ἰγυῖτων ἦν· ἀλλ' ἐπειδὴν τινα ἴδωμεν ἀγαθὸν ἄνδρα, καὶ μεγάλα ἐργάσασθαι δυνάμενον, ἐπὶ τῷτον ἀπαλὴς σπεύδομεν. καὶ ὥσπερ ὑμεῖς ἐν τοῖς γάμοις, τῷτο ἡμεῖς ἐπὶ τῇ Φιλίᾳ ποιεῖν ἀξιοῦμεν, ἐπιπολὺ μνηστρεύμενοι, καὶ πάντα ὁμῶς πράττοντες, ὡς μὴ ἀμαρτάνοιμεν τὴν Φιλίαν, μηδὲ ἀποβλήσοι δόξωμεν εἶναι. καὶ περὶ ἀν' ἀποκρίσεις τις ἡδὴ Φίλῳ ἢ συνθήκαι τὸ ἀπὸ τῆς, καὶ ὅρκῳ ἢ μέγιστον, ἢ μὴν καὶ βιώσεσθαι μετ' ἀλλήλων, καὶ ἀποθανεῖσθαι, ἢν δέη, ὑπὲρ τῆς ἐτέρης τῇ ἑτέρῳ καὶ ἕτω ποιεῖμεν. ἀπ' οὗ γὰρ ἐντεμόντες ἀπαλὴς τὰς δακτύλους, ἐνσταλάξωμεν τὸ αἷμα εἰς κύλικα, καὶ τὰ ἑξίφη ἀκρα βάψαντες, ἅμα ἀμφοτέροι ἐπιτιθέμενοι· πῶς μὲν, ὅτε ἔστιν ὅ, τι τὸ μὲν ἐ τῷτο ἡμᾶς ἀγ-

d' Ἀγαθός] Ἀληθής G. & marg. At. Nil mut. Edd. e' Ἐνσταλάξωμεν] Ἐνστάξ. marg. At. f Πῶς] Sic Fl. Fr. Bz. H. P. V2. S. Πῶς] f. g Τῷτο] Sic dedi ex P. Τῷτο' Edd. pleraeq. Met' αὐτὸ. Exc. Fl.

fuisse: vid. ejus Catil. c. 22. Sed moris hujus, de quo Lucianus, diserte Tacitus meminit, Annal. XII. c. 47. De Mithridate & Rhadamitto: Mos est regibus, quotiens in societatem coeant, implicare dexteras, pollicisque inter se vincire, nodoque praefringere: mox ubi sanguis in artus extremos se effuderit, levi ictu crurorem eliciunt, atque invicem lambunt. id foedus arcanum habetur, quasi mutuo crurore sacratum. Plura Lipsius & Gronov. ibi in notis. F. F. R. Ἐντιμόντης] Describit eodem fere modo Herodotus Tom. II.

4. 70. Ὅρκια δὲ ποιεῖν] Σαῦται κ. τ. λ. f. M. G. 16. Τῷτο] Ita recte P. Plerique Libri τῷτο'. Fl. vero μετ' αὐτό. M. du S. Τῷτο ἡμᾶς] Quia sic solet plerumque scribi apud Nostrium, & in Cod. invenitur, & solan. ita mutavit, sic dedi. At poetis usitatus τῷτο' ita exarare, sequente adspirata, non opus est ut demonstrarem. vid. tamen Hom. Il. A. 193. ταῦθ' ἄρρηται &c. Sed & in Nostro aliquoties ita editum, ut Amor. c. 19. vers. 75. διὰ τῷτο' αἰ &c. Et in aliis prolae scriptoribus, Zzz ut

αλύσειαν ἀν. καὶ ἐφίται δὲ τὸ μέγιστον
ἀχρι τριῶν ἐς τὰς συνθήκας^a εἰσιέναι ὡς
ἔστις ἀν πολύφιλος^β ἢ, ὅμοιος^γ ἡμῖν δοκεῖ
ταῖς κοιναῖς ταύταις, καὶ μοιχευομένων γυ-
ναίξιν. καὶ οἰόμεθα ἐκέθ' ὁμοίως ἰσχυρὰν τὴν Φι-
λίαν αὐτῇ εἶναι, πρὸς πολλὰς εὐνοίας δια-
ρεθείσαν.

Ἄρξομαι δὲ ἀπὸ τῆς Δανδάμιδος^δ πρῶτην
γενομένην. ὃ γὰρ Δάνδαμις ἐν τῇ πρὸς Σαν-
ρομάτας συμπλοκῇ, ἀπαχθέντος^ε αἰχ-
μαλώτης Ἀμιζώκου τῆς φίλης αὐτῆς. μάλ-
λον δὲ πρότερον ὁμῶμαί σοι τὸ ἡμέτερον ὄρ-
κον, ἐπεὶ καὶ τότε ἐν δόλῳ διαμολογησάμενη,
ἐμὰ γὰρ τὴν Ἀνεμον καὶ τὴν Ἀκινάκην, ἐδὲν^ζ
πρὸς σέ, ὦ Μνήσιππε, ψεύδου^η ἐρῶ^θ περὶ
τῆς φίλης τῆς Σκυθικῆς. ΜΝΗΣ. Ἐγὼ
μὲν^ι ἐπὶ πάντων σε^κ ὁμνύοντες^λ ἐδέομαι, σὺ
δὲ ὅμως εὖ ποιεῖν ἐδένα θεῶν ἐπαμύσω.
ΤΟΞ. Τί σὺ λέγεις; ἐσσι δοκῶν, ὃ Ἄ-
νεμον^μ καὶ ὃ Ἀκινάκης, θεοὶ εἶναι; ἔτις ἄρα
ἠγνόησας, ὅτι ἀνθρώποις μείζον ἐδὲν^ν ὅτι
ζῶντες τε καὶ θανάτῳ; ὁπόταν ἐν τῇ Ἀνεμον
καὶ τῇ Ἀκινάκην ὁμνύομεν, ταῦτα ὁμνύομεν,
ὡς τὸ μὴ Ἀνεμον, ζῶντες αἵτιον ὄντα, τὴν Ἀ-
κινάκην δὲ, ὅτι ἀποθνήσκουσιν ποιεῖν. ΜΝΗΣ.
Καὶ μὴν εἰ ἀφ' γε τότε, καὶ ἄλλως ἀν-
έχοιτε πολλὰς θεάς, οἷός^ξ ὃ Ἀκινάκης ὅτι,
τὸ οἶσόν, καὶ τὴν λόγχην, καὶ κῶνειον, καὶ βρό-

dissolvat. Ac permittum est ternos summum
tale fedus inire. Nam quisquis multos ha-
bet amicos, ille similis nobis videtur vul-
garibus illis & adulteris mulieribus: puta-
musque non amplius aequae firmam illius
amicitiam esse, per multas benivolentias
divisam.

38. Incipiam vero ab Dandamidis rebus,
siquae nuper demum contingere. Dandamis
nimirum in praelio cum Sauromatis abducto
in captivitatem Amizoco amico suo —.
quin prius jurabo tibi nostrum jusjuran-
dum, quandoquidem hoc etiam initio mi-
hi tecum convenit, Non ego, ita me Ven-
tus & Acinaces, mendacium apud te,
Mnesippe, dicam de amicis Scythicis.
MNES. Equidem non valde opus habeo
tuo jurejurando. Interim bene est, quod
per Deum nullum juraisti. TOX. Quid
ais? Non videntur tibi Dii esse Ventus &
Acinaces? Adeo ignoras, nihil majus esse
vita & morte hominibus? Cum ergo Ven-
tum juramus & Acinacem, eatenus jura-
mus, quatenus vitae causae Ventus (aër)
est, Acinaces vero mortem efficit. MNES.
Verum si propter ista; etiam alios multos
habueritis Deos, qualis est Acinaces; Sa-
gittam, & Hastam, & Cicutam, & La-
queum,

^a Εἰσιέναι] Σανίδης G. & marg. A1. Nil mut. Edd. ^b Σκυθικῆς] Σκυθῶν P. & marg. A1. ^c Οὐ] Male
deest in Fl. ^d Ὀμνύοντες] Ὀμνύοντες Ex. Fl. Nil mut. L.

ut Alciphro. III. Ep. 61. p. 428. Εἰς ταῦθ' ἔστιν — sed
quorsum nimia ista diligentia in re nullius momenti?

J.F.R.

18. Εἰσιέναι] Valde quoque probo scripturam vete-
ris libri, καὶ ἐφίται δὲ τὸ μέγιστον ἀχρι τριῶν ἐς τὰς συν-
θήκας συνίεναι, licet autem summum tres in foedus tale
eoire, pro communi eis τὰς συνθήκας εἰσιέναι, non
quod hanc lectionem non possimus tueri, sed quod
illa sit efficacior. Est enim συνίεναι vox propria qua
utuntur de familiaritate, quam amici incunt & co-
lunt, uti notum est.

J.G.G.

19. Ὅστις ἀν πολύφιλος] Πολυφιλία apud Scythas
non aliter infamis fuit, quam apud alias gentes qua
vix mulieris cum pluribus viris consuetudo. Sed di-

versa sentit Cic. Lib. de Amicit. & Plut. περὶ πολυφι-
λίας.

G.C.

30. Μὴ γὰρ τὴν Ἀνεμον & τὴν Ἀκινάκην] Cum Barbaros
per gladium jurantes ridet, aut in mentem non venit,
aut dissimulavit, Graecos ipsos per Lanceas jurare so-
litos; (quod apud eos sanctissimum habebatur sacra-
mentum. Justin. XIII.) Neque per scptum jurare
apud Homerum ridiculum haberi. Vid. Enst. II. A.
Sed ad Scythas redeo. Clem. Alex. p. 25. C. Σκυθῶν δὲ
οἱ Σαυρομάται, ὡς φησὶ Ἰούλιος^α καὶ τῶν περὶ μυστηρίων,
Ἀκινάκην σέβουσιν. Idem p. 19. A. olim ab iis cultum
ait. Ammian. XXXI. J. Brod. Immo hodieque,
quod ex itinere Legati Moscovitici nuper in Belgio
edito constat, Arcum & Gladium caeteraque arma
pro

quæcumq; ac talia. Varius enim Deus ille
Mors est, infinitas præbet, quæ ducant
ad se, vias. TOX. Vides, quam conten-
tiose illud agas & instar rabulae, interpel-
lans & pervertens orationem meam. At ego
dum tu dicebas, quietus eram. MNE S.
At non iterum certe, Toxari, hoc faciam.
Omnino enim recte me increpuisti. Ita-
que audacter, quæ sequuntur dicito: quasi
nec intersim tuo sermoni, ita silentium ti-
bi præstabo.

39. TOX. Quartus dies processerat a-
micitiæ Dandamidi & Amizocæ, ex quo
sanguinem alter alterius una biberant: cum
regionem nostram invadunt Sauromatae de-
cem millibus equitum: pedestrium vero
copiarum tertium tantum contra nos venisse
dicebatur. Cum autem nos imprudentes
hujus invasionis opprimerent, vertunt in
fugam omnes, multosque armatorum inter-
ficiunt, alios autem abducunt vivos, præ-
terquam si quis satis celeriter in alteram ri-
pam fluminis transnataret, ubi nobis dimi-
dius exercitus, & pars plaustrorum erat:
sic enim tum castra posueramus, nescio
quo consilio ducum nostrorum, ad utram-
que ripam Tanais. Statim ergo præda ab-

45 χοι, ἡ τὰ τοιαῦτα. ποικίλῃ γὰρ ἔστ' ὁ
θεὸς ὁ θάνατος, ἡ ἀπείρους τὰς ἐφ' ἑαυ-
τὸν παρέχει ἀγέσας ὁδούς. ΤΟΞ. Ὅρας,
τὴν τοῦ ὥς ἐριστικὸν ποιεῖς, ἡ δίκαιον, ὑπο-
κρίναι μάλιστα, ἡ ἀφαιρῆσαι μὲν τὸν λόγον,
οὐ γὰρ δὲ ἡσυχίαν ἦγον, σὺ λέγοντος.
ΜΝΗΣ. Ἀλλ' οὐκ αὖθις γε, ὦ Τόξαρι,
ποιήσω τὴν τοῦ, πάντῃ γὰρ ὁρθῶς ἐπετίμησας
ὥστε θάρρῶν, τό γε ὅτι τὴν λέγε, ὥς
μηδὲ παρόντος ἐμὲ τοῖς λόγοις, ἔτι σιω-
πῆσομαι σοι.

ΤΟΞ. Τετάρτη μὲν ἦν ἡμέρα τῆς Φιλίας
Δανδάμιδι ἡ Ἀμιζόκῃ, ἀφ' ἧς τὸ ἀλλή-
λων αἷμα συνεπέπλεκεσαν ἦσαν δὲ ἡμῖν ὅτι
ἡ χώραν Σαυρομάδων. μυρίοις μὲν ἰκπεῦσαι οἱ
ἄνθρωποι δὲ, τρεῖς τοσούτοι ἐπεληλυθότες ἐλέ-
γοντο. οἷα δὲ ὅτι προειρημένους ἔφερον αὐ-
τῶν ὅτι πεσόντες, ἀπαίτας μὲν τρέψου-
σι, πολλὰς δὲ τῆς μάχης κτείνουσι τὰς
δὲ ἡ ζωὴν ἀπάγουσι, πολλὰν εἴ τις ἐφθί-
γῃ ἀναγέμεν εἰς τὸ πέραν τῆς πόλεως,
ἐνθα ἡμῖν τὸ ἡμισυ τῆς στρατοπέδου, καὶ μέ-
ρος τῆς ἀμαξῶν ἦν ἔτι γὰρ ἐσκηπώσαμεν τό-
τε, οὐκ οἶδα ὅ, τι δόξαν τοῖς δεξιπλά-
νοις ἡμῶν, ἐπ' ἀμφοτέρας τὰς ὁχθὰς τῆς
Ταναΐδος. εὐθὺς ἔν ἧς τε λεία ὤρεθ' ἀνέβη,
ἡ τὰ ἀιχμάλωτα συνέχευε, ἡ τὰς σκηνὰς
δήρ-

ἡ Ἐπὶ τούτῳ] Et hic Fl. consentire not. Solan. f' Ἐπιστότης] Sic J. Fl. H. B2. S. Ἐπιστότης P. Εἰσπί-
στότης L.

pro Diis habent.

Ibid. Τὸν Ἀμιζόν ἐ τ' Ἀμιζόκῃ] Jusjurandum Scy-
tharum, ἡ τ' Ἀμιζόν, ἡ τ' Ἀμιζόκῃ. tametsi Aci-
naces vocabulum sit Persicum ensis significans, ut
tradit Herod. in Polymnia, Græci tamen etiam pro
gladio Scythico usurpare solent, quem sicut Deum
quendam gens illa observaret & coleret. Clem. Alex.
Σκυθῶν δὲ οἱ Σαυρομάται, ὡς φησὶ Ἰάκωβος ἐν τῇ πρὶς
μυστηρίῳ, Ἀμιζόκῃ εἰσὶν. Ammian. L. XIII. Lucian.
in Tragoedo.

Τὸν Ἀμιζόν ἐ τ' Ἀμιζόκῃ] Confer & Brod. Misc.
Part. 2. p. 533.

62. Ἐπιστότης] Εἰσπί—L. ut c. 54. Sed hic aptior
videtur recepta.

Ἐπιστότης] Nihil mutare Edd. notarat Solanus.

M. d. S.

Verum eas quas in variantt. notavi, ipse consului &
in P. tamen inveni, quod hic nihili est. At
ἐπιστότης quod L. habet, non displicet; sic rursus in-
fra c. 54. a. m. ἡ γὰρ πολλὴ ἐστὶν ἐπιστότης. Sed ἐπι-
στάται τῶν θμῶν non longe hinc c. 43. iterum ait. Long.
Pass. III. pr. ἐπιστάταις ἀφροῦτοις ταῖς πόλιν. He-
rodian. I. 8. 11. &c. Mirum autem, nullum Cod. in
hac varietate ἐπιστότης habere, quod ceteris frequen-
tius occurrit, vid. ad c. 28. Quia igitur ἀδιάφορος est,
scribasne hic ἐπὶ, an ἐπιστο. antiquarum Edd. lectio-
nem servavi, unius Codicis ratione nulla habita.

68. Ταῖς ἀρχηγλάσις] Fictum, credo, nomen a Lu-
ciano, ut indicaret Duces oberrantiῶν, & τομάδων,
Scytharum.

Z z z 2

72. Καί

δῆρπαζον, καὶ τὰς ἀμάξας καταλαμβάνοντο, αὐτάνδρους τὰς πλείστας ἀλισκομένους. καὶ ἐν ὀφθαλμοῖς ἡμῶν ὑβρίζοντες τὰς παλλακίδας, καὶ τὰς γυναῖκας. ἡμεῖς δὲ ἠνώμεθα τῷ πρᾶγμα.

Ὁ δὲ Ἀμιζώκης ἀγόμενος, ἐαλώμενος, ἐβόα τὸ φίλον ὀνομαστὶ, κακῶς δεδεμένον, καὶ ὑπεμύνησκε τὸ κύλιον, καὶ τὴν αἵματίν. ὦν ἀκούσας ὁ Δάνδαμις, εἶδεν ἔτι μελλήσας, ἀπάντων ὁρώτων, ἀγνήχευ εἰς τὸς πολέμους, καὶ οἱ μὲν Σαυρομάται, διηρμόνοι τῆς ἀκοῆς, ὤρμησαν ἑπ' αὐτὸν ὡς κατακνητίζοντες. ὁ δὲ ἐβόα τὸ Ζίριν. τῷτο δὲ ἦν τις εἶπη, ἐκέτι ὁ Φονεύσειν αὐτὸν, ἀλλὰ δὲ-8 χοῖλαι, ὡς ὅτι λύτροις ἦκοῖα καὶ δὴ ἀναχθεῖς πρὸς τὴν ἀρχοῖα αὐτοῦ, ἀπήτη τὸ φίλον. ὁ δὲ λύτρα ἤτει· μὴ γὰρ προήσεται, εἰ μὴ μεγάλα ὑπὲρ αὐτοῦ λάβῃ. ὁ Δάνδαμις δὲ, ἃ μὲν εἶχον, φησὶν, ἀπαντα δῆρ-9 πασαι ὑφ' ὑμῶν, εἰ δὲ τι δύναμαι γυμνός, ἔσποτελέσαι, ἔτοιμος ὑποστῆναι ὑμῖν, καὶ πρόσσθε ὅ, τι ἂν θέλησ. εἰ βέλει δὲ, ἐμὲ ἀντὶ τούτων λαβὼν, κατὰχρησαι πρὸς ὅ, τι σοὶ φίλον. ὁ δὲ Σαυρομάτης· Οὐδὲν, 95 ἔφη, δεῖ ὅλως κατέχεσθαι σε, καὶ ταῦτα Ζίριν ἦκοῖα· σὺ δὲ, ὦν ἔχεις μέρεα κατὰ-

tabernacula, plaustra capi cum ipsis pleraque vectoribus. Et in oculis nostris contumeliam inferebant pellicibus nostris atque uxoribus: quae res pessime nos habuit.

40. Amizoces autem cum duceretur, captus enim erat, nominatim inclamat amicum, duriter vinctus, & calicis admonet sanguinisque. Quibus Dandamis auditis, nihil amplius cunctatus, omnium in conspectu ad hostes transnatac. Ac Sauromatae telis sublatis impetum in illum faciunt, ut confossuri. At ille Zirin clamat. Hoc vero si quis dicat, non jam illum interficiunt, sed tanquam redimendi causa advenientem recipiunt: Itaque abductus ad ducem illorum, amicum repetit: hic pretium postulat, negatque se dimissurum, nisi magnum pro illo accipiat. Dandamis, quae habebam, inquit, ea omnia a vobis direpta sunt. Si quid vero nudus possum solvere, subire vobis paratus sum: & impera quidquid volueris. Si vero volueris, pro hoc me tibi habe, & quomodocumque tibi collibuerit, abnecere. At Sauromata, non oportet, inquit, omnino te retineri, idque cum Zirin veneris: quin in parte eorum, quae ha-

a Ἐπ' αὐτῶν] Defunt in Fl. Adfunt in cett. & P. b Φονεύσειν αὐτὸν] Φονεύς] ὑπ' αὐτῶν. P. & marg. ΔΙΩ. c Ἀποτελέσαι] Ἰποτελέσαι Fl. d Λαβὼν] Excidit ex Fl. Habet P. & Edd.

72. Καταλαμβάνοντο αὐτάνδρους] Delenda est distinctio in his verbis: καὶ τὰς ἀμάξας καταλαμβάνοντο, αὐτάνδρους τὰς πλείστας ἀλισκομένους. Pertinet αὐτάνδρους ad ἀμάξας, αὐτάνδρῳ ἀμάξῃ sunt currus cum hominibus, quibus uxores & liberos suos imponebant Scythae Hamaxobii. Verendum igitur: Et curribus roiebantur, quos capiebant cum ipsis hominibus, non cum viris, ut Erasmus. Viri enim in castris versabantur.

Καταλαμβάνοντο αὐτάνδρους] Non valde refert, tollasne id comma post καταλαμβάνοντο, quod in Edd. est, nec ne. Sensus enim tamen potest prodire idem quem Cl. Graevius vult.

74. Παλλακίδας & τὰς γυναῖκας] Hinc liquido constat, fuisse Scythas & uxores & concubinas multas, quod jam ante delibavimus ad 76. C. Egregie autem hinc confirmatur Menandri fragmenti emendatio a Bernaboe (VII. 297. Ed. Paris. m. 205.) ut id de Thra-

cibus probaret, adducto, quod adeo describere non pigebit,

Γαμῶ γ' ἡμῶν εἰς εἰς, εἰ μὴ δεκ' ἢ
Ἐνδεκα γυναῖκες, δαδικὰ τε πλείους τινί.
Ἄν τέτρακας εἴ' ἢ πέντε γεγαρηκώς τέχῃ,
Ἀναφ' ὀδύτῳ, ἀνυλμαίῳ. ἀβλίῳ,
Ἀνυμφ' ἔτ' ἐπικαλιῖτ' ἐν τοῖς ἐκεί.

Hic vero, ut quantum debeatur Clarissimo Anonymo, qui Emend. in Menand & Philem. fragm. edidit, cum ἀναφ' ὀδύτῳ, pro vulgato κατὰ σφοδρῇ τις, restituit, auctores ipsos quaeso, si nondum videris, & doctissimorum in eum locum conatus tuis oculis inspicito. Emendatio ejus extat p. 97. M. du S.

82. Δηρώροι τοὺς ἀκοῖας] Jamdudum notatus & agnitus hic locus viris doctis, a quibus moniti interpretes non debuerunt perseverare in mala interpreta-

tio.

habes; data amicorum abducas licet. Rogat Dandamis, *Quid tandem vellet accipere?* Hic oculos petit. At ille statim effodiendos praebet, cumque effossi essent, & jam pretium haberent Sauromatae, assumpto Amizoe credit illo innixus; & simul transnantes salvi ad nos veniunt.

41. Hoc factum Scythas omnes crexit, neque jam se victos putarunt; cum viderent maximum bonorum non ablatum esse ab hostibus, manente apud nos honesto animo, & erga amicos fide. Verum etiam Sauromatas non mediocriter eadem res perturbavit, cogitantes, contra quos viros, paratos quidem, pugnaturi essent, etsi imprudentes tum superaverant. Itaque proxima nocte, relictis plerisque pecudum, incensisque plaustris, fuga abierunt. Verum Amizoces ferre non poterat, videre se, caeco Dandamide; sed ipse quoque se excaecat, jamque sedent ambo, atque ex publico a communi Scytharum cum multo honore aluntur.

42. Quid tale, Mnesippe, vos dicere possitis, & si quis alios tibi decem supra

βαλὼν, ἄγε τ' φίλον. ἤρην οὐ Δάνδαμις οὐ
τι καὶ βέλε' λαβεῖν; ὁ δὲ τὰς ὀφθαλμοὺς
ἤτησεν. ὁ δὲ αὐτίκα παρέχεν ἐκκόπτειν αὐ-
τὸς καὶ περὶ ἑξέκοπτο, καὶ ἤδη τὰ λύτρα
εἶχον οἱ Σαυρομάται, πρὸς δὲ τῶν Ἀμιζώ-
κην, ἐπανή, ἐπεριδόμενοι αὐτῶν, καὶ ἅμα
ῤαφηνζάμενοι ἀπεσώθησαν πρὸς ἡμᾶς.

Τὸτο γινόμενον παρεμυθήσατο Ἀπαίτας
Σκύθας, καὶ ἐκέτι ἡττάσθ' ἐβόμιζον, ὁρᾶν-
τες ὅτι τὸ μέγιστον ἡμῖν τ' ἀγαθὸν οὐκ
ἀπήγαγον οἱ πολέμιοι, ἀλλ' ὅτι ἦν παρ'
οἰμῶν ἡ ἀγαθὴ γνώμη, καὶ ἡ πρὸς τοὺς φίλους
πίστις. καὶ τὰς Σαυρομάτας δὲ τὸ αὐτὸ ἐ-
μετρίως ἐφόβησε, λογιζομένης πρὸς οἷας
ἄνδρας ἐκ πρὸς τοῦ μαχέσθ' ἐῖ καὶ ἐν
τῷ ἀπροσδοκίῳ τότε ὑπερερχόν, ὥστε να-
ῖς ἐπὶ γενεομένης, σπολιπόντες τὰ πλεῖ-
στα τ' βοσκημάτων, καὶ τὰς ἀμάξας ἐμ-
πρήσαντες, ἔχοντο φεύγοντες. ὁ μὲντοι Ἀμι-
ζώκης ἐκέτι ἠνέχετο βλέπειν αὐτὸς ὅπως
τυφλῶ τῷ Δανδάμει, ἀλλὰ τυφλώσας
καὶ αὐτὸς ἑαυτὸν, ἀμφοτέρω κατέπ' ὑπὸ
τῷ κοινῷ τ' Σκυθῶν δημοσίᾳ μὲν πάσης τι-
μῆς τρεφόμενοι.

Τί τοῖστων, ὦ Μνήσιππε, ὑμεῖς ἔχοιτε
ἀν εἰπεῖν, εἰ καὶ ἄλλως σα δέκα δόιν τις
ἐπ'.

e 'H] Non habet artic. Fl. f'Επ'] Excidit ex Fl. Adeft in P. & Edd. In tribus seqq. capp. nil varietatis notatum, sed Fl. nihil mutare, saepe adscriptum.

tione *densatis telis*, quod potuit quidem fieri, sed non sunt ad sensum Graecorum exprimendum. Debuerunt *sublatis*, quum manibus levassent hastas velut transfixuri, quod fieri sic solet. Utrique c. 55. Ἡ-
λαυνε δὲ τ' πολυμύων, κοπίδι διαμύων non interpre-
tantur *densato*, sed *sublato gladio*. Eadem pagina non inteligo cur voces eas καὶ ταῦτα Ζήρην ἡκούσῃ iidem red-
dant *idque quum temet dedideris*; quum qui sic venit, & pronunciat Zirin, paulo ante dixerit venire quasi soluturum λύτρα, non ob se dedendum.

84. Τὸν Ζήρην] Ζήρην *Gujetus* scripsit in notis, nihil aliud. An igitur maluit legi, ὦ Ζήρην; quia βοῶν, quum sit effectum a bovis sono, est neutrum absolutum, ut ait *Budd.* in Lex. minore. Verum est, id generaliter *clamare*, *exclamare* significare, & potissimum sine accusativo usurpari. Interim & non semel eum eodem, ut *Helian.* V. H. XII. 1. p. 661. Ed. minor. καὶ τὸ τῷ πατρὶ οἰομαι ἰδῆαι. Apud LXX. vero

aliquoties, ut 2. Reg. XX. 4. Βόσπιν μου τ' αὐτὴν ἰαῖδα &c. *Esai.* XII. 4. Ὑμῖν τε κυριοι, βοῶντες τὸ ὄνομα αὐτοῦ. &c. Longe tamen frequentius ap. eosd. βοῶν πρὸς κυ-
ριον. Sed & *Aristoph.* Av. vers. 60. Τὴν ὁ βοῶν τ' διασπύ-
τιν; sic & *Plautus* *clamitare* aliquem dicit. *Pseud.* V. 1. 30. licet & hoc proprie sit verbum neutrum; ait autem *Plaut.* *clamitans me*, ut revertar. Ita *clama-
re* aliquem. *Petron.* c. 107. p. 493. Adde *Cl. Buntian.* ad *Ovid.* II. *Metam.* 443. — *clamata refugit*; ubi id contra correctores pluribus probat. *J. F. R.*
97. Ζήρην ἡκούσῃ] Forſan ἡκούσῃ, nam supra voca-
verat Zirin. *F. G.*

99. Ὀφθαλμοὺς — ἐκκόπτει] Oculos obferre etuen-
dos summum amoris signum esse, hoc *Luciani* alio-
rumque testimoniis ostendit *Rev. J. Elſner.* ad *Epist.*
ad *Galat.* IV. 15. ubi legimus: μαρτυρῶ ὑμῖν, ὅτι,
εἰ δι' αὐτὸν, τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑμῶν ἐξορύττειν ἀν ἰδῆκατέ
μου. *J. F. R.*

ὅτι τοῖς πέντε καθάρησάσθαι ἀνωμότους, 2
εἰ βέλῃ, ὥς καὶ πολλὰ ἐπιφύδοιο αὐτοῖς;
καίτοι ἐγὼ μὲν σοι γυμνὸν τὸ ἔργον διηγη-
σάμην· εἰ δὲ σύ τινα τοῖσιν ἔλεγες, εὖ οἶ-
δα, ὅποσα ἂν κομφὰ ἐγκατέμιζας τῷ
λόγῳ, οἷα ἰκέτευεν ὁ Δάνδαμης, καὶ ὥς
ἐτυφλῆτο, καὶ ἃ εἶπε, καὶ ὥς ἐπαῆκε, καὶ
ὥς ὑπεδέξατο αὐτὸν ἐπυφνημένους οἱ Σκυ-
θᾶι, καὶ ἄλλα ὅποια ὑμεῖς μηχανάσθαι εἰώ-
δατε πρὸς τὴν ἀκρόασιν.

Ἄχκε γυν καὶ ἄλλον ἰσότιμον, Βελίτην, 3
Ἀμιζώκε τῆς ἀνελίον· ὃς ἐπεὶ κατὰ σπα-
δέντα ἐκ τῆ ἱππῆς ὑπὸ λέοντος εἶδε
Βάαδην τὴν Φίλον (ἅμα δὲ ἔτυχον θηρώντες)
καὶ ἤδη ὁ λέων, περιπλακεῖς αὐτῷ, ἐνεπεφύ-
κει τῷ λαίμῳ, καὶ τοῖς ὄνυσιν ἐσπάρασσε,
κατακρήσας καὶ αὐτὸς, ἐπιπίπῃ κατόπιν
τῷ θηρίῳ, καὶ περιέσκα, πρὸς αὐτὸν παρ-
οῦσαν, καὶ μετάγων, καὶ ἄλφ τῷ ὀδόντων
μέλαζον διείρων τὰς δακτύλους, καὶ τὴν Βάαδην,
ὥς οἷόν τε ἦν, ὑπέξελεν περιώμῳ τῷ
θήγματι. ἄχρι δὲ ὁ λέων ἀφείδεν ἐκείνον
ἡμιθνήτα ἤδη, ὅτι τὴν Βελίτην ἀπεστράφη,
καὶ συμπλακεῖς ἀπέκλεινε κακείνον· ὁ δὲ
ὑποθνήσκων τὸ γυν τοσῶτον ἔφθη πατά-
ξας τῷ ἀκινάκῃ τὴν λέοντα εἰς τὸ γέρον, 5
ὥστε ἅμα πάντες ἀπέθανον, καὶ ἡμεῖς ἐθά-
ψαμεν αὐτούς, δύο τάφους ἀναχώσαντες

illos quinque enumerare permittat, & in-
juratus si lubet, ut etiam mendacio augere
multa possis? At ego tibi rem nudam ex-
posui. Si vero tu talem quemdam diceres,
bene novi quantas venustates admisturus es
narrationi, quibus verbis supplicaverit
Dandamis, & quomodo excaecatus fuerit,
& quae tum dixerit, & ut redierit, & ut
cum plausu illum Scythae receperint, &
alia, quae vos machinari auribus soletis.

43. Audi jam & alium aequo honore
dignum, Belittam, Amizocae hujus con-
sobrinum: qui cum equo detractum a leo-
ne Balthen amicum videret, una autem e-
rant in venatu, & jam leo complexus ho-
minem fauces illius invasisset, & laceraret
eum unguibus: desiliens ipse quoque a ter-
go irruit in bestiam, eamque detrahit, in
se dum irritat & traducit, inserens intra
dentes illius suos digitos, & Balthen,
quantum fieri poterat eripere morfui ten-
tans: donec leo, relicto illo jam semiani-
mi, versus in Belittam, eumque comple-
xus, ipsum quoque interemit. Atque ille
jam moriens ante tamen sic acinace leo-
nem in pectore percussit, ut simul omnes
morerentur. Nos vero sepelivimus illos,
duobus prope se invicem tumulis aggestis,

uno

25. Ἀνωμότους εἰ βούλει] Toxaris ubi nobilissimum
fidae amicitiae exemplum de Amizoca & Dandamide
quodam enarrasset, rogat Mnesippum, quid par ei
aut secundum proferri possit e Graecis, licet vel de-
cem supra numerum ante positum (nam, ut uterque
quinque exempla referret, convenerat) adnumerare
concedat, etiam sine jurejurando, ut multa tuto pos-
sint adtingi, quo historia evadat mirabilior. Fuit
cum in Graecis verbis pro ἀνωμότους suspicaret ἀνω-
μότην esse legendum: εἰ δὲ ἄλλος σοι δικά δόξῃ τις ἐπι-
πίνει καθάρησάσθαι, ἀνωμότην, εἰ βούλει. si quis alios de-
cem ad quinque adnumerare concederet tibi etiam inju-
ratio, si placet. Juraverant scilicet ambo, Mnesippus
per Jovem Φῶκος, Toxaris per Ventum & Acinacem,
Scytharum numina, se nihil historiis amicitiarum,
quas relaturi essent, de suo allituros. Nimirum ἀνω-
μότης est injuratus, h. e. qui ipse non juravit, ut
patet ex notissimo illo Euripideo,

Ἡ γλῶσση ὁμώμοχ', εἰ δὲ φῶκ ἀνώμοτος.

Et ipse Noster supra c. 18. καὶ εἶδε γὰρ, ὃ Μνησίππος, ἀνω-
μότης ἐν ταῦτα λέγει. Sane si & hic ita scripsisset
Lucianus, nihil foret culpandum. Sed & ne nunc
quidem quidquam sollicitandum. Etenim ἀνώμοτος
non modo is est, qui Latinis injuratus; verum etiam
de ea re dicitur, quae sive foedere, sive pacto, sive
jurejurando qualicumque non est comprehensa & ob-
stricta, nisi, ut loquitur lib. I. *Thucydides*, ὅποιος κατε-
λημμένῳ. Sic ex Demosthene profertur ab Lexico-
graphis ἡ εἰρησὶ ἀνώμοτος, (id quod unicum ad pro-
bandam hanc hujus vocis notionem ab iis adfertur)
pax jurejurando non confirmata. Ita quoque hic
ἄλλοι ἀνωμότοι sunt ii, quorum historia citra jusju-
randum & obligationem fidei possit referri, admixtis
etiam falsis quibusdam. Eundem hunc usum habet
ἀνώμοτος iterum apud Nostrum T. I. pag. 315. ubi
causa datur, quare Jupiter potissimum insulam De-
lum

uno amicorum , altero autem exadverso leonis.

44. Tertiam tibi enarrabo , Mnesippe, 55 Macentis amicitiam , & Lonchatae , & Arfacomae. Arfacomas hic amore incensus fuerat Mazaeae Leucanoris F. Bosporanorum reguli , cum legatus ad eum esset tributi causa , quod semper nobis solventes alioquin Bosporani , tertium jam mensem ultra diem dictum debuerant. In coena igitur cum vidisset Mazaeam , magnam & pulchram virginem , amare illam , & inde animo aeger esse coepit. Ac de tributo negotium perfectum jam erat : jam responderat illi rex , jam discessus causa convivio illum excipiebat. Moris autem est in Bosporo , ut proci in coena petant puellas , dicantque , qui sint , qui recipi in affinitatem postulent. Jam forte accidit , ut plures in ea coena proci adessent , reges & regum filii , & Tigrapates in his erat , Lazorum regulus , & Adymachus Machlyinae princeps , & alii multi. Oportet vero procorum unumquemque , cum se indicavit , nimirum nuptiarum se causa venisse , coenare cum aliis , & quiete accumbere : finitis vero epulis poculum poscere , libare in mensam , & procum se puellae profiteri ,

πλησίον , ἕνα μὲν τῷ Φίλων , ἕνα δὲ κατ' ἀντικρὺ τῷ Λέοντι.

Τρίτην δὲ σοι διηγήσομαι , ὦ Μνήσιππε , τῇ Μακέντῃ Φιλίαν , καὶ Λογχατῇ , καὶ Ἀρσακόμῃ . ὁ γὰρ Ἀρσακόμας ἦν ἡράδῃ Μαζαίας τῷ Λευκάνορ , τῷ βασιλεύσαντι ἐν Βοσπόρῳ , ὁπότε ἐπρέσβευεν ὑπὲρ τοῦ δασμῦ , ὃν οἱ Βοσποράνοι αἰεὶ φέροντες ἡμῖν τότε ἤδη τρίτον μῆνα ὑποφήμεροι ἐγέννητο . ἐν τῷ δείπνῳ γὰρ ἰδὼν τὴν Μαζαίαν , μεγάλην καὶ καλὴν παρθένον , ἥρα , καὶ ὡνηρὰς εἶχε . τὰ μὲν ἔνθα τῷ Φίλῳ διεπέπρακτο ἤδη , καὶ ἐχρημάτιζεν αὐτῷ ὁ βασιλεὺς , καὶ εἰς τὰ , ἥδη αὐτὸν σποπέμπων . Ἐθὲν δὲ ὅτι ἐν Βοσπόρῳ , τὴς μηνῆρας ὅπῃ τῷ δείπνῳ αἰτεῖν τὰς κόρας , καὶ λέγειν , οἱ τινες ὄντες ἀξιοῖσι καταδεχθῆναι ὅπῃ τῷ γάμῳ . καὶ δὴ καὶ τότε ἐτυχον ἐν τῷ δείπνῳ πολλοὶ μηνῆρες παρόντες , βασιλεῖς , καὶ βασιλέων παῖδες , καὶ Τιγραπάτης ἦν ὁ Λαζῶν δυνάστης , καὶ Ἀδύρμαχος , ὁ Μαχλυίνης ἀρχὼν , καὶ ἄλλοι πολλοί . οὗ δὲ τῶν μηνῆρων ἕκαστον προσαγγείλαντα ἑαυτὸν , διότι μηνῆσεύμενος ἦεν , διεκτεῖν ἐν τοῖς ἄλλοις κατακείμενον ἐφ' ἡσυχίας ἐπειδὴ δὲ παύσαντι διεκτεῖντες , αἰτήσαντα Φιλίαν ἐπισπῆσαι κατὰ τὴν τραπέζην , καὶ μηνῆσεύειν .

12. Ὑποφήμεροι] Ὑποφήμεροι , ἐπὶ πάσης τῇ ὑποφήμερῃ λέγονται. V.

lum ad partum Latonae jussit existere. ἡ Ἥρα γὰρ , inquit Iris , ἔρεκε μεγάλην κατάλαβεν τὴν γῆν , καὶ τὴν Ἥρα καὶ τὴν Λατὸν τῇ ἀδελφῇ ὑποδύχον . ἡ ταύτην ἡσυχίαν αὐτῇ (sic enim , non αὐτῇ , legendum , jam monuimus) ἀνέμοτος ἔστω . Hic namque ἀνέμοτος ἦτορ est , quae isto jurejurando , quo reliquam terram obstrinxerat Juno , non tenebatur . Non latuit quoque hoc Th. Magistro , qui in voce Ἀνέμοτος ita , Ἀνέμοτος , ὁ ἀπὸ τοῦ ἀνέμου . Ἀνέμοτος δὲ , καὶ ὁ μὴ εἶναι τὸν ἀνέμῳ , καὶ ὁ μὴ ὁρῶντας . Mox addit eum , quem novissimum adduximus , Luciani locum.

37. Ὑπὸ λέοντι] Leones Scythia non habet. (In addend. Ed. Graev.)

Ibid. Ἐπὶ Βασιλῷ] Verisimilia haec non sunt ; Leones enim Scythia non habet.

41. Ἐπὶ πᾶσι] Conf. supra c. 39. Et hoc loco ἰσχυρῶς maxime proprium esse arbitror , beneque

habet , quod nihil variationis notatum invenio.

44. Διήρη] Vid. quae post Cl. Jensonium de hoc verbo disputavi supra ad c. 33. hujus Dial.

58. Μαζαίας τῷ Λευκάνορ τῷ βασ. οἱ Βοστ.] Nomina Scytharum curiosè anquirere haud operae pretium esse duxi ; sed haec si ficta non sint , alicubi apud Historicos occurrere verosimile est.

Cave autem , quia βασιλεύσαντος dicit , fato functum credas ; mox enim vivum inducit.

65. Ἐχρημάτιζεν αὐτῷ] Quod vertitur , responderat illi rex , e negotii ipsius ratione sumtum est : nam ad proprietatem verbi satis fuerat , jam operam illi rex dederat , ut Ἰκαρομ. c. 26. de Jove , qui audit modo , non respondet , ἐπεὶ δὲ ἰκαρῶς ἐχρημάτισεν ταῖς εὐχαῖς.

80. Ὁ

† παῖδα, πολλὰ ἐπαινῶντα ἑαυτὸν, ὥς δομὸν multum de se gloriari, quam generosus, τις ἢ γένεας, ἢ πλάττω, ἢ δυνάμεως ἔχοι. quam dives, quam potens sit.

Πολλῶν ἐν χτὶ τὸ δὲ τὸ νόμον σπεισάντων, καὶ αἰτησάντων, καὶ βασιλείας καὶ πλάττης καθαρὸν μαρτύρων, τελευταῖον δ' Ἀρσακόμας αἰτήσας τὴν Φιάλην, ὅς κ' ἐσπείσεν δλο petito Arsacomas, non ille quidem libavit: (neque enim solemus effundere vinum, quae contumelia potius in Deum videatur) sed epota haustu uno phiala, Da mihi, Rex, inquit, filiam tuam Mazaeam, ὅμι uxorem habeam, multo hisce magis idoneo quantū ad divitias & possessiones. Admirante autem Leucanore, qui sciret pauperem esse Arsacomam & de vulgo Scytharum, atque interrogante, Quot autem argumenta, aut quot plaustra habes, Arsacoma? haec enim vestrae divitiae. At ego, inquit, neque plaustra habeo, neque greges: sed sunt mihi amici duo honesti bonique viri, quales Scytharum alii nemini. Tunc igitur derisus propter ista est, & contemptus, & pro ebrio habitus. Altero autem mane praelatus caeteris est Adymachus, abducturus sponsam in Maeotidem ad Machlyes.

Ὁ δὲ Ἀρσακόμας ἐπανελθὼν οἴκαδε, μνηστὴρ τοῖς φίλοις, ὥς ἀτιμαδεῖν ὑπὸ τῆ βασιλείας, καὶ γελαδεῖν ἐν τῷ συμποσίῳ, πένης εἶναι δόξας. καί τοι, ἔφη, ἐγὼ διηγησάμην αὐτῷ τὸ πλῆτον, ὅπως ὅτι μοι, ὑμᾶς, ὦ Λογχάτα, καὶ Μακέντα, καὶ τῶ εὐνοίαν τὴν ὑμετέραν πολὺ ἀμείνω καὶ βέλαιότεραν τῇ Βοσπορανῶν δυνάμεως. ἀλλ' ἐμὲ ταῦτα διεξίόντων, ἡμᾶς μὲν ἐχλεύαζε, καὶ

a Ὡς τις] Restitut. ex P. Ὡς τις Edd. priores omnes. b Ἀλλ' ἔχ] Οὐκ ἄλλ' Fl. male. c Ἐς τὴν Μαιώτιν, παρὰ] Παρὰ τὴν Μαιώτιν ἐς P.

δο. Ὡς τις ἢ γένεας — ἔχοι] Legendum videtur ὥς τις eo sensu quem interpretatione expressimus. Possum interrogare Graece, quod satis constat, πῶς ἔχοις, πλῆτον, γένεας, δυνάμεως; quatenus dives es? &c. sed possumne etiam, τίς ἔχοις πλῆτον; J. M. G. Ὡς τις ἢ γένεας — ἔχοι] Adleverat Solan. conferendam pag. 1. T. I. Ibi φύσει ἔχων διεξίως legas; quod tamen non satis convenit cum vulgat. ὅς τις ἔχοι, nisi quod ἔχω similiter cum genitivo construitur. Propius

accedit hoc Herodiani I. 7. 7. Γένεας μὲν ἐν ἡ Κέρμαδος ἔτας ἔχοι. Nec tamen plane idem est; nam cum ἔτας, πῶς, ac similibus adverbis est satis obvium, ut ibid. IV. 9. 9. πῶς ἔχοις ἡλικίας; cum τις vero, ut τίς ἔχοι, pro εἷη, non aliunde succurrit; Quare ex P. ὥς recepi, ut probe Cl. Gess. divinarat. J. F. R.

83. Καὶ πλῆτον] De hoc plurali vid. ad Hermot. c. 9. No. 97. Adde Diod. Sic. I. c. 71. f. καὶ μεγάλους πλῆτον ἔχον. J. F. R.

93. Καὶ

tenui habuit, atque Machlyi Adymacho abducendam tradidit sponsam, quod aureas seiphialas habere decem diceret, & plaustra quaternorum lestorum octoginta, & oves bovunque multas. Sic ergo praetulit viris bonis pecudes multas, & pocula vanae pretiositatis, & plaustra gravia. At ego, amici, duplici de causa angor: etenim amo Mazaeam, & contumelia in tot hominum conspectu mihi illata profunde in animum meum descendit. Nec minori autem vos injuria affectos arbitror. Tertia enim contumeliae pars ad vestrum unumquemque pervenit; si quidem ita vivimus, ut, a quo tempore coimus, unus simus, doleamus iisdem rebus, laetemur iisdem. Non hoc solum, subjungit Lonchates, verum unusquisque nostrum totus injuria affectus est, cum ista tibi evenerunt.

47. Quomodo igitur, Macentes inquit, in praesens consulimus? Dividamus, ait Lonchates, opus. Et, ego quidem polliceor Arfacomae caput me allaturum Leucanoris: te autem oportet sponsam illi adducere. Sic fiat, inquit ille. Tu vero, pergit, Arfacoma, interea, cum credibile sit exercitum post haec & bello opus futurum, hic manens, coge & para arma, & equos & reliquas copias quam amplissimas. Facillime autem plurimos tibi conciliaveris, cum & ipse sis vir bonus, & nos non paucos habeamus familiares: maxime vero si bubulam pellem insederis. Placuerunt ista. Atque e vestigio, ut erat in Bospo-

καλεφρόνῃ, Ἀδυμάχῳ δὲ τῷ Μάχλῳ παρέδωκεν ἀπάγειν τὴν νύμφην, ὅτι χρυσᾶς γὰρ φιάλας ἐλέγχετο ἔχειν δέκα, καὶ ἀμάξας τετρακλίνους ὀγδοήκοντα, καὶ πρόβατα καὶ βῆες πολλὰς. ὣτως ἄρα προετίμησεν ἀνδρῶν ἀγαθῶν βοσκήματα πολλὰ, καὶ ἐκπώματα πλείονα, καὶ ἀμάξας βαρείας. ἐγὼ δὲ, ὦ φίλοι, δι' ἀμφοτέρας ἀνῶμαι, καὶ γὰρ ἐρῶ τὴν Μαζαίαν, καὶ ἡ ὕβρις ἐν τοσούτοις ἀνδράποισι· ὡς μετρίως μὲν καθίκετο οἶμαι δὲ καὶ ὑμᾶς ἐπίσης ἡδίκησθαι. τὸ γὰρ τρίτον μετὴν ἑκάστῳ· ὑμῶν δὲ ἀτιμίας, εἴγε ὅτῳ βίωμεν, ὡς ἀφ' ἧς συνεληλύθαμεν, εἰς ἀνθρώπων ὄντες, καὶ τὰ αὐτὰ ἀνῶμενοι, καὶ τὰ αὐτὰ χαίροντες. ὡς μόνον, ἐπεῖπεν ὁ Λογχαῖτης, ἀλλὰ καὶ ἕκαστος ἡμῶν ὅλην ὕβριν ὁρᾷ, ὅποτε σὺ τοιαῦτα ἔπαθες.

Πῶς ἔν, ὁ Μακέντης ἔφη, χρησόμεθα τοῖς παρῆσι; διελώμεθα, ἔφη ὁ Λογχαῖτης, τὸ ἔργον. καὶ ἐγὼ μὲν ὑπὸ χεῖρσιν Ἀρσακόμα καὶ κεφαλὴν κομίσω καὶ Λευκάνορον, σὲ δὲ χρὴ τὴν νύμφην ἐπανάγειν αὐτῷ. Οὕτω γινέσθω, ἔφη. σὺ δὲ, ὦ Ἀρσακόμα, ἐν τοσούτῳ (εἰκὸς γὰρ καὶ στρατείας καὶ πολέμου τὸ μὲν τῆτο ὡς δέχσθαι) ἡμᾶς αὐτῶν πλείονων συνάγειν, καὶ πλεονεχέειν ὅπλα, καὶ ἵππους, καὶ τὴν ἄλλην δύναμιν ὡς πλείστην. ῥᾶτα δ' ἂν πολλὰς προσαγάγοις, αὐτὸς τε ἀγαθὸς ὢν, καὶ ἡμῖν ὅλην ὀλίγων ὄντων οἰκείων μάλιστα δὲ εἰ καθέζαιο ἐπὶ τῇ βύρσῃ τῆς βοός. ἔδοξε ταῦτα, καὶ ὁ μὲν ἐχώρησεν, εὐθὺς ἐπὶ τῇ Βοσπόρῳ ὁ Λογχαῖτης.

d Γε] Τε S. & Ha. e Ὑμῶν] Sic L. & Fl. Ὑμῶν vulgo cett. f Οὕτω] Non adest in Fl. Adest in cett. & P. g Διήσιν ἡμῶν] Sic sine commate habere Edd. notar Solan. Plurimae διήσιν ἡμῶν, sine parenthesis.

93. Καὶ Σκυθῶν τὴν πολ.] Sic supra Σαυθ. c. 1. M. duS.
25. Ὑμῶν] Alibi Ex. Fl. five Excerpta Florentina Solani concinunt cum Edit. Flor. Et saepe ab ipso pro eodem ponuntur. Hic discrepant. Causam inquiremus in praefatione, Ὑμῶν autem hic melius se habere, nexus ipse satis indicat.
38. Διήσιν, ἡμῶν] Sic interpunge; ἡμῶν enim melius cum Σκυθῶν conjungatur, quam cum διήσιν.
M. duS.

43. Ἐπὶ τῇ βύρσῃ τῇ βοός.] J. supplex implorat auxilia: natum adagium a consuetudine sedendi in tergo bubulo: Scythae enim dissecto in minimas partes bove foedus jungabant. Morem hunc etiam Homolotris fuisse testatur Zenodotus.
G.C.
Ibid. Βύρσῃ] Quid hoc rei sit, ipse mox enarrabit; unde & Suidas quae habet in ἐπὶ βύρσῃ, confarcinavit.
M. duS.

της ὁ Μακέντης δὲ ἐπὶ τῆς Μάχλυας, ἰππότης ἐκάτερθε· ὁ δὲ Ἀρσακόμας, οἰκοί μένων, τοῖς τε ἡλικιώταις διελέγειο, καὶ ὠπλίζε δύναμιν ὡς αὐτοῦ οἰκείων· ἄτελός δὲ καὶ ἐπὶ τῇ βύρσῃ ἐκαθέζετο.

Τὸ δὲ ἔθνος ἡμῖν τὸ πρὶν τῇ βύρσῃ ἔτασεν ἔχει. ἐπυδᾶν ἀδικηθεὶς τις πρὸς ἐτέρῳ, ἀμύνασθαι βυλόμενος, ἴδῃ καθ' ἑαυτὸν οὐκ ἀξιόμαχος ὄν, βῆν ἱερεύσας, τὰ μὲν κρέα καλακόφας ἡφῆσεν, αὐτὸς δὲ ἐκπετάσας χαμαὶ τῇ βύρσῃ, καθήκει ἐπ' αὐτῆς, εἰς τῆς πύλας ὡς ἀγαγὼν τῶν χειρῶν, ὡς οἱ ἐκ τῶν ἀγκυλῶν δεδεμένοι. καὶ τὸ τοῦτο ἔστιν ἡμῖν ἡ μεγίστη ἱκετήρια. ὡς κεκμημένων δὲ τῶν κρεῶν τῇ βοῇ, προσιόντες οἱ οἰκεῖοι, καὶ τῶν ἄλλων δὲ βυλόμενος, μοῖραν ἕκαστος λαβὼν, ἐπιβάς τῇ βύρσῃ τῇ δεξιῶν πόδα, ὑπὸ ἀγκυλῇ χεῖρ' δύναμιν, ὃ μὲν πέντε ἰππέας παρέξεν ἀσίτους καὶ ἀμύδους, ὃ δὲ δέκα, ὃ δὲ πλείους, ὃ δὲ ὀπλίτας· ἢ περὶ ζῆς, ὁ πόσους ἀν' ὀνύχῃ, ὃ δὲ μόνον ἑαυτὸν, ὃ πεινέσεται. ἀθροίζονται γὰρ ἐπὶ τῇ βύρσῃ πολλοὶ πλεῖστοι ἐνίοτε, καὶ τὸ τοιοῦτον σύστημα βεβαϊότατόν τε ἔστιν συμμείναι, καὶ ἀπρόσμαχον τοῖς ἐχθροῖς, ἅτε καὶ ἐνορχονοῦσι. τὸ γὰρ ὅτι πλεῖστοι τῇ βύρσῃ, ὅρκα ἔστιν. ὃ μὲν ἐν Ἀρσακόμας ἐν τῇ τοιαύτῃ ἦν. καὶ ἡθροῖσθαι αὐτῶν ἰππεῖς μὲν ἀμφὶ τῆς πύλας, ὀπλίται δὲ, καὶ περὶ τοῖς, συναμφοτέροι δις μύριοι.

rum pergit Lonchates : Macentes vero ad Machlyes, in equo uterque. At Arfacomas domi manens agit cum aequalibus, & familiarium copias armat : tandem etiam pellem insidet.

48. Caeterum illa apud nos de pelle consuetudo ita se habet. Si quis injuria laesus ab alio, & ulcisci volens, videat se per se imparem bello esse, sacrificati bovis carnes concisas coquit. Ipse vero stratum humi pellem insidet, manibus post tergum reiectis, ut qui in ipso brachii flexu revincti sunt. Et haec sanctissima apud nos supplicandi ratio. Appositarum vero carnum bovis, accedentes familiares, & caeterorum quisquis vult, parte unusquisque sumpta, inscendens dextro pede pellem, pollicetur pro viribus, hic quidem quinque equites se praebiturum, quibus neque cibaria ille neque stipendia debeat; alius decem; alius plures; alius armatos, aut pedites, quotcumque possit; alius, pauperrimus nempe, se ipsum. Cogitur ergo in illa pelle magna interdum multitudo: ac talis exercitus cum firmissimus est ad una manendi constantiam, tum invictus hostibus, juratus quippe; cum pellem inscendere sacramentum fit. In his ergo occupatis erat Arfacomas, collectis ad ipsum equitibus ad quinquies mille, armatorum vero, & peditum in summa viginti millibus.

49. Cum

^a Τίλος] Τίλος male ἴ. sola. ^b Παραγωγὴν] Παραγωγήν P. Παραγωγήν Smid. Nil mut. Fl. ἴ. H. P. &c. ^c ἦ] Non aderat in Edd. Interuit M. du S.

57. Παραγωγὴν] Smidas l. c. παραγωγήν. P. vero παραγωγήν. M. du S.

65. Ὀπλίτας πεζοὺς] Narrat Toxaris memorabilem Scytharum morem, ubi quis injuria accepta, ulciscendo sibi ipse impar, aliorum auxilium implorat: eum nempe, immolati bovis carne in frustra multa dissecta & tosta, in extenso tergo confidere, reiectis in terga manibus; appositarum vero carnum portionem quicumque sumat, eum dextro pede in tergus imposito, promittere se pro facultatibus, alium quinque equites suo sumptu; alium decem; alium plures; alium quot possit, pedites praebiturum. In verbis

Graecis male conjuncti sunt ὀπλίται & πεζοί, quasi sint iidem, cum sint hic aliquo modo diversi. ὀπλίται nempe sunt milites graviter armati, πεζοὶ vero videntur hic sumi pro ψιλοῖς, sive levis armaturae militibus: quamquam & ipsi ὀπλίται sunt πεζοί, (pedites) tamen alteros ab alteris distinguit Lucianus; alioquin supervacaneum foret totum vocabulum πεζοί. Mox quoque sequitur, ὀπλίται δὲ εἰς πεζοὺς συναμφοτέροι δις μύριοι. nullae duae res aliae disertius possunt distingui, quam hic ὀπλίται & πεζοί. Sic scimus apud Latinos saepe milites distingui ab equitibus, & tantum de peditibus intelligi; quamvis equites & ipsi quoque sint mi-

49. Cum Lonchates ignotus in Bosporum delatus adit regem pro imperio agentem aliquid, & venire se a communi Scytharum ait, privatim autem res illi magnas ferre. Dicere autem iussus, *Scythae, inquit, communia illa & quotidiana postulant, ne vestri pastores in suos campos transgrediantur, sed intra Trachonem maneat: latrones autem illos, a quibus percurfari vestram regionem querimini, negant publico consilio mitti, sed privatim sui unumquemque lucri causa latrocinari: si quis autem illorum deprehendatur, penes te esse illum punire. Haec quidem illi nuntiare me iusserunt.*

50. At ego indico tibi, magnam impressionem in vos faciendam ab Arsacoma Marianae F. qui legatione non ita pridem apud vos functus est, & indigne fert, puto, quod expetitum sibi a te filiam tuam non impetravit, & jam septimum diem pellem insidet, collectumque habet exercitum non parvum. Audiveram, inquit Leucanor, ipse quoque colligi in pelle copias; contra nos vero coire, & Arsacoman ducem esse, ignorabam. Enimvero contra te, Lonchates ait, apparatus ille. Meus vero Arsacomas inimicus est, & indignatur me sibi praeferrari ab honoratioribus, & omnibus rebus haberi praestantiorum. Si

Ὁ δὲ Λογχάτης ἀγνοῦντος τοῦ βασιλέως ἐς τὴν Βόσπορον προτέρχεται τῷ βασιλεὶ δοικεσθῆναι τι τὸ δεχέσθαι, καὶ Φησὶν ἡκεῖν μὴ ἀπὸ τῆς κοινῆς τῆς Σκυθῶν, ἰδίᾳ δὲ δόξαν τῶν μεγάλων πράγματα κομίζων. τῇ δὲ λέγειν κελεύσαντος, Οἱ μὲν Σκυθαί, Φησὶ, τὰ κοινὰ ταῦτα, καὶ τὰ καθ' ἡμέραν ἀξιοῦσι, μὴ ὑποβάλλειν τῆς νομέας ὑμῶν ἐς τὸ πεδίον, ἀλλὰ μέχρι τῆς Τράχωνος νέμειν. 85 τῆς δὲ ληστῆς, ἐς αἰτίαν δὲ ὡς κατὰ τρέχοντος ὑμῶν τὴν χώραν, ἢ φασιν ἀπὸ κοινῆς γνώμης ἐκπέμπειν, ἀλλὰ ἰδίᾳ ἕκαστον ὅτι τῷ κέρδι κλωπεύειν· εἰ δὲ τις ἀλίσκετο αὐτῶν, σὲ κύριον εἶναι κολλάσθαι. 90 ταῦτα μὲν ἐκεῖνοι ἐπετάλλακον.

Ἐγὼ δὲ, μηνύω σοι μεγάλην ἔφοδον ἐσομένην ἐφ' ὑμᾶς ὑπ' Ἀρσακόμα τῆς Μαρίας, ὅς ἐπρέσβευε πρὸς σὲ, καὶ, οἶμαι, διότι αἰτήσας τὴν θυγατέρα σου ἔτυχε 95 καὶ σὺ, ἀναγκαστὴς, καὶ ὅτι τὴν βύρσης ἐδόξουν ἡμέραν ἡδὴ κάθησθαι, καὶ συνῆλθαι στρατὸς σου ὀλίγον αὐτῷ. Ἦκουσα, ἔφη ὁ Λευκάνωρ, καὶ αὐτὸς ἀθροίζεσθαι δύναμιν ἀπὸ βύρσης· ὅτι δ' ἐφ' ἡμᾶς συνέταξεν, καὶ 100 ὅτι Ἀρσακόμας ὁ ἐλαύνων ἐστίν, ἠγγόνει. Ἀλλ' ὅτι δὲ, ἔφη ὁ Λογχάτης, ἡ ὥρα σκευῇ· ἐμοὶ δὲ ἐχθρὸς ὁ Ἀρσακόμας ἐστὶ καὶ ἀχθεῖ διότι προτιμῶμαι αὐτῷ ἢ τῷ 105 γυναιτέρῳ, καὶ ἀμείνων τὰ πάντα δοκῶ εἶναι.

milites. De hoc vide J. Fr. Gronovium ad Livii XXVI. 19. Excidit ergo vel καὶ, inter duo haec vocabula, vel ὁ δὲ, ut fuerit, ὁ δὲ ὀπλίτας, ὁ δὲ πεζούς, ὁπλίτας αὖ δύναται. vel denique commate tantum haec duo vocabula dividenda & ἀσυνδύτως legenda. Mox ait Toxaris, καὶ ἡβροῦσαν αὐτῷ ἰππὶς μὲν ἀμφὶ τοὺς περικαιχίλους, ὀπλίται, &c. ἀσυνδύτως. Interpres Latinus vertit ἰππὶς ἀμφὶ τοὺς περικαιχίλους equitum quingenta millia. idque non hic modo, sed & in Navigio seu Votis cap. 28. fin. Καὶ τὸ πᾶν εἰς πᾶντα μυριάδας τὸ ὀπλίτων, ἰππὶς δὲ, ἀμφὶ τοὺς περικαιχίλους, vertit, postremo tota armorum summa quinquaginta millia, equitum autem circiter quingenta millia. Nova profecto militiae ratio ubi equites plus decem partibus peditibus numerosiores sunt. Caeterum ut stupor ejus, qui tam inficetam terribissimi scriptoris nobis concinnavit versionem, amplius pateat; is qui in me-

morato Navigii loco περικαιχίλους ἰππὶς reddit quingenta millia equitum, paginae seq. sine verba haec, ἰππὶς γὰρ οἱ περικαιχίλων ἀσυνδύτως, vertit, Nam το quingenta millibus equitum praeficiam; recte quidem, sed ita, ut paucissimis lineis ante, se turpissime dormitasse, ipse quasi confiteatur. I nunc, Lector, & versionibus tuo crede.

J. F. Ὀπλίτ. ἢ πεζούς] Cum ὀπλίτας & πεζούς mox distinguat, hic etiam ita distingui par erat. M. du S.

84. Τῇ τράχωνος] Id est asperam regionem, a τράχων est τράχυντις, subintellecto γῆ.

F. G. Τράχωνος] Vid. Is. B. c. 30. unde discas, non esse nomen urbis, quod Erasmo fraudi fuit. M. du S.

Τῇ τράχωνος] Τῇ τράχωνος unciali T inchoatum habebant Edd. quasi nomen proprium esset, id praesente Salmo mutavi in hac Edit. J. F. R.

ται· εἰ δὲ μοι ὑποχαιο ἢ ἑτέρα σοι θυγα-
τέρα Βαρκέτιν, ἕτε τὰ ἄλλα ἀναξίω ὑμῶν
ᾔντι, οὐκ εἰς μακρὰν σοι ἦξω, ἢ κεφαλὴν
αὐτῷ κομίζων. Ὑπιοχῶμαι, ἔφη ὁ βασι-
λεὺς, μάλα φειδῆς γενόμενος· ἔγωγε γὰρ
ἢ αἰτίαν ἢ ὀργῆς ἢ Ἀρσακόμα, πῶς ἐπὶ
τῷ γάμῳ, καὶ ἄλλως ὑπέπλησεν αἰεὶ τῆς
Σκυθίας. ὁ δὲ Λογχάτης, Ὁμοσον, ἔφη,
ἢ μὴν φυλάσσει τὰς συνθήκας, μηδὲ ἀπαρ-
ήσασθαι. τότε ἡδὴ τῶν γενομένων, καὶ ἐπεὶ
ἀνατείνας εἰς τὸ θρόνον ἠθέλει ὀμνύειν, Μὴ
σὺ γε ἐνταῦθα, εἶπε, μὴ καὶ τις ὑπὶ δὴ τῶν
ὁρώτων ἐφ' ὅτῳ ὀρκομοτεύμεν, ἀλλ' εἰς
τὸ ἱερὸν τῷ Ἀρεῶ τῆτι εἰσελθόντες, ὅππ-
αυτά μιν τὰς θυγάς, ὀμνύωμεν, ἀκ-
σάτω δὲ μηδεῖς. εἰ γὰρ τι τῶν πῦθιλο
Ἀρσακόμας, δέδια μὴ προθύσσηται μετὰ
πολέμῳ, χεῖρα ἢ μικρὰν ἢ δὴ φειδῆς
μέν. Εἰσὶώμεν, ἔφη ὁ βασιλεὺς, ὑμεῖς
δὲ ὑπόσθητε ὅτι πορρωτάτω· μηδεῖς δὲ
παρέστω εἰς τὸ πῶν, ὃν τινα μὴ ἐγὼ καλέ-
σω· ἐπεὶ δὲ οἱ μὲν εἰσῆλθον, οἱ δορυφόροι δὲ
ἀπέστησαν, σπασάμενοι ἢ ἀκινάκην, ἐπι-
χρῶν τῇ ἑτέρα τὸ στόμα, ὥς μὴ βοήσῃ,
παῖς ὡς αὐτῷ ἢ ματὸν· εἶτα ὑποπτεμένων
κεφαλῇ, ὑπὸ τῇ χλαμύδι ἔχων, ἐξῆλθε,
μέλαξ ὑπολεγόμενος δίδου αὐτῷ. καὶ ὑπο-
ταχίων ἦξεν λέγων, ὥς δὴ ἐπὶ τι πεμ-
φθεῖς ὑπ' ἐκείνου. καὶ ἕως ἐπὶ τὸ τόπον ἀφι-
κόμενος, ἐνθα δεδεμένον καλαλεοίον
ἢ ἵππον, ἀναβάς, ἀφιππάσατο εἰς τὴν Σκυ-
θίαν. διώξας δὲ οὐκ ἐγένετο αὐτῷ, ὅππ-
αυτὰ ἀγνοήσαντων τὸ γεγονός τῷ Βοσπορανῶν,
καὶ ὅτε ἔγνωσαν, ὑπὲρ τῆς βασιλείας τῆς αἰ-
σῶντων.

Ταῦτα μὲν ὁ Λογχάτης ἐπραξε, καὶ ἢ

vero mihi promiseris alteram filiam tuam Bar-
cerin, qui nec aliis rebus indignus vobis ge-
ner sum, non ita multo post veniam caput tibi
illius adferens. Promitto, ait rex, valde
perterritus, qui causam irarum Arsacomae,
de nuptiis, sciret, & alioquin semper for-
midaret Scythas. Lonchates vero iura, in-
quit, servaturum te praeterita, neque negan-
sum. Hic, dum ista jam fierent, & ille
extensa in caelum manu jam juraturus esset,
Ne hic; inquit, ne quis forte videntium su-
spicetur, qua de re iuremus: sed in hoc
Martis templum ingressi, clausis post nos ja-
nuis iuremus, audiente nemine. Si quid enim
horum audiat Arsacomas, metuo ne ante bel-
lum me caedat, qui manum non parvam jam
circa se habeat. Intremus, rex ait: Vos ve-
ro longissime recedite, neque in templo adfit
quisquam, quem ego non vocavero. Cum
vero ipsi quidem intrassent, recessissent au-
tem satellites: stricto acinace, altera manu
os ne clamaret occludens, ferit ipsum ad
mammam, tum caput abscissum tegens
chlamyde exit, inter exeuandum velut lo-
quens cum illo, & statim se rediturum,
dicens, ac si ad aliquid missus ab illo es-
set. Et sic delatus ad illum locum, ubi
revinctum equum reliquerat, eo consensu
Scythiam curriculo repetit. Ac ne quidem
persecutus illum quisquam est, quid actum
esset diu ignorantibus Bosporanis: tum ubi
recessissent factiose de regno decertantibus.

51. Atque ista quidem Lonchates fecit,
im-

^a Ὁρκομοτεύμεν] Et sic esse in Fl. ac Fr. notat M. d. S. Sed & est in J. P. H. &c. ^b Καλαλεοίον] Con-
sentire Fl. notat idem.

14. ἢ μὴν] Par. ἢ cum puncto subscripto: sine il-
lo Fl. J. H. S. Omnes tamen discretim. Alibi ἢ μὴν
iunctim; tumque significare volunt *haud dubie*; prius
vero esse jurandi formulam. Sed quis non videt va-

nam hanc esse differentiam? Et recte ἢ μὴν disjun-
gi, & ὅτως significare, satis docuit Budd. in Com-
ment. p. 520. f. & 521.

64. Ὁρκομοτεύμεν] ἢ ὀμνύωμεν τῷ Ἀλκίνοῳ. J. F. R.
E-
ra.

implevitque promissum tradendo Leucanoris capite. Macentes autem, audito in ipsa via, quid in Bosporo gestum esset, pervenit ad Machlyes, & annuntiata pri-
mum morte regis, Civitas, inquit, te, Adyr-
mache, generum regis ad regnum vocat.
Itaque tu quidem praecepto itinere regnum oc-
cupa, turbatis rebus praesens auxilium: puel-
la vero post te in planstris sequatur. Facilius
enim sic Bosporanorum tibi vulgus conciliave-
ris, regis filiam si viderint. Ego vero Alanus
sum, & virginis a matre cognatus: etenim
nostri generis Mastiram duxit Leucanor: Et
jam a Mastirae tibi fratribus venio, qui sunt
in Alanis, hortantibus te, ut quam celerri-
me venias in Bosporum, nec patiare transferri
imperium in Eubiotum, qui frater noster
Leucanoris, Scythis semper amicus, infestus
autem est Alanis. Haec Macentes dixit,
armis & lingua Alanorum similis, commu-
nia enim ista Alanis & Scythis, nisi quod
non omnino Scytharum instar comati sunt
Alani. Verum Macentes in hoc etiam si-
mitem se iis reddiderat, quod detonderat
de coma, quantum conveniebat minus Scy-
tha comatum esse Alanum. Propter ista
ergo fides illi habita, putatusque Mastirae
ac Mazaeae cognatus esse.

52. Et jam, inquit, Adyrmache, para-
tus sum vel ire tecum in Bosporum, si volue-
ris, vel manere, si opus sit, & ducere virgi-
nem. Hoc vero, & magis quidem velim,
ait Adyrmachus, te, consanguineus qui sis,

ὑποχρεῖσιν ἀπεπλήρωσε, τῷ Ἀρσακόμα-
τι δὲ κεφαλὴν τῇ Λευκάνορ. ὁ
Μακέντης δὲ, καθ' ὁδὸν ἀκύνσας τὰ ἐν Βο-
σπόρῳ γινόμενα, ἤκουε ἐς τῆς Μάχλυας,
καὶ πρῶτον ἀγγείλας αὐτοῖς τὸ φόνον τῆς
Βασιλείας, Ἡ πόλις δὲ, ἔφη, ὦ Ἀδύρμα-
χε, σὲ γαμβρὸν ὄντα, ὅτι καὶ βασιλείαν
καλεῖ, ὥστε σὺ μὲν προελάσας, παραλάμ-
βοιαν καὶ δεχὴν, τέταρα γυναικῶν τοῖς πρῶ-
τοις ὅπως φαίνεται. ἡ κόρη δὲ κατόπιν σοι
ὅτι καὶ ἀμαξῶν ἐπέσθω, ῥᾶον γὰρ ἔτιω πρὸς
ἀξίους Βοσπορανῶν τῆς πολλῆς, ἰδόντας καὶ
Λευκάνορον θυγατέρα. ἐγὼ δὲ Ἀλανός
εἰμι, καὶ τῇ πατρὶ ταύτῃ συγγενὴς μητρό-
θεν πατὴρ ἡμῶν γὰρ ἦσαν καὶ Μάστειρα καὶ
γάγλη ὁ Λευκάνος καὶ νῦν σοι ἤκω καὶ τῇ
Μαστείρας ἀδελφῇ, ἣ ἐν Ἀλάνια, πα-
ρακελευομένη, ὅτι τάχιστα ἐλαύνει ἐπὶ τῇ
Βόσπορον, καὶ μὴ περιεῖδειν ἐς Εὐβοίαν περι-
ελθῶσαν καὶ δεχὴν ὅς ἀδελφὸς ἂν νόθος
Λευκάνορος, Σκύθαις μὲν αἰεὶ φίλος ὅσιν,
Ἀλάνοις δὲ ἀπένθετος. ταῦτα δὲ ἔλεγεν ὁ
Μακέντης, ὁμοσκευὴς καὶ ὁμόγλωττος τοῖς
Ἀλάνοις ὡς κοινὰ γὰρ ταῦτα Ἀλάνοις καὶ
Σκύθαις· πολλὴν ὅτι ἐπ' αὐτῶν κομῶσιν οἱ Ἀ-
λάνοι, ὅσοι οἱ Σκύθαι· ἀλλὰ ὁ Μακέντης
καὶ τῷτο εἶκατο αὐτοῖς, καὶ ἀποκεκάρχη
τοῦ κόμης, ὁπόσον εἰκὸς ἦν ἐλαττον κομᾶν καὶ
Ἀλάνων τῇ Σκύθῃ ὥστε ὁπισθενετο διὰ
ταῦτα, καὶ ἰδοὺ καὶ Μαστείρας καὶ Μασταίας
συγγενὴς εἶναι.

Καὶ νῦν, ἔφη, ὦ Ἀδύρμαχε, ἐλαύνει
ἔτοιμος ἅμα σοι ἐπὶ τῇ Βόσπορον, ἢν ἐθέ-
λης, μένειν τε εἰ δεοί, καὶ τῇ πατρὶ ἀγειν.
τῷτο, ἔφη, καὶ μάλλον, ὁ Ἀδύρμαχος,
ἐβλήσαμεν ἀνδρῶν, ἀφ' αἵματός ὄντα σε Μα-
ζαίας

ε' B;] B' male Fl.

rafinus: eodem cultu, eademque cum Alanis lingua.
Sed ὁμοσκευὴς est, qui eodem genere armorum uti-
tur, ut apud Thucydidem. Ὁμοιοὶ τοῖς Σκύθαις ὁμο-
σκευοῖ, iisdem armis utuntur, quibus Scythae. Σκύθαι
Graecis saepe sunt arma.

J.G.G.

77. Ἀφ' αἵματος] Belgicissimum similem cum hoc
Graecissimo comparat Frater cariss. G. O. Reitz. in Belg.
Graeciss. p. 427. Adducto hoc Luciani loco, & Ho-
mer. Il. 2. 211. Ταύτης τοι γυνῆς τε εἰς αἵματος ἐξ ἡμεῶν
εἴσι. Item T. 105. — οὐδ' αἵματος ἐξ ἡμεῶν εἴσι, ubi
Λααα 3 Scho-

ζαίαν ἄγειν. ἦν μὲν γὰρ ἅμα ἡμῖν ἴης ἐπὶ ἃ τὸ
Βόσπορον, ἵππεϊ ἐνὶ πλείους ἀν' ἐγενοίμεθα·
εἰ δέ μοι τὴν γυναῖκα ἄγοις, ἀντὶ πολλῶν
ἀν' ἐγενοίμην. ταῦτα ἐγίνετο· καὶ ὁ μὲν ἀπῆλ-
κε, παραδὼς τῷ Μακέντῃ ἄγειν τὴν Μα-
ζαίαν, παρθένον ἔτι ὄνσαν. ὁ δὲ ἡμέρας μὲν
ἐπὶ τῇ ἀμάξῃς ἦγεν αὐτὴν. ἐπεὶ δὲ νύξ
κατέλαβεν, ἀναβήμεν ἐπὶ τὴν ἵππον
(^b ἐτεθεραπεύκει δὲ ἄλλον ἕνα σφίσιν ἵπ-
πέα ἑπεαδῶς) ἀναπηδήσας καὶ αὐτὸς, ἐκέ-
τετο τὴν Μακέντην ἡλαυνεν, ἀλλ' ἄποτρα-
πόμην εἰς τὴν μεσόγειαν, ἐν δεξιᾷ λαβὼν
τὰ Μιτραίων ὄρη, Ἀναπαύων μέλαζ· ἡ
παῖδα, τρίται· ἐτέλεσεν ἐκ Μαχλύων εἰς
Σκύθας. καὶ ὁ μὲν ἵππον αὐτῷ, ἐπειδὴ
ἐπαύσατο τῇ δρόμῳ, μικρὸν ὀπίσθε
ἄπονήσκει.

Ὁ δὲ Μακέντης, ἐγχειρίσας τὴν Μαζαίαν
τῷ Ἀρσακόμα, Δέδεξο, εἶπε, καὶ παρ'
ἐμῆ τὴν ὑποχεσιν. τῇ δὲ πρὸς τὸ ἀνέλπι-
στον τῇ θεάματι καὶ ἀπλάγνῃ, καὶ
χάριν ὁμολογῶν, Παῦε, ἔφη ὁ Μακέν-
της, ἄλλον με ποιοῦν σεαυτῇ. τὸ γὰρ χάριν
ἐμοὶ ὁμολογεῖν ἐφ' οἷς ἔπραξα τέτοις, τοῖόν
δὲ ὅστιν, ὥσπερ ἀν' ἡ δεξιᾷ μου χάριν εἰ-
δείκναι δεξιᾷ, διότι τραπείσασιν πρὸς αὐτὴν
ἐθεράπευσε, καὶ φιλοφρόνως ἐπεμελήθη καμ-
νήσης. γελοῖα τοίνυν καὶ ἡμεῖς ἀν' ποιοῦμεν, εἰ
πάλαι ἀναμιχθέντες, καὶ ὥς οἶόν τε ἦν, εἰς
ἕνα συνελθόντες, ἔτι μέγα νομίζοιμεν εἶναι,
εἰ τὸ μέρος ἡμῶν ἔπραξε τι χρηστὸν ὑ-
πὲρ ὅλων τῇ σώματι· ὑπὲρ ἐαυτῇ γάρ

puellam ducere. Si enim simul eas nobiscum
in Bosphorum, equite uno plures fuerimus: si
vero uxorem mihi adducas, multiorum instar
mihi fueris. Haec facta sunt. Atque ille
quidem discessit, tradita Macentae, quam
deduceret, Mazaea, adhuc virgine. At
ille eo quidem die in plauistro ipsam duxit.
Cum vero nox ingruisset, ea in suum e-
quum imposita (paraverat autem alium
unum equitem, qui se sequeretur) cum
ipse quoque infiluisse, non jam juxta Mac-
otin pergit: sed versus mediterranea defle-
ctens, uti dextros haberet Mitraeorum mon-
tes, recreata interposita quiete puella, ter-
tio die iter ex Machlyum regione ad Scy-
thas peregit. Atque equus illi, cum finito
curfu paullum stetisset, moritur.

53. Macentes vero in manum tradens
Mazaeam Arfacomae, Habe tibi, inquit,
a me etiam promissum. Illo autem ad inspe-
ratum adeo conspectum percusso, & gra-
tias agente, Desine, inquit Macentes, alium
me a te facere. Quod enim gratias mihi co-
rum nomine, quae feci, agis, id ejusmodi
est, ac si gratiam habeat sinistra mea dextrae,
quod vulneratam aliquando illam sanaveris,
& benigne curaveris laborantem. Proin ridi-
cule nos quoque egerimus, si olim permisti, &
quoad ejus fieri poterat, in unum coaliti, ad-
huc magnum esse putemus, si qua pars nostri
ontile quidquam pro toto corpore fecerit. pro se
entis

^a Τὸ] Articulo caret Fl. ^b Ἐτεθεραπεύκει] Et sic Fl. cum reliquis. ^c Τὸ] Adesse artic. in Fl. & Fr. ac-
que ac in f. notat Solan. Adesse autem & in P. H. S. &c.

Scholias. ἀντὶ τῇ σπέρματι, γυνε. Additque adeun-
dum Elser. ad A& Apost. XVII. 26. (qui idem duo-
bus illis locis prioribus probat.) Item Wolfii curas,
ad Evang. Joan. I. 13. Plura adderem, nisi res foret
nota. f.f.r.

91. Βρίσκειν δὲ] Subaudt ὁδόν. Ἐξ Φάραλλον ἐτίλει-
σι, Pharsalum pervenis. Thucyd. [IV. 78.] f.g. Ad-
de Nostrium T. I. Tim. §. 20. Τίλιν ἐπὶ τὸ τέμνος. Et
passim alibi. f.f.r.

3. Ὅσπερ ἀν' ἡ ἀριστερά.] An ὅσπερ ἀν' ἡ ἀριστερά;
&c. f.g.

20. Εὐχέσθαι εἰ μετ'] Delendum videtur εἰ. f.g.
Certe alterutrum necessario delendum; eodem tamen
redit, num μετ' εἰ πολὺ legas, cum Basil. an εἰ μετ'
πολὺ cum Fl. quam secuti sumus ut antiquiorem. f.f.r.

Ibid. Οὐ μὲν πολὺ] Sic Fl. Reliquae Edd. & ipse P.
εἰ μετ' εἰ πολὺ, nisi quod Bz. μετ' εἰ πολὺ, habeat,
quod

enim fecit, cum pars sit totius corporis, cui bene factum est. Sic tum Macentes locutus est cum agente sibi gratias Arfacoma.

54. Adymachus vero auditis insidiis in Bosporum non jam perrexerat; jam enim imperabat advocatus ex Sauromatis, apud quos vixerat, Eubiotus: sed reversus in patriam ingenti comparato exercitu, irruptionem per montana fecit in Scythiam. Et Eubiotus non ita multo post ipse quoque irrui, adducens omnes quidem sui imperii Graecos, Alanos autem & Sauromatas auxiliares cujusque generis vicies millenos. Coniunctis autem copiis Eubiotus atque Adymachus, nonaginta millia ambo conficiebant: quorum tertia pars jaculabatur ex equis. Nos vero, (nam ipse quoque expeditionis pars fui, qui dederim illis in pelle tum equites meo stipendio militantes centum) triginta millibus non multo pauciores, computatis quidem equitibus, impetum eorum Arfacoma duce excepimus: & cum admoventes videremus, contra illos equitatu prius emissio duximus. Cum diu fortiter pugnatum esset, jam cedere nostri, jam perumpi phalanx, & tandem in duas partes scindi Scytharum exercitus. Atque altera pars quidem se subducere, non illa quidem aperte victa, sed recessus illa fuga videbatur: cum neque Alani multum persequi illos auderent. Alteram vero partem, eandemque minorem, circumventam Alani & Machlyes caedebant undique, magna sagittarum jaculorumque vi immissa: valde itaque laborare nostri, qui

ἐπράττει, μέρῳ ὃν τῷ ὅλῳ εὖ πάχοντο. ἔγωγε μὲν ὁ Μακέντης ἔφη τῷ Ἀρσακόμα χάριν ὁμολογήσαντι.

Ὁ δὲ Ἀδύρμαχος, ὡς ἤκουσε τῶν ἐπιβουλῶν, εἰς μὲν τὸν Βόσπορον ἐκέτι ἦλθεν (ἦδη γὰρ Εὐβίотος ἦρχεν, ἐπικληθεὶς ἐκ Σαυροματῶν, παρ' οἷς διέτριβεν) εἰς δὲ τὴν αὐτῆς ἐπανελθὼν, καὶ στρατιάν πολλὴν συναγαγὼν, ἀφ' ἧς ὁρείνης ἐπέβαλεν ἐς τὸν Σκυθίαν· καὶ ὁ Εὐβίотος ἔτι μᾶλλον καὶ ἑαυτὸν εἰσέπεισεν, ἄγων πανδημεὶ μὲν τῆς Ἑλληνικῆς, Ἀλάνες δὲ καὶ Σαυρομάτας ἐπικλήτης ἐκατέρως δισχυρίως ἀναμίξαντες δὲ τὰ στρατεύματα, ὁ Εὐβίотος καὶ ὁ Ἀδύρμαχος, ἐννέα μυριάδες ἅπαντες ἐγένοντο, καὶ τῶν τριῶν τὸ τρίτον, ἱπποπόλεως. ἡμεῖς δὲ (καὶ γὰρ καὶ αὐτὸς μετέχον τῇ ἐξόδῳ, αὐτοῖς ἐπιδὼς ἐν τῇ βύρσῃ τότε ἱππείας αὐτοτελεῖς ἐκατὸν) ἐπὶ πολλῷ ἔλαθον τὴν τρισμυρίων σὺν οἷς ἱππεῦσι συναθροισθέντες, ὑπερδύομεν τὴν ἐφοδὸν ἐστρατήγη δὲ ὁ Ἀρσακόμας. καὶ ἐπειδὴ προσιόντας εἶδομεν αὐτοὺς, ἀντεπήγομεν, προεπαφέντες τὸ ἱππικόν. γενομένης δὲ ἐπιπολὺ μάχης καρτερᾶς, ἐνεδίδετο ἡδὴ τὰ ἡμέτερα, καὶ παρερρήγνυτο ἡ φάλαγξ· καὶ τέλος εἰς δύο διέκοπη τὸ Σκυθικὸν ἅπαν, καὶ τὸ μὲν ὑπέφευγεν, ἐπ' αὐτῷ σαφῶς ἠττημένον, ἀλλ' ἀναχώρησις ἐδόθη καὶ φυγὴ. ἐδὲ γὰρ οἱ Ἀλανοὶ ἐτόλμων ἐπιπολὺν διακίεον τὸ δὲ ἡμῖν, ὅσῳ καὶ ἔλαθον, περὶσσεύοντες οἱ Ἀλανοὶ καὶ Μάχλεις ἐκοπὴν παντάχῳθεν, ἀφθόνως ἀφίεντες τῶν οἰσῶν καὶ ἀκοντίων, ὥστε πάντες ἐκονῆντο ἡμῶν οἱ ὅτι.

d Οὐτῶν Οὐτως Fl. e Αὐτῶν Sic Fl. B2. H. & S. Αὐτῶν f. P. f Οὐ μᾶλλον Ita Fl. recte. Οὐ μὲν ἔτι πολλὸν cett. Excepta B2. quae μὲν ἔτι πολλὸν. In marg. A1W. adscriptum: superfluit ἔ.

quod genuinum censeo.

28. Αὐτοτελεῖς] Suis sumptibus viventes.

M. du S.

F. G.

36. Εἰς δύο διέκοπη] Hanc phrasin probat contra Gatakerum Rev. Elphrus ad Evang. Marc. XV. 38. ubi habemus: καὶ τὸ καὶ ἀπὸ τοῦ τοῦ ἐξ ἑαυτοῦ εἰς δύο. Et hoc Luciani, item alia ex ejusd. Dial. Meretr. XIII. post med. & Deor. Dial. VIII. pr. Item Sympos. c. 44.

ubi δὲ τὸ καὶ εἰς δύο, videbimus, item ex Demosth. Phil. IV. p. 58. Nec non Polyb. L. 2. c. 16. addit, qui plenius, καὶ εἰς δύο μέρη αἰτ. Sed ut μὲν facie abest in hac & aliis locutionibus (de qua ellipsi. vid. L. Bos Lit. M.) ita abundat alibi, ut ap. Alcibiad. III. Ep. 54. pr. ἡ πᾶσι τὸ ἀπὸ τοῦ τοῦ εἰς δύο καὶ ἑαυτοῦ γὰρ ἑαυτοῦ φέρει.

f. E. R. 48. Πι-

ἑξαιρημένοι, καὶ ἤδη προείηλο οἱ πολλοὶ τὰ ὅπλα.

Ἐν τούτοις δὲ ὁ Λογχάτης καὶ ὁ Μακέντης ἔτυχον ὄντες, καὶ ἐτέτρωτο ἤδη, προκινδυνεύοντες, ὁ μὲν συρακλιωθείς τὸ μηρὸν ὁ Λογχάτης, ὁ Μακέντης δὲ πελὲκα εἰς τὴν κεφαλὴν, καὶ κοντῶ εἰς τὸ ὄμω· ὅθεν αἰδομένοι ὁ Ἀρσακόμας, ἐν ἡμῖν τοῖς ἄλλοις ὄν, δεινὸν ἠγησάμενος, εἰ ἄπεισι καλαμπῶν τῆς Φίλης, προσβαλὼν τῆς μύωπας τῶ ἵππῳ, ἐμβόησας ἤλαυνε διὰ τὴν πολεμίων, κοπίδα διηρμήν, ὥστε τῆς Μάχλυνος μὴδὲ ὑποστῆναι τὸ ῥόδιον τῷ θυμῷ, ἀλλὰ διαιρεθέντες ἔδωκαν αὐτῷ διεξελθεῖν. ὁ δὲ ἀνακλισάμενος τῆς Φίλης, καὶ τῆς ἄλλης ἀπανίας ὡς καλέσας, ὥρμησεν ὅπῃ τὸ Ἀδύρμαχον, καὶ πατάξας τὴν κοπίδα διὰ τὴν αὐχένα, μέχρι τῆς ζώνης διέτεμε. πρὸς τὸν δὲ ἐκείνῳ, διελύθη τὸ Μαχλυϊκὸν ἅπαν, καὶ τὸ Ἀλανικὸν ἔμεινε πολὺ, καὶ οἱ Ἕλληνες ὅπῃ τέτοις ὥστε ἐκρατῶμεν ἐξ ὑπαρχῆς ἡμεῖς, καὶ ἐπέξῃλ-δομεν ἂν ἐπιπολὺ κτείνοντες, εἰ μὴ νῦν τὸ ἔργον ἀφείλετο. εἰς δὲ τὴν ἐπιώσαν ἰκέται παρὰ τῶν πολεμίων ἤκοντες ἐδέοντο Φιλίαν ποιείας. Βοσποράνοι μὲν ὑποτελέσειν διπλάσιον τὸ δασμὸν ὑπάρχοντες, Μάχλυνες δὲ ὁμήρους δώσειν ἔφασαν, οἱ Ἀλανοὶ δὲ

ita conclusi tenerentur, jamque multi arma projicere.

55. Forte fortuna in his erant Lonchates atque Macentes, jamque vulnerati, cum primi se periculis obtulissent, ambusto *falatica* femore Lonchates, Macentes autem percussio securi capite, & hasta humero. Quod sentiens Arfacomas, qui inter nos reliquos versaretur, indignumque ratus, si relictis amicis abiret, admotis equo calcatribus, & sublato clamore, per hostes infensa copide equitat, ut neque animosum illius impetum sustinerent Machlyes, sed transeundi facultatem illi darent. At ille recuperatis amicis hortatus omnes irrui in Adyrmachum, eumque impacta ad cervicem copide ad zonam usque dividit. Illo vero cadente, quidquid erat Machlyum, neque ita multo post Alani quoque diffugiunt, & post hos etiam Graeci. Sic de novo nos superiores, persecuturi illos amplius & caesuri eramus, nisi nox opus interceptisset. Postridie supplices ab hostibus veniunt amicitiam secum fieri petentes, Bosphorani duplum pendere tributum polliciti, Machlyes dare obsides parati; Alani ve-

a Παρὰ] Abest a Fl. Adest in J. P. H. Bz. S. &c. πολλὸν cett. & P. male.

b Οὐ μὲν πολλὸν] Sic iterum restitut. ex Fl. Οὐ μὲν ἔ

48. Πυρακλιωθείς] Corrupta haud dubie vox. Cujus posterior pars Τρωθείς fuit; sed quanam alia vox sub *πυρακ.* lateat, sine Codicum ope meum hic divinare non est. Forſan tantum *παρακλιωθείς*, forſan *καίπατρι-δης* scripserat. In Libris nihil subsidii. M. du S.

55. Κοπίδα διηρμήν] At supra c. 9. circa fin. habuimus *διηρμήνα* una vocali auctius, de quo ibi monere oblitus sum, quod id reliquerim, ut in Edd. invenī; nam & sic scribitur apud LXX. Dan. 2. 14. At in hoc *Tox.* c. 40. pr. *διηρμήν* exaratum erat, ut hic. Quare utrobique diversam scripturam retinui, quia utraque videtur bona. J. F. R.

74. Ἐπαύθην] In omnibus antea legebatur *ἐπαύθην*; ego audacter mutavi, quamvis etiam ferri possit recepta scriptura. Quid *ἐπαύθην* valeat, no-

tius est, quam ut moneam.

M. du S.

Ἐπαύθην] Ego non ita audax fui, ut hoc contra omnes Edd. & Codd. mutarem; maxime propter sequens *δῖξεν*, ex quo magis consequitur, reliquis ex opinione aut suffragio Arfacomae persuasum, ut idem sentirent. Etsi enim *ἐπαύθην* egregium est, quum de pace aut foedere incundo agitur; ut ap. *Herodiam.* 2. 12. 5. *καὶ ἀπὸ μὲν γράμματα, δὲ ἂν ἐπαύθην* ἢ πρὸς τὸν Σαδὴν. *litteras misit, quibus foedus pangeret cum Severo.* (seu malis construere, *litteras misit ad Severum.*) quis demonstraverit id ideo intrudendum, ubi orationis filum alii verbo connectitur. Sed inventis nostris nimis gaudentes nobis de felici successu nimis etiam subito gratulamur, nec amplius reliqua ponderamus. Et nescio an quidem *ἐπαύθην* sic passive pro

vero pro ista invasione Sindianos, a longo inde tempore a nobis dissidentes, in potestatem nostram se redacturos recipiebant. His conditionibus persuaderi nobis passus sumus, cum primo omnium ita visum esset Arfacomae & Lonchati, & ipsis tractantibus universum negotium, pax facta est. Talia, Mnesippe, audent facere pro amicis Scythae.

56. MNES. Omnino tragica, Toxari, & fabulis similia. Atque ignoscat mihi Acinaces ac Ventus per quos jurasti. Si quis enim fidem iis neget, non valde videatur reprehendendus. TOX. Quin vide, generose, ne invidia sit illa vestra credendi cunctatio. Verumtamen non deterrueris me neganda fide, quo minus alia de hoc genere dicam, quae facta a Scythis novi. MNES. Modo ne longa nimis, vir optime, nec ita solutis usus sermonibus, ut modo sursum deorsum Scythiam Machlyanemque percurrans, & abiens in Bosporum rediensque deinde, meo omnino silentio abusus es. TOX. Obsequendum hac quoque in re est tibi legislatori, ac dicendum breviter, ne fatigeris, si auribus oberrare nobiscum cogare.

57. Potius audi, quae mihi ipsi amicus, Sifinnes nomine, praestiterit. Cum enim Athenas domo proficiscerer Graecae disciplinae cupiditate, in Ponticam Amastrin navigavi: opportune autem objecta est e

ἀντὶ τὸ ἐφόδον ἐκείνης, Σινδιανὸς ἡμῶν χειρώ-
σατο ὑπέστησαν ἐκ πολλῆς διεστώτας. ἐπὶ
τέτοις ἐπέειπεν, δόξαν πολλὴν πρότε-
ρον Ἀρσακόμα καὶ Λουχάτῃ καὶ ἐγένετο εἰρή-
νη, ἐκείνων πρυτανεύοντων ἕκαστα. τοιαῦ-
τα, ὦ Μνήσιππε, τολμᾶσι ποιεῖν Σκύ-
θαι ὑπὲρ τῆς Φιλίας.

MNES. Πάνυ τραγικὰ, ὦ Τόξαρι, καὶ
ὁμοίοις ὅμοια, καὶ ἴλεως μὲν ὁ Ἀκινάκης καὶ ὁ
Ἀνεμὸς εἶναι, ὅς ὁμοσας, εἰ γὰρ τις ἀπι-
στοίῃ αὐτοῖς, ὅς πάντες μεμπτός εἶναι δόξετεν
αὐτῶν. ΤΟΞ. Ἀλλ' ὦρα, ὦ γενναῖε, μὴ φθό-
νῃς ὑμῶν ἢ ἀπιστία ἢ, πλὴν οὐκ ἐμὲ ὑπο-
στρέφεις ἀπιστῶν καὶ ἄλλα τοιαῦτα εἰπεῖν, ἀ-
οῖδα ὑπὸ Σκυθῶν γιγνόμενα. ΜΝΗΣ.
Μὴ μακρὰ μόνον, ὦ ἀριστε, μηδὲ ἔσως
ἀφ' ἐτοίς χρόμιν τοῖς λόγοις, ὡς νῦν γε-
νῶ καὶ κάτω τῆς Σκυθίας καὶ τῆς Μαχλυανῆς
ἁφ' ἑαυτῶν, καὶ εἰς τὸν Βόσπορον ἀπὸ τῶν, εἴτ'
ἐπανίστην, πᾶν μὲν κατεχρήσατο τῇ σιωπῇ.
ΤΟΞ. Πειστέον καὶ ταῦτά σοι νομοθετῶντι,
καὶ ἀφ' ἐβραχέων λεκτέον, μὴ καὶ κάμης
ἡμῖν τῇ ἀκοῇ συμπερινοσῶν.

Μᾶλλον δὲ ἀκυσσον, ἐμοὶ αὐτῷ οἷα Φί-
λας, Σισίννης τέτομα, ὑπηρετήσεν ὅτε γὰρ
Ἀθῆνας ἀπὸ οἴκου ἐπιθυμία παιδείας
τῆς Ἑλληνικῆς, κατέπλευσα εἰς Ἀμαστριν τῆς
Ποντικῆς ἐν προσβολῇ δὲ ὅτι τοῖς ἀπὸ Σκυ-
θίας

c. Ἐπειδὴ μὲν] Contans lectio. Ἐπειδὴ μὲν corrigit M. du S.

pro medio dicatur. Nam quum *Thucyd.* III. 111. p. 234. ait: 'Εν ταύτῃ δ' οἱ Μαντινῆες, καὶ οἱ Ἰσπαιοί, — ἐξελθόντες ἀπέμειναν. Interem vero Mantineenses, & ceteri, quibus ex pacto potestas facta — egressi abierunt, alia res est.

80. Μῦθος ὁμοίος] Ac revera Scytharum genium moresque haec optime exprimunt, quos ex *Historia Timurbecki*, nuper Gallice e Persica Cherefeddini Aliveria & edita luculenter, si non legisti, ut perspicias auctor tibi sum, quo mores adeo a nostris abhorrentes pro fabulis non habeas.

81. Ὅς ὁμοσας] Supra enim c. 38. hujus *Dial.* dixerat: ὅς μὲν τῶν Ἀνεμόων καὶ τῶν Ἀκινάκων — ὅς σὺ δοκεῖς εἶναι ὁ Ἀνεμὸς καὶ ὁ Ἀκινάκης διὰ τὴν ὁμοίαν; *J.F.R.*

Tom. II.

97. Ἀθῆνας ἀπὸ οἴκου] Conf. supr. *Scyth.* c. 1. & 4. *M. du S.* Si propter factum ipsum, bene. Si ad probandum usum τῆς Ἀθῆνας, quo & ibi occurrit, nihil magni est momenti; nam & frequentatur aliis, ut *Alciphron.* III. Ep. 51. atque aliis.

99. Ἐν προσβολῇ] *Cl. Hemsterb.* rursus in marg. monuit vidend. *Cl. Duker.* ad *Thucyd.* p. 408. No. 83. Habet autem *Thucyd.* VI. c. 48. cō πρὸς τὴν μάχην & προσβολῇ εἶναι αὐτῶν τῶν Σκυθῶν. Ibi *Duker.* hoc Luciani pluraque alia ex ipso *Thucyd.* adfert, unde haec vox probetur, illustretur. Addam tantum inde verba Scholiastae ad IV. c. 53. No. 48. Προσβολή, εἰς, ἀντὶ τῆς προσέγγισης & καὶ ἀναγωγῆς ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ. *J.F.R.*

Bbbb

1. Kaa

Σίας προφύλαξεν ἢ πολὺ τὸ Καράμβους
ἀπέχουσα ἢ πόλις. εἰπέτο δὲ ὁ Σισίνης,
ἑταῖρος ἐκ παλαιῶν ὧν. ἡμεῖς μὲν ἐν καλαγωγ-
γῇ τινα ἐπὶ τῷ λιμένι σκεψάμενοι, καὶ
τῷ πλοίῳ ἐς αὐτὸν μετασκευασάμενοι, ἡγο-
υόμενοι, ὅθεν ποτηρὸν ὑφορώμενοι ἐν τοσού-
τῳ δὲ κλειπὲς τις ἀκασπασαῖος τὸ
κλειθρον ἐκφέρουσιν ἀπ᾿ αἵας, ὥς μὴδὲ τὰ
ἐς ἐκείνην ἡμέραν ἀφαιρέσθαι κατὰ ληΐν.
ἐπανελθόντες ἐν οἴκῳ, καὶ τὸ γεγονός μα-
θόντες, δικάζοντες μὲν τοῖς χείτοσι πολλοῖς
ἔσιν, ἢ τῷ ξένῳ, οὐκ ἐδοκιμάζομεν, δε-
διότες μὴ συκοφάνῃ δοξάμεν τοῖς πολλοῖς,
λέγουσι, ὥς ὑφείλετο ἡμεῖς τις Δαρεικός
τέτρακοσις, καὶ ἐσθῆτα πολλήν, καὶ τὰ ἱ-
κιδας τινὰς, καὶ τὰλλα ὅποσα εἶχμεν.

Ἐσκοπέμεθα δὲ περὶ τὸ παρόντων ὁ, τι
πράξομεν, ἀποροι πάντας ἐν τῇ
ἀλλοδαπῇ γενόμενοι καί μοι μὲν ἔδοξε, ὥς
εἶχον, αὐτὴν ὁδοῦσα ἐς τὴν πλευράν τινος
ἀκινάχην ἀπὸ τῆς βίης, πρὶν ἀγενέ-
σαι τὴν πρὸς ἡμᾶς, λιμὴν ἢ δὲ περὶ τὴν
ὁ δὲ Σισίνης παρεμυθεῖτο, καὶ ἰκέτευε μὴδὲν
τοιοῦτο ποιεῖν αὐτὸς ὅτι ἐκινάχην ἔλεγεν,
ὅθεν ἔξομεν ἱκανῶς τὰς τρεφάς, καὶ τό-
τε μὲν ξύλα ἐκ τῆς λιμῆος παρεκόμεσε, καὶ
ἦκεν ἡμῖν ἐκ τῆς μιᾶς ἐκτισθισμένης.
ἔωθεν δὲ περὶ τὴν χεῖρα τὴν ἀγορὰν εἶδε συμ-
πῆν τινα, ὥς ἔφη, γενναίων καὶ καλῶν νεα-
ρίσων μονομαχεῖν δὲ ἔτοιμοι μισθῷ ἀν-

Ischyria navigantibus haec urbs, Carambi
non multum distans. Sequebatur me Si-
sinnus, meus a puero inde sodalis. Nos
ergo diverforio ad portum quaesito, sarcini-
sulisque de navi in illud translatis, nihil
malī suspicati, in forum prodimus. Inter-
ea vero fures quidam claustris detractis
omnia efferunt, ut nec tantum relinque-
rent, quantum in illum nobis diem suffice-
ret. Domum ergo reversis, audito quid
factum esset, in jus vocare vicinos, qui
multi essent, aut hospitum adeo, non pla-
cuit, veritis ne sycophantae plerisque vi-
deremur, si diceremus abstulisse nobis ali-
quem Daricos quadringentos, & vestem
multam, & stragula quaedam, & quae ha-
bueramus reliqua.

58. Deliberabamus autem de praesenti
conditione nostra, quid ageremus, inopes
omnium rerum in regione peregrina facti.
Ac mihi quidem videbatur, ut habebam,
e vestigio adacto in latus acinace de vita
abire prius, quam humile quidquam fame
aut siti subigente admitterem. At Sisinnes
consolans me supplicabat, ne quid tale face-
rem: se quippe excogitaturum aliquid dice-
bat, unde, quantum ad victum satis esset,
haberemus. Ac tum quidem ligna de portu
bajulavit, venitque comparatis de mercede
cibis. Altero vero mane in foro circumiens
videt pompam, ut dicebat, fortium & hone-
storum juvenum. Hi autem pecunia auctorati
gla-

a Κλειθρον] Ex emend. Solan. Κλειθρον Edd. priores. b Τάπιδας] Δάπιδας Fl. c Πράξομεν] Constans Edd. lectio. d Πιστότα] Πιστότα Fl. male. Πιστότα H2. e Ὅθεν] Deest in Fl. Adest in cett. Edd. & P. f ἔξομεν] Hoc verbum tamen & sic legi in Fl. notat M. du S.

1. Καράμβους] Promontorium est Asiae, de quo vide Strabonem Lib. II. p. 124. &c. M. du S.

3. Ἡμεῖς μὲν ἐν καλαγωγῇ τινα ἐπὶ τῷ λιμένι σκεψάμενοι, καὶ τῷ πλοίῳ ἐς αὐτὸν μετασκευασάμενοι ἡγοῦμεν] Ad haec ita notavit Pater. Vertunt jam ab Euripide res quasdam improbitates in portu spectassetis, in divitiis ἐ πλοῖοι subdixissetis, omittimus. Immo καλαγωγῇ, κατάλυμα, πανδοχεῖον, εἰς αὐτὸν, quod sibi viderunt, conduxerunt, compararunt & eo sarcinas deposuerunt ipsi ἡγοῦμεν, hoc est, in forum urbis profecti. Hesyeh. ἀγοράζειν, ἐν ἀγορᾷ ἀγοράζειν. Ari-

stoteles Ἀντιστρέφει pag. 860. Lugd. edit. Ἀγοράζειν ἐν τοῖς ὅπλοις ἐστὶν Ἀριστογίτου. Thucydides lib. vi. pag. 214. Καὶ ἰσχυρίσθαι ἡγοράζειν ἐν τῷ πλοίῳ, ubi Scholiastes perinde ut Hesychius interpretatur. Herodotus Mel-pomene cap. 78. ἔχον δὲ ἐν ταύτῃ τῃ Græcam vestem, ἡγοράζειν. Et cap. 164. καὶ μὴ Βαρυαῖοι τοὶ ἄνδρες καὶ μακάριοι ἀγοράζουσιν, κτείνουσι. Euterpe cap. 35. Ἐν τοῖς αἰ μὲν γυναῖκες ἀγοράζουσιν & καταλείνουσιν, etiam hic vertant negotiantur. (Adde Cl. Salmas. de Usur. p. 339.) J. G.

Ibid. Καλαγωγῇ] Sedem, diverforium.

F. G.

7. Ἀν-

gladiatores, in tertium diem depugnaturi erant. Jamque omnia de illis uti se haberent percontatus, venit ad me, & *Ne amplius*, inquit, *pauperem te, Toxari, dicito. Tertio enim abhinc die divitem te reddam.*

59. Haec dixit. Atque aegre interjecto tempore vitam tolerantes, instante jam spectaculo, spectamus ipsi quoque. Nam me etiam assumptum velut ad jucundum quoddam novumque spectaculum Graecum, ducit in theatrum. Jamque spectamus affidentes, primo bestias jaculis confici, & exagitari canibus, & in victos quosdam homines, maleficos, ut conjiciebamus, immitteri. Ingressis autem gladiatoribus, cum procerum quendam juvenem producens praeco ediceret, qui cum hoc pugnare vellet, progrediretur in medium, pugnae pretium accepturus drachmas decies mille: hic surgit Sisinnes, ac eum desiliisset, pugnatum se recipit, arma poscit, & mercedem acceptam, decies mille drachmas, ad me fert, & in manus mihi tradit: ac, *si quidem*, inquit, *vicero, Toxari, simul abimus, habituri quod satis est: sin vero cecidero, me sepulto ad Scythas revertere. Ad haec plorabam equidem.*

60. Verum ille arma capiens reliqua induit, galeam vero non imposuit, sed nudo capite consistens pugnavit. Ac primo quidem vulneratur ipse, curvato ense succisus

δρολογηθέντες, ἐς τρίτῃν ἡμέραν ἀφ' ἑαυτοῦ ὄντας ἐμειλλον. καὶ δὴ τὸ πᾶν ὡς εἶχεν ἀμφ' αὐτὰς συντόμην, ἐλθὼν ὡς ἐμὲ, μηκέτι, ὁ Τόξαρι, ἔφη, σαυτὸν πένηρα λέγε, εἰς 357^η τρίτῃν ἡμέραν πλεονοῖόν σε ἀποφανῶ.

Ταῦτα εἶπε, καὶ πονήρως τὸ μέλας ἀπο-
ξήσαντες, ἐνστάτης ἦδη ὁ θεός, ἐθεώμεθα
καὶ αὐτοί. ὁ δὲ λαβὼν γὰρ με ὡς ὅτι τερ-
πνόν τι καὶ ἰσχυρὸν θέαμα ἦ Ἑλληνικῶν,
4 ὤγει εἰς τὸ θέατρον καὶ καθίσαντες ἐσθώμεν,
τὸ μὲν πρῶτον θηρία κατακοντιζόμενα, καὶ
ὑπὸ κυνῶν διακόμενα, καὶ ἐπ' ἀνθρώπων
δεδεμένους ἀφιέμενα, κακουργῶντας τινάς, ὡς
εἰκάζομεν. ἐπεὶ δὲ εἰσῆλθον οἱ μονομάχοι,
45 καὶ τίνα ὁ δαγανὼν ὁ κήρυξ εὐμεγέθην νε-
νίσκον, εἶπεν, ὅστις ἀν' ἐθέλῃ τὴν τῶν μονομα-
χῶν, ἢ κεν εἰς τὸ μέσον, δραχμὰς λεηφό-
μεν μύριάς, μισθὸν δὲ μάχης, ἐνταῦθα
ἐξάνισα) ὁ Σισίννης, καὶ καταπηδήσας ὑ-
5 ὀπέστη μαχησάς, καὶ τὰ ὄπλα ἤτει. καὶ τὸ
μισθὸν λαβὼν, τὰς μυριάς, ἐμοὶ φέρον, ἐνε-
χείρισε καὶ εἰ μὲν κρατήσαιοι, ὁ Τόξαρι, εἶ-
πεν, ἅμα ἀπιμεν, ἔχοντες τὰ δέξιντά ἡν
δὲ πείσω, θάψας μὲ ὑποχώρα) ὀπίσω εἰς
55 Σκυθίας. ἐγὼ μὲν ὅτι τέτοις ἐκώκυον.

Ὁ δὲ λαβὼν τὰ ὄπλα, τὰ μὲν ἅλλα
ἀειδήσας, τὸ κράν) δὲ ἐκατέθηκεν,
ἀλλ' ἀπὸ γυμνῆς δὲ κεφαλῆς καταστὰς
ἐμάχετο καὶ τὸ μὲν πρῶτον τήρῳσκε) αὐ-
60 τὸς, καμπύλῳ τῷ ξίφει ὑποτμηθεὶς ἢ
ἰγνύν;

7. Ἀναπαύσεις] Conf. infra Συμπόσιον. c. 20. f.

8. Κλήρον] Omnes Libri habebant hic κλέρον; quae vox cum nullibi occurrat, haud dubie pro hac, quam reposuimus, irrepsit. Vide Ἀλ. c. 29. & Εὐχ. c. 42. M. du S.

18. Πράξομεν] Pro πράξομεν, nescio an satis recte. Certe non memini me sic usurpatum legisse. M. du S.

28. Πομπήν] Quintil. Decl. IX. Cum ostentata per arenam periclitantium corpora mortis suae portam ducunt. Vide & J. Capisoli. in M. Aurelio c. XIX. M. du S.

30. Ἀνδρολογηθέντες] Ἀνδρολογῶ milites conscribere,

Alcipt. I. Ep. XI. p. 44. Ubi diligentiss. Bergler, ex Hesych. suam versionem; ac de alia quoque collectione virorum dici, hoc Luciano testimonio probat. Adde Ἀνδρολογία 2. Macab. XII. 43. J. F. R.

43. Διδιδόμεν] Rarius hoc, sed fiebat tamen: praefertim in Christianos. Mos a Romanis inventus, cuius alibi etiam meminit: ut Ἀλιξ. c. 44. &c. M. du S.

57. Οὐ κατέκειν] Conf. Dial. seq. Ὁν. c. 3. M. du S.

60. Καμπύλῳ τῷ ξίφει ὑποτμηθεὶς τὴν ἰγνύν] Adinco gladio vulneratus in poplite. Sed legendum τὴν ἰγνύν, aut τὴν ἰγνύν. dicitur enim ἰγνύν & ἰγνύν. J. G. G.

ἰγνύν, ὥς αἷμα ἔρρει πολὺ· ἐγὼ δὲ
προελθὴνκειν ἤδη τῷ δέξῃ θρασύτερον δὲ ἐπι-
Φερόμενον τηρήσας ἢ ἀντίπαλον παῖς εἰς
τὸ φέρνον, καὶ δῆλασεν, ὥς αὐτίκα ἐπε-
πλάκη· πρὸ τοῖν ποδοῖν αὐτῷ· ὁ δὲ κάμ-
65 γων καὶ αὐτὸς ὑπὸ τῷ τραύματι, ἐπε-
κάθισε τῷ νεκρῷ, καὶ μικρὸν δέιν, ἀφῆκεν
αὐτὸν ἢ ψυχὴν· ἀλλ' ἐγὼ προσδραμὼν
ἀνέστησα καὶ παρεμυθισάμην· ἐπεὶ δὲ ἀφεί-
το ἡδὴ νεικηκώς, δέξμεν αὐτὸν ἐκόμε-
70 σα εἰς τὴν οἰκίαν· καὶ ἐπιπολὺν θεραπευθεὶς
ἐπέζησε μὲν, καὶ ἔτι μέχρι νῦν ἐν Σκύθαις,
γῆμας ἔμην ἀδελφὴν, χωλὸς δὲ ὅστιν ὁμοῦς
ἔπ' τῷ τραύματι. τῷτο, ὦ Μνήσιπ-
πε, οὐκ ἐν Μάχλυσιν, ἐδ' ἐν Ἀλανίᾳ
75 ἐγένετο, ὥς ἀμάρτυρον εἶναι, καὶ ἀπιστεῖν
δύνασθαι, ἀλλὰ πολλοὶ πᾶρεσιν Ἀμαστρια-
νῶν, μεμνημένοι τῆ μάχης τῇ Σισίνῃ.

Πέμπτον ἔτι σοι τὸ Ἀβαύχα ἔργον
διηγησάμεν, παύσομαι. ἦνέ ποτε ἔτ'
80 ὁ Ἀβαύχας εἰς τὴν Βορυσθενίτην πόλιν, ἐπ-
αγόμεν καὶ γυναῖκα, ἥς ἦρα μάλιστα,
καὶ παῖδά δύο. τὸ μὲν ὅπμασιδον ἄρρεν,
τὸ δὲ ἕτερον κόρη· ἐπ' ἑτέτ' ἦν συναπε-
85 δῆμα δὲ καὶ ἑταῖρ' αὐτῇ Γυνδάης, ἔτ'
μὲν καὶ νοσῶν ἔπ' τῷ τραύματι, ὃ ἐτέ-
τρατο καὶ ὁδὸν ὑπὸ ληστῶν, ὅπ' ἑπεσόν-
των σφίσι· Ἀμαχόμεν γὰρ πρὸς αὐ-

poplitem, sanguis ut copiosus profliueret;
& ego prae metu pene ante mortuus essem.
At ille observans inferentem se audacius ad-
versarium, percussus illius pectus transadi-
65 git, ut statim ante pedes illius concideret:
ille autem fessus & ipse vulnere, infidet
mortuo. Et parum aberat, quin ipsum
quoque anima relinqueret. At accurrens
ego excitavi hominem & consolatus sum,
70 & cum jam pro victore dimitteretur, sub-
latum illum portavi domum. Hic diu cu-
ratus, vixit ille quidem, & est nunc ad-
huc in Scythis, ducta sorore mea, clau-
dus tamen ex vulnere. Hoc, Mnesippe,
75 non inter Machlyes neque in Alania factum
est, ut testibus careat, & fides illi queat
negari; sed multi adsunt Amastrianorum,
qui meminerunt pugnae Sifinnis.

61. Quintum tibi adhuc Abauchae faci-
80 onus cum narravero, definam. Venit quon-
dam hic Abauchas in Borysthenitarum ur-
bem, habens secum uxorem, quam maxi-
me amaret, & liberos duo; alter lactens
adhuc puer erat, altera autem septem anno-
rum puella. Socius peregrinationis amicus
illius Gyndanes, hic quidem aeger etiam a
vulnere, quo percussus erat in via a latro-
nibus, impetum in ipsos facientibus: dum
enim contra hos repugnat, feritur illi fe-
mur,

a ἰγνύν] Sic Edd. ἰγνύν Græv. b πρὸ] Πρὸς male Ex. Fl. Vulgatam tuetur P. c Ἀπὸ] Ὑπὸ marg. A1.
Sed vulgata præstat. d Ἀβαύχα] Et sic esse in Fl. monet M. dñs. e Ἐπ' ἑτέτ' Sic recte Fl. P. H. Bz. S.
Ἐπ' ἑτέτ' male f. f τῷ] Deest in Fl.

61. ἰγνύν] ἰγνύν Noster supra I. Hist. c. 23. m.
ibi vero ex Schol. discas, recte Clar. Græv. ἰγνύν
vel ἰγνύν dici, monere. Interim quia medici hoc vo-
cabulo frequentius utuntur quam alii, maxime Hippo-
crates. & Aet. qui ἰγνύν Ionice ajunt, & Homer. quo-
que sic scribit, cujus Noster dictionem sæpe imita-
tur, quid mali erit, si vulgatam sic relinquamus? et si
ἰγνύν dedisse Nostrium verosimilius sit. J. F. R.

77. Ἀμαστριανῶν] Fuit cum crederem hujus Dialo-
gi scenam Amastrian; aut urbem aliquam illius orae:
nec a vero abhorret, ibi revera scriptum, ubi de Scy-
this tot inauduisse probabile sit. Neque enim ut hæc
omnia ficta sunt, a me facile impetrabis; præsertim
cum Lucianum, in his oris fuisse ex Ἀλεξ. c. 57. fa-

tis constet. Sed obstat quod supra c. 57. Amastrian
iis describit verbis, quæ satis ostendunt ibi non dici
hæc. Conjeciebam tunc, legendum παρ' ἑμῶν, pro
παρ' ἑμῶν. Nunc autem Athenis scenam hujus Dialogi
esse puto, ubi mercatores satis multi Amastriani inve-
niri poterant, a quibus quaeri id posset. M. dñs.

99. Διασπείσαι] Vulgata non videtur movenda. Sic
enim διασπείσαι pro ingredi, se intrudere, Aristoph.
Plut. 804. Εἰς τὴν οἰκίαν διασπείσαι, quod Scholiast.
exponit: εἰσπείσαι, εἰσέλθαι. Eund. Aristoph. loc. ad-
ducit Cl. Bergler. ad Alciph. III. p. 408. quo probet
suspicionem suam, etiam in Lucian. Sympot. (c. 8. vel
9.) ut in illo Dial. videbimus) διασπείσαι legendum,
pro vulgato εἰσπείσαι. Nam licet εἰσπείσαι pro σπείσαι
ela

mur, ut neque infistere prae dolore posset. Noctu autem dormientibus illis, forte fortuna enim in suprema contignatione diversabantur, incendium oritur magnum; clausa erant circum omnia, circumdederat domum undique flamma. Hic ergo excitatus Abauchas, relictis liberis plorantibus, cum demovisset inhaerentem sibi uxorem, ipsamque salutis suae consulere jussisset, sublato in humeros amico, descendit. Et evasit erumpens ea parte, qua nondum plane igne invalescente arcebat. Mulier autem infantem gerens sequuta est, sequi se iussa puella: atque ipsa semiustulata infantem ex ulnis passa decidere, vix flammam transfiliit, & post illam puella, in praesentissimum ipsa quoque mortis periculum adducta. Et cum postea objiceret aliquis Abauchae, quod proditis liberis atque uxore exportasset Gyndanem, Verum, inquit, liberos denuo quaerere mihi facile est, atque incertum, boni ne hi futuri sint: amicum autem non temere invenero alium, talem quidem, qualis est Gyndanes, qui ea mihi benevolentiae experimenta praestiterit.

62. Dixi, Mnesippe, de magno numero quinque istis depromtis. Jam tempus fuerit judicari, utri nostrum lingua vel

τῆς, ἐλαύνει) εἰς τὸ μηρόν, ὥστε ὁδὲ ἐστάναι
90 εὐδύναισιν ὑπὸ τῷ ὀδύνῃς· νύκταρ δὲ καθευδόν-
των (ἐτύχον γὰρ ἐν ὑδροῦν τινὶ καλοικῶντες)
πυρκαϊὰ μεγάλη ἐξανίσταται, καὶ πάντα
περικλείετο, καὶ περιεῖχεν ἡ φλόξ ἀπαντα-
χόθεν τὰ οἰκίαν· ἔνταῦθα δὲ ἀνεγρόμε-
95 οὗ ὁ Ἀβαύχας, καταλιπὼν τὰ παῖδας
κλαυθμυρίζοντα, καὶ τὴν γυναῖκα ἐκρε-
μαμένην σπασισάμενον, καὶ σάζειν αὐ-
τὴν περικλευσάμενον, δεινὰ μὲν τὰ ἐταί-
ρον, κατήλθε, καὶ ἔφθη· Διεκπαίσας, καθὼς
1 μὲν ἐπὶ τὴν τελείαν ἀπικέλευτο ὑπὸ τῷ πυ-
ρός· ἡ γυνὴ δὲ φέρουσα τὸ βρέφος εἶπε-
το, ἀκολουθεῖν κελύσασα καὶ τὸ κόρη. ἡ δὲ
ἡμίφλεκτος ἀφείσα τὸ παῖδ' ἐκ τῆς ἀγ-
σχάλης, μόλις διεπήδησε τὴν φλόγα, καὶ ἡ
παῖς σὺν αὐτῇ, πρὸς μικρὸν ἐλθῶσα κα-
κίην σπυθαρεῖν. καὶ ἐπειδὴ ἀνείδισέ τις ὕστε-
ρον τὸν Ἀβαύχαν, διότι προδίδε ταῖς τέκναις,
καὶ τὴν γυναῖκα, ὁ δὲ Γυνδάνην ἐξεκόμισεν,
10 Ὀλλὰ παῖδας μὲν, ἔφη, καὶ αὐτὴς ποιήσασθαι
μοι ῥάδιον, καὶ ἄδηλον εἰ ἀγαθοὶ ἔσονται·
φίλον δὲ σὺν αὐτῇ εὐροίμι ἄλλον ἐν πολλῷ
χρόνῳ τοῦτον, οἷον Γυνδάνης ὅστις, πεῖραν
μοι πολλὴν τῆς εὐνοίας παρεσχέμετόν.

15 Εἰρηκα, ὦ Μνήσιππε, σὺ ποτὶ πολλῶν
ὥντε τέττυς προχειρισάμενος. ἤδη δὲ χει-
ρὸς εἴη κεκρίασθαι, ὁπότερον ἡμῶν ἢ τῆς γλῶτταν
ἢ

g 'Εσταῖσα' 'Εσταῖσα male f. Recte Fl. &c. b Δι' ἀνεγρόμενον· Coll. alii ἀνεγρόμενον. Nihil mut. Fl. f. p. &c. i 'Εκρεμαμένην' 'Εκρεμασμένην Ex. Fl. Vulgatae adfentitur P. k αὐτῇ αὐτῇ P. sola. l Διεκπαί-
σας] Sic P. & Edd. plurimae. Διεκπαίσας f. Fl. An διεκπαίσας f. Poll. Διεκπαίσας marg. At. cum in Ald. quoque esset διεκπαίσας. m Οἷον Γυνδ. i. π. μ. π. τ' ἰον. π.] Et sic legi haec omnia in C. Abb. Fl. & f. neque ac in cett. notat M. du S.

94. Δι' ἀνεγρόμενον· Atti τὴν δι' ἀνεγρόμενον. G.

elabi inveniat, ut Steph. notavit, illud tamen hic minus aptum esset prae altero, quod perumpere significans hic longe majorem vim habet, & respondet actui Aeneas, patrem ex incendio Trojano humeris sublatum eripientis. Dum ἐκπύει Nostro potius est extrudi, ejici, ut supra Alex. c. 19. & Abdic. c. 1. vel excidere voto, exhibilari, Nigr. §. 9.

1. Ἀπικέλευτο ὑπὸ τῷ πυρὶ.] Potest utcumque intelligi haec lectio, ut expressimus, juvante ellipsi in

καθὼς ita explenda, κατ' ἐκείνους τὸν μῆτρον, κατ' ὁ μὲν δὲ τὴν τελείαν ἀπικέλευτο. Ut ἀπικέλευτο est muro discludere, qui murus commeatum intercipiat: sic ἀπικέλευτο πυρὶ significaverit incendio discludere & arcere. Ast viderint tamen, qui possunt, an non juvet liber aliquis, quo legere liceat ἀπικέλευτο, scilicet plana & interpretis non egente. Sic etiam non abundet nomen πυρὶ. Caeterum de verbo ἀπικέλευτο diligenter egit Kuster. ad Aristoph. Plut. 805.

Bbbb 3

26. Ἀγρο-

ἢ τὴν δεξιάν Σποτέμῃα δέοι. τίς ὦν ὁ δικά-
σων ὅστις; ΜΝΗΣ. Οὐδὲ εἴς, ὃ γὰρ ἐκα-
θίσταμεν τινα δικαστὴν τῷ λόγῳ· ἀλλ' οἱ-
δοῦν ὃ δράσομεν; ἐπειδὴ νῦν ἀσκοπα τέλο-
ξεύκαμεν, αὐθις ἐλθόμενοι ἀφαιτητῶν, ἀλ-
λως ἐπ' ἐκείνῳ ὃ εἴπωμεν Φίλως, εἴτα ὅς
ἀν' ἡπῶν γένῃ, Σποτέμῃα τότε, ἢ ἐγὼ
τὴν γλῶτταν, ἢ σὺ τὴν δεξιάν. ἢ τῷτο μὲν
ἀγροικον, ἐπεὶ δὲ καὶ σὺ Φιλίαν ἐπαυεῖν ἔδο-
ξας, ἐγὼ δὲ ἐδὲν ἄλλο ἡγῆμαι ἀνθρώποις
εἶναι τῷτο κτῆμα ἄμεινον ἢ κάλλιον· τί
ὤχι καὶ ἡμεῖς συνθέμενοι πρὸς ἡμᾶς αὐτὺς,
Φίλοι τε αὐτόθεν εἶναι, καὶ εἰσαεῖς ἔσται ἀγα-
πῶμεν, ἄμφοι νικῶντες, τὰ μέγιστα
ἄθλα προσλαβόντες, ἀντὶ μιᾶς γλώττης,
καὶ μιᾶς δεξιᾶς, δύο ἑκάτερον ἐπικησάμε-
νοι, καὶ προσέτι γε, καὶ ὀφθαλμοὺς τέτταρας,
καὶ πόδας τέτταρας; καὶ ἕλως διπλὰ πάν-
τα τοῖσδε τι γὰρ ὅστις; συνελθόντες δύο
ἢ τρεῖς Φίλοι, ὅποισιν ἡ Γερύωνι οἱ γραφεῖς
ἐνδείκνυν, ἀνθρώπων ἐξάχαιρα, καὶ τρικέ-
φαλον· ἐμοὶ γὰρ δοκεῖ τρεῖς ἐκεῖνοι ἦσαν,
ἅμα πρᾶττοις πάντα, ὅσῳ ὅστις δίκαιον
Φίλως γε ὄντας.

dextra amputanda sit. Quis igitur judica-
bit? MNES. Nemo. neque enim arbi-
trum quemquam disputationis constituimus.
Sed scim' quid faciamus? Quandoquidem
nunc temere nec ad scopum jaculati sumus,
rursus electo arbitro alios sub illo amicos
enarremus. Tum qui victus fuerit, muti-
labitur, aut lingua ego, aut tu dextra. An
potius nimis hoc agreste fuerit? Quando
autem & tu amicitiam laudare visus es, &
ego nullam homini hac possessione aut me-
liorem puto aut honestiorem: quidni po-
tius etiam nos, pacto inter nos foedere,
amici esse e vestigio, & in perpetuum ma-
nere satis habemus, victores ambo, maxi-
mis ambo potiti praemiis, pro lingua una
& una dextra nacti unusquisque geminas;
& insuper oculos quatuor, & pedes qua-
tuor, & in universum gemina omnia? Ta-
le quid enim sunt coeuntes duo aut tres a-
mici, qualem Geryonen ostendunt picto-
res, hominem sex manuum & tricipitem.
Tres enim, ut mihi videtur, fuere, simul
agentes omnia, ut par erat nimirum, cum
essent amici.

63. TOX.

a Οὐδὲ εἰς ὃ ἴκασθαι.] Et haec ita haberi in iisdem, notat M. d. S. b Ἐκταρῶν] Ἐκταρῶν Ex. Fl. Cum vulg. facit P.

26. Ἀγροικον] Adleverat Solanus noster conferen-
dum infra 7ου. Trag. c. 32. Ibi invenies: ἄγροικον
τοῦτο εἴρηκα, καὶ διὰ τὴν βοήθειαν. F. F. R.

30. Ἀγαπῶμεν] Contenti sumus. F. G. Hoc addidisse
videtur, quia Bened. dedit: nos invicem amplectimur;
Erasmus vero plane omisit. Recte autem Geryonem
sentire, multis probare liceret; sed contenti sumus
Nostro, qui supra hoc Dial. c. 3. καὶ μὴ ἀγαπῶμεν, ἢ
ἀγαπῶμεν (διαφυλάξω) vulg.) non contenti aufugisse.
Adde quae supra Amor. c. 33. de adverbio ἀγαπῶμεν,
vix, aegre, interpretando dixi, in quo Lexicographi
errant, aut id omittunt. Vid. & Scholiast. ad Amor. c.
22. No. 20. qui ἡραυόμενος vicissim interpretabatur ἡ-
ραυόμενος. Nisi tamen active potius ἡραυόμενος ibi lo-
gendum. F. F. R.

32. Ἀντὶ μιᾶς γλώττης.] Socratico & Xenophanteo
de fonte hausta suavitas. Vide, qui dulcedine maxi-
ma affici cupis, Memorab. Socr. 2, 3, ubi fratres in
concordiam revocat, & 2, 4, ubi amicitiam com-
mendat. Ἀ δὲ αἱ τε χεῖρες ἡμῶν ὑπηρετοῦσι, καὶ ὀφθαλ-

μοὶ προσέτι, καὶ τὰ ὅσα προαιρούμεν, καὶ οἱ πόδες διανέ-
μονται, τοῦτο φιλοῦμαι ὡς ἀπὸ τοῦ ἑαυτοῦ λαβεῖν. F. M. G.

37. Γερύων] Geryon Erythrae Insulae in Gaditano
mari rex tricorpor fuisse fingitur, ob administratio-
nem regni cum duobus fratribus concordissimam.
Sunt qui triuna Hispanicarum insularum regem fa-
ciunt, Balaridum sc. duarum, & Ebofi. G. C.

ΛΟΥΚΙΟΣ] Lucius hic, quisquis tandem fuit, Pa-
trensens se dicit c. 55. ubi de genere suo vitaeque in-
stituto plura ipse narrat. Non censet Lucianum Tan-
Faber, not. ad Phaedr. 173. C. Photius Luciano tri-
buit. Vide Cod. CXXIX. ubi titulus ejus Libri μὴ α-
ποφύγεω λόγῳ διάφοροι. Apulejus ex hoc aut Lucio
ipse omnia habet. Vide Salmas. prol. ad Exercit. Plin.
AG. III. n. n. n. n. & Lamprid. Commod. c. 11. ubi
Imp. nomen ὁ δὲ &c. Memoratur apud Philostratum
in Herodis vita p. 556. Lucius quidam ἀπὸ τοῦ
ὡς τὰς φωνὰς σπουδαῖον. Μαντικὴ τῶν Τάμῳ προφα-
τίσας... ἐκτελεσθέντων τῶν Ἡρακλ. Vir etiam fice-
tus, & M. Aurelio, ut ex sequentibus patet, fami-
lia-

63. TOX. Bene sane dicis : & sic agamus. MNES. Sed neque sanguine , Toxari , neque acinace indigemus ad fanciendam amicitiam nostram. Praefens enim disputationis , & earundem rerum studium , multum sunt calice illo quem bibitis , firmiora : quandoque non tam necessitate quadam *εὐφροσύνης* , sed proposito indigere mihi videntur. TOX. Laudo ista equidem : & jam sumus amici , & hospites , mihi quidem tu hic in Graecia , ego autem tibi , si in Scythiam quandoque veneris. MNES. At noris , me non pigratum longius etiam iter ingredi , si tales inventurus sim amicos , qualem te , Toxari , de sermonibus tuis cognitum habemus.

ΤΟΞ. Εὖγε λέγεις· καὶ ἔγωγε ποιῶμεν. ΜΝΗΣ. Ἀλλὰ μήτε αἵματι , ὡς Τόξαρι , μήτε ἀκνάκε· δρώμεθα , τὴν φιλίαν ἡμῖν βεβαιώσονται. ὁ γὰρ λόγος ὁ παρὼν , καὶ τὸ τῶν ὁμοίων ὀρέγεσθαι , πολὺ πιστότερα τὴν κύλιον ἐκείνης , ἢν πίνετε. ἐπεὶ τὰ γε ταῦτα , ὥς ἀνάγκη ἀλλὰ γνώμης δεῖσθαι μοι δοκεῖ. ΤΟΞ. Ἐπαινῶ ταῦτα , καὶ ἤδη ὄμνω φίλοι , καὶ ξένοι , ἐμοὶ μὲν σὺ ἐνταῦθα ὅτι τὴν Ἑλλάδα , ἐγὼ δὲ σοι , εἴ ποτε εἰς τὴν Σκυθίαν ἀφίκηαι. ΜΝΗΣ. Καὶ μὴ εὖ ἴσθι , ὥς ἀνὴρ ὀκνήσαιμι καὶ ἔτι πορρωτέρω ἐλθεῖν , εἰ μᾶλλον τοιούτοις φίλοις ἐνταῦθα ἔσεσθαι , οἷός σου , ὡς Τόξαρι , διαφάνης ἡμῖν ἀπὸ τῆς λόγων.

LUCIUS, SIVE ASINUS.

ΛΟΥΚΙΟΣ, Η ΟΝΟΣ.

IN Thessaliam aliquando eram profectus : I erat mihi vero quoddam ibi paternum

A Πῆν ποτὲ εἰς Θεσσαλίαν , ἣν δὲ μοι πατρικόν τι συμβόλαιον ἐκεῖ , πρὸς ἀν-

* Διόμειβε] Consentire Pl. notat Noster. Forſan Διόμειβε mallet. quod & ego velim.

2. Συμβόλαιον] Γραμματεῖον. V.

harris.

ΛΟΥΚΙΟΣ Η ΟΝΟΣ] Non de nihilo videtur , quod apud Photium Cod. 129. p. 165. Hoeschel. bis vocatur hic libellus Λουκίου ἢ ὄντος· nimirum ut Ἀρκίς , ut Aeneis &c. agit enim de rebus Lucii. Caeterum fere est ut assentiar Photio l. c. eo inclinanti e Lucii Patrensis ampliore narratione hanc breviores a Luciano contractam , adspersis hinc inde jocis , quibus non serio ista narrari ostenderet. Pleniores Lucii libros cum tota illorum superstitione secutus videtur Apulejus , cujus ultimo praesertim libro fanatica regnat credulitas , & exitus quasi tragicus finit fabulam ; ut comicus , vel satyricus potius , Lucianeam. J. M. G.

1. Ἀρκίς — συμβόλαιον] Lucius , qui postea Asinus evadet , ita summi ipsius historiam inchoat , Ἀρκίς ποτὲ εἰς Θεσσαλίαν , ἣν δὲ μοι πατρικόν τι συμβόλαιον ἐκεῖ πρὸς ἀνθρώπων ἐπιχώριον. Inscitissime Interpres , Cum in Thessaliam , ubi quoddam mihi paternum erat negotium cum ejus gentis viro , proficisceretur. Verte , Fuit cum proficisceretur in Thessaliam ; erat autem mihi a patre illic relicta hospitalitatis tessera cum ejus gentis viro. De tessera illis , beneficio Eruditorum , res nota est ac discussa. J. J.

Ibid. Θεσσαλίαν] Graeciae regionem , cujus montes sunt 24. nobilissimi , flumina quoque insigniora aliquot , & inter celebres urbes Hypata , Patara , ubi Apollo dabat responsa hyemalibus mensibus , & Larissa a qua Achilles Larissaeus dictus. G. C.

(Adscripserat huic notae Cl. Hemsterh. Patara Lyciae est , non Thessaliae , ut notum.) Hic Patras legend.

2. Συμβόλαιον] Cogitarem hic olim de Tessera Hospitali , sed frustra. Vide Philostr. p. 549. Syngrapha , & Plut. Ed. Bas. 135. B.

Συμβόλαιον] Severe nimis pronuntiat Jansenius. Probare potius debebat , συμβόλαιον etiam dictum pro συμβόλῳ , hospitalitatis tessera. Causa hic itineris indicatur , negotium , speciatim ex contractu , patris. Hanc esse τὸ συμβόλαιον notionem , & forte unicam , satis constat ex observatis v. g. Qu. Budaei p. m. 768. seq. H. Stephani in Thes. &c. Sic συμβολαίαις δικαῖς interpretantur & Schol. antiqua , & nuper eruditissimus Dukerus ad Thucyd. I. 77. pr. Sic Plut. Solo. p. 156. H. Steph. obaeratis pollicetur Solon νέμεσιν , agrorum divisionem , ac tabulas proinde novas ; sed feneratoribus βεβαίωσιν τὸ συμβόλαιον , ut rati sint contractus : huic βεβαίωσιν opponitur p. 158. τὸ συμβόλαιον

ἄνθρωπον ὅτιχάριον ἵππῳ δέ με κατῆ-
γε, καὶ τὰ σκευή, καὶ θέραιπον ἡκολούθη εἰς
ἐπορευόμεν ὅν τ' ὑποκειμένη ὁδὸν καὶ ὥς
ἔτυχον καὶ ἄλλοι ἀπίοντες ἐς Ὑπάτα, πό-
λιν δ' Θεσσαλίας, ἐκεῖθεν ὄντες καὶ ἄλλων
ἐκοινωνήμεν, καὶ ὅπως ἐκείνην τ' ἀγαλῆαν
ὁδὸν ἀνύσαντες, πολλοὶον ἤδη δ' πόλεως ἦμεν,
καὶ γὰρ ἡρόμην τῆς Θεσσαλίας, εἴ ποτε ὅτι-
σανται ἄνδρα οἰκῶντα ὅς ἐς τὰ Ὑπάτα,
Ἱππαρχον ὁ τῆνομα, ὁ γράμματι δὲ αὐ-
τῷ ἐκόμενον οἰκοῦντα, ὥστε οἰκῆσαι παρ' αὐ-
τῷ οἱ δὲ εἰδέναι τ' Ἱππαρχον τῆτον ἔλε-
γον, καὶ ὅποι δ' πόλεως οἰκεῖ, καὶ ὅτι ἀργύ-
ριον ἱκανὸν ἔχοι, καὶ ὅτι μίαν θέραιπαιναν
τρέφοι, καὶ τ' αὐτὴν γαμετῶ μύνας. ἔστι
γὰρ φιλαργυρότατος δεινός. ἐπεὶ δὲ πολλο-
σίον δ' πόλεως ἐγεγόνειμεν, καὶ πόσις τις

negotium cum ejus regionis homine. E-
quus unus me & sarcinulas vehebat, servo-
rum sequebatur unus. Sic via propolita
pergebam. Forte quadam alii etiam ibant
Hypatam, unde erant, Thessaliae urbem,
quorum convictu utebar. Sicque superata
illa via difficili, prope jam urbem eramus.
Hic ego interrogo Thessalos, nossentne vi-
rum Hypatae habitantem, Hipparchum
nomine. Epistolam autem illi ferebam do-
mo, uti apud illum diversarer. Illi notum
sibi Hipparchum illum dicunt, & quo lo-
co urbis habitet, & argenti ipsum habere
multum, & tamen unam modo ancillam ale-
re, suamque uxorem. Esse enim supra
modum avarissimum. Cum vero prope
urbem essemus, hortus intra eam erat, &
do-

a ἄλλῳ] Et sic legi in Fl. not. Solan. b Ἐς τὰ Ὑπάτα] Fl. Fr. B2. f. & S. eod. modo habere not. idem.
Adde P. & H. c τῆνομα] Τὸ ὄνομα Fl. d Γράμματι] Ita dedi ex marg. A1W. L. P. f. Γράμμα Fl. M.
P. B2. Fr. Ald. S. e ἔχοι] Sic Edd. omnes, licet mox τρίφει habeant. f Τρίφει] Sic L. Τρίφει Edd.
priors.

λαίων ἀνέρισις. De symbolo s. tessera hospitii, locus,
si quid voluisset auctor, erat deinde, ubi γράμμα se
habere ait Lucius ad Hipparchum, ὥστε οἰκῆσαι παρ'
αὐτοῦ. Neque moror γραμματίων in scholiis ad h. l.
quae imperitiae & ineptiarum toties convinci possint.

Συμβόλαιον] Quid sit, vid. ex re ipsa, de qua Lu-
cian. infra, Dial. Meretr. II. paulo ante med. γάμος
ναυκληρικὸς διεξούσης — ἀλλ' ὅδε φίλος ἐστὶν ἔτι τῷ
πατρὶ; μέμνημαι γὰρ ὡς πάλαι ἰδικασάτο περὶ συμβολαίου
ναυτικοῦ. I. c. Synggrapha, vel contractus, ratio debiti
& crediti. Neque vero literis commendaticiis indi-
guisset, de quibus statim agitur, si hospitalitatis tessera
attulisset. Dion. Halic. Isocr. p. 102. vers. 29. Ed.
Lips. Τὰ μὲν δὲ συμβόλαια πρὸς τοὺς ἐπὶ ταῖς τραπέζαις
ἀνδρῶν μαρτύρον γίνονται. Et sic pro actione, controver-
sia, quae nascitur ex ejusmodi negotio, vel ratione
pecuniaria; Idem de Demosth. gravis. p. 197. 12. c.
ὅτι τοῖς ἰδιωτικαῖς λόγοις, ὡς περὶ μικρῶν συμβολαίων ἰδιώ-
ταις ἀνθρώποις ἔγραψεν. Idem Antiq. L. 2. p. 134. vers.
16. seqq. Εἰς δὲ τὴν περὶ τὰ συμβόλαια δικαιοσύνην ἰση-
γῶντο. — Ὅρῳ γὰρ ὅτι τὰ συμβόλαια τὰ μὲν ὡς φανερὰ
καὶ μὲν μαρτύρον περὶ τῶν πραγμάτων ἢ τῶν συνόντων αἰδῶς φυλάττει,
— τὰ δὲ ἀμάρτυρα μίαν ἔχει φυλάκην, τὴν τὴν συμβολα-
λόντων πίστιν. Ac saepe alibi apud hunc & Demosthe-
nem. Sed quia Cl. Gesn. similia aliunde jam dedit,
plura non addo.

7. καὶ ἄλλῳ] Nescio num propter ἄλλῳ Florenti-
nam consuluerit Solanus, an quia punctum minus an-

te καὶ ibi legitur, aequae ac in aliis; id punctum sen-
sum turbat. Ac pristinus Interpres haec non capiens
omisit, & sequentium ordinem invertit. J. F. R.

11. Ἐς τὰ Ὑπάτα] Siccine solent Graeci? M. du S.
Ἐς τὰ Ὑπάτα] An Solanus haec falsi arguit? quod
pro cō positum sit. Vix credo. Aliam dubitationis
ejus causam tamen invenire non possum. Quum-
que mea sponte exempla non addidisset, quia nimis
id notum vel mediocriter versatis arbitror; tamen ne
nihil egisse videar, pauca quaedam ex immensa quae
suppetit copia, subjungam. Demosth. p. ult. A. ubi
οἱ εἰς Ῥόδον sunt Rhodii. Enstath. in proverb. quod ad
Pisc. c. 20. No. 79. adduxi, Τὸ μὲν χεῖρ' ὡς Αἰτωλοῖς, ὁ
δὲ τοῦς ἐς Κλεπιδῶν. Et ne dicas illud ἐς ibi significare,
ad, versus, ecce aliud simile ex Ach. Tat. ὡς χειμῶ-
ζεν ὡς ταύτη, θιμίζον δὲ — εἰς τὸ προνόπιον. Alciphron.
III. Ep. 43. pr. λυσάνδροι εἰς τὸ βαλάντιον. Long. Pass.
III. p. 103. ὡς ἄμωσα πρὸς εἰς ἰνέον (τὸ ἄντρον) Quae
nymphas aliquando adjungunt in illo antro. Idque mani-
festius pro cō positum, quam illa ejusdem, quae ad-
ducit Mollius p. 61. ἐς δόμας κρύπτει, ἐς ἑλθ' ἀφανί-
ζεται. Sed addamus alia. Noster mox c. 17. κα-
λύμεν εἰς τινὰ ἵππαιον. Evang. Matth. II. 23. κατοικῶ-
σαι εἰς πόλιν. habitabat in urbe, quinque similia vid.
ap. Gunther. in Latin. Rest. T. 2. p. 496. Sed ut ἑλ-
θὼν praemittit Evangelista, l. c. ut ibi sit: habitatum
ivit, tamen alibi non praemittitur in N. T. nec in Ael.
VII. 8. Ὅτι Ἰφικλῆος εἰς Ἐκδοῦν ἀπὸ τῆς. Ubi Scheff.
quoque frustra ἑλθὼν excidisse putat, vid. Eubh. &
Ael.

domuncula tolerabilis, ubi habitabat Hipparchus. ἐνδον ἦν, καὶ οἰκίδιον ἀνεκτὸν, ἐνθα ὁ Ἱπ-
παρχος ὤκει.

2. Atque illi vale dicto abeunt; ego vero accedens pulso januam. Ac vix quidem & tarde, sed exaudivit tamen mulier, ac deinde etiam accessit. Rogo intusne esset Hipparchus? illa ait, esse; tu vero, inquit, quis es? aut qua de causa quaeris? Literas, inquam, illi affero a Decriano Patrensi Sophista. Expecta, inquit, me hic, clausaque janua intro rursus abit. Et tandem reversa introire me jubet. Ingressus ego saluto hominem, & reddo literas. Forte autem coenare inceperat, in angusto accumbens lectulo: mulier prope ibidem affidebat, apposita erat mensa vacua. Ipse in-

Οἱ μὲν ἐν ἀσπασάμενοί με ὥχρητο, ἐγὼ δὲ κόπῳ προσελθὼν ἤθ' ὄφρα, καὶ μόλις μὲν καὶ βραδέως ὑπήκουσε δ' ἐν ἡ γυνή. εἴτα καὶ προσῆλθεν· ἐγὼ μὲν ἡρόμην εἰ ἐνδον εἴη ὁ Ἱππαρχος; Ἐνδον ἔφη, σὺ δὲ τίς, ἢ τί βυλόμην; πυνθάνη; γράμματα, εἶπον, κομίζω αὐτῷ πατρὸς Δεκριανοῦ τῷ Πατρίως σοφιστῇ, Μείνον με, ἔφη, αὐτῇ, καὶ ἤθ' ὄφρα συγκλείσασα ὥχρητο· εἴσω πάλιν καὶ πότε ἐξελθῶσα κελεύει ἡμᾶς εἰσελθεῖν καὶ γὰρ δὲ παρελθὼν εἴσω ἀσπάζομαι αὐτὸν, καὶ τὰ γράμματα ἐπέδωκα. ἔτυχε δὲ ἐν δειπνῇ δειπνῇ ὦν, καὶ κατέκειτο ἐπὶ κλινίδι 35 ἑστῇ, γυνὴ δὲ αὐτῷ καθήστο πλεονεξία, καὶ τράπεζα μηδὲν ἔχουσα παρέκειτο. ὁ δὲ ἐπει-
δὴ

g. Ἐνδον] Pell. delet Ἰδον. h. Πατρίως] Sic Fl. Πατριῶς cett. male. i. Εἴσω] Ἐσω Fl. k. Ἀσπάζομαι] Ἀσπάζομαι H. l. Ἐπιδύνα] Sic Edd. omnes. Ἐπιδύνα marg. A1.

Asl. pluribus locis. Sic eis τὸ παρὸν & cō τῷ παρόντι, vid. Bud. Comm. p. 553. Ne plura, quae in promptu forent, accumulem. Ita cō vicissim pro eis permultis demonstrat Cl. Maistre de Dial. p. 80. ubi & alia rursus habet, in quibus eis pro cō positum. Ita etiam eis pro ἴδον Alciph. I. p. 18. ubi vid. not. Cl. Bergleri.

12. Γράμματα] Non modo ob Codd. sic dedi, sed quia paullo post bis terve sic legas sine varietate.

14. Εἴδω] Immerito igitur & hoc supra in Alex. c. 55. negavit Solan. Graece recte dici, pro nosse aliquem. Conf. ibi notata No. 99.

15. Καὶ ἐν ἀργύριον ἰκανὸν ἔχει] Cur ἔχει, & non ἔχει, ut τρέφει, quod sequitur. Non monuissim, nisi omnes editiones, etiam Florentinam consentire in hoc vitio tolerando vidissem.

17. Τρέφει] Quia in proxime praemisso ἔχει nihil varietatis inveni, in altero autem, Cod. L. optativum quoque praefert, ut utrumque sibi simile esset curavi; nam ἐν ἔχει & τρέφει quod in omnib. Edd. erat, non fas fuit retinere: dedique hoc Solani diligentiae, qui codicem habet suffragantem, alioqui mallet cum Cl. Graevio ἔχει & τρέφει, quia & αἰσὶ praecedat, etsi conjunctio non semper similes modos habeat, ubi aliorum defecit oratio: ideoque αἰσὶ cum suo πρῶν, sequente ἐν cum optativo, tolerabilius duco, quam si eodem spiritu ἐν ἔχει & τρέφει enuntiatur.

20. Ἀνικτὸν] I. c. mediocris, modica, ita tamen ut Tom. II.

ferri possit.

26. Σὺ δὲ τίς, ἢ τί βυλόμην; πυνθάνη; γράμματα, εἶπον, κομίζω] Cederem ab Luciano non profectum πυνθάνη, sed πυνθανομένη, quod forte per compendium scriptum a Librariis mutatum in πυνθάνη. Latine sic: Tu vero, quisnam es, aut quidvis, percipiente, literas, inquam, affero.

28. Δεκριανοῦ] Fuit cum censerem nomen esse patris. Muto nunc sententiam. Ibid. Πατριῶς] Nihil dubito quin Πατριῶς legendum sit, id est Patrensis. Mentio sit Δεκριανοῦ Πατριῶς apud Ammonium de Interpretatione p. 17. M. V. la Creeke. Et sic ex Fl. dedi.

33. Ἐπιδύνα] Male in omnibus legitur ἐπιδύνα. Sed saepe, ni fallor, in ea voce peccatur. Ego certe ἀπιδύνα legendum esse nullus dubito. Noli tamen mutare, quia in hoc libello multa manca.

δὴ τοῖς γράμμασιν ἐνέτυχεν, Ἄλλ' ὁ μὲν
 φίλτατ' ἐμοί, ἔφη, καὶ τῇ Ἑλλήνων ἐξο-
 χιώτατ' Δεκρίανος εὖ ποιεῖ, καὶ θάρρῶν
 πέμπει παρ' ἐμοὶ τὰς ἐταίρους τὰς αὐτῶν
 τὸ δὲ οἰκίδιον τὸ ἐμὸν ὄρας, ὦ Λύκιε, ὡς
 ἔστι μικρὸν μὲν, ἀλλὰ εὐγνωμον τὸ οἰκῶντα
 ἐνεγκεῖν ποίησεις δὲ αὐτὸ σὺ μεγάλην οἰ-
 κίαν, ἀνεξικάκως οἰκήσας. καὶ καλεῖ τῇ παι-
 δίσκῃ, ὦ Παλαίστρα, δὸς τῷ ἐταίρῳ κοι-
 τῶνα, καὶ θὲς λαβῶσα, εἴ τι κομίζει
 σκεῦ' ἔτι, εἴτα πέμπε αὐτὸν εἰς βαλανεῖον,
 ἕχθ' ἢ μείριαν ἐλήλυθεν ὁδόν.

Ταῦτα εἰπόντ', τὸ παιδισκάριον ἡ
 Παλαίστρα ἄγει με καὶ δείκνυσί μοι κάλλι-
 στον οἰκημάτιον, Καὶ σὺ μὲν, ἔφη, ὅπ' ταύ-
 τῃς τῇ κλίνῃ κοιμήσῃ, τῷ δὲ παιδί σὺ
 συμπίδιον αὐτῷ ὡς θέσῃ, καὶ προσκεφά-
 λαιον ὅπ' θέσῃ. ταῦτα εἰπὼν ἡμεῖς ἀπῆ-
 γμεν λυσόμυροι, δόντες αὐτῇ κριθιδίον τιμὴν
 εἰς τὸ ἵππον ἢ δὲ πάντα ἔφερε λαβῶσα εἰ-
 σω, καὶ κατέθηκεν. ἡμεῖς δὲ λυσόμυροι, ἀνα-
 στρέψαντες, εἰσω εὐθὺς παρήλθομεν, καὶ ὁ
 Ἱππαρχὸς με δεξιωσάμεν, ἐκέλευε συν-
 ανακλινεῖσθαι μετ' αὐτῷ. τὸ δὲ δείπνον ἔβω-
 σφόδρα λιτόν· ὁ δὲ οἶνον ἡδύς καὶ παλαιὸς
 ἦν. ἐπεὶ δὲ ἐδεσπνήκαμεν, ποτὸς ἦν καὶ
 λόγος, οἷον ὅπ' δαίπνῃς ξένῃ, καὶ ἔτω τῇ
 ἐσπέραν ἐκείνην ποτῶν δόντες ἐκοιμήθη-
 μεν. τῇ δ' ὑστεραίᾳ ὁ Ἱππαρχος ἡρετό
 με, τίς μὲν ἔστι νῦν μοι ὁδός, καὶ εἰ πάσαις

spectis literis, *Enimvero*, inquit, *carissimus*
mihi & praestantissimus Graecorum Decrianus
bene facit, cum fidenter suos ad me mittit so-
odales. Vides autem domunculam meam, Lu-
ci, quam sit parva illa quidem, sed satis ad
ferendum diversorem idonea: feceris autem
tu domum magnam, si comiter patienterque
diverferis. Et vocata ancilla, Palaestra,
inquit, ostende meo sodali cubiculum, &
sumtam ibi pone, si quam habet, sarcinulam:
tum in balineum illum deduc, venit enim
viam non modicam.

3. Haec ubi dixisset, ancillula Palaestra
 oducit me, & pulcherrimum mihi ostendit
 cubiculum, ac, *tu quidem*, ait, *hoc in le-*
cto dormies, tuo autem puero grabatulum hic
apponam, imposito etiam cervicali. Ista cum
 dixisset, nos lotum abiimus, dato ipsi hor-
 dei pretio pro equo. Illa vero omnia in-
 tus allata deposuit. Nos loti, cum redisse-
 mus, statim intramus. Hic Hipparchus me
 complexus jubet secum accumbere: coena
 non nimis tenuis, vinum suave erat & an-
 tiquum. Post coenam compotatio & ser-
 mones, ut in coena hospitali. Et sic ubi
 vesperam illam dedissemus compotationi,
 cubitum ivimus. Postridie interrogat Hip-
 parchus, quorsum porro irem, &, an to-
 to

α Ποτὸς] Πότ' Ex. Fl. Vulgatae adstipulatur P. Leg. ὁπόσαις ἡμ. vel εἰ πολλαῖς ταῖς. J. F. R.

β Ποτῶ] Πότ' Ex. Fl. Vulg. est in P. * Εἰ πάσαις]

61. Λιτόν] * Εὐτελής. V.

* Εὐτελής] Ἀττικός editum ante. Emendavit M. du S.

38. Τῷ Ἑλλάδῳ] Si Patareus fuisset, scribendum erat, τῷ Λυκίῳ. M. V. la Croze.

49. Ἡ Παλαίστρα ἄγει με & δείκνυσί μοι κάλλιστον οἰκημάτιον] Interpretes omnes ostendunt domo pulcherrima. Immo, ut commodissime notavit pater, κατῶνα, ut praecessit, cubiculum & locum dormiendi. Sic δωματίον pro cubiculo etiam. Vide Casaubonum ad Theophrast. pag. 263. Et occurrit aliquoties infra. Sed notabiliter p. 112. εἰ μὲν θανάσιος, αὐτοῦ περὶ πλῆ-

σίου πρὸ τοῦ δωματίου ἐκείνου, ubi inepte vertunt in propinquo vestibulo. J. G.

66. Πάσαις ταῖς ἡμέραις] Quid hoc sit, nondum assequor. Corruptumque adeo locum arbitror. M. du S.

69. Τριῶν ἢ πέντε ἡμερῶν] Intellige 2½. F. G.

77. Καὶ τούτῳ] In Junst. καὶ erat sine puncto subscripto, quod & aliae vett. Edd. saepe omittunt. Sed cum Paris. aliaeque id haberent, addere non neglexi, quia est pro καὶ ἐν positum, & sic melius distin-

gui-

to tempore ibi mansurus essem? *Ab eo*, inquam, *Larissam*; puto autem hic me mansurum tres aut quinque dies.

4. Verum illa quidem simulatio erat: 70 vehementer autem optabam illic manens, invenire aliquam mulierum magicæ artis peritarum, & videre miraculum quoddam, aut volentem hominem, aut in lapidem mutatum. Hujus me spectaculi amor cum dedissem, circumeo per urbem, unde initium quaerendi facerem laborans: circumeo tamen. Inter hæc mulierem video accedere, juvenem adhuc, beatam, quantum ex illo per urbem incessu licebat colligere. Vestes enim illi floridæ, pueri crebri, aurum multum. Cum vero accessissem propius, salutatur me mulier, ego illam vicissim. Tum, *Ego*, inquit, *Abroea sum*, si quam matris tuæ amicam sic vocari audis: 80 *vos ex illa natos non minus amo, quam quos ipsa peperit. Quid igitur non apud me diversaris, fili?* *Ego*, *Benigne*, inquam: sed vereor, cum nihil habeam quod accusem amicum, illius domo fugere. Verum animo quidem, carissima, apud te commoror. Ubi vero, inquit, diversaris? Apud Hipparchum. Anatum illum? inquit. Minime vero, inquam, Mater, hoc dixeris. Splendidus enim & sumtuosus in me quidem fuit; adeo quidem, ut locum illius accusare aliquis facilius possit. At illa subridens, &

ταῖς ἡμέραις αὐτῇ προσμένω. Ἄπειμι μὲν, ἔφη, εἰς Λάρισσαν, ἔοικα δὲ ἐνταῦθα ἀφελθῆναι τριῶν ἢ πέντε ἡμερῶν.

Ἄλλὰ τὸτο μὲν ἦν σκῆψις ἐπεθύμην δὲ σφόδρα μέινας ἐνταῦθα ἐξευρεῖν τινα τῷ μαγεύειν ὅπερ τὰ μύθων γυναικῶν, καὶ θεάσασθαι τι τῷ θαύμαζον, ἢ πετόμενον ἄνθρωπον, ἢ λιθόμενον. καὶ τῷ ἔρασι τῇ θεᾷ ταύτης δὲς ἑμαυτὸν, ὡς εἶπεν τὸ πόλιν, πόρῶν μὲν τὴν χερσὶν τῷ ζητήματι, ὅμως δὲ ὡς εἶπεν. καὶ τότε γυναικὰ τινα ὁρῶ προσιῦσαν, ἔτι νέαν, εὐπορεμένην, ὅσον ἦν ἐκ τῆς οὐδὲ συμβαλεῖν. ἱμάτια γὰρ ἀνθινὰ, καὶ παῖδες συροχοῖ, καὶ χρυσίον φορεῖν. ὡς δὲ πλεοναίτερον γίνομαι, προσαγορεύει με ἡ γυνή, καὶ ἀμείβομαι αὐτῇ ὁμοίως. καὶ φησὶν, Ἐγὼ Ἀβροεῖα εἰμι, εἰ τινα τῆς σῆς μητρὸς φίλην ἀκούεις, καὶ ὑμᾶς δὲ τὴν ἐξ ἐκείνης γενομένην φιλοῦ, ὥστε ἔς ἐτερον αὐτῇ τί ἐν ἐχέει παρ' ἐμοὶ καταλύεις, ὦ τέκνον; Ἀλλὰ σοὶ μὲν, ἔφη, πολλὴ χάρις, αἰδῆμαι δὲ εἰδέναι ἀνδρὶ φίλῳ ἐγκαλῶν, ἐπεὶ φεύγοντι πλεὺς ἐκείνης οἰκίαν ἀλλὰ τῇ γνώμῃ, ὡς φιλόστοιχον, κατάγομαι ὡς σοὶ. Ποῖ δὲ, ἔφη, καὶ κατάγῃ; Παρὰ Ἰππάρχῳ. τῷ Φιλαργύρῳ; ἔφη, Μηδαμῶς, εἶπον, ὦ μήτε, τὸτο εἴπῃς, λαμπρὸς γὰρ καὶ πολυτελεὲς γέγονεν εἰς ἐμὲ, ὥστε καὶ ἐγκαλέσαι ἂν τις τῇ τρυφῇ, ἢ δὲ μεδιόσασα, καὶ με τῇ χειρὸς λαβομένη, ἀγει ὡς ὁρῶντέρῳ, καὶ λέγει πρὸς

ε' Ἀβροεῖα] Ita habere Fl. cum Fr. notat Solan. Sed & sic f. P. H. d' Ἐφῃ] Deest in Fl. Adest in cett. & P. e Πόρῶν] Al. Δορῶν Coll. Ἀποτίμ Fl. & marg. Αἰν. Sed vulgata etiam est in P.

70. Σκῆψις] Πρόφασις. V.

96. Ἀγει ἀποτίμ] Γραμ. πορῶντιμ. G.

guitur a καὶ esst. Ut supra jam monui, ad Lexiph. c. 22.

79. ἱμάτια — ἀνθινὰ] Conf. si lubet, Alciph. III. ep. 54. πῶς τὸ ἀνθινὸν τοῦτο — ἱμάτιοι φῆμα. Mercetricum gestamen vestes floridæ. Habuimus non semel supra. Occurret rursus deinde. Confer interim not. Bourdelotii ad T. I. Nigr. c. 13.

82. Ἐγὼ Ἀβροεῖα εἰμι, εἰ τινα τῆς σῆς μητρὸς φίλην ἀκούεις] Intelligunt, ego Abroea sum, amica si quam quam fuit tua matris, quum non videantur tam adeo

arcta conjunctione vincire voces Græcæ, quæ simpliciter sonant, ego Abroea sum, si quam matris tuæ amicam forsan audis vel audisti eo nomine, ut poeta, Fando aliquid si forte tuas pervenis ad aures Belide nomen Palamedis.

90. Κατάγομαι ὡς σοὶ] Solan. jubet conferri Κατάπλ. c. 18. Sed ibi legas: καὶ μὴν ἰσως ὑμῶν ἐπὶ προκαταχθήσομαι. Et 2. Ver. Hist. §. 6. pr. Τούτοις ἀπασιν κηλούμενοι κατέχθημεν. Quid tum? f. F. R.

πρὸς ἐμὲ, Φυλάτῃς μοι, ἔφη, τὸ Ἰππάρχου γυναῖκα πάση μηχανῇ, μάγῃ γὰρ ὅτι δεινὴ, καὶ μάχλῃ, καὶ πᾶσι τοῖς νέοις ἐπιβάλλει τὸ ὀφθαλμόν· καὶ εἰ μή τις ὑπακούσῃ αὐτῇ, τῷτον τῇ τέχνῃ ἀμύνει, καὶ πολλὰς μέλειμόρφωσεν εἰς ζῷα, τὰς δὲ τέλειον ἀπώλεσε, σὺ δὲ καὶ νέος εἶ, τέχνην, καὶ καλὸς, ὥστε εὐδὺς δέξασαι γυναῖκα καὶ Ζένῃ, πρᾶγμα εὐκαταφρόνητον.

Ἐγὼ δὲ πυνθόμενος, ὅτι τὸ πάλαι μοι ζητούμενον ὅλοι παρ' ἐμοὶ κάθηται, προσείχον αὐτῇ ἔδεν ἔτι. ὥς δὲ πρὸς ἀφείδην, ἀπῆλυν οἴκαδε, λαλῶν πρὸς ἑμαυτὸν ἐν τῇ ὁδῷ, ἄγε δὴ σὺ ὁ Φάσκων ἐπιθυμεῖν ταύτης τῇ ὡραϊκῇ θεᾷ, ἐγείρε μοι σεαυτὸν, καὶ τέχνην εὕρισκε σοφὴν, ἢ τεύξῃ τῶτων, ὧν ἔρως, καὶ ὅτι τὸ Δερύπανον τὸ Παλαίστραν

manu me prehensum seducens; cave mihi, inquit, omni ore Hipparchi uxorem. Magna enim est pessima, et lasciva, quae ad iuvenes omnes oculum adjicias. Et si quis illi non obsequatur, illum arte sua ulciscitur, et multos mutavit in animalia: alios autem funditus perdidit. Tu vero et adolescens es, fili, et pulcher, ut statim placiturus sis mulieri; et hospes, res quam nemo crederet magno opere.

5. At ego audito, domi mihi federe, quod olim quaererem, nihil amplius ad eam attendi. Dimissus tandem domum dum abeo, haec apud me in via agito. Age sane tu qui cupidum te esse ais admirabilis hujus spectaculi, te mihi excita, et sapiens quoddam inventum comminiscere, quo ea, quorum amore ardes, consequaris: atque in ancillam Palaestram jam accingere

(ab

a Ἰππάρχῳ] Sic etiam esse in Fl. notavit M. d. S. Sed est etiam in aliis.

97. Φυλάτῃς μοι] Illud μοι additum familiaritatem quandam & auctoritatem significat. Exemplorum pleni sunt omnes libri. Vid. saltem quae dedit Frater cariss. G. O. Reitz. in Belg. Gracc. p. 353. — 4. Et Alciphron. compluribus locis, ac Bergler. ad eundem I. Ep. 26. p. 107. Ubi id saepe abundare, vel pro παρ' ἐμοῦ poni docet. Alibi tamen difficultatem parit, ut ibid. III. 30. p. 340. καὶ τούτων (εὐδαίμων) λαχόν μοι τὰς πέντας & ἀσάκους ἀπὸ πάλαι πέντε εἰκόσι. Ex his passerulis parietem elefantem mihi pinguioribus TIBI & carnosiores, ut vertit Cl. Bergl. qui tamen illud μοι hic non concoquit, cum potius σοι scriptum oporteret. At si λαχόν pro λαχόν legas, ac per solitum pleonasmum accipias, non tantum difficultatis video; nam elegit prius SIBI quod placeret, non ut SIBI servaret.

J. F. R.

98. Μάγῃ] Non erant olim magi plebejæ sortis homines, sed apud Persas, Æthiopes, Chaldaeos & Indos ex regia stirpe procures, in secretioribus Philosophiæ & artis Mathematicæ arcanis educati, sagacissimi sympathiæ rerum naturalium & divinarum exploratores.

G. C.

99. Μάχλῃ] Sic & infra de non tem. cred. Calumn. c. 26. ὑπὸ μάχλῃ γυναικὸς, quamquam Th. Mag. ibi legit μάχλῃ.

J. F. R.

1. Ἐπιβάλλει τὸ ὀφθαλμόν] Sic apud LXX. Genes. XXXIX. 7. ἐπιβάλλει ἡ γυνὴ τῷ κυρίῳ αὐτοῦ τοὺς ὀφθαλμούς· αὐτὴς ἐπὶ Ἰωσήφ. Estque phralis amatoribus & amafis propria, cujus plura exempla vid. ap. Rever. J. Elphr. ad Euang. Matth. V. 28.

J. F. R.

Ibid. Ἰππάρχῳ] Quod Solus. inquisierit, num quae Ed. aliter haberet, suspensionem praeberit, eum de

Ἰππάρχῳ cogitasse. Sed recte se habere indicativum ipse tamen non dubitavit. Nam supra ad T. I. Tim. §. 33. ubi αἰστανται, ὅτι μοι ἔσαν ἀπολαύσεις habemus, quod alii frustra in ἀπολαύσῃ mutatum voluerant, ipse hoc testimonio, aliisque utitur, ad probandam hanc loquendi consuetudinem: de qua & nos alibi jam egimus, pluribusque agemus, si opus fuerit; nimis enim ultratus est hic modus simili in constructione, ubi Latini quidem subiectivum potius amarent, quam ut pluribus exemplis indigeat.

J. F. R.

3. Εἰς ζῷα] De hominum & brutorum metamorphosi in alias formas Aristot. de mirabil. aud. Ovid. L. XIV. Met. Plin. L. VIII. c. 22. Arist. L. IX. c. 36. L. VIII. c. 5. Solin. L. IX. Aug. L. XVIII. de Civit. Dei. c. 16. Virg. Ecl. VIII.

G. C.

15. Ἀποδύσῃ] Ab athletis metaphora. F. G. Satis patet ex sequente καὶ γυμναζόμενος. Sed & ex aliis adiectis satis apertum, non solum ad expugnationem ejus mentis, ut sic dicam, qui arcana resciscat, respici; sed & nequitias simul amatorias. Eodem verbo ἀποδύσῃ de strenuis potatoribus Persis utitur Aelian. V. Hist. XII. 1. p. 659. Ed. Periz. οἱ Πέρσαι — οἰοῦσι πρὸς τὸ πόντον, ὡς πρὸς ἀντίπαλον ἀποδύμενοι. Idem 2. 30. f. καὶ ἀπιδύσας ἐπὶ φιλοσοφίᾳ. Et accinxit se ad philosophiam. Alciphron. I. Ep. 37. p. 170. ἐπὶ ἐκείνῳ ᾧ ἡ Ἐρπυλλίς ἀποδύσεται. Ad huic auxiliandum Herpyllis se accinget.

J. F. R.

18. Δούλοι γὰρ] Quibus in domibus aut pateri. aut materf. nequiter libidinoiæque vivit, in eis servos non esse servos, neque communi conditione servitutis uti, sed liberius & licentius vivere, quotidiana docet experientia.

G. C.

22. Πα-

(ab uxore enim hospitis & amici longe te remove) atque in hac te volutans atque exercens, hujus in amplexibus, noris facile discere te posse. Servi enim dominorum & honesta sciunt & turpia. Haec mecum agitans domum intro: ac Hipparchum domi non invenio, neque illius uxorem. Palaestra autem circa focum versabatur, parrans nobis coenam.

6. Atque ego statim inde initium sermo-
nis faciens, *Quam concinne*, inquam, *pulchra Palaestra*, cum ollula ista nases circumtorques, & flectis? Etiam nobis lubrica titillatione moventur lumbi. Felix, cui hic insingere contigeris. At illa, ut erat dicaculaz

b' Αρξάμενος] Έλλην marg. At. & Ex. Fl. Vulgatam servat P. e' Ημῶν] Σὶ μὲν Gram. Nihil mut. Edd.

30. *Ιταμὸν] Αἰαίδης, σκαλῶν, † ὁμῶν, ὡς τὸ ἴδιαι, ὅτεν ἡμῶν. τοιαῦτοι γὰρ εἰ ἀναιδῆς. V.

* Ιταμὸν] Ita adspirare scriptum erat, forsitan studio, quia ab ἱσθαί derivat. Sed in Luciano & ap. alios laevigatur, vid. notas. Suidas ex quo Noster haec descripsit: Ιταμὸς. ἀναιδῆς. σκαλῶν. ἡμῶν. παρὰ τὸ ἱσθαί δ' ἴσθ' ἡμῶν. τοιαῦτα γὰρ εἰ ἀναι-

δῆ.

† Ὁμῶν] Non comparebat in Editis. Sed inferuit, ex Suida credo, M. du S. Itaque ex eodem si ἀναιδῆς pro καὶ δὲ — legi posset.

J. F. R.

J. F. R.

J. F. R.

22. Παλαίστρα] Iocose inditum ancillae nomen, ut ap. Plaut. in Cistell. cuidam Gymnasium.

28. Η δὲ ὀσφύς ἡμῶν ὑγρῶς ἐκκινεῖται, μαλακῶς ὅτις ἐνταῦθα ἐνδράσθη. ἢ δὲ σφύρα γὰρ &c.] Vertunt, Tum illa, lumbi agiler moventur . . . Illa imprudens & vultu grata puella, Fugeris, inquit, adolescens. At non potest ab Luciano venisse hic ordo narrandi, ut illud ἢ δὲ duas periodos se invicem sequentes inchoet, ea notatione, ut significet personam loquentis. Et quae ista sui laudatio est? Immo etiam haec ineptia non latuit interpretes, qui non bis vertunt Tum illa, quod facere debuerant attenti Graecis. Praclare has turbas sanavit ac restituit pater, ἢ δὲ ὀσφύς σὺ μὲν ὑγρῶς ἐκκινεῖται μαλακῶς &c. ut sint verba laudantis juvenis, dicentisque lumbi quidem tui agiler mov. Sic omnia haec plana. Verum sequentia mire administrantur illa, ἢ γὰρ † θρασυτάτης ἰδέσθης ἀρδύρα &c. ἀναιδῆς, ubi Basileenses vertunt, cuius curam haud facile sustinebis, Benedictus cuius curationem haud facile sustinebis, quae nihil faciunt ad scopum & plenam captato lusu Palaestrae enormitatem. Pater adscripsit, F. ἰδέσθης. Vertebat igitur, & ab ipsa curationis voluptate irrigatus semper sustinebis. Nisi plane oxymori speciem in vulgata lectione agnoscere velimus, & ab ipso curationis dolore irrigatum dicat, ut licet dolore plenus & miser sit, semper tamen adhuc velit: quod

judico verissimum.

Η δὲ ὀσφύς] Ως ἐκκινεῖται, ἴσθ' ἢ καλὴ Παλαίστρα, τὴν πρὸς τῇ χύτρᾳ ὁμοῦ συμπεριφέρεις, ἢ κλίνης: ἢ δὲ ὀσφύς ἡμῶν ὑγρῶς ἐκκινεῖται] Interpres vertens, Quam venustate, inquam, o pulchra Palaestra, nates una cum olla circumtorques, & deprimis. Tum illa, lumbi mei agiler moventur, ita agit, quam si voculae ἢ δὲ no- tent respondentis Παλαίστραι personam; quum plane sit ipsius Lucii continua oratio. Sed & pro ἡμῶν legendum videtur ὁμοῦ. Lumbi quoque molliter, agilliter, vobis moventur.

Ibid. ἡμῶν ὑγρῶς] Forsan ἢ μὲν, i. e. ὅσας, vid. Mosch. Aut ὁμοῦ pro σοί, non plural.

30. Ιταμὸν] Scholiast. Ιταμὸν, male, ni fallor: nam laevigatur ubique, vid. Pollucem vel decies. E. c. I. Sect. 192. Ἐπειὶ δὲ ἴσθ' ἡμῶν βλήρμα, ἡμῶν γογγῆ, Ιταμὸν, ἀναιδῆς. in Suida Ιταμὸς quoque legas, et si ab ἱσθαί derivat. Et eadem pag. idem Suidas ait: ἴσθ' ἡμῶν, σκαλῶν. τολμῶν & δὲ αὐτῶν χαρὴν † πρὸς γὰρ τῶν Ἀρσινόῃ οὐ φιλικῶν. Et quomodo durum, asperum convenit ei, quae Gratiarum plena officii? nam truculentum adfectum notat ap. Alciph. III. p. 360. qui de philosopho Cynico dicit: Στάμα λυσιτελοῦν & φερόν, κομῇ αὐχμηρῶν ἀνασίαν, τὸ βλήρμα Ιταμὸς, ἡμῶν &c. Sed protervum etiam ac petulantem meretricum vultum significari, patet ex

εἰσιον, ^a Φεύγεις ἂν, εἶπεν, ὦ νεανίσκε, εἴγε νῦν ἔχεις, καὶ ζῆν ἐθέλεις, ὥς πολλὰ πυρὸς καὶ κνίσσης μετὰ. ἦν γὰρ αὐτῷ μόνον ἄψῃ, τραῦμα ἔχων πυρίκαυτον αὐτῷ μοι παρεδρεύεις, θεραπεύσαι δέ σε εἰδὲς ἄλλος, ³ εἰδὲ θεὸς ἰατρός, ἀλλὰ καίκαυσάσά σε μόνῃ ἐγὼ, καὶ ^b τὸ πῶδοξότατον, ἐγὼ μὲν σε ποιήσω πλέον ^c πονεῖν, καὶ ^d ὑπὸ τῇ θεραπεύειας ^e ὀδύνης ἡδόμενος αἰεὶ ἀνέζη, καὶ εἰδὲ λίθοις βαλλόμενος ^f πῶ γλυκειαίνω ⁴ ὀδύνην Φεύζῃ. τί γελαῖς; ἀκριβῆ βλέπεις ⁵ ἀνθρωπομάγειρον. εἰ γὰρ μόνα ταῦτα φαῦλα ἐδάδιμα ⁶ καίασκευάζω, ἀλλ' ἤδη τὸ μέγα τέτο καὶ καλόν, τὸ ἀνθρώπον, οἶδα ἔγωγε καὶ σφάττειν, καὶ δέρειν, καὶ καίκαυόπιν, ⁷ ἥδιστα δὲ τὸ σπλάγχχνον αὐτοῦ καὶ τὸ καρδίας ἀπῶμαι. Τέτο μὲ ὁρθῶς, ἔφην, λέγεις; καὶ γὰρ ἐμὲ πόρρωθεν, καὶ ⁸ μὴδὲ ἐγγυὺς ὄντα, εἰ καίκαυμάλι, μὰ Δί', ἀλλὰ ὅλω ἐμπρησμῷ ⁹ ἐπέθηκας, καὶ ¹⁰ ἀφ' ἧς ὁμμάτων ¹¹ ἐμῶν, τὸ σὸν μὴ φαινόμενον πῶς κάτω ἐς τὰ σπλάγχχνα τὰμὰ ῥίψασα, Φρύγεις,

& venusta puella, *Quin tu ista fugis, inquit, adolescens, si mentem habes & cupis vivere, ut multo igni & fumo plena. Si enim vel semel attrizeris istuc, vulnus ex adustione nactus hic mihi desidebis, neque alius quisquam te, ne quidem Deus ille medicus, sanaverit; sed sola ego, quae adussero: & quod maxime admirabile, augebo etiam morbum tuum, tuque dolore ex curatione perfusus semper sustinebis; neque, si quis te lapidibus abigat, dulcem illum dolorem fugeris. Quid rides? veram vides hominum coquam. Nec enim sola illa vilia edulia paro, sed etiam magnum illud & pulchrum, hominem, igni ego & jugulare, & glubere, & concidere: libentissime autem ipsa viscera, & cor adeo aggredior. Recte sane, inquam, istuc dicis. Nam me quidem e longinquo, qui ne quidem prope accesserim, non adussisti per foveam, sed in totum conjecisti incendium: & per oculos meos tuo illo non apparente igniculo, intus in ipsa mea viscera conjecto, me torres,*
id-

^a Φεύγεις] Φεύγεις male Fl. ^b Τὸ] Abest artic. a Fl. ^c Ποιῶν] Ποιῶν Pell. ^d Ὀδύνης] Nihil mut. Edd. Ἠδῶνς Gror. ^e Ἀνθρωπομάγειρον] Ἀνθρωπον μάγειρον — L. P. Ἀνθρωπον μάγειρον καίασκευάζω marg. At. ^f Καίασκευάζω] Σκευάζω Fl. ^g Μὴδὲ] Μὴ — δὲ J. hic & ferme ubique. ^h Ἐπιθήκας] Et sic habere Fl. Ald. cum J. At Pell. ἰνέτην — vel ἰνέτην — vel potius, ἀπηθρόκεσκας, notavit M. du S.

eodem, p. 382. ubi ἡ παρὰ δὲ ἰταμωτάτη, τὸ δὲ Κίρμυκοῦ πορνεῖον. Quare si ἰταμὸς generaliter veritas, αὐδακ, imprudens, & Cynico & meretrici conveniet.

^{33.} Μιστὰ] Ταυτὶ post τὸ μιστὰ desiderari videtur διεικνῶς.

^{34.} Πυρίκαυτον] Conf. supra Τεξ. c. 55. M. du S.

^{35.} Παρεδρεύεις] An παρεδρεύεις; F. G.

^{36.} Παρεδρεύεις] Futurum sententia postulat. M. du S.

^{37.} Ἰβὶδ. Θεραπεύσαι] Audacter mutavi accentum, quum Edd. haberent θεραπεύσαι, quasi esset infinitivus. Sed est optativus.

^{38.} Καὶ τὸ — ὀδύνης] Καὶ — ταῖς ἰδοταῖς. F. G.

^{39.} Ἀρδόμενος] Infra Διψ. c. 4. f. προσκαύσεις ἰπαρδὸν τὴν νόσον. M. du S. Sed Ἀπορ. c. 45. f. τοιαύτης ἀρδῆς — ψυχὴν ἰπαρδῶν. J. F. R.

^{40.} Καὶ μὴδὲ ἐγγυὺς ὄντα] Illud μὴδὲ optime quidem Cl. Gesn. reddidit per ne quidem. Et sic quoque vertendum in Long. Pass. I. p. 4. ἐπίπλη αὐθιγὰς εἰ μὴδὲ αἰγὺς φιλανθρωπίας μιμνήσκται. Item ap. Alciphron. I. Ep. 32. ἰπὸ principio. Μὴδὲ κρείττονος εἰς σοὶ τυχεῖν ἱερῶν, ὁποῖα Ἀφροδίτη, ubi Cl. Bergler. similia

de partic. εἰδὲ notat; unde deliberandum videretur, anne vulgata Luciani in *Plus.* contra Menipp. (*Dial. Mort.* I.) ὡς εἰδὲ παυστομῶς με, se tueri queat, quum Cl. Hemsterh. ibi εἰδὲ legi malit. Conf. eundem in *Prometh.* I. f. p. 25. ubi tamen μὴδὲ pro simplici μὴ positum haud immerito improbat. Et sic εἰδὲ alibi valere ne quidem, nemo ignorat. Long. Pass. III. 110. 1. σὺ ἴλασθαι αὐτὴν εἰδὲ κλαύσας ὁ Δάφνης. Noster I. Ver. Hist. c. 6. σὺ ἴτ' εἰδὲ εἶλαι τὴν ὀδύνην δύναται ἦν. Verum hoc loco in καὶ γὰρ πόρρωθεν, καὶ μὴδὲ ἐγγυὺς ὄντα, alterutrum videtur abundare, aut πόρρωθεν, aut μὴδὲ ἐγγυὺς, quia bis idem est. At saepe sic Noster alique affirmationem per negationem contrarii adjunctam solent corroborare, ut: ἐκζητήσας τὸ καλόν, καὶ μὴ τὸ πομπόν, vel τὴν ἀλυσίαν λέγω, καὶ μὴ ψεύσω. Vel, uti *Hom.* II. E. 816. — ἱρῶν ἴπῳ, εἰδὲ ἐπικύσω. dicam verbum, nec celabo, Z. 180. — ἦν θείον γένος, εἰδὲ ἀνθρώπων. Plura alibi, si opus erit; nam haec obvia.

^{50.} Τους δισπότας] Eadem prorsus ratione alicubi apud Xenophontem τοὺς βασιλεῖς. Et apud Livium Reges. De Rege & Regina dictum legas. M. du S.

^{63.} Ὑπνῶ] Ὑπνῶν legendum omnino videtur. F. G.

Quia

idque quum nulla te injuria affecerim. Itaque, per Deos, sana me amaris illis, quas modo dicebas ipsa, & suavis curacionibus; meque jam jugulatum cape, & glube ut volueris. Illa vero in magnum suavissimumque cachinnum effusa, de caetero mea fuit: convenitque inter nos, ut, cum cubitum redditis heris ministrasset, intus ad me veniret, & mecum cubaret.

7. Venit tandem Hipparchus, loti cœnamus, crebrescunt inter sermones pocula: deinde somnum fingens surgo, abeo, ubi commorabar: omnia hic pulchre parata erant; puero stratum extra januam erat, mensula cum poculo adstabat lecto: vinum ibidem appositum, & aqua parata, frigida pariter & calida: omnis ille Palæstræ apparatus erat. Stragula vestis rosis sparsa plurimis, aliis quidem, ut per se sunt, nudis, aliis concerptis, aliis denique in corollas plexis. Et ego, qui paratam sic compotationem invenissem, compotorem jam meum expectabam.

ὡς ταῦτα, ἔδδεν ἀδικῶντα. ὥστε πρὸς θεῶν, ἰασαί με ταύταις, αἷς λέγεις αὐτῇ, ταῖς σπουδαῖς καὶ ἡδέαις θεραπαίαις· καὶ με ἤδη ἀπεσφαγμὸν λαβῶσα δεῖρε, ὅπως ἀν' αὐτῇ ἐβέλῃς. ἡ δὲ μέγα καὶ ἡδίστον ἐκ τῆς ἀνακαγχάσασα, ἐμὴ τὸ λοιπὸν ἦν, καὶ συνέκειτο ἡμῖν, ὅπως, ἐπειδὴν κατὰ κοίμησης τοῦ βοδισπότου, ἔλθῃ εἰς ὡς παρ' ἐμὲ, καὶ καθευδῆσθαι.

Καὶ περὶ ἀφίκετό ποτε ὁ Ἱππάρχου, λυσάμενοι ἐδειπνῆμεν, καὶ ποτὸς ἦν καὶ συχρὸς ἡμῶν ὁμιλῶντων. εἶτα ὕπνε κατὰ λυσάμεν ἀνίσταμαι, καὶ ἔργῳ ἀπῆλθον ἐνθάδε ὄντων. πάντα δὲ τὰ ἐνδοῦ εὖ παρεσκεύαστο. τῷ μὲν παιδὶ ἔξω ὑπέρστω. τράπεζα δὲ τῇ κλίνῃ παρεστήκει, ποτήριον ἔχουσα καὶ οἶνον αὐτῇ παρέκειτο, καὶ ὕδατος ἑτοιμον, καὶ ψυχρὸν, καὶ θερμόν. πάντα δὲ ἦν αὐτῇ τῇ Παλαίστρᾳ πᾶσασκεύη. τῇ δὲ τρωμάτων ῥόδα πολλὰ κατεπέπαστο, τὰ μὲν ἔτι γυμνὰ καθ' αὐτὰ, τὰ δὲ λελυμένα, τὰ δὲ στεφάνοις συμπεπλεγμένα. καὶ γὰρ τὸ συμπόσιον εὐρὺν ἔτοιμον, ἔμενον τὸ συμπότιον.

H

i Καθιδύση] Καθιδύσει Fl. k Συχρὸς] Συχρὸς marg. At. l Ἱππάρχου] Ἱππάρχου Pell. m Τὸν συμπότιον] Sic F. Fr. Fl. P. H. &c. Τὸν συμπότιον Pell.

Quia Edd. vett. & Codd. ου scribunt pro ο, facillime accidere potuit ut ο cum u permutaretur. Et utique ὑπὸν legendum arbitror. Licet enim κατὰ ψευδῶς τινός pro mensiri adversus aliquem, per ellipsin τῷ κατὰ, quod in composito jam inest, invenias frequenter, res tamen quam mentior, simulo, accusativo effertur, necesse est. Non saltem novi, sic in genitivo usurpari.

66. Ἱππάρχου] Impersonaliter pro κλίνῃ ὑπέρστω. F. G.

71. Τὰ μὲν ἔτι γυμνὰ καθ' αὐτὰ] Placet interpretibus vertere alia suis peculis exuta. Quid igitur? an non & λελυμένα quoque sic erant? Certe: sed illis λελυμένα videntur dictæ, non colligatæ in sertum, quod mihi non probatur, & opinor hæc tria genera sic debent intelligi, alia sic nuda ut nascebantur atque adeo integræ, (ut Athenæus lib. 14. scribit: ἀμάλαις dici τὰ δαγμῶνα τῇ κριθῶν αὐτὰ καθ' αὐτὰ) alia soluta foliis non amplius coherentibus, sed abruptis, alia in sertis plexæ. Sic certe procedunt Græcæ. Paulo post pro ἡμῶν τὸν συμπότιον pater annotavit τὸν συμπότιον; & sâne sic jam habent interpretes.

72. Λελυμένα] Rosæ solutæ, rosæ sertæ Apulejo. F. G.

74. Τὸν συμπότιον] Interpres vertens, compotricem exspectabam, legit τὸν συμπότιον. videnturque Eruditi id probasse, quia intelligatur femina Παλαίστρα, quæcum coenaturus & concubiturus esset Lucius. At nihil mutandum: potius ludit Lucius τὸν συμπότιον dicendo de femina; plane ac mox capite hæc Palæstra Lucio dicit, ὁ μοιράκιον, ἐκδύσαι. καὶ ἀλειψάμεν ὅσον ὅσα τὰ μέρη, συμπλύνει τῇ ἀνταγωνιστῇ. Ille ἀνταγωνιστὴς erat ipsa hæc femina. Quemadmodum autem hic femina venefica diserte, per jocum tamen, dicitur ἀνταγωνιστὴς ita D. Brutus, acerrimus, post caesum Cæsarem, M. Antonii ἀνταγωνιστὴς, appellatur ab Antonio venefica; velut ex ipsius Antonii literis prodit Cicero Philipp. XIII. cap. XI.

Τὸν συμπότιον] Nihil muto, quia non solum compotor per consuetudinem a potiori masculino genere dicere potuit, sed & dedita opera: nam non semel eandem ancillam vocat magistrum ut c. 10. Immo hoc c. 8. jam ait ipsa, se magistri ac præsidis more eum erudituram. Quid quod & Dei nomine maic. gen. tam Latini quam Græci utantur de Deabus, quando ad potentiam divinam respiciunt. Ex Cic. 2. Inv. 3. dedit Exemplum. Cl. Jans. in Lectt. Lucian. p. 286. Alterum ex Soph. Aj. Hag. 86. subjiciam: Γυῖτό μ' ἔ

Ἡ δὲ ἐπεὶ κατέκλινε ἥ δέσποινα, 75
 σπυρδῇ παρ' ἐμὲ ἦκε. ἡ ἦν εὐφροσύνη ἡμῶν
 ἥ οἶνον ἡ τὰ φιλήματ' αὐτοῦ πινόντων ἀλ-
 λήλοισι. ὡς δὲ τῷ ποτὶ παρσκευάσαμεν
 ἑαυτὸς εὖ πρὸς ἡμῖν, λέγει πρὸς με ἡ
 Παλαίστρα· Τέτο μὲ πάντως δεῖ σε μνημο-80
 νεῖν, ὥς νεανίσκος, ὅτι εἰς Παλαίστραν ἐμ-
 πέπικας, ἡ χρὴ σε νῦν ἐπιδείξαι εἰ γέγο-
 νας ἐν τοῖς ἐφήβοις γοργός, ἡ παλαιόματ' αὐ-
 τῶν πολλὰ ἐμαθὲς ποιεῖ. Ἀλλ' οὐκ ἂν ἴδοις,
 ἡ ἔφην, Φεύγοντά με ἡ ἔλεγχον τέτων85
 ὥστε σπύδουσαι, ἡ ἡδὴ παλαιώμεν. ἡ δὲ,
 Οὕτως, ἔφην, ὡς ἐγὼ θέλω, πείσσω μοι
 ἡ ἐπιδείξιν, ἐγὼ μὲ νόμῳ διδασκάλῳ καὶ
 ἡ ἐπιστάτῃ τὰ ὀνόματ' αὐτῶν παλαισμάτων, ὧν
 ἐθέλω, εὐρεῖσα ἐρῶ. σὺ δὲ ἔτοιμ' ὦ γί-90
 γνη ἐς τὸ ὑπακύναι, ἡ ποιεῖν πάντα τὸ κε-
 λεωόμην. Ἀλλ' ἐπίτατ' ἡ, ἔφην, ἡ σκόπη,
 ἡ πῶς εὐχερῶς ἡ ὑγρῶς τὰ παλαιόματ',
 ἡ εὐτόνως ἔσται.

Ἡ δὲ σπύδουσα μὲν ἡ ἐδῆτα, ἡ ἔασα95
 ἡ γυμνὴ ἔνθεν ἡρξάτο ἐπίτατ' ἡ, Ὡς μεί-
 γαλιον, ἐκδυσαί, ἡ ἀλειψάμεν ἡ ἔνθεν ἐκ
 τῆς μύτης, συμπλέξας τῷ ἀνταγωνιστῇ, δύο

8. Atque illa cum cubitum eunti mini-
 strasset herae, statim ad me venit: delecta-
 murque vinum & oscula propinantes invi-
 cem: cum autem potu nos ad noctem armaf-
 semus, ait ad me Palaestra: *Hoc quidem*
omnino meminisse te oportet, adolescens, te in
Palaestram incidisse: ostendendum tibi jam
est, fuerisne acer inter ephēbos, & luctas ge-
nera multa didiceris. Tu vero, inquam, non
videbis me refugere examen harum rerum:
itaque exue te, jam luctemur. Illa, Sic,
inquit, ut ego jubeo, probationem mihi ex-
hibe. Ego quidem more magistri & praesidis,
nomina numerorum, quos volo invigiam at-
que dicam. Tu vero paratus esto ad obedi-
endum, & imperata omnia faciendum. Quin
tu impera, inquam, & vide, quam dextre,
quam mobiliter, quam contente fiant omnia.

9. Ipsa ergo exutis vestimentis, nuda to-
 ta adstans imperare hinc incepit, *Adolescen-*
tule, exue te, & ubi de isto te ungumento un-
xeris, adversarium complectere. Femur strin-
gens

a [Ἐφ' αὐτῇ] Aderat in P. Aberat in Fl. J. Ald. H. S. &c. b [Ἰγνυ] Ἰγνυ marg. A. W. & P. At prius Edd. vett.

83. Γοργός] Φοβερὸς. V.

ἀν πῶν, θεῶν τεχνισμῶν. ubi de Minerva tamen ser-
 monem esse, quilibet videbit, antecedentia & sequen-
 tia conferens. Plura darem, si hicce *Asinus* mereret.
 Addam tamen quod *Ortwinus Jensis* scripsit. „Σομπό-
 „ τῶν & ἀλ' αὐγασίης feminam vocari vindicas. Contra
 „ Clodius apud Cic. I. ad Fam. Ep. 9. appellatur *Furia*
 „ muliebrium religionum, qui. &c.” Vid. *Gronov.* ad
 Sen. Trag. Herc. fur. vf. 1157. J. F. R.

83. Γοργός] *Durus, exercitatus, exercitatione indu-*
atus. Heiych. Γοργός, εὐκίνητος, ταχύς, σκληρός, λι-
 παρός, εὐτρεφής. F. G.

84. Οὐκ ἂν ἴδοις] Τὸ ἔφην hic desiderari videtur.
 Ἀλλ' οὐκ ἂν ἴδοις, ἔφην, Φεύγοντά με &c. F. G.

Οὐκ ἂν ἴδοις] Nihil varietatis hic notarat *Solanus*
 noster; quare Edd. in variantt. notatas consului, co-
 gnovique solam ex iis *Parisiam* habere illud ἔφην;
 quod igitur servavi, et si forsitan ex conjectura infer-
 rum est. J. F. R.

99. Ἰπτίων] Ἰπτίων forsitan, ut infra πολλὰ αὐτῶν. F. G.

1. Ἰπτιόων] Forsitan Ἰπτιόων. Sed διὰ μνημῶν
 glossēma videtur. F. G.

2. Τὰ σκέλη] Τὰ σκέλη ἢ τὰ ἱμάτια. F. G.

3. Καὶ εἴσας] Τὰ σκέλη scil. τὰ ἱμάτια vet. Inter-
 pres. F. G.

Ibid. Κολλῶ] (ἴσως, κῶλον i. e. *membro*, ut intel-
 ligatur de membro virili. Forte legendum κολλῶ, i.
 e. *junge & agglutina. αὐτῶν*, ut alterum sit imperat.
 med. αὐτῶν τῶ κολλῶμεναι, alterum dualis numeri) *Lon-*
gol. Cui notae inserta erant etiam haec verba: *ἀλλ'*
ἴσως pro *salibus*, more Latino. Alios hisce de re-
 bus Enarratores quaerito; aut potius ne inquirito
 prorsus, si sapis. M. du S.

6. Ἰπτιῶν] Forsitan Ἰπτιῶν. Sic Interpres. F. G.

Ibid. Ἐξελκύσας] Scil. τὸ ἀνταγωνιστῇ. F. G.

Ibid. Κατὰ πλάτος] Lege κατὰ βάθος. F. G.

7. Δὴ

gens utrumque superius reclinat: tum superior ipse subjiciens se inter femora, eaque disticens, tolle & sursum tende crura: tum demittens atque insistens, illi inhaere; ac subiens, feri, jamque vulneratum fode jam undique donec defatigeris: robusti sunt etiam lumbi: tum extractum telum secundum latitudinem per ipsum inguen adige: & rursus ad parietem impelle: deinde percute. Ubi vero laxum quid videris, tunc jam inscendens, & circa lumbos constringens, contine, & tenta non festinare; sed paululum ubi te continueris, tum concurre. Jam dimissus es.

10. Atque ego cum facile in omnibus obsecutus essem, & denique finiti nobis essent numeri: ipse quoque ridens dico Πα-
laestrae, Vides, Magister, quam dextre & obsequiose mihi pugnatum sis. Vide vero, ne praeter decus numeros subjicias: alia enim post alia injungis. Illa vero alapam mihi infligens, Quam nugacem, inquit, recepi tironem. Vide ergo ne plures etiam plagas accipias, si alios, nec eos, qui injuncti tibi erunt

μηρῶν σπάσας, κλίον ὑπτίαν, ἐπεία ἀ-
νώτερον ὑποβάλλον ἀφ' ἡμῶν, ἢ ἀφ' ἑ-
σέως, αἰῶρ, ἢ τῆς ἀνω τὰ σκέλη,
ἢ χαλάσας, ἢ τήσας, κολλῶ αὐτῷ,
ἢ παρυσελθὼν βάλε, ἢ τρώσας ῥύσει
ἤδη παλαιχῶ, ἕως πορείῃ, ἢ ἡ ὀσφὺς
ἰχύντω, εἴτα ἐξελεύσας χεῖρ' ἐπὶ πλάτους
ἀφ' ὀφθαλμῶν, ἢ δῆξον, ἢ πάλιν συνάθῃ
εἰς τὸ τοῖχον, εἴτα τύπε' ἐπεδὼν δὲ χά-
λασμα ἰδὼς, τότε ἤδη ἐπιβάς, ἢ ἄμμα
ὀκατ' ἰξύθ' ὀφθαλμῶν, συνεχεῖ, ἢ περιῶ μὴ
σπύδων, ἀλλ' ὀλίγον ἀφ' ἡμῶν ἀρτερεύσας,
σύντρεχε, ἢ δὴ ἀπολέλυσαι.

Καὶ γὰρ ἐπεδὼν ῥαδίως πάντα ὑπήκουσα,
ἢ εἰς τέλος ἡμῖν ἔληξε τὰ παλαιόματα,
ἢ λέγω πρὸς τὴν Παλαίστραν, ἄμα ἐπιγε-
λάσας, ὦ διδάσκαλε, ὅρας ὅπως εὐχερῶς
ἢ εὐχρώως πεπάλαισται μοι, σκόπη δὲ, μὴ
ὅσον ἐν κόσμῳ τὰ παλαιόματα ὑπο-
βάλλης, ἀλλὰ γὰρ ἐξ ἄλλων ἐπιτάτῃς. ἢ
ὅδε ὅτι κόρης πλεῖστας με, ὡς Φλύαρον,
ἔφη, παρέλαβον τὴν μαθητιῶν σκόπη εἰ μὴ
πληγὰς ἐτι πλείω λάβης, ἀλλὰ ἢ ἐ-
τὰ

c Αἰῶρ] Ἐσῶρ Ex. Fl. male. Vulgatae favet P. d Καλλῶ] Ἰσῶς κόλῳ L. Nil mut. Fl. e Ποίῃ] Et hic Fl. vulgatam scripturam habet. f Πλάτος] Κράτῳ L. g Δῆξον] Δάξον marg. At. & f. An πλεῖστον Pell. Nōξον Gujeto. h Ἄμμα] Sic dedit Solan. ex G. P. L. Ἄμμα Edd. priores. i ὑποβάλλης] ὑποβάλλεις marg. At. W. k Ἄλλα εἰ] Sic Pell. Kón P. & marg. At. Ἄλλα L. Ἄλλα εἰ P. Ἄλλα καὶ Edd. cett.

20. Ἐπὶ κόρης] * Παρίας. V.

* Παρίας] Παρίας ante editum, correxit

M. du S.

7. Δῆξον] Quenam lectio melior sit, inquirere nolo, neque in asinina illa philosophia eruditus esse cupio; quare & in reliquis hujus dialogi brevior ero.

J. F. R.

9. Ἄμμα] In ελπιόμην nihili est τὸ ἄμμα in his verbis τότε ἤδη ἐπιβάς, ἄμμα κατ' ἰξύθ' ὀφθαλμῶν συνεχεῖ. Bene Ms. ἄμμα κατ' ἰξύθ' ὀφθαλμῶν, vincula ad illa al-
ligans.

J. G. G.

22. Πλείω] Lege πλείους.

F. G.

Πλείω] Non credo Gujeto; nam omnis casus est πλείω, sive adverbii more usurpatur. Diod. Sic. I. c. 92. pr. Παρυσιστομένην δὲ καὶ πλείω τὴν τριτάτην. Ubi Cl. Wesseling. No. 48. „Rarior aliis hic usus vocis „πλείω, Nostro tritissimus, qui passim adverbii pos-
testate instruxit. Vid. modo XIV. 20. XVII. 115. „XX. 63. Et H. Steph. ad XIII. 94.” Similia tamen Tom. II.

notavi in βελτίῳ, μείζω, & καλλίῳ, supra Abdic. c. 16.

J. F. R.

Ibid. Ἄλλα εἰ] An ἄλλ' ἔστι; Placet.

F. G.

Ἄλλα καὶ] Κίον, mendose, P. In L. ἔστι. M. du S.

Ἄλλα εἰ τὰ ἐστὶ.] Mitissimum sine dubio emen-
dandi genus, quodque adhibuisse in omni librorum
genere sine fraude esse debet, si sensus conveniens
eruat. Hic necessarium fuisse apparet, quum in-
terpretes vel omiserint verba ἄλλα καὶ, vel reddide-
runt sed vere.

J. M. G.

Ἄλλα εἰ] Illa conjectura convenit cum Cod. L. Sed nolo nimis esse diligens in hoc sordido Dialogo corrigendo. Recepi lect. Pell. quae congruit cum e-
mendatione & versione Cl. Gesneri, nec abit ab Edd. nisi quod accentum tantum mutarit; ἄλλα pro vulga-
ta ἄλλα exhibens, quod vel sine Cod. licuisset.

J. F. R.

Dddd

24. Θ-

τὰ ἐπιταττόμενα παλαιῶν. καὶ ταῦτ' ἐ-
 πύσσα, ἐπαίτῃ, καὶ θεραπεύσασα ἐαυ-
 τῷ, Νῦν, ἔφη, δείξεις, εἴ ποτε νῦν εἴ, καὶ 2
 αὐτὸν παλαιῆς, καὶ εἰ ἐπίτῃσαι πα-
 λαίῳ, καὶ ποιεῖν τὰ ἀπὸ γονατίου. καὶ πε-
 σῶσα ὅτι τῷ λέχῳ ἐς γόνυ, ἄγε δὴ σὺ ὁ
 παλαιῆς, ἔχεις τὰ μέσα, ὥστε τινάξας
 ὀξείαν, ἐπίπρωσον, καὶ βάθυνον, φίλον ὄρα 3
 αὐτῷ παλαίῳ, τὴν χρῆσιν, πρῶ-
 τον δὲ, καὶ λόγον, ὡς ἄμμα σφίγγει, εἴ-
 τα ἀνακλάσας ἐμβαλλε, καὶ συνέχε, καὶ
 μὴ δίδῃς ἀφ᾽ ἑαυτοῦ. εἰ δὲ χαλᾷ, θάπτον
 ἐπ᾽ ἄρας ἀνώτερον μετάβης, καὶ κρύσας 3
 κρυφόν, καὶ σκόπῃ ὅπως μὴ ἀνασπάσης
 θάπτον, ἢ κελευθεῖς, ἀλλὰ δὴ κυρτώσας
 πολὺ αὐτόν, ὕφελε, καὶ ὑποβαλὼν κάτω
 αὐτῷ τὴν παρεμβολήν, συνέχε, καὶ κίνε, εἴ-
 τα ἄφες αὐτόν, σέπῃ καὶ γὰρ, καὶ λελύ, 4
 καὶ ὕδωρ ὅλῃ ἐστὶ σοὶ ὁ ἀνταγωνιστής. ἐγὼ
 δὲ, ἤδη μέγα ἀναγελὼν, Ἐθέλω, ἔφη, καὶ
 αὐτὸς, ὦ διδάσκαλε, παλαίσματα ὀλίγ'
 ἄλλα ἐπιτάξαι, σὺ δὲ ὑπάκουσον ἐπανα-
 τῶσα, καὶ ὁ κάθησον, εἴτα δεῦσα καὶ χυρὸς, 4
 πᾶρα φαι τὸ λοιπόν, καὶ καλαμάτῃ, καὶ
 με, πρὸς τῷ Ἡρακλέει, περιλαβῶσα
 ἤδη κοίμισον.

Ἐν ταύταις ἡδοναῖς καὶ παιδιαῖς παλαι-

numeros luctaris. Hisque dictis surgit, &
 curato corpore, Jam, inquit, ostendes, a-
 ritum juvenis sis, & nervosus luctator, lucta-
 rine scias, & geniculatum opus edere: atque
 in lecto concidens in genu, Age sane, ait,
 luctator, habes media. Quasiens ergo acu-
 tam, protrude intro & profunde. Nudum vi-
 des hic expositumque jacere, hoc mero: primo
 autem, ut ratio postulat, velut nodum strin-
 ge: deinde reflexum impelle & contine, &
 cave concedas intervallum: si vero laxetur ce-
 lerius instans transfer altius, & impulsum oc-
 culta: & cave te celerius imperato retrahas:
 sed multum incurvans illam, subtrahere, at
 infra rursus irruptionem subiciens contine,
 teque move. Deinde illum dimitte. Cecidit
 enim & solutus est, & aqua totus est tuus ad-
 versarius. Ego vero, clarum jam videns,
 Volo, inquam, ipse quoque, Magister, nu-
 meros paucos quosdam imperare: tu vero obe-
 di, surge, & asside, deinde manu praebens,
 tracta caeterum, & subige, & me, per Her-
 culem, complexa, jam sopi.

II. Ejusmodi libidinibus, & ludicris
 col-

a Ἄμμα] Ὅσα μέτρα Ex. Fl. Vulgatam tenet P. b Κάθησον] Κάθησε Pell. c Πάρεψαι] Sic Edd. com-
 plures cum Coll. Παράγραψαι J. V2. & P. Al. περιλάμβαναι.

32. Ἄμμα] Δόγμα. V.

46. Παράψαι] Γρα. περιλάμβαναι. G.

24. Θεραπεύσασα ἑαυτῇ] I. e. pudendo abluto &
 absterfo. F.G.

26. Παλαιῆς] Ita etiam athletae vocantur qui-
 cumque in aliqua arte egregie exercitati excellunt.
 Vid. Cl. Wesseling. ad Diad. Sic. I. c. 53. No. 53.
 J.F.R.

29. Τὰ μέσα] Τὴν πύλιν fortassis. F.G.

30. Ἐπίπρωσον] Lege ἐκπύρωσον. F.G. Idem Gesn.
 jussit.

Ibid. φίλον] Intellige ἀνταγωνιστήν, ut supra. F.G.

31. Πρῶτον δὲ κατὰ λόγον ὡς ἄμμα σφίγγει] Quum
 in Basileensi editione harum vocum versio esset prae-
 termissa, Benedictus reddidit primum in nodi modum,

quod ajunt, constringe. Ut laudo curam, sic quale di-
 cterium possit esse ἄμμα σφίγγειν, quae sunt voces
 simplices, non capio, nec memini sic legisse. Sed
 neque κατὰ λόγον ita sumitur ab Luciano, ut patet
 ex Icaromenippo. Κατὰ λόγον οἶμαι ἢ Ἀφίκα πολλο-
 σμῶρον ἔν. Et alibi. Aliud est τὸ τῷ λόγῳ. Itaque
 intellexerim, primum ut ratio exigit, vel pro more
 luctandi, velut nodum stringe. Hinc enim incipiebant
 luctae, ut constare potest vel ex initio libelli de Gy-
 mnasiis, τὸν δὲ ἕκαστος οἷος ποιεῖται, εἰ μὴ αὐτῶν πε-
 ριλάμβαναι &c. licet haec quoque sit certa species lu-
 ctæ. J.G.

32. Ὅς ἄμμα σφίγγει] Scaliger ad Euseb. Incertus In-

colluctationibus ; nocturna certantes certamina, coronabamus nos invicem : tantaque erat hac in re voluptas, ut itineris Larissam omnino obliviscerer. Ac tandem in mentem mihi venit illud etiam discere, cujus rei causa veneram. Et dico ad illam, *Ostende mihi, carissima, praeftigias facientem aut transformantem se heram tuam : olim enim cupidus sum admirabilis spectaculi. Potius si quid tu nosti, ipsa fac praeftigias, ut appareat mihi alia ex alia species. Puto enim se nec imperitam hujus artis esse : idque non ab alio auditum, sed a meo acceptum animo scio : quandoquidem me adamantinum illum quondam uti mulieres dicebant, quique in nullam unquam mulierem oculos hosce amatorie intenderim, comprehensum illa arte tua captivum tibi habes, in amatorio illo bello anima tibi ipsa devinctum. At Palaestra, Desine, inquit, joculari. Quod enim carmen conciliare amorem possit, artis ipsius dominum ? Ego vero, dulcissime, horum nihil quidquam novi, caput tuum juro, & felicem hunc nostrum lectulum, neque enim literas didici, & invida hera est quantum ad illam suam artem. Si vero tempus tulerit, studebo*

σομάτων, ἀγωνίζομενοι νυκτερινὰς ἀγῶνας ἐτεφανόμεθα, καὶ ἦν πολλὰ μὲν ἐν τῇ τρυφῇ ὅτε καὶ εἰς τὴν Λάρισσαν ὁδοῦ παντάπασιν ὀπιλησόμεν. καὶ πότε ὅτι τοῖς μοι ἤλθεν ἐς τὸ μαθεῖν ὧν ἕνεκα ἦλθον, καὶ Φημί πρὸς αὐτὴν, ὦ φίλτατη, δείξόν μοι μαγανεύσαν, ἢ μεταμορφωμένην τὴν θεοποιῶσαν πάλαι καὶ τὴν ὡραῖον ταύτης θεᾶς ἐπιθυμῶ, μᾶλλον εἰ τι σὺ οἶδας, αὐτὴ μαγανεύσον, ὅτε φανῇ μοι ἄλλην ἐξ ἄλλης ὄψιν. οἶμαι δὲ καὶ σὲ οὐκ ἀπείρους τῆςδε τῆς τέχνης ἔχειν· τὸ δὲ ἐπεὶ παρ' ἐτέροις μαθὼν, ἀλλὰ ὡραῖον τὸ ἐμαυτῷ ψυχῆς λαβὼν, οἶδα. ἐπεὶ μὲν τὴν πάλαι ἀδαμαντίνον, ὥς ἔλεγον αἱ γυναῖκες, ἐς ἀμνησίαν γυναῖκα τὰ ὄμματα ταῦτα ἐρωτικῶς πόσει ἐκτείναντα, συλλαβῶσα τῇ τέχνῃ ταύτῃ, αἰχμαλώτων ἔχεις, ἐρωτικῶν πολέμων ψυχαγωγῶσα. ἡ δὲ Παλαίστρα, Παύσαι, Φησί, προσπαίζων. τίς γὰρ ὡρὴ δύναται μαγεῦσαι τὴν ἐρώτα, ὅντα δὲ τέχνης κύριον; ἐγὼ δὲ, ὦ φίλτατε, τῶν μὲν οἶδα ἔδεν, μὰ τὴν κεφαλὴν τὴν σὴν, καὶ τίωδε καὶ μακαρίαν εὐνὴν, ἐδὲ γὰρ γράμματα ἔμαθον, καὶ ἡ θεοποινα βασκανῶσα ὅσα τυγχάνει εἰς τὴν αὐτῆς τέχνην· καὶ δὲ μοι χαρὸς ἐπιπρέψῃ, περᾶσομαι παρα-
χρῶν

d Μνησίαν] Τὴν δὲ μίαν Ex. Fl. & marg. Δι. e Αὐτῆς] Sic scriptum inveni.

Interpres hujus Dialogi ad incertum saepe lectorem ducit. Reliqua in eo Dialogo satis nota ex commentariis Petri Colvii, & aliorum qui scripserunt ad Milesias Apuleji, etiam ipse solus Apulejus hunc sibi proponens Dialogum, dum alia de suo connectit Interpretis fungitur officio.

Ὡς ἀμμου σφίγξι] Palaestrae vox ἀμμου, usurpata etiam Theocrito Dioscuris f. Id. 22, 66. ubi male interpretes oculos dedit, quasi essent ἀμμου.

36. Κρίψω] Forſan κρύψω.

Ibid. Μη ἀνιστάμεν] Jocus in ambiguo.

38. Ὑφίλε] Τὸ πρὶν forſan.

39. Παρμυβολῶν] Le croq en jambe, hic virile membrum.

40. Κάθησον] Lege κάθισον.

Ibid. Κατὰ χεῖρας] Forſan καὶ τὴν χεῖρα.

46. Πάρεψαι] Lege ὡραῖον.

Πάρεψαι] P. J. & Ven. παράγραψαι. Quidam παραψάσαι. Coll. vulgatam agnoscunt.

53. Ἦλθεν ἐς τὸ μαθεῖν] Forſan ἐπὶ τοῖς μοι ἤλθεν τὸ μαθεῖν.

71. Μὰ τὴν κεφαλὴν &c.] Homer. Il. O. 39.

73. Καὶ ἡ θεοποινα βασκανῶσα ὅσα τυγχάνει εἰς τὴν αὐτῆς τέχνην] Sed hera mea fascinandi artem callet.

Sic Benedictus, quum tota haec periodus omitteretur in editione Basleensi. Itaque ut negligentia hujus contraxit culpam, ita ille profecto ab ea liber non est, remotissimus ab sensu Luciani, qui exigit, sed hera mea valde invida est erga artificium suum, & studiose abscondit, nec sustinet, ut quisquam ejus fiat conscius aut particeps.

Ibid. Βασκανῶσα] Invida est circa artem suam.

74. Αὐτῆς] Lege αὐτῆς. F. G. Nihil repugno. Sed quia non magni intererat, nihil mutavi.

Dddd 2

76. Εἰ

αἶν' σα^a εἰδῆν μεταμορφωμένην ἢ κελημένην, καὶ τότε μὲν ὅτι τέτοις ἐκοιμήθημεν.

Ἡμέραις δὲ ὕστερον ἢ πολλαῖς, ἀγγέλλει πρὸς με ἡ Παλαίστρα, ὡς ἡ δέσποινα αὐτῆς^b μέλλοι ὄρνις γενομένη^c πέτεσθαι^d πρὸς τὸ ἐρώμενον. καὶ γὰρ, Νῦν, ἔφη, ὁ κωρὸς, ὡ Παλαίστρα, τὸ εἰς ἐμὲ χάρις^e, ἢ νῦν ἔχεις τὸ σαυτῆς ἰκέτιον ἀναπαῦσαι πολυχρονίῳ ὀπιθυμίας. Θάρρει, ἔφη, καπεδὴν ἐσπέρα ἦν, ἀγχι με λαβῶσα πρὸς τὴν θύραν τῷ δωματίῳ, ἔνθα ἐκείνοι ἐκάθηντο καὶ κελεύει με προσάγειν ὅπῃ τιμὴ τῆς θύρας λεπτῇ, καὶ σποσκοπεῖν τὰ γιγνόμενα. ὁρῶ ὅτι μὲν γυναικαὶ σποδυομένην, εἴτα γυμνὴ τῷ λύχνῳ προσελθῶσα, καὶ χόνδρος δύο λαβῶσα, τὴν μὲν λιβανωτὸν τῷ πυρὶ τῷ λύχνῳ ἐπέθηκε, καὶ τῶσα πολλὰ τῷ λύχνῳ κατελάλησεν· εἴτα κιβώτιον ἀδρὸν ἀνοίξασα, πάντας πολλὰς ἔχον πυξίδας ἐν αὐτῷ, ἐνθεν ἀναίρειται καὶ προσφέρει μίαν· ἡ δὲ εἰς τὴν χεὶρ ἐμβεβλημένην, ὅ, τι μὲν οὐκ οἶδα, τὸ δὲ ὄψεως αὐτῆς ἐνεκα ἔλαιον αὐτὸ ἐδόχην εἶναι. ἐκ τούτου λαβῶσα χρίει^f ὅλην, σπὸς τὸν ὄνυχον δεξαμένη τὴν κάτω, καὶ ἄφνω πλεῖρα^g ἐκφύει αὐτῇ, καὶ ἡ ρὶν κερατίνη καὶ γρυπὴ ἐγένετο, καὶ ἄλλα δὲ ὅσα ὀρνίθων κτήμα-

an praebere tibi possim videndam, dum transformatur, dominam. Ac tum quidem in hisce acquievimus.

12. Diebus vero non multis post defert ad me Palaestra, velle dominam suam sumptis avis specie volare ad amasium. Et ego, Tempus jam est, inquam, Palaestra, tui in me beneficii, quo nunc potes tui supplicis longam cupiditatem sedare. Bono, inquit, animo esto; & cum vespera esset, prehensum ducit me ad januam cubiculi, ubi illi quiescebant, jubetque applicare oculos rimae in janua tenui, & quae fierent speculari. Video igitur exuere se mulierem. Tum nuda ad lucernam accedens, grana duo turis in ignem lucernae imponit, stansque multa ad lucernam loquitur. Tum grandiuscula cistella aperta, quae pyxides plurimas haberet, aufert inde promittque unam, quae haberet infusum aliquid, quid fuerit non novi, quantum ad speciem ipsam quidem, oleum esse putabam. De hoc igitur sumens tota se inungit, ab unguibus incipiens inferioribus, & subito pennae illi enascuntur, & nasus corneus fit atque aduncus: verum & reliqua, quaecumque avium propria & signa sunt, habet omnia, nec-

^a Εἰδῆν] Et hoc ita legitur in J. Fl. P. &c. ^b Μίλλαι] Sic Fl. P. H. Μίλλαι J. ^c Πέτρε] Πέτρε Fl. ^d ἢ νῦν] ἢ νῦν marg. A1. ^e Προσφέρει] Προφέρει P. Nihil mutat Fl.

93. * Ἀδρὸν] Πολὺ, μέγα, θαυσιλές, πλούσιον. V.

* Ἀδρὸν] Ἀδρὸν editum, ego mutavi, ut cum textu conveniret. Sic enim ἀδρὸν usitatus scribitur, sed ἀδρὸς laevigandum. Variant tamen Edit. interdum inter ἀδρὸς & ἀδρὸς,

vid. 2. Ver. Hist. c. 40. f. Eandem ob causam paullo ante ἄμμα dedi, pro edito ἄμμα, quia est ab ἀπτω; nec postea semper monebo, ubi res est certa. J. F. R.

76. Εἰδῆν] Sic omnes. Ego malletm εἰδῆν. M. du S. Ibid. τὴν κελημένην] Sic ὁ κελημένης Herus, ap. Aristoph. Plut. 4. ad quem vid. not. Illustr. Spanhemii, qui rationem huius significationis multis explicat, & inter alia etiam ex Aeschyl. Suppl. 340. & Concion. 1118. τὴν κελημένην, dominam vocari probat, non omisso hoc Luciani loco; Conf. iterum infra c. 27. J. F. R.

77. Ἐπὶ τούτοις] Aliud esse ἐπὶ τούτων, vid. supr. Tox. c. 10. No. 6. Sed licet Clar. Gesn. ἐπὶ τούτοις ἐκοιμήθημεν converterit, in hisce acquievimus, & infra c. 17. pr. ἐπὶ τούτων reddiderit, inter haec, quod posterius

parum refert utro more reddatur, num post, an inter haec; itamen haud aegre feret, scio, si existimaro, utrovis loco significari post haec; aeque ac ap. Aristoph. Plut. 57. Ἡ τὰ πρὸς τούτοις δρῶ. Aut posthaec sic faciam. Quod cum Scholiastes duplici modo exponat, significatio τῆς posthaec tamen firmatur ab Κασσινο, ex Eurip. Phoen. 1214. Τί τὰ πρὸς τούτοις παῖδες ἐμὸι δρασκόντες; quid posthaec filii mei facturi sunt. Item Ions 256. Addo Herodian. l. 17. 2. ubi necessario quoque ἐπὶ τούτοις, valet post hos. Namque ait: Ὡς πρῶτη μὲν ἦν Μαρκία, αἰτίῳ δὲ Δαμῖος τὸ ἐκτελεσθῆναι τὸν τούτοις πολὺ πλῆ-

neque quidquam est aliud, quam corvus nocturnus. Cum autem pennatam se videret, terribile quiddam crocicans, & sicut illi corvi, tollens se per fenestram evolat.

13. Ego vero, qui somnium illud me videre putarem, palpebras ipse meas contingo digitis, qui oculis ipse meis non crederem, vel videre eos vel vigilare. Cum autem vix tandem ac tarde mihi persuasissem me non dormire, rogavi tum Palaestram ut pennas etiam mihi adderet, & ex illo unguento unctum volare me sineret. Volebam enim experimento discere utrum transformatus ex homine, deinde etiam quantum ad animam avis futurus essem. Atque illa aperto clam cubiculo affert pyxidem. Et ego urgens opus, exutus totum me ungo, & avis quidem miser non sum, sed cauda mihi de postico exit, & digiti omnes nescio quo abeunt, ungues autem universos non nisi quatuor habeo, eosque nihil aliud quam ungulas; manusque mihi ac pedes jumentum pedes fiunt; & aures longae, & facies magna, ac circumcirca me adspiciens asinum me esse video; vocem autem hominis ad conquerendum

τα ἡ σύμβολα πάντα εἶχε· ἡ ἢ ἄλλο ἔ-
δεν ἢ κόραξ νυκτερινός. ἐπεὶ δὲ εἶδεν ἑαυτὴν
ἡ πτερωμένην, κράζασα δεινόν, ἡ οἷον· ἐκεί-
νο οἱ κόρακες, ἀναστὰσα ὥχλειο πτερομένη
ἔξω ἀφ' ἧς θυρίδος.

Ἐγὼ δὲ ὄναρ ἐκείνο οἰόμενος ὄραν, τοῖς
δακτύλοις τ' ἑμαυτῇ βλεφάρων ἡπτόμενη,
ἡ πιστεύων τοῖς ἑμαυτῇ ὀφθαλμοῖς, ἔθ' ὅτι
ὀβλέπεσιν, ἔθ' ὅτι ἐγρηγόρασιν. ὥς δὲ μό-
λις ἡ βραδείας ἐπέσθην ὅτι μὴ καθεύδω,
ἐδύομην τότε τ' Παλαίστρας πτεροῦσαι καί-
μἐ, ἡ κρίσασα ἐξ ἐκείνου τῇ φαρμάκῃ
ἔασαι πτεροῦσάί με. ἐβυλόμην γὰρ σείρα μα-
στῖν, εἰ μεταμορφωθείς ἐκ τῇ ἀνθρώπῃ, εἴ-
τα ἡ τ' ψυχὴν ὄρνις εἶσομαι. ἡ δὲ τὸ δωμα-
τίον ὑπανοίξασα, κομίζῃ τ' πυξίδα· ἐγὼ
δὲ σπείδων ἤδη, σποδύσας, κρίω ὅλον ἑ-
μαυτὸν ἡ ὄρνις μὲ ἡ γίγνομαι ὁ δυστυχής·
οὐδ' ἀλλὰ μοι ἔρα ὀπίσθεν ἐξῆλθε, ἡ οἱ δάκτυ-
λοι πάντες ὥχλειο, οὐκ οἶδ' ὅπῃ, ὄνυχας
δὲ τῆς πάντας τεσσάρων εἶχον, καὶ τῆς
ἔδεν ἄλλο, ἡ ὀπλάς, καὶ μοι αἱ χεῖρες, ἡ
οἱ πόδες, κτήνης πόδες ἐγένοντο, καὶ τὰ
ἡ ὦτα δὲ μακρά· ἡ τὸ πρόσωπον μέγα.
ἐπεὶ δὲ κύκλῳ περιεσκόπων, ἡ ἑαυτὸν εἶ-
δων ὄνον, φωνὴν δὲ ἀνθρώπου ἐς τὸ μέμφασθαι

f. *Ensis*] Et sic esse in *Fl.* notabat *Solan.* Sed & sic *J. P. H. S. Ald. Fr. B1.* g. *Ensis*] Expressi lectionem *Fl. & L. Ald.* Edd. cett.

30. τ' συγκλίνου πρὸς τὴν ἀνθρώπου.

80. Πῶς πρὸς τὴν ἀνθρώπου] Non capio, quam vere *Benedictus* nunc verterit ad *summa amorem*, quum pag. 86. ea voce reddiderit *homo*. Utique prudentius in *Gallo* pag. 181. puto ab eo verti *amorem*. Est enim in Græcis differentia.

83. ἢ τὴν ἑαυτῆς] *Potes.*

5. *Ensis*] Forſan *Ensis* quaſiviv *Solan.* Nec reſpuerem, ſi invenirem; facillime enim a ſequentē *et* abſorberi potuit prior ſyllaba *et*. Attamen invito non obtrudo lectori, quia & elliptice ſtare poteſt. (Vid. notata ad *Amor.* c. 36.) pro *et* *Ensis*, ἡ *et* *Ensis*. Niſi malis aliter conſtruere; nimirum, ἡ *Ensis* ſcil. *Ensis*, *et* *et* *Ensis*. Sed *Ensis* magis placet, quia ad illas ſingulares cornices nocturnas reſpicit, quae *Ensis* etiam vocantur, quod ex *Aristot.* *Hiſt. Anim.* VIII. c. 3. notum eſt.

26. *Ensis* *Ensis* *Ensis*] Vitia quidem non tam corpus,

quam animam, verum hominem immutant. Sunt etiam vitia animorum veneficia, quibus avari & raptores in harpyas, libidinosi in Satyros, obſcœni in porcos, aſinos, ſive jumenta, tyranni in lupos & alias beſtias tranſfigurantur. *Auguſt.* de Civ. Dei L. XVIII. c. 17. & ſeq.

Ensis] Ita L. Codex & *Fl.* In impreſſis vero reliquis *Ensis*. Sed legendum *Ensis*, quanquam non deſunt ejusmodi exempla.

Ensis] Quia pro *Ensis* valere poteſt, recte ſa-
tente *Solan.*, non necesse erit id mutare; & quia *Ensis*
τὸν a Scribis ſæpe contractum in *Ensis*, potuiſſet idem
ſervari. At quia ſcriptura Florentinae & Codicis L.
eſt antiquior, eam reduxi, donec inveniat, qui *Ensis*
habeat. Sic mox c. 31. f. *Ensis* *Ensis* *Ensis* *Ensis*
τὴν ἑαυτῆς, maniſeſto pro *Ensis*. Adde I. *Ver. Hiſt.*
c. 6. Et *Cæſar.* c. 9. verſ. 12. ubi *Solan.* id quoque
frustra mutatum voluit. *Alciophr.* etiam II. ep. 1. p.
Dddd 3 198.

ἢ Παλαίστραι, ἐκείτι εἶχον. τὸ δὲ χεῖλος
ἐκτείνας κάτω, καὶ αὐτῷ δὴ τὰ ῥήματα ὡς
ὄντος ὑποβλεπόντων, ἡτιώμην αὐτῶν, ὅση30
δύναμις, ὄντος ἀντὶ ὀρνίθου γενόμενος.

Ἡ δὲ ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶ τυφάρμην
τὸ πρόσωπον, Τάλαινα, εἶπεν, ἐγὼ, μέ-
γα εἰργασμαι κακόν· σκεύσασα γὰρ ἡμαρ-
τον ἐν τῇ ὁμοιότητι τῇ πυξίδων, καὶ ἄλλην3
ἐλαβοὶ ἐχὶ τὰ πτερά φύεσθαι. ἀλλὰ
θάρα μοι, ὦ φίλτατε· ῥάων γὰρ ἡ τέχνη
θεραπεῖα. ῥόδα γὰρ μόνον εἰ φάγοις, σπο-
δύση μὲ αὐτίκα τὸ κτήν, τὸ δὲ ἐρασὴν
μοι τὸ ἐμὸν αὐθις σποδώσεις· ἀλλὰ μοι,40
φίλτατε, μίαν νύκτα ταύτῃ ὑπόμενον ἐν
τῷ ὄνῳ ὄρθρῳ δὲ δραμῖσα οἶσά σοι ῥόδα,
καὶ φαγὼν ἰαθήσῃ. ταῦτα εἶπε· καλὰ φη-
σασά μοι τὰ ὦτα, καὶ τὸ λοιπὸν δέρμα.

Ἐγὼ δὲ τὰ μὲν ἄλλα ὄντος ἤμην, τὰς45
δὲ φρένας καὶ τὴν νῦν ἀνθρώπου ἐκείνου ὁ
Λεύκιος, δίχα τῇ φωνῇ. πολλὰ ἐν κατ'
ἐμαυτὸν μεμφάρμην τῇ Παλαίστραι ὅτι
τῇ ἀμαρτίᾳ, δακνὼν τὸ χεῖλος, ἀπῆλυν,
ἐνθα ἡπιστάμην ἐστῶτα τὸ ἐμαυτῷ ἵππον, καὶ50
ἄλλον ἀληθινὸν ὄνον τῷ Ἰππάρχῳ. οἱ δὲ
αἰσθημένοι με εἶσα παριόντα, δέισαί τις
μὴ τῷ χόρτῳ αὐτοῖς κοινοῦς· ἐπιστέρχο-
μαι, τὰ ὦτα καλὰ κλίναί τις, ἔτοιμοι ἦσαν

cum Palæstra non amplius habeo. Interim
labio deorsum protenso, & ipso quoque
habitu, ut asinus, vultu dejecto, illam
accusabam, quod asinus pro volucris factus
esset.

14. At illa ambabus manibus faciem
suam percutiens, *Misera ego*, inquit, *ma-*
gnum feci malum; *prae festinatione enim in*
pyxidum similitudine peccavi, & *aliam arri-*
pui, non eam quae pennas producit. Sed bo-
no es animo, *dulcissime*, facilis enim horum
medicina. Si enim rosas modo comederis,
exues e vestigio jumentum, amatoresque mi-
hi mentem reddes. Sed tu mihi carissime uni-
tam modo hanc noctem perdura in asino, sum-
mo mane curriculo tibi rosas adferam, quibus
comestis sanabere. Haec dum dicit aures mi-
hi & reliquam cutem demulcet.

15. At ego quantum ad reliqua eram asi-
nus, mentem vero atque animum homo,
ille Lucius, voce excepta. Multum igitur
intra me Palæstram accusans illius peccati
caussa, labra mordens illuc abeo, ubi stare
equum meum noveram, & alium verum
asinum Hipparchi. Hi sentientes me intra-
re, ac metuentes ne de foeno illorum par-
tem ablaturus advenissem, demissis auribus
pa-

a [ῥάων] Sic P. L. H. P. B1. & 2. Fr. S. Ald. ῥάων Fl. [ῥάων Veneta utraque. b Μόρον] Μόρον Fl. & marg.
A1. c Καταψήσασα] Sic & Fl. cum cett. At Coll. testantur scriptum etiam καταψήλαψασα. d Παριόντα]
Παριόντα Ex. Fl. Nil mutat P. e [Ἐπιστέρχομαι] Et sic habere Fl. notat M. du S.

43. Καταψήσασα] Καταπρήσασα. Γρω. καταψήλαψασα. V.

198. ἰαυτῇ pro ἰμαυτῇ. Sed ibid. Ep. 4. p. 236. αὐ-
τῇ legas, ubi Cl. Bergl. cum Periz. tamen etiam ἰαυ-
τῇ, idque pro ἰμαυτῇ legi jubent. Bene; sed αὐτῇ
forsan & ibi sufficeret. Ἐαυτοῦς itidem pro ἡμῶς αὐ-
τοῦς est in 2. Ep. ad Corinθ. X. 12. & passim in N. T.
aliosque, quos omitto sciens. J. F. R.

32. Τυφάρμην τὸ πρόσωπον] Pristinus Interpres sa-
tis dubie: *illa manibus demulcens caput*: quum ve-
rum videre potuisset sensum, si non ex adfectu do-
lentis, certe ex *Apulejo* (i. potius Appulejo) mox in-
dicando, qui totidem verbis: *quae ubi me primum*
talem adpexis, percussa faciem suam manibus infestis.
Sed non libet singulas ejus aberrationes repetere. J. F. R.

37. [ῥάων] Ita Aldina, ni fallor, & Ven. utraque.
In reliquis ῥάων, nisi quod Fl. mendose habet ῥάων.

[ῥάων] Solam. jam correxerat ῥάων. Sed vereor ne
nimis festine. Quod enim & Aldinam sic habere cre-
dat, non satis intelligo; nisi Aldinam alteram, ab alio
collatam significet. Nam Ald. 1. quam ipse consu-
lui, cum reliquis omnibus habet ῥάων. Quod probō,
quia & sic *Apulejus* Met. III. p. 59. Ed. Pricaci. *Me*
trepidatio formae & festinatio festellit, & *pyxidum simil-*
itudo decipit. Sed bene, FACILIOR quod reforma-
tionis hujus modum suppeditat. Unde imitatio satis ad-
paret. J. F. R.

51. Ἀλη-

parati erant pedibus ventrem ulcisci. Quos ego animadverso, longius a praefepi recedens ac stans ridebam: ruditus vero erat risus meus. Haec enim apud me cogitabam, Vah intempestivam curiositatem! Quid vero si lupo huc intraret aut alia bestia? in periculum venio, qui mali nihil fecerim, pereundi. Haec ita cogitans ignorabam infelix instans malum.

16. Cum enim nox profunda jam esset, & multum silentium, & dulcis somnus, strepitum dat extra murus, velut perfoderetur, & perfodiebatur etiam, jamque lacuna facta erat, quae capere hominem posset: statimque homo ea intrat, & alius similiter. Jam multi intus erant, gladiis armati omnes. Tum victis intra in cubiculis Hipparcho, & Palaestra, & meo servo, sine metu jam domum totam depraedantur, pecuniasque & vestes, & suppellectilem exportant. Cum vero nihil aliud reliquum esset, ducentes me, & alterum asinum, & equum, clitellis ornant: tum, quae exportaverant, imposita nobis deligant. Et ita nos, magnum ferentes onus, fustibus tundos agunt, qui in montem via minus trita ducunt. Quid reliquis jumentis

Quos ὅσοι ἀμύνει τῇ γαστρί· καὶ γὰρ σπείεις, τοῦ ῥωτέρου τοι τὸ Φάττης· ἀποχωρήσας, ἔως ἐγέλων, ὁ δὲ μοι γέλως ὀγκηθὺς ἦν. ταῦτα γὰρ ἐνέον ὡς ἐμαυτὸν, ὡς τὸ ἀκαίριον ταύτης· ἀπειργίας. τί δὲ εἰ λύκοι παρεισέλθοι, ἢ ἄλλο τι θηρίον; κινεῖται μοι μηδὲν καλὸν πεποιηκότι, ἀμφωθῆναι. ταῦτα ἐποῶν ἠγίοσιν ὁ δυστυχὴς τὸ μέλλον καλόν.

Ἐπεὶ γὰρ ἦν ἡδὴ νύξ βαθεῖα, καὶ σιωπὴ πολλή, καὶ ὕπνῳ ὁ γλυκὺς, φοβῶ μὲ ἔξωθεν ὁ τοῖχος, ὡς διωρυττόμενος, καὶ διαγυῖται γὰρ, καὶ ὅπῃ ἡδὴ ἐγεγόνει, ἀνθρώπων δέξασθαι δυναμένη, καὶ εὐθὺς ἀνθρώπων ταύτη παρήει, καὶ ἄλλοι ὁμοίως, καὶ πολλοὶ ὄνδρον ἦσαν, καὶ πάντες εἶχον ξίφη. εἴτα καταδῆσαντες ἐνδον ἐν τοῖς δωματίοις τὸ Ἰππαρχον, καὶ τὴν Παλαίστραν, καὶ τὸ ἐμὸν οἶκόν τε, ἀδελῶς ἡδὴ τὴν οἰκίαν ἐκένον, τὰ τε χρήματα, καὶ τὰ ἱμάτια, καὶ τὰ σκεύη κομισθέντες ἔξω. ὡς δὲ ἔβδεν ἄλλο καλελεῖν πέλο, λαβόντες μὲ καὶ τὸν ἄλλον ὄνον, καὶ τὸ ἵππον, ἐπέσαζαν· ἐπειδὴ ὅσα ἐβάστασαν, ὅπλα κατέδωκαν ἡμῖν· καὶ ἔτω μέγα ἄχθος φέροντας ἡμᾶς, ζύλοις παλόντες ἤλαυνον, ὡς εἰς τὸ ὄρεον ἀτρίπτω ὁδῷ φεύγειν περριζόμενοι. τὰ μὲν ἄλλα κτήνη, ὅσα ἔχον

f. Ὑποχωρήσας] Ἀποχωρήσας Fl. g. Περιργίας] Restitut. ex P. G. Περιργίας Edd. anteriores. Restituta lectio, est etiam in marg. AW. h. Διαφωθῆναι] Deest in Fl. Adest in cett. & P. i. ἡδὴ] Ἐπὶ male Ex. Fl. Vulgatam tuetur P. k. Καταλείπειτο] Ita bene Fl. Fr. Bz. P. H. S. Καταλείπειτο J. & V2. l. M.] Ex emend. Solan. Deerat in Edd.

51. Ἀληθὺς δὲ] Vid. omnino L. Bos in Ep. I. Thest. I. 9. p. 211. (quem ad eundem Cl. Hemsterb. margini adscripserat) ubi is docet ἀληθὺς & ἀληθὺν quidem verum significare; sed non promiscue semper usurpari. Ἀληθὺς enim saepe sumi de eo quod natura & re vera est quod dicitur, & opponitur fictitio, ut hic ὁ ἀληθὺς, ac duabus paginis post, ὁ ἀληθὺς &c.

52. Διότι μὴ τῷ χόρῳ] Non solum zelotypia equi laborant, sed etiam invidia & æmulatione. Arist. L. 2. Rhet. G. C.

53. Ἐπιστοχόμαι] Si dubitavit Solan. num vera haec lectio, miror cur non indicarit, iterum sic occurrere infra hoc Dial. c. 38. med. Immo habuimus & alibi. Sed plura addere non est opus. J. F. R.

58. Ὡς τὸ ἀκαίριον ταύτης ἀπειργίας] O intempestivam hanc curiositatem. Περιργία non memini alibi apud Graecum melioris notae scriptorem occurrere, quamvis ἀπειργάζομαι legatur. Repone igitur ex Mf. Περιργίας. J. G. G.

59. Περιργίας] Sic P. etiam, vide finem Libelli. M. du S.

76. Λαβόντες καὶ] Pro λαβόντες ἡμῖν καὶ τὸ &c. An τὸ ἡμῖν excidit restituendum? Vid. lib. vett. F. G.

Ibid. M.] In P. erat μὴ. In reliquis nihil. Ego μὴ repositui, quod procul dubio volebat, qui μὴ scripsit. M. du S.

Λαβόντες καὶ] Et si non inveni illud μὴ, tamen adeo verum ac necessarium duxi, ut inseruerim, monente J. F. R.

εἰπεῖν ὅ, τι ἔπαχεν, ἐγὼ δὲ ἀνυπόδιδεσθαι
 ἀσυνήθους ἀπῶν, πέντραις ὀξείαις ὀπιθαί-
 νων, τοσαῦτα σκευή φέρων, ἀπωλλύμην. καὶ
 πολλάκις προσέειπαιον, καὶ ὅτε ἦν ἐξὸν κα-
 ταπεσεῖν, καὶ εὐθύς ἄλλῃ ὀπίσθε χεῖρ
 μῆρῶν ἔπαυε αἰεὶ ξύλω. ἐπεὶ δὲ πολλάκις,
 ὦ Καῖσαρ, ἀναδοῆσαι ἐπεθύμην, εὐδὲν ἄλ-
 λο, ἢ ἀγκώμην, καὶ τὸ μὲν ὦ μέγιστον
 καὶ μεγαλοφρονότατον ἐβόων, τὸ δὲ ΚΑΙ-
 ΣΑΡ ὅτε ἐπηκολούθη. ἀλλὰ μὴν καὶ
 δι' αὐτὸ τῆτο ἐτυπτόμην, ὡς προδιδὼς αὐ-
 τὸς τῷ ὀγκηθῆναι. μαθὼν ἔν ὅτι ἄλλο
 ἐβόων, ἔγνω σιγῇ προίεσθαι, καὶ κερδαίνειν
 τὸ μὴ παύεσθαι.

Ἐπὶ τῇ τῇ ἡμέρᾳ τε ἦν ἡδὴ, καὶ ἡμῖς
 ὄρη πολλὰ ἀνεβέβηκαμεν, καὶ τὸ μάλα δὲ
 ἡμῶν δεσμῷ ἐκείχεται, ὡς μὴ ἀεὶ βοσκομέ-
 νοι τὸ ὄδον εἰς τὸ ἀριστον ἀναλίσκομεν, ὥστε
 ἐστὶν τότε, καὶ ἔμεινα ὄν. ἐπεὶ δὲ ἦν
 αὐτὸ τὸ μέσον τῇ ἡμέρᾳ, καταλύομεν εἰς
 τινὰ ἔπαυλιν συνήθων ἐκείνοις ἀνθρώπων, ὅσον
 ἦν ἐκ τῇ γιγνομένην σκοπεῖν. καὶ γὰρ Φιλήμα-

factum sit non habeo dicere. Ego vero
 non soleatus insuetusque incedens, per acu-
 tas rupes ingrediens, tot gerens sarcinas,
 peribam. Et saepe offendebar, ac ne li-
 cebat quidem cadere, cum statim alius a
 tergo femora fusti subinde percuteret.
 Cumque saepe, o Caesar! proclamare cu-
 perem, nihil aliud quam rudebam, cum O
 quidem maximum & vocalissimum exiret,
 Caesar autem non sequeretur. Verum hoc
 ipso quoque nomine pulsabar, qui ruditu
 illos proderem. Sentiens ergo me alienum
 quid clamare, decrevi silentio pergere, &
 compendificare plagas.

17. Inter haec jam dies erat, & nos
 montes plures superaveramus. Ora autem
 nostra capistro erant revincta, ne circum-
 pascentes viam consumeremus in prandio:
 itaque perrexi tunc & mansi asinus. Me-
 dio ipso die devertimus in stabulum quod-
 dam familiarium illis hominum, quantum
 ex his, quae fiebant, licebat videre. Et-
 enim

a ἔπαχεν] ἔπαχον marg. A1. b ὦ] Male abest a Fl. c ἐπηκολούθη] ἐπικολουθεῖ S. sola cum affecta A.
 d ἄλλο] Sic & Fl. cum J. Fr. P. &c. ἄλλως Pell. & Marc. e ἔσθην] ἔσθην Graev. Nil mut. Edd.

82. Ἀνυπόδιδεσθαι] Omnes Libri hic ἀνυπόδιδεσθαι habent. Idem c. 43. ἀνυπόδιδεσθαι. Ego eam scribendi rationem sequar, quam Libri dabunt, ut hic ἀνυπόδιδεσθαι, & iterum c. 29. ἔσθην. c. 19. & Philox. c. 21.

Ἀνυπόδιδεσθαι] Non esse talia intelligenda de ferramentis qualia hodie suppinguntur jumentorum pedibus; sed de calceis, qui indui exuique pro viarum diversarum ratione possunt, ostendi in Ind. scriptorum Rei Rust. V. solen, ubi dedita opera de hoc argumento disputavi.

Ἀνυπόδιδεσθαι] Sic etiam praeter loca ab Solano indicata scribitur in Icarom. c. 31. excerpta S. & Amst. quae in penultima dedere; hic vero servarunt. Sed Phrynich p. 196. Edit. Cl. de Pauw peccatum in analogiam ait, si per scribas, dicitque: Ἀνυπόδιδεσθαι ἵπτις αὐτῇ, τὸ δὲ αὐτῇ, ἀμαρτυρία. καὶ γὰρ ἀνυπόδιδεσθαι λέγεται, καὶ αὐτῇ ἀνυπόδιδεσθαι. At Cl. P. Wesseling. ad Diod. Sic. I. c. 80. vers. 75. contra Phrynichum, Moerlin. Suid. & Th. Magistr. pariter τὸ δὲ damnantes, ex Diod. Lysia, Aeliano, Longo, &c. nostram scripturam firmat. Sed confer mox c. 43. ubi servavimus. J. F. R.

84. Ἀπωλλύμην] Ἀπωλλύμην adscriptum in marg. Basf. i. deletio ἀπωλλύμην. Nescio quare; cum eodem

redeat, nec varietatem in Edd. ut & Codd. inveniam. Ἀπώλλω ὑπὸ τῇ ἄγρῳ ait quidem supra Tac. c. 14. & alibi etiam hanc formationem amat; sed cum non videam quid in altero improbandum, nec semper eadem forma loqui Nostrum oportere necesse sit, non curavi illam mutationem.

86. Καὶ εὐθύς ἄλλῃ] Incepta haec; sed absque Codicum ope mederi non possum.

91. Οὐκ ἐπηκολούθη] Et in hoc sinceriores editiones priores, habentes ἐπηκολούθη. Mox eadem hac pag. integrioribus iterum eadem, καὶ γὰρ φιλήμασιν ὑποζυγοῖς καταλύειν ἐκέλευον, &c. ab sequioribus ultimum illud καὶ abest.

93. Μαθὼν ἔν ὅτι ἄλλο ἐβόων] Ἄλλως, μαθὼν. Th. M. Μαθὼν ἔν ὅτι ἄλλο ἐβόων] Ἄλλως & ego practulissim, si constaret Pellasi scripturam ex Codice, non ex conjectura esse. Et quamquam id non constet, tamen sic dedisse Lucianum arbitror, & pristini Interpretes jam verterunt, quasi ἄλλως legeretur, reddentes: Nihil ergo proficiens rudendo, &c. nam si ἄλλο exprimeret studuisse, debebant dare: Expertus autem me aliud quid clamare, quam quod volvebam, sive alienum, insolitum quid. Potest tamen & ἄλλο quasi adverbii more positum accipi, ut illud aliud quid

enim osculo se invicem salutabant, & de-
vertere in stabulo illos jubeant: apponunt
etiam prandium, nobis autem jumentis ob-
jiciunt hordea. Ac reliqui prandent, ego
vero misere esurio: & cum nunquam hor-
dea cruda pransus essem, circumspicio,
quod comederem. Video autem hortum
ibi post aulam, qui olera multa haberet &
bona, rosae etiam super ista videbantur.
Hic ego nemini animadversus eorum om-
nium, qui intus erant, qui nempe occu-
pati essent in prandio, venio ad hortum
partim impleturus ventrem crudis oleribus,
partim rosarum caussa. Putabam quippe
me comēsis floribus hominem iterum futu-
rum. Tum ingressus hortum, lactucis qui-
dem, & raphanis, & apiis, quae cruda
homo comedit, me implevi. Verum rosae
illae verae rosae non erant: sed erant e lau-
ro agresti enatae rosae. Rosam lauream vo-
cant homines: malum hoc prandium asino
unicuique & equo: ajunt enim de eo qui
comederit, statim mori.

ἔσων ἡσπάζοντο ἀλλήλους, ἔχῃ καὶ ἀλαλύνον
ἐκέλευον αὐτοὺς ἐν ἐπαύλῃ, καὶ παρέθηκαν
ἄριστον, καὶ τοῖς κτήνεσιν ἡμῶν παρέβαλον
κριθῖδια· καὶ οἱ μὲν ἤριστον, ἐγὼ δὲ ἐπίεστον
μὲν κακῶς· ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ πώποτε κριθὰς
ὠμὰς ἤριστήκειν, ἐσκοπήμην ὅ, τι καὶ κα-
τάγομαι· ὅρα δὲ κῆπον αὐτῷ ὀπίσω τῆς αὐ-
λῆς, καὶ εἶχε λάχανα πολλὰ καὶ καλὰ,
καὶ ῥόδα ὑπὲρ αὐτῶν· ἐφαίνετο καὶ γὰρ λαθὼν
πάντας τῆς ἐνδον, ἀρχαλιμύνης παρὰ τὸ
ἄριστον, ἐρχομαι ἐπὶ τῷ κῆπον, τῷτο μὲν
ὠμῶν λαχάνων ἐμπλησθούμενος, τῷτο
δὲ τῷ ῥόδῳ ἐνεκα. ἐλογιζόμην γὰρ ὅτι δῆθεν
φαγὼν τῶν ἀνθέων πάλιν ἀνθρώπου ἔσομαι.
εἴτα ἐμβὰς εἰς τὸν κῆπον, θριδάκων μὲν καὶ
οῤαφανίδων καὶ σελίνων, ὅσα ὠμὰ ἐσθίει ἀν-
θρώπου, ἐνεπλήσθην, τὰ δὲ ῥόδα ἐκείνα οὐκ
ἦν ῥόδα ἀληθινὰ· τὰ δ' ἦν ἐκ τῆς ἀγρίας δά-
φνης φυόμενα ῥόδα ἐκείνα, δάφνην αὐτῶν
καλεῖσιν ἄνθρωποι, κακὸν ἄριστον ὄνα τῷτο
ἔσωντι, καὶ ἵππῳ. φασὶ γὰρ τῷ φαγόντι
ἀποθνήσκειν αὐτίκα.

E

f Καὶ καταλύνω] Deest καὶ in S. Adest in P. &c. g 'Er] Sic dedi ex L. & marg. At. 'Epi Edd. priorcs.
h ἄστῃ] ἄστῃ L.

6. * 'Επαυλὶν συνίσταν + ἐκείνους ἀνθρώποι ὄνοι ἦν] 'Επαυλὶς ἡ οἰκία ἐν τῇ αὐλῇ ποιεῖται· αὐλὶς δὲ ἡ κούρη. V.

* 'Επαυλὶν] 'Επαυλὶν legebatur in Edit. Ad Luciani textum
adcommoavit M. du S.

+ 'Εκείνους] 'Εκείνους vulgatum fuerat, mutavit, & post ἦν
lacunae notam adposuit M. du S.

quid idem sit atque aliter clamavi, scil. quam sole-
bam, volebam; ideoque Lectoris arbitrium esto eli-
gendi quid malit. J. F. R.

99. ὅρα ἔγω] Qs dicit asino fuisse vinculo oclusum
ne tempus, quod viae impendendum erat, pabulo im-
penderet, & tardius procederet. ὅρα ἔγω τῷτο, καὶ ἵππῳ
ὄνα. Jamque tunc steti, asinusque mansi. Quo-
modo stetit, cum tantopere properaret? lege: ὅρα ἔγω
τῷτο. Tum sic obdurato ore procedebam. J. G. G.

2. Καταλύνωμεν] Alias amat καταλύνωμεν, ut mox,
& c. 46. & alibi. Sed conf. ad c. 1. καὶ τὰ ἱππῶνα.
Adde Arrian. IV. 16. p. 174. f. καὶ φυλάκων εἶχον.
J. F. R.

5. Καταλύνω] Καὶ hic deesse videtur. Καὶ καταλύνω.
&c. Placet. E. G.

6. 'Εν τῇ ἐπαύλῃ] Sic P. melius quam in reliquis,
in quibus ἐπὶ legitur pro ἐν.

'Εν τῇ ἐπαύλῃ] Cur ἐπὶ minus probem, videri po-
test ex iis quae notavi ad Idem. c. 20. J. F. R.

Tom. II.

21. Τὰ δὲ — τὰ δὲ] Consului Edd. vett. Sed ni-
hil varietatis inveni. At quis non videt mendam in-
esse, & ῥόδα ἐκείνα frustra repetitum? Et quis ferat
ter ῥόδα sic repeti duobus versibus? Quare posterius
illud ῥόδα ἐκείνα expungerem. Sed repetitum τὰ δὲ
non moveo. V. c. 22. f. J. F. R.

23. Δάφνη] Haec omnia aut miseris modis scripta
sunt, aut a Librariis inquinata. Pro αὐτῶν in L. αὐτῶν
legitur. M. du S.

Δάφνη αὐτῶν καλεῖσιν] Est rhododendron, nerion,
rhododaphne, quod Plinius 6, 20. f. 33. describit semp-
pernatum fronde, rosae similitudine, caulis fruticosa-
sum. Jumentis, caprisque, & omnibus venientibus est.
Apulejus l. 4. pr. Hae arborea in lauri faciem prolixa
foliatae, parvius in modum floris inodori porrectos cali-
culos modice puniceos, quos — vulgus indoctum ro-
sas laureas appellans, quarumque cunctis pecori cibus
letalis est. Hinc in suspicionem veni, an forte legen-
dum sit apud Lucianum ῥοδodάφνη. J. M. G.

Eccc

43. Παρ

Ἐν τῷ τῷ ὁ κηπὸς αἰσθόμενος, καὶ ζύ-
 λων ἀρπάσας, εἰσελθὼν εἰς τὸ κῆπον, καὶ τὸ
 πολέμιον ἰδὼν, καὶ τὸ λαχάνων τὸ ὄλεθρον,
 ὡς τις δυνάστης μισοπόνηρος, κλέπτει
 λαβὼν, ἔτω με συνέκοψε ζύλω, μήτε
 πλευρῶν φεισάμενος, μήτε μηρῶν, καὶ μὴν
 καὶ τὰ ὠτὰ αὐτῶν κατέκλασε, καὶ τὸ πρόσω-
 πον συνέτριψεν· ἐγὼ δὲ ἔκτε' ἀνεχόμενος,
 ἀπολακτίσας ἀμφοτέροις, καὶ καταβαλὼν
 ὑπὸν ὅππῃ τὸ λαχάνων, ἔφευγον ἄνω εἰς τὰ
 ὄρη. ὁ δὲ ἐπειδὴ εἶδε δρόμῳ ἀπίοντα, ἀ-
 νείκραγε λῦσαι τὰς κύνας· ἐπ' ἐμὲ οἱ δὲ
 κύνες πολλοὶ τε ἦσαν καὶ μεγάλοι, καὶ
 ἄρκις μάχεσθαι ἱκανοί· ἔγνων ὅτι δὴ οὐ
 ἀποσπασοῦναι με ἔτοι λαβόντες, καὶ ὀλίγον
 ἐκπεριελθὼν, ἔκρινα τῷ τῷ δὴ τὸ τῷ λόγῳ,
 παλινδρομήσαι μᾶλλον, ἢ κακῶς δραμεῖν.
 ὁπίσω· ἔνι ἀπῆν, καὶ εἵσεμι αὐθις εἰς τὴν
 ἔπαυλιν. οἱ δὲ τὰς μὲν κύνας δρόμῳ ὅππῃ
 βορμῆς ἐδέξαντο, καὶ κατέδησαν. ἐμὲ δὲ
 παλιν εἰς τὸ πρότερον ἀφῆκαν, πρὶν ἢ τὸ
 ὁδὸν πάντα τὰ λάχανα κατὰθεν ἐξ-
 ἐμέσαι.

Καὶ μὴν ὅτε ὁδοιπορεῖν ὄρα ἦν, τὰ βαρύνον-
 ται τὰ κλεμμάτων καὶ τὰ πλείστα ἐμοὶ
 ἐπέθηκαν· κακείθεν τότε ἔως ἐξελαύνομεν.
 ἐπεὶ δὲ ἀπηγάρευον ἤδη, παλιόμενός τε καὶ
 τῷ φορτίῳ ἀχθόμενος, καὶ τὰς ὀπλὰς ἐκ
 τοῦ ὁδοῦ ἐκτερίμμενος, ἔγνων αὐτῷ κατα-
 πεισεῖν, καὶ μὴδ' αὖν ἀποσφάττωσί με ταῖς

18. Inter haec sentiens olitor, arrepto-
 que fusti hortum ingressus, vidensque ho-
 stem & perniciem olerum, non aliter quam
 Oseverus aliquis dynasta captum furem, fu-
 ste concidit, neque costis parcens neque
 femoribus: quin & aures mihi confregit,
 & contrivit faciem. Ego autem non ultra
 patiens, calcibus utrisque reiectis supinum
 prosterne in olera, atque versus montem
 aufugio. Ille cum videret me cursu abire,
 clamavit ut immitterentur in me canes. E-
 rant vero canes multi & magni, etiam cum
 urfis pugnare idonei. Video igitur illos me
 si capiant, discerpturos esse, paullum ita-
 que circumiens decrevi quod est in prover-
 bio retro currere potius, quam male currere:
 retro eo igitur, stabulum iterum ingredior.
 Illi canibus qui cursu in me ferebantur, re-
 ceptis alligatisque, me pulsare prius non
 desierunt, quam prae dolore olera omnia
 per inferiorem gutturem evomerem.

19. Verum itineris ingrediendi tempus
 cum esset, gravissimas quasque rerum fur-
 tivarum & plurimas mihi imposuere. Cum
 vero jam despondissem animum pulsatus &
 gravatus onere, detritis insuper a via ungu-
 lis, procumbere ibi decreveram, nec un-
 quam, si vel interficerent me plagis, surge-
 re;

a ἔπ' ἐμὲ] ἔπ' ἐμὲ Ex. Fl. Vulgatam tuetur P. b Ἀρκίς] Ἀρκίς Ex. Fl. & Ald. Sed Ἀρκίς collatio
 in marg. ejusd. Et sic quoque L. recte cum cett. Edd. c Οὐ] Deest in Fl.

43. Παλινδρομήσαι &c.] Jambus proverbialis, quem
 Erasmus exponit Tit. Satius. Latine quoque usitatus
 versiculus: Satius est regredi, quam male coepta sequi.
 Sed hoc cuilibet notum: utinam & omnibus usita-
 tum!

61. Τῷ ἡμῶν] Supra οὐκ dixit; quare hic τῷ ὁδοῦ
 scribendum videtur, pro τῷ ἡμῶν.

Ibid. Ἡμῶν] Quem tamen supra passim asinus
 dixit.

67. Οὐδὲν ἔπ' ἐμὲ] Sic Belgae, adscript. in B1.

79. Ὁ δὲ ἀπῆν κάτω τὸ θάνατον ὀρχόμενος] Capta-
 vit, ut patet, elegantiam notabilem in loquendo Lu-
 cianus, quam vide ut obnubilent interpretes. Basi-
 leenses mors illi attulit laborum finem, levissime. Be-
 nedictus ille vero infra delabebatur moriendo subsultans,
 quod sane contingit pluribus morientibus, etsi non
 cadant praecipites. Verte simpliciter ille deorsum ab-
 ibat mortem saltans.

82. Ἐγὼ φημι ἐγὼ τὰς τὰς ἐν ποσὶ] Ad verbum ἐγ-
 γων Solan. adscripserat, & sic esse in Fl. An speravit
 er-

re; hoc sperans, magnam ad me utilitatem re-
dituram ex eo consilio. Putabam enim,
iplos plane victos *mea pervicacia*, sarcinas
meas divisuros inter equum & mulum,
me autem ibi jacentem relicturos praedae
lupis. Sed invidum quoddam numen, mea
consilia intelligens, vertit ea in contrarium.
Alter enim asinus, eadem forte quae ego
cogitans, decumbit in via. Illi primo fu-
stium ictibus surgere jubent miserum: ni-
hil obedientem plagis, prehensum alii auri-
bus, cauda alii, excitare student. Cum
nihil proficerent, jaceretque lapidis instar
in via, fessus & sine spe, subductis ratio-
nibus, nequidquam se laborare, & fugae
tempus perdere asino mortuo assidentes,
sarcinas quas ille gestarat omnes inter me &
equum dividunt, miserum vero captivitatis
pariter & gestandorum onerum consortem,
prehendentes, succisis ferro cruribus, pal-
pitantem adhuc per praeceps impellunt. At-
que ille mortem saltans descendit.

20. Ego vero animadvertens in socio iti-
neris consiliorum meorum exitum, decrevi
fortiter ferre praesentia, & strenue incede-
re, qui spem haberem, futurum, ut om-
nino aliquando in rosas inciderem, ac inde
me salutemque reciperem. Audiebam
vero etiam ex latronibus, non multum fu-

πληγαῖς, ἀναστῆναι ποῖε, τῆτο ἐλπίσας
μέγα μοι ὄφελ' ἔσταλ' ἐκ τῆ βουλευμα-
τ' ὥσθην γ' ὅτι πάντως ἡττώμενοι τὰ
ἄλλα ἐμὰ σκεύη ληστεύουσιν τῷ τε ἵπτῳ, καὶ
τῷ ἡμίονῳ, ἐμὲ δὲ αὐτῷ ἐάσουσι κείῳ
τοῖς λύκοις· ἀλλὰ τις δαίμων βάσκαν',
συνεῖς τ' ἐμῶν βουλευμάτων, ἐς τὴν ἀντίστοιχον
ᾤκνησεν. ὁ γὰρ ἕτερος ὄν' ἴσως ἐμοὶ τὰ
ἄλλα τὰ νοήσας πείπει ἐν τῇ ὁδῷ. οἱ δὲ τὰ μὲν
πρῶτα ζύλῳ παλαιοῖς ἀναστῆναι τ' ἀθλοῖς
ἐκέλευον. ὥς δὲ ἔδεν ὑπήκουε ταῖς πληγαῖς,
λαβόντες αὐτόν, οἱ μὲν τ' ὄτων, οἱ δὲ τ' ὤ-
φας, ἀνεγείρειν ἐπειρώτο. ὥς δ' ἔδεν ἥνων,
οἱ δὲ ὥσπερ λίθῳ ἐν τῇ ὁδῷ ἀπηγορευ-
κῶς, λογισάμενοι ἐν ἀλλήλοις ὅτι δὴ μά-
τῳ πονῶσι, καὶ τ' χρόνον τ' Φυγῆς ἀναλί-
σκουσιν, ὅνῳ περὶ παρεδρεύοντες, τὰ μὲν
σκεύη πάντα, ὅσα ἐκόμιζεν ἐκείνῳ, λη-
στεύουσιν ἐμοὶ τε, καὶ τῷ ἵπτῳ· τ' δὲ ἀθλοῖς
κοινωνοὶ καὶ τ' αἰχμαλωσίας καὶ τ' ἀχθοφο-
ρίας, λαβόντες, τῷ ἑξίφ' ὑποτέμνουσιν
ἐκ τ' σκελῶν, καὶ σπαίροντα ἔτι ὠθεῖσιν ἐς
τ' κρημνὸν. ὁ δὲ ἀπὸ καὶ κάτω, τ' θάλασσαν ὀρ-
θόχευεν.

Ἐγὼ δὲ ὄρων ἐν τῷ συνοδοιπόρῳ τ' ἐμῶν
βουλευμάτων τὸ τέλος, ἔγνων φέρειν εὐγε-
νῶς τὰ ἐν ποσὶ, καὶ προθύμως ἀεὶ πατεῖν,
ἐλπίδας ἔχων πάντως ποτὲ ἐμπροσθέν ἐς
τὰ ῥόδα, καὶ τῶν ἐμῶν εἰς ἐμᾶν ἀνασσω-
θῆσεσθαι καὶ τ' ληστῶν δὲ ἥκον, ὥς οὐκ εἴη
ἔτι

d τῷ] Non habet artic. Fl. e ἡμίονῳ] Sic Edd. quas vidi, omnes. f τῶν ἀντίστοιχον] Τῶν μοι παρ. Fl.
g εἴφει] εἴφει f. male, ut solet in hac vocali centies.

78. Σπαίροντα] Ἐκπείροντα τὸ ψαλγόν. V.

ergo aliam invenire lectionem? non credo. Bene enim habent omnia. Nam ἔγνων esse statui, decrevi, quis dubitat? Conf. mox e. 39. ἔγνων κραυγᾶσαι ἑαυτῶν. Sic in vita Aristomenis editioni Oxoniensi Corn. Nepotis annexa: Μισσηνί — ἀφίστασθ' πάντως ἐγγύς μου, Μεσσηνί demigrare constituerunt. Item ἔγνων καλεῖν, Long. Pass. l. p. 5. Ed. Jungerm. Idem III. p. 115. γνούς, pro stabat ei sententia. Thucyd. l. c. 120. p. 77.

πολλὰ γὰρ κακὰς ἡμετέρας — καὶ τῶν ἀντίστοιχον. Multa male consulta — felicem exitum habere. Τὰ ἐν ποσὶ vero esse praesentia, vid. T. I. Nigrin. c. 7. ibique commentatores, & T. 2. ad Quom. Hist. c. 2. J. F. R.

85. εἰς ἐμᾶν ἀνασσωθῆσεσθαι] Mira haec efficacia enuntiavit, sonat enim: ut inde restituerem in me ipsum, i. e. ut rursus fiam, qui ante fui. J. F. R.

ἔτι πολὺ τ' ὀδῶ, καὶ ὅτι καταλύσῃσι, λοιπὸν, ἔνθα καταλύσῃσιν, ὥστε πάντα ταῦτα δρόμῳ ἐκομίζομεν, καὶ πρὸ τ' ἐσπέρας ἤλθομεν εἰς τὰ οἰκεία. γραῦς δὲ γυνὴ ἔνδον καθήστω, καὶ πύρρ' ἐκαίετο. οἱ δὲ πάντα ἐκείνα, ἅπ' ἐτυγχάνομεν ἡμεῖς κομίζοντες, εἰσὼ κατέθηκαν. εἴτα ἤροιστο τ' γραῦν· τίς τίς ἔτω κατέβη, καὶ ὅσα σκευάσεις ἄριστον; Ἀλλὰ πάντα, εἶπεν ἡ γραῦς, εὐ-
 95 τρεπῇ ὑμῖν, ἄρλοι πολλοὶ, οἶνον παλαιὸν πίθαι, καὶ τὰ κρέα δὲ ὑμῖν τὰ ἀγρία σκευάσασα ἔχω. οἱ δὲ τ' γραῦν ἐπαινέσαντες, Σποδυσάμειοι ἠλείφοισι πρὸς τὸ πῦρ, καὶ λέβητι ἔνδον ὕδαρ' ἐρμύον· ἔχοντες, θρυσάμειοι ἔνθεν, καὶ καταχεάμειοι, αὐτοχέδισι τῷ λυτρῷ ἐχρήσαντο.

Εἴτα ὀλίγον ὕστερον ἦγον νεανίσκοι πολλοὶ κομίζοντες σκεύη· πλείστα ὅσα χρυσὰ καὶ θρυγυρᾶ, καὶ ἱμάτια, καὶ κόσμον γυναικείον καὶ ἀνδρείον πολὺν. ἐκονάοντι δὲ ἔτοι ἀλλήλοις· καὶ ἐπειδὴ ταῦτα ἔνδον κατέβησιν, ὁμοίως ἐλύσαντο καὶ ἔτοι. λοιπὸν μὲν τῷτο ἦν ἄριστον δαφιλές, καὶ λόγῳ πολλὸς ἐν τῷ συμποσίῳ τ' ἀνδροφόνων· ἡ δὲ γραῦς ἐμοὶ καὶ τῷ ἵππῳ κριθὰς παρέθηκεν· ἀλλ' ἐκείνῳ μὲν σπυρδῇ τὰς κριθὰς κατέπινε, δεδιὼς, ὅτι εἰκός, ἐμὲ τ' συνάριστον. ἐγὼ δὲ ἐπειδὴν ἴδοιμι τ' γραῦν ἐξῆυσαν, τ' ἔνδον ἄρ-
 100 τῶν ἡσίων. τῇ δὲ ὑστεραίᾳ καταλιπόντες τ'

peresse viae, & eo die soluturos jumenta, ubi maneant. Itaque omnia ista curriculo gestantes versus vesperam domum pervenimus. Mulier anus intus defederat, ignis ardebat multus, illi, quae portaveramus, intus deponunt omnia. Tum interrogant anum, quid ita sedes, & non paras coenam? illa, *quoniam parata vobis sunt*, inquit, *omnia, panes multi, vini veteris dolia, & carnes vobis ferinas paratas habeo*. Illi collaudata anu, exutis vestibus ad ignem se ungunt, & cum ahenum calidam haberet, hausta inde aqua perfusi, extemporalis isto utuntur balneo.

21. Deinde paullo post juvenes veniunt multi, supellectilem adferentes plurimam auream, argenteam, vestimenta, mundum muliebrem, & virilem ornatum multum. Hi in commune conferunt, rebusque intus depositis, lavant ipsi quoque. Caeterum post haec coena fuit copiosa, & sermo multus in homicidarum convivio. Anus mihi & equo hordea apponit: at ille festinat devorare hordea, metuens, ut par erat, me compransorem. At ego, quoties videbam exisse anum, de panibus, qui intus erant, edebam. Postridie relicta anu & uno ju-

a Ἐχοντες· Ἐχοντες male Fl. Vulgatam adserit P. b Πλείστα] Πόλλα P. c ὀδοι] Αἰδοί P. Nil mut. Fl.

87. Λοιπὸν] Et haec ita legi in Fl. notavit idem No-ster, meliore paullo jure quam ante; sed commate post καταλύσῃσιν] posito, quod jam feci, cum in Edd. abesset, sensus mihi videtur apertior. J.F.R.

97. Σποδυσάμειοι ἔχον] Conferri jussit in marg. Solanus infra Δομ. c. 32. Ibi invenio similiter ἔχον Σαυμάσιαι. Item supra Ἀλεξ. c. ult. ubi Lucianus eodem pleonasmō ait, Σαυμάσιαι ἔχον. Sed haec locutio Graecis adeo est peculiaris ac familiaris, ut nesciam an facturus sim operae pretium, si plura addidero. Videat qui volet Bud. Comment. p. 211. Theocr. Eid. XIV. 8. παῖδες ἔχον. Hesiod. Erg. I. 42. κρήνην ἔχουσι, quod vel Scarpula habet, licet haud addito versu. Sic παῖδες ἔχον & similia multa profert Maistre de Dia-

lect. p. 76. & 79. C. Adde Nostrum Icarom. c. 24. m. παῖδες ἔχον ἴφθ &c. Ubi tamen cum Parisina ἐκὼν habeat pro ἔχον, hoc inquiremus denuo. J.F.R.

15. Ἄρτον] Lege ἄρτων. F.G. Recte corrigit Gujeter. Et vel sic ederem invitis Edd. quae ἄρτων miro consensu habent. Nam etsi vulgatam lectionem ita construendo defendere possumus, ἡδίων ἄρτων (scil. τῶν) τ' ἔνδον. comedi unum ex panibus qui intus erant, melius tamen procedit pluralis; ob articul. τῶν, & Genitivus Atticis aptior. vid. Th. Mag. & Moer. v. φάσμα. J.F.R.

33. Πάντα ἔκλινε] Et sic legere Fl. bene notat Solan. Sed & legitur in J. P. H. &c. & recte, atque eleganter, pro κατὰ πάντα, perperno, i.e. nihil aliud quam
 flo-

juvene ad opus reliqui omnes exeunt. E-
quidem mihi & accuratae custodiae inge-
miscbam : nam vetulam quidem poteram
contemnere , & illius fugere ex oculis : at
juvenis magnus erat , & terribile quiddam
cernebat , & gladium gestabat semper , &
adducebat semper januam.

22. Tribus post diebus , circa mediam
fere noctem , redeunt latrones , auri qui-
dem aut argenti nihil , nec aliud quidquam
adferentes , sed solam virginem nubilem ,
vehementer pulchram , plorantem lacerata
veste , & comis passis. Hanc intus in stra-
tis depositam bono animo esse jubent , &
intus manere anum , puellae custodiendae
caussa. Sed puella nec cibum capere vole-
bat nec bibere , sed plorabat ad omnia , &
suam ipsa comam vellebat , adeo ut ipse
quoque , prope adstans ad praesepe , cum
pulchra illa virgine plorarem. Inter haec
latrones extra coenabant in atrio. Sub lu-
cem speculatorum aliquis , cui vias explo-
rare sorte obvenerat , venit nuntians , pere-
grinum aliquem hac transiturum , qui mul-
tas secum ferret divitias. Hi ut erant con-
furgere , armare se , me autem & equum
ornare clitellis , & secum ducere. Hic in-
felix ego , qui ad pugnam & bellum me
scirem agi , cunctanter progredior , itaque

γραῦν, καὶ νεανίσκον ἕνα, οἱ λοιποὶ πάντες
ὅτι ἔργον ἀπήνεσαν. ἐγὼ δὲ ἔτενον ἐμαυτὸν,
καὶ ἡ ἀκριβὴς Φρυγίαν. ἥ μὲν γὰρ γραδὸς καλὰ φρο-
νησαί ἦν μοι, καὶ Φυγεῖν ἐκ τῆς ἐκείνης ὁμμά-
των δυνατόν. ὁ δὲ νεανίσκος μέγας τε ἦν,
καὶ Φοῦρον ἔβλεπε καὶ τὸ ξίφος αἰεὶ ἔφερε,
καὶ ἡ θύρα αἰεὶ ἐπῆγε.

Τρισὶ δὲ ὑστερον ἡμέραις, μισθοῦς σχεδὸν
πυκτὸς, ἀναστρέψουσιν οἱ λησταί, χρυσοῖον
μὲν, εὐδὲ δρυγύριον, εὐδὲ ἄλλο εὐδὲν κομί-
ζοιτες, μόνην δὲ παρθένον ὡραίαν, σφόδρα
καλὴν, κλάμσαι, καὶ καλὴσπαγαμύνην
καὶ ἑσθῆτα, καὶ ἡ κόμην καὶ καλαθέμνοι αὐ-
τοῦ ἐνδὸν ὅτι τῆς τριτάτης, θάρρειν ἐκέλευον,
καὶ ἡ γραῦν ἐκέλευον ἐνδὸν μένειν, καὶ ἡ παῖ-
δα ἐν Φρυγίᾳ ἔχειν. ἡ δὲ παῖς, ὅτε ἐμφα-
γεῖν τι ἠθέλειν, ὅτε πιεῖν, ἀλλὰ πάντα
ἔκλει, καὶ ἡ κόμην καὶ αὐτῆς ἐσπάραιεν.
ὥστε καὶ αὐτὸς πλοῦσιον ἐστὼς ὡς τῇ φάτ-
τῃ, συνέχλαιον ἐκείνη τῇ καλῇ παρθένῳ. ἐν
δὲ τῷ οἱ λησταί ἔξω ἐν τῷ προδόμῳ ἐδεί-
πνυν. πρὸς ἡμέραν δὲ τῆς σκοπῶν τις, τῇ
τὰς ὁδὸς Φρυγεῖν εἰληχότων, ἔρχεται ἀπαγ-
ογέλλων ὅτι ξένος ταύτῃ παρῆναι μέλλοι,
καὶ πολλὸν πλοῦτον κομίζοι οἱ δὲ ὅπως ὡς εἰ-
χον ἀναστάντες, καὶ ὅπλισάμενοι, καμὰ καὶ
ἡ ἵππον ὅπιστάσαντες, ἤλαυνον. ἐγὼ δὲ ὁ
δυστυχὴς, ὅπιστάμενος ὅτι μάχην καὶ πό-
λεμον ἐξελαύνεσθαι, ὁκνηρῶς προήειν, ἐνθεν
ἐπαί-

[δ Μῦ] Deest in S. Adest in J. P. &c. • Κλάμσαι] Et sic Fl. cum J. &c.

30. * Στοβάδων] Σαρμακιστίων. V.

* Στοβάδων] Sic scribi hoc vocabulum in V. testatur Solanus. τριτάτ. vero Suid. ut Lucian. J. F. R.

sebat. ut mox : πάντα καλαπύπτω. Plura jam no-
tarunt Lexicographi. Adde Herodian. V. 8. 8. ὅτε —
ἀδελφὴ γινώσκῃ, καὶ τὰ πάντα εἰν αὐτῇ ἐν τοῖς βασιλείου
ἀφ᾽ ἑαυτῆς. i. e. περιεῖνο ἐντὶ illa vestigia. Nostrium
infra c. 51. m. παιδίσκην πάντα καλῶν, paullo alia no-
tione, ellipsi tamen eadem. Ita fere μισθὸς κλέων A-
ristoph. Plut. 612. & alii passim. Sed & ἔκλει sic ap.
Lucian. legi notavit Solanus cum tamen mox συνέχλαιον,
non συνέκλειον. At cum utrumque rectum, nihil ista
varietas me movet. Malim tamen interdum ἔκλει

quam ἔκλει scribere, perspicuitatis ergo , ne incida-
mus in ambiguum , utrum sit a κλέω frango, a quo
hic quidem nihil periculi , quia sequentia satis spe-
riunt, quale verbum Auctor voluerit. Alioqui in illo
jota subcripto , quod facile ab hypothetis omittitur,
non satis est praesidii , veluti ap. Long. Pass. IV. p.
110. Ed. Mollis, omittitur, editumque, ἀλλ' οἱ μὲν πλοῦ-
τοι τὸ δυνάμειν ἔκλειον, quasi aor. 2. esset, quod le-
gentem tamen falleret , nisi statim & ibi sequeretur
ἔκλειον.

Eccc 3

59. Πῶ-

ἐπαιόμην τῷ ξύλῳ, ἐπαιγομένων αὐτῶν.
ἐπεὶ δὲ ἤκομεν εἰς τὸ ὄδον, ἐνθα ὁ ξένος πα-
ράλασεν ἐμελλε, συμπεσόντες οἱ λησταὶ τοῖς
ὀχήμασιν αὐτόν τε καὶ τὰς ἐκεῖθεν θέραπον-
τας ἀπέκλιναν. καὶ ὅσα ἦν τιμιώτατα ἐξε-
λόντες, τῷ ἵππῳ καὶ μοι ἐπέθηκαν· τὰ δὲ
ἕτερα τὰ σκευῶν αὐτῷ ἐν τῇ ὕλῃ ἐκρυψαν.
ἐπεὶ αὖ ἤλαυνον ἡμᾶς ὅπως ὀπίσω, καὶ γὰρ
ἐπαιγόμενοι, καὶ τῷ ξύλῳ τυπτόμενοι,
κρῶν τὸ ὄπλιν· ὡς δὲ πέτραι ὀξείαι, καὶ
μοι σπὸς τὴν πλῆγην γίγνετο τραῦμα ἀλ-
γαινόν· καὶ χολεύων ἐνθεν τὸ λοιπὸν τὸ ὄδον
ἐβάδιζον. οἱ δὲ πρὸς ἀλλήλους ἔλεγον, τί
ἡμῖν δοκεῖ τρέφειν τὸν ὄνον τέτον, ὡς
τα καλαπύκτονα; ῥίψωμεν αὐτόν σπὸς τῶ
κρημνὸς οἰωνόν· ὅδε ἀγαθόν, ναί· Φασὶ ῥί-
ψωμεν αὐτόν, καθαρισμόν τῷ στρατῷ ἐσώ-
μενον. καὶ οἱ μὲν συνετάθησαν ἐπ' ἐμέ. ἐγὼ δὲ
ἀκούων ταῦτα, τῷ τραύματι λοιπὸν ὡς ἀλ-
λοτριῷ ἐπέβαινον, ὁ δὲ τῷ θανάτῳ με-
φόβῳ ἀναίστηθαι τὸ ὄδον ἐθέλει.

Ἐπεὶ δὲ ἤλθομεν εἰς, ἐνθα κατελύομεν,
τὰ μὲν σκευῇ τῇ ἡμετέρων ὤμων ἀφελόντες,
εὖ κατέθηκαν· αὐτοὶ δὲ ἀναπεσόντες ἐδεί-
πνεν. καὶ ἐπειδὴ νύξ ἦν, ἀπήσαν, ὡς τὰ

fusti, festinantibus illis pulsabar. Cum au-
tem ad viam venissemus, ubi transiturus
erat peregrinus, irruentes in vehicula latro-
nes, ipsum ipsiusque servos interficiunt,
et pretiosissima quaeque ablata equo & mi-
hi imponunt, reliquas sarcinas ibi in silva
abscondunt. Deinde sic retro nos agunt,
& ego cum urgueretur & vapularem fusti,
acuto saxo impingo ungulam, oriturque ab
illa plaga vulnus dolorificum, ut claudi-
cans quod reliquum erat viae incederem.
At illi inter se, *Quid enim nobis videtur*,
inquiunt, *nutrire asinum istum, ubique con-*
cidentem? Praecipitemus illum, male omina-
tam bestiam. Ita sane, inquit alius, *desi-*
ciamus illum piacularum futurum nostri exer-
citus. Atque illi in me jam coibant: ve-
rum ego auditis hisce, quod reliquum erat,
vulnus tanquam alienum calcabam, mortis
metu sensum mihi doloris adimente.

23. Cum vero intrassemus in diversorium
nostrum, sarcinas de nostris demtas hume-
ris bene collocant, ipsique coenatum ac-
cumbunt. Nocte vero oborta ad reliquas
sar-

a Πᾶσι] Περὶ Ex. Fl. Vulgatae vero suffragatur P. b Πάντα καλαπύκτονα] Et sic esse in Edd. vet. notat
Solan. c Φασὶ] Dedi ex S. Φασὶ cett. omnes male.

d Ὁ δὲ] Nil mut. Fl. Fr. f. P. &c.

59. Πάντα καλαπύκτονα] An πάντα; adscripsit Gu-
jerus. Bene, si libri addicerent. Jam vero, dum non
addicunt, & supra etiam hoc cap. habuerimus πάντα
ἵπλους, ubi vid. quae noto, nihil muto. f. F. R.

64. Ὡς ἀλλοτρίῳ] Alludit, ni fallor, ad Homeri-
cum illud:

Γνάμναισι ὡς ἀλλοτρίοισιν.

Thucyd. I. 70. B. τοῖς μὲν εὐνοῦσι ἀλλοτρίοις ὡς τῷ
πύλῳ κρῶνται. Greg. Naz. Μακρυγες ὅμοια ἀλακρίστ
πορρῆες εἶναι, αἱ δὲ ἐν ἀλλοτρίοις ἀγαπῶνται εὐ-
νοῦσι. p. 41. Ed. Bas. BC.

65. Γὰρ τῷ θαν.] Sic ego ex conjectura, pro δι,
quod in omnibus erat.

Ὁ δὲ] Solanus ᾧ edi iussit, non repugno; nec ta-
men facio; nam & saepe sic positum invenio, ubi
usque ᾧ postulari. Vid. supra notata ad Apor. c. 38.
No. 23. Adde mox c. 37. ὁ δὲ αὐλήτης — αἱ δὲ &c.

Et supr. c. 17. f. τὰ δὲ — τὰ δὲ. Nihil praeterea no-
vi est, bis δὲ post μ sequi, ut jam alibi, ni fallor,
ostendi ex Long. Pass. 2. p. 48. Adde eundem III. 93.
Et Alciph. II. p. 202. & seq. ubi vel quinque δὲ
habet post unum μ. Ait enim: Ἡμεῖς δὲ τὰ μὲν ποιεῖν,
τὰ δὲ μετακρίνομεν τὰ δὲ διαπορεύομεν τὰ δὲ κοσμεῖν
σοὶ τὸ ὅλον τὰς δὲ ὁποῦν ἄλλας καὶ μαρτυροῦ-
μεν. — Ταῦτα δὲ &c. Ubi tamen loco penultimo eji-
ciendum esse, bene monuit Bergler. Quin vel series
eandem particulam, uno interposito μ, adhibitam
legimus in Aristotele I. Polit. c. 3. med. Ἐγώ σοι,
ait, δι' αὐτὰς τρεῖς, ἀς εἴπωμεν. Ἐς δὲ τὴν μὲν, ὁ δὲ
καὶ τοῖς μὲν εἶναι εὐνοῦσι, τοῖς δὲ μετέωρον μὲν αὐτῶν.
ἵπλους δὲ ἵππων, διακρίνομεν λέγου δὲ περὶ τὴν καλῶς χρη-
ματικῆς. Πρῶτον δὲ περὶ δευτέρου καὶ τρίτου εἴπωμεν.
f. F. R.

69. Ἀναπύκτοντες] In Ev. Marc. VI, 36. Καὶ ἀνίστανται
πρὸς αὐτὸν πρὸς αὐτὸν legas, de discumbentibus in gramine.
Ad ea verba Rev. f. Elph. ait: „ Ἀναπύκτοντες pro ac-
„ cumbentibus.

farcinas servandas abeunt. *Miserum vero asinum*, infit illorum uaus, *quid adducimus*, ex ungula inutilem? *farcinarum alias nos portabimus*, alias equus. Itaque cum equo abeunt. Erat autem nox a luna clarissima. Hic ego intra me, *Miselle*, inquam, *quid ultra hic manes?* vultures te & vulturum filii coenabunt. non audis, quae de te deliberarunt? visne tu in praecipitium incidere? Jam nox est, & luna clara: illi vero abierunt: fuga te eripe dominis homicidis. Haec apud me cogitans video me neque alligatum esse usquam, sed juxta pendere quo trahebar alias lorum. Etiam hoc me ad fugam maxime incitabat. Itaque curriculo egressus abibam. At anus cum fugere paratum videret, a cauda se mea, quam prehenderat, suspendit. Ego praecipitio & aliis mortibus dignum putans, ab anu capi, illam trahere: illa vehementer inclamavit puellam intus captivam. At illa accedens vidensque anum caudae instar ex asino aptam, generosum

λοιπὰ τῶν σκευῶν ἀνασῶσαι· ἡ δὲ ἄθλιον τῷ-
τον ὄνον, ἔφη τις αὐτῇ, τί ἐπάγομεν ἀ-
χρηστον ἐκ τῶν ὀπλῆς; τῇ δὲ σκευῶν ἀ μὲ
ἡμεῖς οἴσωμεν, ἀ δὲ καὶ ὁ ἵππος· καὶ ἀπῆ-
σαν, τῷ ἵππον ἀγοίτες. νῦν δὲ ἦν λαμπρο-
τάτη ἐκ τῶν σελήνης. καὶ γὰρ τότε πρὸς ἑμαυ-
τὸν εἶπον, Ἄθλιε, τί ἐτι μόνος ἐνταῦθα;
γυψες σε καὶ γυπτῶν τέχνα διαπήσουσιν, οὐδὲ
ἀκύναι οἷα σὲ εὐβλεύσαντο; θέλεις τῷ
δοκρηνῶν πεπεσῆν; νῦν μὲν αὖτις, καὶ σελήνη
πολλή. οἱ δὲ οἴχοι ἀπτόντες, Φυγὴ
σῶζε σαυτὸν ἀπὸ δεσποτῆς ἀνδροφόνου.
ταῦτα πρὸς ἑμαυτὸν ἐνοομένη, ὡς ὅτι
ἐδὲ προσεδεδεμένη ἔδει, ἀλλὰ με ὁ σύρων
ἐν ταῖς ὁδοῖς ἡμᾶς παρεκρέματο, τῷτό με
καὶ παρώξυνεν ὡς μάλιστα πρὸς τὴν Φυγὴν καὶ
δρόμῳ ἐξίαν, ἀπῆεν· ἡ δὲ γραῦς, ἐπεὶ εἶδεν
ἀποδιδράσκον ἔτοιμον, λαμβάνεται με
ἐκ τῶν ὕρας, καὶ εἰχέλο. ἐγὼ δὲ ἄξιον κρημνῆ
σοχαί θανάτων ἄλλων εἰπὼν εἶναι τὸ ὑπο-
γυαίας ἀλῶναι, ἔσυρον αὐτῶν· ἡ δὲ μάλ-
ἀνέκραγεν ἐνδοθεν τὴν παρθένον τὴν αἰχμάλωτον
καὶ καὶ προσελθῶσα, καὶ ἰδῶσα γραῦν, δίκην
κέρκῃ ἐξ ὅντι ἡμῶν, τολμᾶ τὸ λημῆμα
γεν-

e Φυγῇ Σαυτὴ Fl. & marg. At. Vulgatam ceterarum Edd. firmat P. f Ms] Ms Ex. Fl. Vulgatam ceterarum tectat P.

„cumbere cibi capiendi causa, rarum est. Habet tamen ex Euripidis Cyclope & Alexi Athenaeus I. 19. p. 23. Item Lucian. Asino (h. l.) Scriptor item Apocryphus Tobiae 2. 1. ἀνέπια τῷ Φαυτῷ. Judith XII. 16. & in his libris passim.” Haec ille: cui addo: male ergo Phrynichus p. 92. id hoc sensu damnat, scribens: Ἀναπυστὶς ἢ καλῶς ἐπὶ τῷ ἀνακλιθῆναι τῷ τῆς. Verum est, pro ἀνυμῶσαι aliis usurpari, ut vid. Thucyd. I. c. 70. vers. 57. καὶ ὑμῶν ἐπὶ ἰλῶ-
χοι ἀναπύουσιν. Et vixi quam minime animo consensantur. conf. ibi Waffium. Et Philon. L. I. de Mo-
se, quem ad patres vocat Hoeschel. qui tamen idem pro discumbere etiam addere ex Evang. Luc. 17. 22. Joann. 6. & Synes. ep. 114. Cautius Th. Mag. Ἀναπυστὶς βέλους ἐπὶ τῷ ἀποδηοῦναι & ἀνυμῶσαι, ἢ ἐπὶ τῷ ἀνακλιθῆναι. Sic enim postremum verbum necessario legendum, non ἀνακλιθῆναι ut est in edit. Blancardi.

88. λαμβάνεται με] Ego lectionem Florentinae meliorem arbitror, quae γὰρ, non ποτὶ hic habet. Li-

cet enim λαμβάνειν γούνα, ποδῶν, κεράτων, & similia sint obvia; ut recte mox c. seq. λαμβάνονται με, tamen id minus eleganter videtur procedere, sequente praepositione, nam ut λέγει τὸν κρατὶς vulgo dicitur, minusque commode ibi diceret, λέγει τὸν κρατὶς; ita difficilius, λέγει ἐκ τῶν δε. At quum λαμβάνειν τινος, & λαμβάνειν ὕρας, item ἐκ τῶν ὕρας seorsum recte dicatur, nolim his conjunctis controversiam movere. Dico tantum, Florentinae lectionem mihi Luciano stilo aptiorem videri; etiam duplex ejusmodi genitivus non est adeo inusitatus sine praepositione, ut Herodian. 2. 3. 8. καὶ λαμβάνειν τῶν χερσὶν Χλαβρίων, & prehensum manu Chlabrionis. Ne plura congeram, quae sine praepositione aliter construi possunt, ut Aelian. V. Hist. XII. 46. καὶ ἰκάνειν ἰλαστόν αὐτῶν τῶν χερσὶν. Et ibi le adprehendis ejus jubam. f. f. R.

93. Δικὴν κέρκῃ] Potest intelligi hic locus ita ut interpretatus sum; nec de emendando in mentem venisset, nisi dum forte Apulejum confero, invenirem ista, Met. 6. p. 127, 29. Pric. De virgine captivā ut

γενναῖον, καὶ ἄξιον ὑπονοημὸν νεανίσκῳ 95
 ἀπαρηδᾷ γὰρ εἰς ἐμέ· καὶ ὅτι καθίσασά μοι,
 ἤλαυνε· καὶ γὰρ τῷ τε ἑρώϊ τῇ Φυγῆς, καὶ τῇ
 τῇ κόρης σπουδῇ ἔφυγον ἵππων δρόμῳ· ἡ δὲ
 γραῦς ὀπίσω ἀπελέλειπτο, ἡ δὲ παρθένῳ
 τοῖς μὲν θεοῖς ἠύχαιο, σῶσαι αὐτὴν τῇ
 Φυγῇ· πρὸς δὲ ἐμέ, Ἦν με, ἔφη, κομί-
 σης πρὸς τὸ πατέρα, ὃ καλὲ σὺ, ἐλευθερον
 μὲν σε πάντος ἔργῳ ἀφῆσω, κριθῶν δὲ μέ-
 διμνῳ ἔσται σοι ἐφ' ἐκάστης ἡμέρας τὸ ἀρι-
 στον. ἐγὼ δὲ καὶ τὴν Φονεῖς τὴν ἐμαυτῇ Φευ-
 ξόμην, καὶ πολλὴν ὀπικνύειν καὶ θερα-
 πείαν ἐκ τῆς ἀνασώσεως ἐμοὶ κόρης ἐλπίζων,
 ἔθεον τῷ τραύματι ἀμελήσας.

Ἐπεὶ δὲ ἤκομεν ἔνθα ἐρχίζετο ὁ διπλῆ 10
 ὁδὸς, οἱ πολέμιοι ἡμᾶς καταλαμβάνουσιν
 ἀνατρέφοντες, καὶ πόρρωθεν εὐθὺς πρὸς τὴν σε-
 λήνην ἐγνωσαν τὴν δυστυχίαν αἰχμαλώτους,
 καὶ προσδραμόντες λαμβάνονται μὲν, καὶ λέ-
 γουσιν, ὦ καλὴ καγαθὴ σὺ παρθένῳ, 15
 ποῖ βαδίζεις ἀσπίδα ταλαίπωρε; εἰδὲ τὰ
 δαιμόνια δέδοικας; ἀλλὰ δεῦρο· ἴθι πρὸς
 ἡμᾶς, ἡμεῖς σε τοῖς οἰκείοις ὑποδώσομεν,
 Σαρδόνιοι γελῶντες ἔλεγον· καὶ μὲν ὑπο-

facinus audet & dignum desperato juvene.
 Infilat enim in me, infidensque agit. Et
 ego tum fugae amore, tum puellae studio,
 equi cursu fugio, anu post nos relicta.
 Virgo Dis quidem supplicabat, ut illa se
 fuga servarent: ad me vero, si me, inquit,
 o mi pulcher, ad patrem pertuleris, liberum
 te omni opere dimittam: hordeorum vero me-
 dimnus erit tibi in singulos dies prandium.
 Ego vero & meos ipsius interfectores fu-
 giens, & multum adjumenti atque cultus
 ex servata a me puella sperans, curro obli-
 tus vulneris.

24. Cum autem eo veniremus ubi finde-
 batur via in bivium,prehendunt nos
 hostes redeuntē, & e longinquo statim ad
 lunam miseros captivos agnoscunt: & ac-
 currentes,prehendunt me dicuntque, Quor-
 sum, honesta & bona virgo, intempesta no-
 ste abis misella? nec spectra metuis? Verum
 huc veni ad nos. Nos te tuis reddemus, cum
 Sardonio risu dicebant: neque conversum tra-

a Ἐπικαθίσασα] Ἐπικαθίσασα Ex. Fl. ὁ ἤρχετο] Sic Edd. & P. ἔρχετο Ex. Fl. τῇ Φυγῇ] Restitutum
 ex P. & marg. At. Τῆς Φυγῆς Edd. priores. d Διπλῇ] Τριπλῇ P. Cum vulgata facit Fl. e ἴθι] Ita bene
 Fl. H. P. &c. ἴθι male f. f Σαρδόνιοι] Σαρδόνιοι Edd. anteriores.

19. * Σαρδόνιοι γελῶντες] Σαρδὼν ἡστῶ πρὸς τὰς Ἡρα-
 κλείας σῆλας, ἔνθα βοτάναι γίνονται ὁμοίαι σελήνῃς, ἀν' οἷς
 γινώσκουσιν σπασμῶ καὶ χρομῶ ἀκυστίως γελῶσι, καὶ ἔτι
 τελευτῶσι. Τιμαῖῳ δὲ Φασὶν, ἐκεῖ ὡς τοὺς ὅτις τῇ
 γενομένης γυνὸς αὐτῶν δύσσει τῷ Κρόνῳ, γελῶντες καὶ τε-

πτοίως εὐλοῖς, καὶ πρὸς ἀχαιῶν κρημνοὺς καὶ καθύστες, ὅθεν
 Σαρδὼν γέλωτος ἐκλήθη. Ἄλλοι δὲ φασὶν ὅτι ἐκεῖ οἱ δῆ-
 σκοίως γέλωτες γελῶσιν ἀκυστίως πρὸς τὴν ὑπὸ τῇ παίδῃ
 ἀφορῶντες ἀπάνθρωπον τελευτῶν, ὅθεν ἡ παροιμία. V.

* Σαρδ. γελ.] Complures huius proverbii interpretationes
 vid. ap. Sm. d. quem, quia hic prolixior, describere nolim; sed
 vid. not. ad Lucian. textum. J. F. R.
 † δι' αὐτῆς] Accentus enclitici verbi sic fere perpetuo serva-

tos a Scholiasta, non semel supra observavi. J. F. R.
 † ἔτι] Excidit numerus. Ad. de J. Supplicatur ergo ex Sm.
 de, qui e, i. e. 70. addit. J. F. R.

ipse vocat, Quae voce excita procurrens videt, Hercu-
 les, memorandi spectaculi scenam, non sauro sed asino
 dependentem Dirce aniculam: sumtaque audacia vi-
 rili, facinus audet pulcherrimum &c. Nota Dirces
 fabula a Zetho & Amphione privignis ad taurum de-
 ligatae indomitum. Quidquid de auctore huius libelli
 judicemus; Apulejus certe quin eandem fabellam
 tractet, quin hoc ipso loco verba nostri prae oculis
 habuerit, dubitari non potest. Quid si dicitur invenit

in suo exemplari non διὰ πέρυς ut nunc legitur, sed
 διὰ τὴν Δίρκης; ignota vox, fabula, qua alias non utitur,
 quod sciam; Lucianus, correctori ansam mutandi
 potest dedisse. J. M. G.

1. ἠύχαιο, σῶσαι αὐτὴν τῇ Φυγῇ] Soloeca locutio.
 Scribe, σῶσαι αὐτὴν τῇ Φυγῇ. ut initio ejusdem huius
 pag. Φυγῇ σῶζε σεαυτὴν. & c. 34. E. Φυγῇ ἐσώζοντο.
 J. F.
 Ibid: Τῇ Φυγῇ] P. uti Cl. Jenson emendandum esse
 mo-

trahebant retro. Atque ego pedis & vul-
neris recordatus claudicabam. Illi vero,
Nunc, ajunt, *claudus es, cum in fuga es car-*
ptus? Sed cum fugere tibi collibuit, sanus,
ocior equo, & volucris eras? Haec verba
excipiebat fustis: jamque ulcus in femore
habebam ab istis admonitionibus. Domum
iterum reversi anum invenimus, quae resti-
cula se e rupe suspenderat: metuens nem-
pe, ut verisimile est, dominos ob fugam
virginis, innexo cervici laqueo se suspen-
derat. Illi autem aequitatem animi in anu
admirati, resolutam una cum resti praecipi-
tant: virginem autem intus vinciunt, po-
stea coenant, & computatione longa utun-
tur.

25. Atque interea de puella inter se dis-
putant. *Quid facimus*, ait illorum unus,
fugitiva? Quid vero aliud, inquit alius,
quam vetulae illam superinjiciamus, quae
multas nobis, quantum quidem in ipsa fuit,
opes abstulerit, totamque nostram officinam
prodiderit. Bene enim noritis, amici, eam si

25. τρέφαντες, εἶλον ὀπίσω· καὶ γὰρ πάλιν τῷ
ποδὸς καὶ τῷ τραύματι ἀναμνηθεῖς,
ἐχώλεον· οἱ δὲ, Νῦν, ἔφασαν, χωλὸς,
ὅτε σποδιδράσκων ἐάλασας; ἀλλ' ὅτε Φεύ-
γεν ἐδόκε σοι, ὑγιαίνων, ἵππευ ἀκύτερ,
καὶ πηλὸς ἦσθα. τοῖς δὲ λόγοις τέτοις τὸ
ξύλον εἰπέτο, καὶ ἤδη ἔλκετο τῷ μηρῷ εἰ-
χον καθετόμενον. ἐπεὶ δὲ εἶσα πάλιν ἀνε-
τρέψαμεν, καὶ μὴ γραῦν εὐρομεν ἐκ τῶ
τρασ κρεμασμένη ἐν καλωδίῳ. δέισασα γὰρ
οἷον εἰκός, τὴν δεσπότην ὅτι τῇ τὴν παρθέ-
νῃ Φυγῇ, κρεμᾶ ἑαυτῇ, σφίγγεσσα ἐκ
τῷ τραχήλῳ· οἱ δὲ καὶ γραῦν θαυμάσασκε;
καὶ εὐγνωμοσύνης, καὶ μὴ σπολύσαντες ἐς τὴν
κρημνὸν κάτω ἀφῆκαν, ὥς ἦν ἐν τῷ δεσμῷ,
καὶ δὲ παρθένον ἐνδὸν κατέδησαν, εἴτα ἐδεί-
πνεν, καὶ πότε ἦν μακρός.

Καὶν τέτῳ ἤδη πάλιν τὴν κόρης διελέγοντο
πρὸς ἀλλήλους· τί ποιῶμεν, ἔφη τις αὐ-
τῶν, καὶ δραπέτην; τί δὲ, ἀλλ' εἶπεν,
οὔτερον, ἢ τῇ γραὶ ταύτῃ κάτω ἐπιρρίψα-
μεν αὐτῇ, ἀφελομένην καὶ ἡμᾶς κρημνίστα
πολλὰ, ὅσον ἐπ' αὐτῇ, καὶ προδῆσαι ἡμῶν
ὅλον τὸ ἐργαστήριον; εὐ ἴστε γὰρ, ὦ φίλοι,
ὅτι

2. Τῷ μηρῷ] Nihil mut. Fl. J. Ald. H. P. &c.

29. Καλωδίῳ] Σχοινίῳ. V.

monuerat. In reliquis τὸ Φυγῆς legitur. Vide supra
hoc ipso capite, & c. 34.

Eripe nato fugam. Virg. *Aen.* II. 619.

Ibid. Σῶσαι αὐτὴν τῇ Φυγῇ] Recte emendavit hoc
Cl. Jansius, quantum ad Φυγῇ, quod autem αὐτὴν in
αὐτῇ etiam videtur velle mutare, non satis caussae
videbam. Alia res foret, si ipsa virgo narraretur
se ipsam fuga servasse. Jam vero ne ad anum re-
feratur, obsecundavi, ac perspicuitati consului.

J. F. R.

19. Σαρδάνιον] Sic Z. Tr. c. 16. vide Scholia. Omnes
autem hic impressi Σαρδάνιον habent. P. vero
Σαρδάνιον & Σαρδάνιον. Sed vera est, quam sequimur,
scribendi ratio. *Homerus* metri causa mutavit. Vide
Od. I. 302.

M. du S.

Σαρδάνιον γυλῶντες] Recte producitur secunda in
Σαρδάνιον. Et sic bene editum in *Snidas* Σαρδάνιον γυ-
Tom. II.

λας. De significato ejus proverbii vid. *Erasmus* in
Risus Sardonius, & *Snidas*, ex cujus variis expositio-
nibus hanc addidisse suffecerit, quod dicatur de iis
qui in proprio exilio vident. Sed huc magis convenit
Scholiastae Luciani altera interpretatio, de iis, qui
dum lignis fenes percutiunt, adeoque in alterius cal-
amitate, rident.

J. F. R.

26. Τῷ μηρῷ εἶχον] Τὸν μηρὸν in dual. maluissim; ita
ut εἶχον tum esset plurale, sed propter adjunctum κα-
θετόμενον non licet. Alii mallent εἶ τῷ μηρῷ, & hoc
certe melius. Verum nihil muto sine Codd. aucto-
ritate. Omittitur enim & alibi τὸ εἶ, ut *Homer.* II.
E. 137. Ὅτι ῥά τι ποιῶντι ἀγρῷ ἐπ' ἐκπύκτοις οἴοσι κραύ-
σῃ — ubi ἀγρῷ valet εἰς ἀγρῷ. At si quis Codex præci-
ret, non dubitarem εἶ in Luciano addere. Supra
etiam *Nigrin.* c. 14. p. 53. in alia locutione similiter
omissum est εἶ, legiturque: ταύτῃ ἰδῶντι διαμέμμενον.
Id vero merito suspectum est Cl. *Hemsterh.* J. F. R.

Ffff

44. Ἐλά-

ὅτι αὐτῇ εἰ τ' οἴκοι ἐδράξατο, ἐδὲ εἰς ἀν
 ἡμῶν ζῶν ὑπελείπετο πάντες γὰρ ἀν' ἐάλω-45
 μεν, τ' ἐχθρῶν ἐκ πωλεσθεῖς ἡμῖν ὅτι πε-
 σόντων ὥστε ἀμυνόμεθα μὴ τ' πολεμίαν
 ἀλλὰ μὴ ἔτι ῥαδίως ἀποθησκέτω, πεισθ-
 σα ὅτι τῷ λίθῳ θάνατον δὲ αὐτῇ τ' ἀλ-
 γυνότατον καὶ μακρότατον ἐξεύρωμεν καὶ ὅτι 50
 αὐτῷ χρόνῳ καὶ βασάνῳ φυλάξας, ὕπε-
 ρον ἀπολείπει· εἴτα ἐζήτην θάνατον. καὶ τις
 εἶπεν, Οἶδα ὅτι ἐπαινεσέσθαι τὸ ἀρχιτεκτό-
 νημα. τ' ὄνον δὲ ἀπολέσαι, ὀκνηροὺς ὄντα,
 νῦν δὲ καὶ χῶλον εἶναι ψευδόμῳνον, καὶ μὴν καὶ 55
 τ' Φυγῆς τ' παρθένου γενόμενον ὑπὸ κτήνῳ καὶ
 ἀφ' αἰῶνος. τῷτον ἐν ἑωθεν ἀποσφάλας,
 ἀνατέμωμεν ἐκ τ' γαστροῦ, καὶ τὰ μὴ ἐγκα-
 τα πάντα ἐξω βάλλωμεν, τ' δὲ ἀγαθὴν
 ταύτην παρθένον τῷ ὄνῳ ἐγκαλοικίσωμεν, 60
 καὶ μὴ κεφαλὴν ἐξω τῷ ὄνῳ πρόχειρον, ὥς
 ἀν' μὴ εὐδὲς ἀποπνηγεί, τὸ δὲ ἄλλο σῶμα
 πᾶν ἔνδον κρυπτόμενον, ὥς ἀν' αὐτῷ κα-
 τακειμένην εὖ μάλα συρράφασις ῥίψωμεν
 ἐξω ἀμφοῦ ταῦτα τοῖς γυναι, καὶ τῷ 65
 ἐσκευασμένον ἄριστον. σκοπεῖτε δὲ, ὦ φίλοι,
 τ' βασάνῳ τὸ δεινόν. πρῶτον μὲν τὸ, νεκρῷ
 ἀνὴρ συνοικεῖν, εἴτα τὸ, θέρει ὥρα θερ-
 μότητῳ ἡλίῳ ἐν κτήνῳ καθιέμενος, καὶ λι-
 μῶν αἰεὶ κτείνοντι ἀποθησκέειν, καὶ μὴδ' ἑαυτῷ 70

domesticas suas affectum fuisset, futurum fuisset, ut vivus nostrum nemo relinqueretur: capri enim essemus omnes, ex praeparato irruentibus in nos hostibus. Itaque ulciscamur nos quidem inimicam; sed ne ita facile moriamur incidens in saxum: verum mortem illi et acerbissimam excogitemus et longissimam, quaeque illam tempori et cruciatui servatam tum demum interimat. Deinde quaerebant ejusmodi mortem. Et aliquis ait, Novi vos laudaturos esse commentum. Asinum perdere oportet, ignavum, jam vero et claudicantem mentium, et fugae virginis adjutorem ac ministrum. Hunc igitur cras mane matellatum exenterabimus, ejectisque intestinis omnibus bonam hanc virginem collocabimus in asino, capite extra asinum uti promineat, ne mox suffocetur; reliquo autem corpore toto intus occultetur. Sic ergo dispositam ubi probe consuerimus, extra utrumque vulturibus projiciamus paratum nova ratione prandium. Videte autem, amici, cruciatui illius acerbicatem: primo quidem in mortuo habitare asino: deinde aestatis tempore fervidissimo in ipso jumento coqui, et enecante semper fame mori, neque necis confiscentiae facultatem habere.

Re-

44. Ἐδράξατο] *Ἐπιλάβετο. V.

*Ἐπιλάβετο] Ita Mexico contextis Solon. cum ἐπιλάβετο legeretur.

44. Ἐδράξατο] Verba illa αἰ' οἴκοι ἐδράξατο vulgo vertuntur si domum suam aufugisset: quae versio quamvis vel sic satis sensum exprimat, neutiquam tamen est accuratissima; neque enim ἐδράξατο hic ab ἐδράσσω fugio deducendum est (quid namque ἐδράσσω τ' οἴκοι foret?) quemadmodum forte fecit Interpres; saltem ut alii legentes id faciant, facile ista interpretatione adduci possint: sed a δράττω pertingo, consequor, assequor, velut δράμα per ἐπιλάβεσθαι, & δράμα per κρηττοῖς exponitur ab Hesychio. Est ergo δράμα τ' οἴκοι, familiares suos consequi, assequi. Ita Anchiale Nympha apud Apollon. Rhod. I. 1130. dicitur Idacos Dactylos peperisse δράματι γαίης, apprehensa terra. ubi vide Scholiasten. Invenio δράμα τ' οἴκοι positum aliquo modo etiam pro assequere, sequere. Callimachus

Epigrammate I.

Ταῦτ' αἶψα ὁ γὰρ ἐφύστω μολὼν αἶψα
 Δράμαται, παῖδι κληδὶν συμβάμεν.

vertit Vulcanius,

His simul auditis majores quaerere confus
 Desistis, et puerum consilium arripuit.

Ἐδράξατο] Vide sensum. Conf. infra Φιλοστ. c. 22.
 M. du S.

Ἐδράξατο] Non solum infra in Philostr. loco ab Solano cit. legas: δράματι μὲν τῷ λόγῳ. Sed & ap. Alciph. III. p. 426. compositum ἐπιλάβετο pro probende, nanciscor: αἰ' πρὸς τῷ κτήνῳ ἐπιλάβεσθαι δὲ τῷ

Reliqua enim quas patitur, cum putrescentis odore asini, & statens vermibus, misso dicere. Tandem vero vultures eo penetrantes per asinum, ipsam ut illum, ac forte viventem adhuc lacerabunt.

26. Clamoribus excipiunt omnes ut ingens quoddam bonum, portentofum illud commentum. Ego vero mihi ipsi ingemiscebam, tanquam jugulandus, & qui neque post mortem jacendi molliter facultatem habiturus essem, sed infelicem suscepturus virginem, & capulus puellae innocentis futurus. Jam illucescebat, cum instat subito militum manus, impuris hisce immissa, qui in vincula statim omnes conjecerunt, ad Praesidem regionis illius adducendos. Venerat autem cum illis etiam puellae sponsus: ipse nimirum erat, qui receptaculum hoc latronum indicaverat. Adsumtam ergo virginem & mihi inpositam sic domum deduxit. Vicani autem cum e longinquo nos viderent, bene nobis successisse agnoverunt, ruditu me bonum illis nuntium ferente. Accurrentes igitur salutant, & intro deducunt.

27. Virgo multam merito rationem meiorum habuit, qui captivitatis pariter ac fugae illius socius fueram, atque in communi

ἀποπνίξαι ἔχον. τὰ μὲν γὰρ ἄλλ', ὅσα πῶσι, σηπορούμεν τῷ ὄντι τῇ τε ὀσμῇ, καὶ τοῖς σκώληξι περιφυρμένη, ἐὼς λέγειν. τέλει δὲ οἱ γύπες ἀφ' αὐτοῦ ὄντι παρεισιόντες εἶσω, καὶ ἵσταύντω, ὡς ἐκείνον, ἴσως καὶ ζῶσαν ἔτι ἀποσπάσονται.

Πάντες ἀνεβόησαν, ὡς ὅτι ἀγαθὴ μεγάλη τῷ τερατῶδῃ τέτρωτο εὐρήματα. ἐγὼ δὲ ἀνέστηναι αὐτόν, ὡς ἀν' ἀποσφαγησόμενον, καὶ μὴδὲ νεκρὸς εὐτυχὴς κεισόμενον. ἀλλὰ παρθένον ἀθλίαν ὀπίδεσθαι, καὶ θῆκα ἐδὲν ἀδικήσεως κόρης ἐσόμενον. ὁρῶν δὲ ἦν ἔτι, καὶ ἐξαίφνης ἐφίστατο πλῆθος στρατιωτῶν, ὅτι τῆς μιᾶς τούτης ἀφ' ἡμεῶν, καὶ εὐθέως πάντας ἐδέσμευεν, καὶ ὅτι τῇ χώρας ἡγεμόνα ἀπήγον. ἔτυχεν δὲ καὶ ὁ κόρη μεμνηστυμμένη σὺν αὐτοῖς ἐλθόν. αὐτὸς γὰρ ἦν ὁ καὶ τὸ καὶ αὐγύγιον ληστῶν μνηστῆρας. ὡς λαβὼν ἐν τῇ παρθένῳ καὶ καθίσας ἐπ' ἐμὲ, ἔτις ἦγεν οἰκάδῃ. οἱ δὲ κομῆται, ὡς εἶδον ἡμᾶς ἔτι πόρρωθεν, ἔγνωσαν εὐτυχῆντας, εὐαγγέλιον αὐτοῖς ἐμῇ προσκησαμένῃ, καὶ προσδραμόντες ἡσπάζοντο, καὶ ἦγον εἶσω.

Ἡ δὲ παρθένος πολλὸν λόγον εἶχεν ἐμῷ δίκαιον ποιῆσα, τῷ συναιχμαλώτῃ, συναποδράσαντ', καὶ τὸ κοινὸν ἐκείνοι αὐτῇ θάλασσαν.

a 'Αφ' ἡμεῶν] Sic Fl. Ald. V2. B1. B2. Fr. H. 8. 'Αφ' ἡμεῶν P. 'Αφ' ἡμεῶν J. & marg. Ald. b 'Απ' ἡμεῶν] Sic recte J. H. P. & c. 'Επ' ἡμεῶν Fl. c Προσκησαμένη] Restitut. ex Fl. Προσκη. cett.

81. Θῆκα] Τάφ. V.

88. Καὶ αὐγύγιον] Οἰκίαν. V.

Θῆκα, ubi tamen etiam ἔτι δρᾶσθαι legi posse Cl. Bergl. non male existimat.

88. 'Ανατίθαι οὐ καὶ γὰρ] Supra τῇ ἐφίστατο. τῇ ἐφίστατο οὐ καὶ γὰρ. F. G.

84. 'Αφ' ἡμεῶν] Sic J. Ed. Reliquae ἀφ' ἡμεῶν, nisi quod P. ἀπ' ἡμεῶν fecit. M. du S.

'Αφ' ἡμεῶν] Vides variari inter ἀφ' ἡμεῶν, ἀπ' ἡμεῶν, & ἀπ' ἡμεῶν. Quae cum singula possent admitti, id servavi, quod longe maximus prisca Edd. numerus habet. Posterior tamen veram esse lectionem arbitror, quod facile imperitus librarius, vel credens τὸ πλῆθος ἀφ' ἡμεῶν necessario dicendum, vel non satis attentus, mutavit, pro substituit. Ac vix credo opus fore constructionem huiusmodi πλῆθος ἀφ' ἡμεῶν.

testimoniis comprobari. Ecce tamen pauca: Noter supra Hermot. c. 72. 'Ο παλὺς λῆος πικρῶσι. Timon. c. 9. post 'Ατλίων sequitur eo relatum αὐτοῖς. Conf. Cl. Hemsterh. ad Nigr. c. 1. pr. Adde Alciphron. II. Ep. ult. f. αὐτὸν δ' Ἀριστοφάνῃ ὀπιδελίαν. Philostr. Vit. Sophist. I. XXV. p. 536. pr. καὶ ἐν αὐτῇ πατρὶς Ἡρακλείῃ τῇ ἑλληνικῇ. Diad. Sic. I. c. 93. v. 4. Οὐ δύναται ταῦτα προτρέψασθαι — τὰς αὐτοῦ δρᾶσεις — ἀλλὰ χλαμυδαῖοι. pro χλαμυδαῖοι. Sic mascul. αὐτοῖς relatum ad τὰ ἴδια vidimus supra, a liasque generis ac numeri permutationes, ut pro ἰσχυρῇ. c. 9. αὐτοῖς — ἰσχυρῇ pro ἰσχυρῇ. Item τῇ αὐτοῖς ex Alciphron. Plur. 291. aliaque ad Ver. Hist. a me notata. Adde Cl. Wessel. ad Diad. Sic. 2. c. 19. No. 34. J. F. R.

Ffff 2

98. Καὶ

ναλον συγκινδυνεύσαντος· καὶ μοι^a τοῖς κελημενίοις ἄριστον^b παρέκειτο μέδιμνον^c κριθῶν, καὶ χόρτον^d, ὅσον^e καὶ καμήλων ἱκανός. ἐγὼ δὲ τότε μάλιστα^f καθηρώμενη^g Παιλαίστραν, ὡς ὄνον· με, καὶ ἐκύνα τῇ τέχνῃ μελαθεῖσαν. ἑάρων γὰρ τῆς κύνας εἰς τύπτα- νεῖον παρεισιόντας, καὶ λαφύσσοντας πολλὰ, καὶ ὅσα ἐν γάμοις πλοσίων νυμφίων. ἡμέραις δὲ ὑπερον μὲν τὸ γάμον ἐν πολλαῖς, ἐπειδὴ χάριν μοι ἔφη ἡ δέσποινα ἔχειν ὧσα^h τῷ πατρὶ, καὶ ἀμείψασθαι με ἀμοιβῇ τῇ δικαίᾳ θέλειν, ὁ πατὴρ ἐκέλευσεν ἐλευθεροῦνⁱ ἀφίεναι ὑπαίθριον, καὶ σὺν^j ταῖς ἀγελαίαις ἵπποις νέμεσθαι. καὶ γὰρ ὡς ἐλευθερῶν^k, ἔφη, ζήσεται ἐν ἡδονῇ, καὶ ταῖς ἵπποις ὀπιθήσεται. καὶ αὕτη δικαιοτάτη ἀμοιβὴ ἐδόκη^l τότε, εἰ ἦν τὰ πράγματα ἐν ὄνῳ δικαστῇ. καλέ-
σας ἔτι τὸν ἵπποφορβῶντινα, τῷ με πα-
ραδίδωσιν, ἐγὼ δὲ ἔχαιρον ὡς οὐκ ἔτι ἀχ-
θοφορήσαν. ἐπεὶ δὲ ἤκομεν εἰς τὸ ἄγρον,
ταῖς ἵπποις με ὁ νομεὺς συνέμιξε, καὶ ἤγεν
ἡμᾶς^m τὴν ἀγέλην, εἰςⁿ νομόν.

Ἐχρῆν δὲ ἄρα καὶ ταῦτα ὡς οὐ Κανδαύ-
λη καὶ μοι γενέσθαι. ὁ γὰρ ὀπιστάτης τῇ ἵπ-
πων, τῇ αὐτῇ γυναικὶ Μεγαπόλῃ ἔδδον
με κατέλιπεν· ἡ δὲ τῇ μύλῃ με ὑπεζεύ-
-

mortis periculo versatus. Ac mihi *arua-*
novos dominos prandium apponebatur medi-
mnus hordei, & foeni quantum eamelo fa-
tis esset. At ego tunc maxime Palaestram
exfecrabar, quae me in asinum, non in ca-
nem arte sua transfigurasset. Videbam enim
canes furtim ingressos in culinam multa li-
gurientes, quae solent in nuptiis sponso-
rum divitum. Paucis post nuptias diebus, cum
gratiam mihi hera *minor* habere diceret a-
pud patrem, & justam mihi vicem velle
persolvere, jussit pater liberum me dimitti
sub divo, & cum gregalibus equabus pa-
scere. Sic enim, inquit, & *tanquam liber*
jucunde vivet, & equas inscendet. Et haec
justissimi tum gratiae relatio videbatur, si-
res asino judice acta esset. Advocato ergo
pastorum uni me commendat, me gauden-
te, qui non amplius onera gestaturus essem.
Cum vero rus venissemus, equabus me ad-
miscuit pastor, & nos, gregem, pastum
egit.

28. Fatale autem erat eadem mihi quae
Candauli usu venire. Magister enim equa-
riae, suae uxori Megapolae domi me reli-
quit. Haec vero molae me junxit, ut om-
mne.

^a Τοῖς κελημενίοις] Τῶν κελημενίων L. ^b Παρέκειτο] Παρεχίτο Pell. ^c Κατηρώμενη] Κατηρώμενη J. male.
^d Ταῖς ἀγελαίαις] Vid. notas. ^e Τότε] Τοτε Ald. Τότε cett. ^f Ἀγρόν] Ἀγέλην marg. Ai. ^g Τὴν ἀγέλην] Εἰς τὴν ἀγέλην P. male. ^h Νομόν] Νομὸν marg. AiW. ⁱ Μεγαπόλιν] Μεγαλοπόλιν marg. Ai.

5. * Δοχῶν] Μαχημῶν. P.

Ibid. Αποφύσσας] Διαπαρρυγίας. P.

* Δοχῶν] Referti haec debent necessario ad vocem τῶντα-
των, quamvis in Scholiis non compareat. In Ex. G. exat

ωτατων.

† Διαπαρρυγ.] Διαπαρρυγίας melius C.

M. du S.

98. Καὶ μοι τοῖς κελημενίοις, ἄριστον παρέκειτο μέδιμ-
νον κριθῶν] Quid illud τοῖς κελημενίοις? Unde tertius
ille casus? Interpretes vertit, *dominorum jussu*. Is qui-
dem postulatur sensus; non tamen cum in ipsis verbis
video. An excidit ὧσα, legendumque καὶ μοι πα-
ρα τοῖς κελημενίοις ἄριστον παρέκειτο, &c.? Et mihi *arua-*
dominos apponebatur prandium, &c.

Ibid. Τὸν κελημενίον] Ego τὸν κελημενίον, conjiciebam
legendum, pro vulgato τοῖς κελημενίοις. Sed L. Codex
τὸν κελημενίον & ipsum probum suppeditat. Mallem ta-
men ὧσα τὸν κελημενίον.

Τοῖς κελημενίοις] Aliquid deest. An sic legendum?
τὸν κελημενίον ὡς προσέκειτο.

F.G.

Τοῖς κελημενίοις] Nimis violenta est *Gujeri* emenda-
tio. Placeret ὧσα tantum addi; licet enim dativus
pro ablativo cum praepositione haud sit inusitatus
Gracis, aeque ac Latinis; ut supra *τοῦ*, c. 25. *ἔπει-*
δι ἰδιωτικῶς αὐτοῖς, & infra hoc *ἀπὸ* c. 39. f. καὶ τοῦ-
τά μοι ἡδὴ περὶ τῆς. Item ap. *Αντίοχου*. Pac. vi. 1260.
Τῶν ἀνθρώπων, pro ὧσα τῶν. Iterum ap. *Νοστ.*
infra, *Ἰον. Trag.* c. 7. pr. *Ἀρετὰ κελημενίαι σοι*, &c.
vel centies alibi. hic tamen propter alterum dativum
αὐ-

αὐ-

mne sibi triticum hordeumque molerem. Atque illud mediocre incommodum erat asino non ingrato, molere suis magistris. At optima mulier etiam ab aliis, per illos agros, erant autem sane quam multi, farinas mercedis loco poscens, miseras cervices meas elocabat. Atque hordea, meum prandium, frixa, ipsa quoque molenda mihi infudit, factasque inde placentas totas devoravit. Mihi vero furfures erant prandium. Si quando vero etiam cum equabus me exigeret pastor, percussus morsusque a maribus equis peribam. Semper enim me adulterum suspicati equarum, suarum uxorum, persequabantur, utrasque in me calces jactantes, adeo ut impar essem ferendae equinae illi Zelotypiae. Emaciatum ergo & strigosum non ita multo tempore fiebam, qui neque intus laetarer ad molam, neque sub divo pascens, oppugnatus quippe a passionis sociis.

29. Verum etiam frequenter fursum in montem mittebar, & ligna gerebam humeris. Illud vero caput malorum meorum fuit. Primo quidem altus mons adscendendus erat, ardua vehementer via, insuper

29. γυναι, ὥστε ἀλεῖν αὐτῇ καὶ πυρρὰς, καὶ κριθὰς ὅλας. καὶ τῷτο μὲν ἦν μέτριοι κακὸν εὐχαρίστω ὄντι ἀλεῖν τοῖς ἑαυτῶν ὅτις αἰται. ἡ δὲ βελτίστη, καὶ ὡς τῶν ἄλλων τῶν ἐν ἐκείνοις τοῖς ἀγροῖς (πολλοὶ δὲ πάντες ἦσαν) ἀλευοῦσα τὴν μισθὸν αἰτῶσα, ἐξεμίσθου τὴν ἐμὴν ἀγρὸν τράχηλον καὶ τὰς μὲν κριθὰς, τὴν δὲ ἀριστὴν φρύγωνα, καὶ μοι ὥστε ἀλεῖν ἐπιβάλλουσα, μάλας ὅλας ποιῶσα, κατέκρινεν ἐμοὶ δὲ, σίτυρα ἀριστὸν ἦν. εἰ δὲ πῶς καὶ 30. συνελάσκει με ταῖς ἵπποις ὁ νομὴς, παλιμένους τε καὶ δακνόμενους ὑπὸ τῶν ἄρσενων, ἀπωλύμην. αἰ γὰρ με μοιχὸν ὑποπτεύοντες εἶναι τῶν ἵππων τῶν αὐτῆς γυναικῶν, ἐδίωκον, ἀμφοτέροις εἰς ἐμὴν ἀπολαχτίζοντες, ὥστε φέρειν σὲ καὶ ἡδυνάμην ζηλοτυπίας ἵπτικῆς. λεπτὸς ἦν καὶ ἀμορφὸς ἐν ἐπολάῳ χρόνῳ ἐγενόμην, ὥστε ἐνδόν εὐφραϊνόμενος πρὸς τῇ μύλῃ, ὥστε ὑπαίθριον νυμμένον, ὑπὸ τῇ συνόμῳ πολεμίδων.

31. Καὶ μὴν καὶ τὰ πολλὰ εἰς τὸ ὄρος ἀναπέμπω, καὶ ξύλα τοῖς ἄμοις ἐκόμενον. τῷτο δὲ ἦν τὸ κεφάλαιον τῆς ἐμῆς κακῶν πρῶτον μὲν ὑψηλὸν ὄρος ἀναβαίνειν εἰς, ὁρῶν δεινὰς ὁδὸν, εἶτα καὶ ἀνυπόδετον ὄρει

[*ἀνυπόδετον*] Sic rursus invenio constanter, non *ἀνυπόδετον*. Conf. supra c. 16. aliter infra c. 43. f.

accidentem minus commodè procederet illa locutio. Lego itaque *παρὰ τὴν κακὴν*, (licet Cod. L. scriptura tolerabilis sit) De potestate vero participii *κακῆς* vid. *Alciph.* III. Ep. 63. *Græc.* ad *Aristoph.* *Plut.* vi. 4. docentem active & passive accipi, de Domino ac de servo. Eundem ad vi. 7. ubi de *κακῇ* & *κακῇ* duplici potestate, agit. Conf. supra hujus fabulae c. XI. f.

4. *Τούτων*] Τὸ ἴδιον videtur fuisse in *J.* Sed *Solan.* ex aliis mutavit in *ταῦτα*.

11. *ταῖς ἀγλαῖς*] Sic necessario cum *P.* & *S.* legendum, aut *ταῖς ἀγλαῖς*, ut in *H.* Ed. est; non vero ut in reliquis, *ταῖς ἀγλαῖς*.

15. *ὅτι οὐκ ἀνέστη*] Vix dubito dedisse auctorem *ἐπὶ* *ἀν*. Hanc enim praepositionem, non alteram *ἐπὶ*, huic rei quasi propriam, exemplis probare nihil attinet.

20. *τὴν ἀγλάν*] Non solum illud *ἐκ* ante *ἀγλάν* abesse volo, propter proxime sequens *ἐκ*; sed & articulum *τὴν* auferre malim, ut sit adverbii more *ἀγλάν*.

ἀν catervatim, ut apud *Asian.* in *Hist. An.* non semel.

21. *Κανδαύλη*] Vide *Herodot.* I.

Ibid. *ὅτι Κανδαύλη*] Nota *Candaule* historia, & *Gyge* uxoris suae jussu interemti. Sed quid simile huic *Asino*, aut *Lucio*, contingit? Utrum memoriae vitio *Candaulem* nominavit auctor, cum *Gygen* deberet? hunc quidem mullebrum imperio, mariti ipsius culpa, quasi mancipatum novimus, objectamque aut moriendi necessitatem, aut interimendi *Candaulis*. Quamquam ne sic quidem ingenium scriptoris agnosco. An plane aliud hic laret, corrupto nomine *Κανδαύλη*. *J. M. G.* (In *Codd.* nil opis invenio.)

25. *Κριθὰς ὅλας*] Hoc & quod sequitur *μάλας ὅλας*, si scriptor esset tersus, mihi suspecta forent; sed in hoc opusculo multa sunt imperita & incite scripta.

33. *Κατὰ τὴν*] Vid. infra dicenda ad c. 47.

36. *Ἀρσένον*] *ἄρσενον* scil.

ὄρει ἐν λιθίνῳ. καὶ μοι συνεξέπεμπον ὀνηλά-sonon calceatus eram in monte scrupulo. Et
 τίνω, παυδάριον ἀκάθαρτον. τὴν δὲ με καινὰς una mecum emittebant mulionem, impu-
 ἐκάτολε ἀπώλλυε. ἢ πρῶτον μὲν ἔπαιε με καὶ rum puerum, qui male me semper perde-
 τρέχοντα λίαν, ἢ ξύλῳ ἀπλῶ, ἀλλὰ τῷ ret. Primo percutiebat me valde licet cur-
 ὅζυς πυκνὸς ἐχοῖσι καὶ ὀξείς, καὶ αἰεὶ ἔπαιεν rentem, non simplici fuste, sed crebris a-
 εἰς τὸ αὐτὸ τῷ μηρῷ, ὥστε ἀνέσπυτό μοι 5, cutisque nodis inaequali, eandemque sem-
 κατ' ἐκείνῳ ὁ μηρὸς τῇ ῥάβδῳ, ὁ δὲ αἰεὶ τὸ per femoris partem percutiebat, adeo ut
 τραῦμα ἔπαιεν. εἰτά μοι ἐπετίθει Φορτίον, aperiretur mihi a baculo eo loco femur: et
 ὅσον χαλεπὸν εἶναι καὶ ἐλέφαντι ἐνεγκέω, καὶ ille ipsum perpetuo vulnus ferire. Deinde
 ἀνωθεν ἢ κατὰ βάσιν ὀξεία ἦν. ὁ δὲ καὶ ἐπ' αὐ- imponebat mihi onus elephantum etiam porta-
 θὰ ἔπαιεν. εἰ δὲ μοι περὶ πῖλον ἴδαι τὸ Φορ-6, tu difficile. Eratque descensus de summo
 τίον, καὶ εἰς τὸ ἕτερον ὀγκλίον, δὴν ἦ ξύ- arduus; at ille hic etiam pulsabat. Si quan-
 λων ἀφαιρεῖν, καὶ τῷ κρυφτέρῳ προσβαλεῖν, do labare mihi videret onus, & in alteram
 καὶ τὸ ἴσον παῖν, τὴν δὲ ἡδὲ πολε εἰργάσα- partem inclinare, cum deberet de lignis
 το, λίθους δὲ μεγάλους ἐκ τῷ ὄρει ἀναρῶ- ablatum aliquid leviori parti adjicere, &
 μιν, εἰς τὸ κρυφτέρον καὶ ἀνω νεῦον τῷ 6, ita peraequare: hoc ille nunquam fecit: sed
 Φορτίῳ προσετίθει καὶ κατῆεν ἀθλίῳ τοῖς lapides magnos de monte sublatos in levio-
 ξύλοις ὁμῶς καὶ λίθους ἀχρεῖς περιέφερον. καὶ rem & sursum nutantem oneris partem ad-
 didit: descendebam ergo miser, cum li-
 gnis lapides simul inutiles circumferens. E-
 rat

51. Καυῶς] Παρὰ δὲ καυῶς. V.

52. Ἐκάτοσι] Ἀπ. V.

51. Ἀκάθαρτον] Impurus, i. e. sceleratus. Terent. *An- nus hand impura*, non scelerata, non mala. i. e. bona. F. G.

Ἀκάθαρτον] Locus Terentii est *Heaut.* IV. 1. 16. Sed nihil hoc novi. ἀκάθαρτον cod. modo occurrit c. 32. pr. & alibi. F. F. R.

70. Ἐπ' ἐμὲ καὶ ἐξ ἐμῶν] Conf. supra notata ad *Tox.* c. 20. No. 6. Et videbis genitivum casum hic interdum praeferendum; sed ἐπὶ τοῖς ἴσιν vel θάιναι tamen non semel significare in, super aliquo loco esse, vel poni; licet Grammatici non satis idonea proferant testimonia. Verum ἐπὶ τοῖς καὶ ἴσιν potius valere post haec, vel propter haec, vid. supr. c. XI. f. & 17. pr. Nam ἐπὶ cum dat. sive ablat. alia potestate esse intra, ut in vulgatissimo Epicteti τὰ ἐξ ἐμῶν, quae sunt in nobis, i. e. in nostra potestate, nemo ignorat; componitur ita cum τὸ ἐξ ab *Sophocle*, ut eidem eodem casu respondeat, in *Antigon.* v. 327. Ἐν τοῖς αἰσιν ἢ καὶ τῇ ψυχῇ δάμνη; In animabus, an in animo morderis? F. F. R.

73. Οὐδ' ἔτι καὶ αἰσῶς.] Aut excidit aliquid, aut legendum ὅτι γὰρ δὴν. *Reinsius* putat deesse αἰσῶς, ante τῷ. In L. pro ὅτι, legitur ὅτι, quod quo valeat nescio. M. du J.

Οὐδ' ἔτι καὶ αἰσῶς] Pridem in mentem venerat, legendum hic non ὅτι, sed ὅτι, suadente tum re ipsa, tum *Arrianus* paraphrasi *Lib.* 7. p. 145. Ed. *Prisc.* cum diceret egregius *agaso* &c. Video autem idem placuisse Viro docto *Miscell.* Obs. Vol. 1. p. 148. & Vol. 2. p. 373. nisi quod ille vult etiam mutari sequens participium, & legi κατὰ βάσιν vel κατὰ βάσιν χεῖρα s. r. a. quod mihi secus videtur. Nominativum hic

ut alias positum arbitror pro Accusativo infiniti, vel infinitorum potius, quae res eo facilius hic locum habet, cum in eadem persona maneat. τῷ pro τῷ positum, cum semel ὅτι in ὅ transiisset. Si quis etiam de lectione dubitet; illud tamen vel mediocriter exercitatis apparebit, longe commodiorem esse, quam dedimus rationem ea, quae libros adhuc occupavit. F. M. G.

Οὐδ' ἔτι κατὰ βάσιν τῷ χεῖρᾷ μοι ἐκιδόναι] Video *Anonymum* quemdam in *Miscell. Obs. Brit.* mens. Sept. & Oct. 1732. p. 148. ad haec verba sic commentari: „Οὐ γὰρ ὡς κατὰ βάσιν τῷ ἐκιδόναι non est pura Graeca locutio: & praeterea si repetere eundem sensum circulo unius periodi eadem phrasi & constructione non sit proprie Battologia, fateor me nunquam aliquam vidisse. Οὐκ ὡς κατὰ βάσιν — ὅτι δὲ κατὰ βάσιν. χεῖρᾷ μοι ἐκιδόναι — ὅτι χεῖρᾷ ἐκιδόναι. *Benedictus* tam perspicuam tautologiam ferre non potuit, & in Latina sua versione luxuriantia verba suppressit, ultimamque clausulam omisit. Ideo legerem, &c. si non me fallat opinio mea, approbantis id omnibus acquis Atticisimi iudicibus, ΟΥΔ' ἔτι ΚΑΤΑ ΒΑΣΙΝ τῷ χεῖρᾷ, &c. ac si dixisset; ille, ad quem pertinebat haec officia praestare, ne ipsum qui- dem praestitis, sed contrarium profus. Olim mihi scrupulus incidebat circa locutionem hanc, τὸ φορτίον ἀφελῶν, an sit pura phrasis, Litteratorum iudicio relinquam. *Herod.* Clio. c. 80. ταύτης πῶς αἰσῶς (i. e. Camelos) καὶ ἀπὸ τῶν ἐξ ἑαυτοῦ. Uti hic legem, καὶ τὸ φορτίον ἀφελῶν —. Ut mihi videtur, in *Luciani* loco modo laudato, ὅτι ἔτι κατὰ βάσιν — non

rat porro rivus in via perennis. Ille vero, parcens calceamentis, post ligna mihi infundens rivum trajiciebat.

30. Si quando vero prae lassitudine & onere decumberem; tum vero intolerabile erat malum. Cujus enim erat, ut descendens manum mihi injiceret, meque de terra excitaret, & onere, sicubi opus esset, levaret; ille neque descendebat, neque manum praebebat unquam, sed initio a capite & auribus facto fusti me concidebat, dum fuscitarent me plagae. Ludit etiam aliud in me malum intolerabile. Comportatum spinarum acutissimarum fascem & vinculo constrictum, a tergo & cauda mihi suspendit. Illae ergo, ut facile est ad cogitandum, pergente me viam, dependentes impingunt, atque assiduo punctu posteriora mihi omnia vulnerant. Nec defendere me

ποταμός ην ἀέναον ἐν τῇ ὁδῷ ὃ δὲ τῶν ποδημάτων Φιδόμηνον, ὅπισθ' ἔξυπολων ἐπ' ἐμοὶ καθίζων, ἐπέρα τ' ποταμόν.

Εἰ δὲ ποτε οἷα κάμνων καὶ ἀχθοφορῶν καταπέσοιμι, τότε δὴ τὸ δευτὸν ἀφόρητον ἦν. ὃ γὰρ ἦν καθίσθας τῷ χεῖρά μου ὀπιθῆναι, καὶ με χαμόθεν ἐπεγείρειν, καὶ τὸ φορτίον ἀφελεῖν, ἂν ποτε καὶ δεῖ. ὃ δὲ ἔτε κατήλθην, ἔτε χεῖρα ἂν ποτε ἐπέδωκεν, ἀλλ' ἄνωθεν ἀπὸ τῆς κεφαλῆς, καὶ τῶν ὤτων δεξιὰ μιν, συνέκοπτε με τῷ ξύλῳ, ὥς ἐπεγείρωσιν με αἱ πληγαί. καὶ μὴν καὶ ἄλλο κακὸν οἷς ἐμὲ ἀφόρητον ἔπαυσε. συνεγχεὶν ἀκανθῶν ὀξύτατων φορτίον, καὶ τῷτο δεσμῷ περισφίγγας, ἀπεκρέμα ὀπίσθῳ ἐν τῷ ὄντι, αἱ δὲ, οἷον εἰκὸς ἦν, ἀπὸντο τὸ ὄν, ἀποκρεμάμεναι προσέπιπτόν μοι, καὶ πάντα μοι τὰ ὀπίσθ' ἐνέπρησαι ἐτίτρασχον καὶ

• Oυ γὰρ] Nihil mutant Edd. Oυ L. pro ἢ quod Anon. coniecit. δ Τὸ φορτίον] Τῷ φορτίῳ Fl.

„ non recte sequitur & convenit cum ἢ γὰρ κατὰ βαρύνει. Sed haec difficultas facili modo tollitur, legendo solummodo ὁδὸν loco ὃ δὲ. Haec ille. Sed pleraque frustra. Nam primo ἢ κατὰ βαρύνει periphrasis, adeo est usitata, ut vix opus sit modice perito exempla commonstrare; Recte vero alius „ Anonymus B. in nott. ad easdem Observatt. eum ob id reprehendit, usumque hujus participii a Budaeo ac Steph. jam satis ostensum ait, additque Aelian. V. H. 2. 4. ubi ἢ ἐκποδίζων. Cui addo unum maxime efficax ex Aristot. IV. Metaph. c. 7. Οὐδὲν ἀποφύγει τὸ ἀποδύειν ὁ γὰρ ἐν τῷ ἀποδύειν, ἢ τὸ ἀποδύειν ὁ γὰρ ἐν τῷ ἀποδύειν. Quod exempl. cum decem aliis similibus adfert Frater cariss. G. O. Reisz. in Belg. Graec. p. 402. — 3. (qui tamen cum Doctiss. Tim. Kasser aliquantulum differentiae statuit, quod jam non disquirimus, contenti demonstrasse utique Graecam esse periphrasin.) Immo & Luciano non infrequens est, ut in Oenom. Hist. c. 3. ὃ γὰρ ἐν τῷ γὰρ οἰκῶν. Infra c. 52. ἢ ἰδούσας. Et Gall. c. 19. ἀποκρέμας τῶν. & simil. quae ex Indice patebunt. Ita Latini, ut Sallust. declam. 2. Es habens. Dein τῷ ἐκποδίζοντι quidni maxime probum esset, cum sit ellipsis τῷ ὄντι non sexcenties, sed sex milies frequentata? cum genitivis nominum substantivorum quidem frequentior; sed & cum articulo & infinitivo, ut Heliod. Aeth. L. IX. p. 420. (quem ad partes vocat Cl. Elphr. sed aliud agens, ad 1. Thess. 2. 2.) τῷ ὄντι ἐν τῷ ὄντι. Immo vel τῷ solum pro τῷ ὄντι Aristoph. Nub. 22. Tertio, frustra etiam

ὃ δὲ sollicitatur quod ἐκποδίζων infervit. Vid. supra Herodot. c. 28. f. ὃς, διὰ τὴν πολλὴν κατατοξίσαν, ὃ δὲ τὸν μύθον ἔτιμην. &c. Et Herodian. 2. c. 8. f. Repetitio vero sic defenditur in notis Observatt. Miscell. „ Vi- „ detur asinus, acerrime ferens pueri hujus insolentiam, „ hac repetitione voluisse indicare iniquitatis „ magnitudinem, totusque locus ita ibid. bene ver- „ titur: Non enim descendere solebat, ut mihi manum „ porrigeret, vel humo alleneret, vel omnes demoreret; „ imo non solum non descendit, vel manum praebebat, „ verum a summo capite & auribus incipiens totum „ me fuste dedolabat. Cum autem Appulejus (f. potius Appulejus, ut est in Inscrip. ap. Reines.) idem agens VII. Metam. p. 145. dicat: CUM DEBERET egregius agaso manum porrigere, id revera favet Anonymi correctioni ὃ δὲ ἢ. modo non dixisset, haec Graeca non esse. Si quis tamen verba ὃ δὲ usque ad ἐκποδίζων pro glossemate habere velit, per me licet. Cl. Solanus quoque se non expedit, nesciens quo ὃ quod L. habet, sit referendum. Sed si ὃ cuius admittere libuerit, id jam placeret, nec nominativus sequens me offenderet, memor eorum quae Clar. Jans. collegit in Lectt. Luc. p. 71. 73. — 80. Non minus inquam, quam in Epist. ad Ephes. IV. 1. & 2. ubi accusativus & nominativus simul infinitivo junguntur; quae constructio egregie defenditur ab Rever. Jac. Elphr. ex Aelian. V. Hist. XIII. 23. ubi βαρύνει & πάλιν praecedente αὐτῶν habemus. Idem ex Eodem XIV. 18. &c. Sed quo evado! Planius tamen erit, si ὃ vel ὄν habeamus.

J. F. R.
96. 27

ἦν μοι τὸ ἀμύνειν ἀδύνατος, ἢ τήρωσκότων
αἰε μοι ἐπορεύων, καὶ μὲ ἡρτημύων. εἰ μὲ γὰρ
ἀτρέμα ποροίμι Φυλαττόμην, ἢ ἀκανθῶν
ἢ προσβολῇ, ἢ τῷ ξύλων ἀπωλλύμην.
εἰ δὲ Φεύγοιμι τὸ ξύλον, τότε ἤδη τὸ δαι-
μόν ὅπια δὲν ὄξυ προσέπιπτε. καὶ ὅλ' ἔργον
ἦν τῷ ὀηλάτῃ τῷ ἐμῷ ἂν ἀποκτενέει με.

Ἐπεὶ δὲ πόλε ἀπαξ κακὰ πάχων
πολλὰ, ὅτε ἐτι Φέρων, πρὸς αὐτὸν λάξ
ἐκίνησα, εἶχεν αἰε τῷτο τὸ λάξ ἐν μνήμῃ.
καὶ πόλε κελεύει ὁ τυππεῖον ἐξ ἐτέρου χω-
ρίου εἰς ἕτερον χωρίον μελενεγκεῖν. κομίσας ἔν
με, καὶ τὸ τυππεῖον τὸ πολὺ συνεγκλῶν,
κατέδησεν ἐπ' ἐμὲ, καὶ δεσμῷ δ' ἐγαλέω εὖ
μάλα προσέδησέ με τῷ Φορτίῳ, κακὸν
ἐμοὶ μέγα ὁ τυρεύων. ἐπεὶ δὲ ποροίναί μοι
ποδὸν ἔδει ἐκ τῆς ἐτίας, κλέψας δαλὸν ἐτι
Φερμὸν, ἐπιδὴ πῶρ' αὐλῆς ἐγενόμεθα,
τὸ δαλὸν ἐνέκρυψεν εἰς τὸ τυππεῖον. τὸ
δὲ (τί γὰρ ἄλλο ἐδύνατο;) εὐθὺς ἀνάπτε),
καὶ λοιπὸν ἐδὲν ἔφερον ἄλλο, ἢ πῶς ἀπλε-
τον. μαθὼν ἔν ὥς αὐτίκα ὀπτήσομαι ἐν τῇ
ὁδῷ, τέλματι βαθεῖ ἐντυχὼν, ῥίπῃ ἐμαυ-
τὸν τῷ τέλματι ἐς τὸ ὑγρότατον εἵτα
ἐκύλιον ἐνταῦθα τὸ τυππεῖον, καὶ δινῶν καὶ
τρεφῶν ἐμαυτὸν, τῷ πηλῷ κατέσβεσα τὸ
Φερμὸν ἐκεῖνο, καὶ πικρὸν ἐμοὶ Φορτίον, καὶ
ἔτι λοιπὸν ἀκινδυνότερον ἐβάδιζον ἢ ὅδ' ἐτὶ τὸ

ullo modo poteram, instantibus mihi sem-
per quae vulnerarent, & a me ipso suspen-
sis. Etenim si sensim progrededer appul-
sum spinarum cavens, peribam a fustibus:
si vero fustim fugerem, tum jam malum
illud a tergo acutissimum ingruerat. Et
omnino id operam dabat agas meus, me ut
interficeret.

31. Cum autem semel aliquando mala
perpeffus multa, prae impatience calcem
contra illum movissem, semper illum cal-
cem in memoria habuit. Ac jussus aliquan-
do stuppam ex uno agro in alterum trans-
ferre, adducit me, stuppamque illam mul-
tam collatam mihi imponit, validoque me
ifune sarcinae probe alligat, fraudem mihi
ea re machinatus maximam. Cum vero
jam pergendum esset, de foco furatus tor-
rem adhuc ardentem, ubi procul ab aula
recesseramus, eum torrem in stuppa abscon-
dit: illa vero, quae enim posset aliter? sub-
ito ignem concipit: ilicet, nihil fero a-
liud, quam ignem immensum. Videns
ego statim me in via assandum, observata
forte lacuna palustri, in liquidissimam il-
lius me partem abjicio: volvensque ibi
stuppam, meque ipsum adeo circumagens
& vertens, luto exstinguo ardentem &
acerbam mihi sarcinam: sicque reliquum
viae minori cum periculo absolvo. Nec
enim

a. Ἀποκτενέει] Ἀποκτενέει Ex. Fl. Cum vulgata facit P. ὁ τυππεῖον] Et sic Fl. quae tamen versu seq. τυπ-
πίον exhibet. c. τυρεύων] τυρεύων Pell. d. τυππεῖον] τυππεῖον iterum Fl. ac postea ubique.

96. τυππεῖον] τυππεῖον. V.

2. τυρεύων] καλὸς καλὸς V.

7. Ἀπλετον] Ἀπλετον, ἀπλετον, ἀπλετον. V.

* τυρεύων] τυρεύων Ex. G. τυρεύων C.

96. Ἐξ ἐτέρου χωρίου εἰς ἕτερον χωρίον] χωρίον non est
regio, ut putavit Interpres; sed fundus, praedium,
quemadmodum saepe apud optimos auctores. Plu-
tarch. de sui laude p. 544. ὡς γὰρ οἰκίαν ἔχει χωρίον. &c.
Div. Luc. in Aët. Apost. IV. 34. Ὅσοι γὰρ κτήνη χω-
ρίων ἢ οἰκίαν ἔχουσιν.

97. κομίσας] I. e. agens, ducens.

κομίσας] Sic iterum capite sequenti. An satis Grae-
ce addubito.

9. τέλματι] τέλματι τὰ πηλὰ καὶ ἐν ταῖς τῷ
ὁδῷ ἢ βάθρῳ * τυρεύων δὲ ἵπτι τὰ γινώσκοντα χω-
ρία. V.

κομίσας] Non satis Graecum arbitratur Cl. Solan-
nus, pro deducens, quia proprie notaret ferens, por-
tans. Verum non modo rursus ita cap. seq. Sed &
eodem modo bis legi in Long. Pass. cujus stilus cum
Nostri satis congruit. ait autem Longus L. 2. p. 74.
Ed. Jungerm. Κλόνει εἰς ὄφθαλμους ἐκομίσαν. Chloen in
conspicuum adduxere. Et IV. 119. Ed. Moll. (errore ty-
pogr. est p. 127.) ἐπὶ γὰρ ἄλλο (δάφνη) κομίσαν εἰς τὴν
πόλιν. Immo & Sophocl. Aj. flag. v. 63. Πάριος τε
πύλιν.

LUCIUS, SIVE ASINUS.

601

enim poterat jam puer iterum accendere
stuppam liquido luto subactam. At hoc
certe audax puer, cum delatus esset, *quo
sedeat*, me calumniatus est, me praeter-
euntem ultro infricuisse me foco. Interea
tum e stuppa praeter spem evaseram.

32. Sed aliud impurus ille puer contra me longe pejus excogitat. In montem me deducit, gravi lignorum sarcina oneratum: eaque ligna rustico vendit habitanti in vicina: me vero nudum sine lignis domum deductum apud communem dominum nefandi facinoris per calumniam reum facit, *Istum, here, inquit, asinum, nescio cur alamus, supra modum piger qui sit ac tardus. Verum nunc aliud quoque sibi opus curae habet. Ubi mulierem, aut virginem pulchram ac formosam videt, aut puerum; jactatis calcibus cursu eos insequitur, eademque fere ratione, atque amator homo in amata sibi muliere commouetur: & osculi in morem morficat, & vi in complexum ruit. Ex ea autem re lites tibi & negotia facesset, cum insultet omnibus, evertat omnes. Etenim modo ligna gestans, conspecta muliere rus eunte, humi dispersit excussa ligna omnia, cum*

15^ο ὑπολοιπον. ἐδὲ γὰρ ἔτι ἀνάγει^ε μετὰ
 παῖδι δυνατόν ἦν τῷ συγκρίει πηλὸν ὑγρὸν
 πεφυρμένον. καὶ τὴν τὴν γὰρ ὁ τολμηρὸς παῖς
 προσελθὼν ἐμὲ καλεφύσας, εἰπὼν, ὡς
 παρὼν, ἐκὼν ἑαυτὸν ἐπείσαιμι τῇ ἐξίφῃ.
 20 ὅς τότε μὲν ἐκ τῷ συγκρίει μὴδὲ ἐλπίζων,
 ὑπέβηθον.

'Αλλ' ἑτερον ὁ ἀκάθαρτος[Ⓢ] παῖς ἐξέυρεν
 ἐπ' ἐμὲ μακρῷ κάκιον. κομίσας γὰρ με ἐς
 τὸ ὄρε[Ⓢ], καὶ μοι φορτίον ἀδρόν ὅπθιβις ἐκ
 25 ἔξυλον, τῷτο μὲ πωπράσκει γεωργῶ πη-
 σίον οἰκῶντι, ἐμὲ δὲ γυμνὸν καὶ ἄξυλον κο-
 μίσας οἴκαδε, καλαφεύεται με πρὸς τὸ
 30 αὐτὸν δεσπότιον ἔργον ἀνόσιον. τῷτον, δέ-
 σπόδια, τὸ ὄνον, οὐκ οἶδ' ὅτι βόσκομεν, δε-
 35 σκῶς δὲ γόν ὄντα καὶ βραδύν. ἀλλὰ μὴν νῦν
 ὀπιτηδεύει καὶ ἄλλο ἔργον, ἐπὰν γυναῖκα
 παρβένον καλὴν καὶ ωραίαν ἴδῃ, ἢ παῖδα,
 40 σπολακτίσας ἐπεὶ δρόμῳ ἐπ' αὐτὴς, ὡς
 εἴ τις ἐρᾷ ἀνθρωπ[Ⓢ] ἄρρην, ὅπῃ ἐρωιδύνη
 45 γυναῖκα κινέμεν[Ⓢ], καὶ δάκνη ἐν φιλήματος
 χήματι, καὶ πηλοσάειν βιάσει[Ⓢ], ἐκ δὲ τέ-
 τῃ σοὶ δίκας καὶ πρᾶγμαλα παρέξει, πάν-
 των ὑβριζομένων, πάντων ἀνατρεπομένων.
 καὶ γὰρ νῦν ξύλα κομίζων, γυναῖκα εἰς ἀγρόν
 50 ἀπαῖωσαν ἰδὼν, τὰ μὲ ξύλα πάντα χαμαὶ
 ἐσκόρπισεν ἀποσεισάμεν[Ⓢ]. τὴ δὲ γυναῖκα
 55

* Ὑπόλευκος? Ἐπ' ἄλευκον Coll. f Ms] Deest in Fl. g 'Ως] Male omisit Fl. h Αἰὶνδ] Nihil varietatis invenio, corrigendum tamen.

15. Ὑπέλοιπον] Ἐπίλοιπον. G.

17. Περιμετρικῶς] Φύω, μελίσσω, ἐκδοίχω, † πλάττω, συγχέω, ταράσσω, μεγύνω. V.

† Πλάνη] Omissum hoc verbum ex collato codice inseruit *Ms. de S.*

veritas eis dicitur non?). At ne credas de mortuo pecore domum portato sermonem esse, confer verum praecedentem, *Totus terrarum ad disperdens conditus, totus*, et videbis de vivis loqui poëtam, nec talia in Luciano sollicitatis.

J. F. R.

19. 'Eaurē] Ecce rursus pro *Ignorē*. Conf. supra ad c. 13. f. & saepe alibi, ut parebit, spero, ex Indice. quare talia non mutanda. J. F. R.

23. *Kep[erac]* Confer modo notata ad c. 31. *J. F. R.*
27. *Air[er]* Lege *air[er]*. *M. du S.*

27. *Autē*] *Legē autē.* *M. du S.*
Ibid. *Πῶς τ' αὐτὸ δουλεύει*] *Neque opus est, ut*
Tom. II.

cum viro docto Britanno in *Miscell. Obs.* Vol. 2. p. 374. *airos* in *airos* mutemus: neque hoc pertinet illi *airos* notio , qua ad herum, praeceptorem, emittentem virum, refertur, quod Belga observator putat l.c. Sed *o airos* est *idem*: ad *eundem* suum mecumque dominum, vel, quod eandem hic vim habet, ad *commune* dominum. F. M. G

33. *Abrois*] Legendum putaram *aurois*, sed quia *pueros* nominavit, nihil mutandum. *M. d. S.*

36. Πλησιάζειν] *Congredi, coire.*

Gggg

42. Γα-

ἐς τὸ ὄδον ἀνατρέψας, γαμῖν ἐβόλετο, ἕως
ἀλλ' ἄλλοθεν ἐκδραμόντες, ἡμίναμεν
τῇ γυναικί, ἐς τὸ μὴ ἀφισπαδῆναι τῷ
τῷ καλῷ τῷ ἐραστῷ.

Ὁ δὲ ταῦτα πυθόμενος, Ἄλλ' εἰ μὴ
τε βαδίζειν, ἔφη, ἐθέλει, μήτε Φορίγγειν,
ἢ ἐρωίας ἀνθρωπίνως ἐρᾷ, ὅπ' ἡ γυναικας ἢ
παῖδας οἷσ' ἔρμεν, ἀποσφάζει αὐτόν
ἢ τὰ μὲν ἐγκατα τοῖς κυσὶ δότε, ἢ τὰ κρέα
τοῖς ἐργάταις φυλάξαι, ἢ ἢν ἔρη, πῶς
ἔτ' ἀπέθανε, λύκῃ τῷτο κατὰφύσα-
σθε. ὁ μὲν ἔν' ἀκάθαρτ' αἰς, ὀνηλάτης
ἐμὸς, ἔχαιρε, καὶ με αὐτίκα ἤθελεν ἀπο-
σφάζειν ἄλλ' ἔτυχε γὰρ τις παρὼν τότε
γειτόνων γεωργῶν, ἢ ἔτ' ἐρύσατό με ἐκ
τῷ θανάτῳ, θανάτῳ ἐπ' ἐμοὶ βελευσάμενος.
Μηδαμῶς, ἔφη, ἀποσφάζεις ὄνον, ἢ ἀλεῖν
ἢ ἀχθοφορεῖν δυνάμενον καὶ ἐ μέγα ἔργον.
ἐπειδὴ γὰρ εἰς ἀνθρώπους ἐρωίῃ καὶ οἷσ' ἔρ-
ξαι, λαβὼν αὐτόν ἐκλεμεῖ τὸν ἐπαφρο-
δίτη ταύτης ὁρμῆς ἀφαιρεθεῖς, ἡμερός τε
εὐθὺς καὶ πῶν ἔσται, καὶ οἷσ' ἔρξαι μέγα,
ἐδὲν ἀχθόμενος. εἰ δὲ αὐτὸς ἀπείρως ἔχεις
ταύτης τὴν ἰατρείαν, ἀφίξομαι δεῦρο μετὰ ξυ-
τριῶν ἢ τεττάρων ἡμερῶν, καὶ σοὶ τῷτον
σωφρονέστερον παροδάτω παρῆξω τῇ τομῇ. οἱ
μὲν ἔνδοξ' ἀπαλῆς ἐπὶ πῶν τὸ σύμβουλον,
ὅς εἰ λέγοι, ἐγὼ δὲ ἤδη ἐδάκρυον, ὡς
ἀπολέσω αὐτίκα τὸν ἐν τῷ ὄνῳ ἄνδρα, καὶ
ζῆν ὁδὸν ἐτι ἐθέλειν ἔφη, εἰ γενοίμην εὐνύ-
χῃ. ὥστε καὶ ὅλως ἀποσιτῆσαι τῷ λοιπῷ
ἐγνώκειν, ἢ ρίψαι ἑμαυτὸν ἐκ τῷ ὄνῳ, ἐν-

muliere vero in viam eversa nuptias facere
voluit, donec accurrentes aliunde alius, au-
xilium fuimus mulieri, ne a praeclaro istoc ama-
45 tore laceraretur.

33. Ille vero his auditis, Si vero, in-
quit, neque incedere vult, neque gestare on-
era, & humanos amores amat, in mulieres
puerosque insanens, illum jugulare, atque in-
cestina projicite canibus, carnes servate operis:
ac si interrogabitur, quomodo iste perierit? a
lupo factum mentimini. Impurus ergo puer,
meus mulio, gaudere, ac statim me velle
jugulare. Sed forte fortuna interveniens
de vicinia rusticorum aliquis, illa me mor-
te eripuit; dirum tamen contra me consi-
lium subjecit. Nequaquam, inquit, inter-
feceris asinum, & molere valentem & gestare
onera. Nec magnam opus. Quando enim in
homines amore atque oestro fertur, compre-
hensum exseca. Etenim venereo isto impetu
sublato, mansuetus statim & pinguis erit, &
magnum sine labore onus gestabit. Si vero
ipse hujus curationis imperitus es, intra ter-
tium quartumve diem huc veniam, & ipsum
tibi ovicula mitiorem illa sectione praestabo.
Itaque familiares omnes, laudare consilia-
rium, bene illum dicere asseverantes. Ego
vero jam plorare, qui mox perditurus es-
sem latentem in asino virum, & negare, me
vivere velle, si eunuchus fierem: adeo ut
omnino cibo abstinere in posterum decerne-
rem, aut de monte me praecipitare, unde de-

a Ἡμίναμεν] Ἡμίνα Ex. Fl. Nil mutant Edd. nec P. b Τῷτον] Τῷτον Ex. Fl. Vulgatam servat P.
c Λέγοι] Λέγοι Fl.

42. Γαμῖν ἰβούλετο] Sic γαμηθῆσαν accipit Kusterus
in Schol. ad Aristoph. Plut. 1032. f. M. G.
50. Τὰ κρέα] Vide Reines. Var. Lect. 189. M. du S.
51. Ἡ ἔρηται] Ὁ δισπότας deesse videtur. F. G.
Ἡ ἔρηται] Non deest δισπότας, sed intelligitur, vel
potius αὐτὸς intelligendum relinquitur, ut notissimum
hoc pronomine Herum κατ' ἔχον designari, veluti
ἵψο adeo ap. Terent. satis crebro. Aristoph. Neb. v.
220. Ἡ ἔρηται, ἀνακόνηται αὐτὸν μοι μέγα. Quod vel

honoris causa fieri, recte ibi monet Scholiast. dicens:
Τιμὴν τὸ δίδουκαλον οὐκ ἔστι πρῶτον τὸ ὄνομα. Sub αὐ-
τῷ autem Socratem intelligi, ex ipso Aristophane satis
est aperta. Conf. & Scholiasten ejus ad Nub. 195.
ubi & ἐκὼν eod. more accipi multis tradit. f. F. R.
75. Ὁλόκληρῃ] De potestate hujus verbi vid. supra
ad Amor. c. 24. No. 94. Et hic significari intelliges
non castratum. f. F. R.
77. Νεῖξ βαθύν] Sic rursus infra c. 56. Et βαθύν
ἀπὶ-

delapsus miserrima equidem morte, inter- 75 θα ἐκπεσὼν, θανάτῳ οἰκτίστῳ ὀλοκλήρῳ
grum tamen adhuc & intemeratum cadaver, ἐτι καὶ ἀκέραιον νεκρὸς τεθνήξομαι.

34. Intempesta jam nocte, nuntius de vico aliquis rus venit & in villam, dicens, puellam illam recens nuptam, illam, quae in latronum potestatem fuerat, ipsiusque sponsum, sero diei ambos & solos in litore ambulantes, accedente subito maris fluctu abreptos, non amplius comparere, eumque finem illis calamitatis ac mortis accidisse. Hic illi, velut orbata junioribus heris domino, decernunt non amplius manere in servitute, sed direptis, quae intus erant omnibus, fuga sibi consulunt. Equarum autem pastor, & me assumpto, & convasatis quae poterat omnibus, ea mihi & equabus imponit. Ego gravabar equidem ferens veri onus asini. Interim lubens impedimentum illud meae castrationis excepi. Ac per totam illam noctem difficili itinere cum perrexissemus, & trium aliorum dierum superata via, venimus in urbem Macedoniae, Beroean, magnam ac celebrem.

35. Ibi statuunt qui nos egerant, & ipsi se collocare, & nos. Tum igitur nostrum, jumentorum nempe instituta auctio: & vocalis praeco, in medio stans foro, proclamatur. Accedentes autem emptores inspicere nos volunt, apertisque nostris oribus, annos de dentibus uniuscujusque spectant. Et partim quidem, aliud aliud emunt. Me autem relictum ultimum jubet domum rursus reduci praeco, *Vides*, inquit, *his so-*

Ἐπεὶ δὲ ἦν νύξ βαθεῖα, ἀγγελός τις ἔπει καὶ κάμης ἦλθεν εἰς τὸ ἀγρόν, καὶ τὸ ἑπαυλίον, ταύτῃ λέγων τὸ νεόνυμφον κόρη, καὶ τοῖς ἀγοταῖς γενομένη, καὶ τὴν ταύτης νυμφίον, καὶ δὴ δὴ δὴ ἀμφότερος αὐτὸς ἐν τῷ αἰγιαλῷ περιπατῶντας, ὅτι πολάσασαν ἀφῆκε καὶ θάλασσαν ἀρπάσαι, καὶ ἀφανεῖς ποιῆσαι, καὶ τέλος αὐτοῖς τῆτο τὸ συμφορᾶς καὶ θανάτου γενέσθαι. οἱ δὲ, οἳ δὴ κεκρυμμένης οἰκίας νέων δεσποτῶν, ἔγνωσαν μικρὲν μὲν ἐν τῇ δουλείᾳ, ἀλλὰ πάντα ἀρπάσασθαι τὰ ἔνδον, φυγῇ ἐσώζοντο. οἱ δὲ νομῆς τὸ ἵππων, καὶ μετὰ ὅλα λαβὼν, καὶ ὅσα δυνατόν ἦν συλλαβὼν, ὅτι κατέδωκε μοι καὶ ταῖς ἵπποις ἐγὼ δὲ ἡχθόμεν μὲν, φέρων φορτίον ὄντι ἀληθινῷ, ἀλλ' ἐν ἄσμεν τὸ ἐμπόδιον τῆτο τὸ ἡμῶν ἐδάξασθαι ἐκτομῆς καὶ τὴν νύκτα ὅλην ἐλθόντες ἵππων ὀρεγνόμεν, καὶ τριῶν ἄλλων ἡμερῶν καὶ ὁδὸν ἀνύσαντες, ἐρχόμεθα εἰς πόλιν τὴν Μακεδονίαν, Βέροικαν, μεγάλην καὶ πολυάνθρωπον.

Ἐνταῦθα ἔγνωσαν οἱ ἀγορίαι ἡμᾶς ἰδρύσαι, καὶ ἑαυτοὺς. καὶ τότε δὴ πρᾶσις ἦν ἡμῶν ἵππων καὶ καὶ κήρυξ ὤφειλεν ἐν ἀγορᾷ μέσῃ ἔσας, ἐκήρυξεν οἱ δὲ προσόντες ἰδεῖν ἡθέλον, τὰ σόματα ἡμῶν ἀνοίγοντες, καὶ τὴν ἡλικίαν ἐν τοῖς ὁδοῖσι ἐκάστῳ ἔλεγον, καὶ τὸ μὲν ὠνήσαντο ἄλλοι ἄλλον, ἐμὲ δὲ ὕστατον ἀπολελειμμένον ὁ κήρυξ ἐκέλευεν αὐτὸς ἐπανάγειν εἰς οἶκον, ὅρας, λέγων, ἔτι.

d [Ἐπικατῆσι] Ἐπικατῆσι Ex. Fl. Vulgatae adfentitur P. e [Ἐπαυλίον] Ἀπαυλίον Ex. Fl. Nihil a vulgata abit P. Ἐπαυλίον marg. A1. Ἀπαυλίον H. 1. & 2. f [Ἀγρόν] Ἐφῆ Fl.

76. Ἀκέραιον] * Ἐκ ὀλοκλήρου. V.

* Ἐκ ὀλοκλήρου] Idem legi in C, testatur Solan. Nec immerito id investigasse videtur, quia ἀποσπῶν. Ego quidem sensum ejus non percipio. Nisi simul respiciat ad proxime praecedens ὀλοκλήρου, quasi Scholiasta innuat, αἰνῶναι hic idem fore esse, vel consequens τὸ ὀλοκλήρου, ut qui ὀλοκλήρου, etiam foret ὀλοκλήρου.

cedens ὀλοκλήρου, quasi Scholiasta innuat, αἰνῶναι hic idem fore esse, vel consequens τὸ ὀλοκλήρου, ut qui ὀλοκλήρου, etiam foret ὀλοκλήρου. J. F. R.

ιστίον, in Quom. Hist. c. 28. m. Βαβυλὼν ἰστίον Alex. c. 25. v. 52. Tex. c. 36. Hierodiam. IV. 20. 1. & c. J. F. R.

81. Διτῶν] Vide not. ad Θ. Δ. X.

M. du S.

Gggg 2

8. Ee.

ἔτ' ἔχ' εὐρίσκει κύριον. ἡ δὲ πολλὰ πολλάκις δινεμένη καὶ μεταπίπυ-
σα Νέμεσις ἤγαγε καμοὶ τὸ δεσπότην, οἷον οὐκ αἰεὶ εὐχαίμην· κίναιδ' ὅτ' ἔχ' γέρον
ἦν, τέτων εἰς τὸ τὸν Συρίαν εἰς τὰς
κώμας καὶ τὰς ἀγροὺς περιφέροντων, καὶ τὸν
ἐπαυτεῖν ἀναγκάζοντων. τότε πεπράσσο-
μαι πολλῆς πάντων τιμῆς, τριάκοντα δραχ-
μῶν καὶ τέτταρον ἡδὴ, τῷ δεσπότην εἰδόμην
ἀγῶνι.

Ἐπεὶ δὲ ἤκομεν ἔβα ἔκει Φίληβ' (τῷ-
το ὅτ' εἶχεν ὄνομα ὁ ὠνησάμενός με) μέγα
εὐθὺς πρὸς τὸν Δύρας ἀνακέκραγεν, ὦ κορά-
σια, δεῦλον ὑμῖν ἐώνημαι καλὸν καὶ ἀδρόν,
καὶ Καππαδόκην τὸ γένος. ἦσαν δὲ τὰ κο-
ράσια ταῦτα, ὅχλ' οὐκ αἰδῶν συνεργῶν
τῷ Φίληβ', καὶ πάντες πρὸς τὸν βοὴν ἀνεκρό-
τησαν. ὥσθ' ὅτ' ἀληθῶς ἄνθρωποι εἶναι τῶν
ἐωνημένων· ὥς δὲ εἶδον ὅτι οὐτὰ καὶ δεῦλον,
ἦδη ταῦτα εἰς τὸν Φίληβ' ἔσκαπτον, τῶτον
καὶ δεῦλον, ἀλλὰ τυμφοῖον σαυτῇ πῶθεν ἄγεις

lus dominum non reperit. Verum illa, mul-
tum saepe vertigine quasi quadam circum-
acta, & huc illuc labans, ultrix providen-
tia, adduxit mihi quoque, qualem minime
optarem, herum. Cinaedus enim & senex
erat, ex eo genere unus, qui Syriam Deam
per vicos agrosque circumferunt, & men-
dicatum ire Deam cogunt. Huic vendor
magno sane pretio, drachmis triginta.
Jamque ingemiscens ducentem sequor do-
minum.

36. Cum autem venissemus in diverfo-
rium Philebi, (hoc enim nomen habebat,
qui me emerat) magna statim ante januiam
voce exclamat, *Emi vobis, puellae, servum
pulchrum, & compactum, & gente Cappado-
cem.* At illae puellae erant turba cinaedo-
rum, Philebi sodalium, qui omnes ad il-
lum clamorem plausum tollunt, rati revera
hominem esse, quod emtum esset. Cum
autem viderent asinum esse illum servum,
jam ista in Philebum cavillantur, *Ημεῖς non
servum, οἱ νοστρά, sed sponsum tibi, unde
quae-*

a Εὐρίσκει] Εὐρίσκει f. & V2. Εὐρίσκει cett.

8. Εὐρίσκει] Legendum necessario aut εὐρίσκει, aut
εὐρίσκει. In utraque *Venetia* εὐρίσκει, quod ad emenda-
tionem viam monstrat. In reliquis εὐρίσκει. M. du S.

Εὐρίσκει] Qui meminerit quoties & male per-
mutentur, maxime in Ed. *Junst.* facile videbit eam,
dum εὐρίσκει scribit, imitatum Mf. quod eo ipso εὐ-
ρίσκει dare voluit; sed bene distantem male excepit;
ita eadem *Junst.* c. 20. hujus *Dial.* ἔχει pro ἔχει, vid.
saepe alibi in variantt. notata similia, quae vix operae
foret notasse; nisi hi ipsi errores ad investigandum
verum occasionem praebent. Corrupta autem illa
pronuntiatio & instar; proferendi non est adeo nova
atque auctores nonnulli qui de Graeca pronunt. scrip-
sere, volunt; quin & in Inscript. inveniuntur ejus
vestigia, ut ἀνέθεικεν pro ἀνέθηκεν in Inscript. *Reinsf.* p.
633. ac non semel alibi ap. eundem. Quum *Ηεωπύ-
κτις* recte ex ipsis fontibus docuerit; veteres sonum
literae & balatui ovium comparasse, quae inde μῆλα
dictae. At εὐρίσκει quoque inde conficerem, quod hic
aeque bonum; nisi usu doctus essem, in alteram par-
tem peccare illas Edd. & in & pro & substituendo faci-
liores esse, quam ut & inferant. Vulgatum εὐρίσκει lan-
guet, & videtur ex eod. errore ortum, quod εὐρίσκει
scriptum invenirent, & id vitiosum sentientes, ita
corrigere voluerint. J. F. R.

29. Τότε — γάμον] Modo plur. Num. effertur

indiscretim, modo sing. Sic ἀρῶν ἡδὲ γάμον habui-
mus supra, *Tox.* c. 22. l. *Ver. Hist.* c. 21. &c. & in-
fra *Dial. Mer.* 2. Sed plural. *Amor.* c. 51. pr. *Dial.*
Mer. VII. *Aristoph.* Av. 132. Item ter quater promi-
scue in *Evangel. Matth.* XXII. 2. & seqq. *Oratio* autem
per contemptum dici, ut ap. *Terens.* And. V. 3. 18.
Habeant, valeant, vivat cum illa, facile adparet.
J. F. R.

37. Ομοφύμ'] Illud certum videtur, hic pariter
& paullo post, ubi redit hoc nomen, nihil de instin-
ctu Deae, aut entusiasmo adeo asini; sed designari
germulum Deae, ut Apulejus appellat. Sed utrum hoc
significari possit Ομοφύμ', quaeritur? Favet certe,
quod ex *Polybio* profertur ἀψυχοφύμ', jure suffra-
gii carens, qui non fert suffragium. J. M. G.

Ibid. Ο δὲ αὐλητὴς ἄμιλ'] H. e. tibicinium coetus.
Eleganter dictum pro αὐλητικὸς ἄμιλ', quemadmo-
dum apud Comicum *Pace* 692. τὸν δὲ αὐλητὴν ἄμιλον, pro
αὐλητικόν. Vid. ib. *Schol.* L. Bos.

Ibid. Αὐλητὴς ἄμιλ'] Nescio an hic recte dicatur.
Tragicum enim est. *Enrip.* Hec. 921.

Ναύται ἐκεί' ὅρῶν ἄμιλον.

Αὐλητὴς ἄμιλ'] Adscripterat *Solan.* vid. infra *Πα-
υσ.* c. 43. Ibi vero nihil aliud invenio, quam καὶ πᾶς
ἔτ'.

quaeso acceptum adducis? Feliciter vero tibi
oveniant praeclaræ purpurae, patriasque nobis
propediem tales pullos. Sic tum ridebant.

37. Postridie ad opus, ut ipsi dicebant,
suum se accingunt: ornatamque Deam mi-
hi imponunt. Tum urbe egressi per agros
circumimus. Quoties vero ad vicum ac-
cesseramus, ego Deae gerulus infistebam.
Sed tibicinum turba fanaticum quiddam in-
flante, illi capite demisso cervices intor-
quentes, lacertos sibi vulnerant, & exser-
tam ultra dentes linguam quisque & ipsam
incidunt: adeo ut brevissimo temporis spa-
tio molli sanguine plena essent omnia. Ego
vero ista cum viderem, primum adstans
tremere, ne forte Deae asinino etiam san-
guine opus esset. Ubi vero ita se conci-
derant, de circumstantibus spectatoribus
stipem, obolos ac drachmas colligunt.
Alius ficus, & caseum, & vini cadum de-

λαβῶσα; ὄναιο δὲ τῶν τῶν καλῶν γά-
ζομων, καὶ τέκοις ταχέως ἡμῖν πώλους τοῖς-
τους. καὶ οἱ μὲν ἐγέλαν.

Τῇ δὲ ὑστεραίᾳ συνετάθηοντο ἐπ' ἔργον,
ὡς αὐτοὶ ἔλεγον, καὶ τὸ θεὸν ἐνοικευσά-
μενοι ἐμοὶ ἐπέθηκαν. εἶτα δὲ πώλους ἐξη-
λαύνομεν, καὶ τὴν χώραν περὶ ἡμῶν ἐπι-
δ' εἰς κόμην τινὰ προσέλθομεν, ἐγὼ μὲν
ὁ θεοφόρητος ἱστάμεν, ὁ δὲ ἀνληγὴς ὁ-
μιλῶν ἐφύσα ἐνθρον, οἱ δὲ τὰς μίτρας
ἀπορρίψαντες τὴν κεφαλὴν κάτωθεν ἐκ τοῦ
40 αὐχένος ἐλίσσονται, τοῖς ἑφίεσιν ἐτίμ-
νοντο τοὺς πῆχους, καὶ τὴν γλῶτταν τὸ ὀδόντων
ὑποβάλλαντες ἑαυτοὺς, ἐτίμνον καὶ ταύτην
ὥστε ἐν ἀκαρεῖ πάντα πεπληῆσθαι μαλακῶ
αἵματι. ἐγὼ δὲ ταῦτα ὄρων, τὰ προ-
45 τα ἔτρεμον ἐς ὥς, μή ποτε χρεῖα τῇ θεῷ καὶ
τοῖς αἵματι γένοιτο. ἐπιδὼν δὲ κατακό-
ψαν ἑαυτοὺς, ἐκ τῆς περὶ τὸν πῆχυν
θεατῆρος συνέλεγον ὀβολοὺς καὶ δραχμάς·
ἄλλοι ἰσχάδας, καὶ τυρόν, καὶ οἶνον καδὺν
ἐπέ-

δ Τούτων] Τούτων ᾗ &c. male Fl. ε Προσέλθομεν] Προσέλθωμεν Fl. d Ὀμιλῶν ἐφύσα] Ἐφύσα Ὀμιλῶ P.
e Ἐλίσσονται] Ἐλίσσονται Fl. Ἐλίσσονται P. f Καὶ τυρόν &c.] Restitut. ex emend. Solani, v. ejus notam.

37. Ὀμιλῶν] Πλῶν, * ὁμιλῶν, ἀφαισμός. V.

* Ὀμιλῶν. ἀφ.] Deceant haec in Editis. Addidit M. du S.

τὸ Ὀμιλῶν. turbaque philosophorum ibi intelligitur,
quid autem hoc ad rem? Nec satis indicat qua de re
dubitet, de ipso adparatu musico huc non pertinente,
an quod vitiosa constructio αἰσθητικῶν Ὀμιλῶν. Sed vi-
deamus Euripid. ad quem provocat. Ibi legimus:
Ναῦταις δὲ ὅτι ὄναι Ὀμιλῶν. Nauticam non amplius videmus
multitudinem. Unde jam credebam, cum non dubi-
tare potuisset de substantivo αἰσθητικῶν pro αἰσθητικῶν, quod
ναῦταις pro ναυτικῶν similiter est in Eurip. quodque ex
Aristoph. modo etiam probavit Bos, nosque supra in
2. Ver. Hist. c. 46. No. 67. ubi Ἐλλάδα φωνῶν pluri-
bus confirmavimus, & aliis etiam augere possemus,
ut ex Hesiod. Erg. 191. Ἰβρίν ἀνίκα, &c. Sed vid. Ap-
pendicem de Syntaxi Aresae in Edit. Bouthovii p.
358. b. At multo minus de tibiis in sacris hisce ad-
hibitis dubitare potuit. Quare adparet stilum tragi-
cum ab eo culpatum; frustra tamen, ut ex bene mul-
tis aliis quae Cl. Jems. ex Nostro aliisque prosaïcis scri-
ptoribus attulit in Lect. Lucian. loco supra ad Ver.

Hist. a me adducto.

39. Ἀπορρίψαντες — ἐλίσσονται] De hac participio-
rum structura vid. ad Tdx. c. 2.

40. Τοῖς ἑφίεσιν ἐτίμνον τοὺς πῆχους] Non debet
hunc locum inobservatum praemittere, quia sunt ex-
dem voces in eadem materia, qua annotavi in tomi
primi pagina 475. nec tamen tunc πῆχους aliter ver-
tunt, quam lacertos, quod illic quoque volebamus.
Verum nescio qui intelligantur haec praecedentia, τὴν
κεφαλὴν κάτωθεν ἐκ τοῦ αὐχένος ἐλίσσονται, ubi Basilien-
ses, caput subitus guttur ligantes, Benedictus depresso
cervice caput torquentes. Nihil horum probari potest,
& Graeca exigunt inferno ab cervice caput versantes ac
torquentes, ut nempe cervix cum capite videretur in
omnem partem converti.

49. Τυρόν & οἶνον καδύν] Ridicule prorsus antehac le-
gebatur οἶνον & τυρόν καδύν. Quod ex conjectura qui-
dem, sed certissima, emendavimus.

ἐπέδωκε, καὶ πυρῶν μέδιμνον καὶ κριθῶν τῷ 50dit, & tritici medimnum & hordei asino.
 ὄνῳ. οἱ δὲ ἐκ τούτων ἐτρέφοντο, καὶ τ' ἐπ' Ex his illi alebantur, gestatamque humeris
 ἐμοὶ κομιζομένην θεὸν ἐθεράπευον. meis Deam colebant.

Καὶ πόσις εἰς κώμην τινὰ αὐτῆς εἰσβαλ- 38. Atque in vicum aliquando illorum
 λόντων ἡμῶν, νεανίσκον τὸν κωμητῆς μέγαν delatis nobis, captum de vicanis magnum
 ἀγρεύσαντες, εἰσάγουσιν εἰςω, ἐνθα καὶ 5 juvenem intro deducunt, ubi diversaban-
 λυοῖσιν ἐτύχον. ἐπεὶ αὖ ἐπαρχὸν ἐκ τῆς κωμῆ- tur: deinde patiuntur a rustico, quae con-
 τος, ὅσα συνήθη καὶ φίλα τοιούτοις ἀνθρώποις κι- sueta atque cara nefandis istis cinaedis erant.
 ναίοις ἦν. ἐγὼ δὲ ὑποφάλαγγας ὅτι τῇ Ego vero supra modum dolens mea illa
 ἐμαυτῷ μετέβολῃ, ὅτι μέχρι νῦν ἀνέχο- transformatione, quantum ad eum diem
 μαι κακῶν, ἀναβοῶσαι, ὦ Ζεῦ χέετλιε, 60malorum sustinerem, exclamare, o patiens
 ἠθέλησα, ἀλλ' ἢ μὲ φωνὴ οὐκ ἀνέβη μοι nimis Jupiter! volebam. Sed vox quidem
 ἢ ἐμῇ, ἀλλ' ἢ τῇ ὄνῳ ἐκ τῆς φάρυγγος, καὶ mea mihi non ascendit e guttore, sed asi-
 μέγα ὠγκησάμην, τὸ δὲ κωμητῆς τινος ni; magnum nempe rudebam. Verum a-
 (ἐτύχον ὃν τότε ὄνον σπολωλεκότες, καὶ grestes quidam, qui forte asinum perdidē-
 τὸ σπολωλότα ζητῶντες) ἀκυσαντές με 65 rant, requirentes amissum, audito me va-
 μέγα βοήσαντες, παρέρχοντο εἰςω, ἐδὼν lidum clamante, intro ingrediuntur, ne-
 ἔδεν εἰπόντες, ὡς ἐμῷ τῷ ἐκείνων ὄντι, καὶ mine praemonito, tanquam ego illorum es-
 καλαλαμβάνουσι τὸς κιναιίδας, ἀρρήτῃ ἐδὼν sem; deprehenduntque cinaedos infanda in-
 ἐργαζομένους καὶ γέλωτος ἐκ τῆς ἐπεσελθόντων tus patrans. Itaque risus extra multus ab
 πολλὸς γίγνεται ἔξω, καὶ ἐκδραμόντες, ὅλη 70 his, qui ingressi fuerant, oritur, qui dis-
 τῇ κώμῃ τῷ λόγῳ διέδωκαν τὸν ἱερέων τὸν ἀ- currentes per totum vicum, sermonibus
 σέλγειαν. οἱ δὲ αἰδέμενοι δεινῶς ταῦτα ἐλη- differunt sacerdotum libidinem. Hi, quos
 λεγμένα, τὸ ὅτι τῆς νυκτὸς εὐθὺς ἐνθεν ἔξ- vehementer puderet, ea in apertum esse
 ἤλασαν. καὶ ἐπειδὴ ἐγένετο ἐν τῇ ἐρήμῳ τὸ pro-
 ὁδῷ, ἐχάλεπαινον, καὶ ἀργίζοντο ἐμοὶ τῷ 75 dunt: cumque in deserto viae essent, indi-
 μνηύσαντι τὰ ἐκείνων μυστήρια. καὶ τῷτο μὲ gne ferunt, & irascuntur mihi, qui my-
 ἀνεκτὸν τὸ δεινὸν ἦν, κακῶς τῷ λόγῳ ἀ- steria illorum enunciaissem. Atque illud
 κτείν, ἀλλὰ τὰ μὲν τῷτο ἐκέτ' ἀνεκτά. quidem tolerabile malum erat, maledicta il-
 τὸ δὲ θεὸν ἀφελόντες με, καὶ χαμαὶ καὶ 80 lorum audire: sed quae sequebantur, non
 δέμενοι, καὶ τὰ σπράγματα με πάντα πε-
 σπασάντες, γυμνὸν ἤδη προσδένοντάς με δέν-
 δρῳ μεγάλῳ, εἴτα ἐκείνῃ τῇ ἐκ τῆς ἀστρα-
 γάλων μάστιγι παλαιοῖς, ὀλίγον ἐδέησαν
 σποκτεῖναι, κελεύοντές με τῷ λοιπῷ ἄφω-
 νον εἶναι θεοφόρητον, καὶ μὴν καὶ σποσφάζει 85 Quin de jugulando me etiam post verbera
 de-

a Ὅτι μίχμι ἰδίαν ἀν. κακ.] Nihil hic variare Edd. notat M. de S. Optavit autem aliam lect. invenire. b Γὰρ] Deest in Fl. c Καὶ] Male deest in Fl. d Ὀλίγον] Ὀλίγη Poll.

77. Κακῶς — ἀκούειν] Phrasia Latinis aequae ac Graecis familiaris. Conf. supra T. I. Nigr. c. 22. Ibi quoque not. Bourd. Item Prometh. c. 1. Philostr. Vit. Soph. I.

c. 2. p. 505. Sic & καλῶς ἀκούειν, Epist. Sent. VII. Alia similia dedit Cl. Jans. in Lectt. Luc. p. 272. F. F. R. 82. Ex

deliberabant, qui tanta illos adfecissem contumelia, & antequam meruissent aliquid, vico excussissem. Sed quo minus me occiderent, Deae verecundia movebantur, jacentis humi, nec habentis quomodo iter faceret.

39. Hinc ergo post flagella, recepta domina, pergo. Versus vespeream devertimus in praedium hominis divitis. Domi hic erat commodum, lubensque Deam domo recipiebat, offerebatque illi sacrificia. Hic memini magnum me subire periculum. Miserat domino praedii donum amicorum aliquis, femur silvestris asini. Hoc coquus dum parare vult, negligentia perdit, canibus pluribus clam ingressis. Hic plagarum multarum metu atque cruciatus ob perditum femur, suspendere se decernit. Verum uxor illius, inauspicatum mihi malum, *Tu vero carissime*, inquit, *morari noli, nec desperationi tali te tradideris. Mihi enim obscenius bene omnia feceris. Cinaedorum illum asinum educ in locum remotum, ibique matetati partem illam, femur abscissum huc adfer, curatumque redde domino: reliqua asini per praeccepta aliquorū abjice. Videbitur enim ausugisse, & sic discessisse ex oculis. Vides autem, quam sit carnosus, & agresti illo omnibus modis melior. Coquus laudato mulieris consilio, Optime, inquit, ista, uxor: & hoc sola opere flagella mihi licebit effugere. Et hoc jam statim perfectum da-*

μὲν τὰς μάστιγας ἐβλεψάσθω, ὥς ἐς ὕδριν αὐτὰς βαλόντα πολλὰν, καὶ τὴν κώμης ὅδε ἐργασαμένης ἐκβαλόντα· ἀλλ' ὅσπερ με μὴ σκοπεῖναι, δεινῶς αὐτὰς ἢ θεὸς ἐδυσώπησεν, χαμαὶ καθημένη, καὶ ὅδε ἔχουσα ὅπως ὀδεύει.

Ἐντεῦθεν ἐν μὲν τὰς μάστιγας λαβὼν τὴν δόσποινα, ἐβλάδισεν, καὶ πρὸς ἐσπέραν ἤδη καλεσμένην εἰς ἀγρὸν πλετύνει· ἀνθρώπων· καὶ ἦν ἔτι ἐνδον, καὶ τὴν δὲ μάλιστ' ἀσμενῶς τῇ οἰκίᾳ ὑπεδέξατο, καὶ θυσίας αὐτῇ προσήγαγεν. ἐνθαδὲ οἶδα μέγαν κίνδυνον αὐτὸς ὑποτάσσει· τὴν φίλων γὰρ τις τῷ δεσπότῃ τὴν ἀγρὸν ἐπεμψε δῶρον, ὃν ἀγρίῳ μῆρον· τῷ δὲ μάστιγι σκευάσαι λαβὼν, ῥαθυμίας ἀπώλεσε,· κινῶν πολλῶν λαθραίως εἰσὼ παρελθόντων· ὅς δὲ διὰς πλεγάς πολλὰς, καὶ βάσανον ἐκ τῆς ἀπωλείας τῷ μῆρι, ἐγὼ κρεμάσαι ἑαυτὸν ἐκ τῆς τραχέως. ἡ δὲ γυνὴ ἡ τέττα, κακὸν ἐξαίσιον ἐμὸν, Ἀλλὰ μήτε σκοπεῖσθαι, εἶπεν, ὦ φίλτατε, μήτε ἀθυμίας τοιαύτης δῶς σεαυτὸν πειθόμενον γὰρ μοι, πράξεις εὖ πάντα. τὴν κιναιδὸν τὸν ὄνον λαβὼν ἔξω εἰς ἔρημον χωρίον, καὶ πάλιν σφάξας αὐτὸν, τὸ μῆρον μὲν ἐκεῖνο, τὴν μῆρον σκοπεῖναι, κόμει δὲ ὑπο, καὶ σκευάσας, τῷ δεσπότῃ σπόδῃ, καὶ τὸ ἄλλο τῷ ὄνι κάτω πῦρ· εἰς τὴν κρημνὸν ἀφες. δόξει γὰρ σποδρὰς οἰχεῖσθαι σοι, καὶ εἶναι ἀφανὴς ὅρας δὲ ὡς ἔστιν εὐσαρκῶς, καὶ τῷ ἀγρίῳ ἐκείνῳ πάντα ἀμείνων; ἃ δὲ μάστιγι, τὴν γυναικὸς ἐπαίτας τὸ βέλεμα, Ἀρίστα, ἔφη, σοι, ὦ Ζογύναι, ταῦτα, καὶ τέττω μόνῳ τῷ ἔργῳ τὰς μάστιγας φυγεῖν ἔχω, καὶ τῷ μοι ἤδη

πῦρ

e 'Αθυμίας τοιαύτης] Sic Fl. Ald. J. H. P. &c. 'Ραθυμίας τοιαύτης L. P. & marg. MW.

82. Ἐκ τῆς ἀσπιδόμας μάστιγι] Quo scilicet in se ipsos furiosi isti saeviebant. Reinsius etiam in servis castigandis adhibita observat ex Plut. advers. Colot. & apparatus ex Aruleji VIII. disci posse. M. du S.

94. Εἰς] Pro cō, confer supra dicta ad c. 1. huius

fabulas.

5. Ἐγὼ] Vid. supra c. 20.

21. Καὶ τοῦτο μοι ἡδὴ πεπραγμένον] Eadem constructio est infra Jon. trag. c. 7. pr. Ἀρίστα κελεύει σοι. Conf. & sup. c. 24.

J. F. R.

J. F. R.

Conf.

J. F. R.

22. O

πεπράξει. ὁ μὲν ἐν ἀνόσις ἔτ' ἑμὸς
μάγιστρος ἐμὲ πλεονέκτην ἔσως, τῇ γυναικὶ
ταῦτα συνεβλήετο.

Ἐγὼ δὲ τὸ μέλλον ἤδη προοράμενος, 25
κράτιστον ἔγνων τὸ σώζειν ἑμαυτὸν ἐκ τῆς
κακίης, καὶ ῥήξας τ' ἱμάτια, ᾧ διηγό-
μην, καὶ ἀνασκιρτήσας, ἵεμαι δρόμῳ εἰς αὐ-
τὰ ἐδείκνυν οἱ κίναδοι σὺν τῷ δεσπότῃ τῷ
ἀγρῶν ἐνταῦθα εἰσδραμῶν, ἀνατρέπων πάν-
τα τῷ σκιρτήματι καὶ λυχνίαν, καὶ τραπέ-
ζας καὶ γὰρ μὲν ὥμην κομψὸν τι τῷτο πρὸς
σαλινίαν ἐμὴν εὐρηκέναι, καὶ τὸν δεσπότην τῷ
ἀγρῶν καλεῖν εὐθέως ὡς ἀγέροντος ὄνον ἐμὲ
κατακλιθεῖντα, φυλάττειν αὐτὸν ἀσφαλῶς, 3
ἀλλὰ με τῷτο τὸ κομψόν, εἰς ἔχαιον ἤ-
νευκε, κίνδυνον. λυττάς δ' ἰδὼν ἄνδρες με,
ξίφη πολλὰ ἤδη καὶ λόγχας ἐπ' ἐμὲ ἐσπά-
σαντο, καὶ ξύλα μακρὰ καὶ εἶχον ἔσως,
ὥστε σπυκνέειν με. ἐγὼ δὲ ὄραν τῷ δεσπότην 40
τὸ μέγεθος, δρόμῳ εἰς αὐτὸν παρήρχομαι, ἐν-
θα οἱ ἐμοὶ δεσπότην κοιμηθῆσθαι ἔμελλον.
οἱ δὲ θεασάμενοι τῷτο, συγκλείουσι τὰς
θύρας οὗ μάλα ἔξωθεν.

Ἐπεὶ δὲ ἤδη ὄρθρῳ ἦν, δρεμάμενος 45
θεὸν αὐτὸς ἀπῆλθεν ἅμα τοῖς ἀγύρταις, καὶ
ἀφικόμεθα εἰς ἑκὼς ἄλλην μεγάλην, καὶ

bitur. Haec nefarius ille meus coquus
prope me adstans, cum uxore delibe-
rabat.

40. At ego quid futurum esset prospici-
ens, optimum ratus ex illa me caede eri-
pere, rupto quo ducebar loro & exultans,
curriculo irrumpo ubi coenabant cum do-
mino agrorum cinaedi. Hic intro currens
oeverto insultu meo omnia, candelabrum &
mensas. Ac videbar mihi equidem scitum
quiddam ad salutem meam invenisse, ac
jussurum ruris dominum statim me tan-
quam elatum ferocia asinum includi, dili-
genterque asservari. Sed illud ipsum me
scitum in extremum periculi adduxit. Ra-
biosum me rati, multos jam gladios in me
hastasque strinxerant, & longos fustes, at-
que ut statim interfecturi me se compara-
verant. Ego autem perspecta periculi ma-
gnitudine, cursu me in eum locum pro-
ripio, ubi pernoctaturi erant mei domini.
Quo illi animadverso, probe januas extra
occludunt.

41. Post lucis exortum sublata iterum
Dea cum agyrtis abeo, pervenimusque in
vicum alium magnum & celebrem, in quo
no-

a Οὐμὸς] Sic B2. P. S. O. ὁ μὲν f. Fl. Fr. O. ὁ μὲν Ald. H. O. ὁ μὲν V2. b Κακίη] Κακίη P. & marg.
A1. cum f. Vulgatam vero retinent cett. c Κίνδυνος] Ita dedi ex P. L. Κινδύνου Edd. Κίνδυνος f. Sed ex ac-
centu patet eam κίνδυνον voluisse. d Γὰρ] Addidit Solan. Deerat in Edd. e Ὄρει] Deest in Fl. Adest in aliis
& P. f Κώμης] Πόλιν Ex. Fl. male. Vulgatam firmat P.

34. Ἀγύρταις] Ἀγύρταις, ἑταίροις, ὑποφύτοις. V.

46. Ἀγύρταις] Ἀλαζῆν, ἑταίροις. V.

* Ἀπαυγάνω] δίδωμι. Ἀγύρταις, ὁ ἀλαζῆν, καὶ ἀπαυγάνω.
Scribendum igitur ἀπαυγάνω. Schol. autem seq. ὑποφύτοις.

adspirare edictum mutavi, quia hypothetæ tantum error est.
J. F. R.

22. O. ὁ μὲν] Ita Fl. f. Ald. & Fr. At Bas. 2. P. S.
& A. ὁ μὲν. Ven. 2. vero ὁ μὲν. ut omnes Libri scri-
bunt c. 46. & 55. M. du S.

Οὐμὸς] Quia res est parvi, & utrovis more scribi-
tur, servavi hic scripturam Παύλινος aliarumque non-
nullarum, etsi mox c. 46. & 55. eadem cum ceteris
ὁ μὲν exhibet. J. F. R.

27. Κακίη] P. & f. Ed. κακίη. Sed aut ge-
nuina hic est vox κακίη, aut scriptum fuit τῷ κακίη.
M. du S. Nisi κακίη ex κακίη malis. J. F. R.

30. Ἀνατρέπων] Cl. L. Boi in Evang. Joann. c. 2. 15.

(ubi legimus, καὶ τὰς τραπέζας ἀνατρέπων) quoque mal-
let legere ἀνατρέπων, quod hoc verbum in hac re pro-
prium sit, non item ἀνατρέπων. Idque ex Plutarcho.
Gall. p. 1055. item his Luciani verbis, & Gall. c. 12.
ac Dial. Meretr. XV. pr. alioque ex ejusd. Demosthe-
petito testimonio probatum it, ubi similiter ἀνατρα-
πέων τῷ σκάφει, subvertit navem, quoque habemus.
Aitque suae conjecturae non ob stare, quod Matthaeus
& Marcus pro eo habent κατατρέπων; quum κατατρέ-
πων & ἀνατρέπων in significato plane convenient, non
ita κατατρέπων & ἀνατρέπων. Idem jam egit Cl. f.
Gro-

novo praestigiarum genere persuadent hominibus, non manere Deam in aedibus hominis, sed in templo Deae illius loci, quae maxime ab illis colebatur, diversari velle. Illi ac lubentes quidem peregrinam Deam recipiunt, in suae ipsorum Deae hospitium deductam: nobis vero domum pauperum hominum adsignant. Hic dies aliquam multos commorati domini mei abire in vicinam urbem cum vellent, Deam repetunt ab incolis, atque ipsi in sacrum ingressi inde eam exportant, mihiq; impositam educunt. Verum impii in sacrum illud ingressi donarium, phialam auream furati fuerant, quam sub Deae vestibus ferebant. Sed animadversa re, vicani statim persequuntur: deinde, cum prope essent, desilientes ab equis illos in viaprehendunt, impios vocant sacrilegosque, sublatum furto donarium reposcunt, idque excussis omnibus in sinu Deae inveniunt. Vincit ergo effeminatos hosce reducant, atque alios conjiciunt in vincula; Deam meo gestatam tergo in aliud templum dant; aurum suae civitatis Deae reddunt.

πολυάνθρωπον, ἐν ᾗ καὶ ἔχοντότερον τι ἐτε-
ρατεύσασθαι, καὶ θεὸν μὴ μέναι ἐν ἀνθρώπων
οἰκίᾳ, καὶ δὲ παρ' ἐκείνοις μάλιστα τιμωμέ-
νης ὅτι χωρὶς δαίμονος καὶ ναὸν οἰκῆσαι· οἱ
δὲ καὶ μάλα ἄσποδοι καὶ ξένην θεὸν ὑπεδέξα-
το, τῇ σφᾶν αὐτῇ θεῷ συνοικίσαντες·
ἡμῖν δὲ οἰκίαν ἀπέδειξαν ἀνθρώπων πονηρῶν.
ἔνταῦθα συχνὰς ἡμέρας οἱ θεσπόζοντες ἀφαι-
ρήσαντες, ἀπέναι ἤθελον εἰς τὴν πόλιν, καὶ
καὶ θεὸν ἀπῆλθον τῆς ὁδοῦ χωρὶς,
καὶ αὐτοὶ εἰς τὸ τέμενος παρελθόντες ἐκομι-
ζοντο αὐτῷ· καὶ θέντες ἐπ' ἐμοὶ, ἤλαυνον
δοῦναι. ἔτυχον δὲ οἱ δυσεβεῖς εἰς τὸ τέμενος
ἐκείνο παρελθόντες, ἀνάθημα φιάλην χρυ-
σῇ κλέψαντες, ἣν ὑπὸ τῇ θεῷ ἔφερον· οἱ
δὲ κομῆται, αἰδομένοι τὸ τοῦτο, εὐθὺς ἐδίω-
κον, εἴτα ὡς πλοῖον ἐγένοντο, καὶ ἀπῆλθον
ἐκείνην τὴν φιάλην ἀνάθημα· καὶ ἐρευνῶντες
πάντα, εὗρον αὐτὸ ἐν τῷ κόλπῳ· καὶ θεῷ
δῶσαντες ἐν τῇ γυναίκῃ, ἥγον ὀπίσω,
καὶ τῆς μὲν εἰς τὴν εἰρητικὴν ἐμβάλλουσι, καὶ δὲ
θεὸν καὶ ἐπ' ἐμοὶ κομιζομένην δράμενοι, καὶ
ἄλλα ἔδωκαν, τὸ δὲ χρυσίον τῇ πόλιν
διὰ θεῷ πάλιν ἀπέδωκαν.

Tῇ

g Καὶνότερον] Καὶνότερον P. h Συνοικίσαντες] Συνοικίσαντες Ex. Fl. Vulgatam tuctur P. i Ἐπὶ χωρὶς Fl. k Γυναίκῃς] Sic Fl. Fr. J. H. P. &c. Γυνίᾳς P.

48. Ἐπιμαρτυροῦντο] Ἐψεύδονται. V.

70. Εἰρητικὴν] Φυλακὴν. V.

Grenou. supra T. I. Xen. c. 10. p. hujus Ed. 848. ubi ἀμαρτὰ ἀνατρέφοντες male olim redditum erat, *conversos subvertentes*, quum sit *conversos, redeuntes, circum-* *actos*. Confer etiam, si lubet, Cl. Bergler. ad *Alciph.* I. Ep. 27. ὅταν μὲν αὐτὴ κατὰ τὴν παροιμίαν ἀνατρέψω-
σα, δολοῦμαι ἀπαγωγῆσαι. *me totum secundum prover-* *bium subvertisti et servire coegisti*. Quo loco ille Graece perdoctus commentator docet de luctatoribus pro-
stratis saepe capi hoc verbum; sed metaphoram de-
ductam ab inversis vasīs. Et ut quis dicat, parvi in-
teresse, ac τὰς τραπέζας ἀνατρέφοντας facile tamen in-
telligi, *inversas*, quum & ἀνατρέφω vulgo significet
inversionem; Ego vicissim ajo, saepe mirum quantum
interesse. E. c. quando ap. LXX. Jerem. XLVI. 26.
al. 27. legimus, καὶ ἀνατρέψω Ἰακώβ, quod est: *Et re-* *vertetur Jacob*. Tom. II.

vertetur Jacob ex captivitate, sive redibit in terram suam: si ibi legeretur ἀνατρέψω, *evertes*; quam mul-
tum hoc differret?

37. Γὰρ] Illud quod in omnibus deest, cum
sine eo sententia stare non posset, ex conjectura ad-
didimus.

48. Καὶνότερον] Non sperno lectionem Codicis P.
vertoque, *aliquid maxime mirandum*, s. *numquam* *ante visum audierunt*. Long. Pass. IV. p. 124. f. Ed.
Moll. (per errorem operarum est p. 132.) Καὶ ὡς ἀν-
τὶ καὶνότητος, *inversis ἀπὸ λαλῶν δόξαι*. Quod recte ver-
tit Mollius: *ac fortassis, quod maxime mireris, a suis* *jams inventus perisset Daphnis*. Nec ideo tamen vul-
gatam amoveo, quae aliis vel melior videbitur, quod
comparativus respiciat ad miraculum praecedens, dum
Hhh h po-

Τῇ δὲ ὑστεραίᾳ, τὰ τε σκεύη καὶ μετὰ
πράσκειν διέγνωσαν, καὶ ἀπέδοντό με ξένῳ 75
ἀνθρώπῳ, ἃ πωλείον κάμην οἰκῶντι, τέ-
χνην ἔχοντι ἄρτους πᾶσαι ἑτάς με πᾶσα-
λαβὼν, καὶ πυρῶν μεδίμνος δέκα ὠνησάμε-
νοι, ὅππῃς μοι τὸ πυρὸν, ὡς εἰαυτὸν ἤλαυ-
νεν ὁδὸν μεγάλαν, ὡς δὲ ἤκομεν, εἰσάγει 80
με εἰς τὴν μυλῶνα, καὶ ὁρῶ πολλὴν πλῆθ-
ῆνδον ὁμοδύλων κληνῶν, καὶ μύλαι πολλὰί-
ησαν, καὶ πᾶσαι τῆτοις ἐσρέφοντο, καὶ πάν-
τα ἐκεῖνα μετὰ τὴν ἀλεύρων. καὶ τότε μὲν
με, οἷα ξένον δούλον, καὶ φορτίον βαρύντα 85
μεγάλῃ, καὶ ὁδὸν μεγάλην ἀφιγμένον,
ἀπαυῶν ἔδον ἀφῆκαν τῇ δὲ ὑστεραίᾳ,
ὁδὸν τοῖς ὁμασίον ὁππῇς ἀσπίδες ἔ-
ξενον. ἐγὼ δὲ ἡπιστάμενος ὅπως χρὴ εἶναι, 90
πολλάκις ὁ μαθὼν προσεπαύμενος δὲ ἀ-
γνοεῖν, ἀλλὰ μάτῃ ἡλπισα. λαβόντες γὰρ
πολλοὶ τῶν ἔδον βασιλείας, ἀφείσανται
με, καὶ μὴ προσδοκῆσαν, ὡς ἔχοντα,
παίνοι ἀδρόα τῇ χειρὶ, ὥστε με τὸν 95
τὸν πλεονῆς ὡς τὸν τρόμον ἐξαπίνης ἐρε-
φείδω. καὶ πῆρα ἔμαθον, ὡς χρὴ τὸν δούλον,
ἐς τὸ τὰ δούλα ποιῆν, μὴ ἀντιτάσσιν τῇ
χεῖρα τῷ δεσπότῃ.

Λεπτὸς ἔν τῷ πάντῳ γίγνομαι, καὶ ἀδυνά-
τῳ σώματι, ὥστε ἐγὼ με ὁ δεσπότης πω-
λῆσαι, καὶ ἀποδίδεται με ἀνθρώπῳ κηπουρῷ
τὴν τέχνην ἑταίῳ γὰρ εἶχε κῆπον, λαβὼν

42. Postridie cum suppellectili illorum
me quoque statuunt vendere : & vendunt
hospiti de proximo viro homini, cujus ars
erat panes coquere. Hic me assumptum,
impositis decem, quos emerat, tritici me-
dimnis, domum deduxit suam, via quidem
aspera. Cum advenissemus, deducit in pi-
strinum. Et video ibi magnam intus con-
servorum jumentorum multitudinem, &
molae ibi multae, quae omnes ab his cir-
cumagebantur, plenaque farinis omnia. Et
tum quidem me ut servum novum, quique
grave onus gestassem, viamque difficilem
confecissem, requiescere intus passi sunt.
At postridie ejus diei, praetense oculis meis
velo, temoni me molae jungunt, tum agi-
tant. Ac bene equidem noram, quomodo
molendum esset, qui saepe didicissem :
ignorare tamen me simulabam. Verum fru-
stra aliquid speraveram. Correptis enim ba-
culis domesticorum multi me circumstant,
meque nec opinantem, qui nihil viderem,
conferta manu pulsan, adeo ut a plagis
trochi instar subito circumagerer. Itaque
experimento *me* didici, non oportere ser-
vum ad hoc, ut officium faciat, manum
expectare Heri.

I 43. Emaciatius ergo & imbecillo corpore
cum fierem, statuit dominus me vendere,
venditque homini olitori, qui hortum co-
lendum conduxerat. Hic illud habuimus ne-

a 'Ορίων] Vid. notam Solani. b Παῖον] Μαλὴν marg. A. W. c 'Ως] Ita recte Fl. H. P. & c. 'Ως ma-
le J. d 'Υπὸ] Et sic esse in Fl. notabat M. du S. Est & in cett.

77. 'Αρτος πάντων] 'Αρτοποιῶν. V.

88. 'Ορίων] Γραμ. ὁρίων τὰ ὁματά μου σκεπάζοντες. G.

potestas voci interim maneat eadem; nam & infra hoc
Dial. c. 52. καὶ τῷ δεσπότῃ καὶ νῦν ἐν ἐμοὶ ἐπιδείκνυ-
ται. J. F. R.

88. 'Ορίων] In Coll. & P. ὁρίων τὰ ὁματά μου σκε-
πάζοντες. M. du S.

95. 'Ως] Sic habere dixi Edd. quod verum est,
ratione particulae ὥς, non ratione accentus; legunt
enim ὡς μοι, quod cum contra capones Grammati-
corum sit, & hic & alibi mutavi, quoties occurre-
bat. Occurrebat autem saepissime.

J. F. R.

Ibid. 'Υπὸ] Indagavit Solan. num aliae δὲ haberent,
quod alias facile permutatur. Sed ἐπιδείκνυται hic arbi-
tror, & ὑπὸ recte hic habet. Sic ὑπὸ τῷ πᾶσι
habuimus pro ἡμῶν. c. i. Alia ratione ὑπὸ & δὲ pro-
miscue interdum usurpari posse, supra monuit Cl.
Hemsterh. T. I. Timon. p. 103. — 4. Sed quod pro-
pius huc spectat, δὲ vicissim est in Evang. Luc. VII.
35. ἰδοὺ καὶ ἀπὸ, &c. ubi regulariter foret ὑπὸ. Plu-
ra in promptu habeo. Sed quia hic nihil difficultatis,
testimonia non profundam frustra.

J. F. R.
96. 'Ως

negotii. Dominus nimirum mane imposita mihi olera deportabat in forum, eaque cum vendentibus tradidisset, retrò me in hortum agebat. Tum illo fodiente & plantante vacuus ego adstabam. Erat autem vehementer molesta quam tum vitam agebam. Primo quidem quod hiems jam esset, & ille neque unde stragula sibi emeret haberet, nedum ut mihi: & quod sine soleis, lutum modo humidum, modo rursus durum atque acutum calcarem: cibi vero hoc solum utrisque esset, lactucae amarae ac durae.

44. Aliquando exeuntibus nobis in hortum, adest vir procerus, veste militari, ac primum Italorum nos lingua alloquitur, interrogans olitorem, quo me asinum abduceret? Hic, linguae, puto, ignarus, nihil respondet. Ille vero iratus, velut qui contemptui habitus esset, flagello pulsatur olitorem. Hic complexus hominem, supplantatum in via extendit, atque ita jacentem manu, pede, lapide de via, concidit. Ille primo repugnat, & si surrexisset, gladio se hunc interfectorum, minatur. At hic velut ab illo ipso edoctus, quid esset tutissimum, abstractum ei gladium longe

5 γεωργῶν, ὃ τῷτο εἶχομεν ἔργον. ὁ δεσπότης ἐν ἑωθεν ὀπιθεῖς μοι τὰ λάχανα, ἐκόμιζεν εἰς τὴν ἀγοράν, καὶ πωλοῦσθαι τοῖς ταῦτα πωπράσκουσιν, ἡγέ με πάλιν εἰς τὴν κῆπον. εἶτα ἐκεῖν μὲ καὶ ἔσκαπτε, καὶ ἐφύτευε, καὶ ἰοτὸ ὕδαρ τοῖς φυτοῖς ἐπὶ ἤγειν, ἐγὼ δὲ ἐπὶ τῷτο εἰσῆκειν δεγρός. ἦν δὲ μοι δεινὸς ἀλγεῖνός ὁ τότε βίβω. πρῶτον μὲ, ἐπεὶ χειμῶν ἦδη ἦν, καὶ ἐκεῖν ἐδὲ αὐτῷ σπῶμα εἶχεν ἀγοράσαι, ἐχ' ὅπως ἐμοί, καὶ ἀντιπρόδοι πηλὸν ὑγρὸν, καὶ πάλιν σκληρὸν, καὶ ὅξυν ἐπάτην, καὶ φαγεῖν τῷτο μόνον ἀμφοτέροισι ἦν, θρίδακας πικράς, καὶ σκληράς.

Καὶ πῶτε ἐξόντων ἡμῶν ἐς τὴν κῆπον, ἐντοτυχάνη ἀνὴρ γενναῖος, στρατιώτης πολὺν ἡμφισμῶν, καὶ τὰ μὲν πρῶτα λαλεῖ πρὸς ἡμᾶς τῇ Ἰταλῶν φωνῇ, καὶ ἤρρετο τὸ κηπερὸν ὅπως ἀπάγοι τὸ ὄνον ἐμέ. ὁ δὲ, οἶμαι, τὸ φωνῆς ἀνίστηται, ἐδὲν ἀπεκρίνατο, ὁ δὲ ὀργιζόμενος, ὡς ὑποφωρόμενος, παύει τῇ μάστιγι τὸ κηπερὸν καὶ ἐκεῖν συμπλέκει αὐτῷ, καὶ ἐκ τῶν ποδῶν ὑποσπάσας, εἰς τὸ ὄδον ἐκτείνει, καὶ κείμενος ἐπαίει ἔτω, καὶ χειρὶ, καὶ ποδὶ, καὶ λίθῳ τῷ οὐκ ἔδδ' ὅτι καὶ ὅς τὰ πρῶτα καὶ ἀντεμάχετο, καὶ ἠπέλθῃ, εἰ ἀνασταίη, συμπλέκειν τῇ μαχαίρᾳ. ὁ δὲ, ὡς ὑπ' αὐτῷ ἐκεῖνος διδάχθεις τὸ ἀκινδυνότατον, σπᾶ τὸ μάχα-

και-

1. Ἀντιπρόδοι] Sic jam Edd. cum supra hoc Dial. bis, ter haberent ἀντιπρόδοι. quod posterius etiam adscript. in marg. 11. f. Πάλιν] Restituit. ex L. Πάνου Edd. priores omnes. g. ὅτι] ὅτι Fl. h. καὶ δὲ] Sic P. cum f. Ald. P. H. &c. ὁ δὲ Fl. i. ἀκινδυνότατον] Sic Edd. recte; excepta Fl. quae ἀκινδυνότατον.

96. Ὁσπερ ἐρῶντος ἐκπύου ἐρῶντος] Si Erasmus ad Belgicissimum solummodo attendisset, non vertisset, ut e vestigio more turbinis circumducerem molam; dum contra ipse qui plagas patitur, circummagitur instar turbinis.

f. f. R.

14. Ἀντιπρόδοι] Quia utrumque frequenter invenitur, ἀντιπρόδοι & ἀντιπρόδοι; hoc loco sic edidit ut Edd. & Codd. habent, etsi aliter supra c. 16. &c. ubi vide quae Solanus & ego notamus.

f. f. R.

15. Πάλιν] Ex Codice P. est haec scriptura. In reliquis πάλιν, est.

M. du S.

19. Ἐξόντων] Non satis sanus hic locus est. M. du S.

33. Ἀκινδυνότατον] Grammatici quidam nimis generaliter praecipunt comparativos & superlativos ὁτι & ὁτιον, sive ὁτιον & ὁτιον facere, quando penultima positivi habet vocalem communem; itaque hic u praecedente, indifferens foret, quam scripturam sequare. Sed non ita intelligendus ille canon, quavis vocali per se communi praecedente, comparativ. & superl. quoque indifferenter scribi; sed si vera faciat syllabam communem; At quando, vel u in positivo quodam revera est longum, ὁτιον breve scribendum, & contra. Itaque ἀκινδυνότατον hic rectum, quia u in κίνδυνος longum, vid. Hott. Batrach.

H h h h 2

verf.

χαίραν αὐτῷ, ἔριπτεῖ πόρρω, εἴτα αὖθις ἔπαυε κείμενον, ὁ δὲ τὸ κακὸν ὁρῶν ἤδη ἀ-3 Φόρηον, (φύδε) ὡς τεθηκὼς ἐν ταῖς πλῆ- γαῖς· ὁ δὲ δέσας ἔπι τέτῳ, τῷ μὲν αὐτῷ, ὡς εἶχε, κείμενον ὑπολείπει, τῷ δὲ μάχαιραν βατάσας· ἐπ' ἐμοὶ ἤλαυνεν ἐς τὸ πόλιν.

Ὡς δὲ ἤλθομεν, τῷ μὲν κῆπον αὐτῷ συνε-40 γῶντιν^b ἐπέδωκε γεωργεῖν. αὐτὸς δὲ, τῷ κίνδυνον τῷ ἐκ τῷ ὁδῷ δεδιῶς, κρύπτει^c ἅμα ἐμοὶ, πρὸς τινὸς τῷ ἐν ἄστει συνήθον. τῇ δ' ὑπεραίῳ, δόξαν αὐτοῖς ἔτῳ ποιῶσι· τῷ μὲν ἐμὸν δισπότιον κισσῶν ἐνέκρυψαν, ἐμὲ δὲ^d ἄλλοι ἐκ τῆς πόλεως κομίζουσιν ἀνα τῇ κλίμακι, ἐς οἶκον ἑστῶν, καὶ κεί με ἀνα συγκαλείουσιν. ὁ δὲ στρατιώτης, ἐκ τῷ ὁδῷ τότε μόλις^e ἐξανατάς, ὡς ἔφασαν, καρηβαρῶν ταῖς πλῆγαις, ἤκεν εἰς τὸ πό-50 λιν, καὶ τοῖς στρατιώταις τοῖς σὺν αὐτῷ ἐν- τυχῶν, λέγει τῷ ὑπὸ νομίαν τῷ κηπευτῷ. οἱ δὲ σὺν αὐτῷ συνελθόντες, μαθαίνουσιν ὅθι ἦμεν κεκρυμμένοι, καὶ ὡς λαμβάνουσι τῆς τῷ πόλεως ἀρχοῦς. οἱ δὲ εἰσὼ τινὰ τῷ ὑπηρε-5 τῆς πέμπτοις, καὶ τῆς ἐνδοῦ ἀπαλίας προ- ελθεῖν ἐξω κελεύουσιν· ὡς δὲ προῆλθον, ὁ κη- πευτὴς ὑδαμὺν ἐφαίνετο. οἱ μὲν ἐν στρατιῷταις ἐνδοῦ ἔφασαν εἶναι τῷ κηπευτῷ, καὶ μετ' ἐκεί- νου ὄνον· οἱ δὲ ὑδὲν ἄλλο ὑπολείπεται· ὅ

abjecit, tum denuo jacentem ferit. Ille intolerabile jam malum videns, plagis se mortuum fingit. Hic ea re perterritus, istum ibi ut erat jacentem relinquit; sum- toque gladio mihi insidens in urbem pergit.

45. Quo cum venissemus, hortum suum cuidam suo socio colendum dat: ipse vero metu imminentis in via periculi, se mecum apud quendam in urbe familiarium occul- tat. Postero die, consilio habito ita fa- ciunt. Meum dominum arca abscondunt, me autem pedibus suspensum per scalas sur- sum portant in supernum quoddam cubi- culum, ibique supra includunt. At mil- les, aegre de via cum surrexisset, ut dice- bant, capite a plagis adhuc gravato in ur- bem venit, & commilitonibus suis collo- cutus, narrat olitoris audaciam. Illi coi- tione cum eo facta, ubi occultati essemus explorant, ac magistratus urbis adhibent. Illi licitorum quendam intro mittunt, ac prodire, qui intus essent omnes jubent: his prodeuntibus, nusquam comparet olitor. Milites ergo intus esse aiunt olitorem, me- troque ipsius asinum. Illi nihil relictum ibi aliud

a 'Επ'] Deest in P. Adest in Fl. aliisque. b 'Επίδωκε] Constans Edd. lectio. c Καίκε[μι] Καίκε[μι] f. d 'Εξανατάς] Έπαν— Ex. Fl. Vulgata vero est in P.

47. 'Υπερβόν] * 'Ανέγνω. V.

52. 'Απόνοια] 'Υβριν. V.

* 'Ανέγνω] Sic emendavit de/an. cum vulgatum esset ἀνέ- γων. licet mox male ἀνέγνω, ut reliqua sex, septem typogr.

sphalmata a me correctā omittam.

J. F. R.

verf. 11.

J. F. R.

36. 'Εν ταῖς πλῆγαις] Solan. in marg. Junst. adscri- pserat, conferendum c. 12. in Quom Hist. At ibi quidem lectum ἐν ἀκροῦ φονεῖν. Verum quia ibi- dem in pro cō est in 2. Codd. idque probabilius, iste locus nihil ad rem facit. Et quamquam ad Herodot. c. 5. & Dial. Mort. XXIII. abunde sit demonstratum, cō saepe abundare, ac pro ablativo causae vel instru- menti valere; tamen ne ista quidem defensione hic locus indiget, quod cō ne quidem eomode hic ab- esset, quum in ipsius plagis, i. e. inter plagas mortuus

dicatur. Veluti cō τοῦτο significare interea, plus quam notum: qui dubitat, videat Fratris optimi Belg. Graeciss. p. 469. & Long. Pass. 2. p. 59. Et ejusdem L. 2. pr. Πᾶς ἐν ἔργῳ. Nostr. supr. c. 47. m. ἐν γίλασι. Si tamen & hic ablativo instrumenti opus esse velis, ha- be tibi eandem locutionem ex Antiphon. supra prola- tam ad T. I. p. 419. σὺ δὲ μοι ἐν ἀφανὶ λόγῳ ζητιῶς ἀπολίσσαι, & hoc loco τὸ cō ne sollicita. J. F. R.

41. 'Επίδωκε] Mallem ἀπιδωκε. Vide tamen c. 45. ubi eadem vox in vulgatis occurrit. M. du S.

47. Οἰκιστὴς ὑπερβόν] In Alf. Apoll. I. 13. habemus, αὐτῷ

aliud confirmant; neque hominem, neque asinum. Tumultu vero in angusto vico, clamoreque inde multo exorto, ille ego feroculus & omnium curiosus, scire volens, qui essent illi clamantes, desuper ad inferiora per fenestellam despicio. At isti me conspecto statim exclamare: alteri in mendacio deprehendi. Ingressi magistratus & perscrutati omnia, inveniunt dominum meum jacentem in arca: prehensumque mittunt in carcerem, ut causam audaciae suae diceret, me autem deportatum dedunt militibus. Caeterum risus compesci non potuit super illo de tectis indice, & sui domini proditore. Atque ex eo inde tempore a me primum in hominum ora venit proverbium, de prospectu asini.

46. Postridie, olitore meo domino quid factum sit, ignoro: me vero vendere miles statuit, venditque quinque & viginti *drachmis* Atticis. Qui me emerat famulus erat viri ditissimi, ex urbe per Macedoniam maxima, Thessalonice. Hic artem habebat istam. Pulmentaria parabat domino; habebatque conservum fratrem, panes coquere, & mellita concinnare edulia doctum. Hi fratres contubernio semper co-

ἐλεγον, ἔτε ἄνθρωπον, ἔτε ὄνον. Θορύβος δὲ ἐν τῷ στενωπῷ, καὶ πολλῆς βοῆς ἐκ τήτης γενομένης, ὁ ἀγέρωχος, καὶ πάντα πείρει γὰρ ἐγώ, βυλόμενος μαθεῖν τίνες εἴεν οἱ βυλῶντες, ἀφ' οὗ πῶς ἀνῶθεν κάτω ἀφ' ἑαυτοῦ. οἱ δὲ με ἰδόντες, εὐθύς ἀνέκραγον· οἱ δὲ ἐαλῶκεσαν ψευδῆ λόγοντες· καὶ οἱ ἀρχόντες εἰσὼν παρελθόντες, καὶ πάντα ἀνερευνῶντες, εὐρίσκουσιν τὸ ἐμὸν δεσπότην τῇ οὐκ ἐκ τῶ ἐγκείμενον, καὶ λαβόντες τὸ μὴ εἰς τὸ δεσποτήριον· πέμπουσιν, λόγον τὸν τετολημμένον ὑφ' ἐξοῆς· ἐμὲ δὲ κάτω βαρύναντες τοῖς στρατιώταις· ἐπέδωκαν πάντες δὲ ἀσβεστον ἐγγέλων ὅτι τὰς μηνύσας ἐκ τῶν ὑφ' ἐμῶν, καὶ προδόντι τὸ ἐαυτοῦ δεσπότην, καὶ ἡμεῖς ἐξ ἐμῶν πρῶτον ἦλθεν εἰς ἀνθρώπους ὁ λόγος· ἔστι, Ἐξ ὄνου πείρειται.

Τῇ δ' ὑστεραίᾳ, τί μὴ ἐπαθεν ὁ κηπευτὸς ὁ ἐμὸς δεσπότης, οὐκ οἶδα· ὁ δὲ στρατιώτης πωλήσειν με ἔγνω, καὶ τιπράσκει με πέντε καὶ εἴκοσι Ἀττικῶν ὁ δὲ ὠνησάμενος, Θεράπων ἦν ἀνδρὸς σφόδρα πλοῦσις, πόλεως τὴν ἐν Μακεδονίᾳ τὴν μεγίστην Θεσσαλονίκην· ἔστι τέχνην εἶχε ταύτην, τὰ ὅσα τῶν δεσποτῶν ἐσκεύαζε, καὶ εἶχε καὶ ἀδελφὸν σύνδουλον, ἄρτους πᾶσι πίνειν, καὶ μελίπηκτα κίρην ὅτις ἀμύμον. ἔτοι οἱ ἀδελφοί, σύ-

σκη-

ο Πίμπουσι] Ἐπιμύσει marg. A1. f Ἐπίδουκον] Παρίδουκον P. & marg. A1. g Ὁ ἰμὸς] Sic jam Edd. Ali-
ter supra c. 39. fin. h Καὶ εἶχε καὶ ἀδελφὸν] Καὶ εἶχε ἀδελφὸν Fl.

86. Μελίπηκτα] Εἰδὲ πλάκωντ. V.

ἀνέστησαν εἰς τὸ σκεῦος. Ibi Cl. L. Bos demonstrat ὀπ-
ρῶν esse adjectivum; non tamen compositum, ut
Scholiastae & Eustath. voluerunt; sed ab ὀπρὸς superius
tantum formatum, ut πατὴρ, μητὴρ & similia;
atque in omne genus terminatum substantivisque ad-
iunctum inveniri, quae ap. eund. videre licebit.

J. F. R.

49. Τότε] Lege πότε.

M. du S.

73. Ἐπίδουκον] Παρίδουκον correxerat in fms. Solan-
nus, quia in P. sic erat, etsi omnes Edd. ἐπίδουκον habent.
Si illud παρίδ— in pluribus Codd. reperiretur, lu-
bens in contextum recepissim. Jam vero, quam &
Herodian. ἐπιδιδουκον usurpat, pro permittere, tradere

se alienis potestati, vel voluntatibus, nihil muto. Vid.
illum L. 2. 1. fin. & 2. 7. pr. ac saepe alibi. Nam
licet augeri, crescere, plurimum significet; tamen &
donare notare, notum est; quidni igitur tradere & hic
significaret? ut ap. Ael. XII. 28. ἐπιδόντες αὐτὰς (θυ-
γατέρας) τῷ Λαῷ καὶ τῷ χρησμοῦ τὸν Διολφικόν. Ubi ex se-
quentibus videbis, filias traditas fuisse ad caedem. Ne
plura congeram similia.

J. F. R.

74. Ἀσβεστον ἐγγέλων] Hom. II. A. 599. Ἀσβεστον δὲ
ἄρ' ὅπρτο γέλας μακάρεσσι θεῶν.

M. du S.

76. Ἐξ ἰμοῦ — εἰς οἶον πείρειται] Vide Zenob. V.

M. du S.

39. 82. Πόλιος τὸν ἐν Μακ.] Supra Zōz. c. 8.

M. du S.

H h h h 3

98. Τὰς

σκηνοί τε αἰ ἦσαν ἀλλήλοις, καὶ κατέλυνον ἐν ταύτῳ, καὶ τὰ σκεύη τῶν τεχνῶν εἶχον ἀναμεμιγμένα, καὶ μὲν ταῦτα καμὲν ἴσαν ἔνθα κατέλυνον, καὶ ἕτοι μὲν τὸ δεῖπνον τῷ δεσπότῃ, πολλὰ λείψανα ἄμφω εἶσαν ἐκόμενοι, ὁ μὲν κρεῶν καὶ ἰχθύων, ὁ δὲ ἄρτων καὶ πλακύντων. οἱ δὲ καλακλείσαντες ἔνδον ἐμὲ μὲν τέττον, καὶ φυλακὴν ἐμοὶ γλυκυτάτῃ περὶ ἡσυχίας, ἀπήσαν, ὥστε ἀπολύσας καὶ τοῖς περὶ χειμῶνους κριθιδίοις μακρὰ χαίρειν λέγων, ταῖς τέχναις καὶ τοῖς κέρδεσι τῷ δεσποτῇ ἐδίδον ἑμαυτὸν, καὶ ἄλλοι μακρὰ πάντῃ ἐγεμίζον ἀνθρωπείῃ τροφῇ. οἱ δὲ ἀνατρέφαντες εἶσαν, τὰ μὲν πρῶτα ἐδὲν ἡδονῆς τῷ ὀφθαλμῷ καὶ ἐμῇ, ἐκ τῆς πλῆθους τῶν περὶ χειμῶνους, καμὲν ἔτι ἐν φόβῳ καὶ Φειδῶ κλέπτης τὸ ἄριστον. ἐπεὶ δὲ καὶ τέλειον ἦμην αὐτῇ καλαγνὴς ἀνοίαν, τὰς καλλίστας τῶν μερίδων, καὶ ἄλλα πολλὰ κατέτρωγον. καὶ ἐπειδὴ ἡδονῆς ἤδη καὶ ζήμιας, τὰ μὲν πρῶτα ἄμφω ὑποπῶν πρὸς ἀλλήλους ἐβλεπον, καὶ κλέπτην ὁ ἕτερος τῷ ἑτέρῳ, καὶ ἄρπαγα τῇ κοινῇ, καὶ ἀναίσχυτον ἔλεγον, καὶ ἦσαν ἀκριβεῖς λοιπὸν ἄμφω, καὶ τῇ μερίδῳ δεξιμὸς ἐγένετο.

Ἐγὼ δὲ τὸν βίον εἶχον ἐν ἡδονῇ καὶ τρυφῇ, καὶ τὸ σῶμά μου ἐκ τῆς συνήθους τροφῆς πάλιν καλὸν ἐγεγόνει, καὶ τὸ δέρμα ἐπανθῆσεν τῇ τριχὶ ἀπέστρεψε. οἱ δὲ γενναῖοι, μέγαν

dem utebantur, diversabantur in eodem, & permista sibi invicem artium instrumenta habebant. Deinde mihi etiam sua in cella stabulum tribuunt. Hi post coenam Heri reliquias ambo multas eo conferunt, carniū alter & piscium, alter panum & placentarum. Ipsi deinde me cum his inclusus, dulcissimaque mihi mandata custodia, lavatum abeunt. Et ego, appositis mihi hordeolis longum vale dicens, artibus me & lucris dominorum trado; ac longo post intervallo humano me cibo probe faburro. Illi domum reversi primo nihil de mea liguritione sentire, prae multitudinem eorum, quae erant appositae, & quod adhuc cum metu & parsimonia quidam furarer prandium. Cum vero jam omnino, damnata illorum amentia, pulcherrimas quasque partes & alia multa devorarem, ipsique damnum jam sentirent; principio de se invicem suspicari aliquid, oac furem alter alterum, & communium raptorem, & impudentem dicere, ac sollicitam uterque de caetero curam, ac dinumerationem partium adhibere.

47. Ego interim voluptuariam agere vitam ac delicatam: ut corpus meum de consueto cibo speciosum rursus fieret, & corium efflorescente pilo niteret. Illi autem bo-

a Ταύτῃ] Nihil mutat Fl. b Τῇ] Τὰς Ex. Fl. Nihil a vulgata abit P. c Τὰ μὲν πρῶτα] Τὸ μὲν πρῶτον Fl. Ταμινπρῶτα uno verbo f. H. S. hic & deinde. Tribus verbis B1. P. Et sic Fl. in sequentibus. d Ἀναίσχυτον] Ἀνίσχυτον male f.

98. Ταῖς τέχναις] *Ensis.* F.G.
21. Προελόντες] Ita recte Fl. Ed. Reliquae omnes *προελόντες.* M. du S.
33. Καλακλείσαντες] Qui nescit καλακλείσαντες etiam de cibis solidis usurpari, meminerit de piscibus hamum deglutientibus non semel dictum supra in *Piscas*. Addeatque *Alciphron*. I. Ep. 22. pr. ubi καλακλείσαντες πλακύντων inveniet, ibique *Berglerum* dicentem: „Conf. „*Horat.* II. Serm. VIII. *Ridiculus totas simul absorbere placentias.* Ita usurpatur καλακλείσαντες. Sic κατέπιον *τεμάχη Aristoph.* in *Nub.* verf. 337. & *Lucian.* in *Asino*. h. l. Ibidem supra, c. 28. μᾶζας ὅλας κατέπιον. Quemadmodum & *Teleclides ap. Athenaeum*

„ VI. p. 268. μᾶζας — ἐσθίουσας καλακλείσαντες. *Μαζας* „ *orantes ut sese deglutias.* *Plato* in *Euthyphr.* de Sa- „ turno filios devorante: ὅτι τοὺς οἷς κατέπιον σὺν αὐτῷ „ δίκην. De eodem *Saturno Lucianus* in *Saturnaliis* „ c. 5. — λέγει — ἀπὸ τῶν βρέφους ἔδωκεν καλακλείσαντες. Sed exemplorum tota agmina possunt adduci: vix enim alio verbo *Graeci* utuntur pro *deglutio*, quam καλακλείσαντες. *Aristot.* *Hist. Anim.* VIII. 3. pr. Σίτοι δὲ, ἔδωκεν τῷ ψαμίδι, δὲ καὶ καλακλείσαντες. Quid tamen differat a καλακλείσαντες & καλακλείσαντες, facile adparet vel ex *Lucian.* *Demon.* c. 35. ubi pisces dicit καλακλείσαντες τινὰ i. e. *cadaver hominis devorare, sive depascere.* & καλακλείσαντες ἰχθύς, qui pisces comedit: nam hi non possunt adeo

boni viri, obesum me & pinguem cum viderent, nec consumi tamen hordea, sed eandem servare mensuram, in suspicionem audaciae meae adducuntur. Itaque progressi tanquam in balneum abirent, occlusa deinde janua, & oculis rimae cuidam januae admotis, quid intus fieret, speculantur. Ego tum doli ignarus, commodum ad prandendum accesseram. Illi vero primo rident, incredibile videntes prandium, deinde conservos ad spectandum me advocant, & risus multus exoritur, adeo ut dominus etiam illum audiret, tantus extra erat tumultus, rogaretque aliquem, qua de causa, qui extra erant, sic riderent. Re vero audita surgit de convivio & introspicies videt me apri partem devorare; sublatoque eachinno intro currit. Mihi vehementer molestum erat, a domino ut furem simul & ligurritorem deprehendi. At ille multum de me risit, ac primo in suam me coenationem jubet introduci, tum mentiam mihi apponi, & esse in illa, quaecumque alius edere asinus non potest, carnes, offera, jurulenta, pisces, partim in garo & oleo positos, partim perfusos sinapi. Ego fortunam videns jam blandum mihi ridentem, animadverso, hoc solum mihi ludicrum sa-

τέ με καὶ πρῶτα ὁρῶντες, καὶ τὰ κριθῖδια μὴ δαπανώμενα, ἀλλ' ἐν ταύτῳ εἰς μέτρον ὄντα, εἰς ὑπόνοιαν ἔρχοντο τὸν τολμημάτων τὸ ἐμὸν, καὶ ὑποσέλθοντες, ὥς εἰς τὸ βαλανεῖον ἀπιόντες, ἐπέβη τὰς θύρας συγχεύσαντες, προσβαλόντες ὅπῃ τι τὰ ὄμμαϊα τῶν θύρας, ἐσκοπῆντο τὸν δόλον. 2. καὶ γὰρ τότε τῷ δόλῳ μηδὲν εἰδὼς, ἡρίσαντο προσελθόντων. οἱ δὲ τὰ μὲν πρῶτα ἐγγέλων, ὁρῶντες ἄριστον ἀπίστον· εἶτα δὲ τὴν ὁμοδόλῳ ἐκάλουν ὅτι τὸ ἐμὸν θῆαν, καὶ γέλωτος πολλοῦ ἦν, ὥστε καὶ ὁ δεσπότης αὐτῶν ἤκουσε τῶν γέλωτος. 3. οὕτως, θορύβῳ ὄντι ἐξῆλθεν, καὶ ἡρετό τινα ἐφ' ᾧ τοσούτοι οἱ ἔξω γελῶσιν. ἐπεὶ δὲ ἤκουσε, καὶ ἐξανίσταται τῷ συμποσίῳ, καὶ ἀφαικίψας εἰσὼν, ὁρᾷ με συὸς ἀγρίου μερίδα καλαπίνοισι, καὶ μέγα ἐν γέλωτι ἀναδοήσας, εἰς τὴν τρέχουσαν εἰσὼν. καὶ γὰρ σφόδρα ἡχθόμην ὅτι τῷ δεσπότην, κλέπτῃς ἅμα καὶ λίχνῳ ἐαλωκώς. ὁ δὲ πολλὸν εἶχεν ἐπ' ἐμὸν γέλωτα, καὶ τὰ μὲν πρῶτα κελεύει με εἰσὼν ἀγεᾶν εἰς τὸ ἐκείνῳ συμπόσιον, ἐπέβη τράπεζαν μοι παραβῆναι εἶπε, καὶ εἶναι ἐπ' αὐτῇ πολλὰ τὰ ὅσα μὴ δυνατόν ἄλλῳ ὄντι καίσαφαγεῖν, κρέα, λοπάδας, ζῶμας, ἰχθύς, τῆτο καὶ μὴ γὰρ καὶ ἐλαίῳ καλακεχυμένῳ. τῆτο δὲ καπνῷ ὅπως κεχυμένῳ. καὶ γὰρ τὸ τύχην ἰδὼν ἤδη ἀπαλὸν μοι προσμειδῶσαν, καὶ μαθὼν ὅτι με τῆτο μόνον τὸ παίγνιον ἀνασώ-

α. Δαπανώμενα] Sic Fl. P. H. &c. Δαπανώμενα f. f. Ταύτῳ] Αὐτῷ. Ex. Fl. Nil mut. P. g. Μιστῶ] Μιστῶ male f. b. Προσέλθοντες] Restitut. ex Fl. Προσέλθοντες Edd. ceti. i. Ὅπῃ τι τὰ ὄμ. τ. θύρας] Vulgatam hanc etiam esse in Fl. notat M. du S. k. Μὴ γὰρ] Μὴ ὡ γὰρ Pell. l. Κατακεχυμένῳ] Sic Edd. omnes.

44. Νάπυ] Σινάπυ. V.

adeo subito absorberi, deglutiri, ut alia esculenta.

f. f. R.

39. Συμπόσιον] Ad convivium vertit Erasmi. Sed hic signif. in triclinium. Vid. Polluc. I. Segm. 79. f. f. R.

40. Παραβῆναι εἶπε] Cl. Hemsterb. in marg. adscripserat, consulendum Cl. Dukerum ad Thucyd. p. 462. 80. i. e. L. VII. c. 29. ubi is ex Thucyd. Lucian. ac Thucyd. docet εἶπεν saepe valere καλεῖν. Ac verbum λέγειν similiter jubendi significatu non semel occurrere. Hunc igitur adi. & brevitati nostrae ignosce. f. f. R.

Idem. Εἶναι ἐπ' αὐτῇ] Posses εἶναι conijcere, nisi nimis prope παραβῆναι praecessisset, quod tamen non adeo curarem, si mutatio esset necessaria; sed vulgata stare potest. De ἐπ' αὐτῇ autem, pro ἐπ' αὐτῆς, quod usitatus, vide supra ad Tox. c. 20. No. 6. & hoc Af. c. 44. f. ἐπ' ἑμῶν. f. f. R.

43. Κατακεχυμένῳ] Legendum forte κατακεχυμένῳ, nisi forsan legendum sit: ὡ γὰρ ἐ ἐλαίῳ κεχυμένῳ. f. f. R.

Κατακεχυμένῳ] Lege κατακεχυμένῳ.

M. du S. 58. Κα.

σώσῃ, καί τοι ἤδη ἐμπεπλησμένῳ, ὅμως
ἡρίτων τῇ τραπέζῃ ὡχράσας. τὸ δὲ
συμπόσιον ἐκλονεῖτο τῷ γέλῳ. καὶ τις εἶ-
πε, καὶ πῶς οἶνον ἔτῃ ὁ ὄνῃ, ἢν τις αὖ-
τῷ ἐγκρασάμενῳ ὀπιδῶ καὶ ὁ δεσπότης
ἐκέλευε, καὶ γὰρ τὸ προσερχθὲν ἔπινον.

Ὁ δὲ, οἷον εἰκὸς, ὁρῶν με κτῆμα πα-
ράδοξον, ἢ μὴ τιμὴν ἢ ἐμὴν κελεύει τῷ διοι-
κῆτι τινὶ καταβαλεῖν τῷ ἐμὲ ἀνησαμένῳ,
καὶ ἄλλο τοσούτον, ἐμὲ δὲ παρέδωκεν ἀπε-
λευθέρῳ τινὶ τῷ ἑαυτοῦ νεανίσκῳ, καὶ εἶπε
κατηχεῖν, ὅσα ποιεῖν μάλιστα ψυχαγω-
γεῖν αὐτὸν δυνάμην. τῷ δὲ γε ῥάδια ἦν
πάντα, ὑπήκουον γὰρ εὐθὺς εἰς ἀπαλὰ δι-
δασκόμενῳ. καὶ πρῶτον μὲ κατακλίνεσθαι
με ὅπῃ κλίνης, ὡς ἄνθρωπον, ἐπ' ἀγκῶ-
ν ἐποίησεν, εἶτα καὶ προσπαλαίειν αὐ-
τῷ, καὶ μὴν καὶ ὀρχεῖσθαι, ὅπῃ τὸς δύο ἐπα-
νιστάμενον ὀρθόν, καὶ καλανεύειν, καὶ ἀνανεύειν
πρὸς τὰς Φωνάς, καὶ πᾶν ὅσα ἐδυνάμην
μὲ, καὶ δίχα τῷ μανθάνειν, ποιεῖν. καὶ τὸ
πρᾶγμα περὶ δόκτον ἦν, ὅνῃ ὁ τῷ δεσπό-
τῃ, οἰνοπότης, παλαίων, ὀρχεῖται.
τὸ δὲ μέγιστον, ὅτι πρὸς τὰς Φωνάς ἀνέ-
νουν ἐν χαρῇ, καὶ κατένεον καὶ πῶς δὲ,
ὅποτε θελήσαιμι, ἤτην τοῖς ὀφθαλμοῖς
τὸ οἰνοχόον κινήσας καὶ οἱ μὲ ἐθαύμαζον τὸ
πρᾶγμα, ὡς ὡχράδον, ἀγνοῶντες ἄν-
θρωπον ἐν τῷ ὄνῳ κείμενον ἐγὼ δὲ τρυφῇ
ἐποιέμην ἢ ἐκείνων ἀγνοίαν. καὶ μὴν καὶ βαδί-
ζειν ἐμάνθανον, καὶ κομίζειν τὸ δεσπότην ὅπῃ
τῷ ἰώτῃ, καὶ τρέχειν δρόμον ἀλυπότατον, καὶ
τῷ ἀναβάτῃ ἀναίστητον. καὶ σκευὴ μὲν

luti futurum, licet jam impletus cibis ta-
men prandebam adstans mensae. Resonabat
interca risu convivium. Dicebat aliquis,
Bibet etiam vinum hic asinus, si quis illi
temperatum praebeat. Jubet Dominus, &
ego oblatum bibo.

48. Ille, ut facile est ad credendum,
cum singulare & insolitum me animal vi-
deret, pretium meum solvere jubet procu-
ratorum aliquem ei, qui me emerat, & al-
terum tantum. Me autem liberto cuidam
suo adolescenti tradit, & docere jubet, qui-
bus faciendis maxime illum oblectarem. Fa-
cilia huic fuere omnia. Statim ego obedie-
bam, docilis ad omnia. Ac primum ac-
cumbere me in lecto ut hominem, cubitu
nixum, instituit. Deinde etiam luctari se-
cum, quin etiam saltare, in duos pedes e-
rectum stare, & annuere & renuere ad vo-
ces, & quaecumque potuissim etiam sine
disciplina facere. Celebratur ergo res fama,
Asinus domini, potor vini, luctator, sal-
tator. Maximum vero illud, quod ad vo-
ces annuebam opportune, & renuebam: &
si quando bibere vellem, poscebam, oculis
movens pincernam. Atque illi quidem rem
mirabantur ut plane inusitatam, cum nesci-
rent hominem inclusum in asino: ego vero
ad delicias meas utebar illorum ignorantia.
Verum etiam badizare discebam, & tergo
portare dominum, & cursum currere mini-
me molestum, & quem vix sentiret eques.

Etiā

a ἡρίτων] ἡρίτων Ex. Fl. Vulgatam firmat P. b ἔπειτα] ἔπειτα Fl. c ὄνῃ] Deest in Fl. d Νεανίσκῳ] Νεανίσκῳ Fl. Sed eodem redit. e Ἐν χαρῇ] Non habet Fl. f τοῖς ὀφθαλμοῖς] τοὺς ὀφθαλμούς Fl. g Ἐκείνῳ
— πολυτελεῖς] Σκευὴ πολυτελεῖς Fl.

58. Καταχεῖν] Καταχεῖν, προτρέποναι, ὡς ἀπὸ αἰτιατικῆς καταχεῖν δὲ ἀντὶ τῷ ἡχῷ τῇ γυνικῇ. V.

58. Καταχεῖν] Rursus infra Z. Tr. c. 37. f. & Φι-
λοσ. c. 17.

72. τοῖς ὀφθαλμοῖς] Quod si inverso ordine legas
ἤτην τὸ οὐχόον, τοὺς ὀφθαλμούς κινήσας, tum lectio Flo-

rentinae praevaleret vulgatae; si vulgarem ordinem
servamus, malum est τοὺς ὀφθαλμούς. J. F. R.

79. Σκευὴ μὲν ἢ πολυτελεῖς] Licet Florentinae lectio
non sit absurda, vulgatam tamen praefero. Quia ἢ
σκευὴ

Etiam paratus mihi erat sumtuosus, & stragula mihi purpurea injiciebantur, & frenarecipientibus argento atque auro distincta, & tintinnabula mihi argutissimum concentum edentia appendebantur.

49. Venerat autem Meneclēs noster herus, ut dixi, Thessalonice in hanc urbem, tali causa. Promiserat patriae gladiatorum spectaculum: & viri quidem jam ad pugnam exercebantur; jam instabat profectio. Mane igitur eximus, & ego dominum porto sicubi regio esset in via aspera, & ad vehendum curru difficilis. Cum vero Thessalonicem venissemus, non erat quisquam qui ad spectaculum non festinaret, & ad me videndum. Nam fama de me e longinquo praecurrerat, quam multas agere personas possem, quam humanum in morem saltare atque luctari. At dominus nobilissimis suorum civium in vino me ostendebat, & mirandos illos in me lusus producebat in coena.

50. Meus vero magister reditum de me multarum plane drachmarum repererat. Intus enim conclusum me & stabulantem habebat, & me atque admiranda illa opera mea videre volentibus mercede intercedente aperiebat januam. Hi inferebant alius aliud quid cibi, maxime quod inimicum asini alvo videretur. Ego vero devorabam. Itaque intra paucos dies, cum hero meo & civibus aliis cum pranderem, magnus & vehementer pinguis jam evaferam. Ali-

80 πολυτέλης· καὶ τρώματα πορφύρεα ἔπιβάλλομαι· καὶ χαλινὸς εἰσδεχόμενός γε γύρω· καὶ χρυσῷ πεποικιλμένος· καὶ κώδωνες ἐξήπιοτό με μέλ⁸⁰· μουσικάταλον· ἐκφωγόντες.

90 Ὁ δὲ Μενεκλῆς ὁ δεσπότης ἡμῶν, ὅσ⁹⁰ ὥρ⁹⁰ ἔφην, ἐκ τ⁹⁰ Θεσσαλονίκης δεῦρο ἐληλύθει ἐπ' αἰτία τοιαύτη· ὑπέχετο τῇ πατρίδι θέαν· παρέξειν ἀνδρῶν, ὅπλοις πρὸς ἀλλήλους μονομαχεῖν εἰδότην. καὶ οἱ μὲν ἄνδρες μάχης ἤδη ἦσαν ἐν τῷ σταδεῖ, καὶ ἀφίκοιτο πρὸς αὐτὴν. ἐξελκύνοντο ἐν ἑσθ⁹⁰· καὶ γὰρ τ⁹⁰ δεσπότην ἔφερον, εἰ ὥστε χάριον ἦν τ⁹⁰ ὁδὸν τραχὺν, καὶ τοῖς ὁχήμασιν ἐπιβαίνειν χαλεπὸν. ὡς δὲ κατέβημεν ἐπὶ Θεσσαλονίκην, 95 ὅσ⁹⁵ ὅσ⁹⁵ ἦν ὅστις ἐπὶ θέαν ὅσ⁹⁵ ἡπείγεται, καὶ τ⁹⁵ ὅσ⁹⁵ ἦν ἐμὴν. ἡ γὰρ ἐμὴ δόξα προεληλύθει ἐκ μακρῶν, καὶ τὸ πολυπρόσωπον καὶ τὸ ἀνθρώπινον τ⁹⁵ ἐμῶν ὀρχημάτων καὶ παλαίσματων. ἀλλ' ὁ μὲν δεσπότης τοῖς ἐνδοξοτάτοις τῶν αὐτῶν πολιτῶν ὥσ⁹⁵ τ⁹⁵ ὥστον ἐδείκνυε με, καὶ τὰ ὥσ⁹⁵ δόξα ἐκείνα ἐν ἐμοὶ παίγνια ἐν τῷ δείπνῳ παρετίθει.

Ὁ δὲ ἐμὸς ἐπιτάτης πρόσωπον εὗρεν ἐξ ἑμῶν πολλῶν πάνυ δραχμῶν. κατακλείσας γὰρ με ἔδον εἶχεν ἑσθ⁹⁵τα, καὶ τοῖς βυλομένοις ἰδεῖν ἐμὲ, καὶ τὰ μὲν ὥσ⁹⁵ δόξα ἔργα, μισθῶν τ⁹⁵ δῶρεν ἡναιγεν; οἱ δ' εἰσεκόμεζον ἄλλ⁹⁵· ἄλλο τι τ⁹⁵ ἐδωδίμων, μάλιστα τὸ 100 ὀχθρὸν εἶναι ὅν⁹⁵ γαστρί δοκῶν· ἐγὼ δὲ ἡδίστον, ὥστε ὀλίγων ἡμερῶν τῷ δεσπότη, καὶ τοῖς ἐν τῇ πόλει συναριστῶν, μέγας τε καὶ πῶτεν δυνάως ἤδη ἐγγεγόνειν. καὶ ὥστε γυνὴ ξένη, ἐμ⁹⁵

h. Ἐπιβάλλομαι] Ἐπιβάλλομαι Fl. i. Καὶ χρυσῷ] Deest in Fl. k. Ἐκφωγόντες] Ἐμφαστικῶς Fl. l. Παρέξειν] Παρέξει marg. At.

91. Ἡ πατρίς] Ὁ πατρίς τ⁹¹ πατρίς. V.

σκεῖν ἡδίστον, ἀδρανῆς, ut generale rectius praemititur, dum qualis ille fuerit adparatus, statim per partes enarratur.

80. Πορφύρεα] Lege πορφύρεα. F.G. Πορφύρεα scil. habebat S. Sed vet. recte πορφύρεα. J.F.R.

Tom. II.

Ibid. Ἐμφαστικῶς] Vulgatam iterum potius arbitror. Vid. quae notavi ad Amor. c. 47. γυναικας ἐκφωγόντας λέγει &c.

86. Διῶρε] Quid hoc διῶρε sibi velit, nemo, credo, expiscetur.

Iiii

23. E.

μετρία κεκλημένη, ἥ ὅφιν ἱκανή, παρελ-
θῆσα εἴσω ἰδεῖν ἐμὲ ζήζωντα, εἰς ἔρωτά
μιν θερμὸν ἐμπίπτει τῆτο μὲν τὸ κάλλος
ἰδῆσα τῷ ὄντι· τῆτο δὲ τῷ ὡσεὶ δόξῃ ἥ
ἐμῇ ὀπιτηδεύματων, εἰς ὀπιθυμίαν συν-
στάς προελθῆσα· καὶ ἀφ' ἧς πρὸς τὴν
ὀπιτάτην ἥ ἐμὸν, καὶ μισθὸν ἀδρὸν αὐτῷ
ὑπέσχετο, εἰ συγχωρήσειεν αὐτῇ, σὺν ἐμοὶ
ἥ νυκτὶ ἀναπαύσεσθαι, καὶ κεινὸν ἰδὲν
Φροντίσας, εἴτε καὶ ἀνύσθαι ἐκείνη ἐξ ἐμοῦ,
εἴτε καὶ μὴ, λαμβάνει ἥ μισθόν.

Καί περ ἡ ἐσπέρα τε ἤδη ἦν, καὶ τῷ
συμποσίῳ ἀφῆκεν ὁ ἡμᾶς ὁ δεσπότης, ἀ-
ναστρέφομεν ἔνθα ἐκαθεύδομεν, καὶ ἥ γυναῖκα
εὕρομεν πάλαι ἀφικμένην ὅτι ἥ ἐμὴν εὐνήν.
ἐκεχόμιστο δὲ αὐτῇ προσκεφάλαια μα-
λακά, καὶ τρώματα εἴσω κατέβητο, καὶ χα-
μύγιον ἡμῖν εὐπρεπὲς ἦν. εἴτα οἱ μὲν ἥ γυ-
ναικὸς θέρραποιες, αὐτὴ δὲ πρὸς πλεονέκῃ
πρὸς τῷ δωματίῳ ἐκάθευδον, ἡ δὲ λύχνον
ἐνδὸν ἔκαψε μέγαν, τῷ πυρὶ λαμπόμενον,
ἐπεὶ αὖτε σποδισαμένη, παρέστη τῷ λύχνῳ
γυμνὴ ὅλη, καὶ μύρον ἐκ τινὸς ἀλαβάστρου
προχεαμένη, τῷ αὐτῷ ἀλείφει, καὶ με δὲ
μυρίζει, ἔνθεν μάλιστα ἥ ῥινὰ μιν μύρον
ἐνέπλησεν, εἴτά με κατεφίλησε, καὶ οἷα
πρὸς αὐτῆς ἐρώμενον, καὶ ἀνθρώπων, διελέ-
γετο, καὶ με ἐκ τῆς φορβείας ὀπιλαβομένη

quando peregrina mulier non mediocriter
dives, specie satis honesta, ingressa ut me
prandentem videret, in amorem mei incidit
fervidum, partim specie asini capta, partim
inuitatis meis artibus ad concubitus mei
cupiditatem progressa. Agit ergo meo cum
magistro, & mercedem illi luculentam pol-
licetur, si noctem unam mecum quiescendi
copiam sibi fecisset. Ille parum sollicitus,
sive illa aliquid a me impetraret, sive mi-
nus, mercedem capit.

51. Vespera jam erat, de convivio nos
dimiserat dominus, cum eo, ubi dormie-
bamus, redimus; & mulierem invenimus,
quae diu jam meum ad cubile venerat. Ap-
portata autem illi fuerant cervicalia mollia,
& stragula vestis intus deposita, & humi
stratum nobis decentissime. Tum mulieris
servi in propinquo ante cellam cubitum
eunt: illa vero lucernam intus accendit ma-
gnam igne lucentem. Tum exutis vesti-
bus lucernae adstat nuda integra, fusoque
de alabastro unguento se ungit, & me quo-
que; in primis vero nares mihi unguentis
implet. Deinde osculis me invadit, & tan-
quam cum amasio suo, & homine, colloqui-
tur, & me capistro prehensum trahit in
stra-

α' Ἀναπαύσεσθαι] Sic J. H. Ald. S. Fr. Ἀναπαύσεσθαι Fl. B. P. δ' Ἡμέρας] Omittit Fl. ε' Ἐκεχόμιστο] Ἡμε-
Fl. δ' Πρ] Non habet Fl. ε' Ἐλέγχομεν] Sic Edd. Excerpta J. & V2. Sed Ald. 1. vulgatam servat. f' Ἐκα-
θεύδομεν] Λαβομένη Fl.

30. Χαμύγιον] Ταπεινὸν ὁ μικρὸν εὐνή. V.

23. Εἴτε καὶ ἀνύσθαι τι ἐκείνη ἐξ ἐμοῦ, εἴτε καὶ μὴ] Bene-
dictus sive aliquid, sive nihil ex me faceret; ut vocis
palam & caute sequitur, ita sane evertit omnem sen-
sum, qui nullus in his est. Basileenses qui parum cu-
rantes mei jactantur &c. quos verissime adsecutus cen-
seo mentem auctoris. Nam ἀνύσθαι prorsus idem hic
est, quod ἀναλίσκω perdo & detero, parum curans,
sive quam mei partem illa immitteres ac corrumpere-
ret no.

Ibid. Καὶ ἀνύσθαι] Plane diversa Gronoviana ex-
plicatione tradit Cl. L. Bos in Observ. Crit. p. 45. Ubi pro-

positis Aristophanis verbis (ex ejus *Plaut.* v. 104—6.)
Ἀλλ' ἢ τάλαντά τις λάβῃ τριακάδικα, Πλεὺς μὲν ἔστι
δυμῶν λαβὴν ἑκαδικά. Καὶ ταύτ' ἀνύσθαι, τοὺς ἀνέκτα
βούλει. ait. „ Quid hic sit ἀνύσθαι, cognosci potest
„ ex opposito, ἐπιθυμῶν λαβὴν, nimirum impetrare &
„ obtinere quod quis cupit & rogat. Elegans usus hu-
„ jus verbi est in hoc significatu, sed ad eum non
„ semper attenderunt Interpretes. Occurrit ap. Ho-
„ siod. in *Erg.* p. 395. — καὶ μὴδ' ἀνύσθαι, & nihil
„ obtineas, vel impetres. Non satis accurate verti-
„ tur: Et nihil officias. Lucian. *Assen.* (h. l.) Κεῖνός
„ ἔστι

stratum. Ego vero tertio quodam hortatore ad hoc nihil indigens, & vino antiquo multo madidus, & unguenti odore stimulat, & puellam videns pulchram undique, acclinor. Sed vehementer in eo anxius eram, quomodo mulierem inscenderem. Ex quo enim tempore asinus fueram, venerem ne asinis quidem consuetam attigeram, neque asina femina fueram usus. Verum hoc quoque metum mihi non mediocrem incutiebat, ne mulier non capiens me, laceraretur: & ego deinde ut homicida egregie poenas darem. Ignorabam scilicet, me sine causa metuere. At mulier multis osculis iisque amatoriis, me aliciens, cum videret me non jam continere, tanquam ad virum se applicans me amplectitur, & tollens intra se totum recipit. Et ego meticulosus adhuc verebar, & sensim me subducebam. At illa lumbis inhaeret meis, ut subtrahere me non possem, & ipsa, quod fugere videbatur, insequitur. Cum quidem satis accurate edoctus essem, adhuc deesse mihi aliquid ad voluptatem & delectationem mulieris, sine metu quod supererat subserviebam, cogitans, non deteriore me esse Pasiphaës adultero. Mulier autem adeo erat parata ad Venerem, adeo infariabilis ejus quae ex coitu petitur volu-

μη ὅτι τὸ χαμῆνιον εἴλεε καὶ γὰρ ἔδεν τρί-
τε παρκαλέσοντο εἰς τὸ το δέομεν,
καὶ οἶνον δὲ παλαιὸν ὁ πολλὸν ὑποβιβρεγ-
4 μένον, καὶ ἡ τῷ χρωτὶ τῷ μύρῳ οἰσθημέ-
νον, καὶ τὴ παιδίσκην ὁρῶν πάντα καλῶν,
κλίνομαι, καὶ σφόδρα ἠπόρην, ὅπως ἀναβή-
σομαι τὸ ἄνθρωπον. καὶ γὰρ ἔξ ὅτε ἐγεγόνει
ὄντο, συνουσίας ἀλλ' ἔδεν τοῖς ὄνοις συνήθης
5 ὅς τυχον ἐφαψάμεντο, ἔδεν γυναικὶ ἐχρησά-
μεν ὄντω καὶ μὴν καὶ τὸ τό μ' εἰς δέομα ἔχῃ μέ-
τριον ἦγε, μὴ ἔχωρήσασα ἡ γυνὴ ἀφρα-
σπαδεῖν, καὶ γὰρ, ὡς τῷ ἀνδροφόνῳ, κα-
λὴν δώσω δίκην. ἠγνόεν δὲ ὅτι εἰς δέον δε-
5 5 δίας. ἡ ἰ γὰρ γυνὴ πολλοῖς τοῖς Φιλήμασι,
καὶ τῷ τοῖς ἐρωτικῶς, ὁ προσκαλεσμένη, ὡς
ἰ εἶδεν ἔκατέχοντα, ὡς τῷ ἀνδρὶ ὡς καί-
μένη, περιβάλλεται με, καὶ δέξασα εἰσω
ὄλον παρδέξατο. καὶ γὰρ μὲν ὁ δειλὸς ἐδεδοί-
6 6 κεν ἔτι, καὶ ὁπίσω ἀπῆγον ἐμαυτὸν ἀτρέ-
μα. ἡ δὲ τὸ τε ὁσφύοντο ἔμης εἶχετο, ὡς
μὴ ὑποχωρεῖν, καὶ αὐτὴ εἰπέτο τὸ Φεύ-
γον. ἐπεὶ δὲ ἀκριβῶς ἐπέειπεν, ἔτι μοι καὶ
προσδεῖν πρὸς τὸ τὴ γυναικὸς ἠδοῖν τε, καὶ
6 6 5 τέρψιν, ἀδεῶς λοιπὸν ὑπηρετήην, ἐνομέ-
νον, ὡς ἔδεν εἶναι καλὴν τῷ τὸ Πασιφάης
μοιχῇ. ἡ δὲ γυνὴ, ὅπως ἦν ἄρα ἐς τὰ Ἀ-
Φροδίσια εἰτοίμη, καὶ τὸ ἀπὸ τὴ συνουσίας ἠδο-
7 7 5

g Παλλῶ] Deest in Fl. Adest in cett. & P. h τῷ χρωτὶ] Nihil mutant Edd. i Γῶν] Restitutum ex P. & L. Δὲ Edd. priores. k Προσκαλεσμένη] Ita Edd. Fl. Fr. J. P. H. & c. Προκαλ. Pell. melius. l εἶδεν] Οἶδεν male Ex. Fl. Vulgatae suffragatur P. m τῷ φεύγον] τῷ φεύγοντι Pell. melius.

„ ἔδεν φροτίσας, ἡτε ὁ ἀνὴρ τι ἐκείνη ἐξ ἑμοῦ, ἡτε ὁ
„ μὴ. Ubi nec Benediſt. nec Basileenses recte cepe-
„ runt sensum. Benediſt. Qui non curans, sive ali-
„ quid, sive nihil ex me faceret. Basil. Qui parum cu-
„ rans mei jacturam &c. Existimem ego, ἀνὴρ hic
„ etiam obtinendi significatum habere, ἀνὴρ τι ἐκ τι-
„ νος, est impetrare aliquid ab aliquo. Similis locus
„ est in Antholog. quem etiam in Thesaurο adduxit
„ Steph. ἠποτάμω τοῦτο ἐκ τῷ Μοῖσῳ, haec impetravi
„ a Parciz. Verterim igitur verba Luciani: Et illa
„ nihil curans, sive etiam obtineret illa aliquid a me,
„ sive non, accipit mercedem. Sic perficere Latinis est
„ obtinere. Terent. Eun. Act. I. Sc. 2. (vf. 99.) quamo-
„ joco Rem voluisti a me tandem, quin perficeris? i Cl.

Gestorius recte jam dedit, impetraret; eique adſentiens Cl. Gronovium minus recte haec cepisse existimo. Nam licet pro conficio, consumo quoque sumptum, perdere possit significare, minime id huc convenire videtur, quod se tam strennum gloriatur mox ipse. J. F. R.

45. τῷ χρωτὶ τῷ μύρῳ] Mira phraſis; quid est χρω-
μα?

τῷ χρωτὶ] Ἐρωτὶ legendum omnino. F. G. Bene-
sed mallet χρίσματος, ex cujus compendiosa scriptura monstrum χρωτὶ prodidiſſe mihi verosimilius videtur.

J. F. R.

56. Προσκαλεσμένη] Mallet προσκαλεσμένη. M. du S.

62. τὸ φεύγον] τῷ φεύγοντι legendum videtur. F. G.

ἦς ἀκόρετος, ὥστε ὅλην τὴν νύκτα ἐν ἐμοὶ
ἰδαπάνησεν.

Ἄμα δὲ τῇ ἡμέρᾳ, ἣ μὴ ἀναστὰς
ἀπῆλθε, συνθεμένη πρὸς τὴν ὀπίσταν τὴν ἐμὴν
οἴσιν ὅτι τοῖς αὐτοῖς τὸ μισθὸν τὸ αὐτὸν τὸ
νυκτός. ὁ δὲ ἄμα μὲν πλεονώτερος ἐκ τῆς
ἐμῆς γενόμενος, καὶ τῷ δεσπότῃ χαμνότερος
ἐν ἐμοὶ ἐπιδεικνόμενος, συγκατακλείει
με τῇ γυναικί. ἣ δὲ κατεχρήσατό μοι
διωγῶς. καὶ πρὶν εἰλῶν ὁ ὀπίσταν, ἀπαγ-
γέλλει τῷ δεσπότῃ τὸ ἔργον, ὡς ἦν αὐτὸς
διδάσας, καὶ ἐμὲ μὴ εἰδόντα ἀγὼ αὐτὸν
ἐσπέρας ἤδη, ἐνταῦθα ἐκαθεύδομεν, καὶ ἄρτι-
νὸς ὁπῆς τὸ δούρας δείκνυσί μοι, ἐνδὸν τῇ
μείρακι συνευαζόμενον. ὁ δὲ ἡδείς τῇ θείᾳ,
καὶ δημοσίᾳ με δεῖξαι ταῦτα ποιεῖντα ἐπε-
θύμησε, καὶ κελεύει πρὸς μηδένᾳ ἔξω τῆτος
εἰπεῖν, ἵνα, ἔφη, ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῇ θείᾳ πα-
ραγάγωμεν τῆτον ἐς τὸ θέατρον σὺν τινὶ τῷ
καταδεδικασμένων γυναικῶν, καὶ πάντων
ὀφθαλμοῖς ὅτι τῇ γυναικί ἀναβήσῃ. καὶ
τινα τῶν γυναικῶν, ἥ τις κατεκέρχιστο θηρίοις
σποθαεῖν, ἀγνοῖν ἐνδὸν παρ' ἐμὲ, καὶ προσ-
εῖναι τε ἐκέλευον, καὶ ψάειν ἐμὲ.

Εἵτα τὸ τελευταῖον τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνης ἐν-
στάσης, ἐν ἣ τὰς φιλοτιμίας ἤγειν ὁ ἐμὸς δε-

ptatis, ut totam in me noctem contri-
overit.

52. Cum luce autem furgens discessit,
pacta meo cum magistro iisdem de rebus
idem noctis pretium. Hic simul ditior mea
opera factus, & ostensurus in me novum
quiddam domino, cum muliere me con-
cludit, quae gnaviter me abusa est. Ali-
quando magister domino rem denunciat,
quasi ipse docuisset, ac me infcio deducit
illum jam vesperi in eum locum, ubi con-
cumbebamus, & per rimam januae ostendit
me intus cum puella coeuntem. Ille dele-
ctatus spectaculo, etiam publice me osten-
dere facientem ista cupiebat. Jubet igitur
nemini hoc enunciari, ut, inquit, ipso spe-
taculi die producamus hunc in theatrum, cum
damnatarum mulierum aliqua; ibique in o-
mnium oculis, mulierem infcendet. Jamque
mulierum aliquam quae damnata erat ad be-
steias, intus ad me deducunt, accedere ad
me jubent, & me mulcere.

53. Denique instante jam die, qua mu-
nus honoris petendi causa editurus erat
meus

a Tῇ] Sine articulo Fl. b Ἐν ἡμέρᾳ] Et sic Fl. cum f. Ald. &c. c Ἐπιδεικνόμενος] Restitut. ex f. & v2.
Ἐπιδεικνόμενος cett. d Κατεχρήσατο] Κατεχρήτο P. Vulgata est in Edd. omni. e Μοῖ] Sic Edd. M. L. P.
f Πάντων] Ἐν insertum cupit M. du S. Quod deest in Edd.

76. Ἐπιδεικνόμενος] Veneta utraque recte. In reli-
quis ἐπιδεικνόμενος.

77. Ἡ δὲ κατεχρήσατό μοι διωγῶς] Scribe: κατεχρήσα-
τό μου διωγῶς.

Ἡ δὲ κατεχρήσατό μου διωγῶς] Nullam prorsus video
necessitatem rescribendi cum Viro Cl. μου pro μοι,
quum passim κατεχρήσατο cum tertio casu Noster adhi-
beat. Sic in De luctu c. 20. τούτῃ συνεγνώριον ἔχο-
μεν τὸ ἀνείας καταχρῆν. & in Mortuor. Dial. XIII. §.
5. ὡς δὲ καταχρήτο μου τῇ περὶ παιδὶν (παιδίας recte e-
didit Hemst.) φιλοτιμίας. In verbis mox insequentibus
[καὶ τότε ἰδὼν ὁ ἐπίσταν, ἀπαγγέλλει τῷ δεσπότῃ τὸ ἔρ-
γον, ὡς ἦν αὐτὸς διδάσας] Interpres insuper habuit ver-
tere ultima, ὡς ἦν αὐτὸς διδάσας, quasi ipse id me do-
cuisse.

77. Moῖ] Ita P. & L. uti probe viderat Vir Cla-

rissimus. Vide Evp. c. 3. & N. Δ. XIII. M. du S.
Ibid. Κατεχρήσατό μοι] Quod eruditiss. Solanus ad
confirmandum genitivum Somn. c. 3. adducit, plane
nihil est, ibi enim legas: ἐδὲ προτρεπτικῶς μου κατεχρή-
το, α κατάρχομαι, non α καταχρῶμαι. Nec ipse ibi
in fust. ullam lectionis varietatem indicavit. Sed lo-
ca parallela eadem quae fensius ibidem subiecit, quae
tamen contrarium probant, quam quod in nota mo-
do praemissa adfirmat. In Dial. enigm. Mort. XIII. il-
lud μου non pertinet ad καταχρήτο, sed φιλοτιμίας μου
coherent. Et in tertio loco de Luctu nihil quoque
varietatis adjecit, neque ibi χορηγὸν καταχρῆν) emen-
das. Quare Cl. fensio adfentior, vulgatam omnino ef-
fe sanam. Effet aliquid, quod bini Codd. μου exhi-
bent, si aliunde pateret, hoc verbum genitivum ama-
re; at quum iidem bis alibi quoque μου cum Edd. ha-
beant;

meus dominus, statuunt introducere me in theatrum. Et intravi hoc modo. Lectus erat magnus, de testudine Indica factus, clavis aureis distinctus, in hoc me deponunt, & juxta me mulierem jubent accumbere. Tum ut eramus nos in machinam quandam impositos, & ita in theatrum delatos, deponunt in medio. Magnos tollunt clamores, plausus omnium manibus mihi datur: mensa nobis erat apposita, & multa in ea parata, quae in coenis adhibere delicati homines solent. Pueri nobis adstant pincernae pulchri, vinum nobis in auro ministrantes. Magister a tergo adstans prandere me jubet. At ego partim pudore afficiebar in theatro ita jacens: partim metuebam, ne aliunde urfus aut leo exsiliret.

54. Inter haec praetereunte quodam qui flores ferret, alios inter flores video etiam I rosarum recentium folia: & nihil cunctatus exsiliens de lecto me proripio. Atque illi putant me confurgere ad saltandum. Ego vero unum ex altero percurrrens naribus florem, carptas inde rosas devoro. His adhuc in admiratione mei defixis, decedit

σπότης, εἰσάγειν ἔγνωσάν με εἰς τὸ θέατρον· καὶ εἰσέειν ἔτ' ὡς κλίνη ἦν μεγάλη, σποχελώνης Ἰνδικῆς πεποιημένη, χρυσῷ ἐσφηνωμένη, ὅπ' ταύτης με ἀνακλίνουσι, καὶ ἐμοὶ τὴν γυναῖκα κατατέκλιναν. εἴτα ἔτ' ὡς ἡμᾶς ἐπέθηκαν ὅπ' τινος μηχανήματος, καὶ εἰσὼ εἰς τὸ θέατρον παρενέγκαντες, κατέθηκαν ἐν τῷ μέσῳ, καὶ οἱ ἄνθρωποι μέγα ἀνεβόησαν, καὶ κρότον πάσης χειρὸς ἐξήλαστο ἐπ' ἐμοί, καὶ τράπεζα ἡμῖν παρέκειτο, καὶ πολλὰ ἐσκευασμένα ἐν αὐτῇ ἔκειτο, ὅσα τρυφῶντες ἄνθρωποι ἐν δείπνῳ ἔχουσιν. καὶ παῖδες ἡμῖν παρείσθησαν οἰνοχοοὶ, καλοὶ, καὶ οἶνον ἡμῖν χρυσίῳ ἀλακομένον. ὁ μὲν ὅπ' ἑστέας ἔτ' ὡς ὅπ' ἑστέας, ἐκέλευέ με δεῖσθαι· ἐγὼ δὲ, ἅμα μὲν ἡδύμην ἐν τῷ θεάτρῳ κατακείμενον, ἅμα δὲ ἐδεόμην μὴ παρὰ τὸν ἑστέαν ἢ λέων ἢ ἀναπηδήσῃ.

Ἐν τῷ δὲ τινος ἀνθ' ἑλθόντος παρὰ δέοντος, ἐν τοῖς ἄλλοις ἀνθεσιν ὄρω καὶ ῥόδων χλωρῶν φύλλα, καὶ μηδὲν ἐτι οὐκ ἔχον, ἀναπηδήσας τῷ λέοντι ἐκπύπῳ, καὶ οἱ μὲν ὄντοί με ἀνίστασθαι ὀρχησόμενον. ἐγὼ δὲ ἐξ ἐνὸς ἐπιτρέχων, καὶ ἀπανθίζομεν ἅπ' αὐτῷ τῷ ἀνθέων τὰ ῥόδα, κατέπινον. τὸ δὲ ἐτι θαυμάζοντων ἐπ' ἐμοί, σπατίπτει ἐξ ἐμοῦ.

g χρυσίῳ] Nihil mutare Fl. notat Solan. h ἀναπηδήσας] A—ισαι Fl. i ἐξ ἐνὸς ἐπιτρέχων] Nil variare Fl. notat Noster.

beant, cur hic ab earum lectione discederemus, ne quidem satis causae foret. Immo vero, quis ait καταχρῆσθαι potius genitivo gaudere? Et cum simplex χρᾶσθαι dativum postulet, ut vel pueris e Syntaxi notum est, quidni & compositum eundem casum servaret? Sed cum & Lucianus & alii id ubique cum dativo construant, (interdum, sed rarius, etiam cum accusativo) potius dativus μοι restituendus fuisset, si in vulgata μοι legissemus. Praeter exempla sex septem dativi, quae Srephan. jam dedit, vid. & Herodian. VIII. 4. 22. Ael. III. 13. & IX. 9. pr. Dion. Hal. Ant. VIII. p. 487. med. ἀλλὰ καταχρῆσθαι μοι &c. Sed καταχρῆσθαι in libr. Apocryph. Epist. Jeremiae v. 28. jungitur accusativo. Quare eo magis miror Cl. Graevii festinationem, qui ita contra tritissimam verbi syntaxin impegerit.

79. H. — διδάσκει] De hac periphrasi per partici-

pium vid. ad c. 30. hujus Dial.

88. Καὶ πάντων ὀφθαλμοῖς] An legendum ἐν πάντων;

Ἐν πάντων ὀφθ.] Inserui hic illud ἐν, quod tamen in nullo libro reperio. Phrasis notior est, quam ut ideo hic apologiam parem.

Καὶ πάντων ὀφθ.] Καὶ ἐν πάντων merito legit Solan. cum Gijeto, & parum aberat, quin inseruissem. Sed quia nusquam comparet ἐν, abstinui. Interim oportere inseri manifestum est.

96. Ἀπὸ χελώνης] Plerumque alias omittitur praepositio. Vid. ad I. Ver. Hist. c. 6. No. 7. Sed addit eam etiam Theocr. Eid. V. 95. αἱ μὲν ἔχοντι λαπίους ἀπὸ πύθου λαπίους. Illa quidem habens tenentem ab illic corticulat.

16. Φύλλα] I. c. ramos.

20. Τὸν ἀνθέων] A ramis.

Iiii 3

J. F. R.

F. G.

M. du S.

J. F. R.

F. G.

F. G.

F. G.

F. G.

F. G.

F. G.

F. G.

F. G.

F. G.

F. G.

F. G.

F. G.

ἐμὴ ἐκείνη ἢ τῷ κτήντι ὄφει, καὶ πολλοῖς),
καὶ ἀφανὴς ἢ ἐκείνῳ ὁ πάλαι ὄντι, ὁ δὲ
Λέκιος αὐτὸς ἐνδὸν μοι γυμνὸς εἰσῆλθε·
τῇ δὲ ὡρῇ δόξα ταύτῃ καὶ μηδέποτε ἐλπι-
σθεῖσθαι θεὰ πάντες ἐκπεπληγμένοι, δεινὸν
ἐπεθορύβησαν, καὶ τὸ θέατρον εἰς δύο γνώμας
ἐσχίσθη. οἱ μὲν γὰρ ὡς φάρμακα δεινὰ
ὀπιτᾶμενοι, καὶ κακὸν τι πολύμορφον,
ἡξίουν εὐδὲς εἶδον πυρὶ με σποθάνειν· οἱ δὲ
ᾤοντο μένειν καὶ τὰς ἀπ' ἐμῶν λόγους ἔλεγον
δεῖν, καὶ πρότερον ἀφ' αὐτῶν, εἴθ' ἔτι δι-
κᾶσαι περὶ τούτων. καὶ γὰρ δραμὸν πρὸς τὴν
ἀρχὴν τῆς ἐπαρχίας, ἔτυχεν δὲ τῇ θεᾷ
ταύτῃ παρὼν, ἔλεγον κάτωθεν ὅτι γυνὴ με
Θεσσαλὴ, γυναικὸς Θεσσαλῆς δόλη, χρί-
σματι μεμαγευμένῳ ἐπαλείψασα, ὄνον
ποιήσκει, καὶ ἐκέτευον αὐτὸν, λαβόντα ἔχειν
με ἐν Φερραῖς, ἔσθ' ἂν αὐτὸν πείσασαι, ὥς
ὅτι καλὰ φεύδομαι ἔτι γεγονώς.

Καὶ ὁ ἀρχὼν, Λέγε, Φησὶν, ἡμῖν ὄνο-
μα τὸ σὸν, καὶ γονέων τῶν σῶν, καὶ συγγενῶν,
εἴ τινας φησὶ ἔχειν τῷ γένει προσήκουσας, καὶ
πόλιν. καὶ γὰρ, Πάτερ μὲν, ἔφη, ἔστι μοι
Λέκιος, τῷ δὲ ἀδελφῷ τῷ ἐμῷ Γαίῳ.
Ἄμφω δὲ τὰ λοιπὰ δύο ὀνόματα κοινὰ ἔχο-
μεν· καὶ γὰρ μὲν ἱστορίων καὶ ἄλλων εἰμὶ συγ-
γραφεύς· ὁ δὲ ποιητὴς ἐλεγείων ὄντι, καὶ

a me illa jumentis species & perit, dispa-
retque ex oculis asinus ille antiquus: ad-
statque mihi ipse ille, qui intus adhuc fue-
rat, Lucius. Inopinato hoc insperatoque
spectaculo perculsi omnes, tumultum de-
dere horribilem, scissumque in duas sen-
tentias est theatrum. Alteri quidem ut ma-
lorum veneficiorum peritum, & versipelle
oportentum, postulabant statim hic intus
igne me mori; alteri exspectandam dicebant
meam orationem, & prius cognoscendum,
deinde sic de his ferendam sententiam. Ego
vero accurrens ad praesidem provinciae,
qui forte spectaculo aderat, ab inferiori lo-
co dico, ut me Thessala mulier, Thessa-
lae mulieris ancilla, magico unctum un-
guento, asinum fecerit: & supplico, ut
in suam me fidem ac tutelam recipiat, do-
nec probare illi possem, me de illo facto
non mentiri.

55. Et Praefes, Dic nobis, inquit, no-
men tuum & parentum tuorum & cognato-
rum, si quos habere te ais genere tibi conjun-
ctos & urbem. Et ego, Pater, inquam,
mibi est Lucius, fratri autem meo praenomen
Caius, ambo reliqua nomina communia habe-
mus. Ego historicarum, & aliorum librorum
scriptor sum; ille elegorum poeta, & vates
be-

a 'Ενδν] Sic Edd. cunctae, & mox iterum.

24. 'Ενδν] Legε ἴδν.

M. du S.

33. Καὶ γὰρ δραμὸν πρὸς τὴν ἀρχὴν τῆς ἐπαρχίας, ἔτυχεν
δὲ τῇ θεᾷ ταύτῃ παρὼν, ἔλεγον κάτωθεν ὅτι γυνὴ με Θεσ-
σαλὴ . . . χρίσματι μεμαγευμένῳ ἐπαλείψασα, ὄνον
ποιήσκει] Ridicule Interpres, vertens, Tum ego ad
provinciae praefectum curro, intererat autem huic spe-
taculo, & dixi me a Thessala . . . ab inferiori par-
te magico unguento perunctum, factum fuisse asinum,
illud κάτωθεν componit cum χρίσματι ἐπαλείψασα,
quasi Lucius noster, cum ungeretur a venefica, ungi
coepisset a calce ad verticem: quod sicut potuit esse
verum (nihil de eo monitum fuit supra) ita ad hunc
locum sic intelligendum nihil facit. Narrat Lucius
Asinus, quemadmodum denique in theatro propo-
situs, ut ibi cum homine femina congregaretur, visis
rosis, iisque comelis, repente pristinae humanae for-
mae fuerit restitutus, non sine spectantium stupore;

cum alii eum tamquam praestigiatores igni creman-
dum censerent, alii ante audiendum, quam damna-
rent: tum ego, inquit, accurrens ad provinciae prae-
sidem, aderat enim forte spectaculo, ex inferiori parte
(theatri scilicet, unde se ad Praesidem superius confi-
dentem obvertebat) memoravi, feminam Thessalam,
Thessalae servam, me venefico unguento delibutum, fe-
cisse asinum.

f. f.

35. Κάτωθεν] Vide Jans.

M. du S.

44. Πάτερ μὲν — Γαίῳ] Quomodo ista cohaerent?
Pater mihi est Lucius, fratri autem meo Caius. Inter-
rogaverat Praefes primo de nomine novi ex asino ho-
minis, tum de parentibus & cognatis. Nomen ita-
que suum debebat dicere ante omnia: nomen deinde
fratris sui indicare voluisse, satis ipsa structura ora-
tionis indicat. Quid enim aliud possunt haec sibi vel-
le, fratri autem meo Caius? Itaque in versione ipsum
hoc

bonus : patria nobis Patrae , urbs Achaiae .
Audiens ista Praefes , *Carissimorum longe mi-*
hi hominum , inquit , *filius es atque hospiti-*
tum , qui ex domo me exceperunt , ex hono-
rarunt donis : ex nihil te quidquam mentiri
novi , horum qui sis filius , exfiliensque de
fella amplectitur me , & multum osculatur ,
domumque ad se me deduxit . Interea ve-
ro frater meus quoque advenerat , pecuniam
mihi & alia multa adferens . Interim etiam
Praefes me publice audientibus omnibus , ab-
solvit . Tum ad mare descendentes navim
circumspicimus , farcinasque in eam impo-
nimus .

56. Caeterum consultum putabam acce-
dere ad mulierem , quae meo asini amore
correpta fuerat , cogitans pulchriorem me
nunc illi , postquam homini redditus essem ,
visum iri . Illa lubens me excepit miraculo
rei delectata , arbitror , ac coenare secum &
cubare ut vellem rogavit . Obsequor ego ,
indignum ratus , si is qui in asino amatus
esset , nunc homo factus fastidire vellet , &
amatricem suam despiciere . Itaque coeno
cum illa , & unguento ungor , & coronam
sumo de carissima mihi & servatrice rosa .
Cum jam profunda nox esset , & somni

μάστις ὁ ἀγαθός πατρίς δὲ ἡμῖν, Πάτραι
50 Ἰ. Αχαΐας. ὁ δὲ δικαστὴς, ἐπεὶ ταῦτα
ἤκουσε, Φιλτάτων ἐμοὶ, ἔφη, λίαν ἀνδρῶν
υἱὸς εἶ καὶ ξένων, οἰκία τέ με ὑποδέξαμέ-
νων, καὶ δώροις τιμησάντων, καὶ ὅτις αἰ-
μαίνεσθαι ὅτι ὑδὲν ψεύδῃ, παῖς δ' ἐκείνων ὢν καὶ τῷ
5 δίδωμι ἀναστηδύσας, περιβάλλῃ τέ, καὶ πολ-
λὰ ἐφίλῃ, καὶ με καὶ οἰκαδὲ ἦγεν ὡς αὐτόν.
ἐν τούτῳ δὲ καὶ ὁ ἀδελφὸς ὁ ἐμὸς ἀφίκετο,
Ζεγύριον, καὶ ἄλλα μοι πολλὰ κομίζων,
καὶν τούτῳ με ὁ ἀρχὸν δημοσίᾳ πάντων ἀ-
δικούντων, πολλοὺς καὶ ἐλθόντες ἐπὶ θάλατ-
ταν καὶν ἐσκεψάμεθα, καὶ τὴν ἀποσκευὴν ἐν-
δέμεθα.

Ἐγὼ δὲ κράτιστον εἶναι ἔγνων ἐλθεῖν πα-
ρὰ τὴν γυναῖκα τὴν ἐραστῆσάν μου τῷ ὄντι,
6 καλλίων αὐτῇ φανείᾳ λέγων, νῦν ἐν ἀν-
θρώπῳ ὢν ἡ δὲ μὲ ἀσμενὴ τέ εἰσέδε-
ξάτο, τῷ παρὰ δόξῃ, οἶμαι, τῷ πράγ-
ματι ὅτι περ πομπῇ, καὶ διπνῆν σὺν αὐ-
τῇ, καὶ καθύδην ἰκέτευε, καὶ γὰρ ἐπαθόμην,
7 Ὀνειρώσεως ἄξιον εἶναι νομίζων τὸ ὄνιον ἀγαπή-
ντα, νῦν γενόμενον ἀνθρώπον, ὑποστρυ-
φῶν, καὶ τὴν ἐραστῆσάν ὑποφορᾶν καὶ διπνῶ
σὺν αὐτῇ, καὶ ἐκ τῷ μύρῳ ἀλείφομαι, καὶ
σπρανῶμαι τῷ φιλτάτῳ καὶ ἐς ἀνθρώπους
75 με ἀνασώσαντι ῥόδῳ ὅτι ἐπεὶ δὲ ἦν νύξ βα-
θεύσα,

b Ἀγαθός] Deest in Fl. *c* Ἐπίσταμαι] Sic etiam Fl. f. Fr. P. *d* Ἐκείνων] Ἐκείνου P. *e* Ὁ ὢν] Ali-
ter supra c. 40. *f* Ἡ δὲ μὲ ἀσμενὴ τέ] Ἡ δὲ ἀσμεν. τί μὲ marg. Al. *g* Καὶ] Deest in Fl. *h* Ἐπὶ] Ἐπὶ male
f. sola.

hoc nomen s. praenomen potius, supplevimus. Cae-
terum, nisi omnia me fallunt, lacuna hic est, ejusmo-
di, Πατρίς μὲ ἔστι μοι — hic nominavit patrem & a-
vum forte, & perrexit deinde, ὄνομα δὲ ἔμοι μὲ ἔστι
Λούκιος, τῷ δὲ ἀδελφῷ τῷ ἐμῷ Γαίῳ. Patrem & for-
te avum ab eo appellatum, satis responsio Praefidis
indicat : sed qui potuit dissimulare suum? cum ta-
men suae professionis mentionem faciat &c. Et quae-
nam sunt τὰ λοιπὰ δύο ὀνόματα, quae communia sibi
cum Caio fratre esse dicit? Si dicas, ab ipso scripto-
re detracta, & consilio omissa, ut seriae narrationis
speciem fabulae suae circumponeret : at ille certe de-
bebat curare, ut melius cohaerent caetera. Verum
hoc ipsum quoque fortasse affectavit, ut truncatus

esse orationem melius intelligerent lectores. Fortasse,
& aliquid plus quam fortasse ! Illud quidem apparet,
Photii etiam tempore Λούκιος Πατρίνης solum nomine
lectam hanc fabulam, licet multum, quam haec Lu-
ciana est, plenior. Vide Cod. 129. p. 165. Hes-
chel.

49. Πατρίς δὲ ἡμῶν Πατρίαι] Lucius Patrensis. Phot.
Biblioth.

Πατρίς δὲ ἡμῶν Πατρίαι καὶ Ἀχαΐας] Lucius Patrensis.
Vide Photium in Bibliotheca.

Idem. Πατρίαι καὶ Ἀχαΐας] Hinc apparet, hoc opus
esse Lucii Patrensis, sed compendio expressum.
M. V. la Croix.

Θεία, ἥδη ἔ καθεύδων ἔδει, καὶ γὰρ δ' ἐπα-
τίταμαι, καὶ ὥσπερ μέγα τι ποιεῖν ἀ-
γαθὸν, ὑποδύομαι, καὶ ἴταμαι γυμνός,
ὥς δῆθεν ἔτι μᾶλλον θρέσων ἐκ τ' πρὸς τ'
ἄνθρωπον συγκρίσας. ἡ δὲ ἐπειδὴ εἶδε με πάντα
ἀνθρώπινα ἔχοντα, προσπύσασά μοι, Οὐ
Φθίρην ἄπ' ἐμῆς, ἔφη, καὶ τ' ἐμῆς οἰκίας,
καὶ μακρὰν ποιοῦ ἀπελθὼν, κοιμήσῃ; ἐμῆ δ'
ἐρομένη, Τί γὰρ καὶ ἡμάρηται μοι τοιοῦτον;
Ἐγὼ δὲ, ἔφη, μὰ Δία, ἐχὶ σὺ, ἀλλὰ
τὴ ὄντι τὴ σὺ ἐράσσα τότε, ἐκείνῳ, καὶ ἐχὶ
σοὶ, συνεκάθευδον. καὶ ὥμην σε καὶ νῦν καὶ
ἐκείνῳ γε μόνον τὸ μέγα τὴ ὄντι σύμβολον
ἀφισώζειν, καὶ σύρειν. σὺ δὲ μοι ἐλήλυθας
ἐξ ἐκείνου τὴ καλῶ καὶ χρησίμῳ ζῶν ἐς τὴν-
δεκον μέλαμορφωθεῖς. καὶ καλεῖ ἥδη εὐθὺς

tempus, surgo, & uti magnum quiddam
bonum facturus, exuo me ac nudus adsto,
magis nimirum ex comparatione cum asino
placiturus. At illa, ubi videt, omnia me
humana habere, despuens me, Non, in-
quit, in malam rem a me meaue domo fa-
cessis, & longe hinc quocunque abiens dormis?
Me vero interrogante, Quod enim tantum
peccatum commisi? At ego, inquit, non tui,
sed asini tui amore ardens, cum illo,
non tecum cubavi: putabamque te nunc etiam
illud certe solum magnum asini insigne serva-
tum adhuc trahere. Jam vero tu mihi ve-
ronis ex pulchro illo & utili animali mutatus
in spiritumnicium. Et advocatis jam statim ser-

a Ὁσπὶρ] Sic J. H. P. &c. & P. Ὁσπὶρ ὡς Fl. b Ὁς] Non habet Fl. c Ἀπ' ἐμῶ] Sic recte J. H. P.
&c. Ἰπ' ἐμῶ male S. d Ἡμάρηται] Sic Fl. H. P. Ald. Εἰμάρηται] J. e Καὶ] Deest in Fl.

82. Φθίρην ἄπ' ἐμῶ] Lege ἄπ' ἐμῶ. F.G.
Φθίρην ἄπ' ἐμῶ] Recte Gujetus ἄπ' legendum vo-
luit: quod vel ex una alterave editione etiam rescire
potuit: nam etsi ἄπ' eo sensu videretur rectum, si
perdatis a me, sive ego te perdam, hic significaret; ta-
men cum pro abi in malam rem valeat, atque etiam
domo sua hominem procul exsilare jubeat, non potest
Φθίρην aliud quam facessere hinc, significare. Et sic Al-
ciphron non semel, ut I. Ep. 13. p. 56. καὶ ἐξ Ἐρμίου
— εἰς Πειραιῶν φθαρεῖται. Et Ep. 34. p. 142. Προσφθί-
ρῃται δὲ Ἐρμίου τῇ Μεγάρας ὁρῇ (alias ὁρῇ scribi-
tur) Habet vero indignationis notam, ut recte Ber-
gl. ad Alciph. Epist. prior loco adductam, ex Ari-
stophane, Arriano, & Luciani Dial. Meretr. XV. pro-
bat; ubi ἐκφθάρω rursus ita positum videbimus. Quod
igitur Cl. Bergl. Frischlinum reprehendit, qui illud
Aristophanis in Plut. 610. τότε νοσήσεις νῦν δὲ Φθίρην,
male verterit: nunc perdaris, quum sit vertendum:
Tunc redibis; nunc autem i in malam rem, neque in-
juste omnino facit; nec tamen perdundi significatio
ab illa formula ap. Aristoph. excludi potest, sequitur
enim: Σὺ δὲ ἰὼν κλέειν φανερὸν τῶν κερμάτων. Ibid. supra
vers. 598. Ἀλλὰ Φθίρην, καὶ μὴ γυμνός, quoque vertit-
tur: Sed pereas, nec verbum missos. Non adeo male.
Licet accuratius reddideris, ut nostri homines irati
ajunt: loop hooz den haekoeck / quod tamen est a-
pertius, quando eis post imperativum additur. J.F.R.

89. Σύρειν] Caudam trahere. F.G.

98. Τὴν — συμφορῶν] Non voluit, puto, calami-
tatem hic intelligi; sed simpliciter, quid accidisset.
Μίσος esse συμφορῶν, apparet etiam Herod. I, 32. med.

πᾶν ἐς ἀνθρώπου (optarim, invenire in bono libro ἀν-
θρώπου) συμφορῇ. Qui totam Solonis argumentatio-
nem consideraverit, non dubitabit. Adde Aristoph.
Equ. 652. Δουκ' ἐπὶ συμφορῇς ἀγαθῶν πόντος ἀνθρώπων
Εὐαγγελία δύει. Diserte hic Scholiastes, μίσος, ait
ὁμοῦ ἐ συμφορῇ. Etiam Lyfistr. 1288. ἀγαθὴν συμ-
φορῶν fit mentio. J.M.G.

99. Συμφορῶν] Locus Herodoti ab Cl. Gesn. indica-
tus, in Ed. Steph. p. 14. sic legitur: Οὐτὼν δὲ, ὡς καί-
σι, πᾶς ἐς ἀνθρώπου συμφορῇ. cujus hanc ad verbum
interpretationem Steph. adposuit margini: omnis homo
est ipsa calamitas. At si jam ἀνθρώπου cum Gesnero
legas, πᾶς etiam scribendum fuerit; nisi πᾶς pro
πᾶς habeant alii; nam πᾶς cum apostropho in prosa
legere me non memini. Sed quamvis συμφορῇ longe
frequentius significet calamitatem, tamen ut ipsa vocis
origo postulat, mediae esse significationis, ac de
quovis casu, etiam bona fortuna, accipi interdum,
satis vincunt Aristophanis verba ab eodem prolata.
Quae in Equit. tamen ridicule versa esse, bonis aern-
tibus, notavi in libro de Ambiguis, p. 87. Tit. casus.
Alio sensu συμφορῇ pro collatione ad coenam, habui-
mus in Lexiph. c. 6. Interim non alienum est homi-
nem ipsum dici συμφορῇ, nam & sic Sophocl. Aj.
Flag. vl. 68. Θαρσύνε δὲ μύηται, μηδὲ συμφορῶν δόχου τ'
ἀνδρα, quod vertitur: Fortiter vero sustine conspectum
viri, nec perturberis. Proprie: Ne accipe pro inexpectato
casu ac timendo casu illum virum. Quo tamen haud
contendo eundem significatum esse in Herodoto; sed
similem prorsus constructionem. His scriptis com-
peri in Edit. Herodoti Gronoviana, item Aldina & Ca-

servis imperat, ut me tergis sublimem domo exportent. Itaque exclusus, ante domum extra, nudus, pulcher, coronatus, & unctus, terram nudam complexus, cum hac dormio. Cum prima vero luce nudus ad navim curro, ridensque fratri quid mihi accidisset narro. Deinde vento de urbe secundo flante, inde solvimus: paucisque diebus in meam venimus patriam. Hic servatoribus Dis sacrificavi, & posui donaria, qui, non profecto e canis podice, quod aiunt, verum asini, per longos inanesque labores, & vix tamen ita, salvus tandem rediissem.

τῆς οἰκέτας, ἢ καλεῖται με τῷ νότῳ μετέωρον κομισθῆναι ἔξω τῆς οἰκίας, ἢ ἔξωθεν πρὸ τῆς δωματίου ἔξω γυμνός, καλός, ἐφε-
 5 φανωμένῳ, ἢ μεμυρισμένῳ, τὴν γῆν γυμνὴν περιλαβὼν, ταύτῃ συνεκάθευδον. ἅμα δὲ τῷ ὄρθρῳ γυμνός ὢν, ἔθεον ὅτι ναῦν, ἢ λέγω πρὸς τὸ ἀδελφὸν ἢ ἑμαυτῷ ἐν γέλωτι συμφορὰν. ἔπειτα ἐκ τῆς πόλεως δεξιῇ
 10 πνεύσαντ' ἀνέμῳ, πλέομεν ἔνθεν, καὶ ὀλίγαις ἡμέραις ἐρχομαι εἰς τὴν ἐμὴν πατρίδα. ἔνταῦθα θεοῖς σωτῆρσιν ἔδου, ἢ ἀναθήματα ἔθηκεν, μὰ Δί', ὅτι ἐκ κυνὸς
 5 πρᾶκτῷ (τὸ τοῦτο δὴ τὸ τῷ λόγῳ) ἀλλ' ἐξ ὅου περιεργίας ἀφ' μακρῷ πάντῃ, καὶ ἔτι δὲ μόλις, οἴκαδε ἀνασωθεῖς.

f'Ενθεν] Nihil mutare Fl. notat M. d. S. g'Ενταῦθα] Et sic esse in eadem notat Idem. h'Εθηκεν] Ἀνθή-
 κα P. & marg. ΔΙΩ. Nil mutant Edd. i Τοῦτο] Τὸ marg. ΔΙ.

merarii, πᾶν legi. Sed πᾶς probat Clem. Alex. III. Strom. p. 432. Et Theodoret. Orat. V. ad Graec. p. 71. sicuti & ἀνθρώπου (quod mihi humanissime indicavit Vir Cl. P. Wesseling.) Quare illud in ἀνθρώποις mutare non auiam: Et si relecta Gesneri nota jam video πᾶν cum ἀνθρώποις posse stare, si ita capias, πᾶν ὁ γίνεσθαι ἀνθρώπου, συμφορὰν ἔχει, & sic πᾶσα locum non habere. J. F. R.

6. Ἐξ ὅου περιεργίας] Non videntur sibi bene op-
 poni proverbialis ille κυνὸς πρᾶκτὸς & ὅου περιεργία, et si conferas illam supra exclamationem novi asini,

c. 15. ὅτι ἀναίρε ταύτης περιεργίας. Videbatur tolerabilior sententia esse, quam dedi, quae tamen hoc habet incommodi, quod vel ponendum est, μακρῷ Attice scriptum pro μακρῆς, ut post initium hujus libelli μάχῃ & μάχῃ Hipparchi uxor dicitur: licet ejus rei in hoc nomine exemplum desiderem, cum frequens adeo sit altera in α terminatio: vel librariorum culpa μακρῷ legi pro μακρῆς. Qui neutrum potest concoquere, vertat, ex longis atque inanibus asini laboribus: quibus & me jam defunctum gaudeo. J. M. G.

ΖΕΥΣ ΕΛΕΓΧΟΜΕΝΟΣ. JUPITER CONFUTATUS.

ΚΥΝΙΣΚΟΣ ΚΑΙ ΖΕΥΣ.

CYNISCUS ET JUPITER.

Κ Τ Ν Ι Σ

C Y N I S.

ΕΓὼ δὲ, ὦ Ζεῦ, τὰ μὲν τοιαῦτα οὐκ ἐνοχλήσω σε, πλεῖστον, ἢ χρυσόν, ἢ βασιλείαν αἰτῶ, ἀπὸ εὐκταίστατα τοῖς πολλοῖς, σοὶ δ' ἐπ' ὅταν ῥάδια ὀφείλῃν. ὅρῳ γὰρ σε τὰ πολλὰ ὀφειλόμενα εὐχόμενον αὐτῷ. ἐν δὲ, καὶ τὸτο ῥᾶστον, ἐκλόμην ὀφείλῃ μοι γενέσθαι. ΖΕΥΣ. Τί τὸτο ὅστιν, ὦ Κύνισκε, ἐπὶ ἄτυχίσεις, καὶ μάλιστα μετρίων, ὥς ἔφη, δεινός. ΚΤΝ. Ἀποκρίναι δὴ μοι πρὸς τίνα εἰς χαλεπὴν ἐρώτησιν. ΖΕΥΣ. Μικρά γε ὥς ἀληθῶς ἢ εὐχὴ, καὶ πρόχειρον. ὥστε ἐρώτα ὅποσα ἀν' ἐθέλης. ΚΤΝ. Ἴδὲ ταῦτα, ὦ Ζεῦ, ἀνέγνως ᾧ δηλοῦται καὶ οὐ τὰ Ὀμήρου καὶ Ἡσιόδου ποιήματα, εἰπὲν μοι, ἢ εἰ ἀληθὴ ὅστιν, ἀπὸ δὲ Εἰμαριδῆος καὶ Μοιράων ἐκεῖνοι ἐρρα-φωδήκασιν, ἢ ἀφουκία

EGo vero tibi, Jupiter, propter ista non ero molestus, divitiis, aut auro, aut regno petendo; quae vulgo maxime optabilia videntur, tibi autem ad praebendum non omnino facilia. Video enim saepe te preces illorum quasi non auditas transmittere. At votum, idque facillimum, a te mihi velim contingere. JUP. Quid illud est, Cynisce, nec enim repulsam feres, praesertim, si mediocria, ut dicebas, petieris. CYN. Responde mihi ergo ad aliquam interrogationem non difficilem. JUP. Parvum revera votum & expeditum. Igitur interroga quantumcunque volueris. CYN. En ista rogo, Jupiter. Legisti nimirum ipse quoque Homeri & Hesiodi poemata. Dic mihi ergo, utrum vera sunt, quae de Fato & Parci illi cecinerunt,

^a ἢ χρυσόν ἢ] Καὶ χρυσόν καὶ Ο. ^b Πολλοῖς] Ἄλλοις Ο. ^c ἔφη] Sic Fl. Ald. H. P. S. &c. Φη. 7. & Cod. P. ^d Δη] Omittit Δη 7. & P. Comparat autem in Fl. H. P. S. &c. ^e Εὐχὴ] Αἰτησις P. ^f Εἰ] Deest in O. ^g Εἰμαριδῆος] Sic 7. Fr. H. B. Εἰμαρ. cett. hic & c. 3. &c. ^h Ἀφουκία] Sic marg. Ald. Ἀφουκία Edd. quas consului omnes.

9. Μετρίων] Ταπεινός, ἐπιεικής. V.

ΖΕΥΣ ΕΛΕΓΧΟΜΕΝΟΣ] Exstat libellus hac inscriptione, *Luciani Samosatensis Ζεὺς ἐλεγχόμενος*, ubi providentia divina, cultus Gentilium cum ipsis Diis, fatumque Stoicum a Luciano eluditur, ex quo triplex impietas, hydra Atheismi, Papii idololatria, praedeterminantissimus Reformatorum Stoicus deducitur. Auctore M. Jo. Wilhelmo Peterfen Lubecensi. Giesiae Hassorum 1674, 4. pag. 136. Totum ponere indicem volui, ne quis forte parte tantum inspecta imaginetur inesse quidquam, quod philologum lectorem, vel editorem adeo, juvare possit. Ponit ille quidem totum libellum, sed Latine ex Vinc. Orsopaei versione, sententiis tantum, in quantum παχυλῶς intelligi e qualicumque interpretatione possunt, & controversiis intentus, quas acerbius tractat quam ab ἀπαλίστατος praecone expectares; nempe juvenis tum erat,

& a praeceptoribus ferventissimis veniebat musteus.

16. Εἰ ἀληθὴ] Respicit Homeri locum Il. γ. 128.

M. du S.

17. Ἀφουκία] Nihil quidem hoc repugnat analogiae; nam & φουκίς dicitur, & ἀφουκία; ideo vulgatae orthographiam quis retineret; tamen rectius est, quod marg. Ald. 1. *Wesselinganae* habet ἀφουκία, idque Graecorum consuetudini magis consentaneum, & Nostro alibi sic centies effertur, ut supra T. I. *Deor. Dial.* XVII. c. 1. f. *οὐκὶς ἐν ἀφουκίᾳ ἐχέοντες ἐμὲ τὸν Ἑρμῆα*. c. 79. *ἐν ἀφουκίᾳ ἐμὲ καλεῖται*. *Quom. Hist.* c. 62. ubi ἀφουκία quidem Edd. habebant; sed *Solan.* correxit, ex ipso Luciano complura adferens testimonia. Et sic scribitur hoc T. 2. non semel, ut mox c. 18. p. m. *ἀφουκία ἀφουκία* item de *Εὐμῆ*. c. 2. *ἀφουκία*

runt; evitari non posse, quaecumque illae nascenti unicuique neverint. JUP. Omnia vera. Neque enim quidquam est, quod non Parcae ordinent: sed quaecumque fuerint, illorum versata fuso, inde ab initio statim decretum habent exitum, nec fas est aliter fieri.

2. CYN. Ergo cum idem ille Homerus in alia operis parte ait,

No supra fatum subeas Plutonia templa,
& hisce similia, toties nempe delirare illum dicemus? JUP. Sane. Sic enim nihil quidquam fiat praeter Parcarum legem, neque praeter illud fatum. Nempe quae musarum afflatu canunt poetae, ea vera sunt: cum vero deserti a deabus, pro se faciunt versus, tunc nimirum falluntur, & contraria aliquantum superioribus narrant. Atque ignoscendum illis est, si, homines cum sint, verum ignorant, discedente illo, quod, quam diu praesens erat, per ipsos fundebat carmina. CYN. Hoc ergo sic dicemus. Jam vero illud quoque mihi

εἶναι, ὅποσα δὲ αὐταὶ ὀπιήσονται γενόμενα ἐκάστω. ZEYΣ. Καὶ πάντ' ἀληθὴ ταῦτα. οὐδὲν γὰρ ἔστιν, ὅτι μὴ αἱ Μοῖραι ἀνατάττωσιν. ἀλλὰ πάντα, ὅποσα γίγνεται, ὑπὸ τῷ τέτῳ ἀτράκτῳ τριφόμενα εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἑκάστων ὀπιεχλωσμένην ἔχει τὴν βαρύν, καὶ ἐν θέρμῃ ἄλλας γενέσθαι.

ΚΥΝ. Οὐκ ἔνδον ὁπότεν ὁ αὐτὸς Ὀμηρὸς ἐν ἑτέρῳ μέρει τὴν ποιήσας λέγει·
Μὴ καὶ ὑπὲρ Μοῖραι καὶ δόμον Ἰδὲ αἰσαφίχῃται.

καὶ τὰ τοιαῦτα, ληρεῖν δηλαδὴ φησόμεν τότε αὐτόν; ZEYΣ. Καὶ μάλα· εὐδὲν γὰρ ἔγω γίνομαι δὲ ἔξω τῷ νόμῳ τῶν Μοιρῶν, εὐδὲ ὑπὲρ τὸ λῆρον. οἱ ποιηταὶ δὲ ὅποσα μὲν δὲ ἐκ τῶν Μουσῶν κατεχόμενοι ἔδωσαν, ἀληθῆ ταῦτα ἔστιν. ὁπότεν δὲ ἀφῶσιν αὐτοὺς αἱ θεαὶ, καὶ καθ' αὐτὰς ποιῶσι, τότε δὴ καὶ σφάλλονται, καὶ ὑπεραντὶα τοῖς πρότερον διαφέρουσι. καὶ συγχύονται, εἰ ἀνθρώποι ὄντες, ἀγνοῶσι τὰ ληρῆς, ἀπελθόντες ἐκεῖθεν, ὃ τέως παρὸν, ἐρραφώδει δι' αὐτῶν. ὈΚΥΝ. Ἀλλὰ τὸ τοῦ μὲν ἔγω φησόμεν. ἔτι δὲ

1. *Ἐν ἑτέρῳ μέρει*] Nihil mut. Coll. nec Fl. & *Δόμον*] *Δὲ δόμον* O. male. 1. *Ἰδὲ αἰσαφίχῃται*] Bene sic O. Fl. V2. P. 3. *Ἰδὲ αἰσαφίχῃται* male f. *Αἰδ. Hy. H. m. To*] *Τὴν* O. n. *Ἀδυσιν*] *Ἀδυσιν* O. o. *Διαφέρουσι*] *Διαφέρουσι* O. P.

30. Οὐδὲν γὰρ ἔγω] Πλατωνικὸν τὸ θεώρημα. V. (Vid. sequens scholion)

31. Ἐξω τῷ νόμῳ τῶν Μοιρῶν] Πλατωνικὸν τὸ θεώρημα. * G.

ἰδὲ αἰσαφίχῃται.

ἰδὲ αἰσαφίχῃται.

ἰδὲ αἰσαφίχῃται.

* O. *Δὲ αἰσαφίχῃται*] Sic bis sine accentu scriptum inveni. Forsan de dicta opere; quia in antiquissimis monumentis accentus nulli;

& ideo ad imitationem illorum accentus quoque ab Scholiasta hic omitti. Spiritus tamen adpositi erant. J. F. R.

πρότεροι εἶναι. Ibid. c. 29. οὐδὲν γὰρ ἔγω γίνομαι. Rursus c. 32. *De Inet.* c. 2. f. *De Disp.* c. 2. f. &c. *Aristoph.* Nub. 1043. *ἔγω λαβὼν ἀφῶσιν*. Et passim. Sed ἀφῶσιν, adferens *Strophon*, ἀφῶσιν, similiter se nondum invenisse fateatur. Ideoque & ego id Luciano non obrudam; etsi *Solanus* qui id supra emendarat, idem hic intactum reliquit; etsi, inquam, bis jam in Edd. ἀφῶσιν (interdum & corrupte ἀφῶσιν) inveni,

nondum tamen contra Luciani aliorumque solitam orthographiam id introducere audeo, ut sit parvi.

18. *Γνωμῆς*] *Hom.* Il. Y. 128.

25. *Ὀμηρὸς* οὐδὲν γὰρ μῆρι] Haud immerito *Solanus*, adscripserat, etiam sic legere *Flor.* & *Coll.* Quia non in *Odyss.* Sed in *Iliad.* Y. 336. hunc versum reperit.

Kkkk.

41. O

δὲ κακέῳ μοι δόκριναι. ἔ τρεῖς αἱ Μοῖ-
ραι εἰσι, Κλωθώ, Λάχεσις, οἶμαι, καὶ
Ἀτροπ[Ⓢ]; ΖΕΥΣ. Πάνυ μὲ ἐν.

ΚΥΝ. Ἡ Εἰμαρμένη τοίνυν, καὶ ἡ Τύ-
χη (πολυβύλληλοι ἢ καὶ αὐται) ^d τίνες
εἰσιν, ἢ τί δύναται αὐτῶν ἑκάτερα; πό-
τερον τὰ ἴσα ταῖς Μοίραις, ἢ τί ὑπὲρ
ἐκείνας; ἀκούω γὰρ πάντων λεγόντων, μη-
δὲν εἶναι Τύχης καὶ Εἰμαρμένης δυνατότερον.
ΖΕΥΣ. Οὐδέμις ἀπαντὰ σε εἰδέναι, ^e
ὦ Κυνίσκε. τίνα δ' ἐν ἑνεκα ἡρώτησάς
^b τὸ θεὸν τῶν Μοιρῶν;

ΚΥΝ. Ἦν πρότερον μοι, ὦ Ζεῦ, κα-
χεῖνο εἴπης· εἰ καὶ ὑμῶν αὐταὶ ἀρχοῖσι, καὶ
ἀνάγκη ὑμῖν ἡγήσασθαι δὲ τῇ λίνῃ αὐτῶν.
ΖΕΥΣ. Ἀνάγκη, ὦ Κυνίσκε. τί δ' ἐν
ἐμειδίσας; ΚΥΝ. Ἀνεμνήσθην ἐκείνων τῶν
Ὀμήρου ἐπῶν, ἐν οἷς πεποιήσασθαι αὐτῶν ἐν
τῇ ἐκκλησίᾳ τῶν θεῶν δημηγορῶν, ὅποτε ἡ-
πέλις αὐτοῖς, ὡς δὲ σιρᾶς τινὸς χρυσοῦς

responde. Nonne tres sunt Parcae, Clo-
tho, Lachesis, puto, & Atropos. JUP.
Recte.

3. CYN. Fatum ergo, & Fortuna,
multum trita enim ista quoque nomina,
quae sunt, aut quid possunt singulae?
utrum aequalem Parcis potestatem habent,
an aliquid supra illas valent? Audio enim
dicere universos, nihil esse Fortuna & Fa-
to potentius. JUP. Fas haud est, Cyni-
sce, scire te omnia. Cujus vero tandem rei
caussa interrogasti de Parcis?

4. CYN. Si prius illud mihi dixeris,
Jupiter, vobisne etiam illae imperent, co-
gaminique vos ab illorum filo pendere?
JUP. Cogimur, Cynisce. Quid vero ri-
sisti? CYN. Recordabar illorum Homeri
versuum, in quibus ab eo induceris in con-
tione Deorum verba faciens, ubi minabaris
omnibus, te aurea quadam catena omnia suspen-
su-

a Al] Abest artic. ab O. b Λάχεσις] Καὶ Λάχ. O. c Γὰρ καὶ] Γὰρ πάνυ καὶ O. d Τίνες εἰσιν] Τίνες πότ' εἰ-
σιν O. e Ἡ τί δύναται] Καὶ τί δύναται O. f Τί ὑπὲρ] Τί ἐπὶ O. g Ὡ] Abest ab O. h Τὸ περὶ] Dedi ex
J. V2. O. & P. Ποτε περὶ habent Edd. cett. i Ἐν αἷς] Ἀ Ox.

43. Πάνυ μὲ ἐν] Τοῦτο καθ' ἑλάνων ἡγήσασθαι. εἴτ' ἄλ-
λο τι δύναται εἰμαρμένη καὶ τύχη παρὰ τῶν μοιρῶν, εἴτε ἰσοδυνα-
μοῦσι. διὸ ὡς μεγάλης ἔσσης τῆς ἀπορίας, ἐποίησε τὸ Δία
... περὶ αὐτῶν ἀπορῶναι δυνάμενοι. V.

* Ἀπορῶναι] Ἀπορῶναι erat in cod. V. Sed retinui vulga-
tam, etiam suspicari, V. ἀπορῶναι dare voluisse. J. F. R.

41. Οὐ τρεῖς αἱ μοῖραι εἰσι, Κλωθώ, Λάχεσις, οἶμαι,
καὶ Ἀτροπ[Ⓢ]; ΖΕΥΣ. Πάνυ μὲ ἐν] Mutilus simul & vi-
tiosus ad haec verba legitur Scholiastes, Τοῦτο καθ' ἑλάνων ἡγήσασθαι. εἴτ' ἄλλο τι δύναται εἰμαρμένη καὶ τύχη
παρὰ τῶν μοιρῶν. εἴτε ἰσοδυναμοῦσι. διὸ ὡς μεγάλης ἔσσης
τῆς ἀπορίας, ἐποίησε τὸ Δία ... περὶ αὐτῶν ἀπορῶναι
δυνάμενοι. Possumus haec ita suppletes emendatius
legere, ἐποίησε τὸ Δία ἀπορῶναι περὶ αὐτῶν ἀπορῶναι
μη δυνάμενοι. Nec dubito quin haec genuina sit Scho-
liastae commentatio. Plane id, quod hic ab Scholia-
sta ita suppleto dicitur, ab Luciano in hoc Dialogo
fit.

52. Τὸ περὶ] Ex Mss. Ox. P. & Edd. J. & Ven. 2.
est illud τὸ, reliqui enim libri habent πῶς, quod ni-
hili est. M. du S.

58. Ὀμήρου ἐπῶν] Hom. II. Θ. 18. & seqq. M. du S.
Ibid. Ἐν οἷς] Cod. Ox. 2, quod minime spernen-
dum, quamvis repugnent caeteri Libri. M. du S.

56. Τί δ' ἐν τῷ ἐμ.] Τὸ Διὸς εἰπόντος, ὅτι ἡμεῖς αἱ
θεοὶ τῶν ἡμεῶν ἡγήσασθαι τῶν μοιρῶν, ὁ Κυνίσκος ἐγγίλα-
σε. V.

† Hoc Schol. male relatum ad verba, τὴν λίναν αὐτῶν in se-
dem suam restituit M. du S.

61. Ἀναρτησόμενος] Hom. II. Θ. 18—27. M. du S.
Ἀναρτησόμενος] Quia hoc recepi, etiam versionem
ad id adcommodavi. Clar. Gesn. vulgatum secutus de-
derat: tamquam qui aurea quadam catena suspensa ha-
beas universa. At cum mox quoque sequatur futu-
rum καθίσαι, manifestum est, minas illas utrobique
ad futuram actionem pertinere. quumque posteriore
demum loco dicat Jupiter se catenam demissurum,
non poterat ante narrari, eadem se omnia jam sursum
traxisse, ante quam eam demississet. Non igitur do-
lebit, spero, Vir humanissimus, me hoc mutare au-
sum. Nec diffiteor tamen, aor. ἀναρτησόμενος, va-
lentem cum demisero, mixtamque futuro praeteriti si-
gnificationem habentem, admitti posse, nec exempla
desunt, ubi sic futuro jungitur, ut ap. Diod. Sic. init.
L. 2. Ἐν ταύτῃ δὲ ἀναγράφονται τὰς κατὰ τὴν Ἀσίαν γε-
νημένας πράξεις — τὴν ἀρχὴν ποιησάμενοι, & alibi, quin
& Aor. indic. pro ejusmodi futur. Homer. II. Δ. 161.
— pos-

surum. Dicebas enim, illam te catenam caelo demissurum, Deos vero omnes si velint ab illa suspensi vi te detrahere, non detracturos: te vero, si velis, facile universos

Ipsa cum terra tracturum, ipsoque profundo.

Tunc quidem igitur admirabili mihi quadam vi videbare praeditus, perhorrescebamque versus istos cum audirem. Modo vero ipsum te jam video una cum catena illa & minis, a tenui filo, ut ais, suspensum. Videtur ergo mihi iustius gloriari posse Clotho, ut quae ipsum te quoque, pendulum de colo sua libret, ut piscatores de arundine pisciculos.

* ἀναρτησόμενοι τὰ πάντα. ἴφης γὰρ αὐτὸς ἢ ἢ σείραν καθήσκειν ἐξ ἑραῖν, τὴς θεῶς δὲ ἢ ἀπαίτας, εἰ βούλοιντο ἢ ἐκκρεμασμένους καλᾶσπαν βιάζεσθαι, ἢ μὴν καλᾶσπάσειν γε, ὃν δὲ, ὁπόταν ἐβελήσῃς, ῥαδίως ἀπαίτας

Αὐτῇ κεν γαίῃ ἢ ἐρύσαις, αὐτῇ τε θαλάσῃ. τότε μὲν ἢ ἐν θαυμάσιος ἐδόκει μοι ἢ βίαν, ἢ ὑπερφροντῆος μέλας ἀκύνει ἢ ἐπῶν. ἢ νυνὶ δὲ αὐτὸν σε ἢ δὴ ὁρᾷ μὲν ἢ σείρας, ἢ ἢ ἀπυλῶν, ἢ πρὸ λεπτῆς νήματ', ὥς φης, κρεμᾶμενον. δοκεῖ δ' ἢ ἐν μοι δικαιοτέρον ἢ ἢ Κλωθῶ μεγαλαυχῆσασθαι, ὥς καὶ αὐτὸν σε ἀνάσπασον ἢ αἰωρῶσα ἐκ τῆς ἀτράκτις, ἢ καθάπερ οἱ ἀλιεῖς ἐκ τῆς καλάμης τὰ ἰχθύδια.

5. JUP. Nescio, quid hae sibi tuae quaestiones velint. CYN. Illud, Jupiter; & per ego te Parcas, & Fatum obsecro, ne asperere, neque iracunde audias me, quae

ΖΕΥΣ. Οὐκ οἶδ' ὅ, τι σοι ταυτὶ βέλῃ τὰ ἐρωτήματα. ΚΥΝ. Ἐκείνο, ὦ Ζεῦ, καὶ πρὸς τῇ Μοιρῶν, καὶ τῇ Εἰμαρδμῆς, μὴ με δοτραχέως μηδὲ πρὸς ὀργὴν ἀκυσῇς * με τάλῃ-

* ἀναρτησόμενοι. Sic dedi ex O. & Fr. ἀναρτησόμενοι. Edd. cett. I. ἴφης] ἴφης Fl. m. τὴν μὲν] Μὴ τὴν O. P. ἢ ἀπαίτας] Ἀμα πάντα O. ὁ ἐκκρεμασμένους] Ἐκκρεμασμένους O. ῥ Σὺ] Σὺ male O. ἢ ἐρύσαις] Ἐρύσαι O. & marg. ΑΙ. ἢ οὐν] Δὴ O. ἢ νυνὶ] Νῦν O. ἢ δ' ἐν] Γαῖαν O. P. mox ἢ omittit O. ἢ αἰωρῶσα] Sic restitui ex G. L. O. P. αἰωρῶσα Edd. priores. x Ms] Ἐμοῦ Ex. Fl. Ms P. cum Edd.

62. Καθίσκειν] Κρεμάσει. V.

68. Τὴν βίαν] Τὴν δύναμιν. V.

— μεγάλη ἀπέτις (ἀπέτις Clark. & Barnes) magnoluent, (luerint) Et Herodot. I. X. p. 5. monente Horreo, in Obs. Crit. p. 19. ἢ νῦν ἰχθύς τισαὶ τῆς Κλωθῆς. Ubi Rever. Horr. vel nimius est in probandis ejusmodi aorist. infin. Sed quum futurum invenerim, id eo facilius adripui, utpote hic adcuratius. In aliis enim exemplis paullo alia est ratio. J. F. R.

61. ἴφης] Quod Fl. hic ἴφης habet, non adeo alienum est; nam & sic rursus infra c. 10. eadem cum ceteris; at quum utrumque rectum, & saepe occurrat, nihil muto. J. F. R.

62. Μὴ τὴν] Sic Mss. Ox. & P. melius quam ut in Impressis est, τὴν μόν.

τὴν μὲν] Si ad αὐτὸν respicias, melius erit μὲν cum Solano praemisisse; verum si ad sequentia, τοὺς θεοὺς δὲ, rectius postposueris; ideoque in vulgata nihil mutavi. J. F. R.

63. Ἐκκρεμασμένους] Etiam probum quoque quod in Ox. est, ἐκκρεμασμένους; servavi tamen vulgatam ob id ipsum, quia rarius illa forma occurrit, quam altera; nec tamen nostro inusitata. Sic supra Tox. c. 6. v. 26. ἐκκρεμασμένοι, ubi idem ex Thucyd. VII. pro-

bavi. Interim cum—νύμαι & hic malim.

67. Αὐτῇ κεν] Homer. II. Θ. 24.

68. Γαῖαν] Hoc ferme admitterem; ut mox c. 7. βούλει γοῦν ἰπαυγῶν; sed memor δὲ cum illo toties confundi, ut saepe distingui nequeat, vulgatam servavi. Vid. supra Imag. c. 15. f. ubi bis ἢ ἢ sine varietate legitur. J. F. R.

74. αἰωρῶσα] Elegantius in veteri codice scribitur: Δοκεῖ δ' ἢ ἐν μοι δικαιοτέρον ἢ ἢ Κλωθῶ μεγαλαυχῆσασθαι, ὥς ἐ αὐτὸν σε ἀνάσπασον αἰωρῶσα ἐκ τῆς ἀτράκτις, καθάπερ οἱ ἀλιεῖς ἐκ τῆς καλάμης τὰ ἰχθύδια. Mihi videtur longe justiore causam gloriandi Clotho habere, quae se ipsum attraxit suspendet ex fuso, sicut piscatores in arundinis pisces. Vulgati αἰωρῶσα, quod quidem ferri potest. sed Mss. lectio facile prae hac Gracae doctis se probabit. J. G. G.

αἰωρῶσα] Sic etiam Mss. Ox. P. & L. In reliquis αἰωρῶσα, minus eleganter. M. du S.

αἰωρῶσα] Lubens adripui quod quatuor Codd. exhibent. Neque etiam Cl. Gesn. vulgatum αἰωρῶσα valde videtur probasse, qui id studio neglexerit, & αἰωρῶσα potius ob oculos habuerit. J. F. R.

Kkkk 3

f. 0

τάληθ' ἢ παρρησίας λέγοντες. εἰ γὰρ ἔ-
χουσιν ταῦτα, καὶ πάντων αἱ Μοῖραι
κρατῶσι, καὶ ἔθεν ἂν ὑπ' ἑδνός· ἔτι ἀλ-
λα γαίῃ τ' ἀπαξ δοξάντων αὐταῖς, τίνος
ἕνεκα ὑμῖν οἱ ἄνθρωποι θύομεν, καὶ ἐκατόμ-
βας^b προσάγομεν, εὐχόμενοι γενέσθαι ἡμῖν
πας ὑμῶν τὰ ἀγαθὰ; ἔχ' ὅρα γὰρ ὅτι ἀν-
δραγαθίαν τ' ἐπιμελείας ταύτης, εἰ
μήτε τ' Φαύλων σποτροπὰς εὐρέως δυνατόν
ἡμῖν ἐκ τῆς εὐχῶν, μήτε ἀγαθὸν τινος⁹⁰
θεοδότης ἐπιτυχεῖν.

ΖΕΥΣ. Οἶδα ὅθεν σοι τὰ κομψὰ ταῦ-
τα ἐρωτήματα ὄντι, καὶ τὰ καλὰ τῶν
σοφιστῶν, οἱ μὴδὲ προνοοῖν ἡμᾶς τ' ἀνθρώ-
πων φασίν. ἐκεῖνοι γὰρ τὰ τοιαῦτα ἐρωτᾶ-
σιν ὑπ' ἀσεβείας, σποτρέποντες καὶ τὰς
ἄλλας θύειν, καὶ εὐχεσθαι, ὥς εἰκαῖον ὄν· ἡ-
μᾶς γὰρ ἔτε ἐπιμελείας τῆς προσηγορίας
πας ὑμῖν, ἔθ' ὅπως τι δύνασθαι πρὸς τὰ
ἐν τῇ γῇ πράγματα· πλὴν ἐχαιρήσοι
γε, τὰ τοιαῦτα διεξιόντες. ΚΥΝ. Οὐ,
μὰ τ' ἢ Κλωθῆς ἄτρακτον, ὦ Ζεῦ, ἔχ

vera sunt, cum fiducia dicentem. Si enim
ita se habent illa, & omnia in Parcarum
potestate sunt, neque quidquam eorum,
quae semel illis placuere, a quoquam porro
mutari potest: cujusnam rei gratia vobis
sacrificamus homines, & hecatombas ad-
movemus, precati, ut nobis contingant a
vobis bona? Neque enim video, quid bo-
ni ad nos ab illo cultu redeat, si neque
malorum depulsiones invenire nobis licet
precibus, neque bonum quidquam divino
munere nancisci.

6. JUP. Novi unde habeas argutas il-
las interrogationes; a Sophistis illis facer-
tis, qui etiam providere nos hominibus
negant. Illi enim prae impietate talia quae-
runt, & alios quoque, ne sacrificare ve-
lint, aut precari, dehortantur, tanquam
frustra sit: nos enim neque curam gerere
eorum, quae apud vos agantur, neque om-
nino posse quidquam, ad res terrestres.
Verum non gaudebunt *imprune se auferre* e-
jusmodi disputationes. CYN. Non profe-
cto, per illum Clothus fufum, Jupiter,
non

a [Ἐτι] Abest ab O. b [Προάγομεν] Restitut. ex O. Bz. & Fr. Προάγομεν habebant Edd. reliquae.
c [Θεοδότης] Et sic cum J. habere Fl. notat Solan. Sed habet etiam P. H. S. & Ald.

5. Ὁ δὲ λόγος αὐτὸς, ὅς οἱ δ' ὅπως εἰπὼν προῖον ἡ-
μῖν, εἰς τοῦτο ἀπέστη· ἀεὶ τὰς εἰσὶν τὰς θυσιὰς φασίν.]
Haec verba vulgo vertuntur, Disputatio vero nostra,
nescio quomodo eo progressa in hoc incidit, ac superva-
canea hominum sacrificia esse confirmat. Infringit &
contorquet sensum, qui ita vertit. Ubi illuc ac?
Reddendum fuit, Ipsa vero disputatio, (nescio dicere
quomodo inter progrediendum eo devenerit) dicit super-
vacanea esse sacrificia.

6. Ἡμῖν προῖον] Secutus sum scripturam Mss. Ox.
in quo προῖον, quod in impressis est, non reperitur.

Ibid. Πρατῆς εἶναι.] Et hic in Impressis additum e-
rat φασίν, quod praecedente Cod. Ox. exulare iussimus.

7. Φασίν] Τὸ φασίν hic superfluum videtur. E. G.
Φασίν] Dictum etiam voluit Solan. sed immeri-
to. At quia omnes Edd. & Scholiast. habent, nec
ipse in marg. ut alias solet, Codicem notaverit, qui
omitteat, uncis saltem inclusisset. Sed εἰπὼν abesse ab
O. & pro eo ἡμῖν legi, adscripserat Juntinae; ac φ-
ασίν delebat; sine dubio significans utrumque verbum
in eodem abesse; & rectius procedere orationem, si
utrumque expungatur. In versione Gess. parenthesis

addidit, quod & in Graecis sum secutus. J. F. R.

9. Καὶ ὅπως] Subaudi ὅρα. F. G.

14. Δυνατὸν] Utrum εἰ δυνατόν; non respuerem, si
invenirem. J. F. R.

15. Βούλει γὰρ ἐπαγγέμην] Hic jam constanter γὰρ,
& recte, non εἰ γὰρ. Conf. supra c. 4. f. Ceterum
de illa usitatissima constructione duorum verborum,
neglecto infinitivo, vel omitta conjunctione, vix o-
pus erit aliquid commentari. Dicam cum Bourde-
lato, dixi alibi. Immo sic perpetuo, ut Herm. c. 80.
Σίλεις διαγινώσκαι; Scyth. c. 9. pr. Βούλει δὲ ἐπαγγέμην
ἦδη.

18. Ἀντίδοτον] Locus palam corruptus, quem ego
sic refingo. ὡς περ ἀντιδότης τὸ ἀγαθὸν παρ' ἡμῶν, ἀντι-
δοτον δὲ τινὰ ποιούμενοι ἢ τ. ἢ το β.

Ἀντίδοτον δὲ τινὰ ποιούμενοι] Ego omnino cum O.
expungerem illud δὲ, vel in τὸ mutarem, ut cum εἰ
cohaereat, si ante ἢ, velimus μᾶλλον intelligi. Nam
sensum non esse, sed homines remunerari velle Deos
aut bona ab ipsis emere, (quum fateatur Jupiter, eos
nihil ab Diis accipere) patet ex responso Cynisci, ex
quo sensus verborum Jovis unice petendus, & ex eo
satis intelligi potest, et si non satis pateat quomodo
verba sint constituenda. Et video Cl. Gess. τὸ sed et-
iam

non ab illis inductus, ista te interrogavi: sed ipse noster sermo (non habeo dicere quomodo progressus huc nobis evaserit) supervacanea esse ait sacrificia. Iterum autem, si videtur, paucis te rogabo: tu vero respondere ne graveris, & fac ut respondeas firmitus. JUP. Roga si satis tibi otii est ad sic delirandum.

7. CYN. Omnia ais a Parcis fieri? JUP. Nempe. CYN. In vestra autem potestate est mutare ista, & retractare? JUP. Nequaquam. CYN. Vis igitur inducam, quod sequitur; an manifestum id est, etiam si non dixerō? JUP. Manifestum id quidem. Verumtamen qui sacrificant, non tam indigentiae causa sacrificant, remunerationem quandam facientes, & quasi ementes a nobis bona, quam alioquin honore praestantiorum naturam afficiunt. CYN. Satis etiam hoc est, si tu quoque dicis, nullius utilitatis causa fieri sacrificia, sed benignitate quadam hominum, honore praestantiorum naturam afficientium. Quamquam

ὅπ' ἐκείνων ἀναπειθεῖς, ταῦτά σε ἠρώτησα. ὁ δὲ λόγος αὐτὸς (οὐκ οἶδ' ὅπως ἡμῖν προΐων· εἰς τὸτο ἀπέβη) φερετὰς εἶναι τὰς θυσίας φησὶν. αὐθις δ' εἰ δοκεῖ, ἄλλ' βραχέων ἐρήσομαι σε, σὺ δὲ μὴ ὀκνήσης ἀποκρίνασθαι, καὶ ὅπως ἀσφαλέστερον ἀποκρίνη. ΖΕΥΣ. Ἐρώτα, εἴ σοι χρόνόν τὰ τοιαῦτα ληρεῖν.

KYN. Πάντα φησὶ ἐκ τῶν Μαιρῶν γίνεσθαι; ΖΕΥΣ. Φημί γάρ. KYN. Ἐγὼ δὲ εἰ δυνατόν ἀλλάττειν ταῦτα, καὶ ἀναγκάζειν; ΖΕΥΣ. Οὐδαμῶς. KYN. Βέλῳ γὰρ ἐπαγάγω καὶ τὸ μὲν τὸτο, καὶ δῆλον, καὶ μὴ εἶπω αὐτό; ΖΕΥΣ. Δῆλον μὲν. οἱ δὲ γὰρ θύοντες ἐπὶ τῇ χρείᾳ ἕνεκα θύουσιν, ἀντιδίδουσι δὲ τίνα ποικίλους, καὶ ἀσφαλτέστερον οἱ τὰ ἀγαθὰ παρ' ἡμῶν, καὶ τιμῶντες ἀλλήλους τὸ βέλῳ. KYN. Ἰκανὸν καὶ τὸτο, εἰ καὶ σὺ φησὶ ὅτι μηδενὶ χρησίμῳ γίγνεται τὰς θυσίας, καὶ χρηστότητι δὲ τινὶ τῶν ἀνθρώπων τιμῶντων τὸ βέλῳ. καίτοι εἴ τις τῶν

σο-

d [Ἡμῶν προΐων] Sic restitutum ex Cod. O. Nam Edd. εἰσὶν προΐων ἡμῶν, sine sensu. e [Εἰς τὸτο] Εἰς τὸτο emendatum in Cod. Ox. f [Ἐγὼ] Ἡμῶν male O. g [Δυνατόν] Οὐ δυνατόν Fl. O. omittunt cett. & P. b [Δι] Δι & καὶ deesse in O. notat M. du S. i [Καὶ] Iterum abest in O. k [Χρηστότητι] Εὐγνωμοσύνη G. O. P. & marg. At. At prius est in Edd. omnibus.

7. Τὰς θυσίας φησὶ * Διδοῦσι δὲ λόγος. V.
8. Μὴ ἐκείνων; Ἀπὸ κοινοῦ σὺ μὴ ὀκνήσης. ὅπ' ἔχει καὶ ὅπως ἀσφαλέστερον ἀποκρίνη, μὴ ἐκείνων. V.

* Διδοῦσι] Διδοῦσι male Editi.
† ὅπως] ὅπως misere ante editum.
‡ Ἀποκρίνη] Ἀποκρίνη. legebatur in editis. Mutavi,

18. Ἀντιδίδου] Ἀντ' δὲ λαμβάνουσιν ἀγαθὰ τὰς θυσίας καὶ παρ' ἡμῶν. V.

non addens unde, M. du S.
§ Παρ' ἡμῶν] Ita dedit Solanus, cum ante legeretur παρ' ἡμῶν.

iam in versione sua deesse.

J. F. R.

20. Ἡ τιμῶντες] Apparet ex interpretatione nostra, omisissum nos putare in priore membro μᾶλλον, ὅσοι vel simile quid, quod ante τὴν ἢ non insolens esse, constat. Aristoph. Neph. 1420. Εἰκὸς δὲ μάλιστα τοὺς γίγοντας ἢ τοὺς νέας τι κλέειν. Thucyd. 2, 89. Ἀντ' ἅλοι οἱ πλείους τῇ δυνάμει τοπλίᾳ πείσονται ἢ τῇ γνώμῃ ἐπέρχον. Illud quidem videbatur nobis ex tota serie apertum, removeri a causa sacrificiorum χρείαν & cognatam illi ἀντιδίδου, ac τὸ ἀντιδίδου, relinqui solum τιμῶν τῷ βέλῳ. Similis locus est Jov. Trag. c. 46. Οὐκ ἔστιν ἡμῶν τότε ὁ ἀντιδίδου — ἢ οἱ ἐρέττοτες. Et in ipso sine ejus libelli: Ἐβυλόσαν δὲ ὡς τοιαῦτα ἔχειν — ἢ παρ' ἡμῶν Βαβυλῶνας ἀπάρχειν. J. M. G.

Ἡ τιμῶντες] De omisso μᾶλλον, sed facile subau-

diendo, nonnihil etiam dixi ad Quom. Hist. c. 17. f.

J. F. R.

23. Χρηστότητι] Ἰκανὸν εἶ τὸτο, εἰ εἰς τὸ φησὶ ἐπὶ μνηδενὶ χρησίμῳ γίγνεται τὰς θυσίας, χρηστότητι δὲ τινὶ τῶν ἀνθρώπων τιμῶντων τὸ βέλῳ. Hoc satis est, si etiam dicis nullius utilitatis causa sacra fieri: verum bonitate quadam hominum quod praestantius est, colentium. Sic recte interpretes, colentium ic. Deos. Nihil hic monerem, nisi Mf. juberet me non praeterire, quod in illo legitur εὐγνωμοσύνη, pro χρηστότητι hoc minime damno, alterum tamen est efficacius, declarat enim memoriam, gratum & benevolum animum propter accepta beneficia. Sic pag. 123. idem codex pro καὶ τιμῶντες γυμνάζουσιν, scribit θυσίας γυμνάζουσιν. J. G. G.

25. Καὶ

σοφιστῶν ἐκείνων παρῆν, ἥρξο ἄν σε καθ' 25
 ὅ, τι βελτίους Φῆς τῆς θεῶς, καὶ ταῦτα
 ὁμοδύναμους τῶν ἀνθρώπων ὄντας, καὶ ὑπὸ ταῖς
 αὐταῖς διαπονοαῖς ταῖς Μοῖραις ταπηνώμεναι.
 ὃ γὰρ ἀποχρήσθαι αὐτοῖς τὸ ἀθάνατον εἶναι,
 ὥς δὲ αὐτὸ ἀμείνους δοκεῖν. ἐπεὶ τὸ γὰρ
 μακρῶ χειρόν ὅστις, εἴγε τῆς μὲν, εἰ μὴδὲν
 ἄλλο, ὁ θάνατός γε εἰς ἐλευθερίαν ἀφεί-
 λετο ὑμῖν δὲ εἰς ἀπειρον ἐκπίπτει τὸ πρᾶ-
 γμα, καὶ αἰδίδω ἡ δουλεία γίγνεται, ὑπὸ
 μακρῶ τῷ λίνῳ στρεφομένη.

ΖΕΥΣ. Ἄλλ', ὦ Κυνίσκε, τὸ αἰδίδον
 τῆτο, καὶ ἀπειρον, εὐδαιμον ἡμῖν ὅστις, καὶ ἐν
 ἀπασιν ἀγαθοῖς ἡμεῖς βιῶμεν. ΚΥΝ. Οὐχ
 ἀπαντες, ὦ Ζεῦ, ἀλλὰ διόρισται καὶ παρ'
 ὑμῖν τὸ πρᾶγμα, καὶ πολλὴ ταραχὴ ἐνέ-
 σται, σὺ μὲν γὰρ εὐδαιμων, βασιλεὺς γὰρ, καὶ
 δύνασαι ἀνασπᾶν τὴν γῆν, καὶ τὴν θάλασσαν,
 ὥσπερ ἰμονίαν καθέεις. ὁ δὲ Ἥφαιστος
 χλωλός ὅστις, βάνανός τις καὶ πυρίτης τι
 τέχνην ὁ Προμηθεὺς δὲ καὶ ἀνεσκολοπίσθη
 ὥστε. τὸ γὰρ πατέρα σου τί ἂν λέγοιμι,
 πεδῶντιν ἐτι ἐν τῷ τартάρῳ ὄντα; καὶ ἐρᾶν
 δὲ εἰ φασιν ὑμᾶς, καὶ τὴν ῥάσκειαν, καὶ δε-
 λεύειν ἐνίοτε ὡς τοῖς ἀνθρώποις, ὥσπερ

si quis Sophistarum illorum adesset, for-
 tasse te interrogaret, quam re praeferre
 dicas Deos, idque cum hominum sint
 conservi, iisdem dominabus Parcis sub-
 jecti. Neque enim, quod immortales sunt,
 hoc iis suffecerit, ut ideo meliores videan-
 tur: quandoquidem multo hoc est dete-
 rius; ubi illos, si nihil aliud, at certe
 mors in libertatem asserit; vobis autem in
 infinitum res exit, & aeterna servitus ori-
 etur, quae longo illo filo torquetur.

8. JUP. Verum, Cynisce, in ipsa illa
 aeternitate & infinitate inest nobis beatitas,
 atque in bonis omnibus vivimus. CYN.
 Non omnes, Jupiter, sed diversa etiam
 apud vos ratio est, & multa inest confu-
 sio. Nam tu quidem beatus, qui rex sis,
 & possis terram cum mari attrahere puteali
 quasi fune demisso. At Vulcanus claudus
 est, vilis opifex, & fuliginosus. Prome-
 theus etiam in alto affixus quondam. De
 patre enim tuo quid dicam, qui sit com-
 peditus adhuc in tartaro. Ajunt autem vos
 amare etiam, & vulnerari, & servire inter-
 dum

* Ο, τι] Emendante Jenson. *Οτι vulg. b Θανάτος γε] Κἀν ὁ θάνατος Ο. c Ἡμεῖς] Non comparet in
 O. d *Εἴτι] *Εἴτι Fl. Vulgatam ceterarum firmat P. e Ὁ δὲ Ἥφαιστος] Ὁ Ἡ. δὲ O. f Ποτὶ] Deest in O.
 g Φασιν ὑμᾶς] Ἰμᾶς φασιν O. h Πατέρα] male O. hic & mox bis, ait Sol. Sed forf. est compend. τὸ πρᾶγμα.
 V. Alberti Glossar. N. T.

43. Ἰμονίαν * καθέεις] Ἰμονία λέγει τὸ χοιρίον οἷς ὁ
 † δισμοῖται ὁ κάδ'· δὲ τὸ ὕδωρ ἐν τῷ φρεσὶν ἀνέλα-
 σιν. Ἰμονία λέγει ὁ ἡ δὲ κάδ' ἡ τιν' ἄλλω διὰ χοιρί-
 ον γούν ἀντλησιν. διότι ἐ ἰμᾶς λέγει, κυρίως μὲν ὁ κάδ'·
 καὶ ἀναχρηστικῶς δὲ ἐ τὸ χοιρίον. V.

44. Πυρίτης] Πᾶς ὁ διάπυρος τεχνίτης. G. Ὁ διὰ πυ-
 ρὸς τέχναις ἐργαζόμενος. V.

45. Ὁ Προμηθεὺς] Λέγουσιν ὅτι ὁ Ζεὺς τὸ πῦρ ἔκρυπτε,
 καὶ οὐκ ἠνέχθη ὡς ἀρχὴν αὐτὸ τοῖς ἀνθρώποις. ὁ δὲ Προμη-
 θεὺς κλέψας αὐτὸ τοῦτο δίδωκε, καὶ ὀργισθεὶς ὁ Ζεὺς ἔδωκεν

αὐτὸν ἐν τῷ Καυκάσῳ ὄρει, καὶ ἐποίησεν αὐτὸν ἐδῶκεν τὸ
 ἥπαρ αὐτοῦ. V.

46. Τὸν γὰρ πατέρα σου] Πατὴρ τῷ Διὶ ὁπῆρχεν ὁ Κρό-
 νος. ὅτι ὁ ἐγνωκὼς οἷς εἰς τὸ ἀπ' αὐτοῦ γνωσμοῖται τὸ βασι-
 λείας ἡ ἐκκαλεῖ αὐτὸν, ἐπιδόκει ἔχει υἱόν, κατέδωκεν αὐτὸν.
 τοῦτο ἐποίησε δυοὺς υἱούς, τὸν Ἀδὴν ὁ Ποσειδῶν. ὅτι δὲ ἰγν-
 οῖται ὁ Ζεὺς, ἡ Πείρα, ἡ γυνὴ τῷ Κρόνῳ, δίδωκεν αὐτὰς λίαν ἀν-
 τί τῷ Διὶ. ὁ δὲ Κρόνος καὶ ἀπῆλθεν, καὶ τοὺς προτέρους παῖδας
 ἐξέμυσεν. αὐτῶν δὲ ὁ Ζεὺς τὸ ἑαυτοῦ πατέρα τὸ βασιλείας
 ἐδῶκε, καὶ δισμούς ἡ βαλὼν αὐτὰ ἐν τῷ τартάρῳ ἀπέθηκε. V.

* Καθεῖς] Παθεῖς habebat edita misere, ex Luciani textu
 contextu M. du S.

† Διόρεται] Διόρεται Ex G. Διόρεται C.
 ‡ Γῆ] Non adparebat in Edd. Insertum nunc ex G. & V.

25. Καθ' ὅτι] Legendum καθ' ὅ, τι βελτίους Φῆς τοὺς
 θεούς. non καθ' ὅτι, ut vulg.

§ Ἐκκαλεῖ] Ἐκκαλεῖ V. Quod in Impresso recte mutatum
 est. M. du S.

¶ Βαλὼν] Ἐμβάλλων legendum existimo & ἔδωκε. J. F. R.

42. Ἀνασπᾶν τὴν γῆν] Hom. Il. Θ. 24. M. du S.
 51. Τὸν Ἀπόλλω] Apollo inter pastorum numina
 nu-

dum hominibus, ut nempe fratrem tuum ⁵ ὁ ἀμέλει καὶ τὸν ἀδελφὸν ὡς τῷ Λαομέδοντι, & Admeto Apollinem. Ista quidem non valde mihi videntur beata. Sed verisimile est, quosdam vestrum fortunatos & felices esse; alios autem contra. Omitto dicere, quod etiam in latrones inciditis sicut nos, & spoliamini a sacrilegis, & ex ditissimis pauperrimi temporis momento fitis. Multi vero jam constati sunt, aurei cum essent vel argentei: quibus nempe id ipsum fato decretum fuerat.

9. JUP. Vides, Cynisce, ista jam contumeliosa sunt quae dicis: atque erit forte cum te illorum poenituerit. CYN. Parce minis, Jupiter, cum scias, nihil mihi eventurum, quod non Parcae ante te visum fuerit: quandoquidem nec ipsos illos puniri video sacrilegos: sed plerique vos effugiunt, nec enim puto capi illos in fatis est. JUP. Nonne praedixi, illorum te de grege esse, qui tollunt disputando providentiam. CYN. Vehementer illos, Jupiter, metuis, nescio qua de causa. Quaecumque enim ego dico, illorum putas e disciplina esse.

60 εἰμαρτο δηλαδὴ.

ΖΕΥΣ. Ὅρας, ταῦτ' ἤδη ὑβριστικά, ὦ Κύνισκε, φής· καὶ σοὶ τάχα μέγα μείλιός ἐστι ποτὲ αὐτῶν. ΚΥΝ. Φεῖδαι, ὦ Ζεῦ, τῷ ἀπειλῶν, εἰδὼς ἐδέν με πεισόμενον, ὃ, τι μὴ καὶ τῇ Μοίρᾳ πρὸ σὲ ἔδοξεν. ἐπεὶ ἐδ' αὐτὸς ἐκείνης ὁρῶ τὴν ἱεροσύλῃς κολαζόμενης, ἀλλ' οἴγε πλεῖστοι ἀφαιρέουσιν ὑμᾶς· ἐγὼ εἰμαρτο, οἶμαι, ἀλῶναι αὐτὸς. ΖΕΥΣ. Οὐκ ἔλεγον ὥς ἂν ἐκείνων τις οἶ, τῶν ἀναιρέτων τῶν πρόνοιαν τῷ λόγῳ; ΚΥΝ. Πάνυ, ὦ Ζεῦ, δέδιας αὐτὸς, οὐκ οἶδ' ὅτι ἐνεκα. πάντα γὰρ ὁ πόσα ἂν εἴπω, οἷε ἐκείνων παιδευμένα εἶναι.

Ἐγὼ

[ἰ Ἀπόλλων] Sic Edd. omn. praeter J. & V2. quae Ἀπόλλωνα. [ε Εἶναι] Deest in O. [ἰ Χρόν] Abest ab O. [π Κολαζόμενης] Κολαζόμενης ἀπαρτὰς O. [π Ἀρ] Παρ O. [ο Ὅτε ἵστα] Ὁδοῦστα O. [ρ Οἶ] Ἰπποκρίτης O.

50. Τὸν σὸν ἀδελφὸν] Ὁ Ποσειδῶν, ἀδελφὸς ἂν τῷ Διὶ, ** μὴ φίλων βασιλείαν τῷ Διὶ, διὰ τὸ βαρύνει ἀρχὴν αὐτὸν, ἰδούσας αὐτὸν ὡς ἄλλων θεῶν ὑπετάξαι αὐτὸν. γινώσκεις δὲ τοῦτο ὁ Ζεὺς, τοὺς βυλδομένους ἱεροσύλῃς. τὸ δὲ Ποσειδῶνα ἱεροσύλῃς Τροίαν ἐπὶ τὸ δαλῦσαι τῷ Λαομέδοντι. V.

51. Παρὰ τῷ Ἀδμήτῳ] Ὁ Ἀσκληπιδὲς υἱὸς ἦν τῷ Ἀπόλλωνι, ὅτε τῇ ἰδίᾳ τέχνῃ τῇ ἰατρικῇ χρῆμασθε, ὡς μα-

ταιοιοῦσι, τοὺς ἀποθήσκοντες ἡγμεν, καὶ ὀργισθεὶς ὁ Ζεὺς ἐκράνησεν αὐτὸν. Ἐπὶ τούτῳ λυπηθεὶς ὁ Ἀπόλλων, τοὺς Κεκλῆτας, τοὺς ἰαθόντας καλῶς ἐκείνους τοὺς κεραινοὺς, κατετίθεσθε. καὶ θυμωθεὶς ὁ Ζεὺς ἐπαίησε τὸ Ἀπόλλωνα τῷ Ἀδμήτῳ δαλῦσαι, ὃ δὲ Ἀδμήτος ἦν βασιλεὺς Θιασπιδίης. V.

57. Ἐν ἀκαρεῖ] Ἐν βραχυντάτῳ. λέγει δὲ ἀκαρεὶ τὸ βραχὺ ἀπὸ μεταφορῆς τῇ τριχὴν τῇ μακρῇ καὶ μακρῇ διαβραχύνεσθαι. V.

** Μὴ φίλων βασιλ. τῷ Διὶ] Quinque illa verba in Edd. omissa inseruit M. de S. Sine dubio ex Cod. essi id non monuerit.

numeratur, nam & ipse greges Admeti Thessali regis pavisse dicitur, Virg. — *Et te memorande canemus*

Pastor ab Amphryso. G.C.

Τὸν Ἀπόλλων] Quum J. mox c. 6. med. item c. 10. in *Ἰου. Trag.* & alibi, una cum cert. habeat Ἀπόλλων, nullam ejus rationem hic habendam patet. Grammatici quidem ajunt Ἀπόλλων pro Ἀπόλλωνα esse Poëticum, per Doricam apocopen; sed Atticis quoque familiare, *Aristophani*, *Platoni*, *Xenophonti*, vid. ap. Doctiss. *Maistre*, de Dialect. p. 22. B. Ibi quoque Ποσει-

ΤΟΜ. II.

δὲ etiam ex Luciano adductum.

J.F.R.

57. Χρόν] Non improbum est illud χρόν, essi ab Oxon. Cod. abest; sed Nostro familiare. Vid. T. I. *Tim.* c. 3. & 23. Et *Hemst.* not. ad locum priorem, ubi id ex *Aristid.* quoque firmat. Verum ἐν ἀκαρεῖ χρόν loco posteriore tamen magis Atticum fore pronunciat. Conf. tamen & T. 2. *Attic.* c. 26. ubi variat scriptura in ἀκαρῇ, ἀκαρῇ, & ἀκαρεῖ, non addito χρόν. Ubi oblitus sum addere *Alciph.* III. Ep. 25. καὶ τὸ ἄγαν ἐπὶ ἀκαρῇ θάλας ὄρε.

J.F.R.

LIII

78. Εκα-

Ἐγὼ δὲ ὡς εἴ τινα ἀν' ἄλλης τάλῃ-
 δὲς, ἢ ὡς σὺ μάθοιμι; ἡδέως δ' ἀν-
 ἔ τῷτο ἐροίμην σε, τίς ἡ πρόνοια ὑμῖν αὐ-
 τη ἐστὶ, Μοῖρα τίς, ἢ καὶ ὑπὲρ ταύτας
 θεός, ὥσπερ ἀρχεῖσα καὶ αὐτῆς ἐκείνη;
 ΖΕΥΣ. Ἦδη σοι καὶ πρότερον ἔφην, ἐς θεμι-
 τὸν εἶναι πάντα σε εἰδέναι· σὺ δ' ἐν τι ἐν-
 δεχῇ ἐρωτήσῃς φήσας, ἐς παύειν τοσαύ-
 τα πρὸς μὲ λεπτολογεῖν. καὶ ὁρῶ ὅτι
 σοι τὸ κεφάλαιόν ἐστι τῷ λόγῳ, ἐπιδείξαι
 εἰδένος ἡμᾶς προνοήσας τῶν ἀνθρωπίνων.
 ΚΥΝ. Οὐκ ἐμὸν τῷτο, ἀλλὰ σὺ μικρόν
 ἔμπροσθεν ἔφησθα τὰς Μοῖρας εἶναι τὰς
 πάντα ἐπιτελέσας, ἐκτὸς εἰ μὴ
 ἐ μέλαμέλῃ σοι ἐκείνων, καὶ ἐ μέλατίθεσαι
 αὐτῆς τὰ εἰρημόνα, καὶ ἀμφισβητεῖτε
 ἐπιμελείας, παρωσάμενοι τὴν Εἰμαρμένην.
 ΖΕΥΣ. Οὐδαμῶς· ἀλλ' ἡ Μοῖρα δι'
 ἡμῶν ἕκαστα ἐπιτελεῖ. ΚΥΝ. Μανθάνω,
 ὑπὸ καὶ ἀφ' ἑκόντος τινος τῶν Μοιρῶν εἶναι
 φασί. πῶς ἄλλὰ καὶ ἔτι ἐκείνη ἀν' εἶεν
 αἱ προνοήσας, ὑμεῖς δὲ ὥσπερ σκεύη τινα,
 καὶ ἐργαλεῖα ἐστὶ αὐτῆς. ΖΕΥΣ. Πῶς λέ-
 γεις; ΚΥΝ. Ὡς περ, οἶμαι, καὶ τὸ σκέ-
 παρον τῶν τέκτονι, καὶ τὸ τρύπανον, συνε-
 γεί μὲν τι πρὸς τὴν τέχνην, ἐδὲ δὲ ἀν'
 εἴποι ὡς ταῦτα· τεχνίτης ἐστὶν, ἐδὲ ἡ

10. Ego vero à quonam alio verum
 quam a te discam? Libenter vero illud
 quoque te interrogaverim, quatenam illa
 vobis sit Providentia, Parcarum ne una,
 an etiam major illis Dea, & illis quasi im-
 perans? JUP. Jam ante tibi dixi equi-
 odem, non fas esse scire te omnia. At tu
 qui principio unum quiddam te interroga-
 turum dixeras, non definis minutas mihi
 nugas ejusmodi obblaterare: & video, ca-
 put tibi disputationis hoc esse, ut osten-
 das, nullam nos rerum humanarum curam
 agere. CYN. Non meum hoc est; sed tu
 paullo ante dicebas, Parcas esse, quae per-
 ficiant omnia: nisi forte poenitet te illo-
 rum, & dicta illa retractas, disceptan-
 tibus vobis de cura rerum & Fatum ab ea
 repellentibus.

11. JUP. Nequaquam. Sed per nos
 Fatum omnia perpetrat. CYN. Percipio,
 Ministros & famulos quosdam Parcarum
 vos esse dicitis. Veruntamen sic quoque il-
 lae fuerint quae provident. Vos autem velut
 vasa quaedam illarum & instrumenta estis.
 JUP. Quid ais? CYN. Puto quemad-
 modum securis fabro & terebra conferunt
 illa quidem aliquid ad artem, nemo vero
 haec esse dixerit artificem; neque navis o-
 pus

a Παρὰ] Nota παρὰ hic male O. ut mox & saepe. Nisi sit compendium τὴν παρὰ. V. ad c. 8. b Δ' αὖ] Γαῖαν
 Ex. Fl. & marg. At. Vulgatam servat P. c ἐκείνη] ἐκείνη P. L. Vulgatae Edd. lectioni adsentitur. Fl.
 d τοσαῦτα πρὸς μὲ] Hoc reddidi Luciano ex L. O. P. & marg. At. W. πρὸς μὲ τοιαῦτα Edd. e πάντα ἐπιτε-
 λούσας] Ἐπιτ. ἀπαῖμα ἐκτὸς O. f ἐκτὸς] Deerat in Edd. Addidi ex O. P. g μέλαμέλῃ σοι] μέλαμέλῃ σοι ma-
 le O. h μέλατίθεσαι] Ἀνατ— male Fl. Vulgatam servat P. i ἐπιμελείας] Εὐμελ. Fl. k οὐδὲ δὲ] οὐδὲ
 ταῖς δὲ marg. At. l τεχνίτης] Ὁ τεχνίτης O.

77. Μοῖρά τις ἢ] Πάνυ γυναικὶς καὶ τοῦτο καθ' ἑκάστην
 ἐκέρχον. ἢ τοῦτο αὖτις δύναμις ἢ ἐμμελῆς. ἢ τύχη ὡς τὰς
 μοῖρας. V.

88. Κατατίθεσθαι] Τυτὶς μελατίθεσθαι. V.

97. Σκίπαρον] Ὁ πάλικος, καὶ τὸ ἔριον, ὡς τὸ σκέ-
 πιν τὸ ἄρμα. V.

78. ἐκείνη] Sic P. & L. melius quam ut in Im-
 pressis est, ἐκείνη. M. du S.

ἐκείνη] Doctiss. Solanus jam delerat vulgatum ἐκεί-
 νη, & ἐκείνην reposuerat, quod ei solemne est; per
 enim facile recipit quod unus alterve Cod. suppeditat.
 Non hic tamen ei repugnaverim, nec diffitebor
 ἐκείνην mihi valde blandiri, propter solitam loquendi
 formulam, qua αὐτὸς ἐκείνην eodem casu jungi a-
 priant, vid. Aristoph. Plut. vi. 84. ut alia omittam.

Sed quia sensum percommodum etiam praebet vulga-
 ta, ut patet ex versione Cl. Gess. nihil eam moverim.
 Immo adcuratius rem consideranti facilius mihi scri-
 bae videtur aberratio in αὐτῶν ἐκείνην ad similitud. so-
 ni & convenientiae redigendo, quam, si bis — in
 venisset, alterum in —, quod ad remotius pertinet,
 mutando. Si plures tamen Codd. in — haberent, ce-
 derem, ut cessis mox in τοσαῦτα per τοιαῦτα reci-
 piendo.

7. F. R.
 81. T.

pus est securis aut terebrae, sed naupegi: eadem ratione, quod architectatur hanc magnam navim, Fatum est; vos autem nimirum secures Parcarum estis ac terebrae. Et, ut apparet, homines cum Fato sacra facienda essent, & ab illo petenda bona, illi vero ad vos eunt, salutationibusque vos & sacrificiis colunt. Sed neque, si Fatum colerent, recte illud facerent. Neque enim, puto, ipsis Parcis integrum est mutare, & aliorum convertere quidquam eorum, quae ab initio inde de unaquaque re decreta sunt: nec patitur Atropos, si quis in contrarium torquere velit fusum, & Clothonis opus resolvere.

12. JUP. Tu jam, Cynisce, neque Parcas coli ab hominibus aequum censēs, sed videris hoc agere, uti confundas omnia. At nos, si vel nulla alia, ea certe causa 2 honoremur merito, quod vaticinamur, & quae rata sunt apud Parcā singula praedicimus. CYN. In universum quidem inutile est, Jupiter, praescire futura illis, quibus negatum plane sit illa cavere. Nisi forte ad hoc *valere* dicas, ut ille, qui didicit a mucrone ferri se moriturum, effugere

ναῦς ἔργον τῷ σκεπάρνῃ, ἢ τῷ τρυπάνῃ, ἀλλὰ τῷ ναυπηγῷ. ^m ἔτιως ἀνάλογον, ἢ μὲν ναυπηγευμένη ἕκαστα, ἢ Εἰμαρμένη ὅσιν ὅσιν δὲ ⁿ ἄρα τρύπανα καὶ σκεπάρνα ἐστὶ τῶν ^o Μοιρῶν καὶ, ὡς εἰκέν, οἱ ἄνθρωποι δέον τῇ Εἰμαρμένῃ θύειν, καὶ παρ' ἐκείνης αἰτεῖν τὰγαθά. οἱ δὲ ἐφ' ὑμᾶς ἴασι, προσδοκῶντες ^p καὶ θυσίαις γεραίροντες, οἱ δ' ἐδὲ ^r Εἰμαρμένην τιμῶντες ^q ἀν, εἰς δέον αὐτὸ ἐπραττον. ὃ γὰρ οἶμαι δυνατόν εἶναι, ἐδὲ αὐταῖς ἐτι ταῖς Μοίραις ἀλλάξαι, ^r καὶ μέγα τρέψαι τὴν ἐξ ἀρχῆς δοξάντων ^s εἰ ἐκάστῃ. ἢ γὰρ Ἀτροπὴν ^t οὐκ ^u ἀνάγκησιν ἀν, εἰ τις εἰς ^v τέναρτίον τρέψῃ τ' ἀτραχίον, ἀναλύων ^z Κλωθῆς τὸ ἔργον.

ZEUS. ^v Σὺ ἤδη, ὦ Κυνίσκε, ἐδὲ τὰς Μοίρας τιμᾶς ^w πρὸς τῶν ἀνθρώπων ἀξιοῖς, ἀλλ' εἰκός ἀπαῖα συγγεῖν προοιρεῖας. ἡμεῖς δὲ εἰ καὶ μηδενὸς ἄλλου ἕνεκα, τῷ γε μαντεύεας, καὶ προμηνύειν ἕκαστα ^x ὑπὸ τῇ Μοίρᾳ κεκυρωμένων, δικαίως ^y τιμοῖμεθα ἂν. CYN. Τὸ μὲν ὅλον, ἄχρηστον, ὦ Ζεῦ, προειδέναι τὰ μέλλοντα, οἷς ^z συγγε τὸ φυλάξας αὐτὰ ^y πάντεσσι ἀδύνατον. ^z ἐκτὸς εἰ μὴ τῷτο φῆς, ὡς ^a ὁ προμαθὼν, ^b ὡς ὑπ' αἰχμῆς σιδηρᾶς τεθνήξει),

77. Οἷτως ἀνάλογον] *Ἀνάλογον τοῖνυν* O. & P. ⁿ Ἄρα] *Εἴπερ ἄρα* O. ^o Μοιρῶν καὶ] Ambo decrant in J. Aderant in cett. & Ox. ^p θυσίαις] Sic dedi ex G. L. O. & marg. *At*. pro τιμαῖς, quod in Edd. erat. ^q Ἀν] Abesse ab O. ἀν & εἰς notat M. du S. ^r Καὶ μετὰτρέψαι τὴν] *Τὴν δὲ μετὰτρέψαι* O. ^s ἀνάγκησιν] *ἀνάγκησιν* O. ^t τέναρτίον τρέψῃ] *τρέψ. τὴν* O. ^u Σὺ δ'] O. quod verum credo. ^x Τιμοῖμεθα ἂν] *Τιμοῖμεθα ἂν* Fl. ^y Ἀν] deest in O. ^y Παντεσσι] *Πάντες* O. ^z ἐκτὸς] Ita jussit Solan. emendari, ex O. & P. Nam vulgo *εἰ μὴ ὅτι* τοῦτο Edd. ^a ὁ προμαθὼν] Articulum in Edd. deficientem ex O. & P. inserui. ^b ὡς] *ὅτι* O.

26. Εἰ μὴ παρὰ τοῦτο φῆς] *Ἀπὸ τῷ κατὰ τοῦτο* V. 27. Ὑπ' αἰχμῆς] *Κροῖστος ὁ Λυδῶν βασιλεὺς εἶδεν ὄντιον, ὡς ὁ υἱὸς αὐτοῦ ἄτος αἰχμῇ σιδηρᾷ τεθνήξει*. Φοβηθεὶς ἔν τ' ἐντοχάρι τῷ παιδίῳ ὅτι κατὰ πολέμιον ἀπὸ

θῶν, ὅτι αἰχμῇ τότε παρελθὼν, ἐν τ' ἐκρήματι σιδηρῷ. σὺς δὲ κατὰ τὴν χάριν φανέντος, παιδίῳ ἐπεμψεν εἰς θῆραν τ' παῖδα. καὶ ἐν τῷ θηρίῳ ἄδρας εἰς τ' θηροῦνταν, ῥίψας κατὰ τῷ σὺς, αὐτοῦ μὲν ἡμαρῖν, ἀκαμπεὶ δὲ τ' Κροῖστο υἱόν V.

81. Τσαῦτα πρὸς μὲν] O. P. & L. In Impressis *τσαῦτα*, quod ferri etiam quodammodo poterat, sed magis exactum est, quod sequimur. M. du S.

86. Ἐφθδα] Jam cett. Edd. Florentinae consentiunt, ἰφθδα pro ἰφθς exhibentes. Conf. supra c. 4. med. J. F. R.

87. ἐκτὸς] Sic O. & P. In Impressis deest. M. du S.

9. Καὶ θυσίαις] Sic etiam Mf. O. & L. In reliquis,

τιμαῖς. M. du S.

26. Ἐκτὸς εἰ μὴ τοῦτο φῆς] Ita O. & P. Mf. In reliquis *εἰ μὴ ὅτι* τ. φ. prave. M. du S.

Ibid. Εἰ μὴ παρὰ τοῦτο φῆς] *Εἰ μὴ ἄρα τοῦτο φῆς* Th. M. Non male; sed post inventum *εἰς*, jam non videtur. J. F. R.

Ibid. Ὅ] Ex O. & P. illud *εἰ*, ante *προμαθὼν*. In Impressis deest. M. du S.

ξεται, δύνατ' ἀν' ἐκφυγεῖν τ' θάνατον,
καθεύρας ἑαυτὸν ἀλλ' ἀδύνατον ἐξάγει
τὸν αὐτὸν ἢ Μοῖρα κυνηγετήσοισα, καὶ ὡς
δύσῃ τῇ αἰχμῇ καὶ ὁ Ἀδραστος ἐπὶ τὴν σὺν
ἀφείς τ' λόγχην, ἐκείνη μὲν ἀμαρτήσῃ,
Φονεύσῃ δὲ τὸν Κροῖον παῖδα, ὡς δὲ ὁ
ἰσχυρὲς προσάγματ' τὴν Μοῖραν Φερομένην
τὴν ἀκοτίην ἐπὶ τὴν νεανίσκον.

Τὸ μὲν γὰρ Λαίῳ καὶ γελοῖον, τὸ

Μὴ σπείρει τέκνων ἄλοκα, δαιμόνων βία,
Εἰ γὰρ τεκνώσεις (Φησὶ) παῖδα, σπουδὴ
νῆσ' ὁ Φῦς.

Ὡς τὴν γὰρ, οἶμαι, ἡ ὡδὴν πρὸς τὰ
πάντως ἔτω γενησόμενα. α τοιγάρτοι μὲν τὸ
χρησμόν, καὶ ἔσπειρε, καὶ ὁ Φῦς ἀπέκλεινε
αὐτόν. ὥς τε ἔχ' ὁρῶ ἀνθ' ὅτε ἀπαιτοῖ-
ται τὸ μισθὸν ἐπὶ τῇ μαντικῇ.

Ἐὰν γὰρ λέγειν ὡς ὁ Λοξὰ καὶ ἐπαμφοτερί-
ζοισα τοῖς πολλοῖς χάριν εἰώθατε, ἐπὶ τῷ
σποσαφῆντες, εἰ ὁ τὸν Ἄλυν ἀφῆκε
αὐτὴν δὲ χάριν καὶ ἀλύσει, ἢ τὸν Κύρον. ἀμ-
φω γὰρ δύνατ' ὁ χρησμός. ΖΕΥΣ. Ἦν τις,

mortem includendo se possit. Sed fieri non
potest. Educit enim illum Fatum, ut ve-
netur, & mucroni tradet: & Adrastus,
emissa in aprum hasta, ab illo aberrabit,
interficiet autem Croesi filium, cum a va-
lidiori Parcarum imperio feratur hasta in ju-
venem.

35

13. Illud de Laio etiam ridiculum;

Ne sparge sulcum liberum, vetant Dii:

Nam si creaveris, ait, necat te filius.

Supervacanea enim, puto, admonitio in
his, quae omnino ita futura sunt. Igitur
post oraculum & feminavit, &, qui natus
est, ipsum interfecit. Itaque non video
quo nomine mercedem vestrorum vaticinio-
rum repetatis.

14. Mitto dicere quam obliqua, quam
ambigua respondere vulgo soleatis, non sa-
tis declarantes, suumne ille, qui Halyn
transit, an Cyri imperium everfurus sit.
Utrumque enim significat oraculum. JUP.

Erat

α Καθεύρας] Ἐγκλισιάμην O. P. β Ἀπὸ ἰσχυροῦ πρὸς.] Ἀπ' ἰσχυρῆς ἐντολῆς O. & P. γ Λαίῳ] Τῷ Λαίῳ O.
δ Τοιγάρτοι] Τοιγάρτοι male f. ε Αὐτόν] Deest in O. f Ἀπαιτοῖται] Hoc recepi e Fl. Ἀπαιτοῖται cett. g Λο-
ξῶ] Ἀμφιδόξα O. P. & marg. ΔΙ. in qua tamen ad ἐπαμφοτερίζοισα relatum videtur.

29. Καθεύρας] Ἐγκλισιάμην V.

37. Ἄλοκα] Τὴν αὐλάκα, ὅ ἐστιν ἀποτραπείσαν γῆν.
ἀλύει δὲ τὴν γυναικα. V.

41. Τοὶ γὰρ τοὶ] Τῷ ἴκιν. V. Τούτῳ ἴκιν. τούτῳ
χάριν. C.

47. Ἀποσαφούντες] Φανερώντες. V.

• Ἐγκλισιάμην] Ἐγκλισιάμην Edit. Cler. Correx. M. du S.

29. Καθεύρας] Anne varia lectio Ἐγκλισιάμην ex
glossa nata videtur? Quam quis καθεύρας minus intel-
ligens, dein adsumsit? F. F. R.

Ibid. Ἐξάγει γὰρ αὐτὸν ἡ Μοῖρα κυνηγετήσοισα, καὶ ὡς
δύσῃ τῇ αἰχμῇ] Perspicuum est & ex sequenti παρα-
δόξῃ, & ex ipsa relatæ historiae ratione, legendum
esse ἔξαι. F. F.

Ἐξάγει] Vide Herod. I. p. 9.

M. du S.

Ἐξάγει] Plane adfentior Cl. fensio ἔξαι legenti.
Licet enim probe meminerim non semel me supra
monuisse, non requiri semper similia tempora post
conjunctionem, tamen orationis filum hic similia
tempora postulat, ut patebit legenti. At quia nihil
subsidii in libris, nihil mutavi. Parisinae Interpres
eduxit etiam dederat, etsi ἔξαι quoque in Graecis
legitur. F. F. R.

31. Ἀδραστος] Archivorum rex, unus ex septem
ducibus qui profecti sunt Thebas, ut restituerent in
regnum Polynicem. G. C.

36. Λαίῳ] Eurip. Phoeniss. 18. Oraculum ipsum
exhibet Scholiastes Aristoph. (267. G. F.) quale ab A-
polline redditum. M. du S.

37. Μὴ σπείρει] Eurip. Phoen. 18.

M. du S.

43. Ἀπαιτοῖται] Etsi vulgata non vitiosa, elegantius
visum ac potentius quod Fl. habebat, ἀπαιτοῖται. I. e.
non video, quo jure mercedem repetere possitis. Quae
vera vis optativi est. F. F. R.

47. Τὸν Ἄλυν] Halys Paphlagoniæ fluvius maxi-
mus, ex Tauri montis radicibus p. osuens per Cap-
padociam, & a meridie Syros & Paphlagonas inter-
fluens. Luc. L. III. Ovid. IV. de Pont. G. C.

Τὸν Ἄλυν — ἀλύει καὶ ἀλύσει] Vid. Herodot. I. p. 13.
No.

Erat quaedam, Cynisce, Apollini irae
caussa contra Croesum, quod illum tenta-
verat, coquendis una agnibus & testudinis
carnibus. CYN. Oportebat quidem, si
Deus est, ne irasci quidem. Sed nimirum
fatale, puto, fuerat Lyda, ab oraculo ut
deciperetur: & alioqui Fatum illud neve-
rat, ne dilucide futura intelligeret. Itaque
vestra etiam illa divinatio istius pars est.

15. JUP. Nobis autem nihil relinquis,
sed frustra Dii sumus, neque providentiam
adhibemus rebus, neque digni sumus vi-
ctimis, ut terebrae nimirum aut secures?
Et merito videris me contemnere, quod
fulmine jam ad jactum parato adstans, fero
te ista contra nos disputantem. CYN. Fe-
ri, Jupiter, si mihi fatale est fulmine per-
cuti: nec te plagae illius nomine accusabo,
sed vulnerantem per te Clotho: scilicet ne-
que ipsum fulmen causam mihi vulneris
fuisse dicam. Verum illud quidem vos ro-

50 ὦ Κυνίσκε, τὰ Ἀπόλλωνι ὀργῆς αἰτία
τῆ Κροίσου, διότι ἔπειράτο ἐκείνῳ αὐτῆς,
ἄρνεια κρέα καὶ χελώνης ἐς τὸ αὐτὸ ἔψων.
ΚΥΝ. Ἐχρὴν μὲ μὴδὲ ὀργίζεσθαι, θεὸν ὄν-
τα, πλὴν ἀλλὰ τὸ ἐξαπαλῆσθαι τῷ Λυ-
δῶ ὑπὸ τῷ χρησμῷ ἐπέπρωτο, οἶμαι. καὶ
ἄλλως τὸ μὴ σαφὲς ἀκῆσαι τὰ μέλ-
λοντα ἢ Εἰμαρμένην ἐπέκλωσεν. ὥστε καὶ ἡ
μαλὶκὴ ὑμῶν ἐκείνης μέρῃ ἐστίν.

ΖΕΥΣ. Ἡμῶν δὲ ἐδὲν ὑπολείπεις, ἀλ-
λὰ μάτῳ θεοὶ ἐσμεν, ὅτε πρόνοiαν τινα
εἰσφερόμενοι εἰς τὰ πράγματα, ὅτε τὸ θυ-
σιῶν ἄξιοι, καθάπερ τρύπανα, ὡς ἀληθῶς,
ἢ σκέπαρνα; καὶ μοι δοκεῖς εἰκότως με κα-
ταφρονεῖν, ὅτι κεραυνὸν, ὡς ὄρας, διηκυ-
βλημένην ἀνέχομαι ὅσῃ τοσαῦτα καθ' ἡ-
μῶν διεξιόντῃ. ΚΥΝ. Βάλλε, ὦ Ζεῦ,
εἰ μοι κεραυνῷ πλεγεῖν εἴμαρ, καὶ σε
ἐδὲν αἰτιάσομαι τὸ πλεγεῖν, ἀλλὰ τὸ Κλω-
θῶ τὸ ἄλφ' οὐ τιτρώσκουσιν ἐδὲ γὰρ τὸ κε-
ραυνὸν αὐτὸν φαίνειν ἀν' αἰτίον μοι γενέσθαι τῷ
τραύματι πλὴν ἐκεῖνό γε ὑμᾶς ἐρήσο-
μαι,

* ἢ Ἐπειράτο ἐκείνῳ αὐτοῦ] Ἐπειρά ἐκείνῳ αὐτὸν P. Nil mutat Fl. i. Χελώνης] Sic Fl. J. Ald. Fr. H. S. X-
λόνης P. & O. Χελώνια Coll. h. Ἄλλως] Ἄλλῃ O. i. Μῦθῳ] Ita Fl. B. i. Ald. Fr. H. P. S. Ἐργῷ J. & P.
m. Διηκυβλημένην] Διηκυβλημ. O. n. Σε — διεξιόντῃ] Ita dedi ex Fl. Σε — διεξιόντα reliquae vulgo: σκα-
ραστῇ] Καὶ κεραυνῷ O.

52. Ἄρνεια κρέα] Ὁ Κροῖος θύσαν περαιθεῖται, καὶ ἀληθῆ
μαρτυρεῖ ὁ Ἀπόλλων, ὅτι μάλιστα ἄρνεια κρέα ἐδὲν χελώνης,
καὶ ἡψι αὐτῆς καὶ ἐποίησεν ἀπειθεῖν τινας πρὸς αὐτὸν, καὶ ἡψ-
ταί αὐτὸν, τί πωλεῖ; ὁ δὲ ἀπεκράατο Ὀδμή μ' ἐς Φρίνας
ἢ ἔλθε πρὸς αἰετὶν χελώνης Ἐψορβήσῃς ἐν χαλκῷ ἄμ' ἄρ-

† Μῆλας] Μῆλα Edd. male.
‡ Ἡψι] Sic C. recte. In V. erat Ἡψι.
§ Ἡδὲ] Ἡδὲ V. prave. Vid. & Schol. 91, ad Z. Tr. In
impress. recte mutatum est.

νήσοις κρέασι. V.

Ibid. Χελώνια] Χελώνης. G.

64. § Διηκυβλημένην] Ἐν ἱταμῷ ἔχον. V.

Διηκυβλημένην] Ἀπὸ τῆ αὐτῆς μαχαλῆς κρατῶν ὡς περ
τὸ δῆρον. V.

§ Διηκυβλημένην] Διηκυβλημένην ante editum prave.

¶ Ἐν μαχαλῇ] Ἐν μαχαλῇ V. Et sic editum ante. Jam
in maach. restituit. ex C.

Notum est oraculum. Vid. Ἐπιστ. c. 11. M. du S.

48. Ἀδελφῶν] Ita edere nihil sum veritus, quum in

Edd. αὐτοῦ laevigatum invenirem. J. F. R.

52. Ἄρνεια κρέα] Apud eundem Herod. p. 11. Pro
χελώνης autem in O. est χελώνη, in Coll. vero χελώ-
νιος.

Ibid. Χελώνης] In Ed. Hagen. vir doctus χελώνης com-
mendarat, quod Par. etiam habet. Sed quamquam
Herodotus etiam χελώνη dicit, tamen in eius verbis
quae legas p. 20. D. Ed. Steph. praeter historiam nihil

est praesidii; nam hic utrumque substantive extulit
scribens: χελώνη ἐστὶν ἄρνη καὶ χελώνη ἐστὶν αἰετὶς ἐν
ἀδελφῶν. At quum in vulgata Luciani nihil sit
difficultatis, quum facile κρέα ante χελώνης denuo in-
telligas, eam servavi intactam. Deinde tam en Jov.
Conf. c. 30. f. ἄρνεια κρέα ἐστὶν χελώνη ἔσται habemus;
ubi cum utrimque nominativus sit, etiam hic utrim-
que accusativo utendum dixeris; sed quis ait ita ser-
vile in huiusmodi esse stili rationem, ut varietas in
hisce nulla admitti debeat?

J. F. R.

Lili 3

77. Ἀπὸ

μαι, καὶ σὲ καὶ ἢ Εἰμαριδῆν. σὺ δέ μοι καὶ ὑπὲρ ἐκείνης ἀποκρίναι ἀνέμνησας γὰρ με, ἀπειλήσας.

Τί δὴ πόλε τῆς ἱεροσύλης, καὶ ληστὰς ἀ-75 φάντες, καὶ τοσούτους ὑβριστὰς καὶ βιαίους, καὶ ὀπιόρκους, δρῶν τινα πολλάκις κεραυνῶτε, ἢ λίθον, ἢ νεὼς ἢ ἱερῶν, ἢ δὲν ἢ ἀδικήσας; εἴοτε ὁ δὲ χρηστὸν τινα καὶ ὅσιον ὁδοιπόρον; τί σιωπᾶς, ὦ Ζεῦ, ἢ ἔδδ' ἐπὶ τούτῳ μεδόμεναι εἰδέναι; ΖΕΥΣ. Οὐ γὰρ, ὦ Κυνίσκε. σὺ δὲ πολυπράγμων τις εἶ, καὶ οὐκ οἶδ' ὅθεν ταῦτα ἦκεις μοι συμπεφορηκώς. ΚΥΝ. Οὐκ ἔν' μὴδ' ἐκείνο ὑμᾶς ἔρωμαι, ὅς τε καὶ ἢ Πρόνοϊαν, καὶ ἢ Εἰμαριδῆν, τί δὴ πόλε ἢ Φωκίων μὲν ὁ χρηστὸς, ἐν τοσαύτῃ πονείᾳ καὶ σπάνει ἢ ἀναγκαίων ἀπέθανε, καὶ Ἀριστείδης πρὸ αὐτοῦ. Καλλιᾶς δὲ καὶ Ἀλκιβιάδης, ἀκόλαστα μενέκρια, ὡς πεπλῶν, καὶ Μειδίας ὁ ὑβριστής, καὶ Χάροψ ὁ Αἰγινήτης, κίναυδ' ἀνθρωπίνῳ, ἢ μητέρα λιμῶν ἀπεκτενῶς καὶ πάλιν Σωκράτης μὲν παρεδόθη τοῖς ἑνδεκά, ἢ Μελίτῳ δὲ ὁ παρεδόθη καὶ Σαρδανά-

gaverim, te pariter ac Fatum: tu autem mihi & pro illo responde; admonuisti enim me minis tuis.

16. Quis tandem omiſſis ſacrilegis, & latronibus, totque contumelioſis, violentis, & perjuriſ hominibus, quercum ſaepe quandam fulminatis, aut lapidem, aut navis malum, quae nihil mali fecerit: interdum etiam bonum quendam & ſanctum viatorem? Quid taces, Jupiter? numquid hoc etiam me ſcire nefas eſt? JUP. Enimvero nefas. At tu curioſulus es, & iſtis omnibus neſcio unde corraſis huc mihi venis. CYN. Igitur neque illud vos interrogaverim teque, & Providentiam, & Fatum, qui tandem Phocion ille vir bonus in tanta paupertate & neceſſariorum penuria mortuus ſit, atque ante ipſum Ariſtides? Callias autem & Alcibiades, corrupti adoleſcentuli, abundarint divitiis, & inſolens ille Midias, & Charops Aeginetes, cinaedus, quique ſuam matrem fame interemit: & rurſus, Socrates undecimviris capitalibus traditus ſit, Melitus autem traditus non ſit?

&c

a ἱερῶν] Sic dedi ex Poll. ἱερῶν Edd. b Ἀδικήσας] Sic Edd. & P. Ἀδικῶν Fl. c Δι] Reſtitui ex Ald. f. S. Aberat in P. H. d Καί] Reddidi huic Editioni ex f. &c. pro ἢ quod P. occupavit; pro quo pejus τὸ H. e KYN.] Hoc nomen perſonae exciderat ex f. H. & Fl. Reſtituere Edd. cett. & marg. At. f Μελί] Μελί δὲ f. ut ſemper. Οὐ δὲ O. g Σί τε] Σε tantum O. h Φωκίων] Deſt in O. i Μελίτῳ] Ex emend. Solani. Μελίτῳ Edd. priores.

88. Καλλιᾶς δὲ] Ἀλκιβιάδης Κλειῖς, Σακευβανίδης ἢ δῆμος, τραυλὸς ἦν, ὡς Ἀριſτοφάνης (1) Σφηξί. γήμας δὲ τῶν ἱπποκίτων θυγατέρα. (2) Καλλιᾶς δὲ ἀδελφὴν, αὐτῇ μὲν ἐπιſτήγειν ἱταίρας, ἢ δὲ Καλλιᾶν ἐπιράτο δια τὰ χρομῆμα ἀνελῶν. καὶ συνθίμῳ τινὶ ἢ ἡλικιωτῶν, κοινῶν τῇ ἱπποκίτῳ ἐπιτριψεν. καὶ βαδίζον αἰς τοὺς ἢ ἱερῶν ἀγρούς, τοὺς καλλιᾶς τῶν βοῶν ἐκλεγόμενῳ, ἴδον μὲν ἢ ἱερῶν. αὐτῇ δὲ τῇ θυγατρὶ αὐτοῦ ἐπιμήχθη Ἀλκιβιάδης παρὰ τοὺς νόμους. Οὗτῳ δὲ Ἀκᾶτις ἐκαλεῖτο, ἥτοι ὅτι τοὺς μικροὺς

ἀκατίους ἐκαλεῖτο. ἢ ὅτι δὲ Ἀκᾶτις χωρὶς ἦν. V.

93. Παρεδόθη τοῖς ἑνδεκά] Οἱ ἑνδεκά ἀρχοὶς ἦσαν παρὰ Ἀθηναίους, ἢ ἐν τῇ δεσπονησίᾳ (3) ἐπιμαλόμενοι. καὶ τοὺς ἐπιμαλόμενους αἰς κλέπτας, ἢ ἀνδραποδιστὰς, ἢ λαποδύτας, αὐτοὺς μὲν ὁμολογῶσι, (4) θανάτῳ ζημιῶσιν. ἵνα δὲ ἀποφισσῶσιν, αἰς δικαστήριον εἰσάγουσι. καὶ ὁ δὲ αὐτῶν κριτὴν (5) αὐτῶν ποιοῦσι. καὶ εἰ τις ἄλλῳ καὶ ἀκριβοῦς θάνατος, οἱ ἑνδεκά τοῦτοι ὡς ἀνελόμενοι. V.

(1) Σφηξί] Σφηξί] antea male. Sed correctio facilis vel ſite Cod.
(2) Καλλιᾶ] Καλλιᾶ Edd. quod facile etiam mutavimus.
(3) Ἐπιμαλόμενοι] Sic extat in Coll. G. Quare ſic dedi,

cum Edd. ἐπιμαλόμενοι haberent.

M. de S.

(4) Θανάτῳ] Θανατῶς Edd. Θανατῶ. V. ex quo non diffculter θανάτῳ efficias, quod eſt in C.

M. de S.

(5) Αὐτῶν] Αὐτὸν legebatur ante. Mutavit

M. de S.

77. Δρῶν τινα πολλάκις] Lucresius L. VI. Th.M.

78. ἱερῶν] Cur ἱερῶν malum navis receperim, pro vulgato ἱερῶν, velum, nemo interrogabit, qui cogitavit, quatenam corpora fulmen diſſicere amet. Sequēſ id videtur Clar. Geſſ. qui ſponte malum conver-

tit, cum ante, navis velum ſatis frigide; ſed ad vulgatum accommodare verſum eſſet. J.F.R.

85. Σί τε καὶ] Non ſatis recte abeſt illud τε in O. Euphoniae enim cauſſa hic merito compareret, & abibi etiam ſaepe ante καὶ poni amat. Vid. ſupra ad Tex. c.

30.

& Sardanapalus, effeminatus homo, regnavit, Persarum vero tot praeclari & boni viri in palum ab illo acti sint, quod praesens rerum status illis displiceret?

17. Ne vobis praesentia dicam percurrere singula, malos homines atque avaros, eosdem esse felices; agi autem & ferri bonos viros, paupertate, & morbis & malis sexcentis oppressos. JUP. Ignoras enim, Cynice, quanta post hanc vitam supplicia mali sustineant, aut in quanta felicitate versentur boni? CYN. Inferos mihi narras, & Tityos, & Tantalos. Equidem sit ne tale quidquam, dilucide sciam cum ero mortuus. Ut autem nunc res sunt, optem, ea lege, hoc quantulumcunque est, temporis feliciter transigere, ut mortui jecur a sexdecim vulturibus tondeatur: sed nolim ea condicione Tantali instar hic sitire, ut in beatorum insulis, in Elysio prato accumulans cum Heroibus bibam.

18. JUP. Quid ais? non credis esse

καλὸν μὲν ἐβασίλευσε θῆλυς ὢν. Περσῶν δὲ τοσῶτοι καλοὶ καὶ γαθοὶ ἄνδρες ἀνεσκολοπίζοντο πρὸς αὐτῷ, διότι μὴ ἠρέσκοντο τοῖς γυγνομένοις.

Ἰνα δὲ ἡμῶν μὴ τὰ νῦν λέγω καθ' ἑ-
Ικαστον ἐπεξιών, τῆς μὲν πονηρῆς εὐδαιμονεύ-
τας, καὶ τῆς πλεονεξίας, ἡ ἀγομένης δὲ καὶ
φρομένης τῆς χρηστῆς ἐν πονείᾳ καὶ νόσοις,
καὶ μυρίοις κακοῖς πιεζομένης. ΖΕΥΣ. Οὐ
γὰρ οἶδα, ὦ Κυνίσκε, ἡλίκα μὲν τὸ βίον
οἱ πονηροὶ τὰς καλὰς ἐπομένουσιν, ἢ ἐν
ὅσῃ οἱ χρηστοὶ εὐδαιμονίᾳ ἀφαιρέθουσιν;
ΚΥΝ. Ἄδην μοι λέγεις, καὶ Τίτυος, καὶ
Ταντάλης. ἐγὼ δὲ, εἰ μὲν τι καὶ τοιούτων
οἶσιν, εἶσομαι τὸ σαφὲς ἐπειδὴν ἀποθάνω·
τὸ δὲ νῦν ἔχον, ἐβηλόμην τὸ ὅποσον ἐν τῷ
χρόνῳ εὐδαιμόνως ἀφαιρώσας, ἐπὶ ἐκ-
καίδεκα γυπῶν κείρεται τὸ ἥπαρ ἀποθανόντος,
ἢ ἀλλὰ μὴ ἐνταῦθα διψήσας, ὥσπερ ὁ
Στάνταλος, ἐν μακάρεσσιν ἡέσοις πίνειν μὲν
τῶν ἡρώων, ἐν τῷ Ἡλυσίῳ λαίμῳ καὶ
κείμεν.

ΖΕΥΣ. Τί φῆς; ἀπιστεῖς εἶναι τινὰς
κο-

k 'Υμῶν] Deest in Fl. l 'Αγομένης] 'Αγχομένης male f. sola. m Διαβίωσης] Διαβίους Exc. Fl. Βίους P. n 'Αλλὰ μὲν] Μᾶλλον ἢ f. sola.

96. 'Ανεσκολοπίζοντο] Γέννησ' ἀντ' ἐνάρτ' ἀνεσκολοπί-
δης (6) πρὸς αὐτῷ. V.

8. Τίτυος] Ὁ Τίτυς ἰδέσθαι βιάσασθαι τὴν (7) Λητὴν
γυναικὰ ἔσαν τῷ Διὶ, μνηστὴρ δὲ Ἀπόλλωνος ὁ Ἀρτέμι-

(6) Πρὸς αὐτῷ] Ego conjiciebam παρ' αὐτῷ, uti reperisse se
in M. Cod. testatur Exc. G. Sed recte πρὸς αὐτῷ C. Πρὸς αὐ-
τῷ V. grave. M. du S.

δ'· καὶ διὰ τοῦτο καλὰς] ἐν τῷ ἔργῳ, αὐτοῦ ἢ ἐν τῷ
(8) ἐδύσθαι ἐκπληρώσας, ὡς ἀποθνήσκουσι αἱ γούπες τὸ ἥπαρ
αὐτοῦ κατεδίδουσι. V.

(7) Λητῇ] An uxorem aliquis alias fecerit, nescio. Vid.
Θυσ. c. 5. M. du S.

(8) Ἐδύσθαι] Ἐδύσθαι Edit. male.

30. Et de Merced. Cond. c. 26. Sed occurrit milles.
f. F. R.

88. 'Αμειψίδης] Notum est quod de eo C. Nep. in e-
jus vita c. 3. scribit: Hic, quia fuerit abstinentia, nul-
lum est certius indicium, quam quod, cum tantis rebus
praefuisset, in tanta paupertate decessit, ut qui effere-
tur, vix reliquerit. Quo factum est, ut filiae ejus pu-
blice alerentur, & de communis aerario datibus datis
collocarentur. f. F. R.

Ibid. Καλλίας] Vide Τιμ. c. 15. & not. Patrimo-
nium dissolvissē & libidinosum fuisse ait Scholiastes
Aristoph. 232. D. eoque nomine a Comicis exagita-
tum. M. du S.

90. Μισθός] De hoc consule Scholia ad 2. Tr. c.
48. M. du S.

94. Μίστ'·] Vide 'Αναβ. c. 10. & Δημοσ. c. 11.
ubi recte Μίστ'·, uti & apud alios auctores scribi-
tur. Diog. Laërt. p. 42. & 43. Plac. p. 1. A. & passim
in Apol. Socr. In omnibus antea hic & Δυσ. c. 6. pra-
ve legebatur Μίστ'·. M. du S.

Μίστ'·] Ita pro vulgato Μίστ'· legendum, et-
iam Gysius monuerat. f. F. R.

14. 'Αλλὰ μὲν] Lege μᾶλλον ἢ. Saltem idem voluisse
Lucianum arbitror, ac si ita scriptum foret. M. du S.

18. Τὸν] Studio accentum servavi qui in Edd. ad-
erat, propter emphasim. f. F. R.

40. Ἀφί-

κολάσεις, καὶ τιμᾶς, καὶ δικαστήριον, ἔνθα
 δὴ καὶ ἐξετάζε[ι] ὁ ἐκάστου βί[ο]ς; KYN. 2
 Ἀκούω τινὰ Μίνω Κρήτα δικάζειν κατὰ τὰ
 τοιαῦτα· καὶ μοι ἀποκρίναί τι καὶ ὑπὲρ ἐκεί-
 νου· σὸς γὰρ υἱὸς εἶναι λέγε[ι]. ZEYΣ. Τί
 δὲ καὶ; δι' αὐτὸν ἐρωτᾶς, ὦ Κυνίσκε;
 KYN. Τίνας κολάζει μάλιστα; ZEYΣ. 2
 Τῆς πονηρῆς δηλαδὴ, οἷον ἀνδροφόνους, καὶ
 ἱεροσυλῆς. KYN. Τίνας δὲ τῆς ἡρώας
 ἀποπέμπτει; ZEYΣ. Τῆς ἀγαθῆς τε καὶ
 ὁσίων, καὶ κατ' ἀρετὴν βεβιωκότας. KYN.
 Τίν[ο]ς ἕνεκα, ὦ Ζεῦ; ZEYΣ. Διότι οἱ 3
 τιμῆς, οἱ δὲ κολάσεως ἄξιοι. KYN. Εἰ δὲ
 τις ἀκροσίων τι δεινὸν ἐργάσαίτο, κολάζει[το]
 καὶ τῦτον ὁ δίκαιοι; ZEYΣ. Οὐδαμῶς.
 KYN. Οὐδ' ἄρα εἴ τις ἄκων τι ἀγαθὸν
 ἔδρασεν, ἐδὲ τῦτον τιμᾶν ἀξιόσκειν ἂν;
 ZEYΣ. Οὐ γὰρ ἔνι. KYN. Οὐδένα τοιγα-
 ρῶν, ὦ Ζεῦ, ἕτε τιμᾶν ἕτε κολάζειν αὐ-
 τῷ προσήκει. ZEYΣ. Πῶς ἐδένα; KYN.
 Ὅτι ἐδὲν ἐκόντες οἱ ἄνθρωποι ποιοῦμεν, ἀλ-
 λά τινι ἀνάγκῃ ἀφύκτως κεχελευσμένοι, εἴ 40
 γε ἀλήθῃ ἐκείνῃ ὅτι τὰ ἐμπροσθεν ὁμολο-
 γημένα, ὥς ἡ Μοῖρα πάντων αἰτίαι· καὶ ἦν
 Φοιεύσῃ τις, ἐκείνη ὅτι ἡ Φοιεύσασα, καὶ ἦν
 ἱεροσυλῇ, προσεταγμένον ὁ αὐτῷ δρᾶ.

poenas quasdam & praemia, & iudicium,
 ubi vita uniuscujusque examinetur. CYN.
 Audio a Minoë quodam Cretenſi judicari
 talia apud inferos. Et responde mihi etiam
 aliquid de illo, tuus enim filius esse dici-
 tur. JUP. Quid vero de illo interrogas
 Cynisce? CYN. Quos punit maxime?
 JUP. Malos nempe, velut homicidas &
 sacrilegos. CYN. Quos autem dimittit ad
 Heroas? JUP. Bonos ac sanctos, qui cum
 virtute vixerunt. CYN. Cur hoc, Jupi-
 ter? JUP. Quod alteri praemio, poena au-
 tem alteri digni sunt. CYN. Si quis vero
 involuntarium malum fecerit, puniri ne
 hunc etiam aequum putat? JUP. Nequa-
 quam. CYN. Nec igitur, si quis praeter
 voluntatem boni quidquam fecerit, praemio
 afficiendum talem arbitratur? JUP. Nem-
 pe. CYN. Itaque nullum, Jupiter, ne-
 que praemio afficere, neque poena illi con-
 venit. JUP. Quomodo neminem? CYN.
 Quia nihil voluntate nostra facimus homi-
 nes, sed inevitabilis cujusdam necessitatis
 imperio adacti, siquidem verum est, de
 quo ante inter nos convenit, Parcā esse
 causā omnium: & si quis caedem faciat,
 illa est quae fecit, & si sacrilegium com-
 mittat, imperata facit. Igitur si quidem
 juste

* Δι' αὐτὸν] Nil mut. Edd. nec P. Κάκιστον Fl. Κάκιστον & κάκιστον Schol. ὁ δίκαιοι] Δίκαιοι Fl. ὁ αὐτῷ] αὐτῷ Ex. Fl. Vulgatum tuetur P.

23. Τί δὲ * κάκιστον ἡρώας] Ἀπὸ τοῦ δι' ἐκείνου. V.

* Κάκιστον] Sic etiam legitur in C. & in Scholio Cod. Mf. V. utriusque.

M. de S.

40. Ἀφύκτως] Sic jam Edd. recte, quum supra c. 1. ἀφύκτως scriberent; quod ibi quidem mutavi, ut orthographia tibi similis esset; Vid. quae ibi notamus. Non tamen est δύνατον, idem ubique in aliis etiam verbis praestare, quae saepe utrovis more inveniuntur scripta, ita ut nescias, utrum Lucianus amaverit, an vero modo hoc, modo illud pro lubitu scripserit.

J. F. R.

46. Σισύφῳ] De Sisypho ob latrocinia a Theſeo interfecto Boetio Virg. VI. Aen. Ovid. XVI. Met. Vid. pro-
 verb. Σισύφῳ volvere.

G. C.

57. Ἀμοιβῶν] Facior sensus inesse videtur prima

fronte in scriptura Cod. P. isque versionibus pri-
 stinae novaeque convenientior, ὅτι αὐμοιβῶν ex-
 hibentibus, ideoque propendebam ad eam reci-
 piendam; nisi vidissem aliud latere, magis inge-
 niosum; nempe ὅτι αὐμοιβῶν τὰς μοῖρας βίαν βίου,
 significare, Et Parcā etiam fatalem vitam age-
 re, sive ad verbum: Parcās quoque non exper-
 tem laborum impositorum vitam vivere; Et sic jam
 vulgatam servo, sic verto. Idque ex verbis se-
 quentibus, quae hoc ipsum paullo fusius expo-
 nunt, consequitur; nimirum & ipsas non benigno
 fato natas.

J. F. R.

67. Ἀγα-

juste judicare Minos voluerit , Fatum pu-
niet pro Sisypho , & Parcam pro Tantalo ,
quid enim injuste fecerunt illi , obsecuti
imperii?

19. JUP. Nec responsione jam porro
dignus es , qui talia interrogas : audax enim
es , & Sophista . Itaque jam relicto te dis-
cedo . CYN. Operae mihi erat etiam il-
lud adhuc rogare , ubi versentur Parcae ,
& quomodo pares esse curationi tot tanta-
rumque rerum ad minutias usque possint ;
idque cum tres modo sint ? Intentam enim
quandam , neque nimis beatam mihi vitam
videntur agere , quae tot sustineant nego-
tia ; & , ut videtur , Fato ipsae non valde
propitio natae sunt . Equidem , si detur
mihi optio , non permutaverim meam cum
illis vitam , sed vel pauperior etiam vivere
praeoptaverim , quam sedere fufum tor-
quens , tot rerum plenum , & intentus om-
nibus . Si vero tibi facile non est , Jupi-
ter , respondere ad haec , etiam illis , quae
respondisti , contenti simus , ut quae suffi-
ciunt ad explicandam illam de Fato & Pro-
videntia disputationem : reliqua audire for-
tasse fatale mihi non fuit .

ΖΕΥΣ. Οὐκ ἔτι ἔδὲ ἀποκρίνεσθαι σοι
ἄξιον τοιαῦτα ἐρωτῶντι· θρασὺς γὰρ εἶ , καὶ
σοφιστής· καὶ σε ἀπειμι ἤδη καίλαλιπών.
ΚΥΝ. Ἐδεόμην μὲ καὶν ἔτι τῷτο ἔρεσθαι ,
ὡς αἱ Μοῖραι ἀφαιρίσιν , ἢ πῶς ἐπι-
συνῶν τῇ ἑπιμελείᾳ τῶν τοσούτων ἐς τὸ λεπ-
τότατον , καὶ ταῦτα τρεῖς ἔσσαι ; ὅτι τὸν
γὰρ τίνα , καὶ οὐκ ἂν ἀμοιβὴν μοι δοκῶσι βίβειν
τὸ βίον , τοσαῦτα ἔχουσαι πρᾶγματᾶ , καὶ
ὡς εἴκεν , καὶ πάντες ἔδὲ αὐταὶ ὑποχρηστῆναι
Εἰμαρμένῃ ἐγενήθησαν . ἐγὼ γὰρ , εἰ μοι
αἵρεσις δοθείη , οὐκ ἂν ἀλλαχάμην πρὸς
αὐτὰς τὸ ἐμαυτῷ βίον , ἀλλ' ἐλοίμην ἂν
ἔτι πονέστερον ἀφαιρῶναι , ἢ κατὰ τὴν
κλῆθον ἀτρακίον τοσούτων πρᾶγματῶν με-
σῶν , ἐπιτηρῶν ἕκαστα . εἰ δὲ μὴ ῥάδιον σοι
ἀποκρίνεσθαι πρὸς ταῦτα , ὦ Ζεῦ , καὶ τῶ-
τοις ἀγαπήσομεν , οἷς ἀπεκρίνω . ἱκανὰ γὰρ
ἐμφανίσαι τὸ πᾶν τῇ Εἰμαρμένῃ καὶ Προνοίᾳ
λόγον τὰ λοιπὰ δ' ἴσως ἔχῃ εἰμαρτο ἀκῆ-
70σαί μ' μοι .

d 'Αμοιβῶν] Sic P. P. Εὐμοιβῶν cett. cum Fl. e Αὐταί] Anne αὐταί; f Μοι] Deest in Fl.

54. 'Εφικνω] 'Εφάπτομαι , καὶ ἀλαμβάνω . V.

67. 'Αγαπήσομαι] 'Αρεσθῶμαι . V.

70. In fine hujus Libelli Collectanea G. versus se-
quentes exhibent:

Εἰ μὲν Διὸς σθένος , οὐκ ἔστιν ἔτι
Εἰ δ' αὖτ' ἐστὶν , ἔδωκεν ἔτι τὴν

Εἰ μὲν Διὸς σθένος , ἔστιν ἡ τύχη
Εἰ δ' αὖτ' ἐστὶν , μᾶλλον ἔστιν ἡ τύχη .

De Fato & Parcis ac Fortuna recte facit Jovem nihil
respondere ; magna existente quaestione haesitatio-
neque . G.

67. 'Αγαπήσομαι] Jam dictum non semel supra . Vid. saltem Tux. c. 3. & 62.

J.F.R.

Quod tibi consilium rodat praecordia, mentemque:

Aut grave quid gemis? aut pallor cur occupat ora?

JUP. *Non est mali quidquam, brevi versu canam,*

Nec aegritudo, nec facinus Tragoedicum,

Cujus Deum natura onus non sentiat.

MIN. *Apollo! quanta ordire jam proecordia?*

JUP. *O pessimi, terrena gens Sophistica,*

Tuque o Prometheu quod dedisti mi malum!

MIN. *Quid ergo? quin dicis choro domesticico?*

JUP. *Magnicrepi o tonitru stridor mihi quid praestas.*

MIN. *Compesce impetum, si non comœdias agere sicut isti possumus, nec Eu-*

Τίς μῆτις δάκνη σε χεῖρ' Ἰφρένα, καὶ χεῖρ' Ἰθυμόν;
Ἥ τί βαρὺ στενάχεις, ὦ χρὸς ἐτέ σε
εἴλε παρειάς;

ZEYΣ. Οὐκ ἔστιν ἐδὲν δεινόν, ὦδ' εἰπὲν ἔπος,

οὐδὲ πάθος, ἐδὲ συμφορὰ τραγωδική,

ἢ ἡς σὺ δὲν ἄροιτ' ἀχθῶς ἢ θεῶν φύσις.

ΑΘΗΝ. Ἀπολλόν, οἷσις Φροίμοις ἀρχὴ
λόγων.

ZEYΣ. ὦ παγκάκιστοι, χθόνα γῆς παλαιά,
δύμνα,

σύτ', ὦ Προμηθεῦ, οἷά μ' εἰργασαίκακά.

ΑΘΗΝ. τί δ' ἔστι; πρὸς χρόνῳ οἰκείων ἐρεῖς.

ZEYΣ. ὦ μεγαλοσμαράγην στεροπᾶς ρόι-
ζημα, τί (μοι) ῥέξεις;

ΑΘΗΝ. Κοίμισον ὄργαν, εἰ μὴ καμω-
δεῖν ὡς σὺ εἶποι δύάμεθα, μηδὲ εὐρυπιδὲν
ῥλον

ε Τέ] Δί G. f Σε] Συ γ. & marg. ΑΙW. g Ἡς σὺν &c.] Ἡς σὺν ἰαμβοῖσις ὑπερπαίδικα. Inferit O. ante illum versum. b Ἀροιτ'] Ἀροιτ' Eurip. & Gr. i Λόγῳ] Λόγῳ O. k Προμηθεῦ] Sic recte Ox. Fl. Fr. P. Προμηθεῦ male γ. l Οἰκείων] Sic γ. H. &c. Οἰκείων P. Gr. O. & marg. ΑΙ. m Καμωδῶ ὡς περ εἶποι O. Καμωδῶς ὡ Z. δύν. ὑποκρίνομαι μηδὲ βασιλευδὶ ὡς περ εἶποι O.

23. ὦ (4) μεγαλοσμαράγην] Ἀδισόητ' ὦλ' ὁ εἶχ' ὦ, ὡς (5) τῷ Διὶ & τὸ τραγωδῶν ἀγνοοῦντ'. V.

(4) Μεγαλοσμαράγην] M^s—σμαράγην Edd. Correxii M. du S. (5) Τῷ Διὶ] Καὶ τῷ Δ. Edita. Delevit illud καὶ M. du S.

10. Ἐξάοδη] Homer. Il. A. 363.

M. du S.

12. ὦ χρὸς] Scribe ut in M^s. habetur ὦ χρὸς δὲ σε εἴλε παρειάς. Est ex Iliad. Γ. v. 35. ubi est μιν quod omnium est casuum. mox scribe ex Euripidis Oreste, ἡς σὺ δὲν ἄροιτ' ἀχθῶς. dein idem codex: πρὸς χρόνῳ οἰκείων ἐρεῖς. Mox ὡς τοι ὑποδαμνυτέρῳ exponit vetus scholion ineditum ὑποτραγωδῶν, quod est versibus tragicis respondere, & quasi secundas agere. Neutrum horum verborum Lexici annotarunt. Jupiter ὑπερπαίδικῳ, illi vero non poterant ὑπερτραγωδῶν. J. G. G.

ὦ χρὸς τί] Homer. Il. Γ. 35. M. du S. ὦ χρὸς τί μιν εἴλε παρειάς. est in Homeri l. c. τί etiam Edd. Luciani, non δ.

J. F. R.

Ibid. Σε] Cod. M^s. Ox. & utraque Ven. recte. Reliqui Libri τε.

M. du S.

14. Οὐκ] Euripidis verba quia mutavit Lucianus, Jovi adaptans, ascribam:

Οὐκ ἔγω ἐδὲν δεινόν, ὦδ' εἰπὲν ἔπος,

οὐδὲ πάθος, ἐδὲ συμφορὰ τραγωδική,

ἢ ἡς σὺ δὲν ἄροιτ' ἀχθῶς — ἀνθρώπων φύσις.

Ultimum versum iterum habes in fine ὦλ. vi. 167. ubi pro ἀνθρώπων recte legitur ἀνθρώπων. Versa haec a Cicerone sunt. Vide *Manutium* Var. Lect. VIII. 16.

M. du S.

Οὐκ ἔγω &c.] Haec omnia ex Eurip. Oreste l. & seqq. M. du S. Immo mutatis personis; Sic ubi versu tertio Eurip. habet ἀνθρώπων φύσις, Noster ἢ θεῶν φύσις

fecit &c.

Ibid. ὦδ' εἰπὲν] ὦς alias legitur. F. G. Nullam invenio Ed. quae ὡς habeat. Licet inspexerim. Fl. Ald. γ. H. Fr. P. B. l. S. A. Nihil vero varietatis deprehendi, nisi Fl. & B. l. ὦδ' cum jota subscr. habere, cett. non. Ergo voluit ὡς εἰπὲν alios Auctt. amare. J. F. R.

17. Ἀπολλόν] Haec & sequentes parodiae Euripidis ex quibus fabulis desumptae sint, mihi non constat. De καμωδῶν vide Rhes. 669.

M. du S.

Ibid. Ἀρχὴ λόγων] Incipis.

F. G.

19. ὦ παγκάκιστοι] Senarii. F. G. Sed hos Paris. Ed. jam divisit.

J. F. R.

22. Οἰκείων] Etsi οἰκείων quoque erat in P. quam sequimur describendo (non tamen sine mutatione, ubi id necessarium videtur) & ex Cod. suo quoque sic legi videtur velle Cl. Græv. nullus tamen id probare possum; quin e contrario, si vel plurimi haberent οἰκείων, id in οἰκείων mutandum censerem; nam cum versus sit iambicus, cur trochaicum ei intruderemus?

J. F. R.

24. Τί (μοι) ῥέξεις] Versus hexameter est e veteri poeta; τὸ μοι additamentum videtur. Sed forsitan tamen est a Luciano ipso. F. G. Recte judicat Gujetus; quare μοι secinxi quidem, ut versus dimensio adparet, non tamen expunxi, quia studio videtur intextum.

J. F. R.

25. Ὅργαν] Quia Euripideum est, pro ἰργῶν, nihil

M m m m a mu-

ὅλον καὶ ἀπεπώκαμεν, ὥστε σοι ὡπο-
δραματουργεῖν.

ΗΡΑ. Ἀγνοεῖν ἡμᾶς νομίζεις ἢ αἰτίαν
τῆς λύπης, ἥτις ἔστι σοι;

ΖΕΥΣ. Οὐκ οἶδ' ἐπεῖτοι καὶ ἐκώκυες μέγα.

ΗΡΑ. Οἶδα τὸ κεφάλαιον αὐτὸ, ὃν
πάχυν, ὅτι ἐρωτικὸν ἔστιν, ὃ μὴ κακὸν
γε, ὡδ' ἔθης ἤδη πολλάκις ὑβριστεῖσα
ὡδ' σὲ τὰ τοιαῦτα. εἰκὸς γὰρ ἦτοι Δα-3

νάην τινὰ, ἢ Σεμέλην, ἢ Εὐρώπην αὐτῆς
εὐρόντα σε ἀνῆλθ' ὡδ' τῷ ἔρωτι, εἴτα
βυλεύεσθ' ταῦρον, ἢ σάτυρον, ἢ χρυσὸν
γενόμενον, ῥυθῆναι δ' αὖ τῷ ὀρέφῃ εἰς τὸ κολ-
πον τῆς ἀγαπωμένης τὰ σημεῖα τῶν ταῦτα,4
οἱ στεναγμοὶ, καὶ τὰ δάκρυα, καὶ τὸ ὥχρον
εἶναι, οὐκ ἄλλω τε, ἢ ἔρωτός ἐστιν.

ΖΕΥΣ. ὦ μακαρία, ἥτις ἐν ἔρωτι καὶ ταῖς
τοιαύταις παιδιαῖς οἶε τὰ ἡμέτερα
πράγματα εἶναι. ΗΡΑ. Ἀλλὰ τί ἄλ-4
λο, εἰ μὴ τῷτο ἀνῆλθ' σε, Δία ὄντα;

ripidem totum devoravimus, ut subservire
fabulae tuae queamus.

2. JUN. Ignorare nos putas causam
3. tui doloris?

JUP. Si noris ipsa, cuncta fletu misceas.

JUN. Novi caput eorum, quae te per-
turbant: amatorium quiddam est: nec ta-
men ploro, consuetudine quadam, cum
saepe jam talibus in rebus contumelia me
laeferis. Credibile nimirum est, Danaë
quandam, aut Semelen, aut Europen te
reperisse, cujus amore crucieris: deinde
consilia te agitare, taurus ne velis an Saty-
rus fieri, an aurum, & per tegulas influere
in sinum amasiae. Signa quippe ista, ge-
mitus, lacrimae, pallor, non alterius rei
quam amoris sunt. JUP. Inepta, quae in
amore & ejusmodi lufibus res nostras ver-
sari existimes. JUN. Verum quid aliud
quam hoc te angit, qui sis Jupiter?

3. JUP.

a Ὑποδραματουργεῖν] Ὑποτραγωδεῖν Coll. & P. & marg. A1W. b Σοι] Deficit in Fl. c Παιδιαῖς] Sic & Fl.
cum cett. d ἡμέτερα πρᾶγματα] Πραγ. ἡμῶν O.

27. Ὑποδραματουργεῖν] Τὸ δραματουργεῖν τῷ ὑποδραμα-
τουργεῖν ταῦτα * ἀφ' ὧν φέρεται. δραματουργεῖν δ' ὃ τὸ ποιη-
της, καὶ τὸ ὑποδραματίζειν ὅλης, καὶ τὸ ἐπὶ αὐτῇ, ὡς Εὐριπίδης, Εὐ-
κλῆς, Ἀριστοφάνης, καὶ εἰ τις τῶν τούτων. ὑποδραματουργεῖν

δὲ, ὃ τὰ ὡδ' ὅτ' δραματουργῶν τούτων εἰρημνία λαμβάνων
κατὰ καιρὸν, καὶ τοῖς οἰκείοις τὰ αὐτὰ πάθειν ἐναρμόστιον,
ἀπὸ τοῖς ἡδὴ πεπραγμένοις ἀφομοιοῦν. V. (γράφεται,
ὑποτραγωδεῖν. C.)

* Διαφίεται] Διαφίει Exc. G.

† Αὐτὰ] Αὐτῷ Exc. G.

mutavi.

30. Ἦτις εἰσι σοι] Pleonasmum horum verborum
(nam priora sensum satis absoluebant) compluribus
Graecis Latinisque exemplis, non omisso hoc Luciani
loco, firmat Davis. ad Cic. De nat. Deor. I. c. 26.
p. 65. Quem indicante in margine Hemsterhusio, con-
sului, exscribere nolo; quia hic notarum habemus
satis. Conf. Gall. c. 12.

31. Οὐκ οἶδ'] Versus senarius.

38. Σάτυρον] Antiopam decepturus, quam c. 5. no-
minat, Nyctei erat filia.

42. Ἀλλω τε] In vett. quibusdam Edd. haec ita
continuo ductu sunt exarata, ac si unum verbum ef-
fret velut ὅτις plerumque junctim scribere amant. Sed
τε sine accentu pro τινι valere, si quem fugit, ad-
cat nos supra ad Tyran. c. XI. Gesn. ad Quom. Hist. c.

51. Hemsterh. ad Prometh. c. 7. p. 33. b. addatque
Amor. c. 27. & Herodian. 2. 3. 12.

43. ὦ μακαρία] Verba Jovis ἡμετέρα videntur, sic-

que corrigenda & ordinanda:

— — — ὦ μακαρία
Ἦτις εἰσι σοι, καὶ τοιαύταις παιδιαῖς
Οἷς δ' ἀμύτερα πρᾶγματα εἶναι ἄλλο τί.

Τὸ ἄλλο τί, quod supplendum videbatur, supplevimus
ex sequentibus.

47. Ἐν ἰχάτοις] Senarii Ἐν ἰχάτοις &c. Καὶ τοῦτο
&c. Ἐσηκεν ἡμᾶς εἰτε χρὴ τιμᾶσθ' ἔτι.

Καὶ τὰ γὰρ ἔχουσιν τ' ἐν τῇ γῇ, εἴτε καὶ ἡμελῶσθαι.

Ἐν ἰχάτοις] Non male quidem Cuius rursus con-
jecit & hic versus esse; sed quia transpositio est insti-
tuenda, nec ultimus tamen versus recte procedit, ni-
hil in vulgata mutavi. Et quis ait, ubicumque ver-
sus vestigia adparent, nihil de suo adjecisse Lucianum,
quod & alibi eum factitasse vidimus? Alia res est, ubi
una syllaba demta, vel una transpositione facta, aut
ejusmodi levi mutatione versus reparari potest, aut
ubi

3. JUP. In ultimis, Juno, *periculis versantur* res Deorum: in novacula, quod est in proverbio, consistit, oporteat ne nos coli adhuc, & honores habere in terra, an-

negligi omnino, & plane nihil esse videri. JUN. Numquid gigantes quosdam terra rursus genuit; an Titanes ruptis vinculis, custodibusque superatis, rursus inimica nobis arma capiunt? JUP. *Quiesce: nil metus Diis ab inferis.* JUN. Quid igitur aliud terribile possit accidere? Nec enim video, nisi talia te dolore afficiant, ob quam rem Polus nobis aut Aristodemus pro Jove prodieris.

4. JUP. Timocles, Juno, Stoicus, & Epicureus Damis, heri nescio unde orto illis sermone, de providentia disputarunt, praesentibus quamplurimis & probatis hominibus, quod quidem vel maxime mole-

ZEYΣ. Ἐν ἐσχάτοις, ὦ Ἥρα, τὰ θεῶν πράγματα, καὶ τὸτο δὴ τὸ τῆ λόγῃ, ὅτι ξυρᾶ ἔστηκεν, εἴτε χρὴ ἡμᾶς τιμᾶσθαι, καὶ τὰ γέρα ἔχειν τὰν τῇ γῇ, εἴτε καὶ ἡμελῶς παντάπασιν, καὶ τὸ μηδὲν εἶναι δοκεῖν.

HPA. Μῶν γίγαντας τινὰς ἢ γῆ αὐθις ἔφυσεν; ἢ οἱ Τιτᾶνες τὰ δεσμὰ ἀφ᾽ ἑρρήξαντες, καὶ τὸ φρενὸς ἐπικρατήσαντες αὐθις ἡμῖν ἐναντία αἶρον; τὰ ὅπλα; ZEYΣ. Θάρσῃ, τὰ νέρθεν ἀσφαλὲς ἔχει θεοῖς. HPA. Τί ἔν ἄλλο δεινὸν ἀν ἢ γένοιτο; ἐχ ὁρῶ γὰρ, ὅτε μὴ τὰ τοιαῦτα ὀδύνηται, ἐφ ὅτῳ Πῶλῳ, ἢ Ἀριστόδημῳ, ἀντὶ Διὸς βοήμῃν ἀναπέφνηας.

ZEYΣ. Τιμοκλῆς, ὦ Ἥρα, ὁ Στωϊκὸς, καὶ Δάμις ὁ Ἐπικυρεῖς, χθές, ὅτε οἶδα ὅθεν σφίσιν ἐξέσταντο τῆ λόγῃ, προνοίας περὶ διελεγέσθην, παρόντων μάλα συσχυῶν καὶ δοκίμων ἀνθρώπων ὅσῳ μάλισ-

τα

^e Αὐθις] Inferui ex O. Deerat in Edd. ^f Τί ἔν] Τί γούτ O. ^g Γένοιτο] Γίνοιτο O. ^h ὦ Ἥρα] Ἄρισ male Fl.

48. Ἐπὶ ξυρᾶ ἔστηκεν] Ἡ παροιμία ἐπὶ τῷ ἐν ἐσχάτοις ὄντων κινδύνῳ λεγομένη, ἀφ᾽ οὗ μὴ δύνασθαι τὸ ξυρᾶ ἔσθαι. V.

56. Τὰ νέρθεν] Τὰ κάτωθεν ἀπὸ τῆ καλαχθεῖαν. Σενάριος, ὡς λέγουσιν, οἱ Τιτᾶνες ἐδιδνίον. V.

59. Πῶλος ἢ Ἀριστόδημος] Οὗτοι τραγωδίας ἦσαν ὑποκριταί. Ἐπειδὴ ἔν ὁ Ζεὺς τραγικοὺς ἰάμευς ἔλεγεν αὐ-

τοῖς, διὰ τοῦτο ἔπιν, ὅτι ἀντὶ Διὸς Πῶλῳ ἰφάνη ἢ Ἀριστόδημῳ. Πῶλῳ δὲ ἢ Ἀριστόδημῳ ὑποκριταὶ ὀδύνηται. ὑπεκρίνοισι ἐν αὐ ταῖς τραγωδίαις ἢ κομωδίαις ἢ θεοῖς. καὶ τοῦτο τοῦ Ἥρα γυναικίᾳ κρατυμένη ἐλγισία, καὶ ὅτι ὅλως θεῶν ὑπεκρίνοι προσηύκατο ἢ ὑποκρινομένη ὀδύνηται τῷ Διὶ ὑποτίθεται. V.

† Τὸν ξυρᾶν] Sic V. absurde.

§ Ἐμῖ] Ἐμῖσι Edd. syllabam postremam sustulit

M. du S.

M. du S.

εἰ Ἐποικιστοῖς] Sic restituit Idem ex V. cum ὑποκρινομένη legeretur in editis.

ubi ipse ait, se hoc vel illud Poëtae adferre, ibi ad restituenda metra proni erimus.

F.F.R.

49. ξυρᾶ] Ms. Ox. ξυρᾶ ἔσθαι, quod nihili est. Vide II. K. 173. — ἐπὶ ξυρᾶ ἔσθαι ἀκροῖς. Utuntur & alii; & jam in proverbium abierat.

M. du S.

52. Αὐθις] Ex Ms. Ox. inseruimus.

M. du S.

Αὐθις] Non diu haesitavi in recipiendo illo αὐθις ex Cod. Ox. res enim ipsa, & sequens ἐπικρατήσαντες αὐθις clamant, etiam priore loco idem requiri.

F.F.R.

55. Θάρσει — θεοῖς] Senarius.

F.G.

Θάρσει] Parodia Eurip. in Phoen. 118. Θάρσει τὰ γ᾽ ἔσθαι ἀσφαλὲς ἔχει πόλις.

M. du S.

59. Πῶλῳ ἢ Ἀριστόδ.] Sunt histronum nomina, ut infra.

G.C.

Πῶλῳ ἢ Ἀριστόδ.] Τῶν τραγῳδῶν ὑποκριταὶ for-

tasse.

F.G.

Πῶλῳ ἢ Ἀριστόδ.] De his vide Mw. c. 16. & infra c. 41. Polus Demosthenis aetate vixit, Plut. 1544. 1. 1558. 2. 1579. 2. 621. 1. & 1405. f. diu vixit. Vide etiam A. Gell. VII. 5. Aristodemus etiam Demosthenis aetate vixit; Vide Demosth. p. m. 168. C. cum Aeschinem sub eo tertias egisse partes asseveret.

M. du S.

61. Τιμοκλῆς — Δάμις] Timoclem Stoicum nullibi, nisi apud nostrum, invenio. Hecatomocles Stoicus, qui in Συμπ. inducitur, idem est haud dubie cum eo, ad quem suum de Morcede Condouctis librum scribit. Vide not. ad Mw. c. 2.

M. du S.

63. Προνοίας περὶ διελεγέσθην] Res & cardo totius negotii, prudentia.

G.C.

Mm,mm 3

69. Ευπαλ

τα * καὶ ἠνάσέ με, καὶ ὁ μὲν Δάμις ἔτ' εἶναι θεὸς ἔφασκεν, ἔθ' ὅλως τὰ γιγνόμενα ἐπισκοπεῖν, ἢ ἀγνῶσκειν ὁ Τιμοκλῆς δὲ ὁ βέλεις ἐπειράτο ξυναγωνίζεσθαι ἡμῖν, εἴτα ὄχλῳ πολλῷ ἐπὶ ῥύνεντο, ἔδεν πένθος ἐγένετο ἡ συνουσία. διελύθησαν γὰρ εἰσαυθὺς ἐπισκέψασθαι τὰ λοιπὰ συνθέμενοι, καὶ νῦν μετέωροι πάντες εἰσὶ πρὸς ἀκρόασιν, ὁπότερ κρατήσῃ, καὶ ἀληθέστερα δόξει λέγειν. ὁρᾶτε τὸ κίνδυνον, ὡς ἐν γένῳ παντάπασιν τὰ ἡμέτερα, ἐν ἐνὶ ἀνδρὶ κινδυνεύομενα; καὶ δυοῖν θάτερον, ἢ παρῶν ἡμῶν ἀνάγκη τὰ ἡμέτερα, ὀνόματι μόνον εἶναι δόξαν, ἢ τιμᾶν ὥσπερ πρὸ τῶν, ἣν ὁ Τιμοκλῆς ὑπέρῃ λεί-
γων.

HPA. * Δεινότητα, ὡς ἀληθῶς, καὶ ἐμάτῳ, ὧ Ζεῦ, ἐπετραγώδεις αὐτοῖς. ZEYΣ. Σὺ δὲ ὦς, Δανάης τινός, ἢ Ἀντιόπης, εἶναί μοι λόγον ἐν ταραχῇ τοσού-
τῳ τί δ' ἐν, ὧ Ἑρμῇ, καὶ Ἡρᾷ, καὶ Ἀθη-

stum mihi fuit. Ac Damis quidem, nec esse Deos, dixit, nec omnino ea quae fiunt inspicere aut ordinare: optimus autem vir Timocles causam nostram agere studebat: tum ubi populus confluerat multus, exitum non habuit colloquium: discesserunt enim, condicto, reliqua etiam se consideraturos. Et jam suspensi omnes sunt expectatione audiendi, uter vincat, & veriora dicere videatur. Videtis periculum, quam in angusto sint omnino res nostrae, & in homine uno periclitentur. Atque alterutrum horum necesse est, aut despicere nos, & nomina tantum videri, aut honorari, ut olim, si dicendo Timocles superaverit.

5. JUN. Gravissima sane, Jupiter, sunt quae narras; nec frustra in illis agebas traegedias. JUP. Tu vero putabas Danaeae cujusdam aut Antiopae rationem me habere in tanta rerum perturbatione. Quid ergo Mercuri, & Juno, & Minerva, facimus?

a Kai] Omisit Fl. b Συνουσίας] Συνουσίας O. & mox ἐπὶ ῥύνεντο. c Εἰσαυθὺς] Ἐσαυθὺς O. d Τῶν] Non habet articulum O. e Kai] ἢ O. f Τὰ ἡμέτερα] Omittit O. & Solan. deleri voluit. g Δέξιαν] Δέξιαν O. quod necessarium, si ἡμέτερα cum eo deleimus. h Ὀσπερ] Ὡς O. i Ὑπέρῃ] Ὑπέρῃ O. k Δεινότητα] Δεινὰ ταῦτα O.

73. Καὶ οὖν μετῴροι] Πρὸς ἀκρόασιν. V. (Aut deerat in ejus codice, aut Scholii pars reliqua periit. M. du S.)

69. Ξυναγωνίζεσθαι ἡμῖν] Non quidem arbitror hujus verbi potestatem plerisque ignotam; non possum tamen quin in translitu moneam, egisse de eo Rev. Jac. Elphr. in Ep. ad Rom. XV. 30. ubi συναγωνισαῖ μοι ἐν ταῖς προσευχαῖς. Et ex Thucyd. II. p. 97. Item III. p. 219. tradidisse, id significare primo, socium esse ὁ ἀδικοῦ ἐν belli certamine; Tum, adesse periclitanti in judicio, docente Biseto ad Aristoph. Thesmoph. v. 1070. Deinde in genere, studiose ὁ ὅτι οὐκ ἀνίσταται laborantem, ut Lucianus h. l. Et Isocr. Orat. ad Philipp. p. 216. Ac Porphy. de Abst. L. IV. §. 13. Adderem Joseph. Antiq. XII. 1. Δημήτριος ὁ Φαλαργεύς, ὅς ἦν ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ — συναγωνίζετο. Adderem alios, si in rebus notis haerere utile videretur.

71. Συνουσίας] Varietas illa inter συν & συνουσία momenti tam saepe occurrit, ut non semper opus sit de ea monere. Cod. O. plurimum συν habet. In Edd. Luciani autem ita promiscue se obfert, ut nescias, utrum Luciano sit frequentius. Ita συνουσίας Herm. c.

18. Sed συνουσίας. ibid. c. 20. Conf. mox c. 6. ubi rurs. ἐνέλθεις & συνέλθεις. Non repetam plus quam quadraginta similia mihi ex Luciano meos in usum notata. Dicam tantum, in Timone intra 34. paragraphos octies συν, quinquies tantum συν occurere, alibi aequalem fere utriusque esse numerum; in nonnullis vero verbis numquam συν, sed semper συν legi, ut in συνέλθομεν, numquam inveni συνέλθω. forsan euphoniae gratia. Si vero deinde invenero συνέλθομεν, id monebo; non item, quoties in aliis variatur, nisi Solanus id faciat.

73. Μετῴροι πάντες] Eos metaphorice quasi in aere suspensus vocari, qui in magna versantur expectatione, si non satis notum est, conferas mox Icarom. c. 3. f. ὡς ἐγὼ σοι μετῴρος εἰμι ὑπὸ τῷ λόγῳ. Ac Demosth. encom. c. 28. Καὶ δὲ ἐν μετῴρῳ ὁ Ἀντίπατρος ἐπὶ τούτῳ ἦν τῷ ἐλπίδῳ. Et Alciphron. 2. Ep. 4. p. 250. πάντα μετῴρα νῦν ἐστὶ βυλόρρα ἰδίῳ Μινυόρῳ, καὶ ἀκούσαι φιλαργύρων. &c. adeasque Cl. Bergl. ibi haec Luciani aliaque similia adducentem, quibus tantum addo Long.

mus? reperite & vos pro sua quisque parte aliquid. MERC. Equidem ad commune *Deorum* puto considerationem hujus rei referendam, convocata concione. JUN. Etiam mihi eadem quae huic probantur. MIN. Sed alia omnia mihi videntur pater, non perturbari caelum, *conseo*, nec manifestum fieri, te moveri hoc negotio; sed privatim id agendum, ut vincat dicendo Timocles, derisus autem Damis de disputatione discedat. MERC. Verum neque ignorabuntur ista, Jupiter, cum contentio philosophorum in publico sit futura: ac tu tyrannidem exercere videberis, si non communices de magnis adeo rebus, quaeque communes sint omnium.

6. JUP. Ergo jam praeconium fac, & adfunto omnes. MERC. Recte etenim dicis. Heus in concionem convenite Dii, ne cunctamini, convenite omnes: venite; de magnis rebus concionem habebimus. JUP.

νᾶ, πρᾶττοιμεν ἄν; ¹ συνευρίσκει γὰρ ἡ αὐτοὶ τὸ μέρ⁹. EPM. Ἐγὼ μὲν ὅπρ' τὸ κοινόν φημι δεῖν ἢ ὅπως κεῖν ^m ἐπαναγαγεῖν, οὐκ κλησίαν συναγαγόντα. H P A. Κάμωι ταῦτα συνδοκεῖ, ἅπες ἡ τέτῳ. ΑΘΗΝ. Ἀλλ' ἐμοὶ τὰναντία ⁿ δοκεῖ, ὦ πάτερ, ὃ ἡ μὴ συησάτῃεν ἢ ἑρᾶν, μηδὲ δῆλον εἶναι σε ^o θορυβούμενον τῷ πρᾶγματι, πρᾶττειν δὲ ^p ἰδία ταῦτα, ἐξ ὧν κρατήσῃ μὲν ὁ Τιμοκλῆς λέγων, ὁ Δάμις δὲ καὶ ἀγαλαδείς ⁱ ἀπῖαι ἐκ τῆ συνουσίας. EPM. Ἀλλ' ἔτε ἀγνοήσῃ ταῦτα, ὦ Ζεῦ, ἐν φανερώ ⁹ ἐσομένης τῆ ἐριδ⁹ τοῖς φιλοσόφοις, ἡ σὺ ἰδοῖς ⁱ τυραννικὸς εἶναι, μὴ κοινόμεν⁹ ὡς τῷ μέγαν ἡ κοινῶν ἅπασιν.

ΖΕΥΣ. Οὐκ ἔν ἡδὴ κήρυττε, ἡ παρέτῳσαν ἅπαντες ὁρθῶς γὰρ λέγεις. EPM. Ἰδὲ δὴ εἰς ἐκκλησίαν συνέλθετε οἱ θεοί, μὴ μέλλετε, συνέλθετε πάντες, ἡκέτε, ὡς μεγάλων ἐκκλησιάσομεν. ΖΕΥΣ. Οὕτω

ψι-

[*1* Συνευρίσκει] *Ζευς*. O. *m* Ἐπαναγαγεῖν] Ἐπαναγαγεῖν O. idque *Solan.* in text. recipi jubet. *n* Δοκεῖ] *Ζευς* male O. *o* Καὶ μὴ συντ. *Mh* συντ. omiffa καὶ, O. *p* Ἰδία] Omiffum in O. *q* Ὁ] Non habet articulum O. *r* Ἀπῖαι] Ἀπῖαι O. & *Fl.* & marg. *Δι.* *i* Τυραννικός] *Κοινοτικός* O. *s* EPM.] Ex O. huc inferui nomen Mercurii, quod Edd. male ante ὁρθῶς collocabant.

97. Ἀλλ' ἔτε ἀγνοήσεται] Τὸ ἀγνοήσεται, ἀντὶ τῷ ἄ. γινώσκεται. σκοπὸς δὲ ὅτι τὸ τοῖς ἀρχαῖς κατ' ἰδίαν τι

πράττειν ἔ μὴ τοῖς ἀρχομένοις αὐτὸ κοινοῦ, τυραννικῶς δὲ καὶ. V.

Long. Paß. 3. p. 100. (Ed. Moll.) ἡ τῇ Δάμῳ μετῴρων πρὸς τὴν ἀκὸν καὶ ἀλαδών. Idem etiam de navi in altum evecta. L. 2. p. 58. τὴν ναὺν ἐς τὸ πῆλυν⁹ μετῴρων ἔφερον. Item 2. 71. *Fungerm.* ναὺς ἐπ' ἀγκυρῶν μετῴρων διαμείσας, quod *Fungermannus* convertit, *naves in ancoris subvectas constituit*. Sed & de iis quae incerta pendent, recte dici, videmus ex *Plutarch.* Num. p. m. 60. f. μετῴρων τῷ πολιτεύματι⁹ ὅτι⁹. *Suspensa sine imperio Reptibi.* Quod paullo aliter tamen intelligendum ap. *Herodian.* 2. 9. 3. πυνθανόμεν⁹ τὴν Ῥωμαίων ἀρχὴν μετῴρων φερομένην ἀπῶσαι, nempe, *principatum suspensum ac direptum exposuit*. Sed de *suspensa* sive *incerto animo* aequae, si non rectius, quam *pendere ex alicujus ore*, (ut ibid. 2. 13. 8. conversum legimus) verteretur hoc ejusdem: Προσέηλθε γὰρ τῷ τῷ Σάβῳ στρατῷ, ὅπως αὖ ἐς αὐτὸν εἰς τὴν βασιλείαν ἀποβλέποντες, μετῴρων τῇ γνῶμῃ τυχόντες, καὶ ἀποβλέποντες αὐτοὺς πολέμῳ νόμῳ.

J.F.R.

75. Ἐν συνῳ] Supra in *Hermot.* c. 63. συνλαόνες εἰς συνῳ. Mox infra, c. 30. ὡς τῷ συνῳ ἐχόμεν⁹. *Alciop.* I. Ep. 24. f. μὴ δὲ πρᾶττειν ἀγαθοὺς γυμνασίαις εἰς συνῳ τῷ

καποῦ φθιμενόντες. Ubi doctiff. *Bergl.* hoc Luciani quoque adfert.

J.F.R.

78. Ἀνάγκη — ὀνόματι] Has duas voces delet Ox. Mf. quae in vulgatis post ἀνάγκη leguntur, nempe τὰ ἡμέτερα, & mox in iisdem impressis legitur διέσταται, valde aridet haec Mf. O. scriptura, quam ideo in textum recepi.

M. du S.

89. Ἐπαναγαγεῖν] Ex O. Codice hoc, pro vulgato ἰπαναγαγεῖν.

M. du S.

1. Κοινόμεν⁹] Conf. infra *Icarom.* c. 29. pr.

J.F.R.

4. Ἀπῶσαι ὁρθῶς γὰρ λέγεις; EPM.] Scripturam quam exhibet Cod. Ox. expressimus, utpote vulgata praestantior, quae Mercurio haec verba tribuit.

M. du S.

5. Συνέλθετε] Cum J. etiam haberet συνῳ. *Solan.* notarat Cod. O. habere ἐπῳ. uti & mox ἐπῳ. At cum videam eundem Codicem sic saepissime ξ. pro σ. exhibere, ambigo an opus sit id ubique in variantt. notare cum lectoris fastidio. Vid. de eo jam notata ad c. 4. hujus *Dial.* v. Συνουσίας.

J.F.R.

φιλά, ὦ Ἑρμῇ, καὶ ἀπλοῖκά καὶ πεζὰ κη-
 γύσεις, καὶ ταῦτα ὅπῃ τοῖς μεγίστοις συγ-
 καλῶν; EPM. Ἀλλὰ πῶς γὰρ, ὦ Ζεῦ, ἰο-
 ἀξίοις; ZEYΣ. Ὅπως ἀξιώ, ἂν ὑποσε-
 νῶναι φημί δεῖν τὸ κήρυγμα μέτροις τισί, καὶ
 μεγαλοφρονία ποιητικῇ, ὥς μᾶλλον συνέλ-
 θοιεν. EPM. Naί. ἀλλ' ἐποποιῶν, ὦ Ζεῦ,
 καὶ ῥαψωδῶν τὰ τοιαῦτα ἐγὼ δὲ ἥκιστα
 ποιητικὸς εἰμι ὥστε ἀφαιρῶ τὸ κήρυγμα,
 ὑπέρμετρα ἢ ἐνδεᾶ ξυνείρων, καὶ γέλως ἔσαι
 παρ' αὐτῶν ὅπῃ τῇ ἀμυσίᾳ τ' ἐπῶν. ὅρα
 γὰρ καὶ τ' Ἀπόλλων γελῶμενον ἐπ' ἐνόις τ'
 χρησμῶν, καὶ τοὶ ὅπῃ κρυπτόσης τὰ πολ-
 λὰ τ' μαθητικῆς ἂν ἀσφαλείας, ὥς μὴ πάν-
 χολὴν ἀγειν τῆς ἀκρότης ἐξετάζειν τὰ
 μέτρα. ZEYΣ. Οὐκ ἔν, ὦ Ἑρμῇ, τ' Ὀμή-

Ita nude, Mercuri; & simpliciter;
 & pedestri oratione praeconium facis, id-
 que cum de maximis rebus Deos convoces?
 MERC. Quomodo igitur jubes, Jupi-
 ter? JUP. Quomodo jubeam? Gravita-
 tem conciliandam ajo praeconio versibus
 quibusdam, & magniloquentia poetica,
 ut magis convenient. MERC. Esto. Sed
 versificatorum ista, & carmina ad virgam
 canentium: at ego minime aptus sum ad
 poeticam: itaque corruero praeconium,
 vel excedentes mensuram versus, vel defi-
 cientes confarcinans: & risus orietur ab
 illis propter imperitiam carminum. Videq[ue]
 enim ipsum quoque Apollinem rideri de
 oraculis quibusdam; quamquam multa hic
 tegat vaticinii obscuritas, ut, qui audiunt,
 non multum habeant otii ad versus exami-
 nandos. JUP. Ergo Mercuri de Homeri
 car-

a Ἀποσιμ. φημί δὲν] Ἀποσιμῶν φημί O. omisso δὲν. b Ἀσφαλείας] Sic dedi ex L. O. P. P. Ἀσφαλείας
 Edd. cett. omnes. μαθητικῆς quoque omittunt J. H. &c. cum Codd. nonnullis: id vero est in P. edit. & Cod. O.

8. Ἀπλοῖκά] Ἀπλοῦς αἰα, * ἐπιτλή. V.

18. Ἐπὶ τῇ ἀμυσίᾳ] † Γραμ. ἐπὶ τῇ ἀμυσίᾳ. V.

* Ἐπιτλή] Ἀπλοῦς editum ante. Adscripserat Solan. Leg. ὡ-
 τελέη pro V. ἐπιτλή.

† Γραμ. Hic & in aliis multis locis in Exc. G. legitur tan-
 tum γρ. quod aliquando commodius reddi per γραπτός po-

Ibid. Τῶν ἐπῶν] Τῶν μέτρων. G.

test. Hic tamen in C. hunc in modum scriptum invenio
 γραμ. sive cum αἰ supra. M. du S. At hoc in Mss. imperativ.
 γράφει notat. J. F. R.

19. Τὸν Ἀπόλλων] Hoc recte se habere, vid. ad c.
 10. J. F. R.

20. Τὰ πολλὰ τ' μαθητικῆς ἀσφαλείας] Pro ἀσφαλείας
 lego ἀσφαλείας, & verto: quamvis obscuritas multa
 tegat. Sic in Gallo χρησμούς ἀσφαίς dixit. c. 18. f.
 ἐν τοῖς ἀσφαίς τ' χρησμῶν. L. Bos.

21. Μαθητικῆς ἀσφαλείας] Recte emendatum est a Pa-
 risiensi Editore, quod in Edd. erat ἀσφαλείας, & pro
 eo ἀσφαίς, ut in P. & L. scribitur, repositum. Sed
 μαθητικῆς additur in P. In O. solum legitur. Vide 158.
 f. & 382. inf. cum Menagii not. M. du S.

Ibid. Τῆς — ἀσφαλείας] Quid sibi ἀσφαλεία hic
 velit, & quomodo occultare ea possit vitia poëseos,
 nemo temere dixerit. Nota oraculorum obscuritas:
 indicat eam ipsum participium ἐκρυπτόσης. Quid
 igitur? legendum ἀσφαίς, quod voluisse etiam do-
 ctissimum Solanum, ex interpretatione Opsopei, ab
 eo interpolata, colligo. J. M. G.

Ibid. Ἀσφαλείας] Ἀσφαίς. F. G. Idem notarat
 etiam La Croze.

Ἀσφαίς] Quod Cl. Bos monuit, id sic jam edi-
 tum erat in Paris. Non tamen dixerim, cum inde
 hausisse, quia cett. male quoque ἀσφαλείας. Ceterum a
 plagii crimine non est immunis, quod patchet in nova
 Edit. ejus Ellipseon, brevi forsitan proditura. J. F. R.

28. Θύλεια θύας] Τὸ γὰρ hic deest, aut alia particu-
 la δὲ χρὸν. F. G.

Ibid. Μῆτε τις ἐν θύλεια θύας, μῆτε τις ἄρσην] Claudi-
 cat versus hic, ut etiam postremus in voce νάνυμοι.
 Sed volens sciens hoc Lucianus ita commisit in perso-
 na Mercurii, ut mali Poëtae, & qui paullo superius
 de se ipse dixit, ἐγὼ δὲ ἥκιστα ποιητικὸς εἰμι. Th. M.

Μῆτε τις ἐν θύλεια θύας, μῆτε τις ἄρσην] Nihil mi-
 rum si versus claudicat, quando vox omittitur, quam
 ex Homero ab Solano indicato restituiamus. Editor Pa-
 risinae damnum hoc sarcire cupiens καὶ de suo, ut su-
 spicor, supplevit, quo versus quidem dimensionem,
 non adeo intellectui satisfiebat. J. F. R.

Μῆτε τις] Parodia ex variis Homeri locis, quae in-
 dicamus, concinnata, in qua ex ipso Homero quae-
 dam emendanda sunt, ut τόγῃ post θύλεια θύας, &
 ὅσοι. M. du S.

30. Μηδ' αὐτῶν] Homer. II. Y. 7.

34. Ὅσοι — Νάνυμοι] Mercurius jussu Jovis con-
 vocaturus concilium Deorum, inter alia quae ῥαψω-
 δῆ, & hoc ait,

— ἀλλ' ἐς Διὸς ἔλθετε πάντες
 εἰς ἀγορὴν, ὅσοι τε κλυτὰς δαίμονες ἐκαστόμβας,
 ὅσοι τ' αὖ μίσσαιοι, ἢ ὕψαιοι, ἢ μάλα πάγχυν
 Νάνυμοι, βαμνῶντι ὧδ' ἐκρίσθησι πάθησθαι.

Emend.

carminibus multa admisce praeconio, ut ille nos convocabat, meminisse autem te credibile est. MERC. Non equidem omnino plane & expedite. Periculum tamen faciam.

— *Ne qua igitur mulier Dea, neve vir nullus,*

Nem quis de fluviiis ipsis patris Oceani absit!

Nem quae Nympharum, verum ad Jovis omnis adesto

Concilium, quotquot celebres editis hecatombas:

Qui medii, qui postremo, qui nominis nullo,

Ora supinati nidore sedetis ad aras.

ἐπὶ τῶν ἐγκαταμίγνυε τὰ πολλὰ τῷ κη-
25 γύματι, ὡς ἐκείνῳ ἡμᾶς συνεκάλε, μεμ-
νησθε δὲ σε εἰκός. EPM. Οὐ πάντῃ μὲν ἔστω
σαφές, καὶ προχείρως, πειράσομαι δὲ ὅμως.
Μήτε τις ἐν Θήλειᾳ θεός, ὃς τόγε μήτε

30 Μῆδ' αὐτῷ πῶλα μὲν νόσφ'
Ὀκείανόιο,

Μῆδ' ἂν τε νυμφάων, ἀλλ' ἐς Διὸς ἔλ-
θετε πάντες

Εἰς ἀγορὴν, ὅσοι τε κλυτὰς δαίτυθ'
ἐκατόμβας

ἴ' Ὅσοι τ' αὖ μέσαιοι, ἢ ὑψαίοι, ἢ
μάλα πάγχυ

ἢ Νότυμοι, βαυμοῖσι καὶ κίσσοι
κάθησθε.

ZETΣ.

ε Τόγῃ] Ex Homero supplevi. quod omisum in Edd. καὶ Edd. P. sola pro eo substituerunt. d Te] Γε Ο.
ε Ὅσοι] Ὅ σοι Edd. male & O. f Ὅσοι] Sic jam recte P. & B2. Cett. ὅσοι. g Νότυμοι] Restitui ex Fl.
& Homer. Νότυμοι enim vulgo Edd. & O. Μότυμοι Schol. h Κίσσοι] Κίσσοις O.

32. ‡ 'Αἶ' ἐς Διὸς ἔλθετε πάντες] Πρὸς τῇ λοιπῇ δι-
αιρέσει, μᾶλλον δὲ μακρῇ τῇ περὶ τοὺς λεγόμενους θεούς,
π. Πριάπῳ τῷα θεῷ εἶναι τῷ Διούσῳ, ἐπιθετικῶς αὐ-
τοῦ τούτου διέν. Πριάπῳ καλεμῶν, ἄλλοι δὲ Διούσῳ μὲν
υἱόν, μακρῶς δὲ ἢ Ἀφροδίτης, ἢ Διότης. Μικρῶς δὲ ὁ Πα-
παρεὺς ἱεροφρόνιτος τ' Πριάπῳ λέγει, ἄλλοι δὲ Ἀφροδίτης

υἱόν § καὶ ἱεροφάνει αὐτὸν εἰς τοὺς λεγόμενους, ἐπὶ τῇ ἀμορφίᾳ
τῇ ᾧ μὲν αὐτὸν αἰδοῦν ἐχομένη. εἴχῃ γὰρ φασὶ γλῶσσαι με-
γάλας εἶναι καὶ αἰδοῦν λαχθῆναι δὲ τῷ αὐτῷ, ὅτι ση-
μαίνει τὸ ἀγαλμα αὐτοῦ, ὡς ὁ κρατὶ γλῶσσης εἶναι κα-
ρὸς εἶναι, ἀμυμπίον ἔχει τ' βίον. V.

37. Πάγχυ νότυμοι] Ἄνω ὕμνων. V. In altero Vos-
fiano sic: Νότυμοι] Γράφει νότυμοι. ταῦτά μ' αὐτοῦ ὕμνων.

‡ 'Αλλ' ἐς Διὸς: Hoc Scholium haud satis apte hic infer-
tum, poluimus tamen loco movere, quo Scholiastae inge-
nium magis innotescat; qui arripit marium foeminarumque
inter Deos mentione, notam quam alibi aut concinnarat aut
invenerat, alieno proflus loco Lectori obtrudit. Vid. Schol.

43. ad Θ. §. Melius in Sch. 43. ad Θ. §. legitur δ. M. du S.
§ καὶ ἱεροφάνει] Nihil varietatis notatum invenio, mirorque de-
lectum hoc praeferuisse, credas enim, legendum καλῶν. Sed
nihil est opus. J. F. R.

Emendatius Basileensis legit ὅσοι in utroque loco. Cur
vero ultimum versum in voce Νότυμοι claudicare di-
cat Marcellius pag. 131. edit. Amst. non intelligo. Ut
que secunda in Νότυμοι producit. Hom. Il. M. v. 70.

Νότυμος ἀπὸ ἁπ' Ἀργεῖ ἐνθάδ' Ἀχαιοίς.

Pro Νότυμοι apud Lucianum in editione Florent. le-
gitur νότυμοι. utrumque usitatum. J. F.

36. Ὅσοι τ' αὖ] Hom. Il. I. 228. & mox Νότυμοι
Il. N. 227. M. du S.

38. Νότυμοι] Non dubitavi sic dare ex Fl. & Ho-
meri loco ab Solano citato. Item ex Il. 2. 70. ubi pla-
ne idem versus quem Cl. Jēf. ex M. 70. citat, re-
currit, nec tamen Νότυμος, sed νότυμος scribitur.
Quin & M. 70. in Ed. optimae notae Ox. νότυμος si-
militer legitur. Et quamvis Erudit. Clarke Νότυμος
ibi ediderit, fatetur tamen, alios νότυμος habere, ait-
Tom. II.

que: „ Nulla ex analogia produci potest illud v. U-
„ trumne vero νότυμος, quomodo nonnulli edide-
„ runt, an νότυμος acque ac νότυμος pronuntiarint
„ Iones, non liquet”. Non tamen ausim repugnare
Jēf. νότυμος & νότυμος promiscue inveniri, &
prius etiam produci; nam in Odyss. priore modo scri-
bitur A. 222. — θεοὶ νότυμοι ἐκίσσω, in 3. Edit. an-
tiq. ac tamen media fit longa. Sed quia crebrius cor-
ripitur sic scriptum, ut Od. 2. 182. Νότυμοι ἐξ ἰθά-
κης —. Item N. 239. Οὐτὼ νότυμός ἐστιν ἴσως δὲ με-
γάλα πολλὰ, suspicio remanet, etiam priori Od. lo-
co consona duplicata legendum. Quare fraudi non
erit recepisse in Luciano quod tutius est, etsi nondum
plane negari queat, alterum quoque defendi posse.
Sed sentio nimis jam curiosum me fuisse in una lite-
rula indaganda, & non multum utilitatis inde Lecto-
rum plurimos capturos. J. F. R.

Idē. Βαυμοῖσι] Lege οὐ βαυμοῖς παρὰ κίσσης. F. O.
Nonn Ba.

ΖΕΥΣ. Εὐγε, ὦ Ἑρμῆ, ἄριστα καὶ 40
 ρηταί σοι, καὶ συνθέσαι γὰρ ἤδη ὥστε
 λαμβάνων κάθιζε αὐτὸς, καὶ πῶ
 ἄξιαν ἕκαστον, ὡς αὐτοῦ ἢ τέχνης ἔχῃ
 ἐν προεδρίᾳ μὴ τῆς χρυσοῦς, εἴτα ὅτε τῶ
 τοις τῆς ἀργυροῦς, εἴτα ἑξῆς, ὅποσοι ἐλε- 45
 φάντινοι, εἴτα τῆς χαλκοῦς, ἢ τῆς λι-
 θίνης, καὶ ἐν αὐτοῖς τέτοις, οἱ Φειδίου μὲν, ἢ
 Ἀλκαμῆος, ἢ Μύρωνος, ἢ Εὐφράνορος,
 ἢ τῶ ὁμοίων τεχνιτῶν, ποτελίμηναν οἱ
 συρφετώδεις δὲ ἔτοι καὶ ἀτεχνοὶ πόρρω περ 50
 συναθρόντες καθέδονται σιωπῇ, ἀνα-
 πληρῶντες μόνον τὴν ἐκκλησίαν. EPM. Ἔσται
 ταῦτα, καὶ καθέδονται ὡς προσήκει. ἀλλ'
 ἐκείνο ἔτι πόρρω χειρὸν εἶδέναι, ἢν τις αὐτῶν
 χρυσοῦς μὴ καὶ πολυτάλαντος ἢ ἢ ὅλην, 55
 ὅτε ἀκριβοῦς δὲ τὴν ἐργασίαν, ἀλλὰ κομιδῇ
 ἰδιωτικὸς, καὶ ἀσύμμετρος, πρὸ τῆς χαλ-
 κῶν ἢ Μύρωνος, καὶ Πολυκλείτου, καὶ τῆς
 Φειδίου, καὶ Ἀλκαμῆος τῶ λιβίναν καθέδει-

7. JUP. Euge Mercuri. Optime fun-
 ctus es praeconio. Etenim jam concurrent.
 Itaque exceptis sedilia praebe pro dignitate
 cuique, prout vel quantum ad materiam se
 habent vel quantum ad artem. Primo qui-
 dem loco aureis, tum post illos argenteis,
 deinde juxta hos, qui sunt eburnei, tum
 aereis aut lapideis: & in his ipsis, qui Phi-
 diae sunt, aut Alcamenis, aut Myronis,
 aut Euphranoris, aut similibum artificum,
 praeferrantur. At illi de faece, artis omnis
 expertes, porro in angulum aliquem con-
 trusi silentio, concionis modo explendae
 causa, assideant. M E R C. Fieat ista: se-
 debunt ut convenit. Verum illud non ex-
 peditum est scire, si quis illorum aureus
 quidem ille sit, & multorum talentorum
 pondere, sed idem non curiose elaboratus, sed
 plebejus omnino, & parum commensu sibi re-
 spondens, hic ne ante aeneos Myronis, Po-
 lycleti, Phidiae, & lapideos Alcamenis asside-
 bit?

a Συνέεισι] Sic dedi ex O. P. & Schol. licet O. συνέεισι. Edd. συνέεισι. b Κα] Non adgnoscat articulum
 O. c Καθιόνται] Deest in O. d Ἀλκαμῆος] Ἀλκαμῆος O. e Προφάνιος] Restitui ex O. Προφάνιος Edd. f Πρὸ-
 χειρὸν] Καὶ O. g ἢ] Omittit O. h Τῶν] Benefic El. H. Va. P. S. Fap male f. i Τῶν Μύρωνος] Τῶ
 Μύρ. O.

41. Συνέεισι] Γράφει συνέεισι. V.

47. Οἱ Φειδίου μὲν] Οὕτω ἀγαλματισμοὶ ὄντων ἔργων. V.

Διορῶν] Recte quidem Gorgias vidit in vulgaribus
 Edd. deesse aliquid ad numerum. jam vero quum pro
 λόγους, habeamus λόγους, addito cū nihil est opus.

J. F. R.

43. Ὡς αὐτοῦ ἢ τέχνης ἔχῃ] Indicarat Solan. in marg.
 conferend. Dial. i. T. I. Ibi autem, §. 2. legas: φῶ-
 σις — ἔχον διῆμι. Sed illa verbi ἔχω structura sa-
 tis est obvia. Vid. tamen Tox. c. 44. f. ὡς τις ἢ γίνωκε,
 ἢ πλοῦτι, ἢ δούλῳ ἔχει, ibique obiter notata; nam
 his inhaerere, ubi nihil est difficultatis, non est ani-
 mus.

J. F. R.

48. Εὐφράνορος] Miror hunc inter statuarios nomi-
 nari, omittique hic Polycletum, qui paullo post a
 Mercurio memoratur. Euphranor enim insignis qui-
 dem pictor, non statuarius; nisi forte etiam tabula-
 rum picturarum hic rationem a Jove haberi putes,
 quod a vero mihi non videtur abhorrere. Euphrano-
 ris inter alia celebrabatur γυνή, cujus & noster me-
 minit. Habet tamen etiam Laetantius inter statuarios
 L. II. 4. cum Polycleto & Phidia, p. m. 111. B.

M. du S.

57. Τῶν χαλκῶν] Sola f. hic τῶ pro τῶν habet; sed

vulgatam sequor.

M. du S.

63. Πλατύνω — ἄρι.] Quid haec significant,
 docebit Aristos. Pol. IV. 157. 17.

M. du S.

68. Χαρίτις] Conf. infra c. 148. locaque ibi indi-
 cata.

J. F. R.

71. Εὐφράντιος] Jupiter Olympius, de quo ad Eur.
 c. 11. & Συγρ. c. 51. De materia Colossorum eorum
 vide Ἀλ. c. 24.

M. du S.

74. Μῦν] Sic Mf. O. vide Ἀλ. c. 24. ubi in im-
 pressis itidem peccatur; μῦν enim utrobique habent
 omnes.

M. du S.

Μῦν ἀγίλας] Dedi hoc Mf. ac Solano, ut μῦν ἀγ-
 murium greges, pro μῦν μουσκαρῶν, reciperem; quia
 habitatio illis hic convenientior, quam his, & ver-
 bum ἐμπολιτεύομαι, quasi civitatis forma incolere,
 muribus quam μουσcis melius conveniat. Utrum au-
 tem infra Gallo c. 24. f. μουσκαρῶν grex potior sit gre-
 ge murium, quod Clariss. Wessel. obs. p. 51. voluit,
 ibi disquiremus.

J. F. R.

75. Βωδῆς] Vide Ἰκαρ. c. 24. & Strab. X. p. 47 f.

M. du S.

77. Ὁ Μῦν] Dens Lutus, qui a Phrygiis praecipue
 co-

bit? an putandum, praefendam esse ar-
tem? JUP. Sic quidem decebat: sed prae-
ferendum tamen est aurum. MERC. Au-
dio. Nempe ex divitiis atque censu jubes,
non ex nobilitate & praestantia illos a me
collocari. Venite ergo in primas sedes vos
aurei.

8. Videntur proinde, Jupiter, prima
sedilia occupaturi soli barbarici, Graecos
enim, quales sint, vides: venusti illi qui-
dem, & boni vultus, & ex arte figurati:
sed iidem lapidei aut aerei in universum
omnes; aut pretiosissimi quidem illorum
eburnei, paucillum quantum auri refulgen-
tis habentes, ut colore illo & splendore in-
ducti tantum sint. Intus vero lignei sunt,
& totos murium greges, ibi remp. haben-
tes, tegunt. At illa Bendis, & Anubis
iste, & juxta illum Attis & Mithres, ex
auro solido toti, & graves & multi revera
pretii.

βοται, ἢ ἡ προσημασία χρὴ νομίζω εἶναι τὴν
τέχνην; ΖΕΥΣ. Ἐχρὸν μὲν ἔστω, ἀλλ' ὁ
χρυσὸς ὅμως προσημασιᾶν. ΕΡΜ. Μαινά-
ται, ὅτι Πλατύνειν κελεύεις, ἀλλὰ μὴ
Ἀριστύνειν καθίζεις, καὶ ἀπὸ τιμημάτων ἡ-
δυσκείεσθαι εἰς τὴν προεδρίαν ὑμεῖς οἱ χρυσοῖ.

Ἐοίκασιν δ' ἐν, ὡς Ζεῦ, οἱ βαρβαρικοὶ
προεδρεύουσιν μόνοι, ὥς τῆς γε Ἑλληνικῆς
ὁποῖοι εἰσι, χαρίεντες μὲν, καὶ εὐπρόσωποι, καὶ
κατὰ τέχνην ἐξοχηματισμένοι, λίθιοι δὲ, ἢ
ὀχθαλμοὶ ὅμως ἀπαλῆς, ἢ οἷον πολυτελέ-
ται αὐτῶν ἐλεφάντινοι, ὀλίγοι ὅσοι τῶν
χρυσῶν ὅπως ἔχουσιν, ὥς ὅπως
χρυσῶν καὶ ἐπηγυῖα μόνοι, τὰ δὲ ἐνδοῦ
ἐπιπλοῦς, καὶ ὅτι μὲν ἀγέλας ὅλας
ἐμπλοῦς ἐνδοῦ σκέπουσιν. ἡ Βενδὶς δὲ αὐ-
τῇ, καὶ ὁ Ἀνυβὶς ἐκείνοισι, καὶ παρ' αὐτὸν ὁ
Ἀττὶς, καὶ ὁ Μίθρης, καὶ ὁ Μῆν ὅλας
ὀλόχρυσοι, καὶ βαρεῖς, καὶ πολυτίμοι ὥς
ἀληθῶς.

ΠΟΣ.

ἡ Προσημασία] Προσημασίαν marg. At. & O. qui mox εἶναι omittit. l' Oti] Non comparet in Fl. m' E-
περίλκω] Ἀπορίλκω O. manu recentiore. n' Ἐπηγυῖα] Ἐπιγυῖα male O. Ἐπηγυῖα Coll. o Μῦθον]
Sic O. Μῦθον Edd. Μῦθον male f. p' O Μῦθον] Sic restitutum ex O. & Fl. Nam καὶ μῦθον Edd. cett. male. Μῦθον
ἄλ. P. q' Ὀλον] Ὀσον Fl. Ὀλον cett. & P. r Πολύτιμοι] Ex Fl. sic dedi, cum πολυτίμοις esset in Edd. cett.

60. Προσημασία] Γράφει προσημασίαν. V.
62. Πλατύνειν] Ἀριστύνειν, αὐτὸ τὸ κατ' ἐκλογὴν Πλα-
τύνειν δὲ ἀντὶ τῆς πλεονείας. V.
73. Ἐπηγυῖα] Ἐπηγυῖα ἡ συστάς. V.
75. ἡ Βενδὶς δὲ αὐτῇ] ἡ μὲν Βενδὶς Θρακικὴ θεὸς. Ὁ δὲ
Ἀνυβὶς Ἀιγύπτου, ὃν οἱ λόγοι ἐκπεπρωμένοι φαίνονται.
Ὁ Μῆν Περσικὸς. Ὁ Μῦθον Φρύγιος. Ὁ μὲν Μῦθον, ὁ
αὐτὸς ἔστι τῶν Ἑφραίμων, ἄλλοι δὲ τῶν ἑλλήνων φαίνονται. Ἐπει-
ὅτι οἱ βαρβαροὶ πολυτίμοι καὶ ἐκείνοισι, καὶ ὅτι οἱ πολυτίμοι
τοὺς αὐτῶν θεοὺς καὶ ἐκείνοισι. Τὸν Ἀττὶν δὲ Φρύγιος εἶναι

φαίνεται, ὅτι αὐτὸν οἶμα τῶν Διοσκόρων. Φασὶ δὲ αὐτὸν ἐκ
Θρακίας εἶναι τῶν ἑλλήνων ἀποκαταστάς μητρὸς ἐφ' ὅτι ἱε-
ραῖοι αὐτῆς ὀνόμαζαν. Ἐποῖ δὲ ἐκ γένεσιν οὐδὲν αὐτῆς ὅτι δὲ
ἐκείνῳ παλαιῶν αὐτὸν φασὶ. καὶ τούτων ἱεραϊκῶς λειτουργούντες
ἐκτελεστοῦναι πρότερον τὰ γυναικῶν ἔργα ἀνατρεῖν ἔστιν.
Δὲ τὰ αὐτὰ ἐν τῇ παλαιᾷ τούτῳ κατὰ πάντων εὐνοῶν, ὥς
τῶν Ἀττῶν ἐκτελεστοῦναι ἀνακῶν, ἀρμεδιώται δὲ, καὶ ἐκ
κεναιδῶν, καὶ ὅτι αὐτὸς Ἀττὶς τοιοῦτος ἐκπεπρωμένος
τῶν μῦθων ἐκτελεστοῦναι. V.
77. Ὁ Μῦθον] Ὁ Μῦθον ἐστὶ τῶν Περσῶν ὁ ἕλιος. V.

* Ὁ Μῦθον] Μῦθον, & sine artic. Edit. Correx. Solan. ad-
scripsitque: Exc. G. ὁ Μῦθον, Περσικὸς. ὁ Μῦθον Φρύγιος. ὁ δὲ
Μῦθον. V. etiam, nisi quod ὁ μῦθον Μῦθον ultimo loco habet.
M. da S.
+ Ἐκείνοισι] Ἐκείνοισι ante editum male.

* τῶν ἑλλήνων] τῶν ἑλλήνων. C.
* Ei κρηίδ.] Sic C. pro quo εἶναι κρηίδος erat in editis. In
V. autem εἶναι κρηίδος. M. da S.
* Μῦθον] Sic etiam C.

colebatur. Vide c. 41. Ejus effigiem in nummis ex-
hibet Spanh. p. 193. quem vide. Sic autem scribitur
in O. & Fl. Ed. In reliquis M. Nisi quod in P. M.
ὁ ἄλ. scribitur, prave. M. da S.
78. Πολυτίμοι ὥς ἀληθῶς. ΠΟΣ.] Cum non satis di-
lerte notasset Solanus quid Fl. hic haberet, ego eam
adii, cum ceteris contuli, invenique, eam pro vul-
gato, καὶ πολυτίμοις ὥς ἀληθῶς. ΠΟΣ. καὶ πῶς τούτῳ, ὡς

Ἐρμῇ, δίκαιον, sic habere: καὶ πολυτίμοι. Ποσειδῶν. ὡς
ἀληθῶς τούτῳ Ἐρμῇ δίκαιον. Ex ea igitur lubens adripui
illud πολυτίμοι, quod sensus post βαρεῖς postulat. Non
enim idem esse πολυτίμοι, quod honorem cultu ex-
hibendum signif. cum alterum de eo quod multo pre-
tio emitur, verius dicatur: idque notum arbitror,
alioqui testimoniis firmarem. Ceteras tamen ejusdem
Fl. mutationes adsumere non sum ausus, quod omis-
N n n n a

• ΠΟΞ. ^b Καὶ πῶς τῆτο, ὦ Ἑρμῆ, ⁸⁰ δίκαιον, ἢ κυνοπρόσωπον τῆτον προκαθίζεν μὲν ἢ Αἰγύπτιον, καὶ ταῦτα Ποσειδῶν ὄντ'; EPM. Ναί. ἀλλὰ σὲ μὲν, ὦ ἐμποσίγαυε, χαλκῆν ὁ Λύσιππος καὶ ὁ Πωχὸν ἐποίησεν, οὐκ ἐχόντων τότε Κορινθίων χρυσόν. ἔτι δὲ ὅλοις μετάλλοις πλεονέκτηρός ἐστιν. ἀνέχεσθαι ἔν χρῆ παρρωσιμῶν, καὶ μὴ ἀγανακτεῖν εἰ τις ῥίνα τηλικαύτην χρυσῆν ἔχων ^d προτιμήσεται σὺ.

ΑΦΡ. Οὐκᾶν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ μὲν λαβὼν, ⁹⁰ ἐν τοῖς ποροδίοις πᾶς καθίζει χρυσῇ γὰρ εἰμι. EPM. Οὐχ ὅσα γε, ὦ Ἀφροδίτη, καὶ μὲν ὄραν, ἀλλ' εἰ μὴ πᾶν λημῶ, λίθου τῆ λευκῆ Πεντέλης, οἶμαι, λιθοτομηθεῖσα, εἴτα δόξαν ἔτω Πραξιτέλης, Ἀφροδίτη γενομένη, Κνιδίοις παρεδόθη. ΑΦΡ.

9. NEPT. Et ubi hoc iustum est; Mercuri, hunc canino vultu praeditum ante me sedere Aegyptium, idque cum ego Neptunus sim? MERC. Sic est. Verum te, quassator telluris, aereum Lysippus & pauperem fecit, non habentibus eo tempore aurum Corinthiis: at hic totis metallis ditior est. Ferre itaque oportet, te submo- veri, nec indignari si quis tantum ex auro rostrum habens tibi praeferetur.

10. VEN. Ergo me etiam in primis alicubi colloca subfelliis: etenim aurea sum. MERC. Non quantum ego quoque videre, Venus, possum. Sed si non plane lippio, ex candido lapide, Pentelico arbi- tror, excisa, deinde cum ita Praxiteli vi- deretur, Venus facta, & tradita es Cnidius. VEN.

• ΠΟΞ.] Vid. not. ^b Καὶ πῶς] Haec deesse in O. & P. notat Solan. Non satis distincte tamen, anne utrumque in utroque. Quod tamen suspicor, quia & in Fl. abesse video. ^c Πωχόν] Πήνη O. ^d Προτιμήσεται] Προτιμήσεται O.

81. Κυνοπρόσωπον] Ἀντικ. V.

91. Χρυσῇ γὰρ εἰμι] Χρυσῇ ἵλεται Ὀμηρ. τὴν Ἀφροδίτην, * ἀπὶ τῆ καλῆν. αὐτὴ δὲ ἦλθε προκαθίσαι, ὅσον οἱ τῷ οἴματι. V.

93. Πᾶν λημῶ] Λημὴ δὲ ἐστὶν ὁ ἐν τοῖς ὄρεσιν ῥύ-

* Ἀπὶ] Τυττίος pro ἀπὶ τῆ, ediderat Cler. Sed cum ἀπὶ τῆ esset in V. ἀπὶ τῆ inde fecit Solan. merito quidem, licet

π. V.

94. Πεντέλης] Ἀπὸ Πεντέλης. Πεντέλη δ' ἐστὶ λίθος παρ' Ἀθηναίους ἐν ἀγάλματι πικτινῶν. V.

95. Πραξιτέλης] Οὗτος ἀγαλματοποιὸς ἄριστος, ὅστις κατεσκεύασε τὸ ἐν Κνίδι ἢ Ἀφροδίτης ἀγαλμα. V.

• πρὸς ad praecedentia relatum excusari queat.

J. F. R.

fionem prae se ferunt. Formula autem ὡς ἀληθῆς Nostro est cum aliis familiaris. Vid. de Salt. c. 2. m. Alex. c. 61. Lexiph. c. 22. Amor. c. 48. Ac Bergl. ad Alciph. I. 30. f. Sic in aliis adiect. Long. Paft. III. p. 211. ἢ δὲ ἡγῆτο ὡς μακροτάτω ἢ Χλόης.

80. Πῶς] Lege πῶς. In O. deest.

91. Χρυσῇ] Homero nempe passim.

94. Πεντέλης] Πεντέλη locus in Attica.

Πεντέλης] Vide notam ad Ἑρωτ. c. 13. ubi aliter traditur.

95. Δόξαν ἔτω Πραξιτέλης] Tale est Horatianum illud: Cum faber incertus scammum faceretne Priarum, maluit esse Deum. &c.

1. Καὶ ῥ' ἔτι] Et si posterius καὶ, quod Fl. omisit, abesse potest, minime tamen eam sequor; quia sic solet Nostro aliisque duplicari. Vid. Alex. c. 24. v. 21.

Ibid. c. 28. pr. Imag. c. 6. f. &c.

Ibid. Τοῦ Ἀπόλλωνος] Quod Soulius, sive Solanus noster operae duxit notare consensum in Ἀπόλλωνος pro Ἀπόλλωνος, monet, id jam dictum recte se habere, ad Jov. Conf. c. 8. Et hoc Jov. Imag. c. 6. eodem modo

legebatur. Et sic Diad. Sic. quoque ἢ Ἀπόλλων. L. 2. c. 47. atque alibi.

Ibid. Ἀπόλλων — πολύχρυσος] Dives dicitur Il. I. 404. sed nullibi, quod praefiscine dixerim, apud Hom. πολύχρυσος, quod apud Hesiodum epithetum est Veneris passim, ut Ery. 519.

3. Ἐν τοῖς ζυγίαις] Cum mox τῷ θητικῷ, tum πηλιακοισιομίδων καὶ ἱππῶν etiam mentio injiciatur, optimum fuerit hic uno loco proponere antiquum illum Solonis censum, ad quem respicitur: faciemus hoc Plutarcho verbis, Solone p. 160. H. Steph. Τὸς ἐν ἑκατοῖς ὀμῶν ὁ ὄγρως (oleo, arbitror) μίτρα πεντακοσία (quingenas f. quingentas de unoquoque genere) ποιούνας, πρῶτος ἔταξε, καὶ πηλιακοισιομίδων πρὸς ἡγρόντες διπλάσις δὲ τοῖς ἱπποῖν τρέφειν δυνάμεναι; ἢ μίτρα ποιῶν τριακοσία (trecentas, trecentas de unoquoque genere) καὶ τοῦτας ἱππῶν τελευτάς, ἱππῶν. ζυγίται δὲ οἱ τῷ τρίτῳ τιμήματι ἀποκρίσθαι, ὡς μέτρον ἢ συναμφοτέρων τριακοσίων (utriusque generis simul summi trecentorum) οἱ δὲ λοιποὶ πάντες ἐκαλοῦντο θῆτες, ὡς ἐδμήναι ἄρχον ἰδμεν ἄρχον, ἄλλω τῷ συναμφοτέρω &c.

VEN. At ego fide dignum tibi testem Homerum adducam, qui hinc inde suis in carminibus auream me Venerem esse dicit. MERC. Nimirum idem etiam Apollinem multi esse auri dicit ac divitem. Sed jam videbis illum quoque sedentem inter jugarios, corona exutum a latronibus, & verticillis lyrae a sacrilegis spoliatum: itaque contenta esto, quod non omnino in capite censis fers suffragium.

II. COL. Mecum vero certare quis ausit, qui & Sol sim, & tanta magnitudine? Nisi enim portentose magnum & I menfuram omnem supergressum exstruere me voluissent. Rhodii, de aequali impensa sexdecim aureos facere Deos poterant: hac itaque proportionis regula majoris ego pretii

Καὶ μὴν ἀξιοπρεπὲς σοὶ μάρτυρα τ' Ὀμηρον παρέξομαι, ἄνω καὶ κάτω τ' ῥαψωδῶν χρυσὴν με τ' Ἀφροδίτῃν εἶναι λέγοντα. E P M. I Καὶ γὰρ ἡ τ' Ἀπόλλων ὁ αὐτὸς πολυχρυσον ἔφη εἶναι καὶ πλεόντων· ἀλλὰ νῦν ὅψι καὶ κείνων ἔν τοις ζευγίταις πρὸς καθήκοντος, ἀπετεφανωμένον γε ὑπὸ τ' ἡγεῶν, καὶ 5 τῶς ἡ κόλλοπας τ' κιθάρας ἡ περιστευλημένον, ὥστε ἀγάπα καὶ σὺ μὴ πάνυ ἐν τῷ θηλικῷ ἐκκλησιάζεσθαι.

ΚΟΛ. Ἐμοὶ δὲ τίς ἀν' ἐρίσαι καὶ τολμήσειεν, ἡλίω τε ὄντι, καὶ τηλικύτῳ τὸ μέγεθος; εἰ δ' ἐν μὴ ὑπερφύῃ, μηδ' ὑπέρμετρον οἱ Ῥόδιοι κατασκευάσανταί με ἡξιώσαν, ὅπῃ τῷ ἴσῃ τελίσματα ἐκκαίδεκα χρυσοῦς θεῶς ἐπεποίητο ἂν ὥστε ἀνάλογον πολυτελέστερον ἂν νομιζομένην, καὶ πρόσ-

654

Καὶ] Abest a Fl. f. Ἀπόλλων] Nihil mut. Edd. & O. g. Ἐν τοῖς ζευγίταις πρὸς καθ.] Quinque haec verba omissa in Fl. h. Κόλλοπας] Sic Edd. excepta Fl. quae κόλλοπας. Sed O. σκόλλοπας, i. Περιστευλημένον] Ἀπασαν. O. h. Τολμήσειεν] Τολμήσει Fl. Vulgatae suffragatur P. i. Δ' ἐν] Γαῖν O. m. Ἄν] Inferui ex O. Deerat in Edd.

5. Τοῦς + κόλλοπας] Οὗς κολλόπας φασίν, οἷσι δὲ οἱ πασσαλικοί, οἷς ἀσπιδόχοι] αἱ κυραὶ. V. (ἰπιδόχοι) αἱ χορδαί. C.)

6. Ἐν τῷ θηλικῷ] Θῆτις ἐκαλοῦντο τῷ τῷ τοῖς Ἀθ-

ταῖς οἱ πάντων πινέταις, ἀπὸ τῷ θηλικῷ, ὅ ἐστι μισθὸς δουλοῦ, τρεφόμενοι. ἐν τῷ θηλικῷ ἢ ἐκκλησιάζειν λέγουσιν αὐτὸ τῷ ἐν τῷ πεικρῷ τάγματι. V.

12. Ἰσὺς τελίσματα] Δαπαρήματα. V.

+ Κόλλοπας] Κόλλοπας Edita male. Et proxime τὰς pro ἑ. Utumque emendavit

M. du S.

δικάζειν μόνον μετὰ τὸν τ' πολιταῖς. Hinc apparet, classicos vel primi census homines vocari posse πωλιανοστιαμοιδικαίς, equesstem Atticorum censum esse τὴν ἰσπιδίαν, ζευγίταις i. jugariis dictos, quod duo juncti unum equum publicum alerent, θῆτις denique cum capite census Romanorum comparari utcunque posse.

J. M. G.

5. Κόλλοπας] De hoc vide ad Συγρ. c. 23. M. du S. Κόλλοπας] Remittit Solan. ad Dnor. Dial. VII. c. ult. Sed ibi ex Codd. κολλόπας editum de re eadem. Nihil tamen hic muto. Vide sis, quae sagacissimus Hemsterh. ibi est commentatus.

J. F. R.

6. Τῷ θηλικῷ] Θητικῷ infimae classis locus apud Athenienses. Nam totam civitatem in quatuor classes Solon dividerat in πωλιανοστιαμοδικαίς, ἰσπιδίαις, ζευγίταις & θητικαῖς. Scholiast. Aristophan. ad Equit. tres tantum facit ordines.

J. E.

8. ΚΟΛΟΣΣΟΣ] In J. & Fl. non hoc modo nomen, sed & plerique interlocutorum integra scribuntur; adscripsit Solan. conferend. Quom. Hist. c. 23. Ibi Colossi Rhodii & proportionis imaginum sit mentio.

J. F. R.

10. Εἰ δ' ἐν ὑπερφύῃ] Sententia postulare videtur, ut unica mutata literula legamus εἰ γοῦν. Certe in interpretando hoc sum secutus.

J. M. G.

12. Τελίσματα] Primo trecenta Talenta ex Demetrii apparatu sive machinis relictis confecta, ad eam rem adhibita sunt. Plin. XXXIV. 7. neque sufficienter hac summa collata est praeterea a Rhodiis alia ad perficiendum opus pecunia.

M. du S.

13. Ἐπεποίητο ἂν] De meo non inferuissim illud ἂν, quia tam brevi intervallo iterum ἂν habemus. Verum quia Sallustius noster id fecit, & sensus potius quam euphoniae ratio habenda; obsecundavi. Magis enim jam aperte declaratur, Rhodios non revera sexdecim aureos Deos inde fecisse; sed, si voluissent, facere potuissent. Ceterum de praeterito passivo potestate activa usurpato dictum abunde supra. Conf. I. Ver. Hist. c. 35. vi. 50. Et notam Cl. Jussii ad Tyrannic. c. 12. No. 24. ubi licet παραγγεῖν frustra active interpretetur, multa tamen alia exempla addit, unde id patet; quorum alia ex Luciano etiam alibi non semel indicavimus.

J. F. R.

Ibid. Ἄν] Ex Ms. Ox. ante ἄν.

M. du S.

N n n n 3

16. T

εἴη ἡ τέχνη, καὶ ἡ ἐργασία * τὸ ἀκριβὲς
 ἐν μεγέθει τοσούτω. ΕΡΜ. Τί, ὦ Ζεῦ,
 χρὴ ποιεῖν; δύσκριτον γὰρ ἐμοὶ γυνὴ καὶ τῦτο.
 εἰ μὲν γὰρ ἐς τὴν ὕλην ἀποβλέποιμι, χαλκῶς
 ἔστιν· εἰ δὲ λογιζοίμην, ἀφ' ὁπόσων ταλάν-
 των κεχάλλευ, ὑπὲρ ὧν πέντακοσιο-
 μέδιμνος, καὶ τὴν ἱππάδα ἀνείη. ΖΕΥΣ.
 Τί γὰρ ἔδει παρῆναι καὶ τῦτον ἡλέγξοις; καὶ
 τῶν ἄλλων ὁ μικρότης, καὶ ἐνοχλήσοις τῇ
 καθέδρᾳ; πλὴν ἄλλ', ὦ Ῥοδίων ἄριστε, εἰ
 καὶ ὅτι μάλιστα προσημητέον εἰ τὸ χρυσοῦν,
 πῶς ἀνὰ τὴν προεδρεύοις, εἰ μὴ δέησ' ἀναστῆ-
 ναι πάντας, ὡς μόνον καθέζοιο, καὶ Πινύ-
 κα ὅλην θάτερα τὴν πυγὰν ὀπλάζων; ὥς
 ἄμεινον ποιήσεις ὀρθοστάδην ἐκκλησιάζων,
 ὅππῃ κεκυφὸς τῷ συνεδρίῳ.

Iudicer. Accedit ars, & exquisitum in tan-
 ta magnitudine artificium. MERC. Quid
 agendum, Jupiter? difficile enim mihi
 iudicatu hoc quoque: si enim ad mate-
 riam respiciam, aeneus est; sin reputem,
 quot talentis fabricatus est, ultra primum
 pariter censum & equestrem fuerit. JUP.
 Quid enim hunc quoque oportebat adesse,
 qui reliquorum arguat parvitatem, & con-
 fessum turbet? Verum heus tu, Rhodiorum
 optime, si vel maxime praeponendus es au-
 reis; quomodo tandem sedem primam oc-
 cupabis; nisi debeant surgere omnes, uti
 solus affideas, qui totam Phycen altera clu-
 nium occupes? Itaque melius feceris, si
 erectus stes in concione, capite versus con-
 fessum inclinato.

12. MERC.

a τὸ ἀκριβὲς] τ' ἀκρ. O. b τοῦ] Sine articulo O. c καὶ τὴν ἱππάδα] Non habet Fl. nec O. d ἡλέγξω-
 τον Fl. e μικρότης] Συμμετρία O.

20. Ὑπὲρ τοὺς πέντακοσιομέδους (μνῆς) εἰς τίςμα * δι-
 ἡγο τὰ γένηματα πάντα ἢ πόλις τῇ Ἀθηναίων. εἰς πέντακοσιο-
 μέδους, οἷον ὅσοι πάντες πλούσιοι. εἰς ἱππίας, ἕκτον
 πλάσιον. εἰς ζυγίτας, ἕκτον ἕκτον. εἰς δῆτας, τοὺς πέν-
 τας. εἰπὼν ὅτι ἀναστῆναι τὸν Ἀφροδίτην ὡς πεινῶντα εἰς τὸ
 θητικὸν ταλῶν. εἰς πέντακοσιομέδους εἰπε τοῦτο ὡς
 πλούσιος. V.

* Ἐν τῇ ἐπὶ πέντακοσιομέδους τὴν ἱππίαν ἀνείη]
 Ἦτοι τὴν ὁπόσον, τὴν ὑπὸ τὴν, τὸ τίμημα. εἰς τὴν
 γὰρ τὴν πόλιν τῇ Ἀθηναίων συστήματα διηγήσας, τὸ πρῶτον
 ἦσαν οἱ πέντακοσιομέδους. G.

27. Τὴν πύκα] Πύκα λέγει ἡ ἐκκλησία τῇ Ἀθηναίων,
 παρὰ τὸ πεπενημένον τοὺς συνηγορούμενους εἰς αὐτὴν. V.

* Διήγητο] Male διήγητο Ed. Clav.

† Πύκα] Corrupte hand dubie.

M. de B.

16. Τί ὦ Ζεῦ] Colossus Rhodius propter ingentes
 sumtus in se factos sibi praedictum inter Deos vult vin-
 dicare, Consultit de hac re Mercurius Jovem: τί ὦ
 Ζεῦ χρὴ ποιεῖν; δύσκριτον γὰρ ἐμοὶ γυνὴ καὶ τῦτο. εἰ μὲν γὰρ ἐς
 τὴν ὕλην ἀποβλέποιμι, χαλκῶς ἔστιν. εἰ δὲ λογιζοίμην, ἀφ'
 ὁπόσων ταλάντων κεχάλλευ, ὑπὲρ τοῦ πέντακοσιομέδου-
 νος καὶ τὴν ἱππάδα ἀνείη. Hic locus imperitissime ver-
 titur: Quid factu opus Jupiter? Nam hoc iudicare diffi-
 cile est. Nam si materiam respexero, aeneus est. Ve-
 rum si supputem, quos in eo fabricando impensis fuerint
 talenta, plures quam quingentos modios, & censum
 equestrem inveniam. Oedipus fit, qui ultima Latina
 verba explicet. Quid enim quingenti medimni & e-
 questris census faciunt ad impensas, quas consumse-
 runt in Rhodio Colosso erigendo? non plus sane,
 quam tenuis & despectus rivulus ad Aegaeum mare.
 Paulo ante Mercurius, cum Venus, quia ab Homero
 appelletur χρυσή, dixisset, sibi quoque inter primi
 subfellii Deos locum deberi, respondit, illam visuram
 quoque multi auri possessorem Apollinem εἰ τοῖς ζυ-
 γίταις καθέδρῳ, inter zygitas sedentem, hoc est ter-
 tiae classis Deos, quia ipsius templum sit compila-

tum, ideoque Veneri cogitandum; non male secum
 agi, μηδὲν πᾶν τὸ θητικὸν ἐκκλησιάζεσθαι, si non inter
 imi subfellii Deos collocetur, in Deorum conventu.
 Haec loquendi genera sunt ex republica Atheniensis pe-
 titā, in qua Solon secundum censum divisit in qua-
 tuor classes cives. Tertia classis erat τῇ ζυγίταις, qui
 ducentos medimnos aridorum & liquidorum pende-
 bant reipublicae, & minas decem. Quarta erant θη-
 τῶν. Θητικὸν ad nullum magistratum poterant aspira-
 re, sed nullum quoque pendebant tributum, ut Ro-
 mae proletarii & capite censu. Eandem translationem
 retinet in sequentibus, & affirmat si sumtus sint re-
 spiciendi in Colossum impensi, super πέντακοσιομέ-
 δους καὶ τὴν ἱππάδα ἀνείη, hoc est, cum ante primi
 & secundi ordinis Deos sedere debere. Πέντακοσιομέ-
 δους erant ex Solonis descriptione primae classis ci-
 ves, qui ex suis possessionibus capiebant fructus quin-
 gentorum modiorum, aridorum simul & liquidorum,
 & qui acario pendebant talentum. καὶ τὴν ἱππάδα sc.
 τελευτῶντες, hoc est quod tributum equestrem pende-
 rent, hoc est equitem cogerebantur alere in usum rei-
 publicae. quorum facultates erant modii trecenti, tri-
 bu-

12. **MERC.** En tibi aliud, solutū
difficile & ipsum. Aerei enim sunt ambo,
& artificii ejusdem, Lysippi opus uterque,
& quod maximum, genere aequales, utpo-
te filius uterque Jovis; hic Bacchus, &
Hercules. Uter igitur horum priorem se-
dem occupabit? contendunt enim ut vides.
JUP. Tempus, Mercuri, terimus, cum
olim oportuerit concionem habere. Itaque
nunc promiscue sedeant, ubi quisque vo-
luerit: in posterum concio de his dabitur:
atque ego tum constituam, quis ordo in illis
sit servandus.

13. M E R C. Sed quantos, Hercules,
tumultus cient, communia ista & quoti-
diana clamantes, *viscerationes*, *ubi nectar*

ΕΡΜ. Ἰδὼ πάλιν ἄλλο δυσλύιον καὶ τῷ-
το. χαλκῶ μὲν γὰρ ἀμφοτέρω ἐστὶν, καὶ τέχ-
νης τῇ αὐτῇ, Λυσίππῳ ἐκάτερον τὸ ἔργον,
καὶ τὸ μέγιστον, ὁμοίῳ τὰ ἐς γένεσιν,
ἅτε δὴ παῖδες ὄντες Διὸς, ὁ Διόσκου-
ς ἐστὶν, καὶ Ἡρακλῆς. πότερ' ὦν αὐτῶν
προκαθεδύται, Φιλοκλεῦσι γὰρ ὡς ὁρᾷς.
ΖΕΥΣ. Διατρίβωμεν, ὦ Ἑρμῆ, πάλαι
θεὸν ἐκκλησιάζειν ὥστε νῦν μὲν ἀναμῖ-
ξαι κα-
θίζοντων, ἐνθα ἀν' ἑκάστῳ ἐβέλη, εἰσαῦ-
θις δὲ ἀποδύσσει) περὶ τούτων ἐκκλη-
σία· καὶ γὰρ εἶσομαι τότε, ἢν τινα χρὴ
παύσασθαι τὰς τάξιν ἐπ' αὐτοῖς.

ΕΡΜ. 'ΑΛΛ', 'Ηράκλεις, ὡς θορυβῶσι,
τὰ κοινὰ καὶ τὰ καθ' ἡμέραν ταῦτα βοᾷ-
τες, " ἀγρομάς, " ὡς τὰ νέκρας, καὶ ἡ
ἀμ-

f' Ἀντὶ δὲ παιδὸς οὗτος Διὸς] Διὸς παιδὶ omittis ceteris O. [Προκαταδιδῶναι] Προκαταδίδωμι Fl. item marg. Ἀντ. Vulgatae favet P. h Κατεῖχονταν] Κατεῖχονταν Fl. i Εἰσπῶντις] Ἐσπῶντις O. P. k Δι'] Absc't a Fl. adeft in aliis. & P. l Χρ'] Deest in O. m Διανομαὶς] Bis O. n Πῶς τὸ νικᾶται] Et haec bis habet O. Item bis πῶς αἱ (κατα)τόμαις; nisi quod male πολλοῦ priorē loco pro πῶς dederit.

44. Ἀλλ' Ἡρακλῆϊς] Εἰσέβησαν οἱ ἄνθρωποι εἰς κακοῦς ὄν-
 τας ἐπικαλούς τ' Ἡρακλῆα ὡς ἀλγέσκαρον. εὐνοίας ὧν ὁ
 Λουκιανὸς τ' τ' Δία ἐπέστην ἐπικαλούμενον τ' Ἡρακλῆα,
 παρὰ τ' Δίαν ἐνοχλούμενον. F.

‡ Th. Δε.] Atqui non Jupiter haec, sed Mercurius loquitur.

* *M. d. S.*

butum semi-talentum. Hi erant secundae classis ci-
vices. Hanc distinctionem civium Atticorum lepide
Lucianus transfudit ad Deos. Vide *Polluc.* VIII, 30.
Plutarch. in vita Solonis, & Aristidis, & *Mensurum*
in Solone Aristotelis sententiam refellentem. *J.G.G.*
19. 'Αφ' ὅσων ταλάντων] Conf. supra *Asin.* c. 53.
δοτὶ χιλιῶν πεποιμένῃ. *Aristoph.* Nub. 766. ἀφ' ἧς τὸ
πρὸς αὐτοῦ. Sed propius accedit, imo plane respon-
det hoc *Demosthenis*, quod *Sseph.* adfert, licet haud
indicato loco, qui est *De Coron.* in Decreto Cherson-
nesi. p. 326. A. Ed. *Hervag.* εσφαύσων — εσφαῖον δὲ
ταλάντων ἑξήκοντα. *J.F.R.*

20. *Ἰσὶ τοῖς*] Quum id a *Bened.* conversum esset, *plures* quam quingentos modios, *Gujerus* adscripserat, *vertendum supra.* J.F.R.

Ibid. Περὶ αὐτῶν. — *de iis*] Absurdissima sunt, aut inversa, quae in vulgatis post *περί αὐτῶν* leguntur *ἐν τῷ ἀρχαίῳ*, nam prius esse posteriore majus, quis ignorat? Cod. Ox. & Ed. *El.* silente collatione P. omittunt, quod & epo secutus sum. *M. du S.*

21. Kai τὴν ἰσχυράν] Delerat haec verba *Solanus* in *Justinian*, quod non existerent in O. nec *Fl.* Et certe glossam sapiunt; quia tamen suspicio est ea et in aliis Codd. haberi, (quod de eorum omissione nihil praeterea notatum invenio) & quia *Cl. Gese.* in versione

retinuit, nolui omittere.

39. *Καθίζουσαν*] Quod Fl. exhibet, frustra eik; Et *καθίζουσαν* saltem scribendum fuisse. Atticam vero imperativi formam esse *καθίζου* pro *καθίζουσαν*, vidimus non semel. Conf. T. I. Zenx. c. 5. & Notam 6. *ἐκπαιύουσαν* pro *ἐκπαιύουσαν*. Adde *Alciph.* 2. x. f. *ἀλλ' αὐτὴ μὲ χαίρουσαν*. Sic III. 30. f. *φθορούσαν* *δὲ αἱ γυναῖκες*, ibid. p. 304. *ποιούσαν* eodem ratione. Erunt tamen, qui *καθίζουσαν* maliant, quia *καθίζω* est *colloco*, *καθίζομαι* *sedeo*. Sed nihil opus esse, credo, Nam & sic *Long. Pass.* 2. 83. *Φιλῆτας καθίσας ὄρθον*. *Philetas sedens erectus*, quod cum exponi possit, *collocans se erectus*, etiam hic ita exponat, qui velit. Nam & sic *Homer.* II. G. 426. *Ἔρην κάθις*; *Ἑλένην*. *Ibī sedebat Helena*, & alibi passim. F. F. R.

46. *Διανομή*] Subaudi πρὸς τὸ Ζῆν. F.G.
Διανομή] Populi Romani tumultuantis sub Imperatoribus voces concioni etiam Deorum tribuit.

Ibid. Πῶς τὸ ῥήματ[α] Non displicet scriptura Cod. O.
Πῶς τὸ ῥήματ, πῶς τὸ ῥήματ — πῶς αἱ ἱκατόμβαι;
Festinantibus enim, & perturbatis ejusmodi repe-
tiones esse proprias, in omni lingua, notum arbi-
tror. Vid. tamen si lubet, *Aristoph.* Plut. 114. αἰσῆαι
τῶ αἰσῆαι, ibique *Spanhem.* Item vs. 643. ταχῶς, τα-
χῶς.

ἀμβροσία ἐπέλιπε; πῶς αἱ ἐκατόμβαι; κοι-
νὰς τὰς θυσίας. ZEYΣ. ἂ Κατασίδη-
σον αὐτὲς, ὡς Ἑρμῇ, ὡς μάθωσιν ὅτι ἐνεκα
ξυνελέγησαν, τὴν λήρην τέτρες ἀφέντες.
EPM. Οὐχ ἅπαντες, ὡς Ζεῦ, ἢ Ἕλληνας
ἢ συνιάσιν. ἐγὼ δὲ ἐ^c πολὺ γλωσσός εἰμι,
ὥστε καὶ Σκύθαις, καὶ Πέρσαις, καὶ Θραξί, καὶ
Κελτοῖς συνετὰ κηρύττειν. ἄμεινον ἔν, οἶμαι,
τῇ χειρὶ σημαίνειν, καὶ ὡς κελεύει σιω-
παῖ. ZEYΣ. Οὕτω ποιεῖ.

^a EPM. Εὐγε, ἀφωρότεροι γεγέννηταί
σοι ἢ σοφιστῶν. ὥστε ὦρα δημογορεῖν ὄρας,
πάλαι πρὸς σὲ ἀποβλέπουσιν, περιμένοντες
ὅ, τι καὶ ἐρεῖς. ZEYΣ. Ἄλλ' ὅ γε πρόπον-
θα, ὡς Ἑρμῇ, ὅσα ἀν' ὀκνήσαιμι πρὸς
σὲ εἰπεῖν υἱὸν ὄντα. οἶδα ὅπως παρὰ λέος
αἰεὶ, καὶ μεγαλήγορος ἐν ταῖς ἐκκλησίαις
ἦν; EPM. Οἶδα, καὶ ἐδεύειν γε ἀκούων σε
δημηγορῶντων. καὶ μάλιστα ὅποτεν ἡ-
πέλιος ἀνασπάσειν ἐκ βάθρων ἢ γῆν καὶ ἢ
θάλασσαν αὐτοῖς θεοῖς, ἢ σπειρὰν ἐκύνῃ

& ambrosia defecit: ubi hecatombae? commu-
nes victimas! JUP. Silentium illis impera,
Mercuri, ut audiant, cujus rei causa huc
collecti sint, nugis hisce omisissis. MERC.
Non omnes, Jupiter, Graece intelligunt.
Ego autem non ita multarum peritus lin-
guarum sum, ut concionari possim, quae
etiam Scythae, Persae, Thraces, & Celtae
intelligant. Melius igitur, puto, fue-
rit, manu silentium poscere. JUP. Sic
facito.

14. MERC. Euge magis muti tibi
facti sunt, quam Sophistae. Itaque jam
concionis habendae tempus est. Vides,
neolim te adspiciunt, quid dicturus sis, ex-
pectantes. JUP. Sed quid mihi usu veniat,
Mercuri, non cunctabor tibi dicere, filio
meo. Nosti, quam audax semper, & ma-
gniloquus fuerim in concionibus. MERC.
Novi, & metuebam, si quando audirem
te concionantem: praesertim cum minare-
ris, te de fundamentis suis extracturum
terram & mare cum Diis, demissa illa ca-
te-

^a Κατασίδησαι] Κατασίγησαι O. P. ^b Συνιάσιν] Φωνὴν ζυν. O. ^c Πολύγλωσσος] Πολύγλωττος O.
^a EPM. Εὐγε] Εὐγε EPM. Fl. ^e ὅποτεν] ὅτε O. P. Nil mut. Fl. ^f Ἠπέλιος] Ἀπειλός O. P. Ἠπέλιος Fl.
Ἠπέλιος Edd. cett.

51. Ὁ Ζεὺς τὴν Ἑλλήνων συνιάσιν] Ἀπὸ τῆς τῆς Ἑλλήνων γλώσσας. V.

χρῆς. nec non vi. 348. Sic ap. LXX. Exod. I. 7. Καὶ
πατιγνῶσιν σφόδρα. F. F. R.

47. Κοινὰς τὰς θυσίας] Subintellige ποίῃ ὡς Ζεῦ.
F. G.

51. Ἑλλήνων συνιάσιν] Quod φωνὴν inferat O. glossa
est. Potest enim satis per ellipsin intelligi, ut ἀπὸ
μιάς (scil. φωνῆς) in Emarg. Luc. XIV. 18. monente
L. Bos de Ellipsi. F. F. R.

58. Σοφιστῶν] Corrupta haud dubie haec scriptura;
quis enim unquam fando audiit tantos Sophistas? Tri-
tum in ea re proverbium postulat ἰχθύων, ut Ἀλ. c. 1.
& Ἀπιδ. c. 16. Sed nimis abhorret scriptura. Ma-
nuscriptorum opem expecto, in quibus nihil adhuc
subsidiū. Silent enim Collationes; neque abit Ox. a
vulgari textu. Memini tamen alicubi me legere So-
phistas dici Pythagoraeos; quo & hic respici volunt.
Vide Ἀλ. cap. 4. M. du S.

Ibid. Ἀφωρότεροι — ἢ σοφιστῶν] Neque quidquam
immutaverim, neque Pythagoreos intellexerim. Sed
jocum esse a contrario crediderim, ut garrulitatem
Sophistarum in transitu tangat, & parum reverentiae
haberi Diis innuat; dum enim Jovem ubivis tradu-

cit, quidni & falso hoc scommate eum rursus ludat?
De metaphora hac, quam deceptionis vocant, vid.
Emarg. Thesaur. ideam argutae dictionis. F. F. R.

65. Ὅτε ἡπέλιος] Ita Ed. Fl. In Mf. Ox. & P. ὅτε
ἀπειλός. In reliquis ὅποτεν ἡπέλιος. M. du S.

Ibid. Ἠπέλιος] Ἠπέλιος. F. G.

Ἠπέλιος ἀνέσπ.] Homer. Il. Θ. 18. M. du S.

Ἠπέλιος] Noli tamen credere etiam ἡπέλιος ex Ho-
meri loco probari. Vulgatum ἡπέλιος, quod Edd. ob-
sedet, non effugit Solani diligentiam, ex Florentina
corrigenendum; quam ego recepi ante, quam Gujetti
emendationem vidissem. Quod autem ait eam etiam
ὅτε pro ὅποτεν habere, fallitur; nam ὅποτεν etiam ex-
hibet cum cett. Sed error calami est in ejus nota, in-
de natus, quod in collat. in marg. f. instituta tan-
tum signarit ὁ ἡπέλιος Fl. Vulgatam enim plane fal-
sam patebit attendenti, quum subjunctivus augmen-
tum in hoc tempore non admittat; sed ἀπειλός dicen-
dum fuisset; Florent. vero lectionem probam esse,
testimoniis nihil indiget, alioqui adferrem Hom. Il.
O. 179. Ἠπέλιος καὶ αἰεὶ &c. Forson tamen optativi
forma usus fuerit Lucianus, ut O. & P. prae se fe-
runt;

tena aurea. JUP. Ast jam, fili, nescio
utrum a magnitudine instantium malorum,
an a multitudine praesentium, (celeberrima
enim Diis, ut vides, concio est) pertur-
batus sum animo, & aliquantum trepido,
& compedita mihi videtur lingua. Quod
autem omnium est absurdissimum, oblitus
sum prooemii totius orationis, quod para-
veram, ut speciosissimo apud illos princi-
pio uterer. MERC. Corrupisti, Jupiter,
omnia. At illi suspectum habent silentium,
& aliquod ingens malum se audituros ex-
spectant, in quo tu cuncteris. JUP. Vis
ergo, Mercuri, Homericum illud prooe-
mium apud illos rursus cantem? MERC.
Quod igitur? JUP.

Hinc omnes patri auscultate Diique Deae-
que!

MERC. Apage. Satis etiam nobis prima
illa obcantasti. Verum, si videtur, car-

ἢ χρυσοῖν καθείς. ZEYΣ. Ἀλλὰ νῦν, ὦ
τέκνον, οὐκ οἶδα, εἴτε ὑπὸ μεγέθους ἢ
οἰφεστώτων δυνάων, εἴτε καὶ ὑπὸ πλήθους ἢ
παρόντων (πολυδυσωτάτη γὰρ ὡς ὄρεσ ἢ ἐκ-
κλησία) ἀφγετιτάραγμα ἢ γνώμην, καὶ
ὑπὸ τρομός εἰμι, καὶ ἡ γλῶττά μοι ἔπε-
πδημένη ἔοικε· τὸ δὲ ἀτοπώτατον ἀπάν-
των, ὅτι λέλυσμαι τὸ προοίμιον ἢ ἀπάν-
των ἢ ἰ λόγων, ὃ ὅλως κενασάμην, ὡς
εὐπροσποτάτη μοι ἡ δεξιὴ γένοιτο πρὸς
αὐτὸς. E P M. Ἀπολόλεας, ὦ Ζεῦ,
πάντα, οἱ δὲ ὑποπτεύουσι τίς σιωπῇ,
καὶ τί ὑπέρμεγα κακὸν ἰ ἀκούσας πρὸς-
δοκῶσιν, ἐφ' ὅτῳ σὺ ἀφμελλεῖς. ZEYΣ.
Βούλῃ γυν, ὦ Ἑρμῇ, τὸ Ὀμηρικὸν ἐκεί-
νο προοίμιον ἀναρράβωδῶς πρὸς αὐτὸς;
E P M. Τὸ ποῖον; ZEYΣ.

Κέκλυτέ ἂν μευ πάντες ὅ τε θεοὶ, πᾶ-
σαι τε δέαιναί.

E P M. Ἀπαγε, ἱκανὰ καὶ πρὸς ἡμᾶς
ἢ πεπαρώδηταί σοι τὰ πρῶτα. πλὴν, εἰ
δο-

ἢ Πιπαρώδηται] Π—η cum puncto subscripto in nonnullis legi notat Solan. At non invenio. ἢ Ἀπάντων]
τῶν ὄλων Fl. ἢ Λόγων] Decesse in Fl. & O. notat Solan. Sed credo articulum tantum decesse in O. ἢ καὶ τί]
καίτοι Fl. Vulgatam non mutat P. ἢ Ἀκούσας] Προύσας O. π— ὦ Ἑρμῇ — πρὸς] Ὁλο haec verba
omissa in O. ab alia manu in marg. reposita vix leguntur. ἢ μευ] Sic O. & Fl. recte. M. Edd. vulgo. ὅτι]
Male abest a Fl. & O. ἢ Πιπαρώδηται] Ex emendatione Solani. Πιπαρώδηται Edd. priores, cum O. & C.

77. Εὐπροσποτάτη] Εὐπρότης. V.
80. ὦ Προύσας] Ἀπὸ τῶ προύσας. V.

* Προύσας] Hoc Scholium, nisi per Ox. codicem foret,
quo referretur non esset. Sed ex eo patet in quibusdam Co-
dicibus ita corrupte legi pro ἀκούσας, quod verum esse lo-

81. Διαμέλλεις] Βραδύνεις. V.
88. Πιπαρώδηται] Ἰσχυρώς πύραξ. V.

cus ipse Scholii satis confirmat, cum imet εὐπροσποτάτη &
διαμέλλεις in Voss. M. positum sit. M. du S.

runt; sed quia Fl. lectio a vulgata propius abest, eam-
que minore mutatione corrigit, hanc sum amplexus.
In ὁπότεν vero nihil mutavi; nam & sic rursus dein-
de c. 19. m. ὁπότεν ὁπότεν τοσαύτην — τὴν παραχρῶν, ubi
L. solus etiam ὁπότεν. J.F.R.

80. Ἀκούσας] Hic mirari subit Scholiastae tardita-
tem, qui cum in suo Codice προύσας legisset, uti &
in Ox. scriptum est, neque consulto alio, neque tan-
tillum dubitans scripturam depravatissimam enarrat.
Quid a tali Critico expectandum sit, hinc facile in-
telligas. M. du S.

85. Κέκλυτέ μευ] Homer. Il. Θ. 5. Illud μευ, ex O.
& Fl. est, qui Codd. etiam rejiciunt τῇ, post πάντες,
sed in eo nolui imitari. M. du S.

88. Πιπαρώδηται] Inquinatissime antehac, legebatur
Tom. II.

πιπαρώδηται, neque in Impressis tantum, sed & in O.
& Coll. & Excerpt. M. du S.

Πιπαρώδηται] Quamquam παρωδῶν de iis qui ebrio-
rum more bacchantur, aliisque molesti sunt, recte
hic primo intuitu videtur dictum; tamen cum de
metro hic sermo sit, & respiciat ad parodias illas tra-
gicas, quas Jupiter protulit c. 1. 3. 4. ita certa visa
mihi Solanii emendatio, ex ipso Luciano petita, ut
eam recipere non dubitaverim. Cui tamen vulgata
revocanda videtur, revocet etiam versionem Cl. Ges-
neri, quae erat: Satis etiam apud nos prima illa quasi
per ebriam contumeliam effudisti. Sed obstare videtur
sequens πλὴν, quod cum pro adverbativa conjunctio-
ne acceperint Interpretes, non potuere cogitare de
παρωδῇ. At si, quod revera significat, πλὴν reddas:
Oooo quod

δοκεῖ, τὸ μὲν Φοβικὸν τῷ μέτρῳ ἀφες· σὺ δὲ
τῷ Δημοσθένει δημηγορίῳ τῷ καὶ Φιλίππῳ
ἢ τινα ἀνὴρ ἐθέλοις σύνειρε, ὀλίγα ἐναλ-
λάτῃων. ἔγω γὰρ οἱ πολλοὶ νῦν ῥήτορες
ποιῶσιν. ΖΕΥΣΙ. Εὖ λέγεις, σύντομόν
τινα ῥητορείαν, καὶ ραδιουργίαν ταύτῃ εὐ-
καιρον τοῖς Σπορμενίοις.

Ἄρξομαι δ' ἐν πρώτῳ, Ἄντι πολλῶν
ἀνδρῶν θεοὶ, χρημάτων, ὑμᾶς
ἐλέλξω νομίζω, εἰ φανερόν γενόισθαι ὑμῖν, ὅτι
τι δὴ ποιεῖ ἄρα τὸ ἐστὶν, ἐφ' ὅτῳ νῦν
συνελέγητε. ὅτε τοίνυν τῶν ἑταίρων ἔχει,
προσθήκῃ προθύμως ἀκροᾶσθαι μὲ λέγον-
τος. ὁ μὲν ἐν παρῶν χειρὶ, ὡς θεοὶ, μο-
νονεχὶ λέγει φωνήν ἄφικται, ὅτι τῶν
παρόντων ἐρρωμένως ἀνιληπτόν ἡμῖν
ἐστὶν ἡμεῖς δὲ πάντες ὀλιγάρως ἔχουσιν
δοκῶμεν πρὸς αὐτά. βέλομαι δὲ ἡδὴ,

minum illam molestiam omittite; sed illarum
Demosthenis contra Philippum concionum
quancumque volueris, paucis immutatis,
confarcina. Ita enim plerique jam oratores
faciunt. JUP. Bene me mones de compen-
diaria quadam dicendi arte, & commento
laborantibus opportuno.

15. Sed tandem aliquando incipiam.
,, Prae multis vos, Viri Dii, opibus prae-
,, optaturos puto, si manifestum vobis
,, fiat, quid tandem illud sit, propter
1,, quod jam congregati estis. Quae cum
,, ita sint, convenit propenso animo me
,, audire dicentem. Praesens igitur tempus,
,, Dii, tantum non emissa voce dicit,
5,, praesentibus fortiter admovendam esse
,, manum: at nos negligenter admodum
,, affecti ad ea videmur. Volo autem jam
(defi-

a 'Εθέλοις] 'Εθέλοις O. & marg. At. 'Εθέλεις Fl. b 'Ρήτορες ποιῶσιν] 'Ρητορεύουσι O. c Σύντομον] 'Επίτομον
O. & marg. At. d Εὐκαιρον] Εὐπορον O. P. & marg. At. e 'Ἀρξομαι] EPM. ἀρξαι δ' ἐν πρώτῳ. ZEYΣ. ἀντι
Fl. Rectius utramque perlon. omittit. P. & Fr. Cet. EPM. ἀρξομαι. non repetito ZEYΣ. pessime. Ἀρξομαι pro
ἀρξομαι L. Ἀρξαι etiam marg. At. f 'Υμᾶς] Restitutum ex O. Fr. S. 'Ημᾶς male cett. g 'Αφικται] 'Αφικται
marg. At. h 'Ημῖν] 'Υμῖν Fl. i Πάντες] Παντ' O. k 'ἔχουσιν] 'ἔχουσιν μοι δακ. O. Ex. δακ. μοι P. Sine
μοι f. H. Fl. S. l Δι] Γαρ marg. At.

91. Σύνειρε] Σύνειρε, σύνειρε. G.

96. Ἄντι πολλῶν] Initium sumptum ex I. Oratio-

ne Demosthenis. G.

6. Ὀλιγάρως] Καταφρονητικῶς. V.

quod reliquum est, jam belle procedent omnia.
f. F. R.

96. Ἀρξομαι] Haec verba in quibusdam, uti ha-
bent, Mercurio tribuuntur, in aliis immutata, ut pro
ἀρξομαι, sit ἀρξαι, & ante ἀντι . . . ponitur Ζεύς. Ego
hanc, ut scripturam optimam, secutus sum. Ut autem
sui temporis Rhetoras rideat, adeo imperite
Jovi suo hoc Demosthenis prooemium tribuit, ut vel
illud ἀνδρες excidat, quod voce θεοὶ emendare mox
conatur.

M. du S.

Ἀρξομαι] Si cum Fl. ἀρξαι legas, recte Mercurii
persona praemittitur, & Jovis denuo ante ἀντι collo-
catur. Sed quum in ἀρξομαι consentiant ceterae, hoc
servavi. Nimis autem earundem apertus erat error,
quod Mercurio haec tribuerint, non mutato verbo,
nec repetito mox Jovis nomine, cum deinde, c. 18.
f. denuo Merc. loquens induceretur.

f. F. R.

Ibid. Ἄντι πολλῶν &c.] Demosth. Ol. I. M. du S.

97. Ὑμᾶς] O. Fr. S. recte. In reliquis ὑμᾶς. M. du S.
'Υμᾶς] Retinuerat Parisinae Ed. Interpres ὑμᾶς, ac
tamen vos dederat, quod sensus postulat. Quare talia
vel sine Codice mutarem.

f. F. R.

18. Περιπατήσασθαι τὸ δειλὸν] Sunt verba LXX. In-
terpret. Genes. III. 8.

M. V. la Croze.

Περιπατήσασθαι τὸ δειλὸν] Verba Genes. I. c. sunt:
καὶ ἔκαστος τὸ φωνῆς κυρίως τὸ θεοῦ ἀπειπατοῦν ἐν τῷ
ἀφάρδισμῳ τὸ δειλὸν. Ellipsis autem videtur, pro κα-
τὰ τὸ δειλὸν, qua etiam utitur Long. Pass. IV. p. 106.
f. Ed. Moll. ἀγων δὲ αὐτὰς (τὰς αἰγὰς) πάντες ἰσθύν, καὶ
ἀπάγων τὸ δειλὸν. Idem L. 2. p. 43. συνέρχονται τὸ
ἰσθύν. Sic mox Dial. Galli sequente, τὸ ἰσθύν quaque
pro τῷ ἰσθ. legendum in Alciph. I. Ep. 34. p. 148.
ubi simul haec Luciani adferens ait, haec suppleri vel
per κατὰ τὸ τῷ καιροῦ, vel per nomen verbale; quem
vide.

f. F. R.

23. Λιβαυτοῦ χόδρας τίτλας ἢ μάλα εὖ.] Si τι-
ταρας excipias, plane iisdem verbis utitur Alciph. in
describendo pauperrimorum hominum sacrificio. L.
III. Ep. 35. f. ὁ δὲ ἐπὶ πενήτων λιβαυτοῦ χόδρας ἢ
μάλα εὐρωτιώντας. Quo loco Doctiss. Bergler. & hoc
Luciani proferre non est oblitus.

f. F. R.

24. Ἐπισθεδῆναι] L. optime. In reliquis ἀποσθε-

M. du S.

Ἀπο-

(deficit enim Demosthenes) illa vobis dilucide exponere, quibus perturbatus concionem hanc convocavi. Heri enim, ut nostis, Mnesticus nauclero sacrificium offerente pro servata navi, quae tantum non circa Capharea perierat, epulabamur in Piraeo, quotquot nostrum Mnesticeus ad sacrificium vocaverat. Deinde post libationes vos quidem alio alius, ut cuique collibitum est, discessistis. Ego vero, neque enim valde ferum erat, in urbem ascendi, inambulaturus vespri in Ceramico, Mnestichei simul sordidam cogitans parsimoniam, qui sexdecim Diis vocatis ad epulas, solum gallum mactaverit, eumque vetulum, & pituita jam laborantem; tum turis granat quatuor, bene sane mucida, ut statim ex-

ἔγ' ἢ Ἐπιλείπει ὁ Δημοσθένης, αὐτὰ ὑμῖν δηλῶσαι σαφῶς, ἐφ' οἷς ἀφ' ἑταραχ-
οἰσθεῖς, συνήγαγον ἔκκλησίαν, χθές γ' ὡς ἴστε, Μνησίδεες τῷ ναυκλήρῳ θύσαντες τὰ σωτήρια ἐπὶ τῇ νηϊ ὀλίγῃ δαῖν ὁ Σπολυμέ-
νῳ ὡς ἔλ' ἡ Καφηρέα, εἰσιώμεθα ἐν Πει-
ραιεῖ, ὁπόσους ἡμεῖς ὁ Μνησίδεες ἐπὶ τῇ θύσειαν ἐκάλεσεν. εἴτα μὲν τὰς σπονδάς, ὑμεῖς μὲν ἄλλῃ ἄλλην ἐτράπευδε, ὡς ἐκάτω ἐδόξεν. ἐγὼ δὲ (ἐδέπω γ' ὅτι πᾶν ὁφείη) ἀνελθὼν ἐς τὸ ἄστυ, ὡς εὐειπατή-
σαιμι τὸ δαίλιον ἐν Κεραμειῷ, ἐννοῶν ἅμα τοῦ Μνησίδεος ἡ μικρολογίαν ὅς ἐκκαίδεκα θεὸς ἐστιῶν, ἀλεκτρούνα μόνον κατέθυσε, γέροντα καὶ κείνον ἤδη ἡ καὶ κορυζῶντα, καὶ λιθωντῶν χόνδρους τέτταρας, εὖ μάλα εὐρα-
τιῶντας, ὡς αὐτίκα ὁ Σποσειδῶναι τὰ ἀν-

m. Ἐπιλείπει] Ἐπιλείπει μὲν O. n. Ἀπολυμένη] Ἀπολυμένη Fl. o. Περὶ] Sic f. Fl. H. S. &c. Παρὰ P. p. Ἀλλ' O. q. Πάνο] Omittit O. r. Καὶ] Omittit Fl. s. Ἀποσειδῶναι] Sic Edd. Ἐπισειδῶναι dedit Solan. ex L. Ἐπισει. etiam marg. A. W.

13. Περὶ τῆς Καφηρίας] Ἀκρωτήριον τῆς Εὐβοίας. ἔχει μὲν ἰδίως ἡ Εὐβοία ἐν τῇ ἑξῇ θαλάσῃ Καφηρία, (1) Καφηρίας δὲ λέγεται τόπος θαλάσσης ἐν τοῖς αἰγυιαλοῖς τραχὺς, καὶ (2) ταναχάδης, σκοπίλοις διεληλυμένη, καὶ ἐρμῶσι ἡ χερσαί, καὶ τὰ εἰς ἀπόασιν διατάσσεται, αὐτὴ κρημνοῖς περὶ φοιχιζομένη, καὶ ἐν τοῖς ὕλοις κακοῖς, ἔτι ἡ διηκίσει τοῖς ἀνέμοις καὶ ἀπὸ τοῦ ἀνέμου, ὡς ὁ παρ' Ὀμήρου προδὸς σκοπέ-
λῳ, τ' ἀπὸ τοῦ κύματι λείπει πειλοῖν ἀνέμων Καφηρίας ὡς καὶ αὐτὸς. καὶ ἴσως ἐπὶ Καφηρίας, ἀπὸ τοῦ καὶ ἀπὸ τοῦ ἀνέμου, (3) καὶ γὰρ τὸ πνεῦμα, ἀπὸ τῆς ὀψὲς (4) Ὀμήρου Αἰάντ' εἰς Ἀγαμέμνονα δῖος ἄγχι κικαφοῖτα νύκτ' οἷον (5) πνέουσαν, ἥτοι τῇ τῷ πολεμικοῦ ἀγῶνι καμῶντα, ἡ τῇ ἀγῶνι τῇ νύκτι, τῇ χαρᾷ αὐτῶν τοῖς ἀνισπνέουσιν πύρρις καὶ ἀνισπνέουσιν, καὶ πύρρις τῷ συνθεῖς ἐπισπᾶσθαι τὸ

πνεῦμα καὶ ἀπὸ τοῦ πνέοντος, παρ' ὃ δὲ καὶ τινες ἴλαστοι τολίαις ἐκπνέουσιν, καὶ μὴ διηκίσει τοσοῦτον τὸ ἔκτοθεν ἐπισπᾶσθαι πνεῦμα, ὅσον ἐξήμεσε τῇ ἀπὸ τῆς χαρᾷ εὐρυχωρίας πληρῶσαι. ἡ ὅτι συναπέρχεται τῇ εὐδότητι τῷ συμπτώματι πᾶν τὸ ψυχικὸν πνεῦμα, ὡς αὐτὸ τινος ὁ ὁμοῦλος ἐκκαίεται τὸ σῶμα τῷ ἀμύτῳ ἐκχέουσι. (6) V.

19. Ἐν κεραμειῷ] Δύο ἦσαν Κεραμικοὶ παρ' Ἀθηναίους, ὁ μὲν ἐν τῇ πόλει, ὁ δὲ ἐξω τῇ πόλει, ἐνταῦθα ἐν τῇ ἐν τῇ πόλει λέγει (7) τόποι. V.

20. Τῇ μικρολογίᾳ] Τὴν σκευετήν. V.

22. Ἡδὲ ἡ κορυζῶντα] Ἰπὸ τῷ γῆρας μύζας ἐκχέουσι, κορυζῶντα γὰρ αἱ μύζαι. V.

24. Εὐρατιῶντας] Σατύρας. G.

(1) Καφηρίας] Καφηρίας editum ante. Mutavit M. du S. Re-
de: nam sic deinde etiam Scholia. scribit: & Strabo L. VIII. p. m. 566. f. J. F. R.
(2) Ταναχάδης] Ita ex G. & C. pro vulgato ταναχάδης re-
stituit M. du S.
(3) Κάτος] Κάτος ex G. & C. & V.
(4) Ὀμήρου Αἰάντ'] Il. H. 312. Sed ibi hodie legitur κρυ-
αῖα. M. du S.
(5) Πνέουσαν] Πνέουσαν. V.
(6) Haec omnia de Capharea Promontorio habentur toti-
dem verbis in Etymologico Magno. Stephanus aliam vocis

Etymologiam tradit, quae verior, licet ipse eam non satis intellexerit. Καφηρίας, inquit, ἐκκαίεται, ἐν τῷ πνέοντι καὶ ἐκχέουσι οἱ Εὐβοῖαι. Nempe καφηρίας est Graece quod Καφηρίας fuit lingua Phoenicia; nam ut καθαίρειν significat exquirere, im-
strare apud Graecos, ita etiam sumitur apud Phoenices ἡδὲ Caphar. Sic nimirum scopulum, aut navale hoc Euboeae vocaverant qui cum Cadmo ex Phoenicia in eas oras advenerant. Vid. Bochartum in Canaan Lib. I. c. XIII. qui tamen veram huius vocis originem non est allecutus. J. Cler.
(7) Τόποι] Ποῖον editum ante. Facile correxit M. du S.

Ἀποσειδῶναι] Ignoro verbum ἀποσειδῶναι, nec in Aescyphonis loco adducto quidquam est praesidii. Et vix credebam Solani aut Collatorum fuisse mentem, ut aliud tantum compositum ejusdem verbi σείναι

necessario substituendum voluerint; nam si exstinguere di significatus retinendus erat, vulgata quoque poterat servari, atque exponi per ellipt. praepos. σύν, ut σύν τῷ σείναι ἀπὸ τῶν carbones exstinguatur, qualem

ἀνθρακι, μηδὲ ὅσον ἄκρα τῇ ῥινὶ ὀσφραί-
 ναῖς τὴ καπνὸν ὡς ἀρχόντῳ· καὶ ταῦ-
 τα ἐκατόμβας ὅλας ὑποχόμενῳ,
 ὁπότε ἡ ναὺς ἤδη προσεφέρετο τῷ σκοπέλῳ,
 καὶ ἐντὸς ἦν τῇ ἐρμάτων.

Ἐπεὶ δὲ ταῦτα ἐνοῶν γίγνομαι χεῖρ
 Ποικίλῃν, ὁρῶ πλῆθος ἀνθρώπων πάμ-
 πολυ συνεστηκόσ· ἐνὶς μὲν ἐνδὸν ἐν αὐτῇ
 τῇ σοᾷ, πολλὰς δὲ καὶ ἐν τῷ ὑπαίθρῳ
 καὶ τινὰς βοῶντας, καὶ ἀλατινομένους ἐπὶ τῇ
 θάκῳ καθήμενους. εἰκάσας ἐν ὅσῳ ἦν
 φιλοσόφους εἶναι τῇ ἐριστικῶν τέττων, ἐβλή-
 θην ἐπιστάς ἀκῆται αὐτῶν ὅ, τι καὶ λέ-
 γουσι. καὶ ἔτυχον γὰρ νεφέλῃ τῇ παχυνῶν
 ἀειδεδλημένῳ, χηματίσας ἐμαυτὸν εἰς
 τὴν ἐκείνων τρόπον καὶ τὴν πώγωνά ἐπισπα-
 σάμεν, εὐ μάλα ἐόκειν φιλοσόφῳ καὶ δὴ
 ὡς ἀγκωνισάμεν τὰς πολλὰς, εἰσέρχο-
 μαι ἀγνοούμεν ὅστις εἴην. εὐρίσκω δὲ τὸ
 Ἐπικυρεῖον Δάμιν, τὸ ἐπίτριπτον, καὶ Τι-

stinguerentur in carbonibus; & ne tantil-
 lum quidem fumi, quod extremas ferire
 posset nares, praebentis: idque cum totas
 hecatombas promississet, quo tempore navis
 jam ferebatur ad scopulum, & intra vada
 erat.

16. Inter has cogitationes cum ad Poe-
 cilen venio, video ibi maximam una stare
 hominum multitudinem, quosdam intus in
 ipsa porticu, multos autem sub divo, &
 clamantes quosdam vocemque contendentes,
 qui in sedilibus assidebant. Conjiciens er-
 go quod res erat, philosophos esse de con-
 tentiosis illis, volui adstans illos audire,
 quid dicerent: nubem enim densam forte
 indueram, figuraque illorum & habitu
 osumto, ac barba demissa, satis eram philo-
 sopho similis. Pluribus itaque cubito di-
 motis ingredior, ignotus quis essem. In-
 venio autem Epicureum Damini, per-
 ditissimum *nebulonem*, & Timoclem
 Stoi-

α Ὀσφραίνεσθαι] Ὀσφρῆσθαι G. P. Ὀσφρῆσθαι O. Ὀσφρῆσθαι Graev. b Παρχόντῳ] Παρχόντας Pell.
 c Ὑποχόμενῳ] Recte sic Fl. Fr. P. H. S. &c. Ὑποχόμενῳ f. Ὑποχόμενῳ V2. Ὑπαίθρῳ O. d Ἐπὶ] Ἐπὶ
 male f. Recte quod editum est cert. & O. e γίγνομαι] γίνομαι O. f Ἐν] Absit ab O. g Θάκῳ] Hoc
 Luciano redditum ex G. P. O. & marg. A1W. Θάκῳ Edd. priores. h Καθημένους] Καθημένων Fl. male. Καθη-
 μένοι marg. A1. i Καὶ] Deest in Fl.

29. Τῶν ἐρμάτων] Ὑπαίων πετρῶν. V.
 31. Ποικίλῃν] Ποικίλῃ σοᾷ ἢ παρ' Ἀθηναίους, ἱκαλῶ-
 το δ' ἕτως ὡς ποικίλῃς ἐν αὐτῇ ζωγραφίας. V.
 34. Καὶ ἀλατινομένους] Ἀμφισθετοῦντας. V.
 40. Ἐπισπασάμεν] Ἐπισπας, χαλάσας. V.
 43. Τὸν Ἐπικυρεῖον Δάμιν] * Ἐπικυρεῖοι ἐ Στωικοί

* Ἐπικυρεῖοι] Ἐπικυρεῖοι edita. Mutavit

M. du S.

ellipfin non semel habuimus supra. Vid. saltem ad I.
 Ver. Hist. c. 33. med. Verum videns aliud quam *ex-*
stinguendi verbum hic locum non habere, sensu *Sola-*
num ἐπισπασθῆναι ideo adcuratius existimasse, quon-
 dam ἐπὶ sic posset commodius denuo intelligi, i. e.
 ἐπισπ. ἐπὶ τῇ ἀνθρακι. Quod itaque facile concederem
 ac reciperem, si modo plures Codd. addicerent, aut
 aliunde mihi ex probatis Auctt. notum esset verbum
 ἐπισπ. At quia vulgatum satis potest intelligi eo sensu
 quo diximus, quumque prunae ex ligno, quibus ute-
 bantur, citius extinguuntur quam nostrae ex cespite,
 non inepte dicentur una cum thure extinctae. J. F. R.
 25. Ὀσφραίνεσθαι τὴ καπνὸν] Cum Jupiter conquestus
 esset de sordibus Mnesithei, qui ex naufragio serva-

δος γίνῃ φιλοσόφον, τούτων οἱ μὲν Ἐπικυρεῖοι ἀνδρῶν
 οἰκίας ἔλεγον διοικῆσθαι τὰ πρῶτα, οἱ δὲ Στωικοὶ τὰ
 προποίαις. V.

44. Τὸν ἐπίτριπτον] Τὸν ἄξιον τῷ ἐπίτριπτον, τὴν
 πλεγμα. V. Πάγκων. C.

tus cum diis promississet hecatombam, solvit tantum
 gallum senio confectum, & quatuor grana thuris, ὡς
 αὐτῶν ἀποσπασθῆναι τῷ ἀνθρακι, μηδὲ ὅσον ἄκρα τῇ ῥι-
 νὶ ὀσφραίνεσθαι τὴ καπνὸν ὡς ἀρχόντῳ, ut in pruna sta-
 tim extinguerentur, & vix sumptas nares ferire su-
 ptus ex illis natus. Ms. ὀσφρῆσθαι. Sed. Lege ὀσφρῆ-
 σθαι. Idem quidem est quod ὀσφραίνεσθαι, sed Gram-
 matici observarunt malle Atticos ὀσφρῆσθαι, quam
 ὀσφραίνεσθαι. J. G. G.

35. Θάκῳ] Narrat Jupiter se venisse in Poecilem,
 & ibi varios homines invenisse, alios sub dio, alios
 valde clamantes, ἐπὶ τῇ θάκῳ καθημένους. in caedris
 sedentes. Sed Ms. θάκῳ, & quidem rectius. Nam
 θάκῳ est Poeticum, quo Homerus aliique sunt usi,
 sed

Stoicum, virum optimum, serio valde 45 *μοκλῆα τ' Στωϊκόν, ἀνδρῶν βέλλιστον, ἐκ-*
θύμως πάνυ ἐρίζοντας. ὁ γὰρ Τιμοκλῆς καὶ
Ἰδρυ, καὶ τ' Φωνὴν ἤδη ἔξεκέκοπο ὑπὸ τ'
βοῆς· ὁ Δάμις δὲ, τὸ Σαρδόνιον ἔπιγε-
λῶν, ἔτι μᾶλλον παρώξυνε τ' Τιμοκλῆα.
 contenders. Nam sudabat Timocles, vo-
 cemque clamore jam obtuderat. Damis
 autem Sardonio rifu magis etiam incendebat
 Timoclem.

17. Erat autem tota illorum de nobis dis- 50 *Ἦν δὲ ἄρα πᾶς ὁ πᾶς λόγος*
αὐτοῖς. ὁ μὲν γὰρ κατάρατο Δάμις ἔτε
προνοεῖν ἡμᾶς ἔφασκε τῷ ἀνθρώπῳ, ἔτε
ὑποσκοπεῖν τὰ γιγνώμενα παρ' αὐτοῖς,
ἢ ἕδεν ἄλλο, ἢ οὐ μὴδὲ ὅλως ἡμᾶς εἶναι
λέγων. τῷτο γὰρ αὐτῷ δηλαδὴ ὁ λό-
γος ἐδύνατο, καὶ ἦσαν τινες, οἱ ἐπῆνεν αὐ-
τόν. ὁ δ' ἕτερος τὰ ἡμέτερα ὁ Τιμοκλῆς
ἐφρόνῃ, καὶ ὑπερέμαχῃ, καὶ ἡγανάκτει, καὶ
πάντα τρόπον συνηγωνίζετο, τ' ὑπεμέλειαν
δοῦναι ἐπαινῶν, καὶ διεξιῶν, ὡς ἐν κόσμῳ
ἦ τε, καὶ τάξῃ τῇ προσηκῶσιν ἐγγυμέθεα,
καὶ ἀφ' αὐτῶν ἐκαστα. καὶ εἶχε μὲν τινες
καὶ αὐτὸς τῶς ἐπαινεῖντας. πλὴν, ἐκ ἐκμήκῃ
γὰρ ἡδὴ, καὶ ποσὴν ἔφρων, καὶ τὸ πλῆθος
 putatio; cum facerrimus ille Damis provi-
 dere nos negaret hominibus, aut inspicere
 adeo, quae apud illos fiant; nihil aliud
 sibi volens, quam nos nec omnino esse:
 nam eo nimirum illius valebat disputatio.
 Atque erant, qui illum laudarent. At al-
 ter, qui a nobis erat, Timocles pugnabat
 supra vires, & indignabatur, & omni mo-
 do pro caussa nostra decertabat, cum no-
 stram laudaret providentiam, & enarraret,
 quanto ornatu, quam ordine convenienti
 regamus omnia atque instituamus. Atque
 habebat quidem & ipse suos quosdam lau-
 datores; verum . . . fessus enim jam erat,
 & male clamabat, & multitudo respiciebat

k ἔξεκέκοπο] Sic Solan. ex O. ἔξεκοπο Edd. *l* ἔπιγελῶν] ἔπιμιελῶν O. *m* Ἄρα] Deest in O. *n* οὐδὲν
ἄλλο] Ἦ ἔδεν, ἄλλο adscripsit Solan. οὐδὲν ἄλλο O. *o* μὴδὲ] Sic P. Μηδὲ cett. & O. *p* αὐτῷ] αὐτὸ Exc.
Fl. Vulgatam firmat P. *q* τῷ] Non comparat in O. Sed & συνηγωνίζετο in cod. paullo ante omitti, obscure
 notabat M. du S.

45. Ἐκθύμως] Προθύμως. G.

48. Σαρδόνιον ἐπιγελῶν] Σαρδόνιος γέλως λέγει, ὁ οὐ
 ὑποκρίσει γινώμενος. V.

sed 9^{ax} est scriptoribus pedestribus proprium, &
 notat fellam, confessum, quamvis illud quoque inve-
 niatur apud Aristophanem.

Θάμης] Ita etiam Mf. Ox. & P. vide Schol. *Αν-*
ιστορ. 128. E. sed hic *sedilia* significat, ut apud eun-
 dem juniores dicuntur τῶν θάμης τοῖς προσκυτήσιν ὑπα-
 ρίσσασθαι. M. du S.

38. Νεφέλα] Uti solent apud Homerum passim. Sed
 verba non sunt HomERICA. M. du S.

40. Πόγων] Atqui Jupiter barbatus ipse pingitur
 Ous. c. 11. verum prolixior fuisse videtur barba Phi-
 losophorum. De *πισπασ*. vide Prr. c. 12. M. du S.

42. Παρωγγοῦσθαι] Scribitur in nonnullis vul-
 garibus Lexicis q brevi in med. Sed praestat u. *Al-*
ciph. I. p. 26. ὁ παρωγγοῦσθαι τοὺς ἀντιμαχὰς βυλά-
 μιν, ubi Cl. Bergl. eodem modo exaratum ex He-
 liod. & Nostro de Calumn. adfert. J. F. R.

47. Ἐξεκέκοπο] Quia Codicem auctorem habet haec
 scriptura, & quia supra etiam Tox. c. 40. f. Edd. ἔξε-
 κέκοπο habent, vulgatam sic emendari Solan. etiam

jubente, curavi. Alioqui aegre obtemperassem. Vid.
 quae de augmento plusquamperfecti omisso jam saepe
 dixi, pro Imag. c. 3. Et I. Ver. Hist. c. 13. &c.

48. Τὸ Σαρδόνιον] Ridere risum Sardonium dicun-
 tur, qui risum rident τ' ἐπὶ ἔδῳ ὄντι. Sic in *Asp.*
Σαρδόνιον γελοῦντες ἔλεγον. I. c. Sardonicе ridentes aje-
 bant. G. C.

54. οὐδὲν ἄλλο, ἢ μὴδὲ ὅλως ἡμᾶς εἶναι λέγων] Opio-
 pœus breviter, nihil aliud quam in universum nos non
 esse; quae quidem singula unde colligat, praesertim
 primam vocem, non video. Itaque Benedictus omis-
 ita illa, nihil aliud quam nos non esse dicens. Atqui ipse
 auctor & nunc & in principio testatus est, multa ab eo
 dicta esse de providentia. Rursus si nihil aliud quam
 Deos non esse dixit, non probavit igitur, atque ita
 nihil profecisse diceremus. Sed certe & probavit sta-
 tuas fictas ab hominibus, & ipsum Jovem fuisse ho-
 minem. Sane parum videntur percipere loquutionem
 Luciani, qui innuit, sic eum probavisse aut ἔδῳ ὄντι
 Oooo 3 Deo.

εἰς τὸ Δάμιν ἀπέβλεπε. συνεῖς δὲ ἐγὼ τὸ ὅσον
κινδυνεύοντες, τὴν νύκτα ἐκέλευσα περι-
δεῖσθαι ἀφελῶσαι τὴν συνουσίαν. ἀπῆλθον ἔτι,
εἰς τὴν ὑπεραίαν συνδόμενοι εἰς τέλος ἵππε-
ελεύσεσθαι τὸ σκῆμμα, καὶ γὰρ παρομαρ-
τῆς τοῖς πολλοῖς, ἐπὶ κερὸν μετὰ τὸ ἀπὸν-
των οἴκαδε ὅπως αὐτὸς ἐπαινεῖται τὰ
τῷ Δάμιν, καὶ ἤδη ὅπως πολὺ αἰ-
γερόντων τὰ ἐκείνη. ἦσαν δὲ καὶ οἱ μὴ ἀξιοῦ-
τες προκαλεσθῆναι τῆς ἐναντίας, ἀλλὰ
περιμένειν εἴ τι καὶ ὁ Τιμοκλῆς αὐτοῖς ἐρεῖ.

Ταῦτ' ὅτιν' ἐφ' οἷς ὑμᾶς συνεκάλεσα,
ὅτι μικρὰ, ὡς θεοὶ, εἰ λογίσεσθε ὡς ἡ πα-
σα μὲν ἡμῖν τιμὴ, καὶ δόξα, καὶ πρόσδοσις,
οἱ ἀνθρώποι εἰσιν. εἰδ' ὅτι οὐ περὶ θεῶν ἡ μη-
δὲ ὅπως θεὸς εἶναι, ἢ ὄντας ἀπρονοήτους
εἶναι ὅσων αὐτῶν, ἅπαντα καὶ ἀγέρας
καὶ ἅτιμα ἡμῖν ἔσται τὰ ἐκ γῆς, καὶ μά-
τις ἐν ἑσπέρῳ καθέσμεθα, λιμῶν ἐχόμενοι,
εὐροτῆς ἐκείνων, καὶ πανηγυρεων, καὶ ἀγώνων,
καὶ θυσιῶν, καὶ παννυχίδων, καὶ πομπῶν

ad Damini. Intellecto periculo, noctem
ego jussi circumfusam solvere disputatio-
nem. Discesserunt igitur, pacti, postridie
se ad finem deducturos quaestionem: &
ego comitatus multitudinem, sublegi illo-
rum dum domum eunt sermones, proban-
tium partes Damidis, & multo jam majori
numero ad illas se adjungentium. Erant
vero etiam, qui praedamnare adversas illi
partes nollent, sed expectare, si quid Ti-
mocles diceret postridie.

18. Haec sunt propter quae vos convo-
cavi, non parva, Dii, si consideraveritis,
omnem nobis honorem, & gloriam, & re-
ditum, esse homines. His vero si persua-
deatur, aut omnino Deos non esse, aut si
sint, ipsorum curam non habere; nec vi-
ctimam, nec munus, nec honorem e terra
percipiemus, & frustra desiderabimus in coe-
lo vexandi famae, diebus illis festis, & ce-
lebritatibus, & sacrificiis, & pervigiliis,
&

α. Ἐπελεύσεσθαι τὸ σκ. β. Ἐπισκοπήσειν τὸν λόγον O. P. & marg. A1. γ. Παρ' αὐτοῖς] Lacuna in O. δ. Πα-
ρα] Omittit praepos. O. ε. Εἰ τι] Deest in Fl. Adest in cett. & P. ζ. Ταῦτ'] Τοῦτο Fl. Vulgatam probat
P. η. Εἰ λογίσεσθαι] Ἐκλογίσεσθαι O. Omisso', (ut ex signo a Solano adposito suspicor) συνεκάλεσα. Λογίζ. P.
g. Πισθεῖν] Ita P. V2. B2. & S. recte. Πισθεῖν f. Fl. Fr. H. male. h. ὅπως] ὅλα male f. i. Σφῶν]
Omittit Th. Mag. in ἀπρονοήτους. k. Ἀτιμα] Ἀτίμητα P. & marg. A1.

69. Παρομαρτῶν] Συνοκλήτων. V.

Deorum aut non providentiam non secus ac si prorsus
nos non essetis, dicens homines de Diis cogitare de-
bere nihil aliud quam si penitus non essent. f. G.

Οὐδὲν ἄλλο ἢ μηδὲ] Locus est corruptus. O. ἔδν. ἄλ-
λα. Quid reponendum sit, mihi non liquet. M. du S.

68. Ἐπελεύσεσθαι τὸ σκῆμμα] Pro his verbis in P.
& O. ἐπισκοπήσειν τὸν λόγον. Sed nihil muta, & confer
Διοτ. c. 7. M. du S.

71. Παρ' αὐτοῖς] In Cod. Ox. lacuna est pro his
verbis. M. du S.

81. Σφῶν αὐτῶν] Glossema videtur. F. G.

82. Ἀτιμα] P. ἀτίμητα, sed non placet. M. du S.

94. Ἐκ τῶν νόμων] Formula sequitur in Concionibus
adhiberi solita; quam habet iterum initio Ἐκκλ.
M. du S.

Ibid. Ἀνιστάμενοι] De rostris aut suggestu nihil hic
audis; unde conjicere est non semper ea adhibita, sed
stantes tantum conciones habuisse. Vide & Ἐκκλ. c. 1.
M. du S.

96. Τελείων Θεῶν] Alii hoc aliter intelligunt: Ego
de aetate intelligendum, eo potissimum inductus cen-
seo, quia paulo post, c. 26. Apollinem audio, senten-
tiam sibi, utpote juniori, non licere pro concione
dicere. Eoque sensu vocem passim usurpari notum.
Vid. Xenoph. Cyrop. VIII. p. 133. 35. Plin. τίλειον
ἱμάτιον pro toga virili usurpat in Anton. Vide etiam
Nostrum Ἐκκλ. c. 1. & 15. Faceffivit tamen haec vox
negotium Viris etiam doctissimis: inter quos S. Peri-
tus de emendatione mox, ut sit, cogitavit, nempe
ut voce una in duas disjuncta pro τελείων fiat τε λείων.
Sed frustra sollicitat scripturam: recte enim habet.
Τέλειοι θεοὶ Luciano ii sunt, quibus per aetatem sen-
tentiae dicendae jus fasque est. Ridet enim quosdam
Deos velut infra Senatoriam aetatem. Et quia mos
apud Athenienses obtinebat, ut nemini triginta annis
minori publice liceret dicere; ita & inter Deos silen-
tio eos damnari voluit, qui sive imberbes adhuc, seu
alia de causa ad aetatem virilem nondum pervenisse
rite

& pompis carentes. Tamquam igitur de rebus tanti momenti, ajo, excogitare omnes debere aliquod salutare consilium rebus praesentibus, cujus ope superior discedat Timocles, & veriora videatur dicere; Damis vero ab audientibus derideatur. Neque enim valde confido Timocli, *συμπικνῶ* ut per se vincat, nisi a nobis ipsi aliquid *ἀμυλίου* accedat. Praeconium fac, Mercuri, de more, ut surgant consilii dandi caussa. **MERC.** Audi: tace: ne turba: quis concionari vult Deorum justae aetatis quibus licet? Quid hoc? nemo surgit? sed taceris magnitudine eorum, quae denuntiata vobis sunt, percussi?

19. **MOM.** *At vestrum jam quisque luctum fiat & humor!* Ego vero si mihi loquendi cum fiducia facultas detur, multa, Jupiter, habeo, quae dicam. **JUP.** Audacter, Mome, dicito. Apertum enim est, te utilitatis caussa fiduciam sumere.

¹ *Τερόμενοι.* ὡς ἐν ὑπὲρ τηλικέτων Φημι δὲν ἀπάντας ὀπτινοεῖν τι σωτήριοι τοῖς παρ- ἔσοι, καὶ ἀφ' ὅτε κρατήσῃ μὲν ὁ Τιμοκλῆς, καὶ δόξῃ ἀληθέστερα λέγειν, ὁ Δάμις δὲ καταγελασθήσῃ πρὸς τ' ἀκούντων ὡς ἐγώ γε ἐπ' ὅταν τῷ Τιμοκλεῖ πέποιθα, ὡς κρατήσῃ καθ' ἑαυτὸν, ἢν μὴ καὶ τὰ παρ' ἡμεῶν αὐτῷ προσγένηται. κήρυττε, ὦ Ἑρμῆ, τὸ κήρυγμα τὸ ἐκ τῆ νόμου, ὡς ἀνιτάμενοι ⁹⁵ συμβαλεύοιεν. **ERM.** Ἀκχε, σίγα, μὴ τάραττε, τίς ἀγορεύειν βέλει τ' τελείων θεῶν, οἷς ἔξεστι; τί τῆτο, εὐδαίς ἀνίσταται, ἀλλ' ἡσυχάζετε, πρὸς τὸ μέγεθος τῆς ἡγεληδύων ἐκπεπληγυμένοι;

I MOM. Ἀλλ' ὦ ὑμεῖς μὲν πάντες ὕδαρ καὶ γαῖα γένοισθε. Ἐγὼ δὲ, εἴγε μοι παρρησίας ὁ λέγειν δοθείη, πολλὰ δὲ, ὦ Ζεῦ, ἔχοιμι εἰπεῖν. **ZEYΣ.** Λέγε, ὦ ⁹⁶ Μῶμε, πᾶν παρρῶν. δὴλ' ὅτι εἰς τὸ πᾶν συμφέροντι καὶ παρρησιαζόμενοι. **MOM.** Οὐ-

¹ *Στερόμενοι* Στερόμενοι O. m. *ἡγεληδύων* Λεγομένων P. n. *ὑμεῖς* Sic recte B1. Fl. J. S. *ἡμεῖς* male H. P. o. *λέγειν* δοθείη Δοθ. λέγειν O. Idem mox εἰπεῖν ἔχοιμι. p. *Ἐπὶ τῷ συμφέροντι* Sic L. O. *Ἐπὶ τῷ συμφέροντι* male J. Fl. Ald. H. S. *Συμφέρον* τι P. *Συμφέρον* τι B1. Fr. q. *Παρρησιαζόμενοι* Παρρησιασάμενοι O. — *στέρομαι* B2. Vulgatam servat B1. cum reliquis.

93. *Τὸ κήρυγμα* Τούτο λέγεται ὅτι καθὼς ὁ συμβαλεῖς οὐ φησὶται νόμος, ὁ δὲ ἱκανὸς γνώμῳ εἰσφέρειν ἀνίσταται ἵνα ὅτι ἔχῃ. V.

96. *Τῶν τελείων θεῶν* Νόμος + ἐκείνου παρ' Ἀθηναίους, πρῶτος λέγει τοὺς ὑπὲρ τῶν ἑτῆ γεγονότας, καὶ

ματ' + αὐτοὺς τοὺς λοιποὺς. Οὐκ ἔστιν δὲ δημηγορεῖν, ὅτε τοῖς ἀτίμοις, ὅτε τοῖς ξηνοῖς, ὅτε τοῖς μὴ καὶ ἀλαβοῦσι τὴν ἐνομοὶ ἡλικίαν. τὸ δὲ γινώσκον παρ' Ἀθηναίους, ὡς ὁ δὲ τοῖς δαίσις ὑποτίθεται. V.

* *Καθὼς* Ita restitutum ex C. & V. *Καθὼς* ἐκείνους Edit. Cler. male. Et mox ἀνίσταται, sine σ. & sine accentu, unde ἀνίστατο quis legeret; sed ἀνίσταται verius licet forsitan ex conjectura, fecit M. du S. + *Ἐκείνους* ante editum. Mutavit Idem, non ο-

perae credens addere unde habeat; sed quia est melius, id sequor. J. F. R.

+ *Αὐτοῖς* Ita ex C. emendavit Solan. Recte; nam significatur post eos, non simul, cum. J. F. R.

rite cenferi poterant. Sententiae nostrae firmandae causa unicum hunc amplius *Chrysostomi* locum addam Homil. XIX. ad Pop. Antioch. p. m. 183. a. οἱ οὖτοι καὶ ὑγιοῦντες ὄντι, οἱ δὲ ἀτελεῖς πολλοὺς τ' δούλων δοῦναι. Alium tamen sensum quem Vir eruditissimus huic voci tribuit, dum *Callimachum* enarrat, si lubet, vide. M. du S.

1. *Ἀλλ' ὡς μὲν* ἄλλ' ὡς μὲν. *Ἀλλ' ὡς μὲν* ἄλλ' ὡς μὲν. Apud *Homerum* & in O. πάσι. In omnibus Impressis ἀπάντες. M. du S. *Ἀλλ' ὡς μὲν* ἄλλ' ὡς μὲν. *Homer.* Il. Θ. 99. Ex quo ὁ

μὲν & πάντες etiam restituimus Luciano; cum in ejus Edd. ne Fl. quidem excepta, male ἀπάντες legeretur, & ὡς μὲν etiam in P. & H. J. F. R.

2. *Μετὰ παρρησίας* &c.] Conf. infra *Deor. Concil.* sub init. J. F. R.

6. *Τῷ συμφέροντι παρ.* Illud τῷ ex Ox. & L. Codd. est, uti jam antea conjeceram, pro vulgato τῷ B2. & Fr. aliter rem expediunt, nempe τὸ συμφέροντι παρ. quin & π—τό— B2. habet. Reliquae omnes τὸ συμφέροντι παρρησιαζόμενοι. M. du S.

7. *τά-*

Οὐκ ἔν ἀκρότε, ὦ θεοὶ ὅ πάντες, τὰ γε
 ὑπὸ καρδίας, φασίν. ἐγὼ γὰρ καὶ πάντες ὁσ-
 ἐδόκων ἐς τόδε ἀμνηχανίας ἀεὶ ἡσέαζα τὰ
 ἡμέτερα, καὶ πολλὰς τοιαύτας ἀναφύσσει-
 ὦσαι ἡμῖν σοφιστὰς, παρ' ἡμῶν αὐτῶν καὶ
 αἰτίαν τὴν τολμῆς λαμβάνοντας. καὶ, μὰ τὴν
 Θέμιν, ἔτε τῷ Ἐπικύρῳ ἄξιον ὀργίζεσθαι,
 ἔτε τοῖς ὁμιληταῖς αὐτῶν, καὶ ἀφ' ὧν
 δογμαμάτων, εἰ τοιαῦτα αὐτοῖς ἡμῶν ὑπεί-
 ληφασιν. ἢ τί γὰρ αὐτῶν ἀξιώσει τις ἐν
 φρονεῖν, ὅπόταν ὁρῶσι τοσαύτῳ ἐν τῷ βίῳ
 παραχρῆν; καὶ τῶν μὴ χρηστῶν αὐτῶν ἀμελε-
 ντες, ἐν πενίᾳ, καὶ νόσοις, καὶ θανάτῳ καὶ φειρομέ-
 νους ὡς ἀμνηστῶν δὲ καὶ μαρτῶν ἀνθρώπων ὡς
 τιμωροῦν, καὶ ὑπερπλεθύνοντας, καὶ ὅπτι τὰ
 ἔσονται τοῖς κρείττοσι καὶ τῶν μὴ ἱεροσύνων ἐκλα-
 ζομένους, ἀλλὰ ἀφ' ὧν ἀνασκολο-
 πιζομένους δὲ, καὶ τυμπανίζομένους ἐνίοτε τῶν
 ἐδὲν ἀδικούντων, εἰκότως τοῖνυν ταῦτα ὁρῶντες
 ἔτω ἀφ' ὧν αὐτοῖς αὐτοῖς ὡς ἐδὲ ὅλως ὄντων.
 Καὶ μάλιστα ὅταν ἀκούσι τὴν χρησμῶν
 λεγόντων

Ὡς ἀφ' ὧν αὐτοῖς αὐτοῖς ὡς ἐδὲ ὅλως ὄντων.
 Καὶ μάλιστα ὅταν ἀκούσι τὴν χρησμῶν
 λεγόντων

M O M. Audite ergo Dii omnes, quae ex
 animo, ajunt, *proferam*. Ego enim, &
 valde quidem exspectabam, ad hoc angu-
 stiarum perventuras res nostras, multosque
 id genus exoriturus nobis Sophistas, a no-
 bis ipsis audaciae suae obtentum capientes.
 Et, per Themidem, non irascendum est
 Epicuro, neque ipsius sodalibus, & suc-
 cessoribus sententiarum, si talia de nobis
 putarunt. Quid enim sentire illos aliquis
 postulet, cum tantam in vita perturbatio-
 nem rerum observant; qui boni inter illos
 sunt, neglectos, in paupertate, & morbis,
 & servitute, pereuntes: pessimos contra
 impurosque homines, praelatos illis, divi-
 tes ultra modum, imperantes melioribus;
 sacrilegos non punitos, sed latentes; in cru-
 cem vero actos, & fustibus caesos interdum
 eos qui nihil injuste egerunt? Merito
 cogitant, quasi omnino non simus.

20. Praesertim si audiant oracula di-
 cere:

*Qui superabit Halyn, magnam pervertet
 ornam*

a Πάντες] Deest in O. b Ἀναφύσσει] Ἀναφύσσει Fl. & ex eadem marg. Δ1. Nil mut. P. c Δογμα-
 τῶν] Δόγμα O. & marg. Δ1. d ἢ] Abest a Fl. e Ἄν] Εὐ O. f Ὅτι] Ὅτι L. g Τῶν] Omittit O.
 h Προτιμωροῦν] Sic Fl. Fr. P & c. Προτιμωροῦ. γ. i Μὴ] Inferui ex O. aberat ab Edd. k Οὐδὲ] Sic dedi
 ex O. Οὐδὲ Edd. priores. l Ἀκούσι] Ἀκούσι O. & marg. Δ1. m Ἄλλω] Ἄλλω male V2.

7. Ὡς θεοὶ πάντες ἀπὸ καρδίας φασίν] Ἀπόστολος ἐπὶ τῶν ἀ-
 ποστόλων, καὶ ἀποστόλων λεγομένων, μὴδὲ ὑποβλη-
 πορῶν τῷ λόγῳ, ἵνα ἴδωσι τὸ πρᾶγμα, διεξέχοντες. V.
 (quaere in Paroem. C.)

9. Περιήσονται] Εἰς τὸ ἰκανῶς ἰδεῖν, καὶ ἀνταρ. G.
 12. Καὶ ὡς τὸν Θέμιν] Θέμις ἐστὶν ἡ θεὰ. καλῶς δὲ
 τὸν θεὸν ὁμῶς ὡς θεῶν δὲ λαμβανόμενους,

* Μὰ τὴν Μέμιν] *Μέμιν*, antea misere editum. Sed emen-
 datio erat facilis. J. F. R.

7. Τῶν δὲ ἀπὸ καρδίας] Ex Euripidis Erechti: quae
 verba a Plut. laudantur p. 63. II. Ed. Han. de Adulat.
 & Amici discrim. Sed in fragmentis Ed. Clar. Barne-
 ssi non comparent, saltem ut ad eam fabulam per-
 tinentia.

Ἐμοὶ γὰρ αἰὶν πτωχὸς, εἰ δὲ βούλεται
 Πτωχὸν καλεῖν, ὅτις ἐν εἰνὸς ἡμοὶ
 Θεοὶ περιλθόντες τὸν δότι καρδίας ἐρεῖ.

ὅτι αὐτοὶ ἡμῶν. † V.

24. Τυμπανίζομένους] Ἱεροσύνων. G.

29. Τὸν Ἄλυν] Κρίσιν τὴν τῶν Ἀλυν βασιλῆϊ ἐκτίσασθαι
 αὐτῶν τὸν Ἄλυν κατὰ Κόρυ τὴν Παρσῶν βασιλείαν, ἀποφύ-
 γασθαι. ὅτι ἀφ' ὧν μεγάλῳ ἀρχῇ καλεῖται. ὁ δὲ ἀγνοῦντας
 ποῖον ἀρχῇ, ἀφ' ὧν τὸν Ἄλυν, τὸν ἰδὲν ἀπὸ τῆς V.

† Sequebantur verba, αἰετὶς δὲ τὸν Ἄλυν, quae delevis
 M. de S. Quia in Scholio hinc tertio habentur.

Nisi proverbialem vocem jam ante Euripidem malis;
 a qua sententia non admodum abhorreo. M. de S.

Ibid. Ἀπὸ καρδίας] Proverbium de quo dixi ad Pe-
 tron.

Ἀπὸ καρδίας] Saepè ad verbum respondet Belgicis
 mo. Exempla ex Nov. foed. & Theocr. Eid. 29. v. f.
 4. dedit Frater optimus Gul. Ossio, in Belg. Graciff.
 p. 437. Alia de eodem Rev. Elphr. ad Evang. Marc.
 XII. 30.

J. F. R.
 17. Ὅτι

οραται οὐκ, nec tamen indicare, suam ne, 3 οχαλαλύσθ. ἢ μέντοι δηλῶνται, εἴτε ἢ αὐ-
an hostium? Et rursus, τῶ, εἴτε ἢ ἢ πολέμιον; ἢ πάλιν,

O Salamis perdes muliebri e corpore natos.

Et Persae enim, arbitror, & Graeci muliebri e corpore nati erant. Nam carminum furores rursus cum audiunt, nos & amare, 3 & vulnerari, & servire, & vinciri, & dissidere, & sexcentas molestias habere, idque cum beati & immortales esse postulemus: quid aliud, quam merito nos derident, & nullam nostrī rationem habent? Nos vero indignamur, si qui homines non plane amentes reprehendunt ista, & nostram providentiam respuunt: cum satis habere debeamus, si quidam adhuc nobis post tota 4 nostra peccata sacrificant.

21. Atque hic mihi, Jupiter (soli enim fumus, neque est in coetu hoc hominum quisquam, praeter Herculem & Bacchum, Ganymedem & Aesculapium, adscripticios 5 illos) responde mihi ex vero, an unquam

Ω θεία Σαλαμίς, Σπολεῖς δὲ σὺ τέκνα γυναικῶν.

ἢ Πέρσαι γάρ, οἶμαι, ἢ Ἕλληνες, γυναι-
κῶν τέκνα ἦσαν. ὅτε μὲν γὰρ πάλιν τὴν ῥα-
βδαν ὁ ἀκούσῃ, ὅτι ἢ ἐρώμεν, ἢ τίρωσκό-
μεθα, ἢ ἢ δουλεύομεν, ἢ δεσμεύομεθα, καὶ
φασιάζομεν, ἢ μυρία ὅσα πράγματα ἔχο-
μεν, ἢ ταῦτα μακάριοι ἢ ἀφθαρτοὶ ἀξίω-
σιν εἶναι, τί ἄλλο ἢ δικαίως καταγελῶσι,
ἢ ἢ ἐν ἐδῇ λόγῳ τίθεν; τὰ ἡμέτερα; ἢ
μῆς δὲ ἀγανακτῶμεν, εἴ τινες ἀνθρώποι
εἴτε, ἢ πᾶν ἀνὴρτοί, διελέγχουσι ταῦτα,
ἢ ἢ πρόνοιαν ἡμῶν παρῶν; δέον ἀγα-
πᾶν εἴ τινες ἡμῖν ἐτι θυνοῖ, τοιαῦτα ἐξα-
μαρτάνουσι.

Καί μοι ἐνταῦθα, ὦ Ζεῦ (μόνοι γάρ εἰ-
μὲν, ἢ ἢ εἰς ἀνθρώπων πάρεστιν ἢ ἐν τῷ
συνλόγῳ, ἢ ἢ Ἡρακλῆς, ἢ Διονύσου, ἢ
5 Ὀφανυμῆδους, ἢ Ἀσκληπῆος, ἢ ἢ παρευ-
γράπων τέτων) Σπύκρωαί μοι μετ' ἀλη-
θείας,

n Tm ἢ Tm omisit O. o Ἀκούσῃ] Ἀκούσῃ O. p Καὶ δελύομεν εἰ δὴ.] Καὶ διαρρέομεν εἰ δὴ. O.
Sed Fl. ἢ δὴ omisit. q Ἐ] Infertum ex O. Deerat in Edd. r Ἐ] Ignorant praeposition. O. & P.
s Παρυγραπτον] Παρυγρ. O.

31. Ω θεία Σαλαμίς] Περσῶν ἢ Ἕλλήνων πολεμικῶν
ἐν Σαλαμῖνι μολλόντων, ἔχρησι τοῖς Ἕλλησιν ὁ Ἀπόλλων
τούτων τὸ χρῆσθαι, λέγει] δι' αὐτῶν Θεμιστοκλῆς ὁ Ἀθηναῖος
νοῦσαι, οὗτοι δὲ γὰρ, φησὶ, θύωσι ἢ ἐκάλει τὴν Σαλαμῖν, ἢ
ἐν αὐτῇ πύκτιν ἡμιλλᾶν Ἕλλησι, πάλιν ἔσται Ἕλλησιν,
ὥστε ἢ Περσῶν προσημασιεῖς αἰεθ' ἀνέστη. V.

† Ἐκάλει] Sic emendavit Noxer Salom. ex C. & V. nam
καλῶ edidit ante.

17. Ὅσοντα] Conf. supra c. 19. med. J. F. R.
24. Τυρπανίζομεν] Quod damnati ducerentur cum
tintinabulo ad supplicium, dixi alibi. J. B.
Τυρπανίζομεν] Id quid sit non recte docet Bour-
delotius. Vide Scholiasten Aristoph. 50. M. du S.
Τυρπανίζομεν] Dixi alibi, Bourdelotius. Ubi ve-
ro? Bourdelotius egregius commentator, semper aut
alibi dixit, aut alibi dicturus est. M. V. in Croze.
26. Οὐδὲ] Sic optime Codex O. In reliquis εἰδῶ.
M. du S.

29. Ἀνέστη ἢ Ἀλυσ] Vide Hypodotum l. c.
Κραῖον ἢ Ἀλυσ] Ἀλυσ] μεγάλῃ ἀρχῇ καὶ αἰσιν.
Quod a Cicero versum:
Tom. II.

44. Δέον ἀγαπᾶν] Ἀγαπᾶν, ἀγαπᾶν. V.
30. Τῶν παρυγραπτον τέτων] Πάντες αἱ παλαιαὶ παρ'
Ἀθηναίων ἐν γραμματικῇ ἐπιγραφῇ. ὅτις δὲ μὴ ἐν παλαιο-
τῇ ἐπιγραφῇ παρ' αὐτοῖς, ἢ παρυγραπτον ἐκάλει. Διὸ
τοῦτο τοῦτο παρυγραπτον ἀνέστη. V.

5 Παρυγραπτον] Παρυγραπτον, & ποτὶ παραρρήσεις παλαι-
αῖς, quae duce eodem emendat. J. F. R.

Croesus Halys penetranis magnam perurget opem vltm.
M. du S.

32. Ω θεία Σαλαμίς] Vid. Herod. VII. p. 271. in
decentato de muris ligneis oraculo, cujus sensum
Themistocles aperuisse traditur. Vide c. 31. M. du S.
41. Καὶ ἐδῇ λόγῳ] Καὶ ἐν ἐδῇ λόγῳ. F. G.
Ibid. Ἐν ἐδῇ λόγῳ] Ex Codice Ox. est illud ἐν. M. du S.
Ἐν ἐδῇ λόγῳ τίθεν] Bene divinarat Gajetas; nec
ego dubitavi absentem in Edd. praepositionem revo-
care; quia phralis usitatissima eam postulat. Sic pro
Imag. c. 17. ἐν μεγάλῃ εἰδῆσαι. Et Quom. Hist. c. 32.
ἐν γίγαντι ποικίλσθαι. Conf. etiam Tox. c. 22. J. F. R.
48. Ἐν τῷ συνλόγῳ] Non agnoscunt O. & P. illud
Pppp

δείας, εἴ ποτέ σοι ἐμέλῃσεν ἐς τοσῶτον τῆ
ἐν τῇ γῇ, ὥς ἐξετάσαι^a οἱ τινες αὐτῶν.
οἱ Φαῦλοι, ἢ οἱ τινες οἱ χρηστοὶ εἰσιν· ἀλλ'
οὐκ ἂν εἴποις. εἰ^b γὰρ μὴ ὁ Θησεύς ἐκ
Τροιζίνος^c εἰς Ἀθήνας ἰὼν, ὁδὸν πᾶν ἀνθρώπον
ἐξέκοψε τῆς κακουργίας, ὅσον ὅπτι σοι καὶ τῇ
σῇ προνοίᾳ, ἔδεν ἂν ἐκώλυε ζῆν ἐν τρυ-
φῶντας ταῖς τῶν^d ὁδῶν βαδίζοντων σφα-
γαῖς, τῇ^e Σκείρωνα, καὶ τῇ^f Πιτυοκάμ-
πτῳ, καὶ Κερκύονα, καὶ τῆς ἄλλης. ἢ εἴγε
μὴ ὁ Εὐρύσθευς, ἀνὴρ^g δίκαιος, καὶ προ-
νοητικὸς, ὑπὸ Φιλανθρωπίας ἀναπυθάνο-
μενος^h τὰ παρ' ἐκάστοις, ἐξέπεμπε τῶν-
τι τὸ οἰκέτω αὐτῷ, ἐργαλῆκόν ἀνθρώπων, καὶ

tibi tantum ea, quae in terra aguntur, cu-
rae fuerint, ut exquireres, qui illorum ma-
li, & qui boni sint? verum non dixeris.
Nisi enim Theseus, Troezenae Athenas per-
gens, obiter excidisset maleficos, quantum
ad te tuamque providentiam, nihil prohi-
bebat vivere & in viatorum caedibus luxu-
rari Scironem, & Pityocamptem, & Cer-
cyonem, & reliquos. Et nisi Eurystheus
vir justus & providens, humanitate ductus,
explorato quid apud quosque ageretur, mi-
sisset hunc suum famulum, operosum ho-
mi-

^a Οἱ τινες] Εἰ τινες Ο. ^b Γοῦν μὴ ὁ Θησεύς] Οὐν Ρ. Οὐν ὁ Θ. μὴ Ο. ^c Εἰς] Ἐς Ο. ^d Σῇ] Non adest in
Ο. ^e Ὅδῳ βαδίζοντων] Ὀδοιπορούντων marg. ΑΙ. & Ρ. Παριδοπόρων Ο. ^f Σκείρωνα] Σκίρωνα Ο. ^g Πιτυοκάμ-
πτῳ] Πιτυοκάμπην male Ο. ^h Μὴ ὁ] Μὴτ' Εὐρ. Ο. ⁱ δίκαιος] Ἀρχαῖος Ρ. Ο. & marg. ΑΙ.

55. Εἰ γοῦν μὴ ὁ Θησεύς] Ὁ Αἰγύσιος Ἀθηναῖος ἂν ἐν
Τροιζίνι πόλει τῇ Πιλοποννήσῳ συνεκαθύδουσι Αἰδρα τῇ
θυγατρὶ τῆς Πιτῆως· ἢ δὲ Αἰδρα ἐγγυησὶ τῇ Θησίᾳ. ὁ τοῦ-
του Θεσεύς εἰς τὰς Ἀθήνας εἰς τὴν πατρίδα ἐρχόμενος, πολ-
λοὺς ληστὰς ἐβρῶν, πάντας ἀπέκτενεν ἐν τῇ ὁδῷ περιούμῳ
Ο. V.

60. Τὸν Σκείρωνα] Λησταὶ ἦσαν ἔτοι κατὰ τὴν ὁδὸν τὴν
ἀπὸ Τροιζίνος εἰς τὰς Ἀθήνας ἀγνοοῦν. καὶ ὁ μὲν Σκείρων λη-
στὴς (1) ἂν ἠνάγκαζε τοὺς παριόντας πλῆναι τοὺς πόδας ἐπὶ
τῇ θαλάσῳ καὶ ἐκτείναν. καὶ λακτίζων εἰς θάλασσαν ἐβρίσκειν,
καὶ ἡ χιλιῶν διχομήνη κατήβη. (2) V.

Ibid. (3) Πιτυοκάμπτην] Πιτυοκάμπτης δὲ, καὶ ἔτ' ὅσον λη-
στὴς ἂν, ἠναγκαλίζων πῖπτον. καὶ ἠνάγκαζε τοὺς παριόντας κρα-
τεῖν, οἱ δὲ (4) μετεωρίζοντο ἀπὸ δυνάμεως. V.

61. Καὶ Κερκύονα] Ὁ δὲ Κερκύων, καὶ ἔτ' ὅσον ἔδινον ἢ
ἐλάττω εἰς τοὺς ζῆνους, καὶ παλαιῶν (5) ἠνάγκαζε. καὶ τὸ
βυλόμενον διέφθειρε. καὶ ὁ τότε παλαίστρα ἐκαλεῖτο ἐν τῇ

ἡμῶν, πλεονάζον ἑλκυστήν. διέφθειρε δὲ πάντας τοὺς καί-
σοντας αὐτῷ εἰς πάλιν, πλὴν Θεσεύς, Θεσεύς δὲ κατ-
εκάλειπεν αὐτὸν (6) σοφία πλῆν. παλαιστὴς ἢ ἐβρίθη Θε-
σεύς ἐν μεγάλῃ πρώτῳ ἐν ῥώμῃ χροῦμενος εἰς τὰς παλαι-
στὰς. ἢ δὲ καὶ ἑτέρος τις ἄνθρωπος (7) Διτύρως, ἔτ' ὅσον σπιν-
θῆναι, ἠνάγκαζε τοὺς παριόντας θάψαι τὰ δάκρυα ἐν σαρκο-
νι, εἰ δὲ (8) ἀντίτινον ἐκτείναν αὐτοὺς. τοῦτον δὲ Ἡρακλῆς
ἀπέκτενεν. V.

Ibid. Τὸν ἄλλον] Phalarin hic, & Busrin, Eche-
tumque & Diomedem habent Scholia V. Quali a Lu-
ciano nominatos. Nos alio reliquos retulimus. (V. Schol. I. c. 18. 19. 20.) Echetyum solum, quem nul-
libi apud Nostrium reperio, ex eo Scholio, ne pereat,
accipio, ὅ δὲ ἔχειτο τῇ Ἡσίοιο βασιλεὺς τιμωρικώτατος.
(Vid. Odyss. E. 83. &c.) Haec inferuerat M. du S. Nos
vero illa Scholia jam dedimus ad 2. Ver. Hist. J. F. R.
64. Τὸν Ἡρακλῆα. V.

- (1) Ὁ] Ὅστες ante lectum in Edd. Mutavit M. du S.
(2) Subiunxit Salom. continuo filo (de hoc Ovid. in Epist.
Metoid.) oblitus addere, agne sic in C. additum reperitur, in
quo ejusmodi Latinas notulas habuimus non semel, an vero
de suo addiderit.
(3) Πιτυοκάμπτην] Priori loco hoc nomen deest in V.
(4) Μετεωρίζοντο] Ita ex C. dedimus, quum ἀναπυθα-
νόμενοι esset in editis, quod ex conjectura videtur fictum; nam
in V. erat ἀναπυθαίνοντο. J. F. R.
(5) Ἡνάγκαζε] Ἡνάγκαζε V.

- (6) Σαρ. πλῆν] Haec non cohaerent; nisi transponas, vid.
Addenda. J. F. R.
(7) Διτύρως ἔτ' ὅσον] C. Λιτύρως ὁ Κερκύων. V. vero Λιτύρως
&c. Sic notavit M. du S. nec tamen Impressa, quae Λιτύρ-
ως habebant, sollicitavit, quod nec ego facio, quia nescio
quis ille Diutyres fuerit. Linyerfas Midiae fil. Hefychio. J. F. R.
(8) Ἀντίτινον] Ἀντίτινον ante editum, mutavit M. du S.
non addens unde. Sed suspicor ex Cod. quia aliqui sponte
non mutasset quod aeque bonum erat. J. F. R.

ἐν, retinui tamen.

60. Πιτυοκάμπτην] Et sic, non ut est in O. edi-
tum T. I. Prometh. c. 7. f. ubi omnino vid. notam
Cl. Hemsterh. J. F. R.

70. Καθήμεθα] Conf. supra de Sacrif. c. 9. pr.

72. Περὶ] Servavi scripturam quam Cl. Gess. in

versione expressit. Nec quisquam objecerit, odores
adoleri, carnesve immolari non circum, sed in ipsis
altaribus; nam περὶ pertinet ad homines circum alta-
ria versantes, dum sacrificant. J. F. R.

75. Ἐπειδὴν κατ' ὀλίγον οἱ ἄνθρωποι ἀνακρίπτοντες, ἐν-
ερίκωνται ὁδῶν ὀφίλ^h αὐτοῖς ἐν, εἰ δύοισι ἡμῶν ἐν τῇ σπον-
δῇ πύμποντι] Quod si, inquit Momus, homines paul-

ἔτ' ἐν βραχεὶ ὅψι καὶ ἀγαλῶντας μὲν τοὺς Ἐπι-
 κούρους, καὶ Μητροδόρους, καὶ Δάμιδας, κρατὺς δὲ
 αὐτῶν ἀποφρονημένους ὑπ' αὐτῶν, τοὺς ἡμετέρους
 συνηγόρους, ὥστε ὑμέτερον αὖ εἴη παύειν, καὶ ἰααῶν τὰ τοιαῦτα, ἥ
 καὶ ἐς τὸδε αὐτὰ προαγαγόντων. Μόμω δὲ
 ὁ μέγας ὁ κίνδυνος, εἰ ἀτιμῶν ἔσται, ἔδωκε
 ἡ δὲ πάλαι ἡ τιμωμένην ἡ, ὑμῶν ἔτ'
 αὐτοχύντων, καὶ τὰς θυσίας καρπευμένων
 ΖΕΥΣ. Τῦτ' ἔγωγε, ὦ θεοί, ληραῖν ἐά-
 σαι, αἱ τραχὺν ὄντα, καὶ ὅτι τιμωμένην.
 ἔστι μὲν γὰρ, ὡς ὁ θαυμαστὸς Δημοσθένης
 ἔφη, τὸ μὲν ἐγκαλεῖσθαι, καὶ μέμψασθαι, καὶ
 ὅτι τιμῶσαι, ῥάδιον καὶ τῷ βυλομένην πα-
 τὸς τὸ δὲ ὅπως τὰ παρόντα βελτίω γέ-
 νηται, συμβαλεῖσθαι, τῦτ' ἐμφρονῶ ὡς

paullo post videbis illudentes nobis Epicu-
 roros, & Metrodoros, & Damides, victos
 vero ab illis jugulatosque nostros patronos.
 Vestrum ergo fuerit sedare ac sanare talia,
 qui nempe ea in hunc statum perduxeritis.
 Momo quidem non magnum imminet peri-
 culum, si honore carebit, neque enim olim
 inter honoratos fuit, cum vos adhuc felices
 frueremini victimis.

23. J U P. Hunc, Dii, delirare patiamur,
 asperum semper, & ad reprehensiones proclivem.
 Est nimirum, ut admirabilis vir Demosthenes dixit,
 accusare quidem & reprehendere, & increpare facile,
 & uniuscujusque, qui modo voluerit: sed
 consilium dare, quomodo meliora fiant
 praesentia, illud demum prudentis re vera
 con-

a. Ἀποφρονημένους] Sic dedi ex G. O. P. & marg. A1. Ἀποφρονημένους Edd. priores. b. Ὑμῶν] Hoc dedi ex J. G. L. Ὑμῶν Edd. vulgo, ne Fl. quidem excepta. c. Τὰ τοιαῦτα] Ταῦτα O. d. Τιμωμένην] Sic dedi ex O. & S. Τιμωμένη. male J. Fl. H. P. Ald. e. ἔτ'] ἔτ' O. f. Καρπευμένων] Μόμω ἐκπορεύει G. Ox. & Coll. Μόμω ἐκπορεύει marg. A1. g. Ἐάσαι] Ἐάσαι Fl. h. ἔτ' ἡ γὰρ] ἔτ' ἡ γὰρ O. ὡς μὲν γὰρ δ. ἔτ' ἡ γὰρ] ἔτ' ἡ γὰρ O.

87. Καρπευμένων] Γράφει καὶ τὴν θυσίαν μόνον ἐκπορεύειν. G.

90. ἔτ' ἡ γὰρ] Γρα. ἔτ' ἡ γὰρ ὡς θαυμαστὸς Δημοσθένης. G.

Σπουδαί πύμποι] Non reprehendo formulam πομπῆς πύμποι, & sit πομπῶν mentio paullo ante c. 18. Sed puto hic de sumtu sermonem esse & impensā, ac de alimentis Deorum adeo. Minere etiam apud Romanos in sacrificiis usitatum, & aliquoties de inferiis usurpatum Virgilio atque Ovidio.

Πομπῆς πύμποι] Neque tamen improbarem σπουδαί. Sed propter Codicum numerum & virorum doctorum πομπῆς praefertentium consensum, hoc recipere sum permotus. V. Dion. p. 297. A. Plat. de Rep. l. p. 571. A.

79. ἔτ' ὁ βραχεὶ ὅψι καὶ ἀγαλῶντας μὲν τοὺς Ἐπικούρους, καὶ Μητροδόρους, καὶ Δάμιδας, κρατὺς δὲ αὐτῶν ἀποφρονημένους ὑπ' αὐτῶν, τοὺς ἡμετέρους συνηγόρους. Benedictus: Deinde brevi videbis irridentes Epicuros, Metrodoros, & Damidas, vultibusque & jugulatos ab ipsis patronos hosce nostros. Apud Latinos sane jugulare adversarium legitur, pro ad incitas redigere. Sed Graecos ad ista has voces σφάττειν & ἀποφρονημένους non existimo transulisse: sane nullum exemplum memoriae succurrit. Emenda sine mora ex Mf. καὶ ἀποφρονημένους ὑπ' αὐτῶν. Patronos hosce nostros vultibus, & eis obstrictum esse. Nam ἀποφρονημένους est obstruere adversario, ut ac hifere possit. Pollux VIII,

15. ἀποφρονημένους τὴν γλῶττιν, ἀποφρονημένους τὸ στήθος ἔχοντες. Aliud est inferius c. 43. cum Momo intempestiva interpellatione obtundente Deos, Jupiter respondisset, Σὺ ἡμῶν ἐκπορεύεις, ὦ Μόμω. quod non est, in malis nos, Momo, ut interpretes. Sed Latini dicunt: Enecas nos, Momo, ut Terentius in Andria IV, 1. Cur me enecas? aut occidis nos, ut Horat. occidis saepe rogando. Sed in hoc ipso dialogo c. 52. f. hoc verbum ex Mf. reponendum est, ὅτι γὰρ εἰ τούτῳ ὁρῶναι ἀποφρονημένους. Vulgo frigidius, ἀποφρονημένους. Paucis versibus ante: τὰ δὲ ἄλλα πάντα σοὶ φέρονται, ὡς αὐτοὶ τοῦτο ὁρῶναι ἀποφρονημένους. Melius Mf. παρὰ σοὶ φέρονται. ut quarens forte irabatur a vi fluminis scilicet. ἀποφρονημένους pertinet ad ἑαυτὸν. sed in iis quae modo praecesserunt, non probō ejusdem libri scripturam, quae pro τὴν σπουδαίαν πύμποι, praefert se fert τὴν πομπῆς πύμποι. Nam quamvis pompae & ludi in Deorum honorem instituerentur, tamen πομπῆς πύμποι, nemo dixerit. Ibidem statim & sic Mf. legendum ὡς ὁρῶναι αὐτῶν, quare vestram esset paritiam, non ἡμετέραν, sequentia indicant verba, in quibus non damno, τὴν θυσίαν καρπευμένων, quod in editionibus extat. non possum tamen non indicare, in vetere libro haberi τὴν θυσίαν μόνον ἐκπορεύειν, vobis solis sacrificia in epulis comedentibus. cum nunc partem

consiliarii est : quod vos reliqui , probe95 ἀλλήως συμβάλεω ὅσῳ οἱ ἄλλοι, εἰ οἶδ',
scio , vel tacente isto , facietis.

24. NEPT. Ego de caetero , submersus sum , ut nostis , & in fundo maris versor , pro me , quantum possum , servans navigantes , & navigia deducens , & molliens ventos. Interim tamen (nam haec etiam mihi curae sunt) aio oportere hunc Damin tollere ante de medio , quam ad contentionem veniat , vel fulmine , vel alia quadam ratione , ne dicendo superet. (Dicis enim , Jupiter , probabilem esse hominem) simul ostenderimus illis , quam ulcisci soleamus eos , qui talia contra nos disputant.

25. JUP. Ludis , Neptune , an plane10 ZETΣ. Παίσεις, ὦ Πρόσδον, ἢ τέλειον
oblitus es , nihil talium in nostra potestate ἐπιτέλεις, ὡς ἔδεν ἐφ' ἡμῖν τ' τοιούτων
ἔστιν;

2. Ἐγὼ] Ἐγὼ δὲ O. 1. Μάλας] Μάλας male O. 2. ἢ ἄλλῃ τινι] Restitui ex G. nam Edd. τινι, ἢ ἄλλῃ. Ox. vero melius etiam ἢ τινι ἄλλῃ. 3. ἢ ἄλλῃ] Insertum ex O. Non aderat in Edd.

tem sibi vindicent sacerdotes , partem qui sacrificant. & id magis arridet , genioque Luciani est convenientius.

81. Ἀποφρατισμένους] Ita optime O. & P. etiam. Quod enim ἀποφρατισμένους in vulgatis legitur , absurdissimum est.

82. Καὶ ἀποφρατισμένους] Praefero hic etiam antiquam lectionem , & versionem jugulatos , quae ad disputationem talem bene convenit : praefertim cum hoc ipso libello deinde ἀποφράσις etiam metaphora simili adhibeatur. Credo ego ἀποφρατισμένους esse glossam : certe nemo sanus potuit τῷ ἀποφρατισμένους substituire ἀποφρατισμένους , sed contra.

83. Τῶν] Quasi dixisset ὁμοῦ. 86. Τῶν τιμαμένων] Cur τιμαμένων dederim , res ipsa loquitur. Nec repetam quae alibi ex Aristoph. Phut. dixi , ἢ δὲ φιλῶν , & similia. 90. Δημοσθένος] Δημοσθένος verba Ὀψις , I. p. m. 6. B. sunt : Τὸ μὲν ἐπιτιμᾶν, ἵνα φησὶ τις αὐτῷ, ῥέδον καὶ παύσει εἶναι τὸ δὲ ὑπὲρ τῆς παύσεως ἐπὶ τὴν ἀποφρατισμένην τούτ' εἶναι συμβαίνει.

83. Τῶν] Quasi dixisset ὁμοῦ. 86. Τῶν τιμαμένων] Cur τιμαμένων dederim , res ipsa loquitur. Nec repetam quae alibi ex Aristoph. Phut. dixi , ἢ δὲ φιλῶν , & similia.

90. Δημοσθένος] Δημοσθένος verba Ὀψις , I. p. m. 6. B. sunt : Τὸ μὲν ἐπιτιμᾶν, ἵνα φησὶ τις αὐτῷ, ῥέδον καὶ παύσει εἶναι τὸ δὲ ὑπὲρ τῆς παύσεως ἐπὶ τὴν ἀποφρατισμένην τούτ' εἶναι συμβαίνει.

99. Κατ' ἱμαίνων εἰς ὄρεα] Illud εἰς ὄρεα ἱμαίνων videtur interpretatio esse τῷ κατ' ἱμαίνων , adeoque nonnullis pro glossa habebitur ; quod ut non nego , ita tamen minime elimino , quia interpretatio est necessaria , ab ipso Luciano fortan profecta ; si quid tamen superfluum , malim illud ἱμαῖ abesse , tumque εἰς ὄρεα ἱμαίνων non esset idem quod κατ' ἱμαίνων , sed respiceret ad fatum Parcasque , quarum necessitati & se aequae ac Jovem fateretur subiectum , quasi diceret : si modo per fatum fieri potest.

4. Ἐκπαδῶν] Jam sic scribitur ; alias οὐ παδῶν. Vid. supra notata ad Dial. pro Imag. c. ult. f. adde Soph. Aj. 1020. ubi ἐκπαδῶν quoque exaratum , procul valet. Hic vero e medio vertere malim , cujus exempla vid. supra l. c. Licet fatear saepe nihil interesse. Ap. Xenoph. autem in Edd. antiqq. οὐ παδῶν scribi amat. Vid. Oxyg. L. III. sub init. f. Ed. Bas. 1555. p. 43. βελόνην τὰ ὄρεα οὐ παδῶν ποιῶν. Quod & ibi vertitur procul portare. Sed & ibi eodem redibit , utrum e medio , e conspectu , veritas.

5. Ἦτοι κεραυνῶ] Ex Mf. legendum , Ἦτοι κεραυνῶν , ἢ ἄλλῃ τινι κεραυνῶν. non ut editiones praeficiunt , Ἦτοι κεραυνῶν τινι , ἢ ἄλλῃ κεραυνῶν.

6. Ἦτοι κεραυνῶ] Ex Mf. legendum , Ἦτοι κεραυνῶν , ἢ ἄλλῃ τινι κεραυνῶν. non ut editiones praeficiunt , Ἦτοι κεραυνῶν τινι , ἢ ἄλλῃ κεραυνῶν.

11. Ἐπὶ τῶν αἰνῶν] Legendum videtur : ἐπὶ τῶν αἰνῶν ὡς ἔδεν &c.

12. Ἐπὶ τῶν αἰνῶν] Bene conjecerat Gajetus conjunctionem deesse. Ὡς igitur ex Cod. O. lubens recepi.

13. Ὡς ἔδεν] Ex Mf. Ox. est illud ὡς.

ἔστιν; ἀλλ' αἱ Μοῖραι ἐκάστῳ ὀπικλώουσιν,
 τ' ἢ κεραυνῷ, τ' δὲ ξίφει, τ' δὲ πυρετῷ, ἢ
 φθόγῃ σποδανείν. * ἐπεὶ εἴ γε μοι ἐπ' ἐξ-
 σίας τὸ πρᾶγμα ἦν, εἴασα ἀν' οἷοι τῆς ἰε-
 ροσύλης πρῶτην ἀπελθεῖν ἀκεραυνώτης ἢ ἐξ
 Ὀλυμπίας, δύο μὲν τ' πλοκάμων σποκεί-
 ραίης, ἢ ἐξ μνᾶς ἐκάτερον ἢ ἑλκονία; ἢ
 σὺ αὐτὸς ὡσεὶδης ἀν' ἐν ἑ Γεραιτῷ τ' ἀλῖα
 τ' ἐξ ἑ Ὀρεῖ, ὑφαιρέμενόν σε τ' τρίαῖναν; 20
 ἄλλως τε, καὶ δόξομεν ἀγανακτεῖν, λελυ-
 πημένοι τῷ πρᾶγματι, καὶ δεδιέναι τῆς πα-
 ρὰ τῷ Δάμειδ^Θ λόγους; καὶ δι' αὐτὸν ἂν σπο-
 σκευάζεαι τ' ἄνδρα, ἢ ὡσεὶ μείναντες ἀν-
 τεξεταδῶναι αὐτὸν τῷ Τιμοκλεῖ ὥστε τίς
 ἄλλο, ἢ ἐξ ἐρήμης ἢ κρατεῖν ἔτω δόξομεν;
 ΠΟ Σ. Καὶ μὴν ἰ σύντομόν τινα ταύτῃ.
 ὦ μὴν ὀπιννοχέαι ἐγώ γε πρὸς τ' νύκην.
 ΖΕΥΣ. Ἀπαγε, θυναῖδες τὸ ἐνθύμημα,

esse, sed nere unicuique Parcas; ut alius
 fulmine, gladio alius, alius febris aut tabe
 moriatur. Alioqui, si quidem in mea po-
 testate res fuisset, passusne essem, putas,
 sacrilegos nuper discedere non fulminatos
 Olympia, qui duos de meis cirris deton-
 derant, sex minas pendentem unumquem-
 que? aut tu ne ipse neglecturus eras in Ge-
 raeisto piscatorem ex Oreo, qui tridentem
 tibi subduxit? Caeterum etiam videbimur
 indignae ferre, & dolere ob hoc negotium,
 & metuere argumenta Damidis, & propter
 hoc ipsum amoliri hominem, nec expectare
 ut cum Timocle comparatur: itaque quid
 aliud, quam indicta ab adversario causa,
 vincere sic videbimur? NEPT. At ego
 compendiarium hanc excogitasse mihi vide-
 bar ad victoriam viam. JUP. Apage,
 thunnorum hoc commentum fuerit, & ni-
 mis

a Ἐπὶ ἢ γε] Ἐπὶ τοι γε O. b Ἐξ Ὀλυμπίας] Ἐκ Πύσης O. & Schol. c Ἐξ μνᾶς] Μνᾶν Fl. omisso ἐξ.
 d Ἑλκονία] Ἑλκονίας O. & marg. At. e Γεραιτῷ] Γεραιτῷ J. Vulgarum cett. omnes habent cum Cod. O.
 f Ὀρεῖ] Ὀρ. σοῦ esse in O. notat M. du S. dubie tamen, anne Ὀρ. σοῦ tantum discrevit. g Ἀποσκευάζεαι] Ἀ-
 ζεῖς Fl. Vulgarum firmat P. h Κρατεῖν ἔτω] Οὕτω κρ. O. i σύντομόν] Ἐπίτομον O.

16. Ἐξ Ὀλυμπίας] Γράφει ὅτι Πύσης, Πύσης δὲ πόλις
 ἡ Ἠλικὴ μοῖρας Πελοποννήσου, καθ' ἣν ἐξ ἄλλων ἐτελεύ-
 τω Ὀλύμπια. V.

18. Μνᾶς ἐκάτερον] Ἡ μνᾶ (1) ἐξ δραχμῶν ἔχει ἢ δι'
 Ἀττικῇ μνᾶ ἔχει δραχμῶν ρ', ὡς φησι (2) ὁ Πολυδύκης.
 Εὐπολὶς Κόλαξ, διίπνοι δὲ ρ' δραχμῶν, καὶ (3) ἱππάρχου
 Κόλαξ ὅσον δὲς ἱππάρχου μνᾶν. ὁλοκῶς μνᾶν ἔχει ἢ τὰς
 προτέρας ρ' δραχμῶν. ἢ μνᾶται δραχμῶν ἔχει ὁλοκῶς ρ',
 ὅθεν ἐκ παλαιᾶ τοῦ ἐκτοῦ τῶ τιμήματι. V.

19. Ἐν γεραιτῷ] Γεραιτὸς πόλις Εὐβοίας, ἔτι μὲν

ἢν λεγομένη, καὶ ὁ Ὀρεῖς, πόλις Εὐβοίας, (4) ἢ οἱ παλ-
 ται Ὀρεῖται λεγόν. V. (Meminit Demosthenes, ad-
 dit C.)

23. Ἀποσκευάζεαι] Ἀποτιθέναι ἀνελόντας. G.

26. Ἐξ ἐρήμης] Ἐρήμη λέγει ἡνίκα ἀρρωθεύσας πρὸς
 δίκης ἤμρας, ὁ (5) ἢς τ' ἀντιδικῶν ἀπολειφθεῖς τότε καὶ
 οἱ δικασταὶ καταδικάζουσιν τὴν (6) ἀπολειφθεῖσαν ἐρήμην. V.

29. Θυνῶδες] Ἐπειδὴ (7) τοὺς θύνους ἢ λόγους ἐκεί-
 νους φησὶ νικῶν, ἢ καὶ τραχύναι ἀναιρούμεν, αἰσώτως τὸ
 φησύναι τὸ δάμνην θυνῶδες ἀναιρούμεν. V.

(1) EE] Lege ἑκατὸν, aut ἢ δραχμῶν ἢ δολῶν, ut in fine
 Scholii est. M. du S.

(2) O] Oī male Ed. Clav.

(3) Ἑπὶ τοι] Ἐπὶ τοι lectum antea. Mutavit M. du S.

(4) H] Oī erat in V.

(5) EE] EE praepositio legebatur in editis, neque corre-
 xerat de au. Nihilominus audacter mutavi in EE, quod vel

coecus videat quare.

J. F. R.

(6) Ἀπολειφθεῖς] Ἀπολειφθεῖς editum ante. Merito emen-
 davit Solan noster. Solemnis iocastinus haec frequenter con-
 fundere amat, ut saepe vidimus. Idem observat Cl. Wessl.
 ad L. 2. Diad. Sic. atque alibi

J. F. R.

(7) Τὰς θύνους] Τὰς θύνους edita. Correxerit M. du S.

17. Πλοκάμων — ἑλκονία] Quando hoc factum sit
 nescio. In O. ἑλκονίας. Utrumque probum. M. du S.

19. Γεραιτῷ] Veram esse hanc scripturam, patet ex
 Thucyd. III. 3. p. 170. (quem adeundum Hemsterb. in
 marg. monuit.) Nam licet Hudson in variantt. Lectt.
 illic notet, etiam Γεραιτὸς sine diphthongo scribi, Wessl.
 tamen bene monet, etiam Latinis Geographis Ge-
 raeistus scribi, ac Dukerus ex Liv. XXXI. 45. Gae-
 raeistum nobilem Euboeae portum vocari, docet, ac Lu-
 cianum ex h. l. testem adducit; licet errore typogra-

phico Γεραιτὸς pro γεραιτὸς in illa ad Thucyd. Nota,
 quae est No. 55. editum conspiciatur. J. F. R.

23. Ἀποσκευάζεαι] Malam interpunctionem, ex
 qua mala quoque ante versio nata erat, correxi. Vul-
 go enim sic editum fuit: καὶ δι' αὐτὸ ἀποσκευάζεαι, τὸ
 ἀνδρᾶ ἢ ὡσεὶ μείναντες &c. Sed ἀποσκευάζεαι pertine-
 re ad ἀνδρᾶ, facile patet, & locutio satis est vulgata,
 pro e medio tollere aliquem, maxime Herodiano, qui
 aliquoties ita utitur, ut I. c. 17. §. 3. Καὶ λοιποὺς πω-
 τῶν φίλων ἀποσκευάζεαι πάντας ἡλίκων. Item VII:

I.

mais pingue, ante interficere adversarium, ut invictus moriatur, disputationem relinquens non dijudicatam, & de qua contentioni adhuc locus sit. NEPT. Ergo melius vos aliud excogitate, si mea adeo ad thunnos a vobis ablegantur.

26. APOL. Si juvenibus etiam, & adhuc imberbibus nobis permixtum lege esset concionari, forte dicerem aliquid utile ad nostram deliberationem. MOM. Deliberatio, Apollo, adeo de magnis rebus est, ut non secundum aetatem, sed communis omnibus dicendi facultas proposita sit. Lepidum quippe fuerit, si, cum in extremis versemur periculis, de potestate legitima subtiliter & jejune disputemus. Tu vero etiam omnino jam legitimus concionator es, qui ephebis olim excesseris, & in duodecimum *Deorum* album relatus, atque tantum

30 ὦ Πρόσβατον, καὶ κομιδὴν παχὺ, ἡ προανα-
ρεῖν τ' ἀνταγωνιστὴν, ὥς ἡ Σποδάνη ἀπὸ τῆς
τῶν, ἀμφήριστον ἔτι, καὶ ἀδιάκριτον καλα-
λιπὼν τ' λόγον. ΠΟΣ. Οὐκ ἔν ἀμεινόν τι
ὑμεῖς ὁρῶντες ἄλλο, εἰ τὰ μὰ ἔτος ὑ-
35 μῖν σπυτιεύνηται.

ΑΠΟΛ. Εἰ καὶ τοῖς νέοις ἔτι καὶ ἀγε-
νέοις ἡμῖν ἐφείτο ἐκ τῆς νόμῳ δημηγορεῖν,
ἴσως ἀν εἰπόν τι συμφέρον εἰς τὴν ἀφ' ὧν
ΜΩΜ. Ἡ μὲν σκέψις, ὦ Ἀπολ-
40 ον, ἔτω αὖτε μεγάλων, ὥστε μὴ καθ' ἡ-
λικίαν, ἀλλὰ κοινὸν ἅπασιν προκεῖται τὸ
λόγον. χαρίεν γὰρ εἰ καὶ αὖτε τῶν ἐσχάτων κιν-
δυνεύουσι, αὖτε δ' ἐν τοῖς νόμοις ἐξουσίας
9 μικρολογούμεθα. σὺ δὲ καὶ πᾶν ἡδὴ
45 ἔννομον εἰς δημηγόρον, πρόπαλαι μὲν ἐξ
ἐφ' ἑβδὼν γεγονώς, ἐγγεγραμμένον δὲ ἐς τὸ
τὸ δώδεκα ληξιαρχικόν, καὶ ὀλίγον δεῖν,

h. Προαναρεῖν] Hoc praetuli ex f. & P. Προαναρεῖσιν Edd. Προαναρεῖσιν Fl. l. Ἀποδάνη] Ἀποδάνη O. m. Ἐ-
πινεύει ἄλλο] Invertit O. n. Ἐτι] Omittit O. o. Εἰς] Non adeste notat Solan. non addens ubi. namestin
Fl. &c. p. MΩM.] Z. male Fl. q. Σμικρολογούμεθα] Σμικρολογούμεθα Fl. r. Ἡδὴ] Deest in O. s. Τῶν δώδεκα]
Δώδεκα Διῶν Const. Ἐπὶ τ. δ. O.

32. Ἀμφήριστον] Ἀμφισθενήσιμον. V. (C. Ἀμφί-
βολον.)

42. Χαρίεν γὰρ] Γαλιῶδες, ἀνέκτον. V.

46. Ἐς τὸ τὸ δώδεκα] Ἀφ' ὧν οἱ δώδεκα Διοὶ ἄρχιν ἰτά-
χθησαν, δηλονότι πανθέως τὴν Κρόνῳ ἄρχης. V. (De XII.
Diis lege in ἔρσει Aristophanis. C.)

47. Ληξιαρχικόν] Δύο ἦσαν γραμματεῖς αὐτῶν τοῖς
Ἀθηναίοις. καὶ ἐν τῇ ἐν ἐννεακτοῦ ἡμέρας τῇ γυνήθει, ἐν
δὲ τῇ ἰσθμῇ, ἡμέρας τὴν ἰσθμῇ ἡλικίας ἐγίνοντο. τοῦτο δὲ ἐκα-
λῦτο Ληξιαρχικόν. (8) Ἐπὶ δὲ οἱ ἐγγεγραμμένοι ἐν αὐτῷ κώ-
δει ἐγίνοντο τότε τὸ (9) πατρίως ληξίας, τῆς τῇ κλη-
ρῆς ἐ τὴν ὑποστάσεως. ληξίας γὰρ ἐκαλῦτο ἡ πατρίως κληρο-
νομία. ἐπὶ δὲ τῇ ἡφαιστῶν καὶ αἰσχυρῶν, ὡς ἐπιτοκίας

(8) Ἐπὶ δὲ] Quam habet C.

(9) Πατρίως] Πρὸς V.

1. 7. Quod supra jam exhibuimus. Et Nostro supra
Tyrannic. c. 1. atque alibi. f. f. R.

27. Τῶν ταύτων] Subaudi ὅδον. F. G. Vid. Bos de
Ellipsi, & nos supra T. I. Patebit ex Indice. f. f. R.

36. Νέοις] Ante trigelimum aetatis annum pro con-
cione dicere leges Atheniensium non sinebant. Senio-
ribus etiam primus dicendi locus concedebatur. Vide
Plut. 1404. 2. M. du S.

40. Ὅτι μὴ καθ' ἡλικίαν, ἀλλὰ κοινὸν ἅπασιν προκε-
ῖται τὸ λόγον] Horum verborum sensum non sunt as-
secuti Interpretes, quorum alter: ut in ea non aetate

κατεπέμψον τὰ πατρίως, ὡς ἐν αὐτῶν διακρίσει μὴ φέρε-
ται τὰ τῶν ἡφαιστῶν, ἡμέρας (10) ἐπὶ δὲ ἐν ἰσθμῇ οἱ ἐφαι-
στοὶ ἡφαιστοί, ἐξ ἧς αὐτῶν ἀπὸ τῆς νόμῳ ἐκ τῆς Ληξιαρχικῆς ἐγ-
γεγραμμέναι ἀναλαμβάνονται τὰ πατρίως. τὸ δὲ ἐν τῇ τῇ λη-
ξίας, ἡτοι τὸ αὐτοῦ ἄρχιν κληρονομίας. τοῦτο γὰρ ἰταῦδα
εἰς τὴν Ἀποδάνη φασὶν ὅτι Ζεὺς, ὡς ἐκ τῆς ἀφ' ἧς αὐτῶν
τοῦ αὐτοῦ, τὸ μὴ ἔξον εἶναι τοὺς λέγειν, ἀλλ' ἐν ἑαυτοῖς. πάλαι
γὰρ τὸ αὐτῶν ἐστὶν ἐπὶ τῇ λέγειν, ὡς ἐκ τῆς ἀφ' ἧς αὐτῶν
αὐτοῦ ἐστὶν ἐπὶ τῇ λέγειν ἐκ τῆς νόμῳ ἰσθμῇ τῇ βυλομο-
ν. τὸ δὲ (11) ὀλίγον δὲ τὸ ἐπὶ Κρόνῳ βυλῆς ἐν, ἀπὸ τῆς
ἡφαιστῶν ἐπὶ Κρόνῳ τῇ βυλῇ συμπληροῦνται Διῶν. ὅταν γὰρ
ἡφαιστοὶ οἱ πάλαι Διοὶ, ὡς ἐκ τῆς ἡφαιστῶν δὲ τῇ Ἀλκιμαρ-
μοστί. V.

(10) Ἐπὶ δὲ ἐν ἰσθμῇ] Pro his omnibus quomo tantum est
in C.

(11) Ὀλίγον δὲ] Ὀλίγον Edit. Cler. quam emendavit M. du S.

is, sed communis omnibus boni ratio proponatur. Al-
ter: ut non aetatis respectu, sed communis utilitatis (pro-
vandae gratia omnibus quoque sermo sit propositus. Sen-
sus est: ut non aetatis ratio haberi debeat, sed omnes
communiter sententiam suam dicere oporteat. Eodem
modo quo Minciphilus apud Plut. Conviv. 7. Sapient.
p. 154. Ἐγὼ τοι, ὦ Ἡράκλει, τὸ λόγον ἀπὸ καλῶν τῶν
ὅδον μὴ Πλατύνω μὲν Ἀριστόν, ἀλλ' ἐξ ἑσὺ καλῶν τῶν
ὅδον μὴ δαμονεματίας νίμωσθαι ἐ κοινὸν εἶναι. Haec in
Obierv. Crit. p. 65. habebat

47. Ληξιαρχικόν] Subaudi βίβλιν.

L. Bos.

F. G.

51. Ba.

ὅτι Κρόνῳ βουλῆς ἄν. ὅτε μὴ μυρακνεύς
πρὸς ἡμᾶς, ἀλλὰ λέγε θάρρῳ ἢ δὴ τὰ
δοκῶντα, ^a μὴ αἰδεσθεῖς, ^b εἰ ἀγένηται
ἀν' ἀμνηστικῶν, καὶ ταῦτα βαθυπύγωνα
καὶ εὐγένειον ἔτας υἱὸν ἔχων τ' Ἀσκληπιόν.
ἄλλως τε καὶ πρέπον ἂν εἴη σοὶ τῷ μάλιστα
^c ἐκφαίνειν τ' σοφίαν, εἰ μὴ μάτῳ ἐν τῷ
Ἑλικῶνι κάθησαι ταῖς Μούσαις συμφιλοσο-
φῶν. ΑΠΟΛ. Ἀλλ' εἰ σὲ, ὦ Μῶμε, καὶ
τὰ τοιαῦτα ἐφίεται τ' Δία δὲ, καὶ ἦν ἔτ'
^d κελεύει, τάχ' ἂν τι σὺν ἄμυσον εἴποι-
μι, ἀλλὰ τ' ἐν τῷ Ἑλικῶνι μελέτης ἄξιον.
ΣΕΥΣ. Λέγε, ὦ τέκνον, ἐφίημι γάρ.

ΑΠΟΛ. Ὁ Τιμοκλῆς ἔτ' ^e εἶοικε
χρηστὸς ἀνὴρ καὶ φιλόθεος, καὶ τὸς λόγους
πάντ' ἠκρίβωκε τὸς Σταϊκούς. ὅτε καὶ
εὐγενῆς ὅτι φιλοσοφία πολλοῖς τ' νέων,
καὶ μισθὸς σὺν ὀλίγοις ὅτι τῷ ἐκλέγῃ
σφόδρα ^h πιθανὸς ὢν, ὁπόταν ἰδίᾳ τοῖς
μαθηταῖς ἀγλέγοιτο ἐν πλήθει δὲ ἐπ' αὐ-

non de illo sub Saturno consilio ~~quis~~ sis.
Quare noli apud nos adolescentuli pudorem
simulare, sed audacter jam, quae tibi vi-
dentur, dicito, nihil verecundatus, si im-
berbis concionere, praesertim cum promissa
adeo barba, & menti probe hirsuti filium
habeas Aesculapium. Caeterum decet te
nunc praesertim tuam proferre sapientiam,
nisi frustra in Helicone resides, & philo-
sophare cum Musis. ΑΠΟΛ. Atqui tuum
non est, Mome, eam facultatem dare, sed
Jovis. Hic si jusserit, forte aliquid dixe-
ro a Musis non alienum, sed exercitatione,
quam in Helicone instituiamus, dignum.
JUP. Dic, fili, permitto enim.

27. ΑΠΟΛ. Bonus vir videtur esse iste
Timocles, & Deorum amans, & rationes
Stoicorum plane perdidicit. Itaque multis
cum juvenibus philosophiae causa versatur,
mercedesque eo nomine non parvas confi-
cit, qui sit probabilis admodum, quum
privatim disputat cum adolescentibus. In
turba autem dicere minime audet, & vo-
cem

^a M.] Μῶμῳ O. non male. M. μὴ Fl. male personam Momi huc ingerens. ^b E.] Ὅτι O. ^c Ἐκφαίνειν] Ἐμφαίνειν O. ^d Κελεύει] Κελεύει O. ^e Εἶοικε] Εἶοικε χρηστὸς ἀνὴρ καὶ φιλόθεος] Ἐστὶ μὲν χρηστὸς καὶ ἰσχυρὸς, O. Εἰσέτις pro φιλόθεος etiam marg. Δι. ^f ἠκρίβωκε τοὺς Σταϊκούς] ἠκρίβωκε τοὺς τ' Σταϊκούς O. ^g Φιλοσοφία] Σοφία O. P. ^h Πιθανός] Bene sic L. & B. ac Ba. Πιθανός cett. omnes male.

48. Τῆς ἐπὶ Κρόνῳ βουλῆς ἄν] Ὁ Κρόνος, ὡς αἱ Ἑλληνες
λέγουσι, πρῶτος ἱεραρίσθη τ' θεῶν, καὶ εἶχε ἄλλους (1) δα-
δῶν τοὺς σὺν αὐτῷ διοικοῦντας, διαχρῆς δὲ τ' βασιλείας
ἐν τῷ Διὶ τῷ ἰδίῳ υἱῷ ἔδωκεν αἰς τ' Τάρταρον, καὶ μὲν τοῦ-

το ἄλλη συνέστη βουλὴ τῷ Διὶ. V.

59. Ἐν τῷ Ἑλικῶνι] Βοιωτίας ἐστίν, ἐν ᾗ ἀγρεύουσιν αἱ
Μοῦσαι ἱερόν. V.

60. Ἐφίημι] Συγχωρῶ, ἐπιτρέπω. V.

(1) Διότι] C. XI. habent. vid. fin. Scholii praecedentis.

M. du 3.

51. Βαθυπύγωνα] Conf. supra T. I. Reuv. c. 6.

7. F. R.

52. Εὐγένειον] Vid. infra Icarom. c. 10. pr. Ubi ite-
rum de *barbato* s. pulcro circa mentum, usurpat;
nam quod etiam *generosum* significet, ut Bud. Lexi-
con minus ait, nondum comperi. Sed cum ab *εὐγε-
νείᾳ* quoque fiat *εὐγένεια nobilitas*, non mirarer, si et-
iam *εὐγένειον* adjective cod. significatu reperiam;
quatenus tum ad ambigua homonymiae referendum.

7. F. R.

56. Ἀλλ' εἰ σὲ καὶ τὰ τοιαῦτα ἐφίεται] Ridiculus est
ἐπεδιέπας, quum ab *ὀρφορῶ* verbum Graecum ver-
tente per Latinum *permittere* sic abit, ut putet id no-
tare *mandata dare* vel *injungere*, quum in *ἑκαστῷ* c.

37. καὶ ἰφύται δὲ τὸ μέγιστον ἔχει τῶν ἐς τὰς συνθήκας
ἐπὶ αὐτῷ ipse clare viderit recte id verbum ab *ὀρφορῶ*
sumptum esse.

7. G.

57. Τὰ τοιαῦτα ἐφίεται] Parum hic distant, *permi-
tere, mandare, facultatem dare*: nihil vel verbo ἰφύ-
ται repugnat, vel rei, de qua agitur: quod vel inde
apparet, quia statim subjungitur, καὶ ἔτ' *κελεύει*.
Placuit praesertim *facultatem dare*, quia hoc verbo
Praesidis potestas commode exprimitur.

7. M. G.

61. Ἐκαστῷ] Aut post *ἀντὶ* excidit *ἐπὶ*, aut alia huic
loco quaerenda medela. Codex certe Ox. aliter aut
refrinxit aut reperit, cum habeat: *ἐστὶ μὲν χρηστὸς ἐς ἰσ-
χύος*, & mox *ἠκρίβωκε τοὺς τ' Σταϊκούς*.

M. du S.

66. Πιθανός] Sic L. & Ven. 2. Bas. 2. In reliquis

π-

tem habet imperiti hominis, ac semibarbarus est, ut risum propter ista debeat in congressibus, qui non connectat verba, sed balbutiat & perturbetur: & maxime quoties cum hoc ingenio etiam venuste dicendi facultatem vult ostendere. Ad intelligendi enim vim acutissimus est, & subtiliter cogitat, ut affirmant, qui Stoicorum res optime norunt. Cum vero dicit & explicat, prae imbecillitate ea corrumpit, & confundit, qui non clare quid sibi velit explanet, sed aenigmatum similia proferat, ac rursus multo etiam obscurius ad interrogata respondeat. Qui vero illum non intelligunt, derident. Oportet autem, puto, dilucide dicere, ejusque rei multam adhibere providentiam, ut intelligant qui audiunt.

28. M O M. Recte tu quidem illud, Apollo, quod laudas dilucide dicentes, etsi minime omnium ipse hoc facis in oraculis,

ἀτολμότατός ἐστι, καὶ ὁ φωνὴν ἰδιότητος καὶ μιξοδάρβαρον, ὥστε γέλωτα ὀφλισκάνειν. τὸ ἐν ταῖς συνουσίαις ἐ συνεῖραν, ἀλλὰ βατταρίζων καὶ ταραττόμενον καὶ μάλιστα ὁπόταν ἔσται ἔχων καὶ καλλιρρήματος ἔπιδείκνυσθαι βέλῃ. συνεῖναι μὲν γὰρ ἐς ὑπερβολὴν ὅξυς ἐστὶ καὶ λεπτογνώμων, ὥς φασιν οἱ ἄμεινον τὰ τῶν Στωϊκῶν εἰδότες. λέγον δὲ καὶ ἐρμηνεύων ὑπὲρ ἀσθενείας ἀφθέρειν αὐτὰ καὶ συγχέειν, ὅτι ἄποσαφῶν δ, τι βέλεται, ἀλλ' αἰνίγμασιν εἰκότα προτείνων, καὶ πάλιν αὐτοὺς πολὺ ἀσαφέστερα πρὸς τὰς ἐρωτήσεις ἀποκρινόμενον. οἱ δὲ, ἐ συνεῖντες, καταγελάσωσιν αὐτῶν. οἱ δὲ, οἶμαι, σαφῶς λέγειν, καὶ τότε μάλιστα ποιῆσαι πολλὴν τῶν πρόνοιαν, ὥς συνέσυσιν οἱ ἀκροῦντες.

5 M O M. Τὸ μὲν ὁρθῶς ἔλεξας, ὦ Ἀπολλόν, ἐπαινέσας τὴν σαφῶς λέγουσιν, εἰ καὶ μὴ πάντως πάντως οὐ τὸ ἐν τοῖς χρημασί, σμείοις,

ὁ ὀφλισκάνειν] ὀφλισκάνει Fl. & Kai] Abest ab O. I Βούληται] Βούλει Fl. m Ἀποσαφῶν] Ἀποσαφῆζον O. n Ποιῆσαι πολλὴν] Πολλὴν ποιῆσαι O. o Σὺ τοῦτο] Αὐτὸ σὺ O.

69. Γέλωτα ὀφλισκάνει] Γέλωτα χροῦται, ἀντὶ τοῦ γελᾶται. V.

71. Βατταρίζων] Τὸ ἐν τῇ συνουσίᾳ (2) βαρβαρίζων. ὁ Βάττω δὲ ἐστὶ κατὰ Κυρίην ἀποκρίσας ἐγγύς, μο-

γυλάει τις ἂν, ἀπὸ τούτου ἐ τοὺς μὴ εὐθετοῦς, μηδὲ τραγῇ κεχρημένους (3) τῇ γλώττῃ, ἀλλ' ἐπισεισχυμένους φθέρειν, καὶ παρασημασ, βατταρίζων φασίν. V.

73. Συνεῖναι μὲν γὰρ] Ἀντὶ τοῦ διδύσκου, ἐκπαίδευσιν. V.

(2) Βαρβαρίζων] Sic C. quod secutus sum. Βαρβαρίζων V. male. Βαρβαρίζων Edd.

(3) Τῇ γλώττῃ, &c.] Haec quoque in Etymologico leguntur, unde hic suppleendum est τῇ γλώττῃ, ἀλλ' ἐπισεισχυ-

μένους φθέρειν καὶ, quae voces imperiti Librarii negligentia omisissae, faciunt ut credam alibi alia deesse, quae Apolline indigerent conjectore. J. Cler. In C. recte hic locus legitur, ut nunc edi curavimus. M. du S.

πιδαιῶς, prave.

68. Τὸ φωνὴν ἰδιότητος] Qui vulgari stilo nulla arte exculto utuntur ἰδιότητος appellari, praeter alios etiam docet Rev. Jac. Elphinstone ad 2. Ep. ad Corinth. c. XI. 6. p. m. 159. Et Cl. Jenson in Lect. Lucian. p. 91. de plane ἀμύση. Sed hoc nimis jam notum, & vidimus supra in Hermot. in Amor. &c.

73. Συνεῖναι] Συνεῖναι alibi dedimus, ut de Salt. vers. fin. Ac Jenson haec verba adducens ad de Salt. §. 1. etsi aliud agens, quoque scribit συνεῖναι. Et hoc differentiae causa melius puto; quia tamen jam crebrius συνεῖναι scribi video, quam ante suspicabar, vulgatam quidem exhibeo, qualem hic inveni, quam-

Tom. II.

quam ex compendio scribendi in his infinitivis usitato, facile fieri potuit, ut perperam confunderetur. Quare dedita quoque opera Davisium haec Luciani citantem in Addendis ad Cic. Tusc. Disp. I. c. 3. συνεῖναι scripsisse arbitror. Usus autem erat Cicero simili querela, scribens: Fieri autem potest, ut recte quis sentiat, & id quod sentit polite eloqui non possit: Sed mandare quatenus literis cogitationes suas, qui eas nec disponere nec illustrare possit, nec delectatione aliqua adlicere lectorem, hominis est intemperanter abundantis & otio & literis. Quod vero Ed. Amst. hic male habeat συνεῖναι — ἐξ ἑστί, non opus erit monuisse.

J. F. R.

Qqqq

88. Met.

αμῶς, λαῶς ὧν, ἡ γριφώδης, ἡ ἐς τὸ μεταίχμιον^a ἀσφαλῶς ἀπορίτων τὰ πολ-
λά, ὡς τὴς ἀκρόας ἄλλῃ δαῖσι Πυθίου^b
πρὸς τὴν ἐξήγησιν αὐτῆς. ἀτὰρ τί τὸ ἐπὶ
τῷ συμβαλέει; τίνα ἴσιν ποιήσασθαι^c
Τιμοκλῆος ἀδυναμίας ἐν τοῖς λόγοις;

ΑΠΟΛ. Ὁ Σύνηγορον, ὦ Μῶμε, εἰ
πῶς δυνηθεῖμεν αὐτῷ ὡς ἀρχεῖν ἄλλον τῶν
δυνῶν τῶν, ἐρεῖντα κατ' ἀξίαν, ἅπαρ ἂν
ἐκείνῳ ἐνθυμηθεῖς ὑποβάλῃ. ΜΩΜ. Ἀ-
γένοιον τῷτο ὡς ἀληθῶς εἴρηκας, ἐτι παι-
δαγωγῇ τινὶ δεινῷ, συνήγορον ἐν συνε-
σίᾳ φιλοσόφων ὡς ἀποδείξασθαι ἐρμηνεύσειν
πρὸς τὴς παρόντας, ἅπαρ ἂν ὁδοῇ Τιμο-
κλεῖ ἡ τὴν δόξαν, αὐτοπρόσωπον, ἡ δὲ
αὐτῷ λέγειν, τὸ δὲ ὑποκριτῇ προσχρόμε-
νον, ἰδίᾳ πρὸς τὸ ὅς ἐκείνῳ ὑποβάλ-
λῃ τὰ δοκῶντα. τὸ ὑποκριτῇ δὲ ῥητο-
ρεύειν, ἐδ' αὐτὸν ἴσως συνιέντα ὁ, τι ἀκρί-
σια. ταῦτα πῶς ἐ γέλως ἂν εἴη τῷ πλή-
θει; ἀλλὰ τῷτο μὲν ἄλλως ἐπινοήσομεν.

Σὺ δὲ, ὦ θαυμάσιε, (Φῆς γὰρ ἡ μάντις)

obliquus, & perplexus, & qui in medium
inter certantes locum tutus ipse multa pro-
ponit, ut, qui audierat, alio opus habeant
ad ea interpretanda Pythio. Verum quid
post illa consulis? quam medicinam facere
Timocles in dicendo imbecillitati?

29. APOL. Patronum, Mome, si qua
profferemus illi adungere alium de vehemen-
tibus illis, qui pro dignitate dicat, quae-
cumque iste excogitata illi subjecerit.
MOM. Vere pro imberbi istuc dixisti, &
qui paedagogo adhuc indigeat, patronum
in philosophorum disputatione adstare, ex-
plicantem praesentibus, quid sentiat Timo-
cles: ac Damin ex sua persona & pro se
loqui; alterum autem histrione uti, &
seorsum illi in aurem, quae videantur, sub-
jicere, ac patronum deinde magnifice verba
facere, qui forte nec ipse quae audivit in-
tellexerit. Ista quomodo non risus erunt
multitudini? Verum de illo quidem aliter
cogitabimus.

30. At tu, praestantissime, dicis enim
te

a Ἀσφαλῶς] Abest hoc a Fl. b Τοῦτο] Τοῦτο male Fl. Vulgatae adfentitur P. c Σύνηγορον] Omitit O.
d Δοκῇ] Δοκῇ Fl. e Ἐκείνῳ] Αὐτῷ O. f Τοῦτο] Τὸ O. g Ἐπινοήσομεν] Ἐπινοήσομεν O.

88. Λαῶς ὧν] Λαῶς καλεῖται ὁ Ἀπόλλων, ὅς τὸ λα-
ὸς μαντικῶς, ὁ ἐστὶ * ἐριδία ὁ ἀδελφός. † Γρίφον δὲ ἐστὶ

τὸ προτινὸν δυνάμειον ζητήματα. γριφῶδες ὡς εἶπεν, ἀνὰ
τῷ ἀσφαί. V.

* Στρεβλὰ] Στρεβλὰ male editum ante, item ταλῖται pro
καλῖται.

† Γρίφον] Alias γρίφον scribitur. Τὰ γρίφα — ζητήματα He-

sch.

Γρίφον] Ante γρίφον in C. haec inferuntur: (vel quod obli-
que incedat. Lege in Plauto Aristoph.)

88. Μεταίχμιον ἀσφαλῶς] (Id est in medium pro-
jiciens oracula, ut incertum sit ad quem quidque per-
tineat. Similis phrasis infra Ἑκκλ. c. 3. ἵν' ᾧ ἐς τὸ
ῥῖσον ἀπὲρριπταί σοι ὁ λόγος, &c.) Kust. Hic iterum
aut abutitur hac voce Lucianus, aut corruptus est a
Librariis. Vide c. 6. & Ἀλ. c. 18. Fl. non agnoscit
ἀσφαλῶς. Vide Ἀλεξ. c. 22. & 49. M. du S.

Ibid. Ἐς τὸ μεταίχμιον] Vix est, ut interpretatio
simplex vim & elegantiam huius loci adsequatur, cui
similis alter est in δραπέταις non procul ab initio.
Nempe μεταίχμιον est locus inter duas acies jam jam
concurrere parantes, interiectus: quidquid est in hoc
μεταίχμιον, incertum est, cujus sit, sequitur victo-
riam. Apollo oracula sua, ut ipse tutus sit, ne men-
dacii queat convinci, projicit ἐς τὸ μεταίχμιον, in
eum locum, unde rapere ad se conetur uterque pu-
gantium, vindicet sibi & retineat idem, qui & cam-
pum aciei ac victoriam. J. M. G.

89. Ἀσφαλῶς ἀπορίτων] Ἀσφαλῶς legendum vide-
tur, ut supra c. 6. med. ἀσφαίρας pro ἀσφαλῆας, &
infra Pseudol. c. 3. a. m. ἀσφαίς pro ἀσφαλῆας. F. G.

Ἀσφαλῶς] Etli supra c. 6. ἀσφαίρας pro ἀσφαλῆας
propter Codices praetuli, quod ibi sensum pro-
bum fundat, quum Apollini obscuritas vaticinii pro-
pter ignorantiam futurorum exprobratur; dubito ta-
men an semper sic legendum. Hic certe cum ἀπορί-
των aequè recte conjungitur ἀσφαλῶς, cuius, quam
ἀσφαίς, & ad prudentiam ejus respici videtur, qua
cavet ne ignorantia sua prodatur. Ita ἀσφαλῆας ἀπο-
ρίτων supra c. 6. prudenter respondeas, ne capias: no-
tumque est vetus verbum ex Eur. Phoen. 597. Ἀσφα-
λῆς γὰρ ἐστὶ ἀμείνων ἢ θρασὺς κρατήλας. Ubi canis mil-
les audaci praefertur. Si tamen ἀσφαίς ex Libris pro-
ferretur, cederem, ac facile admitterem, ut quod
melius cohaeret cum sequent. ὡς τοὺς ἀκούσιους ἄλλῃ
διδόται Πυθίᾳ, quo certe obscuritas, non cautio signifi-
ca-

te vatem esse, & mercedes non parvas eo nomine cepisti, adeo ut lateres etiam aureos aliquando acceperis: quin tu ostendis nobis hoc tempore artem, praedicens, uter Sophistarum dicendo superaturus sit? Nosti enim scilicet, quid futurum sit, cum divinus sis. APO L. Quomodo, Mome, fieri potest, ut faciam talia, cum neque tripus nobis praesto sit, neque suffimenta, neque fons fatidicus, qualis est Castalius. MOM. Vides? fugis convinci, in angusto deprehensus. JUP. Tamen dic, fili, nec praebe calumniatori isti obtentum calumniandi & irridendi tuas divinationes, tamquam in tripode, & aqua, ac ture possitas, ut, si ista non habeas, arte quosque ipsa careas. APO L. Melius quidem erat, Pater, Delphis aut Colophone talia facere, ubi praesto mihi sunt pro more, quae ad rem faciunt omnia. Attamen sic etiam, nudus illis & imparatus tentabo praedicere, cujus futura sit victoria: sustinebitis autem,

εἶναι, καὶ μισθὸς οὐκ ὀλίγος ὅτι τῷ τοιούτῳ ἐξέλεξας, ἄχρι τῆς καὶ πλίνθους χρυσᾶς ἢ πόλε εἰληφέναι) τί οὐκ ἐπεδείξω ἡμῖν καὶ χειρὸν καὶ τέχνην, προσιπὼν ὁπότῃ τῷ σοφιστῶν κρατήσῃ λέγων; οἶδα γὰρ πᾶσι τὸ ἀποθεσόμενον, μάντις ὢν. ΑΠΟΛ. Πᾶς, ὦ Μῶμε, δυνατόν ποιεῖν ταῦτα, μήτε τρίποδ' ἡμῖν παρόντ', μήτε θυμιαμάτων, ἢ πηγῆς μαλίκης, οἷα ἡ Καρυστία ὄρεϊ; ΜΩΜ. Ὁρᾶς; ἀποδείξεσθαι τ' ἐλέγχον, ἐν τῷ τῷ ἐχόμενῳ. ΖΕΥΣ. Ὁμως, ὦ τέκνον, εἰπέ, καὶ μὴ ὀδυρόμενος τῷ συκοφάντῃ τέττα' ἀφορμὰς ἀφβάλλειν καὶ χλευάζειν τὰ σά, ὥς ὅτι τρίποδι, καὶ ὕδατι, καὶ λιβανωτῷ κείμενα' ὅς' εἰ μὴ ἔχοις ταῦτα, γενησόμενόν σε τῇ τέχνῃ. ΑΠΟΛ. Ἄμεινον μὲν ἦν, ὦ πάτερ, ἐν Δελφοῖς, ἢ Κολοφῶνι, τὰ τοιαῦτα ποιεῖν, ἀπάντων μοι τῷ χρησίμων παρόντων, ὥς ἐστ'. ὅμως δὲ καὶ ἔγωγε γυμνὸς ἐκείνων, καὶ ἄσκευθ' περάσομαι προσιπὼν ὁποτέρῃ τὸ κράτ' ἔσται ἀνέξοι δὲ,

h. Hosi] Deest in Fl. i. γὰρ πᾶσι γὰρ δὲ πᾶσι O. k. τῷ] Omittit O. l. ἀφορμὰς] Προφάσεις O. & marg. A1. m. ὅς' εἰ μὴ ἔχοις] ὅς' εἰ μὴ ἔχοις. O. ὅς' εἰ μὴ male marg. A1. n. ἀνέξοι] Sic dedi ex O. f. & V2. ἀνέξοι Edd. cett. ἀνέξοι Fl.

12. Καὶ πλίνθους χρυσᾶς] Κρατὺς καὶ ὁ ἄλλος βασιλεὺς, χρυσὸς καὶ πλίνθος προσέγγιν. V.
28. Ἐν Δελφοῖς] Ἐν τούτοις καὶ τοῖς τέτοις ὁ Ἀπόλλων,

ὡς λέγουσι, ἐμαρτυροῦντο. οἱ δὲ οἱ καὶ Δελφοὶ καὶ Φειδί, καὶ δὲ Κολοφῶνι καὶ Ἀσίᾳ. V.

catur.

3. Ἄμεινον μὲν ἦν] Nescio utrum Orphoeus omiserit rectius secundae vocis interpretationem, an festinationem suam indignius prodiderit Benedictus, non satis considerans vim ejus & ideo interpretans male praesentem. Nam neque praesens futurus erat Timocles, si advocato suo ad aarem adstaret. Efficacia utique Graecae vocis longe alia & major est, & satis ab viris doctis explanata, & hic ideo difficilior ad exprimendum Latine, quia ipse Lucianus per sequentes voces d' αὐτοῦ eam explicuit. Certe tamen notat eum & aperta facie & sine simulationis velamento, & proprio ore atque ingenio dissertaturum, ut αὐτοπρόσωπον κάμῃ in Timone pag. 76. edit. Salutar, tum ob alios respectus, tum cui προσώπιον abest. Infra in Gallo simile occurrit, ὡς πρὸς ποτὶ καὶ φηγὸς ἐν Δελφῶνι κατόφθον' ἐμαρτυροῦντο. J. G.

9. Ἐπιστήμιαν] Codex Ox. ἐπιστήμιαν, mendo-

sc; neque enim id agit, ut consilium, quod rursus, probet.

21. Ἐν τῷ τῷ ἐχόμενῳ] Conf. supra dicta ad c. 4. f. & credes articulum etiam hic rectius omitti; sed quia hic brevius comma, euphoniae causa articulus additus non adeo displicet.

28. Κολοφῶνι] Vide not. ad Δικ. c. 1.

29. Ἀπάντων μοι τῷ χρησ.] Vates enim aqua pota vaticinabantur. Vide Tatian. 72. Tripode etiam opus erat, & aliis nonnullis, quarum pars a nostro recensetur Hesiod. c. 9.

32. ἀνέξοι δὲ, εἰ ἐ' ἐμμίτρα λέγοιμι] Quae accipietis, etiam si sint concepta carmine. Et καὶ ἐμμίτρα enim legendum videtur, pro εἰ μὴ ἐμμι. Excusat sc, si ut ceteri Dii pedestri sermone non utatur.

ἀνέξοι] Ex Edd. Ven. & Mf. Ox. haec scriptura: in reliquis ἀνέξοι, vel ἀνέξοι, legitur, quod nos repudiamus.

εἰ μὴ ἔμμετρα λέγοιμι. ΜΩΜ. Λέγε,
 2 σαφὴ δὲ μόνον, ὦ Ἀπολλων, καὶ μὴ
 συνηγόρευε αὐτὰ ἢ ἐρμηνέως δέοντα. καὶ
 3 οὐκ ἄρτια κρέα καὶ χελώνη νῦν ἐν Λυ-
 δία ἐστὶν. ἀλλὰ διδάσκει ὅτι ἡ σκέ-
 ψις. ΖΕΥΣ. Τί ποτε ἐρεῖς, ὦ τέκνον; ὡς
 τάγε πρὸ τῆ χρησμῶ, ταῦτα ἤδη φοβε-
 4 ρά; ἢ χροῖα τέτραμμένη, οἱ ὀφθαλμοὶ
 5 περιφερῆς, κόμη ἀνασοδωμένη, κίνημα κο-
 ρυβαντῶδες, καὶ ὅλως κατόχιμα πάντα, καὶ
 6 Φρικώδη, καὶ μυστικά.

si non satis modulata dixerō. MOM. Dic,
 verum dilucida modo, Apollo, nec Patro-
 no atque interprete ipsa quoque indigentia.
 Nec enim agninae carnes aut testudo nunc
 coquitur in Lydia: verum scis qua de re
 deliberetur. JUP. Quid tandem dices, fi-
 li? Nam ea, quae praecedunt oraculum,
 terribilia ista, jam adsunt: mutatus color,
 oculi huc illuc torti, coma cum horrore
 turbata, motus Corybanticus: & in uni-
 versum possessi hominis omnia, & horribi-
 lia, & mystica.

31. APOL.

α Σαφὴ δὲ μόνον] Hoc praetuli ex J. & P. Nam inverse, μόνον σαφὴ δὲ P. S. Pl. H. &c. b Μὴ συνηγόρευε] Οὐ ξυν— O. c Ἡ ἐρμηνεία] Καὶ ἱερμ. Edd. excepta J. quae ἢ καὶ. d Καὶ χελώνη] Necessario receptum ex J. V2. & P. & O. Nam ἢ χελ. Edd. male. e Ἐψιται] Ενίσψαι] marg. A1W. Item O. & P. f Oἱ] Καὶ αἱ male O. & mox καὶ κίνημα. g Φρικώδη] Recte sic P. V2. S. & O. Φρικώδη male A1d. J. &c.

36. Οὐκ ἄρτια κρέα] Κροῖστος ἦν ἀπαισιμαῖος τῇ ἐν Διελφῶς μαρτυρίᾳ εἰ ἀληθὴς εἴη, ἰταίη τοιοῦτο. Διοπρόπης εἰς Διελφῶς ἀπεστέλλων, ἵταξεν αὐτοῖς ῥητὴν ἡμέραν μὴ τὸ ἀφι-
 κέσθαι, κατὰ ταύτῃ τῇ ὑποπρόσβισμον, ἀνιέρχεται τῇ Πυ-
 θίᾳ, τί νῦν ἀγχιταί παρτίων ὁ Κροῖστος; ἰκαίη δὲ ταῦτα
 τηλικῶς Κροῖστος. λίσσια εἰς λίσση (1) ἱταμβάλων, ἵ-
 τα χελώνης κρέα καὶ (2) ἀρτίε συγκυκλικῶς, καὶ τὰ λίσ-
 σια.

τι τὰ διπλῶ ἱταμβάλων, (3) ἡ ψι, ἀπερ ὁπαῖα ἡ Πυθία ἐν-
 ειλον ὡς ἱτατίστο, μάστιγα περὶ τὴν χελώνης κρέα. ἰδμῶς
 μὴ ἱς φρίκας (4) ἡλθε (5) πρακτικῶς χελώνης. V.

41. Ἀνασοδωμένη] Διαπραττομένη. G.

Ibid. Κίνημα κορυβαντῶδες] Μανιώδης, οἱ ἦν Κορυβαντες
 δαίμονες εἰσι περὶ τὴν Πύλιν. (6) Κατόχιμα δὲ, μανιώδη,
 φούρα. V.

(1) Ἐπίμβਾਲον] Ἀπὸ μὲν ἀπὸν editum ante. Emendavit

M. d. S.

(2) Ἀρτίε] Ἀρτίε Edd. Et sic fuisse in V. & C. testatur
 Solan qui tamen delet e fecerat ἀρτίε, ego ἀρτίε. J. F. R.

(3) Ἡλθε] Sic dedit Solan. quum in C. sit ἦλθε.

(4) Ἡλθε] Ἡλθε V. prave. quod in Impres. recte muta-
 tum erat. M. d. S.

(5) Κρατὶσμένη] Vid. Schol. 28. ad Jov. Conf. ubi κρατὶ-
 σμένη scilicet est. Sine dubio ut consularis versui. Sed quum
 vocalis brevis ante literam liquidam poëtis non semel produ-
 ci solet, nihil hic mutavi. J. F. R.

(6) De hisce videndus Strabo Lib. X. Ex quo, advocata &
 Phoeniciae linguae opo, paucis indicabimus, qui Corybantes
 hi fuerint. 1. Viri fortes fuerunt satellites primorum Phrygiae
 Regum, qui postmodum in Deorum numerum relati sunt.
 Hoc fabula, id est antiquae Graeciae fama docet, idemque
 apparet ex ἱεροῖς κειμένοις quam memorat Strabo. Hebraice

צור Cherub dicitur vir fortis, ut multis probat vir Doctiss. I.
 Spencerus de ritualibus Moysi legibus, p. 764. unde Angeli di-
 cuntur Cherubini, hoc est fortes, ut alibi dicuntur צור
 quod idem significat. Indidem Corybantes δαίμονες dicti sunt.
 2. Confunduntur cum Καβίροις, ut ibidem testatur Strabo e-
 ita & Hebraice צור Cherub & צב צביר, unde Cabiri Dii,
 unum idemque significant, ut idem ostendit Spencerus. 3. Co-
 rybantes, & Cabiri, ut & Cherubini ex Aegypto orti, audito-
 ribus Herodoto & Strabone, quibus adjungas licet Spencerum &
 Bochartum. 4. Idem dicebantur esse cum Curetibus, qui fue-
 runt etiam viri fortes, Hebraeis צור צביר, ut ostendit Bochar-
 tus. Verum ista γράμματα χαίρη, donec Mythicorum Temporum
 Historiam edamus, ubi ex fabulis antiquissimas eruimus hi-
 storias. J. Cler. De varia δαίμονων opinione, significatione ac
 denominatione multa Clar. Jacob. Ode, in eruditissimo opere,
 de Angelis, p. 172. — 188. Esti Corybantes his non adnume-
 rat, quia revera erant homines. J. F. R.

Ἀνέχεσθαι] Haec lectio etiam adscripta erat margini
 Ed. meae Hagenaenae; & quia Junt. & O. eam summa-
 bant, eam prae vulgata recepi. Sic deinde c. 36.
 ταῦτ' ἀποδέχονται, ἀνέχεσθαι; quamvis alia occasione. Eth
 enim ἀναδέχεται hic vertendo: Recipietis, (ut Cl. Ges-
 ner. dederat) sensum non malum fundat; ac δεχέσθαι
 quoque de oraculis dicatur, ut ap. Aristoph. Pl. 63.
 Δέχου τὸ ἄνδρα ὃ τ' ἔρρεα τῷ Θεῷ. Alterum tamen prae-
 stare, facile se probabit intuenti. Mjotus vero leviori
 mutatione pro ἱεροῖς, ἀποδέχεται potuisset legere, ne-
 que tum opus fuisset particulam negativam in adfir-
 mativam mutare. Non possum tamen quin addam,
 quae Cl. L. B. in Obs. Crit. p. 66. super hoc loco

adfert, ait autem: insulse Interpretes, quorum alter:
 Quod caperetis, nisi carmine responsum daret. Alter:
 Suscipietis vero haud dubie, nisi versiculis inclusum ora-
 culum protulero. Sensus est, Recipietis autem in vos,
 si non metro constant iusto, quae dicam. q. d. Si jam
 non pedibus suis constant carmina, quae proloquor,
 si vitiosa sunt, culpa non erit in me, quia ego prae-
 monui me solitis instrumentis meis hic destitutum ef-
 fe, sed in vobis erit culpa. Elliptice dixit, Ἀναδέ-
 σθαι pro ἀναδέχεται εἰς ἡμᾶς τὸν αἶσαν, quemadmodum
 in Παρὰστο p. 24. ἀναδέχεται εἰς αὐτὸν τὰς αἰτίας. His
 lectis eo magis impulsus sum ad rejiciendam vulga-
 tam; nam certe longe arcessita est haec interpretatio
 &c.

31. APOL. Percipite, o superi, quae jam
canit augur Apollo,

Lite super rigida, quam constituere va-
lentes

Arguto clamore viri, verbisque petulci,
Multum hinc alternis crositibus aëra et
inde,

Non sine lucentis struas terroribus, implent,

Cervus at ubi vultis comprehendere nymphae
cicadama:

45 ΑΠΟΛ. Κέλυσθε μανήπολυ τόδε θέ-
σφαλον Ἀπόλλωνος,

Ἀμφ' ἐρίδ' κρυερῆς, ἣ ἀνέρες ἐτήσαντο
Ὀξυβοῖαι, μύθοισι κορυσσόμενοι πυκνότητι.
Πολλὰ γὰρ ἔνθα καὶ ἔνθα μόθου ἢ ἑτεραλκεί-
κλωγμῶ,

50 Ταρφέει ἄκρα κόρυμβα καλαπλήσασ-
σιν ἐχέτλη.

Ἀλλ' ὅταν αἰγυπιδὸς γαμφώνυχος
ἀκρίδα μάρψῃ,

Δη

h. Ἑτεραλκεί] εἰς ἀπαικλότη κλωγμῶ O. i. Ἄκρα κόρυμβα] Ἀκροκορυμβία O. k. Αἰγυπιδὸς] Αἰγυπτι-
male O.

& Ellipsis: quia etiam ἀναδέχεται ἔν, potius, quam
de legat, si ex illa consequentia in alios culpam car-
minis mali conjicere voluerit. F.F.R.

35. Ἡ ἱερμηνίως] Quum καὶ pro ἡ haberent Edd. po-
sterius ex F. recipi, & ex marg. Hag. Et si fuit. ἡ καὶ
exhibet, possumus tamen illo καὶ satis carere; & ut
quis dicat, καὶ simul servandum fuisse, vertendumque
cum emphasi, aut interprete etiam, nondum tamen
permoveor ut credam eo opus esse; nam an plus est
interpres, quam patronus, ut incrementi particula
addita requiratur? Verterant jam olim, aut interpre-
tes, licet καὶ retinerent; cumque sic adjuvare Graeca
vertendo cogerentur, quidni eodem jure lectionem
Graecam juvamus aptum vocabulum recipiendo, &
illud καὶ satis jam hic & alibi frequentatum, rejicien-
do? quod si quis revocare velit, faciat; nam haud adeo
magni est. F.F.R.

36. Καὶ χιλιών] Et hic secuti sumus auctoritatem
Mss. Ox. P. & Edd. Ven. cum in aliis legeretur, ἡ pro
καὶ, vide Herod. I. 47. p. 11. & Nost. Z. 2. c. 14.
& Am. C. 1. M. du S.

Καὶ χιλιών] Necessaria erat vel sine Codicum aucto-
ritate mutatio τῷ ἡ, in καὶ; nam vulgata historiae re-
pugnat; simul enim & permixtas testudinis agnitione
carnes coctas fuisse, supra jam c. 14. Jon. Conf. vidi-
mus ex Herodot. I. 47. (al. p. 20.) Et sic Noster de re
eodem infra in Bis Acc. sub init. ἀρσεν καὶ, καὶ χιλι-
ών. & supra l. c. etiam ἀρσεν καὶ καὶ χιλιών. Nec ab-
horrerem a ζωόφει recipiendo; pro quo deinde ait
ἐς αὐτὸ ἔφειται. Sed quia non tanta necessitas, vulga-
tam passus sum retineri. F.F.R.

41. Κόμη ἀνασδυμένη] Non poterat Benedictus vo-
cem minus huc aptam excogitare, quam qua usus est
crispata coma, quae nihil ad vaticinantes. Basileenses
clarius comarum semet erigentium horror. Horrentes
enim & jactatas comas in vatibus agnoscunt Latini.
Heliodorus libro III. dicit τότε κόμην ἀνασείσας ἐ τοὺς
παύχους μισοῦσιν. F.G.

44. Κέλυσθε] Adi Aristoph. Ἰππ. 298. B. & 348.
unde hoc imitatus est Lucianus. M. du S.

47. Μύθοισι κορυσσόμενοι πυκνότητι] Subtilibus armatib
sermonibus. F.G.

48. Πολλὰ γὰρ ἔνθα μόθου] Πολλὰ γὰρ ἔνθα ἔνθα μόθου.
Th. M.

Πολλὰ γὰρ ἔνθα μόθου] Quod Marcell. inferendum mo-
net, id in Edd. jam inveni, & Homero familiarissi-
mum est ἔνθα ἔνθα, ut Il. B. 462. E. 223. H. 156.
&c: F.F.R.

50. Ταρφέει ἄκρα κόρυμβα] Ridiculus sit, si quis se
plane interpretari posse dicat, quae Momus ipse ob-
scuritatis nomine effuse ridet. Illa obscuritas ab hoc
versu incipit. Singula verba verbis si reddere velimus,
ταρφέος est densus, ut silva, ut fruges, κόρυμβα dici
possunt summa, q. d. κορυφαίαι, uniuscujusque rei,
ut corymbi plantarum, ut aplustria navium; ἰχίτης
strivam esse aratri, constat; poni nonnunquam etiam
pro sulco, monet Hesychius. Igitur vel hic sensus esse
potest, ab hoc tumultu disputantium philosopho-
rum spicas in densis sulcis moveri: vel, quoniam ni-
hil alias occurrit in oraculo, quod ad irridendam Deo-
ram, Jovis in primis, anxietatem & solitudinem
pertineat, ταρφέος ἰχίτης ἄκρα κόρυμβα est absurda,
& similis oraculis aliis descriptio caeli, Deorumque.
Nam ἰχίτης, si serio nugari porro placeat, dixisse
potest, per metalepsin pro ἀμύγη s. plaustrum illo cae-
lesti, (vid. Il. Σ. 488.) quod polo vicinum est; po-
lūm pro caelo, cui ἄκρα κόρυμβα tribuere non inepte
potuit; caelum pro Diis ipsis. Hoc cum videretur
sententiae magis accommodatum, sequi in interpre-
tatione placuit. Porro ἄκρως potest alludere ad τερψί-
γαθον Atheniensium, si, ut videtur, Timocles A-
theniensis fuit; Damis autem comparari vulturi. Sed
ohé! satis est, ne ludibrium debeamus Momus. Quor-
um pertineant ὀξυβοῖαι, κλωγμῶς, κορυβαί, ὄνοι, ἡμῶ-
νοι, & verba prope omnia, nempe ad injuriam & ir-
risionem philosophorum; non est obscurum, si quis
velit attendere. F.M.G.

52. Ἀλλ' ὅταν αἰγ.] Hom. Odyss. X. 302. M. du S.
Ibid. Αἰγυπιδὸς] Mss. Ox. Αἰγυπτι-
Odyss. X. 302. & Ibid. 428. M. du S.

Δὴ τότε λοίσθιον ὁμβροφόροι ^a κλάγξουσι
χορῶναι.

Νίκη δ' ἡμιόνων, ὁ δ' ὄν^Θ ^b Ἰδοά τέκνα
κορύψι.

ΖΕΥΣ. Τί τῷτο ἀνεκάγχασας, ὦ Μῶμε;
καὶ μὴν ἐ γελοῖα τὰ ἐν ποσὶ παῦσαι κα-
κόδαιμον, ἀποπνιγήσῃ ^c ὑπὸ τῷ γέλωτι. 60
ΜΩΜ. Καὶ πᾶς δυνατὸν, ὦ Ζεῦ, ἐφ'
ἔτω σαφεῖ καὶ προδήλῳ τῷ χρησμῷ;
ΖΕΥΣ. Οὐκ ἔν ἤδη καὶ ἡμῖν ^c ἐρμηνεύσις ἀν
αὐτὸν ὅ, τι καὶ λέγοι. ΜΩΜ. Πάνυ πρό-
δηλα, ὥστε ἐδὲν ἡμῖν Θεμιστοκλῆς δέησεν. 65
Φησὶ γὰρ τὸ λόγιον ἑτάσσει ἀφ' ἑρμηνείας, ἰγὼν
μὲ εἶναι τῷτον, ἡμᾶς δὲ ὄντας κληθῆναι, νῆ
Δία, καὶ ἡμιόνους, τὰς πεισεύοντας αὐτῷ,
ἐδ' ὅσον αἱ ἀκρίδες τῇ νῦν ἐχούσας.

ΗΡΑΚ. Ἐγὼ δὲ, ὦ πάτερ, ^d εἰ καὶ 70
μέτοιός εἰμι, οὐκ ὀκνήσω ὅμως τὰ δοκούντα
μοι εἰπεῖν. ὁπόταν γὰρ ἤδη συνελθόντες ἀφ'
λέγων τῆνικαῦτα, ἦν μὲ ὁ Τιμοκλῆς ὑπέρ-

*Tum sane imbriferæ cornices ultima clan-
gent.*

*Victores muli, ast asinus sobolem arictæ
acrem.*

JUP. Quid pleno ita rictu rides Mome?
Verum ridicula non sunt præsentia. Desi-
ne, infelix, suffocaberis a risu. MOM.
Et qui possim desinere, Jupiter, super ora-
culo ita claro ac dilucido? JUP. Ergo
etiam nobis illud explicaveris, quid sibi
velit. MOM. Manifestum omnino. Ita-
que nihil nobis opus erit Themistocle, ad-
eo diserte dicit oraculum, hunc præsti-
giatorem esse, nos vero asinos clitellarios,
ita me Jupiter, & mulos, qui credamus
illi, & neque tantum mentis quantum ci-
cadas habere.

32. HERC. Ego vero, Pater, quam-
quam inquilinus modo, tamen non cuncta-
bor quid mihi videatur dicere. Nempe
cum jam congressi disputabunt, tum ego,
si quidem Timocles superaverit, procedere
finam

^a Κλάγξουσι] Κλάγξουσι O. ^b Κορύψι] Adscriptum καρύψι O. ^c Ἐρμηνεύσις] Ἐ—σι marg. At. ^d Εἰ] Male omissum in O.

65. Θεμιστοκλῆς] Καὶ γὰρ μόν^Θ ὁ Θεμιστοκλῆς συνη-
τῷ δίδωσι. Ἀθηναῖος χρησμοῦ, ὅτι περὶ Ἀθηνῶν ἐπὶ Πέρ-
σει κατὰ τοῦτο Ἀθηναῖοι, ἢ ἄλλοι οὗτοι (1) ἐκλιπὺν τὸ ἔργον,
καὶ ἀνίσταν ἢ Πυθία τὸ, τῶν^Θ (2) τριτογενῶν ἐλπίων διδοῦ-
ναι Ζεὺς, καὶ ὁ Ζεὺς Σαλαμῖς, ἀπὸ τῆς δὲ οὗ τίκτει
γυναικῶν. ὡς ἐν μόν^Θ Θεμιστοκλῆς ἀνυπόστα^Θ ὅ, τι ἐ λέ-
γει ὁ χρησμὸς, τοῖς δ' ἄλλοις ἀσυνίτης ὄν^Θ. τοῦτο ἔ

νῦν ἀφ' ὧν ὁ Μῶμος. ὅτι σαφέστερα ταῦτα τῷ χρησμῷ
ἵκνται, ὡς μὴ διδοῖται Θεμιστοκλῆς ἱστορητοῦ. V. (Histo-
ria late apud Herodotum C.)

67. Κληθῆναι] Κληθῆναι. G.

70. Εἰ ἐ μόν^Θ εἶμι] Ἐπειδὴ κληθῆναι ὡς, ὡς λέ-
γεται, πάλιν γένοιτο Ζεὺς, καὶ εἰς ἑαυτὸν μετακίνηται. V.
(Inquilinus. C.)

(1) Ἐκλιπὺν] Ἐκλιπὺν C. grave.

65. Θεμιστοκλῆς] Confule, si non meministi, Corn.
Nepotem in Themistocle. Is enim oraculi mentem
enarravit, quo sese turis ligneis tutari Athenienses
juebantur. Vide supra c. 20. & adde Polyæm. Strat.
I. p. 40. M. du S.

Θεμιστοκλῆς] Alludit ad oraculum de domibus li-
gneis. V. Plutarch. F. G. Idem notum ex Corn. Nep.
in vit. Themistoclis c. 2. J. F. R.

67. Κληθῆναι] Laudantur quidam Lyfippi,
in quibus pejus quid Alio est κληθῆναι.

Εἰ μὴ τολῶσαι τὰς Ἀθῆνας σέλας^Θ εἶ.

Εἰ δὲ τολῶσαι, μὴ τολῶσαι, ὄν^Θ.

Εἰ δ' ἂν εὐαρίσῃς ἀσπόμενος, κληθῆναι.

Haec ex notis Rittershusii ad Porphyry. No. 18. M. du S.

80. Βοιάται] Sic Horatius:

Botocum in crasso furescunt ante patrum.

Ibid. *Εὐνοπολῆσαι ἐπὶ ποντοῦ τούτου.* Sic omnes
quos vidi Codices. Sed non dubito quin legendum
sit ἐν pro ἐπὶ, ut infra Somn. L. Bos.

81. Ἐπὶ ποντοῦ] Mihi non est dubium, legendum
esse ἐν ποντοῦ. Calligraphorum vitium in utraque vo-
cula exprimenda ductus corruptioni occasionem de-
dere. J. M. G.

Ἐπὶ ποντοῦ] Recte divinarunt L. Bos, & J. M. G. *Ge-
su.* ἐν legendum pro ἐπὶ. Quare, cum M. etiam id ha-
beat, sic Luciano reddidi. J. F. R.

82. Ἀντὶ Μαραθῶν] Pugna enim Marathonica in ca-
pörtica publice depicta fuerat, & Miltiadis virtuti da-
tum, ut in decem praetorum numero prima ejus imago
re-

sinam injiciam pro nobis disputationem: si vero quid fecius evenerit, tum jam ego ipsam concussam, si ita videtur, porticum in Damidem injiciam, ne homo execrabilis contumeliis porro nos afficiat. MOM. Hercules! heus Hercules! rusticum illud est, quod dixisti, & valde Boeoticum, perdere cum uno malo tot homines, & insuper totam porticum cum suo Marathone, & Miltiade, & Cynaegiro. Et quomodo his una pereuntibus in posterum orationem ornabunt oratores, maximo illo dicendi argumento privati? Praeterea vivus quidem cum esses, poteras forsan tale quid efficere: a quo autem tempore Deus factus es, didicisti, puto, Parcas solas posse talia, nos autem eorum esse expertes. HERC. Igitur cum leonem aut hydram interficerem, Parcae illa per me faciebant? JUP. Omnino. HERC. Et jam si quis contumeliosus in me sit, aut templum spoliando

αχ, ^e εάσωμεν προχωρεῖν τ' συνεσιάν, ^f ὑπὲρ ἡμῶν ἢν δέ τι ^g ἑτεροῖον ἀπεβαίνη, τότε ἤδη τ' τοῦτον αὐτῶν ἔγωγε, εἰ δοκεῖ, ἀφαισείας, ἐμβαλῶ τῷ Δάμει, ὡς μὴ κατάρατ' ὦν ὑβρίζῃ ἐς ἡμᾶς. ΜΩΜ. Ἡράκλεις, ^h ἰὼ Ἡράκλεις, ἀγροίκον τῷ-
80 το εἶρηκας, καὶ δεινῶς Βοιωτίον, ⁱ ξυναπο-
λέσαι ^k ἐνὶ πονηρῷ τοσούτους, καὶ προσέτι τ' τοῦτον, αὐτῷ Μαραθῶνι, καὶ Μιλτιάδῃ, καὶ Κυναιγείρῳ; καὶ πᾶς ἀνὴρ τῶν συμπεσόντων, οἱ ῥήτορες ἔτι ῥητορεύοιεν, τ' μεγίστην
81 ζῆς τὴν λόγους ὑποθέσιν ἀφηρημένοι; ἄλλως τε ζῶντι μὲν σοι δυνατόν ^l ἴσως ἢν τι πρᾶξαι τοιούτῳ ἀφ' ὃ δὲ θεὸς γενέσθαι, μεμάνηκας, οἶμαι, ὡς αἱ Μοῖραι μόναι τὰ τοιαῦτα δύναται, ἡμεῖς δὲ αὐτῶν ἄμοιροι
90 οἰσμέν. ΗΡΑΚ. Οὐκ ἔνν ὁπότε τ' λέοντα, ἢ ὕδραν ἐφόνεον, αἱ Μοῖραι δὲ ἐμὲ ἐκείνα ἐπραττον; ΖΕΥΞ. Καὶ μάλα. ΗΡΑΚ. Καὶ νῦν ἢν τις ὑβρίζῃ εἰς ἐμὲ, ἢ περὶ σὺλῶν με
τ'

^e 'Εάσωμεν'] 'Εάσωμεν Fl. ^f 'Υπὲρ] Sic recte Edd. & O. Περὶ γ'. ^g 'Ετεροῖον'] 'Ετερον P. Nil mut. Fl. ^h 'ἰὼ'] Ω O. ⁱ ξυναπολέσαι'] Απολέσαι Fl. ^k 'Ἐν'] Ita restitui ex Fl. 'Ἐπὶ Edd. cett. male. ^l 'ἴσως'] Interui ex O. Deerat in Edd. καὶ τὴν πρᾶξαι τοιούτῳ] Πρᾶξαι τοῦτο Fl. omisso τι.

79. 'Ἡράκλεις ἰὼ] Ταῦτο εἰδῶσαν ἐπὶ θανόντων λέγουσι. ἴσως ἔνν ἐπιφθνήματα ἐκπληκτικόν. (3) ἐκπληκτικῶς ἐν τούτῳ καὶ Ἡράκλεις. V.

80. Καὶ δεινῶς Βοιωτίον] Εἰς ἀμαθίαν ἐκκλῆπτο οἱ Βοιωτοί. ἀφ' ὃ εἰ παροιμία, Βοιωτία ὤς. 'Ἐπὶ δὲ Ἡράκλεις Βοιωτὸς, εἰς Ἀλαμῶνις ἦδ, δριμύτως πάντοτε ἐπισκῶπται. (4) τὸ δὲ τῷ προφάνει . . . ἐπὶ . . . τὸ δὲ τοσούτων καὶ ἀμαθίαν αὐτὸν ἀφαισείας ὡς Βοιωτόν. V.

81. Καὶ προσέτι τὸν τοῦτον] Τάχα ἐν τῇ σοφίᾳ τῇ λεγομένῃ

ἢ ποικίλῃ τὰ (5) περὶ Μαραθῶνα ἐγγράφω. (6) διὰ ταῦτα φησὶν. ἐν Μαραθῶνι δὲ Ἀθηναῖοι Πέρσας ἐνίκησαν, Κυναιγίρους δὲ εἰς τὴν ἀριστεύσαντων ἐν Μαραθῶνι κατὰ Περσῶν. ὁ δὲ Μιλτιάδης στρατηγὸς ἦν τότε τῶν Ἀθηναίων. ἀφαισείας δὲ καὶ τοὺς κατ' ἐκείνῳ καιρῷ ῥήτορας, ὡς συγχρότοις τούτων μεμνημένοι ἔδδον δὲ καὶ ταῖς δημογορίαις, ἀλλ' ἐκπληκτικῶς χάριν τῷ χαλεπῷ ὁμίλῳ. ὅσπερ ἐ αὐτὸς ἔπος φησὶ ἀφαισείας ἐν τῷ ῥητόρῳ (7) διδασκαλῶς. V.

(3) 'Εκπληκτικῶς'] Sic mutatum erat in Editis. 'Εκπληκτικῶς V.

(4) Τὸ δὲ τῷ προφάνει] Haec & seqq. ad ἡν. Scholii non comparant in C. In V. viderur lacuna eadem fuisse quae hic & in Ed. Cler. est; quod vacua spatia punctis tantum implevit Solan.

(5) Περὶ] Κατὰ C.

(6) Διὰ] Διὰ antea edebatur; sed cum in C. esset: προφάνει hoc dicit, parebat legendum διὰ idque in Cod. V. recte fuisse notavit Idem. Quare id recepi.

(7) διδασκαλῶς'] Ita dedit M. du S. pro vulgato διδασκαλῶς. Obscundavi, citi non addit unde sic emendari; quia sic melius, & sic solet; per me tamen vulgatum non mutavim; sine auctoritate Codicis. J. F. R.

poneretur, ipseque hortaretur milites, praeliumque committeret, teste Corn. Nep. in Milt. de Cynaegiro, quod asseram, nihil habeo, nisi quod statuam ei acneam nullam fuisse constat ex Δημῶν. c. 53. Imaginem fuisse credo, qualis Miltiadis illa & reliquorum. De Rhetoribus quod addit, illustratur ex Ρητ. c. 18. quem locum ipse inspicito.

84. Τὴν μεγίστην — ἐπὶθεῖς] Ridiculum argumen-

tum, & simile illi, qui caput sibi ne praecideretur deprecatus, illud cauffabatur, se non habiturum, ubi pileum imponderet. Nempe deridet iurjurandum illud Demosthenis, Οὐ μὴ τοὺς ἐν Μαραθῶνι ἀνδραγαθήσας, quod expendit Longinus l. 16. ubi omnia quae hic dici possent, Viri docti, praefertim Tolimus Add. tamen Spanhem. ad Aristoph. Νηφ. 982.

86. ἴσως] Ex Mf. Ox.

J. M. G.

M. du S.

98. O

τῶν νεῶν, ἢ ἀνατρέπων τὸ ἄγαλμα, εἰ μὴ ταῖς Μοῖραις πάλαι δεδογμένον ἦ, ὥς οἱ ἔπι τὸν αὐτὸν; ΖΕΥΣ. Οὐδαμῶς. ΗΡΑ. Οὐκὲν ἄκυσον, ὦ Ζεῦ, μὲν παρρησίας. ἐγὼ γὰρ, ὡς ὁ κωμικὸς ἔφη, ἄγροικὸς εἰμι, τὸ σκάφην, σκάφην λέγων. εἰ τοιαῦτά ἐστι τὰ ὑμέτερα, ὅ μακρὰ χαίρειν φράσας ταῖς ἐνταῦθα τιμαῖς, καὶ κνίσσῃ, καὶ ἱερείων αἵματι, κάτειμι εἰς τὴν ἄδην, ὅπως με γυμνὸν ἔχουσα τὸ τόξον, καὶ τὰ εἶδωλα φοβηθήσεται τῆς ὑπὲρ ἐμῆς πεφονευμένων θηρίων. ΖΕΥΣ. Εὖγε, οἶκοθεν ὁ μάρτυς, Φασὶν ἀπίστωσας ὅτι γὰρ τῷ Δάμιδι ταῦτα εἰπέειν ὑποβάλλων.

meum; aut evertenda statua; nisi Parcis solim ita decretum fuerit, illum non elidam? JUP. Nequaquam. HERC. Itaque audi, Jupiter, libere dicentem. Ego enim, ut ait Comicus, sum rusticus: scapham voco simplex scapham. Si haec est vestra conditio, longum ego valere jussis vestris istis honoribus, & nidore, & victimarum sanguine, ad inferos descendo, ubi me, nudum si habeam arcum, umbrae certe interfectarum a me belluarum metuent. JUP. Euge, domesticus, ajunt, testis! compendifecisti enim Damidi ne illa dicat, cum ipse subijcias.

33. Sed

α Ὑμέτερα] Ἡμέτερα Fl. ὅ Μακρὰ] Sic dedi ex P. Μακρὰ Edd. ε Γοῦν] Γ' ὡς ἔν P. Nihil mut. Fl.

6. Εὖγε οἶκοθεν ὁ μάρτυς] Παροιμία ἐπὶ τῷ καθ' ἑαυτῶν φερόντων μάρτυρας, τὸ ἐν τῇ συνθήκῃ * ἐξ οἴκου ἢ μαρ-

τυρία. καλῶς ἐν ἐκρήσει αὐτῇ, ἐπειδὴ κατὰ τὸ θεῶν τῶν Ἑρακλῆος ἐλάλησεν. V.

* Ἐξ οἴκου] Omissum in editis ex supplevit M. du S.

98. Ὁ κωμικὸς] Aristophanes, sed locus non succurrit. V. Συγρ. c. 41. M. du S.

1. Μακρὰ χαίρειν φράσας ταῖς τιμαῖς] Solet auctor dicere μακρὰ, idque videtur convenientius. In Asino. πᾶσι ταῖς ἀφ' ἡμετέρων κριθῶν μακρὰ χαίρειν λέγων. In Gallo. ὁ Ἀχιλλεὺς ἵππῳ μακρὰ χαίρειν φράσας τῷ χρηματιστῇ. Pagina tamen 229. μακρὰ χαίρειν τοῖς πό- τοις φράσας.

Μακρὰ χαίρειν] Quia sic supra, Asin. c. 46. Infra Gall. c. 2. atque alibi apud Nostrum invenitur, & Cod. P. id suppeditat, hoc vulgatae μακρὰν practuli. Namque & Aristoph. Pl. 612. μακρὰ κλάειν. Item Eccl. 425. & passim, non μακρὰν. Clariss. Gron. recte quidem notat, infra tamen in Bis accusato, vulgo etiam μακρὰν χαίρειν legi (v. ejus Dial. c. 21. post med.) sed quum ibi finitima quoque, item Cod. P. habeant μακρὰ, non dubitavi utroque loco sic edere; nam sic verius videtur; licet μακρὰν non omnino damnare auisim; quid prohibet id adsumere, quod manifeste probum est? J. F. R.

2. Καὶ κνίσσῃ] Homer. Odys. A. 606. M. du S.

6. Εὖγε] Εἰρωνικῶς. F. G.

Ibid. Οἶκοθεν ὁ μάρτυς] Testis domesticus. Dixi de hoc proverbio alibi, cetera hujus Dialogi sunt centones Homericæ & Euripidei. J. B.

Οἶκοθεν] Id est: Tu, o Hercules fili, testis domesticus es, cujus testimonium contra nos valiturum est. F. G.

7. Ἀπίστωσας] Subaudi ἡμᾶς, ἡρωικῶς. Damidi vero, subintellige & aliis ἀβόεις. F. G.

Ibid. Ταῦτα] Id est superiora illa: Εἰ τοιαῦτά ἐστι τὰ ὑμέτερα, μακρὰ χαίρειν φράσας &c. F. G.

12. Μᾶλλον δὲ ὁ σὸς, ὢ Ἑρμῇ] Μᾶλλον δὲ ὁ σὸς, ὢ Ἑρμῇ, ἀδελφὸς ἐστίν, ὁ ἀγορεύων, ὁ ὡς τῷ Ποικίλῳ. πύ- της γοῦν ἀναπέπληται, ὁσηνῆσαι ἐκματτόμεν. ὑπὸ τῷ ἀνδριαντοποιῶν. Sic scribitur in antiquo codice, pro quo in vulgatis habetur ἀναπλαττόμεν, quod quidem & ipsum idem notat, sed alterius est interpretatio; Tritius scilicet substitutum est minus vulgato. Hoc modo vero verte: Tuus est (ane, Mercuri, frater, forensis ille, qui ad Poecilum est. Itaque pice est referens, cum quotidie a statuariis exprimitur, sc. ejus forma, propter excellentiam. Dicebatur Ἑρμῇ Ἀγορεύων forensis, quia illa porticus erat in foro, & Ἑρμῆς ὁ πρὸς τῇ πυλίδι, Mercurius ad portulam, cujus crebra apud veteres mentio. Vide Harpocratonem, & quae ad illum notat Valesius, nec non Menrsii Athenas Atticas lib. 1. cap. 5. Verba mox sequentia, ἐτόνχων ἢ ἄρτι χαλκουργῶν ὑποπιττούμεν, ἐπὶ τοῖς μεταφρενοῖς. ὁ δὲ ἐπὶ μοι γέλοι. ἀμφὶ σῶματι πλεονεξίας παρρησίᾳ μι- μνήτῃ τῇ τέχνῃ, σφραγίδα χαλκοῦ πᾶσι ἐντοσπούμεν. Vertunt; cum ad porticum jam fabricarer aeneus, ac perque dorsum, perque pectus ungerer, factusque inepte thorax corpori meo adpenderet, nec arte dispari foret, ex aere totus mihi additur baltheus. Illepide sane & im- perite. Hoc enim dicit Lucianus: Cum fabri aerarii picem illevissent pectori & tergo, ridiculusque thorax corpori imitatrice arte fictus esset appensus, omni aeris figura impressa. Figura nimirum aerei thoracis, quae illi pici imprimebatur. Sunt versus alicujus Tragicæ, quamvis in responsione Jovis pro παῦς ὢ Ἑρμῇ γὰρ βέλτερος τραγῶδων legatur in Mf. ἐμυρίζων. Μιμητὴ τέχνη, est ars quae imitatur, aut simulat, qualis est pi-

33. Sed quis est ille cum festinatione accedens, ille aeneus, ille lineamentis omnibus circumcirca pulchre & ad amussim factus, ille prisco more revinctus comam? quin tuus frater, Mercuri, forensis ille, juxta Poecilen, pice enim oppletus est, qui quotidie exprimitur a statuariis. Quid, fili, sic curriculo ad nos venisti? Numquid novi nobis de terra adfers? HERM. Ingens quiddam, Jupiter, & infinita diligentia dignum. JUP. Dic jam, num quid praeterea seditionis nobis imprudentibus ortum est? HERM.

Statuariis modo pro more praebui

Pice oblinendum pectus atque tergora.

¶ 'Ο] Deest in Fl. e. 'Εκματτόμενος] Sic dedi ex G. L. P. & marg. A1. 'Αναπλαττόμενος Edd. f. 'Αναγυλάκις] Εὐαγγέλιος male P. 'Απαγγέλιος marg. A1. g. Μυρίας] Nil mutat Fl. h. 'Επαντράμιον] Πασοσύριον marg. A1. i. 'Υπο] Ex emendat. Janssi. 'Υποπιττούμενος Edd. priores. 'Υποπιττούμενος pejus etiam P.

13. 'Ο ἀγοραῖος] 'Ερμῆς † ὁ ἀγοραῖος ἱμαῖοι οὗτοι τοῖς Ἀθηναίοις, ὡς ἐν τῇ ἀγορᾷ ἰδρυμένοι. ἐκείνους δὲ ἀλλοφῶν ἐκάλεσε τῷ Ἑρμοῦ τὸ ἀγάλμα αὐτοῦ. V. Ibid. Πίττες γὰρ ἀναπέπληται] Οἱ ᾧ ποιῶντες τοὺς ἀνδρώνας ἐκ τῶ ἀγάλματος, ὡς ἔχω ἀναπλαττῶν τὸ

'Αλλὰ τίς ὁ σπευδῶν προσιὼν ἔτος ἐστίν, ὁ χαλκῆς, ὁ εὐγραμμῶς, ὁ εὐπερίγραφοῦς, ὁ δεχαῖος † ἀνάδυσιν † κόμης; μᾶλλον δὲ ὁ σὸς, ὃν Ἑρμῆν, ἀδελφὸς ὅστις, ὁ ἀγοραῖος, ὁ ὅστις † Ποικίλην. πώπης γὰρ ἀναπέπληται, ὁσημέραι ἐκματτόμενος ὑπὸ τῷ ἀνδριαντοποιῶν. τί, ὦ παῖ, δρομαῖος ἡμῖν ἀφίξαι; ἢ πῶς τι ἐκ γῆς νεώτερον ἀναγγέλλεις; EPM. ὦ Ζεῦ, καὶ μύριαι † σπευδῆς δρόμους. ΖΕΥΣ. Λέγε ἥδη, εἴ τι καὶ ἄλλο ἡμᾶς ἐπαντράμιον λήλθεν. EPM.

'Ετύγχανον μὲν ἄρτι χαλκουργῶν ὑποπιττούμενος τέρνοι τε καὶ μετάφρενον

Θά-

ἀγάλμα τῷ Ἑρμοῦ πῶσι, καὶ ἔτι λαμβάνειν τὸ αὐτοῦ ἱμαῖον, ἵνα πρὸς αὐτὸ ποιῶσιν. V.

21. 'Υποπιττούμενος] Πῶσι πλαττόμενος. V. (Πηριπλαττόμενος G.)

† 'Ο ἀγοραῖος] Articulum in Edd. non comparatorem addidit

M. du S.

pictorum, & fictorum. 'Ερμῆς autem ἀγοραῖος appellatur a Jove vocē una ex duabus constata 'Ερμηνόρας.

13. 'Ο ἀγοραῖος] 'Ο Ἑρμῆς ἀγοραῖος. F. G. 'Ο ἀγοραῖος — Ποικίλῳ] Pausan. Att. p. 27, 22. ἵοντι πρὸς τὴν εἰσὴν, ὡς ποικίλῳ ὀνομάζουσιν ἀπὸ τῆς γραφῆς, ὡς Ἑρμῆς χαλκοῦς καλούμενος ἀγοραῖος. F. M. G.

14. 'Εκματτόμενος] Sic etiam P. & L. Propria huic rei vox. Vide Plat. Πολ. Γ. p. Ed. Ald. 35. P. M. du S. 'Εκματτόμενος] Alciph. III. Ep. 64. p. 434. 'Ο δὲ παῖς ἐκ τῶ ἀκριβοῦς ἐξομᾶτο † διδασκαλός. Filius autem exactissime expressit magistrum. Nec dubitavi hoc verbum Luciano reddere, quod quatuor Codd. habebant, cujus glossa ἀναπλαττόμενος videtur, quae in vulgata irrepleat, ut notius verbum pro minus vulgari saepe solet. F. F. R.

21. 'Ετύγχανον μὲν ἄρτι χαλκουργῶν, ὑποπιττούμενος τέρνοι τε καὶ μετάφρενον] Ut mirifice gessit se Lucianus in commentanda hac loquutione, sic mirifici quoque fuerunt interpretes tum in ea contemplanda, tum Latine exprimenda. Nam quum vertunt cum ad porticum jam fabricaret aeneus, passivo intellectu, ut patet ex sequentibus, rem fortasse perhibent, sed non appropinquant Graecis, quae sunt activa, notantque gram fabricans vel ūdens ara, & ideo obducent pice pectori & tergo. Quod quum de se jactat, hic in statua Her-

magoras, ultro satis intelligendum praebet id fieri per fabros aeneos. In sequentibus vero & vana & nulla in Graecis mentio balthei, & omnia sic vertenda simpliciter: thorax autem ridiculus (utpote ex fragili materia & nullius munimentum) corpori circum allitus apprehenderet arte imitatrice omnem aris celatissimam impressionem habens.

'Ετύγχανον μὲν ἄρτι χαλκουργ. &c.] Ετύγχανον μὲν ἄρτι χαλκουργῶν ὑποπιττούμενος τέρνοι τε καὶ μετάφρενον. Διότι καὶ μοι γίγνεται ἀμφὶ σωματικῶν πλαστικῶν, παρὰ τὸ μῦθον, ὃς τῇ τέχνῃ σφραγίδα χαλκοῦ πᾶσι ἐντυπώμενος ὅρα δὲ ὅχλοι καὶ τινες δύο ἄλλοις κινεῖσθαι, πυγμαίους σφισμάταις, Διότι καὶ καὶ ΖΕΥΣ. Πᾶσι, ὡς Ἑρμῆς ἀγαθὸν βέλτεσι, τραυμάμενος. Sunt verba Hermagorae, fratris Mercurii, ad Jovem, cujus Hermagorae statua erat ad Poecilen; ut praecessit. Sed verba male & ab librariis, & ab editoribus habita. Primo quid est χαλκουργῶν ὑποπιττούμενος? Interpres vertit, cum ad porticum jam fabricaret aeneus. Λῆροι. An χαλκουργῶν est aeneus? an ὑποπιττούμενος est cum fabricaret? Deinde in Salmoniensis editione, unde nos haec descripsimus, desideratur vox εὐχολία post ὅχλοι. Scripsit Lucianus χαλκουργῶν ὑποπιττούμενος per anastropheν praepositionis usitatissimam, praecipue poetis; sic Euripides in Phoenissis v. 199.

Rgr

Em

Tom. II.

Ὁραζ δέ μοι ἄ γέλωτος ἀμφὶ σάματι
Πλαδαίς, παρηγόρησ' ἡμῶν τὴν τέχνην
Σφραγίδα χαλκῆ πᾶσαι ἐντυπήμεναι
Ὅρα δ' ὅχλον τείχεσσι, καὶ τινες δύο
Ὁχρὸς κεκράχας, στυγμάχους σοφισμά-

των,

Δάμιν τε καὶ —

ΖΕΥΣ. Παῦν, ὃ Ἑρμαγόρα βέλτιον, 30
τραγωδῶν. οἶδα γὰρ ὅς τις λέγεις, ἀλλ'
ἐκεῖνό μοι φράσον, εἰ πάλαι συγκροτεῖται
αὐτοῖς ἡ ἔρις. ΕΡΜ. Οὐδέπω, ἀλλ' ἐν
ἀκροβολισμοῖς ἔτι ἦσαν, ἀποσφειδωνῶντες
ἀλλήλους, πόρρωθεν ποθεν λοιδόρμητοι. 35
ΖΕΥΣ. Τί ἐν ἔτι χρόνῳ ποιεῖν λοιπόν, ὃ
θεῶν; ἢ ἀκροῶμαι ὅππῃ τῆς αὐτῆς; ὥστε
ἀφαιρείτωσαν αἱ ὤραι τὸ μοχλὸν ἤδη, καὶ
ἀπάγῃσι τὰ νέφη ἀναπετακύνεωσαι τὰς
πύλας τῆς ἑρανῆς.

Ἡράκλεις, ὅσον τὸ πλῆθος ὅτι ἂν

Lorica corpori totam, risum movens;
Afflata jam pendebat arte fœcia,
Signum velat totius aeris exprimens.
Turbam venite cerno, & inter hæc duo
Clamosos, pallidos, pugiles sophismatum,
Daminque & —

JUP. Desine, optime Hermagora, tra-
goedias agere. Novi enim, quos dicis.
At illud mihi dic, an diu commissa est il-
lis pugna? HERM. Nondum: sed adhuc
erant in velitationibus, fundis petentes se
invicem, convicijs e longinquo jactandis.
JUP. Quid ergo jam faciendum superest,
Dii, quam ut prospicientes illos audiamus?
Quare jam removeant Horae obicem, redu-
cisque nubibus portas cœli pandant.

40

34. Hercules! quanta turba auditum con-

a Γέλωτος] Sic Edd. omnes. b Τέχνη] Τῇ τέχνῃ Edd. c Ἐντυπήμεναι] Ἐκτυπόμενοι marg. Δ. quod
verum credo. d Τραγωδῶν] Sic Edd. ἱερμῶν G. L. P. & marg. Δ. W. e Οὐδέπω] Οὐ πάω P. & marg. Δ. f
H] Deest in Fl.

27. *Κικρυγίας] Τὸν τὰ μεγάλα κρέζοιαι. V.

29. Δάμιν τε καὶ] Μάλιστα εἰπὼν Ἑρμῶν, Δάμιν τε
καὶ Τυροῦλάν, ὃ Ζεὺς τὸ πρῶτον νόσας ἀνακίστα ἀ-
πὸ τοῦ V.

*Κικρυγίας] Differt ab lectione Luciani. v. ad Schol.
hinc iterum Εἰ πάλαι.

† Εἰ πάλαι] Εἰδόμαι] οἱ ἐν πολλῷ, editum erat. Verum
adscripterat Solan. Diversa scriptura, sed prava. Recte legitur
in C. ut in textu Luciani. Ita tamen hæc adposuerat ac si-
guaverat, ut simul viderentur spectare ad scholium Κικρυγίας,
quod in Editis proxime adjunctum erat huic. Unde suspicor
eodem modo etiam κικρυγίας legi in C. ut in Luciano. Quia

32. † Εἰ πάλαι] Εἰ ἐν πολλῷ. V.

33. Ἐν ἀκροβολισμοῖς] Ἀκροβολισμὸς ἔστι, ὅτε πρὶν
συναρπάξαι οἱ παλαῖται ἢ ἀλλήλους, βάλλουσιν τῶν βέλ-
ων ὃ τοῖς λίθους. V. (præcludium. C.)

autem id non mutavit, ego quoque adfictui, non satis certus
quid ille Codex habeat: nam κικρυγίας esse in V. adparet,
& corrigendum tamen ad Lucianum.

† Ἀλλήλους] Ita bene correxit Noster; nam ἀλλήλους edi-
tum erat, & aliter distinctum, videlicet: οἱ παλαῖται, ἀλλήλους
βάλλουσιν. Jam vero συναρπάξαι ἀλλήλους jungenda. Insensum pro-
ducunt optimum.

J. F. R.

Ἐμὸν τράγικον, ὡς ἀποσέλλω ὑμᾶς.
Μόσχον δὲ δεινότητα, ἢ ἀπὸ τῶν ποσειδῶν.

Deiylus in Promethæo vs. 367.

Ἰπποδάμους ῥέζουσιν Αἰσάνας ἵππο.
Ὡς ἰσχυροὶ ὑπὸ Λαέρτιάδῃ.

Idem fit in alijs præpositionibus, πρὶν, ἔπει, ἀπὸ, fre-
quentissime. Sæpe quoque Lucianus pro sâ oratio-
nis scriptor πρὶν per anastrophe (πρὶν) habet. Est er-
go χαλκουργῶν ὑποπνεύσας, cum a fabris avaritia
pice linoget. Caeterum sunt omnes jambi, quos No-
ster vel ex Tragico aliquo desumit omnes, vel inter-
polavit; qualibus Tragoediarum aliorumque poemata

tum centonibus. hic libellus est plenus. Respondet
propterea Jupiter, & initio ultimi versus interpellans
Hermagoran, ait, Παῦν ὃ Ἑρμαγόρα βέλτιον τραγωδῶ-
ν. Legendum quoque ποιεῖν τῆς τέχνης, ejecto arti-
culo τῆς, ab non intelligente nec advertente, temere
ineulcato. Versus autem ita ordine ponendi, (ut jam
in textu curavimus.)

Ἐμὸν τράγικον] Jambi septem sic distinguendi &c. F. G.
Eodem modo Γυγίς, distinguitur ut Γυγίς. Idem fecer-
at La Croyer; quare eadem jam non repetam. J. F. R.
Ἰδί. Χαλκουργῶν ὑποπνεύσας.] Vide Jemf. Parodia est Eu-
ripidis Orest. 867. & 872.

16. Στυγία] Cur Cl. Jemf. dicat στυγία in Sal-
mon. edit. deesse, nescio; nam omnino adest in illa
aeque ac in Amph. B. ceterisque. Alias στυγία non signi-

convenit. At iste Timocles non valde mihi placet contremiscens & perturbatus: corrumperet iste omnia hodie: apparet enim, illum neque contra Damidem ausurum se attollere. Verum quod maxime possumus, vota faciamus pro illo,

Sed taciti intra nos, feriant ne Damidis aures:

35. TIM. Quid ais, sacrilege Dami, Deos non esse, neque providere hominibus? DAM. Non. Sed tu prius mihi responde, quo argumento illos esse credideris. TIM. Non ita. Sed tu, impure, responde. DAM. Non inquam. Sed tu. JUP. Huc usque multo noster melius & vocalius exasperatur. Euge Timocles:ingere convicia: in hoc enim tibi robur; quantum ad alia, piscem te obrutando ore efficiet. TIM. Ego vero, ita me Pallas, prior tibi non respondero

κράσιν ἀπητήκασιν. ὁ δὲ Τιμοκλῆς ἔ-
τα ἔπειτα μοι δέξομαι, ὑποτρέμων ἐ-
ταραττόμενος, σπῶλει πάντα ἐπὶ τῇ-
55 μαιον. δὴλ' οὖν ὅτι ἐνδὲ ἀντάραξ τῷ
Δαμίδι δυσπρόσοιμος, ἀλλ' ὅτι ἡμῖν δυνα-
τάτατον, εὐχόμεθα ὑπὲρ αὐτοῦ,

Σιγῇ, ἐφ' ἡμέραν, ἵνα μὴ Δάμις γε πύθῃ.

TIM. Τί φης, ὦ ἱερόσυλε Δάμι, πῶς

οὐκ εἶναι, μηδὲ προνοεῖν τῷ ἀνθρώπῳ;

ΔΑΜ. Οὐκ· ἀλλὰ σὺ πρότερον σπῶμι-

νέ με, ὅτι τινι λόγῳ ἐπέαδης εἶναι αὐτοῦ.

TIM. Οὐ μέντοι, ἀλλὰ σὺ, ὦ μαρὲ, σπῶ-

κραι. ΔΑΜ. Οὐ μέντοι, ἀλλὰ σὺ. ΖΕΥΣ.

55 Ταυτὶ μὲν οὖν πολὺ ὁ ἡμέτερος ἀμεινον ἐ-

ὕφανότερον τραχύνει. εὐγε, ὦ Τιμό-

κλῆς, ἐπὶ χεῖρ' ἵβλασθημίαν ἐν γὰρ τῇ-

τῷ σοι τὸ κράτος, ὥς τά γε ἄλλα ἰχθύων

σε σπῶσθαι ἐπινομίζων. TIM. Ἀλλὰ,

60 μὰ τὴν Ἀθηνᾶν, οὐκ ἂν σπῶκηναί μιν σε

πρό-

g ὅτι αὐτοῖς marg. A1. h Εὐφανότερον] Foran Εὐταυότερον. M. du S. i Ἐπίχμ] Restitut. ex P. & marg. A1. Ἐπίχμ Edd.

48. Ἡμέραν] Ἡμέραν. G.

signif. tumultuantem, sed euntem, imo ordinem ire, unde εἶχε ἀνδρῶν, ordines militum in acie stantium, Homero frequens. Item εἶχε, unde distichon. Hom. Od. I. 418. De Cyclope: Ἐὶ τῷα περ μὲν θεοὶ λαοὺς εὐχόμεθα δύνασθαι. Si qua quendam prehendere possit cum ovibus foras exeuntem. Sed quum ἕχλον addatur, eodem jure veritas tumultuantem, quo exeuntem, quando δύνασθαι additur. Ceterum & εἶχον inveniri in pracf. pro εὐχῶν non repetam ex Rever. J. Horrei Obs. Crit. p. 13.

29. Δάμιον τι κ'] Ἰαμβικὴ διπλόη.

30. Ἐρμηνόρως] Hic Ἐρμῆς ἀγορεύει. scribendum videtur.

31. Τραγῶδῶν] In P. & L. etiam ἰαμβίζων. Sed nihil mutato opus est.

36. Τί μ' ἐπε] Senarius, sed ita scribendus: Τί μ' ἐπεὶ χεῖρ' ἵβλασθαι μιν ὁ θεός.

Τί μ' ἐπε] Facilis & plana videtur emendatio Gujetti versum restituere conantis; Nondum tamen sic edicuro; quia non certum est, versum ipsum voluisse proferre Lucianum, an imitationem tantum; tum vero, quia Gujetti quarta sede spondeum relinquit. Alia res est, dico iterum, ubi ex pluribus versibus sequentibus liquet, Lucianum carmina proferre, quod ex uno ad usus suos detorto versiculo non constat;

ideoque nitius diligens in uno ejusmodi restituendo esse nolim.

47. Σιγῇ ἐφ' ἡμέραν] Parodia est ex Homero detorta, quem vide II. H. 194.

Ibid. Ἐφ' ἡμέραν] Hom. Σιγῇ ἐφ' ἡμέραν, ὅα μιν πτω-
θείας εἰ ἄλλοι.

51. ΔΑΜ. Οὐκ] Id est: οὐκ αἰεὶ θεοὶ, ἢ πρῶτος.

56. Εὐφανότερον] Depravate, ut arbitror; Scripsit, credo, ὑποτάττω.

57. Ἐπίχμ] Legendum videtur ἐπίχμ pro ἐπίχμ.

Ἐπίχμ] L. optime, ut alibi usurpat ἐπίπαρ. Vi-

de Anab. c. 22. & Pers. c. 16. In omnibus impressis ἐπίχμ.

59. Ἐπινομίζων] Cum Doctiss. Priscianus arbitraretur, in Epist. ad Tit. I. vi. 11. & de interpretatōe, non significare *es obtinere*, sed *fraus evincere*, recte ab Rever. J. Elia. p. 321. Obscrv. T. 2. hoc Luciani testimonio, item alio ex Aristoph. Eq. 840. nec non Heliod. & Plutarch. restituitur. Ceterum pro *responere* tamen Pollux p. 972. Foran & *facere ut quis pronus in es cadat*, vide conjectatum supra pro Imag. c. 10.

^a πρῶτον. ΔΑΜ. Οὐκ ἔν, ὦ Τιμόκλεις, ἐρώτα' ἐκράτησας ᾧ τῷτό γε, ὁμομονῶς ἀλλ' ἀνευ τ' βλασφημιῶν, εἰ δοκεῖ.

TIM. Εὖ λέγεις, εἰπέ ἔν μοι, εἰ δοκεῖ-
σί σοι, ὦ κατάραιε, προνοεῖν οἱ θεοί; ΔΑΜ. 6
Οὐδαμῶς. TIM. Τί φῆς; ἀπρονόητα ἔν
ταῦτα πάντα; ΔΑΜ. Ναί. TIM. Οὐδ'
ἔτι τίτι ἐν θεῷ τάττει; ἢ τ' ὅλων ὀπιμέ-
λεια; ΔΑΜ. Οὐ. TIM. Πάντα δὲ εἰκῇ
φέρει; ἀλόγῳ τῇ Φορᾷ; ΔΑΜ. Ναί. TIM. 7
Εἴτ' ἄνθρωποι, ταῦτα ἀκούσας, ἀνέχεσθε,
καὶ εἰ καὶ ἀλεύσειε τ' ἀλιτήριον; ΔΑΜ. Τί
τὸς ἀνθρώπων ἐπ' ἐμὲ παροξύνεις, ὦ Τιμό-
κλεις; ἢ τίς ὢν ἀγανακτεῖς ὑπὲρ τ' θεῶν,
καὶ ταῦτα ἐκείνων αὐτῶν ὅς τε ἀγανακτεῖν- 7
των; οἳ γε ἐδὲν δεινὸν ἀγαστήκασι με πάλαι
ἀκούσας, εἰ γε ἀκούσι. TIM. Ἀκού-
σοι ᾧ, ὦ Δάμι, ἀκούσοι, καὶ σε μετῴσσι
ποτέ χρόνῳ ὕστερον.

ΔΑΜ. Καὶ πότε ἂν ἐκείνοι ὁλοήν ἀγά- 8
γοιεν ἐπ' ἐμὲ, τὸσαῦτα, ὡς φῆς, πρά-
γματα ἔχοντες, καὶ τὰ ἐν τῷ κόσμῳ, ἀπειρα
τὸ πλεῖστον ὄντα, οἰκονομῶμεν; ὥστε ἐδὲ
σὲ πῶ ἡμῶντο ὡς ὀπιρκεῖς αἰεὶ, καὶ τ' ἄλ-
λων, ἵνα μὴ βλασφημεῖν καὶ αὐτὸς ἀναγκά- 8
ζομαι πρὸς τὰ συγκείμενα. καίτοι ἐχ-
ῶ ᾧ ἢν τίνα ἂν ἄλλην ὀπίδωξιν τ' αὐτῶν
προνοίας μείζω ἐξεργεῖν ἐδύνατο, ἢ σὲ κα-

DAM. Ergo, Timocles, interroga: hoc enim certe juratus vicisti: sed absque maledictis, si videtur.

36. TIM. Bene istuc dicis. Dic igitur mihi, non videntur tibi, homo execrabilis, providere Dii? DAM. Nequaquam. TIM. Quid ais? sine providentia itaque fiunt haec omnia? DAM. Sane. TIM. Neque a quodam Deo igitur procuratio universorum ordinatur? DAM. Non. TIM. Omnia autem temere feruntur, irrationabili impetu? DAM. Nempe. TIM. Tum vos, qui ista auditis, patimini, nec lapidibus obruitis impium? DAM. Quid homines contra me irritas, Timocles? aut quis es, qui Deorum vicem irascaris, idque illis ipsis non irascentibus? ut qui nihil in me gravius consuluerint, olim licet audierint, modo audiant. TIM. Enim vero audiunt, Dami, audiunt, & aliquando te suo olim tempore ulciscuntur.

37. DAM. Et quando illi otium ad me *perueniendum* habeant, qui tot, ut ais, negotia sustineant, & res hujus universi, infinitas numero, administrent? Itaque necdum teulti sunt ob perpetua tua perjuria, & reliqua, *quae taceo*, ne & ipse maledicere praeter pacta cogar. Quamquam non video, ecquam aliam demonstrationem providentiae suae majorem possint edere, quam malum

te

^a Πρῶτον] Sic J. Fl. &c. Πρῶτον P. Πρῶτοι marg. At. ^b H.] Omittit Fl. Habent cett. & P:

71. Εἴτ' οἱ ἄνθρωποι] Εὐρον ἕως οἱ ἄνθρωποι, ὡς ἡ χετ-
λιαστικὸν ἐπὶ ῥήματι συναπλημῶν τῶν ἀνθρώπων. εἰδῶσι δὲ
οἱ μετρικοὶ τοῦτο ποιῶν * καὶ ταῖς ὁμομοσίαις. V. C. G.
Sic habent: Ἰωνῶντες, ἰωνῶντες. Τοῖς ἰταλῶς, ἰωνῶ
αἱ, χετλιαστικὸν ἐπὶ ῥήματι συναπλημῶν τῶν ἀνθρώπων.
Coniueverunt metrici hoc facere καὶ ταῖς ὁμομοσίαις,
ἐποῖσι & τὸ ἀληθινόν (sic corrupte) καὶ τὸ εὐ Περαιῶν. δὴ
πῶς καὶ ἀνθρώπων. † (& hoc iterum corruptum) καὶ ἔτι
οἱ καὶ ὁμομοσίαις πῶντ' hoc. Plato, ποῖ φέρει οἱ ἀνθρώ-
ποι; ἔτι ᾧ τὸ ἰταλῶς οἱ ἀνθρώποι. Quin & passim inve-

* Καὶ ταῖς] Καὶ ταῖς ante edium male. Correxerat Solan. καὶ
ταῖς. Ego accentuum tantum sustuli differentiae causa, quia est
ex καὶ ἰν constatum, non ex καὶ ἂν. Et ἰν accentum respuit, li-
cet μοκ καὶ servatum, quia & alia ibi corrupta. J. F. R.

nire est apud Oratores τ' ἀνδρὲς pro τῷ ἀνδρὲ. G.

72. Καταλύσιν] Λιβάζει. G.

78: Καὶ σε μετῴσσι ποτὶ] Ἡ μετῴσιν, ὅστις, τι-
μωρῶνται. De providentia Theologi praefertim Graeci legendi.

ἔτι Πρόνοια & καλῶς διεξάγει

τὰ πάντα πᾶσι, ὡς θέλει & βούλεται.

ἔχ' ὡς λέγεις σὺ, καὶ μετῴσιν διαβρῶν

πῶντ' ἢ ἐχθρῶν, ὡς Τιμόκλεις, εὐλόγως. G. & C.

Καὶ σε μετῴσιν] Ὅστις τιμωρῶνται. V.

† Adscripsit Cl. Hensberr. Lege: ἰν Π. δὴν' οἱ καὶ ἀνδρὲς
λεμῶν.

‡ Μετῴσιν] Lege μετῴσιν. Sed sic erat in Cod. Mf. M. du S.

84. Ὡς — τ' ἄλλων] Subaudi ὕστα, vel ἄντι. F. G.

90. Μὲν' ἀμύμονας Αἰῶ] Hom. II. A. 423. M. du S.
93. Αἰῶ

te *mortalem* male obterendo. Sed apparet illos peregre abesse trans Oceanum *forte a-*
pud Aethiopus Heroas crimine puros. Mos enim illis frequenter ad illos abire coenatum, interdum etiam cum ipsi sponte condixerunt.

38. TIM. Quid ad tantam impudentiam dicam, Dami? DAM. Illud, Timocles, quod olim ego audire ex te cupio, quomodo in eam opinionem veneris, uti putes Deos providere. TIM. Ordo primum eorum, quae fiunt, mihi persuasit: sol eandem semper viam tenens, & eodem modo luna, & tempestatum vices, & plantarum fatus, & generationes animalium, eaque ipsa *animalia* tanto artificio perfecta, ut nutrirī, moveri, cogitare, incedere, fabricare, coriariam facere possint: haec, & alia in eo genere providentiae opera esse mihi videntur. DAM. Ipsum quodammodo, quod in quaestione est, *pro argumento* arripis, Timocles. Nondum enim manifestum, an providentia horum unumquodque perficiatur. Sed talia quidem esse, quae fiunt, ipse quoque dixerim; sed non statim necesse est ut credamus, etiam a providentia quadam illa fieri. Potest enim fieri, ut a fortuito initio nunc similiter & eodem modo consistent. Tu autem ordinem illorum vocas necessitatem. Deinde

κόν, κακῶς ὁπιτρίψαντες, ἀλλὰ δ' ἡλοί εἰ-
90 σιν σποδῆμ' ὄντες ὑπὲρ τ' Ὀκεανὸν ἴσως μετ'
ἀμύμονας Αἰθιοπῆας. ἔθ' οὖν γὰρ αὐτοῖς συνε-
χῶς ἵεναι παρ' αὐτῆς ὁπι δαῖτα, καὶ
αὐτεπαγγέλτοις ἐνίοτε.

TIM. Τί πρὸς τοσαύτῃ ἀναισχυντίαν
95 φαίνομαι, ὦ Δάμι; ΔΑΜ. Ἐκείνο, ὦ Τι-
μόκλεις, ὃ πάλαι ἐγὼ ἐπὶ ὁδὸν ἀκῆσαι σε,
ὅπως ἐπεὶ ὁδὸς οἶσθαι προνοεῖν τὰς θεῶν.
TIM. Ἡ τάξις με πρῶτη τῇ γιγνομένῃ
ἐπεισεν, ὃ ἥλιος αἰεὶ τὴν αὐτὴν ὁδὸν ἰὼν,
100 καὶ σελήνη καὶ ταῦτα, καὶ ὄραι τροπόμεναι,
καὶ φυτὰ φύομενα, καὶ ζῶα γενόμενα, καὶ
αὐτὰ ταῦτα ἔτι εὐμηχανῶς κατεσκευα-
σμένα, ὥς ἔ τρέφεται, καὶ κινεῖται, καὶ ἐν-
νοεῖν, καὶ βαδίζειν, καὶ τεκταίνεσθαι, καὶ σκυ-
τολομεῖν, καὶ τὰλλα ταῦτα προνοίας ἔργα
εἶναι μοι δοκεῖ. ΔΑΜ. Αὐτό πᾶν τὸ ζητού-
μενον, ὦ Τιμόκλεις, συναρπάξεις. ἔδ' ἐπεὶ
ᾧ δὴλον, εἰ προνοία τῶν ἑκάστον ὁπιτα-
105 λείτται· ἀλλ' ὅτι μὲν τοιαῦτά ἐστι τὰ γι-
γνόμενα, φαίην ἂν καὶ αὐτὸς ὅ μὴν αὐτίκα
σπεύδω ἀνάγκη, καὶ ὑπὸ τινος προμη-
θείας αὐτὰ γίγνεσθαι. ἐπεὶ γὰρ καὶ ἄλλως δε-
ξάμεθα, νῦν ὁμοίως, καὶ καὶ ταῦτα συνίστα-
110 ῖσθαι, οὐ δὲ τάξιν αὐτῶν ὀνομάζεις τὴν
ἀνάγκην.

ε αὐτοῖς] αὐτοῖς marg. A1. d αὐτεπαγγέλτοις] Sic restitui ex G. L. P. αὐτεπαγγέλτοις Edd. αὐτεπαγγέλ-
τους marg. A1. e 'O] Deest in Fl. f Γενόμενα] Γενόμενα Fl. Nil vulgatum mut. P. g Τρέφεται] Τρέφεται
L. h Γιγνόμενα] Γιγνόμενα marg. A1W.

91. Ἀμύμονας] Ἐπαιότης. G.

93. αὐτεπαγγέλτοις] αὐτεπαγγέλτοις legendum vi-
detur. F.G.

αὐτεπαγγέλτοις] Dicit Deos saepius ad Aethiopus e-
pulatum ire καὶ αὐτεπαγγέλτοις etiam invocatos. Sed Mf.
αὐτεπαγγέλτοις, quod elegans est vocabulum, qui se
ipso invitant, qui condicunt. Hoc enim Latinis est
condicere alicui, ut apud Cic. 1. ad fam. 9. alicui si-
gnificare, se apud eum coenaturum. Eadem quidem
vis est vocis αὐτεπαγγέλτοις, sed illud tamen exquisi-
tius. F.G.G.

αὐτεπαγγέλτοις] Recte conjecit Gajetius, idque qua-
tuor Codd. firmant. Quare non recepisse stulticia
fuisse. F.F.R.

7. Τὸ ζῆλον] Τὸ ἐξ ἀρχῆς ζῆλον, Aristot. F.G.

13. ἐπεὶ δὲ ἄλλως ἀρξάμεθα] Contingit enim ut
haec incerta sint Benedictus: jam enim alias incerta
sunt. Oploproeus, quae sanequam non efferunt vim lo-
quentis. Verte: Potest enim esse ut aliter (quam scilicet
munere providentiae) vel temere & fortuito incerta
&c. Nec vero in praecedentibus illa αὐτὸ πᾶν τὸ ζητού-
μενον συναρπάξεις interpreter aut cum Benedicto tu qui-
dem quaestionem corripis, vel cum Oploproeo tu quidem
quaestionem discerpis, sed pro argumento latenter arri-
pis & producis id ipsum quod quaeritur, & sic frau-
dem facis. Et nisi fallor, hunc locum innuit cum
que sic exponendum putavit Henr. Valt'sius in postu-
mis ad Harpocratonem pag. 145. Quin etiam mox
Benedictus temere omisit in versione καὶ ἐκαστοῦ; at
Rrrr 3. recte.

ἀνάγκη. εἴτα δηλαδὴ ἀγανακτήσεις, εἴ τις
σοι μὴ ἀκολουθοῖ, τὰ γιγνώμενα μὲν, ὅποιά
ἔστι, καθαρὸν μὲν καὶ ἐπαινεῖν, οἰόμε-
να δὲ ἀποδείξιν ταῦτα εἶναι, τῷ καὶ προνοίᾳ
ἡ ἀγαθὰ αὐτῶν ἕκαστον. ὥστε καὶ τὸ
καμικόν, τῷ μὲν ὑπομόχθηρον, ἄλλο
δὲ μοι λέγε.

TIM. Ἐγὼ μὲν οὐκ οἶμαι καὶ ἄλλης ὅτι
τῆτοις δὲν ἀποδείξεως. ὅμως δ' ἐν ἑρῷ,
ἀποκρίναι γὰρ μοι Ὀμηρὸς σοι δοκεῖ ἀρι-
στοτελεστερῶς γενέσθαι; ΔΑΜ. Καὶ μάλα.
TIM. Οὐκ ἔν ἐκείνῳ ἐπέειπεν, καὶ πρόνοιαν
τῶν θεῶν ἐμφανίζοντι. ΔΑΜ. Ἀλλ', ὦ θαυ-
μάσιε, ποιητὴν μὲν ἀγαθὸν Ὀμηρον γενέσθαι,
πάντες σοι συνομολογήσονται, μάρτυρα
δὲ ἀληθῆ παρὰ τοιούτων, ἔθ' ἐκείνων, ἔτε
ἄλλον ποιητὴν ἔδνα. ἔτε γὰρ ἀληθείας
ἡ μέλεω αὐτοῖς οἶμαι, ἀλλὰ τῷ κληῖν
τῆς ἀκρόας, καὶ ἀπὸ τῆς μέτροις τε
κατάδοσι, καὶ μύθοις καὶ ἡχοῖς, καὶ ὅλων
ἀπαντᾷ ὑπὲρ τῆς τερπνῆς μηχανῶν.]

Ἀτὰρ ἡδέως ἀν' ἀκῶσαιμι οἷς τισι μάλι-
τα ἐπέειπεν τῷ Ὀμήρῳ. ἄρα οἷς παρὰ τῷ
Διὸς λέγει, ὡς ἐπέβλεπον συνδῆσαι αὐτὸν
ἢ θυγάτηρ, καὶ ὁ ἀδελφὸς, καὶ ἡ γυνή; καὶ
εἴγε μὴ τῷ Βριάρεω ἢ Θέτις ἐκάλεσεν, ἐλεη-
σασα τὸ γιγνώμενον, ἐπεπέδητο ἀν' ἡμῶν ὁ
βέλτερος Ζεὺς, συναρπαδαίς. ἀνθ' ὧν καὶ

nimirum indignaberis, si quis tibi non ob-
sequatur, ea quae fiunt, sicut sunt, enu-
meranti & laudanti; simul vero putanti,
hanc demonstrationem esse, providentia
quodam illorum unumquodque vices suas
servare. Igitur, ut est in comoedia, *Hoc
subdolum videtur: adfer alterum.*

39. TIM. Equidem non puto alia opus
esse in hisce demonstratione. Attamen in-
terrogabo. Etenim responde mihi. Home-
rusne videtur tibi optimus poeta fuisse?
DAM. Sane. TIM. Illi ergo credidi
providentiam Deorum declaranti. DAM.
Verum enim vero, homo admirabilis, poe-
tam quidem bonum fuisse Homerum, om-
nes tibi largientur: testem autem idoneum
taliū, neque illam, neque alium quem-
cumque poetam. Neque enim veri illis cu-
ram esse puto, sed ut auditores demul-
ceant; atque ob id ipsum, versibus occi-
nunt, & personant fabulis, & in univer-
sum jucunditatis causa machinantur om-
nia.

40. Verum libenter audierim, quibus
maxime Homeri dictis fidem habueris: num
illis quae de Jove dicit, insidias illi fecisse
aut ligarent, filiam, & fratrem, & uxo-
rem? & nisi Briareum advocasset Thetis,
miserata factum, in compedes forte raptus
nobis esset Jupiter optimus. Pro quo etiam be-

a Διατάττω] Sic dedi ex G. P. L. & marg. At. qui Διατάττω. Διατάττω Edd. priores. b Δι] Abest
a Fl. c Σοι] Abest ab O. d Μάλισ] Sic Fl. Fr. B2. P. S. Μάλισ γ. & V2. Μάλισ male O. & marg. At.
e Οἷμαι] Decit in O. f Τούτῳ] Τὸ O. g Καίηχοι] Καίηχοι male Fl. h Ὑπὲρ] Decit in O.

21. Ὑπομόχθηρον] Ἀρήστον. G.

33. Καλῶν] Θάλγυν. V.

40. Ἡ θυγάτηρ, καὶ ὁ ἀδελφός, καὶ ἡ γυνή] Ἡ Ἀθηνᾶ,
καὶ ὁ Ποσειδών, καὶ ἡ Ἥρα. V.

recte Opsopæus ac laudibus offeras.

F. G.

20. Διατάττω] Manifestum mendum est in his
verbis Epicurei Philosophi, quibus dixerat Stoicos
iplos τάξιν vocare ἀνάγκην. εἴτα δηλαδὴ ἀγανακτή-
σεις, εἴ τις σοι μὴ ἀκολουθεῖ, τὰ γιγνώμενα μὲν, ὅποιά
ἔστι, καθαρὸν μὲν καὶ ἐπαινεῖν, οἰόμενα
δὲ ἀποδείξιν ταῦτα εἶναι, τῷ καὶ προνοίᾳ
ἡ ἀγαθὰ αὐτῶν ἕκαστον. Inter-
pretes: Deinde scilicet indignaberis, si quis te non se-
quatur, cum ea quae fiunt, qualia sunt enumeres &
laudes, & putes hisce demonstrasse, bonum unumquod-
que immutari providentia. Atqui non permittuntur,

sed eundem servant ordinem illi syderum motus,
temporum vices, & quae enumeravit alia. scriben-
dum sine dubio, ut est in Ms. Διατάττω, regi, ad-
ministrari providentia. Sic paullo ante Timocles
quaerebat, ὅθ' ὑπὲρ τῆς ἐν θεῶν τάξεως ἡ τῶν ὅλων ἐκτα-
λαία. Hoc igitur universum nulla ne providentia regi-
tur?

F. G. G.

Διατάττω] Ex Ms. Gr. P. & L. Infra iterum δι-
τάττω ἕκαστα.

M. de S.

Διατάττω] Hoc praetuli vulgatae Διατάττω, quia
quatuor Codd. jubebant, & melius videtur, ver-
sio.

beneficio gratiam relicturus Thetidi, decipit Agamemnonem, immisso somnio mendaci, quo Achivorum multi perirent. Vides? non poterat nempe jacto fulmine ipsum comburere Agamemnonem, ut non videretur esse impostor. Aut illa forte ad credendum te pertraxerunt, cum audires, Diomede vulneratam Venerem, ac ipsum deinde, Minerva instigante, Martem? paullo post autem, ipsi irruentes in se invicem Dii praelia miscuere viri pariter ac feminae, & Minerva quidem Martem superat, laborantem puto ex vulnere; quod a Diomede acceperat; *Latonam as contra stetit utilium dator Hermes.* Aut istaec de Diana probabilia tibi visa sunt, cum illa aegre fert & indignatur, se non vocatam ab Oeneo ad epulas: atque eam ob causam aprum horribili magnitudine, & robore cui resistere nihil posset, in regionem illius immittit. Num quid ergo talia dicens Homerus tibi persuasit?

41. JUP. Hem! quanto, o Dii, clamore multitudo laudavit Damin. At noster desperare videtur, metuit enim, & aliquantum tremit, & apparet abjecturum esse clypeum: & jam circumspicit, qua se subdu-

Σπορμημονεύων τῇ Θέτιδι πλὴν εὐεργεσίαν, ἔξαπατᾷ τὴν Ἀγαμέμνονα, ὄνειρόν τινα φενομένην δὲ ὑπὸ πτόμῃ, ὥς πολλοὶ τῶν Ἀχαιῶν σποθάνοιν. ὁρᾷς; ἀδύνατον γὰρ ἦν αὐτῷ, κεραιὴν ἐμβαλόντι, καταφλέξαι τὴν Ἀγαμέμνονα αὐτόν, ἀνευ τῆς ἀπατεώνας εἶναι δοκῶν. ἢ ἐκεῖνά σε μάλιστα εἰς τὴν ψῆφον ἔπεισάσατο ἀκούοντα, ὥς Διομήδης μὲν ἔτρωσεν τὴν Ἀφροδίτην, εἶτα τὴν Ἀρην αὐτόν, Ἀθηναίης ὡς ἀποκαλεῖται, μὲν μικρὸν δὲ, αὐτοὺς συμπεσόντες οἱ θεοὶ ἐμονομάχων ἀναμειξόμενός τε, καὶ Θήλειαι, καὶ Ἀθηναίη μὲν Ἀρην καταγωνίζεσθαι, ἄτε καὶ πεποινηκότα, οἶμαι; ἐκ τῆς τραύματος, ὃ ὡς τῆς Διομήδους εἰλήφει, Λητοῖ δ' ἀντίσησώκει ἐρίων Ἑρμῆς. ἢ τὰ ὡς τὴν Ἀρτέμιδος σοι πειθὰν ἔδοξεν, ὥς ἐκεῖνη μοιροῦσα ἠγανάκτησεν ὃ κληθεῖσα ἐφ' ἐστίασιν ὑπὸ τῆς Οἰνέως. καὶ ἀπὸ τῆς οὐν τινα ὑπερφύα, καὶ ἀνυπόστατον τὴν ἀλκήν, ἐπαφῆκεν ὅτι τὴν χώραν αὐτῆς. ἀρα ἔν τῷ 65 τοιαῦτα λέγων σε Ὀμηρὸς ὡς περὶ;

ΖΕΥΣ. Βαβαί. ἡλίκον, ὦ θεοί, ἀνέβησε τὸ πλῆθος, ἐπαινῶντες τὸν Δάμιν ὃς ἡμέτερος, Σπορμημόνως ἔοικε δέδωκε γυναικὶ καὶ ὑποτρέμει, καὶ δηλὸς ὅτι Σπορμήφω τὴν ἀσπίδα, καὶ ἡδὴ ἀεὶ βλέπει οἱ παρεκδύς Σπο-

ἢ Ἐπιστάσῃ] Ἐπιστάσῃ marg. A1W. ἢ Ἐμονομάχων] Ἐμονομαχοῦντο O. ἢ Ἀρῆς] Οἱ Ἀρῆς τε θ αἱ θ. O. m Πιτονημένα] Προπιτονημένα O. n Ἐρίων] Recte O. & Edd. Εἰρήνη F. o Μοιροῦσα] Μοιροῦσα O. p Ἰπὸ] Ἐπὶ O. q Ἐπαφῆκεν] Ἀφῆκεν O.

45. Ὀνειρόν τινα] Πάντα ταῦτα Ὀμηρὸς περὶ τῆς Διὸς πρὸς πολλὰς δὲ πρὸς τὸ Ὀμηρὸν αὐτὸν κατὰ τὴν ἑλληνιστὴν μορφήν. V.
58. Σπῶν] Οὕτως ἐκαλεῖτο ὁ Ἑρμῆς, ἀπὸ τῆς Σπῶν-

κ. V.
59. Ἐμοῖον] Ὀφείλιον. G.
63. Ἀνυπόστατον] Ἀφῆκεν. G.
70. Παρεκδύς] Πάρεκδύς. G.

tionem Cl. Gesneri tamen non attigi, quae non multum ab ab restituta lectione.

Ibid. Τὸν καιρὸν] Unde habeat nescio. M. du S.

21. Ἄλλο — μοι] Inter duas hasce voces insertum erat δὲ, quod exulare, duce Fl. Editione iussimus. M. du S.

33. Μίλει] Sic Ven. utraque. O. μίλει. Reliqui Libri μίλει, minus eleganter. M. du S.

38. Ὀμήρως] Vide cum Iliad. A. 399. M. du S.

45. Ἐξαπατᾷ τὴν Ἀγαμέμ.] Hom. II. B. 6. & seqq. M. du S.

51. Διομήδης μὲν ἔτρωσεν τὴν Ἀφροδίτην] Homer. II. E. 335. M. du S.

52. Εἶτα τὴν Ἀρην] Il. E. 855. M. du S.

54. Ἐμονομάχων ἀναμειξόμενός τε &c.] Homer. II. Y. 70. 75. M. du S.

58. Λητοῖ δ' ἀντίση] Homer. Iliad. XX. Th. M. I. c. II. Y. 72. J. F. B.

59. Ἀρτέμιδος — μοιροῦσα] Hom. II. I. 529. M. du S.

69. Ἀπαφῆκεν τὴν ἀσπίδα] Clypeum abiecit dixit pro eo, quod est causis dissidere & contentionem relin-

ἔποδράσει. TIM. Οὐδ' Εὐριπίδης ἄρα
 σοι δοκεῖ λέγειν τι ὑγιές, ὅποταν αὐτὸς
 ἀναδιδασκάμῃ τὸς θεὸς ὅπῃ τ' σκηνήν,
 δεικνύη σώζοντάς μ' τὸς χρηστὸς τ' ἡρώων,
 τὸς πονηροὺς δὲ, καὶ τ' ἀσέβειαν χεῖρ σέβῃ
 ὅπῃ τριβόνας; DAM. Ἄλλ', ὦ γενναῖό-
 τατε φιλοσόφων Τιμόκλεις, εἰ ταῦτα ποι-
 ῶντες αἱ τραγῳδοὶ πεπεικασί σε, ἀνάγ-
 κη δυοῖν θάτερον, ἢ τοι Πῶλον, καὶ Ἀριστο-
 δήμεον, καὶ Σάτυρον, ἡγεῖσθαι σε θεὸς εἴ-
 ναι τότε, ἢ τὰ πρόσωπα τ' θεῶν αὐτὰ,
 καὶ τὸς ἐμβάδας, καὶ τὸς ποδήρεις χι-
 τῶνας, καὶ χλαμύδας, καὶ χειρίδας, καὶ προ-
 γαστρίδια, καὶ σαμάτια, καὶ τὰ ἄλλα, οἷς

cons queat aufugere. TIM. Neque Euri-
 pides igitur tibi sanum quid videtur dice-
 re, cum Deos ipsos in scenam productos
 ostendit, ut servant bonos inter Heroas,
 malos vero & impietatem, qualis tua est,
 obterunt? DAM. Sed o generosissime phi-
 losophorum, Timocles, si, haec dum a-
 gunt, persuasere tibi Tragici; oportet al-
 terutrum horum, aut Polum, & Aristo-
 demum, & Satyrum, putare te Deos esse
 tunc, aut ipsas Deorum personas, & co-
 thurnos, & talaris togas, & chlamydes,
 & manicas, & ventralia, & thoraces, &
 alia

a Ἀναδιδασκάμῃ] Ἀναδιδάσκει alii, ajunt Coll. b τὸν ἀσέβειαν κατὰ σὶ] Κατὰ σὶ τὸν ἀσέβ. O. c Τραγῳ-
 δοί] Sic Fl. Ald. H. P. Fr. S. Τραγωδοποιεῖ. f. & marg. A1. d εἶναι] Deest in Fl. e καὶ τοὺς ἐμβά.] Omit-
 tit Fl. Habent cert. & O. f χιτῶνας] Omitit O.

73. Ἐπεισάσας] Γραι. ἀναδιδασκάμῃ τοὺς θεοὺς. G.
 78. Οἱ τραγῳδοὶ] Οὗτοι ὑποκριταὶ ἵσταν ὑποκρινομένοι
 τὰ τ' τραγῳδῶν δράματα. V.
 82. τ' ἐμβάδας] Ἐμβάδας μ' τὰ ἔξω αἱ ἐμβάλλουσιν

ὑπὸ τοὺς πόδας οἱ τραγῳδοὶ, ἵνα φανῶσι μικρότεροι. τ' πο-
 δήρεις δὲ, τὰ μέχρι τ' ποδῶν ἐλκόμενα ἱμάτια. V.
 83. Χειρίδας] Τὰ κοινῶς λεγόμενα μανίκια. V.

* Τραγῳδοί] In Ed. & C. τραγῳδοί. Ego mutavi. M. du S.
 † Ἐμβάδας] Sic bis scriptum in Schol. quum ἐμβάδας, re-
 de in textu Luciani. Sed utrovis modo scribitur, ἐμβάδας, ἄδης,

de αἱ ἐμβάδας. Vid. Poll.
 ‡ Ποδήρεις] Ποδήρεις edita. Context

J. F. R.
 M. du S.

linquere. Desperat enim quisquis in bello arma abji-
 cit, & aut fugam spectat, aut mortem expectat.
 Graeci simplicis vocabulo ριψασπίδας vocant timidos,
 id cognominis Demosthenes in proelio quondam eme-
 ruit. Cleonymus apud Aristoph. in Fuc. ἀσπίδαπιδες
 appellatur. Plato Libro de Legibus XII. declarat ρι-
 ψασπίδων nomen multo probrosum esse. G. C.

79. Πῶλον, καὶ Ἀριστόδ.] Τὸν ὑποκριτὰ. F. G.
 Πῶλον, καὶ Ἀριστόδ. καὶ Σάτυρον] Vide supra not. ad
 Men. c. 16. & hoc ipso opusculo c. 3. M. du S.

83. Προγαστρίδια] Cum προγαστρί sit, cui venter
 prominet, possis προγαστρίδια putare pulvillos affi-
 mulando ventri prominulo apta. Sed etiam possit
 vestis esse ante ventrem suspendi solita &c. J. M. G.

84. Σαμάτια] Bis ad scenae apparatus & vesti-
 menta histrionica refert Pollux. Quid si origo inde
 Gallici casae, eodem modo formati, & Germanici
 Leibgen? quibus nominibus notari vestem, mulie-
 brem praefertim, qua arctius corpus stringitur, no-
 tum est. J. M. G.

86. Ἐπὶ καθ' ἑαυτὸν ὁπότεν ὁ Εὐριπίδης] Ἐπὶ καθ'
 ἑαυτὸν ὁπότεν ὁ Εὐριπίδης, μηδὲν ἐπισημαίνοντες τ' χρείας τ'
 δραμάτων, τὰ δοκούντα οἱ λίγη, ἀκούσας αὐτοῦ τότε παρ-
 φρασιαζομένων. Sic lege & interpunge. ἀκούσας pro vul-
 garo ἀκούσῃ, quod tamen cum in hac, tum in Sal-
 mauricali editione typographorum vicio est omis-
 sum,

de τότε ex Ms. reposui. Cum ex sua sententia Euripi-
 des, nulla necessitate fabularum compulsus, quae ipsi
 videntur profert, audi tunc libere loquentem. J. G. G.

Ἐπὶ καθ' ἑαυτὸν ὁπότεν &c.] Ἐπὶ καθ' ἑαυτὸν ὁπότεν
 ὁ Εὐριπίδης, μηδὲν ἐπισημαίνοντες τ' χρείας τ'
 δραμάτων, τὰ δοκούντα οἱ λίγη, ἀκούσας (hanc vocem omiserunt se-
 quiores editores) αὐτοῦ τότε παρφρασιαζομένων. Sic lo-
 cum hunc interpungendum esse, recte monuit Cl.
 Graevius pag. 874. edit. Amst. Alia mutatione hic lo-
 cus plane non indiget, ut qui sit sincerissimus. Dis-
 putant Damis & Timocles, ille, non esse eos, qui
 vulgo ferantur, Deos; hic, vere eos esse, conten-
 dentes. Post varia ultro citroque dicta, rogat tam-
 dem Timocles Damion, num ergo nihil sani judicet
 dicere Euripidem, cum Deos in scenam inducens,
 eos faciat heroum servatores, impiorum vindices. At,
 inquit Damis, si hoc modo tibi, o bone, persuase-
 rint Tragici, oportet ut Deos censeas vel ipsos hy-
 pocritas (qui nempe partes in scena agunt) vel cothur-
 nos, & reliquam tragicam σκευήν, quibus illi Tra-
 goediae majestatem augent. Si ita existimas, id ve-
 ro maxime ridiculum judico; quum (sic verito Grae-
 ca verba, quae proposui) ubi per se Euripides, nulla
 fabularum necessitate id exigente, ea, quae sibi videan-
 tur, dicis, audieris enim aliquando libere pronuncian-
 tem,

Ορῶς

alia quibus illi tragoediam ornant, quod quidem maxime ridiculum arbitror. Alio- qui ubi pro se Euripides, nihil urgente fa- bularum necessitate, quae sibi videantur dicit, audias ipsum tunc libere pronun- ciantem:

Sublime fufum cernis, immenfum aethera,

Cujus tenetur mollibus complexibus

Terra: hoc putato Numen, hunc perhibe Jovem.

& rursus,

O Jupiter, quicunque deum es Jupiter;

Nec enim nisi sermonibus mihi notus es:

& similia.

ἡ κεῖνοι σεντύνοσι ἢ τραγωδίας, ὅθεν ἔχον
λοῦτάλοι οἶμαι. ἐπεὶ καθ' ἑαυτὸν ὁπόταν ὁ
Εὐριπίδης, ὁ μὴδὲν ἐπιγέσης ἢ χρείας ἢ
δραμάτων, τὰ δοκῶντα οἱ λέγει, ἢ ἀνέ-
ση αὐτῷ τότε παρρησιαζομένης,

Ὅρῳ ἢ ὑψῷ, ἢ δ' ἰσχυροῦς αἰθέρα,
καὶ γὰρ περὶ ἐχόντ' ἰσχυρῶς ἐν ἀγκά-
λαις,

Τῶτον νόμιζε Ζῆνα, τόνδ' ἡγεῖται θεόν.

ἢ πάλιν,

Ζεὺς, ὅστις ὅστις ὁ Ζεὺς.

Οὐ γὰρ οἶδα, πλὴν λόγῳ κλύων.

ἢ τὰ τοιαῦτα.

TIM.

[g. Moll.] Hoc trajectum in O. post λέγει. h. [Acuōy] Omisit S. [Acuōy αὐτοῦ ποτε] Edd. cett. [Acuōy αὐ-
τοῦ τότε] G. & O. Tett. etiam L. [ἰσχυροῦς] [ἰσχυρῶς] Edd. [ἰσχυρῶς] marg. At. ridicule. k. Καὶ γὰρ &c.] Deest
hic vers. in Ox. [ἰσχυρῶς] [ἰσχυρῶς] G. P. m. [Ὅστις ὅστις ὁ Ζεὺς] Omisit in O. n. κλύων] Omisit Fl.

Ὅρῳ ἢ ὑψῷ, ἢ δ' ἰσχυροῦς αἰθέρα,
καὶ γὰρ περὶ ἐχόντ' ἰσχυρῶς ἐν ἀγκά-
λαις, τῶτον νόμιζε Ζῆνα, τόνδ' ἡγεῖται θεόν.

Vides superum simul, & immensum aethera,
Terram humidis circumplexentem brachiis,
Illum Jovem arbitrare; hunc esse puta Deum.

ad verbum dedit *avidiis*; quod puto potius est, ut re-
posuimus, *mollibus*. Paullo licentius Cicero de N. D.
2, 25.

Vides sublime fufum, immoderatum aethera,
Qui terram tenero circumjectu amplectitur!

Hunc summum habes divum: hunc perhibes Jovem.

Acuōy est secunda persona Aor. I. Subj. Medii. In
quo hallucinatus est Interpres, vertens *audies*, quasi
esset hic ab *ἀκούσας*, quum sit ab *ἀκούσμαι*. J. J.

88. [Acuōy αὐτοῦ ποτε] In Ox. *Acuōy αὐτοῦ τότε*.
In L. etiam *τότε*, quod & genuinum cenſeo. M. du S.

[Acuōy & ἀκούσμαι] Cum in marg. *Ald. ἀκούσμαι* sine
signo quo pertineat, ita adscriptum esset inter *ἀκούσμαι*
& *ἀκούσμαι*, ut utrovis trahi possit; suspicabar quidem,
& adhuc suspicor, scribentem *ἀκούσμαι* pro *ἀκούσμαι* no-
tare voluisse; quia & sic alii bini Codd. habent. In-
terim quia *ἀκούσμαι* re vera magis respondebat τῷ *ἀκού-
σμαι*, i. e. quando ab recto *ἀκούσμαι* oritur, & *rudem*
notat, id in variant. eo adponi sum passus; etsi absur-
dum plane est, si scriba de hoc adjectivo sic sensit;
nam hic *ἀκούσμαι* esse a nominativo *ἀκούσμαι*, *immensus*,
nimis est apertum: ideoque apostrophum in Edd. de-
ficientem addidi, ut valcat pro *ἀκούσμαι*. J. F. R.

90. [Ὅρῳ . . .] Inter Euripidis fragmenta, quorum
ignorantur fabulae. vs. 1. Cic. de Nat. Deor. II. &
Plut. 1066. f. 1397. & 1695. 2. meminere horum ver-
sum, apud quos omnes *ἰσχυρῶς* legitur. Vid. etiam
Clem. Alex. p. m. 12. 2. P. tamen etiam *ἰσχυρῶς* a-
gnoscat, & *Athenaeus*. p. 53. D. M. du S.

[Ὅρῳ ἢ ὑψῷ] Nobiles senariolos primo merito lo-
co inter fragmenta incertarum Euripidis Tragoediarum
posuit *Barnesius*. Dedimus, quam & ipse servavit,
versionem H. Grotii, quae metrum auctoris cum sen-
tentia pulchre servet, nisi quod pro *ἰσχυρῶς* ipse nimis
Tom. II.

Ad hunc locum laudavit reliquos, qui mentionem ho-
rum versiculorum fecere, *Davisius*. Adde *Enſeb.*
Praep. Evang. 13. 13. & auctorem Philopatridis Lu-
ciani c. 10. Huc etiam pertinere videtur illud Festi
in sublimem, quum ex Ennii Thyeste laudat, *Aspicit
hoc sublime candens, quem vocant omnes Jovem*, quod
jam vidit Nic. Loſſi. Epiphyl. 5. 14. qui porro inde
colligit, ex Euripidis Thyeste ipsum quem tractamus
locum esse desumptum. Qui sequitur versiculus, (quem
uno versiculo Latino recte explicari posse diffidebam)
Euripidi etiam tribuitur & cum superioribus conjun-
gitur ab Athenagora Legat. c. 6. p. 23. Dechairii, qui
vir doctus ait esse ex Hecuba, in quo falli illum puto,
nisi ego requirens falsus sum. J. M. G.

91. [ἰσχυρῶς ἐν ἀγκάλαις] In versu Euripidis pro
ἰσχυρῶς ἐν ἀγκάλαις M. *ἰσχυρῶς ἐν ἀγκάλαις*. Mox in alio
versu *ἰσχυρῶς ἐν ἀγκάλαις* verte *quicunque Jupiter sit*.
J. G. G.

[ἰσχυρῶς] Servavi vulgatam; quia coelum tellurem
ambiens recte dici solet *humidum*. Nec tamen diffi-
cultor *ἰσχυρῶς* de igne coelesti intelligi posse, quo terra
circumfusa blande fovetur. Sed *mollibus* quod *Grotius*
dedit, satis facit utrique. J. F. R.

95. Ζεὺς — κλύων] Ultimam vocem non agnoscat
Fl. *ἰσχυρῶς ἐν ἀγκάλαις*, non extant in O. Vide etiam *Hee*.
488. Or. 418. M. du S.

TIM. Οὐκ οὖν ἀπαλὲς ἄνθρωποι, καὶ τὰ
 ὄντα, ἐξηπάτην), θεοὺς νομίζοντες, καὶ πα-
 τηγυρίζοντες. ΔΑΜ. Εὐγε, ὦ Τιμόκλειε;
 ὅτι με ὑπέμνησας τὴν χεῖρα τὰ ἔθνη νομίζο-
 μένων, ἀφ' ὧν μάλιστα συνίδει τις ἂν, ὥς
 γε ἔδεν βέβαιον ὁ θεὸς θεῶν λόγῳ· πῶς
 ἔχει. πολλὴ γὰρ ἡ ταραχὴ, καὶ ἄλλοι ἄλλα
 νομίζοντες, Σκύθαι μὲν Ἀκινάκη θυοῖτες, καὶ
 Ὀρᾶνες Ζαμόλξιδι, δραπετὴν ἀνθρώπων
 ἐκ Σάμου, ὥς αὐτὸς ἠκούει, Φρύγες δὲ
 Μίνην, καὶ Αἰθίοπες ἡμέραν, καὶ Κυλλή-
 νιοι Φάλληι, καὶ Ἀσύριοι Περσέϊ, καὶ
 Πέρσαι πυρὶ, καὶ Αἰγύπτιοι ὕδατι. καὶ οἱ
 μὲν ἀπασιν ἑκοινῶν τοῖς Αἰγυπτίοις τὸ ὕδωρ,
 ἰδίᾳ δὲ, Μεμφίταις μὲν ὁ βῆς θεός· Πηλυ-
 σιάταις δὲ ὁ κρόμμυς, καὶ ἄλλοις ἡ ἰβίς, ἡ
 κροκόδειλος, καὶ ἄλλοις κυνοκέφαλος, ἡ
 αἰλὺρ, ἡ σίθηξ, καὶ ἔτι χεῖρα κόμας,
 τοῖς μὲν ὁ δεξιὸς ὦμος, τοῖς δὲ κατ'
 ἀντιπέρασιν οἰκῶσιν, ἄτερ. καὶ ἄλλοις κε-
 φαλῆς ἡμίτομον, καὶ ἄλλοις ποτῆριον κερα-
 μέων, ἢ τρύβλιον. ταῦτα πῶς ἐ γέλωτος

42. TIM. Igitur omnes homines, & po-
 puli decepti sunt, qui Deos esse putant; ac
 celebrant. DAM. Bene, Timocles, ad-
 monuisti me eorum, quae inter gentes mo-
 ribus legibusque recepta sunt: e quibus ni-
 mirum maxime cognoverit aliquis, quam
 nihil firmum illa, quae de Diis feruntur,
 habeant. Multa enim confusio, & alii alia
 sanxerunt: Scythae sacrificantes acinaci, &
 Zamolxidi Thracae, qui fugitivus e Samo
 ad illos venit; Phryges autem Menae, id
 est Lemnae; & Dicae Aethiopes; & Cyllenii
 Phaneti; & Assyrii columbae; & Persae
 igni; & aquae Aegyptii. Quamquam com-
 munis quidem Aegyptiis omnibus Deus est
 aqua; privatim vero Memphitis Deus bos
 est; Pelusiotis cepe; & aliis ibis, aut cro-
 codilus, cynocephalus, aut feles, aut si-
 mia: & insuper per vicus aliis humerus
 dexter Deus est; e regione autem habitan-
 tibus, sinister; & aliis caput dimidiatum,
 & aliis figulinum poculum aut patella.
 Haec quomodo non ridicula sunt, o pul-
 cher

a Tu] Absit a Fl. b Γε] Non habet O. c Πῶς] Omittit O. Pell. πῶς vel πάντας. d Θράκας] Deest in O. e Μην] Sic Edd. omnes. Μην ex O. vult. Solan. f Κάϊτοι] Καὶ τοῦτο Fl. Κάϊτοι τοῦτο f. Κάϊτοι sine τοῦτο Ald. H. P. Fr. S. g Κοινῶν] Κοινῶν male Ald. H. Fr. Recte κοινῶν Fl. f. P. &c. idque etiam adscript. marg. A1. h Κρόμμυς] Nihil mutare Fl. not. M. du S. i ἰβίς] Hoc & cett. ad σίθηξ omiſſa in O. not. M. du S.

6. Σκύθαι μὲν] Φρυγῶν Φαπάλως οἱ Σκύθαι συνήσαντες, καὶ ὑπὸ τῇ αὐτῶν ὀγκῇ ἀκινάκῳ ἰδρύσαντες σιδηροῦν, θυ-
 σίας ἐπιτίνας προσάγουσι προβάτων, καὶ ἵππων, νομίζοντες

αὐτὸν εἶναι τὴν Ἀρείαν τὸ ἀγαλμα. V.
 20. Τρύβλιον] Πινάκιον. G.

4. Πῶς] Quam in O. absit, ego non adderem, si
 & in aliis abesset; est quidem ejus pleonasmus haud
 infrequens. Sic Icarion. c. 1. καὶ κοινῶν πᾶσι ἀνθρώποις.
 At tum scribitur enclitice, sine accentu. Hic vero
 potest cum emphasi accipi, i. e. mirum quāvis, de
 qua vid. Bud. Comment. p. 290. ac valebit, omnino,
 & accentum servabit. f. F. R.

6. Ἀκινάκη] Vide supra Tox. c. 38. M. du S.
 Ἀκινάκη θυοῖτες] De hoc ritu nonnihil habet Brod.
 Misc. p. 533. Thesaur. Crit. Part. 2. Qui quia nunc
 ad manus non est, describi a me nequit; sed satis hoc
 visum alibi, ut Tox. c. 38. atque ante. f. F. R.

7. Ζαμόλξιδι] Consule Herod. IV. p. 159. ex quo
 tamē fugitivum fuisse non patet. In Ox. deest Θρά-
 κας. Certe a Scythis celebratur Σκυ. c. 1. an etiam a
 suis Thracibus, aliunde ex hoc non constat. Thrax uti-

que Tr. β. c. 17. vocatur.

9. Μην] Vide supra c. 18. Clem. Alex. 12. 2. προσ-
 κύνουσαν ἡλιον, ὡς Ἰνδοί, καὶ σελήνην, ὡς Φρύγες. In Ox.
 scribitur Μην, quod rectius, quam quod in omnibus
 impressis est Μην; ideoque in textum recepi. M. du S.
 Ego nihil muto. Vid. Hesych. & Hom. II. 4. 455. f. F. R.
 Ibid. Κυλλήνιοι Φάλληι] Quis sit Phales, cui sacra fa-
 ciant Cyllenii, equidem non dixerim, & gratiam ha-
 bebo, qui docuerit. Interim dedi in versione Phane-
 tem, notum ex Orphicis versibus ab Athenagora Le-
 gat. c. 16. p. 72. servatis, itemque aliis, quos debe-
 mus Macrobio Sat. I. 18. Qui etiam docet tum l. c.
 tum c. 17. Solem esse Phaneta. Si quis dicat, tum
 demum aliquid verosimile habituram conjecturam
 nostram, si a Cyllenii sic cultum constet Apollinem,
 ut notum est de Mercurio, cui Cyllenii nomen inde
 hac-

cher Timocles? M O. M. Nonne praedicebam, Dii, futurum, ut proferrentur in lucem haec omnia, & accurate examinarentur? J U P. Praedixisti, Mome, & recte nos reprehendisti; ac studebo corrigere ista, modo praefens periculum effugerimus.

43. T I M. Verum tu Dii inimice, oracula, & praedictiones futurorum, cuius opus dixeris, nisi Deorum illorumque providentiae? D A M. Tace, vir bone, de oraculis. Nam interrogabo te, cuius illorum maxime velis mentionem fieri? num illius quod Lydo Pythius reddidit, quod exacte ambiguum erat ac vultu duplici, quales sunt Hermarum quidam, duplices, & utrinque similes, ad quamcumque illorum te partem convertas? Aut utrum magis superato Croesus Halys, suum imperium an Cýri dissolvat? Atqui non paucis

ἔστιν, ὃ καλεῖ Τυμὸκλεος; ΜΩΜ. Οὐκ ἔλεγον, ὦ Δεοί, ταῦτα πάντα ἤξεν εἰς τέρματες, καὶ ἀκριβῶς ἐξελεσθῆσά γε ΖΕΥΣ. Ἐλεγε, ὦ Μώμε, καὶ ἐπετίμας ὀρθῶς, καὶ ἐγγὺς περὶ τοῦτο ἐπαγορεύσασά μοι αὐτὰ, ἥν τ' ἐν πάσι κίνδυνον ἀναφύγωμαι.

T I M. Ἀλλ', ὦ Δεοί, ἐχθρὲ σὺ, τίς χρησμός καὶ προαγορεύσεις τῷ ἐσομένῳ, τί τ' ἔργον ἂν εἴποις, ἢ θεῶν καὶ τῷ προνοίας ἐκείνου; Δ A M. Σιώπησον, ὦ ἄριστε, καὶ τῷ χρησμῷ, ὅτι ἐρήσομαι σε, τί αὐτῷ κάλιστα μεμνησθῇς ἀξίως; ἂρ' ἐκείνῳ, ὃν τῷ Λυδοῦ ὁ Πύθιος ἐχρησεν; ὃς ἀκριβῶς ἀμφήκης ἦν καὶ διπρόσωπος, οἷοί σοι τ' Ἑρμῆος υἱοί, διττοὶ καὶ ἀμφοτέρωθεν ὅμοιοι, πρὸς ὁπότερον αὐτῷ μένῃ ἐπιστραφήσῃ; ἢ τί μᾶλλον ὁ Κροῖσος ἀβέσας τ' Ἄλυν, καὶ αὐτῷ δεχθῇ, ἢ τὴν Κύρῳ καταλύσῃ; καί τοι οὐκ ὀλίγων ταλάνων

τῶν

k Οὐκ] Deest in O. l Κίνδυνον] Τούτων κίνδυνον O. m Διαφύγωμαι] Διαφύγωμαι f. Prius cett. recte. n Ἐπὶ ἐρήσομαι] Ἐρήσομαι γὰρ σε Fl. o Ἀμφήκης] Ἀμφήκης O. Schol. & C. p Καὶ ἀμφοτέρωθεν] Καὶ abest in O. q Πρὸς] Καὶ πρὸς Edd. excepta Fl. quae καὶ omittit, idque secuti sumus. r Ἐπιστραφήσῃ] Ἐπιστραφῆς Fl. Ἐπιστραφῆς O. s Ἡ τῇ] Τῇ δ' O. t Αὐτῷ] Αὐτοῦ vulgo Edd.

34. Ἀμφήκης] Ἐκ τῶν δύο μερῶν ἡχῶν, ταῦτάς βοῶν. ἡδὺς δ' ἡδὺ περὶ τοὺς ἔλεγον, ὅτι τὸ Ἄλυν ἀβέσας τὴν ἀρχὴν καταλύσει. Διὰ τοῦτο δὲ ἐ διπρόσωπος. γραφῇ δὲ ἀμφήκης, ὅτι ἡ ἀφ' ἑκατέρης ἡδέα ποιεῖν. V. Ibid. Οὐκ εἰσι ἐ τ' Ἑρμῆος υἱοί] Οἱ Ἑρμῆος τετραγώνιοι τῶν κίβδων ὡς οὗτοι τοὺς ὁδοὺς ἰσχυροὶ. ὡς (1) πρὸς τὸ ἄκρον εἰς κεφαλὴν ἔχουσιν ἀνθρώποι μεμνησθῆναι τὸ λῆδον. ἐνίοτε δὲ αὐτὸν πρὸς τὴν εἰς κεφαλὴν, ὡς πάντων (2) ἀνθρώπων. ἔτι δὲ ὅτι ἐ δύο ἀφ' ἑκατέρης μερῶν. αἰνιττεῖτο δὲ

αὐτοὺς οἱ Ἑρμῆς (3) αὐτοὺς τετραγώνιοι αὐτὸν ἐ πρὸς τὰς ὁδοὺς. Ἑρμῆς τὸ λόγον βούλοισι] εἶναι. ἐσημαίνειν δὲ τὸ βίον, ὃν ἀβέσας τὸν ὁδὸν παραδίδωκεν, ἐν λόγῳ ἐ μὲν λόγῳ ποιεῖν, καὶ (4) τοῦτ' ἀληθὲς ὡς ἰδρῶν τὸ τετραγώνιο ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τῆς ἀρχῆς. διπρόσωπος δὲ ποιεῖτο, εἰς ἑκάστην τῶν χερῶν τοὺς φίλους, ἥτοι τοὺς τῶν αὐτῶν ἡμῶν ὁδοὺς τῶν βίῳ (5) ἐισιεύσει, καὶ παρῶσι ἐ ἀποῦσιν ὁμοίως κατὰ ἀβέσας μεμνησθῆναι. V.

- (1) Πρὸς] Εἰς Ed. Cler. Mutavit
(2) Ἀνθρώποι] Ἀνθρώποι male edita.
(3) Αὐτοὺς] Αὐτοὺς V.

M. du S.

- (4) Τὸν ἀλυσῶν] Τὸν ἀλυσῶν editum ante Correxerit M. du S.
(5) Εἰσιεύσει] Ἰσὺς correxerat Idem. Sed quia non addidit unde habeat, vulgatum servavi.
J. F. R.

haesit: huic ego respondeam, eodem Macrobio auctore c. 19. Mercurii ipsum numen ad Solem pertinere. De Phante omnia Eschenbashi in Epigene. f. M. G. 10. Φάλητι] Quis hic sit nescio. M. du S. Ibid. Πρὸς τῇ] Vide infra. M. du S. 11. Ἰδατι] An Nilo? F. G. Quidni animalia in aquis habitantia, crocodillos, hippopotamos &c. per metonymiam? Vid. eruditiss. Davies. (cujus Cl. Hemsterhusii in marg. admonuit) ad Cic. l. De nat. Deor. c. 29. p. m. 74. (Hemsterhusii 68.) Ubi inter alia huc facientia etiam haec adfert ex Joseph. in Apion. l. c. 71. Οἱ δὲ ἰσχυροὶ αἱ ποταμοὶ νόμοι μὲν τῶν Παπρημῶν ἡρώων

σε, τοῖσι δὲ ἄλλοις Αἰγυπτίοις ὡς ἰσχυροί. J. F. R. 15. Κροκόδωλον] Spanhem. 178. & confer cum his omnibus ea, quae habentur Ἐκκλ. c. 10. M. du S. Ibid. Κροκόδωλον] Anubis. E. G. 19. Ποταμῶν] Vide Pignorii mensam Isiacam. p. 31. Sed modius est nostris, quod poculum vocat. M. du S. 33. Τῷ Λυδοῦ] Confer Ἐπιστ. c. 11. Z. id. c. 14. & hoc ipso opusculo c. 20. M. du S. 36. Ὅμοιοι, πρὸς] Sic Fl. In reliquis inter has voces erat καὶ prave. Eadem Fl. ἐπιστραφῆς; sed vulgata proba. M. du S.

των ὁ Σαρδιανὸς ἐκείνῳ ὀλεθρῷ, * τὸ ἀμφιδέξιν τῷτο ἔπῳ ἐπρίατο. ΜΩΜ. Αὐτὰ περ, ὦ Δεῖοι, ὡς ἀνὴρ διεξέρχεται λέγων, ὃ ἐγὼ ἐδιδίκευ μάλιστα. πῦρ νῦν ὁ καλὸς ἡμῖν κιθαρωδός; Σπολδοῦσαι αὐτῷ καλεῖσθαι πρὸς ταῦτα. ΖΕΥΣ. Σὺ ἡμᾶς ὁκισφάτεις, ὦ Μῶμι, ὅτι ἐν χειρῶν τῶν ὀπιτιμῶν.

TIM. Ὅρα οἷα ποιεῖς, ὦ ἀλιτὴρ Δάμι, μοινοῦχί τὰ ἔδη αὐτὰ τῷ θεῷ ἀνατρέπεις τὰ λόγῳ, καὶ βαμὺς αὐτῷ. ΔΑΜ. Οὐ πάντα ἔγωγε τὸς βαμὺς, ὦ Τιμόκλυς. τί γὰρ καὶ δεινὸν ἀπ' αὐτῷ γίγνεται, εἰ θυμωμάτων καὶ εὐωδίας ἐμετοῖ εἰσι; τὸς δὲ ἐν ταύροις τῇ Ἀρτέμιδι ἡδέως ἀνέπειδον ἐκ βάθρων ὅτι κεφαλὴν ἀνατρέποντες, ἐφ' ὧν τοιαῦτα ἡ παρθένος εὐωχουμένη ἔχει. ΖΕΥΣ. Τὴν τὴν πῶθεν ἡμῖν τὸ ἀμαχοῖν κακὸν ἐπέλθεν; ὡς δαμόνων ἐδενός ἀνὴρ Φίδει, ἀλλ' ἐξ ἀμάξης παρρησιάζει, καὶ.

Μάρπηει ἐξείης, ὅς αἵτις, ὅς καὶ ἐκί. ΜΩΜ. Καὶ μὴν ὀλίγους ἀν, ὦ Ζεῦ, τὸς ἀνατίεις εὐροῖς ἐν ἡμῖν καὶ περ τάχα προῖον ὁ ἀνθρώπῳ ἀπεί καὶ τῷ κορυφαίον τῶς.

istum versum emerat? MOM. Illa ipsa fore, Dii, hic vir disputat, quae ego maxime metuebam. Ubi nunc est nobis pulcher ille citharoedus? Descende, responde isti pro te ad haec crimina. JUP. Enecas tu nos; Mome, importunis illis reprehensionibus tuis.

44. TIM. Vide quid agas, execranda Dami, tantum non sedes ipsas Deorum disputatione tua evertis, ipsorumque altaria. D A-M. Non omnia equidem altaria, Timocles: quid enim mali ab iis fiat, si suffitus & boni odoris plena sint? Sed illa Tauricae Dianae libenter sane viderem e fundamentis in caput eversa, in quibus talibus epulis virgo illa gavisā est. JUP. Unde nobis invictum istud malum insonat? ut nulli Deorum vir parcat! sed tanquam e plaustro confidenter maledicit,

60 Et lacerat deinceps infantes atque nocentes: MOM. Verum paucos sane Jupiter invenis inter nos infantes. Et forte progressus homo tanget etiam summorum quendam.

45. TIM.

a Tò] Omittit O. b Ἀνρ] Non comparet in O. c Ἐγὼ] Absc. a Fl. d Ἐκασφάτεις] Sic J. Fl. Fr. P. &c. e Καί] Omittit O. f Μετοί εἰσι] Εἰσι μοι εἰσι O. g Ἐπείλθω] Sic restitui ex J. V. G. O. & marg. M. Ἐπὶ καὶ Edd. cett. h Ὡς] Sic Edd. Ὡς L. Tis O. i Ἐν] Παρ Fl. Ἐν cett. & Cod. P.

40. Ὁ Σαρδιανὸς ἐκείνῳ ὀλεθρῷ, ἐν Σάρδις γὰρ ἐν τῇ Κρατὺ βασιλείᾳ. V.

Ibid. Τὸ ἀμφιδέξιν] Ἀμφιδέξιν λέγει ὁ ταῦς διὰ χειρὸς ὡς δέξιν χειρῶν. ἀμφιδέξιν εἰς ἑαυτὰ τὸ καὶ τὸ διὰ χειρὸς τοῦ αὐτοῦ. V.

49. Ἐδη αὐτὰ] Ἐδη τὰ ἀγάλματα λέγει. ὅτι τὸ ἐδιδίκευ. V.

* Σαυθίρ] Σαυθίρ Ed. Cler. Sed quia Solen. adscripsit in V. esse Σαυθίρ facile adparet quid voluerit. Tantoque faci-

40. Σαρδιανὸς ἐκείνῳ ὀλεθρῷ] Croesium perniciem Sardiānam vocat, a Sardibus ejus regia, unde & Horat. I. Ep. Quid Croesi regia Sardis? Et patet ex hac locutione, non temere ὀλεθρῷ sine auctoritate mutandum in ὀλεθρῷ supra, Pseudom. c. XI. ubi habuimus ὀλεθρῷ ἐκείνῳ Παφλαγονίᾳ; nam et si pluralis ibi sit, & ὀλεθρῷ deinde dicat adjective; tamen & sub-

54. Ἐν ταύροις] Ἐν τῇ τῇ Σαυθίρ τοῖς κρατῶν ἐκί; ἵκον τῇ Ἀρτέμιδι. V.

58. Ἐπὶ καὶ] Ἐπείλθω. G.

59. Ἀπὸ ἐξ ἀμάξης] Ἐν τῇ ἱερῇ τῇ Διονυσίᾳ ὡς ταῖς Ἀθηναίᾳ ἐπὶ ἀρσῶν καὶ ἀρσῶν ἱερῶν ἀπὸ τῶν ἱεροῦ ποταμῶ. Παρρησία εἰς ἱερῶν ἐπὶ τῷ ὀλεθρῷ χειρῶν, τὸ ἐξ ἀμάξης. V.

hinc emendavi quod vel sine Codice conficere licebat. J. F. R.

stantive de Sals. c. 5. ὀλεθρῷ τοῖς ἀνθρώποις. Ac pluralis in aliis similibus adeo est frequens, ut jam perquirere ubi etiam ὀλεθρῷ legitur amplius, operae non videatur.

44. Κιθαρωδός] Apollo, an Mercurius? J. F. R.

46. Ἐκασφάτεις] Vocem hanc eo sensu haud temere reperias. Servantia tamen. M. de S. Ἐκασφάτεις

43. TIM. Neque tonantem ipsum Jo-70
vem audis, hostis Deorum Dami? DAM.
Quidni tonitru audiam, Timocles? Utrum
vero Jupiter sit, qui tonat, melius tu no-
ris, qui forte a Diis alicunde veneris:
quando, qui e Creta veniunt, alia nobis nar-
rant, sepulcrum ibi quoddam ostendi, &
columellam adstare, quae declaret, non to-
naturum amplius Jovem, qui olim sit mor-
tuus. MOM. Hoc diu ego sciebam dictu-
rum esse hominem. Quid ergo, Jupiter,
expalluisti nobis, & dentes tremore colli-
dis? Bono animo oportet esse, & ejusmo-
di homunciones contemnere. JUP. Quid
ais, Mome, contemnere? Non vides, quot
ipsum audiant, & quam illius persuasione-
bus contra nos occupati sint? abducatur
illos auribus devinctos Damis? MOM. At
tu, cum volueris, Jupiter, catena aurea
demissa omnes

*Ipsa cum terra huc & cum mare traxeris
ad nos.*

46. TIM. Dic mihi, execrabilis ho-
mo, an aliquando navigasti? DAM. Et
saepe, Timocles. TIM. Nonne ferebat
cum vos ventus, in linteum irruens,

TIM. Οὐδὲ βροντῶντ' αὐτῷ τῷ
Διὸς ἀκούς, ὃ θεομάχε Δάμι, ΔΑΜ.
Καὶ ὡς ἐ μέλλω βροντῆς ἀκούειν, ὃ Τι-
μόκλεις; εἰ δὲ ὁ Ζεὺς ὁ βροντῆς ἔστι, οὐ
δὲ ἄμεινον εἰδέης, ἐκείθεν ποθεν ὡς
75 ἴδω ἀφ' ἡμετέρου. ἐπεὶ οἱ γε ἐκ Κρήτης
ἤκουες ἄλλα ἡμῶν διηγέειν, τάφον τινα
κεῖθι δείκνυς, καὶ γῆλιν ἐφιστάσθαι δηλοῦσαι
ὡς ἐκείνι βροντῆσιν ἀνὸς Ζεὺς, ὃ τῶνδε
πάλαι. ΜΩΜ. Τὴν ἐγὼ πρὸ πολλῶν
80 ἰσχυρὰ μὲν ἐρεῖτα ἢ ἀνθρώπων. τί δ' ἐν,
ὃ Ζεῦ, ἀχρεΐας ἡμῶν, καὶ συγκροτῆς τῆς
οὐδόντας ὑπὸ τῷ τρέμει; Παρὲν χρεῖ, καὶ
τῶντων ἀνθρωπίνων καταφρονῶν. ΖΕΥΣ.
Τί λέγεις, ὃ Μῶμε, καταφρονῶν; ἔχ
90 ὁρᾷς ὅσοι ἀκούσι, καὶ ὡς συμπεπνευσμένοι εἰ-
σὶν ἤδη καθ' ἡμῶν, καὶ ἀπάγῃ αὐτὸς ἀναδη-
σάμεν ὅταν ὁ Δάμις; ΜΩΜ. Ἀλ-
λά σὺ ὁπότες, ὃ Ζεῦ, θελήσεις, σερπὼν
χρυσῆν καθύς, ἀπαύσας αὐτὸς

90 Αὐτῆκεν γαῖν ἐρύσαις αὐτῇ τε θαλάσῃ.

TIM. Εἰπέ μοι, ὃ κατάρατε, πῶς πλε-
κας ἤδη ποτέ; ΔΑΜ. Καὶ πολλὰ
κίς, ὃ Τιμόκλεις. TIM. Οὐκ οὐκ ἔφερον
ἡμᾶς τότε ὁ ἀνέμ' ἐμπέπλεον τῇ οὐδόνῃ,

234

h. Αἰτῶν] Ἄρε Ο. i. Ἄρε ἄμεινον] Ἄρε. αὐ. Ο. m. Παρὲν] Restitui ex Fl. 7. Παρὲν habebant cett. Ἐπὶ δ.
n. Διηγέειν] Διηγέοντο Fl. & marg. M. o. Τῶνδε πάλαι] Πάλαι τῶνδε Ο. p. Πρὸ πολλῶν] Οὐκ οὐκ Ο.
g. Δ'] Αβέστ in O. r. Καταφρονῶν] Καταφρονῶν Ο. ; Παλλὰς] Παλλὰς male Ο. ; Ἐφερον ἡμᾶς] Ἐφερον ἡμᾶς.
Ο. v. Ο.] In Fl. est ἡ.

76. Τάφον τινα] Τάφος ἐν τῇ Κρήτῃ, καὶ ἐκτελέσθητο ἐν τῇ αὐτῇ, ΤΟΙΣ ΔΙΟΞ ΤΑΦΟΣ, καὶ αἱ αὐτὲν τὸν τάφον. V.
† Αὐτῇ] Αὐτῇ V. quod in Impressis recte mutatum. M. du S.

Ἐπισφάτῃς] Μάστιγας dederant olim satis ambigue.
Sed occidis, vel obtundis, vertendum credo; si pro-
bum est ἐπισφάτῃς. Conf. tamen supra διὰ σφάτῃς
μάστιγας in var. Lectt. cap. 22.

58. Καὶ ἐν τῇ γαίᾳ] Τῇ γαίᾳ πάλαι τὸ ἀνέμῳ καὶ ἐν τῇ
ἐκείνῃ. Mf. τῇ γαίᾳ πάλαι τὸ ἀνέμῳ καὶ ἐν τῇ γαίᾳ.

76. Τάφον] Mf. O. & P. & utraque Veneta re-
ctius quam ἐκείνῃ, quod in reliquis. In Coll. tamen
Scholii tantum vicem obtinet. M. du S.

61. Μάστιγας] Vide Homer. Il. O. 137. M. du S.

74. Ἐπὶ τῇ γαίᾳ ἀφ' ἡμετέρου] Ἀπὸ ἀνὸς ἐν pro ἐντὶ λε-
gendum? Editio Basileensis habet πρὸς, quae lectio non

placet: versus est trimeter. Sic autem legendas: Ἐπὶ
τῇ γαίᾳ ἀφ' ἡμετέρου. F. G.

Ἐπὶ τῇ γαίᾳ ἀφ' ἡμετέρου] Post inventum ὡς non jam
opus erit ἐν legere, eoque minus, quod mox ἐν rur-
sus sequatur: quales repetitiones me quidem non of-
fenderent; non tamen eas auferem, ubi aliud quod
probum est, invenio. Bene tamen offecit Gujctus,
πρὸς ἐντὶ falsum esse, F. F. R.

76. Τάφον] Vide Laßmannum haec fufus differentem
I. 11. & Nostrum Τιμ. c. 4. M. du S.

86. Ἀναδησάμεν ὅταν] Hercules Gallicus haec
enarrabit c. 3. Passim eodem alludit M. du S.

88. Σερπὼν χρυσῆν] Hom. Il. O. 18. M. du S.

Sess 3

95. Τῇ

ἢ ἐμπληρὰς τὰ ἀκάτια, ἢ οἱ ἐρέπιοι; ἐκ-95 & implens vela, *magis quam remigantes?* βέρνα δὲ ^a εἰς τις ἐφετῶς, ἢ ἐσωζέτ' ναῦν; ΔΑΜ. Καὶ μάλα. ΤΙΜ. Εἴτα ἡ ναὺς μὲν οὐκ ἂν ἐπλεῖ μὴ κυβερνημένη, τὸ δὲ ὅλον τῆτο ἀκυβέρνητον οἶε, ἢ ἀνηγεμόνευτον φέρε-
σαι; ^b ΖΕΥΣ. Εὐγε συνετῶς ταῦτα ^c ὁ Τιμοκλῆς, ἢ ἰσχυρῶς τῷ ᾠθευμένῳ.

^d ΔΑΜ. Ἀλλ', ὦ Θεοφιλέστατε Τιμοκλῆς, τὸ μὴ κυβερνητὴν ἐκείνον εἶδες ἂν, ^e αἰετὰ συμφέροντα ἐπινοῶντα, ἢ πρὸ τῆς χειρὸς ᾠθευόμενον, καὶ προσάπτοντα τοῖς ναύταις, ἀλυσιτελεῖς δὲ ἐνδὲ ἄλογον ^f εἶδέν τι εἶχεν ἡ ναὺς, ^g ὁ μὴ χρησίμων πάντως καὶ ἀναγκαῖον ἦν πρὸς τὴν ναυτιλίαν αὐτοῖς. ὁ

DAM. Sane. TIM. Tum navis quidem non navigasset nisi esset gubernata: hoc universum autem sine gubernatore atque duce ferri arbitraris? JUP. Euge prudenter ista Timocles, & valide *disponas* similitudine.

47. DAM. Verum, carissime Diis Timocles, gubernatorem illum videbas semper cogitare utilia, & ante tempus parare se, & imperare nautis: inutile autem aut irrationabile nihil habebat navis, quod non omnino utile & necessarium ipsis esset ad navigationem.

^a Εἰς] Deest in Fl. adest in P. P. &c. ^b ΖΕΥΣ] Ex emend. Solan. ΔΑΜ. Edd. priores. ^c ὁ Τιμοκλῆς] Ὁ Τιμοκλῆς P. συνετῶς, ὁ Τιμοκλῆς, ταῦτα O. ^d ΔΑΜ.] Instruit Solan. ^e Τιμοκλῆς] Deest in O. ^f αἰετὰ] Et hoc deest in O. ^g οὐδὲ ἄλογον] οὐδὲ ἐνδὲ ἄλ. O. ^h οὐδὲ τι εἶχεν] οὐδὲ εἶχε τι. O. ⁱ ὁ μὴ χρησίμων &c.] Sic G. Ox. marg. A. & Ed. P. Ceterae vero novem ut Fl. J. Ald. Fr. V2. (B1. & 2.) H. S. A. ὁ μὴ χρησίμων ἦν αὐτοῖς: omittis reliquis.

95. Καὶ ἐμπληρὰς] (1) Ἀκάτια οἱ μὲν τοὺς μεγάλους καὶ μικροὺς ἀλυσίους. ἀπὸ τῆς αἰετῆς καὶ τῆς ἀναγκαῖας.

(1) Ἀκάτια] Pro his, ab ἀκάτια ad ἰσὺς usque, in C. sic legitur: ὅτι μὴ πᾶσι τοῖς φασιν, οἱ καὶ Πλουδῶντες.

95. Καὶ ἐμπληρὰς] (2) κάποια ἀκάτια φασιν, οἱ καὶ κάποια ἐνέμει. V.

(2) Κάποια] Lege κάποια. Sed in C. legitur κάποια. M. du S.

95. Ἐμπληρὰς] Recte rursus Edd. nec opus ἐμπληρὰς inserto μ semper scribere, ut alibi voluit Solan. Vid. notata ad Amor. c. 24. No. 91. J.F.R.

Ibid. τὰ ἀκάτια] Id est ἰσὺς, Hefsch. F.G.

Ibid. ὁ μὴ χρησίμων] Omisita ante ἢ vox μᾶλλον. Vide ad Jon. Conf. c. 7. & finem hujus ipsius libelli. J.M.G.

1. ΖΕΥΣ] Ex conjectura personarum nomina mutantur. Quae enim nunc Jupiter loquitur, in omnibus nostris libris Damidi insulse tribuebantur. Quin & Codex Ox. errori caeterorum hoc addidit, quod pro ὁ Τιμ. reposuit ὁ Τιμοκλῆς. Idemque mox nomen, cum statim importune recurrebat, delevit. Nihil emendatione nostra certius. M. du S.

7. Ἀλυσιτελεῖς δὲ] Ἀλυσιτελεῖς δὲ, ἐνδὲ ἄλογον εἶδέν τι εἶχεν ἡ ναὺς, ὁ μὴ χρησίμων ἦν αὐτοῖς. In Ms. hic adduntur nonnullae voces: ὁ μὴ χρησίμων πάντως & ἀναγκαῖον ἦν πρὸς τὴν ναυτιλίαν αὐτοῖς. quod non utile omnino & necessarium sit ipsis ad navigationem. J.G.G.

8. ὁ μὴ χρησίμων — ναυτιλίαν] Haec etiam Ox. Codex, &c, quod miror, Ed. P. unde nata, nescio, raro enim in textu quidquam mutare consuevit. M. du S.

ὁ μὴ χρησίμων πάντως & &c.] Verba Parisinae Ed. servavi, quia tribus Codd. firmatur. Vulgata cetera-

rum Edd. lectio quidem satis commodum sensum exhibebat, dando: εἶδέν τι εἶχεν ἡ ναὺς, ὁ μὴ χρησίμων ἦν αὐτοῖς; quod Cl. Gesner. vertebat: *nihil habebat navis, quod non ipsis esset usui.* Nec facile quisquam divinaflet aliquid addendum vel mutandum; verum quia principis Editionis aut unius codicis omisso facile transire solet ad posteriores Edd. omnes, nolui committere, ut illa detecta denuo maneret intacta, etsi haud adeo magni est momenti. Nihil igitur indignabitur Cl. Gesner. me versionem etiam sex verbis auxisse. J.F.R.

13. ὁ μὲν πρότος] Πρότος & πρότος explicant Homeri interpretes ad Il. A. 434. & Od. B. 445. itemque Hefschius, duplices funes, a carchesio hinc in proram, hinc in puppim tentos. Sed in ea, quae hic describitur navi, πρότος vim nominis sui servare debet & funis esse versus proram s. anteriorem navis partem tentus, cujus ope erigatur demissus antea malus, qui renitatur, ne versus puppim recidere malus possit: nam ne a ventis versus proram queat dejici, satis impedit reliqua constructio. Et videtur hinc emendanda figura Schefferi de mil. nav. ad p. 168. in qua protonus non est protonus sed epitonus: i. e. navis Schefferi similis hac parte est huic, quam reprehendit Damis. J.M.G.

navigationem. At tuus iste gubernator, ἰοδὲ σὺς ἔτ' κυβερνήτης, ὃν τῇ μεγάλῃ
quam magnæ præcellæ navi postulas, & ἰοδὲ σὺς ἔτ' κυβερνήτης, ὃν τῇ μεγάλῃ
cui illius nautæ, nihil ratione neque præ
dignitate constituunt. Sed protenus forte
fymis ad puppim tentus est, pedesque ad
proram utrique : & ancoræ interdum au-
reæ, chenisus autem plumbeus ; & picta,
quæ mari demerguntur, quæ vero eminent,
deformia.

48. Inter ipsos vero nautas videas alium
quidem pigrum atque inerrem, & ad opera
suscipiendâ timidum, dimidiæ esse vel ter-
tiæ parti navis præfectum : alium vero ad
natandum strenuum, ad exsiliendum in an-
gustiam.

* Ταύτη] Deest in O. ἰοδὲ] Ἐν esse in O. ante ἔδον notat Solan. Forſan Οὐδὲ ἢ voluit. m. A.] Inſert.
ex Fl. Cett. non habebant. n. Μολύβδης] Μολύβδης O. o Νῆος] Νῆος O. p Διὸς] Hoc prætulit ex J. Cod.
P. & marg. Δι.] Ἄκουσιν cett.

13. Πρώτοι] Τὸ πρώτον (3) ὃ ἀπομαύει τὸ ἴδιον. V.
16. Ὁ χρίσκει] Τὸ τὸ πρώτος μὲν (4) ἀπὸ τῆς
αἰ ἀρχῆς. ὁ δὲ τὸ τρίτος (5) ἐν ἀρχῇ. χρίσκει δὲ
ἐλάττω, ὅτι χρίσκει κεφαλὴν μορφοῦντας αἰ ναυπηγῶν, ἐπα-
ρθεῖν τὸ ἀκρὸν. τὰχα τὸ πλεον ἐν χρίσκει ἀπαικτοῦς, ἢ
τὸ (6) ἐνὸς αἰῶνος χρίσκει, ὡς ἀπαικτοῦς αὐτοῦ ἢ πλεον
ἀπαικτοῦς, τριῶν χρίσκει (7) ὑπὲρ τῶν χρίσκει. V.
21. Διμοίρην] Διμοίρην ὁ τὸ διμοίρην τὸ ἐν τῇ νῆϊ

(3) Ὁ] Ἐν ὃ editum ante. Mutavit M. du S.
(4) Ἀπὸ τῆς] Sic recte Exc. G. idque recepi, cum
ἐπαρθεῖν ante edereetur. M. du S.
(5) Ἐν ἀρχῇ] Poſt hæc in C. inſeritur. ὡς δὲ αἰ τὸ τῶν
ἐπαικτοῦς ἐπαικτοῦς ἀπὸ. M. du S.
(6) Ἐνὸς αἰῶνος] Sic Impreſſa. At ἐνὸς αἰῶνος Exc. G. & V.
Deest in C. M. du S. Scriberem ſaltem ἐνὸς αἰῶνος. J. F. R.

14. Οἱ πρώτοι δὲ ἐν τῇ πρώτῃ] Nempe πρώτοι h. e.
funes, quibus imum latus veli ex utroque angulo ad
navem alligabatur, debebant, ut ventis ferentibus re-
niterentur, tenti neceſſario eſſe verſus puppim. Me-
lius hic reſpondet figura Schefferi. Ed. Scheff. p. 158.
ſeq. De chenisco nihil opus eſt monere, cum vel ipſe
noſter eum aliis locis ſatis declararet. J. M. G.

21. Διμοίρην ἢ τριμοίρην] Dupliciarium aut tri-
pliciarium. Διμοίρην, cui duplex portio datur, du-
plex annona, &c. F. G.

Διμοίρην ἢ τριμοίρην] De his ſilent, qui de re nau-
tica veterum ſcribere : nec alibi temere poſterioris in-
venias. Sed duplicarios etiam norat Livius, quem vi-
de L. II. Conſule Turneb. Adv. XXI. 28. ſtipendium
autem ſimplex diurnum Athenis tres oboli, ſeu dimi-
dia drachma. M. du S.

Διμοίρην ἢ τριμοίρην] Cum ex contrario appareat,
hic non tam de ſtipendio, & commodis, quam de
munere & honore agi : malui hoc ſequi, quod &

ἀρχαν. τριμοίρην δὲ, ὁ τὸ τρίτον μέρος ἀρχαν. ὅτι δὲ
ἐλάττω. αἰ μὲν τὸ ἰταλὸν μὲν δὲ λαμβάνουσιν ἐρατῶτα, τῷ
μὲν αἰναι τὴν ἐρατῶτα ἀριτὴν τελειοῖ. (8) V.

Idem. Τὸν δὲ κατεκαλυμμένον] Πάντα ταῦτα λέγει ὡς
ὁμοῦ μὲν τὸ ἐν τῷ πλεον σκεῦος, ἢ μεταφωρῶντας (9) αἰ-
τῶν ἐν τῇ νῆϊ. ὅτι αἰ μὲν οὐρανὸς καλῶς πρᾶττει, αἰ-
τῶν. αἰ δὲ ἄδωκεν, ὡς πρᾶττει. V.

(7) Τριμοίρην] Ita ſe ex G. C. & V. emendaſſe, cum edi-
tū eſſet ἐπαικτοῦς, tollatur M. du S.
(8) Aut errat Scholiastes, aut corruptus eſt a Hæbæis. At
vero ſic etiam legitur in Exc. G. & in margine C. M. du S.
(9) Ἀπὸ τῆς] Ἀπὸ τῆς edebatur ante, & μεταφωρῶντας
αἰ μὲν. Utinamque mutavit M. du S.

ſcholia ad h. l. primum ponunt, & e Suida probari
poſteſt, & confirmatur ex Aelianæ Tacticis, apud quem
p. 20. Blanc. λέγει in aliquot διμοίρην dividitur,
deinde dicitur p. 21. τὰς δὲ δύο διμοίρην διμοίρην, ἢ
τὸ ἀπὸ τῆς τῶν διμοίρην καλεῖται, κ. τ. λ. Hoc certe
apparet præfecturæ cujuſdam nomen apud Aelianum
διμοίρην poſtius eſſe, quam commodi. J. M. G.

22. Διὸς] Ἄκουσιν, quod Edd. omnes præter Junt.
habebant, videtur fuiſſe interpretatio τῷ διῷ, & ſic
irrepreſſiſſe. Quare hoc prætulit, licet paucioribus te-
ſtibus firmatum. Majorem enim vim habet, ſi mira-
bilem & quaſi terribilem natando dicas, quam im-
pigram, quod vulgata lectio exhibet. In qua ſtrenuum
tamen edi paſſus ſum, quia διῷς uſitato Latino vo-
cabulo vix tamen ſatis reddi poterit ; nec
potens, terribilis ſatisfaceret Lectori Latina ſola in-
telligenti. Exemplum vero phraſeos διῷς ποῖν τι ſunt
obvia. Alciph. I. Ep. 10. p. 38. Οἱ τὰ μάλιστα διῷς
i. e. Aſtroum. Aelian. V. Hiſt. III. 1. Κατὰ χιμῆ-
ρας

ἀνακηδῆσαι ῥάδιον καὶ εἰδότα τῷ χρησίμῳ
ἕκαστα, μόνον τῷτον ἀντλεῖν προσεταγμέ-
νον. τὰ δὲ αὐτὰ καὶ ἐν τοῖς ὀπιβάταις, μα-
2 ρίγαι μὲν τινα ἐν προσδρία ὡς καὶ τῷ κυ-
βερνήτῳ καθήκον, καὶ θεραπευόμενον, καὶ
ἄλλοι κίναidon, ἢ πατραλοῖαν, ἢ ἱερού-
λον, ὑποτιμώμενον, καὶ τὰ ἄκρα τῷ νεῷς
καταληφτότα· χαρίεις δὲ πολλὰς ἐν μυ-
3 χῷ τῷ σκάφει γενοχωρημένους, καὶ ὑπὸ
τῷ πρὸς ἀλήθειαν χειρόνι πατημένους. ἐν-
νόησον γυν, ὅπως ὁ Σισυράτης μὲν καὶ Ἀριστέ-
ιδης ἔπλευσε, καὶ Φωκίαν, ἐδὲ τὰ ἀλφία
ἁγρῇ ἔχοντες, ἐδὲ ἀποτεινὰς τὰς πόδας
δυνάμενοι ἐπὶ γυμνῶν τῶν σαίδων ὡς καὶ τῷ
ἀντλον· ἐν ὅσας δὲ ἀγαθοῖς Καλλίας, καὶ

tennas agilem , & utilium omnium scientem , solum exhaurire *sentinam* iussu : eandemque inter vectores esse rationem : furciferum quendam primo loco apud gubernatorem assidere & coli ; aliumque cinaedum , aut parricidam , aut sacrilegum , supra reliquos honorari , & summa navis occupare : honestos autem multos in angulo navis confertos ab iis , qui re vera deteriores sunt , conculcari . Cogita enim , quomodo Socrates & Aristides navigaverint , & Phocion , qui neque alimentorum satis habuerint , neque extendere pedes nudis in tabulis ad ipsam sentinam potuerint : in quantis contra bonis *fuertint* Callias , & Midias , & Sar-

α Σωκράτης μ] Μω Σωκράτης Ο.

33. Ὅπως Σωκράτης] Σωκράτης ἑ Θεσίων Ἀθηναῖος ἦ-
σαν, ἀμφότεροι ἐκ αὐτῆς γενεᾶς. ὁ μὲν φιλόσοφος,
ὁ δὲ γραμματικός. V.

34. Φακίαν] Ὁ Φακίαν ἔτος μοιχαλὸν εἶχε γυναικα,
ἣ ἐκάλω Καλλίας, G.

37. (1) Καλλίας ἔ Μυδίας ἔ Σαρδάν.] Ὁ μὲ Καλλίας
 ὅτος, ὡς (2) Κρατῶς Φασί, Ἰπποκίος υἱός ἐν, τὸ δῶλον
 (3) Μελίτιος, πλοῦσιος καὶ παρχατῶν καὶ ὑπὸ δῶλον
 (4) ἀποφασίζοντος, καὶ κάλασιος τρέφον. εἰς δὲ συνιστάται αὐ-
 τῷ Κρατῶς κοινωθῆναι, ὡς ὅτι κατέχων. οἱ δὲ δυνά-
 μεις τὰς αὐτῶν ἐπιτάξεις, καὶ ἰσχυρῶς αὐτῶν εἰς τὸ

γινώσκων ὅτι ὑποδύκται εἰς αὐ. ὅθεν ὁ Μάρκος ἀγασθεὶς χα-
 ρίς ἐν ᾗ αὐτὸς λέγει τὸ ἀνεπιδύνατον. καμωδῇ δὲ αὐτὸν Κρα-
 τῆς, κ. ὡς (4) Θάου γυναικᾶ μοιχοπόστολῃς ἐν τῇ τά-
 λανθᾳ δύναις εἰς τὴν μη κριθῆναι. ὁ δὲ Μεδίας (5) ὀργυπα-
 ρος ἦν, ὁ Πλάτων ὀργυπαλγῆς, κ. ὡς ποικίλῃ ἐν αἰσῶνι,
 κ. ᾧ δημοσίῃσι νοσφιστῶν (6) Φρύγχιος ὁ Πλάτων ἐξ ἀβέλ-
 λου. ὁ δὲ Σαρδανάπατος υἱὸς ἦν (7) Ἀνακυβάρου τῷ
 Μήδῃ, κ. βασιλεὺς Ἀσσυρίων τρωφῇ (8) πετραμῶντος, καὶ
 γυναικὶ τῇ πάντα βίον ἐκδοκασαίνῃ. διὰ ἐκ τούτου ἡ
 Ἀσσυρία καταδύει ἀρχή. V.

οὐ Πλάτων ἀπὸ ἀλλή. Sed notatur ut corruptum. In C. re-
cte ἀρρηκτέον· ἢ ἀπὸ ἀλλή καὶ ἀπὸ τὰ ἑμῶς διπλῶς, nisi
quod συνελθὼν scriptum est. M. de S.

(6) *Ἐπὶ τῇ Πλ. διακ.*] Quatuor haec verba in editis non
comparentia ex Cod. supplevit M. de S.

(7) Ἀνακονδραῖος] Ἀνακονδραῖος G. Ἀνακονδραῖος C.
(8) Πισπραμίονος] Sic Codd. Mss. Ad. de S.

(1) Καλλίος καὶ Μένειος ἔσονται.] Hoc Scholion in editis relationem ad verba "Ὅσοι δὲ ἀγαθοὶ ἐκ G. huc retulit: *M. de S.*
(2) Κρατὶς αὐτοῦ.] Κρατὶς Ἀρχιμάχου. G.
(3) Μελισσὸς ἀλάντος.] Μελισσὺς, ὡς Ἀριστοφάνης ἄρχει, πλάσσει. C.

(4) *Phox*] Vid. Schol. praecedens, ubi *Phoxian* hic dicitur.
M. de S.

(5) 'Oxyrhynchus] In Exc. G. scriptum est $\epsilon\rho\upsilon\chi\acute{\alpha}\nu\sigma$ ^{πρ} $\epsilon\sigma$

γίαν δυνάμει. Adde Suid. v. κλειστός. Et Interprett.
ad Ael. l. 1. ubi δυνάμει καὶ πολλὰς οἱ πολλὰς. Sic
δυνάμει λέγεται Aristoph. Ach. 428. quod recte tamen ibi
vertitur *disax* in malam fere partem. Nam δυνάμει pro-
prie *malum* quid esse, recte quidem ex Plat. in Pro-
tag. p. 206. ait Rever. *Horrens*, in Obsf. Crit. ad He-
rædot. p. 33. Platonis quippe verba sunt: Τὸ δὲ ΔΕΙ-
ΝΟΝ, φοβῶν, καλὸν ἔσται. εὐδὴν γὰρ λέγει ἡμεῖς δυνάμει,
εὐδὴ δυνάμει εὐφρανῶν, εὐδὴ δυνάμει ἡδονῆς ὡς καὶ δυνάμει νόστου, καὶ δι-
νῶς πάλαιος, καὶ δυνάμει παλαιῶν ὡς τὸ ΔΕΙΝΟΝ κακοῦ ἐν-
τος. Verum nihil obstat, quin usus etiam ad res bonas
transfulerit; nam & ipse *Plato*, quod vel *Lexica*
notarunt, in cod. Protag. *Πρωταγόρας* σοφίς ἐστι δυνάμει
ἐξουσίᾳ ἀντι, dicit. Rursus Aristoph. Nub. 243. Νόστος
— ἰσχυρὸν, δυνάμει Φαυλῶν. l. c. *immediatè voracitatis*, in mal.

part. Sed ratio translationis ad actiones vehementes, quaeve spectatores in stuporem rapiunt, satis patet contemplanti. Ideoque elegantius ac longe potentius hoc verbum debiliori facile in Luciano praetulimus. Quin & ad *urinandi* artem magis quam ad simplicem narationem hic respiciendum, etli ~~κατασκευάζει~~ utrumque complectitur. Alioqui ~~τίνα~~ potuisset dicere, si de *natandi* sola arte, non *mergendi*, voluisset loqui.

30. *Xapιtας*] Pro eruditis ac politis habuimus supra, *Quom. Hist. c. 16.* *ἄνθρωποι διὰ τὴν χαριεὶς*, καὶ *ἐνδοξοὶ ἱστανὲς πολυχρόνιοι καὶ πρῶτιστοι*. Ubi vid. not. Cl. Graevii meamque. Cl. Gesner. illic reddidit, *venusto*; hic *honestos*, i. e. digniores, quod huic loco convenientius, etiam eruditi non excludantur. Adde

Sardanapalus luxuriantes, eosque qui sub se erant, despicientes.

49. Talia tua in navi fiunt, Timocles, vir sapientissime, ac propterea naufragia mille. Si quis vero gubernator adstans videret & constitueret singula; primo quidem non ignoraret, qui boni, quique mali inter navigantes; deinde unicuique pro dignitate, quae illi conveniunt, tribueret, locumque meliorem melioribus apud se supra, inferioremque deterioribus; & convictores quosdam ex melioribus consiliariosque faceret; atque inter nautas promptus ille aut proram curare, vel latus, aut omnino praeesse aliis juberetur: contra iste piger

Μειδίας, ἢ Σαρδανάπαλος ὁ ἐντροφῶν-
τες, ἢ τ' ὕφ' αὐτοῖς καταπτύοντες.

Τοιαῦτα ἐν τῇ νηὶ σὺ γίγνη, ὦ σοφώ-
τατε Τιμόκλειε· ἀλλὰ τῦτο αἱ ναυαγίας
μυρίαί. εἰ δέ τις κυβερνήτης ἐφεστῶς ἐώρα ἢ
διέταπεν ἕκαστα, πρῶτον μὲν οὐκ ἂν ἠγνόη-
σεν οἱ τινες οἱ χρηστοί, ἢ οἱ τινες οἱ φαῦλοι
ἐμπλεόντων, ἐπεὶ ἕκαστος καὶ τὴν ἀξίαν
τὰ προσήκοντα ἀπένειμεν ἄν, χῶραν τε ἢ
ἀμείνω τοῖς ἀμείνοσι παρ' αὐτὸν ἄνω, ἢ
κάτω δὲ τοῖς χείροσι, ἢ συσσίτης ἔστιν ἐς
ἀμείνους ἢ συμβέβηκεν ἐποίησεν ἄν καὶ τὴν
σοναυτῆς ὁ μὲν πρόθυμος ἢ πρόωρος ὅπτιμε-
λητὴς ἢ ἀπεδέδεικτ' ἄν, ἢ τοίχῳ ἄρχων,
ἢ πάντως πρὸ τ' ἄλλων ὁ δὲ ὀκνηρὸς, καὶ
ράθυ-

b Ἐντροφῶντες] Ἰππύτροφῶντες O. c Ὑφ' αὐτοῖς] Hoc recepi ex O. Ἰπ' αὐτοῖς P. Ἰπ' αὐτοῖς Edd. priores.
d Αἱ] Sine artic. Fl. e Ἐποίησεν] Ἐποίησεν O. f Ἀπεδέδεικτ'] Ἀπεδ. O.

51. Τοίχῳ ἄρχων] Οὐ μόνον ἐπὶ αὐτοῦ τοῖχος λεγεται, ἀλλὰ ἐπὶ πλοῖν. V.

Barnes. ad Anacr. v. 894. & 1192. Nostrum supra c. 8. ubi χαρίντες ἐὶ ὑπέρσπετοι junguntur, adeoque prius ibi certe *venustum*, significat, i. e. cui inest commendatio ac dignitas morum, vultusque liberalis. F. F. R.

38. Ἐντροφῶντες, ἢ τ' ὕφ' αὐτοῖς καταπτύοντες] Sine dubio corrigendum ὕφ' αὐτοῖς. Quid enim? An potentes illi & delicatuli eos, qui se majores erant, contumeliose habuerunt? Immo eos, qui sibi subiecti erant (quod ad Sardanapalum maxime referendum) contumeliis insolenter proculcarunt. F. F.

39. Ἰπ' αὐτοῖς] Ἰπ' αὐτοῖς legendum videtur. F. G. Ἰφ' αὐτοῖς] Mi. Ox. recte. In P. ὕφ' αὐτοῖς. Cl. *Sensibus* ὕφ' αὐτοῖς volebat. Ego etiam in καταπτύον-
τες aliquid mendi latere puto. Forſan scriptum fuerat καταπατώντες, uti supra dixerat πατυρόντες. Certe aliter solet constitui καταπτύν vel καταπτύοντες. Vide not. ad N. Δ. XX. M. du S. (Immo recte genitivo jungitur.) F. F. R.

Ἰφ' αὐτοῖς] Non dubitavi ὕφ' pro ὕφ' ex duobus Codd. recipere, quod Cl. *Sensii* & *Gujetii* conjecturam confirmat, & ad sensum requiritur: nam etſi ὕφ' αὐτοῖς, quod ad orthographiam quoque cum *Sensio* hic fere praeferrem, satius tamen duxi codicis scripturam sequi, quae sensum reddit sanum. Et licet vulgatum ὕφ' αὐτοῖς, ab Cl. *Gesnero* conversum, & *mulsum* se praestantiores viros despicientes, primo ad-
spectu probum videatur, ac Dial. seq. atque apud alios etiam hoc significatu occurrat; tamen rem propius inveniendi patebit, quanto prior sit lectio restituta. Quem enim, quæso, supra se habebat Sardanapalus similesque tyranni? anue vero simplex & vera est nar-
Tom II.

ratio, eum omnes subditos contumeliose tractasse; iisque insultasse? Densus tamen, quod negari non potest, eum etiam viris se melioribus insultasse; At hoc ipsum jam non excluditur; nam inter dignitate inferiores etiam erant meliores. Contemserit praefectum Arbaſtum Sardanapalus, se meliorem (vid. *Justin.* I. 2.) ambigue tamen nimis ejus virtus eo significaretur, si ὕφ' ἢ Σαρδανάπαλον diceretur; quare quod planum est & verum praefendo peccare, quam coacta, ut videbantur, dare malui. Si aberravero, Cl. *Gesner.* in Praefat. me castigabit; Lector autem vulgatam potiorum existimans eam retinere poterit. Est vulgatae aliquid praesidii in verbis praemisſis χαρίντες πολλούς — ὕφ' αὐτοῖς πατυρόντες, quibus similiter conqueritur praestantiores ab inferioribus ludibrio haberi. sed melius Sardanapalus jam dicitur eodem more, quo superiores in navi collocati, (licet indigni) insultant inferioribus dignioribus, despiciere in infra se positos, (licet & ii revera sint digniores) adeoque vel restituta lectio sic adcuratius cohaeret cum praemisſis, ad quae certe haec sunt aptanda. F. F. R.

50. Πρώτος ἐπιμηλητής] Πρώτος hic vulgo audiebat. Er. XIV. Gubernatori dignitate, ut inter nautas proximus. *Famulum* gubernatoris vocat *Xenoph.* Οἰκονομ. Post hunc τοίχῳ ἄρχων, de cujus officio disceptatur. Vide *Plut.* 1458. initio fere vitae Agidis, & *Xenoph.* *Anab.* V. p. 217. 25. ὅταν δὲ χεῖρον ἢ, ἢ ὅραται, ὅτι καὶ νύκτας μόνον ἵνα καταπύνῃ μὲν πρῶτος τοῖς ἐν πρῶ-
τῳ, καταπύνῃ δὲ ὑποφύτης τοῖς ἐν πρῶτῳ. M. du S.

51. Τοίχῳ ἄρχων] Hic vulgo dicebatur τοίχαρχος. Vide *Snidam* voce Τοίχαρχος.

L. K.

58. Ρῶν]

ῥάθυμ^α, ^a ἐπαίει^τ αἱ τῷ καλωδίῳ ποι-
τάκις ^b ἡμέρας ^c ἢ κεφαλὴν. ὥστε σοι, ὦ
Δαυμάσιε, ^d τὸ ^e πρὸς τὸ τοῦ παρὰδειγματος
κινδυνεύει περὶ τετραφθῆναι, κακῶ τῷ κυβερ-
νήτῃ ^f τέτυκχός.

ΜΩΜ. Ταυτὶ μὲν ἤδη χεῖ^ρ ^g ῥῶν προ-
χωρεῖ τῷ Δάμει, καὶ πλησίον^ς ὅπ^ως ἢ
μικρὴν φέρει. ΖΕΥΣ. Ὁρθῶς, ὦ Μῶμε, εὐ-
εκάζεις. ὁ δ' ἐδὲν ἰσχυρὸν ὁ Τιμοκλῆς ἐπι-
ποιεῖ, ἀλλὰ τὰ κοινὰ ταῦτα, καὶ καθ' ἡμέ-
ραν ἄλλα ἐπ' ἄλλοις ἐπιτρέπῃα πάντα
ἐπαντλεῖ.

ΤΙΜ. Οὐκὲν ^h ἐπὶ ⁱ πρὸς τὸ τοῦ παρὰ-
δειγματος ἢ πάντῃ σοι ἰσχυρὸν ἔδοξεν ^j εἶναι,
ἀκυσον ^k δὴ ^l ἱεράν, φασιν, ἀγκυραν, καὶ

& omiffus, quinquies in diem fune in ca-
put pulsaretur. Itaque haec tibi navis com-
paratio, vir optime, ne evertatur pericu-
lum est, quae malum adeo gubernatorem
nacta sit.

50. ΜΟΜ. Haec secundo sane fluxu
procedunt Damidi, plenisque ad victoriam
bovelis invehitur. JUP. Recte conjicis, Mo-
me. At hic Timocles firmum nihil exco-
gitat; verum communia ista & quotidiana,
aliud post aliud, quae tamen facile evertan-
tur omnia, effundit.

51. ΤΙΜ. Quandoquidem igitur navis
tibi comparatio non satis valida visa est,
audi jam sacram, ajunt, ancoram, quam
nul-

^a Ἐπαίει] Ἐπαύει male O. ^b Τῷ] Ἐς τὴν O. ^c Τὸ ^e — καὶ] Omiffa in O. ^d Τέτυκχός] Τέτυκχός-
τις O. ^e ῥῶν] Recte sic Schol. Fl. Ald. P. &c. Νῶν f. V2. Ox. ^f Ἐπὶ] Ἐπιδὲ O. ^g Εἶναι] Omittit O.
& pro δι habet ἡδὲ. ^h Δὴ] Ἦδη O.

58. Κατὰ ῥῶν προχωρεῖ] Κατὰ ῥῶν φέρεται, ἐπὶ τῷ
ἀπλοῦνται ὁ λόγος. ὅτι πρὸς ρεύμα φέρομεν τὸ ἴδιον
πλοῦν * ἀκυσον. Δότε δὲ δὴ τὸ πλοῦ τοῦ παρὰδειγματος.
Διὰ τοῦτο ἔγωγε τῷ πλησίον ἰσχυρῶς V.

59. Πλησίον] Ὁ φέρει ἀκυσον. G.

* Ἀκυσον] Ἀκυσον edium erat, quod correat M. du S.

58. ῥῶν] Ven. utraque ῥῶν. Reliquae Edd. & Ox.
ῥῶν. Quorum utrumque locum hic habere potest.
Plato enim κ. ῥῶν ἀγωνίῃ τῷ δίκῳ, scripsit Ed. Bas. p.
1. f. M. du S.

61. Οὐδὲν ἰσχυρὸν] At, inquires, laudantem paulo an-
te inducebas? Recte; nec factum muto. Tanto mag-
is ridicule haec jam dicuntur a Jove. Nec verbum
commutatuos sat scio, quibus vis Comica nota est.
Haecenus de Luciani mente; rem ipsam nunc videam-
us; pudeat enim tantum operae in voculis emen-
dandis, elegantis restituendis, obscuris illustrandis
posuisse, nunc, cum causa agitur gravissima & mo-
mentosissima, personae mutae partes agere, nedum
ut cum Jove Luciano risum spectatorum adaugeam,
quod multi hodie facitant, homines γέλῳ ἀκρη-
στῆς, Luciano, ut ingenio minores, ita scelestio-
res multo, cum in tanta Christianae veritatis luce
non caecutient modo, sed, quod nefariae impietatis
summum est, dictis scriptisque id unum adniti com-
periantur, ut Religionis fundamenta aut convellant,
aut ludibrio sui similium, summo conatu, exponant.
Sic ut alios omittam, repertus nuper apud Anglos
nostros qui immortalitatem animarum, totamque
adeo Religionem Christianam, nefario volumine,
dum fingit se morti non obnoxium in coelum trans-

67. Τὴν ἱεράν φασιν ἀγκυραν] Ἀγκυρά ἐστιν οὗ τῇ γὰρ
τῇ μίγισσι, ἢ καλοῦσιν ἱεράν. αὐτὴ δὲ ὅτι μόνος καὶ ἀλά-
βοι κινδυνεύει; τελευταία βάρη. εἰπὼν δὲ τοῦτο, ὡς μίλι-
ον τελευταίῳ εἰπὼν ἐπιχειρημάτων τὸ πρῶτον μίγιστον. V.

latum iri, scommatis perpetuis ab ovo ut agunt us-
que ad mala, rideret: homo in Hibernia primum,
deinde & in Anglia tandem notatus. Sed his misis
quae dolor extorlit, ad Lucianum jam redeamus. Da-
midis adversus Providentiam argumentorum tota vis
in eo est, quod in rebus humanis bonis ut plurimum
male est, malis bene. Quae enim alia affert argumen-
ta aut nos Christianos non tangunt, aut parvi admo-
dum momenti sunt. Id autem quale sit expensurus,
quam inepti iudices bonorum malorumque limus nos
homunciones, quod Christianus poteram, non jam
regeram. At ut facilis dem, bonos esse in quibus
honestatis aliqua species est; ita bonis male esse, si rem
rite putemus, nequaquam, plurimis de causis, iis-
que gravissimis, concesserim. Neque enim iis male
esse continuo censendum est, quibus opes, facultates,
fortunaque quam amplissima non obtigerint: cum
ut plurimum invidiae, malisque artibus omnis gene-
ris, minus pateant, qui in medio positi, nihil ob
quod petantur habent. Tutiores itaque, quae felici-
tatis non infima fors est; nec a fortunae telis tantum,
sed & a voluptatum ambitionisque illecebris, a quibus
saepae capti opulentiores, in tragicos fere, certe
foedissimos exitus, praecipites ruunt. . . . Sed quid
ego haec nunc exsequor, Luciano ipsi toties & ob-
ser-

nulla machina abruptas. JUP. Quid tandem dicet? TIM. Videas enim, an consequentia colligam ista, & si qua evertere illa possis: si enim sunt altaria, sunt etiam Dii. At sunt altaria, sunt ergo etiam Dii. Quid ad haec dicis? DAM. Cum primum satis risero, tibi respondebo. TIM. Sed videris non desiturus ridere. Dic vero tamen, qua tibi parte ridiculum visum sit, quod dixi. DAM. Quod non sentis a tenui te filo suspendisse ancoram tuam, eamque sacram. Cum enim illud, Deos esse, ad illud alterum alligasti, altaria esse, putas firmum ex his te funem fecisse.

ἢ ὑδμεῖα μηχανῇ ἀπορρήξεις. ZEYΣ. Τί ποιεῖς ἄρα καὶ ἐρεῖς; TIM. Ἰδὼς γὰρ εἰ ἀκόλουθα ταῦτα συλλογίζομαι, καὶ εἴ ποτε αὐτὰ δυνατόν ἐσσι περὶτρέψαι. εἰ γὰρ εἰσὶ βωμοὶ, εἰσὶ καὶ θεοί· ἀλλὰ μὴν εἰσὶ βωμοὶ, εἰσὶν ἄρα καὶ θεοί· τί πρὸς ταῦτα Φῆς; DAM. Ἦν πρότερον γελάσω εἰς κόρον, ἀποκριθῆμαί σοι. TIM. Ἀλλ' ὥσπερ ἐδὲ παύσασθαι γελῶν, εἰπέ δὲ ὅμως ὅπῃ σοι γελάσιμον ἔδοξε τὸ εἰρημόν ἐναί. DAM. Ὅτι οὐκ αἰσθάνη ἀπὸ λεπτῆς κρόκης ἐξηλαμένός σε καὶ ἀγκυραν, καὶ ταῦτα ἐκδορὰν ἔσαν. τὸ γὰρ εἶναι θεὸς, τῷ βωμῷ εἶναι συνδύσας, ἰσχυρόν οἷον ποιήσασθαι ἀπ' αὐτοῦ.

i Idem] Sic Fl. Ald. Fr. H. B. P. S. Idem J. P. & marg. Ald. k Sei] Si male Fl. l Kai] Omittit O. & hic, & post ἄρα. m Ὅπῃ σοι γελ. ἔδοξε τὸ εἰρημόν. Ὅποι σοι γέλωσιν i. τὰ ἐρημόν O. Γέλωσ pro γελάσιμον etiam marg. At. n Sei] Sei O. o Ohi] Recte Edd. & P. Ehi male Fl.

71. Εἰ γὰρ εἰσὶ βωμοὶ] Chrysippi hoc, ut inquit Themistius εἰ τὰ περὶ ψυχῆς. G.

servata recte & demonstrata? Quia tamen aliter hic quibusdam sentire forsitan videbitur, & quorum alibi vanitatem arguerat, ea nunc bona ducere; rationem Providentiae, bonis haec aliquando non tribuentis, ultra quam ipse vidit, pervideamus. Ut ergo pueris non omnem ludendi veniam, qui sapiunt faventque haud stulte, parentes concedunt; sed eam solum quae cum honestate, corporisque & animi liberali profectu conjuncta est; ita & bonis, quos vere pueros educat eruditque, Deum Opt. Max., cum consulit, non gratissima semper, sed optima & ad virtutem accommodatissima dare decet. Unde jam satis liquet si non statim male esse, cui ad voluptates aliasve cupiditates non suppetunt amplissimae copiae ac facultates. At, inquiunt Damidis similes, non desunt tantum bonis bona, sed adfunt mala; inopia, contemptus, injuria, mors ipsa quandoque, & cruciatus. Adfunt aliquando, fateor, quae narras: sed an mala sint vide, quae fortiter ferendo vix ipsis tuis sapientibus mala visa sunt, nedum nobis Christianis, quibus horum omnium ratio ex Revelatione penitus perspecta est. Hisce enim virtutem patientiamque suorum ingenerat, firmat, & ad summum tandem perducit gradum; ut cum fortiter, luctari cum his, decertaverint, immortalitate tandem, qua continetur felicitas omnis, donet. Non ergo cum Solone tuo exitum hominis ex hac vita solum expectes, ut de beatitudine ejus pronuncies; sed quid hanc vitam sequatur respice, & in rationes refer, quicumque de Providentia judicaturus accedis; ne stulti aut pravi ratiocinatoris culpam subeas, levia & minuta putantis, summam

rei & caput omittentis. Malis autem cum bene est, patet Dei cum benignitas tum patientia, quae ut respiciant invitat, dum poenitentiae locus est, imminentesque quamvis seras, certas tamen, scelerum poenas effugiant. Senecae locum unicum & Lactantii alterum hic locum adducam, qui sane in eam rem legi & perpendi serio merentur. Qui rem pertractatam videre volent, Sherlockii De Providentia Librum adeant, qui Anglico idiomate conscriptus, Gallice etiam nuper versus in omnium manibus versari meretur. Senec. de Div. Prov. Non vides quanto aliter patres, aliter matres indulgeant? Illi exercitari jubent liberos ad studia obscunda mature: feriatis quoque diebus non patiuntur esse otiosos: & sudorem illis & interdum lacrymas excutiant. Lactantius V. 23. Si quis autem volet scire plenius, cur malos & injustos Deus potentes, beatos, & divites fieri sinat; pios contra humiles, miseros inopes esse patiat, sumat eum Senecae librum, cui titulus est, Quare bonis viris multa mala accidunt, cum sit Providentia, in quo ille multa non plane imperitia seculari, sed sapienter, ac pene divinitus elocutus est, &c.

64. Εὐαγγελίου] Vid. infra not. Cl. Jussii ad Mort. Peregr. c. 5. m. qui εὐαγγελίου (λόγους) exemplis probat atque illustrat. J. F. B.

67. Δὲ] O. ἢ. Sed nondum a me impetrare valeo, ut illud de repudium, quod toties sic eleganter usurpari ab hoc nostro & ab aliis optimis scriptoribus video. M. de S.

τῶν τ' ὄρμον. ὥστε ἐπεὶ μηδὲν ἄλλο τὸν
Φῆς ἔχειν εἰπεῖν ἱερώτερον, ἀπώμεν ἡδῆ.

TIM. Ὁμολογεῖς τοῖνυν ἡττηθῆς προ-
πίων; ΔΑΜ. Ναί, ὦ Τιμόκλεις. σὺ γὰρ
ἄσφαρ οἱ ὑπὸ τινῶν βιαζόμενοι, ὅππῃ τις
βαμὲς ἡμῖν καταπέφυγας. ὥστε, νῆ πλὴν
ἀγκυραν τ' ἱερὰν, ἐθέλω σπείσασθαι ἡδῆ
πρὸς σέ, ἐπ' αὐτῇ^a τε τ' βωμῷ^b, ὥς
μηκέτι οὐδὲ τῶν ἐρίζοιμεν. TIM. Εἰρω-
νυῖ ταῦτα πρὸς^c ἐμέ·^d τυμβωρύχε, καὶ
μιαρὲ, καὶ κατάπυστε, καὶ μαστιγία, καὶ
κάδαρμα. καὶ γὰρ ἴσμεν ὅτι τινος^e μὲ πατρὸς εἰ,
πῶς δὲ ἡ μήτηρ σε ἐπορνεύετο; καὶ ὥς τ'
ἀδελφὸν^f ἀπέκτεινας, καὶ μοιχεύεις, καὶ
τὰ μισράκια ἀναφθείρεις, λιχνότατε καὶ ἀναι-
σχυντότατε. μὴ φεύγε δ' ἐν, ἕως καὶ^g πᾶς
ἐμὲ πλεγματὸς λαβὼν ἀπέλθῃς· ἡδῆ γὰρ σε
ἡ τέττω τῷ ὀστράκῳ^h σποδραύσω, πᾶμ-
μύαρον ὄντα.

Quando igitur negas quidquam te his ha-
bere sanctius quod dicas, jam abeamus.

52. TIM. Confiteris ergo te victum,
cum prior discedas? DAM. Recte, Ti-
mocrates. Tu enim ut illi, quibus vis ab
aliis infertur, ad altaria nobis confugisti.
Itaque per ancoram illam sacram, volo jam
foedus tecum ad ipsa illa altaria libatione
interposita facere, nos non amplius de hisce
rebus tecum velle contendere. TIM. Ca-
villaris ista ad me sepulcrorum effossor, &
impure, & despuende, & verbero, & pur-
gamentum. Nonne enim scimus quo sis
patre natus, ut meretriciam mater tua vi-
tam egerit, ut etiam fratrem interfeceris,
& adulter sis, & pueros corrumpas, he-
luo, & impudentissime. Noli vero ante
fugere quam plagis a me acceptis abeas:
jam enim hac tibi testa cerebrum impura-
tissimum dispergam.

53. JUP.

^a Τι] Γε Ο. ^b Ἐμὶ] Μὶ Ο. ^c Τυμβωρύχε] Ita rescripti ex Ox. Schol. & S. Τυμβωρύχε cett. omnes.
^d Καὶ ἐς] Sic dedi ex O. & Fl. ὡς καὶ cett. ὡς καὶ B2. ^e Ἀπέκτεινας] Ἀπέκτεινας Ο. ^f Ἐως] Ὡς Ο. P. &
marg. Δ1. ^g Παρ' ἑμοῦ πλεγματὸς] Πλεγματὸς παρ' ἑμοῦ Ο. ^h Τούτῳ] Τούτῳ Ο. ⁱ Ἀποδραύσω] Sic Edd. omnes
ἀ—τρ. V2. Αποσφάξω G. O. P.

91. Ἐμὲ τυμβωρύχε] Καλῶς πάντῳ ὑπόκειται τὸ Τιμοκλῆα * εἰς ὕβριν τραπέτα. τοῦτο γὰρ εἶδος τοῦ ἡττημένου. V.

* Εἰς ὕβριν] Πρὸς ὕβριν C.

91. Τυμβωρύχε] Deserui scripturam Editionum prin-
cipum secundam corripientium. Nam longa est et-
iam apud alios, & Aristoph. Ran. 1180. Οὐτὼ γ' ἂν εἴη
πρὸς πατὸς τυμβωρύχου.

94. Καὶ ἐς] Ox. & Fl. Ed. In reliquis ὡς καὶ, pra-
ve; nisi quod B2. ὡς καὶ fecit, minus apte. M. du S.

98. Πλεγματὸς λαβὼν] Crebro utitur hac phrasi Noster,
quam cum Belgicissimo Graeco comparat Frater con-
sultiss. G. O. Reiz. in Belg. Graeciss. p. 495. Conf.
T. I. Somn. c. 2.

99. Ἀποδραύσω] Et si supra c. 43. f. ἐπισφάτῃς non
plane signif. macas, jugulas, tamen pro occidis va-
let. Qui autem hic ἀποσφάτῃν, quod Cl. Graev. il-
lic, vel ad c. 22. monet, hic ex Cod. esse recipien-
dum, locum habere queat, nondum video; nam ut
recte per jocum procedit oratio: ne fugito ante quam
verbera suleris, ita nimis ridiculum videtur, addere:
macas, donec te occidero, deinde fugies. Nisi & hunc
risum ex ἀδύνατι captare voluerit Lucianus: quod si
constet, lubens receperim ἀποσφάτῃν. Fuit tamen
cum in opido nobis vicino maleficus judicum senten-

tia ad patibulum damaretur, simulque in exilium
mitteretur; quales facetas sententias collegit ac ipsam
in lucem emittet Ampliss. van Bynkershoek. Hoc si
serio aliquando factum, quidni eadem per jocum imi-
tari liceat? Verum quum facilius intellectus verbum
habeant Edd. omnes, non audeo ab iis discedere. Al-
lia res foret, si omnes Codd. consentire constaret.
Recipiat tamen ἀποσφάτῃν cui lubet. Interim, com-
minuat tibi caput, fere eodem redit.

2. Ἀπύσω] Et si abis, discedis, recte se hic
habet; tamen dixerit quis ἀποτρέχει majorem hic
vim habere, quia fugere jussus est. Sed quum ri-
dens discedat, patet eum alterius minas pro joco ac-
cepisse, & contempsisse; unde consequitur vulgatum
ἀπύσω melius, & ἀποτρέχει glossam ejus esse. J. F. R.

7. Καμικός] Menander, teste Plus. Π. εὐθυμ. 844.
2. & 1064. 1. V. Stob. γινυμ. p. 315. & Gros. Flor.
457. (f. Stob. Flor. CVIII.) ubi μῦθος pro Nostri εἶδεν.
In nupera frag. Men. Editione addantur his Menandri
verbis alia, quae Plutarchi sunt, non Menandri. V.
p. 252. & Em. p. 93.

M. du S.
11. Ed.

53. JUP. Alter quidem ridens, Dii, discedit; alter vero sequitur maledicens, indigne ferens insultare sibi Damin: & videtur caput illi percussurus tegula. At nos quid facimus post haec? MERC. Recte mihi illud dixisse videtur Comicus, *Non passus es, si non facere, injuriam*. Ecquod enim ingens malum, si pauci homines persuasum de istis habentes abeunt? Multi enim sunt, qui contraria sentiant: plures Graecorum, multitudo populi, atque faex vulgi, omnesque barbari. JUP. Verum, Mercuri, Darii illud oppido praeclarum est, quod dixit de Zopyro. Itaque & ipse malim unum talem habere, qualem Damin, auxiliatorem, quam sexcentas mihi Babylones esse.

ZEYΣ. Ὁ μὲν γελῶν, ὡ θεοί, ἅπτε-
σιν, ὁ δ' ἀκολουθεῖ λοιδορούμενος, ὃ φέρων
καταβρυφῶντα τὴν Δάμιν· καὶ εἶκοι πατάζειν
αὐτὸν τῷ κεράμῳ ἐς τὴν κεφαλὴν. ἡμεῖς δὲ
τί ποιεῖμεν ἐπὶ ταῖς; EPM. Ὁρθῶς ἐκεῖ-
νό μοι ὁ κομικὸς εἰρηκέναι δοκεῖ. Οὐδὲν γὰρ
πονησας δεινόν, ἀν μὴ προσποιῇ. τί γὰρ καὶ
ὑπέρμεγα κακόν, εἰ ὀλίγοι ἄνθρωποι πε-
ποιεσμένοι ταῦτα, ἀπίασι; πολλοὶ γὰρ
εἰσιν οἱ τὰναντία γιγνώσκοντες, πλείους
Ἑλλήνων, ὁ πολλὸς λεῶς καὶ ὁ σύρφαξ, βάρ-
βαροί τε πάντες. ZEYΣ. Ἀλλ' ὦ Ἐρ-
μῆ, τὸ τῷ Δαρείῳ πάντῃ καλῶς ἔχει ὅτι;
ἡ δὲ εἶπεν ἐπὶ τῷ Ζωπύρῳ ὅτι καὶ αὐτὸς ἐβου-
λόμην ἀν' ἑνὰ τοιοῦτον ἔχειν ὅσοι τὴν Δά-
μιν, σύμμαχον, ἢ μυρίας μοι Βαβυλωνίους
ὑπάρχειν.

k Ἀπείσων] Ἀποτρέχει Ο. l Εἶσο] Non est in Fl. m Πάντες] Ἀπαύεις Ο. n Τοιοῦτον] Τοῦτον male Fl.
o Οἷον] Omissum in Fl.

3. Οὐ φέροι καταβρυφῶντα] Πάντῃ ἐπὶ τῇ ἡμέρᾳ καὶ αὐγῇ
λῶντα. V.

12. Καὶ ὁ σύρφαξ] Ὑποκορισμὸς τῷ συρφετῷ ὁ σύρ-
φαξ. V.

15. Ἐπὶ τῷ Ζωπύρῳ] Τῷ Δαρείῳ πολιορκεῖν τὴν Βα-
βυλῶνα, καὶ μὴ δυναμένῳ ὑποσχεθῆναι αὐτῷ, ὅτι Ζωπύρῳ

κόπως αὐτοῦ τὰ ὅσα ἐστὶν εἰς τὴν πόλιν, καὶ μακροχρόνως αὐτὸν
προσέλαβε τοῖς Βαβυλωνίοις, ὡς ὁ Δαρεῖς ταῦτα παθὼν
αἱ δὲ νομισαίαις αὐτῶν ἀληθῆ λέγουσι, κατεπίστανται αὐτῷ τὴν
πόλιν, ὃ δὲ προέδωκε τῷ Δαρείῳ τὴν Βαβυλῶνα. καὶ ἀπὸ
τούτου ἴδεν αὐτοὶ ὁ Δαρεῖς, εἶπεν, ἡβουλόμην σιωπῆσαι
ἔχειν τὸν Ζωπύρον, ἢ μυρίας μοι Βαβυλωνίους ὑπάρχειν. V.

11. Εἶσο] Fere adducor ut credam potiore esse
Fl. lectionem, quae ἴσον omittit, quod quis, ellipsum
supplere volens, addiderit. J.F.R.

14. Δαρεῖς] Vide Herodot. III.

M. du S.

15. Ζωπύρῳ] Vid. Herodot. fin. Lib. III.

J.F.R.

ONEIΡΟΣ, Η ΑΛΕΚΤΡΥΩΝ. SOMNIUM, SEU GALLUS.

ΜΙΚΥΛΛΟΣ, ΑΛΕΚΤΡΥΩΝ
ΚΑΙ ΣΙΜΩΝ.MICYLLUS, GALLUS ET
SIMON.

Μ Ι Κ Υ Λ Λ Ο Σ .

Μ Ι Κ Υ Λ Λ Ο Σ .

Αλλά σε, ὃ κάκιτε ἀλεκτρυών, ὃ Ζεὺς αὐτὸς ἐπιτρίψει, Φθονερὸν ἔσται καὶ ὀξύφωνον ὄντα, ὃς με πλεθύντα, καὶ ἡδίστα ὀνείρων ξυνόντα, καὶ θαυμαστὴν εὐδαιμονίαν εὐδαιμονούντα, ἀφ' ὧν τί καὶ γηγώνος ἀναβόησας, ἐπηγεiras, ὡς μηδὲ νύκτας γῆν ἢ πολὺ σὲ μαρωτέραν ποιήσας ἀφ' ὧν γαί. καίτοι εἴγε καὶ τεκμαί-

AT te, scelestissime galle, Jupiter ipse obterat, invidum adeo & clamosum animal, qui me divitem, & jucundissimo in somnio versantem, & admirabili quadam felicitate beatum, penetrabili illo tuo acutoque clamore excitaveris, ut ne nocte quidem paupertatem, multum vel te impuriorem, effugere liceat: cum tamen, si qui-

ONEIΡΟΣ] ΜΙΚΥΛΛΟΣ Th. Mag. v. ἐγέρματα, ὀνείρων. ΜΙΚΥΛΛΟΣ] Paris. inscripsit: Interlocutores Micyl-
lus & Gallus. Bas. i. rectius Μικύλλος, Ἀλεκτρυών & Σίμων. a Ὀνείρων] Ὀνείρωτι marg. A1W. b Γηγώνος]
Γηγώνω marg. A1.

ΜΙΚΥΛΛΟΣ] Σουπτασίμω & Μικύλλω, ut testatur ipse circa finem. Et in *Υγρῶν* (Καίμαλ.) de hoc quaere nonnulla. Ex *Cebesii Tabula* multa huc trans-

lata in Charontem. Icaromenippus multum confert ad hunc Dialogum. G.
f. Διάτορον] Ὀνείρων. V.

1. ὃ κάκιτε ἀλεκτρυών, ὃ Ζεὺς αὐτὸς ἐπιτρίψει] *Al-
ciphron*. III. ep. 10. eadem fere habet, quae ep. sic in-
cipit: Ἐπιτρίψει, καὶ κακὸς κακῶς ἀπὸ τοῦ ὃ κάκιτε
ἀλεκτρυών & μαρωτέρας, ὡς με, ἰδὼν ὀνείρων θαύματα,
ἀναβόησας, ἐπηγεiras. ἰδὼν γὰρ — λαμπρὸς τις εἶναι &
βαδύπλοτος. &c. Ad quae quid notarit Cl. Bergler.
adscribere hic non dubito: „ Haec epistola, & Lu-
ciani *Somnium* sive *Gallus* initio, adeo inter se con-
„ veniunt, sicut & alia quaedam, partim jam nota-
„ ta, partim notanda, ut vel ambo ex iisdem fonti-
„ bus sua hausierint: vel, quod potius credo, alter ab
„ altero: & forte Lucianus a Nostro: ac ferme jam
„ credo Lucianum Ἀλκιφρονίζων, non Alciphronem
„ Λυκιανίζων. Magis autem omnia dilatantur apud
„ Lucianum. J.F.R.

5. Διάτορον] *Persant*.
Διάτορον τι & γηγώνος] Hoc loco uti poterat *Jae.
Gronovius* ad defendendum *Aelianum* V. H. 2, 44. ab
importuna correctione *Perizonii*; ubi eadem verba oc-
currunt, ἀφ' ὧν τι & γηγώνος ἐπὶ μάστιγι. Sed ipse
agnovit errorem suum *Perizonius*, & usum verbi de-
claravit ex *Aristot.* Probl. 11, 25. διὰ τί ὅταν ἀχυρῶν
σιν αἱ ὀρχήραι, ἔττω αἱ χορὰ γηγώνων. Vid. Diss. de
morte *Judae* c. 10. p. 76. Nec dissimulavit nuperus
editor, Cl. *Abt. Gronovius*. J.F.R.

Διάτορον τι & γηγώνος] Adscripseram & ego nonni-
hil de loco *Aeliani* 2, 44. Sed videns Cl. *Gesl.* idem

agere, mea exulare jussi. Hoc tamen addam, male
in Ed. *Aeliani* *Perizoniana* editum γηγώνος media bre-
vi, quum *Kuhniana* rectius γηγώνος dederit. Nam
γγεγονός est *passus*. γηγώνος, quod *aures feris*. Et sic
Alciphron. III. Ep. 48. τῶν τινῶν & γηγώνος φωνήματα
χρησάμενος (sic enim, pro φωνήματα, cum *Doctiss.*
Bergl. legendum) ad quae verba elegantiss. *Bergler*.
haec *Luciani* aequae ac *Aeliani* adferre haud neglexit.
Adde *Homer.* II. Θ. 227. Ἦῶν δὲ ἀφ' ὧν πρῶτον, Δαναῶ-
σι γηγώνος. Vociferatus autem est *intense*, *Danaos in-
clamas*. Ne plura ap. eumd. obvia adcumulem.

J.F.R.
16. Ἐδὲς σι] Recte hic Edd. ἰδὲς, etsi σ. sequi-
tur; nam ita scribendum, quando tempus significa-
tur, ἰδὲν vero, quando locus, monent *Phrynichus* &
Ammonius, non prorsus immerito; licet enim exem-
pla non desint, ubi confundantur ἰδὲν & ἰδὲς, ut su-
pra *Amor.* c. 53. v. 64. σὺν ἰδὲν παύσας, non statim
nimis curiosum illud. Ibid. c. 8. ἰδὲν γὰρ μὲν — προ-
σφύσας. Statim ad me — confluebant. Item c. 42.
ἰδὲν τὰ μακρὰ λούτρα. &c. tamen ibi No. 6. fretus Lu-
ciani Edd. aliisque exemplis quae notata habebam,
per festinationem autem addere non poteram, nimis
generaliter dixi, nihil differentiae esse inter haec. Ideo
deinde, ubi denuo confusa invenero, hoc disputabo
accuratius, & exempla complura subjungam, ubi
distinguat, ubi confundatur. J.F.R.

17. Σου-

quidem ex illo multo adhuc silentio est conjicere, & frigore quod nondum me, ut solet mane, enecat (certissimum quippe hoc mihi adventantis diei indicium) media nondum nox sit. At hic pervigil, tanquam aurum illud vellus custodiret, a vespera inde itatim clamat: sed certe non sic aufert. Ulciscar enim te cum primum illuxerit, & baculo tibi dispergam cerebrum: nunc enim negotium mihi facesseres exiliendo in tenebris. GALL. Micylle, he-re, gratum tibi me putabam facturum, si noctis quantum possem *canis* anteverte-rem, ut posses, ante lucem aggressus labore-m, illa multa tua opera absolvere: si enim ante solis exortum crepidam unam

γεῖσθαι τῇ τε ἡσυχίᾳ, πολλῇ ἔτι ἔσθῃ, καὶ οὐτῷ κρύει, μηδέπω με τὸ ὀρθρινὸν ὥσπερ εἴω-θεν ἀποκναίοντι (γινώσκω γὰρ ὅτι αὐτὸν ἀφενδέ-στατός μοι, προσελαυνέσσης ἡμέρας) εὐδῆπα μέσα νύκτες εἰσίν. ὁ δὲ αὐτὸν ὅτι, ὥσπερ τὸ χρυσὸν ἐκείνο κώδιον φυλάττων, ἀφ' ἡσπέρας εὐδὺς ἤδη κέκραγεν ἄλλ' ὅτι χαί-ρων γε ἀμυνῆμαι ἢ εὐδὺς σε, ἢ μόνον ἡμέρα γένηται, συντρίβω τῇ βακχηρίᾳ: νῦν γὰρ μοι πρᾶγμα ἰα παρῆξαι, ἢ μέλαπ-δῶν ἐν τῷ σκοτῷ. ΑΛΕΚ. Μίκυλλε δέ-δοσπόσα, ὥμην τι χαριεῖσθαι σοι φθάνων καὶ νυκτὸς, ὁπόσοι δυναίμην, ὥς ἔχοις ἔρα-θρεῦόμενῳ ἀλγύνειν τὰ πολλὰ τῶν ἔργων. ἢ γὰρ πρὶν ἢ ἀνατεῖλαι ἥλιον μίαν κρη-πίδα

e Γαρ] Δι Fl. d Μίλαπιδων] Ex L. & P. Ἀναπιδων Edd. e ἔχοις] ἔχεις minus recte Fl. vulgatae ad- sentitur Th. Mag. f Ὁρμυρόμην] Ἐπαφροσύμην P. Vulgatum servat Th. Mag. Fl. & c. g Ἀνατεῖλαι] Ἀν- τειν G. h Κρηπίδα] Κρηπίδα Fl.

13. Ὅσπερ τὸ χρυσὸν ἐκείνο κώδιον] Αἰτίας ὁ τὸ Κό- λων βασιλεὺς εἶχε διῆμα προβάται χρυσόν, καὶ τοῦτο δρᾶ- ναι παρφυλάττει αὐτὸν (1) [εἰς τὸ αὐτὸ] τὸ χρυσόμαλ- λον φησὶ δῖος, ὁ φῖξ μὲν ἢ τῷ Ἀδάμαντι παιδὸς τῷ (2) παιδων γὰρ (3) ὡς Κρίος ἀνέματος δόρυ. τὸ δὲ παῖς τῶν Κολχίδων γῆν ἐκδιδόντι ἐκείνῳ, ὡς ὁ μύθος, χρυσόμαλλον. ἰφ' ὁ ὕστερον ἴσων μὲν τῷ ἄλλῳ Ἀργοναυ- τῶν δόξα αὐτῶν (4) ἰφ' ὅτι καυίσταλ' ἐκείνῳ τὸ Ἀργος δόξα αὐ- τῶν, ὡς Μελίτας τὸ θυγατρὸς μὲν αὐτῶν τῷ βασιλεὺς

τὸν τὸ τοιοῦτον, ἀδελφῆς δὲ Ἀψύρτου, καὶ ἐπιτίσιντο τῶν Φω- λακῶν τῷ δῖῳ, ἀφ' ὃν εἰς ἴσων αὐτῶν ἐκείνῳ δῖῳ μὲν τὸ πατέρα μετὰ τῶν, Ἀψύρτου δὲ τὸ ἀδελφὸν ἀποκταίνουσιν καὶ αὐτὸς στυγερῶς αὐτῶν ἴσων, αὐτὸ δὲ τὸ δῖον λαφύ- ραι, καὶ εἰς τὸ Ἀργὸν ἀνατεῖλαι. V.

18. Πρᾶγμα ἰα παρῆξαι] Ἐάν θάλλω, φησὶν, κρατῆ- ραί σε νῦν θυγατρῶν, πρὶν γὰρ ἐν τῇ σκοτίᾳ (5) δὴν ἀφ' οὐραίου. V.

(1) Εἰς τὸ αὐτὸ] Incipit scil. novum in eundem locum Scholion.

(2) Παιδων γὰρ] Παιδων γὰρ legebatur, quod mutare non sum veritus, ex vulgato: ὁ φῖξ etiam feci δ, ut referatur ad χρυσόμαλλον: masculinum enim ὁ hic sensum nullum

fundebat.

(3) Ita fabulam de aureo velleie satis frigide ἰμυδολόγων Ἡρακλῆος de incredibilibus c. 24.

(4) Ἐσὼν] Leg. ἰσὼν.

(5) Δύη] Sic V. etiam, corrupte. Leg. θυγάτηρ. M. du S.

17. Συντρίβω τῇ βακχηρίᾳ] Celeb. D'Ablancourts haec Gallice reddens: je lui sordrai le con; ait: hanc locutionem convenientiorem esse, quam qua Lucianus utitur. Non male.

Ibid. Νῦν γὰρ μοι] Potiorem Florentinae lectionem arbitror, quae δὲ hic habet; idque quia jam proxime praecessit γὰρ. Sed quia non magni hic interest, vul- gatam non muto. Facile quidem propter scribendi compendium aberratur in his particulis, quae hinc saepe confunduntur, vid. Alex. c. 44. & 46. ubi δὲ fere pro γὰρ, & Amor. c. 38. ubi contra γὰρ pro δὲ. Conf. & Hermet. c. 29. f. Quo ipso discrimen maxi- mum has inter conjunctiones non tollo; sed esse ajo, ubi utraque sensui satisfaciatur, aequae enim dixeris: non jam puniam te; nam cras potius id fiet, quam; non jam puniam te; sed cras, vel cras vero potius id fiet. Conf. Steph. ad Scholiast. Thucyd. p. 602. No. 11. ubi

Scholiastae adversatur δὲ pro γὰρ positum dicenti. Ve- rum vid. eumd. p. 611. ubi adfentitur eidem Scholia- stae δὲ ἀπὸ τῷ γὰρ usurpatum adfirmanti. Sunt autem Thucydidis verba L. I. c. 77. m. Ἐκείνους δὲ εἰδὲ ἂν αὐ- τοῖς ἀντίλογον. Illo enim modo ne ipsi quidem contra nos dicere potuissent. Iterum ibid. c. 102. ubi rursus Schol. No. 47. τὸ δὲ ἀπὸ τῷ γὰρ observat, ac, bis, ter, alibi.

18. Μοι πρᾶγμα ἰα παρῆξαι] Casaub. ad Socr. Sic pag. 811. (i. e. de Lucif. c. 16.)

Ibid. Μεταπιδων] Sic P. & L. melius quam ut est in reliquis ἀναπιδων.

23. ἢ γὰρ πρὶν] In Gallo ἢ γὰρ πρὶν ἀνατεῖλαι τὸ ἥλιον μίαν κρηπίδα ἰργάσαι. Mf. ἢ γὰρ πρὶν ἀνίσχιν τὸ ἥλιον μίαν κρηπίδα ἰργάσαι. leg. ἀνίσχιν. sed perinde est five sequaris editos, five Mf. Sic & inferius idem codex pag. 160. Ὅστις ἀνίσχιν ὁ ἥλιος, pro φησὶν. J. G. G.

24. Ἐρ-

πῖδα ἐργάσαιμ, ἂ προοδῷ ἔσῃ τῷτο ἐς τὰ
ἄλφιλα πεπονηκώς. εἰ δέ σοι καθεύδειν ἥδιον,
ἐγὼ μὲ ἡσυχάσομαι σοι, καὶ πολὺ ἀφωνότε-
ρον ἔσομαι ἢ ἰχθύων. σὺ δὲ ὄρα ὅπως μὴ
ὄναρ πλυτῶν, λιμώττης ἀνεγρόμενος.

ΜΙΚ. ὦ Ζεῦ τεράστιε, καὶ Ἡράκλειος
ἀλεξίκακε, τί τὸ κακὸν τῷτό ὅστιν; ἀν-
θρώπινως ἐλάλησεν ὁ ἀλεκτρυών. ΑΛΕΚ.
Εἰτά σοι τέρας εἶναι δοκεῖ τὸ τοῖστος, εἰ
ὁμόφωνος ὑμῖν εἰμι; ΜΙΚ. Πῶς γὰρ ἔ-
τέρας; ἀλλ' ἄποτρέπετε, ὦ θεοί, τὸ δει-
νὸν ἀφ' ἡμῶν. ΑΛΕΚ. Σὺ μοι δοκῶς, ὦ
Μίκυλλε, κομιδῇ ἀπαίδευτος εἶναι, μη-
δὲ ἀνεγνωκέναι τὰ Ὅμηρος ποιήματα, ἐν οἷς
καὶ ὁ τῷ Ἀχιλλέως ἵππος ὁ Ζάνθος,
μακρὰ χαίρειν φράσας τῷ χρεμετίζοντι,
ἔστηκεν ἐν μέσῳ τῷ πολέμῳ ἀγλερόμενος,

perficias, lucro tibi iste labor ad victum
cesserit. Sin dormire tibi jucundius est,
equidem tacebo tibi, & piscibus ipsis ma-
gis mutus ero. Sed tu vide, ne, dives per
quietem, excitatus deinde esurias.

2. ΜΙΚ. O Jupiter prodigialis, o de-
pulsor malorum Hercules, quid hoc mali
est? humana voce gallus locutus est!

GALL. Tum tibi prodigium esse videtur
hoc, si eadem qua vos voce utor? ΜΙΚ.

Quī enim non sit prodigium? Sed averrun-
cate Dii a nobis malum. GALL. Videris
mihi, Micylle, literarum omnino rudis es-
se, nec legisse Homeri poemata, in quibus
Xanthus Achillis equus, valere longum ius-
sus hinnitu, stetit medio in bello loquens,

ver-

a Προοδῷ ἴσῃ τούτο ἐς τὰ ἄλφιλα] ἴσ' ἐδίδες τὰ ἄλφ. Fl. omisso etiam προοδῷ. b Ὑμῶν] Ὑμῶν Fl. Vulgatum
est in P. c Καὶ ὁ τῷ] Ex P. illud καὶ additum, quod Edd. non habebant.

24. Πρὸ ὁδοῦ ἴσῃ] Τὸ ἐν τῇ συνθηκῇ προκείμενον ἴσῃ ἐν
τῷ ἔργῳ, τὴν τροφὴν ὡς καὶ (1) πεπονηκώς ἑαυτῷ. Τούτο
δὲ πρὸ ὁδοῦ, παροιμιώδης ἐστὶν λιγόμενος ἐπὶ τῷ ὅσπῳ τι
(2) προτίλειον ἐκτελειώμενος ἢ μὲν ταῦτα γινόμενος. συμ-
βαλλόμενος μὲντοι τοῖς μετὰ ταῦτα εἰς κατὰ πάρεργον,
ὡς περ ἐν αἷς ὁδοῦν προκίμῳ ἐκτελειώσῃ τι τῷ συνειρηκῶς
ἔχοντι τὴν ὁδόν, παρ' ὃ ἐπὶ ὁδοῦ εἴρηται. ὁ δὲ νοῦς,
πρὸ τῷ ὀφειλομένῳ ἔργῳ (3) ἴσῃ τούτο κατὰ πάρεργον πε-
πονηκώς, ὃ, σοι τυχὸν τῷ ἀναγκαίῳ τροφῇ ἐπαρῇσι, καὶ
Πλάτῳ ἐν συμποσίῳ. (4) οὗτοι τε δὲ ἔρχομενος, πρὸ ὁδοῦ

βαλδύμενος ὃς τι ἱερῶν, ἀλλ' ἰωμεν. V.

29. ὦ Ζεῦ τεράστιε] Εἰσάγουσι οἱ ἀρχαῖοι διὰ τῷ πραγ-
ματικῷ τῷ Δία καλεῖν. οἱ δὲ διχόμενοι ἔχον, ἐκάλουν Δία Ζεί-
ων, ἔτι ἐν ταῖς καλῶς τῷ Δία τεράστῳ, τῷ δὲ προτίλειον-
τα τὰ τέρας. τίς δὲ λέγει τὸ ἀνθρώπινον φωνῇ τῷ ἀλε-
κτρὶ καὶ χρῆσασθαι. V.

30. Ἀλεξίκακε] Ὁ δὲ προτίλειον τὰ κακὰ. ἀλεξίκακος δὲ
ὁ Ἡράκλεις, ὡς πολλὰ τῷ ἐν τῷ κόσμῳ κακῶν ἐκτρέφει-
ν. V.

(1) Πιπνηκώς] Ita feci ex G. Edita enim habebant πει-
πονηκώς C. πειπονηκώς. M. du S.

(2) Προτίλειον] Προτίλειον editum erat. Correxerit M. du S.

(3) ἴσῃ] Ἐστὶ male edita & hic & supra habuisse vix ope-
ra est monuisse. J. F. R.

(4) Σὺν τι δὲ &c.] Ex II. X. 224. M. du S.

24. Ἐργάσαιμ, προοδῷ ἴσῃ τούτο ἐς τὰ ἄλφιλα] Ali-
ter in Flor. Cod. ἔργ. ἴσ' ἐδίδες τὰ ἄλφιλα. J. B.

Ibid. Προοδῷ ἴσῃ — πεπονηκώς] Malim πρὸ ὁδοῦ. Sed
servavi scripturam Edd. Non deerunt qui προοδῷ
malint; neque iis adversarer; nam id vestigial signif.
ap. Diod. Sic. L. 2. c. 48. ἐν βαλδύμῳ προοδῷ λαμ-
πρῶν λαμβάνουσι. Immo quemvis quaestum, ut ap.
Nostr. T. I. Somn. c. 9. εὐτελὲς δὲ τῷ προοδῷ ante le-
ctum, jam vero προοδῷ ibi editum alias ob causas.
Interim significatus τῷ προοδῷ satis notus est aliun-
de. Vid. Asin. c. 50. pr. προοδῷ εὖρεν ἐξ ἡμῶν. Et He-
rodian. III. 1. 11. προσόδους ταῖς διὰ θαλάττης — ὡς
λαῖτο. Nam cum sit construendum, ἴσῃ πεπονηκώς
τούτο προσόδῳ, periphrasi participii satis usitata, de
qua egimus Dial. proximo; quaestum, lucrum, quem
laborando quaerit tutor, esse intelligendum, satis pa-

tet, & πρὸ ὁδοῦ, licet operas pretium vertas, prae al-
tero languet. J. F. R.

26. Ἀφωνότερον — ἰχθύων] Arist. 2. de animal. ad-
imit omnibus piscibus vocem, excepto Scaphro &
porco fluviatili. Veteres autem quemvis piscem vo-
cabant ἰχθυον, quod vocem edere non posset. Unde
Plutarch. in Sympof. & Athen. existimant Pythagori-
cos a piscibus abstinuisse ὡς ἰχθυοφάγους. G. C.

28. Ὅναρ πλυτῶν] Simile protulit Cic. in Sallust.
Pastor quidam apud Theocr. in Ecl. IX.

— ἔχον δὲ τοὺς ἐσ' ἐν ὁδοῦ

Φαίνονται, πολλὰς μὲν οἷς πολλὰς δὲ χίμαιρας.

Possideo quaecumque volent sub nocte videri

In somnis, vim magnam ovium, mulasque capellas.

G. C.

Ὅναρ

versus totos consuevit, non ut ego nunc extra modulos: verum ille vaticinabatur etiam & divinabat futura, nec tamen inopinatum quid videbatur facere; nec qui audiebat, invocabat ita depulsores malorum, abominandumve putabat, quod audiret. Verum quid fecisses, si tibi illa Argus navis carina locuta esset, ut quondam illa Dodonae fagus sua voce vaticinata est? aut si tergora vidisses repentina, & boum carnes mugientes, semiaspas & elixas, confixas verubus? Ego vero Mercurio assiduus comes, loquacissimo & eloquentissimo Deorum omnium, ac caeteroquin contubernalis vester atque convictor, non multum laboraturus eram in addiscendo vestro sermone. Si vero sanctum mihi silentium promiseris, non

ἔπη ὅλα ρα-φάδων, ἐχ' ὅσων ἐγὼ νῦν, ἀπὸ
τῶν μέτρων, ἀλλὰ καὶ ἐμαρτυροῦμαι ἐκείνῳ, καὶ
τὰ μέλλοντα προεβόσκει, καὶ εἶδεν τι ὄψα-
δόν ἐδόκη' ὡσιεῖν, εἶδ' ὁ ἀκύνει ἐπεκαλι-
στο, ὅσων οὐ τ' ἀλεξίκακον, ἀποτρόπαιον
ἠγόμενον τὸ ἄκυσμα. καίτοι τί ἂν ἐποίη-
σας, εἰ σοὶ ἢ τ' Ἀργεὺς τρόπις ἐλάλησεν,
ὅσων ποτὲ ἢ Φηγεὺς ἐν Δωδώνῃ αὐτόφανον
ἐμαρτυροῦτο; ἢ εἰ βύρσας εἶδες ἐρπούσας, καὶ
φοβῶν κρέα μυκώμενα, ἡμίονα καὶ ἐφθὰ,
ἔεπεκαρμύνα τοῖς ὀβελοῖς; ἐγὼ δὲ, Ἐρ-
μῆ πάρεδρον ὄν, λαλιεῖσθε καὶ λογιεῖσθε
τῶν πάντων, καὶ τὰ ἄλλα ὁμοδία-
τε ὑμῖν καὶ σύντροφον, ὃ χαλεπῶς ἐμὰ
στοιχεύματα τ' ἀνθρωπίνῃ φωνῇ. εἰ δὲ
ἐχμυθήσων ὑποχολοῖό μοι, ὅσων ἂν ὀκνή-
σαι-

45. Ἀποτρόπαιον] Ὁ ἀποτρέπεται τις. V.

47. Ἡ τ' Ἀργεὺς τρόπις] Τρόπις μὲν τῷ πλοῖν, Ἀργὴ δὲ ἐστὶ τὸ πλοῖον ὃ ὁ Ἰάσων ἐπλάσσει. τοῦτο δὲ, ὡς λέγουσιν, ἢ τρόπις ἐλάλη. μαρτυρῶν δὲ λόγῳ τῷ Διὶ ἐν Δωδώνῃ, ὅπου (5) Φηγεὺς ἐστὶ θεὸς, εἰς ἣν ἐμαρτυρῶντο. V. (Apollonius Rhodius in I. G.)

49. Καὶ βοῶν κρέα] Παρὰ Ὁμήρῳ ταῦτα ἐστὶ τ' Ἡλίου

(5) Φηγεῖ] Ita restituit Idem, quum legeretur editum εν γε.

Ὁν μὲν πλοῖον] Pro κατ' ὅμαρ. Non semel habuimus T. I. Et satis notum est. J. F. R.

29. Ζεὺς τῶν ἰσχυρίων] Τῶν ἰσχυρίων Ζεὺς Sophocl. in Oedip. Epi colon. Ζεὺς ἀλεξίκακος τίς ποτ' ὁ πρὸς αὐτῷ; Hesych. ait Τῶν ἰσχυρίων Θεὸς εἶναι signorum ac prodigiorum effectores. G. C.

Ibid. Ἡρακλῆς ἀλεξίκακος] Alciphron. III. Ep. 47. pr. Ἐρμῆ κερδῶν, καὶ ἀλεξίκακος Ἡρακλῆς, ἀπιστῶν. Ubi Cl. Bergl. hoc primum esse Herculis epitheton ex Luciano h. l. Aristoph. Schol. & Apol. Rhod. docet. J. F. R.

38. Ἀχιλλεύς ἰσχυρὸς] Hom. II. T. in fine. G. C. i. c. vi. 404. M. du S.

Ibid. Εὐάνθη] Junone suggerente αὐδῶντα δ' ἔειπεν δὲ λαοκρόων Ἡρα. E. L.

39. Μακρὰ καίριον] Conf. supr. Jon. Conf. c. 32. f. Et infra c. 23. J. F. R.

47. Ἀργεὺς] Dicitur fuisse prima navis, in qua Jason cum 54. heroibus Thessalis navigavit Colchos ad rapiendum vellus aureum, dicta ab ejusdem nominis artifice, alii ab ἄργον, quod est velox. Facta est ex arboribus Dodonae silvae Epiri Jovi sacrae, quibus olim oracula reddebantur: unde Poetae finxerunt hanc navem fuisse vocalem Apoll. L. IV. Argon. G. C.

48. Φηγεῖ] Vocalis haec arbor nonnunquam θεὸς vocatur, nonnunquam Φηγεῖς. Nec id mirum; species enim τ' θεὸς ἢ Φηγεῖς, si Pausanias credamus. Sic

Tom. II.

βοῶν ὁ Ὀδυσσεύς, εἰς οἱ ἱταῖοι τῷ Ὀδυσσεύς σφάξαίης ἔθου, αἱ βύρσαι δὲ ἐ τὰ κρέα ἐκινῶντο τι ἐ ἔθου, ὡς παρ' ἑκείνης ἰουσης αὐταῖς. V.

54. Οὐ χαλεπῶς] Οὐ δυσχερῶς. V.

55. Εἰ δὲ ἐχμυθήσων] Σιωπῶντων, φυλάττει τὸ μυστήριον. V.

enim ille in Arcad. Ἀρκάδων δ' ὁ οὐ τοῖς ἀνθρώποις κῆρυ αἱ θεὸς διαφθορῶν, καὶ τις μὲν πλατυφύλλος αὐτῶν, τὰς δὲ Φηγεῖς καλοῦσι. Sophocles etiam fagus appellat. Trach. 175. versu autem 1175, δρῶν. E. L.

Ibid. Αὐτόφανον] Quid hoc sit, & quando Oracula dici coeperint αὐτόφανα, ex Nostro discas Ἀλεξ. c. 26. vix enim apud alium invenies. M. du S.

49. Εἰ βύρσας εἶδες ἐρπούσας &c.] Nihil ad hunc locum Gild. Cognatus commentatur, qui tamen de Argus navis carina & Dodonae quercu iatis multa, quae tamen omnibus nota sunt. Non venit illi in mentem locus Homeri, ad quem hoc loco alludit Lucianus, Odyss. M.

Τοῖσιν δ' αὐτῶν ἐπέσταθ' ἱεὺς τέματα προΐφαινον,
εἶπον μὲν ῥίνοι, κρέα δ' ἄμφ' ὀβελοῖς ἱμερῶναι,
ὀπταλίη τι ἐ μνά. βοῶν δ' ὡς γίνετο φωνή.

Id portentum nempe factum est, quando Ulyssis socii fame coacti solis boves mactaverunt. J. P. a G.

Ibid. Βύρσαι — ἐρπούσας &c.] Homer. Odyss. M. 395. M. du S.

56. Ἐχμυθήσων] Alciphron. III. p. 406. τῶν ἐχμυθῶν ὁποσημειῶν. Silentium Pythagoricum subindicans. Noster Lexiphron. c. 9. J. F. R.

σαμί σοι ἢ ἀληθεύειν αἰτίαν εἰπῶν ἢ
πρὸς ὑμᾶς ὁμοφωνίας, καὶ ὅθεν ὑπάρχει μοι
ἔγω λαλεῖν.

ΜΙΚ. Ἀλλὰ μὴ ὄνειρ^α καὶ ταῦτά ἐστιν, ὅ
Ἀλεκτροῦν ἔγω πρὸς ἐμὲ ἀλελεγόμενον^β,
ἐπεὶ δ' ἐν πρὸς τῷ Ἑρμῷ, ὃ βέλτιστε, ὃ,
τι καὶ ἄλλο σοι ἢ Φανης αἰτίον. ὡς δὲ σιω-
πήσομαι, καὶ πρὸς ἑδνα ἐρῶ, τί σε χρὴ
διδίναμι; τίς γὰρ ἀν' πιστεύσει μὲν, ^α εἴ τι-
νι διηγοίμην ὡς Ἀλεκτροῦν^β, αὐτὰ εἰπόν-
τος ἀκηκόας; ΑΛΕΚ. Ἀχκε τοίνυν. πα-
ραδοξότατόν σοι ^γ λόγον εἴ οἶδ' ὅτι λέγω,
ὦ Μικυλλε. ἔτοσι γὰρ ὃ νῦν σοι Ἀλεκτροῦν
φαινόμενον^δ, ἢ πρὸ πολλῶ ἀνδραπό^ε ἦν.
ΜΙΚ. Ἦκουσά τι καὶ πάλαι τοῦτον ἀμέλ-
ει ὑμῶν, ὡς Ἀλεκτροῦν τις νεανίσκος^ζ
φίλος^η γένοιτο τῷ Ἀρῇ, καὶ συμπίνει τῷ Δεῷ
καὶ συγκαμᾶζοι, καὶ κοινωνοῖν τῇ ἐρωτικῶν.
ὁπότε γὰρ ἀπῖοι παῖδες ἢ Ἀφροδίτῃ μοι-
χέωσαν ὁ Ἄρης, ἐπάγεσθαι καὶ τὸ Ἀλεκτροῦ-
να, καὶ ἐπειδὴ μάλιστα τὸ Ἥλιον ὕφει-
εᾶτο, μὴ καλῶν ἐξείπῃ πρὸς τὸ Ἥφαιστον,
ἔξω πρὸς ταῖς θύραις ἀπολείπειν ^θ αἰεὶ τὸ
νεανίσκον, μηνύσονται ὁπότε ^ι φαίνοι ὁ Ἥ-
8

pigabor veriorē tibi causā meae cum
sermone vestro communionis dicere, & un-
de sic loqui mihi contigerit.

3. MIC. Verum nonne somnium &
hoc est, gallus ita mecum loquens? Dic
ergo, per Mercurium, optime, quae etiam
alia tibi sit loquellae causa. Ut vero ta-
ceam, & ad neminem quidquam dicam,
quid est quod metuas? Quis enim crederet
mihi, si cui narrarem, tanquam qui de
gallo ista dicente audierim? GALL. Au-
di ergo. Remotum ab omnium opinione ef-
fe, quod tibi dico, bene novi Micylle.
Hic enim, qui nunc tibi gallus esse appa-
ret, non ita multo ante homo erat. MIC.
Audi quiddam tale olim sane de vobis,
Gallum quendam juvenem amicum fuisse
Martis, potasse cum Deo & comissatum
visisse, & amoribus illius subservivisse. Quo-
ties enim abiret ad Venerem Mars adulterii
causa, adduxisse etiam Gallum: cumque
Solem praesertim suspectum haberet, ne rem-
visam Vulcano enuntiaret; extra ad januas
reliquisse semper juvenem, indicaturum sibi,
quan-

^α Εἴ τι] Εἴ τι P. ^β Αὐτὰ] Αὐτὸ marg. A1. ^γ Λόγον] Deest in Fl. ^δ Ὅντι] Εἴ ποτε Fl. ^ε Ἀν] Ab-
est in Fl. ^ζ Φαίνοι] Ἀνέχοι G. & marg. A1. Nil mut. Edd.

73. Φίλος γένοιτο τῷ Ἀρῇ] Λόγεται ὅτι ἡ Ἀφροδίτη τὸ
Ἥφαιστον εἶχεν ἄνδρα. καὶ ὁ Ἄρης ταύτῃ ἐμαίχενεν. παῖς

καὶ δὲ τὸ ὡς, ἢ ἢ ἔγω, καὶ ὡς συμπίνοις ὡς * συγκα-
μᾶζοι, καὶ ὡς κοινωνοῖν τῇ ἐρωτικῶν. V.

* Συγκαμᾶζοι] Συγκαμᾶζοι edita, media brevi; quod bene
quidem mutavit Solani; quum vero συγκαμᾶζοι etiam scripte-
rit, & συμπίνοι, quod editum erat, reliquerat, ac vulgatum

καὶ κοινωνοῖν tamen in κοινωνοῖν commutavit; ego ut priora etiam
optativam formam referrent, curavi. J.F.R.

67. Παραδοξότατόν σοι λόγον ὅτι λέγω] In Flor. Cod.
deest λόγον. Sed similibus originationibus gaudere
Lucianum supra monui. J.F.B.

68. Λόγοι — λόγῳ] Vid. de his cognatorum ver-
borum additionibus J.F.B. ad Jov. Conf. ubi πομπῆς
πίμπειν & sexcenta simil. Quare & hic λόγον ante λό-
γῳ non ejicio cum Fl. J.F.R.

89. Ἀμνηχάντο] Correxerat Solan. ἰμνηχ. Sed ni-
hil opus esse augmento addito, saltem in his tempo-
ribus, plus satis inculcatum ad Alex. c. 22. pro Imag.
c. 3. & 19. Et I. Ver. Hist. c. 13. ubi exemplorum
dedi affatim; quae si non sufficiant, adde Cl. Wessal.
ad Dios. Sic. L. 2. c. 8. No. 63. qui duodecim etiam

testimonia neglecti augmenti adferens, ad J.F.B. remittit.
ac Dukerum remittit. Quomodo Cod. L. hic habeat,
non satis adsequor ex adnotatione ejusdem Solani, in
inferiore marg. J.F.B. sic adscripta: ἰμνη— L. ἐπι-
ποιήτο. Nam praeter consuetudinem sic jam litteram
codicis inter duo verba inserit. Interim, cum omni-
no voluisse ἰμνηχάντο legi, certum est, quod prae-
terea & ipsi etiam textui adposuerit. Conjectio tamen
in L. prius verbum cum augmento fuisse scriptum,
ejusque glossam ἐπιποιήτο vel margini ejusdem adpi-
ctam, vel ipsi quoque contextui infartam. J.F.R.

Ibid. Ἀφροδίτη δὲ, ὡς ἀφείθη, τὸ Ἄρην ἀγαπητικῶς κα-
τὰ τὸ Ἀλεκτροῦν] Mirum ni illud ὡς ἀφείθη sit glof-
lema

quando Sol apparet. Tum obdormivisse aliquando Gallum, suumque praesidium imprudentem prodidisse: Solem vero non animadversum adstitisse Veneri & requiescenti sine cura Marti, qui crederet indicaturum, si quis adveniret, Gallum. Atque ita Vulcanum a Sole edoctum, ipsos comprehendisse, injectis vinculis irretitos, quae olim illis parasset. Dimissum vero Martem iratum Gallo, illum ipsis cum armis in avem cognominem mutasse, ut pro galea cristam haberet in capite. Eam ob causam vos, ut excusetis vos Marti, cum nihil jam prodest, cum sentiat orientem Solem, canere diu ante, ejusque ortum significare.

4. GALL. Aiunt quidem & ista Miculle. Mea autem ratio alia fuit, qui plane nuper in gallum transferim. MIC. Quomodo? velim enim hoc maxime scire. GALL. Nosti igitur Pythagoram Mnecarchi F. Samium? Sophistam illum ais,

λίον εἶτα ποτὲ καὶ ἀπαμειβόμενον ἢ τὸ Ἀλεκτρούνα, καὶ προδόναι τὸ Φρενὸν ἀκούειν. τὸ δὲ Ἥλιον λαβόντα ἐπιστῆναι τῇ Ἀφροδίτῃ, καὶ τῷ Ἀρφῇ ἀφροδίτῃ ἀναπαυομένῳ, 852[9] τὸ πιστεύειν τὸ ἀλεκτρούνα μνηστὴν εἶναι, εἰ τις ὅποι, καὶ ἔγωγε τὸ Ἥφαιστον παρ' Ἥλιν λαβόντα συλλαβεῖν αὐτὸν, καὶ μεταλαβόντα καὶ σαγηνεύσασθαι τοῖς δεσμοῖς, καὶ πάλαι ἔμμενχα ἡμεῖς ἐπ' αὐτὸν ἀφειθέμεθα δὲ, 90[ὡς ἀφείδη] τὸ Ἄρη ἀνανακτῆσαι καὶ τὸ Ἀλεκτρούνα, καὶ μεταλαβεῖν αὐτὸν εἰς ταῦτα τὸ ὄνειρον αὐταῖς ὅπλας, ὡς ἂν αὐτὸν τῷ κράνῳ τὸ λόφον ἔχειν ὅπῃ τῇ κεφαλῇ. 2[9] τὸ τοῦτο ὑμᾶς ἀπολογυμένους τῷ Ἀρφῇ, 95[ὅτ' ἐδὲν ὄφελον]; ἐπειδὴν αἰσθηθεὶς ἀνατέλλουσα τὸ Ἥλιον, πρὸ πολλῆς βοᾶς, ἐπισσημαιομένους τὴν ἀνατολὴν καὶ αὐτῇ.

ΑΛΕΚ. Φασὶ μὲν καὶ ταῦτα, ὦ Μίκυλλε. τὸ δὲ ἐμὸν ἑτεροῖόν τι ἐγένετο, καὶ πάντως ἐναγχῶς εἰς ἀλεκτρούνα σοι μετέβηκεν. ΜΙΚ. Πῶς; ἐθέλω καὶ τὸ τοῦτο μάλιτα εἰδέναι. ΑΛΕΚ. Ὅτι οἶδα ἄρα τὸν Πυθαγόραν Μησαρχίδην Σάμιον; ΜΙΚ. Τὸν σοφιστὴν λέ-

8 Μιμηχάηλο] Sic Edd. omnes. Ἐμμενχα. vel Ἐπιστάητο L. vid. nott. In marg. ΑΙ. ἐπιστάητο etiam adscript. h Ἀρφῷ] Sic Edd. & P. Ἀρφ. Fl. i Ἀρφῇ τῷ κράνῳ] Ἀρφῇ τῷ λόφῳ marg. ΑΙ. k Λόφῳ] Abest a Fl. l οἶδα ἄρα τὸν Πυθαγόραν Μησαρχ. Σάμιον] Ἀκούεις τὸν Π. ΜΝ — Σαμ. P. Vulgatam Ed. servant in prioribus; sed omittunt Mr. Σαμ. praeter Ed. P. quae habet.

83. Λαβόντα] Ἀφροδίτῃ. V.

95. ὄφελον] Τὸ εἶναι τὴν καὶ τὴν ἑδὲν ὄφελον. τί γὰρ καὶ γινώσκῃ τὴν προδοσίαν, εἰ βοᾷτε, ὄφελον. V.

† Καὶ τῇ] Corrupta haec. Ego εἶναι pro καὶ τῇ. M. in S. Καὶ τῇ rectius legit Cl. J. J. Wesseling.

fema τῷ, ἀφείδμεθα. Ego certe ita existimem. Narraat Micyllus fabulam Galli, cum in coelo cum reliquis Deis viventem, Martis praecipue studiosum fuisse; in cuius gratiam cum vigiliis ageret, dum ille cum Venere concumberet, indicaturus, si vel Sol, vel alius quisquam accederet, somno fuisse oppressum, atque ita concumbentes illos a Sole fuisse Vulcanum proditos. Tum vero Martem, ubi vinculis esset solutus, quibus a Vulcano cum Venere esset comprehensus, prae indignatione mutasse Gallum in avem.

90. Ὡς ἀφείδη] Tam manifesta haec est explicatio praemissi participii ἀφείδμεθα, ut vix mihi temperarim, quin contra Edd. omnes eiecissem. Sed ne

temerarius videar, uncis ut suspectum seclusi.

7. F. R. Ibid. Τὸν Ἀρφῷ] Utrovis more dici Ἀρφῷ & Ἀρφῇ ex Grammaticis notum. Vid. infra Δημοκρίτου & Δημοσθένους. ad Demosth. Encom. c. 2. & 9. Ideoque a vulgata non recessi.

3. Πυθαγόραν Μησ.] Addidit Ed. P. Μησαρχίδην Σάμιον, quod etiam in P. invenitur. Quod ideo genuinum existimo, quia mox a Micyllo Μησαρχῆς καὶ vocatur. In eodem Codice pro οἶδα ἄρα. legitur ἀκούεις τὸν Π. M. in S.

4. Μησαρχίδην Σάμιον] Samii Mnecarchi annulorum sculptoris, de quo Laert.

λέγεις ; ἢ ἀλαζόνα , ὅς ἐνομοθέτῃ μῆτε
κρίων γυνεῶν , μῆτε κυάμους ἐδίειν , ἢ δι-
στον ἐμοὶ γυνὴ ὄψιν ἂ ἐκτράπειον σποφαί-
ων ; ἔτι δὲ καὶ πείθων τὴν ἀνδρώπην ἐς
πέντε ἔτη μὴ ἀφ' ἀλέγεαλ. ΑΛΕΚ. Ἰδί-
δῆτα ^b καὶ κείνο , ὡς πρὸ τοῦ Πυθαγόρου ,
Εὐφορβὸν γένειο. ΜΙΚ. Γόητα , Φασί ,
καὶ τερατουργὸν τὸν ἀνθρώπον , ὃν ἀλεκτρυάν.
ΑΛΕΚ. Ἐκεῖνόν αὐτὸς ἐγὼ σοὶ εἰμὶ ὁ Πυ-
θαγόρας , ὥστε παῖς , ὃ ἀγαθὲ , λοιδορή-
μενός μοι , καὶ ταῦτα , ὅσα εἶδ' ὡς οἷός τις ἦν
ἢ τρόποι. ΜΙΚ. Ὅτι αὐτὸ μακρῶν ἐκεῖ-
νε τερατωδέστερον , ἀλεκτρυὸν φιλόσοφον.
εἰπὲ δὲ ὁμοῦς , ὃ Μνησάρχῃ παῖ , ὅπως

superbum , qui legem tulit ; de carnibus
non gustandis , de non edendis fabis , quia
lege suavissimum mihi quidem pulmentum ,
& facillimum concoctu , a mensis removit :
qui praeterea persuasit hominibus , ut per
quinque annos inter se non colloquerentur.
GALL. Noris ergo illud quoque , eum
ante Pythagoram fuisse Euphorbum. MIC.
Impostorem aiunt & praestigiatores fuisse
hominem , o galle. GALL. Ille ipse ego
tibi adsum Pythagoras : itaque desine , bo-
ne vir , mihi maledicere , idque cum ne-
scias , quibus moribus fuerim. MIC. Hoc
jam multum illo portentosius , gallus phi-
losofus ! Verum dic tamen Mnesarchi fi-
li,

a Ἐκτράπειον σποφαίον] Ἐκτράπειον , ἄπειον σποφαίον Edd. excepta Fl. quae ἄπειον ignorat , quam secutus
sum. b Καί τοι] Ἐκεῖνον Fl. c Τοῦτ' αὐτὸ μακρῶν ἐκεῖνε τερατ.] Ταῦτα μακρῶν ἐκεῖνε τερατωδέστερα Fl. Vulgatam
tenet P. cum P. & ceteri.

7. Ἐκτράπειον] Ἐξ ἢ τραπέζης. V.
11. Εὐφορβὸν γένειο] Οὐτὸν εἰς ἢ τὸ Τρώον. ὅς τις ἐ
σποφὸν δόρῃ τὸ Πάτροκλον ἐπλήξεν. V.

18. Ὁ Μνησάρχῃ παῖ] Μνησάρχῃ πατὴρ ἢ Πυθαγό-
ρου. καλῶς ἢ παῖς Μνησάρχῃ παῖδα τὸν ἀλεκτρυόντα ἐκά-
λεσαν. V.

5. Ὁς ἐνομοθέτῃ] De disciplina Pythagorica Gel-
L. I. c. 9. L. IV. 11. Ovid. XV. Metam. G. C.
Ibid. Μῆτε κρίων γυνεῶν] Aristoxenus apud Laertium
p. 219. A. ait , cum πάντα τὰ ἄλλα συγχωρεῖν ἰδίῃν
ἐμφύσῃ , μόνον δὲ αὐτὸν ἀπέχουσαν ἀρετὴν βούε , καὶ κριῶν ,
a quibus , nisi cui abfunt alia , quis non abstinere ? E. L.
6. Κρίων γυνεῶν] Senec. Ep. 19. G. C.
7. Τοῦ — σποφαίον] Non agnoscit ἄπειον Fl.
Ed. quod reliqui omnes impr. ante σποφαίον habent.
M. de S.

Ibid. Ἐκτράπειον ἄπειον] Legendum videtur ἄπειον
ἐκτράπειον. F. G.

Ἐκτράπειον , ἄπειον σποφαίον] Si καὶ additum us-
quam invenissem , transpositionem Cl. Gesneri etiam
in textum recepissem. Jam vero & aliquid addere ,
& transponere simul , non sum ausus ; sed satis habui
lectionem Fl. revocare sensum optimum exhibentis.
Interpres Parisinus intellectui consulturus ἄπειον red-
diderat salubre & parabile. F. F. R.

Ibid. ἄπειον σποφαίον] Diu aestuavi , quid sibi vel-
let hic τὸ , ἄπειον , quod eo , quo spectatur , loco
prorsus non convenit ; donec tandem ex editione
Florentina , quae hac voce omnino caret , didici cam
abesse debere ab hoc loco , & haud dubie ab somnian-
tibus vel typothetis vel librariis inculcatam ; quod
propter affinitatem priorum syllabarum in σποφαίον
facile potuit contingere. Ut meam tibi mentem can-
dide aperiam , Lector ; opinatus eram ego pro ἄπειον
legendum esse ἀπέρητον. ἀπέρητα scilicet ea sunt ,
quae religionis causa dici , vel fieri sunt vetita. Sic

pag. sequenti eosdem hos κυάμους , si edantur ab ave ,
vocat Gallus οὗς ἀπέρητον τροφήν. Sic ἕρως apud
Nostrum de Sacrificiis T. I. c. 9. f. dicitur ἄβαντ' ἐ
ἀπέρητ' τῶν θητῶν γένει. Nimirum vox ἀπέρητ'
propria fuit de iis sacris , quae erant μυσταί , & vul-
go enuncitari vetita. Sic τελεταὶ ἀπέρηται apud No-
strum in Amoribus c. 42. & ἐξαγορεύει ἀπέρητα dice-
bantur , qui sacra Eleulinia enunciabant. Vide No-
strum in Reviviscensibus T. I. c. 33. Sed ut ante dixi ,
non liquet , vel ipsum ἄπειον , vel pro eo quodcum-
que aliud ab Luciano profectum esse : quare furcillis
exigatur ea vox.

ἄπειον σποφαίον] Duas habeo de hoc loco conje-
cturas : unam , ut ἄπειον transponamus , & adjicia-
mus copulam , hoc modo , ἰδίῃν ἐμοὶ γυνὴ ὄψιν ἐ ἄπει-
ον , eo sensu , quem in interpretatione posui. ἄπειον
certe hoc significare posse , nemo facile negaverit : ve-
rumne sit ? alia quaestio est : sed ad nostram rem sa-
tis est , modo sutor ita putaverit. Certe alvum faci-
le transire κύμα , etiam illi non negant , qui statu-
lentum esse ajunt. Altera conjectura nostra est , an
forte legendum sit ἄπειον , qua ratione locum servare
posset suum , & jungi cum ἐκτράπειον. Nempe ἄπει-
ον significare puto contrarium nominis εὐνοῦ : quem-
admodum hoc denotat facile emtu , parabile , vile ;
ita ἄπειον fuerit , quod non prostat venale , nec proin-
de emi facile potest. Sed conjectura utraque est : qua
melius quid afferri opto.

11. Εὐφορβὸν] Nobilis Trojanus Iliaco in bello a
Menelao occisus , cujus animum Pythagoras in se imi-
mi.

li, quomodo nobis pro homine avis, pro Samio autem Tanagraeus factus sis: nec enim probabilia sunt ista, neque valde creditu facilia, cum praesertim duo jam mihi observasse in te videar plane a Pythagora aliena. GALL. Quanam? MIC. Unum, quod loquax es, & clamorosus; at ille tacere per quinque, puto, annos solidos hortabatur: alterum autem omnino etiam legibus illius adversum. Cum enim non haberem quod tibi objicerem in cibum, fabas heri, quod scis, habens domum veni, & tu nihil cunctatus illas legisti. Itaque alterum necesse est, aut mentitum te, & alium esse, aut si sis Pythagoras, legem a te

ἡμῖν ἀντὶ τοῦ ἀνθρώπου ὄρνις, ἀντὶ δὲ Σαμίου Ταναγραῖος ἀναπέφνης; ἢ πιθανὰ γὰρ ταῦτα, ἐπεὶ πάνυ πιστεύσαι ῥάδια, ἐπεὶ καὶ δύο ἤδη μοι τέληρηκέναι δοκᾷ πάνυ ἀλλότρια ἐν σοὶ τῷ Πυθαγόρῃ. ΑΛΕΚ. Τὰ ποῖα; ΜΙΚ. Ἐν μὲν, ὅτι λάλος εἶ, καὶ φρακλικός· ὁ δὲ σιωπᾶν ἐς πέντε ὅλα ἔτη οἶμαι, παρήν· ἕτερον δὲ καὶ πάντεως παρὰ νόμον. ἢ γὰρ ἔχων ὁ, τι σοὶ ὠφέλιον, κυάμους χθές, ὡς οἶδα, ἔχων, ἥκον καὶ σὺ ἐδὲν μελλήσας ἀνέλεξας αὐτὸς· ὥστε οὐκ ἐφύοδαί σοι ἀνάγκη, καὶ ἄλλω εἶναι, καὶ Πυθαγόρα ὅντι ὠφελινομηκεῖναι, καὶ τὸ ἴσον ἦσεν.

[Hec] Forfan tua adscript. M. du S. e. [A] Sic recte marg. Al. & P. [A] Edd. cett. omnes.

19. Ἀντὶ Σαμίου Ταναγραῖος· Σάμιος τῆσος ἦν, ὅθεν ὁ Πυθαγόρας· Ταναγρα δὲ πόλις Βοιωτίας, ὅθεν ὁ Μικύλλος. *V.

* Post ὁ Μικύλλος in Edd. addebatur ἐν ἀναμύνας. In V. de ἀναμύνας, quod cum aliunde huc irrepsit, delendum est. M. du S.

migrasse affirmabat. Ovid. L. XV. Metam. G.C. Εὐφοροῦ· γινώσκω] Non solus hoc Lucianus tradidit. Res est omnibus ex Ovidio alisque nota. M. du S. 13. Ἐκὼν· αὐτῶν] Paraphrasis est hujus versus.

Ἐκὼν· ἔτ· εἰμὶ· λοιδορεῖ δὲ μοί.

16. Τοῦτ' αὖ μακρὸν ἐκὼν τερπνόν·] In Flor. Cod. ταῦτα μ. ἰ. τερπνοδιδασκαλίας. J.B.

18. Μνησάμενος παῖ] Herodot. IV. 159. f. & supra initio hujus capituli. M. du S.

20. Ταναγραῖος·] A Tanagra Boeotiae mediterraneae urbe, de qua Ptolem. L. III. c. 5. Plin. L. X. c. 2. G.C.

Ταναγραῖος·] (Varro de R. R. III. 9. & Colum. VIII. 2.) Leedes. Vide Plinium X. 21. de Gallis Tanagraeis, quos fortissimos fuisse ait. Et adde quae noster habet de certaminibus Gallorum apud Athenienses Γυμν. c. 37. M. du S.

Ταναγραῖος ἀναπέφνης·] Nimirum Tanagram Galli patriam suam non minus ac Rhodum nobilitarunt, Plin. 10. 21. 24. Add. Colum. 8. 2. 4. & 13. J.M.G.

28. Ηκεῖ] Quod Solanus hic conjecerit, ejus rei causam aliam non video, quam euphoniā. J.F.R.

30. Ἄλλω] Antea legebatur ἄλλο. Mutavit Par. merito, sed sola. M. du S.

Ἄλλω] Servavi quidem Parilinā Ed. lectionem, & Solano monenti parui, licet suspicer & ejus editorem tamen ἄλλο legisse; quum in versione dederit, quum

30. ἥ Πυθαγόρας ἐντι·] Πυθαγόρειος ἐστὶ τοῦτο τὸ ὄνομα, ἴσον τὸ φαγεῖν κυάμους, καὶ φαγεῖν τὴν κεφαλὴν τῷ πατρὶ. V.

† ἥ Πυθαγόρας ἐντι·] ἥ Πυθαγόρειος τε αὐτὸ ἐδίδου. Cor. rexit M. du S.

aliud quiddam sit. Credoque eum id inter corrigenda typographorum specimina ex arbitrio mutasse, quod sic melius cum dativis proximis conveniat; eademque ratio me movit, ut meliora sequeretur; alioqui vulgata facile defendi posset. J.F.R.

Ibid. ἥ Πυθαγόρας ἐντι·] ἥ Πυθαγόρειος ἐστὶ τὸ ὄνομα, ἴσον τὸ φαγεῖν κυάμους, καὶ φαγεῖν τὴν κεφαλὴν τῷ πατρὶ ἰσοδιδόναι. Aut si Pythagoras, recessisse, & aequae ipsiū fuisse, si fabas edisti, ac si patris caput comedisses. Nimirum, quia Pythagorae a fabis abstinabant, quod illorum magister eas parentum capitibus esse similes docebat. Superius in dialogo Menippi & Aeaci, cum Menippus dixisset, in pera sua non nisi fabas esse, quas non ite edere Pythagoras, respondet hic: Δὸς μόνον, ἀλλὰ καὶ τοῖς νεοῖς δογμάται· ἴμαθον γὰρ, ὡς ἐδὲν ἴσον κυάμοι, καὶ κεφαλαὶ τοκέων ἰσοδιδόναι. De modo. Apud inferos aliae sunt opiniones. Didici enim hic fabas & caput parentum nihil habere similitudinis: ubi nescio cur interpretes vertant κεφαλαὶ testiculos, quamvis non ignorem alios hanc quoque tradere causam cur Pythagoras fabis abstineret, quia virides fabae similes sint ἀνδρῶν μύσθαι, ut loquitur Lucianus in ἑὴν πρῶτην. Sed de capite parentis Clem. Alexand. 3. Strom.

Οὐδὲ μὲν οὐκ ἀνθρώπου κεφαλῇ ἀπὸ κακῶν κατὰ τὸ ἐπὶ λυγρῶν,

ἴσον τοῖς κυάμοις τρώγων, κεφαλῆς τε τοκέων.

ἡθερίηναι κυάμους φαγόντα, ὥς ἂν εἰ τὴ κεφαλὴν τῆ πατρὸς ἔδιδόκεις.

ΑΛΕΚ. Οὐ γὰρ οἶδα, ὦ Μίκυλλε, ἥτις αἰτία τῆτων, ἐδὲ τὰ πρόσφορα ἐκά-
τω βίῳ. ἐγὼ δὲ τότε μὲν οὐκ ἠδῆτον τῶν
κυάμων, ἐφιλοσόφην γὰρ νῦν δὲ φάγομαι ἂν,
ὀρνιθικὴ γὰρ ἡ οὐκ ἀπόρητος ἡμῖν ἡ τροφή.
ἀλλ' εἴ σοι φίλον, ἄκχε πῶς ἐκ Πυθαγό-
ρου τῆτο νῦν εἰμι, καὶ ἐν ὅσοις πρότερον ἐβί-
οισα βίοις, καὶ ἅτινα τὴ μεταβολῆς ἀπολέ-
λουκα ἐκάστης. ΜΙΚ. Λέγεις ἂν, ὥς ἔμοι
γε ὑποφθίσον ἂν τὸ ἄκχεμα γένοιτο, ὥστε
εἴ τις αἵρεσιν προβαίη, ὁ πρότερον μᾶλλον
ἐθέλω σὺ ἄκχειν τὰ τοιαῦτα διεξιόντων, ἢ
τὴ πανευδαίμονα ὄνειρον ἐκείνων αὐτὸς ὄραν, τὴ
μικρὸν ἔμπροσθεν, οὐκ οἶδα, ὁ πρότερον ἂν
ἐλοίμην, ἔτις ἀδελφὰ ἡγεῖμαι τὰ σὰ τοῖς
ἡδύτοις Φανίσι, καὶ ἐν ἴσῃ τιμῇ ὑμᾶς ἄγω,

violatam, & aequè factum impie, cum fabas devorasti, quam si caput parentis edisses.

5. GALL. Videlicet non nosti Micylle, quae sit horum causa, neque quae unicuique vitae convenient. At ego tum fabas non edebam; philosophabar enim; jam vero licet edam; gallinaceus enim, nec interdictus ille nobis cibus. Sed si placet audi, quomodo ex Pythagora hoc nunc sim, & in quibus ante vitis vix-
orim, & quid ex unaquaque mutatione com-
modi vel incommodi ad me pervenerit. MIC. Dixeris: nam mihi quidem supra quam dici potest jucundum fuerit audire: adeo ut si quis mihi optionem proponat, utrum malim te audire talia enarrantem, an illud beatum undique somnium, quod paullo ante mihi obtigit, rursus somniare, nesciam utrum praeoptem: adeo geminos arbitror tuos sermones visis jucundissimis, & in aequali vos honore habeo, te, & pretiosissi-
mum

α. Ἐδιδόκεις.] Ἐβιδόκεις marg. ΔΙ. β. Πότερον.] Πότερα marg. ΔΙ.

38. Οὐκ ἀπόρητος ἡμῖν ἡ τροφή] Οὐκ ἀπηγορεύμε-
νη. V.

45. Ἡ τὴ πανευδαίμονα ὄνειρον] Καλῶς ἐν ποιῶν. Ἄρ-
φα γὰρ τετρατάδῃ Εἰς φάσμα ψαλὸν ἀποτελοῦντα. V.

Fabas inquit prohibuisse Pythagoram, quod sit legu-
men status excitans, non quod parentis capiti sit sume-
le, ut velis ille versus. Idem est fabas atque caput pa-
rentis edere.

32. Φαγόντα] Scribere debuit φαγόντι. Sed inou-
merta sunt, quae hujus farinae admisit. M. du S.

Φαγόντα] Paullo inclementius Solanus pronuntiat;
quali per errorem ita scripserit Noster, pro φαγόντι.
Immo cum dativo absurdus sensus erit: qui fabas e-
dis, fabas edenti similis est, & dativus quidem con-
venit cum praemissis, accusativus vero ad infinitivum
ὑποβιβάζειν respicit, pro ὡς φαγὸν ὑποβιβάζειν. Et si
innumera talia inveniuntur, & quidem quorum ratio
constructioque satis adparet, id linguae genio pro-
prium esse statuendum potius, quam pro incuria ha-
bendum. Alia res foret, si nihil convenientiae inve-
niremus. Exempla quaedam alia videbimus infra
hoc Dial. c. 26. ubi similiter praecedente dativo se-
quitur accusat. cum in fin. κινδυνεύω, ἐμοὶ μὲν, — ἀμεί-
βει ἰταμεύοντα.

33. Κεφαλῇ] Vide N. A. XX. Clem. Alex. Strom.
III. Ovid. Met. XV. vs. 2. A. Gell. XI. 4. E. L.

40. Ἐν ὅσοις — ἐβίοντο βίοις] Βίος generaliter de
vitae genere victusque quaerendi ratione etiam Al-
ciphron. l. 29. p. 120. χρῆσθαι τῷ ἴδιαι κίχρησιν τῷ βίῳ.
prohibitoribus enim moribus quam pro isto (scil. meretricio)
vitis genere, meris. Plura ibi similia adfert do-

ctiss. Bergler. alias ὁ βίος etiam homines vertendum,
vid. ap. Nost. Ambr. 20. & c. 33. & T. I. Tim. §.
25. &c. De usitata autem repetitione verbi cognati sa-
tis dictum alibi, ut ad Alex. c. 32. Et paullo ante
Jou. Trag. c. 22. Sed haec adeo sunt frequentia, ut
postea silentio praeterire sit animus, nisi qua obiter
eodem lectorem ablegare necessitas cogat. J. F. R.

54. Ἀμυνῶν] Hom. Od. K. 521. &c. M. du S. Ibi
legimus — ἀμυνῶν κάρησιν. imbecilla capita. Adde
Odys. T. 560. — ἀμυνῶν εἰς αἰὲν ὄντων. Ac saepe alibi.
J. F. R.

63. Γάρφαλλον] Adscripserat Noster. V. Th. M. Ejus
autem verba in ΓΑΡΓΑΛΙΣΜΟΣ sunt: Γαργαλισμὸς
μὴ εἶναι, γάρφαλος δὲ. Λευκῶς δὲ τὸ Μίκυλλος, ὁ ἑ-
λεπτοῦς τοῦτο γάρφαλος παρήχθη μοι τὰ ὀρεῖμα.
J. F. R.

64. Ἡράκλειος, δινόν τινα φῆς τὴ ἡρώα τῷ ἑνυκτίῳ, εἰς
πατρὸς ἂν &c.] Pater voci octavarum adscripsit ὄνειρον,
quum manifestissime appareat ex sequentibus, aucto-
rem scripsisse vel in animo habuisse scribere masculi-
no genere: nec tamen sequentia talia sunt, ut ad τὴ
ἡρώα referri possint, sed debeant ad ipsum ὄνειρον. E-
quidem hic locus simillimus est Livianis illis XXVII,
27. L. Calius triplicem rei gesta ordinem edit: una
traditam fama, alteram scriptam, tertiam quam ipse
pro inquisita ac sibi comperta affert. Ubi possem suspi-
cari τὸ ὄνειρον venisse ex permutatis & contractis li-
teris

num illud somnium. GALL. Adhuc nimirum retractas illud somnium, quodcumque demum fuit, quod tibi oblatum est, & vana quaedam simulacra illius servas, inanem, & poëtico verbo fugacem quandam felicitatem memoria persequens.

6. MIC. Ego vero nunquam, galle, obliviscar, bene noris, illius visi: adeo multo mihi melle in oculis relicto abiit, ut vix aperiam prae illo palpebras, in somnum rursus tractas. Quale quid igitur conversae in auribus plumae efficiunt, talem illa visa praestitere mihi titillationem. GALL. Mirum, Hercule, mihi narras amorem somnii; si volucre cum sit, & terminum sui volatus somnum habeat, jam transilit li-

508 τί τε, καὶ τὸ πολυτίμητον ἐνύπνιον. ΑΔΕΚ. Ἔτι γὰρ σὺ ἀναπεμπάσῃ τ' ὄνειρον, ὅστις πο-
τὲ ὁ Φανείς σοι ἦν, καὶ τίνα ἰνδάλματ' αἰ-
μάταια λαβυλάρηται, κενὴν, καὶ ὡς ὁ ποιη-
τικὸς ὁ λόγος, ἀμυδρὴν τίνα εὐδαιμονίαν
557 τῇ μνήμῃ μελαδιόκων;

MIK. Ἀλλ' ἐδ' ἐπιλήσομαι ποῖε, ὦ
ἀλεκτρυόν, εὐ ἴοι, καὶ ὅπως ἐκείνης. Ἔτι
μοι πολὺ τὸ μέλι ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς ὁ ὄνει-
ρος καθάλιπ' ὅπως, ὡς μόγις ἀνοίγειν
60 τὰ βλέφαρα ὑπ' αὐτῆς, εἰς ὕπνον αὐτῆς
κατασπάρσεν. οἷον ἔν ἐν τοῖς ὡσὶ τὰ πτε-
ρὰ ἐργάζε' ἑρεφόμενα, τοῖσ' ὅν γάρ γαλον
παρέιχετό μοι τὰ ὄρματ' αἰ. Α Δ Ε Κ.
Ἡράκλεις, δεινὸν τίνα φησὶ τ' ἐρεῖα τῷ
65 ἐνύπνιῳ, εἴγε πτηνὸς ὦν, ὡς φασὶ, καὶ
ὄρον ἔχων τ' πτήσεως τ' ὕπνον, ὑπὲρ τὰ
ἰσκαμ-

c. Καί τινα &c.] Sex illa verba a καὶ ad καὶ omīssa in Fl. d. Λόγος] Λόγος φησὶ Fl. Absit φησὶ a cett.
e. Ἡράκλεις] Sic Fl. P. H. &c. recte. Ἡράκλεις f. f. Ἐνύπνιον] Nil mut. Fl. Ὀνείριον Glos.

51. Ἀναπεμπάσῃ] Τὰ προβιμνήματα ἀναμνήσκει V.
64. Διὸς τὸν φησὶ Μόγις, Σμυρναῖος V.
66. * Ἐπὶ τὰ ἰσκαμνίδια ἡδὴ πηδῶ] Φαυλὸς τις ἐγέ-
νητο, ὅτι ἐπὶ πολλὰ, τ' ἂν πρὸ αὐτοῦ σκαπτόντων τ'.

πῆδ' αἰ, καὶ τοῦτοις πηδόντων ὁ Φαυλὸς ὑπὲρ τοὺς ἰ. πάν-
τ' ἐκδύσει ἐκείνην ἐν ἡ παραμύθῃ ἐπὶ τ' ἐπὶ τὸ ἀριστὸν
τὶ ποιούτων, ὑπὲρ τὰ ἰσκαμνίδια πηδῶ V.

* Ἐπὶ] Πρὶ editum, correxit Solan. Et mox pro φαυλὸς
ἐγένητο, dedit Φαυλὸς τις, ex Coll. quod sic quidem exhi-
bui, quia rectius altero, nondum tamen adcuratum; sed vel

Φαυλὸς scribendum, vel cum Suida (quem sequeretur, quia ea
eo plurima compilavit Scholiastes) Φαυλλὸς.

† ἰ. σκιδῶ] Forſan καὶ scribendum. Certe non ἰ. M. du S.

teris pro rationem. Sed simile exstare video in Varro-
ne lib. 1. R. R. c. 12. Sin cogare secundum flumen ad-
ficare, cavendum ne aduersum eum ponas, quasi putas-
set se scripsisse fluvium vel amnem. Item in Vitruvii
praefatione libri VII. Itaque quoniam sexto volumine
piscinorum adificiorum rationes perscripsi, in hoc, qui
septimum tenet numerum, de expositionibus exponam.
Cæterum sequentia verba καὶ ὅπως ἔχων τ' πτήσεως τ' ὕπνον
imprudenter & inepte vertunt metasque volandi pra-
scriptas habet somnium. Ita apud interpretes som-
nium habet metas volandi somnium; quæ quis in-
telligit? Lucianus de ipso somno id dicit, & posse
tamdiu circumvolare somnium, donec duret somnus,
recte & elegantissime statuit.

65. Ἐνύπνιον] Quis dixerit, studione an parum at-
tenta mente sic dederit Lucianus? At quia enallagæ
hujuscemodi sunt frequentes, de quibus T. I. non fe-
mel monuimus, etiam hic nihil sine Codicum aucto-
ritate mutassim. Conf. ad 2. Ver. Hist. c. 37. Tyrann. c.
8. Imag. c. 9. Aliaque quæ forſan ex Indice patebunt.
Nec vitii potest esse suspectum, propter versum, hoc

Theocriti Eid. XX. 31. Καὶ πᾶσαι μοι φιλοῦνται τὰ ἄ-
ἄσκητα μ' ὅσα ἐφίλασιν. Omnes mulieres me amant;
ἡνθ' αὖτε me non amant. Ubi πᾶσαι refertur ad
γνωσῶς versu proximo præmissum. ἄσκητα vero eo-
dem referendum, refertur ad intellectum κοῤῥαία vel
sim. cti earum nulla mentio facta.

Ibid. Εἰς πτηνὸς ὦν] Ἰσοτόμοις, ut etiam mox il-
la, μελιχρὸς ἔτα & ἰσκαμνίδια. &c. Neque dixe-
ris hæc referri ad vocem ἦντα, disconvenit enim.
Plane quidem hoc Luciani festinantis, & de re ipsa
magis quam dictione cogitantis παρέρμα.

Ibid. Πτηνὸς.] Πτανὸν ὄνειρον vocat Eurip. Phoeniſſ.
1539. & iterum Iph. Taur. p. 416. C. Virg. etiam
Æn. VI. f.

66. Ἐπὶ τὰ ἰσκαμνίδια] Vid. Zenod. qui Phyllo O-
puntio fines assignatos transgresso originem proverbii
tribuit. Mercur. de Gymn. II. 11. (per plana loca con-
tinuatis saltibus saltabant . . . terminum, quem at-
tingere magnam, præterire maximam laudem fuisse
verisimile est, τὰ ἰσκαμνίδια, vocatum.) Vide Plat.
Κρατύλ. Ed. Bas. p. 58. B.

M. du S.

67. Ἔτι

ἰσκαμμένα ἦδη πηδᾶ, καὶ ἐνδιατρίβει ἀνεω-
γίοι τοῖς ὀφθαλμοῖς, μελιχρὸς ἔτω καὶ ἐναρ-
γῆς Φαινόμενον. ἔβλεω γὰρ ἀκῶσαι οἷός τις
εἶναι, ἔτω ^a σοι ^b τριπόδητον. ὦν. ΜΙΚ. 70
Ἔτοιμον λέγειν. ἦδὺ γὰρ τὸ μεμνηῶς τι,
καὶ διεξίναί τι περὶ αὐτῶ. σὺ δὲ πηνίκα, ὦ
Πυθαγόρα, διηγήσῃ τὰ περὶ τῶν μεταβολῶν;
ΑΛΕΚ. Ἐπειδὴν σὺ, ὦ Μίκυλλε, παύ-
σῃ ὀνειρώτων, καὶ σποφύσῃ σὺν τῇ βλεφάρων
τὸ μέλι; ^c τὸ νῦν δὲ πρότερον εἰπέ, ὡς
μάθω εἴτε ἄλφ' ἢ ἐλεφαντίνων πυλῶν, εἴ-
τε ἄλφ' ἢ κερατίνων σοι ὁ ὄνειρος ἦκε ^d πε-
τόμῳ. ΜΙΚ. Οὐδὲ δι' ἑτέρας τέτων,
ὦ Πυθαγόρα. ΑΛΕΚ. Καὶ μὴν Ὅμηρος 80
δύο ταύτας μόνας λέγει. ΜΙΚ. Ἐὰ χαί-
ρειν ἢ λῆρον ἐκείνον ποιητῶν, ἔδεν εἰδότες
ὀνείρων πέρι. οἱ πένητες ἴσως ὄνειροι ἄλφ' ἢ
τοιούτων ἐκφογῶσιν, οἷος ἐκείνου ἑώρα, ἔδεν
πάνυ σαφῶς, τυφλὸς αὐτὸς ὦν. ἐμοὶ δὲ 85
ἄλφ' χρυσῶν τινῶν πυλῶν ὁ ἥδιος ἀφί-
κετο, χρυσοῦς καὶ αὐτὸς, καὶ χρυσᾶ πάντα
περιβεβλημένον, καὶ πολὺ ἐπαγόμενον
χρυσίον. ΑΛΕΚ. Παῦς, ὦ Μίδα, βέλτι-

neam, & apertis in oculis commoratur,
mellitum adeo, & manifesto conspiciendum
se praebens. Volo igitur audire, quale sit,
quod adeo tibi sit desiderabile. ΜΙΚ. Pa-
ratus sum dicere: suave enim est recordari,
& aliquid de illo narrare: tu vero, Pytha-
gora, quando de mutationibus expones?
GALL. Cum tu, Micylle, somniare de-
sieris, & deterferis mel a palpebris. Jam
vero prior dicito, uti audiam, utrum per
eburneas portas, an per corneas advolaverit
tibi somnium. ΜΙΚ. Per neutram harum,
Pythagora. GALL. Verum Homerus so-
las istas duas refert. ΜΙΚ. Valere jubet nu-
gatore illum poetam, somniorum imperi-
tum. Paupercula forte insomnia per illas
exeunt, qualia ille, nec ipsa satis dilucide,
caecus homo, videbat. At mihi per au-
reas quasdam portas venit dulcissimum, au-
reum & ipsum, & auro vestitum undi-
que, multum quoque auri secum adferens.
GALL. Desine, bone Mida, aurum lo-
qui.

^a Σοι.] Non habet Fl. ^b Τριπόδητον.] Sic Fl. f. Ald. H. P. Περιπόδητον. S. ^c Τὸ] Absc. artic. a Fl. d Πετόμῳ.] Περιπόμῳ marg. A1.

75. Ἀποφύσῃ] Ἀπομύξῃ. V.
77. Τῶν ἰλιφαντίνων] Λέγει Ὅμηρος ἄλφ' ἢ ἰλιφαν-
τίνων πυλῶν τοὺς ψευδῆς ὀνείρους ἤχησιν, ἄλφ' δὲ τῶν κερατι-
νῶν τοὺς ἀληθεῖς. V. (Sed & quae Maro noster dicat in
fine VI. legito, & quae Servius. G.)
85. Τυφλὸς αὐτὸς ὦν] Ἰσχυροῦσιν Ὅμηρον οἱ μὲν εἰ δὲ
γενεῖας τυφλῶν, καὶ τὸ σύμπτωμα ἔνομα ταῦτα γενέσθαι,
ὁμηρικὰ καλοῦνται Δαρμίων τοὺς τυφλοὺς. Ἡρόδοτος μέντοι

τὸ Ὅμηρον γράφειν βίαν, ὥς δὲ γενεῖας τυφλῶν ἰσχυροῦς,
ἀλλὰ πολλοὺς ἀλλόθιους γὰρ ἰσχυρίας χάριν, γενεῶν κατὰ τὴν
Ἀττικὴν, καὶ καὶ ἰσχυροῦς αἰὶα χαλεπῶς ὑπὸ τῶν ἰσχυρῶν ὄψιν
ἀποκαλῶν. V.

89. Παῦς, ὦ Μίδα] Λέγει ὁ Μίδα πᾶν ἂν φιλόχρυ-
σος ἐξέλθῃ πᾶν πρῶγμα, καὶ ἂν ἄψιγται, χρυσοῦν γὰρ εἶναι.
Φασὶ δὲ ὅτι εἰ δὲ ταῦτα ἀπίθανον, καὶ αὐτὴ γὰρ τροφή
ἡ περὶ τοῦ χρυσοῦ ἐγένετο. V.

* Εὔχεσθαι] In V. erat εὐχέσθαι. Impressa addiderant ἔνι, quare ego εὔχεσθαι dedi. M du S.

67. Ἐνδιατρίβει ἀνεωγίοι τοῖς ὀφθ.] Thom. Mag. haec
eodem modo habet in ANEΓΓΕΝ. J. F. R.
70. Τριπόδητος] Habuimus etiam in Quom. Hist. C.
31. Cur Salmo. id hic mutaverit, nescio, nisi quod
operarum culpa accidisse arbitror. J. F. R.
71. Ἔτοιμος λέγειν] Additamentum videtur. F. G.
76. Τὸ νῦν] Non tanti feci omissionem Fl (quae c.
9. eod. modo ἔχει pro τὸ ἔχει habet,) ut articulum
abjicerem, qui addit in cett. & mox c. 20. f. πλὴν τὸ
νῦν &c. Nimis tritum est adverbii temporis aequae
ac adjectivis adverbialiter positis sic addi articulum,
pro κατὰ τὸ νῦν, quam ut quis exempla desideret; fre-

quentius autem in πρὸς τὸ νῦν, μέχρι τῷ νῦν, quam sic
absolute. Recte tamen sic dici τὸ νῦν, aeque ac τὸ
παλαιόν, olim, τὸ ἰωδινόν, nunc, & simil. quae ante
vidimus; Jov. Trag. c. 15. facile colliges ex Diod. Sic.
L. 2. c. 1. τὸ τρηκαῦτα. Item L. 1. c. ult. v. 43. Vid.
plura in not. Cl. Wesjel. Adde Αἰ. Apost. IV. 29. Καὶ
τα νῦν Κύριος ἐπὶ ἐπὶ τὰς ἀπειλὰς αὐτῶν. Alcioph. III. p.
318. f. — μαλακῶς ἔχει τὰ νῦν. Theocr. Eid. I. 15. Οὐ
δύμεις — τὸ μεσημβρινόν — Συρίδων. Non licet circa
meridiem cantare. Τὸ ταλάντων tandem, bis in c. 55.
L. III. Diod. Sic. Item τὸ πρὸ τοῦ ibidem & ap. alios.
J. F. R.

77. Ἐλ-

qui. Sine dubio enim ex illius voto istud tibi somnium, & tota auri metalla somniasse mihi videris.

7. MIC. Multum, Pythagora, aurum vidi, multum: quam putas pulchrum! quo splendore fulgens? Quid tandem Pindarus in illius laude dicit? in memoriam me reponne, si nosti, cum ubi aquam dixit optimam, deinde aurum admiratur, bene ille quidem, in principio statim pulcherrimi canticorum omnium. GALL. Num illud quaeris,

Aqua est illa quidem optima:

Aurum at, ardida flamma

Veluti nocte lucet,

Super inclita munera Pluti est.

MIC. Per Jovem, hoc ipsum. Velut enim somnium meum vidisset Pindarus, sic laudat aurum. Ut vero jam scias, quale fuerit, audi, galle doctissime. Heri me domi non coenasse, nosti. Eucrates enim dives in foro me cum vidisset, a balneo venire jussit hora dicta ad coenam.

9087, χρυσολογῶν. ἀτεχνῶς γὰρ ἐκ τῆς ἐκείνης σοι εὐχῆς τὸ ἐνύπνιον, καὶ μέταλλα ὅλα χρυσεῖα κεκοιμῆσθαι μοι δοκεῖς.

MIK. Πολὺν, ὦ Πυθαγόρα, χρυσίον εἶδον, πολὺν ὥς οἶε καλὸν, οἷαν ἢ αὐγὴν ἡ ἀπαστράπτον; τί ποτε ὁ Πίνδαρος φησὶ περὶ αὐτῆς ἐπαινῶν; ἀνάμνησον γὰρ με, εἴ ποτε οἶδα, ὅποτε ὕδωρ ἄριστον εἰπὼν, εἶτα τὸ χρυσίον θαυμάζῃ, εὖ ποιεῖν, ἐν δὲ ἑξῇ εὐδύς τῇ καλλίστῃ τῶν ἀσμάτων ἀπάντων.

ΙΑΔΕΚ. Μὲν ἐκεῖνο ζητεῖς,

Ἄριστον μὲν ὕδωρ.

Ὁ δὲ χρυσὸς, αἰθόρμητον πῦρ

Ἄτε ἀφ' ἀπρέπῃ νυκτὶ,

5 Μεγάνορον ἔξοχα πλούτῃ;

MIK. Νῆ Δία, αὐτὸ τῆτο. ὥς ποτε γὰρ τῆμόν ἐνύπνιον εἶδον ὁ Πίνδαρος, ὅπως ἐπαινεῖ τὸ χρυσίον. ὥς δὲ ἡδὴ μάθης οἷόν τι ἦν, ἀκῆσον, ὦ σοφώτατε ἀλεκτρυόν. ὅτι μὲν οὐκ οἰκίσσι τῇ ἦν χθὲς, οἶδα. Εὐκράτης γὰρ με ὁ πλούσιος ἐντυχὼν ἐν ἀγορᾷ, λυσάμενον ἤκειν ἐκέλευε ἢ ὥραν ὅπῃ τὸ δεῖπνον.

ΑΔΕΚ.

e Κοκοιμῆσθαι] Restitut. ex Fl. & L. qui κεκοιμῆσθαι solemnij iotacismo. Κοκοιμῆσθαι Edd. cett. & P. f Γαρ] Οὐν Marc. Nil mut. Fl. Tē H.

93. Πολὺν] Χυδαῖον γὰρ τὸ πολὺ. V.

2. Ἄριστον μὲν ὕδωρ] Ἡ σύστασις ὕδατος. Ἄριστον μὲν τὸ ὕδωρ, ὁ δὲ χρυσὸς, καθάπερ τὸ πῦρ ἐν νυκτὶ, ἀφ' ἀπρέπῃ

κατὰ τὴν ἔξοχον τῇ πλούτῃ. V.

10. Εὐκράτης] Οὗτος ὁ Εὐκράτης παρ' Ἀθηναίοις ἦν πλούσιος. V.

77. Ἐλεφαντίνων πολῶν] Somnia vana emitti per portam eburnam, vera per corneam, vid. etiam ap. Virgil. Homeri somnia imitantem. Aen. VI. 894. Σμῆς geminae somni portae &c.

80. Πυθαγόρα] Atqui duas Homer. Od. T. Δοίμαι γὰρ τε πόλαι ἀμνησίων εἰσὶν ὀνείρων. Virg. VI. Aen. Σμῆς gemina somni portae. &c.

Ibid. Ὀρμητῶν] Od. T. 560.

90. Ἐκεῖνον] Τὸ χρυσοῦ σέλι.

91. Καὶ μέταλλα ὅλα χρυσεῖα κεκοιμῆσθαι μοι δοκεῖς] Interpres: & solidas auri venas mihi videris adduxisse. Μέταλλα ὅσα χρυσεῖα. totas auri fodinas, aut auraria metalla. Metalla Latinis & Graecis scriptoribus sunt loca, unde metalla effodiuntur. Justinus de Philippo VIII, 2. Auraria in Thessalia, argenti metalla in Thracia occurrat. Sic damnari ad metalla. J. G. G.

92. Κοκοιμῆσθαι] Ita Fl. & L. nisi quod in hoc mendose scriptum est κεκοιμῆσθαι. Vide Ikar. c. 1. extremo. In reliquis κεκοιμῆσθαι.

2. Ἄριστον μὲν ὕδωρ] Pind. Ol. I. 1.

Tom. II.

M. du S.

M. du S.

6. Ὡς ποτε τῇ τῆμόν] Ὡς ποτε ἐν τῆμόν.

7. Ὡς ποτε τῇ τῆμόν] Recte quidem Lectionem quam invenit malam, corrigit Marcil. Sed quum pro illo τῇ jam γὰρ habeamus, mutatione nihil amplius opus erit.

10. Εὐκράτης] Verum fuisse nomen, ob infanda, quae in ipso fine de eo narrantur, non arbitror. Vide tamen Philoφ. c. 5. ubi nomen idem occurrit. M. du S.

11. Λυσάμενον] Vera hic observatur verbi medii potestas, i. e. quum laverim me; quam in hoc verbo praeclare ab activo distinguit Long. Rast. I. p. 35. f. (p. vero 27. Ed. Moll.) λουεῖ τὸν Δάφνιν ἢ Χλόν — καὶ αὐτὴ ἰλοῦσα τὸ σῶμα. Noster supra c. 3. ἡμῶς λουομένης τῇ Ἀρῇ. Quod & media & passiva forma potest exponi. Sed post Kusteri de verbis mediis laborem, plura de his addere nolim. Dabitur alias occasio ostendendi in multis verbis promiscue usurpari medium, reciproca, & activa live transitiva potestate.

12. Ἦκειν ἐκέλευε τὴν ὥραν] Pro πρὸς vel κατὰ τὴν ὥραν.

XXXX

ΑΛΕΚ. Οἶδα πάντ' αὖτε τοῦτο, πεινάσας
 παρ' ὅλην τ' ἡμέραν, ἄχρι μοι βαθείας ἤδη
 ἐσπέρας ἦκες ὑποδεδρεγμένῳ, τὸς πέν-
 τε ἐκείνους κυάμους κομίζων, εἰ πάντ' αὖτε δαφι-
 λὰς τὸ δειπνόν ἀλεξιπρόνι ἀθλητῇ πόσι γε-
 νομένη, καὶ Ὀλύμπια οὐκ ἀφανῶς ἀγωνι-
 σαμένη. ΜΙΚ. Ἄπει δὲ δειπνήσας ἐπ-
 αῖν' ἄλθον, ἐκάθευδον εὐθὺς, τὸς κυάμους σοι
 ὑποβαλόν. εἰτά μοι χτ' ἢ Ὅμηρον, ἀμ-
 βροσίην δ' αὖ νύκτα θεῖός τις, ὡς ἀλη-
 θῶς, ὄνειρ ἔπις αὖ. . . ΑΛΕΚ. Τὰ
 ὡς αὖ τῷ Εὐκράτῃ πρότερον, ὃ Μίκυλλε,
 διηγῆσαι, καὶ τὸ δειπνόν, οἷον ἐγένετο, καὶ τὰ
 ἐν τῷ συμποσίῳ πάντα. καλὴ γὰρ ἔδεν αὖ-
 ρις σε δειπνεῖν, ὥστε ὄνειρόν τινα τῷ δειπ-
 νῷ ἐκείνῳ προάγοντα, καὶ ἀναμνησκόμενον
 τῇ μνήμῃ τὰ βεβρωμένα.

ΜΙΚ. Ὀμην ἐνοχλήσειν, καὶ ταῦτα διη-
 γέμεν. ἐπεὶ δὲ σὺ προθυμῇ, καὶ δὴ λέγω.

8. GALL. Probe equidem novi, qui
 toto die esurierim, donec mihi sero vespere
 aliquantum vino madidus domum ve-
 niens, quinque illas fabas ferres, coenam
 non valde lautam Gallo, qui athleta quon-
 dam fuerit, nec sine gloria certaverit O-
 lympia. MIC. A coena igitur redux, ob-
 jectis tibi fabis, cubitum statim concessi.
 Tum mihi, ut Homerus ait, *Nocte sub
 ambrosia divinum, vere, somnium adest*. . .
 GALL. Illa prius, quae apud Eucratem
 acta sunt, Micylle, narra, & coenam qua-
 lis fuerit, & convivii rationem universam.
 Neque enim quidquam prohibet, quo mi-
 nus denuo coenes, & tamquam somnium
 quoddam illius coenae effingas, & memoria
 cibos quasi ruminando retractes.

9. MIC. Putabam molestum tibi me
 futurum, si illa etiam enarrarem. Quando
 autem & tu vis, sane dico. Nunquam,
 at-

α. Ἐπει] Recte Fl. P. &c. Ἐπὶ male J. β. Ὄς] Abest a Fl. c. Προάγοντα] Ἀναπλάττοντα. G. P. & marg.
 Δ1. Nihil mutant Edd.

15. ὑποδεδρεγμένος] Ἀπὸ τῆς μεθύσεως. V.

18. οὐκ ἀφανῶς] Ἀλλὰ φανερώς καὶ ἰσακούτως. V.

ἀφανῶς, ut in Euang. Joan. IV. 52. καὶ ἐξ ὁμοίου ἀφανῶς
 αὐτὸν ὁ πνεύματι. Plura omitto sciens. Neque addam
 etiam ἐπὶ τῇ ἀφανῶς dici, quod Cl. Gronov. demonstrat
 ad Arr. 2. 2. No. 10. J. F. R.

17. Ἀθλητῇ] Sub Pythagorae ipsius persona: pri-
 mum enim fuisse ajunt, qui πνεύματι secundum artem
 Olympiae certavit & vicit Ol. XLVIII. Diog. Laërt.
 in Pyth. p. 225, E. & Afr. ἀναγρ. apud quos de hoc
 certamine plura. Ejus victoriam ad Ol. LI. refert
 Syncellus. Haec ex Loydio de Olympionicis &c. con-
 sultare de ea re R. Bentley, & Henrici Dodwelli contro-
 versiam; Illud dissertatione de Phalar. epist. 52. Hunc
 de aetate Pyth. p. 153. Prior de Philosopho intelligit;
 posterior de alio. M. du S.

21. Ὅμηρος ἀμβροσίην] Hom. II. B. 56. M. du S.

29. Προάγοντα] Καλὴ γὰρ ἔδεν αὐτὸς σε δειπνῶν, ὥστε
 ὄνειρόν τινα τῷ δειπνῷ ἐκείνῳ προάγοντα, καὶ ἀναμνησκόμενον
 τῇ μνήμῃ τὰ βεβρωμένα. Latinus interpres: Nihil enim
 prohibet quo minus denuo coenas, si velis illius coenae
 somnium reducas, & quae tunc ederis, rursus com-
 memorations quasi ruminare. Προάγειν num est reducere?
 imo id est educere, producere. Non potest haec vox
 hic locum habere. Legendum, ut legitur in optimo
 codice, ἀναπλάττοντα. si velis coenae illius somnium,

imagineris, animo concipias. Nam ἀναπλάττειν est φαν-
 τάζειν, imaginari, animo deformare. J. G. G.

39. Ἐπὶ τῇ γυνήθει] Sic ἐπὶ τῇ γυνήθει, epulas nuptia-
 les celebrare, Aristoph. Av. v. 131. & Ael. V. H.
 VIII. 7. pr. J. F. R.

41. Μαλακῶς ἔχοντα] Phrasi eadem utitur Alciphr.
 III. Ep. 19. p. 318. Ὁ δὲ σύγγατος μαλακῶς ἔχοντα
 τῷ. Subulcus vero jam aegrotas. J. F. R.

45. Προσκυήσας] In Florent. Cod. deest προσκυή-
 σας. J. B.

Προσκυήσας] Non agnoscit Fl. Ed. neque in P. ex-
 titisse verisimile est, cum sileat Collatio. Et sane ab-
 surdum videtur & contra Graecorum morem; nisi de
 Diis intelligamus, quod minime patiuntur verba
 Graeca. De Simone tamen infra c. 14. dicit, ὅφ'
 ἀπέναντι προσκυνοῦμεν, sed in majus haud dubie rem
 extollens. M. du S.

Προσκυήσας] Tria illa participia ἀκούσας, προσκυή-
 σας, ἐχθρόμεν me non adeo offendunt, quum simi-
 lia dederim ad Tox. c. 2. No. 28. quam verbum ipsum
 προσκυήσας; de quo recte Solan. sentit, id contra mo-
 rem Graecorum esse, qui ne Reges quidem adorare
 voluerint, ut aorum ex historia Ismeniae Thebani,
 ap. Ael. I. 21. qui Persarum Regem adorare nolens,
 ne

ante illum diem, Pythagora, cum tota vi-
ta mea apud divitem coenasset, bona qua-
dam fortuna heri incido in Eucratem. At-
que ego cum illum, ut solebam, salutasset
Dominum, abibam, ne pudori ipsi essem
affectator cum paupere ac detrito palliolo.
At ille, Micylle, inquit, natalicias hodie
filiae meae epulas celebro, & vocavi ami-
corum plurimos. Quando autem aiunt
quendam illorum, morbo impeditum, non
posse coenare nobiscum, tu pro illo veni a
balneo, nisi ipse qui vocatus est, adhuc
condicat. Nam adhuc quidem dubius est.
His ego auditis, illoque adorato, discessi,
vota faciens omnibus Diis, ut febriculo-
sum horrorem, aut pleuritin, aut poda-
gram illi aegroto immitterent, cui subseffor
ego, & coenae vicarius atque successor vo-
catus eram. Atque tempus illud usque ad

ἢ πρότερον, ὦ Πυθαγόρα, ἡ ψαλμω-
 σίῳ τινὶ διεπήσας ἐν ἁπαλῇ τῷ βίῳ, τῷ
 χῇ τινὶ ἀγαθῇ ἐντυχάτω χθὲς τῷ Εὐκρά-
 τει· ἢ ἐγὼ μὲν προσκυπὼν αὐτὸν, ὡς οὐ εἶ-
 δειν, δεσπότῳ, ἀπηλλαττόμῃ, ὡς μὴ
 καίαιχοναμι αὐτὸν, ἐν πενήτῳ τῷ τρίβω-
 νι συμπαρομαρτῆς. ὁ δὲ, Μίκυλλέ, Φη-
 σι, θυγατὸς τήμερον ἐστὶν γενέθλια, καὶ
 παρακάλεσα τὴν Φίλων μάλα πολλὰς. ἐπεὶ
 δὲ τινα φασὶν αὐτῇ μαλακῶς ἔχοντα εἶ-
 οῖόν τε εἶναι ξυνδιπνεῖν μεθ' ἡμῶν, σὺ αὐτῇ
 ἐκείνῃ ἦκε λυσάμεν, ἢ μὴ ὅγε κληθεὶς
 αὐτὸς εἶπη ἀφίξεας, ὡς τῶν γε ἀμφίβο-
 λός ἐστι. τῷτο ἀκῶσας ἐγὼ, προσκυ-
 σας, ἀπῆνεν εὐχόμεν ἅπασιν θεοῖς ἡπί-
 λόν τινα, ἢ ψευρεῖσιν, ἢ ποδάγραν ὅπι-
 πέμψαι τῷ μαλακίζομένῳ ἐκείνῳ, ἢ ἔφε-
 δρῳ ἐγὼ, ἢ ἀντίδιδεν, ἢ ἀφάδοχον
 δεκακλήμῃ· ἢ τὸ ἄχρ' ἐλτρεῖ, αἰδ-

d Παρεῖ] Παρεῖ Coll. male. Nil mut. *Fl.* *e Περικυρήνας*] Abest a *Fl.* *f Τῆ*] Abest a *Fl.* Conf. supr. c.6. m.
g Λορπῶ] Λορπῶ marg. *AtW.* *h Αἰῶνα*] 'Ayōna *Fl.* male.

32. Ὁ Πυθαγόρας] Παρὰ πλεονάζουσαι καὶ ὁμοῖαι τὸ ἄλφ-
 32. G.

37. Σὺν τριβιακῷ] *Εν πανυχρῷ. V.

46. † Ἡπίελον] ΡίγⓈ πρὸ πυρετοῦ. V.

* Verum Scholion fuit in — τρεῖς] Σ' ἢ τρεῖς. M. de S.
† Ἡρίαν] Hoc Scholion antea ad ἀναμνήσιν referebatur,
quod minime ferendum. Ad hanc igitur referri volumus,
quamvis in enarratione sciamus esse quod Medici reprehen-
dant. Confirmatur autem emendatio nostra, auctoritate C.

^{M. du S.}
'Ηπίαση] Tamen & Hesych. 'Ηπίαλος, ῥήγος, ἀπὸ πυριτῆ,

ne in patrios mores peccaret, humi projecit annum.
Potest tamen eodem modo rem exaggerasse, ut
infra l. c. 7.F.R.

46. Ἠπίπλω] Vid. ad Scholiaſtaſſen notata. Adde eodem modo uſurpantem, non adeo pro horrore qui febrem algidam antecedit, quam pro febre ipſa, quae eſt cum horrore perpetuo, *Aciphr.* III. p. ult. *ἡ ἐπίπλω συχναί, αἷς τῷ ἰσχυρῶς.* Ubi vel adeo vehemens notatur febris, ut inde altero die exſtingueretur aeger. Vulgatum *ἐπιπλω* cſum nihili eſſe, recte notat Cl. *Bergler.* l. c. F.F.R.

48. [Ephod] Vid. Ill. Spanh. ad Joseph. Ant. XVI. c. 3. §. 3. ubi Josephus ait : ὁ δὲ καθήμενος ἐφὶ τοῦ τριβύτου Ἀρτίστας ὑψίστην. ad quae verba ille : „ Ap-

48. Οὐ φοβῶμαι ἰνῶν Ἡνίκᾳ δὲ παλαίετον ἀλγυται.
κάπται τῇ ἡνίκᾳ ἀλλῶ, φοβῶται τῷ ἡνίκᾳ παλαίετον.
ἢ ὁ τοιοῦτος καλῶται φοβῶται, ἀπὸ τῷ ἡνίκᾳ αἰσθ-
χολῶται. ±V.

ἰκαλόντο δὲ ὄντα καὶ αἱ ψυχαί. "Ἐκτελέον, ἔργον, τὸ γὰρ πρὸς τῷ
 πορρῷ ἔστιν ἡλικία καὶ φασιν. Cui et adduntur *Galenus*. Vid.
Polyf. Ὁσόν, Hippocr. qui recte docet et febrem algidam sic
 vocari: *quatuorv' illi pro febre mlti accipiunt*; quod hic locum
 non habet, quia male precantur est sermo. Immo pro febre
 ἰσθὶ hic valet generaliter, vid. not. ad textum *Luciani*. *J. F. R.*
 ‡ Vid. *Lucian.* *Erro.* c. 40. *M. d. S.*

22 posite hic ἱερὰ. Antipater, quasi tertarius in
 23 duorum fratrum vicem subsidiarius, juxta Scho-
 24 liast. ad *Ajac. Soph.* v. 618. ἱερὰ. δι' ὑπερβολῆς
 25 συμβολῆς, ὅτι οὐ τοῖς παλαιστοῖς, παλαιῶν τῶν κατὰ
 26 τὴν. Hinc Lucian. in *Gallo* &c. Vide plura quas no-
 27 to de hac voce ad *Aeschyl. Choeph.* v. 861. ἱερὰ. ἐν
 28 ἱερῷ. Δίω. ῥοβίαι. Σίης. Ορίης. Idem vero hic
 29 *Zonaras* p. 245. B. ὡς ἱερὰ. τῶν τ' Ἀντιπάτρων ἰε-
 30 ρῶν. Infra *Alph. L.* 1. c. 42. ὁμοῦ ἐπὶ τῶν
 31 σμῶν τοῖς ἰερεῖς. Addo *Aristoph. Ran.* v. 804. —
 32 ἱερῶν — ἱερῶν καὶ ἐκείνων καὶ μὴ Ἀρχαῶν ἀπὸ τῶν, Ἐξω
 33 κατὰ χῆρας. αἱ δὲ μὲν, περὶ τ' ἐγγὺς ἀστυνομίας. ἱερῶν
 34 πρὸς τ' ἐκείνων. J. F. R.

X x x x 3

51. Sum-

τα ἡ μήκιστον ἐτιθέμενη, συνεχὲς ὀπισθοπαῖον, ὅπως ἂν τὸ στοιχεῖον εἴη, καὶ πηνίκα ἤδη λαβῶν δέοι. καὶ περὶ τὸ οὗτος ὁ χαρὸς ἀφίκετο, πρὸς τὰ χεῖρα ἑμῶν τὸ σπέρμα ἀπέρχομαι, κοσμίως μάλ᾽ ἐχρημάτισμένον, ἀντιστρέφας τὸ τριβῶνον, ὥς ὅτι τῷ καθαρωτέρῳ γένοιτο ἢ ἡ ἀναβολή.

Καταλαμβάνω τε πρὸς ταῖς θύραις ἀλλης τε πολλὰς, καὶ δὴ καί κεινον, Φοράδην τὸν τεττάρων κεκομισμένον, ὃ με τὸν δειπνῆν ἔδει, τὸ νοεῖν λεγόμενον καὶ ἐδήλω δὲ πονηρὸς ἔχων. ὑπέστρεψε γὰρ, καὶ ὑπέστη, καὶ ἐνεχρέμπετο μύχιόν τι, καὶ δυσπρόσοδον, ὡς ὅτι ὅλῃ, καὶ διωδικῶς, ἀμφὶ τὰ ἐξήκοντα ἔτη σχεδόν. ἐλέγχετο δὲ φιλόσοφος τις εἶναι τὸν πρὸς τὰ μεράκια Φλυαρῶντων. ὁ γὰρ πῶγον μάλ᾽ ἀγαθὸς ἦν, ἐς τὴν ἑσπέρην κυρίων καὶ αἰτιωμένων δὲ Ἀρχαῖς τῷ ἱατρῷ, διότι ἔτι ἔχων ἀφίκετο,

balneum, saeculum computabam longissimum, respiciens saepe, quot pedum umbra solaris esset, & quando me lotum esse oporteret. Et cum tandem venisset tempus, celeriter me in pedes conjicio, ab eo, in decentem maxime habitum compositus, converso palliolo, ut purior pars extra obversa esset.

10. Ac deprehendo ad januam cum alios multos, tum illum quoque, a quatuor hominibus in lectica gestatum, cui ego substitutus conviva esse debebam, illum, qui aegrotare dicebatur; & manifestum erat illum male habere; subinde enim ingemiscebat, & tussiebat ex imis recessibus, ita ut prope ipsum accedere metueres, pallidus, atque tumidus, sexagenarius circiter: dicebatur vero philosophus esse de eo genere, qui garrere solent apud adolescentulos. Barba quidem ei plane caprina erat, supra modum tonsorem invitans. Atque accusante illum Archibio medico, quod ita se

α Μήκιστον] Sic Fl. B. Fr. H. P. S. &c. Μέγιστον f. & marg. A1. b Ἀπορίψας] Ἀπορίψας Pell. c Ἀναβολή] Μήλαβλη G. & marg. A1. d Ἐνεχρέμπετο] Ἐγγχεμπετο male Fl. Quod edidimus est in cert. & P. e Δ1] Sic Fl. P. H. S. &c. Γ1 f.

52. Ὅπως ἂν τὸ στοιχεῖον εἴη] Στοιχεῖον ἰσταῖα λέγει τὸν τῷ ἡλίου σκίαν. λέγουσιν γὰρ εἶναι νύκτα τυχόν ἢ σκίαν γίνεσθαι παντάπως, συνελθόν. * ἔτι δὲ λέγουσιν αἱ παλαιαὶ καλῶν τὸ ἡλίον, ἢ τὴν σκίαν τὴν ἀπὸ τοῦ ἡλίου. τοιοῦτο

* Οὕτως δὲ] Consuetudo postulare ἔω sequente consona. Sed nihil mirum, quia & in optimis Audt. interdum sic scribi video, ut Diod. Sic. II. c. 50. sub init. ἔως εὐλαβίας. Item Alciph. III. p. 348. ἔως τὰν. Et vicissim ἔω seq. vocali. Plura dabo alias. J. F. R.

51. Συνεχὲς ὀπισθοπαῖον, ὅπως ἂν τὸ στοιχεῖον εἴη] Subinde respiciens, quot pedum esset solaris umbra. Recte sic Salmurienfis interpolator. Alii ineptissime. Veteres enim tempus metiebantur pedibus ad proprii corporis umbram. Pollux lib. VI. c. 8. τῇ σκιά δὲ ἰσχυροῦσι τὸν χρόνον τὸ ἐπὶ τὸ διὰ τὴν ὁδὸν. ἢ ὁ στοιχεῖον ἡλίου. καὶ ἰδίᾳ σπένδιον, αἱ δὲ καὶ τὸ στοιχεῖον εἴη. Umbra vero tempus ad coenam eundi indicabant; quam ὅς στοιχεῖον vocabant. Et στοιχεῖον decem pedum existente libandum erat. Legendum autem ἰδίᾳ σπένδιον propinquum erat ad coenam cum umbra decem pedum esset; quia tum erat legitimum coenae tempus. Sic mensurabant tempus dici ante horologiorum inventionem, de quo multis disputat maximus virorum Salmasius in Exercitationibus Plinianis. Aristophanes in Ἐκκλησιάζουσιν: (vers. 648.)

δὲ τὸ λεγόμενον, τὸ ὅσον βραδὺς κατὰ τὴν κίνησιν ὁ ἡλίου. οἱ γὰρ ἰσχυροῦσι τὸν χρόνον, καὶ τὸ βραχυτάτον τὸ ὅσον μικρόν καὶ ἀπείραστον ἡγοῦνται. V.

67. Εἰς τὴν ἑσπέρην κυρίων] Καρῖαι τὸ δρόμον. V.

† Ἄσπερ] Ὅπως est in C. ‡ Καρῖαι] Scriptum hic fuit καρῖαι, addita supra contractionis nota, unde conicere proclive erat, legendum καρῖαι, licet Grammatici de omnibus dici velint, de hominibus vero καρῖοι. J. Cist.

Σοὶ δὲ μελίσει

Ὅταν ἡ δικαῖα τὸ στοιχεῖον λαπαρῶς χωρεῖν ἰσὶ δῖπτον. Tibi vero curae erit, cum decem pedum umbra erit, ad laute prandendum ire.

J. G. G.

52. Ὅπως ἂν τὸ στοιχεῖον εἴη] (Veteres ad umbrae longitudinem gnomonis puta alicujus solaris, aut forte sui ipsorum corporum metiebantur horas dici. Id fieri posse ostendit Schronerus in gnomonices suae p. 78. At tunc pedes necesse est, ut varii essent, nunc breviores, nunc longiores juxta gyrorum varietatem, quos per Zodiacum Sol facit.) Leedes. Vide Κραυσ. c. 8. & Ael. c. 4. Salmas. Plin. Ex. 446. B. & 455. quem consultavit Dion. Petavius Diff. Var. VII. 7. Poll. I. 72. VI. 48. &c. Suid. Διόσκωρον. & Arist. p. 744. & Athen. 8. C. & Casaub. ad ejus Lib. VI. c. 10. M. d. S. Ibid.

se habens veniret, officium, inquit, non de-
cet deferere; virum praesertim philosophum,
si vel sexcenti morbi obsistant: contemptum
enim se a nobis putaret Eucrates. Quin, di-
cebam ego, laudabit te, si domi apud te po-
tius mori velis, quam in convivio ipsam cum
pituita animam extrussens. Ille quidem ma-
gnitudine quadam animi se audisse dictum
dissimulabat. Adest vero paullo post lotus
Eucrates ac videns Thesmopolin, hoc enim
vocabatur philosophus, Bene tu quidem,
inquit, fecisti, Magister, ad nos cum veni-
sti: sed nihil damni facturus eras, nam ab-
senti etiam omnia deinceps missurus eram: &
cum his verbis intrat manus illi praebens
servis insuper innixo.

II. Ego igitur abire parabam, cum ipse
conversus, multumque dubitans, cum vul-

τὰ καθήκοντα, ἔφη, ἢ χρὴ ποροιδόναι, καὶ
ταῦτα φιλόσοφον ἄνδρα, καὶ μυρία νόσοι
ἐμποδῶν ἱστῶνται. ἡγήσεται γὰρ Εὐκράτης
ὑπερωρεῶς πρὸς ἡμῶν. ἔμενεν εἶπον
ἐγώ, ἀλλ' ἐπαινέσεται σε, ἢ οἴκοι αὐτοῦ
ἴσταντῶ μάλλον ἀποθανεῖν ἐθέλοις, ἢ ἡδὲ
ἐν τῷ συμποσίῳ συναναχρεμίσμεν καὶ
ψυχὴν μετὰ τῷ φλέγματι. ἐκείνῳ μὲν ἦν
ὑπὸ μεγαλοφροσύνης ἢ προσεποιεῖτο ἀ-
κηκόναί τῃ σκώματι. ἐφίτα δὲ μὲν
δομικρὸν ὁ Εὐκράτης λευμυρῶν, καὶ ἰδὼν τὴν
Θεσμόπολιν (τῆτο γὰρ ὁ φιλόσοφος ἐκα-
λεῖτο) διδάσκαλέ, φησιν, εὖ μὲν ἐποίησας
αὐτὸς ἦκων πρὸς ἡμᾶς· ἢ μείον δ' ἂν τι σοὶ
ἐγένετο, καὶ ἀπὸντι γὰρ ἀπαῖα ἐξῆς ἐπέταλ-
το δὲν. καὶ ἅμα ἡ λέγων εἰσῆλθε χεῖρας ὀρε-
γων αὐτῷ, ἐπερειδομένη καὶ τοῖς οἰκέταις.

Ἐγὼ μὲν ἦν ἀπίεναί παρσκευαζόμεν· ὁ
δὲ ὅπτις τραπεῖς, καὶ ὅπτι πολὺ ἐνδοιάσας, ἐπεὶ
με

f. Ἡμῶν] Ἡμῶς Fl. male. Ἡμῶν cett. & P. g. Ἡμεῖς] Εἰς Fl. Vulg. est in P. h. Ἀδύων] Αβέστ a Fl.
i. Εἰς γὰρ χεῖρας &c.] Χειραγωγῶν τὸ Θ. ἐκπεριδόμεν Codd. B.

86. Ἐπειροδομῶν] Ἐπανακλινομένη. V.

Ibid. Τὸ εὐαχέον] Litera redditum erat in Paris. Sed
glossa haec margini addita: Gnomonem horologii intel-
ligit. Ego literam recte quidem verti adgnosco; sed
numerus tamen intelligendum, s. umbrae mensuram,
novi, quia numeros Graecorum literis exprimi solito-
s, manifestum est. F. F. R.

54. Ἀπορίψας] Quia de Balneo sermo est, ubi sor-
des repurgantur, quod ἀπορίπτειν apud Plur. dicitur.
V. p. 868. B. emendandum putaram, & legendum
ἀπορίψας. Sed quia alibi etiam eandem vocem usur-
pat Noster; Is. a. c. 30. innotatam nolimus contra
Codd. fidem. Omnis morae impatiens raptim lavat.
Vide etiam Polyae. Strat. IV. p. 237. C. Adde Jambl.
No. 74. & 77. A. — σπύλος. M. du S.

Ἀπορίψας] Pro celeriter proripio positum esse, non
modo exempla ab Solano adducta, sed & praemissa
πρὸς τάχος, suadent; quare non mutarim in ἀπαρί-
ψας. Nam & sic ἐκρίπτω de eo qui de lecto subito
desilit, se dejicit, habuimus Asin. c. 54. F. F. R.

57. Ἀναβολή] Ἀπὸ τοῦ ἀναβαίνει καὶ ἀναβαίνει
ἀντιπρὸς τὸ πρὸς τὸν οὐρανόν, ὡς ἐπὶ τῇ καθαρώτητι γί-
νεται ἡ ἀναβολή. Ab eo nitide admodum cultus, sic ob-
verso pallio, ut qua esset parte purissimum ea videretur.
sic interpret. nec reprehendo, nec hic audio veterem
codicem, qui pro ἀναβολῇ legit μελαβολή. sed ἀναβολή
est ipsum pallium. Glossae ἀναβολή amictus, amicu-

lum. Inferius in Timone: τὸ χῆμα εὐσταλές, καὶ κό-
μιος τὸ βαδισμα, καὶ σαφροῦν ἐπὶ τῇ ἀναβολῇ. Cultus
decorus, atque ornatus incessu; ac pallio modesto com-
posito. Sic alibi eidem ἀναβολῇ εὐσταλές est qui in-
cedit pallio decore composito. F. G. G.

68. Ἀρχιβίον] Nomen videtur fictitium. M. du S.
Ἀρχιβίον] Alciphron. III. Ep. 55. p. 406. Ἀρχιβίον ὁ
Πυθαγορεὺς ἔχρον ἐπὶ τῇ προσώπῳ πολὺν ἐπιβληθέντες.
Num uterque fictus sit, dicere per festinationem non
habeo. Nam quod Grammaticus hoc nomine Sui-
dae commemoratur, huic nihil facere arbitror. F. F. R.

70. Τα καθήκοντα] Officia, & sic recte idem Inter-
pres in Convivio seu Lapithis vertit, τα καθήκοντα ὡ-
δοῦν, qui officia norunt. F. B.

73. Πρὸς ἡμῶν] Flor. πρὸς ἡμᾶς. F. B.

81. Θεσμόπαιον] Verum nomen. Stoicus is Philo-
sophus, de quo noster nominatim M. du S. c. 33. & seqq.
& sine nomine in Epim. vide not. ad c. 11. M. du S.

85. Ἀρμα λόγων] Et si abesse queat λόγων, recte ta-
men sic additur participio, quod vel Lexicographi ob-
servarunt. Conf. μελαβὴν eadem structura 7ου. Conf. c.
4. Et de Saltac. II. pr. F. F. R.

Ibid. Χεῖρας ὀρίγων αὐτῷ] Hanc scripturam sequutus
est Interpret. In aliis tamen Codd. legitur χειραγωγῶν
τὸ Θεσμόπαιον ἐκπεριδόμεν τ. οἴκ. F. B.

με πάντ' σκυθρωπόν εἶδε, Πάρῳι, ἔφη, καὶ
 σὺ, ὦ Μίκυλλε, καὶ συνδαίπνῃ μεθ' ἡμῶν.
 ἢ υἱὸν γὰρ ἐγὼ^α καλεῖσθαι ἐν τῇ γυναικωνί-
 τιδι μὲν ἢ μητρὸς^β ἐστῆθαι, ὥς σὺ χῶ-
 ραν ἔχῃς. εἰσην ἔν μάτῳ λυκῶ^γ χαλὸν
 ὡδὲ μικρόν^δ αἰχμυρόμενον^ε ὅτι ἐδόκην ἐξ-
 εληλαμέναι τῷ συμποσίῳ τὸ παιδίον. τῷ⁹
 Εὐκράτῃ. καὶ περὶ καλακλίνας^ζ χερὸς ἦν,
 πρῶτον μὲν δερμέναι, ἀνέβησαν ἢ Θεσμόπο-
 λιν, ὅτε ἀπραγμόνως, ἢ ἡ Δία, πέντε,
 οἶμαι, νεανίσκοι εὐμεγέθεις, ὑπανχένια πε-
 βύσαντες αὐτῷ πάντοθεν, ὥς ἀφαιμένοι ἐν
 τῷ χήματι, καὶ ὅτι πολλὴ καρτερὴν δύναμι-
 οῦ. εἴτα μηδὲν ἀνεχομένην πλῆσιν καλακείας^η
 αὐτῷ, ἐμὲ^δ καλακλίνουσι φέροντες, ὥς ὁμο-
 τράπεζοι εἴημεν. τέντεῦθεν ἐδειπνῶμεν, ὦ
 Πυθαγόρα, πολλοῦ φόντι καὶ ποικίλοις δει-
 πναι, ὅτι χρυσῶ πολλῶ, καὶ ξενύμῳ καὶ
 ἐκπῶματι ἦν χρυσῶ, καὶ ἀφαιμένα ὠραῖοι,
 καὶ μουσουργοὶ, καὶ γελωτοποιοὶ, καὶ ὅλως, ἡδύ-
 γη^ε τίς ἦν ἡ ἀφαιμένη, πλὴν ἀλλὰ ἐν με-
 ἰλὺπι ἢ μετρίως, ὁ Θεσμόπολις ἐνοχλῶν,
 καὶ ξενίῳ τινα πρὸς με διεξιῶν, καὶ διδάσκων,

tu me valde dejecto videret; *Accede*, in-
 roquit, tu etiam *Micyle*, & coena nobiscum.
Filium enim jubebo in gynaeconitide epulari
cum matre, ut locum tu habeas. Intro igitur
 eo, tantum non frustra hians lupus,
 erubescens quod convivio expulisse viderer
 filium Eucratis. Cum accumbendi jam
 tempus esset, primo sublatum apposuerunt
 Thesmopolin non sine labore quinque, pu-
 to, juvenes bene magni, cervicalibus illum
 fulcientes undique, ut eo situ maneret, ac
 durare aliquamdiu posset. Deinde quod
 nemo prope illum accumbere sustineret,
 me eo detrudunt, ut eadem mensa utere-
 mur. Hinc igitur coenavimus, Pythago-
 ra, multi cibi coenam & variam, aurique
 multi atque argenti. Et pocula erant au-
 rea, & ministri formosi, & symphoniaci,
 & ridicularii: atque in universum, suavif-
 sime tempus traducebatur: nisi quod unum
 male me habebat, nempe non mediocriter
 molestus mihi Thesmopolis, qui quandam
 mihi Virtutem narraret, doceretque, nega-
 tio-

^α Καλεῖσθαι] Καλεῖσθαι Fl. male. ^β Ἐστῆθαι] Ἐστῆθαι marg. A1. ^γ Νῆ Δία] Νῆ Δία ἐς P. Νῆ Δία L. & marg. A1. Nil mut. Fl. &c. ^δ Καλακλίνουσι] Ἰσχυαῖνοι G. Vulgatum est in Edd. omn. ^ε Διδύμων] Deest in Fl. ^ζ Τίς ἦν] Utrumque omittit Fl.

93. Εἰσῆν ἔν μάτῳ λυκῶ^γ χαλόν.] Παραμύσει ἐπὶ τῷ ἰλκίῳ τῷ, καὶ παρ' ἰλκίῳ λυκῶ^γ χαλόν. V.

91. Καλεῖσθαι] Flor. καλεῖσθαι.

Ibid. Ἐν τῇ γυναικωνίτιδι — ἐστῆθαι] Angl. ἐστῆθαι.

De hoc loco Clar. Heinf. ad Hesiod.

92. Χρυσῶ ἰσχυῶ] Sic fere supra pro Imag. c. 9. καὶ χρυσῶ ἰσχυῶ, suo loco relinquere. Et Long. Pass. 2. p. 77. Κατὰ χρυσῶ ἰσχυῶ (τὰ πρὸς χρυσῶ).

93. Λόκος χαλόν] Fab. Aesopi. M. Mus. Qui nescit, videat fabulam ejus 138. inscriptam Λόκος ἔν γραῦς. vel Avian. F. I.

98. Νῆ Δία] Erunt qui non dubitabant Νῆ Δία ex P. & L. rescribere. Nec ego multum refragarer. Νῆ Δία enim negatione adjuncta dici amat, vid. notas ad Dial. mort. XX. fin. immo per se fere negat; quum Νῆ Δία affirmantis sit. Distinxit Aristoph. Ran. 790. — καὶ οὐκ ἰσχυῶ Νῆ Δί' item v. 800. Νῆ Δί' οὐκ ἰσχυῶ. Sed ibid. medias inter has negationes, v. 793. — Νῆ Δί' ἰσχυῶν γ' ἔσται affirmative pronuntians. Plura ex eod. facile congeri possunt, quia frequentissime omnium hac formula utitur. Idem obiter J. F. R.

finis monuit ad Abbat. c. 2. No. 61. Et non opus est probare Νῆ affirmantis tantum esse. Sed Νῆ tamen etiam cum affirmatione legas, ita ut simpliciter notet, per Jovem. Sic ap. Alciphron. L. 2. 4. pr. καὶ τὴν Καλλιπύριαν, ὅς ἢ (ἢ) ὦν ἡμεῖς, κατὰ χρυσῶ. Ad quae Cl. Bergl. „ Alias usitate negantis particula jurandi; hic „ in affirmatione, quod raro fit. Non desunt tamen „ exempla. Ap. Aristoph. I. Ep. 10. Ap. eund. I. Ep. „ 14. — Ita & Plutarch. in Alcib. p. 206. ἀντιγυῖα „ ὅταν αὐτοῖς ἔν μαρμαρυγῇ, καὶ περὶ μαρμαρυγῇ, καὶ Νῆ Δία, „ τειχομαρυγῇ. Ubi alius posuisset Νῆ pro Νῆ &c. „ Addo Aristoph. Plut. 187. Καὶ Νῆ Νῆ Δία, τοῦτον γε „ πολλὰ πλῆσιν. Verum quum contra, etiam semel, quod sciam, Aristoph. Νῆ addat negationi, Theophr. v. 647. Καὶ Νῆ Δία, τινὲς γ', ὅσπερ ἡμεῖς, οὐκ ἰσχυῶ. apud Nostrum vero duplex illa negatio οὐκ ἀπραγμόνως, non sine molestia, revera sit affirmatio id factum esse cum molestia; tanto minus vulgatum damnare sum ausus, J. F. R.

99. Παραμύσει

tionibus duabus unam effici affirmationem ; & , si dies sit , noctem non esse ; & , cornua dicebat me habere ; ac talia multa , philosophiam mihi non petenti impertiens , continuato sermone blaterabat , interpellabatque hilaritatem , qui non pateretur citharam pulsantibus canentibusque attendere . Habes , galle , coenam . GALL. Non jucundissimam , Micylle , maxime cum forte ad delirium illum senem detulerit .

12. MIC. Jam audi etiam Somnium .

Videbatur mihi ipse Eucrates , orbis nescio quomodo , moribundus advocare me , & testamento condito , quo heres ex asse scriptus eram ego , paullo post mori . Me autem adita hereditate aurum quidem & argentum scaphis quibusdam magnis haurire , perpetuo & copiose adfluens : reliqua autem , vestem , mensas , pocula , ministros , mea esse nimirum omnia . Tum albis evehebar bigis , supinus , conspiciendus omni-

ως αἱ δύο ὑποφάσεις μίαν κατάφασις ὑποτελῶσι, καὶ ὥς εἰς ἡμέρα ὅτι, νῦν οὐκ ἔστιν, ἡνίοτε δὲ καὶ κεφάλαια ἔφασκεν εἶναι μοι, καὶ τοιαῦτα πολλὰ ὑδὲν θεωρῶν πρὸς φιλοσοφῶν ὡς συνεῖρε, καὶ ὑπετέμενε τὴν εὐφροσύνην, οὐκ ἔσθ' ἀκούειν τῆς καθαρίζοντος, ἢ ἀδόντων. τῷτο μὲν σοι, ὦ ἀλεκτρυόν, τὸ δεῖπνον. 20 ΑΛΕΚ. Οὐχ ἠδίστον, ὦ Μίκυλλε, καὶ μάλα ἔπει. συνεκλήρωθης τῷ λήρῳ ἐκείνῳ γέροντι.

ΜΙΚ. Ἄκουε ἡ δὴ καὶ τὸ ἐνύπνιον. ὦ μὲν γὰρ τὴν Εὐκράτην αὐτὸν ἀπαῖδα ὄντα, οὐκ οἶδ' ὅπως ὑποβήσκειν, εἴτα προσκαλέσαστά με, καὶ ἀφ' ἑσθίας θέμενον, ἐν αἷσι δὲ κληρονόμῳ ἢ ἀπάντων ἐγὼ, μικρὸν ὄντιον ὄντα, ὑποδακνὴν ἐμαυτὸν δὲ παρελθόντα εἰς τὴν εὐσίαν, τὸ μὲν χρυσίον καὶ τὸ δαγύριον οὐρανῶν σκάφαις τισὶ μεγάλας, ἀνάσσειν τε καὶ πολὺ ὑπερέειν τὰ δ' ἄλλα, τὴν ἐοδῆτα, καὶ τραπέζας, καὶ ἐκπώματα, καὶ ἀφ' ἑσθίας, πάντα ἐμὰ, ὥς τὸ εἶδος, εἶναι. εἴτα ἐξήλαυνον ὅτι λευκῇ ζεύγῃ, ἐξυπνιάζων,

g Συναίρεσις] Σύνοψις Pell. h Δὴ] Δι' ἣν G. P. i 'Ο] Abest artic. a Fl. H. S. Fr. Ald. sed additus in marg. Aderatque in J. & P. Et praefat adesse. h Ἀκούω] Nū mutare Fl. notat Solan. Sed nec J. P. H. Ald. Fr. S. quidquam mutant.

99. Παρὸντασι] Adscriptit Senilius vidend. supr. Quom. Hist. c. 22. Sed ibi legas πολλὰ παροντασίν. Quid tum? J. F. R.

4. Κατακλίνουσι] Εἴτα μνηστῆρες ἀντοχόρως πλεῖστον κατακλίνουσι αὐτοῦ, ἐπὶ κατακλίνουσι φράσις, ὡς ὁμοτροπάζουσι εἶναι. in Mf. ὑποκατακλίνουσι. quod minime dampnandum. Cum, inquit, nemo vellet accumbere juxta eum, me ibi collocarunt infra ipsum, ut in eodem lecto jaceremus. sic hic locus interpretandus. Ὁμοτροπάζουσι, sunt qui in eodem lecto triclinari cubant. In singulis lectis tres accumbere solitos nemo humanior paullo nescire potest. J. G. G.

Ibid. Ὁμοτροπάζουσι] Non hoc solum videtur velle Micylus, eodem se in lecto accubuisse, ὁμοκλίνου enim dicturus erat, vel ὁμοκλινῶ. Sed mensae societatem indicat non illam modo communem, verum etiam peculiarem. Nempe mensa etiam minor suppellex, tabula, lanx, in qua uni vel duobus sua cibi portio apponitur. Notum est Virgilianum illud Aen. VII, 115. Hec etiam mensas consumimus, ubi apparet e locis Dionysii Halicarnassensis atque Lycophronis a Cenda laudatis, eandem vim esse Graeci τραπέζας. Fir-

mantur his ea, quae ad Petron. c. 34 p. 137. de privis id genus mensis dedit Burmannus. J. M. G.

12. Ἀπὸν τῶν] Supra Tim. c. 9. Infra de Mort. Peregr. c. 3. Bis Accus. c. 11. & passim. J. F. R.

15. Κεφάλαια] Conf. Dial. Mort. I. M. du S. Ibi autem, c. 2. habemus, καὶ κεφάλαια φύσιν ἀλλήλοις. deque his sophisticis argumentationibus actum ibid. in nott. Cognati, Vorstii, ac Solani nostri. J. F. R.

17. Συναίρεσις] Σύνοψις. F. G. Non improbarem, si plures Codd. addicerent, licet satis frequenter alibi sit monitum, non opus esse semper similia tempora connecti. J. F. R.

23. Ἄκουε] Scribendum, ἄκουε δὲ ἣν εἶ τὸ ἐνύπνιον. sic Mf. J. G. G.

Ibid. Δὴ] Conf. supra Jov. Conf. c. 51. pr. M. du S.

30. Ἀκούω] Sine dubio Solan. quaelivit, num quae ἀκούω haberet. Ita enim plerumque scribitur. Ideoque ceteras Edd. excussi, & cum in ἀκούω consentirem viderem, ita dedi; licet Steph. id poëticum dicat, quod in prosa ἀκούω dicatur. J. F. R.

34. Ἐπὶ λευκῇ ζεύγῃ] Conf. supra de Merced Cond. M. du S.

36. Καὶ

ζων, ^α πείλεπτο ^β ἅπασιν τοῖς ὁρῶσι ^γ χαίρειν ^δ 5bus, qui me viderent, & invidendus. Ac
^ε ἐπίφθοι ^ς. καὶ προέθεν πολλοὶ, καὶ ^ζ πείπ-
 πουν, καὶ εἶπον ὅτι πλείους. ἐγὼ δὲ τὸ ἐδοῦτα
 α ^β τὸ ἐκείνους ἔχων, καὶ δακτυλίας βαρεῖς ὅσον
 ἑκατάδεκα ^γ ἑξημῶν τὸ δακτύλων, ἐκέ-
 λευον ἐφ' ἑαυτὴν τινὰ λαμπρὰν εὐτρεπιδίῃναι ^δ
 ες ^ε ὑποδοχὴν τὴν Φίλων. οἱ δὲ, ὡς ἐν ὀνείρῳ
 εἶκός, ἥδη παρήσαν, καὶ τὸ δεῖπνον ^ς ἄρτι
 συνεκομίζετο, καὶ ὁ πότος ^δ συνεκροτεῖτο ἐν
 τῷ ὄντα με, καὶ φιλοσησίας προσπίνουσα ἐν
 χρυσαῖς φιάλαις ἐκάστω τῷ παρόντων, ἥδη ^ς
 τὰ πλάκυντο ^δ εἰσκομιζομένη, ἀναδύ-
 σας ἀκαίρως, συνετάραξας μὲν ἡμῖν τὸ συμ-
 πόσιον, ἀνέτρεψας δὲ τὰς τραπέζας, τὸ δὲ
 πλῆθος ἐκείνων ἀσκηδάσας, ὑπὸ νύκτιον
 φέρεται ^ς παρεσκευάσας. ἄρα σοι ἀλόγως ^δ
 ἀγανακτῆσαι καὶ σὺ δοκῶ, ὡς τριεσπερον
 ἂν ἡδέως ἔτι εἶδον τὸ ὕμνον μοι γεγόμενον;

praecurrebant multi, ac circa me equita-
 bant, plures autem sequebantur. Ego au-
 tem vestem habens illius & anulos. quam
 graves! sexdecim, aptos digitis, jubebam
 convivium quoddam splendidum parari, ad
 excipiendos amicos. Illi vero, ut in so-
 mnio etiam fieri probabile est, jam aderant.
 Ac coena jam referebatur; jam instauraba-
 tur potatio. In hoc jam eram, & amici-
 tiae poculum in aureis phialis propinabam
 praesentium unicuique; jam placenta effere-
 batur, cum tu intempestivo cantu pertur-
 basti nobis convivium, mensas evertisti,
 divitias illas dissipasti, & ut ludibrium
 ventis volaret effecisti. Numquid sine ra-
 tione indignari tibi videor, qui tribus mihi
 perpetuis noctibus si adhuc contingeret illud
 somnium, lubens illud viderem?

13. GALL.

α Τὴν ἐκείν] Deest artic. in Fl. β Ἐξημῶν] An ἑξημῶν; γ Ἀρτι] Deest in Fl. δ Εἰσκομιζομένη] Sic
 re. τε δ. Εἰσκομιζομένη cert. quod Gess. servat. ἰσχυρ— etiam marg. A1. ε Παρασκευάσας] Παρασκευ. male Fl. sola.

43. Πότος] • Πότος παρεχόμενος μὲν σημαίνει τὸ συμ-
 πόσιον. ὅθεν καὶ αὐτὸ τὸ πόμα & τὸ πίνειν δηλοῦν. V.

44. Φιλοσησίας] Φιλοσησίαν προσπίνειν εἰς ἡμέραν τις εἰ

ἀρίστη ἀπὸ τῆς δόξης αὐτῆς φιάλης πίνει μὲν, τὸ λοιπὸν
 τῷ φέρεται φίλῳ, καὶ τὴν φιάλην χαρισάμεν. V.

• Πότος] At masculino genere est in textu Luciani. Vid. notata ad textum ipsum.

J. F. R.

36. Καὶ προέθεν πολλοί] Alciphron. paullo aliter III.
 p. 300. ὅτε οἰκετῶν ἐφίπεσθαι μοι εἶφτο (ιδέον) &c.

J. F. R.

38. Δακτυλίας βαρεῖς, ὅσον ἑκατάδεκα] Videtur de
 duplicato annulorum numero dicere. Annulli enim
 pierumque octo in digitis, ut inferius Icanomenippo.

Th. M.

Δακτυλίας βαρεῖς ὅσον ἑκατ.] Alciphron. l. c. Ἐάντι δὲ
 τὰ χεῖρα δακτυλίων πεπληρωσθαι, καὶ πολυτελείας λίθος
 εὐφραίν. Ubi Cl. Bergl. Lucianea comparans ait: „vi-
 „detur Lucian. πολυτελείας de pondere accepisse,
 „dum ipse βαρεῖς dicit. Quod magis apparet in Απο-
 „τίῳ c. 41. ubi alium Alciphronis locum (qui est e-
 „pist. XI. L. III.) imitatur, ubi de inauribus, quarum
 „πολυτάλαντον βάρος dicit, multorum talentorum pon-
 „dus, satis hyperbolice”. Immo studio lusit Lucian.
 in πολυτάλαντο, quia quando de aureis annulis ser-
 mo est, gravitas & pretium quasi unum & idem sunt.
 τάλαντον autem & pondus & certam pretii summam
 significare, quis nescit?

J. F. R.

39. Ἐξημῶν] Antea in omnibus legebatur ἑξη-
 μῶν. Sed mox videbis vere Lucianum esse quod re-
 posui; cum χρυσὸν . . . ἑξημῶν τὸ βαρύνον de Eu-
 phorbo dicit, c. 13. Consule Συμπ. c. 42, & Επ.

Κρον. c. 4. Nam quae ita apponebantur in partes divi-
 sa, efferrī ut dicantur, non sinunt veterum mores.

M. du S.

Ἐξημῶν] Ne Solani diligentiam defraudem, di-
 cam ipsum adscriptisse legendum ἑξημῶν, optime,
 ut mox c. 13. pr. Et Cataphr. c. 3. τινὰ, καὶ πῶρον ἑ-
 ημῶν, non — μόνον. Ita enim amat construi & hoc
 verbum & καταρτάσμαι, solemni ellipti praep. κατὰ,
 vel hypallage, quod indicavi ad Αποτ. c. 41. No. 79.
 Sic Αἴση. c. 48. ἐπιβάλλομαι γράμματα πορφύρεα, & sex-
 centa similia. Quare parum absuit, quin in ipsum
 textum reciperem.

J. F. R.

42. Τὸ δεῖπνον ἄρτι συνεκομίζετο] Verbum hoc, ad
 mortuorum curam & sepulturam pertinens, non sine
 lepore ad finem coenae, & ciborum ablationem re-
 fertur, cum saturati cibo convivae ad laetiores invita-
 tiunculas & pocula uberiora transeunt. Hunc τὸ φιλο-
 τησιῶν locum fuisse, cum Hesychii descriptio docet,
 πρόποσις τις καὶ τὸ δεῖπνον ὑπὲρ φιλίας tum ille Socratis
 & Phocionis charientissimus de cicurata poculo, apud
 Aelianum V. H. 1, 16. & 12, 49. Itaque probavi et-
 iam lectionem, quam habent Ald. 2. & Hagen. utra-
 que ἐκκομιζομένων.

J. M. G.

43. Ὁ πότος συνεκροτεῖτο] Ut in Nigrin.

J. B.

13. GALL. Adeone amans es auri atque divitiarum, Micylle, & tantum hoc ex omnibus admiraris, & beatum esse putas multum possidere aurum? MIC. Non ego solus, Pythagora, hoc facio, sed tu etiam ipse, cum Euphorbus esses, aurum atque argentum de cincinnis suspensum gerens in pugnam contra Achivos exhibas, in bello, inquam, ubi ferrum gestare quam aurum praestabat. Tu vero tum etiam volebas revinctos auro cincinnos habens subire pericula. Et videtur mihi ob id ipsum *similes Gratiis* vocasse comas tuas Homerus, quod argento constringebantur & auro. Longe nimirum praestantiores videbantur & amabiliiores, implexae auro & cum illo lucentes. Atque illud de te quidem medio-

ΑΛΕΚ. Οὕτω φιλόχρυσος^ε εἶ ἐξ Φιλόπλητος^ε, ὦ Μίκυλλε, καὶ μόνον τῆτο ἐξ ἅπαντος^ε θαυμάζεις, καὶ ἡγῆ εὐδαιμον εἶναι πολὺ κεκτητῆς^ε χρυσίον; ΜΙΚ. Οὐκ ἐγὼ μόνος^ε, ὦ Πυθαγόρα, τῆτο, ἀλλὰ καὶ σὺ αὐτὸς, ὅποτε Εὐφορβὸς^ε ἦσθα, χρυσὸν καὶ ἄργυρον ἐξημερεύς^ε τῇ βοσκήσῃ, ὅς ἐξήεις πολέμησάν τοις Ἀχαιοῖς, καὶ ἐν τῷ πολέμῳ, ἔνθα^ε σιδηροφορεῖν μᾶλλον ἢ χρυσοφορεῖν ἀμείνον ἦν· σὺ δὲ^ε καὶ τότε ἤεις χρυσῷ^ε ἀφαιδεδεμένους τὰς πολυκάμους ἔχων^ε ἀγκυροδυνεύειν. καὶ μοι δοκεῖ Ὀμήρου^ε ἀφ' τῆτο^ε Χαρίτεσιν ὁμοίας εἶπεν σὺ τὰς κόμας, ὅτι χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ^ε ἐσφικνύσθαι μακρῷ γὰρ ἀμείνους δηλαδὴ καὶ ἐρασμιώτεροι ἐφαίνοντο^ε συναναπλεγεμναί τῷ χρυσῷ, καὶ συναπολάμπυσαν^ε αὐτῷ. καὶ τοὶ τὰ μὲν σὰ, ὦ χρυσοκό-

f. E.] Recte jam Fl. sola. Omissum a in cett. g. E.] Hinc Fl. Οὕτω ἐξ. P. h. Σιδηροφορεῖν] Deest in L. In Fl. haec tria *μαλ. ἢ χρυσ.* non leguntur. i. Καὶ τότε] Καὶ abest a Fl. k. Διαδεδεμένους] Αναδ. L. & marg. At. Nil mut. Fl. l. Διακινδυνεύειν] Διαγωνίζεσθαι L. & marg. At. Nil mut. Fl. m. Χαρίτεσιν] Ex Hom. χαρίτεσιν Edd. priores. n. Ἐσφικνύσθαι] Restit. ex f. Fl. Ald. Fr. V2. & Hom. Ἐσφικνύσθαι P. B. S. H. o. Συναναπλεγεμναί] Συναναπλεγεμναί Fl. male.

Ὁ πότος] At Scholiast. τὸ ποτὸν neutrum facit, quod etiam usitatum, ut supra I. Ver. Hist. c. 23. ποτὸν δὲ αἰτοῖς ἐστίν. &c. ubi idem ex *Ceb. tab.* quoque probavi. Adde infra *Icar. c. 7. f.* Et *Diod. Sic. L. III. c. 33. v. 89.* ubi τοῦτο τὸ ποτὸν in variantt. quoque eodem modo probatur. Ὁ πότος autem masc. fatis obvium & a Lexicographis jam fat multis firmatum ex aliis Luciani locis, aliisque Auctt. Differentiam autem pro ratione accentus, quam Scholiast. tradit, *Ammonius* quoque habet. Sed utrumque masc. gen. effert: scribens: Πότος^ε βαρυτόνως, καὶ ποτὸς^ε ὀξύτονος ἀφ' ὧν. Πότος^ε μὲν γὰρ ἐστὶ βαρυτόνως τὸ συμπόσιον, ὡς Μένανδρος, Πότοι συνεχίς, κύβοι ὀξύτονος δὲ αὐτὸ τὸ ἔκπομα. ὡς Δημοδῶν — Βρωτοῦ ἔστω τοῦ μύλα λαβῶν. Sic jam πότος^ε & ποτὸς^ε, & ποτὸν neutro genere usurpatum probum est: at neutrum τὸ ποτὸν unde probetur non habeo; nec probabile puto: nam ποτὸν revera neutrum est adjectivi ποτὸς potabilis; at cum ὁ πότος^ε sit substantivum tantum, non credo & eadem ratione τὸ ποτὸν dici posse. Quare primum Scholii verbum in πότος^ε mutandum cenſeo. f. F. R.

44. Φιλοποθείας προπόσεια] Vide *Jul. Capitol.* in *Verro*, quem ait convivas ita donasse. M. du S. *Ibid.* Ἐν χρυσῷ φιάλῃ] Sic bibere IN poculo pro EX habuimus supra, *Deor. Dial. VI. §. 2.* ἐν ἱκπῶματι πινῶν. Item de *Merced. Cond. c. 26. f.* ἐν ἀργύρῳ καὶ χρυσῷ πίνων. Quod etiam Latinis usitatum ostendi *Tom. II.*

in *Libello de Ambiguis*. Sic etiam *Athenaeus XI. p. 483. c. X.* πίνουσιν ἐν πιδάκμοις, quum duobus ante verbis dixisset: πίνουσιν ἐν κεραιμῶν ποτήριον. Sed ἐν Graecis ibi frequentius quam ἐν.

46. Εἰσπορευόμενος] Veterem scripturam *ἐκπορευόμενος* mutavit Editor *Salmasianus* in *εἰσπορευόμενος*. Recte. M. du S. 48. Ἀνατρέψας] Vid. supra de hoc verbo, ad *Asin. c. 40.* Et conf. rursus, si lubet, *Alciphronem*, satis jam indicatum, qui dulce somnium Galli cantu similiter interruptum ait.

60. Ἐξήεις πολέμησάν] *Hom. II. P. 51.* M. du S. 63. Διαδεδεμένους] Ἀναδεδεμένους. L. Utrumque probum. M. du S.

65. Χαρίτεσιν ὁμοίας] Parvae sunt duae labe, quae videntur a typographis profectae, sed quae tamen omnes inquinant editiones, in quibus scribitur *χαρίτεσιν ὁμοίαι*, pro *χαρίτεσιν ὁμοίαις*. & ὅτι χρυσῷ τε & ἀργύρῳ ἐσφικνύσθαι, pro *ἐσφικνύσθαι*. Sic enim apud *Homerum II. P. v. 51.* cujus sunt, ut liquet, verba. f. G. G. *Χαρίτεσιν*] *Χαρίτεσιν* antea legebatur, quod versus respuit, ideoque *Homerum* secutus mutavi. Vid. *II. P. 16.* Et ad verba seq. vid. eumd. *ibid. v. 52.* M. du S.

67. Ἐσφικνύσθαι] Mendose in multis, iisque recentioribus, legebatur, *ἐσφικνύσθαι*. At Fl. Ven. utraque *Ald. & Fr. & ipse Homerus*, uti restituimus, habent. M. du S.

κόμη, μέτρια, εἰ Πάνθης υἱὸς ἂν, ἐτίμας
τὸ χρυσοῖον. ^a ὁ δὲ πάντων Θεῶν πατὴρ, καὶ
ἄνδρῶν, ὁ Κρόνους καὶ Ρέας, ^b ὡς ποιεῖ πρῶ-
τον δὲ Ἀργολικῆς ἐκείνης μεύραμ^c, ὅδε
ἔχων εἰς ὃ, τι ἐρασμιώτερον αὐτὸν μεύραμ^d 7
λοι, ἔδδ' ὅπως ἂν ἀφ' οὐραίου τῷ Ἀκρίσι^e
καὶ Φρυγῶν, ἀκρίσι^e ἢ ὅπως ὡς χρυσοῖον ἐγέ-
νετο, καὶ οὐκ ἀφ' οὐραίου τῷ τέλει, συνῆν τῇ
ἀγαπωμένη. ὥστε τί ἂν σοι τὰ ὅτι τῆς
^e ἐτι λέγοιμι; ἴσας μὲν χρεῖας παρέχει^f ὁ
χρυσός, ὡς δὲ οἷς ἂν παρῇ, καλὸς τε αἰ-
τὴς, καὶ σοφὸς, καὶ ἰσχυρὸς ἀπεργάζε^g, τι-
μὴν καὶ δόξαν συνάπλων, καὶ ἐξ ἀφανῶν καὶ
ἀδόξων εἰσὶν οἱ πλείους καὶ ἀοιδίμους ἐν
βραχεὶ τίθῃσι.

Τὸν γείτονα γὰρ μοι τ' ὁμοτέχον αἶσα,
καὶ Σίμωνα, ὃς πρὸ πολλῶν δειπνήσας παρ'

cre est, si, Panthi filius, magni aurum fe-
cisti. Verum ille Deum pater atque homi-
num, Saturni ille & Rheae filius, qui
quondam Argolicae illius puellae amore ca-
ptus est, cum non haberet in quod amabi-
lius se mutaret, neque Acrisii custodiam
quomodo corrumpere, jam audisti alicu-
bi, ut aurum factus illapsusque per regu-
las, cum amasia congressus sit. Quid er-
go post illud tibi dicam amplius? Quot
aurum utilitates praestet? Quam illos, qui-
bus adsit, pulchros ipsos & sapientes &
fortes reddat, honore ipsius conciliato &
gloria? quamque ex obscuris ignobilibus-
que interdum conspicuos brevi reddat ac
celebres?

14. Nosti enim vicinum meum, artificii
mei hominem, Simonem, qui non ita diu
est, cum mecum coenavit, cum coquerem
ex

^a ὁ δὲ] Nil mut. Fl. ^b ὡς ποιεῖ] Ὅς ποιεῖ Edd. hac priores. Ὅς ποιεῖ F. & marg. At. ^c Ἡδὲ πρὸ] Δίπρ
marg. At. melius. ^d Ἐτι λέγοιμι] Ἐπιλέγοιμι Fl.

74. Τῆς Ἀργολικῆς] Τῆς Δαναῆς τῇ Ἀκρίσι. ὁ δὲ Ἀ-
κρίσι βασιλεὺς ὦν τῇ Ἀργεῖ, ἔλαβε χρυσοῖον, ὅτι ὁ γι-
γάνθης ἀπὸ τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ Δαναῆς φονεύσει αὐτὸν καὶ

ἀφ' οὗτο φοβηθεὶς ἀπέκλεισεν αὐτὸν ἐν χαλκῷ. καὶ ὁ Ζεὺς
ἰεροδύτης αὐτῆς, μάλιστα εἰς χρυσὸν ἐκφύειν αὐτὸν, ἐκ-
κλῆσεν ἀφ' οὗτο τῷ δαίματι. V.

73. ὡς ποιεῖ] Omnes praeter P. ὡς (P. autem ὁπότε)
Atqui melius & ad scripturam propius ὡς ποιεῖ. M. du S.
ὡς ποιεῖ] Scripturam Ed. P. ὁπότε exhibentis non
sermo, neque ab ea discessissem, nisi justa suspicio
esset eam ex conjectura sic emendasse ceterarum ὡς
ποτε.

87. Σίμων] In P. & F. Σίμωνα, prave. M. du S.

88. Ἡψων] Ὅτι τὸ ἔργον ἡψων τοῖς Κρονοῖς, δύο τό-
πους τῷ ἑλλένισμῳ ἐμβαλεῖν. Cum duobus extorum fru-
ctus infectis legumen coquerem saturnialibus. Ἡψων quidem
mutatur sua tempora ab ἡψων, sed quod dudum re-
pudiarent Atticorum aures, ut οἱ γραμματικῶν παῖδες
docuerunt. Itaque pro ἡψων malebam olim ἡψων, sed
postea Mf. mihi ostendit legendum esse ἡψων, & pro
τόμους, τιμώχην, sed ἑλλένισμῳ, sunt botuli, farscimina,
non intestina.

Ἡψων] Ἡψων rarum esse Grammatici ajunt, non
plane damnant, ideoque imperf. inde formatum ser-
vani quidem, facile tamen permittens ut ἡψων cum
ἐπιόβ. Codd. legat, cui libuerit. Utitur praef. inf. ἡψων
ab ἡψων Aret. Carrad. L. 2. Morb. Acut. c. 2. p. m. 97.
A. Verum in Attice non scriptum, & futurum iecundum
esse aliquis contendat. Sed potestate praesentis tamen
ibi usurpatur. Ἡψων vero dici de eo qui quid coquen-
dum curat, ait Cl. Casaub. ad Athen. L. IV. animadv.

c. XV. versus fin. In ipso vero Athen. sub init. ejusd.
cap. ἡψων quoque praefens est, φακὴν ἡψων — μεμνη-
θῆναι, ter eod. cap. ac deinde saepe occurrit. Apud
Diod. Sic. I. c. 84. praef. ἡψων legitur, quasi foret
ab ἡψων, ideoque Cl. Wessel. No. 29. ἡψων malit,
uti recte est ibid. c. 80. Quod autem Cl. Casaub. di-
cat ἡψων esse, coqui curo, id ita verum credo, ut sa-
pe facere quis aliquid dicitur, qui id per alium facit.
Et sic lentos coquere dicitur Dominus, qui id servus
imperat. Nam ἡψων per se esse coquo, probarem, si
quid opus foret, ex Pind. Ol. A. — ἐν σκάτῃ καθύμνη-
σθαι (γῆρας) Et ex aliis. Sed acute philosophantes re-
sponderent, nec servus coquit, sed olla, furnus, sol,
ignis, coquit. Verum has argutias auditor sanus risu
exciperet.

91. Κεραιῶν τρύβλιον] Generaliter pro quolibet fi-
ctilio. Sumitur tamen pro sacris fictilibus qualia Nu-
mæ fictilia, & ita videtur interpretari τρύβλιον, Hefych.
ποτήριον μυστικόν.

97. Ἀντιστομῶν ἡμῶν] Active & passive usurpari λη-
ζομαι vid. Cl. Duker. ad Thucyd. III. c. 85. No. 46.
quem adeundum monebat Cl. Hemsterh.

5. Ἐπεὶ δὲ ἀπὸ τῶν πρῶτων, ἀπὸ τῶν ἐκείνων κατὰ τοὺς
νόμους, Σίμων ὁ πρὸς τὰς βαρύνει καὶ πινυται, ὁ τὸ τρύβλιον ἐκ-
κλῆσεν, ἀπὸ τῶν ἐκείνων, ἀπὸ τῶν ἐκείνων ἐκκλῆσεν κατὰ
νόμους.

ex fractis leguminibus puliculam, Saturnalibus, injectis duobus de farcimine frustis. GALL. Novi, simum illum, bre-90A ΔΕΚ. Οἶδα, τ' ε σιμόν, τ' βραχύν, ves, qui fictilem quam solam habebamus patellam furatus, & sub ala occultans abiit post coenam. Vidi enim ipse, Micylle. MIC. Igitur ille furatus, tot deinde pejevavit Deos? Sed cur non indicabas, & cl-9 μαβάς, εἴτα ἐπωμόσατο θεὸς τοσούτους, masbas tum, galle, cum spoliari nos videres? GALL. Cucurriebam, quod solum tum poteram. Quid ergo Simon? videbaris enim de illo dicturus aliquid. MIC. Patruelis erat ipsi locupletissimus, Drimylus nomine. Hic, quamdiu vixit, nec obolum dedit Simoni. Quomodo enim? qui nec ipse opes suas attingeret? Postquam vero nuper mortuus est, illa omnia

ἐμοί, ὅτε τὸ ἐπὶ ἡμῶν τοῖς Κρονίοις, δύο τὸμας τῷ ἀλλαντῷ ἐμβάλλον. 90A ΔΕΚ. Οἶδα, τ' ε σιμόν, τ' βραχύν, ὅς τὸ ἡ κεραμεὺν τρύβλιον ὑφελόμην, ὅχελον ὑπὸ μάλης ἔχων, μὲν τὸ δειπνῶν, ὁ μόνον ἡμῖν ὑπῆρχεν. εἶδον γὰρ αὐτὸς, ὡ Μίκυλλε. ΜΙΚ. Οὐκ ἔνι ἐκεῖν αὐτὸ σκλέφας, εἴτα ἐπωμόσατο θεὸς τοσούτους, ἀλλὰ τί σὺ ἐμνήνυσες, καὶ ἐβόας τότε, ὡ ἀλεκτρυόν, ληίζομεν ἡμᾶς ὄραν; ΑΔΕΚ. Ἐκόκκυσον, ὁ μόνον μοι τότε δυνατὸν ἦν. τι δ' ἔνι ὁ Σίμων; ἑώκει γὰρ τι πρὸ αὐτῷ εἶναι. ΜΙΚ. Ἀνεψίος ἦν αὐτῷ πωλύσιος ἐς ὑπερβολὴν, Δριμύλῳ τέτομα. ἔτ' ἔζων ἢ μὲν ἐδὲ ὀβολὸν ἔδωκε τῷ Σίμωνι πῶς γὰρ; ὅς ἐδὲ αὐτὸς ἠπτεῖτο τῷ χρημᾶ- 91A εἶναι; ἐπεὶ δὲ ἀπέθανε πρῶτον, ἀπαῖα ἐκ- νῆ

e ἡψον] ἡψον G. L. Nil mut. Edd. f Τόμας] Nil mut. Edd. Τρῶμα G. & sic marg. A1. g Ζι-
μῶν] Sic recte H. Fl. P. S. Σίμωνι f. & P. cum marg. A1. h Κεραμεῶν] Sic f. H. P. B1. Fl. &c. Κεραμεῶν
S. & Amst. i Μικ] Omisit Fl.

88. Ἐπὶ] Πιστόριον. V.

Ibid. τοῖς Κρονίοις] Ἐν τῇ ἐστὶ τῷ Κρόνῳ. τόμας δὲ τρῶ-
μα. ἀλλαντῶν δὲ σιωπῆς * λουάνια. V.

* Λουάνια] Sic dedimus ex V. & G. Nam impressa prave λουάνια. at Δικαστῶν C.

χρόνον] Et quae sequuntur. Hic aliquid excidit. Sententia enim hiat, nec est unde pendeant ἀπαῖα ἐκείνα κατὰ τοὺς νόμους. Salmurienlis quidem interpres multa infarcit, alia omittit, & cetera misere vertit: Postquam vero pridie mortuus fuisset, omnes illas pecunias juxta leges, Simon ille gaudens offert, purpurea hygi-
noque tincta veste indutus. Πῶ καὶ τῶν in Graecis Si-
mon ille gaudens offert? Nam ἄσμων ἑλαύνει aliud est, ut statim videbimus. Cur omisit τὰ ῥάκια τὰ πι-
ναρὰ, ὁ τὸ τρύβλιον ἀφελίσχων. Poteratne flagitiosius in hoc loco interpretando quisquam versari? Nec melius Erasmus: At simul ac mortuus est nuper, univer-
sis illis opibus juxta leges Simon ille, qui coria patria, quia patellam circum linge-
bat, gaudens purpura ostro-
quo circumtectus. In his nulla est sententia. Ad prima autem verba ἀπαῖα ἐκείνα κατὰ τοὺς νόμους addendum ἴδιον, quod vitio librariorum interciderit, aut simile quiddam. In sequentibus quoque aliquid periit, ὁ τὰ ῥά-
κια τὰ πιναρὰ nihil habent unde pendeant, & nihil significant, sed ex Mf. haec jactura egregie sarcitur, qui in prioribus unum aut plura verba periisse luce meridiana clarius ostendit, quamvis & ipsa συνήθεια & ratio satis indicet. Sic autem in vetere codice hic locus scribitur: Ἐπὶ δὲ ἀπέθανε πρῶτον, ἀπαῖα ἐκείνα κατὰ τοὺς νόμους ἔνι ἐκεῖν ὁ τὰ ῥάκια ἀφελίσχων.

τὰ πιναρὰ, ὁ τὸ τρύβλιον ἀφελίσχων, &c. Pulchre sane & vere. Sic igitur locum totum scribe & verte: Ἐπὶ δὲ ἀπέθανε πρῶτον, ἀπαῖα ἐκείνα κατὰ τοὺς νόμους . . . Σίμων. Καὶ νῦν ἐκεῖν ὁ τὰ ῥάκια ἀφελίσχων ἑλαύνει ἀλουργῇ ἔσθ' ἡννοσάφ' ἀμπεχρόν. Postquam vero pridie mor-
tuus est, omnia illa secundum leges cepit Simon. Et nunc ille qui pannis sordidis indutus erat, qui castinum linge-
bat, hilaris equo vehitur, purpurea, & coccinea veste amictus. ἄσμων ἑλαύνει est lacto & alacri animo equo vehi, ἑλαύνει est subaudito ἵπποι, equitare. ut apud Latinos vehere sc. sc. equo, pro vehi frequen-
ter legitur, sic & ἑλαύνει, & ἐπελαύνει. Herodotus. ἑλαύνει ἐς θῆκα τὰ ἱμντοῦ. equitavit ad suam domum. ἑλαύνει proprie Germanis & Belgis est uittējden. Hyginus quidem color differt a coccineo, cum sit medius inter purpuram Tyriam & coccinum, potest tamen coccineus verti. Hyginus enim color conficie-
batur ex purpura, quae coccino superinducebatur, ut dudum docuere viri doctissimi. Vide Salmas. exerci-
tat. Plinian. f. G. G.

Ibid. Ἀπαῖα ἐκείνα - Σίμων] Puto ego Graecii co-
dicem ut alias in hoc dialogo, ita hic, librarii seduli-
tatem passum. Nam illud quidem, ὁ τὰ ῥάκια τὰ πι-
ναρὰ, ita Lucianum est, ut qui illi creptum eat, non

τα χ' τὴς νόμους, ^a Σίμων ὁ τὰ ῥάκια τὰ
^b πινάρᾳ, ὁ τὸ τρύβλιον πελιδνὸν ἄσμι-
^cνον ἐξελάνη, ἀλουργὴ καὶ ὕσγινος ἀμ-
^dπεχόμενος, οἰκέτας, καὶ ζεύγη, καὶ χρυ-
^eσᾶ ἐκπώματα, καὶ ἐλεφαντόποδας τραπέ-
^fζας ἔχων, ὑφ' ἀπάντων προσκυνημένον,
^gεὐδὲ προσελέπων ἔτι ἡμᾶς. ἔναγχος γὰρ
^hἐγὼ μὲν ἰδὼν ὁ προσιόντα, Χαῖρε, ἔφη, ὦ
ⁱΣίμων. ὁ δὲ ἀγανακτήσας, Εἶπατε, ἔφη,
^jτῷ πτωχῷ, μὴ καλασμικρύνειν με τῆνο-
^kμα· ἐγὼ Σίμων, ἀλλὰ Σιμωνίδης ὀνομά-
^lζομαι. τὸ δὲ μέγιστον, ὅτι καὶ ἐρῶσιν αὐτῷ
^mκαὶ αἱ γυναῖκες· ὁ δὲ θρύπτει καὶ πρὸς ταύ-
ⁿτας, καὶ ὡφραῖ, καὶ τὰς μὲν προσίει, καὶ
^oἰλεῶς ὅστιν, αἱ δὲ ἀπειλοῦσιν ἄνελεῖν αὐ-
^pτὰς, ἀμελόμεναι. ὅρας ὅσων ἀγαθῶν ὁ
^qχρυσὸς αἰτί, εἴ γε καὶ μέλαποιεῖ τῆς
^rἀμόρφης, καὶ ἐρασμίης ἀπεργάζε, ὥσ-

ex lege heres Simo ille cum pannis fordidis,
 ille qui patellam ligurriebat, laetus domo
 exigit, purpuras indutus & hysgina, ser-
 vos, & bigas, & aurea pocula, & menfas
 oburneis pedibus habens, adorandus ab om-
 nibus, nos neque respiciens amplius. Nu-
 per enim ego procedentem videns, *Salve*,
 dicebam, *Simo*. At ille indignatus, *dici-
 te*, inquit, *mendico*, *meum nomen ne demi-
 snuat*: neque enim *Simon* vocor, sed *Simoni-
 des*. Maximum vero illud est; quod eum
 amant etiam mulieres: at ille apud has
 quoque delicatum se facit, easque despicit:
 & alias quidem admittit propitius; aliae
 vero minantur, futurum ut mortem sibi
 consciscant, si porro negligantur. Vides,
 quantorum bonorum aurum caussa fit; si-
 quidem deformes etiam refingit, &, ut
 poë-

^a Σίμων — πελιδνόν] Καὶ τὸν ἐκείνῳ ὁ τ. ρ. πελιδνόν π. G. Nil mut. Edd. Καὶ τὸν ἐκείνῳ etiam
 marg. A1. ^b Πινάρᾳ] Sic V2. S. A. recte. Πινάρᾳ Fl. f. B1. Ald. Fr. P. H. ^c Προσιόντα] Nil mut. Edd.
 Προσιόντα Gron. ^d Ἀνελεῖν] Ἀσπρύνειν G. & marg. A1. Nil mut. Edd. ^e Αὐτίς] Sic P. aliaeque quaedam. Αὐ-
 τίς f. f. Ἀμόρφης] Ex Cod. P. Ἀμφοτέρως Edd. priores.

8. Ἀλουργῇ] Πορφύρ. V.

Ibid. Καὶ ὕσγινος ἀμπεχόμενος] Ὑσγινὸς ἔστι ἀνθρώ-

ποῖος * οὐκ ἔστι βαθύτερος, ὥς δὲ τὰ δὲ χοιρίων αἰμά-
 τας βαπτόμενα. V.

* Τακίθῃ] Τακίθῃ C.

nosse virum videatur, ostenderunt copiose viri docti
 ad Nesp. 10, 4. Sed neque non commode (in futoris
 praesertim semidocti sermone familiari, & ad sapien-
 tiam ostendendam abrupto) jungi videntur ista ἀπᾶντα
 ἐκείνῳ ἐξελάνη. Quae absconderat Drimylus, quae at-
 tingere ausus non fuerat, ea Simon exigit, protrahit
 e tenebris, & prodire in lucem atque conspectum ju-
 bet, dum illis qua domi qua in publico utitur &c. Si
 τῷ ἐξελάνη placeat solennem illam, in equo vel curru
 procedendi significationem fervare: tunc ἄσμινον il-
 lud jungendum cum πελιδνόν, & intelligendum ad
 ἀπᾶντα ἐκείνῳ, & quae sequuntur, verbum ἔχει.

f. M. G.

6. Τὰ πινάρᾳ] Legendum videtur ὁ τὰ ῥάκια τὰ
 πινάρᾳ ἡμφισμῶν, aut simile quid. F. G. Immo in-
 telligitur, ut bene monet Cl. Gessn. Exemplum dedere
 Cl. Jensch. alique ad Mort. Dial. X. §. 4. Conf. infra
 Bis Accus. c. 14. ὁ τὴν σύμφασιν.

f. F. R.

7. Τὸ τρύβλιον] Quia & paullo supra, & infra c.
 29. & alibi hoc accentu in Edd. Luciani exaratum in-
 venio, ita relinquo. Malim tamen τρύβλιον cum Jung.
 ad Poll. VI. Segm. 85. Ut βιβλίον aliaque diminutiva
 trisyllaba solent esse paroxytona.

f. F. R.

Ibid. Ἀσμίος] (Pone comma post ἄσμιος) Kust. Ego
 in πελιδνόν ἄσμιον mendum latere puto. M. du S.

8. Ἐξελάνη] Curru veetus in publicum prodit &c.
 Male Interpres.

Ἐξελάνη] Vidit igitur jam Gujetus idem quod Cl.
 Graev. Ita simplex ἐλάνη pro proficisci, Thucyd. VIII.
 c. 108. ἀναζεύξας ἤλαυνε ἐπὶ τοὺς Ἴωνας. solvens (navim)
 properabat in Ioniam. Aelian. V. H. I. 31. pr. ὅταν εἰς
 Πέρσας ἐλάνη βασιλεὺς. Quum Rex in Persidem equi-
 tat. Ibid. c. 33. Ἀρταξέρξης ἐλάνωσι τὴν Περσίδα. Arta-
 xerxi per Persidem equitanti. Quae constructio ne du-
 rior videatur, confer Lucian. Rhet. praec. c. 5. ἱρίων
 πολλὰν ἐλάσασθαι. Et Alex. c. 46. f. γὰρ πρὸ γῆς ἐλάν-
 οισθαι. Item ἐκελάνη pro adventare, in Quom. Hist.
 c. 3. Ἐκελάνην autem rursus hoc Dial. c. 25. ἐκελάν-
 ην δὲ περὶ πόλιν — ἀρχοῖα.

f. F. R.

Ibid. Ὑσγινος] Ὑσγινος, plantae genus, cujus suc-
 cus violaceum vel purpureum tradit colorem. Qualis
 autem ea sit, utrum hyacinthus, an vaccinium, an
 coccus, an glastum, non convenit inter Auctores.
 Sunt qui dicunt ὕσγιν esse plantam, & ὕσγιον, quae
 exinde fit, tincturam; eamque non purpuream, sed
 rubram esse: magis congrue forsitan huic loco; nam disse-

poëticus ille cestus; reddit amabiles. Audis vero & poëtas dicentes:

*Pecunia ingens generis humani bonum; &,
Pecunia in res regimen humanas tenet.*

Sed, quid inter hæc ridebas, galle?

15. GALL. Quod ignorantia quadam tu etiam, Micylle, similiter ac reliquum vulgus, deceptus es circa divites. At illi, bene noris, multo miseriorem quam vos vitam agunt. Hoc tibi dico, qui & pauper & dives saepe fuerim, & vitae uniuscujusque fecerim experimentum: paullo post autem tu quoque scies singula. MIC. Sic per Jovem: tempus enim jam est, ut dicas, quomodo mutatus fueris, & quorum de unaquaque vita tibi sis conficius. GALL. Audi ergo. Verum hoc ante noris, neminem mihi visum, te qui viveret beatior. MIC. Me, galle? Ita tu beatus sis! irritas enim me, ut tibi maledicam. Verum dic ab Euphorbo inde facto initio,

ὅς ὁ ποιητικὸς ἐκεῖν' κέρως. ἀκούεις δὲ ἤ
257 ποιητῶν λεγόντων·

ᾧ χρυσὲ δεξιῶμα κάλλιστον κτέρας. ἢ,
Χρυσὸς γὰρ ὅστιν, ὅς βροτῶν ἔχει κράτη·
ἀλλὰ τί μέλει ἐγέλασας, ὦ ἀλεχλυόν;

ΑΛΕΚ. Ὅτι ὑπ' ἀγνοίας, ὦ Μίκυλλε,
ὅς σὺ τὰ ὅμοια τοῖς πολλοῖς ἐξηπάτησας
πρὸς τὴν πλυσίαν. οἶδ', εὖ ἴσθι, πολὺ ἀθ-
λιώτερον ὑμῶν τὸ βίον βίῃσι. λέγω δέ σοι,
ἢ πένης ἢ πλεῖστον πολλάκις γενόμε-
νον, ἢ ἅπαντ' ἐβίβησε πεπραγμένον μὲν

3 μικρόν δὲ ἢ αὐτὸς εἴσῃ ἕκαστα. ΜΙΚ. Νῆ
Δία, χαρὸς γέν' ἡδὴ ἢ σὲ εἰπεῖν ὅπως ἡλ-
λάγης, ἢ ἂν συνοίσῃς τῷ βίῳ ἕκαστω.

ΑΛΕΚ. Ἀκούε, τοσούτον γε ἡ προειδώς,
μηδὲνα με σὺ εὐδαιμονέστερον βιῶντα ἑώρα-

40 σκεῖναι. ΜΙΚ. Ἐμῷ, ὦ Ἀλεχλυόν; ἔγωγε
σοι γένοίμην. ἢ προάγεις γὰρ με ἡ λαιδορεῖ-
σθαι σοι. ἀλλὰ εἰπέ μοι Εὐφώρβη δὲ ἔξ-
με-

g Κτέρας] Sic Luciani Edd. βροτῶν Eurip. l. c. h Προειδώς] Προειπών Pell. i Προάγεις] Προάγει marg. A1, & P. k λαιδορεῖσθαι] Constans lectio.

30. Τοῖς πολλοῖς] Τοῖς ἀναήτοις. Ex multis, i. e. ex malis ignavisque & stultis. G.

differunt, opinor, inter se ἀλαγίς, ἢ τὸ ὑσχυροβαφί.

E. L.
Ὑσχυροβαφί] Aelian. V. H. III. c. 9: Ἐπ' αὐτοῖς δὲ
τοξόται χίλιοι, φλόγῃσι ἰδιόδικτοις & ὑσχυροβαφί. Ubi
Cl. Periz. ex Salmaf. Exerc. Plin. p. 272. docet colo-
rem ὑσχυροβαφί medium fuisse inter coccum & pur-
puram, propiorem tamen purpuræ. Plura Salmaf. p.
m. 193.

13. Ἐγὼ μὲν ἴδων προϊόντα] An non προϊόντα? Ut
infra in hoc libello. ὅτε ὅποτε πρᾶξιμι, οἱ μὲν πολλοὶ
προισκύνον.

20. Αἱ δὲ ἀπειλοῦσιν ἀνελθὼν αὐτάς] Non reprehendo
vulgatam, αἱ δὲ ἀπειλοῦσιν ἀνελθὼν αὐτάς sed magis ta-
men probo libri veteris scripturam, in qua αἱ δὲ ἀπει-
λοῦσιν ἀνελθόντων αὐτάς. Minantur se ipsas suspensuras.
Hæc sunt & minæ & facinora mulierum perditæ a-
mantium. In hoc ipso Luciano non unum est exem-
plum.

26. Ὡ χρυσὲ] Homer. IL. II. 214. Eur. fr. Belleroph.
70. v. 6. Addend. Vide not. ad Τιμ. c. 24. pro βρο-
τῶν autem legitur hic κτέρας, quod observandum. Apud
Athenag. legitur ἀξίωμα pro δ. Leopard. 44. Apud Grotium δέξ-
M. du S.

Ὡ χρυσὲ, δεξιῶμα] Dedimus interpretationem prio-
ris versiculi Euripidei apud Senecam ep. 115. servato cu-

iam a Barnesio fragm. Belleroph. vs. 70. Qui nimirum
etiam ultimam vocem non ponit κτέρας, sed βροτῶν,
quam substituere fortasse, qui intolentiam illius vita-
rent. Est caeteroqui κτέρας apud Hesychium κτήμα,
quod probe huc convenit. Alterum verliculum & ad
Incerta retulit Barnesius vs. 387. & in Add. Belleroph.
vs. 6. ubi etiam ita vertit, Aurum est quod homines
vincit imperio suo.

Ibid. Κάλλιστον κτέρας] In Euripide κ. βροτῶν. J. B.
Ibid. Κτέρας] Κτέρας hic locum habere non videtur.
F. G. Recipiatur ergo pro eo βροτῶν ex Eurip. verta-
turque: Aurum res jucundissima mortalibus. J. F. R.

41. λαιδορεῖσθαι σοι] Suspecta videtur Solano hæc
fuisse lectio, quod asterisco adposito significavit. Sed
λαιδορεῖσθαι videtur passivum esse, & σοι pro σοὶ σοῦ
valet. q. d. προάγεις με πρὸς τὸ λαιδορεῖσθαι ὑπὸ σοῦ
five ἵνα σοι λαιδορεύμαι. quid causæ lateat; cur igitur
improbarit, non satis adsequor. An quia λαιδορεύμαι
plerumque medium esse solet; an quia dativum amat
& λαιδορεῖσθαι τινὶ activa potestate dici solet, hic vero
λαιδορεῖσθαι μοι dici visum fuerit? vix credo, quia μοι
ad προάγειν pertinere, satis videre potuit. Sed me-
liori occasio erit hoc discutiendi ad Icarom c. 30. f.
ubi activum λαιδορεῖν, quod alias accusativo jungitur,
manifesto construebatur cum dativo, in Edd. J. F. R.

μεν^α, ὅπως ἐξ Πυθαγόραν μετεβλήθης, εἴ-
τα ἐξῆς ἀχρι τῷ ἀλεξίβρυν^β. εἰκὸς γὰρ
σε πακίλα καὶ ἰδῆν καὶ παθεῖν, ἐν πολλοῖς
δίοι τοῖς βίοις.

ΑΛΕΚ. Ὡς μὲν ἐξ Ἀπόλλων^γ τὸ
πρῶτον ἡ ψυχὴ μοι καὶ ἀπαμύνη εἰς τὴν γῆν
ἐνέδν ἐς ἀνθρώπου σῶμα, ἢν τινα τὴν καλαδί-
κην ἐκτελέσας, μακρὸν ἂν εἴη λέγειν, ἀλ-
λως τε^δ ὅτε ὅσιον ὅτε ἐμοὶ εἰπεῖν, ὅτε
σοὶ ἀκύνει τὰ τοιαῦτα. ἐπεὶ δὲ Εὐφορβ^ε
ἐγενόμην. . . . ΜΙΚ. Ἐγὼ δὲ πρό γε τῆ-
τε, ὦ θαυμάσιε, τίς ἦν, τῷτό μοι πρό-
τερον εἰπέ, εἰ καὶ γὰρ πότε^β ἡλλάγην ὥς-
στ^δ οὐ. ΑΛΕΚ. Καὶ μάλα. ΜΙΚ. Τίς
ἦν ἦν, εἴ τι ἔχεις εἰπεῖν; ἐθέλω γὰρ τῷτο εἰ-
δέναι. ΑΛΕΚ. ^ε Σὺ; μύρμηξ Ἰνδικὸς τ^δ
τὸ χρυσοῖον ἀνορυττόντων. ΜΙΚ. Εἴτα ὥκνῃ
ὁ κακοδαίμων^δ ὀλίγον τ^ε ψηγμάτων^ε ἤκειν^δ

quomodo mutatus sis in Pythagoram, ac
deinceps usque ad gallum: verisimile enim
est multa vidisse te ac passum, in diversis
adeo vitis.

16. GALL. Quomodo ex Apolline
primum anima mea devolans in terram ho-
minis corpus subierit, quam ita poenam
soluerit, longum fuerit dicere: & alioqui
neque dicere mihi talia fas est, neque tibi
audire. Cum vero Euphorbus essem . . .
MIC. Ego vero ante haec, o admirabilis,
quis fuerim, hoc mihi prius dicito. U-
trum ego quoque, sicut tu, immutatus
sum? GALL. Ita sane. MIC. Quis igitur
fui? numquid habes dicere? volo enim
hoc scire. GALL. Tu formica Indica de
eo genere, quae aurum effodiunt. MIC.
Tum pigratus sum miser, paucarum mi-

ca-

^α Οὐτι] Sic H. P. B1. &c. Οὐδ' ἴ. P. Οὐτι Ex. Fl. ^β Ἠλλάγην] Ἠλλάγμην marg. A1. ^ε Σὺ μύρμηξ
&c.] Sic Coll. & Fl. cum cett. Edd. habere notat M. du S. ^δ Ὀλίγον] Ὀλίγον B1. ^ε Ἠκεῖν] Ἠκεῖν Fl.

47. Ἀπόλλων^γ] (Pythagorae animam ab Apolline
ad homines missam, ut res certissima, de qua ὁδὸς
ἀν' ἀμφοτέρωθεν, affirmat Jamblichus in vita Pythag.
c. 2. Priore esse corpore a Pythag. docuit Plato Tim.
Ed. Basf. 1556. p. 478. l. 40. alaiam esse, Phaedone p.
204. l. 33.) Leedes. Vide N. A. XX. & Diog. Laërt.
post pag. 507. B. M. du S.

Ibid. Εἰς Ἀπόλλων^γ] Servat decorum Lucianus.
Volebat suspicionibus quibusdam homines inducere
Pythagoras, ut crederent, se esse Apollinem. Vid.
Jamblichus f. 177. & Porphy. f. 28. ἴ. M. G.

49. Καλαδίκην] Memorat Clem. Alex. Strom. III.
Philolaum Pythagoricum sic dixisse, μακρὸν δὲ
οἱ παλαιοὶ διολόγοι τοῦ μάντις, ὡς ἀπὸ τινος τιμωρίας
ἡ ψυχὴ τῷ σώματι συνίσταται, καὶ καθάπερ ἐν σώματι
τούτῳ τίθεται. Hujus sententiae Orpheum esse au-
ctorem tradit Plato Cratyl. p. 55. l. penult. E. L.
58. Μύρμηξ Ἰνδικός] (De qua Prop. III. 13.

Inda cavis aurum mittit formica metallis.

Et mira de eadem narrat Plin. XI. 31. cui non mul-
tum ab simile narrat etiam Herodotus in Thalia.) Leedes.
Quasnam formicas Indicas, quae aurum effodiant,
tradiderint veteres, ex Aeliano discas de anim. III. 4.
De his etiam Philostr. 229. ubi in nota habes Aucto-
rum loca de iis, quae nos ubi de Gryphibus, cum aliis
insuper attulimus, ad Ev. d. ultimum. M. du S.

59. Εἴτα ὥκνῃ ὁ κακοδαίμων ὀλίγον τ^ε ψηγμάτων^ε ἤκειν^δ
eis τ^ε βίον, ἐξ ἐκείνης ἐπιστησιμότητος] Salmurienſis:

*Itane neglexi infelix vel pauca frustra in vitam importa-
re, cum illo essem alius. Sed ἤκειν ψηγμάτων eis βίον si-
gnificatne frustra importare in vitam? In editione Ba-
sileensi Graeca 1555. legitur, ὀλίγον τ^ε ψηγμάτων ἤ-
κειν. Constat sane ἤκειν construi cum secundo casu, ut
apud Herodotum τὸ ἤκειν χρημάτων, sum pecuniosus, di-
ves. τὸ ἤκειν φρονῶν apud eandem sum prudens. Sed dum
semper τὸ αὐτὸ πρῶτον, adjunctum habet. Quod con-
cise dicunt τὸ ἤκειν τ^ε χρημάτων, integrum est, τὸ ἤκειν
ἐπὶ πολλὸν τ^ε χρημάτων. Sed hic habere locum non po-
test, ne nunc dicam ὀλίγον legi in Ms. Florentina,
Aldina, ceterisque editionibus. In Florentina vero
editione scribitur ἤκειν pro ἤκειν. Inde mihi persuasi
excidisse & hic verbum φρονῶν. Et legendum ἤκειν φέ-
ρον. Omissi ferre in vitam. Est loquendi genus, sicut
multa hujus generis alia, Graecis peculiare, ἤκειν φέρον
est fero. Itaque: ὁ γνησίως ἀγρότης ἤκειν φέρον. non
adfert factas testamenti tabulas. Apud Poetas vero,
imprimis apud Homerum, infinita talium locutionum
sunt exempla. ἴ. G. G.*

*Εἴτα ὥκνῃ ὁ κακοδαίμων ὀλίγον τ^ε ψηγμάτων ἤκειν eis
τ^ε βίον, ἐξ ἐκείνης ἐπιστησιμότητος] Basileensis editio, ὀλί-
γον τ^ε ψηγμάτων. Idque sanius. Caeterum verba haec
ita versa vulgo leguntur, Itane neglexi infelix vel
paucula frustra in vitam importare, cum illo essem ali-
us? Sed profecto haec versio a mente scriptoris est
alienissima. Rogarat Micyllus Pythagoricum suum
Gallum, quis ipse antea fuisset; respondebat Gallus,
cum (Micyllum) fuisset μύρμηκα Ἰνδικόν, ex iis qui au-
rum effodiunt. Tum vero pauperculus Micyllus, Ita-*

ne

carum sumto inde viatico in hanc vitam venire? Verum etiam, quid post ero, mihi dic: verisimile enim est te scire. Si enim bonum quid fuerit, surgam statim, & ab ipso illo, in quo tu modo insistis, clavo me suspendam. GALL. Nullo istud modo resciscas.

17. Verum enim vero cum Euphorbus essem, ad illa enim redeo, pugnavi ad Ilium, interfectusque a Menelao, interjecto aliquo tempore veni in Pythagoram: interim vero sine domo mansi, dum pararet mihi Mnesarchus domicilium. MIC. Cibine, o noster, expers & potus? GALL. Nimirum. neque enim indigebat his, nisi solum corpus. MIC. Numquid ergo res Iliacae, hoc mihi prius dicito, tales sunt, quales gestas esse Homerus ait? GALL. Unde iste sciret, Micylle? qui, cum ista

ἐς τὸ βίον, ἐξ ἐκείνου ὀπισθοσάμην; ἀλλὰ καὶ τί μὲν τῷτο ἔσομαι, εἴπε' εἰκὸς γὰρ εἶδέναι σε. εἰ γὰρ τι ἀγαθὸν εἴη, ἢ ἀπάγχομαι ἢ δὴ ἀναστὰς ἀπὸ τοῦ παττάλου, ἐφ' ὃ σὺ ἔστηκας. ΑΛΕΚ. Οὐκ ἀν' μάθεις τῷτο ἐδεμῖα μηχανῇ.

Πλὴν ἀλλὰ ἐπεὶ τῶν Εὐφορβῶν ἐγενόμην (ἐπ' ἀνέμι γὰρ ἐπ' ἐκείνα) ἐμαχόμεν ἔν' Ἰλῖω, καὶ ἀποθανὼν ὑπὸ Μενελάω, χρόνῳ ὕστερον ἐς Πυθαγόραν ἦλθον. τέως δὲ περιέμενον ἡ δόικον ἔσῳς, ἀχρι δὴ ὁ Μνήσαρχος ἐξεργάσθη αἱ μοὶ τὸ οἶκον. ΜΙΚ. Ἀσιτῶν, ὦ τῶν, καὶ ἀποτῶ; ΑΛΕΚ. Καὶ μάλα. ἐδὲ γὰρ ἔδει τέτων, ἢ μόνω τῷ σώματι. ΜΙΚ. Οὐκ ἐν τῷ ἐν Ἰλῖω πρῶτον μοὶ εἰπέ' τοιαῦτα ἦν οἷά φησιν Ὀμηροῦ γενέσθαι αὐτά; ΑΛΕΚ. Πόθεν ἐκείνην πίστεω, ὦ Μικυλλε, ὅς γε γιγνομένων ἐκεί-

ων,

f. Ἀπάγχομαι] Ἀπάγχομαι Fl. g. Ἐν] Sic Edd. octo. Ἐπ' f. & Vz. & marg. Δι. h. Λοικῶν] Λοικῶν P. i. Ἐξεργάσθη] Ἐξεργάσται Fl. male. k. Ἐν] Nihil jam variet. invenio.

70. Περιέμενον δόικον] Πρὸ τούτων φασὶν εἰς τὸ σῶμα τοῦ Πυθαγόρου ἐκαστάμην, * οἶκον ζητῶν, ὃ ἐστὶ σῶμα, ὡς ἔστι Μνήσαρχος ὁ πατήρ ὁ ἐμὸς ἐκτίσθαι μοὶ οἶκον, ταῦτέστιν ἰσχυρὸν μοι. V.

73. ὦ τῶν] ὦ ἰταῖοι. V. In altero Voss. in Folio

* Οὐκ] Ante editum erat corrupte οὐ καὶ ἔστιν, quod etiam legebatur in V. Οὐκ emendat C. quod recepit.

† Ὀτι] Ὀτι edita. Correxerit M. du S.

‡ ὦ τῶν] Hoc accentu bis sic exaratum inveni. Τῶν vero

sic: ὦ τῶν] ὦ τῶν σημαίνει τὸ ἰταῖον. καὶ γίνεται ὡς τὸ ἴτα, ὃ σημαίνει τὸ συγκύβη. ἢ κασιγνήτοι τι ἔται τι, ἢ αὐτοῦ γένος ἰταῖον, ὡς μέγιστον μνηστῆρα, καὶ ἐν συγκύβη ἰταῖον. καὶ ἢ κληῖται ὡς ἰταῖον, καὶ ἀποβῶν τῷ. f. E. τῶν. V.

Edd. Luciani & Aristoph. Sed τῶν rursus in Lucian. Icarum. non longe a πῶ.

§ Κασιγνήτοι τι ἔται τι] Hom. II. II. 456.

¶ E. τῶν] Lege E. ὦ τῶν.

J. F. R.

M. du S.

M. du S.

ne ego infelix pigratus sui in vitam venire, pauculis inde frustis pro comiteatu mecum sumptis?

f. f.

Ibid. Ὀκνῶ — ἦ μιν — ἐπισιτισάμεν] Nihil deest ad sensum, modo aliter constuantur verba, quam adhuc factum, aut levissima transpositione juventur, ad quam Cl. Gesneri versio primum iter monstrat. Quod enim Cl. Graevius φέροντα ingerit, concederem, si plane opus esset, & si φέρον dixisset, bene haberet, idque voluit credo, sed non attendit ad sequentem nominat. ἐπισιτισάμεν. Conf. supr. Alex. c. 6. ἐπισιτισάμεν τὸ τὰ ἀρκοῦντα, Arrian. L. III. c. 20. f. Ἐπισιτισάμεν δὲ αὐτοὶ, ὅτι ἱερῶν τὴν πρὸς χάριν ἦσαν. Nostrium infra Icar. c. XI. Et Bis Accus. c. 28. pr. Ἐπὶ δὲ ἱκανῶς ἐπισιτισάμεν. Unde videbis, non esse ἀλο, comedo, ut vulgo cum Lexicographis verbebatur, sed in viaticum capio. f. de frumento mihi prospicio.

J. F. R.

60. Ἦσαν — ἐπισιτισάμεν] (Supple partic. ὡς, aut φέρον.) Leedes. Vide N. Δ. I. Ἐπιστ. c. 20. & Eurip. Orch. 1323. De ἐπισιτισ — vide Icar. c. 11. M. du S.

68. Ἐπ' Ἰλῖω] Omnes Edd. praeter Venetas cō Ἰλῖω, quod & ferri poterat, quia Trojanus Euphorbus. Vide Symon. c. 35.

M. du S.

Ἐπ' Ἰλῖω] Non ausus sum ἐπ' recipere, quia mox post versum hinc sextum eodem respiciens cō Ἰλῖω rursus ait, & quamvis pugna revera non intra, sed ad Ilium gesta sit, tamen & cō sic utitur Homer. quem indicavi ad Quom. Hist. c. 28. No. 73. Ubi Lucian. etiam cō Εὐρόπῃ, & c. 38. cō Ὀλύμπῳ pro ἐπὶ. J. F. R.

79. Ἀπὸ τῶν ἐπὶ Μιν.] Hom. II. P. 47. seqq. M. du S.

Ibid. Χρόνῳ ὕστερον] Diog. Laërtius Hermotimum & Pyrrhum piscatorem Delium fuisse, antequam Pythagoras esset, tradit p. 215. B. A. Gellius post Pythagoram Pyrandrum fuisse, deinde Callicleam deam, deinde feminam pulchra facie meretricem, cui nomen fuerat Alce. IV. 21. (Vide Menag. ad Diog. Laërt. l. c.)

νων, κάμηλ^α ἐν Βάκτροις ἦν. ἐγὼ δὲ
 τοσούτων σοι Φημί ὑπερφύεις^β μηδὲν γε-
 νέας^δ τότε, μήτε τ' Αἴαντα ἔτῳ μέγαν, μή-
 τε τ' Ἑλένην αὐτῷ ἔτῳ καλήν, ὡς οἶον^ε.
 εἶδον γὰρ λευκὴν μὲν τινα καὶ ἐπιμήκη^ζ τ'
 τράχηλον, ὡς εἰκάζειν κύκνῃ θυγατέρα εἶ-
 ναι· τὰλλα δὲ, πάνυ πρεσβύτιν, ἡλικιω-⁸
 τιν οὐδὲν τ' Ἑκάβης, ἣν γε Θησεύς πρῶτον
 ἀρπάσας, ἐν Ἀφιδναίς εἶχε, καὶ τ' Ἡρά-
 κλέα γενόμενον^θ. ὁ δὲ Ἡρακλῆς πρότερον
 εἶλε Τροίαν καὶ τὴν πατέρα^ι ἡμῶν, τὴν
 τότε μέλιστα. διηγείτο γάρ μοι ὁ Πάνθους⁹
 ταῦτα, κομιδῇ μενιάκιον ὦν, ἐωρακέναι λέ-
 γων τ' Ἡρακλέα. ΜΙΚ. Τί δὲ, ὁ Ἀχιλ-
 λεύς τοιοῦτος ἦν ἀριστος^κ τὰ πάντα, ἢ μύ-
 θος^λ ἄλλος καὶ ταῦτα; ΑΛΕΚ. Ἐκείνῳ
 μὲν ἐδὲ συνηνέχθη, ὃ Μίκυλλε, ἐδὲ ἂν ἔχοι⁹
 μί σοι ἔτῳς ἀκριβῶς τὰ πρὸς τοῖς Ἀχαιοῖς
 λέγειν· πόθεν γὰρ, πολέμιος^μ ὦν; τὸ μὲντοι
 ἑταῖρον αὐτῷ τὸ Πάτροκλον ἐχάλεπῶς
 ἀπέκλεινα, διελάσας τῷ δόρατι. ΜΙΚ. Εἰ-

fierent, Camelus esset in Bactris? Ego
 vero tantum tibi dico: supra naturam tum
 factum esse nihil, nec fuisse tum, neque
 ita magnum Ajacem, neque Helenam ipsam
 ita pulchram, ut putant. Vidi enim can-
 didam quidem aliquam, longo collo, ut
 scycni filiam agnosceres, caeterum valde
 anum, & Hecubae fere aequalem; quam
 Theseus primum raptam habuerit Aphidnis,
 qui cum Hercule vixit. Hercules autem
 prius Trojam ceperat, patrum, qui tum
 orant, nostrorum circiter aetate. Narrabat
 mihi enim ista Panthus, dicens, visum a
 se, puero admodum, Herculem. M I C.
 Quid vero, Achillesne talis fuit, praestan-
 tissimus undique? an haec quoque temere
 conficta? G A L L. Cum illo nihil mihi
 negotii fuit, Micylle. Neque possim tibi
 accurate adeo, quae apud Graecos acta sunt,
 dicere. Quomodo enim? qui essem hostis.
 Verum ipsius Patroclum amicum non magno
 negotio hasta trajectum interemi. M I C.
 Dein-

α Δι] Abest a Fl. β Μηδὲν] Restitut. ex marg. Αι. L. P. Μηδὲ Edd. priores. Μη δὲ J. ε Εἶδον] Οἶδον
 male J. Fr. Fl. Recte prius P. B. H. S.

79. Ἐν Βάκτροις] Χώρα Περσική. V.

81. Αἰκία] Ὅσα οἷα φησὶν, εἰς ὧς περὶ σφύραν τὰ τῷ
 Ὀμήρῳ, καὶ ἐν χρημῶνι παιδικῶς, ἀλλ' ὁμοίως ἐναντία τοῖς
 ἐκείνῃ συγγραφεῖσι ἐωρεσθέντων ἡμῶν. καὶ μέλιστα περὶ τ'

Τροίας ὅτι πρῶτον ὑπ' Ἡρακλείους . . . καὶ ἡ Τροία. G.
 97. * Πολέμιος ὦν] Ὁ γὰρ Εὐφροσύνης τ' Τρώων, ὃ δὲ
 Ἀχιλλεύς τ' Ἑλλήνων. V.

* Πολέμιος ὦν] Huc retulit hoc scholion Salan. quum ante ad verba τὸν μόντοι ἑταῖρον esset relatum.

l. c. p. 26. DE.) Aethalidem praeter alios inserit Por-
 phyr. No. 45. & Tertullianus de anima. Noster inter
 Euphorbum & Pythagoram vacuum ponere videtur.
 De Pythag. Euphorbum se probante vide Jambl. No.
 63. & 134. & not. & Diog. Laert. l. c. M. du S.

79. Ἐγὼ δὲ τοσούτων σοι
 Φημί ὑπερφύεις μηδὲν γένεσθαι τότε. Et sic legit interpre-
 s. Latinus, quamvis omnes editiones Graecae μηδὲν.

J. G. G.

80. Μηδὲν] P. & L. uti emendare jusserat Cl. Grae-
 vius. In Impr. μηδὲ, aut disjunctim μη δὲ. M. du S.

87. Ἀφιδναίς] Diodor. Siculus habet in singulari Ἀ-
 φιδναί. IV. φεσθῆναι ὁ Θησεύς ὑπεξέσπετο τὴν Ἑλένην εἰς Ἀ-
 φιδναί, τ' Ἀφιδναί πύλαι. E. L.

89. Τὸς τότε] Recte addita haec sunt, ut ad Eu-
 phorbum referantur, non ad Pythagoram. M. du S.

98. Πάτροκλος] Hom. II. Π. 808.

99. Ἀπέκλεινα] Non peremisti, o bone, vulnerasti

tantum; Hector peremit v. 818. & seqq.

E. L.

1. Ὁ Μανία^α &c.] Hom. II. P. 47. seqq. M. du S.

10. Βίβλος τὰς Ὠρῶν] Orum ajunt Regem Aegypti
 fuisse, nescio quot annos ante urbem Romanam con-
 ditam. Gilb. Cognatus eos Ori duos libros, opinor,
 vult, qui annexi Pierii Valeriani Hieroglyphicis, scri-
 pti primi fuerunt ab Oro isto, ut ibi vocatur, Apol-
 line, in lingua Aegyptiaca, in Graecam autem a ne-
 scio quo Philippo versi. Isidis autem librorum memi-
 nit Plato, in II. Dial. de Legum latrone, vocatque
 τῆς Ἰσιδος ποιήματα, τὰ τ' πολλὰ τοῦτοι σισωμένα
 χρόνῳ μίλη. E. L.

11. Καὶ αὖθις εἰς Ἰταλίαν] Καὶ αὖθις εἰς Ἰταλίαν ὁ-
 πλυσσας ἔτα δίδωκε τοὺς κατ' ἐκείνα Ἕλληνας, ὥς εἰς Διόν
 ἡδὲν μοι. Interpolator: Et cum in Italiam rursus ve-
 la fecissem, eo affectu Graecos ejus temporis imbui, ut
 me Deum praedicarent. Palmerius cum vidisset in ul-
 timis verbis labem haerere, censabat legendum esse,
 ὥς εἰς

Deinde te multo etiam minori Mene-
laus. Sed satis de his. Jam dic de Pytha-
gora.

18. GALL. In universum, Micylle,
Sophista fui : oportet enim , puto , vera
dicere : alioquin nec illiteratus , nec inex-
ercitatus rerum optimarum disciplina. Per-
egrinatus sum in Aegyptum , ut de sapien-
tia conferrem cum prophetis ; atque admis-
sus in adyta , Hori libros & Ifidis edidici :
tum rursus navi in Italiam delatus , eo ad-
duxi Graecos illius regionis , uti me pro
Deo haberent. MIC. Audivi ista , teque
putatum esse revixisse post mortem , & o-
stendisse iis aliquando femur aureum. Ve-
rum illud mihi dic , quid in mentem tibi
venit , ut legem ferres de carnibus fabisque
non edendis ? GALL. Noli perquirere
italia , Micylle. MIC. Quid ita , galle ?
GALL. Quia pudet me verum tibi de il-

Ιτά σε ὁ Μένελαος μακρῶ ὑπερέτερον
ἀλλὰ ταῦτα μὴ ἱκανῶς τὰ Πυθαγόρου δέ,
ἤδη λέγε.

ΑΛΕΚ. Τὸ μὲν ὅλον, ὦ Μίκυλλε, σο-
φιστῆς ἀνθρώπου ἦν, χρὴ γὰρ, οἶμαι, τὰ
ληθῆ λέγειν. ἄλλως δὲ οὐκ ἀπαίδευτος
ὁδὸν ἀμελέτητον τῇ καλλίστῳ μαθημά-
των. ἀπεδήμησα δὲ εἰς Αἴγυπτον, ὡς συγ-
γενομένη τοῖς προφήταις ὅτι σοφία, καὶ ἐς
τοῦ ἀδύτου κατέλθον, ἐξέμαθον τὰς βίβλους
τὰς Ὡρε καὶ Ἰσιδῶν, καὶ αὐτὸς εἰς Ἰταλίαν
ἐκπλεύσας, ἔτῳ διέθηκα τὴν κατ' ἐκείνα
Ἑλληνας, ὥστε θεὸν ἔργον με. ΜΙΚ. Ἦ-
κουσα ταῦτα, καὶ ὡς δόξαις ἀναβιβασμένοιαι
ἐσθλῶν, καὶ ὡς χρυσὸν τὸ μὲν εἰς ὅτι
δείξαι ὅτι αὐτοῖς. ἐκεῖνο δὲ μοι εἰπὲ, τί
σοι ἐπῆλθε νόμον ποιήσας, μήτε κρεῶν,
μήτε κυάμων ἐσθίου; ΑΛΕΚ. Μὴ ἀνάκρι-
νε τὰ τοιαῦτα, ὦ Μίκυλλε. ΜΙΚ. Δια-
στοί, ὦ ἀλεξιφρών; ΑΛΕΚ. Ὅτι αἰχρύνω-
μαι λέγειν πρὸς σὲ τὴν ἀλήθειαν ὑπὲρ αὐ-
τῶν.

d Τάληθ] Τάληθ P. e Ἀμελέτητον] Et sic esse in Fl. Fr. ac f. not. M. du S. f Ἦγον] Restitut. ex Mf. Graec. & P. & marg. A1. ἤδον Edd. anteriores. ἰδὼν Palm. nescio unde. g Ἐπιδιέτα] Et sic Fl. cum cett. h Τα τοιαῦτα] Ταῦτα Fl. i Ἰπῆ] Sic Edd. excerpta Fl. quae περι, cum marg. A1.

4. Σοφιστῆς ἀνθρώπου ἦν] Κατέλυ σοφιστῆς ἐκάλεν τοὺς
ἀπαίδευτους 2/g τὸ λόγον. V.

10. Ἀδύτου] Ὅτι Ὀρῶ καὶ Ἰσις περι τὸ ἀδύτου περι-
δοται ἐν βιβλίῳ αὐτοῖς. G.

ἔτε ὡς θεὸν ἰδὼν με. Sed una immutata litterula vidi
puer fere scribendum esse, ὥστε θεὸν ἰγόν με. ut me pro
Deo ducere, seu haberent. & vere me vidisse Mf.
postea declaravit qui eandem servavit scripturam.

f. G. G.

12. Τὸς κατ' ἐκείνη] Τα χωρία. ut Aristoph. Nub. II.
1. οὐ γὰρ ὁδὸν ταύτ' ἄλλα. Non alia sunt praeter haec
loca.

E. L.

Ibid. Κατ' ἐκείνη Ἑλλήνας] Cl. L. Bos de Ellips. p. 93.
super hoc loco ait : perperam Interpretem haec Lu-
ciani vertisse : Graecos ejus temporis ; hoc enim dici
κατ' ἐκείνη sc. χρόνος. Sed κατ' ἐκείνη dici pro κατ'
ἐκείνη μέρη τὸ γῆς. Adeoque & hic reddendum : Grae-
cos, qui isthic erant. Id quod pluribus demonstratum
videas ibid.

f. F. R.

13. Ὡς θεὸν ἰδὼν με] Lego ὥς ὡς θεὸν ἰδὼν με.

f. P. 2 G.

14. Ἀναβιβασμένοιαι] Diog. Laërtius p. 219. A. B. ex
Hieronymo quodam refert , Pythagoram descendisse
eis ἄδου, atque ibi vidisse Hesiodi & Homeri animas ne-
scio quas poenas lucentes.

E. L.

Tom. II.

15. Χρυσὸν τὸ μὲν] Jambl. in vita Pythag. No. 92.
& Diog. Laërt. p. 216. E. λέγει δὲ αὐτοῦ ποτὶ γυμνα-
σίου τὸ μὲν ὀφθαλμοῖς χρυσόν. Porphyrius ait, id cum
ostendisse Abaridi sacerdoti Apollinis , ante opinanti
ipsum esse Apollinem , ut eo viso pro certo haberet.

E. L.

21. Περι αὐτῶν] Sic Fl. Ed. melius quam ut in reli-
quis est ἐπ' αὐτῶν.

M. du S.

Ἰπῆ αὐτῶν] Lubens admitterem περι, cum Fl. si
plures addicerent. Sed ἐπ' αὐτῶν nondum rejicio cum Sa-
lano, qui id jam delevat : nam et si norim qui differat
ἐπ' αὐτῶν & περι, tamen didici , saepe ἐπ' αὐτῶν poni, ubi &
περι locum haberet , aequae ac apud Latinos super pro
de vel circa, ut nimis notum ex Virg. Aen. I. fin. Mul-
ta super Priamo rogans , super Hectoris mulier. Ita
Diog. Laërt. videtur τῶ περι substituisse ἐπ' αὐτῶν, in pro-
oem. p. 8. Segm. 10. pr. Τὴν δὲ τὴν Αἰγυπτίαν φιλοσο-
φίαν εἶναι τοιαύτην, περι τὴν θεὸν ἐπ' αὐτῶν δικαιοσύνης. i. e.
philosophiam de Diis & justitia ; Askan. XII. 52. pr.
Ἰσχυρότης ὁ ἔργον ἔλγυν ἐπ' αὐτῶν Ἀθηναίων πόλει, ἡμῶν
εἶναι ταῖς τεταίραις.

f. F. R.

25. Οὐδὲ

ZZZ

730. ΜΙΚ. Καὶ μὴν ἔδδεν ἀκνεῖν * ἐχρῆν λέγειν πρὸς ἄνδρα σύνοικον, καὶ φίλον δεσπότιον γὰρ οὐκ ἂν εἴποιμι ἔτι. ΑΛΕΚ. ἔδδεν ὑγιᾶς, ^b ἔδδεν σοφὸν ἦν, ἀλλ' ἐώραν ² ὅτι εἰ μὴ τὰ συνήθη, καὶ ταῦτά τοις πολλοῖς νομίζοιμι, ἥκιστα ὁπισπάζομαι τῆς ἀνθρώπου ἐς τὸ θαῦμα. ὅσω δὲ ἂν ξενίζοιμι, τοσούτω χηρότερον ^c ὦμην αὐτοῖς ἐσεῖν. 24. ^d τῷτο χηροποιεῖν εἰλόμην, ἀπορρήσιον ποιησάμεν ^e τὴν αἰτίαν, ὡς εἰκάζοντες ἄλλοι ἄλλως, ἀπαλίες ἐκπλήττονται, καθάπερ ἐν τοῖς ἀσαφέσι τῷ χρησμῷ. ΜΙΚ. Ὅρας; καὶ αὐγελᾶς μὲν ^c καὶ σὺ ἐν τῷ μέρει τοσούτον, ὅσον Κροῶνιατον ³, καὶ Μεταποντίων, καὶ Ταρυντίων, καὶ τῶν ἄλλων ἀφώνων σοι ἐπομύδων, καὶ προσκυνέντων τὰ ἴχνη, ἀ σὺ πατρί ³ ἀπολιμπάνοις.

^d Ἀποδυσάμεν ^e δὲ τὴν Πυθαγόραν, τίνα

lis dicere. MIC. Sed nihil cunctari te oportebat ad virum contubernalem & amicum; dominum enim non amplius dixerim. GALL. Sanum nihil neque sapiens erat. Sed videbam, si consueti & eadem, quae vulgus, in legibus ponerem, in admirationem me non perduciturum esse homines. Quo magis autem peregrina statuerem, tanto magis novum *atque admirabilem* me illis putabam futurum. Itaque novare quaedam institui, arcanam ejus rei fingens causam, ut conjecturis utentes alii aliis, omnes admiratione percellerentur, ut in obscuris oraculis. MIC. Vides? non minus me pro mea parte derides, quam Crotoniatas & Metapontinos & Tarentinos, & reliquos, qui muti te sequebantur, adorabantque, quae tu inambulans relinqueres, vestigia.

19. Exuto vero Pythagora, quem post

ea

* Ἐχρῆν] Χρῆ Fl. ^b Οὐδὲ] Καὶ Fl. ^c Καὶ σὺ ἐν] Καὶ σὺ Fl. ^d καὶ σὺ Schol. Vulgatum tuetur P. ^e Ἀποδυσάμεν] Sic recte P. S. Ἀποδυσάμεν ^e cett. male.

34. Καὶ σὺ ἐν τῷ μέρει] Καὶ σὺ ἐν μέρει φησὶ * καὶ αὐγελᾶς μὲν ^c καὶ σὺ, ὅσον καὶ αὐγελᾶς Κροῶνιατῶν ^e τῶν ἄλλων. V.

* Καὶ αὐγελᾶς μὲν] Ita correxit Idem; quum vulgo legeretur: καὶ αὐγελᾶς σὺ, & mox καὶ αὐγελᾶς — τῶν ἄλλων, praveque adeo personae Galli tribuebantur. Quam emendationem eo

libentius secutus sum; quia ex C. G. se eam hausisse ait, in quibus tamen alibi etiam corrupte lecta testatur Noster. J.F.R.

25. Οὐδὲν ὑγιᾶς] Vide Jambl. No. 105. & 227. ubi fatetur ridicula iis videri, qui rationes mysticas ignorant.

M. du S.

28. Ὅσω δὲ ἂν ξενίζοιμι] Ante ξενίζοιμι, μᾶλλον intelligendum relinquitur. Conf. nos supr. ad Dial. pro Laps. c. 12. Quom. Hist. c. 17. Et Phal. I. 1. Item πλείους post ὅσω omissum c. 8. Ibique notata. Pro Imag. c. 17. &c. Anacr. Od. XI. 11. Ὅσω πλείους τὰ μύησις. Quo magis mors adpropinquat. Ubi μᾶλλον quidem praecedenti orationis membro praemissum, altero tamen facile repetendum. Ita comparativus adjectivi post ὅσω intelligendus in Long. Paft. III. 118. καὶ φωνὴ τοσούτοις ἰκνύτο βράδιον, ὅσοι ἤρξαντο. Sonus desinens tanto serius, quanto inceperat, i. e. quanto serius inceperat. Adde Hippocr. S. 2. aph. 10. Τα μὴ καθαρεῖν τὸ σωματὶον, ὅσοις ἂν θνήσκῃς, μᾶλλον βλάπτει. ubi etiam sequitur μᾶλλον, tamen post ὅσοις idem tacite suppleendum relinquitur; & sic distingo haec aphorismi verba, non comma cum Foëfio post μᾶλλον ponens. Sic ante ἢ intelligendum μᾶλλον, ap. Alciph. III. Ep. 70. p. 444. Ἀπὸ τῆς συμμιγῆς ^c ἐξίης, ἢ κατὰ τοὺς χωρίους ἐπαίειν. Plura Cl. Gesner. ad Jon. Conf. c. 7. ubi inter exempla quae adfert, aptissimum hoc ex ejusd. Dial. fin. ἰσχυρόμενος δὲ ἵνα τοιοῦτον ἔχῃ — ἢ μύησις μοι

βαυλῶνας ὑπάρχειν. Sed quo plura? quum posterioris hujus ellipseos tot jam produxerit testimonia L. Bos de Ellipsi, p. 327—9. Prioris autem, post ὅσω, nullum. Ut autem ad priorem ellipsin non attendisse animadvertimus Meibomium in Epicteto, (supra pro Laps. c. 12.) Ita ad alteram non attendisse videtur Interpretes Herodiani I. 17. 16. dum haec verba: συντίθενται φθάσαι τι δράσαντες ἢ παθόν, reddit: *constituunt, aut faciendum sibi quamprimum, aut patiendum aliquid.* Cum deberet: *Constituunt aliquid audere potius, quam pati,* sive, *maluerunt praevenire, quam praeveniri,* sequitur enim eos Commodum veneno sustulisse, ne ipsi mortem subirent, quam is minabatur. Latinis eodem modo *magis vel potius* omittere, haud infrequens. Tacis. de mor. Germ. c. 6. f. *Cedere loco — consilii, quam formidinis arbitrantur.* Sallust. Catil. 48. 5. *Tanta vis hominis leniunda quam exagitanda videbatur,* ubi plura Cor. Adde viros Clar. Gron. Duker. ac Drakenb. ad Liv. I. XXV. §. 13. *Jens. Lectt. Luc. p. 278.—9. & Wopkens Lectt. Tull. p. 224.* De potestate autem verbi ξενίζομαι, pro insolenti & peregrina re perturbari, vid. Rev. Jac. Elser. ad Ep. Divi Petri IV. 4. ubi ^c ἐξίης] hoc Luciani aliorumque testimoniis firmatur.

J.F.R.
34. ^e Er

ea induisti? GALL. Aspasiam, meretrix-
cem Milefiam. MIC. Vah quid-ais? Mu-
lier etiam inter alia fuit Pythagoras? fuit-
que tempus aliquando, ubi ova etiam tu pa-
reres, gallorum generosissime. Consuevisti
itaque cum Pericle, quum esses Aspasia?
& utrum ex co gestasti, & lanas carpsisti,
& deduxisti fila, & meretricium gynae-
ceum habuisti? GALL. Feci haec omnia
equidem, non solus, sed etiam Tiresias an-
te me, & Elatis Caeneus filius. Quaecum-
que igitur in me jeceris ridicula, eadem in
illos jeceris. MIC. Quid ergo? utra tibi
vita fuit jucundior, cum vir esses, an cum
subagitarer te Pericles? GALL. Scis, quid
interrogaris? nec Tiresiae profuisse respon-
sionem? MIC. Sed etsi tu non dicas, satis
Euripides illud diremit, cum dixit, malle

40. μετ' αὐτόν; ΑΛΕΚ. Ἀσπα-
σίαν ἢ ἐκ Μιλήτου ἑταῖραν. ΜΙΚ. Φεῦ τῷ
λόγῳ, καὶ γυνὴ γὰρ ἐγένετο ἐν τοῖς ἄλλοις,
ὁ Πυθαγόρας; καὶ ἦν ποτε χρόνος, ὅτε καὶ
σύ ὠτοόκεις, ὡς ἀλεξιρύνων γενναϊότατε, καὶ
συνήθιστα Περικλεῖ, Ἀσπασία ἦσα; καὶ ἐκύεις
ἀπ' αὐτῆς, καὶ ἔρια ἔξαινες, καὶ κρόκην κατῆ-
γες, καὶ ἐγονακίζεις ἐς τὸ ἐταιρικόν; ΑΛΕΚ.
Πάντα ταῦτα ἐποίουν, ἐ μόνον, ἀλλὰ καὶ
Τειρεσίας πρὸ ἐμοῦ, καὶ ὁ Ἐλάτης παῖς ὁ
Καινεύς, ὥστε ὁπόσα ἀν' ἀποσκώφης εἰς ἐμὲ,
καὶ εἰς ἐκείνους ἀποσκώφας ἔσθι. ΜΙΚ. Ἔτι
ἔτι, πότερ' ὁ βίβ' ἡδίων σοι ἦν, ὅτε ἀνὴρ
ἦς, ἢ ὅτε σε ὁ Περικλῆς ὥπνυν; ΑΛΕΚ.
Ἡ Ὅρας, οἷον τὴντο ἡρώτησας, ἐδὲ τῷ Τει-
ρεσίᾳ συνεγκύβησαν ἢ ἀποκρίσιν; ΜΙΚ.
Ἀλλὰ καὶνὸν σὺ μὴ εἶπης, ἱκανῶς ὁ Εὐριπί-
δης διέκρινε τὸ τοιοῦτον, εἰπὼν, ὡς τρεῖς ἀν-
δρά-
73-

o 'Es] Σὺν Fl. f 'Tίς ἔν &c.] Τίς ἂν ποτε ἡδίων ὁ β. Fl. Vulgatum servat P. g 'Ὀπνυν] Restitut. ex Fl. nam ὥπνυν cett. h 'Οράς] Ex P. & L. Sic dedi. Οἷδας Edd. omnes. i Σωσυγκούσαν] Σωσυγκούσαν H. Ceterae quod edidi.

48. Ἀλλὰ εἰ Τειρεσίας πρὸ ἐμοῦ] Ὁ Τειρεσίας, ὡς Ἀλ-
γυστι, εἰδὼς τὴν Ἀθηναίων λαοφιλίαν. κακίστην ὀργισθεῖσα μετι-
βαλὼν αὐτὸν εἰς γυναικα. V.

49. Ὁ Ἐλάτης παῖς ὁ Καινεύς] Ὁ Καινεύς πρότερον,
ὡς φασὶν, γυνὴ ἦν. ἡρώτησεν αὐτὴν ὁ Ποσειδῶν. ἡ δὲ σὺν
ἄλλῃς ἔφη συνένεχ' αὐτῷ εἰ μὴ ὁμόση αὐτῇ πρότερον,
ποιήσων ὁ βούλεται. ὁμοσάτω. δὲ τῷ Ποσειδῶνι, εἰπὼν,
ὅτι ἀνδρα μὲ ποιήσων. ὁ δὲ Ἀλφ' ἢ ἄρκει ποιήσας σὺν ἰδι-
ότητι συνένεχ'. λόγος δὲ τὸ Καινεῖα ἐν γυναικὶ εἰς ἀνδρα

+ Κωταίρη] Cum in V. esset καὶ ταίρη, edita inde fece-
rant μὴν ταίρη, quod facile contexi. Sed legendum Κωταί-

ρούα καλλέμερον, καὶ γενναϊότατοι γυνεῖς ἰσὺς τ' κωταίρη γυ-
μνὴν ἐλίσσεται Ἐλάταις ἀλοῦμερον. V.

54. Οὐδὲ τῷ Τειρεσίᾳ συνεγκύβησαν] Ἐπὶ συμφέροντι
γνωσθῆναι. ἡμφισβήτησαν ἢ ἀλλήλας ὁ Ζεὺς εἰ ἢ Ἡρα, τίς
τ' λαγυγίας μᾶλλον ὀρέγεται, ἀνὴρ, ἢ γυνή; καὶ ἱλαστον δι-
κασθῇ τὸ Τειρεσίαν ὡς ἡμπεριον ὄντα τ' ἀνδρ. ὁ δὲ ἔφη, ὡς
ἡμισυλάσιον ἢ γυνὴ τῷ ἀνδρὶ ὀρέγεται, καὶ ὀργισθεῖσα ἢ
Ἡρα ἐτόφλωνται αὐτὸν. V.

ζω. nam adscripterat Δολοπι, in C. esse: Perit a Centauris,
ut Apollon. Rhod. in Catalogo. J. F. R.

34. Ἐν τῷ μίμνῃ] Similis locutio est apud Aristoph.
Ran. I. ubi Scholiastes exponit ἐν τῷ ἴσῳ μίμνῃ. & II.
1. Vesp. in Fam. Chor. ubi exponi posse videtur ἐν
τῷ ἴσῳ μίμνῃ, ex altera parte, vel, vicissim. E. L.

39. Ἀποδυσάμενος] u & n. toties male confundun-
tur in Edd. vett. ut vix opus sit monuisse, aut ad Edd.
attendisse, si sensus alterutrum postulat. J. F. R.

40. Ἀσπασίαν] Meretricem etiam factam tradit A.
Gellius, sed aliam, nempe Alcen: quem vide IV. 11.

50. Καινεύς] Vid. Ant. Liberalem Met. c. 16. Ela-
tus rex erat Lapitharum. M. du S.

53. Ὀπνυν] Forfan ὥπνυν. F. G.
'Ὀπνυν] (Vox non inhonestae significationis. Hefy-
chius exponit ἐγώμην.) Leeder. Sic Fl. sola. In reliquis
ὥπνυν. M. du S.

'Ὀπνυν] Et sic scribi curavi supra, -Eup. c. 12. ubi
itidem Edd. vulgo i medium omiserant. In Junie. hic
est ὥπνυν jota initio subscripto, quod tamen manu
perperam additum, non impressum suspicor. Ignosce
Lector Crenianae huic diligentiae. Interim ὥπνυν
sic est ap. Aristoph. Ach. vf. 254. — ὡς μακάρεσσι
'Ὅς τις σ' ὀπνύσει. Quod nescio an poeticum sit, ad
corripiendam syllabam. J. F. R.

54. Ὅρας] Sic melius P. & L. quam in Impr. ὁ-
ρας. M. du S.

56. Εὐριπίδης] Locus est Medae vf. 250. ὡς τρεῖς ἀν-
δράς ὡς τρεῖς Στόμα θάλοισι' ἀν' μᾶλλον, ἢ τρεῖς ἀπαῖ.
Laudat Barnesius versionem Ennii Nam ter sub arvis
malo vitam carnere, Quam semel modo parere. J. M. G.
57. Τρεῖς ἀν' ἀνδρῶν] Eurip. Med. vf. 250. M. du S.

θέλοι παρ' ἀσπίδα σῆναι, ἢ ἀπαξ τεκεῖν.
 ΑΛΕΚ. Καὶ μὴν ἀναμνήσω σε, ὦ Μίκυλλε, οὐκ εἰς μακρὰν ὀδίνουσιν ἔση γὰρ πο-
 τε γυνή, καὶ σὺ ἐν πολλῇ τῇ ἐξιδῶν πολ-
 λάκις. ΜΙΚ. Οὐκ ἀπάγξῃ, ὦ ἀλε-
 τρῶν, ἀπάντας οἴμεν Μιλησίους, ἢ
 Σαμίους εἶναι; σὲ ἂν Φασι, καὶ Πυθαγό-
 ραι ὄντα, καὶ ὄραν λαμπρὸν, πολλάκις Ἀ-
 σπασίαν γενέσθαι τῷ τυράνῳ.

Τίς δὴ μὲν ἡ Ἀσπασίαν ἀνῆλ, ἢ γυνή
 αὐτοῦ ἀνεφάνης; ΑΛΕΚ. Ὁ Κυνικός Κρά-
 της. ΜΙΚ. Ὡς Διοσκόρου, καὶ ἀνομοιό-
 τητος, ἐξ ἐταίρας Φιλόσοφου; ΑΛΕΚ.
 Εἴτα βασιλεὺς, εἴτα πένης, καὶ μετ' ὀλί-
 γον, Σατράπης, εἴτα ἵππου, καὶ κολοῦς,
 καὶ βάτραχου, καὶ ἄλλα μυρία μακρὸν
 δ' ἂν γένοιτο καθαρθῆναι ἕκαστα, τὰ
 τελευταῖα δὲ ἀλεξίρῳ πολλάκις ἡδυνῶ
 καὶ τῷ βίῳ, καὶ πολλοῖς ἄλλοις δε-

se ter cum clypeo stare in acie; quam se-
 mel parere. GALL. Quin admonebo te
 Micylle, cum non ita multo post ex par-
 tu laborabis: eris enim aliquando mulier
 tu quoque, & saepe, in multiplici illo or-
 be. MIC. Non abis in malam rem, galle,
 qui putes omnes Milefios esse aut Samios.
 Igitur ajunt, te etiam cum Pythagoras es-
 ses & forma splendida, saepe Aspasiā fuisse
 tyranno.

20. Ecquis vero post Aspasiā vir, aut
 quae mulier denuo prodiisti? GALL. Cy-
 nicus Crates. MIC. O Jovis pueri! quae
 dissimilitudo, ex meretrice Philosophus.
 GALL. Tum rex, deinde pauper, &
 paullo post Satrapa, deinde equus, & gra-
 culus, & rana, & sexcenta alia. Sed lon-
 gum fuerit enumerare singula. Denique ve-
 ro gallus saepe fui (gaudeo enim hac vita)
 & apud multos alios serviens, reges, pau-
 pe-

a Οὐ] Γοῦν P. b Διοσκόρου] Sic Edd. omn. Διοσκόρου Coll. c Δ'] Non habet Fl. d Καθαρθῆναι] Κα-
 ταρθῆναι G. Nil mut. Edd.

69. Ὁ Διοσκόρου καὶ ἀνομοιότητος] Καὶ τοῦτο θαυμα-
 στικὸς ἀναφωνισμὸς. τοὺς Διοσκόρους δὲ ἀπαλαμύδαται, ὡς
 σωτήρας δίδου, ὡς αὖ μὴ τῇ μεθιστάσθαι τὸ βίον ταχέως

* ὁμοιότης, ὡς αὖ δὲ τῇ + πρὸς τὴν ἀλάστορα μετατρέ-
 μιναι. V.

* Τροσάη] Ita pro vulgato ὑποσάη dedit M. du S.
 + Πρὸς] Sic legabatur ante, quod mutavit Idem, non ad-
 deus unde, Quare per me non mutassem vulgatum. Sed
 quum pro μετατρέμιναι etiam ederetur μεταστροφῆναι, idque

corrigit eodem receperim, etiam cetera dedi. ut ille vo-
 luit; quia totum Scholion non est tanti, ut de ejus vera lesio-
 ne jam disceptare vacet. J. F. R.

58. Στῆναι] Τὸν excidisse videtur, σῆναι τοι, ἢ ἀπαξ
 &c. F.G.

Στῆναι] Non male olfecit Gajet. aliquid ad versum
 deesse; at quum in Enrip. legatur: Στῆναι θέλωμεν ἂν
 πολλοὶ ἢ ἀπαξ τεκεῖν, patet non ipsum versum, sed
 sententiam tantum ejus ab Luciano esse excerptam.
 Quare in vulgata nihil mutaverim. J. F. R.

59. Καὶ μὴν ἀναμνήσω σε, ὦ Μίκυλλε, οὐκ εἰς μακρὰν
 ὀδίνουσιν] Inscite vertunt: imo praemoneo te, paulo post
 parturiam fore. Sensus enim est: equidem in mentem
 tibi revocabo, o Micylle, quando non multo abhinc tem-
 pore parturiet: id satis liquet, tum ex iis quae anteced-
 unt, tum ex iis quae sequuntur. L. Bos.

60. Ὀδίνουσιν] Ὀδινούσας legendum, ut sit futuri
 temporis. F.G. Adfentior Gajeto, nil tamen mutavi.
 Amat futurum εἰς μακρὰν, vid. Aristoph. Thesm. 389.
 & Vesp. 452. Alciph. I. Ep. 35. f. οὐκ εἰς μακρὰν ἀνα-
 στροφῆς. Sed praesens hic nil habet incommodi.
 J. F. R.

64. Στῆναι] Unde habeat haud facile dictu est: ne-
 que tamen adeo absurde sua solet comminisci, ut ni-
 hil prorsus veri subdit. De Pythagora autem quid ve-
 re senserit Noster, serio in Alex. exponit c. 4. Hic
 autem Polycratem intelligit, cujus aetate vixisse tra-
 ditur. Vide Jambl. No. 11. Adolescebat enim Pytha-
 goras cum &c. Diog. Laërt. p. 214. D. M. du S.

65. Ἀσπασίαν γενέσθαι τῷ τυράνῳ] Rever. Jac. Elph.
 haec Luciani verba, ad illustranda Apostoli illa ad Ro-
 man. VII. 3. adferens vertit: Aspasiā nupsisse tyran-
 no, atque idem significare putat, quod Apostolo ἡ
 γυνὴ ἀνδρὶ ἱππῷ. Sed minus profecto adcurate. Nam
 primo non videtur attendisse, quod Lucian. haud ita
 multo ante Aspasiā vocet meretricem, ut erat; ne-
 que esse confundendam cum Aspasia, quam Cyrus sibi
 junxit, de qua Aelian. XII. 1. quamque probe distin-
 xit Loydus in Lex. Hist. Geogr. Deinde, aliam esse
 verborum Luciani structuram, qui vult, tunc Gallo
 exstiteri Aspasiā tyrannum? unde minime consequitur ver-

peres, divites; postremo nunc tecum vivo, deridens quotidie te conquerentem & deplorantem tuam paupertatem, & admirantem divites, ignorantia malorum quas ipsis adsunt. Si enim scires curas illorum, quas habent, ipsum te rideres, qui prius putaveris ex omni parte beatum semper esse divitem. MIC. Igitur Pythagora, aut quo maxime nomine gaudes, ne confundam sermonem, alias alium vocans. . . GALL. Nihil quidem interfuerit, sive Euphorbum, sive Pythagoram, sive Aspasiam vocaveris, sive Cratetem: omnia enim ego haec sum. Verum si, id quod nunc videor, gallum nominaveris, melius feceris, ne contumeliosus sis in avem, quae vilis videtur, cum tamen tot in se animas habeat.

λαῖσας βασιλεῦσι, ἢ πέντε, ἢ πλεοναίους, τὰ τελευταῖα ἢ σοὶ ἢν σύντιμι καταγελαῶν ὀσημέραι· οὐδ' ἀποτηνόμενος ἢ οἰμάζοντος· ὅτι τῇ πείρᾳ, ἢ τῶν πλεοναίων θανάτου, ὑπ' ἀγνοίας τ' ἐκείνοις προσόντων καλῶν. εἰ γὰρ ἦδεις τὰς φροντίδας αὐτῶν, ἃς ἔχουσιν, ἐγέλασας ἂν ὅτι σπαντῶ πρῶτον οἰκνῶντι· ἡ φαντασμαγονίᾳ αὐτῶν πλεοναίων. ΜΙΚ. Οὐκ οἶμαι, ὅτι Πυθαγόρα, ἢ ἑὸν, τι μάλιστα χαίρεις καλέμενον, ὥς μὴ ἐπιταράττοιμι τὸ λόγον, ἀλλ' ὅτε ἄλλος καλῶν. ΑΛΕΚ. Διόσῃ σοι εἶδέν, ἢν τε Εὐφορβόν, ἢν τε Πυθαγόραν, ἢν τε Ἀσπασίαν καλῆς, ἢ Κράτην, πάντα γὰρ ἐγὼ ταῦτά εἰμι· πλην τὸ νῦν ὁράμενον τῆτο, ἀλευτρώνα ὀσημέζον ἄμεινον ἂν παοῖς, ὥς μὴ ἀτιμάζῃς εὐτελὲς εἶναι δοκῶν τὸ ὄρπον, ἢ ταῦτα, τοσαύτας ἐν αὐτῷ ψυχὰς ἔχειν. ΜΙΚ.

ο Σω] Deest in Fl. f. Αὐτῶν] Abest a Fl. g. O. τ.] E. s. P. ὄρν. Fl.

79. Ποτημῶν] Ὀδομήν. V.

verbum γίνεσθαι hic significare, *nubere alicui*, et si casu accidat ut de conjunctione cum viro hic etiam sermo sit: nam si illud *οι* modo praepositum & omnino cum γίνεσθαι cohaerens considerasset, vidisset sane, vulgarem τῷ γινώσκῃ hic esse significationem. Interim alia *Elphorus* habet testimonia, unde nubendi sensus probatur.

69. Διοσκῶν] Ita Impr. In Coll. Διοσκῶν uti & Tr. A. XIV. scribitur.

Διοσκῶν] Infra *Dial. Mer.* XIV. f. iterum τῷ Διοσκῶν. At in *Merc. Cond.* c. I. v. 27. & alibi Διοσκῶν, & sic fere perpetuo scribitur, vid. exempla complura in praelonga illa, sed pererudita nota *Hemsterhuisii*, ad *Deor. Dial.* XXVI. §. 1. v. 42. de ovo Castoris & Pollucis agente. *Steph.* fatetur etiam Διοσκῶν scribi, licet nullum adferat exemplum. Sed Διοσκῶν tantum habent *Suid.* *Hesych.* *Poll.*

73. Μακρὸν] Mf. Μακρὸν δ' ἂν γινώσκῃ καὶ ἀποτηνόμενος ἔκαστος.

75. Ἦδ' ἔγωγε τῷ βίῳ] Refert Gallus, se, cum primum fuisset Euphorbus, deinceps in alia corpora transmigrasse: hinc enim se fuisse Pythagoram, dein Aspasiam, Philosophum, Regem, Pauperem, Satrapam, Equum, & multa alia animalia; denique saepe Gallum: nam, inquit, *delelabar hac vita*, Galli nempe. Veram itaque huius loci scripturam opinor esse, Ἦδ' ἔγωγε τῷ βίῳ. Neque enim quamvis magnam saepe articulus *ο* vim habeat, puto cum hic sic sim-

pliciter sufficere.

83. Αὐτῶν] Duce Fl. expunxerat *Solanus* hoc αὐτῶν, & fateor recte posse abesse. Interim quia non infolitum simili modo abundans pronomen, & facilius accidit, ut tale quid ab scribis pro abundante habitu omittatur, quam ut non inventum addatur, nondum ab lectione ceterarum Edit. veterum, quae αὐτῶν, una cum reliq. Codd. habent, recedo. Exempla ex *Diod. Sic.* dedit Cl. *Wesseling.* in nott. ad Lib. I. c. 97. ubi miserabilis pleonasmus in verbis: πῶς αὐτῶν τε τραχημῖνοι, εἰς δ' οὐ — ἵδμεν φίλον, εἰς αὐτῶν, prae quo haec Luciani vel elegantia sunt. Sed ut αὐτῶν hic in Luciano abundare videtur, ita retento illo, ἃς ἔχουσιν abundare aliis videbitur; sed hoc firmatum ex *Davifio* vid. ad *Jov. Trag.* c. 2. No. 30. cujus verba cum ibi non addiderim, pauca hic subijciam. Ex *Soph. Aj.* Flag. 18. adfert: Ὀρῆς, Ὀδομήν, ἢ Θῶν ἔχον, ἔχον; *Electr.* v. 954. Παρυσίας μ' εἶδον ἐν πύλαις, ὧς ἔστις ἐμῷ ἔν. &c. *Polyaen. Strat.* VIII. c. 8. Τῶν βασιλέων τ' Πορσίνας οὐκ εἶδον ὅτις ἦν. *Lucian. Jov. Trag.* I. c. τῶν αὐτῶν τ' λόπος ἦτορ ἐστὶ σοὶ &c. quae apud *Davif.* ad *Cic. Nat. D. I.* c. 26. videre licet. Abundat & alio modo pronomen ap. *Nostrum* de *Merc. Cond.* c. 19. pr. τῶν τ' ἡδ' ἔγωγε ἐκείνῳ δύνανται. Alii pleonasmī notabuntur infra *Isocr.* c. 1: ubi *δοκίμης* ἐξ ἡμετέρων. Sed vid. de hoc pleonasmō notas ad *Dial. Mer.* III. T. I. p. 296.—7.

91. Τὸ νῦν] Conf. supra huius *Dial.* c. 6. m. f. F. R. Z 222 3

f. Tō

ΜΙΚ. Οὐκᾶν, ὦ ἀλεξιφρόν, ἐπειδὴ 95
 πάντων σχεδὸν ἤδη τῷ βίῳ ἐπεράθης, καὶ
 πάντα οἶδας, λέγεις ἂν ἤδη σαφῶς, ἰδίᾳ
 μὲν τὰ τῷ πλούσιῳ, ὅπως βίῃσιν, ἰδίᾳ δὲ
 τὰ τῷ πτωχικῷ, ὥς μάθω εἰ ἀληθῆ ταῦτα
 φῆς, εὐδαιμονέτερον ὑποφαίνων με τῷ πλω-
 σίῳ. ΑΛΕΚ. Ἰδὲ δὴ ἕτας ὀπίσκει· αἰ, ὦ
 Μικυλλε, σοὶ μὲν ἔτε πολέμῳ πολὺς λό-
 γος, ἢν λέγῃ, ὥς οἱ πολέμιοι ἔπελαύν-
 ουσιν, ὑδὲ φροντίζεις μὴ ἔτῃ ἀγρὸν τέμω-
 σιν ἐμβαλόντες, ἢ τῷ ὀφθαλμῷ συμπατή-
 σωσιν, ἢ τὰς ἀμπέλους δηλώσωσιν, ἀλλὰ
 τὸ σάλπιγγος ἀκρῶν μόνον, εἴ ποτε ἄρα, πε-
 ρισβλέπεις τὸ κτείναντα, οἳ τραπεζοδόχον
 χρὴ σῶσθαι, καὶ τὸν κίνδυνον ἀφαιρῶν. οἱ δὲ
 εὐλαβέει μὲν καὶ ἀμφὶ αὐτοῖς, ἀνιῶνται δὲ
 ὁρῶντες ὑπὸ τῷ τειχῶν ἀγόμενα καὶ φερόμενα
 ὅσα εἶχον ἐν τοῖς ἀγροῖς. καὶ ἢν τε εἰσφέρων
 δέη, μόνοι καλεῖν, ἢν τε ἐπεξίεναι, προ-
 κινδυνεύουσι στρατηγῶντες ἢ ἱππαρχῶντες. 10
 σὺ δὲ οἰσύνῃν ἀσπίδα ἔχων, εὐσταλὲς

21. M I C. Igitur, galle, cum omnia
 prope vitae genera expertus sis, & omnia
 noveris, dic mihi jam diserte & separatim
 tum divitum rationes, quomodo vivant,
 tum pauperum; uti cognoscam, vere ne
 dicas ista, cum beatior me divitibus pro-
 nuncias, GALL. Nimirum hoc modo rem
 considera, Micylle. Tibi belli non multa
 cura est, si dicantur hostes invadere: ne-
 que sollicitus es, ne irruptione facta agrum
 populentur, aut hortos conculcent, aut
 excindant vineam. Sed tuba audita tan-
 tum, si modo illud quoque, pro te cir-
 cumspicis, quo te salutis causa convertas,
 & periculum effugas: at illi & sibi timent,
 & anguntur cum vident de moenibus, agi
 ferrique, in agris quaecunque habuerant.
 Et si tributum pendendum sit, vocantur
 foli; & si erumpendum, primi subeunt,
 vel toto ducendo exercitu, vel certe equi-
 statu, pericula. Tu vero scutum habens
 vimineum, expeditus ac levis ad evaden-
 dum,

α' Ἐπιλαύνουσιν] Προελαύνουσιν marg. A1. β' Τὸν] Τὸ male J. γ' Σὺ δὲ] Οὐδὲ male Rl.

16. * Σὺ δὲ οἰσύνῃν ἀσπίδα ἔχων] + Τὴν δὲ τὴν οἰσύναν.
 οἰσύναν δὲ ἐστὶν ἀκαυθῶδες βοτάνη ἀφ' ἧς πλέκουσιν τὰ χροῖα.
 V. In altero vero Voiliano in Folio sic legitur:

Οἰσύνῃν] Οἰσύνῃν ἢ καὶ λυγρὴν ἀρχαῖον τῶν πεπλεγμένων

* Σὺ δὲ] Rectius Codices, σὺ δὲ. Edita ex V. & N. M. du S.
 + Τὴν] Τὴν Edita. Correxerit M. du S.
 † Ἄλλαν τὴν &c.] Confusa haec & perturbata sunt; minus

την οἰσύναν ἐστὶν ὅτι ἐξ ἀργύρου κομίζετο καὶ τὴν οἰσύναν
 ἰσχυρῶς. † Ἄλλαν τὴν ἀρίστην δὲ τὴν οἰσύναν. οἰσύναν δὲ ἐστὶν
 ἀκαυθῶδες βοτάνη ἀφ' ἧς πλέκουσιν τὰ χροῖα.

tamen quam in priore editione, in qua nota erat novi Scho-
 lii ad vocem [ἀλλαν.] M. du S.

5. Τὸν ἀγρὸν τέμωσιν] Respicitur ad arbores ac fe-
 getes, quas hostis succidit. J. F. R.

6. Ἐμβαλόντες] Intellecto ἑαυτοῦ. Est autem hoc
 verbo huic ita proprium, ut fere perpetuo sic absolu-
 te ponatur, quando pro invadere, s. injicere se ali-
 quo, ponitur. Indicarunt quidem, sed exempla vix
 dedere Lexicogr. Hinc id tironum gratia monuisse
 fas est. Thucyd. 2. c. 84. pr. δοῦναι παρὶς ἑαυτοῦ
 λαῖν. opinionem praebentes invadendi, quod Schol. ibi
 recte exponit, προσπεισύν. Idem VI. 70. Καὶ ἐμβα-
 λόντες ἐς τοὺς ὀπίστας. Et saepissime alibi. Arr. I. c. 2.
 m. Ἀλέξανδρος δὲ — Φιλώτα — προσέταξεν ἐμβαλ-
 λειν. ibid. ὡς δὲ ἢ τε Φάλαγγς πυκνὴ ἐμβαλλεν ἐς αὐτοὺς.
 Idem V. 16. f. αὐτὸν κατὰ κέρας ἐμβαλεῖν σπυδιὴν ποιού-
 μεν. Et sic alternis fere paginis. Herodian. VI. 5.
 11. τὸ στρατιωτικόν — ἐμβαλεῖν ἐς τὴν Μιδων χώραν. Ea-
 dem ratione προσβάλλειν IV. 16. ἐπάγειν, & similia pas-

sim obvia. Thucyd. I. 49. pr. προσβάλλειν ἀλλήλοις. in
 se mutuo irruere, praelium committere. Adde Nostr.
 de Salt. c. 76. προσβαλεῖν τοῖς ἐχθροῖς. Liban. Ep. 12. p. 3.
 f. προσβάλλοις νοσήματα. morbi quibus infestor. Sed de-
 lino congerere quae inveniuntur ὅσα κόνις. J. F. R.

13. Εἰσφέρειν] Locutio manca. Supple χρέματα εἰς
 τὸν πόλεμον ἀπὸ τῶν ἐσίων τοῖς πολέταις, ut Plutarchus in
 casu non absimili. Non inutilitatem tamen est pro
 tributum solvere, solum dicere εἰσφέρειν, sine ulla ad-
 iunctione. Atque hinc est quod εἰσφοράς sit idem ac τέ-
 λος, tributum. E. L.

16. Οἰσύνῃν] Vide Thucyd. IV. 8. & Virgil. VII. 632.

— flebantque salignas Umbonum crases.

Has deinde corio vestiebant. Vid. N. Δ. XIV. Apud
 Tacitum etiam Ann. II. 27. scuta Germanorum di-
 cun-

dum, paratus ad obeundas epulas, cum post victoriam triumphale imperator sacrificium celebrat.

22. In pace rursus tu quidem, de plebe²⁰ unus in concionem escendens tyrannidem exerces in divites : at illi horrent, & metuunt, & placent te divisionibus. Balnea enim ut habeas, & certamina, & spectacula, & reliqua quantum fatis est, elaborant illi omnia : tu vero exactor atque censor acerbus, tamquam dominus, ne sermonem quidem interdum illis impertis. Et cum tibi videtur, grandine illos lapidum obruis, aut bona illorum publicas. Neque vero calumniatorem ipse metuis, neque latro-³⁰ nem, ne aurum tibi vel lorica domus superata, vel pariete perfosso, surripiat : neque molestias habes putandi rationes, aut debita repetendi, aut cum scelestis dispensatoribus conficiendi, nec inter tot curas distraheris : sed perfecta crepida, septem³⁵ obolorum mercedem habens, circa feram vesperam surgens, & lotus, si videtur, fa-

χη καὶ εἰς σωήριαν, ἔτοιμ' ἐστὶν αὐτῷ τὰ ὀπλόνια, ἐπειδὴν δὴν ὁ στρατηγὸς νενικηκώς.

Ἐν εἰρήνῃ τὲ αὖ, οὐ μὲν τῷ δήμῳ ὦν, ἀναβάς εἰς ἐκκλησίαν, τυραννίδος τὴν πλυσίαν, οἱ δὲ φρίτῃσι, καὶ ὑποπτήσῃσι, καὶ ἀφρονομαῖς ἰλάσκονται σε. λυτὰ μὲν γὰρ ὥς ἔχοις καὶ ἀγῶνας καὶ θεάματα καὶ τὰλλα. ἀφροκὴ ἀπάνια ἐκείνοι πονοῦσι, οὐ δὲ ἐξ-εταστῆς καὶ δοκιμαστῆς μικρὸς ὡς ὁ δροσπότης, ἐδὲ λόγῳ μελαδίδης ἐνίοτε, καὶ σοι δοκῇ, κατεχάλασας αὐτῶν ἀφρόνους τῆς λίθους, καὶ τὰς ἐστίας αὐτῶν ἐδήμευσας. ὅτε δὲ συκοφάντην δέδρας αὐτὸς, ὅτε ληστὴν, μὴ ὑφέλη. τὸ χρυσίον, ὑπερβάς τὸ θρυγκίον, καὶ διαρύξας τὸ τοῖχον, ὅτε παράγματι ἔχεις λογιζόμενος, καὶ ἀπαιτῶν, καὶ τοῖς καθαράτοις οἰκονόμοις ἀφροκτεῶν, καὶ πρὸς τοσαύτας φροντίδας μεριζόμενος, ἀλλὰ κρηπίδα συνελέσας, ἐπὶ τὰ ὀβολοὺς τὴν μισθὸν ἔχων, ἐπα-
ναστὰς πρὸς δέλην ὀφείας, λυσόμενος, ἢν δοκῇ, σα-

d Tā] Abest a Fl. e ὧς ἔχοις] Neque hoc habet Fl. f Κατεχάλασας] Κατεχάλασας male Fl. g Οὐτὶ δὲ συκοφάντην] Οὐδὲ συκ. Fl. h Διαρύξας] Sic P. Ὀρύξας cett. i Τοσαύτας] Sic P. cum P. & L. Tας Edd. cett. & G. k Μεριζόμενος] Λογιζόμενος Edd. Restituta lectio est in G. L. P. & marg. A1W.

25. Πονοῦσι] Καταπονεύουσι. V.

28. Κατεχάλασας] Κατεχάλας. V.

34. Διαπονεύων] Ἀπὸ τῆς ἀφροκτεῶν & ἐξαπο-

βῶν. ἐπὶ τοῖς οἰκονόμοις πολλὰ ποιοῦνται τὰ εἰς τὴν ἀνταγωνιστὴν βολὴν κατακαίριον ποιεῖν, ἀλλὰ μὴ μάλιστα εἰς αἶρα δύναι τὴν πυγμὴν πείναι. V.

§ Εἰς αἶρα] Πρὸς αἶρα C. Huic Scholio ibidem praemittitur ἀνταγωνιστὴν Δ.

M. du S.

cuntur fuisse *viminum textus*.

27. Οὐδὲ λόγῳ μελαδίδους] Ad ostracismum, puto, & tacita illa testarum, ut Romae tabellarum, suffragia respicit. *Vindictam tacitae libertatis tabellam* vocat Cicero de L. Agrar. 2, 2.

F.M.G.

32. Οὐτὶ παράγματι ἔχεις λογιζόμενος, καὶ ἀπαιτῶν, ἢ τοῖς καθαράτοις οἰκονόμοις ἀφροκτεῶν, καὶ πρὸς τὰς φροντίδας λογιζόμενος] Vertunt : neque supputandis, aut repesendis pecuniis occuparis, neque cum sceleratis dispensatoribus conficiaris, neque curis distraheris. Sed cui persuadebit πρὸς φροντίδας λογιζόμενος esse curis distrahi? ne dicam τὸ λογιζόμενος esse in eadem ἀφροκτεῶν repetitum inscite, & in ultimis verbis esse ἀπροσδιόριστον. Optime Mf. καὶ πρὸς τὰς φροντίδας μεριζόμενος. & talibus curis distractus, talibus curis pressus μεριζόμενος πρὸς τι est alicujus rei participem fieri. Obvia sunt exempla.

F.G.G.

34. Τοσαύτας φροντίδας μεριζ.] P. L. & P. Ed. το-

σαύτας P. & L. μεριζ.— In impressis reliquis τὰς φ. λογιζ.— conf. Δικ. c. 2. πρὸς τοσαύτας φροντίδας διηρημένον.

M. du S.

36. Ἐπαναστὰς πρὸς δέλην ὀφείας, λυσόμενος ἢ δοκῇ] Vertunt: Sero surgis crepusculo, &, si libuerit, lavaris. Praestat sera vespera. Duplex enim erat vespera, prior, & serior, Vespera prior statim erat a prandio, posterior cum sol occideret, Atticis, δέλην, πρῶτα, καὶ ὀφείας. Suidas: Δέλην ὀφείας ἢ πρὸ δύου ἡλίου. Δέλην πρῶτα, ἢ πρὸ ἀρίστου ἔσθης, ἢ μὲν τὸ ἀριστον. Sera vespera circa solis occasum : Vespera prior, quae est a prandio. Nam verba ἢ πρὸ ἀρίστου ἔσθης, sunt tanquam insulsa delenda. Hesych. δέλην πρῶτα, ἢ μὲν ἀριστον αἶμα, δέλην ὀφείας, ἢ πρὸ δύου ἡλίου. Vespera prior est tempus a prandio, Vespera serior, quod est circa solis occasum. Hinc & serus vesper Latinis. Varr. Nescis quid serus vesper vebat.

F.G.G.

38. Σα-

σαπέρδην τῆα, ἢ μαινίδας, ἢ κρομμύων κεφαλίδας ὀλίγας περιάμεν^α, εὐφραίνεις σαυτὸν, ἄδων τὰ πολλὰ, καὶ τῇ βελτίστῃ^β πένια^γ προςφιλοσοφῶν.

Ὡστε ἀγὰ ταῦτα ὑγιαίνεις τε, καὶ ἔρ-
ῖσαι τὸ σῶμα, καὶ ἀγκαρτερεῖς πρὸς τὸ
κρῦ^δ. οἱ πόνοι γὰρ σε^ε ἀδύνατον^δ
οὐκ εὐκαταφρόνησον ἀνταγωνιστὴν ἀποφαίνε-
σι πρὸς τὰ δοκῶντα τοῖς ἄλλοις ἀμαχα
εἶναι. ὥστε^ε ἔδεν σοι^ε χαλεπὴν τέτων
ποσημάτων ἐπιβελύει. ἀλλ' ἢν πόσις κῆφος
πυρετὸς ἐπιλάβῃ^ζ, πρὸς ὀλίγον ὑπηρετή-
σας αὐτῷ ἀνεπήδησας εὐδύς, ἀποσεισάμε-
ν^η τῇ^θ ἀσιτία, ὁ δὲ φεύγῃ αὐτίκα φο-
βηθεὶς σε^ι ψυχρὸν τε ὄρων ἐμφορέμῳ, καὶ^κ
μακρὰ οἰμᾶζεν λέγοντα ταῖς ἱατρικαῖς
θεσίοις^λ. οἱ δὲ ὑπ' ἀκрасίας ἀθλοῖ, τι^μ
πακῶν οὐκ ἔχουσιν, ποδάγρας, καὶ φθόας,^ν
καὶ ἀσπνευμονίας, καὶ ὑδρες; ταῦτα γὰρ^ξ
πολυτελῶν ἐκείνων δείκνων. ἀπύγωνα. τοι-
γαρὼν οἱ μὲν αὐτῶν ὥσπερ ὁ Ἰκαρ^ο ἐπι-

perda aliqua emta, aut maenis aliquot, aut
paucis ceparum capitibus, ipse te exhilaras,
ocanens saepe & cum optima illa paupertate
philosophatus.

23. Itaque his de caussis bene vales, &
robusto es corpore, & frigoris patiens.
Labores enim acuunt te, & adversarium
non contemnendum reddunt contra ea,
quae invicta aliis videntur. Itaque nullus
tibi de difficilibus istis morbis insidiatur.
Sed si quando levis te febricula invadat,
pauillo interjecto tempore, tuo solius mi-
nistrio usus, statim iterum depulso per in-
ediam morbo exilis. Nempe e vestigio il-
le fugit, te metuens, cum videt te frigi-
dam ad satietatem bibere, & plorare jubere
medicos illos circuitus. Verum isti per in-
temperantiam suam miseri quid malorum
non habent, podagras, tabes, & pulmonis
inflammationes, & hydropes? haec enim
sumtuosarum illarum coenarum suboles. Ita-
que alii illorum Icari instar cum multum
se

^α Κρομμύων] Κρομμύων Fl. ^β Παραδύνατος] Καταδύνατος Fl. & marg. Ai. ^γ Οὐδὲ] Ἀμέλι P. & marg.
ΔιW. quae ἀμέλι in locum αὐτοῦ collocat. ^δ Ἀσιτία] Τὸ ἔσθω male P. ^ε Μακρὰ] Sic P. Μακρὸν editi.

38. Σαπέρδην] Εὐτελὲς βρῶμα ἀπὸ ἰχθύων μακρῶν τε-
ταρχιμῶν, ὅσα ἴνι τὰ λοιπὰ ἔσθωσι ἴσχυος ἢ ἔ-
σθωσι διερρηκτοῦ καλὰ μοῖς πτόχως. ἴνι δὲ σαπέρδην ἰφί-
κασιν τὸ οὐ σὺν τάρχ^α, ὃ ἴνι γόνδ^β Παφλαγονίας φασὶ
καὶ χρῶνται. μακρὸς δὲ ὁ αὐτὸς αἰὶ^γ τι * τὸ καλυμνός
μακρομήνης V.

Σαπέρδην] Εἰδὲς τι ἀλίσκου. οἱ δὲ τὸ Πόντον αἰετοῦντες τὸ

* Τὸς καλυμνός] Τὴν καλυμνίαν, V.

38. Σαπέρδην τῆα, ἢ μαινίδας, ἢ κρομμύων κεφαλί-
δας] Quam sic notabiliter mutet numerum Lucianus,
iniqui sunt interpretes, qui eum non sequuntur, ut
facit sane & Erasmus vertens *et manido pisciculo*, &
Benedictus vel *manido*, quum Lucianus clare ista nu-
meri varietate subindictet unam mænida ad cænam sa-
tis non esse, sed sâperdæ non nisi mænida pares esse.
Unde & brevem mæniam dixit Martialis.

49. Ἐπιλάβεται] Sic supra T. I. Nigr. §. 29. f. ἡ
ἐπιλαμνία — ἐπιλαπται. Ubi Solanus hujus verbi po-
testatem quae hic & illic est: *corripit morbo*, recte con-
tra *Gronov.* adserit. Vid. *Fief.* Oecon. Hipp. ex quo
vel solo hic significatus satis patet. Adde tamen plu-
ra de eodem verbo monentem *Bergler.* ad *Alciph.* l.
p. 9. activa & med. forma; nam *Alciph.* ἡ χυμῶν

μακρὸν ἰχθύν. ἄλλως. δ. c. οἱ δὲ ἀκριβοῦς σαπέρδην φα-
σι τάρχ^α τεταρχιμῶν ἰχθύν. τὸ γὰρ καλὸν ἰχθύν
σαπέρδην οἱ Πόντικοι φασιν. G. (Vid. *Alciph.* 308. Et
Cassaub. qui apud Hesych. καλὸν ἰχθύν legere jubet, uti
recte in posteriori parte Scholii legitur. Persius, *Sa-
perdam advenit Ponto.* M. du S.) Καλὸν igitur & il-
lic scriptissimè, non καλὸν.

J. F. R.

ἐπιλάβοιτο, ut hic ap. Lucian. „*Thucyd.* vero active
„ καὶ τὴν φυλακὴν ὁ χυμῶν ἐπιλαμνίαν. *oppressis.* *Herodot.*
„ VIII. 115. ἐπιλαμνίαν δὲ λοιμὸς τότε τὸ στρατὸν — ἔφθι-
„ με. *Dio Chrys.* de Regno II. 23. τὴν ἐπιλαμνίαν
„ νόσον.” Adderem *Herodian.* 2. κρήνης ἐπιλαμνίαν.
Dio ingruente, item *Diod. Sic.* aliosque, si quid opus
crederem.

J. F. R.

53. Μακρὰ οἰμᾶζεν] Μακρὸν vulgo legebatur, quod
praeunte Cod. mutare non dubitavi, quia usus sic
postulat. Vid. supra *Jon. Conf.* c. 32. Et hoc *Dial.* c.
2. ubi μακρὰ χαιρειν etiam, non μακρὸν.
J. F. R.
Ibid. Ταῖς ἱατρικαῖς θεσίοις] *Conf.* supra T. I. Nigr.
§. 22. f. ἱατροῖς ἀφαιχυσὺν ἀφορμὰς θεσίδων, ibique no-
tam *Bourdelerii.*

J. F. R.

58. Ὁ Ἰκαρ^ο] *Conf. Imag.* c. 21.

M. du S.

63. Τὸν

se sustulere, & appropinquarunt ad solem, ignari cera sibi compactum esse illud altum remigium, magnum non nunquam strepitum, praecipites in mare delapsi excitant. Qui vero Daedali instar non nimis, alta neque sublimia petunt, sed vicina terrae, ut marina adspargatur nonnunquam cera, illi fere secure transvolant. MIC. Aequos nempe & prudentes viros dicis. GALL. Verum cacterorum naufragia turpia sane videas, cum evulsis Croesus alis ludibrium Persis praebeat suo in rogi adscensu; aut exstincta tyrannide Dionysius Corinthi doceat literas, ac post tantum imperium syllabas colligere cogat pueros.

24. MIC. Dic mihi, galle, tu cum rex esses, nam regnasse etiam te dicis, qualem illam expertus es vitam? Ecquid ex omni parte beatus fuisti, cum caput quod

πολὺ ἀραγὶς αὐτῆς, καὶ πλεονασμῶν τῶν ὀνήσιον, ὅτε εἰδότες ὅτι κηρὸν ἤρμοστο αὐτοῖς ἢ πτέρωσις, μέγα ἐνίστε τὴν πάταγον ἐποίησαν, ὅτι κεφαλὴν ἐς πέλαιον ἐμπέσαντες ὅσοι δὲ καὶ τὸν Δαίδαλον μὴ πᾶν μετέωρα μηδὲ ὑψηλὰ ἐφρόνησαν, ἀλλὰ ὥσπερ ὅτι, ὡς νοτίζοντες ἐνίστε τῇ ἀλμῇ καὶ κηρὸν, ὡς τὸ πολὺ ὅτι ἀσφαλῶς διέπνησαν. MIK. Ἐπεικέεις τινὰς καὶ συνετὲς λέγας. AL EK. Τῶν μὲντοι γε ἄλλων, ὡς Μίκυλλε, τὰς ναυαγίας πᾶν αἰσχρὰς τοῖς ἀνδράσι, ὅταν ὁ Κροῖσος ἐπειτέλλῃ μὲν τὰ πλεονά, γέλῳ παρὰ Πέρσας, ἀναβαίνων ὅτι τὸν πύργον, ἢ Διονύσιον καὶ καταλυθεὶς τὴν τυραννίδα, ἐν Κορίνθῳ γράμματα διδάσκει, μὲν τῇλικαὶ αὐτῷ δεχθῇ παιδίαν συλλαβίζον ἀναγκάζον.

MIK. Εἰπέ μοι, ὡς ἀλεξίφρων, οὐδὲν ὅποτε βασιλεὺς ἦσθα (ὅτι καὶ βασιλεύσαι) ποῖον καὶ τινὸς ἐπειράθης ἐκείνῳ τῷ βίῳ, ἢ περὶ παυδαίμων ἦσθα, τὸ κεφάλαιον ὅ, τι πῶς

f Τὰς ναυαγίας] Τὰ ναυάγια marg. A1. g Περιτετιλμύς] Παρατετιλμύς Fl. Vulgato faret Th. Mag. h Καταλυθεὶς] Καταλύθης P. Καταλύθης τὴν τυραννίδα. ἐν Κορίνθῳ γραμματικῶν διδάσκει G. καταλύθης tantum marg. A1. Γραμματικῶν βλάπτει διδάσκει P. in prioribus cum vulgata faciens. i Ἀναγκάζον] Διδάσκον G. & marg. A1. k Τῶν] Πότι P.

67. Ἐπεικέεις] Τὸ ἐπεικέεις τρία διὰ τοῦ, * τὸ τὴν τρόπον ἀγαθόν, ὡς ὅταν λέγεται ἐπεικέεις ἀνδρῶν, καὶ τὸ συμμέτρον, ὡς ὅταν λέγεται ἐπεικέεις ὁδὸς, ἀπὸ τῶν συμμέτρων. καὶ τὸ πᾶν, ὡς ἐν τοῖς Ὀλυμπιακοῖς ὁ Δημοσθένης, ἢ μὴν ἀλλ' ἐπεικέεις καὶ τοῦτο ὁ δυσμαχεστάτος ἐστίν, ἀπὸ

τῷ πᾶν δυσμαχεστάτος ἐστίν. V.

70. Περιτετιλμύς τὰ πλεονά] Ἀπὸ τῶν καταλυθῶν καὶ βασιλείας. καὶ ὅτι αὐτὸν ὁ Κροῖσος ἐπειράθης αὐτὸν καθεῖναι, καὶ μὲν ταῦτα ἐλπίσας ἔσθαι. V.

† Τὸ τὴν γ. Τὸ in editis non computens addidit M. du S. ‡ Τὸ πᾶν] Ex sequentibus patet legendum esse πᾶν. M. du S.

§ Τὸ δὲ] Forlan τὸτο. M. du S. Non. Nam τὸ ὅτι De-mofth. a Schol. citatus, Ol. l. pr. J. F. R. ¶ Γὰρ] Ita mutavit Idem; nam vulgo δὲ legebatur.

63. Τὸν Δαίδαλον] Supra Imag. c. 21. p. med.

70. Ὅταν ὁ Κροῖσος ἐπειτέλλῃ μὲν] Adfert eodem modo Th. Mag. v. τίλλω. M. du S.

72. Ἡ Διονύσιος καταλυθεὶς τὴν τυραννίδα, ἐν Κορίνθῳ γραμματα διδάσκει] Salmurienfis: Aut cum Dionysius tyrannide abdicatus Corinthi litteras docet. Latinis abdicare magistratum dicitur is, qui sponte illum deponit, & exiit se ipse dignitate: Abrogatus vero magistratus ei, qui illo ab alio exiit. Mallem igitur: abrogata tyrannide, aut exiit tyrannide. Sed Mi. non inficite. Ἡ Διονύσιος καταλύθης τὴν τυραννίδα ἐν Κορίνθῳ γραμματικῶν διδάσκει, μὲν τῇλικαὶ αὐτῷ δεχθῇ παιδίαν

συλλαβίζον ἀναγκάζον. Aut Dionysius, postquam exiit tyrannide, Corinthi Grammaticis docet, post tantum imperium pueros syllabas connectere cogens. γραμματικῶν enim dicebantur, qui pueros docebant prima elementa Grammatices, Grammatici vero, qui Poetas & alios scriptores interpretabantur. pro ἀναγκάζον idem codex διδάσκει, quod non probo, quia modo id vocabulum praecessit. Sed mox rectius in illo exaratur: ποῖον ποῖον ἐπειράθης ἐκείνῳ τῷ βίῳ, quam in vulgatis ποῖον τινὸς ἐπειράθης ἐκείνῳ τῷ βίῳ, quale illud vitae genus esse olim expertus es. Nam τινὸς ἐκείνῳ non bene junguntur.

J. G. G.

Λαααα

89. B

Tom. II.

πῆς ὅτι τῶν ἀγαθῶν ἀπάντων, ἔχων. ⁸⁰ αλεξ. ὦ Μίκυλλε, ἔγω τρισάθλιος ἦν τότε τοῖς μὲν ἔξω πᾶσιν, ὅσῳ ἔφησα, πανευδαίμων εἶναι δοκῶν, ἐνδον δὲ μυρίαις ἀνίαις συνών.

ΜΙΚ. Τίσι ταύταις; ⁸¹ αλεξ. Ἡρξον μὲν ὅδε ἀλίγης χώρας, ὦ Μίκυλλε, παμφόρος τιτός, καὶ πλήθει ἀνθρώπων, καὶ κάλλει τῶν λεων ἐν ταῖς μάλιστα θαυμάζειαι ἀξίας, ποταμοῖς τε ναυσιπόροις καλαρρεομένης, καὶ θαλάττῃ εὐόρμῃ χρωμένης. καὶ στρατιὰ ἦν πολλή, καὶ ἵππων συγκεκρομένη, καὶ δορυφορικὸν ὅδε ἀλίγον, καὶ τρήρεις, καὶ χρημάτων πλήθος ἀνάριθμον, καὶ χρυσὸς ὁ κοῖλος πάμπαν, καὶ ἡ ἄλλη τὴν δέχεται τραγῳδία πᾶσα, ἐς υπερβολὴν ἐξωγαμένη. ὅτε, ὅποτε πρᾶομαι, οἱ μὲν πολλοὶ προσκυνοῦν, καὶ θεῶν τινα ὀρεῖν ἄσπῳ, καὶ ἄλλοι

bonorum omnium, haberes? GALL. Noli me admonere, Micylle, adeo ter infelix tum eram, qui, cum externis omnibus, quod modo dicebas, beatus undique viderer, innumerabilibus intus conflictarer miseriis. MIC. Quibusnam illis? mira enim dicis & vix credibilia. GALL. Imperabam equidem regioni non parvae, Micylle, fertilissimae, & ob multitudinem hominum, urbiumque pulchritudinem, admirandae ut quae maxime, quae fluminibus perlueretur navium patientibus, & portuoso uteretur mari. Exercitus erat multus, equitatus exercitissimus, satellitium non parvum, triremes, & pecuniarum vis innumerabilis, auri caelati plurimum, & aliud imperii choragium ad excessum usque exaggeratum. Itaque si quando procederem, vulgus quidem me adorare, & Deum se quendam videre arbitrari, & alii super alios

a Μὴ δὲ] Μισθὸν P. b Πάνου] Πάνω P. & marg. ΑΙΩ.

95. Τραγῳδίαι πᾶσα] Ἐπειδὴ τὰ ἐν τῇ τραγῳδίᾳ κομποῦ εἶναι, αὐτὸς τραγῳδίας τὴν αὐτοῦ κόμῳ ἐκάλει. V.

89. Ἐν ταῖς μέλειαι] Conf. infra Ἀποφρ. c. 14. f.

M. du S.

Ἐν ταῖς μέλειαι] Immo vide notam Cl. Hamsterb. ad T. I. Somn. §. 2.

J. F. R.

95. Καὶ ἡ ἄλλη τὴν ἀρχὴν] Cum recensisset regiarum divitiarum affluentiam, subiicit, καὶ ἡ ἄλλη τὴν ἀρχὴν τραγῳδίαν πᾶσα ἐξ υπερβολῆς ἐξωγαμένη. Vertunt: reliqua quoque omnis tragoedia principatus, supra quam credi queat, ingens. Quid sit tragoedia principatus ingens, quaerant, quibus libet ληθῆναι, & tempus perdere. Vertendum reliqua quoque regis omnis apparatus, supra modum ingens: τραγῳδία ἀρχῆς est regis fastus choragium, omnia, quibus reges superbiunt, & suam ostentant potentiam. Amat hoc vocabulum Lucianus ut superius notavimus.

J. G. G.

1. Τὰ τέτρα] De testis veterum planis, neque, ut sunt plerumque nostra, fastigiatis, vide si libet, Casaub. ad Athen. IV. 12. indeque frequenter spectatum esse, ex eodem, si nescias, discas.

M. du S.

3. Τοὺς προσημύτας] Alios consensu testis aedium magni aestimasse, si illis liceret videre τοὺς προσημύτας, τοὺς ἰσομήτους, ἀντιστοιχούντας, ὅτι αὐτοὶ τοὺς βασιλεῖς. Optime Mf. τοὺς προσωμεινόντας qui ante se ibant, pompam quasi regiam ducentes. Nam προσωμεινόντας, est προσωμεινόντας.

J. G. G.

10. Ὁ μὲν Ποσειδῶν &c.] Senarii duo sic legendi:

Ὁ μὲν Ποσειδῶν, ὁ Ζεὺς ἐστὶ πάγκαλος.

Χρυσὸν τι ἐκ ἐλίκωντος ἐπιμαρτυροῦ.

F. G.

Ibid. Ἡ Ζεὺς ἐστὶ] Hoc quoque vitiosum est in verbis mox sequentibus, ἡ Ζεὺς ἐστὶ πάγκαλος χρυσὸν ἐκ ἐλίκωντος ἐπιμαρτυροῦ, Ans furietur optibus partibus decorus, ansu ὅτι εὐρεῖται contrarius. Sed unde pendet χρυσὸν ἐκ ἐλίκωντος. Mf. ὅτι χρυσὸν ἐκ ἐλίκωντος, quis dubitet sic scribendum?

J. G. G.

11. Χρυσὸν ἐκ ἐλίκωντος ἐπιμαρτυροῦ] MS. Græci vii pag. 879. edit. Amst. ὅτι χρυσὸν. Utrumque probum. Quod vulgata lectio habet ἐκ ἐλίκωντος, id liber MS. plene exhibet. Solent nempe Græci saepissime materiam, unde quid factum sit, ponere in secundo casu, per ellipsin praepositionis ἐκ vel ἀπὸ. Sic supra in Pro Imaginib. c. 23. dicuntur δημιουργήματα λίθου, καὶ χαλκοῦ, καὶ ἐλίκωντος πεποιημένα. Infra in Philopside c. 17. σιδήρου πεποιημένα. & saepius alibi. Aelianus IX. Παικλ. 14. Μολύβδου πεποιημένα. Integra locutio exstat in Nostri Hermotimo c. 39. pr. ὁ δὲ φιάλεον, ὁ δὲ σίφωνον (ἔχον) καὶ ὁ μὲν χαλκοῦ, ὁ δὲ ὅτι χρυσὸν, pag. praecedenti simpliciter dixerat, Ἀπὸ οἱ μὲν χαλκοῦ οἱ δὲ ἀργύρου οἱ δὲ χρυσὸν οἱ δὲ κασιτέρῃ εἶναι αὐτὸ (τὸ χρυσοῦ) φάσκον. in Dial. Μοτίμοι. XI. c. 3. Ἐχον δὲ πᾶν κερτῆρον (βακτηρίαν) ὅτι ποτὶς ποιηθέντος. Aschylus in Prometheus vs. 239.

Συμμερίζων τὸ μὲν πᾶσι καὶ ἀρχαῖς.

Ra

alios ad me videndum concurrere : alii etiam rectis conscensis ; magnum putabant accurate vidisse bigas , togam , diadema , praecedentes , sequentes. Ego vero , quot me res angerent ac torquerent mihi conficius , illorum quidem ignoscebam ignorantiae , me ipsum vero miserabar , qui similis essem magnis illis Colossis , quales Phidias , aut Myro , aut Praxiteles , fecerunt. Illorum enim unusquisque extra aut Nepotus est , aut Jupiter pulcherrimus undique , ex auro elaboratus aut ebore , fulmen aut fulgur , aut tridentem tenens dextra. Si vero interna inspicias , vestes quosdam videas & paxillos , & clavos per interiora adactos , & stipites quosdam & cuneos , & picem luto mixtam , & multam intus habitantem in eo genere deformitatem. Mitto dicere murium multitudinem , aut mu-

ἴπ' ἄλλοις συνῶν ἐφ' ὁμοῖα με· οἱ δὲ ἔ
ἰδ' ὅτ' τὰ τέγη ἀνόρτες , ἐν μεγάλῃ ἐτίθει
ἀκρίβῃς ἐσφαλέναι τὸ ζεύγος , ἢ ἐφεστρί-
δα , τὸ διάδημα , τὴν ὁ προπέμποντας ,
τὴν ὁ ἐπορεύς· ἐγὼ δὲ εἰδὼς ὅποσα με
σημία ἔτρεφεν , ὁ ἐκείνοις μὲν ὁ ἀγνοίας συν-
εγίνωσκον , ἐμαυτὸν δὲ ἠλέειν , ὁμοιον ὄντα
τοῖς μεγάλοις ἐκείνοις Κολοσσοῖς , ὁ οἷός ἢ
Φειδίας , ἢ Μύρων , ἢ Πραξιτέλης ἐποίησεν.
ἐκείνων γὰρ ἕκαστος , τὰ ἐκτός , ὁ μὲν
Ποσειδῶν ἢ Ζεὺς ὄβρι πάγκαλος ,
ὁ χρυσοῦ ἢ τε ἢ ἐλέφαντος ξυμπεργασμῶν ,
κεραυτὸν , ἢ ἀστραπὴν , ἢ τρίαιναν ἔχον τῇ
δεξιᾷ· ἢν δὲ ὑποκύβας ἴδης τὰ ὑπὸ τοῖς
ὄψεσι μοχλοῦς τινος καὶ γόμφους , καὶ ἥλας
ἡ ἀλφειοπάξ πεπερομηδύνας , καὶ κορυμνὴν καὶ
σφηνάς , καὶ ὀπίσθαι , καὶ ὀπίσθαι , καὶ τοι-
αῦτίων τινὰ πολλὴν ἀμορφίαν ὑποκρυβ-
σαν· εἰ δὲ λέγειν ὁ μὲν ὀπίσθαι , ἢ μυγα-
λῶν

ὁ Πραξιτέλης] Πραξιτέλης G. d' Ἐπειδὴ] Ἐπειδὴς J. male. e' Ἐκείνους μὲν] Ἐκείνους δὲ τοὺς f
P. Sed τοῖς non habent cett. quare id fustuli. f Ois i Fl. Ois i J. Vulgarum exhibent P. H. B. S.
8cc. g Χρυσῶ] Ἐκ χρυσοῦ G. P. P. Cett. omittunt ea. h Ti] Aberat in Edd. prioribus. i Πίττω] Πίττω
male P. k Καὶ πάλιν] Καὶ πάλιν P. P. G. unde facile πάλιν fecimus. Edd. ὀπίσθαι male. l Μυῶν] Μυῶν
Edd. priores.

2. Τὴν ἰφισρίδα] Τὴν ἰφισρίδα ἔχοντες ἱμάτιον. V.

7. Ἡ Φειδίας] Οὗτοι ἀγαλματοποιοὶ ἦσαν. V.

Per ἀπὸ dixit Lucianus supra in *Asino* c. 53. pr. καὶ
ἢ ἢν μεγάλη , ἀπὸ χαλῆς ἰνδικῆς πεποιημένη. J. J.
Χρυσῶ 8cc.] Conf. supra de *Sacrif.* c. 11. & passim.

M. du S.
Χρυσῶ] Quamquam recte ea possit addi , ut *Diod.*
Sic. I. c. 64. m. ἐκ λίθου καλίστου καὶ ἐκ χρυσοῦ , ta-
men secutus sum numerum Codd. & Edd. longe ma-
jorem , qui ea omittunt ; est enim genitivus mate-
riae , quem usitatissima ellipsis praepos. ἐκ & ἀπὸ so-
lere effertur , notissimum. Vide I. *Ven. Mif.* c. 7. &
L. 2. c. 33. i ἢ καὶ χρυσῶ πεποιημένη , & ad utrumque
locum obiter notata. Nam satis superque est exem-
plorum in nota Cl. *Jensii* de L. *Bor* de Ellips. p. 277.
Et ex solo Luciano plus quinquaginta proferre possem.
Miror itaque qui Cl. *Græv.* interroget , unde pender
χρυσῶ ; & necessario ea addendum esse credat. So-
latus vero , quum ad *Dial. de Sacrif.* remittit , id
ideo non facit , ut ea insertum velit ; nam & ὑπὸ τοῖς
ὄψεσιν ibi legas , quod nihil huc facit ; sed tan-
tam , ut luxum hanc simili ratione ibi descriptum
commonstret. Nemo autem redarguet , spero , me
versum ex *Gnæto* non restituisse , quum nec ex prae-
missis versu pateret Lucianum senarios proferre vo-

luisse. Nam Ζεὺς ὄβρι spondaem facit male. J. F. R.
14. Μοχλοῦς] Audi quid de Colosso omnium longe
maximo *Plin.* XXXIV. 7. *Speſſantur intus magnas
molis saxa , quorum pondere illud stabiliuerat consti-
tutus.*

M. du S.
16. Καὶ ὀπίσθαι ὀπίσθαι] Sequitur pervenusta com-
paratio tyrannorum cum Colossis & statuis affabre fa-
ctis a praestantissimis artificibus , sed in quibus intus
nihil videamus , nisi vestes , clavos , stipites , καὶ ὀπίσθαι
ὀπίσθαι , hoc est , si fides interpretibus , *ricetque
sublitam.* sed Mf. καὶ ὀπίσθαι , καὶ πάλιν , & *ricet* , &
lutum. ὀπίσθαι est vocabulum nihili , quod nusquam
legitur. Dicendum fuisset ὀπίσθαι. sed quid mora-
mur vera lectione inventa ? Sic se scripsisse paulo post
ostendit quoque ubi *Micyllus* dicit , ὅτι οἱ ἰφισρίδα
ὀπίσθαι , καὶ τοὺς γόμφους , καὶ μοχλοῦς , οἷον δὲ ἄρχει.
Nondum ostendisti lutum , & clavi , & vestes regnā.
J. G. G.

18. Μυῶν ὀπίσθαι] Lego μυῶν ὀπίσθαι ἢ μυγῶν ,
id est , *foricium* & *parium* *araneorum* *coria.* Nam so-
rices & mures aranei melius conveniunt quam muscae.
J. P. a G.
Μυῶν] Vide supra ad 2. T. c. 8. Hirundines etiam
Aaaaa 2

λαὶ ἐμπολιτευόμενοι αὐτοῖς ἐνίοτε. ταῦτόν
τι καὶ βασιλεία ἐστίν.

MIK. Οὐδέπω ἔφησα τὸ πηλόν, καὶ
τὰς γόμφους, καὶ μοχλῆς, οἳ τινες εἰν τὸ
δεξιῆς, εἰδὲ τὸ ἀμορφίαν ἐκείνην τὴν πολλήν,
ἥ τις ἐστίν. ὥς τόγε ἐξελαύνειν ἀποβλεπόμε-
νον, καὶ τοσούτων ἀρχοῖα, καὶ προσκυνέμενοι
δαιμονίως, ἵσκειν ἄ τως ὁ Καλοσσιαῖος
ᾠδαίῳ. Θεοπέσιον γὰρ τι καὶ τῷ γο.
οὐ δὲ καὶ τὰ ἐνδον ἡδὴ τῷ Κολοσσῷ λέγε.
ΑΛΕΚ. Τί πρῶτον εἶπα σοι, ὦ Μίκυλ-
λε; τὰς φόβους, καὶ τὰ δῆγματα, καὶ
ὑποψίας, καὶ μῖσθον τὸ πρὸς τὸ συνόντων,
καὶ ὀπίσθας, καὶ ἀπὸ ταῦτα, ὑπνοὶ τε
ὀλίγον, ὀπίσθαιον καὶ κίον, καὶ ταραχῆς
μετὰ ὀνείρατα, καὶ ἐνοίας πολυπλόκους, καὶ
ἐλπίδας αἰ πονηρὰς, ἢ τὴν ἀρχολίαν, καὶ
χρηματισμούς; καὶ δίκας, καὶ ἐκστρατείας, καὶ
πορτάγματα, καὶ συνθήματα, καὶ λογισμούς;
ὑφ' ὧν εἰδὲ ὅσα ἀπλάτυσαι τινὲς ἡδέως ἐγ-
γίγνετο, ἀλλὰ ἀνάγκη ὑπὲρ πάντων μό-
νον ἀφασκοπεῖν, καὶ μυρία ἔχειν πράγματα·

stelarum, qui civitatem sibi in illis non
nunquam constituere. Tale quid etiam re-
gnum est.

25. MIC. Nondum dixisti lutum, &
paxillos, & vectes, qui sint imperii, nec
multam illam, quae sit, deformitatem.
Nam illud inveni in publico, conspici, tot
hominibus imperare, & numinis instar ado-
rari sic satis simile est Colosso exemplo:
excellentissimum enim quiddam etiam hoc.
Tu vero jam interiora quoque huius Co-
lossi dicito. GALL. Quid primum tibi
dicam, Micylle, metus, & morsus, &
suspiciones, & odium a familiaribus, &
insidias; ac propter ista somni parum, id-
que ipsum non profundum & placidum, &
plena terroris infomnia; & spes semper ma-
las: an occupationem nimiam, & agendi
respondendique necessitatem, & judicia, &
expeditiones, & imperia, & conventiones,
& rationes? a quibus omnibus nec per quie-
tem frui suavitate ulla contingit, sed neces-
se est pro omnibus dispicere unum, & in-
numerabiles habere molestias.

Nec

α Οὐτως] Οὐτ' marg. Δ1. b Καλοσσιαῖος] Sic Edd. excepta J. & V2. quae Καλοσσιῖος. c Δῆγματα] Sic
Edd. Excepta J. & V2. quae Δῆγματα. In Cod. P. Δῆγματα. marg. Δ1. Δῆγματα.

21. Καὶ τοὺς γόμφους] Τούτοις, ἔπει μὲν εἶπας τὸ ὅτι αὐτὸν τὸ ἀρχὴν συμφορῶν. V.

infestasse statuas Deorum narrat *Clem. Alexandr.* p.
21. B. *M. du S.*

Μυῖον πλῆθος] Cur sic legam, vid. omnino supra
γού. *Trag.* c. 8. ubi καὶ μυῖον ἀγέλης similiter pro μυῖον
dedimus: tum vero, quia rodentibus curis, de quibus
hic cap. proximo ipse praemisit, melius conveniunt
mures, quam muscae; immo quia mustelae adduntur,
hoc loco, quae mures majores dicuntur, earum socii
erunt mures, non muscae; etiam aliter visum *Cl. Wessel.*
Obs. p. 51. qui haud aegre feret ab se discedi. De *muste-*
bis in templis *Hom. Batt.* 174. *Plut. Syll.* p. 455. *J. F. R.*

24. Ἐξελαύνειν] Conf. supra notata ad. c. 14. huius
Dial. *J. F. R.*

25. Καὶ προσκυνέμενοι] Conf. supra huius *Dial.* c. 9.
n. ibique notata. Sed adde *Wolf.* ad *Liban.* Ep. 78. *J. F. R.*

26. ἵσκειν ἄ τως] Lege ἔτως. *F. G.*

Ibid. Κολοσσῖος] Hoc praetuli, ut verius, & quia
sic supra *Imag.* c. 17. atque alibi scribitur. *J. F. R.*

30. Δῆγματα] P. *δηγματα*. *Venetis* utraque *δῆγματα*,
unde conjicio scriptum fuisse *δῆγματα*. *M. du S.*

Δῆγματα] Quum in J. esset *δῆγματα*, *Solanus* de-

lecto γ. *δῆγματα* inde fecerat; idque non modo adscri-
ptum erat marg. Δ1W. sed & marg. *Hag.* ex quo *So-*
lan. id accipere potuit. quodque mihi sese ita probat,
ut fere in contextum receperim; sed quum *Cl. Gess.*
vulgatam servans dederit *morsus*, quod quidem sen-
sum satis planum exhibet, nolui quidquam immuta-
re. At si *δῆγματα* legamus, gradatio bipartita longe
elegantiolem faciet sermonem; nam *pavor* plus est
quam *metus*: adeoque metus ac pavores; suspensiones
& odia, sese consequuntur justo ordine. Et sic insi-
diae & somnus interruptus. *J. F. R.*

41. Οὐδὲ γὰρ — Ἀγαμέμνων] Πομπήν λαὸν αὐτὸν quid si-
mile hic deesse videtur. *F. G.*

Οὐδὲ γὰρ Ἀτρεΐδης] *Hom. Il. K. 3.* *M. du S.* Ubi quum
πομπήν λαὸν addatur, potest Luciano inferere quis-
quis necessarium putat. Ego non addidi, quia nimis
adroganter factum foret, nec sensus id requirit. *J. F. R.*

45. Αὐδῶ] Croesum. Vid. *Xenoph.* *Cyrop.* VII. p.
108, 14. & *Herodotum*, & *Nostrum* *Υ. εἰς.* c. 20.
M. du S.

Ibid. Ὡς καὶ ἄν] Dixi ad *ὥς* γὰρ *εἰς* αὐτὸν. sive ad
Αγο-

Nec enim Agamemnona Atriden

Somnus habet dulcis, voluentem pectore multa,

idque stertentibus Achivis omnibus. Do-
lore autem afficit Lydum mutus filius; Per-
fam Clearchus in Cyri gratiam peregrinum
militem legens; alium Dion cum Syracu-
sanorum quibusdam caput conferens; alium
laudatus Parmenio, & Perdiccum Ptole-
maeus, & Ptolemaeum Seleucus. Verum
illa quoque dolorem adferunt, si amasius
coactus praebeat, & alio gaudeat pellex,
& si defecturi dicantur quidam, & duo vel
quatuor satellitum inter se susurrent. Quod
vero maximum, suspectos habere oportet
carissimos maxime, & ab illis semper ali-
quid venturum mali metuere. Nam ille a
filii sui veneno mortuus est, hic & ipse a
suo amasio; alterum vero similis forte mors
oppressit.

26. MIC. Apage, tristia sunt quae di-
cis, galle. Mihi ergo multo securius est

Οὐδὲ γὰρ Ἀτρεΐδην Ἀγαμέμνονα, —
ἽπτιⓈ ἔχε γλυκερός, πολλὰ Φροσὶν
ὀρμαίνοντα.

ὃ ταῦτα ῥεγκόντων Ἀχαιῶν ἅπασι
45 λυπεῖ δὲ τὸ μὲν Λυδὸν υἱὸς καφὸς ὄν· τὸ
Πέρσῃ δὲ ΚλέαρχⓈ Κύρω ξενολογῶν
ἄλλον δὲ Δίῳ, πρὸς ὅς τις τῆς Συρακα-
σίαν κομολογούμενⓈ καὶ ἄλλοι Παρμηνίαν
ἐπαινέμενⓈ, καὶ Περδίκκην ΠτολεμαίⓈ,
50 καὶ Πτολεμαῖον ΣέλευκⓈ· ἀλλὰ καὶ αὐτὰ
λυπεῖ, ὁ ἐρώμενⓈ πρὸς ἀνάγκην ζυγόν,
καὶ παλλακίς ἄλλω χαίρουσα, καὶ ὁ πρὸς
σισδαί τις ἑ λεγόμενοι, καὶ δὲ ἡ τέτταρες
τὸ δρυφύρων πρὸς ἀλλήλους ἀγριότητι
55 τες. τὸ δὲ μέγιστον ὑφορᾷς δὲ τῆς Φιλ-
τάτης μάλιστα, καὶ ἐκείνων αἰεὶ τι δεινὸν
ἤξεν ἐλπίζειν. ὁ μὲν γὰρ ὑπὸ τῷ πατρὶ
καὶ ἀπέθανεν ἐκ Φαρμάκων, ὁ δὲ καὶ αὐτὸς
ὑπὸ τῷ ἐρωιδῶν, τὸ δὲ ἄλλοι ἴσως.
60 οὐμοιότροπⓈ θάνατⓈ κατέλαβον.

MIC. Ἀπαγε. δυνά ταῦτα Φῆς, ὅ
ἀλκιρῶν. ἐμοὶ γὰρ πολὺ ἀσφαλέτερον
σχυ-

4. Ἀπύτων] Πάτων Fl. e. Λυγέροι.] Διμυλόμενοι marg. At: f. 'O 2] Eγὼ Fl. g. Ἀπύτων] Ἀπύτων
Fl. b. Ἀλλω] Ἀλλω Fl. & L.

45. Τὸν Πέρσῃ δὲ] Ἀρταξέρξῃ *Πέρσῃ βασιλεύοντι,
ΚύρⓈ ὁ ἀδελφὸς τῷ βασιλεῖν ἀποπέσαι βασιλέως ἀφ'
ΚλέαρχⓈ τὸ πολὺ συνῆκε στρατιώδην V.

46. ΚύρⓈ ξενολογῶν] Ζῆτος στρατιώτης συνώγειν, καὶ
ἰδίᾳ ἀνακονοῦμεν V.

48. Καὶ ἄλλον Παρμηνίαν ἐπαινέμενⓈ] Τὸν Φίλιππον
λέγει, ταῦτα γὰρ στρατηγὸς ὢν ὁ Παρμηνίαν, πάντων ἡδυνά-

μην V. (Imo Alexandrum ipsum. M. du S.)

49. Περδίκκας, Πτολεμαῖος & ΣέλευκⓈ.] Οὗτοι αἱ τρεῖς
διάδοχοι ἦσαν Ἀλεξάνδρῳ. καὶ ὁ μὲν Περδίκκας συνώγειν Ἀ-
ριστὸν τῷ βασιλεῖν ὡς μὲν Ἀλεξάνδρῳ, ἀδυνατεῖν, τῷ
βασιλεῖν ὁ δὲ Πτολεμαῖος ἤρχεν Αἰγύπτου. καὶ ΣέλευκⓈ
τὸν περὶ Βαβυλῶνα τέλει, ὡς ἔσται Διόδοτος V.

* Πέρσῃ] Et hoc emendavit Idem; cum legeretur Πέρσαις.

† Πύλο] Πολὺν legebam in Edd. quod ego mutavi. J. F. R.

Apolog. pro Imaginibus. (c. 20.)

Th. M.

46. Πέρσῃ] Xerxes. Vid. Xenoph. Anab. M. du S.

47. Δίῳ] Dionysium. M. du S.

48. ΚομολογούμενⓈ] Conf. supra Nigr. c. 14. med.

(jam est c. 24.) Et Deor. Judic. c. 2. M. du S.

[ibid. Παρμηνίαν] Alexandrum ipsum. Consule Cur-

tium VII. 2. & Diodor. Sic. XVII. M. du S.

50. Πτολεμαῖον] Non eundem Ptolemaeum, nam

Ptolemaeus Lagus erat, qui Perdiccae molestiam crea-

vit, cui autem Seleucus? Ptolemaeus Ceraunius. Vide

Justin. XXVII. 2. E. L.

57. Ἐλπίζω] Sic Virgil. Aen. I. 547. IV. 419. Ari-

stoteles Rhet. 5. opponit θάνατⓈ τῷ φόβῳ non ἐλπίδῳ.

E. L.

Ἐλπίζω] De mali expectatione ἐλπίδα vidimus

supra. T. I. Tyranni c. 3. & alibi. ἐλπίζω vero Long.

Rast. I. p. 7. (al. 5. f.) de quavis expectatione: ἔδωκε

δὲ, ὅτι ἡλπίσεν. ἀλλὰ τὸ μὲν δίδωκεν πᾶσι ἀνθρώποις

τὴν θάλασσαν εἰς ἀφῆκεν. J. F. R.

59. ὑπὸ τῷ πατρὶ ἀπέθανεν] Sic fere Imag. c. 1. ὑπὸ

τῷ πατρὶ. Diod. Sic. p. 297. f. (Ed. Bas.) θανάτῳ

ἀποπέσαι ὡς, ὑπὸ τῷ πατρὶ. Aelian. XII. 55. Τοῦ

ὑπὸ τῷ πατρὶ — ἀποπέσαι. At hoc posset intel-

ligi quod ipsorum pedibus fuerint conculcati. Sed

quid obstat, etiam alia mortis genera ideo translate

per ὑπὸ designari, quia caesus ordinario succumbit.

Et ita Homerus milles ait sub meis manibus domabitur,

cadet. J. F. R.

Λαααα 3:

69. 'O

συντομοῦν ἐπικαυρότα, ἢ σίνην ἀπὸ
χρυσῆς φιάλης, κακίῃ ἢ ἀκούτῳ συνα-
κραθεῖσαν φιλοτησίαν· ὁ δὲ κίνδυνος ἐμοὶ
μὲν, εἰ παρολισθεῖ τὸ σμιλλίον, ἢ ἀμάρ-
τοι δὲ τομῆς δὲ ἐπ' εὐθὺ, ὀλίγοι τι αἰμά-
ξαι τῷ δακτύλῳ ἐντεμόντα· οἱ δὲ, ὡς Φῆς,
θανάσιμα εὐωχῶνται, ἢ ταῦτα μυρίοις
κακοῖς συνόντες. αὐτ' ἐπεὶ δὲν πείσων, ὅ-
μοιοι μάλιστα φαίνονται τοῖς τραγικοῖς ὑπο-
κριταῖς, ὧν πολλὰς ἰδεῖν ὅβρι, τέως μὲν Κέ-
κροπος δὴθεν ὄντας, ἢ Σισύφους, ἢ Τηλέ-
φους, Ἀλφειοματ' ἐχούσας, ἢ Ξίφην ἐλεφαν-
τόκαπα, ἢ ὀπίσσωτον κόμην, ἢ χλαμύ-
δα χρυσοπάσαν. ἢν δὲ, οἷα πολλὰ γίγνε-
ται

inclinato corpore scindere coria, quam au-
rea in phiala bibere temperatum cicuta &
saconito amicitiae poculum. Periculum au-
tem mihi quidem, si fallat scalprium, &
a recta incisione aberret, cruentare vulnuf-
culo parvam partem digiti: at illi, ut nar-
ras, mortiferas epulantur coenas, atque in-
finitis versantur in malis. Deinde cum ce-
cidere, simillimi videntur tragicis actori-
bus, quorum multos videre est aliquamdiu
quidem, Cecropes nempe cum sunt, aut
Sisyphi, aut Telephi, diademata habere &
gladios eburneis capulis, & jubam fluctu-
antem, & chlamydem auro distinctam. Si
vero, qualia multa accidunt, fallente ina-
ni

α καὶ ἀμάρτοι δὲ τομῆς δὲ ἐπ' εὐθὺ] Nil mut. Edd. Αἰμάξαι τοὺς δακτύλους ἐν. ἰλ. τι. G.

63. Πῶς δὲ χρυσῆς φιάλης] Nunquam sibilibus a-
cupis dēbentur. Illa time cupi pocula sumas. (Juvon.

X. 25.) G.

66. καὶ ἀμάρτοι δὲ τομῆς] Τὸ ἔξω δὲ ἐπ' εὐθὺ τομῆς γ.

65. Ὁ δὲ κίνδυνος] Adscripterat Solan. conf. Συγρ.
p. 413. I. c. Quom. Hist. c. 45. Ibi autem simili stru-
ctura κίνδυνος μίγνυται legitur, ex Cod. L. pro vulgato
κίνδυνος μίγνυται.

66. εἰ παρολισθεῖ] εἰ παρολισθεῖ forsan. F.G. Immo
si necessario ab ἀλυσίῳ deducendum esset; sed quum
& ab ἀλυσίῳ possit, nihil in accentu muto. Vid.
Scoti Grammat. p. 489. atque alibi.

67. Αἰμάξαι] In his quoque verbis maculae sunt e-
luendae veteris codicis ope, quae sic eduntur: ὁ δὲ
κίνδυνος ἐμοὶ μὲν αὖ παρολισθεῖ τὸ σμιλλίον, ἢ ἀμάρτοι δὲ
τομῆς δὲ ἐπ' εὐθὺ, ὀλίγοι τι αἰμάξαι τῷ δακτύλῳ ἐντεμό-
ντα. Latinus interpres: Nam mihi hoc unum periculi
est, ut si paululum aberret smillon, defleatque a re-
cta incisione, summum secantis digitum exiguo intingat
sanguine. Αἰμάξαι non construitur cum secundo casu,
sed legendum ex Ms. αἰμάξαι τοὺς δακτύλους ἐντε-
μόντα ὀλίγοι τι. & vertendus totus locus: Mihi enim
hoc unum periculum est, si scalpillum aberret, defleatque
ab incisione recta, digitos leviter secando vulneret.

Αἰμάξαι τῷ δακτύλῳ ἐντεμόντα] Adsentior quidem
Clar. Graecis δακτύλους scribi posse, aequae ac su-
pra Tex. c. 39. licet alio cum verbo, ἐντεμόντας τοὺς
δακτύλους. Interim ex vulgata lectione non sequitur,
αἰμάξαι hic esse constructum cum secundo casu, qui
potius pendet ab ὀλίγοι, & ita intelligenda vulgata,
ἐμοὶ μὲν κίνδυνος, — ἐντεμόντα αἰμάξαι ὀλίγοι τι τοῦ δα-
κτύλου. Cumque velit extenuare suum periculum,
haud absurda sic est vulgata; quare nihil mutavi; co-
que minus jam immuto, quod his scriptis video Cl.
Gesner. etiam sic vertisse. Neque quisquam spero ἐ-
ντεμόντα malit, propter μὲν, qui meminisset ἐντεμόντα
αἰμάξαι nihil aliud esse, quam ὡς vel ὅτι ἐντεμόντα αἰμά-
ξαι

ξω, usitata accusativi cum infinitivo structura, cujus
exempla vel magis intricata vidimus alibi. Sed plane
ut hic, supra c. 4. f. ἐντέμω σοι ἀνάγκη — ἢ ἐντεμό-
μαι φαγόντα. quod frustra improbabat Soulius noster.
Et cur, quacso, hoc magis durum est, quam Latini-
orum, non licet mihi otiosum esse, pro, ut otiosus
sim. Eadem ratione ἔξω quod dativum postulat, ha-
bet accus. seq. infin. Luc. VI. 4. Vid. nos ad de Sacrif.
c. ult. f. Adde Aelian. XIV. 18. ubi nominativo praec-
edente, accusativus tamen cum infin. sequitur; nam
πρωτὶ αὐτῶν, ὅς αὐτοὺς πικροῦται, ὡς τὸ εὐδὲς, αὐτοὶ τιμω-
ρίαν ἐκείνῳ, ὅς Ὀλυμπία θεώμενος — ἐπὶ τῷ αὐτῷ
μόλῃ παρολισθεῖ. Noster Jov. Conf. c. 7. f. εἰ γὰρ ἀπὸ
χρυσῆς αὐτῶν τὸ ἀθανάτους εἶναι, ubi & ἀθανάτους εἶναι
sine τὸ dicere potuisset. Sed quo plura in re facili?
Alia quae adnotavi, dabo, ubi tempus permittet, lo-
cusque postulat. Alios interim accusativos pro nomi-
nativis positos vide ap. Kusterum ad Aristoph. Plut.
vf. 55. & 200. & 531.

74. Ξίφην ἐλεφαντόκαπα] Heliod. lib. 2.
Ξίφην ἐλεφαντόκαπα] Regi Scenico tribuit Micellus
ξίφην ἐλεφαντόκαπα, ἢ ἐπὶ τῷ αὐτῷ αἰμάξαι. oburneis capulis
gladios, & comam ventilosam, sic interpres. Sed
hoc nullus mortalium intelligit. Κόμη ἐπὶ τῷ αὐτῷ
coma promissa, quae flagellat cervices, Coma vaga &
volucris, ut Tertullianus loquitur, quae motu corpo-
ris aut aurae facile movetur. Pollux IV, 19. ubi agit
de personis Comicis: τῷ δὲ ἐπὶ τῷ αὐτῷ ἐπὶ τῷ αὐτῷ
αἰμάξαι, ἢ τῷ αὐτῷ αἰμάξαι, ἢ τῷ αὐτῷ αἰμάξαι,
αἰμάξαι, ἢ τῷ αὐτῷ αἰμάξαι, ἢ τῷ αὐτῷ αἰμάξαι,
& jactabundo, est color & coma niger, movetur seu
vibrantur capilli. Philostratus in imaginibus describit
Cyclopem χαλκῶν ἀναστρέφοντα ὄφιν, ἢ ἐμφύλαθι πι-
πύλῳ. jactantem rictos crines & multos instar
quer-

ni vestigio illorum aliquis in media scena concidat, risum nempe praebeat spectatori-
bus, fracta cum ipso diademate persona,
cruentatoque vero actoris capite, & cruri-
bus magnam partem denudatis, ut appa-
reat, interiora vestitus esse panniculos mi-
seros, & cothurnorum subligationem de-
formissimam, nec ad pedis rationem respon-
dentem. Vides quomodo jam me quoque
similitudine uti docueris, galle optime. Sed
tyrannis quidem talis tibi visa est. Quo-
ties vero equus, aut canis, aut piscis, aut
rana fuisti, illam quomodo tulisti commo-
rationem?

ται, ὁ προσκρούσας τις αὐτῆς ἐν μέσῳ
τῇ σκηνῇ καὶ διαπέσει, γέλωτα δηλαδὴ παρ-
έχῃ τοῖς θεαταῖς, τὸ προσωπεῖον μὲν σιν-
δοτρικόν αὐτῶν ἀφαιρημένον, ἡμαγμένης
δὲ τῆς ἀληθοῦς κεφαλῆς τῷ ὑποκριτῇ, καὶ τῇ
σκαλῶν ὅτι πολλὸν γυμνωμένην, ὥς δὲ τῇ
ἐσθῆτι τὰ ἐνδόν φαίναται ῥάκια δύστη-
να ὄντα, καὶ τῇ ἐμβάδων τῇ ὑπόδοσιν ἀ-
μορφωτάτην, καὶ ἐχὶ καὶ λόγον τῷ ποδός.
ὅρας ὅπως με καὶ εἰκάσει ἐδιδάξας ἤδη,
ὅτι βέλτερε ἀλεξιφρόν; ἀλλὰ τυραννὶς μὲν
τοῦτόν τι ὄφθῃ ἔσθῃ, ἵππος δὲ, ἢ κύων,
ἢ ἰχθύς, ἢ βάτραχος ὅποτε γένοιτο,
ὅπως ἔφες ἐκείνην τῇ ἀφαιρήσει;

ΑΛΕΚ.

ὁ Προσκρούσας] Κοιμωμένος G. & Schol. e Παρίχῃ] Sic Edd. Excepta Fl. quae παρίχῃ. Παρίχῃ G. d' Oe
Omisit Fl. e Ἐμβάδων] Sic Fl. f. P. &c. Κοιμῶν P. f' Ἐδιδάξας] Ἐδίδαξα marg. A1. g' Ὅτι P.

77. Κοιμωμένος] Κοιμωμένῳ εἰς καὶ βαίνειν, καὶ ἐπιχέρειν. V.

querens. Talis ἰστίαις κόμη mihi videtur conspici
in Alexandri Magni nummo, quem cum alii, tum
Jacobus Sponius nuperius attulit in antiquitatibus Cu-
riosus Gallice editis.

77. Προσκρούσας — παρίχῃ] De histrionibus Re-
gis personam gerentibus, ἢ δι' αἷα ποικίλῃ γίνεται προ-
σώπῃς τις αὐτῶν οὐ μόνον τῇ σκηνῇ καὶ διαπέσει, γέλωτα δη-
λαδὴ παρίχῃ τοῖς θεαταῖς. Quod si quis, qualia plo-
rumque acciderunt, ipsorum aliquis impingens, media in
scena cadat, risum profecto movet spectantibus. sic in-
terpretantur. In Ml. pro προσκρούσας habetur κοιμω-
μένος & pro παρίχῃ, παρίχῃ. Vocabulum rarum
est κοιμωμένῳ, in locum vacuum venire, ubi sit ca-
dendum, ut si quis putet se per scalas, illis ablatis,
ex editiore loco descendere, necesse est ut cadat. Plu-
tarchus in Flaminio, cum narrasset Graecos in ludis
Isthmiis, praconis vocem qua liberos illo esse jusse-
rat, tanto excepisse plausu, ut corvi supervolantes in
stadium deciderint, causam hujus rei reddit: αἰτία
δὲ τὸ αἰὶν ὅτι οὐκ ἔστιν ἡ φωνὴ ποικίλῃ & μεγάλη φέ-
ρεται, ἀφαιρημένῳ ὑπὸ αὐτῆς οὐκ ἀντιπρὸς τοῖς πι-
στούχοις, ἀλλ' ἐλθόντα πρὸς, καὶ αὐτῇ κοιμωμένῳ.
Causa est divisio aeris: cum enim multa & elata vox
mittitur, divisus ab ea non sustinet volucres, sed facti
ut decident, ut solet illis venire qui in loca vacua ve-
nient, ubi nullum est solum, cui insistant, ubi est
hiatus, sicut in fossis, & puteis. Non vero in scena
plana illos histriones, de quibus loquitur, cadere, sed
de altiore loco in humiliorem & depressiorem, osten-
dunt frequentia, ubi totum corpus gravi illorum κρο-
ταφιστῶν lapsu vulnerari, & violari ait. Hujus vo-
cabuli vim cum non caperent scioli, subposuerunt
notius & tritius προσκρούσας. Fuisse vero in theatris

non unum locum, ubi histriones poterant praecipites
cadere in inferiora loca, liquet cum ex aliis antiquo-
rum locis, tum ex Pollucis lib. IV, c. 19. ubi agit de
theatri partibus.

80. Αὐτῶν ἀφαιρημένῳ] Τὸ εἶναι ἰστίαις.
Αὐτῶν ἀφαιρημένῳ] Bene Gujet. ait εἶναι per ellipsin in-
telligi. Et vidimus alibi, ut supra I. Var. Hist. c. 33.
Neque id hic rursus monerem, adeo est obvium; nisi
incideret, Cl. Perizonium ad Aelian. l. c. 3. frustra
εἶναι addere jubere, quum recte in Aelian textu sic
καὶ αὐτῶν αὐτῶν τῷ καλῶν. Ellipsi prorsus eadem.
Tria similia dedit Bergl. ad Alciphron. p. 12. Addo igitur,
(quia & Spanhemium in eo errasse observat il-
le.) ex Nostro T. I. Tim. §. 22. v. 79. ἀφαιρημένῳ
με αὐτῇ δόλῳ. Soph. Aj. 56. Δίαις ἀπῶσας & καὶ μα-
ρισμῶσας, αὐταῖς παρῶν ἐκείναις. Hec. II. Θ. 24.
Αὐτῇ καὶ γὰρ ἴσταιμι — Arrian. II. c. 2. f. ἐκτὸς ἢ
καὶ αὐταῖς ἀνδράσι ἴσται. Noster denuo Isocr. c. 27.
καπὸν αὐτῇ κηρύ. Et c. 33. ἐπιτρέψαι αὐτῇ ἀφαιρημένῳ.
Ne plura jam congeram. Nana vel centies in Lucian-
o occurrit.

83. ῥάκια δύστηνα] Tangit scenicas vestes servorum.
Duplex vestis in scena, liberorum & servorum, ut
patet apud I. Polluc. c. 13. l. 7. Eorum qui servos finge-
bant vestes centuculi ex parvulis pannis. Sic pag.
1029. αἱ τραγικαὶ ἰστίαις αἱ μικρὰ πρὸς ὑπὸ τοῖς στυγ-
καρμέναι. Hinc consensuum mimi, apud Apul. Apol.
1. Hinc locus ille Plautinus: Consensus tunicis hac ad-
venio non delis.

84. Ἐμβάδων] Ex glossa natum καὶ ἔμβαν. Ἐμβάδων
supra habuimus Juv. Trag. c. 42. m. atque alibi. Vid.
Isidorem.

ΑΛΕΚ. Μακρόν ἂ τῷτον ἀνακινεῖς ἢ λόγον, καὶ ἐ τῷ παρόντι χειρῶ, πλὴν τόγε κεφάλαιον, ἐδεῖς ὅτις οὐκ ἀπραγμο- νέτερος ἢ βίαν ἐδόξε μοι τῷ ἀνθρωπείῳ, μόναις ταῖς φυσικαῖς ἐπιθυμίαις καὶ χρεῖαις, ἐμμεμετρημένῳ τελώνῃ δὲ ἵπποι, ἢ συκοφάντι βάτραχον, ἢ σοφιστὴν κολοῖον, ἢ ὀλοποῖον κώνωπα, ἢ κίναιδον ἀλεξιφρόνα, καὶ τᾶλλα, ὅσα ὑμεῖς ἐπιτηδεύετε, οὐκ ἀν' ἰδοῖς ἐν ἐκείνοις.

ΜΙΚ. Ἀληθῆ ταῦτα ἴσας, ὦ ἀλε- τρώον. ἐγὼ δὲ ὅγε πέπονθα, οὐκ αἰ- χύνομαι πρὸς σὲ λέγειν. ἐδέπω δύναμαι Σπομαθεῖν ἢ ἐπιθυμῆσαι, ἢ ἐκ παιδῶν εἶχον πλάσει γενέσθαι. ἀλλὰ μοι καὶ τὸνύπνιον ἔτι πρὸ τ' ὀφθαλμοῦ ἔστηκεν, ἐπιδεικνύμε- νον τὸ χρυσίον καὶ μάλιστα ἐπὶ τῷ καλάρα- τῳ Σίμωνι Σποπνίγομαι, τρυφᾶντι ἐν ἀγα- θοῖς τοσούτοις. ΑΛΕΚ. Ἐγὼ σε ἰάσομαι, Μικυλλε, καὶ ἐπείσῃ ἔτι νῦν ὅτιν, ἐξα-

27. GALL. Longum hunc sermonem moves, nec praesentis temporis. Verum- tamen hoc caput est, nulla harum vitarum non magis, quam est hominum, tranquilla mihi visa est, quippe quae solis se natu- ralibus cupiditatibus & necessitatibus meti- retur. Publicanum vero equum, aut calu- mniatorem ranam, aut Sophistam graculum, aut coquum culicem, aut cinædum gal- lum, aut reliqua, quibus vos studetis, in illis non videas.

28. MIC. Vera haec forte, galle. Ego vero quomodo affectus sim, dicere apud te non erubesco. Nondum possum dediscere cupiditatem, quam habui a pueris, dite- scendi. Verum mihi & insomnium adhuc stat ante oculos, aurum ostendens, & ma- xime de execrabili illo Simone angor, qui in tantis bonis delicate vivit. GALL. Ego te, Micylle, sanabo. Et, quando adhuc

nox

a Τούτον] Ita dedi ex L. P. Τοῦτον Edd. vulgo. b Ἐμμεμετρημένῳ] Συμμεμ— G. Μιμετρημένῳ Fl. c Ἐπιταθύνει] Ἐποῦτε marg. A1. d Ὅγι] Ὁ Fl. e Μοι] Μὴ Fl.

b Ἐμμεμετρημένῳ] Συμμεμ— G. Μιμετρημένῳ Fl. c Μοι] Μὴ Fl.

95. Ταῖς φυσικαῖς ἐπιθυμίαις] Πάνυ παλαιόλαος τοῖς φυσικαῖς τῷ ζῶντι ἴσας, τὰ τῷ ἀνθρώπῳ ἐπιταθύνματα ἡ- μοῖα. τῷ εἰς τὰς θηλείας πλεονεκτικῷ τῷ ἵππῳ, τὸ τῷ τε- λώνῃ ἀπληροῖ. τῷ βατράχῳ φλυαρῷ τὸ συκοφαντικόν.

τῷ κοτίλῳ τῷ κολοῖῳ ἐ δουλεύει τὸ σοφιστικόν. τῷ δητι- κῷ τῷ κωνῳ, καὶ παντὸς ἄνω ἐν προσηπτικῷ, τὸ μα- γικόν. τῷ πρὸς ἔχθρῳ ἰατρῷ τῷ ἀλεξιφρόνῳ τὸ τῷ κί- ναίδῃ ἀλεξίφρον.

93. Τόγε κεφάλαιον] Supra T. I. Nigr. c. 1. p. 39. ἐν κεφαλαίῳ συμμασίᾳ est. Vid. ibi Bourdel. In Quom. Hist. c. 28. f. αὐτὰ δὲ τὰ κεφάλαια. Ista capita & συμμασία. Item Char. c. 2. τὰ κεφάλαια τῷ γυγνόμε- νῳ. Asin. c. 29. pr. κεφάλαιον τῷ κακῷ συμμα, cu- mulus malorum.

J. F. R.

96. Ἐμμεμετρημένῳ] Dicit Alestryon: Nullam vitam humana tranquilliorē esse, si modo sit μόναις ταῖς φυσικαῖς ἐπιθυμίαις, καὶ χρεῖαις ἐμμεμετρημένῳ, πατηναιῶν ἀνταχὰς cupiditatibus & usibus circum- scripta. Sed quis dixit ἐμμετρήν, aut ubi legitur ἐμ- μετρημένῳ? Nusquam quam in hoc loco, qui me- rito suspectus fuit viris doctis. Ms. noster scribit ἐμ- μετρημένῳ. Optime. Thucydides lib. 2. ἐν αἷς ὠδαι- μοῦσαι τι ὁ βίῳ ὁμοίως ἐ ἐνταλδύσθαι ἐμμετρήν. Quorum visa simul & mors felicitate circumscripta est, hoc est qui vivi & morientes fuerunt felices. J. G. G.

Ἐμμεμετρημένῳ] Simplex μεμετρημένῳ quod Fl. habet, non displicet; & sic supra de Merc. Cond. c. 30. pr. καὶ ὡς μεμετρημένῳ τῷ ἐπιθυμῷ. Alia de hoc verbo vid. notata ab Cl. Hemsterb. ad Nigr. c. 15. p.

54. Conf. & pro Imag. c. 21. f.

J. F. R.

5. Ἐκ παιδῶν] Modo plurali numero effecti, et si de uno tantum homine sermo est, modo singulari, vid. supra Tox. c. 27. Plural. tamen fere frequentior, Diad. Sic. L. 2. c. 55. pr. ἐκ παιδῶν ἐν ἐξήλικας. Ite- rum sic ibid. &c. vid. supra. At singularis praeter Alciph. ibi adductum, etiam est apud Nostrum, Tox. c. 57. med. ἰταῖρος ἐκ παιδὸς ἄν. Ac rursus ap. Diad. Sic. III. c. 32. f. ἐκ παιδῶν — ἀποτέμνεται, pro ἐκ παιδῶν.

J. F. R.

10. Ἐγὼ σε ἰάσομαι] In Evang. Matth. XIII. 15. καὶ ἰάσομαι αὐτοὺς legimus, ubi Rever. J. Elsnor. haec Luciani adferens monet, id in genere esse: juvabo, malo liberabo (Immo & errore liberabo) Lucianum- que similiter locutum in Eugis. & Catapl. Vid. igitur Eug. c. 5. & Cat. c. 7.

J. F. R.

16. Καὶ μὴ τοιχαρυχεῖν] Καὶ μὴ τοιχαρυχεῖν. Th. M. Καὶ μὴ τοιχαρυχεῖν με συναναγκάσεις; Laborare hunc locum vidit Marcellius. sed remedium praesentius nobis Ms. offert, in quo legitur, εἰ μὴ ἐ τοιχαρυχεῖν γὰρ σὺ με ἀναγκάσεις. Nunc in me compelles

ga-

nox est ; surge , sequere me. Abducam enim te ad ipsum illum Simonem , & in aliorum divitum domos , ut videas , qualis sit illorum conditio. MIC. Quomodo hoc clausis januis ? nisi forte parietes perfodere me cogas ? GALL. Minime. Sed Mercurius , cujus sacer sum , eximium hoc mihi dedit , si quis longissimam in cauda pennam , quae propter molliem inflectitur. . . MIC. Duae sunt tales. GALL. Dextram igitur si cui habendam praebeam , quamdiu voluero , ille aperire januam unamquamque potest , & videre , non visus ipse , omnia. MIC. Nesciebam , te quoque , galle , praestigiatores esse. Si ergo hanc mihi semel commodaveris , videbis huc translata brevi tempore Simonis omnia , eo enim abiens huc ea transferam : ille vero rursus arrodet , dum producit , soleas. GALL. Nefas est

νασας ἐπε μοι , ἀπάξω γὰρ σε πρὸς αὐτὸν ἐκεῖνον τὸν Σίμωνα , καὶ εἰς τὰς τῶν ἄλλων πλουσίων οἰκίας , ὡς ἴδοις οἷα τὰ παρ' αὐτοῖς ἔστι. ΜΙΚ. Πῶς τῆτο , κεκλεισμένων τῶν θυρῶν ; εἰ μὴ καὶ τοιχωρυχεῖν με βαναγκαίους ; ΑΛΕΚ. Οὐδαμῶς , ἀλλ' ὁ Ἑρμῆς , ὅστις ἱερός εἰμι , ἐξαίρετον ἔδωκε μοι τῆτο , ἥν τις τὸ ἑρᾶιον πτερόν τὸ μήροισιν , ὃ δὲ ἀπαλότῃσι ἐπικαμπές ἔστι. ΜΙΚ. Δύο δ' ἐστὶ σοι τοιαῦτα. ΑΛΕΚ. Τὸ δεξιὸν τοίνυν , ὅτῳ ἂν ἐγὼ ἡ σποσπασας ὡς ἴδωμαι ἔχειν , ἐς ὅσον ἂν βέλομαι , ἀνοίγειν τε ὁ τοῦτο πᾶσαν θύραν δύναται , καὶ ὁρᾶν τὰ πάντα , ἃ ἰδόμενοι αὐτός. ΜΙΚ. Ἐλελήθεις με , ὦ ἀλεξίρῳαν , καὶ σὺ γόνος ἂν. ἐμοὶ δ' ἐν ἡν τῆτο ἀπαξ ὡς ἴδωμαι , ὅφει τὰ Σίμωνος πάντα ἐν βραχεῖ δέῃ μελεννεγυμᾶ μετόισω γὰρ αὐτὰ παραλθόν. ὁ δὲ αὖθις πετραῖζε. ἡ σποπίνων τὰ καττύματα. ΑΛΕΚ. Οὐδέμις γενέσθαι

f Εἰ μὴ καὶ] Restitut. ex L. P. Καὶ μὴν Edd. Deinde τοιχωρυχεῖν γὰρ σύ μοι Mf. Gr. Καὶ μὴν Marc. g Σποσπασας] Διαγῆσας P. h Ἀποσπασας] Ἀποσπασας marg. At. i Ἀποπίνων] Sic Edd. omnes. Ἀποπίνων Graev. Ἰποπίνων vel ὑπὸ πίνων Poll. Ἰποπίνων volebat M. du S.

parietes perfodere ? Praecedentia vero verba sic distinguenda sunt : πῶς τῆτο , κεκλεισμένων θυρῶν ; quomodo hoc fieri poterit , clausis foribus ?

Εἰ μὴ ἐ τοιχωρυχεῖν] Ita etiam P. & L. Cacterae a vulgatis non differunt , nisi quod in P. ἀναγκ— est , pro σιναι— quae his mutatis satis jam commode habent ; ideoque servavi.

20. Ἐπικαμπές ἐστὶ] Post τὸ ἐστὶ reponendum videtur λασπᾶσαι vel λαστῖλλαι , quod excidit Librario.

Ἐπικαμπές ἐστὶ] Non credo excidisse , λαστῖλλαι. Sed medium Galli sermonem cupidus interruptit Miccyllus ; continuatur autem orationis filum in seqq. λασπᾶσαι &c. Exempla ejusmodi interruptionum apud Comicos sunt obvia. In Terentio vel pueris nota. Similis λασπᾶσαι occurrit rursus Dial. seq. Terent. c. XI. fin.

30. Ὁ δὲ αὖθις — τὰ καττύματα] Locus est qui me diu torfit , praefertim cum nihil in antiquo libro mihi esset praesidii ad eum emaculandum. Nam inquituratum esse nullus dubitabam. Quis enim haec interpretetur , ὁ δὲ , loquitur de Simone cerdone , qui luculentam creverat hereditatem , αὖθις πετραῖζε] λασπᾶσαι τὰ καττύματα. Vertunt : At ille rursus coria calceis assuenda obrodet , ebibetque. Serice aut Scythice si

Tom. II.

interpres locutus esset , aequè intelligeretur ac nunc intelligitur. quid enim ebibes ? quid bibere ad corii rofionem ? Deia ubi in Graecis sunt coria calceis assuenda ? καττύματα sunt soleae , quae calceis suppinguntur , & pedibus teruntur. At pro λασπᾶσαι si legas , ut sine dubio legendum , λασπᾶσαι , omnes tenebrae discutientur , quae locum hunc reddiderant inexplicabilem ? πῶς est sordibus inquino , maculo , λασπᾶσαι est sordibus purgo , emaculo , Hefych. λασπᾶσαι , λασπᾶσαι , πῶς ἢ ὁ ῥυπὸς , λασπᾶσαι est sordibus purgatur. πῶς enim est sordet. Sic hunc Hefychii locum emendandum vidit olim Haverius Stephanus , cum in editis libris legatur λασπᾶσαι , & recte Stephanum legisse hic Luciani locus argumento est. Sententia igitur , Graecorum Luciani verborum haec est : At ille rursus soleas obrodens sordibus purget. Nam sutores etiam ore soleas crepidarum lingendo , & si quid dedecet dentibus abradendo ut magis niterent , emundasse videntur.

Ὁ δὲ αὖθις πετραῖζεται , λασπᾶσαι τὰ καττύματα] Sermo est de homine , qui quum fuisset sutor , dives postea evaserat. Huic bona sua eripere vult Miccyllus , atque adeo ille iterum , inquit , circumrodet , λασπᾶσαι τὰ καττύματα. Haesi ad hunc locum cum Viro magno , J. G. Graevio. Quid enim est λασπᾶσαι τὰ κατ-

Bbbbb

τύ-

δοι τῆτα παράγωγε γὰρ ὁ Ἑμῆς, ἢ ταῦ-
 τῶν τε ἐργάσει) ὁ ἔχων τὰ πτερόν, ἀναβοή-
 σαιτά με καταφωράσαι αὐτόν. ΜΙΚ. Ἀ-
 πίδακα λέγεις; κλέπην τ' Ἑρμῆν αὐτόν ὄν-
 τα τοῖς ἄλλοις φθάνειν τῷ τοιστε. ἀπίσμεν
 δ' ὅμως ἀφέξομαι γὰρ τῷ χρυσίῳ, ἢν δύ-
 νομαι. ΑΛΕΚ. Ἀπότιλον, ὦ Μικυλλε,
 πρῶτερον τὸ πτίλον. τί τῆτα; ἀμφὶ ἀ-
 πίδακα; ΜΙΚ. Ἀσφαλέστερον ἄτως, ὡς
 ἀλεκρυῶν, καὶ σοὶ ἔτι καὶ ἀμορφὸν τὸ πρᾶγ-
 μα ἀν εἶναι, ὥς μὴ χαλεαῖος ἀφ' ὧν δατέ-
 ρον τ' ἑρᾶς μέρῳ.

ΑΛΕΚ. Εἴεν^b ὅτι τ' Σίμωνος πρῶτον
 ἀπικνῶν, ἢ παρ' ἄλλοις τινὰ τ' πλεονάζον,⁴⁵
 ΜΙΚ. Οὐ μὲν γὰρ, ἀλλὰ^c πρὸς τ' Σίμο-
 να, ὅς ἀντὶ διασυλλάξαι τέτρασύλλα^d
 ἴδον, πλεονάζειν, εἶναι ἀξιοῖ. καὶ δὴ πᾶρεσμεν
 ὅτι τὰς δύο. τί ἔτι παρὰ τὸ μὲν τῆτα;
 ΑΛΕΚ. Ἐπίθετα τὸ πτερόν ὅτι τὸ^d κλαῖν-⁵⁰

hoc fieri. Praecepit enim mihi Mercurius,
 si tale quid agat, qui pennam habeat, ut
 cantu meo, quo is deprehendatur, effi-
 ciam. MIC. Non est verosimile quod di-
 cis. Furem Mercurium ipsum invidere il-
 lud aliis. Sed tamen abeamus, abstinereq;
 enim auro, si potero. GALL. Evelle
 prius, Micylle, pennam. Quid hoc? evel-
 listi ambas. MIC. Sic tutius est, galle, &
 tibi minus deforme fuerit, ne claudices al-
 terutra caudae parte.

29. GALL. Sit ita. Ad Simonem pri-
 mo abimus, an ad alium quendam divi-
 tum? MIC. Non sane. Sed ad Simonem,
 qui pro dissyllabo quadrisyllabus jam, di-
 ves factus, esse postulat. Et sane adsumus
 ad januam. Quid ergo post haec agam?
 GALL. Admove pennam ad feram. MIC.
 En

^a ὁ αὐτὸς τ' ἑρᾶς μέρῳ] αὐτὸς — μέρῳ Fl. ^b Ἐπὶ] Πρὶ male Fl. Recte cett. ^c Παρὰ] Restit. ex Fl.
 & V2. Πρὶ cett. Ἐπὶ S. ^d Κλαῖν] Sic esse in J. V2. Fr. B2. & S. notat Solan. Sed & est in H. Fl. &c. recte.

νόμισα? At sagacitas ejusdem Viri Cl. sibi, mihi, &
 omnibus ad haec verba accedentibus, lectionem &
 sensum hujus loci genuinum perinvestigavit, eruto ex
 Hesychio Ἀπικνύων, ἀπικνύων, sordibus purgatur,
 lectoque ἀπικνύων pro ἀπικνύων. Sed ego semper pa-
 tavi, sine dubio typorum vitio, ἀπικνύων pro ἀπικ-
 νύων scriptum esse in Viri Cl. Animadversionibus. Nam
 ἀπικνύων requiritur, sordibus purgans. Atque adeo nul-
 la literarum mutatione, transposito modo & immuta-
 to accentu, locus hic praeclare restitutus est. Ne ta-
 men quid celem; ego, necdum visa Viri Cl. animad-
 versione, cogitaveram ἀπικνύων esse legendum. Sed
 cado hucus meliori, & haud dubie certissimo. J. F.
 Ibid. Ἀπικνύων τὰ κατὰ μέλη] Lege ἀπικνύων. R. G.
 Ἀπικνύων τὰ κατὰ μέλη] Purgare aut eluere solem
 ore non solent, quod audierim viderimve futores,
 sed hoc vetus illorum crimen est, ore illos & denti-
 bus extendere coria. Martialis de sutore, quem Si-
 monis hujus Lucianei archetypum dicas, adeo simi-
 lis est 9, 74. Dentibus antiquas solentis producere pel-
 les, Et mordere luto pueri vultusque solent. Praestigi-
 na tenet &c. Equidem non dubito, dedisse Lucia-
 num ἀπικνύων τὰ κατὰ μέλη, quod inter dictantem
 & scribentem, Jotacistas, ut sunt Graeci a pluribus
 inde saeculis, facillime in ἀπικνύων mutari poterit.
 Certe sic interpretatus sum. J. M. G.
 Ἀπικνύων] Jotaci emendatio ἀπικνύων legentis con-
 mediocissima est, quia mutatione levissima peragitur.

Interim nihil in vulgata mutavi, quia ἀπικνύων quo-
 que adprime adpositum est. Graevii ἀπικνύων certe
 aut vitium est operarum, aut ipse errorem hault ex
 Grammatica, quae vitiosius quotidie procedunt. Ve-
 lati & in paradiigmate verbi χροῖων, in Grammatica
 Περσεjana χρυσῶν male legitur in partic. pro χρυσῶν,
 in tabula ab aliis adjecta, idque in Edd. duabus tri-
 busve.

34. Κατὰ μέλη] Th. Mag. v. φασφ. M. du S.
 38. Ἀπότιλον] V. Th. Mag. v. πτίλον. M. du S.
 46. Παρὰ τ' Σίμονα] Florent. πρὶ τ' Σ. De hac mu-
 tatione nominum eleganter Cl. Casaubonus ad Atha-
 c. 14. lib. 5. Mercer. ad Arist. pag. 241. J. B.

Παρὰ τ' Σίμονα] Ita Fl. Ed. & V2. Bonad. in. Reli-
 qui Impressi πρὶ. M. du S. Recte indicavit. Confuse
 Bonad.

50. Κλαῖν] Cum nihil variant Edd. cur id adpo-
 fuerit Noster, quod silentio faris indicari potest, non
 adsequor. Sed forsitan suspicatus est κλαῖν in quibus-
 dam esse, ut supra Tox. c. 57. quod ibi recte in κλαῖ-
 νον mutatum. J. F. R.

55. Ἀπικνύων γι] Sic Impressi plerique; recte. Vra-
 utraque γι. M. du S.

63. Τὰ δὲ ἐκκαίνοντα εἶδον Σαῦλον] Mf. unam vo-
 cem, quam & exigit sententia, interponit, quae re-
 cienda est. τὰ δὲ ἐκκαίνοντα εἶδον, εἶπας, Σαῦλον.
 At sedecim vidit, optime, Sostus. Nam se dubitare,
 non certo scire num viderit, ex sequentibus licet co-
 gno-

En tibi. O Hercules! aperta est velut clavi janua. GALL. Praecede porro, viden' illum vigilantem & subducentem rationes? MIC. Video, per Jovem, ad obscuriusculam quidem & sitientem lucernam. Est autem pallidus, nescio unde, galle: & totus exaruit, tabefactus nimirum a curis: nec enim alias aegrotare dictus est. GALL. Audi, quae dicit. Scies enim, unde sic habeat. SIM. Ergo talenta quidem sex-
tuaginta illa, secure omnino sub lecto sunt defossa, & nemo omnino vidit. Sed sexdecim illa, vidit me, puto, Sosylus equiso occultare sub praesepio. Semper enim nunc circa stabulum versatur (*in stab. occupatus est*) qui alias omnino nec ejus curiosus, nec laboris est amans. Verisimile autem est, multo his plura esse direpta. Unde enim alias tantum sibi salsamentum obsonasset heri Tibius? dicebatur vero etiam

Ἰδὲ δὴ, ὃ Ἡράκλεις, ἀνα-
πεπύταται ὡς κλειδὶ ἡ θύρα. ΑΛΕΚ.
Ἦγ' ἐς τὸ πρόθυρον, ὅρας αὐτὴν ἀγρυπ-
νῆντα, καὶ λογιζόμενον; ΜΙΚ. Ὅρῳ, ἢ
Δία, πρὸς ἀμαυρὰν ἢ γε καὶ διψῶσαν
θρυαλλίδα, καὶ ὥχρὸς δ' ἔστιν οὐκ οἶδ'
ἢ ὁπόθεν, ὃ ἀλεχίρυν, καὶ κατέσκληκεν
ἅλῳ, ἐκτέλικώς ὑπὸ φροντίδι δι' ἀδὴ,
ἢ γὰρ ποτεῖν ἄλλως ἐλέγχο. ΑΛΕΚ. Ἀνα-
βοῶσα ἢ ἢ φησιν, εἴση γὰρ ὅθεν ἔσας ἔχει.
ΣΙΜ. Οὐκὲν τάλαντα μὲν ἐξεδμήκοντα ἐκεί-
να πάνυ ἀσφαλῶς ὑπὸ τῇ κλίνῃ καλο-
εῦρυκται, καὶ ἐδοῖς ὅλος εἶδεν τὰ δὲ ἐκκαί-
δεκα ἢ εἶδεν, οἶμαι, Σωσύλῳ ὁ ἰκπεκόμε-
νος ὑπὸ τῇ φάτῃ καλακρύπτοντά με ὅλος
γὰρ ἐξεί τ' ἢ ἰκπεκόμενος ὅστιν, ἢ πάνυ ὅστιν
μάλιστα ἢ ἄλλως, ἐδὲ φιλόπονῳ ὦν. εὐκὸς
δὲ διηρησῶς πολλῶν πλείων τέτων. ἢ πῶ-
θεν γὰρ ὁ Τίβις τάριχον αὐτῷ ἔτω μέγαν
ἠψῶ

ἢ ἀναπύταται] ἀναπύταται marg. A1. & Fl. male. f Γα] Sic Fl. Fr. Ald. B1. H. P. S. T. f. cum
V2. g Ὅπῳ] Ὅπῳ marg. A1W. h A] Ὅ Fl. i Ὅλος] ἄλλῳ non male Fl. k εἶδεν, οἶμαι] Sic G. P.
& marg. A1. Oīmai abest in Edd. l Ὅλος] Ὅ Fl. Vulgatum firmat P. m ἰκπεκόμενος] ἰκπεκόμενος Fl. Et i. minustu-
la; Cett. i unciali, ac si nomen Viri esset, & sine accentu in med. ἰκπεκόμενος L. n ἄλλως τ'] Delevi eum solam.
illud τi, cū erat in omnibus Edd.

69. Ὁ Τίβις] Οἰκίτη ὄνομα. V.

gnoscere. Paullo inferius: ἐκκαίδεκα, ὃ Μικέλλε, μὴ
καταφυγῶν παρόντας ἡμᾶς. Vertunt: Tace Micylle,
ne nos praesentes prodas in furto? Quis furabatur? At-
qui jam Gallus praedixerat furari non licere, nec
quicquam rei alienae tangebant. Praeterea ubi in
Graeco est, in furto? Ista igitur verba dele, si Graeca
recte velis intelligere. J. G. G.

65. Ὅλος γοῦν] Si quis Cod. ἅλῳ haberet, non
spernerem, causam vid. ex not. nostra seq. Satis ta-
men tolerabile est ὅλος. J. F. R.

66. Περὶ τ' ἰκπεκόμενος ἢ πάνυ ἐπιμελής] Typographi
vitium esse ducetem, nisi in omnibus editionibus in-
veniretur. Scribendum enim περὶ τ' ἰκπεκόμενος ἢ πάν-
υ ἐπιμελής. J. G. G.

Ibid. Ἐπιμελής ἄλλως, ἐδὲ φιλόπονῳ ὦν] Delendum τ',
& sic interpungendum, ut vides, ne in sensum delaba-
tis absurdum, quem secutus prior interpret est. M. du S.
Ἐπιμελής ἄλλως, ἐδὲ φιλόπονῳ ὦν] Quia nimis bre-
vis est Solani nota, sed ad veritatem faciem praeficiens,
nonnulla addam: Versio, quam ille absurdam vocat,
haec fuit: Itaque de curando stabulo non est admodum
solicitus, quatenus nec alias admodum laboris appa-
rens; Graeca enim sic legebantur: ὡς γοῦν περὶ τ'

ἰκπεκόμενος ἢ πάνυ ἐπιμελής, ἄλλως τ' ἐδὲ φιλόπονῳ
ὦν. Cl. Gesn. sic: Etenim circa equile non valde jam
diligens est, qui neque alias laboriosus sit. Nec pote-
rat aliter ex vulgata, quam, distinctione mutata, & re
ejecto, nunc in sensum plane contrariam converti,
rem enim ipsam flagitare puto, ut servus alias negli-
gens stabuli, nunc thesaurum in stabulo latentem
sciens, plurimum in eo versetur, ut sub diligentiae
praetextu occasionem capteret subiade aliquid inde au-
ferendi; nec enim simul & semel audebat aut poterat
auferre. Hinc itaque nata Hero furti suspicio, & in-
solitae rei admiratio, quod equisonem olim parum
curiosum sui stabuli, jam adeo frequentem atque in-
purgando eo sollicitum cerneret. Qui sensus ex ver-
sione jam satis patet, praeter quo pristina lectio sponte
jam corrueret: nec quisquam, credo, argutari volet,
ut vulgatum defendat, in quo nihil cum furti suspi-
cionis cohaeret, nisi dixeris: quia ex furto jam dives
factus est, negligit stabulum. At ut hoc per se nihili
est, ita magis friget, si nova negatio subsequitur,
neque alias solet esse diligens; quid ergo sic praeter so-
litum facit? J. F. R.

69. Ὁ Τίβις] Vid. supra T. I. Tim. c. 14. m. M.
Bbbbb 2 du S.

ᾧ φάνηκεν ἐχθές; ἐλέγεις δὲ τῇ γυναικὶ ὡς
ἐλλόβιον ἐὼν ἡδὲ πέντε δραχμῶν ὅλως
τὰ μὰ ἔτοι σπαθῶσι τῷ κακοδαίμονι.
ἀλλ' ἐδὲ τὰ ἐκ πώμαλα ἐν ἀσφαλεῖ μοι
ὑπόκει, τσαῦτα ὄντα. δέδια γὰρ μή τις
ὑπορύξας τὸ τοῖχον, ὑφέληται ταῦτα.
πολλοὶ φθονῶσι, καὶ ἐπιβλεύουσίν μοι, καὶ
μάλιστα ὁ γείτων Μίκυλλος. ΜΙΚ. Νὴ
Δία, σοὶ γὰρ ὅμοιός ἐγώ, καὶ τὰ τρύβλια
ὑπὸ μάλης ἄπειμι ἔχων. ΑΛΕΚ.
Σιώπησον, ὦ Μίκυλλε, μὴ καὶ αὐφωράσῃ
παρόντας ἡμᾶς. ΣΙΜ. Ἄριστον γὰρ ἀγρυπ-
νον αὐτὸν φυλάττειν ἅπασαν ὥς εἰμι
ἀλφειῶν ἐν κύκλῳ τῶν οἰκίαν. τίς ἔστι;
ὄρω σέ γε, ὦ τοιχωρύχε, μὰ Δία, ἐπεὶ
κίων γε ὦν τυγχάνεις; εὖ ἔχει. Στεννὴν δὲ
αὐθις ἀνορύξας τὸ χρυσίον, μή τι με πρῶτον
δέλαθεν. ἰδὲ πάλιν ἐφόφκ' ἐτις ἐπ' ἐμὲ,
δηλαδὴ πολιορκεῖμαι, καὶ ἐπιβλεύομαι
πρὸς ἀπάντων. πῶς μοι τὸ ξιφίδιον, ἀν-
λάβω τινά; θάπσωμεν αὐθις τὸ χρυσίον.

ΑΛΕΚ. Τοιαῦτα μὲν σοι, ὦ Μίκυλ-
λε, τὰ Σίμωνος. ἀπώμεν δὲ καὶ παρ'
ἄλλου τινά, ἕως ἔτι ὀλίγον τὸ νυκτὸς λοι-

inaurem emisse contubernali suae drachmīs
quinque. Omnino mea infelices isti per-
luxum disperdunt. Sed neque tot pocula
in tuto mihi sunt reposita: metuo igitur
ne quis perfosso pariete, ea subducatur. Mul-
ti invident mihi & insidiantur, & maxi-
me Micyllus vicinus. MIC. Ita me Jupi-
ter: tui nempe similis ego, & patellas sub
ala habens abeo. GALL. Tace, Micyl-
le, ne adesse nos deprehendat. SIM. Opti-
mum igitur fuerit, ut somno me absti-
neam: omnem surgens circumeo domum.
Quis hic? Equidem te video perfosso par-
rietum, per Jovem. . . Quandoquidem
columna es, bene habet. Numerabo ite-
rum effossum aurum, numquid me forte
nuper fugit? En iterum aliquis prope me
dedit strepitum. Nempe obsideor, & clan-
culum oppugnor ab omnibus. Ubi mihi
pugio? si quem deprehendero. Sepeliamus
rursus aurum.

30. GALL. Talis tibi Simonis condi-
tio. Abeamus vero etiam ad alium quen-
dam, dum pauxillum adhuc noctis super-
est.

a ὡς φάνηκεν ἐχθ'.] Ὁ φανημένος χθὲς ἐλέγεις marg. ΑΙ. b ὑπὸ μάλης] ὑπομάλης P. c ἄπειμι ἔχων] ἔχω
F. H. Fl. B. &c. omisso ἄπειμι. Sed P. habet quod edidi. Item G. & P. d Πείριμι] Περιλάττωμαι marg.
ΑΙ. e Καὶ ἐπιβλεύομαι] Non legitur in Fl.

70. Τῇ γυναικὶ ἐλλόβιον] Ἐνάντιον τὸ ἐν τῇ λοβῷ, ἢ ἐν
τῇ τῷ ὄντι ἀκρῇ, βαλλόμενον. V.

72. Οὗτοι σπαθῶσι] Μὲτὰ τρυφῆς διακινῶσι. V.

an S. I. c. hujus Edit. c. 22. ibique No. 80. Servi no-
men.

72. Τὰ μὰ — τῷ κακοδ.] Sic nostros vidisti stentis o-
cellos.

78. Σοὶ γὰρ ὅμοιός ἐγώ & τὰ τρύβλια ὑπὸ μάλης ἔχω]
Elegantius & ἀττικωτέρως Mf. τὰ τρύβλια ὑπὸ μάλης
ἄπειμι ἔχων. De quo loquendi genere paulo ante mo-
nui.

78. Idem. Τὰ τρύβλια ὑπὸ μάλης] Alludit ad furtum Si-
monis, de quo supra c. 14. ὅς τὸ τρύβλιον κερμαῖον ὀφει-
λέμεν ὡς ἡλίο ὑπὸ μάλης ἔχων.

78. Τὰ τρύβλια] Mallem τρύβλια. Sed nihil mutavi. Vid.
supra ad c. 14.

79. ἄπειμι ἔχων] P. etiam. Pro quibus in Impref-
sis tantum, ἔχω.

85. Ἀφίμενος αὐθις] Θεοφράστῃς in Charact. π. α.

πείρας, κατὰ τὰς ἀδελφὰς numerantem pecuniam suam fa-
cit p. 51.

2. Γρίφωνα] Conf. supra T. I. Tim. c. ult. Λάχνης,
καὶ Γρίφον. Alciphron. III. Ep. 34. f. Φρίδωνος & Γρίφονος
μικροπραγματοί, ut recte Bergl. legit, nostrumque et-
iam citat in Vit. Anst. c. 23. Ubi habuimus, τὸ δὲ γρι-
φωνα αἶναι & τοκογλύφον. Et ubi jam mallem edidisse
Γρίφωνα, ut pateret nomen viri esse.

5. Ὅπως — τοὺς δακτύλους καὶ σκεληνίσματα] Ὅπως ἐπ-
αγρυπνοῦντα & τοῦτοι ἐπὶ φροντίζον, ἀναλογιζόμενοι τοὺς
τόπους, καὶ τοὺς δακτύλους καὶ σκεληνίσματα. Interpres: Vi-
des hunc etiam curis invigilantem, digitis consortis usu-
tas supputantem. Sed δακτύλους καὶ σκεληνίσματα, non est
consortis digitis, sed cujus digiti consabuerunt. Sic
paulo ante de Simonide: καὶ κατὰ σκεληνίσματα ὅλως ἐκτετα-
κὼς ὑπὸ φροντίζον. Et totus consabuit, & extenuavit

est. MIC. Infelix ! qualem vivit vitam ! inimicis ita divitibus esse contingat ! Per-
cussa ergo illius mala , volo discedere. SIM. Quis me percussit ? a latronibus miser per-
eo ! MIC. Plora & vigila , & similis quan-
tum ad colorem auro tuo evade , illi inta-
bescens. Nos vero , si videtur Gniphonem
videamus danistam : non procul autem hic
etiam habitat. Aperta nobis janua.

31. GALL. Vides vigilantem & hunc
prae curis , computantem usuras ad digitos ,
aridum tabe , quem paullo post oportebit
relictis hisce omnibus , blattam , aut culi-
cem , aut muscam fieri ? MIC. Video mi-
serum & dementem hominem , ne nunc
quidem blatta aut culice melius viventem ,
quam vero hic quoque totus putandis ra-
tionibus contabuit ! Ad alium abeamus.

32. GALL. Ad Eucraten , si videtur. I
Et ecce aperta & haec est janua. Ingredia-
mur ergo. MIC. Isthac omnia paullo an-
te mea erant. GALL. Adhuc enim divi-

πόν' ὄν. MIK. Ὁ κακοδαίμων, ὅσον βιοῖ
ῖον' ἐχθροῖς ἔτα πλετεῖν γενέσθ'. χρεῖ
κόρης γέν' πατάξας αὐτὸν, ἀπελθεῖν βέ-
λομαι. ΣΙΜ. Τίς ἐπάταξέ με, ληστεύο-
μαι ὁ δυστυχής. MIK. Οἴμωζε, καὶ ἄλ-
γρῦπνε, καὶ ὁμοῦ γίγνε τὸ χρῶμα τῷ
χρυσῷ, προσείηκας αὐτῷ. ἡμῖς δὲ, εἰ
δραεῖ, Γνίφωνα τὸ δανειστὴν εἰδόμεν, εἰ
μακρὰν δὲ καὶ ἔτ' οἰκᾷ. ἀνέαχ' αὕτη ἡ
μῖν ἡ θύρα.

5 ΑΛΕΚ. Ὁρᾷς ἐπαγρυπνῶντα καὶ ἡ τῶ
τον' ὅτι φροτῖδων, ἀναλογιζόμενον τοὺς
τόκους, καὶ τοὺς δακτύλους καλεσκληρότα, ὅ
δέησέ μετ' ὀλίγον πάντα ταῦτα ἡ λιπὸν-
τα, σίλφην, ἢ ἐμπίδα, ἢ ἡ κυνόμυϊαν
τογενέας; MIK. Ὁρῶ κακοδαίμονα, καὶ ἀ-
νόητον ἄνθρωπον, ἔδδ' οὐκ πολὺ τὸ σίλφης,
ἢ ἐμπίδ' ἀμείνων βιῶντα. ὥς δὲ καὶ ἔτ'
ἐκτέτηκεν ὅλ' ὑπὸ τῇ λογισμῇ ἐπ'
ἄλλον ἀπίωμεν.

5 ΑΛΕΚ. Παρὰ τὸν Εὐκράτιον, εἰ δὲ
καὶ καὶ εἰδὲ τὸ ἀνέαχ' καὶ αὕτη ἡ θύρα, ὥστε
εἰσίσταμεν. MIK. Ἀπαῖα ταῦτα μικρὸν
ἐμπροσθεν ἐμὰ ἦν. ΑΛΕΚ. Ἐτι γὰρ σὺ
ὄντι-

[f Διαγρύπτει.] Sic P. f. & marg. At. 'Αγρύπτει Fl. Ald. H. B. Fr. S. g 'Ιδμεν] 'Ισμεν P. h Ταῦτα] Αὐτὰ P. Nil mut. Fl. i 'Επὶ] Et hoc esse in Edd. omn. notat Solan. k Λιπὸντα] Sic Fl. &c. omnes. Καλεσκληρότα f. sola. l Κυνόμυϊαν] Sic P. & P. Μύϊαν cett. Edd.

9. Σίλφην] Σίλφη * ζυῦσιον τοῖς κατὰ τὴν ἀλγὴν δὲ
τῶ σίλφης, ἐμπὶς δὲ ζυῦσιον τοῖς κατὰ τὴν γινόμενον ἐπὶ τοῖς
ἴδμεν. (οἱ δὲ ἐμπίδα τὴν κυνόμυϊα φασί. G.)

* Ζυῦσιον] Ζυῦσιον editum ante ; sed ζυῦσιον est in C. & V. prior loco. Altero vero ζυῦσιον in V.

est curis. Sic igitur verte : Vides hunc etiam vigilare
prae curis, supputare usuras, & ejus digitos contabuisse
ut solent esse hominum morbis aut curis confectorum
digiti. posses etiam vertere digitos ejus occalluisse, cal-
lo fuisse obductos, sive callo induisse assidua supputa-
tione. & hoc malo. Mox nescio cur σίλφη Latine ver-
tatur silpha, ut paullo ante σμίλιν, smilium, cum
Latina lingua has voces ignoret, & in ea suppetunt
commoda, nimirum blatta, & scalpellum. f. G. G.

6. Ἐπὶ φροτῖδων] Sic omnes Libri nostri. Ego
mallem ὑπὸ.

Ἐπὶ φροτῖδων] Et ego cum Solan. malim ὑπὸ, ut
supra c. 29. paullo ante med.

7. Καὶ τοὺς δακτύλους καλεσκληρότα] Tolerabile for-

te diviti incommodum, si digiti foli occallescant,
tractanda multum pecunia. Sed blatta, culex, mus-
ca fit, & jam est, hic Gnipho, totus contabuit, ἐκ-
τέτηκεν ὅλ', ut statim dicetur. Quid igitur sibi vo-
lunt hic digiti ? ad computationem pertinent usura-
rum. Puto nempe legendum, quod interpretatus
sum, ἀναλογιζόμενον τοὺς τόκους κατὰ τοὺς δακτύλους.
Particulae καὶ & κατὰ quam facile in Mss. misceantur,
notum est. Si cui vel sic audax nimium videatur mu-
tatio; ponat per ἡ ἄλφ' δυῶν juncta ἀναλογιζόμενον τοὺς
τόκους & τοὺς δακτύλους, nam revera & usuras & digi-
tos numerat, qui usuras computat digitis vel ad di-
gitos.

9. Σίλφην] Conf. infra Ἀπαῖδ. c. 17.

Bbbbbb 3

f. M. G.

M. du S.

19. Οὐκ

^a οὐροπολιῦς ἢ πλοῦτον; ὁρᾷς ^b γυν ^c Εὐκράτιν αὐτὸν μὲν ὑπὸ τῷ οἰκέτῃ προ-
βύτιον ἄνθρωπον; ΜΙΚ. Ὁρῶ, νῆ Δία,
καταπυγασύνην τινὰ, καὶ παρὰ ἡλιασμόν, καὶ
ἀσέλγειαν οὕτω ἀνθρωπίνην ἢ γυναῖκα δὲ
ἐτέρῳ ὑπὸ τῷ μαγείρῃ ^c μοιχευομένην
καὶ αὐτὴν.

ΑΛΕΚ. Τί ἐν ἐθέλοις ἀν καὶ τέτων κλη-
ρονομεῖν, ^d ὦ Μίκυλλε, καὶ πάντα ἔχω
τὰ Εὐκράτους; ΜΙΚ. Μηδαμῶς, ὦ ἀλε-
κίρυν, λιμῶ πρότερον σπολομένη ἢ τοιούτων
τι ^e πείσασμαι. χαίρω τὸ χρυσίον, καὶ
τὰ δειπνα, δύο ὅσολοι ἔμοι γε πλοῦτός
ἐστι μᾶλλον, ἢ ταχυρυχέα, πρὸς τὸ
οἰκετῆς. ΑΛΕΚ. Ἀλλὰ νῦν, ἡμέρα γὰρ
ἤδη ἀμφὶ τὸ λυκαυγὲς αὐτὸ, ἀπίωμεν οἷ-
καδὲ παρ' ἡμᾶς τὰ λοιπὰ δὲ εἰσαυθις ὅψι, ³
ὦ Μίκυλλε.

tias tu somnias? Vides igitur Eucraten i-
hominem senem?
MIC. Video, ita me Jupiter, paedication-
nem, & morbum pathicum, & libidinem
non humanam: uxorem vero altero in an-
gulo a coquo adulterio pollui ipsam quo-
5que.

33. GALL. Quid ergo velisne istorum
quoque heres fieri, Micylle, & omnia ha-
bere Eucratis? MIC. Nequaquam, galle.
Fame inteream potius, quam tale quid pa-
tiar. Valeat aurum & coenae, duo oboli
divitiae mihi sint potius, quam ut paries
mihi sic perfodiatur a servis. GALL. Sed
nunc, dies enim jam circa ipsum dilucu-
lum est, domum ad nos abeamus. Reliqua
5alias, Micylle, videbis.

^a Ὀυροπολιῦς] Ὀυροπόλις L. Ὀυροπόλις marg. A. W. ^b Γυν] Ita inveni in Ald. Fl. P. H. B1. S. Δ' ὦ γ.
& P. ^c Μοιχευομένη] Omisit Fl. ^d ὦ Μίκυλλε] Et hoc abest a Fl. ^e Πείσασμαι] Πείσασμαι Fl. In P. de-
sunt haec quatuor, ἢ τοιούτων τι πείσασμαι f' Eri.] Ego f. sola.

22. Καταπυγασύνην] Καταπυγασύνην καὶ ἡ σποδομένη
γὰρ τῇ ἀσέλγειᾳ. ὅσα ἐν αὐτῇ ἀνθρωπίνῃ εἶναι νομίζου. V.

34. Τὸ λυκαυγὲς αὐτὸ] Τὸ ἰσχυρὸν, ἔτι μακρὰς σκοτίας
ἔσται. V.

19. Ὀυροπολιῦς ἢ πλοῦτον] Supra Dial. Mort. V. f.
etiam passively, ἢ οὐροπολιῦς πλοῦτος ἀνελπίστως.
Long. Pass. IV. p. 129. (137.) οὐροπολιῦ γάμος πλο-
στίν.

20. Ὑπὸ τῷ οἰκέτῃ] Subaudi παραμένοντα. F. G.

32. Eri] Ex f. p. i. ego Solan. noster ego fecerat, ut
cum χαίρω conveniret: concederem, si pro ἔμοι γε
etiam legeretur ἔμοι δ', quo indicaretur haec sibi re-
spondere. Jam vero nihil opus est, & accuratius in-

spicienti adparet, illud ego propius accedere ad reli-
quarum ego, & errorem tantum typographicum esse,
quia πλοῦτός ἐστι, accentu retracto eadem aequae exhi-
bet ac ceterae, adeoque Editorem ne quidem in ani-
mo habuisse, ego dare; quod tamen haud adeo re-
ligiose observarem, si necessitas mutationem suaderet,
aut aliae Edd. bonae notae, vel Codd. ego ha-
berent. J. F. R.

ICAROMENIPPUS, SIVE
HYPERNEPHELUS.ΙΚΑΡΟΜΕΝΙΠΠΟΣ, Η
ΥΠΕΡΝΕΦΕΛΟΣ.

MENIPPUS ET SODALIS.

ΜΕΝΙΠΠΟΣ ΚΑΙ ΕΤΑΙΡΟΣ.

M E N I P .

M E N I Π .

Igitur ter mille haec erant a Terra inde
stadia ad Lunam usque, quae prima
nostra mansio. Hinc ad Solem sursum pa-
rafangae circiter quingentae. Hinc vero in
ipsum caelum, & arcem Jovis arduam . . .
& haec fuerint expedito aquilae unius diei.
SOD. Quid haec, per Gratias, Menip-
pe, de astris disputas, & immurmurans ea

Οὕκ' ἐν τριχίλιοι μὲν ἦσαν ἀπὸ γῆς ἑτά-
διοι μέχρι πρὸς ἧ σελήνην, ὁ πρῶ-
τος ἡμῖν σταθμός. τέντεῦθεν δὲ ὅτι τ' ἡλιον
ἀπὸ ὡδυσσάγης^b πρὸς πεντακόσιοι. τὸ δὲ
ἀπὸ τούτων εἰς αὐτὸν ἤδη τ' ἕρανόν, καὶ πρὸς
ἀκρόπολιν^d καὶ τῷ Διὶ^e, ἀνοδόν, καὶ
ταῦτα γένοιτο εὐζώνῳ αἰετῷ μίας ἡμέρας.
ΕΤΑΙΡ. Τί ταῦτα πρὸς Χαρίτων, ὦ Μέν-
ιππε, ἀστρονομεῖς, καὶ ἡσυχῇ πῶς ἀναμε-
τρεῖς;

MENIPPUS] Nomina personarum in Fl. in hoc opusculo nulla. Spatiis tantum distinguuntur. In B. In-
scriptio est Μένιππος καὶ ἑταῖρος. a Σταθμοί] Omittit P. b Πρὸς] Non legitur in O. c Δι' ἀπὸ] Δ' ἀπὸ O.
d Τῷ] Abest ab O. e Ἀνοδόν] Sic Edd. omn. Ἀνοδόν O.

ΙΚΑΡΟΜΕΝΙΠΠΟΣ, Η ΥΠΕΡΝΕΦΕΛΟΣ] Ἰκαρομέ-
νιππος ὁ προειρημένος ἐπιγύμνασις λόγος, ἀπὸ μὲν (1) τὸ
πρῶτον, εἰς ἀρχὴν τὴν διὰ μὲν ἰσομετρίαν εἰς Ἰκαρόν τ'
Δαίδαλον ὑποφωτισμένον, ἀπὸ δὲ τὸ μεγαλοπράγμων ἐπι-
γύμνασις ἐφασματῶδες, εἰς Μένιππον τὸν Κοῖνον φιλόσοφον
αἰρημαζόμενον, ὃς Πατάρων ὑπάρχων τὸ Λυκίας, καὶ τῷ Ἀν-
τιόχῳ δίδων ὑποφωτισμένον, γινώσκον ὅτι ἐστὶν ἐκαστοῦ
μὲν τὸ σῶμα, καὶ οὐκ ἀδύνατον, εἰδὲ τὴν ἐψῶν, ὅσα
πρὸς (2) ἀπὸς ἀνθρώπων ὑποφωτισμένον, καὶ (3) ὅτις ἀπὸ (4) αἰ-
τίαις ὑπὲρ φιλοσοφίας τῶν Τυρρῶν τ' Ἀπολλωνίου τῷ Τσα-
κίῳ ἀναγράφει βίαν, καὶ ὑπὸ ἑμιστάσεως ἱερῶν κατὰ
Κέρους τὸ Παλαιόν. καὶ ὅτι τούτοις ἐκαστοῦ Ἀ-
πολλωνίου τὸ προσημασμένον γένει ἀνθρώπων, ἡμῶν, φασὶν,
ὅμοιον εὐνοῖαν. καὶ τὸ τῷ βίᾳ λοιπὸν ἀναποσπαστὸς ἔχον
τούτοις, τριτάταις τὴν συγχάριον, καὶ (5) εἰς μὲν ὅτις
ἀπὸ τῆς τῆς χαλκῆς ἀναδοτῆρας, διὰ δὲ ὁ παρὰ Λυκαίους
φασματῶδες γένει τούτοις δὲ τὸ σύνθετον αὐτῶν προσημασμένον,

καὶ ὑπερνεφέλα τερατῶδες, συζεύγνυσι ταῦτα τ' Ἰκαρο-
μένιππον ἀπὸς ἀνθρώπων, ὡς οἱ παλαιὰ ἑταῖροι φάσκουσιν. F.
Sed suppletis deficientib. ex C.

3. Σταθμός] Μοῦσ. V.

4. Παρασάγης] Μίτρον Παρασάγης ὁ ὡδυσσάγης, ὁδὸς
σταδιοὶ λ'. τὸ δὲ σταδίον, ὀργυῖαι ρ'. ὡς περ καὶ τὸ πλεον
πρὸς ρ'. τὸ δὲ μέτρον, σταδία ζ'. τίς δὲ τ' ἀρχαιοτέρων
ὅτις βούλει σταδίον τὸ μέτρον εἶναι. Στράβων δὲ ὁ γεω-
γράφος, ἡ ἀλλὰ δὲ (6) ζ'. V.

Παρασάγης] Ὁ παρασάγης μέτρον ἐστὶ παρ' Ἀγγο-
πτοῖς μὲν ὁ μετρεῖται ἀπὸ τῆς τῆς Νεῆς ἐκτετακτοῦ τῆς
γῆς, ἔχον σταδία λ'. ὁμοίως δὲ ὁ καὶ ζ'. ὁ δὲ σταδί-
ον ἔχει πῶδες γ'. τὸ δὲ ὅμοιον τὸ ὡδυσσάγης τούτοις εἰρήναις
πολλῶν ἐν τῇ ἀναγνώσει (lege ἀναβάσει) τῷ Κόρῳ. G.
(Persica est mensura, non Aegyptia; de qua non Xe-
rophan tantum, sed Herodotus alii que. M. du S.)

(1) Τὸ πρῶτον] Hanc Lacunam V. Codicis & sequentes ex
C. supplevimus. M. du S.

(2) ὅτις] Ὁρ. Edit. Mutavit M. du S.

(3) ὅτις] Ὁρ. Edit. G. ὅτις recte C.

(4) Εἰ τίς τις ὑπὲρ] Pro his tribus ὅτις tantum C.

(5) Εἰς μὲν ὅτις] Pro μὲν ὅτις C. Εἰς μὲν ὅτις V.

(6) ζ'.] ζ' ὡς Excerpta G. quod ipse Excerptor Bruno ex-
ponit ὡς cum semelle. ζ'. est in V.

6. Ἀνοδόν] Hunc locum corruptum esse nullus du-
bito. In Ox. Cod. pro ἀνοδόν, ἀνοδόν legitur. For-
sitan αἱ ὁδοὶ γίνονται ἐκ ταῦτα, vel ἡ ἀνοδόν γ. κ. τ. nam
c. 2. εἰδὲν ἰδίῳ μοι, inquit, πρὸς τὴν ἀνοδόν. M. du S.
Ἀνοδόν] Erunt qui ἀνοδός ex O. praeferant, ut ne-

xus sit ἀνοδόν ἐκ ταῦτα γινώσκον, tumque comma possit
ἀνοδόν tollendum. Nec displicet. Nam ἀνοδόν tum
substantive valebit adscensus. Infra de Lmā. c. 2. f. va-
riatur in τ' ἀνοδόν & τ' ἀνοδόν, quod tamen eodem
redit. J. F. R.

12. Στα-

τρεις; πάλαι γὰρ ἐπακροῶμαι σὺ ὄρακο-
 λυθῶν, ἡλίας καὶ σελήνης, ἔτι δὲ τὰ φορ-
 κὰ ταῦτα ἑσθμῶν τινος, καὶ ὄρα-
 σάγας ὑποξενίζοντο. MEN. Μὴ θαυ-
 μάσῃς, ὦ ἑταῖρε, εἰ μετέωρα καὶ ἀχέρια
 δοκῶ σοι λέγειν· τὸ κεφάλαιον γὰρ δὴ πρὸς
 ἑμαυτὸν λογίζομαι τ' ἐναγχῶ σποδημίας.
 ETAIP. Εἴτα, ὦ γὰρ, καθάπερ οἱ Φοί-
 νικες, ἄστρους ἐτεκμαίρεται ὁδόν; MEN.
 Οὐ, μὰ Δία, ἀλλ' ἐν αὐτοῖς ἄστροις ἐποιέ-
 μην τ' σποδημίαν. ETAIP. Ἡράκλεις,
 μακρόν γε τ' ὄνειρον λέγεις, εἴ γε σαυτὸν
 ἔλαβες κατὰ κοιμηθεὶς ὄρασάγας ὄλης.

MEN. Ὁνειρον γὰρ, ὦ τὰν, δοκῶ σοι
 λέγειν, ὅς σε τιμῶς ἀφίγμαι ὄρα τῷ
 Διός; ETAIP. Πῶς ἔφησθα; Μένιππος
 ἡμῶν Διοπετῆς πᾶρεσθιν ἐξ ἑρανοῦ; MEN.
 Καὶ μὴν ἐγὼ σοι πᾶς αὐτῷ ἐκείνῃ τῷ πᾶ-

te audio, Soles & Lunas, insuper vero et-
 iam grandia nomina, mansiones quasdam &
 parasangas, peregrina ratione memorare.
 MEN. Noli mirari, Sodalis, si sublimia
 satque aëria videar tibi dicere. Summam
 enim apud me nuperae peregrinationis repe-
 to. SOD. Tum tu, o noster, sicut Phoe-
 nices stellis signabas viam? MEN. Non,
 ita me Jupiter; sed ipsis in astris peregri-
 natus sum. SOD. Longum Hercle som-
 nium narras, si imprudens parasangas to-
 tas dormisti.

2. MEN. Somnium nempe tibi videor
 narrare, qui modo de Jove tibi adsum.
 SOD. Quid ais? Menippus nobis a Jove
 demissus e caelo adest? MEN. Ego vero
 ab ipso tibi illo summo Jove advenio ho-
 die;

a Σταθμούς τινος] Σταθμὸς Graev. frustra. b Τινος] Abest a Fl. c Μακρόν γε τ'] Hoc habent Fl. f. Ald.
 H. S. &c. Μακρόν τινος τ' P. & marg. A. W. d Λίγην] Λαλῶν P.

13. * ὑποξενίζοντο] ἔνους & ἀγνώστους ἀφελγομέν-
 νη. V.

16. Λογίζομαι] Ἀριθμῶ. G.

Ibid. Τῇ ἐναγχῶ] Τῇ χροσῶ. G.

22. Παρασάγας ὄλης] Ὁλοκληρῶς. V.

26. Διοπετῆς πᾶρ. ἐξ ἑρανοῦ] Ἀπὸ τοῦ ἑρανοῦ πεισθέν. V.

* ὑποξενίζοντο] ὑποξενίζοντες editum ante, & διαλογόμενος. Emendavit

M. du S.

12. Σταθμὸς τινος] Valde fallor, aut scribendum est
 non longe a principio: πάλαι γὰρ ἐπακροῶμαι σὺ ὄρα-
 κολυθῶν ἡλίας & σελήνης, ἔτι δὲ τὰ φορτικὰ ταῦτα στα-
 θμῶν τινος, καὶ ὄρασάγας ὑποξενίζοντο. Et enim jam-
 dudum te sequens audio soles & lunas, & ridicula illa,
 stadia quaedam & parasangas tanquam peregrinum ja-
 bantem. Vulgo legitur σταθμῶν mansiones. sed στα-
 θμῶν & ὄρασάγας rectius junguntur quam σταθμῶν &
 ὄρασάγας. Si quis tamen malit vulgatam tueri,
 per me licet, praesertim silentibus veteribus libris.

J. G. G.

Σταθμῶν τινος & ὄρασάγας] Ad hunc locum ὁ
 πᾶν Graevius adnotavit rectius jungi σταθμῶν & ὄρα-
 σάγας. Moveret me Viri Eruditissimi auctoritas, ut
 in eandem cum ipso sententiam condescenderem, nisi
 σταθμῶν saepe alibi cum ὄρασάγας junctos offendis-
 sem apud Graecos. Frequentissime apud Xenoph. in
 L. I. Anac. immo etiam in alio loco ab Luciano haec
 duo juncta reperiuntur, sc. in Libro de Conscrib. Hist.
 Τὸ δὲ ἐπὶ τοῖς τόποις αὐτοῖς ψυδῶν καὶ ὄρασάγας
 μόνον, ἀλλὰ & σταθμῶν ὄλης: At vero in descriptione lo-
 corum mentiri non parasangas modo, sed totos etiam
 stathmos. Alex. ab Alex. Gen. dier. L. II. c. 20. Sed

praeter haec, inquit, fuerunt parasanga & stathmos.
 hanc parasangam multi ex triginta conficiunt stadiis,
 stathmum vero quatuor parasangas pene conficere. &c.
 Haec in Observatt. Crit. p. 66.

L. Bos.

14. Διαίρεσις] Conf. supra Orph. c. 42. f. M. du S.

17. Καθάπερ οἱ Φοίνικες] Nautae peritissimi. Aratus
 de Cynosura Phacnom. vl. 40. τῇ δ' ἄρα Φοίνικας πί-
 σσιναι πρῶτον δάμασσαν. Et mox vl. 45. τῇ καὶ Σιδῶνι
 ὁμότατα ναυτίλλουσι π. τ. λ.

J. M. G.

22. Κατὰ κοιμηθεὶς] Conf. Gall. c. 6. f. M. du S.

23. Ὁνειρον γὰρ, ὦ τὰν, δοκῶ σοι λέγειν] Δοκῶ σοι λέγειν.

Th. M.

Ὁνειρον γὰρ, ὦ τὰν, δοκῶ σοι λέγειν] Unde Mar-
 cil. malam lectionem habeat, nescio. Ego δοκῶ σοι in plu-
 rimis jam recte inveni.

J. F. R.

Ibid. Ὁ τὰν] Habebat P. Edit. cum Fl. f. H. S. &c.

Et Schol. ad Gall. Sed cum alias circumflecti amet,
 ut apud Aristoph. Plut. 66. Ὁ τὰν, ἀπαλλάχθῃς ἀπ'
 ἡμεῶν, & ibid. 377. Ὁ τὰν ἰγὼ σοι τοῦτ' ἐπὶ σμικροῦ
 πάντῃ, ubi & longum est in metro, errare non possumus,
 si circumflectamus; nam ubique circumflectitur ap.
 eundem, nec non in exemplis a Spanhemio ad
 Aristoph. locum priorem copiose adductis. Quia au-
 tem

die, rebus auditis visisque mirabilibus. Si non credis, at ego hoc ipso nomine vehementer delector, quod ultra fidem beatus sum. SOD. Et quomodo ego, divine atque Olympie Menippe, natus ipse & terrestris qui sim, fidem negare possim viro supra nubes elato, & ut secundum Homerum dicam, caelicolarum uni? Sed illud mihi dic, si videtur, qua ratione sursum sublatus sis, & unde copia tibi tantarum scalarum obtigerit? Quantum enim ad speciem, non valde similis illi Phrygi es, ut etiam conjicere possimus, te quoque ad pincernae forte officium in sublime raptum ab aquila. MEN. Apparet olim te ridere: nec mirum, si remota a vulgi opinionibus narratio, fabulae similis tibi videtur. Sed nihil opus mihi ad ascensum neque scalis fuit, neque ut amasius fierem aquilae, qui

νυ Διὸς ἤκω τήμερον, θανμάσια καὶ ἀκούςας καὶ ἰδὼν· εἰ δὲ ἀπίστευσις, καὶ αὐτὸ τὸ τοῦ ὠφρ-
ουφραίνομαι, τὸ πέρα πίστεως εὐτυχεῖν.
ΕΤΑΙΡ. Καὶ πῶς ἔγωγε, ὦ θεσπέσιε, καὶ Ὀλύμπιε Μένιππε, γεννητὸς αὐτὸς, καὶ ὀπίγυϑ' ὦν, ἀπιστεῖν δυναίμην ὠφρνεφέ-
λῳ ἀνδρί, καὶ ἵνα καθ' Ὁμήρον εἶπω, ἥ ἔρα-
νίωνων ἐνί; ἀλλ' ἐκεῖνά μοι φράσον, εἰ δοκεῖ, τίνα τρόπον ἦρθης ἄνω, καὶ ὁπόθεν ἐπορίσω κλίμακα τηλικαύτῃ τὸ μέγεθος; τὰ μὲν γὰρ ἀμφὶ τὸ ὄψιν ὅτι πάντ' ἔοικας ἐκεί-
νῳ τῷ Φρυγί, ὥστε καὶ ἡμᾶς εἰκάζειν καὶ ὁσεὶ οἰνοχόσοντά περ ἀνάρπαστον γεγονέναι πρὸς τὸ αἰετῷ. MEN. Σὺ μὲν πάλαι σκώ-
πιων δῆλ' εἶ, καὶ θανμαστὸν εἶδέν, εἰ σοὶ τὸ ὠφρνεφές τὸ λόγῳ μύθῳ δοκεῖ προσ-
φερές· ἀτὰρ εἶδέν ἐδέχσέ μοι πρὸς τὸ ἄνοδον, ὥστε καὶ κλίμακα, ὥστε παιδικὰ γενεᾷ τῷ αἰετῷ.

* Οὐρανίωνων] Οὐρανίων male Fl. f Kai] Abest a Fl.

30. Τὸ πέρα πίστεως] τ' Ἰπὲρ τὴν πίστιν. V.
38. Ἐκείνῳ τῷ Φρυγί] Ὁ Γαυρυμάδης ἢ Φρυγὲς μετακλι-
σεν αὐτῆς· τοῦτο ἡρώδης ὁ Ζεὺς, καὶ μετακλήσεις αἰς αὐ-

τὸν, ἡρώδης αὐτὸν, καὶ ἐπαύσατο αὐτὸν οἰνοχόον. V.
43. Προσφέρει] Ὁμοίον. V.
45. Οὐτε παιδικὰ] Ἐρωδιῶν. V.

† Ἰπὲρ τὴν] Ἰπὲρ διὰ τὴν Edit. Sed cum abesse did. in G. C. & V. merito delevi quod vel sine Codd. delendum erat. J. F. R.

tem video in Luciani Edd. etiam deinde τὸν scribi, accentum talem dedi, qualem inveni; nam acuit etiam Suid. Ed. Hag. & Esop. F. IX. J. F. R.
26. Διπνέτης] Sic jam Edd. Et ita usitate apud quosvis. At supra Imag. c. 9. διπνέτης, idque posterius apud Homerum frequens, ut Il. II. 174. &c. J. F. R.
Διπνέτης — ἢ ἔρανον] Cl. Davissius ad Cic. de Nat. Deor. I. c. 16. p. 41. haec glossematis rea facit, & ἢ ἔρανον delet; quia bis idem diceretur. Sed Luciani vulgatam sic defendit Rev. Th. Wopkens in Lectt. Tull. p. 124. „ Equidem hanc styli abundantiam ex ipso „ Luciano aliisque cujuscumque Linguae Auctoribus „ probatissimis defendi posse, vix dubitaverim. Ci- „ ceronem hujus rei testem locupletissimum arbitror, „ qui sic de Finib. L. IV. c. 18. qui ad honestatem a- „ liud adjungant, quod ex eodem genere non sit. Min. „ Fel. Oct. c. 16. Dicam equidem, ut potero, pro vi- „ ribus. Quo praeter alia hunc locum contulit ipse „ vir Cl. ex Diaplo Chryf. Or. VII. p. 118. μάλιστα ἐν- „ ῥήσει ἡγεμόνους τῶν πολλῶν διανοιῶν, ἃ δὲ ἐν ταῖς „ πολλοῖς ἰδόναι, περὶ τοῦ πλοῦτος καὶ τῶν ἄλλων, ἃ „ θαυμάζουσιν. Adde Div. Paul. I. Cor. IV. 47. (leg. „ XV. 47.) ὁ πρῶτος ὡθρνεφὲς ὅς ἐστι χαμῖνος. (Sic „ Τον. II.

etiam ibi editum; At in Epist. Pauli legas χαμῖνος Plu-
ra exempla Latina vid. ap. eumd. Wopk. ad L. I. de
Divinat. c. 33. p. observat. 258. Sed non concedo in
Apostoli verbis repetitionem plane eandem inesse;
nam ait primum hominem ex terra natum, terre-
stremque adeo esse, sive, ut ex terra prognatus sit,
ita etiam terrestribus rebus esse additum; adeoque ni-
hil hic abundat, nihil est quod abesse queat. Interim
concedo, nihil in Luciano mutandum; nam & supra
Imag. l. c. c. 9. ἢ ἔρανον additur, licet paucis verbis
interpositis, nimirum: καὶ διπνέτης, ὡς ἀληθῶς, ὅτι
τὸ ἢ ἔρανον γινώσκω. Alium pleonasmum vid. Dial. pro-
ximo Gall. c. 20. m. τὰς φροντίδας αὐτῶν, ἃς ἔχουσιν,
quem ipse Davissius probat, ut ibi vidimus. Sed satis
est. Alias Synonymias per conjunctiones conjunctas
videbimus deinde, nec tamen excusabimus omnes;
nam interdum satis frigent, ut illud ἢ καὶ ἐκαστὸν
μῶν, ob quod Aristophanes Ran. 1187. Aeschylum tra-
ducit. Sed Scholiastes defendit. J. F. R.
35. Οὐρανίωνων] Οὐρανίων hic male scribi in Fl. pa-
tet ex Homer. Il. A. 570. & passim; nam quia addit
se verbo Homérico usurum, etiam illud inde peten-
dum. J. F. R.
Ccccc 62. Λατ.

αἰτῷ. οἰκεία γὰρ ἦν μοι τὰ πτερά. ΕΤΑΙΡ. Τὺτο μὲν ἤδη καὶ ὑπὲρ αὐτὸν Δαίδαλον ἔφη-
σα, εἴγε πρὸς τοῖς ἄλλοις, ἐλελήθεις ἡ-
μῶς ἰέραξ τις ἢ κολοῖος ἐξ ἀνθρώπου γενό-
μενος. ΜΕΝ. Ὁρθῶς, ὦ ἑταῖρε, καὶ οὐκ ἔστι
ἀπὸ σκοπῆς εἰκασας. τὸ Δαίδαλον γὰρ
ἐκεῖνο σόφισμα τῷ πτεράν καὶ αὐτὸς ἐμηχα-
νισάμην.

ΕΤΑΙΡ. Εἴτα, ὦ τολμηρότατε πάν-
των, οὐκ ἐδεδόκεις μὴ καὶ σύ περὶ τῷ θα-
λάσῃ^a καλῶς περὶ, Μενίππειόν τι πτε-
ρα λαγῶ^b ἡμῖν ὥσπερ τὸ Ἰκάριον ἀποδείξῃς
ὅτι τῷ σεαυτῷ ὀνόματι; ΜΕΝ. Οὐδαμῶς.
ὁ μὲν γὰρ Ἰκαρῶς, ἅτε κηρῶν τῷ πτερόσιν ἡρ-
μοσμένον, ἐπειδὴ τάχις πρὸς τὸ ἥλιον
ἐκείνῳ ἐτάκῃ, πτερορρήσας, εὐκότως κατ-
έπεσεν ἡμῖν δὲ^b ἀκήρωτα ἦν τὰ ἀκύνπτε-
ρα. ΕΤΑΙΡ. Πῶς λέγεις; ἤδη γὰρ οὐκ οἶδ'
ὅπως ἡρέμα με προσάγεις πρὸς τὴν ἀλήθειαν
τῇ διηγήσει. ΜΕΝ. Ὡδέ πως αἰτὸν εὐ-
δῆστον^c narrationis perducis. ΜΕΝ. Sic fere.

meas mihi alas habuerim. SOD. Jam supra
ipsum Daedalum est, quod narras, si qui-
dem praeter caetera, nobis non sentienti-
bus, accipiter vel graculus ex homine factus
fuit. MEN. Recte sodalis, nec procul a sco-
po coniecisti. Daedaleum enim illud ala-
rum commentum ipse quoque machinatus
sum.

3. SOD. Tum tu, audacissime omnium,
non metuebas, ne tu quoque, in quam-
cunque maris regionem delapsus, Menip-
peum quoddam pelagus nobis, sicut Ica-
rium, tuo signatum nomine faceres?
MEN. Nequaquam. Nam Icarus, cujus
pennae cera aptae erant, cum primum illa
ad solem liquefacta esset, defluentibus pen-
nis non potuit non decidere: at nostrae si-
ne cera fuerunt alae. SOD. Quid ais? jam
enim nescio quomodo sensim me ad verita-
tem narrationis perducis. ΜΕΝ. Sic fere.
Aqui-

^a Καλῶς περὶ] Πιστὸν tantum Fl. Vulgatae vero favet P. ^b ἀκήρωτα] Bene J. & V2. ἀκύνπτε cett. male.
ἀκύνπτε marg. A1.

59. Ὁ μὲν γὰρ Ἰκαρῶς] Ἰκαρὸς υἱὸς ἦν τοῦ Δαίδαλου. * ὅτι
ἐν ἐπιτάφῳ αὐτοῦ εἰς τὸ πατήρ, καὶ παῖς ὁ Ἰκαρὸς ἀναλθὼν εἰς
ὕψος, τῷ κηρῷ λυθὲντος τῷ πτερόν, εἰς τὴν θαλάσσαν ἵκισι.
καὶ ἀπ' αὐτοῦ ἐκλήθη Ἰκάριον πέλγος. Ὁ Δαίδαλος δὲ

μικρὸν ἐκτίσθη διάστημα^a ἀλλ' ὅτε αὐτὸν εἰς αὐτὸν
ἔφη ἀναβῆναι τὸ ὑμένον. V.

62. Τὰ ἀκύνπτερα] Τὰ ἀκύνπτε πτερά, τὰ εἰς ὅσον κα-
ταλύονται. V.

* ὅτι] Bene sic dedit Solan. cum antea edideretur ὅτι.

62. ἀκήρωτα ἦν τὰ ἀκύνπτερα] Benedictus celeres e-
rant sine cera penna: At nulli bono istae celeres. Ita-
que Erasmus citra ullam ceram erant penna. Nec ta-
men id sufficiat. Melius vertissent ala vel penna vo-
lantes. sic mox c. 10. Πρὸς ἀκύνπτε τοῖς ἀκύνπτε τοῖς λαβὰς
τυμὰς ταῖς χερσὶ παρασκευάσας, imperfecte sumptis pen-
nis. Vide ad I. Ver. Hist. c. 13.

ἀκύνπτερα] In Icaromenippo inducit Lucianus Me-
nippum narrantem, quemadmodum iter per nubes &
sidera fecerit, & ad Deos ipsos penetrarit. At in in-
itio rationem, qua in hac peregrinatione usus fuit,
exponit miranti cuidam, quomodo ille potuerit istam
ἐν τοῖς ἀέροις ποιεῖν ἀπερρηγμένην. rogantique num non
tenuerit exemplum Icarī, At, inquit, Icarus, qui-
pro qui alas cera allitas gesserit, simul ac illa cera ad
solem cito esset liquefacta, una cum alis delapsus, ut
par erat, cecidit: ἡμῖν δὲ ἀκήρωτα ἦν τὰ ἀκύνπτερα. Quid
haec ultima ex praecedentibus aliud possunt notare,
quam, nobis vero alae erant non ceratae? At id non
est ἀκύνπτερα, quippe quod a κηρῶν, petimo, dedu-

ctum significat integer, sincerus, inviolatus. Video
equidem hoc sensu tolerari posse hanc vocem, ut si-
gnificentur alae quasi inviolatae, satisque firmae. At
quanto venustius, cumque praecedentibus convenien-
tius, si unius literae mutatione legatur ἀκήρωτα. Kηρὸν
cera illino: inde κηρὸς ceratus; hinc ἀκήρωτα. Nam
certe quamquam quis contendere velit, per ἀκύνπτερα
ἀκήρωτα posse hic, ut dixi, commodè intelligi alas in-
violatas; haud dubie tamen ex praecedentibus, & to-
ta antithesi, quam facit Menippus suas inter & Icarī
alas, liquidum est, auctorem voluisse ἀκήρωτα. Quae
emendatio nostra si probetur ab Eruditis, novo voca-
bulo lingua Graeca, ut nunc cognita, locupletata est.
Frustra namque in Graecarum dictionum lexicis τὸ
ἀκύνπτερα quaesieris.

ἀκύνπτερα] Sic recte Ven. utraque; reliquae omnes
ἀκύνπτερα, mendose.

ἀκύνπτερα] Optime sic Cl. Jemf. coniecerat, & pa-
ruissem sic emendanti, etiam vel in nulla Ed. invenis-
sem. Jam vero, quia J. & V2. ἀκύνπτερα habeant, eo
ala.

Aquilam tepi bene magnam, & vulturem de robustis illis, horum alis abscissis . . . sed potius totum ab initio inde consilium, si tibi otium est, persequar. SOD. Omnino vero. Suspendus enim sum expectatione narrationis tuae, & fini auditionis inhio. Ne vero, per ego te Philium Jovem obsequo, me contemnas, ab initio tuae narrationis auribus quasi suspendum.

4. MEN. Audi ergo: nec enim lepidum est spectaculum, hiantem amicum destituere, eumque suspendum, ut tu ais, auribus. Ego enim cum primum examinandis vitae rationibus, ridicula, & humilia, & infirma, humana omnia deprehendissem, divitias dico, & imperia, & po-

μεγέθη συλλαβὸν, ἔτι δὲ γῦπα ἢ καρπερῶν, ὑποτεμὸν αὐταῖς ὀλέταις τὰ σπέρμα, μάλλον δὲ ἢ πᾶσαι ἐξαρχῆς ἢ ὀπίσθια, εἴ σοι σχολή, εἰ δέ τι. ΕΤΑΙΡ. Πάνυ μὲν οὖν, ὡς ἐγὼ σοι μετέωρος εἰμι ὑπὸ τῷ λόγῳ, ἢ πρὸς τὸ τέλος ἢ καὶ κέχρηται ἢ ἀκροάσεως μὴ δὲ πρὸς Φιλίῳ με περὶ ἴδης, ἀπο πρὸς τὴν διήγησιν ἐκ τῶν ἀπὸ πηρῶν.

MEN. Ἄκουε τοίνυν. ἢ γὰρ ἀστυὶόν γε τὸ θέαμα, κεκηνότα φίλον ἐγκαταλιπεῖν, ἢ ταῦτα, ὡς σὺ φῆς, ἐκ τῶν ἀπὸ πηρῶν. ἐγὼ γὰρ ἐπεὶ δὴ τάχιστα ἐξετάζων τὰ χεῖρ ἢ βίον, γελοῖα, καὶ ταπεινά, ἢ ἀβέβαια τὰ ἀνθρώπινα πάντα εὐρισκόν, οὐκ ἔλαττος λέγω, ἢ δολιχάς, ἢ διαστρίας, καὶ ἀφροσύνας αὐτῶν, ἢ τὰ περὶ ταῦτα σκευδὴν ἀρχαίαν τῇ ἀληθείᾳ σκευδαίων ὑπολαβὸν, ἀνακίπτεν τε, ἢ πρὸς τὸ πᾶν εἰς ὑποβλέπεν ἐπιυρόμενη. καὶ μοι ἐν ταῦ-

ε Δίωμι] Nil mutant Edd. d Mē d] Sic Fl. f. H1. B1. Mē d P. S. e Ἀποβλέπω] Ἀναβλέπω Fl. Vulgatum servat P.

67. Ἀδελφὸν ὀλέταις τὰ σπέρμα] Σὺν αὐταῖς ὀλέταις. ὀλέταις δὲ λέγουσι ἐ τοῖς ὅμοις. V.

54. Ἀστυὶόν] Ἡδὲ G.

alacrius ita dedi; vulgatum enim prae illo nihili est, neque Cl. Gronov. veram lectionem vidit, quae tamen in ipsa quam incusat versione, latebat. Quod autem Cl. Jous. addit, frustra in Lexicis τὸ ἀκροῦσθαι quaeri, ignoscat, si monuero, apud Suidam inveniri, qui id verbis disertis ab ἀκροῦσθαι distinguit, dicens: ἀκροῦσθαι ὑπὸ τῷ ὀφθαλμῷ — ἀκροῦσθαι δὲ ἐ δόξα κερῶν. Vid. illum v. Ἄνω. Nec jam dubitabis, quin vox sit proba.

J. F. R.

69. Δίωμι] Mirabar nullam Edd. διέμιμι habere, quod Nostro usitatus. Sed alterum eodem redire nemo ignorat.

J. F. R.

70. Μαγνός εἰμι] Confer supra ad Jov. Trag. c. 4. De cuius ὅτι ἀπὸ ἀπὸ. vid. Addenda.

J. F. R.

72. Μὴ περὶ ἴδης] Usus talium formularum in precibus declaratus ad Philopon. c. 3. pr.

J. M. G.

80. Πλούτες] Pluralis hic rarior aliquanto; Nostro tamen haud infrequens. Vid. ad Horat. c. 9. Adde Tox. c. 45. & Diad. Sic. l. c. 71. Καὶ μεγάλους πλούτους ἔχω.

J. F. R.

81. Καταφρονήσας — ἐπιυρόμενη] Verba haec Menippi non affecti sunt Erasmus & Salmuricensis interpretes, cum καταφρονήσας αὐτῶν, καὶ ἐν πρὸς ταῦτα σκευδὴ ἀρχαίαν ἢ ἀληθῆς σκευδαίων ὑπολαβὸν, ἀνακίπτεν δὲ, καὶ πρὸς τὸ πᾶν ὑποβλέπεν ἐπιυρόμενη, interpretantur;

Contemptis his atque horum studio, adiectoque animo ad ea quae sunt vere bona, hinc emicare, & ad universi naturam suspicere sum conatus. ἀρχαίαν ἢ ἀληθῆς σκευδαίων ὑπολαβὸν, non est adiecto animo ad ea quae sunt vere bona. sed haec significant cum praecedentibus καὶ ἐν πρὸς ταῦτα σκευδὴ, & earum rerum studium abstractionem a veris bonis esse ratus, sursum oculos tollere, & universum respicere studui. ἀρχαίαν facere est impedimentum, quo aliquis avocatur & abducitur a negotio & re quadam.

J. G. G.

82. Σκευδαίων] Forsan χροδαίων.

F. G.

Σκευδαίων] Quid Guseus sibi velit χροδαίων fustulium corrigens, non intelligo: nam quum paulo ante de fustilibus dixerit Lucianus, jam sermonem ad opposita convertit, adeoque jam nullus, non fustilis quaerit; quare vulgata sese omnino recte habet. Neque quumquam credo dubitaturum, σκευδαίων non solum de homine dici, uti ap. Isocr. Or. ad Demon. pr. τὰς δὲ τῷ σκευδαίων φιλίας ἢ δὲ αὐτῶν ἢ πᾶς αὐτῶν ἐκκαταψύων, sed & de rebus bonis, & magni momenti, i. e. cura nostra dignis; alioquin adferrem illud Herodiani V. 4. 15. ἐκατοστάρχον — ἐπὶ τοῖς σκευδαίοις παραφροσέν. Rursus Isocr. cad. Or. ad Dem. duab. pag. post pr. ἢ δὲ ψυχὴ τοῖς σκευδαίοις λόγους αὐτῶν ἀφίσκει. Ut sexcenta alia exempla omittam.

J. F. R.

ταῦθα, πολλήν τινα παρείχε^τ Σπορίαν, 8
 πρῶτον μὲν αὐτὸς ἔτ^ο ὁ ἑὸς τῆς σοφῶν
 καλέμεν^ο κόσμου. ὃ γὰρ εἶχον εὐρεῖν ἔρ^ο
 ὅπως ἐγένετο, ἔτε^τ δημιουργόν, ἔτε^τ ζέ-
 χην, ἔθ^ο ὃ, τι τὸ τέλος^ο ἔστιν αὐτῶ. ἔπει-
 τα δὲ χ^τ μέρ^ο ὀπισθοποῶν, πολὺ μάλ- 90
 λον Σπορεῖν ἠναγκαζόμεν^ο τῶς τε γὰρ ἀτέ-
 ρας ἑώρων ὡς ἔτυχε τῶ ἕραν^ο διερριμμένης,
 καὶ τ^ο ἥλιον αὐτὸν τί πῶς ἦν ἄρα ἐπύθεν εἰ-
 δέναι, μάλιστα δὲ τὰ χ^τ τ^ο σελήνην ἀτο-
 πὰ μοι, καὶ πασιελῶς ὡς^ο καταφαί- 95
 νετο, καὶ τὸ πολυειδὲς αὐτῆς τῆς σχημάτων
 Σπορῆτόν τινα τ^ο αἰτίαι ἔχουν ἐδοκίμαζον.
 ὃ μὴ ἀλλὰ καὶ ἀτραπὴν ἀφίστασα, καὶ
 βροτὴν καταρραγεῖσα, καὶ ὑέτος, ἢ χιών, ἢ
 χάλαζα κατενεχθεῖσα, καὶ ταῦτα δυσείκα-
 στα πάντα καὶ ἀτέκμαρτα ἦν.

Οὐκ ἔν^ο ἐκείνη^ο ἔτω διεκείμενη, ἄριστον
 εἶναι^ο ὑπελάμβανον ὡς^ο τῆς φιλοσόφων
 τῶν ταῦτα ἕκαστα ἐμαθεῖν. ὥμην γὰρ
 ἐκείνης πᾶσαν γὰρ ἔχουν ἂν εἰπεῖν τ^ο ἀλήθειαν.
 ἔτω δὲ τῶς ζείτης ὀπιτεξάμεν^ο αὐτῆς,
 ὡς ἔην τεκμήρια, προσώπων τε σκυθρω-
 πότης, καὶ χροῶς ὠχροτήης, καὶ γενέας βα-
 ρύτης (μάλα γὰρ ὑφαγόραι τινες, καὶ ἕρα- 100
 νογνώμονες οἱ ἄνδρες αὐτίκα μοι κατεφανη-
 σαν) τῶτοις ἐγχειρίσας ἑμαυτὸν, καὶ συχρὸν
 ζεγγύριον, τὸ μὲν αὐτόθεν ἤδη καταβαλὼν,
 τὸ δὲ εἰσαυθὺς Σποδῶσειν ὅπ^ο κεφαλαίῳ τ^ο

tabam. Et hic mihi multam dubitationem
 objecit primo quidem ipse hic, qui a sa-
 pientibus mundus vocatur. Neque enim
 invenire poteram, quomodo exstitisset, ne-
 que opificem, neque principium, neque
 finem illius, quis esset. Deinde per partes
 cum considerarem, multo magis etiam co-
 gebar dubitare. Stellae enim videbam forte
 fortuna per caelum sparsas, & Solem ipsum,
 quid tandem esset, cupiebam cognoscere.
 Praefertim vero Lunae natura mihi mira-
 bilis, & omnino a sententiis meis aliis re-
 mota videbatur: & multiplicem illius figu-
 rarum diversitatem occultam quandam caus-
 sam habere putabam. Verum etiam fulgur
 illud impetu per omnia ruens, & prorum-
 pens tonitru, & pluvia, aut nix, aut gran-
 ido delabens; haec quoque omnia vel conje-
 ctura, vel signis erant mihi impervestigabilia.

5. Ita igitur animo affectus cum essem,
 optimum factu judicabam, de philosophis
 hisce discere singula. Putabam enim, illos
 certe, quidquid verum est, posse dicere.
 Sic ergo delectis illorum optimis, quantum
 colligere licebat e vultus tristitia, & colore
 pallido, & menti hirsutiae, valde enim ali-
 loqui & coeli consulti homines statim mihi
 videbantur: his ergo me cum commisisset,
 magna vi pecuniae partim e vestigio reprae-
 sentata, partim in futurum pro summa &
 fastigio sapientiae promissa, postulabam do-
 geri.

a ὑπελάμβανον] ὑπελάμβανον P. sola.

98. Διαίτασα] Ὀμνίσασα. V.

2. Καὶ ἀτέκμαρτα ἦν] Ἀδελφ. V.

* Ὑφαγόραι] Ὑφαγόραι bis editum antea. Contextit M. du S.

92. Ὡς ἔτυχε] Sine ordine, temere. Vid. Bud. Comm. L. G. p. 471.

8. Σκυθρωπότης] Solemne fuisse hypocritis triste ac severum tueri, eodemque nomine non semel ab Luciano exagitari philosophos, vid. si lubet, Rev. J. Elmer. Observat. ad Evang. Matth. VI. 16. ubi hoc aliaque Luciani advocat. J. F. R.

10. Ὑφαγόραι] Hom. Od. A. 385.

15. Μειωρολογία] Aristoph. in Nubibus passim So-
 cratem hoc nomine traducit; ut μειωρολογος speculato-

rem ac nugatorem, vs. 225. cum dicentem inducit:
 ἀροπατὴν ὃν ἀφ᾽ ἑαυτοῦ τ^ο ἥλιον, & paullo post: Ἐξήκον ὅ-
 θως τὰ μειωρολογίαι &c. 359. μειωρολογίας
 summum. At 332. μειωρολογίας ejus sectatores
 vocat: Vocabulo vero μειωρολογίας utitur Scholiast.
 ejusdem ad vers. 330. J. F. R.

30. Τὰ αὐτὰ] Xenoph. Ἀπομ. I. p. 413. 35. ἔτα-
 τα δὲ δὲξάν^ο ἀλλήλοις. Utitur eodem argumento & La-
 entius III. 28. (Qui quoniam ratio illis non quadra-
 bat, per ignorantiam rerum divinarum, tam variis,
 tam

ceri, quomodo de sublimitate rerum disputandum esset, & ornatum hujus universi edificare. At illi, tantum aberat ut veteri illa me ignorantia liberarent, ut in multo etiam majores me dubitationes conjicerent, principia quaedam, & fines, & atomos, & inania, & materias, & formas, & talia quotidie mihi offundentes. Quod autem omnium mihi videbatur difficillimum, illud erat, quod cum nemo illorum quidquam diceret, in quo sequeretur alterum, sed pugnantia omnia & sibi contraria, tamen persuadere mihi postulabant, & ad suam quisque rationem tentabant traducere. SOD. Mira narras, si viri sapientes de natura rerum inter se dissederunt, nec eadem de iisdem rebus senserunt.

6. MEN. Quin tu ridebis, sodalis, si audias superbiam illorum, & prodigiosam in disputando audaciam: qui primum constituti in terra, & nihilo nobis, qui humi repimus, eminentiores, sed neque acutius quovis alio cernentes, quidam vero etiam prae senectute vel pigritia caecutientes, tamen & caeli se fines pervidere dicerent, & Solis circuitum metirentur, & per ea, quae supra Lunam sunt, incederent: & tanquam de stellis delapsi, magnitudines illarum & formas enarrarent: quique, cum saepe fortasse, neque Megaris quot stadia sint Athenas usque, accurate nossent, in-

σοφίας διαμολογησάμενοι, ἤξιον μετρω-
λέας τε διδάσκειν, καὶ τὸ ὅλον ἀγα-
κόσμησιν^b καταμαθεῖν. οἱ δὲ τοσῦτον ἄρα
ἐδέξαντο μετὰ παλαιᾶς ἐκείνης ἀγνοίας ἀ-
παλλάξαι, ὥστε καὶ εἰς μείζους ἀπορίας φέ-
ροσίνες ἐνέβαλον, ἀρχάς τινάς, καὶ τέλη,
καὶ ἀτόμους, καὶ κενά, καὶ ὕλεις, καὶ ἰδέας, καὶ
τὰ τοιαῦτα ὁσμέραι μὲν καταχέοντες. ὁ δὲ
πάντων ἔμοιγε ἐν ἐδόκει χαλεπώτατον, ὅτι
μηδὲν ἄτερ^c πατέρων λέγοντες ἀκόλουθοι,
ἀλλὰ μαχόμενα πάντα, καὶ ὑπεναντία,
ὅμως πείθεσθαι τέ με ἤξιον, καὶ πρὸς τὸ
αὐτῆς λόγον ἕκαστον ὑπάγειν ἐπειράοντο.
ΕΤΑΙΡ. Ἀποκον λέγεις, εἰ σοφοὶ ὄντες οἱ
ἄνδρες, ἐπασιάζον πρὸς αὐτὴν περὶ τῶν ὄν-
των, καὶ ἐπὶ τὰ αὐτὰ περὶ τῶν αὐτῶν ἐδόξαζον.

MEN. Καὶ μὴν, ὦ ἑταῖρε, γελάσας
ἀκρόσας τὴν τε ἀλαζονείαν αὐτῆς, καὶ τὴν ἐν
τοῖς λόγοις τερατουργίαν^d οἷγε πρῶτα μὲν
ὅτι γῆς βεβηκότες, καὶ μηδὲν τὴν χαμαὶ ἐρ-
χόμενον ἤμῃς^e ὑπερέχοντες, ἀλλ' ἐπὶ ὅσον
τῆς πλεονεξίας δεδοκότες, ἔτι οἱ δὲ τῆς
γῆρας, ἢ ἀρχαίας ἀμελυστότητες, ὅμως ἐ-
ραν τε πέρατα διορᾶν ἐφασκον, καὶ τὴν ἡλίου
περιμέτρην, καὶ τοῖς ὑπὲρ τῆς σελήνης ἐπε-
βοάτευσον, καὶ ὡς ἄν ἐκ τῶν ἀστέρων καταπεσόν-
τες, μεγέθη τε αὐτῆς, καὶ σχήματα διεξή-
σαν. καὶ πολλάκις, εἰ τύχοι, μηδὲ ὅπως
σοὶ σταδίους Μεγαροθεν Ἀθηναζέει εἰσιν ἀκριβῶς
ἐπι-

^b Καταμαθεῖν] Μαθεῖν Fl. c. καὶ τίλη] Non habet Fl. d. Αἰτοῦ] Αὐτοῦ Edd. priores. Cum tamen max. recte πρὸς αὐτοῦς. e. Ὅποσοι σταδίοι] Nil variant Edd.

15. ἤξιον μετρωλέας τε] Περὶ τῶν ὑπερῶν φιλοσοφῶν. V.

18. Ἐδέξαντο] Ἀντὶ τῶν ὅσων ἔχουσιν. V.

33. ἑταυουργίαν] Μάταιοι λογίαν. V.

34. Τῶν χαμαὶ ἐρχόμενον] Ἀντὶ τῶν ἀνθρώπων. V.

† Τερατουργίαν] Τερατουργίας, ματαιολογίας Edit. Cler. Emendavit

M. du S.

tam incerti fuerunt, sibi quoque saepe contraria diferen-
tes, ut quid sentirent, quid vellent, satis statuere ac
dijudicare non possis.) M. du S.

34. Χαμαὶ ἐρχόμενον] Hom. II. E. 442. Adde supra
Hermot. c. 5. M. du S. Gess. ἐρχόμενον legit. Sed vid.
Addenda. J. F. R.

43. Σταδίοι] Quia Latinis stadia, an ὅποσα σταδία

quaesivit Solan? quum τὰ σταδία usitatum, ut ap. Ae-
lian. X. 4. &c. Herodot. L. 2. p. 167. aliosque saepe.
Sed Graecis & ὁ σταδίων dici, nisi satis notum, vid.
Euang. Luc. XXIV. 13. Joan. VI. 19. & passim. Item
Thucyd. IV. c. 3. ἀπὸ τῶν σταδίων. — τῶν σταδίων.
Nostrium supra I. Ver. Hist. c. 3. pr. σταδίων τριῶν. Et
31. f. σταδίων ἀφαιρέσις. &c. J. F. R.

CCCC 3

57. M.

ἄνθρωποι, τὸ μέγαζον δὲ σελήνης, καὶ τῷ ἡλίῳ χωρίον ὁπόσον εἴη πηχῶν τὸ μέγεθος, ἔτόλμων λέγειν, ἀέρος τε ὕψος, καὶ θαλάσσης βάθος, καὶ γῆς διεσπόμενα ἀναμετρῶντες, ἔτι δὲ κύκλους καὶ ἀναγράφοντες, καὶ τρίγωνα ὅτι τετραγώνους ἀστρονομικῶς, καὶ σφαῖρας τινὰς ποικίλας, τὸ ἔρανον δὲ οὐρανὸν αὐτὸν ὅτι μέτρῶντες.

Ἐπεὶ δὲ καὶ κείνο πᾶς οὐκ ἄγνωμον αὐτῶν, καὶ πάντεσσι τέλει φανερὸν, τὸ πᾶσι ἔτι ὅπως ἀδελφῶν λέγοντας, μηδὲν ὡς εἰκάζοντας ἀποφαίνασθαι, ἀλλ' ὑποδιατείνεσθαι, καὶ μηδεμίαν τοῖς ἄλλοις ὑποβολὴν ἀπολιμπάνειν, μονοῦ δὲ διομνημόνης, μύθρον μὲν εἶναι τὸ ἥλιον, καλοικεῖσθαι δὲ τὸ σελήνην, ὑδατοποτεῖν δὲ τὸς ἀστέρας, καὶ τῷ ἡλίῳ καθάπερ ἰμονίᾳ τινὶ ἱκμάδα ἐκ τῆς θαλάσσης ἀνασπῶνται, καὶ ἀπασιν αὐτοῖς τὸ ποτόν· ἐξ ἧς ἀναγέμονται.

Τὴν μὲν γὰρ ἐναντιότητα, ὁπόσην τὸ λόγον, ῥαδίον καταμαθεῖν, καὶ σκόπεῖν πρὸς αὐτὸς εἰς γυνήτιον ὅτι τὰ δόγματα, καὶ μὴ πᾶσι πολλὰ διετηκότα. πρῶτα μὲν γὰρ αὐτοῖς ἡ πᾶσι τῷ κόσμῳ γνώμη ἀναφορᾶς, εἴγε

terjecta inter Lunam & Solem regio quot sit ulnarum, auderent dicere : aërisque altitudines, & profunditates maris, & terræ circuitus dimetientes, insuper vero describentes circulos, & triangula super quadratis formantes, & sphaeras quasdam varias, Ocaelum nempe ipsam permetientes.

7. Deinde vero illud etiam quis neget impudens & omnino inflatum? quod de rebus adeo obscuris cum agant, nihil pro conjectura proferunt, sed ultra modum contendunt, nec ullam aliis excessus facultatem relinquunt, ac tantum non dejerant, candentem massam esse Solem, habitari Lunam, aquam bibere stellas, cum Sol tanquam puteali fune quodam humorem e mari hauriat, & omnibus deinceps potum dispense.

8. Quanta quidem sit inter sententias illorum pugna, facile est discere. Et vide, per Jovem te rogo, utrum vicinæ sint hæc sententiæ, & non plurimum inter se diffidentes. Primo enim illis sententia de mundo diversa est, quandoquidem aliis generatio-

a. Αὐτὸν ἐκμετροῦντες] Ἀναμετρῶντες Fl. omisso αὐτὸν. Vulgatum est in P. b. Καὶ] Abest melius a Fl. c. ἔτι] ἔτι ἰον L. Vulgatam servat Fl. d. Πάντων πολλὰ] Sic Edd. excepta J. quæ πᾶσι πολλὰ. Unde πᾶσι πολλὰ facit Sol. Παρὰ πολλὰ marg. Al.

52. (1) Ἀγνοῦν] Ἀγνοῦν. G.

57. Μύθρον μὲν] Σύνθεσις πρὸς τὸν μύθρον. V.

(1) Ἀγνοῦν] Malè sic edebatur : Οὐκ ἀγνοῦν] Ἀγνοῦν. Sed in Mf. V. recte ad ἀγνοῦν referebatur. M. du S.

65. (2) Εἰ δὲ γυνήτιον ἐστὶ] Εἰ γυνήτιον ἀλλήλους, καὶ πλεονάζουσιν. V.

(2) Εἰ δὲ γυνήτιον] Aliter nostri Luciani Codd. & quidem melius. quod C. etiam confirmat. M. du S.

57. Μύθρον] Vide Plutarch. 295, 1. & 1639, 2. Anaxagoras ita sentiebat. Vide etiam, si lubet, Diog. Laert. p. 35. A. M. du S.

62. Τὸ πᾶσι] Conf. supra Gall. c. 12. Codicis autem L. lectio ἐξ ἰον non displicet : sed quia vulgata haud inepta, nihil muto. J. F. R.

65. Εἰ γυνήτιον] Intellige αἰκῶν. F. G.

Ἐν γυνήτιον] Adscripsit margini Mf. Vir quidam doctus ἐν γυνήτιον, male. Conf. c. 16. Et Bis Accus. c. 10. pr. & 31. f. Recte cepit ellipsis Gaietis, & eodem redit χῆμα an οἶμα, aut simile quid intelligas. Ita ἐκ Κλεωνίδου vidimus supra in Asini pr. ad verba ἐκ τῆς Ἰσθμίας. Atque alibi ex Homer. Il. 2. 47. ἐκ ἀφροῦ ποταμῶν. Quod hic eo repetimus, ne quis tironum

hinc inferat, cō vel eis hic genitivum regere. J. F. R.

85. Καὶ ἔτι ὡς περὶ ἐνὸς αὐτῶν ἀλλοτριώμενον καὶ ἐκτὸς αὐτοῦ] Interpres : eos damnantes qui de hoc veluti uno quopiam disputarent. αὐτῶν delendum videtur, si Græce loquutus est Lucianus, uti semper accurate & commendate locutus est. In Mf. est αὐτῶν. quod nec ipsum hic locum habere potest. J. G. G.

Ibid. Τῶν ὡς περὶ ἐνὸς αὐτῶν ἀλλοτριώμενον καὶ ἐκτὸς αὐτοῦ] Apparet prorsus Erasimum, quem sequitur Benedictus, legisse αὐτῶν, quod omnino requiritur. J. G.

86. Αὐτῶν] Quando virorum doctorum conjectura vel uno librorum testimonio firmatur, id sæpe indicium veritatis est : maxime hic, quare quidem Cl. Grev. recte sensisse animadvertet, non dubitavi, aliis testibus

καὶ οἱ μὲν τῶν ἄλλων Ἀπανίας θεὸς ἀπελά-
σαιτες, ἐνὶ μόνῳ τῷ ὅλῳν δέχην ἀπένεμον·
ὥστε ἡρέμα καὶ ἀχθῆσαι με, τοσαύτῃ σπο-
ρίαν θεῶν ἀκούσα. οἷδ' ἐμπαλιν ἐπιδαψι-
9 λευόμενοι, πολλὰς τε αὐτὸς ἀπέβαινον, καὶ
διελέμενοι, τῷ μὲν τινι πρῶτον θεὸν ἐπε-
κάλειν, τοῖς δὲ τὰ δεύτερα καὶ τρίτα ἐνεμον
τῷ θεῷ. ἔτι δὲ, οἱ μὲν ἀσώματόν τι καὶ
ἀμορφον ἡγῶντο εἶναι τὸ θεῖον· οἱ δὲ ὡς θεὸν
σώματ' αὐτὸ διενοῦντο. εἴτα καὶ προνοεῖν
τῷ καθ' ἡμᾶς πραγμάτων ἐπὶ πᾶσιν ἐδόκει
αἱ θεοί· ἀλλ' ἦσαν τινες, αἱ οἱ τὴν συμπά-
σης ὀπιμελείας αὐτὸς ἀριέντες, ὥστε ἡ-
μεῖς εἰδόμενοι σπολύειν τῷ λειβηγιῶν τῶν
παρηγηκότας· ἔδεν γὰρ ὅτι μὴ τοῖς κωμι-
κοῖς δορυφορήμασιν εἰκότας αὐτὸς εἰσάγω-
σιν. ἐννοεῖ δὲ, ταῦτα πάντα ὑπερβάντες,
ἔδεν τῷ δέχην εἶναι θεὸς τινὰς ἐπίτρευνον,

dejerabant. Et alii quidem reliquis Diis
omnibus exactis, uni soli rerum omnium
imperium tribuebant, adeo ut intra me ae-
gre ferrem, cum tantam audirem Deorum
inopiam: alii contra liberaliores, & multos
pronunciabant, & divisis provinciis, unum
quendam primum Deorum vocabant, aliis
secundum aut tertium divinitatis honorem
tribuebant. Praeterea quidam incorporeum
quiddam & formā carens dicebant Deum;
alii de eo tanquam de corpore cogitabant.
Tum etiam curam gerere regum nostrarum
non omnibus videbantur Dii: sed erant
quidam qui omni illos cura solverent, uti
nos solemus seniores liberare ministeriis.
Nulla enim in re non comicis satellitiis simi-
les illos introducunt. Alii haec omnia fu-
pergressi nec esse omnino Deos credebant,
sed

a O] Sic ex L. & Bz. dedi. O] Edd. cett. O] Fl. b Παρηγηκότας] Παρηγότας male Schol.

93. Τῶν ὅλων ἀρχὴν] Εἰς Μανσίαν ἀνατίθεται τάχα. V.
(Tu lege Laetaniū. Sed paulo supra de Pythagora
intelligitur. C.)

98. Τοῖς δὲ, τὰ δεύτερα] Τοῖς Σακερτικοῖς λέγει. V.

99. Ἐτι δὲ, οἱ μὲν] Ἀριστοτέλης ἀγγεῖλα. V. Mox ibi-
dem: Ἐτι δὲ, οἱ μὲν ἀσώματόν τι ἐ ἀμορφον] Τὸν Πλά-
τωνα. καὶ γὰρ (1) αὐτὸς τὸ θεῖον ἐ τῇ ὕλῃ ἀσμάτα ἴφα-
σαν, ἐ ἀναλογίας (2) ταῦτα κατασκευάζει. V.

1. Οἱ δὲ] Τοῖς Στωϊκοῖς λέγει. G. In C. est μὲν. E-

(1) Αὐτὸς] Αὐτὸν δὲ ἀσμάτισιν male Editum ex V. Jam cor-
recti ex C. J. F. R.

(2) Ταῦτα] Ταῦτα erat in Edd. Correxerit M. de S.

(3) Παρηγηκότας] Παρηγοκότας edebatur ante, sed non fas

picharmus ante eos, ventos, aquam, terram, solem,
& astra Deos fecerat. Gros. Flor. 573. in Fragu. Me-
nandri. M. de S.

2. Εἴτα ἐ προνοεῖν] Ἐπιμελείας φησὶ. V.

6. Τοῖς (3) παρηγηκότας] Γεγραμκότας. V.

8. Δορυφορήμασιν] Δορυφορήματα καλεῖται ὡς τοῖς
Κωμικοῖς τὰ κωμὰ πρόσωπα, ἅττω (4) συνεσφίχεται μὲν
τῶν κωμωδῶν, αὐτὰ δὲ ἔδεν ἀγγεῖλαται, καθάπερ οἱ
διδῶλοι. V.

erat eundem errorem repetere.

(4) Συνεσφίχεται] Συνεσφίχεται V. quod in Impresse, recte
mutatum videtur. M. de S.

Reges quo veniant ex Diis, non par arbitror.

Quid igitur? quoniam hic servos quoque partes habet,
Faciam ut commissa sit tragicomodia.

4. Οἱ τὴν συμπάσης] Sic optime L. & Bz. In reli-
quis οἱ prave legitur. M. de S.

7. Οὐδὲν γὰρ ὅτι μὴ τοῖς κωμικοῖς δορυφορήμασι εἰκό-
τας &c.] Sic etiam infra: πᾶς δι' ἰσορίας συγγραφεὺς.
μὴδ' ὥσπερ κωμικὸν δορυφόρημα σιωπῇ ὑπερφαινέται. In
quo genere loquendi durum mihi videtur, quod κω-
μικὸν dixerit, non vero τραγικόν. Nam δορυφόροι sunt
Regum, Dynastarum & Tyrannorum, qui in scenam
tragicam semper inducuntur, numquam vero in co-
micam. Nam comoedia circa communem vitam ci-
vilem versatur, & cives Athenienses, aut aliunde
mediocris fortunae viros liberos, servos, mulierculas
inducit loquentes, & ideo Plautus in Amphitryone
Mercurium sic inducit loquentem in prologo:

Da me perperam facere, ut sis comoedia

Utitur igitur, vel potius abutitur comoediae nomine,
& illud καταχρηστικῶς Latine sumit etiam pro tragoe-
dia, in qua saepe inducebatur Satellitium Regis vel
Tyranni mutum, solo Rege loquente. Sic etiam nos
vernacule dicimus, je viens de la comedie, licet tra-
goedia fuerit in scenam inducta. J. P. a G.

Ibid. Τοῖς κωμικοῖς δορυφορήμασι] Bene monuit Cl.
Hemsterh. in marg. ad eundem L. Bos Obs. Crit. p. 67.
Hujus igitur verba subjungam: Palmerius durum sibi
videri ait, dixisse Lucianum κωμικόν, non vero τρα-
γικόν, quia δορυφόροι sunt Regum, Tyrannorum. &c.
qui in scenam tragicam semper inducuntur, num-
quam

sed sine domino, sine duce ferri mundum patiebantur.

10. Haec igitur audiens fidem negare non audebam altifremis & bene barbatis viris; nec tamen habebam, ad quam partem disputationum conversus aliquid reprehensione vacuum reperirem, & ab alio nusquam eversum. Itaque plane Homericum illud usu mihi venit. Nam saepe quidem impetus me capiebat ut uni illorum crederem, prohibebat at impetus aliter. Propter quae omnia expers consilii, in terra auditurum me de hisce rebus verum, desperabam. Unam autem dubitationis liberationem putabam futuram, si ipse volucris quacunque ratione factus in coelum ascenderem. Hujus autem rei mihi spem praebebat maxime quidem cupiditas, tum vero & fabularum auctor Aesopus, qui aquilis

ἀλλ' ἀδέσποτον καὶ ἀνηγεμόνευσεν φέρεσθαι κόσμον ἀπελίμπανον.

Τοιγάρτοι ταῦτα ἀκούων, ἀπιστεῖν μὲ οὐκ ἐτόλμων ὑψιβρεμέταις τε καὶ ἡγυῖαις ἀνδράσιν. ἔμην εἶχόν γε ὅπη τ' λόγων τραπόμην ἀνεπίληπτόν τι αὐτῷ εὐροίμι, καὶ ὑπὸ θετέρῃ μῆδαμῃ πείσσομαι. ὥστε δὴ τὸ Ὀμηρικὸν ἐκείνο ἀτεχνῶς ἔπαχον· πολλάκις μὲ γὰρ ἀνάρμησα ὠσιτεύειν τινὶ αὐτῷ, ἑτέρῳ δέ με θυμὸς ἔρυκεν. ἐφ' οἷς ἅπανιν ἀμνηχανῶν, ὅτι γῆς μὲ ἀκώσεσθαι τι πρὸς τῶν ἀληθῆς, ἀπεγίγνωσκον· μίαν δὲ τὴν συμπάσης ἀπορίας ἀπαλλαγὴν ὥμην ἔσεσθαι, εἰ αὐτὸς πῦρ ὡς θεὸς, ἀνέλθοιμι εἰς τὸ ὕψος. τὴν δὲ μοι παρέειχε τὴν ἐλπίδα, μάλιστα μὲ καὶ ἡ ὀπίθυμία, καὶ ὁ λογοποιὸς Αἰσωπός, ἀετοῖς

c. Ἠγυῖαις] Sic J. Fr. Fl. P. H. B. S. Ald.

11. Ἀδέσποτον] Διαγόρας ταῦτά φησιν. G.
14. ὑψιβρεμέταις τε] Ἐν ὑψὶ βροντῶσιν, ὃ ἐστὶν ὑπερφάνους. V.
16. ἀνεπίληπτόν τι] (5) Εἰ ληπτὸς ἐστὶ τὸ ὅλον ὁ τεχνήτης, (6) ἄπὸ τοῦ λόγου πάντων τοῦτο (7) συνέστη μόνον, Λυκισανὸς καὶ οἱ ἄλλοι ἐστὶν ἑρμῆς, ληπτὸς δὲ πῶς πεφύκεν ὁ θεὸς

- (5) Εἰ ληπτὸς] In Coll. praemittitur Ὅρα τὴν Λυκισανὸν ἀδύνατον.
(6) Ὀπίθυ] Τῶν Ediderat Cler. Mutavit M. du S.
(7) Συνέστη] Συνέστη edita. Mutavit M. du S.
(8) Πλάττει] Πλάττει lectum ante. Merito correxit M. du S.
(9) Τὴν] Τὴν Cod. V. male, ait M. du S. Nescio quare. Nam non solum communis generis est καμικά. Sed in Aph-

- ρα. V.
18. Ἀτεχνῶς] Πάν. V.
20. Ἐτέρῳ δέ με θυμὸς] Λογισμὸς. V.
27. Αἰσωπός] αἰσώγῃ καὶ κατὰ κράτος] Ὁ μυθοποιὸς
(8) πλάττει δὲ μῦθον ἐν τῇ (9) τὴν καμικάν εἰσάγει ἀφ' ἑαυτοῦ τῷ Δμ. V.

tonis fab. 15. in qua haec ipsa est narratiuncula de camelo Jo- vem precante ut sibi cornua largiatur, τὴν καμικάν, & ἡ καμικάν σφραγισμένη legitur. Immo feminino genere vel frequen- tius effertur, quam mascul. Quia feminis plerumque utitur ob hoc. Ita καὶ licet communis sit generis, tamen fere perpetuo legas αἰ καὶ ap. Xenoph. aliosque. Quia feminæ in venatu potiores habitac.

quam vero in comicam, & tandem censet, Lucianum hic potius καμικάν pro τραγωδία dixisse. At sciendum est δραυφόμενος non semper de Regum satellitibus dici, verum etiam saepe abusive de quibusvis comitibus, qui alios comitantur. unde δραυφόμενος simpliciter pro comitari. Exemplum sunt apud Aelian. Hist. An. aliosque. Unde etiam commode in Comoedia δραυφόμενοι dicuntur illae personae, quae alias personas comitantur, iisque adsunt in scena, nihil loquentes, nihil agentes, quae alio nomine καμικά πρόσωπα, personae mutae vocantur. Et haec intelligit auctor per καμικά δραυφόμενα. Optime ergo Scholiastes ad hunc locum. — Eleganter autem dicit Lucianus, Philosophos quosdam assimilare Deos personis mutis, quia censent Deos non curare res humanas, nihil in mundo agere, sed quietos se tenere, audientes & videntes omnia quae ab hominibus peragantur. „ Haec ille. Sed habuimus καμικὸν δραυφόμενον.

Tom. II.

ρημα etiam supra in Quom. Hist. c. 4. ibique ad Ill. Spanh. similis, qui ad Aristoph. Ran. 944. mutis id agit.

14. Ἠγυῖαις] Alibi ἡγυῖαις scribitur, ut Z. Tr. c. 26. quod & hic reponendum cenio; nisi forsitan apud Comicum ita extiterit.

Ἠγυῖαις] Licet supra Jov. Conf. c. 26. m. aliter scribatur, hic tamen ἡγυ. servo, quia Homericum aequae ac ὑψί. V. II. Σ. 318.

20. Ἐτέρῳ δέ με θυμὸς] Homer. Od. I. 302. M. du S.

27. Αἰσωπός] Hinc liquido patet ignotam Luciano fabulam de aëriis Αἰωπὶ conditoribus, quam in ejus vita a Planude conficta habemus; ea enim potius utilis fuisset, quam istis. Fabula aquilae & scarabei, quam tangit, adhuc extat apud Αἰώπῳ nostrum secundum. Ubi autem Camelus coelum ipsum petat, nulla hodie apud Αἰώπῳ, qui circumfertur, extat; sed tum ex hoc Luciani loco, tum ex Aesopo & Babria

Dddd

cx-

τοῖς καὶ κανθάροις ἐνίοτε, καὶ καμήλοις βάσι-
 μον σποφαίνων τ' ἐρανον. αὐτὸν μὲν ἔν περο-
 Φυῖσαι πῶτε ἐδεδίμα μὴχανὴ δυνατὸν εἶναι
 μοι κατεφαίνετο. εἰ δὲ γυπὸς ἢ αἰετὺ πεί-
 ρειμὴν πέρα (ταῦτα γὰρ μόνα ἂν ἀφαιρέ-
 σαι πρὸς μέγεθος ἀνθρωπίνου σώματος) τὰ
 χὰ ἂν μοι τ' εὔραν προχωρῆσαι. καὶ δὲ
 συλλαβὴν τὰ ὄρνεα, πατέρων μὲν τ' ἐξιδὼν
 πτέρυγα, τῷ γυπὸς δὲ τ' ἐτέραν ἀπέτε-
 μον ὡς μάλα. εἶτα ἀφαιρῶν, καὶ χεῖρ τῆς
 ὤμης τελαμῶσι καρτέροις ἀρμοσάμενος, καὶ
 πρὸς ἄκροις τοῖς ἀκυπτέροις λαβὰς τινὰς
 ταῖς χερσὶ πρὸς τελευτῶν, ἐπειρώμην ἐ-
 μαντῶν τὸ πρῶτον ἀναπηδῶν, καὶ ταῖς
 χερσὶν ὑπηρετῶν, καὶ ὡς οἱ χῆνες ἐτι
 χαμαιπετῶς ἐπαιρόμενος, καὶ ἀκροβατῶν
 ἅμα μὲν τ' ὀπίσσω. ἐπεὶ δὲ ὑπὲρ μου
 τὸ πρῶγμα, τολμηρότερον ἢ δὴ τ' εὔρας

aliquando & scarabaeis ; quin camelis viam
 in caelum aperuit. Atque ut ipsi mihi na-
 scerentur alae, id quidem nulla ratione fie-
 ri posse, apparebat : si vero vulturis aut
 aquilae mihi applicarem alas, has enim so-
 las sufficere ad humani corporis magnitu-
 dinem, forte successurum mihi experi-
 mentum. Comprehensis ergo avibus, al-
 terius dextram alam, vulturis autem alteram
 curiose amputavi. Tum revinctas cum cir-
 ca humeros loris validis aptassem, & ubi
 extremae pennae sunt, alas quasdam para-
 sem manibus ; ipse me primum experiebar,
 exultans & subserviens manibus, tollens
 me, anserum instar, de humo paullulum,
 & cum volatu extremis etiam digitis pro-
 grediens. Cum vero obediret mihi nego-
 tium,

^a Διακρίσεις πρὸς μέγεθος. Ita etiam esse in P. & Fl. notat Solan. Sed ἀφαιρῶν in marg. A. 1.
^b Τὸ πρῶτον] Τετάρτον Edd. quaedam. ^c ὑπηρετῶν] Ἀν ὑπηρετῶν; Pell.

39. Λαβὰς τινὰς] Κρασίματα. V.

extitisse satis constar. Vid. Avieni Fab. 8. Babrii 34. Adde & Scholiastae testimonium eandem laudantis.

M. du S.

Ἀδινῶν] Adpinxerat orae Cl. Hemsterb. videndum Aristoph. Pac. 128. & Kusteri not. M. Apud Aristoph. quidem lego fabulam Aesopi de cantharo in coelum evolante ; sed notas illas Kusteri non possideo, (licet nonnullas Solanus notis suis inseruerit Kusteri nomine addito) nec alia de meo addere in re haud magni momenti & linguam non inspectante, volo.

J. F. R.

28. Κανθάροις ἐνίοτε] Illam de scarabaeo, aquilae ova & Jovis gremio excutiente, fabellam inter antiquissimas Aesopicasque vere referendam, patet ex Aristoph. Eccl. v. 128. seqq. ubi Taygacus co-vectus inducitur. De camelo quod mentionem facit, est forte illa, ubi cornua sibi petenti aures etiam admittit Jupiter.

J. M. G.

42. ὑπηρετῶν] Etsi vulgata tolerabilis, tanta tamen veri specie se mihi commendat conjectura Pelleri, ἀκροβατῶν subremiganti exhibentis, ut doleam a Codd. non confirmari. Nam nihil hic aptius, quam remigant manu, uti remigant alarum. Sed non laboro novandi prurigne.

J. F. R.

43. χαμαιπετῶς] Vid. supra Erasm. c. 5. A. M. du S. 49. Καταπτέρω] Edit. Basil. καταπτέρω. Infra (c. 13. vers. fin.) καταπτέρω. Et c. 19. f. ἀκροβατῶν. Sed legendum videtur καταπτέρω a καταπτέρω, &

infra ἀκροβατῶν ab ἀκροβατῶν, unde ἀκροβατῶν apud Plaut. legitur. Πίτομαι, πτόμαι, ἀκροβατῶν, καταπτέρω. &c.

F. G.

Καταπτέρω] Sed & καταπτέρω. Vid. quae noto ad c. 13. Hic servavi vulgatum, & illic, etli diversum scriptum ; quia nescio quid Lucianus praetulerit, an utrumque usurparit.

J. F. R.

59. Ἐπισιτισάμενος] Vertebatur cibo pascuus. Recte emendavit Cl. Gesn. viatico sumpto, vid. de hoc verbo, in quo saepiuscule aberrarunt Interpretes, ad Dial. proxime praemissum Galli c. 16.

J. F. R.

63. Πάμπλου ἢ πῶν ἀποσπάσαι] Vertit Erasmus, plurimum nubium emensus. sed ἀποσπᾶν est avellere, avertere. Forte legendum ἀκροβατῶν hoc est, quod volebat Erasmus, cum supra plures nubes evolasset. Inferius in hoc catalogo : ἀφαιρῶν ἑαυτὸν ἀκροβατῶν δίδωμι εἰς αἰγιόχοιο Διὸς. me ipsam movens evolavi ad Jovis Aegiochi domum.

J. G. G.

Πάμπλου ἢ πῶν ἀποσπάσαι] Quomodo aut haec voces Latine reddi possint plurimum nubium emensus, aut si possent, quid huc facerent, nullus unquam potui capere. Itaque putavi fabulatorem innuere, quum plurimum e nubibus astraxisset, atque nimia aviditate gravaret.

J. G.

Πάμπλου ἢ πῶν ἀποσπάσαι] Hanc lectionem satis tueretur ipse Lucianus, apud quem in Deorum Judio XX. c. 5. T. I. Mercurius, Ἀλλὰ μὴ μὲν λόγον ἔχει

πε-

cium, jam audacius testabam experimenta, atque conscensa arce inde me per praeceps in theatrum ipsum demisi.

II. Cumque sine periculo devolasssem, alta jam & sublimia sapiebam, solvensque a Parnethe vel Hymetto, Geraneam usque volabam, atque hinc deinde ad summam Corinthi arcem: deinde supra Pholoën & Erymanthum, usque ad Taygetum. Jam igitur meditatus audax facinus, cum perfectus essem & altivolus, non amplius quae pullorum sunt cogito, sed conscenso Olympo, viatico adsumto quam poterat fieri levissimo, caeterum recta versus caelum tendo, primo quidem vertigine mihi ob profunditatem oboriente, deinde autem id ipsum quoque fero facilius. Cum vero ad ipsam jam Lunam delatus essem, multum relictis a tergo nubibus, fatigatum me sen-

αἰπτόμην καὶ ἀπαλθὼν ὅπλ' ἢ ἀκρόπολιν, ἀφῆκα ἑμαυτὸν χεῖν τῷ κρημνῷ φέρον ἐς αὐτὸ τὸ θέατρον.

Ὡς δὲ ἀκινδύνως ἄ καλεπτόμην, ἔψη-
σολὰ ἤδη καὶ μετέωρα ἐφρόνων, καὶ ἄρας ὥπλ'
Πάρνηθ' ἢ ὥπλ' Ὑμηττῷ, μέχρι Γερα-
νείας ἐπετόμην, εἴτ' ἐκείθεν ὅπλ' ἢ Ἀκρο-
κόρινθον ἔκω· εἴτα ὑπὲρ Φολόης καὶ Ἐρυ-
μάνθου, μέχρι πρὸς τὴν Ταῦγέον. ἤδη δ'
ἔσθην μοι τῷ τολμήματι μεμελεήμενός, τέ-
λειός τε καὶ ὑψιπέτης γενόμενος, οὐκ ἔτι
τὰ νεοττῶν ἐφρόνων· ἀλλ' ὅπλ' ἢ Ὀλυμ-
πον ἀναβὰς, καὶ ὡς ἐνὶ μάλιστ' αὐφω-
σέσθην ὅπλ' ἢ ἀπὸ τοῦ λακωνίου εἰς τὴν
δοῦραν, τὸ μὲν πρῶτον ἰλιγίστ' ὑπὸ τῷ
βάθους, μὲν δὲ ἔφερον καὶ τῷτο ὠμαρῶς. ἐπὶ
δὲ κατ' αὐτὴν ἤδη τὴν σελήνην ἐγγυόμην,
πᾶμπόλιν τὴν νεφῶν σποσπᾶσας, καὶ ὁμῶς
κάμ-

d Καλεπτόμην] Καλεπτόμην B1. e Ὑψηλὴ] Decit in Fl. f Ἀνω] Ἀνω Fl. g Δ' ἡ] Οἷ Fl. Vulgatam ceterarum firmat P.

51. Ὑμηττοῦ] Ὀρη τ' Ἀττικῆς. V.

53. Εἴτα ὑπὲρ Φολόης] Ταῦτα Πυλοποντίου ὅρη τ' Ἀργολικῆς μοίρας. τὴν Ταῦγέον δὲ τὴν Λακωνικῆς, καὶ διὰ τὴν Σπάρτης. V.

Ibid. Ἐρυμάνθου] De Erymantho caeterisque lege Strabonem aliosque. G.

* Τημενῶν] Τημενῶν edebatur antea male.

† Παρατινῶν] Παρατινῶν edita. Mutavit, non addens

57. Ἀνω] ἐπὶ τὴν Ὀλυμπον ἀναβὰς] Τὸν Μακεδονικὸν Ὀλυμπον λέγει. ὡς ἐπὶ ἀριστῶν τῷ Πηνειῷ ἐπὶ Θεσσαλικῶν ἐστὶ. * Τημενῶν, ὅρ' ὡς ὑψηλὸν ἐστὶ μέγας, καὶ μέχρι Πέλλης τὴν Ὀρεσίαν. V.

58. Ὡς ἐνὶ] Ὡς διωκτὸν τὴν. V.

unde.

† H] Non aderat in Impress. Adjecit

M. du S.

M. du S.

πολὺ προϊόντις ἀπισπᾶσμαι τ' ἄστ' ἄστρον. Ad eum locum Cl. Grævius hunc ex Icaromenippo & alium ex Dialog. Marin. XX. Thetidis & Doridis c. 1. opportune adfert, ubi dicitur, Ἐκείθεν πολὺ ἀπὸ τῆς γῆς ἀποσπᾶσμαι, ἀφίκα ἐς τὴν θάλατταν. Est ergo, ut ex his verbis liquet, ellipsis τῷ, δὴ, in Icaromenippo, πᾶμπόλιν τὴν νεφῶν ἀποσπᾶσας, & in Deorum Judio πολὺ ἀπισπᾶσμαι τ' ἄστ' ἄστρον. pro δὴ τὴν νεφῶν, & δὴ τὴν ἄστ' ἄστρον. Integram iterum hanc dictionem eodem sensu habet Noster in De Domo c. 12. Καὶ ὁδεπλάσας, καὶ πολὺ ἀπὸ τῆς γῆς ἀποσπᾶσαι. Caeterum non recte cepit hanc locutionem Interpres, vertendo hic in Icaromenippo πᾶμπόλιν τὴν νεφῶν ἀποσπᾶσας, plurimum nubium emensus, quum debuerit, plurimum spatii praeter, sive ultra nubes emensus; vel, longo intervallo nubibus post me relictis; vel, quum jam plurimum a nubibus recesseram. Jam enim haud dubie superaverat nubes Menippus; quippe qui jam ad Lunam ipsam pervenerat. Ita enim capiendam hanc locutionem,

patet ex adductis locis, ubi πολὺ ἀπὸ τῆς γῆς ἀποσπᾶσαι est omnino, jam multum a terra recessisse, Terram post se longo intervallo reliquisse. Sed & locus in Deorum Judio male vulgo dispungitur, ἤδη πολὺ προϊόντις, ἀπισπᾶσμαι τ' ἄστ' ἄστρον. Delendum istud comma; πολὺ pertinet ad ἀπισπᾶσμαι. Et hic quoque ἀποσπᾶσαι πολὺ τ' ἄστ' ἄστρον (pro δὴ τὴν ἄστ' ἄστρον) est, jam emensum esse astra (nam ea versio ibi tolerari potest) & longe ea esse praetergressum. Ita namque intelligendum esse, Mercurium cum Deabus iter per astra jam confecisse, liquet ex verbis continuo subsequen-
tibus, καὶ χεῖν γὰρ κατὰ τὴν Θουρίαν ἰσμήν. Et prope jam ad Phrygiam pervenimus. Sicut ergo ἀποσπᾶσας, sive passive, sive active per ellipsin τῷ se, h. e. ἑαυτοῦ, usurpatur de itineribus; ita & abstrahere sumit Cicero III. de Oratore 36. Repente te quasi quidam aestus ingenii tui procul a terra abripuit, atque in altum a conspectu paene omnium abstraxit.

Ibid. Ἀποσπᾶσαι] Vid. quae de hoc verbo, quod fru-

Dddd a

f. f.
f. f.

κάμνοντ⁶ ἑμαυτῷ, καὶ μάλιστα χ⁷ δ⁸ερ-
 τερὰν πτέρυγα τ⁹ γυπίνην. προσελάσας⁶ 6
 ἔν, καθεζόμεν⁶ ἐπ' αὐτῆς, ἀφνεπαυ-
 όμην, ἐς τ⁹ γῆν ἀνωθεν ἀποβλέπων. καὶ ὡς-
 ὅτ⁹ ο⁹ τῇ Ὀμήρῳ Ζεὺς ἐκεῖν⁶, ἄρτι μ⁶
 τ⁹ τ⁹ ἰπποπόλων Θρηκῶν καθορώμεν⁶,
 ἄρτι δὲ τ⁹ Μυσῶν. μετ' ὀλίγον δὲ, εἰ δό-
 ξαί μοι, τ⁹ Ἑλλάδα, τ⁹ Περσίδα, καὶ τ⁹
 Ἰνδικήν. ἐξ ὧν ἀπάντων ποιικίλης τινὸς ἡ-
 δοῆς ἀνεπιμπλάμην. ΕΤΑΙΡ. Οὐκὲν καὶ
 ταῦτα λόγοις ἀν, ὦ Μένιππε, ἵνα μηδὲ
 καθ' ἐν ἀπολειπώμεθα τ⁹ ἀποδημίας, ἀλλ'⁷
 εἴ τι σοι καὶ ὁδὸς πᾶρεργον ἴσθῃ⁹, καὶ τ⁹
 το εἰδῶμεν. ὡς ἔγωγε οὐκ ὀλίγα προσδο-
 κῶ ἀκούσαι, ἀλήματ⁶ c⁹ πᾶσι γῆς τε,
 καὶ τ⁹ ἐπ' αὐτῆς ἀπάντων, οἷά σοι ἀνωθεν
 ὅπισθοκοπῶντι καλεφαίνετο. ΜΕΝ. Καὶ ὅρ-
 θῶς γ⁹, ὦ ἑταῖρε, d⁹ εἰκάσεις. διότ⁹ ὡς
 οἷόν τε ἀναβάς ὅπ⁹ τ⁹ σελήνην, τῷ λόγῳ

si, & maxime ala sinistra, vulturina. Ap-
 pulsus ergo ibi affedi, interquiescens & in
 terram de superiori loco despiciens, &, ut
 Homericus ille Jupiter, jam equestrium
 Thracum terram adspiciens, jam Myso-
 rum, paullo post autem, si videretur mi-
 hi, Graeciam, Persidem, & Indiam: e qui-
 bus omnibus varia quadam voluptate per-
 fundebar. SOD. Igitur illa quoque dixe-
 ris, Menippe, ne vel unum quiddam il-
 lius nos peregrinationis fugiat: sed si quid
 etiam obiter tibi observatum sit, illud quo-
 que sciamus. Nec enim pauca me auditu-
 rum expecto equidem, de figura terrae,
 omniumque quae in illa sunt, qualia tibi,
 eo loco superiore intuenti, visa sint. MEN.
 Recte istuc, sodalis, conjicis. Itaque,
 quatenus fieri potest, descendens in Lunam,

CO-

a Ἰπποπόλων] Ἰπποπόλων Edd. priores, male.
 γῆς O. Te π. γ. τι. Fl. d Εἰκάσεις] Εἰκάσεις O.

b Τοῦτο εἰδῶμεν] Τοῦτ' ἴδωμεν O. c Πᾶσι γῆς τε] Te πᾶσι

64. Κάμνοντ⁶] (1) Κοπτεμέν⁹. V.

69. Τῶν ἰπποπόλων (2) Θρηκῶν] Τῶν περὶ τοὺς ἵππους
 ἀναστρεφόμενων. V.

(1) Κοπτεμέν⁹] Legendum arbitror κοπτεμέν⁹, vel κοπτε-
 μέν⁹. J.F.R.

(2) Θρηκῶν] Θρηκῶν ante edebatur; sed jam ad Luciani tex-
 tum accommodavi. J.F.R.

fra suspectum fuit Steph. in Thes. hac significatione
 notatu digna attulit Cl. Hemsterb. ad Deor. Dial. XX.
 Not. 63. ubi Graevium notat eorum hic oblitum,
 quae supra rectius ad Deor. Dial. notarat. Optime rem
 hic tetigit Jensonius, & versio Gesneri verum sensum
 Luciani est adsecuta. Solan. adscripserat conferendum
 infra Oik. c. 12. ibi similiter est: καὶ πολλὸν δὲ τ⁹ γῆς
 ἀποσπάσαι. Item Dial. Marin. XII. Et Ἐπισκ. c. 21.

J.F.R.

69. Τῶν ἰπποπόλων] Hic Dialogus est Homericus
 cen. o. τῶν ἰπποπόλων. Ex Iliad. v. J.B.

Τῶν ἰπποπόλων] An ἰπποπόλων legendum, ut αἰ-
 πόλων; Placet. F.G.

Ibid. Ἰπποπόλων Θρηκῶν] An ἰπποπόλων? ut αἰπόλων.
 Non displicet. A.E.M.

Ἰπποπόλων] Prave antea hic in omnibus Impr. lege-
 batur ἰπποπόλων. Nos ex Homero & Nostro ipso Συγρ.
 c. 49. veram scripturam restituiamus. M. du S.

Τῶν ἰπποπόλων Θρηκῶν] Ex Iliad. Γ. v. 4. non ἰ-
 πποπόλων ut editur vulgo, quibus hic nullus est locus.

J.G.G.

Τῶν ἰπποπόλων] Hom. Il. N. 4. Νόσφιν ἰπποπόλων

Θρηκῶν καθορώμεν⁶ αἶαν. Unde quantitatem penulti-
 mae in Edd. male productam, facile correxi. Quod
 miror Bourdelotium non vidisse, qui tamen Homerum
 consuluit. J.F.R.

Ibid. Τῶν Θρηκῶν — τῶν Μυσῶν] Omisit αἶαν, sive
 γῆν, quod Homerus l. d. addit. Sed nihil hac ellipsi
 frequentius. Sic Long. Paft. L. 2. p. 63. (al. 47.) ἡλ-
 θόντες εἰς τὴν ἰαυτῶν. Adde Cl. Wessel. ad Diod. Sic. II.
 3. 6. Et Cl. L. Bos de ellipsi. J.F.R.

85. Δόκει] Haud immerito Fl. contulit Noster. Ni-
 hil tamen mutavit; imperativus autem δοκεῖ natus
 mihi videtur ex imperativis praemissis; forsan male;
 nam δοκῶ legendum arbitror, quod migravit in δοκεῖ,
 deinde in δοκει. Et Parisinae interpretes Erasmus dedit
 pusillam quandam terram mihi videre videbar; unde
 conjicio eum ἰδοκεῖ legisse, quod aliquanto melius
 erat vulgato. Verum dum Cl. Gesn. servavit impera-
 tivum, comma in semicolon mutans, ego nihil quo-
 que mutavi, qui sensum vulgatae facile quidem per-
 cipio; neque imperativus ille est inusitatus, ut infra
 Παρσιτ. c. 2. pr. αὐτὴν αἰτίαν εἶναι δοκεῖ. & c. 1. μὴ δό-
 κει τοῦτο &c. alterum tamen praeferebam; nisi aliquan-
 tum

cogitatione mecum peregrinare, & universam eorum, quae in terra sunt, positionem considera.

12. Et primum puta, parvam omnino terram te quandam videre, multum dico Luna minorem; adeo ut ego subito despicies multum dubitarem, ubi essent tanti montes, & ingens adeo mare. Et nisi Rhodiorum illum Colossus vidissem, & illam ad Pharum turrin, plane me, benenoris, tellus effugisset. Jam vero illa excelsa & eminentia, & placide refulgens ad Solem Oceanus, terram esse, quod videretur, mihi indicarunt. Cum vero semel visum intentum fixissem; tota jam hominum vita mihi apparuit, non per gentes modo & urbes, sed ipsi distincte qui navigarent, qui praelium committerent, qui colerent agrum, qui causas agerent, tum mulier-

συναποδήμη τε καὶ συνεπισκόπη τ' ἄλιν τῆς ὅπῃ γῆς ἀφ' ἑσθίν.

Καὶ πρῶτόν γέ μοι πάνυ μικρὰν ὁρῶν τινὰ τῇ γῆν ὁρᾶν, πολὺ λέγω τὸ σελένης βραχυτέραν ὥστε ἐγὼ ἄφνω καὶ ἀκύνῃας ὅπῃ πολὺ ἠπόρεν, πῶς εἴη τὰ τηλικαῦτα ὄρη, καὶ ἡ τοσαύτη θάλασσα. καὶ εἶγε μὴ τῇ Φάρῳ πύργον, εὖ ἴσθι, πάντεσσι ἀνέμοις ἡ γῆ διέλαθε. νῦν δὲ ταῦτα ὑψηλὰ ὄντα καὶ ὑπερβαίνειν, καὶ ὁ Ὀκεανὸς ἡρέμα πρὸς τὸ ἥλιον ἐκπορεύων, διέσημαινέ μοι γῆν εἶναι τὸ ὁράμενον. ἐπεὶ δὲ ἅπασι τῇ ὄψιν ἐς τὸ ἀτενὲς ἀπηρευσάμην, ἅπας ὁ τῶν ἀνθρώπων βίος ἤδη μοι κατεφαίνετο, καὶ χεῖρ' ἔβην μόνον καὶ πόλεις, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ σαφῶς οἱ πλεόντες, οἱ πολεμῶντες, οἱ γεωργῶντες, οἱ δικαζόμενοι, τὰ γυ-

e Δέσσι] Et sic legere Fl. notat M. du S. Sed & habent F. P. H. &c. f Tὸν Ῥοδίων] Tὸν Ῥοδίων O. Nil mut. Edd. g Ἰπποκρίτων] Ἀποκρίτων O. & marg. A1. Nil mut. Fl. &c. h Mei] Deest in O.

89. Καὶ αὖτε μὴ τὸ Ῥοδίων Κολοσσόν] Ὁ μὲν Κολοσσὸς Ῥοδίων ἀνδρίας ἢ χαλκοῦς, ἐλὶς ἀναιδέως, καὶ ὅτι ἐ αὐτὴ ἡ γῆς ἐλὶς αὐτὴν ἐκκρίνει μὲν πηλὸν τὸ ὑψόν, ἔργον δὲ Ἀντίππῳ τῷ ἀγαλλομαίῳ. Ὁ δὲ ἐπὶ τῇ Φάρῳ πύργον ἐπὶ τῇ (3) Πηλῳσι Αἰγύπτῳ Ἀλεξανδρίᾳ ἐκδομένη τινὲς γινώσκουσιν, (4) σταδίων τὴν πλάτος, ἐπὶ πολὺ τῷ ἀνέμῳ ἀνέχον, (5) ὡς δὲ πρὸς ὁρᾶσθαι μιλίαν. ἀντιθέτως δὲ τοιοῦτον, ἢ ἢ ἡμεῖς μὲν σπ-

μῶν τοῖς πλάσι, νυκτὸς δὲ πυρρὸς, πρὸς δὲ οἱ πλεόντες ἀπὸ τοῦ ὁρᾶν, μὴ ἔχουσιν ἐμπέτοισι τοῖς τῷ Παριτοῖν ἡμεῖσι ἀφ' ἑσθίν. γίγνεται δὲ πρὸς ἀγμάτι μὲν (6) Ἀλεξανδρὸς τῷ Φιλίππῳ ἐκ Ὀλυμπίου, ἀρχιτεκτονιστὴς δὲ Σωκράτης τῷ Κλυδίῳ, ὅς ἐ ἐπὶ γράφει τὸ πύργον ἐπὶ τῷ Ἄλφει, ΣΩΣΤΡΑΤΟΣ ΔΕΞΙΦΑΝΟΥΣ ΚΝΙΔΙΟΥ ΘΕΟΙΣ ΣΩΤΗΡΕΙΝ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΠΛΟΙΖΟΜΕΝΩΝ. V.

(3) Πηλῳσι] Πάλλυ Editā male. πρὸς τῷ ἐπὶ Πηλῳσι C. καὶ τῷ ἐπὶ Πηλῳσι V. Incipit autem novum Scholion ab ὁ δὲ — Φάρῳ, quod male continuo ductu editum. F. F. R. (4) Σταδίων] Vid. Prideaux ex Josepho hoc falsi arguentem Hist. suae L. I. Paris II. ad Ann. auct. Chr. 284. notat M. du S.

(5) ὡς ἀπὸ πρὸς ὁρᾶσθαι μιλίαν] Josephus Ed. Ox. p. 1205. r. lumen ejus ad CCC. stadia tantum penetrare dicit M. du S. (6) Ἀλεξανδρὸς τῷ Φιλ. καὶ Ὀλυμπος.] Cave hoc Scholiastae credas; ipsum adi Lucianum Συγγρ. c. 68. M. du S. Adlevat orac Cl. Hemsterh. Vid. Fabric. ad S. Empir. p. 276. G.

tum me refrenat, illud ὥς καὶ ἀκύνῃας quod postponitur; cum sic debuisset praemitti. Minus enim accurate narraret, qui visā prius enumeret, dein oculos se ad objectum convertisse diceret. Sed si ὥς pro cum, quando, accipias, recte postponitur καὶ ἀκύνῃας, i. e. pusilla mihi adparebat terra, cum oculos demississem. Verum tum ὥς pro ὥς legendum, quod similiter mutare nolim. Ideoque maneat vulgata, donec meliora inveniantur. F. F. R.

90. Ῥοδίων Κολοσσόν] Altus erat LXX. cubitis. Strabonis aerate fractis ex terrae motu genibus collapsum Rhodii ex causa quadam nondum restituerant. XIV. p. m. 449. B. Vide not. ad Συγγρ. c. 23. Is. a. c. 18.

& Z. Tr. c. 11.

94. Ἰπποκρίτων] Ἀποκρίτων O. & Ed. Fl. ut Δι. c. 1. Sed nihil muto. M. du S.

Ἰπποκρίτων] At seq. Dial. Bis Accus c. 1. τῷ ἀντίππῳ ἀποκρίτων. Et alibi non semel; unde conicias, & hic ita legendum. Sed minime fas est; nam de Oceano substrato sermo est, qui cum inferne fursum remittere dicatur splendorem, optime ὑπερ praefigitur. Interim philosophatur male, Oceanum esse id quod resplendet; nam partes terrae solidas remittere lucem, dum aqua radios ejus absorbet, rectius norunt hodie nostri Philosophi. F. F. R.

99. Οἱ πολεμῶντες, οἱ γεωργῶντες.] Jam aliquando sine Dddd 3 in-

γύναμα, τὰ θηρία, καὶ πάντ' ἀπλῶς, ὁπό-
σα τρέφει ζείδωρ^α ἄρβρα. ETAIP. Παν-
τελῶς ἀπίθανα φησὶ ταῦτα, καὶ αὐτοῖς ὑπε-
ναντία. ὅς γ' ἔτιώας, ὁ Μένιππε, τὴν γῆν
ἐζητεῖς ὑπὸ τῆς μέλαξυ ἀφ' ἧμα^α ἐς
βραχὺ συνεσταλμένην, καὶ εἶγε μὴ ὁ κολοσσὸς
ἐμήνυσέ σοι, τάχα ἀν' ἄλλο τι^α ᾗθης
ὄρῃν, πῶς νῦν καθάπερ Λυγκεὺς τις ἄφνω
γενόμεν^α, ἀπαντα ἀφ' ἧνάσκεις τὰ ὅπ^ατα
γῆς, τὰς ἀνθρώπους, τὰ θηρία, μικρὰ δὲν,
τὰς τ' ἐμπίδων^α νεοττίας;

MEN. Εὐ με ὑπέμνησας. ὁ γ' ἄλλιστα
ἐχρῆν εἰπεῖν, τῷτο οὐκ οἶδ' ὅπως παρέλι-
πον. ἐπεὶ γ' αὐτῷ μὲ ἐγνώρισα τὴν γῆν ἰδὼν,¹⁵
τὰ δ' ἄλλα ἔχ' οἷός τε ἦν καθορᾶν ὑπὸ
τῆς βάθους, ἅτε τ' ὄψεως μηκέτι^α ἐφικνε-
μένης, πάντ' μ' ἡία τὸ χρῆμα, καὶ πολ-
λὴν παρείχε^α τὴν σπορίαν. καλῆφει δὲ ὄντι
μοι, καὶ ὀλίγη δὲν δεδακρυμένῳ, ἐφίσα^α ὁδὲ
κατόπιν ὁ^α σοφὸς Ἐμπεδοκλῆς, ἀνθρα-
κίας τις ἰδεῖν, καὶ σποδῶ πλέως, καὶ καλῶ-
πλημέν^α. καὶ γὰρ μὲν, ὡς εἶδον (εἰρήσε^α) γ' ὁ
ὑπελαράχθην, καὶ τινὰ σελήναιοι δαίμονα

culae, animalia, & simpliciter quae tellus
alma nutrit omnia. SOD. Omnino impro-
babilia sunt quae dicis, & sibi invicem con-
straria. Qui enim modo Terram, Menip-
pe, quae ab interjecto spatio in parvi-
tatem contractam, & nisi Colossus eam ti-
bi indicasset, forte aliud videre tibi visus
esses: quomodo nunc, tamquam Lynceus
aliquis factus subito, quaecumque supra tel-
lurem sunt cognoscis, homines, animalia,
& parum abest quin culicum pullicem?

13. MEN. Bene facis quod me admo-
nes. Quod enim maxime dicendum erat,
illud nescio quomodo praetermiserim. Cum
enim ipsam quidem terram visu agnosce-
rem, reliqua vero perspicere ob profundita-
tem non possem, visu jam non amplius per-
tingente, valde me ea res angebat, & mul-
tam praebebat sollicitudinem. Cum autem
odemisso essem animo, & tantum non lacri-
marer, a tergo mihi adstat sapiens Empe-
docles, carbonarius ad speciem & cinere
oppletus, & affatus. Ego vero cum vide-
rem, dicitur enim, aliquantum perturba-
tus Lunarem quendam me genaium videre
pu-

^a ὄψης] ὄψης O. ^b Νεοττίας] Νεοττίας O. ^c Ἐφικνεμένης] Ἀφικνεμένης male O. ^d Σοφὸς] Φυ-
σικός O.

9. Καθάπερ Λυγκεὺς] Ὁ Λυγκεὺς * ἔτ' ὅτε λέγεται
ἕτως ἢ ἐξυδμιάσας, ὡς εἶ τὰ ὑπὸ γῆς βλέπειν. V.

22. Σποδῶ πλέως] Ἀνάπλωος. V.

* Οὕτως λέγεται] Corrupte. Lege ἕτοις λέγεται ἕτοις ὡς ἐξυδμίας.

M. du S.

interposito καὶ haec eleganter ἀσυνδίτως enunciat, ut
mox, τοὺς ἀνθρώπους, τὰ θηρία. Et Asin. c. 16. med.
Conf. 2. Ver. Hist. c. 35. Adde Eurip. Iucur. 700. &
722. Et Long. Pass. 2. p. 32. (Ed. Moll.) qui etiam re-
petitum καὶ amans, interdum tamen, licet parcius, sic
loquitur: ἐσκέπτων, ἐσκέπτων, ἦδον. Alia ex eodem de-
dimus ad Ver. Hist. l. c. Sed haec non magni sunt mo-
menti. Alioqui plura congerere liceret, si ad osten-
tationem tantum haec componere velimus. J. F. R.

2. Ὅποσα τρέφει ζείδωρ^α ἄρβρα] Passim Homerus.
J. B.

Ὅποσα τρέφει &c.] Homer. Od. A. 308. M. du S.

3. Τρέφει ζείδωρ^α ἄρβρα] Parodia Homérica. Fre-
quentius est tamen apud Homerum φέρει ζ. α. ut Od.
357. M. du S.

21. Σοφὸς] Φυσικός, O. etiam hic habet. De Em-

pedocle vid. N. A. XX. & notas.

M. du S.

27. Οὕτως] Homer. Odys. Π.

J. B.

Οὕτως τοι &c.] Homer. Odys. Π. 187.

M. du S.

30. Φέρει ἐνθάδ' αὖ] Vide quae de hac phrasi notavi-
mus supra T. I. De Merc. Cond. c. 24. Et potius quae
Cl. Hemsterb. ad Dial. Mort. VI. §. 3. quae nondum
legeram, quum illa notarem; alioqui jam tum eo re-
misissimem Lectorem. J. F. R.

32. Ἐν τῇ σελήνῃ κατοικῶ] Repertus est, qui serio
assereret, de luna delapsum Emped. Vid. Diog. Laërt.
p. 231. C. M. du S.

34. Ἀπολύσιν τ' παρούσης ἀπορίας] Sic in Hercule
Gallico. J. B.

38. Καταπτῆραι] Vid. supra ad pr. c. xi. monen-
tem Gajetum, & suspicabere etiam hic καταπτῆραι
cum J. legendum. Sed quia & πεισόμεαι - ὡμαι προ-
νο-

putabam equidem. At ille, bono, inquit, 25 *αἰὲν ὄραν*. ὁ δὲ Θάρρῃ, Φησὶν, ὦ Μένι-
animo esto, Menippe,

Non tibi Divus ega; quid me immortalibus aequas?

Physicus ille sum Empedocles. Cum enim in crateras ipse me dejecissem; vapor me de Act-3
na correptum huc appulit. Et jam in Luna habito multum incedens per aëra, & rore pascor. Venio igitur exsoluturus te praesenti sollicitudine. Angit enim te, puto, & torquet, quod non distinge, quae in terra sunt vides. Bene sane facis, inquam, optime Empedocles, & cum primum in Graeciam iterum devolavero, memor ero, ut libem tibi in fumario, & noviliis ad lunam ter bians te adorem. Verum ita me Endymion, inquit, non huc veni mercedis causa. Sed animo commotus sum, cum te tristem viderem. Verum scin' quo facto acutum visum nancisci possis?

14. Non equidem, per Jovem, inquam, nisi tu mihi caliginem quodammodo abstergas

καπε,
Οὐτὶς τὰ θεὸς εἰμι· τί μ' ἀθανάτοισιν εἴσχεις;

ὁ Φυσικὸς ἔτος εἰμι Ἐμπεδοκλῆς. ἐπεὶ γὰρ οἷς τὴν κρατῆρας ἐμαυτὸν φέρων ἐνέβαλον, ὁ καπνὸς με σπὸ τῆς Αἴτης ἀναρπάσας, δ' αὖτε ἀνήγαγε, καὶ νῦν ἐν τῇ σελήνῃ καθίσκω ἀεροβατῶν τὰ πολλὰ, καὶ σιτῶμαι δρόσον. ἤκω τοίνυν σε ἀπολύσω τῷ παρόντι. ἀνὰ γὰρ σε, οἶμαι, καὶ τρέφω, τὸ μὴ σαφῶς τὰ ἔκτῃ γῆς ὄραν. εὐγε ἐποίησας, ἦν δ' ἐγὼ, βέλτετε Ἐμπεδοκλεῖς. καὶ περὶ τὰ τάχιστα καὶ καταπτῶμαι πάλιν ἐς τὴν Ἑλλάδα, μεμνήσομαι σπένδειν τέ σοι ὅττι καπνοδόχης καὶ ταῖς νεμηνίαις πρὸς τὴν σελήνην τρεῖς ἐγγυαλὸν προσεύχεσθαι. ἀλλὰ, μὰ τὴν Ἐνδυμίωνα, ἥδ' ὅς, ἐχὶ τῷ μηδ' ἔχριν ἀφίγμαι· πέπονθα δὲ τι καὶ ψυχὴν, ἰδὼν σε λελυπημένον. ἀτὰρ οἶδα 49
49. τί δράσας, ὅξυδερκὲς γενήσῃ;

Μὰ Δί', ἦν δ' ἐγὼ, ἢν μὴ σύ μοι καὶ ἀχλὺν πῶς ἀφέλῃς σπὸ τῆς ὀμμάτων.
τῷ

Οὐτὶς] Οὐτὶς male Fl. f Διῦρ] Διῦρ' O. g Καταπτῶμαι] Sic Fl. H. P. Κατάπτωμαι f. & P.

40. Ἐπὶ τῷ καπνοδόχῃ] Καλῶς εἶπεν ἐπὶ τῷ καπνοδόχῃ, ὡς ἀπολομένην ἀπὸ πυρός. V.

42. Μὰ τὴν Ἐνδυμίωνα] Τὴν Ἐνδυμίωνα· ἡμεῖς δὲ καὶ ἐν

ἀλλοι ἐμῶν αὐτῷ, καὶ ἀπὸ τοῦτο Ἐμπεδοκλῆς, ὡς περὶ τῆς σελήνης διάγων, κατὰ τὴν Ἐνδυμίωνα ὀμνύει. V.

44. Ἀτὰρ] Ἀλλὰ δὲ. K.

volare acque dicitur ac πτόμαι, numerum Edd. potiore sum secutus. Erunt qui πτόμαι & πτόμαι Poëticum potius dicant, & πτόμαι praeferant, ut eo facilius a πτόμαι expando, distinguatur; quibus non adversaret, si verum foret, solos poëtas τῷ πτόμαι & πτόμαι uti. Apud eos certe frequentius quam alios. Nec tamen alii abstinent, ut ex Diad. & Ael. de anim. probare possem, si tempus sineret. Aristot. πτόμαι ait, non πτόμαι, de Animal. incensu c. 10. pr. iterum f. & c. praeced. item πτόμαι ibid. ac πτόμαι. Sed πτόμαι in Novo Foedere non semel, ut Aposol. IV. 7. ἀπὸ πτόμαι. & VIII. 13. ἀπὸ πτόμαι. &c.

40. Καπνοδόχῃ] Καπνοδόχῃ Th. Mag. male. M. du S.

46. Μὰ Δί'] Legendum videtur, ὡς μὰ Δί'. F. G.

Μὰ Δί'] Clariss. Jans. ad Abdic. c. 2. sub μὰ Δί' haec negationem intelligi, Bnd. vero, μὰ per se negare, contendit. Quod si verum est, hic nihil opus erit addita ἢ. Atqui & nos ad Gall. c. XI. No. 98. (ubi

exemplis, in quibus μὰ adfirmat, addere potuissim. ejusd. Gall. c. 29. v. 84.) quoque generaliter idem adfirmare visum sumus cum Berglero ad Alciph. Verum ita tamen id intelligi velim, ut μὰ neget praemissa interrogatione vel oratione negante, vel subsequente; & sic & ex praemissis recte intelligitur, interdum de novo additur, ὡς μὰ Δί' jungendo; ut sedulo multisque contra Budaeum observat Devarius de part. p. 261. ad 269. quem ideo hic citasse non piger, quia diligentius in ea particula versatus est quam in aliis. Nondum tamen cum Gujeto & infero, et si & in interrogatione non praemittitur, quia ex oppositione sequente non patet, sensu negandi interpretandum esse. Veluti immo ap. Terent. crebro tacite negat, sive ironice adfirmat, ut: nbi (est) domi ne? I M M O apud Libertum Discut. Eun. III. V. 60.

Ibid. τῷ ἀχλὺν] Sen. ad finem 2. Aeneid. v. 604. de hac nebula. Hesychius Sept. ad Theb. p. 80. ἀχλὺν lib. 2. Flor. (locus est Il. B. 127.)

49. Διῦρ

νῦν γὰρ δὴ λημῶν ἐ μετρίως δοκῶ. καὶ μὴν εἶδέν
 ἂν γε, ἦδ' ὅς, ἐμῷ ὁ δέησι. τὸ γὰρ ὄξυδερ-
 κὲς αὐτὸς ἥδη γῆθεν ἤκεις ἔχων. τί ἐν τῷ τῷ
 ὅστιν; ἐ γὰρ οἶδ', ἔφη. ὅκ οἶδα, ἦδ' ὅς,
 ἂν αἰτῶ τ' ὡτέρωγα τ' δεξιὰν περικείμεν;
 καὶ μάλα, ἦν δ' ἐγώ. ἂν τί ἐν ὡτέρωγι καὶ
 ὀφθαλμῷ κοινόν ὅστιν; ὅτι, ἦδ' ὅς, ὡς
 πολὺ τ' ἄλλων ζώων ἂν αἰτῶς ὅστιν ὄξυδερ-
 κέσται, ὥστε μόνον ἂν ἀντίον δέδορκε
 τῷ ἡλίῳ καὶ τῷ τῷ ὅστιν ὁ βασιλεὺς, καὶ γῆ-
 σι ἂν αἰτῶς, ἦν ἀσκαρδαμυκτὶ πρὸς τὰς
 ἂν ἀκτῖνας βλέπει. Φασὶ ταῦτα, ἦν δ'
 ἐγώ. καὶ μοι ἥδη μέλαμελ, ὅτι δέυρο ἀπὸν
 ἐχὶ τῷ ὀφθαλμῷ τῷ αἰτῶ ἐνεθέμεν, τὴς
 ἐμῆς ἐξελών, ὥς νῦν ἂν γε ἡμιτελὴς ἀφίγμαι,
 καὶ ἐ πάντα βασιλικῶς ἂν ἐσκευασμένον
 ἂν ἔοικα τοῖς νόθοις ἐκείνοις, καὶ σποκηνύ-
 κλοις. καὶ μὴν ὡς σοὶ, ἦδ' ὅς, αὐτίκα
 μάλα τ' ἕτερον ὀφθαλμόν ἔχειν ἂν βασι-
 κόν. ἦν γὰρ ἐβελήσης, μικρὸν ἀναστὰς, ὅτι
 ὁχὼν τῷ γυπὸς τ' ὡτέρωγα, πατέρα μόνον
 ὡτερύξασθαι, καὶ λόγον τ' ὡτέρωγα, τ'

ab oculis : nunc enim lippire non mediocriter
 mihi videor. Quin tu, inquit, nihil mea
 opera indigebis, qui acumen illud ipse jam de
 terra allatum habeas. Quid igitur hoc est?
 neque enim novi, inquam. An nescis, in-
 quit, te dextram aquilae alam alligatam ha-
 bere? Ego vero, inquam. Quid vero alae
 et oculo commune est? Quod, inquit, mul-
 tum visus acumine reliquis animantibus prae-
 stat aquila: adeo ut solus contra solem ob-
 tueatur: et ob id ipsum est rex et verus ger-
 manusque aquila, si nihil nictans radios in-
 tueatur. Ajunt ista, inquam. Et jam poe-
 nitet me, quod huc cum escenderem, non ere-
 ptis meis oculis aquilinos eorum loco mihi im-
 posui: qui sic imperfectus venerim, nec regie
 sper omnia instructus; sed similis sum spuris
 istis et abdicatis. Quin penes te est, inquit,
 statim alterum oculum habere regium. Si enim
 volueris surgens paululum, retenta vulturis
 ala, alteram solam movere, pro ratione alae dex-

a Γε] Σε Ο. b Διήση] Διήση Fl. c Αἰτῶ] Αἰτῶ Ο. d Τί ἐν] Τί δ' ἐν melius Ο. e Αἰτῶς ἐν ὄξυ-
 κέσται] Αἰτῶς ἐν ὄξυκέραι Ο. f Ἀντίον δέδορκε] Ἀντιδιδόρκε Ο. g Αἰτῶς] Αἰτῶς Ο. h Ἀκτῖνας] Ἀκ-
 τῖνες male Ο. i Γε] Αβεστ a Fl. k Ἐσκευασμένον] Ἐσκευασμένον Ο. l Βασιλικόν] Βασιλικόν Ο.

48. Νῦν γὰρ δὴ λημῶν] ὀφθαλμοῖν, λῆμα γὰρ ὁ σωμα-
 γόγιον ἐν τῷ ὀφθαλμῷ ῥύπον. V (lippire, lippitudo,
 vulgo αἰ τζίμωλα. C.) Non plane scriptum.

65. Καὶ μὴν ὡς σοὶ] Ἐν σοὶ ἐστὶ, φησὶ, τ' εἶνα ὀφ-

θαλμόν βασιλικὸν κτήσασθαι. V.

69. Πτερύξασθαι] Ταῖς πτέρυξιν τ' αἶρα πλῆτται, ἢ
 πτέρωγα κινῶ. V.

* Αἶρα] Ἀνδρα legebatur sine sensu. aera inde fecit Solan.

Ego aera.

J. F. R.

49. Διήση] Eodem redibit, utrum Florentinae δι-
 σσι malis, idque pro tertia futuri a διῖ habeas, vel
 pro secunda fut. a διωμα. utrum autem διήση retineas.
 Supra de Salt. c. 3. pr. Τῆς ἀπολογίας σοὶ διήση. Infra
 Dial. Mer. 2. a. m. εἰδὴ διήση. Sed Tim. c. 48. εἰδὴ
 διήση τ' — λόγον. Conf. ad Imag. c. 5. J. F. R.

57. Καὶ τοῦτό ἐστι] Forſan καὶ τοῦτο.

F. G.

Καὶ τοῦτό ἐστι] Non rejicerem τοῦτο, si in libris ef-
 ſet. Jam vero nihil muto, exponens τοῦτο per αἶρα
 τοῦτο, prius ita, ut est in 2. Per. Hist. c. 19. αἰτῶ
 τοῦτο μάλα Πλατωνικάτατοι Alciph. III. p. 392. τὸ
 χρυσίου ἀποδύπτει, propter aurum lancinari, ubi ta-
 men Bergi διὰ malit insertum, quia, quod verum
 est, duriuscule procedit oratio. In hoc Luciani au-
 tem nihil asperitatis, si omittatur. Et saepe in aliis
 phraſibus omittitur. Diod. Sic. L. 2, c. 55. 68. καὶ

πλάγυτις τὸ μῆκος τῷ πλάγυτι. Eurip. Androm. vſ.
 211. — ταῦτά σοι ἔχθρι πόσι. Ob haec te odit mari-
 tus. Ibid. 217. Ἐκτενὴς ἂν τὰδ; An propter ea inter-
 fices? Sic enim vertendum, non ut vulgo factum:
 An occideres istas? Confer mox c. 25. εἰσφθῆναι τὰ ὀ-
 λύμνια. Alia similia vid. ap. L. Bos de Ellipsi, p. 266.
 Ed. Franck. J. F. R.

77. Τὸς κατόνας ἀπὸ ἀνθρώπων] Verbum est translatum
 a τεκτονικῇ ad scholam Stoicorum. De hoc verbo vir
 Clar. Theod. Marcil. ad Pers. J. B.

87. Πτολιμαῖον] Euergetem intelligit, quamquam
 is palam amorem professus sororem duxit uxorem.
 Vid. Herodian. I. M. du S.

88. Ἀνσιμάχῳ] Filium pater, sive quod sibi in-
 ſidias ab eo fieri comperisset, seu inſita crudelitate per-
 citus, necavit. Tangi hanc tragoediam a Nostro olim
 cer-

dextro oculo acutum cernes : aliter enim oculus fieri non potest quin obtusus cernat , qui deterioris partis sit. Satis fuerit , inquam , & si dexter solus aquilinum cernat : neque enim quidquam mihi decesserit : quandoquidem fabros etiam vidisse mihi videor alterutro oculo ; rum melius ad regulas ligna dirigere. Cum his verbis simul facio , quod praeceperat Empedocles. Ille vero sensim se subducens in fumum paullatim dissolvitur.

15. Vix coeperam movere alam ; cum statim ingens me lux circumfulget , & quae adhuc latuerant , apparent omnia. Despiciens enim in terram , dilucide video urbes , homines , eorumque facinora , neque ea solum quae sub divo fierent , sed quae domi etiam , cum latere se putarent : Prolemaeum coeuntem cum sorore , insidiantem Lyfimacho filium , Seleucum Antiochi F. furtim innuentem novercae , interfectum ab uxore Alexandrum Thessalum ,

7 ὁ δὲ ξὺν ὀφθαλμὸν ὁξυτερὰς ἔσῃ· ἢ γὰρ ἔτε-
ρον, ἐδεμία μῆχατῇ μὴ σοκ ἀμβλύτερον
δοδορκεῖναι, ἢ μερίδῳ ὄντα ἢ χεῖρον.
ἢ ἄλλῃ, ἢν δ' ἐγὼ, εἰ καὶ ὁ δὲ ξὺν μόνῳ
ἀετῶδες βλέπει. ἐδὲν γὰρ ἀν' ἐλαττον γένοιτο.
7 ἔπειτα καὶ τὰς τέκτονας πολλάκις ἐωρακεῖναι
μοι δοκῶ, πατέρω ἢ ὀφθαλμῷ ἄμεινον
πρὸς τὰς κανόνας ἀπαυθύνουσας τὰ ξύλα.
Ταῦτα εἰπὼν, ἐποίησεν ἅμα τὰ ὑπὸ τῇ
Ἐμπεδοκλέους παρηγγελμένα· ὁ δὲ κατ'
8 οὐλίγον ὑπαπίων, ἐς καπνὸν ἡρέμα διελύετο.

Καίπερ δὲ τάχις τὰ ἐπερυζάμην, αὐτίκα
 με Φῶς ὁ πᾶμμεγα θεέλαμψε, καὶ τὰ
 τέως λανθάνοντα πάντα διεφαίνετο. καλαχύ-
 ψας γὰρ ἐς τὴν γῆν, ἰώρων σαφῶς τὰς πό-
 85 λεις, τοὺς ἀνθρώπους, τὰ γιγνόμενα, καὶ ἐ-
 τὰ ἐν ὑπαίθρῳ μόνον, ἀλλὰ καὶ ὅποσα
 οἴκοι ἐπραττον, οἰόμενοι λανθάνειν. Πτολε-
 μαῖον μὲν συνόντα τῇ ἀδελφῇ, Λυσιμάχῳ
 δὲ τὸν υἱὸν ὀπισθελευσῖα, τὸν Σελεύκῃ δὲ
 90 Ἀντίοχον Στρατοσίχην ἀγαγεύοντα λάθρα τῇ
 μητρίᾳ, τὸν δὲ Θεπάλον ὁ Ἀλέξανδρον

π Γάρ] Δι Fl. Δ' O. η Ἄλκ] Ἄλκ male f. ο Πάμμονγα ἀείλαμψι] Πάμπου ἀείλαμ. O. Μέγα πω-
 ραλ. P. ρ Ὅπως] Ὅσα Fl. Vulgatum firmat P. q Δι] Deest in O. r Μητρὶν] Μητρί Fl. male. Prius
 cett. & P. Ἀδελφὴ Coll. s Ἀλέξανδρος] Ἀλ' O.

79. Κατ' ὀλίγους ὅπασιον] Κατὰ μικρὸν ἀπὸρχόμενος. V.
87. † Πτολεμαῖον [ἢ συνόντα] Πτολεμαῖον ὁ ἐπικλῆν
Φιλαδέλφον Στρατοκλέην τῶν ἰδίων ἀδελφῶν ἔχει γυναικίκα.
Λυσισμαχὸς δὲ ἢ ἢ Ἀλεξάνδρου Ἀλεξάνδρου, ὁ ἑνὶ Ἀγαθό-
κλειᾳ τῷ υἱὸν Ἀλεξάνδρῳ ἐπιβυβλίον τὸν αὐτὸν ἀπέκτισεν. V.

90. *Στρατοῖς*] Γυνὴ τῷ Σαλούκῳ. Tu tamen haec
quaere diligentius; nam erat additum τῷ ἀδελφῷ. Ἀρ-
σινόη erat similiter additum; tum in margine aliter
erat. Ideo quaere diligenter. Ἀττάλῃ τῇ Φιλαδέλφῃ,
erat itidem additum. G.

+ Πτολεμαίων] Sic adcommodavi ad Lucian. Nam Πτολε-
μαίῳ edirum ante. J.F.R.

‡ Αὐτῶν] Corrupte. Lege αὐτῶν, vel αὐτῶς. M. de S.

credebam ^{Opp.} c. 58. nominato illic genere Antipatro pro filio Agathocle. Sed quoniam Agathoclem filium Lyfimachus novercae amoris infimulatum interemisse traditur, hoc nunc potius sequor; deque Agathocle hic fermonem esse, non de Antipatro compario. M. du S.

90. *Συμφορῶν*] Pessime hic & *Διὰ* c. 14. tum verigati rei gestae, tum personae Antiochi consultit Lucianus. Quid enim a persona juvenis illius longius absuit, quam nutus illi Ovidii discipulo convenientes, non ei qui valetudine ex amore celato contracta, vitae discrimen summum adiit, periturus haud dubie, ni Medici callida follertia rem pervestigatam in lucem edidisset? Neque hoc ignorabat Lucianus, qui

alibi historiam illam fuisse narrat. Nisi forte haec a juniore Luciano scripta putes. Vide quae alia occasione de incuria scriptorum varia, rem eandem narrantium a me observata sunt ad *Aræb.* c. 36. De quodam dictum memini, tantam ejus esse urbanitatem, ut bis eandem fabulam eodem modo narrare non possit esset.

M. du S.

Ibid. Τῇ περὶ τῆς αἰῶνος. In multis Codd. τῇ περὶ. Mendo-
se : historia narratur infra *de Dea Syr.* c. 17. *de Imag.*
& *Conscrib. Hist. Galen.* lib. de præcognit. *Plus.* Julian.
Imper. *Val. Max.* similem refert *Avishanet.* Epist. 13.
l. i. 7. B.

91. 'Αλιζανθρις] Polysperchontis, ut videtur, filius
qui a satellitibus trucidatus, cujusque uxor Cratesi-
Εεεεε πο-

ὑπὸ τῷ γυναικὸς ἀναβιβάζον, καὶ Ἀντίγονον
μοιχεύουσα τῷ υἱῷ τῷ γυναικα, καὶ Ἀττάλῃ
τὸν υἱὸν ἐγχέουσα τὸ φάρμακον. ἑτέρωθεν δ'
αὐτὴ Ἀρσάκην φονεύουσα τὸ γυναικίον, καὶ τὸν υἱόν
ἑαυτῆς Ἀρβάκην, ἔλκοντα τὸ ξίφος ὅτι τῷ
Ἀρσάκῃ. Ὁ Σπαρτίνος δὲ ὁ Μῆδος ἐκ
τῆς συμποσίης πρὸς τὴν δορυφορέντων εἰλκείν
ἔξω τῆς ποδῶς, σκύφῳ χρυσῷ τὴν ὀφρύν
καταληγουμένην. ὅμοια δὲ τούτοις ἐν τῇ
Λιβύῃ, καὶ παρὰ Σκύθαις, καὶ Θραξί γι-
γνώμενα ἐν τοῖς βασιλείοις ἢ ὁρᾶν, μοι-
χεύουσας, φονεύουσας, ὀπίσθιενουσας, ἀρ-
πάζουσας, ὀπιρκύντας, δειδιότας, ὑπὸ
τῶν οἰκειοτάτων προδιδωμένους.

Καὶ τὰ μὲν τῶν βασιλέων τοιαύτῳ παρέ-
χε μοι τῷ Ἀλετριῇ. τὰ δὲ τῶν ἰδιωτῶν
πολὺ γελοιότερα. καὶ γὰρ αὐτὴ καί κείνους εἶδον,
Ἑρμόδωρον μὲν τῷ Ἐπικύρειον, χιλίων ἑνεκαί-
δραχμῶν ὀπιρκύντα, τὸν Σταϊκὸν δὲ
Ἀγαθοκλέα παρὰ τῷ μαθητῇ δι-
καζόμενον, Κλεινίαν δὲ τῷ ῥήτορα ἐκ τῆς
Ἀσκληπείας φιάλην ὑφαιρέμενον, τῷ δὲ
Κυνικῷ Ἡρόφιλον ἐν τῷ χαμαιτυπείῳ κα-
τεύδουσα. τί γὰρ αὖ τῶν ἄλλων λέγομαι,

& Antigonum stupro focrum suam polluen-
tem, & miscentem Attalo venenum filium:
& rursus ab altera parte mulierculam quam
Arsaces interficeret, & Eunuchum Arba-
cem, dum gladium stringit in Arsacen.
Spartinus autem Medus e convivio a satel-
litibus foras trahebatur pede, scypho aureo
contusus circa supercilium. Similia hisce &
apud Scythas & Thraces fieri in regis vi-
dere erat, adulteros, homicidas, insidiato-
res, raptores, perjuros, metuentes, prodi-
tos a familiarissimis.

16. Ac regum quidem res sic me deti-
nuerunt. Privatorum autem multo magis
ridiculae. Nam illos etiam videbam, Her-
modorum Epicureum propter mille drach-
mas pejerare; Stoicum Agathoclem de mer-
cede litigare cum discipulo; Cliniam rhe-
torem ex Aesculapii templo phialam subdu-
cere; Cynicum Herophilum pernoctare in
fornice. Quid enim dicam alios? qui pa-
rie-

a Σπαρτίνος] Σπαρτίνος O. & Fl. Vulgata est in cett. & P. b Καταληγουμένην] Nil aut. J. Fl. Fr. P. c Με-
σιού] Sic P. L. O. Μεσιού editum ante, nec male. d Ἀσκληπείας] Ἀσκληπείου O.

99. Τὴν ὀφρύν καταληγουμένην] Διατετριμμένην, τρι-
στιμμένην, σωτετριμμένην. ἄλλων γὰρ τὰ συντρέξιν, ἢ τῶ-
σιν. V. (Unde πατραλοίας. C.)

8. Διατρίβω] Τὴν Ἀλετριῶν ἐνταῦθα ἐπὶ τῷ αὐτοῦ σπ-

ματιομένην παρίληφαι, ἢ τὸ ἐν αὐτῇ τῇ Προμηθεΐ πρῆτα-
ρον. V.

15. Ἐν τῷ χαμαιτυπείῳ] Περύφ. V.

polis imperium fortiter tenuit. Ad Diodor. XIX. 2.
mandor. M. du S. (Sed vid. Addenda.)

92. Καὶ Ἀντίγονος μοιχεύουσα — καὶ Ἀττάλη &c.]
Vellem nos docuisset Lucianus, qui fuerit ille Anti-
gonus, qui nunc suam adulterio polluit, & Attalus
ille a filio veneno sublat. Nam cum fuerint plures
Antigoni, & plures Attali, dubium est, de quibus
loquatur noster auctor. Nulcus enim quod sciam eor-
um, qui exstant historicorum, ea facinora notavit.
De Antigono certe Coclite egregia inter patrem &
filium usque ad mortem concordia vetat nos intelli-
gere. Tum Philam Antipatri jam provecam aetate du-
xerat, & ideo adulterii minus suspectam: Deidamiam
vero, quam duxit Molossidis Regis filiam, nunquam
Antigonus vidit, eam enim Demetrius Athenis reli-

querat, quando in Asiam patri laturus auxilium ivit.
De Antigono Gonata dicta crederem magis. Sed ea
debent iis annumerari, de quibus tacet historia.
J. P. 2 G. (Conf. iterum Addenda.)

93. Ἀττάλη] Philadelphum tangere videtur, qui
a sororis filio, non a suo, veneno necatus est. Strab.
XIII. Appian.

95. Ἀρσάκης] Quem Arsacem, aut a quo haec tra-
dita afferat, nescio. M. du S.

Ibid. Γυναίκα] Uxorem, an pellicem? F. G.

97. Σπαρτίνος] Hic mihi prorsus ignotus. M. du S.

10. Ἑρμόδωρον] Haec jam aevi recentioris, quod
mille illae indicant drachmae; stipendium enim no-
tant Philosophis ab Antonino assignatum. Vid. Eun. c.
3. & Notas. M. du S.

12. Ἀγα-

rietes perfoderent, qui caussas haberent, qui fenori darent, qui exigenter? in universum enim varium quoddam & omnigenum erat spectaculum. SOD. Verum etiam talia bene esset si diceres. Videntur enim non vulgarem tibi praebuisse voluptatem. MEN. Omnia quidem deinceps ut enarrem, amice, fieri non potest, cum etiam videre illa difficile fuerit. Verum summa rerum capita talia videbantur, qualia Homerus ait fuisse, in scuto expressa. Hic enim epulae erant ac nuptiae, ab altera parte iudicia & conciones; alia parte sacrificabat aliquis, in vicinia autem lugens alius apparebat. Et quoties ad Geticam respicerem, pugnantes videbam Getas; quoties vero transirem ad Scythas, videre erat errantes in plaustis: paulum vero deflexo in partem alteram oculo, colentes agrum Aegyptios videbam; mercaturam exercebat Phoenix, & Cilix latrocinabatur, flagellis caedebatur Laco, Atheniensis litigabat.

17. Cumque eodem tempore fierent haec

τῆς τοιχωρυχῆντας, τῆς δικαζομένης, τῆς δανείζοντας, τῆς ἀπαιτῶντας; ὅλως γὰρ ποικίλη καὶ παροδαπή τις ἦν ἡ θέα. ΟἷΤΑΙΡ. Καὶ μὴν καὶ ταῦτα, ὦ Μένιππε, καλῶς εἶχε λέγειν. ὅμοιος γὰρ ἔστι τυχῶσαι τερπάλῃν σοὶ ὅτι παρερχοῖται. ΜΕΝ. Πάντα μὲν ἐξῆς διελθεῖν, ὦ Φιλότῃς, ἀδυνατόν, ὅπως γὰρ καὶ ὁρᾷ αὐτὰ ἔργον ἡ δουχεῖς ἦν. τὰ μὲντοι κεφάλαια τῶν πραγμάτων τοιαῦτα ἐφαίνετο, ὅτι Φησὶν Ὁμηρὸς τὰ ὅτι τὸ ἀσπίδου. ἔστι μὲν γὰρ ἦσαν εἰλαπίναι, καὶ γάμοι, ἐτέρωθεν δὲ δικαστήρια, καὶ ἐκκλησίαι, καθ' ἕτερον δὲ μέρος ἔθνεα τισ' ἐν γειτόνων δὲ πονθῶν ἄλλου ἐφαίνετο, καὶ ὅτι μὲν ἐστὶ Γετικὴν ἀποδύλαμαι, πολεμῶντας ἀν' ἐάρων τῆς Γέτας. ὅτι δὲ μελαβαίην ὅτι τῆς Σκύθας, πλαναμένους ὅτι τῶν ἁμαξῶν ἦν ἰδεῖν. μικρὸν δὲ ἐπικλίνας τὸν ὄφθαλμον ὅτι θάτερα, τῆς Αἰγυπτίως γεωργῶντας ἐπέβλεπον. καὶ ὁ Φοίνιξ ἰδὲ ἐμπορεύετο, καὶ ὁ Κίλιξ ἐλήστευε, καὶ ὁ Λάκων ἐμαστιγύετο, καὶ ὁ Ἀθηναῖος ἐδικάζετο.

Ἀπάντων τούτων ὑπὸ τὸ αὐτὸν γινόμε-

τον

ε Ἀπαιτῶντας] Sic f. Fl. Fr. P. &c. f Σοὶ] Deest in O. g Παριχάχ] Παριχάχ P. h Δουχεῖς] Omisit O. i Οἷα] Ὅσα Fl. male. Οἷα cett. & P. k Ἐν γειτόνων] Ἐγγιστοῖσι O. l Δι] Omisit O.

22. * Τερπάλῃν] Τέρψις. V.
24. * Ἐργον ἦν] Δουχεῖς. V. (Aliter videtur legisse quam in hodiernis Codd. M. du S.)
27. Εἰλαπίναι] † Εὐαχίαι, ἄριστοι. V.
31. Τῶν Γετικῶν ἀποδύλαμαι] Τῶν τῶν Γετῶν † χάρις. αὐτὸ δὲ Γίται ἰδὲ βάρβαροι & ἰσχυροί, ὁ Γεταῖαν κατέχευα-

σαν, καὶ μέχρι φόβου ἀπαγωγῆς ταπεινώσαν Γεταῖας, ὑπὸ Τραιάνῳ ὑστερον ἕως ἐκατοβρυθὲ Δικηδάλῳ χρηματικοὶ βασιλεῖς, ὡς τοῦ πᾶν ἰδὲ ὡς ταπεινώσαν ἀνδράς. ἰκέτω δὲ ἰδὲ ἰσχυροὶ λέγου. V. (Κρίτων ἐν ταῖς Γετικαῖς. Gens fera & barbara & inimicissima. G.)

* Τερπάλῃν] Τερπάλῃν Lectum antea misere.
† Εὐαχίαι] Εὐαχίαι Edita prave.

‡ Hi ab aliis Daci vocantur. Vide Xiphilinum in Trajano. f. Clav.

12. Ἀγαθὸς] Diversus hic videtur ab ejusdem nominis duobus, tribusve a nostro memoratis. Certe Peripateticus ille dicitur, qui memoratur Δημοκ. c. 29.
13. Κλαίαν] Ignotus hic mihi, uti & sequens Ἡρόδοτος.
18. Ἀπαιτῶντας] Forfan ἀπατῶντας, aut ἰσχυροὺς.
21. Οἱ τῶν τυχῶσαι] Sic supra Εὐμ. c. 11. ὅτι τῶν τυχῶσαι ἀγροῖον. Et Pifc. c. 17. ὅτι τῶν τυχῶσαι θηρίων, ubi & alia addidimus. Addi etiam posset Alciphro. III.

- Ep. 59. ὅτι τυχῶσαι. Non vulgaris aliquis. Sed pluribus nihil est opus. f. F. R.
27. ὅτι μὲν γὰρ ἦσαν εἰλαπίναι] Erasmus: ubi erant convivia, cum sit, alibi erant convivia. Sic Aristoteles in Oeconomico quater usus est ὅτι pro alibi. f. G. G.
Ibid. Εἰλαπίναι] Homer. II. Σ. 94. M. du S.
30. Ἐν γειτόνων] Hoc verum esse, vid. supra c. 8. f. F. R.
37. ὁ Λάκων ἐμαστιγύετο] Vide Γυμν. c. 38. &c. &c. M. du S.
Δημοκ. c. 46. f. F. R.

Reece 2

56. Ἀχαι

των χρόνον, ὥρα σοι ἤδη ἐπινοεῖν ὅποιός τις
 ὁ κυκίων ἔτ' ἐφαίνετο. ὥσπερ ἂν εἴ τις
 ὠχρησάμενος πολλὰς χορευτὰς, μάλ-
 λον δὲ πολλὰς χορὰς, ἐκεία προσηύξει τ'
 αἰδόντων ἐκάτω, τ' συνωδίας ἀφέντα, ἴδιον
 αἰδεῖν μέλ'. Φιλοίμυρδὺν δὲ ἐκάτω, καὶ
 τὸ ἴδιον περαίνοντ', καὶ τ' ὅλησιν
 ὑπερβαλέας τῇ μεγαλοφονίᾳ προθυμύμε-
 νος, ἅρα ἐνθυμῇ πρὸς Διὸς οἷα γένοιτ' ἂν ἡ
 ὥδῃ; ΕΤΑΙΡ. Παντάπασιν, ὦ Μένιππε,
 παγγέλοι καὶ τέταραγμύνη. ΜΕΝ. Καί
 μιν, ὦ ἑταῖρε, τοῖσιν πάντες εἰσὶν οἱ ὅτι
 γῆς χορευταί, καὶ τοιαύτης ἀναρμοστίας
 ὅ τ' ἀνθρώπων βί' συντέτακ', ὃ μόνον
 ἀπὸ δὲ φθελγομένων, ἄλλὰ καὶ ἀνομοίων
 τὰ χήματα, καὶ τὰναντία κινεμένων, καὶ
 ταυτὸν ἔδεν ἐπινοούντων, ἄχρῃς ἂν αὐτῶν
 ἕκαστον ὁ χορηγὸς ἀπελάσῃ τ' σκηπῆς, ὅτε
 ἔτι δεῖν λέγων. τέντεῦθεν δὲ ὅμοιοι πάν-
 τες ἤδη σιωπῶντες, ὅτε ἔτι τ' συμμιγῇ
 ἐκείνη καὶ ἄτακτον ὥδῃ ἀπαδόντες, ἀλλ'
 ἐν αὐτῷ γε πακίλῳ καὶ πολυκεδί τῷ

omnia, jam potes cogitare, quis iste cin-
 nus visus sit. Velut si quis saltatoribus
 conductis pluribus, vel choris potius, dein-
 de jubeat, canentium unumquemque, reli-
 cto concentu, suum sibi carmen canere:
 studiose autem faciente unoquoque, &
 suum peragente canticum, & superare vo-
 cis magnitudine alios conante, numquid
 cogitatione comprehendis, per Jovem, qua-
 lis ille cantus futurus sit? S.O.D. Omnino
 nequidem, Menippe, ridiculus maxime &
 confusus. M.E.N. Verum, sodalis, tales
 sunt omnes in terra saltatores: & ex tali in-
 concinnitate vita hominum constructa est,
 non voces modo dissonas edentium, sed fi-
 gura etiam & habitu dissimilium, contra-
 rioque se motu moventium, & nihil idem
 cogitantium, donec unumquemque illorum
 de scena choragus exigit, non amplius illo
 opus esse dicens. Ab eo inde tempore si-
 miles omnes jam tacentes, nec amplius con-
 fusum illum & inordinatum cantum invicem
 turbantes. Verum in ipso hoc vario & mul-
 tiformi

a Πλησίον] Πλησ. cum duabus virgulis transversis O. b Ἄλλ' — κινεμένων] O. c Σιωπῶντες] Σιωπῶντιν γ. d Καὶ ἀτακίαν] Omisit O. e Καὶ πολυκεδί] Defunt in O. & FL.

40. Ὅποιός τις ὁ κυκίων ἔτ' — Κυκίων πόμπε ἰστὶν ἐξ
 οἷον ἐμύλ' — ὅτι ἀφίεται ἐν ὅδῳ συγκειμένον.
 ἰσχυρὸν καὶ τὸν πολλὸν σύγκει· ὁ βί'. 2/3 τούτου αὐτὸν
 κυκίαν ἐκάλεσαν. V.

42. Παρεστῆσθαι] Παρίστασι, ≠ καὶ παρῶν· ὅτι

* Ἀφίεται] Ἀφίεται edita. Et mox συγκειμένον pro συγκει-
 μένον. Quae ex C. emendavit M. du S.
 † Ἀπὸ πολλῶν] Ex hoc & reliqua ex C. emendavit Idem.
 Vulgatum enim erat ex V. Ἀπὸ πολλῶν λέγει ἐν πολλῶν συγχέ-
 ρθαι τὸν βίον.
 ≠ Καὶ παρῶν] Corruptum hoc esse; adscripsit M. du S. Non

παρεστῆσθαι, ὡς ἐπὶ τῶν, ἰλόν, καὶ παρῶν.

παρεστῆσθαι, ὡς ἐπὶ τῶν, ἰλόν, καὶ παρῶν. V.

50. Γίλοι — § Γίλοι — ὁ γίλοι — 2/3 φέρονται. γίλοις

πρὸ ὁ γίλοι — ὡς ἐπὶ τῶν, ἰλόν, καὶ παρῶν. V.

54. Ἀπὸ δὲ — ἔξ τ' ὅδῃ. V.

vero quomodo sanandum. Neque ego quidquam divinando
 adsequor; ita alienum hic est hoc verbum. J. F. R.
 § Γίλοι — Confer supra de hac differentia, ad Jov. Thag.
 c. 33. Videretur autem Schol. hic in Luciano γίλοις pro παρῶν
 γίλοις legisse, festinans ne an revera, nescio. Sed παρῶν
 melius. J. F. R.

56. Ἀχρῃς ἂν] Th. Mag. Thucydidem semper ἄχρῃ
 non ἄχρῃς dicere, notat. Improbatur ἄχρῃς pro donec
 etiam Phrygiob. Sed vid. quae contra illum notamus ad
 Tox. c. 13. Et anne mox ἐπ' αὐτοῖς pro ἄπ. leg? J. F. R.

57. Τῆς σκηπῆς] Intellige τῆ βί'. F. G.

57. Οἰκίαν] Ad Marathonem urbs. Meurf. M. du S.

68. Ἡ Ἀχαρῆσι πλῆθος κικλήσκ' — Puerilem sane pla-
 gam merentur interpretes licet viri doctissimi, tamen
 teterrime in omnibus editionibus hic de Acarnania
 somniantes: tanquam Achaenae, regio Attices, adeo
 carbonibus suis sit obscura, ut debuerit ab illis igno-
 rari. J. G.

Ibid. Ἀχαρῆσι] Vide Meurf. de Pop. Att. Adde Pal-
 merio Thucyd. IV. 56. V. etiam Gronov. not. M. du S.

77. Ἐστὶν τῇ Κουκίαν &c.] Prima verba interpre-
 tatur Erasmus supine & aliud agens, vel ut jam dixi,
 adhuc juvenis & nondum ad culmen eruditionis eve-
 ctus, ad quod postea pervenit. Nam in proclivi erat
 emendare & legere Κουκίαν, quae fuit regio inter Ar-
 givos & Laconas semper controversa. Thucyd. L. V.
 καὶ τὸ πρῶτον αἱ Ἀργεῖαι ἦσαν διὰ τὴν ἐπιστάτην σφίσι γινώ-
 σθαι, ἡ ἰς πόλιν τινὰ, ἡ ἰς ἰδιώτην παρὰ τὴν Κουκίαν γῆς, ἡ
 αὖ παρὰ 2/3 φέρονται μαθηρίας ὅσας. De ea pugna, in qua
 tantus Argivorum numerus & Laconum cecidit, hi-
 sta.

tiformi theatro ridicula scilicet erant, quae fierent, omnia.

18. Maxime vero illos ridere subiit, qui de terrae finibus contendunt, & qui magni sibi videntur eo, quod Sicyonium campum exercent, aut Marathonis ea habent, quae sunt vicina Oenoe, aut Acharnis jugera mille possident. Cum enim universa, ut tunc mihi ex alto videbatur, Graecia quatuor digitos lata esset; ea portione Attica aliquota de plurimis pars erat. Cogitabam igitur, quantillum esset, in quo divitibus illis, ut magni sibi viderentur, relinqueretur. Fere enim, qui illorum plurima jugera possidet, unam de Epicuri individuis particulis mihi videbatur colere. Despicens autem in Peloponnesum quoque, ac Cynuriam deinde terram videns, recordatus sum, de quantilla regione, quae lente Aegyptia latior non videretur, tot Argivorum & Lacedaemoniorum die uno ceciderint. Verum etiam auro sibi placentem si quem viderem, quod anulos haberet octo, & phialas quatuor, vehementer hunc

θεάτρῳ πάντα μὲν γελοῖα δὴ πύθεν ἦν τὰ γιγνόμενα.

Μάλιστα δὲ ἐπ' ἐκείνοις ἐπήμ. μοι γελᾶν τοῖς αὖτ' ἡγὼς ὄρων ἐρίζουσι, καὶ τοῖς μέγα φρονέουσιν ὅτι τῷ τὸ Σικυώνιον πεδίον γεωργεῖν, ἢ Μαραθῶν ἔχειν τὰ αὖτ' Οἰνώνην, ἢ ἢ Ἀχαρνῶσι πλάθρα κεκτῆας χίλια. τὸ γὰρ Ἑλλάδι ὅλης, ὡς τότε μοι ὄναιθεν ἐφαίνετο, δακτύλων ὅσης τὸ μέγεθος ἢ τεττάρων, ἢ λόγων, οἶμαι, ἢ Ἀττικῇ πολλοσημέριον ἦν. ὥστε ἐνεόντων ἐφ' ὁπόσω τοῖς πλεοναίοις τέτοις μέγα φρονεῖν καλελείπει. σχεδὸν γὰρ ὁ πολυπληθρότατος αὐτῶν, μίαν τ' Ἐπικουρίαν ἀτόμω ἐδόκε μοι γεωργεῖν. ἀποβλέψας δὲ δὴ καὶ ἐς τὴν Πελοπόννησον, εἶτα τὴν Κυνηρίαν γῆν ἰδὼν, ἀμνησθῆναι αὖτ' ὅσον χωρίον, κατ' ἐδὼν καὶ Φακῆ Αἰγυπτίῳ πλεονότερον, τοσούτοις ὅτι ἄρ' ἂν Ἀργείων καὶ Λακεδαιμονίων μίαν ἡμέραν. καὶ μὴ εἴ τινα ἴδοιμι ὅτι χρυσῷ μέγα φρονέοντα, ὅτι δακτυλίους τε εἶχεν ὀκτώ, καὶ φιάλας τέτταρας, πάντα καὶ ἐπὶ τέτρω ἀνέγγελλον.

f τὸ] Abest ab O. g Ἀχαρνῶσι] Ἀχαρνῶσι O. h τεττάρων] Τεσσαράν O. i Κυνηρίαν] Κοινοῦριαν Edd. & O. k Φακῆ Αἰγυπτίῳ] Αἰγυπτιακοῦ Φακῆ O. l Ἀνέγγελλον] Ἀνέγγελλον Fl. & O.

66. Τὸ Σικυώνιον πεδίον] Σικυὼν πεδῖον ἐστὶ Κερῖον πλεονάζον. ἢ δὲ Οἰνὼν περὶ Μαραθῶνα. Ἀχαρνῶσι δὲ ὡς Ἀθήνησιν. καὶ τὸ Ἀχαρνῶν ὡς Ἀθήναι.

77. Τὴν Κοινοῦριαν] Περὶ τὴν Κοινοῦριαν γῆν ἡμφοιστάται ἀλλήλοις Λακεδαιμόνιοι καὶ Ἀργεῖοι. καὶ ἰδὼν ὡς τίς ποσὶς ἐφ' ἑκατέρῃ πλεονεῖ μᾶλλον, καὶ τὴν ἑκάστην εἶναι τὴν χώραν. μαχομένην δὲ αὐτῶν, πλεονεῖ τῇ πλεονεῖ ἀπὸ

λαοῦ, δύο Ἀργεῖοι, καὶ ἑὶς Λακεδαιμόνιος. εἶτα δὴ ἔντων Ἀργεῖοι νικησόμενοι, καὶ αὖτ' αὐτοὶ ἀνακαταρτίζονται, ὁ Λακεδαιμόνιος ἐπὶ χώρας μόνιας, τὸ νικησόμενος ἐκέρχεται, Ἀργεῖοι ὡς φρονέοντες κατακρίνονται. V.

79. Φακῆ Αἰγυπτίῳ] Φακῆς, ὁ ἄμμος. Φακῆ δὲ, ἢ ἐφ' αὐτῇ. V.

Φακῆ] Φακῆ editum erat, quod audacter ex Luciano mutavi. Alterum intactum relinquo, etsi alii Φακῆ scribunt. Vid. Athen. IV. c. 15. non longe ab init. ubi Φακῆ, sed pau-

lo post ter, quater, Φακῆν, satis inconstanter Stephan. ubique Φακῆ & Φακῆν. Ego Φακῆ ubique ex analogia malletm. Sed exhibeo ita ut invenio. J. F. R.

istoria nota est ex Strabone, Lib. VIII. Ex Herodoto L. I. Plutarcho in parallelis, & aliis. J. P. a G.

Idem. Κοινοῦριαν] Recte emendasse Palmerium Κοινοῦριαν, adfirmat Cl. Duker. ad Thucyd. l. c. p. 270. No.

12. Et sic quoque emendandum esse Scholiasten Luciani, monet. Ipseque jam recte in Thucyd. Κοινοῦριαν edi curavit, quum alii haberent Κοινοῦριαν, alii Κοινοῦριαν. Quare & hic vulgatum ejeci. J. F. R.

80. Μίαν ἡμέραν] Mantinensem pugnam innuit, de qua Thucyd. V. 40. & seqq. Vide etiam Epist. c. 24. M. du S.

83. Ἀνέγγελλον] Vertitur vulgo ridebam; malletm ri-

sissem. De indicativi hac potestate subjunctiva non semel ante dictum. Vid. saltem notata ad Tox. c. 34. No. 46. Et hic quidem tres ob causas: primo quia αὐτὸ additur, tum quia optativus εἴ τινα ἴδοιμι praemittitur: denique quod mox adjungat, vix gravi magnitudine adparuisse totum Pangaeum cum ipsis metallis. Cum igitur vix hoc visum distinguere potuerit, qui annulos cujusquam videre potuit? Immo εἴ τινα ἴδοιμι est: si quem videre potuissem. Adeoque neutrum vidit. Sed quia cogitatione vidisse dici poterit, & sic etiam risisse, versionem non attigi. J. F. R.

ἐγγέλων. τὸ γὰρ Πάγαιον ὅλον, αὐτοῖς με-
τάλλοις, κεγχριαῖον ἦν τὸ μέγεθος.

ΕΤΑΙΡ. ὦ μακάριε Μένιππε, ὃ πα-
ραδόξος θείας. αἱ δὲ δὴ πόλεις, πρὸς Διὸς,
καὶ οἱ ἄνδρες αὐτοί, πηλίκαι διεφαίνοντο ἄνω,
ΜΕΝ. Οἶμαί σε πολλάκις ἤδη μυρμήκων
ἀγορὰν ἐωρακέναι, τῆς μὲν εἰλυμένης, ἐνὶ ὧσιν
δ' ἐξίσοντας, ἐτέρως δὲ ἐπανώντας αὐθις εἰς
τὴν πόλιν· καὶ ὁ μὲν τις, ἂν κόπρον ἐκφέρει,
ὁ δὲ ἀρπάζας ποθὲν ἢ κυάμους λέπει, ἢ
πυρρὴν ἡμίτομον, θεῖν φέρων. εἰκὸς δὲ εἶναι
πᾶς αὐτοῖς χεῖρ' ἰσχυρὰν τῶν μυρμήκων βίον,
καὶ οἰκοδόμους τινας, καὶ δημαγωγούς, καὶ πυρ-
τάνους, καὶ μουσικούς, καὶ φιλοσόφους. πολλὰ
αἶψα πόλεις αὐτοῖς ἀνδράσι ταῖς μυρμηκίαις
μάλιστα ἐώκισαν. εἰ δέ σοι ὁδοῦ μικρὸν
τὸ πρὸς δαίμονα, τὸ ἀνθρώπου εἰκάσαι τῇ
μυρμήκων πολιτείᾳ, τὰς παλαιὰς μύθους
ἐπίσκειται τῇ θεῶν. εὐρήσεις γὰρ τὰς
Μυρμιδόνους, τὸ μαχιδναῖον Φῦλον, ἐκ
μυρμήκων ἀνδρας γεγονότας. ἐπεὶ δ' ἐν
πάντα ἰκανῶς ἐώρατο, καὶ καταγεγέλασθαι
μοι, διασείσας ἑμαυτὸν, ἀνεπτώμην

Δάματ' ἐς αἰγίοχοιο Διὸς μὲν δαίμονας
ἄλλους.

Ὁ ὕπνω τῶν ἀνελγύθειν, καὶ ἡ Σε-
λήνη, γυναικείαν Φωνὴν προῖενδμή, Μένιπ-

quoque ridebam. Pangaeus enim totus cum
metallis granum millii magnitudine aequabat.

19. SOD. O beate Menippe, mira-
bilis spectaculi nomine. Urbes autem, per
ego te Jovem, & ipsi viri quanti superne
videbantur? MEN. Puto jam saepe te
formicarum forum vidisse, discurrentes in
orbem alias, alias exeuntes, alias redeuntes
rursus in oppidum: atque alia stercus ege-
rit, alia raptum undecumque fabae corti-
cem, aut triticum dimidiatum, cum illo
currit. Verisimile autem est esse apud il-
las, pro portione vitae formicarum, & ar-
chitectos quosdam, & demagogos, & fe-
natores, & muficos, & philosophos. Ve-
rum ipsa cum suis viris oppida formicetis
maxime similia sunt. Si vero parva tibi vi-
deatur comparatio, conferre homines for-
micarum civitati, antiquas Thesfalorum fa-
bulas considera. Invenies enim Myrmido-
nas, pugnacissimam gentem, homines ex
formicis ortos. Cum ergo satis omnia visa
mihi pariter ac derisa essent, concusso cor-
pore evolavi

Adque Jovem aegida habentem & caetera
numina Divum.

20. Stadium nondum evolaveram, cum
muliebrem Luna vocem emittens, Menippe,
in-

a. Τῶν] Non adest in O. b. Μουσικούς] Δημαγωγούς iterum, male O. c. Δοκί] Deest in O. d. Τούς] Omit-
tit O. e. Καταγεγέλασθαι] Καταγέλασθαι. f. Ἀνεπτώμην] Ἀνεπτώμην Poll. g. Οὕτω] Οὕτω J. & V2. Vulga-
tam ceterat. servat O. h. Ἀνελγύθειν] Ἀνελγύθειν J. male.

84. Τὸ γὰρ Πάγαιον] Τὸ Πάγαιον ἔρως πρὸς Φιλίππου
ἐστὶ τὸ Μακεδονίας χρυσοῦ μινύαλλον ἔχον. V.

94. Οἱ φέρων] Τρέχων. V.

98. Ταῖς μυρμηκίαις] Ταῖς τῶν μυρμηκῶν τόποις. V.

3. Τούς Μυρμιδόνους] Ὁ Αἰακὸς τῷ Διὶ ἦν υἱὸς & ἑκα-
σίλευτος. λέγει ἐν ὧν διαρρῶν τῶν αὐτοῦ χάρις ἐλιγανδρῶ-

σαν, ἰδὼν τὸ Διὸς. ὁ δὲ τὰς μυρμηκίας ἀνθρώπους ἐπαι-
σε. καὶ λέγει τούτῳ Μυρμιδόνες ἐκλήθηται. V.

8. Ἐς αἰγίοχοιο Διὸς] Λέγει ὁ Ζεὺς ὑπὸ αἰγὸς τρα-
φῆναι, καὶ λέγει τούτῳ δῆγμα τὸ αἰγὸς ἀντὶ ἀσπίδος βασι-
λεῖν. αἰγίοχος ὅτι ὁ ἀσπίδα κατέχων. V.

84. Πάγαιον] V. Xenoph. p. 324. 41. Ed. Steph. ubi
prave legitur Παγκαίον. Eurip. Ph. p. 477. C. & Clem.
Alex. p. m. 111. C. ubi a Cadmo inventa ca metallum
docet.

Ibid. Αὐτοῖς μινύαλλοις] De sūn hic rursus intelligendo
si nondum satis monitum est, vid. Gall. c. 26. & in-
fra c. 27.

98. Ταῖς μυρμηκίαις μάλιστα ἐώκισαν] Scribe ταῖς

μυρμηκίαις μάλιστα ἐώκισαν. Nam μυρμηκία est ἡ μυρ-
μηκῶν ὁπλή, & mox ἀνεπτώμην δάματ' εἰς Ἀγίοχοιο Διὸς.

7. Διασείσας ἑμαυτὸν] Et pro concutere, agitare, &
pro vexare usitatum esse si quis nescit, adeat Rever.
Jac. Ellner. ad Evang. Luc. III. 14. ubi monetur ἀνα-
σῆναι hoc Luciani aliorumque exemplis illustratur.

J. F. R.
Ibid.

inquit, in tibi bene succedat! ministra mihi apud Jovem aliquid. Dixeris, inquam, nihil enim grave est, nisi forte ferendum aliquid sit. Legationem, inquit, non difficilem, & preces defer a me ad Jovem. Patientiam enim consumpsi, Menippe, omnem, multa illa & molesta audiendo a Philosophis, quibus nullum aliud opus est, quam curiosè de me disputare, quae sim? quanta? utrum, & 20 quam ob causam dimidiata aut gibbosa fiam? Et alii etiam habitari me ajunt, alii, speculi instar impendere mari, alii, quidquid quisque excogitaverit, illud mihi applicant. Denique ipsam quoque lucem fortivam esse mihi 2 & adulterinam ajunt, quae desuper a Sole veniat: nec desunt etiam cum hoc fratre meo committere, & dissidium inter nos excitare velle. Nec enim satis illis erant, quae de ipso Sole dixerant, lapidem illum esse, & 3 massam ignitam.

21. Quamquam quot ego illis conscia sum, quae noctibus facio turpia & despicenda, severi interdum, & viriles obtutu, & habitu graves, & conspiciendi plebeiis. Atque ego 3 videns ista tamen taceo: nec enim decere arbitror revelari atque illuminari illas noctium

πε, Φησιν, ἕτως ὅτις, ἀφ' ἑκόντος μοι τε πρὸς τὸ Δία. λέγας ἀν, ἢ δ' ἐγὼ, βαρὺ γ' ἔδεν, ἢ μὴ τι φέρειν δέη. Πρεσβείαν, 5 ἔφη, τινὰ εἰ χαλεπὴν καὶ δέησιν ἀπένεγκαι παρ' ἐμὲ τῷ Διί. ἀπέειρα γ', ὡς Μένιππε, πολλὰ καὶ θανάτῳ τῶν φιλοσόφων ἀκύνεσα, οἷς ἔδεν ἕτερον εἶναι ἔργον, ἢ τὰ μὲν πολυπραγμονεῖν, τίς εἰμι, καὶ πηλίκῃ, ἢ 20 οἱ ἦν ἡ τινὰ αἰτίαν διχοτομῶν ἢ ἀμφικυρῶν γίγνομαι. καὶ οἱ μὲν καλοικεῖσθαι τὴν Φασίν· οἱ δὲ, κατόπιν δίκην ἐπικρέμασθαι τῇ θαλάσῃ· οἱ δὲ ὅ, τι ἀν' ἑκάστῳ ἐπι- κώσῃ, τὸτό μοι προσάπῃσι. τὰ τελευ- 25 ταία δὲ, καὶ τὸ Φῶς αὐτὸ κλοπιμαῖόν τε καὶ νόθον εἶναι Φασί· ἡ μὲν, ἀνῶθεν ἥκον τῶν τῆς ἡλίου, καὶ εἰ παύον, καὶ πρὸς τῶν με, ἀδελφὸν ὄντα ἡ μὲν, συγκρῆσαι, καὶ 3 τασιάσαι προαιρέμενοι. εἰ γὰρ ἱκανὰ ἦν αὐτοῖς ἂν εἴδῃ αὐτῶν εἰρήκασιν τῆς ἡλίου, λίθον αὐτὸν εἶναι, καὶ μύθρον ἀφ' ἑκόντος.

Καίτοι πόσα ἐγὼ συνεπίσταμαι ὁ αὐτοῖς, ἀπράτητοι τῇ νυκτὶ, αἰσχροὶ καὶ κατάπυστα, οἱ μὲν ἡμέραν σκυθρωποὶ, καὶ 3 ἀνδρώδεις τὸ βλέμμα, καὶ τὸ σχῆμα σεμνοί, καὶ τῶν ἰδιωτῶν ἀποβλεπόμενοι; καὶ γὰρ μὲν ταῦτα ὁρῶσα, ὅμως σωπῶ. εἰ γὰρ ἡγῶμαι ἀρέσκων ἀποκαλύψαι καὶ ἀφωφάσαι.

τὰς

i. Ὁ] Ἡδὲ O. k. Tuna αἰτίαν] Tuna τὴν αἰτίαν O. l. Mei] Mu Fl. Mei. Φασί O. m. Tū] Γὰρ H. Γοῦν Marc. male. Tū Fl. Bi. f. P. &c. n. Mu] Deest in O. o. Αὐτοῖς] Abest ab O.

13. Βαρὺ γ' ἔδεν, ἢ μὴ τι φέρειν δέη] Οὐδὲν βαρὺ τὸ ἀκούσθαι σοί, εἰ μὴ χρὴς ἔσθαι * βαρύναι τι. V. 25. † Τὸ Φῶς] Ἀναξαγόρας ταῦτα λέγει ὁ φυσικός. V.

* Βαρύναι] Βαρύναι V. † Τὸ Φῶς] Ad aliena verba relatum hoc Scholion in sedem reduxit M. du S.

Ibid. Ἀνιπτόμην] Ἀνιπτόμην. Ἀνιπτόμαι, ἀνιπτόμην, ἀνιπτόμαι supra. F.G. Ἀνιπτόμην] Conf. supra notata ad c. 13. & XI. f. F.R. 8. Δύμω] Hesiod. 1. Oper. f. B. Δύμωτ' ἱε &c.] Homer. II. A. 222. M. du S. 17. Φιλοσόφων] Lege omnino Plus. de Luna. 1696. M. du S. & 1727. 20. Διχοτομῶν ἢ ἀμφικυρῶν] Verte, dividua, aut utrinque turgida, i. e. aqua portione divisa; aut major dimidia, minor plena. M. du S. 26. Φασί μοι] In Flor. Cod. Φασί μὲν. Cetera Homericæ sunt. f. B. Ibid. Παρὰ γ' ἡλίου] Παρὰ γοῦν ἡλίου. Th. M. 29. Προαιρέμενοι] Et hoc deesse in O. sed admodum dubie, notarat Solanus. At quum necessario adfit in Edd. nihil me movet ista suspicio. f. F.R. 30. Ἀλλῶ] V. Xen. Ed. Esf. 495. B. qui Anaxagoræ tribuit; Orig. c. Celsum. V. 238, 2. Diog. Laërt. p. 35. A. Schol. Pind. ad Ol. I. p. m. 13. B. & Suid. M. du S.

32. Ἐπὶ

τὰς νυκτερινὰς ἐκείνας ἀγαστρίδας, καὶ τὴν ἐπὶ
 αὐτῇ μοιχεύουσα, ἢ κλέπτιον, ἢ ἄλλο
 τι τολμῶτα νυκτερινώτατον, εὐθύς ὅπι-
 σπασαμένη τὸ νέφος, ἐνεκαλυψάμην, ἵνα
 μὴ δείξω τοῖς πολλοῖς γέροντας ἀνδρας βα-
 ρεῖ πάγων καὶ ἀρετῇ ἐναρχημονῶντας. οἱ δὲ
 εὐδὲν ἀνίστασιν, ἀγασπαράγοντές με τῷ
 λόγῳ, καὶ πάντα τρόπον ὑβρίζοντες ὥστε,
 ἢ τῷ Νύκτα, πολλάκις ἐβουλευσάμην
 μεταοικῆσαι ὅτι πορρωτάτῳ, ἢ αὐτῇ
 ὡς ἐργον ἀν γλῶτταν διέφυγον. μέμνησο ὅτι
 ταῦτα γε ἀπαγεῖλαι τῷ Διὶ, καὶ προοδεύ-
 ναι δ' ὅτι μὴ δυνατόν ὅτι μοι χεῖρ χῶραν μέ-
 νειν, ἢ μὴ τὴν Φυσικὴν ἐκείνης ὅπιτρί-
 ψη, καὶ τὴν ἀγαστρίδα ὅπιτομία, καὶ τὴν
 σοῶν καλίστα, καὶ τὴν Ἀκαδημίαν καλίσ-
 ταν φλέξῃ, καὶ παύσῃ τὰς ἐν αὐτῇ
 ἀγαστρίδας ὅτι αὐτὴν εἰρήνην ἀγοίμι, ὅση
 μέραι πρὸς αὐτὴν γεωμέτρῳ.

Ἔσται ταῦτα, ἢ δ' ἐγὼ, καὶ ἅμα πρὸς
 τὸ ἀναστῆσαι ἐταίρους ἐπὶ τῇ ὑπέρῳ,

transfigendarum rationes; & illam uniuscu-
 jusque in scena vitam. Verum si quem illo-
 rum video adulterium committentem aut fu-
 rantem, aut aliud quid passantem maxime
 nocturnum, statim nube contracta me invol-
 vo, ne ostendam multitudini viros senes, in
 barba proluxa, & in virtutis professione tur-
 piter se gerentes. At illi nihil remittunt lace-
 rare me sermonibus, & omnibus contumeliis
 afficere. Itaque, per Noctem, saepe cogitavi
 migrare quam longissime, ut illorum linguam
 male sedulam effugerem. Memento igitur ista
 renunciare Jovi, & adjicere, non posse me
 loco meo manere, nisi Phisicos illos obterat,
 & os obturet dialecticis, & Porticum evertat,
 & comburat Academiam, sinemque imponat
 illis in Peripato commorationibus: ita enim
 forte quietem agam, quam quotidie isti di-
 metiuntur.

22. Fiet istuc, inquam, & simul ardua
 Bovia caelum versus tendo,

Nul-

a Tῆς] Absit a Fl. adest in cett. & O. b Ἐναρχημονῶντας] Et sic Fl. cum cett. c Μολοῦσθαι] Μεταοικῆσαι
 O. d Ἐκείνης] Ἐκείνῃ O. e Περικλάταις] Τοῖς ἀρετῶν O. P. f Πρὸς] Παρ' O. g Ἐπὶ] Aberrat in P. H.
 & O. Aderat in Fl. f. B1. S.

39. Καὶ τὴν ἐπὶ τῇ σκηνῇ ἐκείνῃ βίον] * Τὴν ἐκείνῃ κατ-
 οῖσαν λέγου. εἰ μὴ διμῶνς ἐ τοῦτο λέγου διαμαρτυροῦνται,
 ὡς ἐπὶ σκηνῇ ἐκείνῃ τὸν ἀνθρώπον ἀγαστρίδα, ὅτι ἄλλο

μὲν οὐκ, ἄλλο δὲ ἀξιοῦν δοκεῖν. V.

49. ἢ ἵνα] Τοπικὸν τοῦτο ἀντὶ τῷ ὅτι. V.

* Τὴν ἐκείνῃ] Ante haec verba in Editis addebatur: ἄλλο
 καὶ τὴν ἵνα αὐτῶν. Quae Solanus merito delevit.
 † ἵνα] Hoc Scholium in V. & Impr. prave ad ἵνα μὴ δεῖξαι

referebatur, quod praecessit. Ego vero suo loco reddidi
 M. du S.

39. Ἐπὶ τῇ σκηνῇ] An ἀπὸ τῇ σκηνῇ; post scenam. Pla-
 cet. F. G.

Ἐπὶ τῇ σκηνῇ] Sic Chrysost. Ὁμ. κ'. Ἀποκ. καθάπερ
 καὶ ἐπὶ τῇ σκηνῇ ἄλλ' οὐκ ἐπὶ τῇ ἀληθείᾳ ἰδοὺ βασιλείαν
 βαλῆται, de Elia. M. du S.

Ἐπὶ τῇ σκηνῇ] Placet mirifice quantum ad senten-
 tiam, quod Erasmus dedit, in operio: sed quomodo
 cum verbis Graecis ut leguntur in libris, quos confu-
 lere potui omnibus, conciliari possit, non apparet.
 Vellem legeretur ἐπὶ τῇ σκηνῇ. Dum illud ostenda-
 tur, sequi forte praestet verba, ut nunc habemus.
 Non vult revelare Luna vitam illorum, quam sceni-
 ca sit, quam ficta, & intus turpis. J. M. G.

36. Ἐν ἀρετῇ] Adleverat orae Ed. Graev. Cl.

Hemsterhusius, ad eundem Ex. Spanh. ad Aristoph. Ra-
 nas vl. 973. Ibi autem Aristoph. Ἐπὶ τῇ σκηνῇ, καὶ ἀρε-
 τῇ, καὶ τῇ ἀρετῇ, μικροῖς. Concisus disputationibus,
 & verbis minutis. Ad quae Spanh. „ Περικλάταις voce
 „ infra quoque utitur v. 984. Οὐ γὰρ ἐστὶν ἀρετῇ
 „ κάλλιστα πρὸς τούτῳ. Neque enim pulchra tibi est
 „ disputationis ea de re”. Ubi Scholiae: πρὸς τούτῳ γο,
 ἀγαστρίδα. Lucianumque h. l. adducit. Unde quidem
 non conficitur, hicne cum O. & P. plurali num. hanc
 vocem legendam, an singulari, cum vulgata: sed sin-
 gularis hic videtur aptior, quia quando πρὸς τούτῳ pro
 disputationibus ipsis usurpatur, figuratum est; hic
 vero locus ipse designatur, quia ἀγαστρίδα ἐν ἀρετῇ
 dicuntur, & Academia additur. J. F. R.
 38. Πόρῳ

Nulli ubi comparent hominumve bonumve labores.

Paullo post ipsa quoque Luna parva mihi videbatur, terramque jam occultabat. A dextris autem relicto sole inter astra volans, tertio die appropinquavi caelo. Ac primo quidem statueram statim sicut eram ingredi, facile enim futurum putabam, uti laterem, qui ex dimidia parte essem aquila; aquilam autem ab antiquo inde familiarem Jovi esse noveram. Deinde vero cogitabam, celeriter me deprehensum ab illis iri, qui alteram vulturis alam affixam haberem. Optimum ergo ratus illud periculum non subire, accedens pulso januam. Exaudit Mercurius, & explorato nomine, abit celeriter nunciaturus Jovi. Ac paullo post intro vocor, metuens sane ac tremens, deprehendoque simul affidentes omnes, neque vero solitudinis expertes: insperata quippe ista mea peregrinatio aliquantum illos commo-

Ἐνθα μὲν ἔτε βοῶν, ἔτ' ἀνδρῶν φαίνετο ἔργα.

Μετ' ὀλίγον γὰρ ἡ σελήνη βραχεῖά μοι καθεώρατο, καὶ τὴν γῆν ἤδη ἀπέκρυπτε. λαβὼν δὲ τὸ ἥλιον ἐν δεξιᾷ, ἀγὰρ τ' ἀστέρων πετόμενος, τριταΐας ἐπλησίασα τῷ ἑρανοῦ καὶ τὸ μὲν πρῶτον ἐδόκε μοι, ὡς εἶχον εὐθὺς εἶσω παρίεναι, ῥαδίως γὰρ ἄμην ἀγλαθεῖν, ἃ τε ἐξ ἡμισείας ὦν ἰαετός· τὸ δὲ αἰτὸν οὐκ ἔμελλε ἐκ παλαιᾶς συνήθη τῷ Διὶ. ὕστερον δὲ ἐλογισάμην ὡς τάχις ἀκαταφώρῃσίν με, γυπὸς τ' ἐτέραν πτέρυγα θεικόμενον. ἄριστον γὰρ κρίνας τὸ μὴ καθυστερεῖν, ἐκοπὴν προσελθὼν τῇ θύρᾳ. ὑπακύνσας δὲ ὁ Ἑρμῆς, καὶ τὲνομα ἐκπυθόμενος, ἀπῆκε χεῖρ' σπυθὴν φράσων τῷ Διὶ, καὶ μετ' ὀλίγον εἰσεκλήθη πᾶν δειδώς καὶ τρέμων, καταλαμβάνων τε πάντας ἅμα συγκαθημένους, εἰδὲ αὐτὸς ἀφρόντιδας ὑπετάραττε γὰρ δόησυχῇ τὸ καθύπερθε μὲν ἐπιδημίας.

καὶ

h Mm] Mei marg. A1. ante μ inserit. i Aitōs] Jam & sic O. cum quater ante αὐτῶν.

58. Πρὸς αὐτῶν] Non opus est παρ' legere cum O. sed vulgatam probam esse, vix testimonii indiget: vide tamen sic πρὸς ἡμῶν. Timon. c. 9. f. ibid. c. 5. 15. & 25.

J. F. R.

59. Ἐταί τῶντα] Sic supra in Alex. seu Pseudom. c. 21. f. ἴσαι πάντα, ὁπότεν ἰδὼν ἰγώ. Ubi vid. nota, quibus addere liceret non ita longe abeuntem Alciph. I. Ep. 32. Μηδὲ κρίττον ἐστὶν σοι τυχὴν ἱερατοῦ. Ubi sin. pro fiat, contingat similiter positum: sed nihil adeo singulare hoc est, & est festinandum.

J. F. R.

61. Ἐνθα μὲν] Homer. Od. K. 98.

M. du S.

Ἐνθα μὲν] Quia μ in Homeri l. d. est, servavi illud quidem; sed μοι quod marg. Aldina exhibet, ad sensum in Luciano convenientius duco; si pro μ substituat, non addatur, quod versus respuerit.

J. F. R.

67. Ἐδκε μοι ὡς εἶχον εὐθὺς εἶσω παρίεναι] Benedictus mihi ut habebam illico videbar ingressurus. Quanto rectius & elegantius Erasmus: mihi visum est protinus ita ut eram, introire. Notissima formula tam Græca quam Latina.

J. G.

74. Ἐκοπὴν — τῇ θύρᾳ] In A. Apost. XII. 13. est κοῦεν τὴν θύραν. Sed utrumque dici docet J. Elph. Observ. T. I. p. 411. Plura Cl. Græv. ad Soloecliam, haud ita longe a fin. ubi monet veterum januas ex-

Tom. II.

trorsum versas, & exeuntem aequè pulasse fores, atque intrantem. Vid. interim Spanb. ad Aristoph. Plut. 1098. ubi κοῦεν τὴν θύραν quoque occurrens ita exponit: „Εμπορεύς Mf. in Dictionibus Atticis: Κοῦεν τὴν θύραν, ἔλθων· τοῦ δὲ ὁ ἰδὼν, Ἀττικῶς, κοῦετὶ δὲ Ἑλληνικῶς. Sic Aristoph. Acharn. 401. κόψω τὴν θύραν. In Concien. vero 982. κοῦετὶ τὴν θύραν, pul- sabis januam.

J. F. R.

78. Ἄρμα] Mm hic male esse in Ed. Par. notat Solan. falso. Nam & hæc ἄρμα cum cett. habet, aequè ac O.

J. F. R.

79. ὑπετάραττε — τὸ αὐτὸν τρόπον ἐπιτηρυμένους] Vide ineptias interpretum hæc verba ὑπετάραττε γὰρ δόησυχῇ τὸ καθύπερθε μὲν ἐπιδημίας, καὶ ὅσον εἶδον πάντας ἀφρόντιδας ἀφῆλθ' προσελθὼν, τὸ αὐτὸν τρόπον ἐπιτηρυμένους, sic vertentium: Non nihil enim ipsos turbabat, novus & inopinatus adventus meus, & quod nunquam futurum expectabant, ut omnes homines ad eundem morem alati venirent. In qua versione nihil sapi. nescierunt ὅσον εἶδον, & ὅσον ἔκω eleganti idiotismo Græcis significare jam jam, paulo post, quod dudum observavit magnus Budæus. Verte: Turbat enim eos non nihil nec opinus meus adventus, & quod statim vel mox omnes homines ad eundem modum alatos adventuros putarent.

J. G. G.

FFFF

81. Ὅσοι

ὃς οὖν εἶδεν πάντα ἀνθρώπους ἀφίξε-
σθαι προσεδόκων, ἃ αὐτὸν τρόπον ^a ἐπέ-
ρωμήνους.

Ὁ δὲ Ζεὺς μάλα φοβερῶς δριμύ ^b τε ὕ-
πτανῶδες εἰς ἐμὲ ἀπιδῶν, Φησὶ,

Τίς, πόθεν εἰς ἀνδρῶν, πόθι τοι πόλις,
ἥδ' ἐ τοκῆς;

ἐγὼ δ' εἰ, ὡς τῷτ' ἤκουσα, μικρῶ ^c μ' ἐξέθανον
ὑπὸ τῷ θεῷ, εἰς ἤκειν δὲ ὅμως ἀχαῖς,
ὃς ὑπὸ τῷ μεγαλοφρονίᾳ ἐμβρονημένῳ ⁹⁰
χρόνῳ δ' ἐμαυτὸν ἀναλαβὼν, ἀπανία διη-
γυμνη σαφῶς, ἀνῶθεν δεξάμενῳ, ὡς ἐπι-
θυμήσαιμι τὰ μετέωρα ἐκμαθεῖν, ὡς ἔλθοι-
μι ^c ὡς τῶν φιλοσόφους, ὡς τὰναντία λε-
γόντων ἀκούσαιμι, ὡς ἀπαγορεύσαιμι ⁹⁵
σπώμενῳ ὑπὸ τῷ λόγῳ, εἴτα ἐξῆς τῷ
ἐπίνοιαν, ὃς τὰ πτερά, καὶ τὰλλα πάν-
τα, μέχρι πρὸς τὸ ἑρᾶνόν. ἐπὶ πᾶσι δὲ

verat; & expectabant, omnes non ita mul-
to post adventuros homines eodem modo
alatos.

23. Jupiter autem, terribili me acerbo-
85que & Titanico vultu intuens,

Dic, inquit, quis es? unde virum? quae
patria? quique parentes?

Ego vero, his auditis, parum aberat quin
mortem prae metu oppeterem. Adstebam
tamen obstupescens, & a maiestate vocis
attonitus. Tempore autem cum recepissem
animum, enarro diserte omnia, re ab initio
inde repetita, quam cuperem sublimia edi-
ficere, ut venerim ad Philosophos, ut pu-
95gnantia dicentes audiverim, ut sermonibus
illorum distractus animum desponderim,
tum commentum meum deinceps, & alas,
& reliqua ad caelum usque omnia. Post

re-

^a Ἐπερωμήνους] Ἐπαρωμήνους O. Sed eadem manus superscripsit vulgatam lect. ^b Τε] Abest a Fl. ^c Πω-
ρᾶ] Sic f. Fl. S. Πιρᾶ al. male.

81. Καὶ ὅσον εἶδεν πάντα ἀνθρώπους (1) ἀφίξεσθαι] Ὁ-
μῖοι τοῦτο τῷ τῷ Εὐρυπιδῶ ἐκείνῳ ἤκει δ' Ὀδυσσεύς,
ὅσον οὖν καὶ πρὸς ὅλγῳ, καὶ οὖν εἰς μακρὰν. V.

84. Δριμύ τε εἰς τιτανῶδες] Καταπληκτικὸν εἰς φοβερὸν
ἀπὸ τῷ Τιτανῶν. Τιτανῶς δὲ οἱ παλαιοὶ θεοί. V.

90. Ἐμβρονημένῳ] Γραι. ἐκχρησθῆς. G.

95. Ἀπαγορεύσαιμι] Ἀπαρήσαιμι. V.

Ibid. Διασπώμενῳ ὑπὸ τῷ λόγῳ] Ἰπὸ διαφορῶν δεξῶν
ἀντελευκλῶν. V.

(1) Ἀφίξεσθαι] Ἀφίξεσθαι Edit. Ad Lucian. adcommodavit M. du S.

81. Ὅσον εἶδεν] Vid. supra I. Ver. Hist. c. 8. t. I-
tem de Merced. Cond. c. 31.

85. Τιτανῶδες] Titanicum torvum vocant ac tetricum,
ac cujusmodi feruntur fuisse veteres illi Tita-
nes. Idem in Timon. G. C.

Ibid. Εἰς ἐμὲ ἀπιδῶν] Nihil novi est praepositionem
oppositam addi verbis compositis, tamen interdum
notandum, quia nonnullis alibi suspecta fuit locutio,
ut T. I. quoque notavi, ad Quom. Hist. c. 42. Adde
hic Hippocr. S. VI. de Articul. p. m. 93. ὡς ὅτι εἰς
ἐπίπαιτον. Quom (caput ossis) intro excidit, i. e. luxu-
rum est. Adde I. Ver. Hist. c. 26. εἰς τὸ κατόπιον ἀπο-
βλήν. Sed obvia haec ὅσα κῆναι. J. F. R.

86. Τίς πόθι &c.] Homer. Odyss. A. 170. &c.
M. du S.

88. Μικρῶ] Pro μικροῦ διῷ. Sic fere Aesop. Fab. V.
ὡς μικροῦ εἰς δαυκαῖον. J. F. R.

Ibid. Ἐξέθανον] Conf. supra Quom. Hist. c. 20.
M. du S.

90. Ἐμβρονημένῳ] Ἐμβρόντηι, καὶ ἐμβρονημένῳ
a Graecis κυρίως appellantur, quorum mens aut istu

tulminis, aut incredibili ejus pavore obstupescit: a-
trumque vocabulum per metaphoram ad alia transfer-
tur. Stupidum atque animi impotentem plerumque
significat. Moscor. καὶ ὁ ἐμβρονημένῳ ὁ ἔκω φρονῶν. De-
mosth. de Coron. ἐμβρόντη, εἴτα νῦν λόγους; Hos Latini
attonitos dicunt. Cels. Attonitus quoque raro vide-
mus, quorum corpus est mens stupet. Fit interdum
ictu fulminis, interdum morbo; ἀποπληξίαν Graeci vo-
cant. Ovid. Trist. I.

Non aliter stupui, quam qui Jovis ignibus ictus
Vivis, et est visa nescius ipse sua.

Xenoph. Ἀναξ. γ. & Ἑλλ. δ. usus est his dictioni-
bus. G. C.

3. Ὅτι — Ἐφιάλτι &c.] Homer. X. Odyss. A.
307. & seqq. M. du S.

13. Ὑμῶν] Lege ἡμῶν, narrantur enim haec, non
dicuntur. M. du S.

16. Ἀπὸ Φιδίης] De Phidiae posteris quaerit, ut
cui ob statuam tantum debeat: quibus etiam ideo as-
cer-

reliqua etiam Lunae mandata adjicio. Subridens autem Jupiter, & remittens aliquantulum supercilia, *Quid dicas*, inquit, *de Oto & Ephialte*, cum Menippus etiam in caelum ascendere ausus sit? sed nunc quidem ad hospitalem te coenam vocamus, cras vero operam de negotio tibi tuo dabimus, ac deinde te dimitemus. Cum his dictis surgens ad eum caeli locum pergit, unde facillime exaudiri possunt omnia. Tempus enim erat precum audiendarum causa affidendi.

24. Dum progreditur, rogat me de his, quae in terra agantur? primo quidem illa, *Quanti nunc sit in Graecia triticum?* & *An vehementer nos superiori anno hiems perstrinxerit?* & *Utrum pluribus imbribus indigeant olera?* postea vero interrogabat, *Numquid adhuc reliquus esset de genere Phidiae?* & *Quam ob causam intermitterent Athenienses*

προσέθηκα τὰ ὑπὸ τῆς σελήνης ἐπεσταλμένα. μειδιάσας δ' ὃν ὁ Ζεὺς, καὶ μικρὸν ἐπαυεῖς τὸ φρύων, τί ἀν' λόγοις, φησὶν, ὧς περὶ καὶ ἐφιάλης, ὅπου καὶ Μενίππῳ ἐτόλμησεν εἰς τὸ ἕρανον ἀναλθεῖν; ὅλ' ἀλλὰ νῦν μὲν ἐπὶ ξενίᾳ σε καλεῖμεν, αὐριοῦ δὲ, ἔφη, πάλιν ὡς ἡκεῖς χρηματίζαντες, ἀποπέμφομεν, καὶ ἅμα ἐξαναστὰς, ἐβάδιζεν εἰς τὸ ἐπικρατέστατον τῶν ἕρανῶν. χειρὸς γὰρ ἦν ἐπὶ τῇ εὐχῇ καθέζεσθαι.

Μελαζύ τε πορρίων, ἀνέκρινέ με πάλιν ἐν τῇ γῇ πραγμάτων, τὰ πρῶτα μὲν ἐκεῖνα, πόσῃ νῦν ὁ πυρὸς ὅστις ὄψει τῆς Ἑλλάδος; καὶ εἰ σφόδρα ἔστι ὑμῶν ὁ πέρυσσι χειμῶν καθίκετο; καὶ εἰ τὰ λάχανα δεῖνται πλείονος ἐπομβρίας; μὲν δὲ ἡρώτα, εἴ τις ἔτι λείπει τῆς ἀπὸ Φειδίου, καὶ δεῖ ἢν αἰτίαν ἑλλίπτοιεν Ἀθηναῖοι τὰ Διάσια το-

d Oū.] Non comparet in O. e Ἐπανέ] Ἐπανέ O. f Ὄπου] Desideratur in O. g Ὑμῶν] Nihil hic variare Edd. notat M. du S. h Ἐπὶ λαίῃ] Ἐπὶ λαίῃ Fl. & marg. At. Nil mutat P. i Ἑλλίπτοιεν] Ἑλλίπτοιεν O.

2. Ὑπανέ] Ὑπανέ G. Ibid. τί ἀν' λόγοις φησὶ ὧς περὶ ἐφιάλης] ὧς περὶ ἐφιάλης ἀνέλασαν διομαχοὶ ὅστις εἰς τὸ ἕρανον ἀνελθόντων. V. In altero Voss. in Fol. sic. καὶ ἐφιάλης] ὧς περὶ ἐφιάλης ἀνέλασαν εἰς τὸ ἕρανον ἀνελθόντων, καὶ ἡδὲ ὅρη ἐπὶ πάντας ἀλλοῖς ἐπ' ἄλλο, ἀνέλασαν. Ἀπόλλων τούτους ἐπέλασεν. καὶ ὁ μὲν μὲν ἔστῃ. ἡ δὲ γὰρ ἀλλογομένη. ὅτοι φυσικοὶ φιλοσοφοὶ ὅστις διομαχοὶ (3) Ἀλκίως παῖδης, πρῶτοι ἀνιμετρεῖν ἐπειράθησαν (4) τὰ τῶν ἕρανῶν σῶμα λαβόντες γὰρ, ἐχρῶντο τε τοῖς ὅρεσι ὑψηλοτάτοις τῶν διομαχῶν εἰς τοῦτο, καὶ τῇ ἐξ ἐκείνων σιᾷ, συνέβη δὲ αὐτοὺς ἐκείνῃ περὶ τῶν ἐλπίδων ὅτιν ἐ ὁ μὲν πάλιν πάλιν, ὡς ἰσορῶν (5) Δημῶν. V.

ὧς περὶ ἐφιάλης διομαχοὶ ὅστις voluerunt in coelum ascendere, & supermontes montibus montes ascendere, donec Apollo eos sagittis confecit. Allegorice autem sic. ὧς περὶ ἐφιάλης Physici Philosophi Thesalli, Ἀλκίως παῖδης, primi metiri conati sunt distantiam Lunae a terra, & Solis a Luna. At quoniam hoc con-

tingit ex ἀπὸ τῆς ἐπιστήμης, ipsa autem ex Analogia θεῶν hoc, & ab umbra ab excelsis montibus ἡλίου ἀνιμετρεῖν ἀπορρίπτοντες: haec autem κατὰ διομαχίαν ὅρη ἀνιμετρεῖν, ἡ ὄρεα, τὸ Πήλιον, ὁ Ὀλυμπος, ex quorum umbra ἰδοὺν analogiam aliquam mensurae accipere: καὶ δὲ πρὸς τοῖς ἀκρατοῖς ἀναμεινόντων ὅριον τοῦτον τῶ ἀναλογίᾳ τῶν σκιῶν, καὶ ἀκρηνιμῶν ἀπὸ τῶν: hinc confectum, montes hos componentes, ut ascensibile facerent coelum, ab Apolline sagittis confixos. G.

6. Χρηματίζαντες] διομαχίαν. V. 17. τὰ διάσια (6) τοσούτοι ἐσὶν] διάσια ἑστῇ Ἀθηνῶν, ἢ (7) ἐκτελεῖται μὲν τοῖς συγγένει, δύναμις δὲ αὐτῇ δὲ (8) Μελιχίᾳ. τὸ δὲ Ὀλύμπιον ὅπου ἐστὶν ἱερὸν τῷ Ὀλυμπίῳ Διὶ ἐν Ἀθῆναις, ἀλλ' (9) μεγαλουργίαν ἀπορρίπτοντες Ἀθηνῶν χρημάτων εἰς τὴν καλίστην, πάλιν τῇ. ἰσὺν παρὶ τῇ κτιζόμενοι, ὡς ἐ ὁ ἐν Κυζίκῳ νῆος, καὶ οὗκ ἀνισυντελέσθαι ἀμφὺν, εἰ μὴ Ἀθηνῶν ὁ αὐτοκράτωρ Ἰωνίων δημοσίων ἀναλώμασι συναντελέσθαι τῇ ἰσῶν. V. (Addunt Exc. G. ἰσὺν δὲ τὸ ὄνομα τῷ ἀφιστάνῳ τιθεῖσθαι.)

(2) Ὑπανέ] διομαχοὶ ὅστις addit C. (3) Ἀλκίως] Vulgabat Ἀλκίως. Emendat M. du S. (4) τὰ τῶν ἕρανῶν] Distantiam Lunae altera, & Solis a Luna. C. Unde patet aliter legisse. M. du S. (5) Δημῶν] Sic scriptum est in Codice MS. An hic autem intelligatur Δημοσθῆνης Thrac. Grammaticus de quo Dindorf, an alius, juxta cum ignarissimis novi. J. Cler. In Coll. G.

de eo nihil est. M. du S. (6) Τοσούτοι] Τούτων Edita male. (7) Ἐκτελεῖται] Ἐκτελεῖται legebatur. Contexterat M. du S. (8) Μελιχίᾳ] Μεγαλῶν ante lectum prave. Mutavit M. du S. (9) Μεγαλουργίαν ἀπορρίπτοντες] Sic G. recte. In V. aliter, μεγαλουργίας ἀπορρίπτοντες scil. ut ante vulgatum erat. Prius igitur recepi. J. F. R.

cordotium attributum est, de quo vide Pausan. El. p. 161, 35. M. du S.

17. τὰ διάσια] Conf. supra T. I. Tim. c. 7. Ibi- que notata ab Solano & ab Hemsterhufio. J. F. R. Fffff a 18. T.

τοῦτον ἐτῆς; καὶ εἰ τὸ Ὀλύμπιον αὐτῆς
ἐπιτελεῖσαι ἀφαιροῖν; καὶ εἰ συνελήφθαι
οἱ δὲ ἐν Δωδώνῃ νεὼν σεσυληγότες; ἐπεὶ δὲ
αὐτὴ τῶν ἀπειρινάμην, εἰπέ μοι Μένιπ-
πε, ἔφη, αὐτὴ δὲ ἐμὲ οἱ ἄνθρωποι τίνα
γνώμην ἔχουσιν; τίνα, ἔφη, θεοπόδια, ἢ
εὐσεβεστάτῳ, βασιλεῖα σε εἶναι πάντων
θεῶν; παίζεις ἔχων, ἔφη. τὸ δὲ
ἀλκαίων αὐτῆς ἀκριβῶς οἶδα, καὶ μὴ λέ-
γης. ἦ γὰρ πόδε χρόνον, ὅτε καὶ μάντις
ἐδόκεν αὐτοῖς, καὶ ἰατρὸς, καὶ πάντα ὅλως
ἦν ἐγὼ, μεταί δὲ Διὸς πᾶσαι μὲ ἀγυαί,
πᾶσαι δ' ἀνθρώπων ἀγοραί. καὶ ἡ Δωδώνη
τε καὶ ἡ Πίσσα λαμπραί, καὶ αὐτὴ ἐλέπῃ
πᾶσαι ἦσαν, ὑπὸ δὲ τῷ καπνῷ τῆς θυσιᾶς,
ὅδε ἀναβλέπων μοι δυνατόν ἐξ ἑδὲ ἐν Δελ-
φοῖς μὲ Ἀπόλλων τὸ μαντεῖον κατεστήσατο,
ὃ Περγᾶμιν δὲ τὰ ἰατρεῖον ὁ Ἀσκληπιὸς,

tot annis Jovialia? & Utrum Olympium
suum templum exaedificare cogitem? &
Utrum comprehensi essent, qui Dodonaicum
templum spoliaverant? De his cum respon-
dissem, Dic mihi, inquit, Menippe, de me
quid sentiunt homines? Quid, inquam, Do-
mine, aliud, quam religiosissimum illud, re-
gem te esse omnium Deorum? Ludis tu qui-
dem, inquit. Quam novarum rerum stu-
diosi sint, accurate novi, etsi non dicas. Fuit
enim quondam tempus, cum & divinus ipsis
viderer, & medicus, & ego essem in uni-
versum omnia: compita plena Jovis, fora-
tum Jovis omnia plena: ac Dodana & Pi-
sa splendidae conspicuaeque erant omnibus,
prae fumo autem sacrificiorum nec prospice-
re poteram. Ex quo vero tempore Delphis
quidem Apollo divinandi officinam consti-
tuit, Pergami autem sanandi Aesculapius,

a ἔχων] ἔκων P. Sed prius J. Fl. Bz. H. S. b Φιλόκαλλον] Hoc revocavi ex Fl. Schol. & Coll. & marg.
At. Quum φιλόκαλον Edd. cett. haberent. c Tz] Δὲ Fl. Vulgarum tenet P.

20. Ἐν Δωδώνῃ νεὼν] Δωδώνη πόλις ἐστὶ Θετταλίας, ἐν
ἣ ἱερὸν τοῦ Διὸς ἐ μαντεῖον. V.

25. Παίζεις ἔχων, ἔφη] Τὰ ἔχων φράσεις ἕκαστα καίται,
καὶ δὲ σημαίνων. * Φιλόκαλλον δὲ εἶπεν, ὅτι αὐτὸ φιλοῦσι τὰ
ἔχων. V.

* Φιλόκαλλον] Prava Codicis V. scriptura. M. du S. Grav. φ-
λόκαλον. G.

Φιλόκαλλον] Cum ex V. φιλόκαλον in Schol. recte exhibuisset
Estr. adscripserat Solanus pravam hanc esse scripturam. Sed
plane contra suam ipsius sententiam, & veritatem; nam in
ipso Luciano φιλόκαλον recte recipi jubet. Quare aut ante haec

31. † ἡ Πίσσα] Ἐκείνη ἱταλὶτι τὰ Ὀλύμπια ἐκ τῆς
τῆς Διὸς. V.

— Pisa urbs Elis Peloponnesi, in qua templum
Olympii Jovis, & certamen quinquennale, quod Her-
cules instituit, ut ait Pindarus. G.

Scholia elaboravit, quam Luciani textum excussit, aut im-
prudens Vossiani Cod. Lectioni adpinxit id quod Lectioni Cod.
G. adpictum oportuit. J. F. R.

† ἡ Πίσσα] Hoc Schol. male ad aliena verba relatum suo
loco reddidit M. du S.

18. Τὸ Ὀλύμπιον] Ναὸν scilicet.

Τὸ Ὀλύμπιον] Aegre καὶ potest intelligi, nisi τὸ Ὀ-
λύμπιον legas. Sed τὸ bene habet, si ἱερὸν, vel τίμα-
νος, vel simile quoddam neutrius generis nomen intel-
ligas. Et amant nomina facellorum neutrum genus,
ut τὸ Ἀνθεῖδον, Anubis Templum, τὸ Ἀνάκλειον Casto-
ris & Pollucis, de quo vid. Hemsterb. ad Timon. c. 10.

J. F. R.

Ibid. Ὀλύμπιον] Consule de hisce Meurs. Ath. Att.
I. 60. . . (AG. IV. 849.) Mart. Ox. 118. & Plin.
XXXVI, 6. Aequae autem scribitur Ὀλύμπιον & Ὀ-
λυμπιον. A Persico inchoatum; Liv. XL. 20. M. du S.

20. Δωδώνη] Neque quando hoc factum sit ego no-
vi. M. du S.

25. Παίζεις ἔχων] Παίζεις ἔχων inveniebam in Paris.
quod Solan. non animadverterat. Sed ἔχων rectius a-
lias habere cum Scholiaste, videns, id omnino recepi.

Est enim ἔχων pleonasm. verus. Vid. omnino notata
supra ad Asin. c. 20. quae etsi vulgaria, tamen maxi-
me faciunt ad lectionem vulgatam stabiliendam, quae
quum sic bene habeat, plura non addam. Nam πλεο-
νάζει τὸ ἔχων etiam in aliis locutionibus, veluti apud
Alciph. I. Ep. 1. f. ἀπηνεγκάμεθα γαμοπητῆς ἐ παιδίοις.
ὄγκον σὺν ὀλίγον ΕΧΕΙΝ τὴν ληϊορροῖαν ἔχων. Noster
Tox. c. 45. Δὲς μοι τὴν θυγατέρα — γυναῖκα ΕΧΕΙΝ.
Hesiod. Erg. v. 42. Κρήνη τις ὅδ' ἔχουσι θεοὶ βίον ἀνθρώ-
ποις. Si tamen plures Edd. aut Codd. ἔχων haberent,
suspensio pede irem in mutando; nam & sic in Liban.
sine varietate, Epist. XIV. p. 4. παίζεις ἔχων. sponte
ludis. J. F. R.

Ibid. Φιλόκαλλον] Schol. Coll. & Fl. Ed. uti sententia
necessario postulat. Exulare itaque iussimus vulgatum
Φιλόκαλον. M. du S.

Ibid. Τὸ Φιλόκαλον] Nescio, quis locus hic esse pos-
sit

& Bendideum factum in Thracia, & Ann-
bideum in Aegypto, & Ephesi Dianaeum; ad
illa currunt omnes, & celebritates agunt,
& hecatombas statunt: mihi vero tanquam
decrepito satis habitum honoris putant, si
quinque solidis annis interjectis sacrificent mi-
hi Olympiae. Quare frigidiora mea alta-
ria videas Platonis legibus, aut syllogismis
Chrysippi.

25. Haec talia quaedam collocuti perve-
nimus ad locum, ubi assidentem illum pre-
ces audire oportebat. Erant autem fenestrae
deinceps puteorum orificiis similes, habentes
opercula: & ad unamquamque fella au-
rea posita. Ad primam harum assidens Ju-
piter, remoto operculo precantibus se da-

χα) τὸ Βενδίδειον ἐγένετο ἐν Θράκη, χα) τὸ
Ἀνεβίδειον ἐν Αἰγύπτῳ, κα) τὸ Ἀφελμίσιον
ἐν Ἐφέσῳ, ὅπῃ ἅ ταῦτα μὲ ἀπαύτως θέν-
σι, κα) πατηγύρις ἀνάγκησι, κα) ἐκατόμβας
σταθίζουσιν, ἐμὲ δὲ ἔστω παρηγηκό-
τα ἱκανῶς τέλειμηκέαι νομίζουσιν, ἀν ἀφ᾽
ὧν ἐστὶν θύσασιν ἐν Ὀλυμπίᾳ.
τοίγαρ ἐν ψυχροτέρῳ ἢ μὲν τὸς βαμῆς
ἰδοὺς τὴν Πλάτωνος νόμον, ἢ τὴν Χρυσίππου
45 συλλογισμῶν.

Τοιαῦτα δὲ ἅπαντα διεξιόντες, ἀφικνήμεθα
ἔς τὸ χαρίον, ἐνθα ἔδει αὐτὸν καθέζεμε-
νον ἀφελμῆσαι τὴν εὐχὴν. θυρίδες δὲ ἦσαν
ἐξῆς, τοῖς τομοῖσι τὴν φρεάτιν ἰσοκύβητοι,
50 ὁ ὁμαλὰ ἔχουσαι, κα) παρ' ἐκάστη θυρίδι
ἐκεῖσε χρυσῆς. καθίσας ἂν αὐτὸν ἐπὶ τῇ
πρώτῃ οὗ Ζεὺς, χα) ἀφελὼν τὸ ὁμαλόν,
παρ-

d Ταῦτα] Τούτοις O. & Fl. Vulgatae adfentitur P. e Παρηγῶν] Παρηγῶν male O. f Ὀσπερ] Desidera-
tur in O. g Ἀφελμ] Sic Edd. Vulgo & P. Ἀφελμ O. & Fl. h Ἐς τὸ] Ἐς τὴν O. i Ἐοικύβητοι] Ἐοικύβητοι male F.
k Ὀμαλὰ] Πτόμαλ O. & mox iterum πτόμαλ.

43. Τοίγαρ ἐν ψυχροτέρῳ] Ἐπὶ τῇ Πλάτωνος νόμῳ. εἰς ἡμέρας μόνους, κα) ἡ πολιτεία οὗ πλάττειται λόγῳ, ὁσαύτως & οἱ Χρυσίππου συλλογισμοὶ σοφισματώδεις ὄντες, κα) ἔστιν ἡτοῦ τῇ Πλάτωνος νόμῳ τὸ χρεῖσθαι ἐπιφανέως.

τῶν Πλάτ. τ. τ. χ. ἐπιφανέως.

lit τῇ φιλοκαίᾳ. Φιλοκαίᾳ, novatum vetum studium
reprehendi, apparet. Atque ita interpretatus sum.
Vel sic, vel φιλοκαίᾳ, legi voluit Solanus. Dedit e-
nim levitatem.

28. Πάντα ὅπως ἦν ἔγω] Exempla hujus locutionis,
quae etiam est in I. Epist. ad Corinth. XV. 28. dedit
Rever. J. Elphinst. Observ. T. 2. p. m. 126. J. F. R.

29. Μετα δὲ Διὸς] Arat. vs. 2. M. du S. Conf. su-
pra ad Prometh. c. 14. J. F. R.

33. Δυνατὸν] Τὸ ἢ subaudiendum. An Librario ex-
cidit restituendum? F. G.

35. Ἐν Περγῶν] Vide Paus. p. 160. 16. M. du S.

36. Βενδίδειον] Dea Thracia Bendis; vide Z. τ. c. 8.
Hesychius eandem cum Diana facit. Vide Strab. IX.
X. p. 471. & Procl. in Tim. I. de festis ejus. Athe-
nis etiam colebatur. Xen. Ἑλλ. β'. p. 277. 14. M. du S.

37. Ἀνεβίδειον] Nihil variare Edd. notat Solanus. qua-
re? Forſan quia alias etiam Ἀνεβίδειον invenias. Sed
Ἀνεβίδειον etiam supra Tox. c. 28. J. F. R.

38. Ἐπὶ ταῦτα] Τούτοις etiam marg. At. Sed quo-
ties ejus lectio consentit cum Fl. suspicio mihi est,
id varietatis ex ipsa Fl. desumptum, quia subinde ad-

ditum video, id inde esse petitum; quare postea in
hoc Dial. talia in variant. non commemorabo, quae
bis idem dicunt. Sufficiat Lectorem semel monuisse,
quidquid Fl. singulare habet, id hic margini huic et-
iam additum. Ubi autem cum al. Codd. consentit
margo eadem, aut ubi quid novi adfert, id addere
haud negligam umquam. J. F. R.

39. Ἐκατόμβας παρηγῶν] Verbum hoc ultimum
esse in sacrificiis, pluribus probat saepe jam laudatus J.
Elphinst. ad Roman. XII. 1. Ubi hujus Luciani non est
oblitus. J. F. R.

41. Διὰ πῶτος ὅλων ἰσῶν] De ea phrasi dictum est ad
Eur. c. 11. M. du S.

46. Ἀφελμ] Etsi ἄνωγος verosimile est, nihil tamen
mutavi; quia & alterum Nostro frequentatur. Vid.
supra T. I. Tim. c. 28. Imag. c. 13. Lexiph. c. 5. Rhet.
c. 16. &c. J. F. R.

51. Καθίσας ἂν αὐτὸν ἐπὶ τῇ πρώτῃ] Quum vox po-
sterior non possit alio referri, quam ad θυρίδα, opinor
longe melius intellexisse Erasmus cum ad primam con-
fessisset, quam Benedictum, quatum in prima sedens,
quod ille haud dubie ad sellam retulit abiens ab Grae-
cis.

παρεῖχε τοῖς εὐχομένοις αὐτόν. ^a ἢ ὕχοιο δὲ παῖλαχόθεν ἢ γῆς ἀγέφορα καὶ πακί-
λα. συμπαρακύβας γὰρ καὶ αὐτός, ἐπὶ κλισίῃ
ἅμα τῇ εὐχῶν ἦσαν δὲ τοιαῖδε, ὦ Ζεῦ,
βασιλεύσαι μοι γένοιτο. ὦ Ζεῦ, τὰ κρόμ-
μυά μοι φῦναι, καὶ τὰ σκόροδα. ^b ὦ Ζεῦ,
τὸ πατέρα μοι ταχέως ἀποθανεῖν. ὁ δὲ τις
αὖν ^c Φαίη, εἶθε κληρονομήσαιμι τὸ γυναι-
κός, εἶθε λάθωμι ἐπιβλεύσας τῷ ἀδελφῷ,
γένοιτό μοι νικῆσαι τὴν δίκην, στεφθῆναι τὰ
Ὀλύμπια. τὸ πλεόντων δὲ ὁ μὲν Βορέαν ἡ-
χείο ἐπιπνεῦσαι. ὁ δὲ Νότον, ὁ δὲ γεωργός
^d ἦται ὑετόν. ὁ δὲ κναφεὺς ἥλιον. ἐπακύνων
δὲ ὁ Ζεὺς, καὶ τὴν εὐχὴν ἐκάστην ἀκριβῶς ἐξε-
τάζων, καὶ πάντα ὑποχρνεῖτο.

Ἄλλ' ἑτέρον μὲν ἔδωκε πατρὸς, ἑτέρον δ'
^e ἀνένευσε.

Τὰς μὲν γὰρ δικαίας τῇ εὐχῶν, προσίετο ἄνω
ἀγὰρ τῇ τομίῃ, καὶ ἐπὶ τὰ δεξιὰ κατετίθη
Φέρων, τὰς δὲ ἀνοσίους, ἀπράκτους αὐδῆς
ἀπέπεμπεν ἀποφυσὸν κάτω, ἵνα μηδὲ
πλησίον γένοιτο τῇ ἐρανῇ. ἐπὶ μίᾳ δὲ τι-
νὴν εὐχῆς, καὶ ἀπορῶντα αὐτὸν ἐθεασάμην. ^f
δύο γὰρ ἀνδρῶν τὰναντία εὐχομένων, καὶ τὰς
ἴσας θυσίας ὑποχρνεμένων, ὅτε εἶχεν ὁπο-
τέρῳ μᾶλλον ἐπιπνεύσειν ἢ αὐτῷ. ὥστε δὴ
τὸ Ἀκαδημαϊκὸν ἐκεῖνο ἐπεπρόνθη, καὶ ἐδὲν

bat. Orabant vero undique terrarum di-
versa & varia. Ego enim ipse quoque ca-
pite admoto preces simul audiebam. Erant
vero ejusmodi : *Jupiter, regnare mihi con-
tingat ! Jupiter cepae mihi nascentur & al-
lia ! Jupiter pater mihi mox moriatur !* Alius
quidam diceret : *Utinam heres sim uxoris !
utinam lateam, dum struo fratri insidias !
contingat mihi causam vincere, coronari O-
lympia.* Navigantium vero unus boream
adspirare rogabat, alter vero notum. Agri-
cola pluviam petebat, solem fullo. Au-
diens vero Jupiter, precibus singulis accu-
rate examinatis, non pollicebatur omnia ;
*Verum propitius Pater hoc dedit, abnuis
illud.*

Justas etenim preces sursum admissas per
fenestellam reponebat ad dextra : nefarias
autem infectas deorsum flando remittebat,
ut ne quidem prope caelum venirent. In
unus vero precibus dubium illum vidi. duo-
bus enim viris contraria petentibus & ho-
stias pollicentibus aequales, non habebat
utri illorum magis annueret. Itaque illud
Academicum usu ei venit, neque quid-
quam

^a ἢ ὕχοιο] Εὐχῶν] marg. *ΛΙΩ*. ^b ὦ Ζεῦ] ὦ Ζεὺ Codd. O. P. ^c Φαίη] Ἐφῆ O. ^d ἦται] Ἐτι male
O. ^e ἀνένευσε] ἀνένει Fl. ^f αὐτῶν] αὐτὸν Fl. male. Vulgatam cett. adferit. P.

79. Τὸ Ἀκαδημαϊκὸν ἐκεῖνο * ἐπιπρόνθη] Οὐκ ἀκριβῶς
τῇ Ἀκαδημαϊκῇ τοῖς Πυρρηνίοις ἦτοι Ἐπιπρόνθη ἀποτίμῃς,
ἀπικαντὲ ἀντιδιατέλλων] γὰρ ταῦτοις αἱ ἐξ Ἀκαδημαϊκῆς. αἱ
αὐτῶν ἐστὶν ἐκείνῃ τῇ Πυρρηνίᾳ ἀκούσαι οὐ τὰς ὑποτιμα-

σιον, ἔπαυσε γὰρ τοῦτο ὑπὸ τῇ ἰσοθυσίᾳ τῇ ἀντιπάλῳ
λόγῳ, οὐκ ἔχοντες ἐπὶ τῇ ἀποτίμῃ αὐτοῦς αἱ τὴν συγ-
κατάθεσιν. V.

* Ἐπιπρόνθη] Ἐπιπρόνθη lectum antea prave.

† Συγκατάθεσιν] Et hoc restitutum, cum legeretur vulga-
tum συγκατάθεσιν.

cis, quod non oportuit.

J. G.
62. Στεφθῆναι τὰ Ὀλύμπια] Iterum pro στεφθῆναι ἀγὰρ
τὰ Ὀλύμπια. Conf. supra c. 14. καὶ τοῦτο ἐστὶ βασιλείου.
Adde hic *Aristoph.* Eq. 644. Εἴτ' ἐσφάνει μ' εὐαγγέ-
λια. *Tum coronantur me ob laetum nuntium*, quod
Kusterus ad *Plut.* 765. & Scholiast. ad hunc vers. *Equit.*
clarius exponit eadem ellipti τὰ ἀγὰρ, quam *Spanhem.*
qui & illa *laeta me coronantur nuntia* vertens dubium
facit, sitne εὐαγγέλια nominandi an accusandi casus.

Sed quia eadem ambiguitas in Graecis, data opera ad
verbum sic videtur vertisse, quum in ipso *Aristoph.*
textu planius conversum sit : *ob laetum me coronans
nuntium*; quod ipsum satis tamen patet ex aliis exem-
plis ab eodem *Spanh.* l. c. ad *Equit.* & *Kustero* ad *Plut.*
adductis; licet in *Pluti* loco alia sit constructio, quam
Spanhemius melius indicat *Kustero*; ait enim *Aristoph.*
Plut. 764. — καὶ γὰρ ἀναδύσαι βούλομαι εὐαγγέλια σ'
ὅτι κριβαννῶν ὁρμαθῶν τοιαῦν' ἀπαγγέλλομαι, ibique ἀνα-
δύ-

quam poterat pronunciare ; sed Pyrrhonis instar, sustinebat se adhuc & dispiciebat.

26. Cum autem satis operam dedisset precibus, in proximam transiit sellam, ad fenestram alteram, admotoque capite, iurando vacavit & jurantibus. Ubi his quoque se praeuisset, & Hermodorum Epicureum obtinisset ; in proximam sellam transiit, ut omnibus, & vocibus, & auguriis attenderet. Tum inde ad sacrificiorum fenestram transgressus est, per quam ascendens fumus renunciabat Jovi sacrificantis uniuscujusque nomen. His perfunctus, ventis atque tempestatibus quid faciendum esset injunxit : *Hodie apud Scythas pluat, apud Libyes fulguret, apud Graecos ningat : tu Borea flito per Lydiam ; tu Notus quietus esto ; Zephyrus autem fluctibus agat Adriam : & grandinis mille circiter medimni spargantur per Cappadociam.*

27. Omnibus fere ab illo peractis ad convivium abiimus. Jam enim coenae tempus erat, meque assumptum Mercurius affidere jussit apud Panem & Corybantes, & Attin, & Sabazium, inquilinos illos & ancipites Deos. Hic panem ministrabat Ceres, & Bacchus vinum,

80τι σποφίνα δὲ δυνατὸς ἦν, ἀλλ' ὅσοις οὐκ ἐπύρρων ἐπέιχεν ἔτι καὶ διεσκέπτετο.

Ἐπεὶ δὲ ἱκανῶς ἐχρημάτισε ταῖς εὐχαῖς, ἐπὶ τῇ ἐξῆς μέλας δὲ θρόνον, καὶ τὴν δευτέραν θυρίδα, καλακύντας, τοῖς ὄρκοις ἐχρόλαζε καὶ τοῖς ὁμύμοις. χρηματίσας δὲ καὶ τούτοις, καὶ τῇ Ἐπικύρειον Ἑρμόδωρον ἐπιτρίψας, μέλας καθέζετο ἐπὶ τῇ ἐξῆς θρόνον, καὶ ὁδοῖς, καὶ φήμαις, καὶ οἰωνοῖς προσέειπεν. εἴτ' ἐκείθεν ἐπὶ τῇ τῇ θυρίδι θυρίδα μετῆι, δι' οὗ ὁ καπνὸς ἀπὸν ἀπήγελλε τῷ Διὶ τῷ θύοντι ἑκάστῳ τῶνομα. σποφίνας δὲ τούτων, προσέειπε τοῖς ἀνέμοις, καὶ ταῖς ὥραις, ἃ δεῖ ποιεῖν. Ἡμέρον ὡς Σκύβαλις ὑέται, ὡς Λίβυσι ἀτραπτέτω, παρ' Ἑλλήσι κρήτω, σὺ δὲ ὁ Βορέας, πνεῦσον ἐν Λυδίᾳ, σὺ δὲ ὁ Νότος, ἡσυχίαν ἄγε, ὁ δὲ Ζέφυρος τῇ Ἀδρίᾳ ἀσχυμανέτω, καὶ τῇ χαλάζῃ ὅσον μέδιμοι χίλιοι ἀσχυμανέτωσαν ὑπὲρ Καππαδοκίας.

I. Ἀπάντων δὲ ἡδὴ σχεδὸν αὐτῷ διακημένων, ἀπῆμιν ἐς τὸ συμπόσιον. δειπνῶν ἡδὴ χαρὸς ἦν, καὶ μετ' Ἐρμῆος ὡς λαβῶν κατέκλινε ὡς τῇ Πᾶνι, καὶ τῇ Κορύβαντας, καὶ τῇ Ἀττίν, καὶ τῇ Σαβάζιον, τῆς μετοίκης τῆς καὶ ἀμφιβολίας θεῆς. καὶ ἄρσιν δὲ ἡ Δημήτηρ παρεῖχε, καὶ ὁ Διόνυσος οἶ-

g Ποιῶν] Ποιῶν G. P. & marg. At. Ποιῶν Edd. & O. h Τήμερον] Διήμερον O. i Ναφίτω] Ἰφίτω male P. k Βορέας] Βορέας Fl. Nihil mut. P. l Ἀττίν] Ἀττίν O. solus.

5. τῇ τοῖς μεταίκα] Ἐξ ἀνθρώπων ὅς οἱ τοῖς ἰομύμοις.

† Et hoc Schol. male ad verba κατέκλινε παρὰ τῇ Πᾶνι relatum in ordinem revocavit

M. du S.

ἵστας σὶ ἀπαγγέλλει τοιαῦτα ἐναγγέλλει connectendum recte monet Spanh.

J. F. R.

68. Ἄλλ' ἔτιρον] Homer. II. Π. 250.

M. du S.

80. Ὅσοις οὐκ ἐπύρρων] Gell. L. XI. c. 5. de Pyrrhonis loquens scribit: Nihil decernunt, nihil consiliunt. De his Cic. in Lucull.

G. C.

Ibid. Ὁ Πύρρων] De hoc ejusque dubitatione vid. supra Vir. Auct. versus fin.

J. F. R.

86. Ἑρμόδωρον] Vide supra c. 16.

M. du S.

92. Ἄ δι' ποιῶν] Non absurde Mf. προσέειπε τοῖς ἀνέμοις & ταῖς ὥραις, ἃ δεῖ ποιεῖν. Vulgari ποιεῖν. praecipit ventis & tempestatibus, in quibus esset elaboran-

dum.

J. G. G.

5. Ἀττίν] Sic recte scribi, vid. supra Deor. Dial. XII. & notam Solani No. 75. Sed contra not. Hemst. 95. qui & Ἀττίν scribi contendit. Ego Ἀττίν hic servo, quia sic longe plurimi Codd. & Edd. omnes. Item infra Ἀττίν Eccl. c. 9. pr. & alibi.

J. F. R.

Ibid. Σαβάζιον] Conf. Bochar. Chau. I. 18. & Menf. de Gr. fer. Vide etiam Excl. c. 9.

M. du S.

7. Ἀρτοι δὲ ἡ Δημήτηρ] Ceres Opis & Saturni filia Dea frugum fingitur, plerumque pro pane aut cibo accipi solet, secundum illud Terentii: Sine Cerere & Baccho friget Venus. Cur autem ab antiquis Dea judi-

cata

αἶνον, καὶ ὁ Ἡρακλῆς κρέα, καὶ ἡ μύρτα ἢ Ἀφροδίτη, καὶ ὁ Πρωτοδὼν μαινίδας. ἀμα δὲ καὶ τῆ ἀμβροσίας. ἡρέμα καὶ τῆ νέκταρος παρὰ τοῦ ἐγευόμενου. ὁ γὰρ βέλιδος Γανυμήδης, ὡς Φιλανθρωπίας, εἰ θεάσασθαι ἀποβλέποντάς τοι τὴ Δία, κοτύλην αὖτὴ καὶ δύο τῆ νέκταρος ἐνέχῃ μοι φέρων· οἱ δὲ θεοὶ, ὡς Ὀμηρὸς πρὸς λέγῃ, καὶ αὐτὸς οἶμαι, καθάπερ ἐγὼ τὰ κεῖ τεθεαμένῳ, ὅτε σίτον ἔδυσιν, ὅτε πίνουσιν αἰδοπα οἶνον, ἀλλὰ τὴ ἀμβροσίαν ὡρατίνην, καὶ τῆ νέκταρος μεθύσκον, μάλιστα δὲ ἥδον· σιτέμενοι τὴ ἐκ τῆ θυσιᾶν καρπὸν αὐτῇ κτίσῃ ἀνηγεγμένον, καὶ τὸ αἶμα δὲ τῆ ἱερείαν, ὃ τοῖς βωμοῖς οἱ θυοῖτες περὶ χέουσιν. ἐν δὲ τῷ δείπνῳ, ὃ, τε Ἀπόλλων ἐκιδάρισε, καὶ ὁ Σειληνὸς κόρ-

& carnes Hercules, & myrta Venus, & Neptunus maenas. Simul vero etiam ambrosiam & nectar clanculum gustavi. Optimus enim Ganimedes, humanitate ductus, si qua despicientem animadverteret Jovem, cotylam unam aut duas etiam nectaris mihi infusas ferebat. Dii vero, ut alicubi dicit Homerus, qui & ipse, puto, non minus quam ego, ista viderit, nec frumento vescuntur, nec vinum bibunt nigricans, sed apponitur ipsis ambrosia, & nectare inebriantur: maxime autem delectantur, si pro cibo hauriant ascendentem cum nidore victimarum fumum, & sanguinem hostiarum, quem altaribus sacrificantes affundunt. In coena porro citharā canente Apolline cordacem fal-

a Μύρτα] Μύρα Marci. Nil mut. Edd. b Παι] Παι O. c Δι] Καὶ male S. Recte δὲ P. H. J. aliaque. d Οὐτε πίνουσιν] Οὐ πίν. O. Nil mut. Edd. & Hom. e Σειληνός] Σειληνός O.

8. Μύρτα] Ὁ καρπὸς τῆ μυστίνης. V.

15. Καὶ αὐτὸς] Ut Homerus sic & Menippus τὰ ἐράσια εἶδ. Et ut Menippus sic & Lucianus βαμολόχος. G.

20. Αὐτῇ κτίσῃ] Σὺν αὐτῇ τῇ λίπῃ. V.

23. Καὶ ὁ Σειληνὸς κόρδακα] Κόρδαξ ἐστὶν ἡ μὲν ὄρχησσις. V.

• Μυστίνης] Alias μυστίνης est Myrtus arbor. Long. Pafl. L. 2. p. 33. bis. Sed & μυρτίνη dicitur Ael. V. 6. J. F. R.

cata sit, quæve prima repererit, scribit Plin. L. VII. c. 56. G. C.

7. Ἡρακλῆς κρέα] Voracem fuisse Herculem & supra visum est Ἐρωτ. c. 4. & multa ejus nomina produnt. V. Plut. 1187. 2. M. du S.

Ibid. Καὶ μύρτα ἢ Ἀφροδίτη] Καὶ μύρα ἢ Ἀφροδίτη. Th. M.

Μύρτα ἢ Ἀφροδίτη] Haud addicentibus sane avibus mutare jussit Marcellinus; μύρτα enim suis civibus apponit Plato in sua Rep. sacramque Veneri arborem nemo ignorat. M. du S.

Καὶ μύρτα ἢ Ἀφροδίτη] Non adducor ut credam Marcellium fugisse, myrtum Veneri sacram, quod vel pueri norunt ex Phædr. III. fab. 17. atque inde coronas pleas in conviviis, ut ap. Hor. 2. Od. 7. 25. & ubivis exstat; sed μύρα unguenta plus facere ad lautas epulas existimavit; quæ Veneri etiam recte tribuuntur. At nihil mutato opus esse monet etiam Cl. Wesfeling, Obs. p. 51. — 2. scribens: „Venus fructum arboris tibi consecratae confert, componitque se ad exemplum aliorum“, quos inibi commemoraverat Lucianus, res sibi sacras, aut acceptas contribuisse. Et erant olim elui myrti baccae; Plato suos cives μύρτοις, myrtis, tanquam bellariis vesci voluit, L. 2. de Rep. p. 272. Habet etiam huc pertinentia Athenæus L. XIV. „Deipnos. c. 18. & 19.“ Haec ille, & adsentior, licet Phædrus myrtum sterilibus arboribus adnumeret.

Non attenderunt prisca interpretes haud scriptum in Luciano μύρτοις, cum verterent myrtum, sed μύρτα baccas myrti, sive myrta. Autumni fructibus, quibus hortus superbiebat, μύρτα adnumerat Long. Pafl. 2. p. 33. Ed. Moll. J. F. R.

9. Μαινίδας] Non adeo lautas, quippe quibus vescatur sutor Micyllus Ἀλ. c. 22. Ridiculi causa dictum puta; de iis enim nihil tale Athenæus, qui diligenter ista plerumque exequitur, quem vide 313. Imo alibi Casaubonus docet Hecatae macitari solitas, ad 325. M. du S.

10. Ἡρέμα] Conf. de hoc adverb. ad Merced. Cond. c. 28. J. F. R.

14. Οἱ εἰ θεοὶ] Οἱ δὲ θεοὶ. F. G.

Οἱ εἰ θεοὶ, ὡς Ὀμηρὸς πρὸς λέγῃ εἰ αὐτὸς οἶμαι καθάπερ ἐγὼ τὰ κεῖ τεθεαμένῳ, ὅτε σίτον ἔδυσιν, ὅτε, &c.] Vertuntur haec: Dii autem, ut alicubi Homerus dicit, quin etiam ego, ut qui illud ibi sim conspicimus, neque frumentum edunt, neque, &c. En Interpretis somnia! Verte, Dii namque (ut alicubi Homerus ait, & ipse, puto, sicut ego, conspicimus ea, quæ ibi fiunt) neque frumentum edunt, neque, &c. Narrat Menippus cum alia, quæ in coelo vidit; tum Deorum quoque epulas. J. F.

16. Οὐτε σίτον ἔδυσιν &c.] Οὐτοὶ σίτον ἔδυσιν, & πίνουσιν αἰδοπα οἶνον. F. G.

Οὐτε σίτον ἔδυσιν &c.] Hom. II. E. 341. M. du S. Versus

saltauit Sifenus, surgentesque Musae Hesiodi de nativitate Deorum carmina, & primum hymnorum Pindari nobis canebant. Cum satias esset, unusquisque, ut erat, acquievimus, bene madidi.

28. *Ac reliquos pariter mulcet divosque hominesque*

Tota nocte quies: sed mo fugis alma volentem,

qui cogitarem tum multa alia, tum praeter caeteris illa, quomodo in tanto tempore Apollo barbam non gignat? aut quomodo nox fiat in caelo, praesente semper sole, & una epulante. Post paululum obdormiscebam. Mane autem surgens Jupiter praekonio vocari concionem jubet.

δαχα ἀρχήσαστο, καὶ αἱ Μῦσαι ἀναστᾶσαι
25^ε δὲ τε Ἡσιόδου Θεογονίας ἦσαν ἡμῖν, καὶ
πρώτῳ ᾠδὴν τῶν ὕμνων τῷ Πινδάρῳ. κα-
πιδὴ κόρη ἦν, ἀνεπαύμεθα ὡς εἶχεν ἑκα-
στῷ, ἱκανῶς ἡ ὑπερβρεγμῆς.

30^ο Ἄλλοι μὲν ῥα θεοὶ τε καὶ ἄνθρωποι ἱπποκο-
ρυται

Ἐὐδῶν πανύχιοι, ἐμὲ δ' οὐκ ἔχε
ἡδύμῳ ὕπνῳ.

ἀνελογίζομαι γὰρ πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα, μάλ-
λον δὲ ἐκείνα, ὥς ἐν τούτῳ χρόνῳ ὁ Ἀ-
πόλλων ἐξ ἑκείνων ἐστὶ φύσις ὡς γίγνηται
ἡ νύξ ἐν ἑραῷ, τῷ ἡλίῳ παρόντι αἰεὶ, καὶ
συνευαχεμένῳ. τότε μὲν ἐν μικρὸν τι κατέ-
δραθον. ἔωθεν δὲ ἀφ' ἑαυτῶν ὁ Ζεὺς προσέ-
ταττε κηρύττειν ἐκκλησίαν.

Κα-

[f. T. 1] T. 1 G. T. 1 Edd. & O. f. T. 1 T. 1 O. P. & marg. A. 1. b. [Υπερβρεγμῆς] Υ—O. i. Edd. [Edd. f. & P. male. k. [Εχῶ] Εχῶ f. ceteraeque male, cum O. Εχῶ P. Εχῶ B. 2. i. Φύσις] Φύσις O. & marg. A. 1. W. m. Γίγνηται] Εγγύς O. Εγγύς Fl. Εγγύς marg. A. 1.

25. Καὶ τὴν πρώτην ᾠδὴν] Τὴν, ἥρως μὲν ὕμνων. V.
28. ὑπερβρεγμῆς] Ἀντ. τῷ μεθυστῶν. V.

37. Κατέδραθον] (Legit κατέδραθον) Καίτοι κατέδραθον. G.

sus Homeri est Oὐδ' ἔτι τὸν ἴδον, ἢ πίνον αἰδομένην, quem adjo, ut adpareat quam probe Gajetus con- jecerit, si mensura versui sit restituenda, jam vero vel totus versus Homericus poterit ita recipi uti est apud ipsum, vel prorsus nihil mutandum, & pro allusione tantum accipiendum. Et quis credat adeo ad verbum tenuisse carmina Homeri Lucianum, ut numeros semper meminerit, non vero sententiam solum?

J. F. R.

20. Αὐτῇ κίεσι] Τὸ εὖν intelligendum. F. G. Recte: sed habuimus id tam crebro, ut plura addere pigeat. Vide saltem ad Gall. c. 26.

J. F. R.

25. Τῆς τε Ἡσιόδου] Censeo Lucianum scripsisse τῆς τε Ἡσιόδου Θεογονίας ἦσαν ἡμῖν. Hesiodi Theogonias canebant. non δὲ Θεογονίας, ut vulgo legitur.

J. G. G.

Τῆς τε Ἡσ. Θεογονίας ἦσαν] Rescribi curassem cum Cl. Graev. τῆς, si plures Codd. addicerent. Nam αἰδῶ cum genitivo ubi occurrit nescio; sed posset usitatissima ellipsi pronominis τὴν vel μὲν accipi; maxime quia non omnem Hesiodi plus mille versuum Theogoniam, sed partem tantum ejus cantare potuerint, uti etiam ex Pindari Oden unam tantum cantasse narrantur. Si vero Hesiodi carmina in Odas hymnosque divisa fuissent, salva foret vulgata lectio, construendo ἦσαν τὴν πρώτην τῶν ὕμνων τῷ Πινδάρῳ καὶ τῇ Θεογονίᾳ Ἡσ. Nam etiam si αἰδῶ τὴν εὖν probum esset per se, minus tamen hic placeret nexu ἦσαν τῇ, καὶ τὴν (quamvis ego recte dici posse sciam, δὲ μὲν τῷ οὖν, Tom. II.

καὶ τῇ ἥρως, ubi portionem vini, totumque panem simul postules) Τῆς Θεογονίας denique & hoc difficultatis videtur relinquere, quod Hesiodi titulus sit Θεογονία singul. num. non Θεογονίας plur. Verum haec minor est priore, quia, cum plurium Deorum completatur nativitate, nihil prohibet quin ita nativitates dicatur. Cl. Graev. versus ad Graevii sententiam est accommodata.

J. F. R.

26. Τῷ Πινδάρῳ] Quia eodem redit, τῷ an τῶν hic legas, nihil mutavi; interim τῶν verum credo, ut revertat ad ὕμνων. Quod in adlegandis poetis aliisque scriptoribus, Noster sine articulo eorum nomina ponere amat, ut hoc ipso cap. jam bis: Item c. seq. κατ' Ὀμηροῦ ἱππῳ, & Gall. c. 2. τὰ Ὀμήρου ποιήματα. Eod. Gall. c. 6. καὶ μὲν Ὀμήρου λίγισ. C. 7. tamen ἐ Πινδάρῳ φησι bis, & c. 8. κατὰ τὸν Ὀμήρου. Quare quisque legat ut lubet.

J. F. R.

29. Ἄλλοι — Εὐδῶν &c.] Ex Homeri Il. B. v. f. i. ex quo corrige ἔχε pro ἔχε. idque per se etiam metrum exigit.

J. F.

Ἄλλοι μὲν ῥα θεοὶ &c.] Hom. Il. B. i. M. du S.

31. [Εχῶ] Recte emendarunt B. 2. & Par. Editores illud ἔχε, quod in reliquis impressis & Mf. Ox. in ἔχε mutatum fuerat; ita enim & apud Homerum legitur, & postulat carminis ratio.

M. du S.

ἔχε ἡδύμῳ &c.] Sola Paris. hic sapuit, ἔχε exhibendo. Solanus ἔχε etiam in B. 2. esse, addiderat. Sed festine nimis eam insumpsit; nam ἔχε habet. At ex

G E G E G H O

Καὶ πάλιν παρῆσαν ἅπαντες, ἀρχὴν λέ- 40
γειν. Τῇ μὲ αἰτίᾳ τῆ ξυναγαγῆν ὑμᾶς ὁ
χθρὸς ἐστὶν ἔπειτα παρέχῃ. πάλαι δὲ
βυλόμενοι ὑμῖν^a κοινώσατο^b περὶ τῆ Φι-
λοσόφων, μάλιστα^c γε ὑπὸ τῆ σελήνης,
καὶ ὧν ἐκείνη μέμφει^d, πόρρα πρὸς ἔγνω μὴ-45
κέτ' ὅτι^e πλείονι^f ὄφειται τὸ ἀφ' ὅσων
ψιν. γένεσθαι γὰρ τι ἀνθρώπων ὅστιν, καὶ πρὸ
πολλῶν τῶν βίῳ ὀπιπολάζον, ἀργόν, Φι-
λότεικον, κενόδοξον, ὀξύχολον, ὑπολιχόν,
ὑπομωρον, τεύφωμον, ὑβρεως ἀνάπλεων, 50
καὶ ἵνα καθ' Ὅμηρον εἰπω, ἐτώσιον ἀχθῶ
ἀεθρῆς. ἔτοι τοῖνυν εἰς συστήματα ἀφαιρέθεν-
τες, καὶ ἀφ' ὅρων λόγων λαβυρίνθους ἐπι-
νόησαντες, οἱ μὲν^g Στωϊκοὺς ὀνομάκασιν, οἱ
δὲ Ἀκαδημαϊκοὺς, οἱ δὲ Ἐπικυρεῖους, οἱ δὲ 55
Περικατήριους, καὶ ἄλλα^h πολλὰ γελοιό-
τερα τούτων. ἑπείτα δὲ ὄνομα σεμνὸν τὸ ἀρε-
τιῶν περὶ δέμους, καὶ τὰς ὀφρῦς ἐπ' ἀράντες,
καὶ πόνωνας ὀπισπασάμενοι, ἀεικλόνται
ὀπιπλάττω χημάλι κατὰ πύστα ἢ ἡ περὶ 60
τέλλοντες, εἰκότες μάλιστα τοῖς τραγι-
κοῖς ἐκείνοις ὑποκριταῖς, ὧν ἦν ὁ ἀφελὴς

29. Et praesentibus omnibus dicere inci-
pit: Causam vos convocandi hesternus hic no-
ster hospes praeiuit. Cum autem olim volue-
rim communicare vobiscum de philosophis, ma-
xime a Luna, illiusque querelis incitatus de-
crevi non diutius illam deliberationem differre.
Est enim hominum genus non ita diu saeculo
sprumae instar innatans, pigrum, contentio-
sum, inanis gloriae cupidum, iracundum,
gulae obnoxium, stolidum, inflatum, conti-
meliosum, ut Homericō verbo utar, Telluris
inutile pondus. Hi ergo in turmas divisi,
excogitatis diversis disputationum labyrinthis,
alii Stoicos se vocarunt, alii Academicos, E-
picureos alii, alii Peripateticos, & aliis no-
minibus multo etiam magis ridiculis. Deinde
circumposito sibi augusto virtutis nomine, su-
perciliis sublatis, demissis barbis, circumue-
niente habitu despiciendos mores occultantes, si-
miles maxime Tragicis illis actoribus, quorum

fi

^a Κοινώσατο] Sic Fl. B1. J. H. Ald. S. Κοινώσασθαι P. cum O. & marg. A1. ^b Γε] Τε O. Plane omit-
tit Fl. ^c Πλείον] Πλείον O. ^d Στωϊκοὺς ὀνομάκασιν] Ἐαυτοὺς videtur addendum Pell. ^e Πολλῶ] Sic plerique
scripti & editi. Πολλῶν O. πολλὰ Fl. ^f Εἰκότες] Ἐμφερῆ Coll. & O. ^g Ἀφελὴς] Ἀφελὴς τις O.

50. Ἰπόμεροι] * Δουδαῖοι. V.
Ibid. Τετυφωμένοι] ὑπερφανῶν. V.

61. Ἐαυτοῖς] Γραι. Ἐμφερῆ. G.

* Τετυφωμένοι, Δουδαῖοι] Pravis & hic usus est codicibus; sic tamen etiam Coll. G. nisi quod duobus habent. M. du S.

Homero facilis erat emendatio, quam Cl. Jenson ante Solanum dudum indicavit, quamque inde haurire potuit, ut video in aliis fecisse eundem Solanum, quod obiter in praefatione indicabo, si meminero.

J. F. R.

43. Κοινώσατο] Ita & supra Jov. Trag. c. 5. f. μὴ κοινώμενοι περὶ τῆ ἑταυ μιν γάλας. Quare Parisinae lectionem repudiavi, etsi uno Cod. fultam.

J. F. R.

51. Ἐτώσιον &c.] Iliad. Σ. 104.

M. du S.

53. Λόγων λαβυρίνθους] Sic Convin. c. 6. Διφιλῶ ὁ λαβυρίνθους ἐπικλόν.

J. B.

54. Ὀνομάκασιν] Τὸ ἑαυτοὺς hic reponendum videntur. Vid. Lib. vert.

F. G.

Ὀνομάκασιν] Deest ἑαυτοῦς.

M. du S.

Ὀνομάκασιν] Nescio num opus sit pronominis additione; quia & alibi omittitur ἑαυτοῦς & αὐτοῦς. Vid.

ad I. Ven. Hist. c. 30. ἀπέρριψας, ibique L. Bos. Et nos ad Astrol. 1. Ubi & potuissim addere Aristid. Or. pro Rhet. ipso pr. Οἶμαι δὲ, ὅτις μάλιστα τὰ δεινὰ ἐπὶ, καὶ ἡ ψυχή καὶ ὁ φῶς ἵσταται, καὶ τὰ τοῦ σώματος &c. Ubi αὐτὸν ante ὅτις omisum. At hoc non pertinet ad ἑαυτοῦς, de quo supra; quod tamen in aliis verbis saepe omitti, ut in ὑπερβάλλω, προσβάλλω, προσάγω, &c. supra T. I. vidimus. Aut praeterit. act. passive accipitur, quorum quaedam Cl. Jenson dedit ad Tyrannic. At in hoc verbo ὀνομάκασιν id nondum observa-
vi; quare ἑαυτοῦς jam admitterem, si in libris invenirem.

J. F. R.

56. Πολλῶ γελοιότερα] Flor. πολλὰ.

J. B.

Πολλῶ γελοιότερα] Illud πολλῶν nihili esse, quilibet videt. Sed πολλὰ conjunctum cum ἄλλω posset locum habere. Vulgata tamen magis adridet, neque ea pro-

si personas asperas, & amictum illum aut introtextum, quod relinquitur ridiculum quidam est, homuncio septem drachmis ad certamen illud conductus.

30. Tales vero cum sint, homines quidem omnes contemnunt, de Diis autem absurda narrant, conducitisque adolescentulis ad decipiendum opportunis, cum virtutem illam multis sermonibus iriam tragico clamore praedicant, cum disputationes edocent, quas exitum non habent. Et apud discipulos quidem tolerantiam semper & temperantiam laudant, divitiasque & voluptatem despuunt: soli vero, & sibi cum sunt relictis, quid dicat aliquis, quae edant, quam veneream exercent, ut serdes delingant obolorum! Gravissimum vero omnium hoc est, quod nullam ipsi neque communem rem neque suam conferentes in medium, sed inutiles & superuacanei, Non habiles bello, non consultantibus apti; tamen accusant reliquos; & sermonibus quibusdam amaris congestis, maledicta quaedam meditanti, increpant, & reprehendunt alios: atque

τὰ προσωπεῖα, καὶ τὸ χρυσόπατον ἐκείνην πολλὴν, τὸ καλαλιπρόδμον ὅτι γελοῖον, ἀνδράπιον ἐκτὰ δραχμῶν ἐς τὸ ἀγῶνα μεμειωμένον.

Τοῦτοι δὲ ὄντες, ἀνθρώπων μὲν ἀπάντων καλαφρονῶσι, αἰεὶ θεῶν δὲ ἀλλόκοτα δι-
ἐξέρχοι, καὶ συνάγοντες εὐεξαπάτηλα μειρά-
για, πῶς τε πολυθρύλληλον δρετὴν τρα-
γῶδῶσι, καὶ τὰς τῶν λόγων ἀπορίας ἐκδιδά-
σκουσιν καὶ πρὸς μὲν τοὺς μαθητὰς καρίερίαν
ἀεὶ καὶ σωφροσύνην ἐπαινῶσι, καὶ πλεῖστον καὶ
ἡδονῆς καλαπτύουσιν, μόνοι δὲ καὶ καθ' ἑαυτοὺς
γενόμενοι, τί ἂν λέγοι τις, ὅσα μὲν ἐδίδουσι,
ὅσα δὲ ἀφροδισιάζουσιν, ὅπως δὲ αἰελεῖχον
σι τῶν ὀδολῶν τὸ ῥύπον; τὸ δὲ πάντων δεινό-
τατον, ὅτι μηδὲν αὐτοὶ μήτε κοινόν, μήτε
ἰδίον ὅκτιτελῶντες, ἀλλ' ἀχρεῖοι καὶ αἰετῶι
δοκαθεῖσιν. Οὔτε ποτ' ἐν πολέμῳ ἐναριθ-
μοῖσι, ἢ τ' ἐν βελῇ ὁμῶς τῶν ἄλλων καλῆς
γοῦσι, καὶ λόγους τινὰς πικρὰς συμφορῆ-
σαις, καὶ λοιδορίας τινὰς ἐκμεμελεῖσιν ὁ-
τὲς, ἐπὶ μῶσι, καὶ λοιδοροῖσι τοῖς πλε-
στον.

b 'En] 'E male O. i 'Εμμεμειλ.] 'Εμμεμειλ. Fl. k Λοιδροῦσι] 'Οσιδίζουσι O. & P.

probatione indiget. Supra *Tyran.* c. 18. f. πολλὰ κα-
λαπρότερον & centies apud quosvis. J.F.R.

70. Ἀρετὴν τραγῶδουσι.] Conf. Gall. c. 11. & *Peregr.*
c. 3. M. du S.

77. Τῶν ὀδολῶν τὸ ῥύπον] Respondere ex adverso haec
possunt divitiarum contemptui, quem prae se ferunt
Philosophi. Et habent forte aliae etiam gentes formu-
las, quae huc sint ex aliqua parte similes. Certe sor-
didissimae avaritiae describendae accommodata videtur
non minus, quam illud quorundam Germanorum,
qui *fasstosem nucktosem* (ignosce Pudor!) sordidissi-
mum mortalem vocant. Neque tamen dissimulo, mi-
hi admodum blandiri, quod in mentem venit legere
ὀδολῶν, quae voces quam sint affines, ut plane eadem
potius, *Eustathius* docet aliquoties, praesertim ad Il.
A. p. 102, 38. *Bas.* Est autem magis naturale, imagi-
nari mendicabulum ejusmodi barbatum & palliatum,
quod verua lingat, in quibus paulo ante assae carnos
fuerunt; quam labiis & dentibus purgantem obolos
philosophum. Usus tyrannus est: ad hunc attenden-
dum. J.M.G.

80. Οὔτι ποτ' ἐν πολ.] *Hom.* Il. B. 246. M. du S.

83. 'Εμμεμειληκέτης] Vulgatam lectionem Floren-
tina meliorem studio servavi. J.F.R.

84. Λοιδροῦσι] 'Οσιδίζουσι. O. & L. quia credo λαι-

δρίας jam dixerat. Vulgatam tamen retineo. *M. du S.*
Λοιδροῦσι τοῖς] Rarior constructio, ait *Kuster.* ad
Aristoph. *Plur.* 456. Nam activa accusativum, media
forma dativum adsciscit. *Suidas* contrarium docet,
eique potius quam Scholiastae *Aristophanis* credendum
ait *Salmas.* ab *Kustero* adlegatus (ad *Ach. Tat.* p. 723.)
Ego vero *Kustero* & Auctorum veterum exemplis fi-
dem habeo; nam & ita prae *Aristophanem* *Aeschymus*
activum λοιδορῶν cum accusativo construit, fab. 139.
bis, item 148. *Aelian.* V. Hist. XIV. 26. In *Evangel.*
Joan. IX. 28. ἐλοιδοροῦσαν αὐτὴν. *Athen.* XXIII. 4. &
alibi. *Epid.* man. p. 48. λοιδορεῖ τοὺς θεοὺς ὁ γεωργός, &
vel decies alibi; nam indicem ejus exscribere nolo.
Deuteron. XXXIII. 8. ἐλοιδοροῦσαν αὐτὴν. Medium ve-
ro cum dandi casu Noster supra Gall. c. 19. *Aeschym.*
fab. 68. *Aeschym.* de fals. Leg. pag. altera f. ἐμὲ λοιδο-
ροῦσιν & τοῖς ἄλλοις. Item apud LXX. *Exod.* XVII.
2. At cum dativo tamen & activum 2. *Macchab.* 12.
14. τοῖς περὶ τὸ ἱεῖμα λοιδοροῦσιν. Sed quia facillima
aberratio scribarum inter τοῖς & τοῖς, nihil in Lucia-
no definitio. Qui malit *ὀσιδίζουσι* recipere, ex O. & P.
faciat. Sed facillior est mutatio τῶν λοιδοροῦσι in λοιδο-
ροῦσι, quia terminationes ejusmodi per compendium
solent exurari in Mss. J.F.R.

GGGG

87. 'Ιτα-

οίον. ὃς ἔτι αὐτῶν τὰ πρῶτα φέρεται 8 *sille inter ipsos ferre primas videtur, qui et*
δοκεῖ, ὃς ἀν μεγαλοφρονότατος τε ἦ, καὶ *vocalissimus sit, et imprudentissimus, et ad*
ἰταμότατος, καὶ πρὸς τὰς βλασφημίας *maledicta audacissimus.*
δρασύτατος.

Καίτοι ἔλκετο μόνον αὐτῶν, καὶ 31. *Aqui si eum, qui commendis et cla-*
βοῶντα, καὶ κατηγορεῖντα τῶν ἄλλων, ἢ ἐρη- *gomas, et accusat alios, interrogas, Tu vero*
Σὺ δὲ ὃν τί πράττειν τυγχάνεις, ἢ τί *quid agis? aut quid te dicamus, dic per*
Φῶμεν πρὸς θεῶν σε πρὸς τὴν βίαν συνιελῆν;
Φαίη ἀν, εἰ τὰ δίκαια καὶ ἀληθῆς θεοὶ λέ- *Deos, ad vitam conferre? dicat sane, si jam*
γυν, ὅτι πλεῖν μὲν, ἢ γεωργεῖν, ἢ στρα- *sta et vera velit dicere, Navigare quidem,*
τεύεσθαι, ἢ τινα τέχνην μετεῖναι περὶ τῶν *aut agrum colere, aut militare, aut artem*
εἶναι μοι δοκεῖ κέκαρα γὰρ δὲ, καὶ αὐχμῶ, καὶ *quameunque tractare, superfluum mihi vi-*
ψυχρολῶ, καὶ ἀνυπόδετῶ τῷ χιμῶ- *detur: sed clamo, & squaleo, & frigida*
τος περὶέρχεται καὶ ὅσῳ ὁ Μῶμος, τὰ *lavor, & nudis pedibus per hiemem cir-*
ὑπὸ τῶν ἄλλων γιγνόμενα συκοφαντῶ καὶ *cumeo, & velut Momus, quae ab aliis*
εἰ μὴ τις ὠφάνηκε τῶν πλεονέκων πολυτελεῶς, *fiunt, ea calumnior. Et si quis divitum*
ἢ ἐταίραν ἔχει, τῶν πολυπραγμονῶν, καὶ *sumptuose obsonavit, aut meretricem habet,*
ἀγανακτῶ. εἰ δὲ τῶν φίλων τις ἢ ἐταίρων *de hoc laboro atque indignor: si vero ami-*
κατάκειτο κοῦν, ὅπως βίας τε καὶ δρα- *corum aliquis aut sodalium decumbit ae-*
πείας δέομεν, ἀγνοῶ. τοιαῦτα μὴ ὅτι *grotus, auxilio & curatione indigens,*
ἡμῖν, ὧς θεοὶ, ταῦτα τὰ δρεμμάσια. *signoro. Tales sunt nobis, Dii, istae be-*
Οἱ δὲ δὴ Ἐπικύρειοι αὐτῶν λεγόμενοι, *luae.*

μάλα δὲ καὶ ὑβρίζαι εἰσι, καὶ ἐμμετρίως

32. *Illi vero eorum, qui Epicurei vocan-*
tur, vel maxime contumeliosi sunt, nec me-
dis-

a ἰταμότατος] Recte sic O. ἰταμότατος Edd. omnes male. b Δὲ] Deficit in O. c ἀνυπόδετῶ] Sic Edd. vett. omnes. ἀνυπόδετῶ S. & Amst. d ἡμῶν] ἡμῶν Fl. sola.

90. Ἡ ἡ] Ἐν ἡμετέροις. G.

98. Ὁ Μῶμος] Τοῦτον τὸν Μῶμον ὁ Λακωνικὸς θεὸς ὁπο-
τεῖ] μεμφόμενος τὰ ὑπὸ τῶν θεῶν γινόμενα. V.

87. ἰταμότατος] O. solus recte sic hanc vocem scribit. Impressi omnes ἰταμότατος. M. du S.

ἰταμότατος] Conf. supra *Asin.* c. 6. J. F. R.

96. Κέκαρα] *Quali sum clamans.* De his praeterito praesentibus vid. Cl. S. Clarke ad *Hom. Il. A.* 37. — καὶ Χρῆστος ἀμφιβόησας. Et Dial. seq. *Bis Accus.* c. 3. κακῶς γὰρ — καὶ ἀγανακτῶ. Ibid. c. 11. ἀκούειν αὐτῶν αὐτὸν κακῶς γὰρ. Amat hoc verbum inprimis in praeterito, loco praesentis collocari; unde forsitan factum, ut unicum tempus paullo post futuri, quod in toto Novo Foedere occurrit, nimirum κακῶς γὰρ. *Euseb.* Luc. XXX. 40. sit loco futuri ordinarii. J. F. R.

97. ἀνυπόδετῶ] Conf. supra *Asin.* c. 16. m. ibique notata. J. F. R.

6. ἡμῶν] Sic Ed. Fl. In reliquis ὁμῶν. M. du S.

12. Πῶμος τὸ βίον] Genus humanum, quod Nostro familiare est, ab aliis quoque saepe sic vocari, exem-
plis plurimis demonstravit *Cassiodorus* ad *Athen.* 15. 5.

ubi neque hunc locum laudare omisit, neque illud non monuit, *viam* eodem modo dici *Senecae* atque *Plinio*: nos paullo ante & hic *saeculum* bonis itidem auctoribus vocamus. J. M. G.

Ibid. τὸν βίον] Ita supra *T. I. Tim.* §. 25. πρὸ πολλοῦ ἐκλαλοῦντος ἐν τῷ βίῳ, quae jam pridem inter homines defecit. Alia, de tota vitae ratione, vid. in *Amor.* c. 20. & 33. *Ae Gall.* c. 5. pr. J. F. R.

18. ἡμῶν ἀσφαλτάσια] Etli *Paris.* quoque haberet ἡμῶν, in versione tamen dederat nobis; quod cum sensus postulet; quia oratio pertinet ad omnes Deos consultants, qui hic opponuntur hominibus, haud grave Florentinae lectionem recepi, *Solano* etiam jubente, qui ita in *Junt.* emendarat. Et licet ὁμῶν defendi queat, quod oratorum more concludat Jupiter, dicatque quasi: agite ergo, eligite quae vobis utilia, tamen quia principio capitis bis ter ὁμῶν, & ὁμῶν dicens se ipsum non excludit, praeterit clausulam huic propositioni respondere. J. F. R.

21. ἔκδοσις]

diacriter nos perstringunt, nec curari res humanas dicentes a Diis, neque omnino quae fiant, inspicere. Itaque tempus est ut rationem harum rerum habeamus. Nam si semel hi persuadere saeculo poterunt, non mediocriter esurietis. Quis enim adhuc sacra vobis faciat, si hoc nihil sibi profuturum speret? Quae quidem Luna accuset, omnes heri, narrante hospite, audivistis. Ad haec jam, quae et hominibus utilissima, et securissima nobis sint, consulite.

33. Haec ubi dixit Jupiter, crebris concilio vocibus personuit, cum omnes statim clamarent, fulmina! combure! obtere! in Tartarum! in Tartarum ad Gigantes! Imperato rursus silentio, Jupiter, Erunt ista, ut vultis, inquit, et omnes cum ipsa dialectica peribunt. Verum, ut nunc est, puniri quoniam nefas. Festi enim, ut nostis, dies sunt per menses hosce quatuor: et jam imperavimus justitiam. Novo igitur anno, incensate vete-

ἡμῶν καθάπινον, μήτε ἑπιμελείῃς τ' ἀνθρώπων λέγοντες τὰς θεάς, μήτε ὅλας τὰ γινόμενα ἐπισκοπεῖν, ὥστε ἄρα ὑμῖν λογίσεαί, διότι ἦν ἅπαξ ἔτοι πῶσαι τὸ βίον δυνηθῶσιν, ἢ μετρίως πωνήσῃτε. τίς γὰρ ἂν ἔτι δύσκειν ὑμῖν, πλέον ἔδεν ἔξεν προσδοκῶν; ἀ μὲν γὰρ ἡ σελήνη αἰττᾶται, πάντες ἡμέσας τῷ ξένῳ χθὲς διηγυμνῶν. πρὸς ταῦτα βεβλήσθαι ἀ καὶ τοῖς ἀνθρώποις γένοιτ' ἂν ὠφελιμώτατα, καὶ ἡμῖν ἀσφαλές εἶναι.

Εἰπόντες ταῦτα τῷ Διὶ, ἡ εὐκλειστά διετεβύλλητο. καὶ εὖθις ἑβῶν ἄπαιτες, καὶ βαίνωσον, κατάφλεξον, ἐπιτρίψον, ἐς τὸ βάραθρον, ἐς τὸ Τάρταρον ὡς τὰς Γίγαντας. πονυχίαν δὲ ὁ Ζεὺς αὖθις ἐδεχέσθαι. Ἔσθαι ταῦτα ὡς βέβλεθε, ἔφη, καὶ πάντες ἐπιτρίψοντες αὐτῇ ἀφελεικῇ πλὴν τόγε ἦν εἶναι, ἢ θέμις κολασθῆναι τινα. ἱερομηνία γὰρ ὅτιν, ὡς ἴσῃ, μηνῶν τέτων τετάρων, καὶ ἡδὴ ἔκχευται ἐπιηγεῖα. ἐς νύκτα ἢ ἐν δεχρὸν ἢ κακοῖ κακῶς ἀπολῶν τῷ σμερδαλέῳ κεραυνῷ.

Ἡ,

Ἡμῶν] Receptum ex Fl. Ὑμῶν cett. f. Πηνελόπειαν] Πηνελόπειαν P. g. Ὁν ἀρχομένη] Ἀρχ. ἐν Fl.

21. Διτεβύλλητο] Θεοῦν ἢ τυραννὸς ἐπὶ λαοῦ. V.
29. Τῇ ἐκχειρίαν] Τῇ πρὸς ὄλον ὑπὸν. V.
30. Ἐς νύκτα] Ἐς τὸ ἔσθαι, ἢ τοῖς ἐπὶ τῷ ἐσθῆναι ἔσθαι. ἢ τὸ χρόνιον διὰ τὸν ἐπὶ τῷ ἐσθῆναι. τῷ μὲν γὰρ παρρησίαν δηλωτικὸν τὸ πρῶτον, τῷ δὲ ἐπὶ τῷ ἐσθῆναι τὸ δεύτερον.

ταί, τῷ δὲ μάλιστα, ἐς νύκτα. V. (Est autem temporis adverbium futuri; praeteriti namque significativum τὸ πρῶτον; praesentis autem τὸ δεύτερον; futuri, ἐς νύκτα. Haec in principio τῷ Διὶ φέρονται. G.)

* Εἰ τὸ ἔσθαι] In altero Vossiano partem hujus Scholii priorem tantum inveni, in altero posteriorem; quare in unum

jam contraxi. J.F.R.

21. Ἐβῶν] Quisquis miraris tumultuantes in concilio Lucianeos Deos, Senatium Romanum audi apud Tacitum sub Imperatoribus non raro sic tumultuarie succlamantes. M. du S.
26. Αὐτῇ ἀφελεικῇ] Conf. supra de σὺν recte omisso, ad c. 27. Et Gall. 26. J.F.R.
27. Ἱερομηνία — τετάρων] Absurdum; sed consulto, ridiculi causa dictum. Constat autem hunc Libellum scriptum medio mense decembri videri voluisse, quo tempore Saturnalia Romae celebrabantur. V.c. 26. Sed cur quatuor menses addat nescio. M. du S.
Ἱερομηνία — τετάρων] Frustra quaesivi in historia temporum Luciani ferias quadrimestres. Fieri tamen potest, ut supplicatio quatuor mensium instituta sit,

cum Julio Caesari, Dionis teste L. 40. p. 244. B. sexaginta dierum sit decreta. Plane fictitias putat has ferias Doctissimus Dukerus in Addendis ad Thucyd. p. 672. Qui caeteroquin illam notionem Ἱερομηνίας, quae ad omne genus feriarum pertinet, praeclare jam explicaverat ad 3, 56. itemque ad 5, 54. Porro ἐκχειρίαν justitiam vertere, quam inducias malui; cum non de bello, sed de differendis noxiorum suppliciiis sermo sit. J.M.G.
30. Ἐς νύκτα] Habuimus supra T. I. Hermob. c. 4. sub init. Et ante etiam ex Theocr. ni fallor, ἀπὸ γυναικὸς ἢ νύκτα πλοῦσι. Adderem Alciphron. III. Ep. 23. p. 328. & 48. p. 384. aliosque, si quid opus foret. J.F.R.

G G G G G 3 32. Ἡ,

Η, ἡ κυανέησιν ἐπ' ὑφρῶσι νῦσε Κρο-
νίων.

Περὶ δὲ Μενίππῳ ταῦτα, ἔφη, μα-
δοκῶ, ~~π~~ειραζέμεντα αὐτὸν τὰ σπέρα, ἵνα
μὴ ἡ αὐτῶς ἔλθῃ ποτέ, ὑπὸ τῷ Ἑρμῶ εἰς
τὴν γῆν καίενεχθῆναι τήμερον. καὶ ὁ μὲν ταῦ-
τα εἰπὼν, διέλυσε τὴν σύλλογον. ἐμὲ δὲ ὁ
Κυλλήνιος τῷ δεξιῷ ὠτὸς ἀποκρεμάσας,
~~π~~ρὸ ἐσπέραν χθές κατέθηκε Φέρον εἰς τὴν
Κεραμεικὴν. Ἀπαῖα ἀκήκοας, ἀπαῖα, ὦ
ἑταῖρε, τὰ ἐξ ὕρατος. ἄπειμι τοίνυν ἡ τοῖς
ἐν τῇ Ποικίλῃ ~~π~~ειπατῶσι τὴν φιλοσοφίαν,
αὐτὰ ταῦτα εὐαγγελισμένοι.

37. Τὴν πτῆσιν] Καὶ τί τὸ καλόν, ἡ κῆρυξ ἀναλαβὼσα
φύσιν πτέρυγας ἐ γυγῶν ἰσχυρῶς ταύτης ἐ πάλιν. G.

• Ὁ Κυλλήνιος] Ad alia verba relatum hoc Schol. in sedem propriam revocant

M. du S.

32. Η, ἡ κυανέησιν] Hm. II. A. 518.

M. du S.

41. Εἰρησίου] Athenis itaque scriptus hic Dialo-
gus.

M. du S.

Hæc ubi dicta, superciliis patet annuit
atris.

34. De Menippo autem, ait, hæc mihi
35. *placent. Amputatis alis, ne qua iterum huc
veniat, a Mercurio hodie deferatur in ter-
ram.* His dictis, concionem dimisit. Me
vero Cyllenius dextra aure suspensum heri
circa vesperam in Ceramico deposuit. O-
mnia audisti, sodalis, *allata* e caelo, o-
mnia. Abeo jam, ambulanti in Poeci-
le philosophis bonum illum nuncium alla-
turus.

38. • Ὁ Κυλλήνιος] Ἐρμῆς ὁ δὲ Κυλλήνιος τερματίζων. V.

BIS ACCUSATUS, SEU
TRIBUNALIA.ΔΙΣ ΚΑΤΗΓΟΡΟΥΜΕΝΟΣ.
Ἡ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑ.

JUPITER, MERCURIUS, JUSTITIA, PAN, ATHENIENSIS, ALIUS ET ALIUS, ACADEMIA, STOA, EPICURUS, VIRTUS, MOLLITIES, DIOGENES, RHETORICE, SYRUS, ET DIALOGUS.

ΖΕΥΣ, ΕΡΜΗΣ, ΔΙΚΗ, ΠΑΝ, ΑΘΗΝΑΙΟΣ, ΑΛΛΟΣ καὶ ΑΛΛΟΣ, ΑΚΑΔΗΜΙΑ, ΣΤΟΑ, ΕΠΙΚΟΥΡΟΣ, ΑΡΕΤΗ, ΤΡΥΦΗ, ΔΙΟΓΕΝΗΣ, ΡΗΤΟΡΙΚΗ, ΣΥΡΟΣ, καὶ ΔΙΑΛΟΓΟΣ.

J U P I T.

Z E Y Σ.

Dispereant vero quotquot philosophorum apud solos felicitatem esse Deos contendunt. Si enim sciant, quot hominum caussa subeamus molestias; non sane nectaris aut ambrosiae nos nomine beatos praedicent, Homero nimirum fidem habentes, caeco homini atque impostori, beatos vocanti nos, & caelestia enarranti, qui neque videre, quae in terra sunt poterat. Jam Sol quidem hicce curru juncto per totum diem caelum obit, igni indutus, & refulgens radiis, neque tantum otii agens, quantum auri scalpendae, quod ajunt, suf-

Αλλ' ὅτι τριβείεν ὅποσοι τ' φιλοσόφων ὡς καὶ μόνοις τ' εὐδαιμονίαν φασὶν εἶναι τοῖς θεοῖς. εἰ γὰρ ἤδεσαν ὅποσα τ' ἀνθρώπων ἕνεκα πάσχομεν, οὐκ ἂν ἡμᾶς τῷ σθένει καὶ τῇ ἀμβροσίᾳ ἐμακάριζον, ὅμως πιστεύσαντες ἀνδρὶ τυφλῷ καὶ γόνιτι, βακάρᾳ καλῶντι ἡμᾶς, καὶ τὰ ἐν ἑρανῶ διηγυμένῳ, ὃς ἐδὲ τὰ ἐν τῇ γῇ καθορᾶν ἐδύνατο. αὐτίκα γὰρ τοὶ ὅ μ' ἥλιος ἔτσοι, ζεῶν ὁράμεν τὸ ἄρμα, τ' ἀνήμερι τ' ἑρανον ἀειπολεῖ, πῶς ἐνδεδυκώς, καὶ τ' ἀκτίων ἀπὸ σίλβων, ἐδὲ ὅσον κήσααζ τὸ ἔα, φα-

a Πανμήριος] Πανμήριος Fl. b Κήσααζ] Ἀλφίσσααζ G. Ἀλφίσσααζ P.

12. Κήσααζ τὸ ἔα] Aurem scalpere. G.

MIN &c.] Bas. 1. & 2. Ζητός, Ἑρμού, &c. Sed quia nomina Latina in Par. in primo casu erant collocata, etiam Graeca sic ordinavi, quod & factum ab Cl. Hemsterb. in Tim. Prometh. atque alibi. In aliis Edd. abest personarum inscriptio.

ZEYΣ] In omnibus deest nomen Jovis loquentis. Ipsa B. quae pro more suo omnes Dialogi personas adscribit, Jovis quidem primo loco nomen habet, sed Catalogo finito, non repetit.

1. Ἀλ' ἐπιτριβείεν ὅποσοι τ' σοφῶν μόνοις] Senarii duo e quopiam poeta Comico desumpti. Sic autem legendi videntur:

Ἀλλ' ἐπιτριβείεν ὅποσοι τ' σοφῶν μόνοις
Τῶν εὐδαιμονίαν φασὶν εἶναι τοῖς θεοῖς.

Sed prior versus a Luciano, ut legitur, interpolatus

videtur; quamobrem nihil mutandum.

6. Τυφλῷ] Homerum a coecitate sic dictum scribunt Herodot. & Plutarch. ὁμηρον enim coecum appellant Cumani.

Τυφλῷ] De Homeri coecitate vid. notata ad 2. Var. Hist. c. 20. No. 66.

7. Μάκαρας] Iliad. Δ. 127. &c.

12. Κήσααζ τὸ ἔα] Paroemia.

Κήσααζ] Ms. pro ἐδὲ ὅσον κήσααζ τὸ ἔα, φασὶν ἄγων. scribit ἐδὲ ὅσον ἀλφίσσααζ τὸ ἔα, φασιν, ἄγων. Non tantum otii habens ut augeat inventionis, hoc est, tangat. ἀλφάιν & ἀλφάινω est inventio.

Κήσααζ] Sic Edd. Addiderat Solan. conferend. Pnt.

c. 11. Ibi habemus τὴν δακτύλῳ ἄκρῃ τῷ κεφαλῇ καὶ μισοῖ. At quis dubitat κήσααζ scalpere significare?

Lu.

Φασι, ὁλοὴν ἄγων. ἦν γὰρ τι καὶ ὀλίγον
ὑπερβαυμένης λάθη, ἀφηνιάσαντες οἱ ἴπ-
ποι, καὶ τὸ ὄδῳ ὁδοιποροῦντες, κατέφλε-
ξαν τὰ πάντα. ἡ σελήνη δὲ ἀγρυπνῶσα καὶ
αὐτὴ ἐπείρετο, φαίνουσα τοῖς καμάζουσιν,
καὶ τοῖς ἀσπίδι τὸ δειπνῶν ἐπανίσθιν. ὁ
Ἀπόλλων δὲ αὖ πολυπράγμονα καὶ τέχ-
νην ἐπανελέμενος, ὀλίγον δὲ τὰ ὅσα ἐκ-
κακώφῃ πρὸς τὸ ἐνοχλῆντων καὶ χρεῖαν τὴν
μανικῆς. καὶ ἄρτι μὲν αὐτῷ ἐν Δελφοῖς ἀναγ-
καῖον εἶναι, μετ' ὀλίγον δὲ εἰς Κολοφῶνα
θεῖ, καὶ κειθὲν εἰς Ξάνθον μέλασαι, καὶ
δρομαῖ αὐθις εἰς τὸν Κλάρον, εἴτα εἰς Δελ-
φον, καὶ εἰς Βραγχίδας, καὶ ὅλως, ἔνθα ἂν ἡ
πρόμαθις, πῶσα τῷ ἱερῷ ἰάματι, καὶ μα-
σησαμένη τὴν δάφνην, καὶ τὴν τρίποδα ἀφ-
συσσάμενη, κελεύει παρῆναι, ἄσποντον χρὴ αὐ-
τίκα μάλα παρῆναι συνέροντα τῆς χρη-
σμῆς, ἢ οἷχαλδ' οἱ τὸ δόξαν τὴν τέχνης. εἰ

ficiat. Si enim vel paulum per impruden-
tiam remittat, excussis frenis equi, & via
deflectentes, comburant omnia. Luna ve-
ro pervigil & ipsa circumit, lucens comif-
santibus, & intempesta nocte de coena re-
deuntibus. Rursus Apollo, negotiosam ar-
tem qui sibi delegerit, parum abest quin
obsurdescat ab his, qui divinationis indi-
gentes negotium illi faceffunt: & jam qui-
dem Delphis esse cogitur, paullo post cur-
rit Colophonem, & inde Xanthum transit,
tum curriculo rursus Clarum, tum in De-
lum, aut ad Branchidas: & in universum
quocumque illum Antistita sacro liquore
poto, & commansa lauro, & commoto tri-
pode, adesse jubeat, impigrum oportet
confestim praesto esse, consuentem oracula,
nisi velit perire sibi artis gloriam. Omitto
enim

a [Λαρί] Ita S. P. P. & marg. A1. Λαρία cett. Edd. b [Τι αὖ] Non legitur in Fl. c [Ἐκκακώφῃ] Resti-
tuit ex B2. V2. & S. Ἐκκακώφῃ enim cett. omnes. d [Μελασαι] Μετῆρχῃ Fl. Nil mut. P. e [Διασυσσάμενη
πάλιν] Διασυσσάμενη πάλιν P. & marg. A1.

14. Ἀφηνιάσαντες] Τὴν χαλκὴν ἀσπίδα ἱσχυμένους. V.

Interim ad stabiliendam vulgatam aliquid confert.

J. F. R.

18. Λαρί] Illud Λαρία natum suspicatur quis a. repe-
tito ex sequente λῶν. Alius contra Λαρί amittit a. prae-
dicabit, quod absorptum sit ab a. sequente. Ego Λαρί
praefero, ob hiatum qui alioqui κακαφῶναι parit; &
Λαρία saltem cum puncto subscripto scribendum fuisse
arbitror, quod Edd. pariter omiserunt, excepta B1.
Nam si neutrum plurale foret, pro adverbio positum,
accentus esset Λαρία.

J. F. R.

20. Ἐκκακώφῃ] Sic V2. B2. S. & A. In reliquis
mendose ἔκκακῃ legitur.

M. du S.

23. Κολοφῶνα] De hoc oraculo Cl. Potterius silet.
Apollinis Clarii erat. A Germanico consultum legi-
mus apud Tacit. A. II. 54. Lolliae quoque Paulinae,
apud eundem A. XII. 22. inter alia obiectum, quod
hoc oraculum super nuptiis Imperatoris Claudii con-
sultuisset. Strabo, qui circa Augusti tempora scripsit,
loquitur de illo oraculo, quasi sua aetate fama ejus
tantum, non ipsum superfluerit; memorans τὸ πρὸ τῆς
Κολοφῶνης ἄλσος τὴν Κλαρίῳ Ἀπόλλωνι, ἐν ᾧ ἐμαρ-
τύριον ποτὶ τὴν Παλαίον. L. XIV. p. 642. Forte igitur post
ejus tempora illud ut alia quaedam, restitutum. Tan-
quam suis quoque temporibus celeberrimi ejus me-
minere non hic tantum Lucianus, sed & Philostratus

Vit. Apollon. IV. 1. & Porphyrius, Jamblicusque in
hujus lib. de Myst. Egypt. 9. III. c. 11. qui δὲ ὁδο-
ποροῦντες ἐκκακώφῃ eo loco ajunt: αὐτὴ δὲ πύλη ἐν αὐτῇ
καταγίνεται, καὶ ἀπ' αὐτῆς πίνουσιν τὸ προφητικόν. Nonnulla
etiam de hoc oraculo Paus. in Achaic. p. 210. habet,
qui illud ut & Branchidarum in Mileto ἱερὸν suo tem-
pore non ἐξηγούμενα ἀβσoluta ait; quod firmat con-
jecturam nostram, inquit Cl. Olearius (ex quo haec
desumpta ad Philostr. p. 140.) de restaurato hoc tem-
plo paulo post quam Strabo scriberet sua. Plura de
Colophonio hoc oraculo collegit Schol. Apollonii Ar-
gon. I. v. 308. Cave autem, quia Clarii Apollinis
oraculum fuisse apud Strabonem l. c. dicitur, cum o-
raculo Clario confundas, quod viro Clarissimo fraudi
fuisse credo, cum Colophonium oraculum in Luciani
Pseudomanti sibi visus est deprehendisse. De Clario
enim illic sermo est; de Colophonio ne hilum quidem
deprehendes. Hic enim, ut vides, diserte distin-
guuntur. Meminit & alibi Noster. Vide Z. τ. c. 30.

M. du S.

24. Ξάνθον] Oraculum Pataracum tangit, de quo
Virg. Aen. IV, 143. —

Qualis ubi hibernam LYCIAM XANTHIQUE
FLUENTA

Do-

enim dicere, quas ipsi artis tentandae causa infidias struant, dum agninas carnes atque testudines una coquunt, adeo ut nisi acutas nares haberet, deriso illo abiret Ly-
 dus. Aesculapius quidem, vexatus ab aegrotantibus, videtque aspera, & insuavia tangit, & ex alienis calamitatibus suos haurit dolores. Quid vero si ventos dicam plantarum cultum adjuvantes, & navigia
 deducentes, & adspirantes ventilantibus; aut advolantem ad omnes somnum; aut somnia quae cum somno pernoctant, & oracula illi subijciunt? Haec enim omnia Dii prae hominum amore elaborant, & ad vitam in hac terra singulis confe-
 runt.

2. Et tamen reliquorum *negotia* medio-
 cria. Ego vero ipse rex & pater omnium, quot injucunda sustineo, quot negotia ha-

γδ' λέγειν ἑ ὅποσα ὅπ' αἰετῶν ἔχει μαλ' ἰκῆς
 ὅπ' τεχνῶν αὐτῶ, ἀρνεῖα κρέα καὶ χελώνας
 εἰς τὸ αὐτὸ ἐφόντες. ὥστε εἰ μὴ ἔτι ῥίνα ὄξυς
 ἦν, καὶ ἀπῆλθεν αὐτῷ ὁ Λυδὸς καὶ ἀγγέλων.
 ὁ μὲν γὰρ Ἀσκληπιὸς ὑπὸ τῶν νοσούντων ἐνο-
 χλόμενος, ὅρῃ τε δεινὰ, θιγγάνῃ τε ἀη-
 δέων, ἐπ' ἀλλοτρίῃσι τε συμφοραῖς ἰδίας
 καρπῶν λύπας. τί γὰρ ἂν, εἰ τῆς ἀνέμους
 φυτεργῶντας λέγοιμι, καὶ ὡδ' ἀπέμποι-
 τας τὰ πλοῖα, καὶ τοῖς ἡ λιμῶσιν ὅπ' ἰ-
 πνέουσι; ἢ τ' ὕπνον ὅπ' πάντας πετόμε-
 νον, ἢ τ' ὄνειρον μὲν τῷ ὕπνῳ ἀφ' ὧν κερύον-
 τα, καὶ ὑποφειτέουσι αὐτῶ; πάντα γὰρ
 ταῦτα ὑπὸ φιλανθρωπίας οἱ θεοὶ ποιοῦσι,
 καὶ πρὸς τὸ ὅπ' ἑ γῆς βίον ἐκάσθ' ἰσὺς
 λῆσι.

Καίτοι τὰ μὲν τῶν ἄλλων μέτρια· ἐγὼ
 δὲ αὐτὸς ὁ πάντων βασιλεὺς, καὶ πατὴρ,
 ὅσας μὲν ἀηδίας ἀνέχομαι, ὅσα δὲ πρᾶγμα-
 τα

f. Ὅποσα ἐπὶ πύρῳ] Ὅσα ἐπὶ πύρῳ P. πύρῳ etiam P. Sed πύρῳ Fl. f. H. B1. Fr. S. g. Φυτεργῶντας] Φυσαίνοντας vel Φυσεργῶντας conjicit M. du S. h. Λιμῶσιν] Pell. potest etiam legi λιμῶσιν, sensu optimo. i. Σωτηλοῦσι] Σωτηλοῦντι P. Σωτηλοῦντι marg. A1.

Deserit, ac Delum maternam invisit Apollo.

28. Διασυσσιν] Sic etiam Fl. cum cett. Quare nihil mutavi, etsi alias activum Nostro aliisque potius frequentatur; nec medium adeo facile se obferet. Sed med. forma σίσιν pro plando, Liban. Ep. 1001. p. 468. Ὁ δὲ ἰχθύς, τὸ διατρέχει δὲ ἰσχύει. Quem significatum Wolfius in Edit. nupera ex Crespollii Theatr. Rhet. probat. Nisi & hic potius ἰσχύει sit passivum, i. e. commovebatur theatrum (plaudendo). f. F. R.

32. Ἐπὶ πύρῳ] Servavi Lectionem Edd. potiorum. Etsi ἐπὶ πύρῳ non damno. Ἐπὶ enim cum dativo consilium, conditionem, causam significare, satis dictum supra I. Ver. Hist. 19. Addo tantum Aesop. fab. 6. ἐπὶ τῇ ἐκείνου ἀφελείᾳ τοῦτο ποιεῖν. Se id utilitatis eorum causa facere. Adi etiam Cl. Wessal. ad Diod. Sic. II. c. 24. ubi ἐπὶ ἰσχυρίᾳ est, ea conditione, ut liberi essent. Aliud est ἐπὶ τῇ πύρῳ. E. c. Aristid. Or. pro Rhet. T. 2. Ed. Feb. p. 2. ὅτις — τοῦτο ἐπὶ τῇ πύρῳ ἔρις διέκυσεν. Quisquis id optime ipso experimento, ipso facto, comprobaverit. f. F. R.

33. Ἀρνεῖα κρέα, καὶ χελώνας εἰς τὸ αὐτὸ ἐφόντες] Haec respiciunt Pythiae responsum, quod dedit Croesi legatis, cum id consulerent de Rege, quid tum ageret, apud Herodotum lib. 1. c. 47. Meminit etiam superius in Jove Tragoedo. f. G. G.

Ἀρνεῖα κρέα] Herodotum vide. Passim alibi tangit Tom. II.

noster. V. Z. il. c. 14. & Z. tr. c. 30. M. du S. Ibid. Χαλῶνας] Supra Jov. Trag. c. 30. χαλῶνας ait. Item Jov. Conf. c. 14. Forfan & hic χαλῶνας legendum. f. F. R.

35. Ὁ Λυδός] Midas. F. G.

36. Ὑπὸ τῶν νοσούντων ἐνοχλ.] Senarius luxatus. F. G.

37. Ὅρῃ τε δεινὰ, θιγγάνῃ τε ἀηδών. Ἐπ' ἀλλοτρίῃσι τε συμφοραῖς ἰδίας λύπας καρποῦται. Praecedens autem senarius sic stare posset — Ἀσκληπιὸς ὑπὸ τῶν νοσούντων ἀσκαλὶς ἐνοχλούμενος &c. F. G. Ὅρῃ τε] Hippocratis verba sunt, a Tragico, ut videtur, retractata. Vide Plut. 519. ubi paulo aliter leguntur. Addo a Cl. Kusteri monitus, Tzet. Chil. VIII. 155. M. du S.

Ὅρῃ τε δεινὰ] Lepide huc translata Hippocratis verba πρὶ φουσῶν 1, 6. f. M. G.

Ὅρῃ — θιγγάνῃ — ἀλλοτρίῃσι τε συμφοραῖς] Dedit opera haec Ionice inseruit, quia Medice loquitur Hippocratem imitatus; sed & συμφοραῖσιν tum scribendum. Locum Cl. Gesn. jam indicavit. f. F. R.

40. Φυτεργῶντας] Fortassis scripserat Φυσεργῶντας; quod quia novum est, malim Φυσαίνοντας. M. du S.

41. Ἡ δὲ ὕπνῳ] Qualis Deus sit Somnus & Somnium, vid. 2. Iliad. & Virg. VI. Aen. De ratione somniorum vide Luciani Somnium, sive Gallum. Homer. in Odyss. XIX, G. C.

H h h h h

51. To.

τα ἔχω πρὸς τοσαύτας Φροντίδας διηρημέ-
 νῳ; ὃ πρῶτα μὲν τὰ τῶν ἄλλων θεῶν ἔργα
 ἐπισκοπεῖν ἀναγκαῖον, ὅποσοι τι ἡμῖν συν-
 διαπράτῃσι τὸ δεχθῆναι, ὥς μὴ βλακύνωσιν
 ἐπ' αὐτοῖς· ἐπεὶ δὲ καὶ αὐτῶν μυρία ἄλλα
 πρᾶτῃν, καὶ σχεδὸν ἀνέριθλα ὑπὸ λεπτό-
 τητος. ἢ γὰρ μόνον τὰ κεφάλαια ταῦτα τῆς
 διοικήσεως, ὕετες, καὶ χαλάζας, καὶ
 πνεύματα, καὶ ἀστραπὰς αὐτὸς οἰκοδομῶ-
 μεν, καὶ ἀγρὰς, πέπαιμαι τὸ ὅτι
 μέρος Φροντίδων ἀπηλλαγμῶν· ἀλλὰ
 μεθεὶ καὶ ταῦτα μὲν ποιεῖν, ἀποβλέπειν δὲ
 καὶ τὸ αὐτὸν χρόνον ἀπανταχόσε, καὶ
 πάντα ἐπισκοπεῖν, ὥσπερ τὸ ἐν τῇ Νεμέᾳ
 βυκόλον, τὴν κλέπτην, τὴν ἐπιτορχέν-
 τας, τὴν θύοισαν, εἴ τις ἐσπύσει, πῶθεν
 ἢ κνίσσῃ καὶ ὁ καπνὸς ἀνέρχεται, τίς νοσῶν ἢ
 πλέων ἐκάλεσε· καὶ τὸ πάντων ἐπιτορχά-
 τον, ὑφ' ἑνᾶ χειρὸς ἐν τῇ Ὀλυμπίᾳ τῇ ἐ-
 κατόμῳ παρῆναι, καὶ ἐν Βαβυλῶνι τὴν
 πολεμῶντας ἐπισκοπεῖν, καὶ ἐν Γέταις χα-

beo, inter tot curas distractus? cui pri-
 mum ipsa Deorum opera inspicere necesse
 sit, quotquot imperii nostri aliquam par-
 tem nobiscum administrant, ne quid negli-
 genter faciant; ac deinde sexcenta alia per
 me peragenda, quae vix assequi propter te-
 nuitatem licet. Non enim, cum illa tan-
 tum, quae ad summam administrationis
 pertinent, pluvias, grandines, ventos, &
 fulgura ipse dispensavi atque ordinavi,
 quietus sum & particularibus curis liber:
 verum facere quidem ista me oportet, sed
 eodem tempore usque quaque respicere ad
 omnia, ut illum in Nemea pastorem; ad
 fures, ad pejerantes, ad sacrificantes, si
 quis libavit, unde nidor & fumus veniat,
 quis aegrotus aut navigans vocaverit? quod-
 que omnium laboriosissimum est, eodem
 tempore adesse Olympiae ad hecatombam,
 & Babylone ad inspiciendos belligerantes,
 & grandinem demittere apud Getas, & e-
 pu-

a Χαλάζας] Χαλάσας male H1. & 2. quod emendarat in marg. Gesl. b Ἀπανταχόσε] Ἀπανταχούσε male P. Ἀπανταχού marg. AW.

54. ὥς μὴ βλακύνωσιν ἐπ' αὐτοῖς] Ἀπὸ τῆς μὲν ἀργίας
 * Διαμέλονται τὰ ἔργα + ἄπται. τὸ γὰρ βλακύνει ἐπὶ τῇ
 μὲν + θρόνῳ εἰς ἐπιτορχάτον λογίζεται. V.

64. ὥσπερ τὸ ἐν τῇ Νεμέᾳ βυκόλον] Νεμέα ἐστὶ τόπος
 ἐν τῇ Κορινθίᾳ ὡς τῇ Τρητῇ λεγόμενος, ὃ Ἡρακλῆς τὸ

λίοντα φονεύσας, τὰ Νέμια ἐπιτορχάτον κατέχευε. ἐν ταύ-
 τη τῇ Νεμέᾳ πρὸ τῆς Ἡρακλῆος λίοντος κατεργασσάμενος, οἱ
 βυκόλοι ἀγρυπνότεροι & φιλοπράγμονες ἦσαν, φέρονται
 μὴ παρῆναι ὑπὸ τῇ λίοντος τὰ βυκόλια. V.

* Διαμέλονται] Διαμέλονται ante editum.

† Ἀπταται] Ἀπταται antea fuit. Mutavit

‡ Θρόνῳ] Θρόνῳ Exc. G. mendose. Recte legitur in C.
 M. du S. Id. du S.

§ Τρητῇ] Legebatur una voce Τρητῇ, sed liquet ex
 Pausania in Corinthiacis locum fuisse Nemeae vicinum, qui
 Τρητῇ dicebatur. Vid. Sylburg. Ed. p. 111. J. Clav.

51. Τοσαύτας Φροντίδας] Conf. supra Gall. c. 12.
 M. du S.

Ibid. διηρημένῳ] Ambigitur interdum de scriptura
 huius verbi. At vid. supra Tox. c. 9. f. ἀ διηρημένα τὰ
 σέβη. Ac Dial. Mort. V. §. 2. τὸ κλῆρον — διηρημένους.
 Diod. Sic. L. 2. c. 41. διηρημένους πολιτείας, divisas Reip.
 Sed Tox. c. 40. & 55. διηρημένῳ recte, sublatum. Sic
 ἐπιτορχάτος Diod. Sic. 2. 34. p. 147. f. Hoc enim a
 ἀγρῶ & ἐπαίρῳ, prius vero a ἀγρῶ esse, notum
 quidem; sed per festinationem oblitus sum monere
 ad Tox. c. 55. No. 55. ubi id addendum fuerat, ni
 vellem videri ea confundere. J. F. R.

54. Βλακύνωσιν] Non tam stuporis hic notionem
 fuisse, quam tarditatis alicujus & negligentiae, et-
 iam Scholiae ad h. l. observat. Conf. de hac signifi-
 catione Spinhem. ad Aristoph. Plut. 325. J. M. G.

60. Αἱ ἐπὶ μέρος Φροντίδες] Nec haec verba cepe-
 runt interpretes: ἢ γὰρ μόνον κεφάλαια ταῦτα τῆς διοί-
 σεως, ὕετες, καὶ χαλάζας, καὶ πνεύματα, καὶ ἀστραπὰς
 αὐτὸς οἰκοδομῶμεν, & ἀγρὰς πεπαιμαι τὸ ἐπὶ μέρ-
 ος Φροντίδων ἀπηλλαγμῶν. cum sic interpretantur:
 Non enim solum generaliter illis meae administrationis,
 pluvias videlicet, grandinibus, ventis, & fulguribus
 administratis, cum curarum parte sublevato, quiescere
 mi-

pulari apud Aethiopes. Sed ne sic quidem effugere querelas facile est: verum saepe,

Dique, equitesque viri dulcem per membra quietem

Per noctem capiunt: nostros, Jovis, almus ocellos

Nondum somnus habet. Si qua enim vel paullum conniveamus; ilicet verus est Epicurus, qui pronunciat rebus nos terrestribus nihil providere: nec contemnendum periculum, si homines ista illi credant: verum sine coronis ac vittis erunt nobis aedes, nidor nullus per compita, sine libamentis crateres, frigida altaria. In universum nec macstabitur nec litabitur, & fames multa ingruet. Quae cum ita sint, gubernatoris instar excelsus solus sto in puppi, gubernaculum tenens manibus. Ac vectores reliqui ebrii sunt, & forte dormiunt: at ego pervigil, cibi expertus, pro omnibus *Intra animi curas, ac per praecordia verso*, eo solo honoratus, quod dominus videor.

3. Itaque libenter interrogaverim Philo-

λαζᾶν, ἡ ἐν Αἰθίοψιν εὐωχεῖσθαι. τὸ δὲ μεμνημένοιρον εἰδὲ ἔτῳ ἀφ' οὗ φυγεῖν ῥαδίον, ἀλλὰ πολλάκις οἱ μὲν ἄλλοι θεοὶ τε, ἡ 75 ἄνδρες ἱπποκορυταί, εὐδῶσι πανύχιοι· τὴ Δία δὲ ἐμὲ, οὐκ ἔχει νήδυμον ὑπνόν. εἰ γὰρ πῶς ἡ μικρὸν ὁ ἐπινυσάμενος, ἀληθῆς εὐδῶς ὁ Ἐπίκυρος, ἀπρονόητος ἡμᾶς ἀποφαίνων τὴ ὅτι γῆς πραγμάτων 80 ἡ ὁ κίνδυνος οὐκ εὐκαταφρόνητος, εἰ ταῦτα οἱ ἄνθρωποι πιστεύουσιν αὐτῷ, ἀλλ' ἀσεφάνῳ μὲν ἡμῖν οἱ τοιοῦτοι ἔσονται, ἀκνίσσονται δὲ αἱ ἀγῶναι, ἀσπονδοὶ δὲ οἱ κρατῆρες, ψυχροὶ δὲ οἱ βωμοί· ἡ ὅλως ἀθῦτα 85 καὶ ἀκαλλιέρητα, ἡ ὁ λιμὸς πολὺς. τοι γάρ ῥ' ὥσπερ οἱ κυβερνῆται, ὑψηλὸς μόνον ὁ ἐπὶ τῇ πρύμνῃ ἐστὶν αὐτῷ τὸ πηδάλιον ἔχων ἐν ταῖν χερσίν· ἡ οἱ μὲν ἄλλοι ἐπιβάται μεθύουσι, ἡ εἰ τύχοι, ἐγκαθεύδουσιν· ἐγὼ 90 δὲ ἀγρυπνῶς ἡ ἄσιτ' ὑπὲρ πάντων ὁ μερμηρίζω καὶ φρένα, ἡ καὶ θυμὸν, μόνω τῷ δεσπότῃ εἶναι δοκεῖν τέλειμμένον. Ὡστε ἡδῶς ἀν' ἐροίμην τὴς φιλοσόφου,

ε. Εἰ γὰρ πῶς &c.] Ἡ γὰρ τι εἰ μικρὸν ἐπινυσάμενος marg. A. d. Ἐπινυσάμενος] Ἐπινυσάμενος Fl. e. Κρατῆρες] Hoc & tria seqq. omisit Fl. ab oi ad oi transiliens. f. Ἀσιτ'] Ἀσιτ' Fl. Vulgatum tenet P. g. Μεμνημένοιρον] Sic Graev. & Hom. Μεμνημένοιρον Edd. priores male.

72. Ἐν Αἰθίοψιν] Homericum hoc, ἀλλ' ὁ μὲν Αἰθίοψας μετεκίετο τῆλόθ' ἵσταται. Et mox εἰδ' ὅγε τέμπετο δουρί, ἡ τὰ ἐξῆς. Odyss. I. (v. 22.) G.

mibi licet. αἱ ἐπὶ μύρις φροτίδες sunt speciales curae, quae singulis sunt impendendae, & opponuntur ταῖς κεφαλαιαῖς δικήσεως, quae sunt, in quibus summa rerum vertitur. Sic autem vertes: Non enim tantum praecipua illa mei imperii, pluvias, grandines, ventos, fulgura cum ipse rex & gubernator, levatus & solutus sum curis his particularibus. J.G.G.

65. Βασιλεὺς] Conf. Deor. Dial. III. M. du S.

69. Ἐν Ὀλυμπίᾳ — Βαβ.] Hinc ego conjicio ipsa Olympiade — scriptum hunc libellum, & de bello illo Parthico intelligo. Sed conjectura mera est, nec nisi alia succurrant, cui tuto satis credi possit. J.F.R.

Ibid. Ὀλυμπία] Numerum Olympiadis omisit Solon. in nota sua, cum postea adjecturus; sed qualem conjecerit quum ex tempore divinare nequeam, non implevi. J.F.R.

72. Ἐν Αἰθίοψιν εὐωχε.] Hom. Il. A. 423. M. du S.

74. Οἱ μὲν ἄλλοι] Hom. Ἄλλοι μὲν βα θεοὶ τι εἰ ἄνδρες ἱπποκορυταί εὐδῶσι πανύχιοι, Δία δὲ οὐκ ἔχει νήδυμον ὑπνόν. F.G.

Ibid. Καὶ ἄνδρες ἱπποκορυταί] Hom. Il. B. 1. M. du S.

78. Ἀληθῆς] Ὁ ἀληθῶς. F.G.

85. Ἀκαλλιέρητα] Τὸ πάντα hic deesse videtur, aut simile quid. Τὸ πάντα Interpres supplevit. F.G.

89. Εἰ τύχοι] Confer, si operae videtur, Amor. c. 42. & Tox. 4. J.F.R.

91. Μεμνημένοιρον] Cur in omnibus editionibus est μεμνημένοιρον? quis enim nescit μεμνημένοιρον Homericum esse verbum? J.G.G.

Μεμνημένοιρον] Vocem hanc a Graevio moniti emaculavimus. M. du S.

Μεμνημένοιρον] Hom. Il. B. v. 3. Ἄλλ' ὅγε μεμνημένοιρον καὶ τὰ φρένα — unde orthographiam in Edd. peccantem restituiamus. J.F.R.

οἱ μόνες τὰς θεὸς εὐδαιμονίζουσι, ^a πότε καὶ
 χολάζειν ἡμᾶς τῷ νέκταρι καὶ τῇ ἀμβροσίᾳ
 νομίζουσι, μυρία ὅσα ἔχοντες πράγματα;
 ἰδὲ γὰρ ὑπὲρ ἀχολίας τοσαύτας ἐώλως
 δίκας φυλάττομεν ἀποκειμένας, ὑπὲρ εὐρω-
 τῶν ἤδη, καὶ στραχίων διεφθαρμένας καὶ
 μάλιστα ὀπίσσαι ^c ταῖς ἐπιτήμαις καὶ τέχ-
 ναις πρὸς ἀνθρώπους τινὰς συνεστᾶσι, ^d πᾶ-
 νυ παλαιὰς ἐνίας αὐτῶν. οἱ δὲ κεκράγασι
 ἀπανταχόθεν, καὶ ἀγανακτοῦσι, καὶ τὴν δίκην
 ἐπιβοῶν, καὶ μετὰ βραδύτητ' αἰτιῶν, ^e
 ἀγνοῦντες ὡς οὐκ ὀλιγοῖα τὰς κρίσεις
 ὑποφθιμένους συνέβη γενέσθαι, ἀλλὰ ὑπὸ τῇ
 εὐδαιμονίᾳ, ἣ συνέιναι ^f ἡμᾶς ὑπολαμ-
 βάνουσι τῷτο καὶ τὴν ἀχολίαν καλῶσι.

ΕΡΜ. Κἀντὸς, ὦ Ζεῦ, πολλὰ τοιαῦτα
 τα ἀκῶν δυσχεραίνοντων, λέγειν πρὸς σὲ
 οὐκ ἐτόλμων. ἐπεὶ δὲ σὺ πᾶσι τῶν τούτων τῶν
 λόγων ἐνέβαλες, καὶ δὴ λέγω. ^g πᾶν ἀγα-
 νακτοῦσιν, ὦ πάτερ, καὶ χεῖλιάζουσι, καὶ ἐς
 τὸ φανερόν μ' ἐπὶ τολμῶσι λέγειν, ὑποτα-
 τῶν δὲ συγκεχυφότες, αἰτιώμενοι ^h τὴν
 χρόνον ὅς ἐστι πάλαι τὰ καθ' αὐτὴς εἰδό-
 τας, τέργυν ἕκαστον τοῖς δειδικασμένοις.
 ΖΕΥΣ. Τί ἔν, ὦ Ἑρμῆ, ⁱ δοκεῖ, προ-

sophos, qui solos Deos beatos praedicant;
 quando vacare nos nectari & ambrosiae pu-
 tent, qui infinita adeo habeamus negotia?
 Ecce enim prae otii inopia antiquos tot
 caussarum libellos fervamus repositos, a ru-
 bigine & aranearum telis corruptos; ex eo
 praesertim genere, quos scientiae atque artes
 contra homines quosdam detulere, anti-
 quos sane quosdam illorum. At illi cla-
 mant undique, & indignantur, & judi-
 cium invocant, & tarditatis me accusant,
 ignari, non negligentia contigisse, ut diu
 adeo differrentur judicia, sed prae illa felici-
 tate, in qua vivere nos arbitrantur: sic
 enim vocant nostras occupationes.

4. MERC. Ipse quoque, Jupiter;
 multa in hoc genere querentes cum audi-
 rem, dicere ad te non sum ausus. Quando
 vero tute sermonem de his injecisti, dico
 nimirum. Omnino graviter ferunt, Pater,
 & conqueruntur, & aperte quidem dicere
 non audent, submurmurant vero collatis
 capitibus, moras accusantes: quos oportebat
 olim, conditione sua cognita, rebus
 judicatis unumquemque acquiescere. JUP.
 Quid ergo, Mercuri, videtur? proponi-
 mus

^a Πότε] Ὅποτε marg. A1. ^b Γού] Γότα marg. A1. ^c Ταῖς ἐπιτήμαις] Τὰς ἐπιτήμας, καὶ τέχνας — συνέ-
 τασιν P. & marg. A1. ^d Πάνυ] Abest a Fl. ^e Ἡρώς] Ὑμῶς male H. utraque. ^f Πάνυ] Πάντι P. L. & marg.
 A1. Nil mut. Fl. J. &c. ^g Τὸν χρόνον] Sic Edd. omnes. ^h Δοκεῖ] Sic bene Fl. H. P. &c. Δοκῇ J. & V2.

97. Ἐώλως δίκας] Ἐώλως ἐστὶν ὁ χρεὼν ὅς ἐστιν, ὁ μὴ
 διαπαντὶ τῇ πρώτῃ ἡμέρᾳ. ἐώλως ἢ δίκας λέγει τὰς
 * μὴ πᾶν τελεσθεῖσας, ἀλλὰ φυλάττομενας. V.

98. Ἰπ' ὑπὸ τῇ] Σχῆμα. V.

99. Καὶ μάλιστα ὀπίσσαι] Καὶ μάλιστα ὄσαι πρὸς τὴν

τῇ τεχνῶν. αὐτοὶ δὲ γραμματικῇ καὶ ῥητορικῇ
 ἡ ῥητορικῇ γραμματικῇ. V.

7. Ἰπ' ὑπὸ τῇ] Παραβαινούσας τὴν προδοσίαν, τε-
 τίς δὲ ἀπαρσινούσας. V.

* Μὴ πᾶν τελεσθεῖσας αὐτῶν. Haec tria in Edd. non comparen-
 tia supplevit M. du S. nec dubito quin ex Cod. ideo etiam

addidi. J. F. R.
 † Πρὸ τῶν] Ita dedit Idem, pro vulgato παρὰ τοῦτον.

94. Μόνες τὰς θεὸς εὐδαιμονίζουσι] Conf. principium
 hujus Dial. M. du S.

3. Κεκράγασι] Conf. supra ad Dial. proximi cap.
 31. J. F. R.

13. Πάνυ] Πάντι P. & L. Sed neque hoc satis com-
 modum. M. du S.

16. Συγκεχυφότες] Corpore iacurvato, i. e. facie
 pronā, ut in Evang. Luc. XIII. 11. καὶ ἦν συγκύπτουσα.
 Ubi Rev. J. Elph. hoc Luciani, & aliud ex Appiano

adfert. J. F. R.
 Ibid. Τὸν χρόνον] O Tempora, o mores! Sed nescio an
 ab aliis sic Graece usurpetur. M. du S.

26. Τὸν μὲν δὲ δίκην] Scribe Δίκην. F. G. i. e. majuscu-
 lo Δ. tamquam nomen proprium: quod facile ei de-
 dimus: confer ejusdem Gijeti notam sequentem.

31. Σὺ δὲ, ὦ Δούγατη] Phurnutus Jovem justitiae
 patrem creditum ait, ea ratione, quod sit princeps &
 Int.

mus illis forum judiciorum? an vis, ut in proximum annum denunciemus? MERC. Non sane: sed jam proponamus. JUP. Ita fac: devola, praeconio edic, forum esse judiciorum, in hanc formulam: *Quicumque detulere causas ut veniant hodie in Arcum pagum: ibi vero Justitiam sorte assignaturam illis iudices pro portione aestimationum ex omnibus Atheniensibus. Si quis vero injustum putet factum esse iudicium, licere ipsi ad me provocanti, judicari de novo, quasi plane iudicatum non esset.* Tu vero filia aspidens ad Severas Deas, fortire dicas, & iudicantibus attende.

5. JUST. Rursus in terram? ut exacta ab illis denuo fugiam e vita, si ferre deridentem Injustitiam non possim? JUP. Bona sperare fas est. Omnino enim jam persuaferunt illis Philosophi, ut Injustitiae te praeferant, Sophronisci praefertim *filius*, qui summis iustum laudibus extulit, & bonorum maximum esse ostendit. JUST. Valde nimirum illi ipsi, quem dicis, sermones de me habiti profuere, qui undecim

οτίθεμεν αὐτοῖς ἀγορὰν δικῶν, ἢ θέλεις εἰς νέωρα ἢ παραγελῶμεν; EPM. Οὐμμεν, ἀλλὰ ἥδη προθάμεν. ZEYΣ. Οὕτω ποίει. σὺ μὲ κήρυττε ἑκαπτάμενοι, ὅτι ἀγορὰ δικῶν ὅσι καὶ τὰδε, πάντας ὅποσοι τὰς γραφὰς ἀπενήνοχασιν, ἥκειν τήμερον εἰς Ἄρειον πάγον, ἐκεῖ δὲ τὸ μὲν Δίκην ἀποπληρῶν σφίσι τὰ δικαστήρια καὶ τὸν λόγον τῶν τιμημάτων, ἐξ ἀπάντων Ἀθηναίων. εἰ δέ τις ἀδικον οἴοιο γενεῆσαι ἢ κρίσιν, ἐξείναι οὐκ ἐφέντι ἐπ' ἐμὲ, δικάζου ἐξυπαρχῆς, ὡς εἰ μὴδὲ τὸ πᾶν ἐδεδίκατο. σὺ δὲ, ὦ Δύγατες, καθέζομένη πᾶσι τὰς σεμνάς θεάς, ἀποκλήρω τὰς δίκας, καὶ ἐπισκόπη τὴν δικάζοντα.

ΔΙΚ. Αὐθις ἐς τὴν γῆν; ὦ ἐξελαυνόμενη πρὸς αὐτῶν δραπετεύω πάλιν ἐκ τῆ βίης, ἢ ἀδικίαν ἐπιγελῶσαν ἐφέρωσα; ZEYΣ. Χρηστὰ ἐλπίζειν γε δεῖ πάντως ὃν ἥδη πεπείκασιν αὐτῆς οἱ φιλόσοφοι σὲ τὴν ἀδικίας προλιμᾶν, καὶ μάλιστα ὁ τῷ Σωφρονίσκῳ τὸ δίκαιον ὑπερεπαινεύσας, καὶ ἀγαθὸν τὸ μέγιστον ἀποφῆνας. ΔΙΚ. Πάντῃ γὰρ ὃν φῆς αὐτὸν ἐκεῖνον ὤνησαν οἱ περὶ ἐμὲ λόγοι: ὅς παραδοθεὶς τοῖς ἑνδεκά, καὶ εἰς τὸ δε-

ἢ Ἡ θέλεις] Εἰ θέλεις ἢ Fl. ἢ Παραγελῶμεν] Παραγελῶμεν Fl. ἢ ἑκαπτάμενοι] ἑκαπτάμενοι P. m ΔΙΚ. Αὐθις ἐς τὴν γῆν] Αὐθις ἐς τὴν γῆν ΔΙΚ. male Fl.

29. Ἐξείναι ἰφύταν] Ἐκκλησίαν διδωκόταν. V.

30. Ἐξ ὑπαρχῆς] Ἀναθ. V.

32. Παρὰ τὰς σεμνάς θεάς] Σεμνάς θεάς τὰς Ἐρινύδας

τούτων γὰρ τὰ ἱερὰ πλησίον ἦν τῷ Ἀρείῳ πάγῳ. V.

40. Ὁ τῷ Σωφρονίσκῳ] Τὸν Σωφρονίσκῳ λόγῳ. V.

† H] Aberat in edis. Inscrui

M. du S.

Emperor univerforum, quodque quicumque reges facerent, ut iusta & æqua putarentur. Eadem ratione *Anaxarchus* Sophista in quarto historiarum *Æriani* antiquos ait Jovi assistentem justitiam fecisse, quam interpretationem non satis probat. G.C.

Ibid. Ὁ Δύγατες] I. e. Δίκη. F.G.

32. Καθεζομένη πᾶσι τὰς σεμνάς θεάς] *Harrocratien* scribit *Atheniensis* vocare *Erinnyes σεμνάς θεάς*, quasi dicas, Deas castas & incorruptas. *Pausan.* in *Corinthiac.* ait *Semnas* a *Sicyoniis*, *Eumenides* dici ab *Atticis*: in *Attica* tamen etiam *Deas Semnas* vocari. Has vocat *Hesiod.* in *Theogon.* *Erinyes*. *Semnis* Deis oves prægnantes immolabant & melicratum. G.C.

Ibid. Τὰς σεμνάς θεάς] I. e. τὰς *Eumenidas*. *Hesiod.* *Semnai θεῖαι*. Τὰς *Eumenidas* ἄτας ἔλεγον, καὶ Ἐρινύδας ἐπὶ ὑφαιρισμῷ. F.G.

Ibid. Σεμνάς θεάς] Consule *Hesych.* M. du S.

Ibid. Παρὰ τὰς σεμνάς θεάς] Firmat, quæ monet *Scholias* de templo *Eumenidum*, *Pausanias* in *Areopagi* descriptione, f. *Attic.* p. 52, 21. Omnia copiose illustravit *Meurs.* *Areopago* c. 2. F.M.G.

33. Ἀποκλήρω τὰς δίκας] De sortitione iudicum per multa *Scholias*. *Aristoph.* ad *Plur.* v. 277. Consule etiam ibi *Spanhem.* Nam in explicandis antiquitatibus operam collocare in hac editione non est nostrum. F.F.R.

H h h h h 3

46. Ἀλλ-

δεσμοτήριον ἐμπισσών, ἔπιεν ἄβλιος τῷ κα-
νείν, μηδὲ τ' ἀλεκτρυόνα τῷ Ἀσκληπιῷ
ὑποδεδωκώς, ὡς τοσῶτον ὑπερέχον οἱ
κατηγοροὶ τὰναντία πρὸς τὴν ἀδικίας φιλο-
σοφῶντες.

ΖΕΥΣ. Ἐνὰ ἐτι τοῖς πολλοῖς τὰ τῶν
φιλοσοφίας ἦν τότε, καὶ ὀλίγοι ἦσαν οἱ φι-
λοσοφῶντες, ὥστε εἰκότως ἐς τὸ Ἄνυτον
καὶ ἡ Μελίτων ἔρρεπε τὰ δικαστήρια. τὸ δὲ
νῦν εἶναι, εἴχ' ὅρας ὅσοι τρίβωνες, καὶ βασιλ-
εῖαι, καὶ πῆραι, καὶ ἅπαντα τὰ πάσης
βαθὺς, καὶ βιβλίον ἐν τῇ δεξιτερᾷ, καὶ πᾶν-
τες ὑπὲρ σὺ φιλοσοφῶσι; μετοῖ δὲ οἱ παλαιοί
χρὶς ἴλας, καὶ φάλαγγας, ἀλλή-
λοις ἅπαντῶντων, καὶ ἄλλοις ὅστις ἐν τῷ
φιμῷ τὸ δεξιτῆς εἶναι δοκεῖν βέλει. πολ-
λοὶ γὰρ τὰς τέχνας ἀφέντες, ἃς εἶχον τῶς,
ὅππῃ τὴν πῆραν αἰξάντες, καὶ τὸ τρίβωνιον, καὶ
τὸ σῶμα πρὸς ἥλιον εἰς τὸ Αἰθιοπίου ὅππῃ
χράναιτες, αὐτοσχέδιοι φιλόσοφοι ἐκ σκυλο-
τόμων ἢ τεκτόνων ὡς εἰέρχοντο, σὲ καὶ τῶν
σὺν δεξιτῇ ἐπαυῶντες. ὥστε χρὶς τὴν παροι-
μίαν, Ὅτιαν ἂν τις ἐν πλοίῳ πρὸς ἄλ-
γον

5 viris traditus & coniectus in carcerem, de-
cicuta bibit infelix, cum nec gallum red-
didisset Aesculapio: in tantum superabant
accusatores, contraria philosophati de Inju-
stitia.

6. JUP. Peregrina adhuc vulgo ista
tempestate erat philosophia, pauci erant
philosophantes: itaque non mirum erat, in
Anytum & Melitum inclinata iudicia. Ut
vero nunc res sunt, non vides quot pallia,
& baculi, & perae, & ubique barba pro-
lixa, & in sinistra liber, & ut pro te phi-
losophentur omnes? plenae sunt ambulationes
turmatim & per phalanges sibi invicem
occurrentium, & nemo est, quin virtutis
videri alumnus velit. Multi enim relictis
quae ad eum diem habebant opificiis, ad
peram ruentes & pallium, corpusque ad
Solem Aethiopum colore inficientes, ex-
temporales philosophi ex cerdonibus aut fa-
bris circumeunt, te tuamque laudantes vir-
tutem. Itaque, quod est in proverbio,
facilius aliquis in navigio cadens lignum
non

α Μέλτων] Μέλτων Edd. anteriores male. β Ἀσκληπιῷ] Et sic Fl. cum reliqq. γ ἴλας] Bene sic B1. & 2.
ἴλας cett. Dubie H. δ Ἀπαντῶντων] Ἀπαντῶντων adspirate Edd. priores. ε Περιέρχοντο] Περιερχομένων G. P.
& marg. A1.

46. Μηδὲ τ' ἀλεκτρυόνα] Ὁ δὲ Πλάτων ἐν τῷ Φαίδρῳ, μάλιστα τελευτῶν, ἐπιτρέποντα τὴν Ἀσκληπιῷ τὴν
τ' ἰσάμεν Σωκράτους δηγούμενον, ἵσταναι αὐτὸν ἐν τῷ ἀλεκτρυόνα ἐν σιωπῇ αὐτοῦ. V.

* Τυθῆναι] Ἀποδοῦναι C.

46. Ἀλεκτρυόνα τῷ Ἀσκληπιῷ] Cum Dracone etiam
gallum attributum legimus propter vigilantiam, de
quo ipsi res sacra fiebat. Quin & Socrates apud Pla-
tonem moriturus, sumto veneno, cum puer illi de-
texisset, quod illi jam frigerent praecordia, gallum
debemus, o Crito.

G. C.
Ἀλεκτρυόνα τῷ Ἀσκληπιῷ] De cultu Aesculapii, vid. et-
iam Ovid. Met. XV. fab. L. Et Mich. Rosall. Ceterum
falso insinuat Socratem, quod nulla omnino sa-
crificia faceret, supra vidimus ad Demon. c. 33. ex
Xenoph. Mirab. quem etiam ad partes vocat Anony-
mus in Biblioth. Raisonnée An. 1737. mens. Apr. p.
370. in recensenda nova Ed. Caton. Distich. Quo osten-
dat, Lucianum in Demonaste non negare Socratem
umquam sacrificasse, sed quod vulgo accusaretur non
sacrificasse, & quod respondeat, Minervae non sacri-

ficasse, quia Cl. Vir in rescript. Boxhornio, Catoni
adnexis, p. 35. scripserat: „ Illud forte nonnullis mi-
„ nus notum, inter hos fuisse aliquos, qui plane abiti-
„ nent a sacrificiis, cum opinio, tum tenuibus atque
„ exiguis. De Socrate & Demonaste Philosophis tradit
„ Lucianus in Demonaste, de illo praeterea in Bis Accu-
„ sato. At Socrates Atheismi accusatus cicuram bibere
adactus est; unde facile adparet, eadem ratione accu-
satum fuisse, quod non sacrificaret. Verum raro cum
saltem sacrificasse, ego quidem crediderim; quum
enim turbam Deorum non admitteret, etiam falsis
istis Diis non sacrificare debuit; verum ceremoniae &
consuetudinis causa id potuit facere, quod adfirmanti
Xenophonti negare non ausim.

J. F. R.
53. Μέλτων] Prave hic etiam in omnibus legebatur
Μέλτων. Vide Not. ad Z. il. c. 16.

Id. de S.
Ibid.

non contingat, quam oculus quocumque respiciens non incidat in philosophum.

7. JUST. Quin illi ipsi metum mihi incutiant, Jupiter, qui contendat inter se, & ipsi, quae de me disputant, ignorent. Ajunt vero etiam, plerosque illorum in suis quidem disputationibus me affectare, in rebus autem gerendis ne in domum quidem recipere, sed sine dubio exclusuros, si quando ad fores illorum veniam: olim enim Injustitiam hospitio ante ab iis receptam. JUP. Non omnes, filia, pravi sunt. Satis autem fuerit, si vel in paucos aliquot bonos incidas. Verum abite jam, ut vel paucae hodie *causae* judicentur.

8. MERC. Abeamus, Justitia, recta Sunium versus, paullum sub Hymetto ad sinistra Parnethis, ubi duo illa cacumina: videris enim olim viae oblita esse. Sed quid lacrimaris & lamentaris? Noli metueret: non jam similis est saeculi conditio. Mortui sunt illi Scirones & Pityocamptae, & Busirides, & Phalarides, quos tum me-

μάριοι ξύλιν, ἢ ἔνθα ἀν' ἀπιδῇ ὁ ὀφθαλμός, ἄπορήσῃ φιλοσόφου.

ΔΙΚ. Καὶ μὴν ὑτοί με, ὦ Ζεῦ, δέδωκεν, πρὸς ἀλλήλους ἐρίζοντες, καὶ ἀγνωμονῶντες ἐν αὐτοῖς, οἷς περὶ ἐμῆ διεξέρχοντο. Φασὶ δὲ καὶ τὰς πλείους αὐτῶν ἐν μὲν τοῖς λόγοις προσποιεῖσθαι μὲν ὅτι δὲ τὴν πρᾶγμαμάτων μηδὲ τὸ πρᾶγμ' ἐς τὴν οἰκίαν ἀδεύχεται, ἀλλὰ δήλους εἶναι ἀποκλείσεως, ἣν ἀφίκαμαι ποιεῖ αὐτοῖς ὅτι τὰς θύρας. πάλαι γὰρ τὴν ἀδικίαν προεπεξενώσας αὐτοῖς. ΖΕΥΣ. Οὐ πάντες, ὦ θυγατερ, ὁμοχθινοὶ εἰσιν· ἱκανὸν δὲ καὶ ἐνίοις τισὶ χρηστοῖς ἐντύχης. ἀλλ' ἀπίτε ἡδὴ, ὥς καὶ ὀλίγαι τήμερον ἐκδικασθῶσιν.

ΕΡΜ. ὦ Ἀπίωμεν, ὦ Δίκη, εὐθὺ τῷ Σύνει, μικρὸν ὑπὸ τῇ Ὑμηττῶν ὅτι τὰς ὕλαις τῇ Πάρνηθι, ἔνθα αἱ δύο ἐκείναι ἀκραι. σὺ γὰρ εἰκας ἐκλελῆσθαι πάλαι καὶ τὸ ὄδον. ἀλλὰ τί δακρύεις καὶ χεῖλιάζεις; μὴ δέδωκε. οὐκ ἔστι ὅμοια τὰ ἐν τῷ βίῳ. τεθνήσκουσιν ἐκεῖνοι πάντες οἱ Σκυῖρες, καὶ Πιτυοκάμπται, καὶ Βυσίριδες, καὶ Φαλαρίδες, ὥς

f Καὶ] Γς marg. Αι. g Ἀπίωμεν, ὦ Δίκη] Προίωμεν, ὦ Δίκη, ταυτὴν P. Nil mut. Fl. b Τὴν ὄδον.] Nil mutare Edd. notat M. du S.

70. Διδάσκονται] Ταράττουν V.
74. Προποιεῖσθαι μὲν] Ἰδιοποιεῖσθαι V.
78. Προεπεξενώσας] Ἀπὸ πολλοῦ ἐνοδοχῆσθαι V.
86. Ἐκλελῆσθαι πάλαι] Ὅτι τὸ ἐκλελῆσθαι αἰτιατικῇ σιωπῇ V.

89. Σκυῖρες] De his consule Scholia ad *Jovent Tragediam* (No. 64. & 65.) G.

90. Βυσίρ.] Φαλαρ.] Hic ad *Jovent Tragediam*. remittebat M. du S. Sed jam dedi bina haec Scholia ad *2. Ver. Hist.* c. 23. ubi eadem nomina occurrunt. J.F.R.

Ibid. Τὸ δὲ οὐν αὖτις] M. Aurelio imperante. Hinc est quod toties & tam acriter eos infectatur. M. du S.

58. Κατὰ ἱλίας] Lego κατ' ἱλίας. Bz. κατὰ ἱλίας. Reliquae κατὰ ἱλίας. M. du S.

62. Ἐπὶ τὴν πύρην ἀΐκας] Adleverat Sblan. Vid. infra *Περ.* 517. Id est de *Mori. Peregr.* c. 37. Ubi ἐπὶ τὰς βακτηρίας ἔχει est in *Juni*. Sed quum aliae ἔχει habent, hoc ibi disquirendum erit. J.F.R.

64. Ἀποσώζοντες φιλόσοφοι ἐν σκυλεσμένοι, ἢ τυκτόντων ἐλεγχονται] Mf. ἀποσώζουσιν. Philosophi extemporanei ex coriariis & fabris facti oberrant. J.G.G.

65. Περιεχονται] Περιεχόμενοι P. etiam agnoscit. Sed nihil mut. M. du S.

Περιεχονται] Περιεχόμενοι verum esse puto; quia περιεχόμενοι usitatus verbum interpretatio fuit alterius

minus triti. *Aristoph.* *Plut.* 121. — προσποιεῖσθαι περὶ αὐτῶν ἰσθ. Noster hoc *Dial.* c. 27. διέειπε δὲ αὐτῷ περὶ αὐτῶν. Nihil tamen mutavi, quia vulgatum satis commodum. J.F.R.

83. Ἀπίωμεν, ὦ Δίκη, εὐθὺ τῷ Σύνει, μικρὸν ὑπὸ τῇ Ὑμηττῶν ἐπὶ τῇ λαίᾳ τῇ Πάρνηθι, ἔνθα αἱ δύο ἐκείναι ἀκραι] Athenarum hoc loco *τοποθεσίαν* describit, & tanquam ab Oriente veniens primum occurrit Sunio, & Athenas ad sinistra Parnethis ponit, duae vero illae summitates, de quibus loquitur, fuerunt Acropolis, ubi erat Minervae Colossus a Phidia elaboratus, & Areopagus; fuerunt enim Athenae bicipites, ut Parnassus. J.P. & G.

90. Σκυῖρες, καὶ Πιτυοκάμπται] Vid. supra notata ad *T. I. Prometheus*, vers. fin. J.F.R.

98. Ἀγ.

rii, & punctis pardalium instar maculosi. Sunt vero, qui ubi extra solum summo digito ahenum contingere, fuligine inuncta, satis ipsi quoque mutasse colorem sibi videntur. Apertum vero, futuram tibi consuetudinem esse cum optimis.

9. Sed dum loquimur jam appropinquamus Atticae. Itaque relicto a dextris Summo ad arcem jam deflectamus: & quandoquidem modo descendimus, ipsa quidem hic in colle confidere poteris concionem prospiciens, exspectansque dum *mandata* a Jove edixero. Ego vero conscensa arce facilius omnes de loco ad exaudiendum apto advocavero. JUST. Noli prius abire, Mercuri, quam dicas, quis sit ille ad nos viam affectans, cornutus, cum fistula, hirsutis cruribus. MERC. Quid ais? Pana ignoras, illum Bacchi famulorum maxime Bacchicum? Hic olim quidem ad Parthenium habitabat, post appulsum vero Datidis, & exscensionem barbarorum in Marathon, non vocatus auxilio venit Atheniensibus, & ab eo inde tempore istam sub arce speluncam nactus, ibi habitat prope Pe-

τυγιδύοι, & παρδαλίοι ἢ χροά. εἰσὶ δ' οἱ & μόνον φαύσαιες ἐκλοοῦν τῷ λέβητι. ὁ δ' ἄκρω τῷ δακτύλῳ, & ὅτι χριστάμυδοι & ἀσέβη, ἱκανῶς οἶον. & ἔτοι μελαεθάφθαι. σοὶ μύθοι δὴλον ὅτι μὲν τ' ἄξιων ἢ ἀγαστριῇ ἔσται.

Ἀλλὰ μέγαζ' ὁ λόγος ἤδη τ' ἀλησιάζομεν τῇ Ἀθῆνῃ, ὥστε τὸ μὲν Σέβιον ἐν δεξιᾷ καλαίεσθαι, ἐς δὲ τ' ἀκρόπολιν ἀπορεύομεν ἤδη. & ἐπεί τ' ἀλαβεθήκαμεν, αὐτῇ μὲν ἐνταῦθα σὺ ὅτι τῷ πάγῳ κἀθήσο, ἢ πύκα ἑρῶσα, & περὶ μύθοις ἐς τ' ὅταν κηρύξω τὰ ῥῶμα τῷ Διὶ. ἐγὼ δ' ἐς τ' ἀκρόπολιν ἀναβὰς, ῥᾶον ἔτι ἀπαντᾶς ἐκ τῷ ἐπηκόντος προσκαλέσομαι. ΔΙΚ. Μὴ πρότερον ἀπέλθης, ὦ Ἑρμῇ, πρὶν εἰπεῖν ὅτις ἔστι ὁ προσιών ὄντι, ὁ κερασφόρος, ὃς τ' οὐρίγῃ, ὁ λάσιος ἐκ τοῖν σκελεῶν. ΕΡΜ. Τί φης, ἀγνοεῖς τ' Πάνα, τ' Διονύσου θεράποντων τ' βακχικώτατον; ἔστι γὰρ μὲν τὸ πρόθεν ἀνὰ τὸ Παρθένιον. ἔπειτα δὲ τ' Δάτιδος ὅτι πλεον, καὶ τ' Μαράθωνα δὲ τ' βαρβάρων ἀπέβασιν, ἦκεν ἄλληλ' τοῖς Ἀθηναίοις σύμμαχος. & τὸ ἀπ' ἐκείνου, ἢ τ' ἀπὸ τῇ ἀκροπόλει σπήλυγμα ταύτῃ ἀπολαβόμενος, οἰκεῖ μικρὸν ἔτι.

d' Ἀποινύμων] Sic Fl. J. Ald. H. S. &c. Ἀποινύμων P. & marg. A1. e Κάθησε] Rescripti ex G. L. & marg. A1. quae κάθησε. Κάθηται Edd. f Μαράθωνα] Ἐν Μαράθῳ P. Μαράθωνα δὲ P. Ἐν Μαράθῳ marg. A1.

29. Τὴν πύκα ἑρῶσα] Τὴν ἐκκλησίαν τ' Ἀθηναίων παρὰ τὸ περικυβεῖσθαι πᾶν. δὲ ὁ ὑψηλὸς τόπος ὡς τὸ πεπηγῆναι & συνιστάμεν πρὸς ἑλ. V.

32. Ἐπηκόντος] Ἐπηκόντος χῶρος ὁ πρόσφορος τῇ φωνῇ ἐκκευθῆναι. ἢ τοὶ ὡς ἐπὶ. G.

36. Τὸν Πάνα τῷ Διονύσῳ] Ἀρροδίας αἰς ἰδίον υἱὸν ἐπαίνῳ αὐτόν. V. *

38. Τὸ Παρθένιον] Ὁρ. Ἀρκαδίας. V.

Ibid. Ἰπὸ δὲ τ' Δάτιδος] Δαρτίος ὁ Περσῶν βασιλεὺς κατὰ τ' Ἑλλάδα στρατιῶν, & δ' ἑαυτοῦ ἔλεον, ἀλλ' ἐταμψεν Δάτιν στρατηγόν. † ὅς ἐλθὼν εἰς Μαράθωνα, ἠττήθη παρὰ Ἀθηναίων. V.

42. Σπήλυγμα] Σπήλαιον. V.

* Adparet Scholiasten aliter legisse. Sed forsitan τῷ pro τῶν per festinationem vidit. Nam Luciani verba bene habent. J. F. R.

† Ὅς ἐλθὼν] Ὅς γὰρ ἐλθὼν lectum ante. Particulam γὰρ delevit M. de S.

quia talis monstri pudebat. V. Θ. Δ. XXII. M. de S.

38. Ὡς μὲν τὸ πρόσθεν] Historiam, h. e. fabulam non uno loco tangit Pausanias. Sed omnia diligentissime jam persecutus est Menf. Athen. Attic. 2, 8. J. M. G.

39. Δάτιδος] V. Herod. VI. 231. & Suid. A Xer. Tom. II.

xe in Graeciam cum Artapherne missus. Adde not. ad Θ. Δ. XXII. M. de S.

Ibid. Μαράθωνα] Curavi ut adverbii more ederetur; ut S. exhibebat, veluti οἰκαδὲ & similia scribi solent; id enim sensus exigebat. J. F. R.

42. Σπήλυγμα] Μακρὰς vocabant; Eur. ter. Menf. Ath.

ὑπὸ τῷ Πελασγικῷ, ἐς τὸ μέλοικόν σουτελῶν, καὶ νῦν, ὡς τὸ εἶδος, ἰδὼν ἐν γυναικῶν, ὁ πρόσεισι δεξιωσόμενος.

ΠΑΝ. Χαίρειε, ὦ Ἑρμῆ καὶ Δίκη.

ΕΡΜ. καὶ ... ΔΙΚ. Καὶ σύ γε, ὦ Πάν, μυστικώτατε καὶ πηδηκώτατε σατύρων ἀπάντων,

Ἀθήνησι δὲ καὶ πολεμικώτατε.

ΠΑΝ. Τίς δὲ ὑμᾶς, ὦ Ἑρμῆ, δεῦρο χρεῖα ἦγαγεν;

ΕΡΜ. Αὕτη σοι διηγήσεται τὰ πάντα· ἐγὼ δὲ ὅππῃ τὴν ἀκρόπολιν, καὶ τὸ κήρυγμα.

ΔΙΚ. Ὁ Ζεὺς, ὦ Πάν, κατέπεμψε με

ἵνα σκολληρώσωσιν τὰς δίκας.

σοὶ δὲ ὥς τὰ ἐν Ἀθήναις ἔχουσιν.

ΠΑΝ. Τὸ μὲν ὅλον ἐκατ' ἀξίαν ἔπραττον παρ' αὐτοῖς,

ἀλλὰ πολὺ καλαδέετρον ἔελπίδους καὶ ταῦτα τηλικῶτον ἀπασάμην κύνει-

μόν, ἢ ἐκ τῆς βαρβαρίας.

ὅμως δὲ δις ἡβότρεις τῷ ἔτους ἀνιόντες, ὅππῃ λέγονται τρά-

γον ἑνορχιν θύοσί μοι, πολλὰς καὶ κινάδρας

ἐπιζῶντα, εἴτ' εὐωχεῖται τὰ κρέα, ποιησά-

μεν.

Isagium, censeturque inter inquilinos, & hunc, ut videtur, ex propinquo nos visos salutatum accedit.

10. PAN. Salvete Mercuri & Justitia.

MERC. & ... JUST. Tu quoque

salve Pan, canendi & saltandi inter satyros

omnes peritissime, Athenis autem etiam

pugnacissime! Quod vero vos, Mercuri,

negotium huc deduxit? MERC. Haec

tibi narrabit omnia: ego ad arcem & praec-

onium. JUST. Demisit me, Pan, ad

fortienda judicia Jupiter. Tibi vero quo-

modo Athenis vivitur? PAN. In univer-

sium non pro dignitate apud illos ago, sed

multo quam speraveram tenuius, idque

cum tantum defenderim tumultum, quan-

totus fuit ille a barbaris. Tamen bis aut ter

anno ascendentes, delectum caprum non ca-

stratum mihi sacrificant, hircosissime olen-

tem: tum carnes epulantur, testem me ad-

VO-

a Μετοίκων] Μετοίκων P. & marg. A1. b Ἐν γυναικῶν] Restit. ex P. Ἐν γυναικῶν ante editum. c Πρόσεισι] Προσέχουσιν P. & marg. A1. d ΕΡΜ. καὶ ... ΔΙΚ.] Longo spatio haec jungit J. conjungit Fl. item P. Nisi quod punctum post καὶ collocat, aequae ac ceterae. e Κατέπεμψε με σκολληρῶσαι] Κατέπεμψε με σκολληρῶσαι Fl. f Ἀπασάμην] Ἀπασάμην marg. A1. g Πράττω] Τιμῶσι μοι marg. A1. Sed hoc certe glossa est.

44. ὑπὸ τῷ Πελασγικῷ] Τόπῳ * Ἀθήνησιν ὑπὸ Πελασγῶν ἐν αὐτῷ οἰκισθέντων, γράφει] ἐν τῷ τῷ P. V.

59. Ἀπασάμην κύνειμον] Πόλεμον. ἢ λέγει] ἢ Παν

σοιμαχίας τοῖς Ἀθηναίοις ἐν Μαραθῶνι, πολλὰς ἔβαρβαρον φοῦσαι V.

* Ἀθήνησιν] Ἀθήναις legebatur, quod emendavit Solan. tutum non addens unde. Probo tamen, quia sic & alibi emendatum ex Codd.

† Λέγεται] Λέγεται V. & mox ἰσχυροῖς. Servavi tamen lectionem editorum, quam Solan. quoque non mutat. J. F. R.

Ath. Att. II. 103. & 108. V. not. ad Θ. Δ. XXII.

M. du S.

44. Πελασγικῷ] Adpinnerat Cl. Hemst. adeundum

Duker. ad Thucyd. II. p. 109. No. 31. Ibi Thucyd. ait:

τότε τοι Πελασγικῶν καλούμενον τὸ ὑπὸ τῇ Ἀκρόπολιν. Ibi-

que Waff. notat videndum Hesych. voce Πελαργικῶν, &

Schol. in Lucian. Strabon. p. 221. Schol. Aristoph. Op.

833. Duker. vero in Schol. & Aristoph. l. d. esse Πελαργικῶν,

de quo etiam moneat Scholiast. Luciani h. l. Haec illi:

sed ut Lectori otium faciam, addam verba Hesychii,

qui Πελαργικῶν νόμοι τῷ ἀντιτρέφειν τοῖς γυναι-

κῶν Πελαργικῶν ἀντι τῷ Πελασγικῶν Πελαργούς γὰρ φη-

σι τὴν Ἀττικὴν οἰκίσαι ἀπὸ τῶν Πελασγῶν, μεταφθερόντας ἐπὶ

τῇ πετρίᾳ. Etymologus autem ab linteis, quae gestabat,

populos pomca Πελαργικῶν accepisse tradit, scri-

bens: Πελαργικῶν τὸ ὑπὸ Τυρρήνων κατασκευῆς τῶν

ἄς ἐν Πασάμῳ τοῖς, Πελαργούς ἀνόμεναις ἀπὸ τῶν σι-

δων, ἀς ἰσχυροῖς. Verosimilius Strabo L. 2. p. 339.

docet Atticos scriptores ita Πελαργῶν meminisse, ut

qui etiam Athenis fuerint, & eos, quod vagi instar

avium modo haec, modo alia adirent loca, Pelargos

appellatos ab Atticis, quae vox ciconiam significat.

Pater igitur Πελασγικῶν & Πελαργικῶν posse scribi; sed

Πελασγικῶν hic verius.

J. F. R.

Ibid. Εἰς τὸ μετοίκων] Nimirum receptum in ur-

bem jocatur, non pleno civitatis jure, sed ut μετοί-

κων, de quorum tributis plura Harpocration. voc. μετοί-

J. M. G.

45. Ἐν γυναικῶν] Sic P. uti jam ante legendum vi-

deram; ut Icar. c. 8. & 16. & hoc ipso opusculo c.

31.

vocantes laetitiae, & tenui honorantes plau-
su. Veruntamen affert quandam mihi ob-
lectationem risus illorum & jocus.

II. JUST. Caeterum vero, Pan, me-
liores ad virtutem facti sunt a philosophis?
PAN. Quos mihi narras philosophos?
numquid illos demisso vultu, tristes, simul
multos, illos mentotenus mihi similes, lo-
quaces illos? JUST. Sane. PAN. Quid
dicant, nescio, nec sapientiam illorum
intelligo: monticola enim ego, & com-
tula ista dicta atque urbana non didici,
Justitia: unde enim in Arcadia Sophista aut
Philosophus? ad obliquam arundinem us-
que, & fistulam ego sapiens: caeterum ca-
prarum pastor, & saltator, & si opus sit,
pugnax. Verum audio tamen illos semper
clamantes, & virtutem quandam, & spe-
cies, & naturam, & expertia corporis pro-

μενός με δ' εὐφροσύνης μάρτυρα, καὶ φιλο-
στροφίασιν τῶ κρότῳ πλὴν ἀλλὰ ἔχῃ τι-
νά μοι ψυχαγωγίαν ὁ γέλῳ αὐτῶν, καὶ
ἡ παιδία.

ΔΙΚ. Τὰ ἄλλα δὲ, ὦ Πάν, ἀμύνει
πρὸς δρετὶν ἐγένοντο ὑπὸ τῶ φιλοσόφῳ;

ΠΑΝ. Τίνας λέγεις τὸς φιλοσόφους; ἄρ'
ἐκείνους τὸς καλῶν, τὸς σκυθρωπῶν ἢ ξυ-
ἄμα πολλῶν, τὸς τὸ γένειον ὁμοίους ἐ-
μοί, ἢ τὸς λάλους; ΔΙΚ. Καὶ μάλα.

ΠΑΝ. Οὐκ οἶδα ὅ, τι ἢ λέγουν, ἢ δὲ
ἡσυχίᾳ τῇ σοφίαν αὐτῶν. ὅρμιθ' ὃν ἔγωγε,
ἢ τὰ κομψὰ τῶντα ῥημάτια, ἢ ἄσικα,
ἢ μεμάθητα, ὦ Δίκη. πότεν γὰρ ἐν Ἀρκα-
δίᾳ σοφιστῆς, ἢ φιλόσοφος; μέχρι τῶ
πλάγιον ἢ καλῶν, ἢ τὸ σύνηθες, ἐγὼ
σοφός· τὰ δ' ἄλλα αἰπόλον, ἢ χαρυν-
κῆς, ἢ πολέμικος, ἢν δέη. πλὴν ἀλλ'
ἀκούω γε αὐτῶν ἢ αἰ κεκραγόντων, ἢ δρε-
τὶν τινα, ἢ ἰδέας, ἢ φύσιν, ἢ ἀσώμαστα
δισ-

h. Εὐαίμα] Nūn ἄρα Fl. omisso σκυρ. At P. σκυθρωπῶν συνάμα. i. ὁμοίους] Οὐχ ὁμοίους Edd. vett. male. Delevit negationem S. & A. quae recte abest in Cod. P. Ἀνομοίους L. etiam bene. si cōt. ierves. k. Τὸς λάλους] Τὸς ἄλλους male Fl. l. Καλῶν] Αὐτοῦ P. & marg. Δι. m. Πολέμικος] Πολέμικος marg. Δι. n. Ἀσώμαστα] Omitit Fl.

75. Ὅρμιθ' ὃν ἔγωγε] Ἐν ὅρμιθ' ἀφ' ἑαυτοῦ. V.

76. Ἀσικά] Πολέμικα. V. Immo παλικά. Quamvis ac hoc satis recte. M. du S.

31. Reperitur tamen ἐν γιγόντων in fragmento inc. Menandri 103. pro in vicinia, quod vide p. 226. & Em. p. 83. M. du S.

Ἐν γιγόντων] Etiam ita emendavit marg. Δι. Wess. quod ex seqq. ubi rursus bis, ter sic occurrit, facile quidem est probatu. Quare hoc Solano & Lucianae consuetudini dedi, ut ὡς hic quoque reciperem; quamvis ἐν etiam locum hic posse habere, omnino credam; quia ἐν γιγόντων πρόσωπι conjungi potest: quin & ἐν γιγόντων apud alios legas, ubi vel maxime ἐν videretur postulari. Alciph. L. 2. Ep. 2. p. 216. ἐν γιγόντων εἰκοῦσαν. Ubi peritissimus Bergl. ex Aristaeu. I. Ep. 5. & 19. plane eadem verba ἐν γιγόντων εἰκοῦσαν adducit, item ex Lys. εἰς γιγόντων. At vel in Alciph. & Arist. ὡς mallet, nisi viderem & sic esse ap. Menand. ab Solano indicatum, similemque lusum in ἀπὸ pro ὡς. E. c. Heliad. Aeth. VII. p. 319. καὶ ἢ ἀπὸ οἰκιστῶν ἐπὶ μικρῶν, de virgine quae dicitur DOMI est adseruata. J. F. R.

48. EPM. καὶ . . . ΔΙΚ.] Sic edendum cum punctis

curavimus, ut idem dictum fuisse Mercurium pateat, nisi loquenti Justitiae honoris causa cessisset. Fl. EPM. καὶ ΔΙΚ. prave. Reliqui Impressi punctum unicū post καὶ habent; minus quam nos dilucide. M. du S.

61. Τράγον ἔορχον θύοσί μοι] Supra T. I. Deor. Dial. IV. §. 1. καὶ θύομαι γὰρ αὐτῷ ἔορχον τράγον ἐπὶ τὸ σπῆλαιον ἄγῳδες. J. F. R.

72. Τὸς τὸ γένειον ἢ ὁμοίους ἐμοί] Τὸς τὸ γένειον ὁμοίους ἐμοί, ut mox καὶ ἡρώμεν ἐπὶ τῇ τῷ πάγοντος ὁμοίότητι. Pan idem qui & nunc loquitur. Th. M.

Ibid. Ὅμοιους] Aut delendum ἢ quod in plerisque ante ὁμοίους est, ut in S. & A. factum est; aut legendum μόνον ἢ. V. finem capitis. In L. ἀνομοίους recte, si praecedat σὺν. Sed P. recte omisit ἢ. M. du S.

Ὅμοιους ἐμοί] Negationem ante ὁμοίους in edit. m. prae praemissam recte etiam deleverat Gesnerus noster. J. F. R.

82. Ἀριταί τινες] Supra Gall. c. XI. & hujus Dial. c. 21. a. m. ac saepe alibi. M. du S.

διεξιόντων, ἄγνωστα ἐμοὶ καὶ ξένα ὀνόματα.
καὶ τὰ πρῶτα μὲν εἰρηρικῶς ἐνάρχοντι τῆς
πρὸς ἀλλήλους λόγων· προοίσιος δὲ τὸ συν-
σίας ἐπιτείνουσι τὸ φθέγμα μέχρι πρὸς
τὸ ὄρθιον ὥστε ὑπερδιαλενομένων, καὶ με-
γάλα λέγειν ἐβελόντων, τό, τε πρὸς ὅσον
ἐρυθρίᾳ, καὶ ὁ τράχηλ οἶδε, καὶ αἱ φλέ-
βες ἐξανίστανται, ὥστε τὴν αὐλήν, ὅπο-
ταν εἰς τένον τὴν αὐλὸν ἐμπνέειν βιάζονται.
ἀταράχαι πάντες γε ἐν τῇς λόγους, καὶ τὸ
ἐξ ἀρχῆς ἐπισκοπόμενοι συγχέαντες, ἀπία-
σι λοιδορησάμενοι ἀλλήλους οἱ πολλοὶ, τῶν
ιδρώτων ἐκ τῆς μετώπης ἀγκύλω τῶ δακτύ-
λῳ ἀπέξεσθαι. καὶ ἔτι κρατεῖν ἔδοξεν ὅς
ἀνὴρ μεγαλοφρονότερος αὐτῶν ἢ θρασυ-
τερος. πλὴν ἀλλ' ὅγε λεῶς ὁ πολὺς τε-
θηπασιν αὐτῆς καὶ μάλιστα ὅπως μὴδὲν
τῇ ἀναγκαιοτέρῳ ἀναγκαιοτέρῳ καὶ παρε-
στῇσι, πρὸς τὸ θράσος καὶ τὸ βῆμα κεν-

ferre, ignorabilia mihi & peregrina nomi-
na. Ac primo quidem pacifice occipiunt
suos inter se sermones: procedente vero di-
sputatione, ad orthium usque modum vo-
cem intendunt: adeo ut a nimia contentio-
ne, atque alta voce dicendi studio, & vul-
tus rubescat, & intumescant cervices, &
venae surgant velut tibicinum, cum in an-
gusta inflanda tibia vim sibi adhibent. Per-
turbatis igitur invicem sermonibus, & con-
fuso quaestionis statu abeunt plerique con-
vinciantes sibi invicem, sudorem de fronte
digito incurvato detergentes: & ille vicisse
videtur, qui vocalior est audaciorve. In-
terim vulgus illos stupet, maxime si quos
nihil magis necessarium occupatos tenet, at-
que adstant audacia illorum atque clamori-
bus

a Tò] Τὸν Pell. (n. νόμος) b Μεγάλα] Ἄμα P. Nihil mut. Fl. c Ἡ θρασυτέρῳ] Ἡ θρασυτέρῳ ἀνα-
γκαιοτέρῳ ἀπαιτῇ P. d Περιπατοῦ] Ita conjunctim omnes, praeter Fl. quae ἀρχαῖον tantum, πρὶς prorsus e-
recto. e Καταληγῆς] Sic dedit Solan. Καταληγῆς Edd. hac priores.

86. Συναρπάζει] * Ἐς τὸ ἀκριδέστατον ἔγραψεν τὸ τὸ φιλο-
σοφῶν ἐν ταῖς ἀπολογίαις συναρπάζει σύμπλημμα. V.

87. Μίχρη πρὸς τὸ ὄρθιον] Ἀντὶ τῆς ἐπὶ τὸ μῦθον ε

* Ἐς ἀκριδέστατον] Haec & seqq. medio scholio πρὸς τὸ ὄρ-
θιον inscripto continuo filo adnexa disjuncta & huc reulit

M. du S.

† Τὸ ὄρθιον] Ad Luciani textum hoc adcommodavit Solan.

ἐπὶ τὸ φανῆς. V.

99. Τηθέστω] Θανατοῦσι. V.

Nam τὸν ὄρθιον legebatur; non male, si νόμος intelligas. Sed
praestat τὸ & interpretatio ad τὸ spectat. Μῦθον etiam pro
μύθῳ prave legebatur. J.F.R.

88. Τὸ ὄρθιον] Et si τὸ ὄρθιον νόμος interpretare, licet
tamen τὸ retinere. Quasi dicat, ad id quod vocant
ὄρθιον, qui tamen malit μῦθον vel μῦθον intelligere,
faciat. In Parisina Ed. haec marginalis glossa addeba-
tur: „ Τῶν ποταμῶν ὁρισμὸς ἀποφασιστικὸς fuit: cu-
jus & Gellius meminit in Arione.” I. c. L. XVI. c.
19. ubi Gell. ait: Stansque (Arion) in summae puppis
foro carmen quod Orthium dicitur, voce sublatissima
cantavit. Eratque carmen Orthium, sive Orthius
modus, qui ad accendendos animos in praelio adhi-
bebatur.

92. Αὐλὸν] V. Longin.

94. Ἐπισκοπούμενοι] Nihil varietatis notarat Solanus.
Cum igitur ἐπισκοπούμενοι invenirem in P. & H. utra-
que, & suspectum haberem, cognovi ἐπισκοπούμενοι
recte esse in J. B. S. quumque Cl. Gesner. id etiam in
marg. emendasset, quantocyus hoc dedi, quod sen-
sus postulat.

97. Ἀπεξισμῆς] Conf. T. I. Septm. §. 2. & Hes-

per. c. 62.

99. Τηθέστω] Conf. supra Scyth. c. 8. & 9. Et
Alex. c. 13. J.F.R.

1. Καὶ μάλιστα ὅπως μὴδὲν τῇ ἀναγκαιοτέρῳ ἀνα-
γκαιοτέρῳ] Vertunt, inprimis quibus nihil verum necessaria-
rum curae est. Περιπατοῦ est verbum quod Graecia
non novit, nec nosse potest. lege ἀναγκαιοτέρῳ πρὶς
ἀρχαῖον. praecipue quos nullum negotium necessarium a-
vocat, impedit. J.G.G.

Ibid. Ὁπόσως] Ὁπόσως. F.G. Non credo. Nam
ἀρχαῖον accusativum personae recte habet. Conf. su-
pra T. I. Zeno. c. 7. ὅτι αὐτοὺς ἀρχαῖον ὑπόσως καὶ
ἄλλα. J.F.R.

2. Περιπατοῦ] Si adimere velimus Luciano, quae
nondum in Lexicis adnotata sunt; bona sui parte
truncabitur. Verbum hoc quid habet in forma, vel
significatione, vel constructione denique, quod non
conveniat cum ἀρχαῖον, quo passim uti Herodotum,
Lexica docent. J.M.G.

Παμ-

bus defixi ac deliniti. Mihi igitur his iudiciis vani homines esse videbantur, aegreque ferebam illam barbae similitudinem. Utrum vero aliquid publice utile insit in illo eorum clamore, aut quid illis boni ex verbis istis exoriatur, non equidem dixerim. Verum si absque dissimulatione rem ipsam dicere fas est, habito enim hic, ut vides, in specula, multos illorum saepe jam vidi, fero vespere.

12. JUST. Exspecta, Pan. Nonne Mercurius concionari tibi visus est? PAN. Nempe. MERC. Audito, popule. Forum iudiciorum, quod felix faustumque sit, agemus hodie, Februarii incunatis septimo. Quicunque causas detulerunt, veniant in Areopagum, ibi Iustitia sortietur dicas & ipsa aderit iudicantibus. Iudices ex omnibus Atheniensibus; merces uniuscuiusque causae triobolum. Numerus iudicium pro portione

λημνοί. ἐμοὶ μὲν ἔν ἀλαζόνες τινὲς ἐδόχουν ὑπὸ τούτων, καὶ ἠνώμην ὅτι τῇ τῷ πάγω-
ν ὁμοιότητι. εἰ δὲ γὰρ δημοφιλὲς τι ἐνῆν τῇ βοῇ αὐτῶν, καὶ τι ἀγαθὸν ἐκ τῶν ῥημάτων ἐκείνων ἀνεφύετο αὐτοῖς, οὐκ ἂν εἰπέην ἔχοιμι. πλὴν ἀλλ' εἴγε δεῖ μηδὲν ὑποσχε-
σθαι ὁλόμενον τὰ ληθῆς διηγέσασθαι (οἷα γὰρ ὅτι σκοπῆς, ὡς ὁρᾷς) πολλὰς αὐτῶν πολ-
λάκις ἤδη ἐθεασάμην καὶ δέλην ὄψιν.

ΔΙΚ. Ἐπίσχε, ὦ Πάν, ἔχ ὁ Ἑρμῆς σοι κηρύττειν ἔδοξε; ΠΑΝ. Πάνυ μὲν ἔν. ΕΡΜ. Ἀκούετε λεῶς, ἀγορὰν δικῶν ἀγαθὴν ἔ τύχη καλῶς ἡσόμεθα τήμερον, Ἐλαφβολίων ἐδόμῃ ἱσταμένη. ὅποσοι γραφὰς ἀπήνεγκαν, ἤκειν εἰς Ἄρειον πά-
γον, ἐνθα ἡ Δίκη ἀποκληρώσῃ τὸ δικαστή-
ριον, καὶ αὐτὴ παρέσται τοῖς δικάζουσιν οἱ δικασταὶ ἐξ ἁπάντων Ἀθηναίων ὁ μι-
κρὸς τριώβολον ἐκάστης δίκης δεινὸς τῷ

f Γ.] Καὶ marg. ΔΙΩ. & Τύχη] Δίκη B1. & 2. h Καλῶς ἡσόμεθα] Revocavi lect. Fl. Καλῶς ἡσόμεθα Edd. cett. i Ἀπάντων Ἀθηναίων] Ἀπάντων ἀρχόντων Ἀθηναίων Fl.

Παραχολαί] Nihil muto. Suspicio tamen subnascitur, ἀναγκαιοτέρῃ πρὶς ἀρχόντων legendum, usitata anastrophe. Sed video Cl. Graev. idem jam praecepisse.

J.F.R.

3. Κακλήμφοι] Sic omnino legendum, invitis omnibus Libris, qui κακλήμφοι habent.

M. du S.

Κακλήμφοι] Possis κακλήμφοις forte etiam intelligere, qui alliciantur & quasi advocentur dum praeter-
eunt, clamoribus: sed hoc nihil ad iudicium de vi-
ctoria. Causa hic indicatur, cur vicisse iudicet vul-
gus eos qui sunt clamosiores atque impudentiores. Non dubito, quin legendum sit κακλήμφοι, quod
verbum, Luciano minime insolens, non ad blanditias
modo demulcentium pertinere, sed ad incantationes
etiam, quibus defixi ac deliniti stupent, satis constat.
Fallor an idem spectavit Doctiss. Solanus, qui in ver-
sione posuit obstrusefacti.

J.M.G.

Κακλήμφοι] Optime olfecit Cl. Gesn. sic legendum, & sic Solanus voluisse, quare unius literulae additione Luciano nitorem redditum nemo indignabitur.

J.F.R.

6. Δημοφιλὲς τι] Bene sic emendarat Gesn. cum in H. sua δημοφιλὲς secunda correpta legeret, quod vi-
tium etiam obsidet P. Non veteres nec S, & Amst.

J.F.R.

9. Μηδὲν ὑποσχεσάμενοι] Deposito metu Erasmus. Gesnerus rectius absque dissimulatione. Ita in Aet. Apoll. XX. 20. ὡς ἂν ὑποσχεσάμενοι τῷ συμφορῶντι. Vid. ibi

Elpnerum similia ex Isocr. Aesch. aliisque, non omisso hoc Luciani testimonio, adferentem. Adde Nostrium supra Amot. c. 36. ὑποσχεσάμενοι φωνῆς τῶν.

J.F.R.

10. Ἐπὶ σκοπῆς] Vid. supra Reviv. c. 21. ubi idem pro vulgato ἐπισκοπῆς ex Coll. & G. adfertur. Ad prius stabilendum etiam addi posset Hermot. c. 28. f. ἀναβάντα ἐπὶ σκοπῇ τινα, & Zenox. c. 4. quod posterius testimonium Somliis jam produxit in Reviv. l. d.

J.F.R.

15. Ἀγαθὴ τύχη] Nihil varietatis adnotarat Solan. Invenio tamen ἀγαθὴ δίκη in utraque Basf. At cum J. Fr. P. S. recte habeant τύχη, plures inquirere nolo; est enim formula usitata, saepe occurrens, vid. Vit. Aut. c. 1. Alex. c. 14. & 38. Rursus infra hoc Dial. Bis Accus. c. 22. f.

J.F.R.

21. Ὁ μικρὸς τριώβολον ἐκάστης δίκης] Merces pro quo-
que iudicio tres oboli. Haec erat merces constituta, quae Athenis iudici dabatur. Pollux Onomast. VIII, 5. τριώβολον ὁ τῶν δικαστῶν δίδωμενός μινθος. Tres oboli, data iudici merces. Aestimatur autem obolus Atticus octo chalcis, seu suseo Batavico, chalcus vero, quem Batavi deutam vocant. Sic & patroni causarum merces erant tres oboli. Inferius in hoc ipso dialogo: πολλοὶ γὰρ, οἱ καὶ ἐπὶ τριώβολῳ ἀφαιρούμενοι ἔσονται. Sunt multi, qui vel trioboli gratia dirumpi parati sunt.

J.G.G.

22. Τριώβολον ἐκάστης δίκης] Vid. Kuster. ad Aristoph. Plut. yf. 329. Vel potius Spanhem. ad eundem, qui de

δικαζόντων λόγον τῷ ἐγκλήματι. ὁ-
πόσοι δὲ σποδόμενοι γραφὴν, πρὶν εἰσελθεῖν,
ἀπέθανον, καὶ τέτθης ὁ Αἰακὸς ἀναπεμφά-
τω. ἦν δὲ τις ἄδικα δεικνύων οἷον, ἐφε-
σιμον ἂν ἀγωνιῖται τὴν δίκην. ἡ δὲ ἔρεσις
ἐπὶ τῇ Δία. ΠΑΝ. Βαβαί τῷ Θούριον,
ἡλίκον, ὦ Δίκη, ἀνεβόησαν. ὡς δὲ καὶ σπυ-
δῇ συνθέσιν ἑλκόντες ἀλλήλους πρὸς τὸ
ἀναλίσκω εὐθὺ τῷ Ἀρείῳ πάγῃ; καὶ ὁ Ἑρμῆς
δὲ ἤδη πάρεστιν. ὥστε ὑμεῖς μὲν ἀμφὶ τὰς
δίκας ἔχετε, καὶ σποκλήρετε, καὶ ἀφαιρῖνε-
τε, ὥστε ὑμῖν νόμος. ἐγὼ δὲ, ἐπὶ τὸ
σπῆλαιον ἀπελθὼν, συρίζομαι τι μέλ-
ἐρωικῶν, ὥς τῇ Ἠχῇ εἰώθα ἐπικερλομεῖν.
ἀκροάσεων δὲ, καὶ λόγων τῶν δικαστικῶν, ἄλλοις
ἐμοίγε, ὁσημέραι τῇ ἐν Ἀρείῳ πάγῃ δι-
καζομένων ἀκούω.

ΕΡΜ. Ἄγε, ὦ Δίκη, προσκαλῶμεν.
ΔΙΚ. Εὖ λέγεις. ἀθρόοι γὰρ, ὡς ὄρεα, προσ-

crimini. Quicunque vero dato libello ante;
quam in iudicium venirent, mortui sunt, eos
quoque remittat Aeacus. Si quis injuste in sua
caussa judicatum esse putet, provocatione cer-
tabit; est autem ad Jovem provocatio. PAN.
Vah tumultus! Quantos tollunt, Justitia,
clamores! Quam studioso vero concurrunt
otrahentes alii alios arduo ascensu in collem
Martium! Jam vero adest etiam Mercuri-
us. Itaque vos quidem occupaminor in
judiciis, & fortiminator, & judicatore, ut
vobis legitimum est. Ego vero, discedens
in speluncam, fistula canam amatoriam quan-
dam cantilenam, qua cavillari soleo Echo-
nem. Auditionum vero & judicialium ora-
tionum fatis mihi fuerit, qui quotidie in
Areopago litigantes audiam.

13. MERC. Age, Justitia, advoco-
mus. JUST. Bene mones. Denfi enim,
ut

a Ἀγωνιῖται] Ἀνιῖται Fl. Ἀγωνιῖται P. b Ἑμοίγε] Restitui ex L. qui ἰμοί, & ex Pell. qui ἰμοίγε. Ab-
surde enim ἰχομαι Edd. c Ἀκούω] Ἀκούω τῷ male B2. cum bene esset in B1. &c.

37. Ἄλλοι ἰχομαι] Ἀντὶ τῷ ἄλλοι ἰχω, ἥτοι ἀκούω. ἔτι
ἔτι τὰ ὑποκείμενα ἐν τῇ συμφράσει ἀφαιρῖνε, ὅτε
τε μὴ κατ' ἐχρὴ καίται, μὴτε ἀντὶ ὑποκείμενου ῥή-

ματι. αἰὲν ἔτι δὲ ὅτε τὸ εἰσελθεῖν, καὶ πολλὰ μὲν
ἰργάζετο, ἀντὶ τῷ εἰσελθεῖν. V.

* Τροτάλιον] Τροτάλιον legebatur. Contextit M. du S.

† Εἰσελθεῖν] Ita dedit Idem, pro vulgato εἰσελθεῖν.

de mercede hac judiciali, olim tantum duorum, dein-
de trium obolorum, agit, & Cl. Graevium ob hanc ad
Lucianum notam redarguit, mercedemque Patroni
non fuisse eandem quam iudicis triobolaris, sed du-
plam, ex Aristophane docet.

36. ὦ τῇ Ἠχῇ εἰώθα ἐπικ. Conf. supra Deor. Dial.
XXII. f.

37. Λόγον τῇ δικαστικῇ ἄλλοι ἰχομαι, ὁσημέραι τῇ ἐν Ἀ-
ρείῳ δικαστοῦ ἀκούω. Non constat his constructio,
& corrigendum ex Basilicensi ἀκούω τι.

38. Ἑμοί] Sic L. uti Cl. Kusterus conjecerat. In
reliquis ἰχομαι, mire absurdum; nisi, quod suspicor,
ἰχοι μοι scriptum fuerit.

Ibid. Ἄλλοι ἰχομαι — ἀκούω. Haec non cohae-
re, satis apparet. Nec illud ἀκούω τι mihi satis fa-
cit, excogitatum forte ad medicinam loco saucio fa-
ciendam. Non videtur, inquam, illud τι hic adjun-
cturus fuisse Lucianus. Quot loca inter distantes &
scribentes Jotacistas corrupta sunt, vel Canteriani syn-
tagmatis Aristidi ab illo edito subjuncti c. i. vel cu-
juscumque libri antiqui inspectio docere unumquem-
que satis potest. Sic mox habebimus ἐν τῇ ἐν οἰκίᾳ

mutatum &c. Verbo, legendum videtur, ἄλλοι ἰχο-
μοι — ἀκούω. Uius ille verbi ἰχοι non infrequens.
Noster Παρσ. princ. καὶ ἔτι τῷ ἄλλοι ἔτι σοι.
Thucyd. III. 53. χαλεπὸν ἔχει ἡμῖν πρὸς τοὺς ἄλλους ἐν
πυλῷ, difficile nobis est persuadere. In primis ferre
hic juvat principium orationis primae Antiphontis,
ubi similiter peccatum videtur, Νέμω μὲν ἐν ἀπειρῷ δι-
κῇ ἔγωγε ἔτι, διωκῶ δὲ ἐν ἀπείρῳ ἰχομαι πρὶ τῷ πράγ-
ματι. κ. τ. λ. Videtur legendum, Νέμω μὲν ἐν ἀπείρῳ
δικῇ (vel δικῇ servato, & intellecto ἰμοι) ἔγωγε διωκῶ
δὲ ἐν ἀπείρῳ ἰχοι μοι πρὶ τ. π. Eadem nimirum ratio-
ne, qua mox in eodem exordio dicitur, εἰ ἐπὶ ἐπὶ
ἀναγκῆς ἔχει αἰς ἡμῖν ἔχρην ἐν ἀφ' ὧν καλῶμεθα.

Ἑμοί] En medicinam quum Gesnerus desidera-
bat, quamque conjectura adsecutus est, ex Libris
confirmatam.

42. Ὡς περ αἱ σφίκες ἐξελθοῦσιν] Alciph. 2. p.
262. Δίδωκε τὰς Ἀφίλους σφίκας αἰτίνες ἀρῶν πᾶν
μὲν ἐξελθοῦσιν, ubi Doctiff. Bergler. pristinum Luciani
interpretem merito reprehendit, quod haec vertit:
ut vesperae citius strepentes versicem, quum arceps
de-

ut vides, cum tumultu accedunt, vespa-
rumque instar bombum circa arcem fa-
ciunt. ATHEN. Teneo te, sceleste.
ALIUS. Calumniator es. ALI. Dabis tan-
dem aliquando poenas. ALI. Convincam
te fecisse horribilia. ALI. Mihi prius for-
tire. ALI. In jus veni, impure. ALI.
Noli mihi collum obtorquere. JUST.
Scin' quid agamus, Mercuri? Caussas alias
differemus in crastinum: hodie vero fortia-
mur illas, quae ab artibus, vel vitae gene-
ribus, vel scientiis, contra viros delatae
sunt. Et cedo hujus mihi generis libellos.
MERC. Ebrietas contra *Academiam pro*
Polemone, plagii. JUST. Sortire septem
judices. MERC. Porticus (Stoa) contra
voluptatem, injuriarum, quod sumt amato-
rem Dionysium abduxit. JUST. Quinque
sufficiunt. MERC. De *Aristippo voluptas*
contra virtutem. JUST. Quinque & his

ἴασι θορυβῆντες, ὥσπερ οἱ σφῆκες περιβο-
νῆντες ἡ ἀκραν. ΑΘΗΝ. Εἴληφά σε, ὦ
κατάρσιε. ΑΛΛ. Συκοφαντεῖς. ΑΛΛ.
Δώσεις ποτὲ ἤδη ἡ δίκην. ΑΛΛ. Ἐξελέ-
γξω σε δεινὰ εἰργασμῶν. ΑΛΛ. Ἐμοὶ
πρῶτον ἀποκλήρωσον. ΑΛΛ. Ἐπευ, μια-
ρε, πρὸς τὸ δικαστήριον. ΑΛΛ. Μὴ ἀγχε-
με. ΔΙΚ. Οἶδα ὃ δράσομεν, ὦ Ἑρμῆ;
σοῦτάς μὲ ἄλλας δίκας ἐς τὸ αὐριον ὑπερβα-
λώμεθα, σήμερον δὲ κληρώμεν τὰς τοιαύ-
τας, ὑπόσαι τέχναις, ἢ βίοις, ἢ ἐπιτή-
μαις, πρὸς ἄνδρας εἰσὶν ἐπιηγελημένοι. καὶ
μοι ταύτας ἀνάδοι τὴν γραφῶν. ΕΡΜ.
Μέθην χεῖρ ἡ Ἀκαδημία ὑπὲρ Πολέμωνος
ἀνδραποδισμῷ. ΔΙΚ. Ἐπτά κλήρωσον.
ΕΡΜ. Ἡ Στοὰ χεῖρ ἡ δόνης, ἀδικίας,
ὅτι τὴν ἐρατὴν αὐτῆς Διονύσιον ἀπελευκλόγησε.
ΔΙΚ. Πέντε ἱκανοί. ΕΡΜ. Περὶ Ἀριστίπ-
που τρυφή πρὸς δρετλί. ΔΙΚ. Πέντε καὶ
τε-

debuisset, id quod *Gefnerus* Noster sponte correxit.
Ceterum Athenienses, irritatos esse pugnacissimos,
ideoque crabronibus comparari ab *Aristophane*, vid. ap.
modo laudatum *Bergler*.

49. Οἶδα ὃ δράσομεν] Attici vulgo οἶδα ὃ, τὴν δὲ
σοι. V. *Mures*. Var. *Lecl.* III. 12. M. du S.

51. Κληρώμεν] De causis forte producendis vide
AG. V. 2091. M. du S.

53. Ἐπὶ γράμμαις] Ἐπὶ γράμμαις notatum erat in
marg. *funt.* Sed deletum deinde, adscriptumque con-
ferendum c. 25. Unde patebit nihil hic mutandum.

55. Μέθην κατὰ τὴν δίκην] I. e. τὴν μέθην δίκην κατὰ τὴν Ἀ-
καδημίας ὑπὲρ Πολέμωνος, ἀνδραποδισμῷ ὕστα. Ἐπὶ
Πολέμωνος. i. e. περὶ Πολέμωνος, de *Polemone*, super
Polemone. κατὰ τὴν Ἀκαδημίας, subaudi γραφῶν. Ἀν-
δραποδισμῷ, pro ἰπὶ ἀνδραποδισμῷ. Et sic de cett. F. G.

Ibid. Ἐπὶ Πολέμωνος] *Erasmo*, ac *Gesn.* dedere: pro
Polemone. *Gujetus* de, super. Verum est, ὑπὲρ τινος
significare pro aliquo. Ut in notissima Novi Foederis
sententia. Εἰς τοὺς ὑπὲρ ἡμῶν, τίς καὶ ἡμῶν; Noster hoc
Dial. c. 6. καὶ πάντες ὑπὲρ αὐτῶν φιλοσοφῶντες, & omnes
PRO TE philosophantur. Et c. 14. bis, ter. c. 15.
Idem *Quom.* *Hist.* c. 12. ὑπὲρ ἡμῶν μαθηματικῶν. *Idem*
c. 36. pr. θανάτου ὑπὲρ τῶν φίλων. *Apor.* c. 47. p. m.
ἡμῶν ὑπὲρ ἀλλήλων — θάνατον. *Aristid.* T. 2. p. 116.
Ed. Jebb. ὑπὲρ ἀνδρῶν καλῶν ἰπῶν. PRO viris bonis
dicere. Interim bene *Gujetus* monet, recte hic de,
super significare; nam *Polemon* non tam est pro qua
causā dicitur, vel qui reus defenditur, sed subjectum
litis, de quo contenditur, quemque ambae litigantes

suum vindicant, vide modo pr. capitis 16. At si quis
malit reddere propter, hic me habebit auditorem. Ita
E. c. in I. Ep. ad *Corinth.* XI. 24. τὸ σῶμα, τὸ ὑπὲρ
ἡμῶν κλῆρον recte vertas, pro nobis, (& sic centies in
N. T.) sed & propter nos, ibi eodem redibit & mul-
tis in locis. *Long. Pass.* IV. 132. (140) ὑπὲρ παιδὸς ἰδίου
διδάσκων, timens filio. Sive de, pro, super filio, quod
& ibi parum discriminis adferet. Sic mox περὶ Ἀρι-
στίππου itidem est subjectum de quo ambigunt, conter
c. 23. & seq. Nec obstat quod περὶ τινος εἰπῶν etiam
dicantur Oratores pro aliqua re dicentes, ut *Demosth.*
περὶ σφάνου. *Demosth.* pro corona: nam & ibi corona
est de qua litigatur, alique de corona vertunt; et si hic
parura quoque interlit, pro an de malis. Apud *Lucian.*
autem h. l. praestat de, propter, vel super, quo sensu
habuimus ὑπὲρ *Gall.* c. 18. J. F. R.

56. Ἀνδραποδισμῷ] V. not. ad c. 17. M. du S.

57. Ἡ Στοὰ κατὰ] I. e. τὴν στοᾶν δίκην κατὰ τὴν ἰδίαν
περὶ τὴν ἀδικίαν ὕστα. F. G.

Ibid. Στοᾶ] Haesi, an in versione *Stoae* potius no-
men retinerem, quod *Prosopopoeiae* magis aptum vi-
deretur. Sed cum non invenirem auctorem Latinae
appellationis, cum toties se occasio obtulerit Cicero-
ni, Senecae, aliis: malui *Porticum* dicere, quae non
minus potest feminam terminatione signare, quam
Socrus: quaque usi Cicero & Horatius. J. M. G.

58. Διονύσιον] Zenonis hic discipulus, de quo pau-
lo post, c. 20. M. du S.

59. Περὶ Ἀριστίππου] I. e. τὴν τρυφὴν δίκην περὶ Ἀριστίπ-
που πρὸς ἀρετὴν, &c. F. G.

τάτοις διασάτωσαν. EPM. Ἀργυραμοιβὴ κὴ δρασμὲ Διογένη. ΔΙΚ. Τρεῖς ἄποκλήρη μόνες. EPM. ἡ γραφικὴ καὶ Πύρρων^α λειπολαξίς. ΔΙΚ. Ἐννέα κρίνεται.

EPM. Βέλῃ καὶ ταύτας ἄποκληρῶμεν, ὦ Δίκη, τὰς δύο, τὰς πρώην, τὰς ἀπηνεγμίδας καὶ τὴν ῥήτορα^β; ΔΙΚ. Τὰς παλαιὰς πρότερον ἀγλύσωμεν αὐταὶ δὲ εἰς ὑστερον δικάσον^γ. EPM. Καὶ μὴν ὁμοίαι γε καὶ αὐταὶ, καὶ τὸ ἐγκλημα, εἰ καὶ νεαρὸν, ἀλλὰ ὡς πλησίον τοῖς ἀποκεκληρωμένοις^δ ὥστε ἐν ταύτοις δικασθῆναι ἄξιον. ΔΙΚ. Ἐοικας, ὦ Ἑρμῆ, χαρίζομαι^ε τὴν δέξιν^ε ἄποκληρῶμεν δ' ὅμως, εἰ δοκεῖ πλὴν ἀλλὰ ταύτας μόνας, ἰκαχαι^ζ καὶ αἱ ἀποκεκληρωμέναι. δὲ τὰς γραφάς. EPM. Ῥητορικὴ κακώσεως^ε τῷ Σύρῳ^ζ ἀλόγ^η τῷ αὐτῷ, ὕβρεως. ΔΙΚ. Τίς δὲ ἑστὸς ἔστιν; καὶ ἡ ἐγγέγραπ^η τῷ νομα. EPM. Οὕτως ἄποκλήρη τῷ ῥήτορι

litem judicante. MERC. *Mensaria fugae crimen intendit Diogeni.* JUST. Tres solos fortire. MERC. *Pictoria contra Pyrrhonem deserti ordinis.* JUST. Novem judicent.

14. MERC. Visne illas quoque fortiamur, Justitia, duas nuperas, delatas contra rhetorem. JUST. Antiquas prius dirimamus: hae postridie judicabuntur. MERC. Verum similes illae quoque, & crimen, licet novum, tamen finitimum his, quae modo fortiti sumus. Itaque inter haec judicari aequum est. JUST. Videris, Mercuri, gratificari velle alicujus precibus. Sortiamur tamen, si videtur. Verum solas haec; satis multae enim iudices fortitae sunt. Cedo libellos. MERC. *Rhetorica malae tractationis dicam scribit Syro; Dialogus eidem, contumeliae.* JUST. Quis vero hic est? neque enim adscriptum est nomen. MERC. Sic modo fortire, *Rhetori Syro,* ni-

^a Ἡ] Caret articulo Fl. ^b Διαλύσωμεν] Διακύνωμεν G. ^c Νεαρὸν] Μὴ παλαιὸν P. ^d Προποκληρωμένοις] Ἀποκληρωμένοις Fl. ^e Τῷ Σύρῳ] Τὸν Σύρον Fl. Vulgatum firmat P. ^f Τῷ αὐτῷ] Τὸν αὐτὸν Fl. Prius tenet P. ^g Ἐγγέγραπ^η] Recte sic Fl. Fr. B1. H. P. S. Ἐγγέγραπ^η male f. & V2.

61. Ἀργυραμοιβὴ] Τραπεζιτική. V.

68. Κατὰ τὴν ῥήτορα^β] Ὁ ῥήτωρ ἔστ^ε εἰ αὐτὸς, κακώ-

δαίμων Λυκαίαν. V.

78. Κακώσεως τῷ Σύρῳ] Διὰ τὸ Σύρον εἶναι τὸν ῥήτορα. V.

61. Ἀργυραμοιβὴ] I. c. τὴν ἀργυραμοιβὴν δίκην τῇ Διογῶνι γραφίσαν, sive, κατὰ τὴν Διογένη, δρασμοῦ ἔσται, i. c. περὶ δρασμοῦ. F.G.

Ἀργυραμοιβὴ] Ita hic Edd. recte. Ac rursus infra c. 24. Ubi *Scholias*. tamen ἀργυραμοιβὴ, sine dubio per errorem calami, aut typorum; quamvis non sit contra analogiam in aliis nonnullis compositis; at in hoc verbo αὐτοῦ verbi ἀμύβω maneat, aequae ac manet in χρυσαιομοιβὴς, ἱεράμοιβ^α &c. F.F.R.

64. Πύρρων^α λειπολαξίς] *Diogen. Laërt.* initio vitæ ejus. F.B.

68. Τὰς παλαιὰς πρότερον ἀγλύσωμεν, αὐταὶ δὲ εἰς ὑστερον δικάσον^γ] *Antiquiores*, illas, inquit interpres, prius dirimamus; *Hae autem postea judicabuntur.* Non rejicio hanc scripturam, sed mihi tamen magis arripet Mf. lectio, in quo παλαιὰς πρότερον ἀγλύσωμεν. priores prius exprediamus sc. causas. F.G.G.

69. Διαλύσωμεν] Nihil varietatis in Edd. reperio. *Solan.* vulgatum jam deleat, & v. pro λ. substituerat ex G. Ego necessitatem nondum video: quin quia δικας supra praemissum intelligitur, aptissimum vide-

tur ἀγλύων δικας pro *dirimere, adjudicare.* Ita simplex λόσι pro *dissolvere dubium*, ex *Alciphron.* 2. 4. p. 262. qui λόσι τὴν γνώμην, pro *decidere sententiam*, habet, supra, ni fallor, jam vidimus. Addo *Hippocr.* sive *Epistolam Artaxerxis ad Hippocr.* quae est numero prima, λὺε ταῦτα πάντα. i. c. *solve nos omnibus his difficultatibus.* Sed ἀγλύωδ^α ἐγκλήματα *Thucyd.* I. c. 140. Et IV. c. 118. post med. τὰ ἀμφόλογα δὴ καὶ ἀγλύωδ^α ἀνδρὶ πολέμῳ. *Herodian.* VI. §. 8. ἀγλύωδ^α δὲ τὴν πολέμῳ περὶ τοῦ bello. *Dion. Hal.* VIII. p. 517. f. ἀγλύωδ^α καὶ πρὸς αὐτοὺς πόλεμον. *Aristoph.* *Lys.* 569. Alia *Lexicogr.* jam dedere. Nec tamen ἀγλύωδ^α repudiarem, si modo plures *Codd.* addiderent. F.F.R.

72. Νεαρὸν] Μὴ παλαιὸν P. sed solus; & glossēma merum est. M. du S.

75. Τὴν δέξιν^ε] Ἀν τῇ δέξιν^ε; F.G. Non male. Sed personae datus intelligi potest, quando res accusandi casu additur, ut enim Latine dicitur *gratificari alicui*, & *gratificari alicui quid*, ita & Graece χαρίζεσθαι τινὶ τι. *Exempla* in Novo Foedere sunt adeo frequentia, ut nullum inde addere opus sit. Nec inso-

nihil enim impedit , etiam sine nomine. JUST. En transmontanas jam etiam Athenis in Areopago fortiemur *dicas*; quas trans Euphratem judicatas esse oportebat. Ve-
rum fortire undecim , eosdem utrique dicae. MERC. Bene tu quidem , Justitia , parca es , ne multum infumatur in sportulas judicium.

15. JUST. Primi fedeant Academiae & 90 Ebrietati. Tu vero aquam infunde. Prior tu dic , Ebrietas. Quid taces , & nutas? Accede , Mercuri , & audi. MERC. Non possum , ait , caussam meam agere mero compedita lingua , ne ludibrium de-
beam in judicio. Vix autem sto , ut vi-
des. JUST. Itaque Patronum adhibeat , de acribus illis aliquem. Multi enim , etiam trioboli caussa dirumpere se parati. MERC. Sed nemo temere volet caussam

τῷ Σύρῳ , καλύσει γὰρ ἔδεν ἔξ ἄνευ τῷ ὀνο-
μάτων. ΔΙΚ. Ἰδὼν ἔξ τὰς ὑπερορίας
ἡδὴ Ἀθήνησιν ἐν Ἀρείῳ πάγῳ ἀποκληρώσο-
μεν , ἃς ὑπὲρ τὴν Εὐφράτιν καλῶς εἶχε δε-
δικάσθαι ἰσχυρὴν ἀποκλήρεν ἔνδεκα τῆς αὐ-
τῆς ἑκατέρᾳ τῇ δικῶν. ΕΡΜ. Εὖγε , ἢ
Δίκη , ἢ Φεῖδη , μὴ πολὺ ἀναλίσκειαι τὸ
δικαστικόν.

ΔΙΚ. Οἱ πρῶτοι καθήκοντες τῇ Ἀκα-
δημίᾳ ἔξ τῇ Μέθῃ , οὐ δὲ τὸ ὕδωρ ἐγχει.
πρωτέρα δὲ σὺ λέγε ἢ Μέθη. τί σιγᾷς , ἔξ
ἀφανεύῃ ; μάθε , ὦ Ἑρμῆ , προσελθὼν.
ΕΡΜ. Οὐ δύναμαί , Φησι , τὴν ἀγῶνα εἰ-
σπεῖν ὑπὸ τῷ ἀκράτῃ ἢ γλῶττι πεπε-
δημένη , μὴ ἔξ γέλωτα ὄφλῳ ἐν τῷ δικα-
στηρίῳ , ἢ μόγις δὲ ἔξ ἔστηκα , ὡς ὄρας.
ΔΙΚ. Οὐκ ἔνι συνήγορον ἀναβιβασάτω τῷ
ὁ δεινῶν τέτων τινά . πολλοὶ γὰρ οἱ καὶ ἐπὶ
τριώβολῳ ἀφ᾽ ἑαυτῶν ἐτοιμοί . ΕΡΜ.
Ἄλλ' ἔδεις ῥέβελήσῃ ἐν γε τῷ Φανερῷ συ-
αγο-

h ὑπερορίας] ὑπερορίας G. i Πλὴν ἀποκλήρεν] Πλὴν ἄλλα κλήρε G. P. Nil mut. Edd. k Φεῖδη] Φίλη male Fl. l Kai] Non habet Fl. m Μόγις] Μόλις Fl. n ἔστηκα] ἔστηκα marg. At. W. o Δεινῶν] Κουῶν Fl. Vulgata est in cert. Item in P. L. p ἔβελήσῃ ἢ γε] Restitut. ex P. G. Nam ἰδελήσῃ γε Edd. male.

litum profanis. *Asl. V. H. XII. 1. vers. fin. χαριζόμε-
νοι ἀπάτῃ βασιλεῖ τούτῳ* , ut ex Codd. bene edidit
Periz. Mitto alia exempla. Interim *δίδου* fere mal-
lem, quod hic elegantius. J. F. R.

78. Τῷ Σύρῳ] Τῷ Ἀντικλῆρ τῷ Σαρματῶν F. G.
80. Οὐ γὰρ] Fuit cum Mercurio tribuenda haec ver-
ba putarem, quibus Justitiae responderet. M. du S.
83. Ἰδὼν ἔξ τὰς ὑπερορίας ἡδὴ Ἀθήνησιν ἐν Ἀρείῳ πάγῳ
ἀποκληρώσομεν] Sic Mf. Ἀττικῶς. Vulgo ὑπερορίας.
J. G. G.

Ibid. ὑπερορίας] Subaudi Δίκας. F. G.
86. Πλὴν ἄλλα κλήρε ἰδελήσῃ] Sic Mf. *verumtamen
fortire decem.* Editi, πλὴν ἀποκλήρε. J. G. G.

Ibid. τοὺς αὐτοὺς] τοσοῦτος rescribendum jubet S. Pe-
trius ad Legg. Att. p. 323. „ Ita ut : ἀποκλήρε ἰδελήσῃ
„ τοσοῦτος ἰνατῆρ τῇ δικῶν significet : *fortire unde-
„ cum totidem utrique liti.* Nam judicia reddenda
„ erant eodem die; tum vero lege cavebatur, ne quis
„ eadem die duo redderet judicia”. Cui ego plane
adferentior, ac rescriberem, modo vel unus codex ad-
juvaret. J. F. R.

90. Τῇ Ἀκαδημίᾳ] Subaudi δικάζουσις. F. G.
91. Τῷ ὕδωρ ἐγχει] Conf. *Abdic.* c. 8. f. M. du S.
Immo & mox c. 16. f. atque alibi passim. J. F. R.
97. Μόγις] Μόλις antiquius esse , significatu tamen
Tom. II.

non differre , vid. *Solan. & Hemst. T. I. Jud. Voc. c.
4. vl. 45.* Vix differre agnoscit etiam *Wessl. ad Diad.
Sic. 2. c. 47.* Confundi autem saepe a scribis hinc ad-
paret. Addat, cui tanti est, *Deor. Dial. VII. 1.* ubi
μόγις edidit *Hemst.* quod ibi sic etiam est in *Fl. & P.*
Sed J. μόλις ibi vicissim habet , et si in variantt. non
est notatum. J. F. R.

Ibid. ἔστηκα] ἔστηκα, quod bene monuit marg. At.
Wess. omnino verum arbitror; sed quia sola hoc habet,
nondum recipere sum ausus. J. F. R.

99. Δεινῶν] P. L. & Edd. omnes , exceptis *Fl. & P.*
quae καὶ αὐτῶν habent. M. du S.

2. Οὐδὲν ἰδελήσῃ γε τῷ Φανερῷ συναναγορεύσαι Μίθη]
Nemo certe voluit ebrietati palam παρορνεῖν. Puer vi-
di legendum ἐν Φανερῷ. Et nunc firmat Mf. in quo
εἰδὲς ἰδελήσῃ ὅγα τῷ Φανερῷ συναναγορεύσαι μίθη. *Nemo
volet aperte παρορνεῖν ebrietati.* J. G. G.

Ibid. τῷ Φανερῷ] Pro ἐν τῷ Φανερῷ. Sed ἐν τῷ Φανερῷ
legendum videtur. F. G.

Ibid. ἔρ] Sic P. etiam, recte. Impressi omnes ἰδε-
λήσῃ γε , absque ἐν , absurde, quia sequitur τῷ Φανερῷ.
M. du S.

ἔρ τῷ Φανερῷ] Recte monuit *Gujet.* cumque libri
quidam addicant , facile recepi. J. F. R.

K k k k k

3. Ταῦ-

αγορεύσαι Μέθ' ὅλῃν ἐγγνώμονά γε ταῦ-
τα ἔωκεν ἀξίῳ. ΔΙΚ. Τὰ ποῖα; ΕΡΜ.
Ἡ Ἀκαδημία αἰὶ πρὸς ἀμφοτέρους παρε-
σκεύασται τὴν λόγους, καὶ τὴν ἄσκει, τὰ
παντῖα καλῶς δύναται λέγειν. αὐτὴ τοίνυν,
Φησὶν, ὑπὲρ ἐμῶν ἢ προτέρα εἰπάτω· εἴτα
ὑστερον ὑπὲρ ἑαυτῆς ἐρεῖ. ΔΙΚ. Καὶνὰ μὲν
ταῦτα· εἰπέ δὲ ὅμως, ὦ Ἀκαδημία, τὸ
λόγον ἐκότερον, ἐπεὶ σοὶ ῥαδίον.

ΑΚΑΔ. Ἀκούετε, ὦ ἄνδρες δικασταί,
ἢ πρότερον τὰ ὑπὲρ τῆς Μέθης· ἐκείνης γὰρ
τόγε νῦν ῥέον. ἡδίκη) ὃ δὲ ἡ ἀθλία τὰ μέ-
γιστα ὃ ἐπὶ τῇ Ἀκαδημίας ἐμῶν, ἀνδρά-
ποδον ὃ μόνον εἶχεν εὖναι καὶ πιστὸν αὐτῇ,
μηδὲν αἰσχρὸν ὃ ὦν ἑπορεύετο οἰόμενοι,
ἀφαιρεθείσα τῇ Πολέμωνα ἐκείνον, ὃς μετ'
ἡμέραν ἐκώμαζε διὰ τῆς ἀγορᾶς μέσης,
φάληριον ἔχων, καὶ καταδόμενος ἐωθεν
εἰς ἐσπέραν, μεθύων αἰεὶ καὶ κραυγαῶν, καὶ
τῇ κεφαλῇ τοῖς στεφάνοις διηπισμύς. καὶ
ταῦτα ὅτι ἀληθῆ, μάρτυρες Ἀθηναῖοι ἅπαν-
τες, οἱ μὲν δὲ πᾶσι τοῖς νήφοις Πολέμωνα
εἶδον. ἐπεὶ δὲ ὁ κακοδαίμων ἐπὶ τὰς τῆς
Ἀκαδημίας θύρας ἐκώμασεν, ὥστε ἐπὶ
πάντας εἰσθεῖ, ἀνδραποδισαμένη αὐτὸν, καὶ
ἐπὶ τῇ χειρὶ τῆς Μέθης ἀρπάσασα μὲν

ebrietatis palam suscipere. Et tamen cum
ratione istuc videtur petere. JUST. Quid?
MERC. Academia semper in utramque
partem dicere parata est, & hoc ipsum me-
ditatur, contraria bene posse dicere. Haec
ergo, ait, pro me primum dicat, deinde
posterius pro se verba faciet. JUST. No-
va quidem ista ratio. Sed dic tamen, A-
cademia, utramque causam, quando tibi
facile est.

16. ACAD. Audite, Judices, primum
quae pro ebrietate dicentur: illius enim
nunc aqua fluit. Maxima vero infelix in-
juria a me, Academia, affecta est, manci-
pio, quod solum habebat amicum & fidele
sibi, quod nihil eorum, quae ipsa impera-
bat, turpe putaret, privata, isto, dico,
Polemone: qui interdum commissabundus va-
rogabatur per forum medium, cum psalteria,
canentibus aures praebens a mane inde ad
vesperam, ebrius, vino gravis, floreo caput
fero redimitus. Haec vera esse, testes A-
thenienses universi, qui ne unquam quidem
sobrium videre Polemonem. Cum autem
ad Academiae portam commissatum veniret
infelix, ut ad alias omnes solebat; illa pla-
gio usa, vi ereptum e manibus Ebrietatis
ad

a. Προτέρα] Sic Fl. Fr. B. P. S. &c. Πρότερον J. & marg. A. b. Πρότερον] Πρότερον Fl. sola. c. Δι] Non
comparat in Fl. d. Ἰπὸ τῇ Ἀκαδ.] Ἰπὸ τῇ Ἀκαδημίας Fl. e. ὦν] ὦ Fl. f. Προάγειν] Προάγειν P. cum marg.
A. 1. g. Εἶδον] Εἶδον Fl.

3. Ταῦτα] Quae sequuntur scilicet. F.G. Occur-
ret sic rursus Dial. seq. c. 12. pr. atque alibi. J.F.R.

7. Αὐτῇ] Ἡ Ἀκαδημία. F.G.

14. Τό γε νῦν ῥέον] I. e. ὕδωρ. Illi nunc fluit aqua
(sc. clepsydrae.) L.K.

Τό γε νῦν ῥέον] Vertebatur in Graecia: quae nunc
fluit oratio. In Paris. id quod nunc dicitur. Sed ὕδωρ
intelligendum relinqui, recte monuit Cl. L. Bos de
Ellipsi. p. 176. Edit. Francq. Monuit idem Gujotus.
J.F.R.

15. Ἀνδράποδον — εὖναι] Ita in Epist. ad Ephes. VI.
7. περὶ εὐνοίας δουλοῦς. Ubi Rev. Jac. Elmer. bene
monet εὖναι saepe ac proprie dici de servis fideli ac sin-
cero animo servantibus, ne quis existimet, benevo-
lentiam minus convenire servo erga Dominum, ac plu-
rimis testimoniis confirmat. J.F.R.

17. ὦν] Melius ita vulgo, quam quod Fl. 2. Nec

genitivi illa constructio cuiquam potest esse ignota,
pro μηδὲ αὐτῶν, ὦν &c. Lang. Pañ. L. 2. p. 43. ὡς
δὲ ἀγγίλει συνήχον] τὸ ἰσχυρὸν, ὡς ἐκ τῶν, ὡς δὲ ἐκ
αὐτῶν. Herodian. 2. 1. 2. δυσὶν οἰκταῖς ὡς πρὸς αὐτῶν.
J.F.R.

20. Ἐωθεν εἰς ἐσπέραν μεθύων] Sic in Deorum confi-
lio ἀκράτω ἰσθὶν δακτύλῳ. J.B.

22. Στεφάνοις διηπισμύς] Conf. T.I. Nigrin. c. 18.
M. du S.

29. Ἀπαγούσα] Sic P. melius quam in Impressis,
ubi ἀγαγούσα est. M. du S.

Ἀπαγούσα] Admitterem Solani emendationem, dum
ἀπάγουσα vel ἀπαγωγούσα legat. Singularem enim vim
habet, quali vāram captivamque abduxeris, vel ut prae-
dam suam abegeris, aut seorsum abduxeris colloquendi
secumque habendi causa, quo sensu Liv. & Sallust. in
tabernaculum abducere, & sim. frequenter usurpare,
quis

ad se deduxit, aquam bibere coëgit, sobriū esse de novo instituit, coronas ei detraxit, & cum in lecto bibendum esset, tortuosas illum quasdam vuculas, miserasque, & multae sollicitudinis plenas edocuit. Itaque pro illo, qui tum in ipso efflorescebat, rubore pallidus, miser, & rugosus corpore factus est: & cantilenarum omnium oblitus, sine cibo nunquam & sitiens ad mediam usque vesperam desidet inter nugas, quas multas ego, Academia, doceo. Maximum vero illud, quod etiam maledicit Ebrietati incitatus a me, & sexcenta de ea mala narrat. Dicta sunt fere, quae pro Ebrietate debebant. Jam etiam pro me agam. Et hinc mihi fluat *clepsidra*. JUST. Quid tandem ad haec dicet? sed aequum vicissim infunde.

17. ACAD. Sic quidem omnino rationabilia auditu pro ebrietate dixit Patrona. Sin vero me etiam benivole audieritis, quam nulla istam injuria affecerim, cognoscetis. Nam Polemonem illum, quem suum ait ferverum, non male natum, neque pro Ebrietate, sed familiarem mihi & ingenio similem, praecepit juvenem adhuc & te-

βίαις, ἢ πρὸς αὐτῷ ἡ ἀγαυῶσα, ὑδροποτεῖν τε καὶ ἡνάγκασε, ἢ ἠέφω μελεδιδάξε, ἢ τῆς γεφάνης πείσασασι, καὶ δέον πίνων καλακείμενον, ῥημάτια ἰσκολία ἢ δύστηνα, καὶ πολλῆς φρογίδος ἀνάμειτα ἐπαίδευσεν ὥστε ἀντὶ τῆς τέως ἐπανθῆναι αὐτῷ ἐρυθρήματός, ὡχρὸς, ἢ ἄθλιός, ἢ ῥικνὸς τὸ σῶμα γεγένη, καὶ τὰς ὁδὰς ἀπάσας σπομάθων, αἰσιτῶ ἐνίστε ἢ διψαλέῳ εἰς μέσην ἐσπέραν κάθη, ληρῶν, ὅποια πολλὰ ἡ Ἀκαδημία ἐγὼ ληρῶν διδάσκω. τὸ δὲ μέγιστον, ὅτι ἢ λουδρεῖται τῇ Μέθῃ πρὸς ἐμὴ ἐπαρθείς, ἢ μυρία κακὰ διέξωσι πρὸς αὐτῆς. εἰρήνῃ χερδὸν τὰ ὑπὲρ τῆς Μέθης. ἢ δὴ ἢ ὑπὲρ ἑμαυτῆς ἐρῶ, ἢ τὸ σὺν τῷ ἐμοὶ ρευσάτω. ΔΙΚ. Τί ἄρα πρὸς ταῦτα ἐρεῖ; πλὴν ἄλλ' ἔγχε τὸ ἴσον ἐν τῷ μέρει.

ΑΚΑΔ. Οὕτως ἢ ἀκῶσαι πάντι εὐλογα, ὡ ἄνδρες διδασκαί, ἢ ἡ συτήγορος εἰρήκεν ὑπὲρ τῆς Μέθης εἰ δὲ καμῶ μετ' εὐνοίας οἰκέσεται, εἴσεαδε ὡς ἐδὲν αὐτῷ ἡδύκημα. τῇ Πολέμονα τῷτον, ὃν Φησιν ἐαυτῆς οἰκέτῳ εἶναι, πεφυκότα ἢ φαύλως, ἐδὲ χεῖρ τῇ Μέθῃ, ἄλλ' οἰκῶν ἐμοί, ἢ ἢ φύσιν ὁμοιον, ὅ προαρπάσασα νέον ἔτι ἢ ἀπαλὸν ὄν-

h 'Αγαυῶσα] Sic Edd. 'Αγαυῶσα vult Solan. ex P. i 'Σαυλῆ] Restitut. ex B1. f. Fr. S. &c. Nam ὁλοῖς H1. & 2. ac P. k 'ἄθλιός] 'Ο ἄθλιός emendat Solan. Bene; sed sine auctorit. l 'ἑμαυτῆς] 'Ἐμοὶ αὐτῆς Fl. Vulgatae consentit P. m 'H] 'A P. B. n Καὶ τῷ φύσιν ὅμ.] Fl. ἄλλ' οἰκῶν ἐμοὶ τῷ φύσιν. προαρπάσασα &c. o Προαρπ.] Προαρπάσασα G. & P. Nil mut. cett.

quis nescit? vid. tamen *Cors.* ad *Sallust.* Jug. VIII. 2. Adde supra T. I. *Tim.* §. 16. No. 84. Ubi licet contrariam in partem de adulterio stuproque dicatur, tamen eadem causa locutionis est, pro *perducere* (*seorsum*, ad se, sive *seducere*).

35. 'O] Articulum ante ἄθλιός ego inserui, qui in omnibus desiderabatur.

36. Ρικνός] *Macilentus*. Vide nos ad *Jamblicum*.

44. 'Ἐμοὶ ρευσάτω] Vertebatur: *peroratum a me esto*. Sed rursus intelligendum ἰδὼν, monuit L. Bos loco ad principium hujus cap. adducto.

52. Πεφυκότα ἢ φαύλως ἐδὲ κατὰ τὴν Μέθην] Interpret: *non male natum, neque ita ut ebrietatem referret*. Tu sic potius: *non malo ingenio hominem, neque*

ad ebrietatem natum, id est, non deditum ebrietati.

54. Προαρπάσασα] Dicitur ebrietas προαρπάσασα νῖον ἔτι ἢ ἀπαλὸν ὄντα. Vertunt, *praetereius cum esset adhuc adolescens tenuiss.* sed reponendum ex Mf. προαρπάσασα νῖον ἔτι ἢ ἀπαλὸν ὄντα, ad se rapiens, seu astrahens adolescentem etiam tunc ἢ valde tenerum, pro quo quo c. 26. dicit, πρὸς ἐαυτῷ πείσασασι, & statim, προαγάγῃ αὐτῶν τοὺς πολλοὺς.

Προαρπάσασα] Parisiensis etiam προαρπάσασα. Sed recepta melior & sanior mihi videtur.

Προαρπάσασα] Nihil mutandum puto. Ebrietatem prius rapuisse ait, se suum sibi iterum vindicasse &c.

Kkkkk 2 63. Καίτω

ὄντα, συναγωνίζομένης τῆς ἡδονῆς, ἥσυχον αὐ-
τῇ τὰ πολλὰ ἔξυπνεργεῖ, διέφθειρεν
ἄθλιον, τοῖς κάμοις, καὶ ταῖς ἐταίραις πα-
ραχρῆστα ἐκδοῖον, ὥς μηδὲ μικρὸν αὐτῷ τῆς
αἰδοῦς ὑπολείπειται, καὶ ἂν γε ὑπὲρ ἐαυτῆς
λέγεσθαι μικρὸν ἐμπροσθεν ὤτετο, ὑπὲρ ἐμῷ
εἰρηάζει νομίζατο. ὥς γὰρ ἔωθεν ὁ ἄθλιος
ἐξεφανώμενος, κραιπαλῶν, ἀλγὸν τὸ ἀγο-
ρᾶς μέσης καὶ αὐλοῦμενος, ἐδέσποτο νήφων,
κωμάζων ὅτι πάντας, ὕβρις τῶν προγόνων,
καὶ τὴν πόλεως ὅλης, καὶ γέλωτος τοῖς ξένοις.
ἐπεὶ μύθοι παρ' ἐμὲ ἦκεν, ἐγὼ μὲν ἔτυχον,
ὥσπερ εἶπα ποιεῖν, ἀναπεπταμένων τῶν θυ-
γῶν, πρὸς τὰς παρόντας τῆς ἐταίρων λόγους
τινὰς οὐκ ἔρετῆς καὶ σωφροσύνης διεξιῶσα. ὁ
δὲ μὲν τῆς αὐλῆς, καὶ τῶν τεφάνων ἐπιτᾶς,
τὰ μὲν πρῶτα ἐβόα, καὶ συγχεῖν ἡμῶν ἐπει-
ρᾶτο τὴν συνουσίαν, ἐπιταράσσας τῇ βοῇ.
ἐπεὶ δὲ ὕδεν ἡμεῖς ἐπεφροντίκειμεν αὐτῷ,
κατ' ὀλίγον (ὅ γὰρ τέλειον ἦν ἀλγέροχος
τῇ Μέθῃ) ἀνέτηκε πρὸς τὰς λόγους, καὶ ἀφ' ἧς

55nerum, adjuvante voluptate, quae & ipsi
frequentem ministrat, corrumpitque miserum,
comissionibus & meretricibus dediticium
tradens, ut ne parum quidem pudoris illi
relinqueretur. Ea vero quae pro se dici
60paullo ante putabat, pro me dicta putatote.
Circumbat enim infelix a mane inde, co-
ronatus, crapula gravis, per medium fo-
rum, tibiis aures intendens, nec unquam
sobrius, comissatum veniens ad quoscun-
65que, contumelia majorum suorum, & to-
tius civitatis, risus hospitibus. Verum ad
me cum venisset; equidem, ut facere so-
leo, apertis januis ad sodalium quosdam
praesentes verba forte faciebam de virtute &
70temperantia. At ille cum tibia & coronis
adstans primo quidem clamabat, tentabat-
que nos confundere, turbans clamore no-
stram disputationem. Cum vero nihil il-
lum curaremus; paulatim, neque enim
75plane ab ebrietate permaduerat, ad sobrieta-
tem

a. Συμπυργεῖ] Ὑπεργεῖ Fl.

63. Καὶ αὐλοῦμενος] Conf. supra Phalar. I. c. XI. f.
M. du S.

66. Παρ' ἡμῶν] Meminit & Orig. c. Cels. p. 50. 1.
Sed ibi Philosophum non nominat; p. 125. 1. Xeno-
cratem vocat; uti & Diog. Laërt. IV. p. 100. C. &
Enf. Chron. Horat. 2. Sat. 3. 254.

— faciesne quod olim

Mutatus Polemon?

M. du S.

68. Πρὸς τοὺς παρόντας τῆς ἐταίρων] Introducitur Aca-
demia dicens Poiemonem venisse ad se, dum patentibus
foribus de virtute & temperantia forte verba fa-
ciebat πρὸς τοὺς παρόντας τῆς ἐταίρων: i. e. secundum in-
terpretem, apud amicos praesentes. Sed pro apud ami-
cos rectius verteretur ad discipulos. Philosophos enim
discipulos suos modestiae causa vocare consuevisse ἐ-
ταίρους & ὁμιλητάς ab aliis ostensum est.

H. V.

71. Συγχεῖν ἡμῶν ἐπειρᾶτο τὴν συνουσίαν, ἐπιταράσσας
τῇ βοῇ] Interpres: perturbare nos tentabat, conven-
tum clamore interturbando. At τὸ συγχεῖν cum casu
secundo nunquam construitur. Deceptus fuit inter-
pres prava distinctione. Verba erant distinguenda hoc
modo: συγχεῖν ἡμῶν ἐπειρᾶτο τὴν συνουσίαν, ἐπιταράσσας
τῇ βοῇ. Et vertenda: confundere nostrum conabatur
conventum, turbas dando sua vociferatione.

H. V.

Συγχεῖν ἡμῶν ἐπειρᾶτο &c.] Recte vidit Cl. Virringa;

quare interpunctionem ita fieri curavi, ut is jussit.

J. F. R.

78. Ἀνυγρόμενος] Sic P. In Impressis ἀνυγρόμε-
νος.

M. du S.

Ἀνυγρόμενος] Non repudiavi vulgatam, quae ἀν-
υγρόμενος habet; sed quia ad Paris. haec describitur,
quatenus bona est, ejus lectionem servavi, tam quia
Cod. P. quoque sic exhibet, & alibi Noster sic solet,
ut modo Gall. c. 2. vidimus. Sed utrumque idem
esse, quis nescit?

J. F. R.

88. Πρὸς ἡμῶν] Cur hic Edd. excusserit Solan. olfa-
cere me credo. Nimirum πρὸς ἡμῶν quaesivit, nec
adeo immerito, ut sit: quomodo affectus sit erga me.
Erasmus enim ut Graecis auxiliaretur, dederat: quo
passo A M E immutatus atque affectus sit, ἀλγέροχος
passive accipiens: quod non plane nego fieri posse;
nam sive dispositus sum dicas, & pro passivo habeas,
siue jaceo, & neutrum voces, non magni interfuerit,
ac πρὸς cum genitivo passivis & passionem significan-
tibus additum valere ab, verum est. Sic supra Icar.
c. 21. f. πρὸς αὐτῶν γεωμετρικῶν. T. I. Tim. §. 9. f.
ἀμειλιχθῆναι πρὸς ἡμῶν (ἡμῶν ante lectum.) Sed ibi. §.
5. & 25. πρὸς cum genit. pro ὑπὸ. Item §. 15. αὖ
μη ἀφθάλῃ πρὸς τινός. Ne alios testes adducam, quod
in proclivi foret. At quando ἀλγέροχος significat ad-
fectus sum erga aliquem, certe solet ἔτι ἀλγέροχος
πρὸς

tem ab illa disputatione rediit, abstulitque coronas, & tacere iussit tibicinam, & purpureae illum puduit: & tanquam e profundo somno expergefactus, tum se, quomodo affectus esset, inspexit, tum vitam con-

80 βίη κατεγίγνωσκε, καὶ τὸ μὲν ἐρύθημα τὸ ἐκ τῆς Μέθης ἀπήνη, καὶ ἡφανίζετο. ἡρυθρία δὲ κατ' αἰδῶ τὴν δρωμένην, καὶ τέλει, ἀποδράς ὡς ἔχεν, ὑπομόλησε παρ' ἐμὲ, ἔτε ὅππκαλεσα μύνης, ἔτε βιασαμένης, 85 ὥς αὐτὴ φησιν, ἐμῷ, ἀλλ' ἐκὼν αὐτὸς ἀμείνω ταῦτα εἶναι ὑπολαμβάνων. καὶ μοι ἤδη κάλει αὐτὸν, ὅπως καλὰ μάρτυρε ὄν τρέπον (Ἀλκιμ.) ὁ πρὸς ἐμῷ. τῷτον, ὃ ἀνδρες δικασταί, πῶς λαβύσα, γελοίας ἔχον 90 ῥοτα, καὶ μήτε Φωνὴν ἀφιέναι, μήτε ἐτάλαι ὑπὸ τῷ ἀκράτῃ δυνάμενον, ἐπέστρεψα, καὶ ἀνέτηλα, καὶ ἀντὶ ἀνδραπόδου κόσμιον ἄνδρα καὶ σώφρονα, καὶ πολλῷ ἄξιον τοῖς Ἑλλήσιν ἀπέδωξα. καὶ μοι αὐτὸς ὅτε 95 χάριν οἶδεν ὅτι τέτοις, καὶ οἱ προσήκοιες ὑπὲρ

6 Ἀνεγρόμενος] Sic P. & P. Ἀνεγρόμενος Fl. H. Fr. S. &c. e Οὐτε βιασαμ.] Deficiunt in Fl. d Πρὸς ἐμοῦ] Nihil hic variare Edd. notat M. d. S. e Kai] Absc. a Fl. f Ἐπίτρεψα] Sic dedi ex Fl. Ἐπίτρεψα aliae. g Te] Omittit Fl.

86. Καί μοι ἤδη κάλει αὐτὸν] Εἰσελθὼν ἐς Πολέμου εἰς τὸ δικαστήριον, παρίστα) τοῖς δικασταῖς. V.

πρὸς τὴν dici cum accusativo, ut Noster T. J. in *Pro-meth.* c. 10. οἱ ἄνθρωποι ἐγγνωσκότεροι Ἀλκιμ.] πρὸς τὰς τακτικὰς. *Isoct.* ad Nicocl. ὡς καὶ πρὸς ἀρχαίας Ἀλκιμίας, qualia bene multa jam protulit *Stephanus* in *Thef.* Verum cum etiam reperias in *Thucyd.* VII. c. 77. p. 497. ὅρτυ — ὡς δικάσασθαι ὑπὸ τῷ νόμῳ, quod recte ita exponas passive: *videte* — in quem statum a morbo redactus sit: Et, ut modo vidimus, πρὸς cum genitivo valeat saepe ὑπὸ, videretur & hoc *Luciani* ita defendi posse, ac reddi: in quem statum a me redactus sit; sed minus tamen commode; nam quum *Academia* Ebrietatem advocari jubeat, ut ipsa fateatur se sponte amore vitae melioris ad illam transisse, necesse est, ut ipsa testetur quo studio adfecta sit, quem animum gerat erga Magistratam; ut recte *Cl. Gellius* ex contextu reddidit. Quare πρὸς ἐμῷ legere etiam malim; etiam πρὸς μητρί, respectu matris. *Alciphron.* I. Ep. 19. p. 74. Et πρὸς accusativo ac genitivo simul jungatur eodem commate ap. *Aristot.* *Pol.* I. c. 8. f. ἢ τῷ Δημοκρίτῳ — ἢ δὲ χρεῖται πρὸς τὰς θηρίας, καὶ τῷ ἀνθρώπῳ, ὅσοι πεφυκότες ἀνθρώπων καὶ θηρίων. Verum ibi alia ratio est; nam ἀνθρώπων est genitiv. partitivus pendens ab ὅσοι, & ellipsis simul, quum intelligatur πρὸς

τούτους ante ἀνθρώπων.

92. Κόσμιος ἄνθρωπος ἐ σώφρων] Junguntur etiam κόσμιος & σώφρων in *Epist.* I. ad *Timoth.* c. 3. v. 2. Sed ordine contrario, unde conjiceretur plus esse κόσμιος quam σώφρων. Licet id non semper pro argumento valeat, quin in ejusmodi paene synonymis ordinem haud adeo observent auctores; Minime poetæ, modo ne plane vitiose decrescat oratio; nam in illo *Aristophanis* *Plut.* 89. quod *Rev. f. Elph.* ad l. d. adfert, ὡς τοὺς δικασταῖς ἐ σώφρονες, καὶ κόσμιους, videretur sic κόσμιος plus etiam esse quam δικαίος & σώφρων, quod tamen non sequitur; nam virtutes fere inter se sunt æquales & pares, ut *Cic.* ait de *Amic.* Ceterum κόσμιος esse hominem probatis & compositis moribus, nemo nescit. Qui tamen exempla desiderat, adeat laudatum *Elph.* videatque *Herodianum* etiam κόσμιος ac σώφρων conjugere, & κόσμιος præmittere.

f. R. R.

95. Χάριν οἶδεν] *Supra* *Tax.* c. 53. *Cataph.* fin. & alibi saepe hac phrasi utitur æque ac *Alciphron.* *Et Liban.* *Soph.* Ep. 13. Χάριν δὲ οἶδεις σοὶ τὸ φίλον. Item *Homer.* II. E. 235. — ἔγωγε δὲ καὶ τοὶ οἶδον χάριν ἡμεῖς πάντες.

f. R. R.

Kkkkk 3

98. Ἀγ

ὑπὲρ αὐτῶ. εἴρηκα ὑμεῖς δὲ ἤδη σκοπεῖτε, ποτέρᾳ ἡμῶν ἀμεινον ἢ αὐτῷ συνέιναι.

ΕΡΜ. ^a Ἄγε δὴ μὴ μέλλετε, ψηφοφροῦσαίτε, ^b ἀνάστητε, καὶ ^c ἄλλοις χρὴ δικάζειν. ΔΙΚ. Πάσαις ἡ Ἀκαδημία κρατεῖ, πλὴν μιάς. ΕΡΜ. Παράδοξον εἶδέν, εἶναι τινα ^d καὶ τῇ Μέθῃ τιθέμενον.

Καθῆσθε οἱ τῇ Στοᾷ πρὸς τὴν ἡδονὴν λαχόντες, πρὸς τῷ ἑραστῷ δικάζον. ἐγκέχυτο τὸ ὕδωρ ἡ κατάγραφος, ἡ τὰ ποικίλα, σὺ ἤδη λέγε.

ΣΤΟΑ. Οὐκ ἀγνοῶ μὲν, ὡς ἄνδρες δικασταί, ὡς πρὸς εὐπρόσωπόν μοι τὴν ἀντίδικον ὁ λόγος ἔσται, ἀλλὰ καὶ ὑμῶν τὴν πολλὴν ὁρῶ πρὸς μὲν ἐκείνην ἀποβλέποντας, καὶ μειδιῶντας πρὸς αὐτὴν, ἐμὲ δὲ καταφρονοῦντας, ὅτι ἐν χρῷ κέκαρμαι, καὶ ἀρρενωπὸν βλέπω, καὶ σκυθρωπὴν δοκῶ ὁμῶς δὲ, ἢν ἐθέλησῃ ἀκῶσά με λεγέσθης, παρὲν ποικίλῳ δικαιοτέρα ταύτης εἶναι. τῷτο γὰρ τοι καὶ τὸ παρὸν ἐγγλημά ἐστιν, ὅτι ὅπως ἐταίρικῶς ἐσκευασμένη τῷ ἐπαγωγῷ τὸ ὄψος,

caussa, tum pro ipso necessarij. Dixi. Vos autem jam considerate, cum utra nostrum esse illi fuerit melius.

18. MERC. Age sane, nolite cunctari, ferte suffragia, surgite. Judicare oportet etiam alios. JUST. Omnibus, una excepta, vincit Academia. MERC. Mirum non est, esse aliquem, qui suum Ebrietati calculum adjecerit.

19. Sedete jam, quibus fortito obvenit judicare causam Porticus contra Voluptatem de amatore. Infusa jam est aqua. Tu jam, varie picta, (Pocile) dicit.

20. PORT. Non ignoro equidem, Judices, quam speciosam contra adversariam mihi dicendum sit, quin vestrum etiam plerosque video conjectis in istam oculis ei arridere, me autem despicere quod in cute sum tonsa, virili vultu, & tristis atque severa videor. Tamen si volueritis audire sine dicentem, confido multo me justiora prae ista dicturam. Nimirum hoc ipsum etiam praesens crimen est, quod meretricie ita ornata, illo vultu illice, meum amato-

^a Ἄγε δὴ] Ἄγεις Fl. sine δὴ. Vulgata vero est in P. cett. ^d Καί] Non legitur in Fl.

^b Ἀνάστητε] Deficit in Fl. ^c Ἄλλοις] Sic Fl. Ἄλλοις

13. Ὅτι ἐν χρῷ κέκαρμαι] Ὅτι οἱ Στωϊκοὶ τὰς κεφαλὰς ἔσταν διόλου κικααρμένοι, ὡς οἱ Μοναχοὶ τῶν P.

98. Ἄγε δὴ] Et si plural. μέλλει sequitur, nihil tamen opus est Florentinae lectione ἄγεις. Nam ἄγε sequente plurali bene multis jam confirmavit Steph. in Thef. Sic Φίσι ap. Aristid. p. m. 415. T. I. in Or. Leuctr. I. Φίσι δὲ πρὸς Διὸς, εἰ ταῦτα ἔσταν οἱ Θεοβαῖτις πρὸς ὁμῶς. Ne quid plura in re manifesta. Latini similiter Age, videamus; pro agito. Cic. pro Leg. Man. c. 14. pr. Age vero — considerate.

99. Ἄλλοις] Recte ἄλλοις Fl. nam & sic c. seq. δὲ πρὸς ἰδίαν τῇ Ἀκαδημίᾳ. Item c. 24. δικάζεται μοι. Et licet accusativus δίκην saepe addatur huic verbo; tamen dativum personae habet, quando pro dicere dicitur hic, ut hic, ponitur. Ideoque id recipiendum contra ceteras Edd. existimavi.

1. Πάσαις — κρατεῖ] Ἐφῆμι subaudiri, pluribus docet L. Bos de Ellipsis, p. 207 — 8.

3. Τινα — τιθέμενον] Ἐφῆμι & hic intelligi docet eadem L. Bos de Ellipsis, p. 206.

6. Ἡ κατάγραφος] Ἡ κατάγραφος, ἡ τὰ ποικίλα. d. c. ἡ ποικίλος κατάγραφος, sive ἡ τοῖς ποικίλοις καί-

γογραμμένη.

Ibid. Ἡ τὰ ποικίλα] Ob insignes in ea porticu picturas. De phrasi vide N. Δ. X. c. 4. & alia quae ibi indicantur exempla.

Ἡ τὰ ποικίλα] Conf. etiam de hac ellipsi, c. 9. & Gall. c. 14. Gajus rem quidem exposuit, ellipsin minus adcurate adsecutus. ἔχουσα enim intelligi, ex superioribus locis videbis, & res est notissima.

13. Ἐν χρῷ κέκαρμαι] V. Theophr. Char. Μοναχ. p. 34. & nostrum B. pr. c. 20. Ἐργ. c. 18. cum notis.

19. Τὸν Διονύσιον] Τὸν Ἡρακλειώτην. F. G. Ibid. Διονύσιον] Stoicus hic clarus inter Zenonis discipulos memoratur a Diog. Laert. p. 173. B. qui tamen postea molestissima lippitudine laborans, a suis tandem defecit, doloremque inter indifferens ponere desiit.

21. Ἡμῶν] Leg. ὁμῶν. M. du S. Ἡμῶν] Non dubitavi hoc contra Edd. recipere; quia sensus ornamento requirit, & mihi in eo propter

so-

rem virum tunc temperantem, Dionysium, deceptum ad se traduxit : quamque antez vos modo causam judicaverunt iudices inter Academiam atque Ebrietatem, ea praesenti causae gemina est. Dispicite enim nunc, utrum porcorum instar humum spectantes in voluptate vivere deceat, magnanimum nihil cogitantes ; an post honestatem collocato, quod delectat, liberos liberaliter philosophari, neque dolorem, ut invidium quiddam, metuentes, neque suave quod est mancipiorum more sequentes, quaerentesque felicitatem in melle & ficibus ? Tales enim escas imprudentibus ista proponens, & laborem velut terriculamentum quoddam ostentans, plerosque ad se allicit : in quibus etiam miserum istum, nostras ut habenas excuteret, adduxit, cum observasset aegrotantem : neque enim sanus unquam orationem illius admissurus erat. Verum quid ego isti indignor, quae ne Dis quidem parcat, sed eorum calumnietur providentiam ? Itaque si sanum sequi iudicium volueritis,

ἐρασὴν ἐμὸν ἄνδρα τότε ὡφρονα τὸ Διονύσιον φανακίσασα, πρὸς ἐαυτὴν θεύσασα, καὶ ἢ γε οἱ πρὸς ὑμῶν δίκην ἐδίδασκεν τῇ Ἀκαδημίᾳ, καὶ τῇ Μέθῃ, ἀδελφὴ τῆ παρῆς δίκης ὅτιν' ἐξετάζει ὃ ἐν τῷ παρόντι, πότερα χοίρων δίκην νενευκότας σκᾶτω, ἢ δὲ μὲν δει ζῆν, μὴ δὲν μεγαλόφρον ὄπτιοντας, ἢ ἐν δευτέρῳ τῷ καλῶς ἔχοντι ἡγησαμένους τὸ τερπνόν, ἐλευθέρως ἐλευθέρως φιλοσοφῶν μὴτε τὸ ἀλγεῖν ὡς ἀμαχοι δεδογας, μὴτε τὸ ἡδὺ ἀνδραποδωδῶς προαιρημένους, καὶ τὴν εὐδαιμονίαν ζητῶντας ἐν τῷ μέλι, καὶ ταῖς ἰσχάσι τοιαῦτα ὃ αὐτὴ διέλεα τοῖς ἀνόητοις προτείνουσα, καὶ μορμολυτομένη τῷ πόνῳ, προσάγει ὃ αὐτῇ τὴν πολλὰς, ἐν οἷς καὶ τὴν δέλαιαν σκεῖνον ἀφηνιάσαι ἡμῶν πεποίηκε, νοσήντα τηρήσασα. καὶ ὃ αὐτὴ ὑγιαίνει πρὸς τὴν καλὴν τῆς ψυχῆς ταύτης λόγους. καίτοι τί δὲν ἐγὼ ἀναγκαστοίην κατ' αὐτῆς, ὅπως μὴ δὲ τὸ θεῶν φείδει, ἀλλὰ τὸ ὅτι μέλειαι αὐτοῦ τῷ Διὶ φείδει, ὅτε εἰ σωφρονεῖτε, καὶ ἀσε-

ὡ φρονα] Σώφρονα male Fr. f' Ὑμῶν] Correxerit Solan. Et marg. Δ1. Ἡμῶν enim Edd. omn. male. g Αὐτῶν] Deest in Fl.

33. Μορμολυτομένη] Ταρτάρουσα. V.
35. Ἀφηνιάσαι] Φυγῆναι. V.

38. Ὅπως μὴ δὲ θεῶν φείδειται] * Διὰ τῶν Ἑπικουρίων ὁπότε μὴ ἀλλοῖς μὴ ὅπως, ἡδὲν δὲ προτείνουσαι. V.

* Διὰ τῶν Ἑπικουρίων] Propter Epicureos hoc. ἀλλοῖς γὰρ, solis voluptatibus indulgentes. C. Pro ἰσχυροῦς lege ἰσχυροῦ. M. du S.

soni vicinitatem, quem jotacismus plane confundit, aberratur in Codd. quorum auctoritas hic parum valere debet, quandoquidem res ipsa loquitur. Optime etiam Cl. Gesner. sponte in versione dederat, ante vos.

J.F.R.

22. Ἀδελφὴ τῆ παρῆς δίκης ἐστίν] Ab Erasmo Benedictus accepit quasi quadam soror praesentis causa est, captata elegantia, ut mihi videtur, praeter mentem Luciani, qui si tale quid intellexisset, scripsisset quod ὅτι τῆς ἀδελφῆς. Sed nunc simpliciter ἀδελφῆς ei ponitur pro aequali & simili, ac plane ut infra, πρὸς ἡμᾶς γὰρ τὸ τοῦτο ἵσταναι ἔστι.

J.F.G.

33. Τὸ πόνος] Queritur de Graecis Cicero, quod, etsi copiosior est eorum lingua, vocem hanc dolori simul & labori communem fecerint, Tusc. II. 14. in quo a Budaeo reprehenditur Comment. p. 750. Ed. Steph. Sed immerito, uti vel ex hac & sequenti oratione satis patet. Cl. Davisius etiam iniquum hic erga Graecos fuisse Cicronem inde se arguere putat, quod

labor inter Latinos etiam doloris obtineat potestatem, quod duobus locis Plautinis conficere se putat.

M. du S.

37. Τί δὲ] An τί σὺν αὐτῷ;
Τί δὲ] Si praemissum καὶ τοι παρακαλῶ, νενῆκε reddas, plane absolum videtur cum σὺν αὐτῷ iniungere. At si veritas aequi, ut c. 21. med. καὶ τοι τίς ἀπὸ κριτῆς αἰσχύνη quis iudex &c. deinde vero, possit & stare. Sed non voluit negationem proferre Lucianus. Ait enim Stoa : Quid ego querar de injuria mihi illata? Deos ipsos injuria adicit, ideo non tam propter me, quam propter Deos eam punite. Id est, minor est mea quam patior injuria, ideoque quid adeo ei succenseam? Immo videtur argute imitari morem philosophorum sive Theologorum, qui non sua sed Dei causa se dolere discitant, ut vindictam eo graviores consequantur.

J.F.R.

38. Ὅπως] Pro quandoquidem, ut Latiborum nōl. Vid. Dial. proximo Itar. c. 9. pr.

J.F.R.

45. Πλὴν

ἀσεβείας ἀν δίκην λάβοιτε παρ' αὐτῆς.
 ἤκειον δὲ ἐγώ γε ὡς ἐδὲ αὐτὴ παραιοσκύ-
 ζαι ποιήσασθαι τῆς λόγου, ἀλλὰ τ' Ἐπί-
 κυρον ἀναβιβάσει) συναγορεύουσα. ἔτως ἐν-
 τρυφᾷ τῷ δικαστηρίῳ. πλὴν ἀλλὰ ἐκείνῃ
 γε αὐτῇ ἑρωτᾷτε, οἷος ἀν οἷε) γενέσθαι
 τ' Ἡρακλέα, καὶ τ' ἡμέτερον Θεσεία, εἰ
 πεισθέντες τῇ ἡδονῇ, ἐφυγοῖ τῆς πόλεως;
 ἐδὲν γὰρ ἀν ἐκώλυε μετ' ἡν ἀδικίας εἶναι τ'
 γῆν, ἐκείνων μὴ ποιοσάντων. ταῦτα εἶπον,
 ἐπ' αὐτῷ τοῖς μακροῖς τ' λόγων χαίρουσα. εἰ
 δὲ γε ἐβλήσειε χεῖρ μικρὸν ἀποκρίνασθαι μοι
 συνερωτώμεν, τάχις αὖ γινώσκω τὸ μη-
 δὲν εἶσα. πλὴν ἀλλὰ ὑμεῖς γε τῷ ὅρκῳ
 μνημονεύσαίτες, ψηφίσαδε ἥδη τὰ εὖορκα,
 μὴ πεισθέντες Ἐπικύρῳ λέγοντι μηδὲν ὅπι-
 σκοπεῖν τ' παρ' ἡμῖν γιγνομένων τῆς δυνά-
 μει. EPM. Μετάστει. Ὁ Ἐπίκυρ, ὑπὲρ
 τῆς ἡδονῆς λέγει.

impietatis etiam poenam ab ista sumseritis.
 Audivi equidem neque ipsam ad dicendum
 se comparasse, sed Epicurum adducturam
 esse Patronum: adeo tribunalis majestatem
 per delicias conculcat. Verum illud certe
 istam interrogate, quales putet futuros fuis-
 se Herculem & vestrum Theseum, si, vo-
 luptatis castra secuti, fugissent labores. Ni-
 hil enim impediēbat quo minus injustitiae
 plena esset terra, illis detrectantibus labo-
 rem. Haec dixi non vehementer gaudens
 longis orationibus. Si vero voluerit in bre-
 vi altercatione mihi respondere, celerrime,
 quam nihil sit, intelligatur. Verum vos
 jurisjurandi memores, religiose jam ite in
 suffragia, nec Epicuro credite dicenti, ni-
 hil inspicere eorum, quae apud nos sunt
 Deos. MERC. Transi. Tu Epicure, pro
 voluptate dicito.

21. EPIC.

a [Ἦκειον] Ἀκούω Fl. b [Ἐρωτᾷτε] Πρότερον ἑρωτᾷτε G. c [Ἠμέτερον] Ἰμῆτερον Schol. Nil mut. Fl. f. P. &c. d [Πεισθέντες] Restitui ex Angl. G. P. & marg. At. Προσθέντες Edd. male. e [Αν] Omittit Fl.

47. Τὸν ἡμέτερον Θεσεία] Ἀθηναῖοι γὰρ οἱ Θεσείας, Ἀθηναῖοι δὲ οἱ Δικάζοντες. V.

45. Πλὴν ἀλλὰ ἐκείνῃ γε αὐτῇ ἑρωτᾷτε, οἷος ἀν οἷται
 γενέσθαι τ' Ἡρακλέα, καὶ τ' ἡμέτερον Θεσεία, εἰ προδόντες
 τῇ ἡδονῇ ἐφυγοῖ τῆς πόλεως] Verumptamen illud ab ipsa
 quaerito, quales putet fuisse nostrum Herculem & The-
 seum, num voluptati indulgentes, evitarint labores. Ni-
 hil hic reprehendo, sed moneo tantum in prioribus
 verbis πρότερον inserere Ms. ἐκείνῃ γε αὐτῇ πρότερον ἑρω-
 τᾷτε, haec prius illam interrogate. dein pro προδόντες
 in illo, ut & Anglicano scribi πεισθέντες. num persuasi
 a voluptate, ut alludat ad Herculem Prodicium apud
 Xenophontem, cui voluptas omnibus modis persua-
 dere conabatur, ut sua sequeretur castra. f. G. G.

47. Ἠμέτερον] Solan. Functinae adscripsit, male

Scholiasen ἡμέτερον habere. Gesnerus contra deletο v.

ἐμ. edi voluit, & huic adsentior. Thesea vestrum

enim melius procedit quam nostrum, etsi suum quo-

que Thesea Stoa dicere queat, tamen minus commo-

de. Sed quia nulla Edd. praecit, & vulgatam retinui,

& versionem ei contrariam. f. F. R.

Ibid. Eἰ προδόντες] Angl. si πεισθέντες. f. B.

52. Κατὰ μικρὸν ἀποκρίνασθαι] Nimirum Porticus, i.

e. Stoica philosophia, loquitur, quae minutis interro-

gationibus, & quasi minutis, quod proposuit, efficit,

Cic. Parad. praef. Vel, ut idem de fin. 4, 3. pungit,

quasi aculeis, interrogationibus angustis. Porro hanc

esse altercationem, satis Quintilianus docet. f. M. G.

Κατὰ μικρὸν ἀποκρίνασθαι] Conf. c. 22. f. & 28. m.

ubi διούλαβα & κομμάτινα proponit ἐρωτήματα. A-

deoque simili modo praecise sibi postulat responderi.

f. F. R.

53. Τὸ μηδὲν εἶσα] Conf. supra de Merced. Cond. c.

16. καὶ τὸ μηδὲν εἶσα. f. F. R.

55. Ψηφίσαδε ἥδη τὰ εὖορκα] Jusjurandum religioso

servandum decernite. f. G.

58. Ὁ Ἐπίκυρ — λέγει] Nihil novi est nomina-

tivum sic pro vocativo poni, neque id mirum, si vel

nominativus ipsi vocativo additur interdum, ut apud

Homer. Il. Δ. 189. φίλῳ δ' Ἀχιλλεύῳ. Non enim ad-

dam quod sexcenties apud eundem occurrit, ματίῳ

Ζεὺς; id quod S. Clarke ad Il. A. 175. non pro vocati-

vo admittit, sed antiquum nominativum Macedonicum

esse tradit. Esto! quia nimis anomalum foret adje-

ctivum ab suo substantivo ita dissentire. Verum tum

quoque dicendum, φίλῳ olim φίλῳ in vocativo so-

nuisse, non φίλῳ. Interim purus ejusmodi nomina-

tivus, qualis hic in Luciano, non potest negari pro

vocativo valere, quia articulus additur, veluti & ap.

Homer. Il. Γ. 275. & seqq. Ἠλέϊς δ', ἡ παρ' Ἰφάρῳ

καὶ παρ' Ἰπασκείῳ, καὶ πάλῳ — μάστιγι ἐστίν. Ubi

Didymus etiam Ἠλέῳ pro ἡλέῳ positum ait. Adde

No-

21. EPIC. Non longa apud vos oratio-60
ne utar, Judices, neque enim multis mihi
argumentis opus est. Sed si quidem incan-
tationibus quibusdam aut venenis, quem
amatorem suum dicit Porticus, Diony-
sium, adegit voluptas, ab ista ut segrega-
tus ad se respiceret; venefica videatur me-
rito, & damnetur injuriarum, usa nimirum
veneficiis in amatores alienos. Si quis vero
liber in civitate libera, legibus non prohi-
bentibus, exosus istius insuavitatem, &
quam velut coronidem laborum venire tan-
dem ait felicitatem, nugas esse ratus; evi-
tatis tortuosus illis argumentationibus & la-
byrinthorum similibus, ad voluptatem
transfugit lubens, rescissis velut vinculis
quibusdam illis argumentorum cirris, ho-
minem sapiens, non stipitem; & laborem,
id quod est, malum, suavem autem volu-
ptatem arbitratus: huncne excludere oportet?

ΕΠΙΚ. Οὐ μακρὰ, ὦ ἄνδρες δικα-
ταί, πρὸς ὑμᾶς ἐρῶ. δεῖ γὰρ εἰδὲ πολλῶν
μοι τῶν λόγων. ἀλλ' εἰ μὲ ἐπὶ πᾶσι τισιν, ἢ
Φαρμάκοις, ὃν Φησὶν ἐρατὴν ἑαυτῆς ἡ Στόα
τὸ Διονύσιον καλῆν ἀγκασε, ταύτης μὲ ἀπέ-
σχεσθαι, πρὸς ἑαυτῷ δὲ βλέπειν ἢ ἡδονήν,
Φαρμακίς ἂν εἰκότως ἔδοξε, καὶ ἀδικεῖν ἐκ-
κρίνο, ὅτι τῆς ἀλλοτριῆς ἐρατᾶς μαχα-
νεύουσα. εἰ δὲ τις ἐλευθέρῳ, ἐν ἐλευθέρῳ τῇ
πόλει, μὴ ἀπαγορευόντων τῶν νόμων, τῷ ὄντι
αὐτῆς ἀνδρῶν ὡς μουσαχθεῖς, καὶ ἢν Φησι
κεφάλαιον τῶν νόμων τὴν εὐδαιμονίαν ὡς ἀ-
γίγνεσθαι λῆρον οἰκίῃς, τῆς μὲ ἀγκύλης
ἐκείνης λόγους, καὶ λαβυρίνθοις ὁμοίους
ἀπέφυγε· πρὸς δὲ τὴν ἡδονὴν ἀσμενῶς ἐδρα-
πέτευσεν, ὥσπερ δεσμά τινα ἀπακόψας
τὰς τῶν λόγων πλεκτάνας, ἀνθρώπινα καὶ ἐ-
βλακώδη φρονήσας· καὶ τὴν μὲ πόσον, ὅπερ
ἔστι, ποσηρὸν, ἡδέϊαν δὲ τὴν ἡδονὴν οἰκίῃς,
ἀπο-

f⁷Ω] Non habet Fl. g Μουσυχθεῖς] Recte sic Fl. P. V2. S. Μουσυχθῆς f. Fr. H. B1. h κεφάλαιον] Ἐπὶ κεφαλῇ. G. P. Nil mut. Edd. i ἀγκύλης] Ἀγκύλης f. H. 1. & 2. male. k λαβυρίνθοις ὁμοίους] λαβυρίνθος ὁμοίους Fl. Nil mut. P. l Διακόψας] Restitutum ex P. L. Ἀποκόψας Angl. Ἀπορήψας Edd. absurde.

72. Τοὺς μὲ ἀγκύλης ἐκείνης λόγους] Τοὺς ἀεὶς φρασεολογίας, λέγει δὲ τοὺς συλλογισμούς. V.

*Εκείνης] Ad Lucianum hoc adcommodavit Idem quum ἐκείνη legeretur in Edd. unde pro varia lectione possit haberi. f. F. R.

Nostrum infra c. 33. pr. Ὁ Διάλογος — λόγους. f. F. R.

65. Πρὸς ἑαυτὴν — βλέπειν] De hoc Graecismo conveniente cum Belgicismo, vid. Fratris nostri consulti-
tissimi G. O. Reitzii Belgam Graeciss. p. 446. f. F. R.

70. Καὶ ἢν Φησι κεφάλαιον τῶν νόμων τὴν εὐδαιμονίαν ὡς ἀ-
γίγνεσθαι λῆρον οἰκίῃς, τοὺς μὲ ἀγκύλης ἐκείνης λόγους, καὶ
λαβυρίνθοις ὁμοίους ἀπέφυγε] Vertitur: Et quam laborum
caput, felicitatem provenire dicit, nugas ratus, obli-
quos illos sermones & labyrinthis similes evitavit. In
Ms. legitur καὶ ἢν Φησι ἐπὶ κεφαλῇ τῶν νόμων. Ἐπὶ κεφα-
λαίῳ, ἐν κεφαλῇ, & apud Thucyd. ἐν κεφαλῇ est
pro verbo, quod & Latinis, denique, aut, ut Cicero,
quid quaeris? noli quaerere. Idcirco sic vertes: Et
quam, ut uno verbo dicam, laborum ait felicitatem esse,
pro nugas habens, ambiguos illos sermones, & labyrinthis
similes evitavit. quamvis vulgatam non damnam,
quae sic potest explicari commode, & quam felicita-
tem, caput seu summam omnium laborum, ait esse, pro
nugas habens. f. G. G.

71. Παραγίγνεσθαι] Glossa videtur, veteres Codd. in-
spicienti. f. G. G.

Παραγίγνεσθαι] Vellem libri praeirent, ex quibus nil
Tom. II.

varietatis notatum invenio, & lubens illud ὡς ἀγί-
γνεσθαι cum Gajeto ejicerem, quod licet ita construi
possit, ut sensum aliquem fundat; tamen quanto con-
cinnius fluat oratio, si exulet, facile adparet. f. F. R.

75. Ἀπορήψας] Angl. ἀπορήψας. f. B.
Διακόψας] Ita P. & L. In vulgatis ἀπορήψας, pro
quo scriptum fuisse ἀπορήψας arbitror; certe in A.
ἀποκόψας legi testantur. M. du S.

77. Πόσον — ποσηρὸν, ἡδέϊαν — ἡδονήν] Non assequi-
tur interpretatio ulla suavitatem hujus loci. Etymo-
logiis frequenter utebantur Stoici. Domestico igitur
quali argumento utitur Epicurus. Ποσηρὸν esse qui ne-
gabitur τὸ πόσον, a quo ποσηρὸν dicatur? Videntur au-
ctores linguarum laboris notionem cum malo saepe
junxisse. Docent hoc Ebraeorum מַעֲשֵׂה, Graeca πο-
σηρὸς & μοχθηρὸς, i. e. παροτρυντικός, παροτρυντικός, Latino-
rum laborare morbo, invidia &c. Cives mei in Fran-
conia morbum sacrum sive comitalem vocant saepe
die arbeit: quo eodem vocabulo etiam in partus do-
loribus utuntur. Similiter deinde Noster πόσον de mor-
bo Dionysii adhibet. f. M. G.

LIII

79. Ἀπο-

Ἀποκλείειν ἐχρῆν αὐτὸν, ὥσπερ ἐκ ναυραγίας
 λιμνῇ^a προσνέοντα, καὶ γαλήνης ἐπιθυμῶν-
 τα, συνωδύντας ἐπὶ κεφαλῇ ἐς τὸ^b πόνον,
 καὶ ἐκδίδον τὸ ἄλγιον παρέχον ταῖς ἀπορίαις,
 καὶ ταῦτα ὥσπερ^c ἐκείνῳ ἐπὶ τὸ^d ἔλεος
 βωμὸν ἐπὶ τὸ^e ἡδονὴν^e καταφεύγοντα; ἵνα ἢ
 πολυθρύλλητον ζρετῶν δηλαδὴ ἐπὶ τὸ ὄρθιον^d
 ἰδρῶτι πολλῶ ἀνελθὼν ἴδῃ, κατὰ δὲ ὅλα
 ποιήσας τῷ βίῳ, εὐδαιμονίῃ^μ τὸ βίον;

tebat, tanquam ex naufragio adnatantem
 ad portum, & tranquillitatis cupidum prae-
 cipitemque impellere ad laborem, & velut
 dediticium tradere infelicem hominem de-
 sperationi, idque cum velut supplex ad mi-
 sericordiae aram, sic ad voluptatem confu-
 gerit: ut nimirum celebratissimam illam
 Virtutem, per ardua multo sudore enifus
 videat, ac deinde tota vita in aerumnis con-
 sumpta, beatus sit post vitam? Ecquis vero ju-

^a Προσνέοντα] Προσνέοντα L. Προσνέοντα Fl. Ceterae quod edidimus. ^b Πόνον] Πόνον, melius responderet alle-
 goriacae, Pell. ^c Ἐκείνῳ] Receptum ex G. Οἰκίῳ Edd. ^d Ἐλπίς] Ἐλπίς Fl. male. ^e Καταφεύγοντα] Sic
 Edd. constanter. Καταφεύγοντα G.

83. Τῷ ἔλεος βωμὸν] Βωμὸς ὑπάρχει παρ' Ἀθηναίους τῷ
 (1) ἔλεος, ἐν ᾧ οἱ ἀδικούντες, ἵνα ἐλεηθῶσι, κατέφυνον. V.
 90. Τὸ καλὸν ἀγαθὸν οἰόμενοι εἶναι] (2) Τριχῶς ἔλεος
 οἱ Στωϊκοὶ τὸ ἀγαθόν· τὸ μὲν πρῶτον ἐστὶν πηγὴς ἔχει
 χάριτα, ὃ ἐξ ἀφορίστου, ἀγαθὸν εἶναι λέγουσι, ἀφ' οὗ συμ-
 βαίνει (3) ἀφελισμός (4) τὸ πρῶτον εἶναι αἰτίαν ἐξ οὗ ἡ δύ-
 τερος, καθ' ὃ συμβαίνει ἀφελισμός, ὥσπερ ἡ θερμαινόμενος
 τις ψυχὴ τὸ ὅσον ἀπαλλάττει, καὶ τὸ θερμαίνει, ἀλλὰ
 τὸ θερμαίνει αἰτίαν τὴν ἀφελισίας. καὶ τρίτον ἔλεος ἀγαθὸν
 κοινότερον ἐστὶν τὰ ἡμεῖς ἀγαθόν, τὸ οἰοῖται ἀφελισμός,
 ὅτι καὶ τὸ ὅσον ὄντως ἀφελισμός, ἀλλὰ τὸ ἐξ οὗ ἡ δύ-
 τερος αἰτία ἐστὶν τὸ κακὸν εἶναι τρίτον. τὸ, τὸ ἀφ' οὗ συμ-
 βαίνει βλάπτει, ὡς ὁ καὶ οὗτος ἀπὸ πυρός· καὶ τὸ καθ' ὃ,
 ὡς ὁ χερμαίνει ὑπαίθετον ἀγαθὸν ἐκείνου, καὶ τὸ κοινότερον
 καὶ ἐπὶ τὰ ὄντως ἀγαθὸν, ὡς ἡ φάσκει τις, πρὸς τὴν
 (5) αἰσθησὶν ἀποβλέπει τὸ σφροσύνης εἶναι πόσις αὐτὸν
 ἐκδόντα ἀκαρῶς ἀγαθόν. τούτων δὲ τὰ ἀγαθὰ τὰ μὲν εἶ-
 ναι περὶ ψυχῇ, τὰ δὲ ἐκτός· εἴτε περὶ σῶμα, εἴτε ἐξ
 τὰ κυρίως ἐκτός, τὰ δὲ ἔτε κατὰ ψυχῇ, ἔτε ἐκτός. ὥ-
 περ ὅσα φίλιστα μὲν πρὸς ἡμᾶς ἢ τὰ ἅπαντα ὅσα ἔχουσιν, τὰ
 μὲν γινώσκοντες ἡμᾶς εἶναι, ἀλλὰ δὲ σκεδάζοντες εἰς ἡμᾶς
 ἀρετὰς. ἀναλόγως τούτοις ἐστὶν καὶ τὰ κατὰ τρίτην ἔχει ἀγα-
 θόν. καὶ ἐπὶ τὰ ἀγαθὰ τὰ μὲν εἶναι φασὶν ἀγαθόν, ὡς τὰς
 ἀρετὰς· τὰ δὲ, ἔστι, ὡς τὰ πειρησιασμένα. τὰ δὲ ἔτε ἔστι,
 ὅτι ἀγαθόν, ὡς αἱ κατὰ τὰς ἀρετὰς ἐκείνου, οἷον ἡ
 (6) φρονήσις, ἡ δικαιοσύνη, καὶ τὰ ὅσα ἄλλα. ἀναλό-
 γως ἐστὶν καὶ περὶ ψυχῇ κακίαν, ὡς φθόνος, καὶ φθονός, καὶ
 φθονός. καὶ αὐτὴ τὸ ἀγαθὸν τὰ μὲν εἶναι τελικόν, τὰ δὲ

ποιητικόν, τὰ δὲ (7) τελικόν ἐστὶν ποιητικόν. ὃ μὲν ἔστι φρί-
 νησις ἀνθρώπου ἐστὶν φιλοφροσύνη, ποιητικὸν ἀγαθόν· χάριτα δὲ
 καὶ εὐφροσύνη καὶ (8) θάρρος, καὶ φρονήσις ἀρετῆς, τελι-
 κόν μόνον· αἱ δὲ ἀρεταὶ πᾶσαι ἐστὶν τελικὰ ἐστὶν ποιητικὰ. καὶ ὅ-
 λητερος τὴν εὐδαιμονίαν ἐστὶν συμπληροῦσι, μὴ αὐτῆς
 γινώσκοντες. ἀναλόγως δὲ ἐπὶ τὸ κακὸν κατὰ τὸ ἡμεῖς
 εὐδαιμονίας προΐστων. καὶ ὅ ἐκτός ἐστὶν ἀφρονία, ἐστὶν ἐχθρὸς,
 ποιητικὸν κακόν· λυπη δὲ, καὶ δυσελπίδια, καὶ φόβος, καὶ
 ἀφροσύνη ἀρετῆς, ἐστὶν πλημμελὴς κίνησις, τελικόν μόνον·
 αἱ δὲ κακίαι πᾶσαι, καὶ τελικὰ ἐστὶν ποιητικὰ. καὶ ὅ-
 λητερος ἐστὶν συμπληροῦσι τὴν κακοδαιμονίαν· σῶμα δὲ ἔστι
 ζῶν ἐστὶν διανοία ἐστὶν ψυχῇ ἐστὶν ἀρετῇ ἀρετῇ, καὶ
 τὸ σῶμα ἐστὶν ἐκτός· ἡμεῖς ἡμᾶς πρὸς ἡμᾶς λέγουσι, καὶ ζῶν
 εἶναι αὐτὴν, καὶ ζῶν, καὶ αἰσθάνειν, μάλιστα τὸ ἡμεῖς
 αὐτῆς μέρους, ὃ ἐστὶν διανοία καλοῦσιν. ἀλλὰ ἐστὶν ἀρε-
 τῇ ζῶν φασί, ζῶν δὲ τὸ ἀνθρώπου ὄντως λογικόν, ὅ-
 λητερος, φῶντι πολιτικόν. καὶ τὴν ἀρετὴν πᾶσαι τὴν περὶ ἡ-
 μᾶς ἐστὶν εὐδαιμονίαν ἐστὶν τὸ τελικόν, λογικὸν εἶναι φασί.
 καὶ τὴν μὲν εὐδαιμονίαν ζῶν ἀνθρώπου εἶναι ἐστὶν ὁμολογημέ-
 νον τῇ φύσει· τὸ δὲ τελικόν ὁμοῦς τὸ ὁμολογημένον ζῶν.
 τούτων δὲ ἐστὶν τὰ κατὰ (9) ἀναλόγως ἐστὶν σῶμα ζῶν, ὡς
 τὸ μαχομένον ζῶντι κακοδαιμονιούσιν. (10) διότι δὲ αὐ-
 τὴν εὐλογίαν ζῶν, ἐστὶν τῇ κατὰ φύσιν ἐκλογῇ ἐστὶν ἀρε-
 τῇ. Τριχῶς δὲ τὸ τελικόν φασί, τὸ τελικόν ἀγαθόν, ὡς
 ἐστὶν τὴν φιλοσοφίαν τὴν ὁμολογίαν λέγουσι τὸ τελικόν εἶναι ἐστὶν
 σκεπτόν, οἷον τὸ ὁμολογημένον βίον· καὶ τρίτον τελικόν, τὸ
 ἔχον τὸ ὀρεκτὸν, ἵπ' ὃ πάντα τὰ ἄλλα ἀναφέρει. τὰ δὲ
 μάλιστα τὰ ἀγαθὰ ἐστὶν κακὴν ἀνάφορα λέγουσι, οἷον τῶν,

(1) Ἐλπίς] Hic scriptum fuit ἔλπίς, quod nempe Librarius
 distanti minus attentus affines sonos τῷ Ε & τῷ Α I confunde-
 rit. Vid. praefationem praefixam Scholiis primi Voluminis.

(2) Τριχῶς] Nihil adscriptum erat, quo pertineret hoc Schol.
 Sed facile quo spectaret, inveni.

(3) Πειρησιασμένοι] Post hoc verbum inferebatur in C. ὥσπερ
 ἡ θερμαινόμενος.

(4) Τὸ πρῶτον] Πρῶτον Exc. G. & V. In C. haec decurra-
 ta sunt, & sequ. fere omnia omissa.

(5) Αἰσθάνειν] Exc. G. αἰσθάνομαι. & V. quod in Impr. prave

adscriptum editum est.

(6) Φρονήσις] V. & Exc. G. φρονήσις. In Impr. erat
 φρόσις.

(7) Τελικὸν καὶ ποιητικόν] Sic recte V. & Exc. G. In priore
 Impressio erat articulus ante τελ. & ποιητικόν.

(8) Θάρρος] L. θάρρος; quamvis in C. G. etiam sic scri-
 batur.

(9) Ἀναλόγως] Ἐπεὶ λόγος V. Sic mutavit primus Editor.

(10) Διότι] Διότι V. i. e. Διότι.

79. Ἀποκλείειν ἐχρῆν] Interrogative pronuntiandum,
 usque ad εὐδαιμονίῃ μὲν τὸ βίον; F. G. Id igitur ut sic

ret, curavi.

81. Εἰς τὸ πόνον] Non damno hanc lectionem; sed
 quid

J. F. R.

justior iudex hoc ipso videri potest? qui etiam eorum quae a Porticu docentur gnarus si quis alius, & solum quod honestum est idem bonum ad eum diem arbitratus, cum deinde didicisset malum esse laborem, quod ex duobus melius probaverat, illud elegerit? Videbat nempe, arbitror, eos qui de tolerantia & patientia doloris multa disputant, privatim colere Voluptatem: & 5

χήτοι τίς ἂν κριτὴς δικαιοτέρῳ δόξειεν αὐ-
 τῷ ἐκείνῳ, ὅς κ' τὰ πρῶτα τῷ Στοᾷ εἰδώς,
 90 οἱ καὶ τίς ἄλλῳ, καὶ μόνον τέως τὸ καλὸν
 ἀγαθὸν οἴομεν εἶναι, μέλαμβαν ὥς κα-
 κὸν ὁ πρῶτος ἦν, τὸ βέλτιον ἐξ ἀμφοῖν
 95 δοκιμάσας εἴλεο. ἑώρα γ', οἶμαι, ἑτὺς
 πρὸ τῷ καρτερῶν καὶ ἀνέχεσθαι πόνους πολλὰ
 99 διεξίσχοντας, ἰδίᾳ δὲ ἢ ἡδονῇ θραπυεύσας,

f Δοκιμάσας] Sic Fl. J. H. Fr. B1. S. Δοκιμασθῆναι P. A. g Τὰς — πᾶν] Ταύτας — τὰς πᾶν Fl. sola.

ὄντιον, πλοῦτον, πέναν, χολήν, ἀχολίαν. καὶ ταῦτα δι-
χῶς ἰοῦσι· καθ' ἓνα μὲν τρόποι τοῖς μὲν ἀγαθοῖς, μὲντε κα-
κοῖς· καθ' ἑτέροις δὲ, τὰ μὲντε ὁρμῆς μὲντε ἀφωρμῆς ποιεῖται,
ὡς τὸ ὠρεπτιᾶς ἢ ἀρεπῆς ἔχουσιν τὰς τριχάς, ἀλλὰ ἐν τῇ σῇ
μυῖν ἐπὶ ἡμῶς τὰ μὲν εἶναι φασὶν κατὰ φύσιν, τὰ δὲ
παρὰ φύσιν, τὰ δὲ ἕτε κατὰ φύσιν, ἕτε ὠρεπτιᾶς φύσιν.
κατὰ φύσιν μὲν ἔχουσιν, ὄντιον, αἰσθητικῶν ἀρτίστη· ὠρεπτιᾶς
φύσιν δὲ ἴσον, ἀδύναμι, πῆρσιν, καὶ τὰ τοιαῦτα· ἕτε δὲ
ὠρεπτιᾶς φύσιν, ἕτε κατὰ φύσιν ψυχῆς παραφασὶν ἐν σῶματι
τοῦ, καθὼς ἢ μὲν ἐστὶ φάσμα ψυδῶν διελικῇ, ὡς ἐπὶ τῷ ἀλο-
γιστῶς ἐνισαμένω ἐ καρτεροῦνται, τὸ δὲ τρωτῶν ἐ πῆρ-
σεως διελικῇ, καὶ τὰ ὅμοια ταῦταις. τῷ δὲ ἀδελφῶν τὰ μὲν
λέγουσι προσηγμένα, τὰ δὲ ἀποπροσηγμένα, τὰ δὲ ἑτέτερα.
καὶ τῷ προσηγμένω τὰ μὲν περὶ ψυχῆς εἶναι, ὡς εὐφύων, προ-
κοπήν, γνῶμην, δυνάμτητα διανοίας, καὶ τὰ ὠρεπτικῶν· τὰ
δὲ περὶ σώματος, ὡς ὄντιον, ἔχουσιν, εὐσισθησάν, καὶ τὰ ὅμοια·
ἐκτός δὲ ἐστὶ τέσσα, κτήσις συμμετρώ, ἀποδοχή ὠρεπτιᾶς ἀν-
θρώπου, καὶ τὰ ὅμοια. τριχῶς δὲ ἐν τῷ ἀποπροσηγμένῳ φά-
σμα ἀλόγων τοῖς προσηγμένῳ, καὶ ἀποψέμωσιν ἢ ἐκάστω τῷ
τριάων τῷ ἐκείνους ἀποδοδένται τὰ ἀντικείμενα· οἳ περὶ
ψυχῆς ἀποπροσηγμένα, ἀφύων, ἀπροκοπίαν, δυσμάθειαν,
νερβότητα διανοίας, καὶ τὰ ὅμοια· περὶ δὲ σώματος καχε-
ξίαν, ἀσθένειαν, δυσασθησίαν. περὶ δὲ τὰ ἐκτός, πῆρσιν,
τεκνοποιᾶς, καὶ ἀφωρμῆσιν ὠρεπτιᾶς ἀνθρώπου, καὶ τὰ ὅμοια,
ἕτε δὲ προσηγμένα, ἕτε ἀποπροσηγμένα, περὶ ψυχῆς μὲν
φαντασίαν, καὶ συγκατάθεσιν, καὶ ὅσα τοιαῦτα· περὶ σώ-
ματος, λυκόσθηαν, καὶ χαροπόσθηαν, καὶ ὀδὴν πᾶσιν ἐ πόνοι
ἐκτός δὲ ὅσα ἐστὶν ὄντα, καὶ μηδὲν χρησιμοι προσφωρμῶ-

πα, μικρὰν πατελλῶς παρίχεται χρειαί, ὡς ἡ ἐν ὤφει τῇ
 ἀνοσπῶν λαποδύχῃ τῇ δὲ ψυχῇ κυριωτέρως ἔσκη τῷ σώματι
 πρὸς τὸ κατὰ φύσιν ἔχει, δηλοῖσι ἔτι καὶ περὶ ψυχῇ κατὰ
 φύσιν ὄντα ἐ προσηγορίῃ, τῇ ἀξίαν ἔχει τῇ περὶ τὸ σῶ-
 μα, καὶ τῇ ἐκτός αὐτοῦ φύσιν ψυχῇ πρὸς ἀρτήν υπέρχει τῇ
 τῷ σώματι εὐφυνίας, καὶ ἐπὶ τῇ ἄλλαν ὁμοίως. ἔτι τῇ ἀδο-
 φέρων, ὁρμήν μὲν κινητικὰ ἐστίν, ὅσα κατὰ φύσιν, αἰὼν ἰσχύς
 ἀφορμὴς δὲ τὸ ὤφει φύσιν, ὡς ἰσχύς τὰ δὲ ἐθ' ὁρμῆς,
 ἔτι ἀφορμῆς, ὡς τὸ ἀπειρία, ἡ ἀρτίως ἔχιν τας ἐπι-
 χας, καὶ ἐπὶ τῇ κατὰ φύσιν ἀδοφέρων, τὰ μὲν ἐστὶ πρῶτα
 κατὰ φύσιν, ὡς κινήσις ἡ χρίσις κατὰ τοὺς (11) σπερματι-
 κούς λόγους γινώσκων, αἰὼν ὕλην ἐ ἀίσθησις λόγῳ δὲ τῷ
 καταλάφῃ ἐ ἰσχύ κατὰ μορφοῦν δὲ, ὅσα μετὰ κινή-
 σις ἐ χρίσις κατὰ τοὺς σπερματικὸς λόγους, αἰὼν χιρ
 ἀρτία, καὶ σῶμα ὕλην, καὶ ἀίσθησις μὴ πεπρωμένη,
 πρῶτα δὲ τὰ κατὰ φύσιν λεητά ἐστίν, φασίν, τὰ δὲ ὤφει
 φύσιν ἄλλατα. καὶ τὰ κατὰ φύσιν δὲ (12) ἑαυτὰ εἶναι λε-
 πτα ὅσα ὁρμῆς ἐστὶν κινητικὰ καταστροφτικῶς ἐπ' αὐτὰ, ἡ
 ἐπὶ τὸ ἀντάρχειν αὐτῶν, αἰὼν ὕλην, εὐαίσθησις, ἀπῆλκῃ,
 κάλλου σωματικῇ τὰ δὲ ἐτῆρα ὅσα ὁρμῆς ἐστὶν κινή-
 κα, ἀνεκτικῶς ἐφ' ἑτέρα, καὶ μὴ καταστροφτικῶς, αἰὼν πλῆ-
 τῃ, καὶ δόξα, ἐ τὰ ὅμοια. ἔδὸν δὲ τούτων δὲ ἑαυτὸ αἰρε-
 τὸν ἐστὶν ἀλλ' ὁ μὲν πλοῦτος ὤφει τρυφῶν ἡ εὐεργασίαν τῇ
 πύλας, ἡ δὲ δόξα δὲ ἀλζοῦσιαν, ἡ δὲ ὕλην ἐ εὐαίσθη-
 σις δὲ ἑαυτὰ αἰρέτα. V.

91. 'Ως κακὸν ὁ πόντος] Κακὸν ἡγῆται πόντον; καὶ τὴν ἡδονὴν δι' ἀγαθόν; πάντω μ' ἔν. V. (Locus est hujus ipsius opusculi. V. c. 22.) M. du S.

(11) *Σταμαίνης*] Sic V. bis. quam spec, alii dispiciant; ego dubito. M. du S.

(12) 'Εαυτῇ] Sic V. 'Εαυτῆ Edd. male.

quid si continuata metaphora dixit πόντον; J. M. G.
82. "Exodoti.] In Act. Apost. c. 2. 23. ἡδὸτος λαβόν-
τες. Ubi saepe laudatus Elsnor. hoc Luciani aliusque ve-
terum testimoniois iudicatos exponit, qui hostibus &
adversariis expostentibus ad supplicium, utque de eo pro
arbitrio statuant, traditur: quare in re manifesta plu-
ra non addam, praeter Phalar. Ep. 4. & c. J. F. R.
83. "Ὁστις ἐκείνῳ ἐπὶ τῷ ἰαυῷ βυμβῶ ἐπὶ τὴν ἡδὸν
καταφύγοιτα] Sic rectius Mf. Cum ille supplicis instar
ad voluptatem, tanquam ad misericordiae aram confu-
gerit. editi: φεύγοιτα, sed tum non confugiebat, sed
ante confugerat. J. G. G.
Ibid. [ἡδὸτον] Et si αἰσέτω legerat, tamen supplicem

verterat *Obsop.* in Paris. Ed. quod indicium est eum
verum vidisse. J. F. R.

85. Ἀρετή — ἰδῶται] *Herod. 'Erg.* 288. Τῆς δ' ἰδῶ-
της ἰδῶτα θάοι προπαύειν ἴσηκαν. Πολυδρόμηλον autem
ait, quia philosophis tam frequenter in ore est, ut
persaepe jam audivimus. *Conf. Gall. c. XI.* Item hu-
jus *Dial. c. XI.* &c. F.F.R.

87. *Mora* $\bar{\tau}$ β $\bar{\alpha}$]. Vide *Equ.* c. 78. cum nota nostra & *Plut.* in *M. Catone*, 641. *M. du S.*

93. Δευτέρως] Editiones plurimae δευτέρως. J. B.
95. Δι] Delendum omnino: censeo illud δι, nisi
malis cum Fl. ἰσχυρά — τούτους — τοὺς πόνους, &c. im-
mo sic etiam melius aberit. M. de S.

LIII 2

96. Tê

ἔ^a μέχρι μὲ τῷ λόγῳ νεανευομένης, οἴκοι δὲ καὶ τῆς τῆς ἡδονῆς νόμῳ βιῶντας, αἰχμνομένης μὲ, εἰ φανῶν) χαλῶντες τῷ τόνῳ, καὶ προδιδόντες τὸ δόγμα, πεπονημένους δὲ ἀθλίως τὸ τῷ Ταντάλῳ· καὶ ἐνθα ἀνελθόντων καὶ ἀσφαλῶς παρρησιάζονται ἐλπίσασιν, χανδὸν ἐμπιπλάμην τῷ ἡδέῳ. εἰ γὰρ τις αὐτοῖς τῷ Γύγῳ δακτύλιον ἔδωκεν, ὡς περὶ τῶν μὴ ὁρατῶν, ἢ τῷ Αἰδῷ κυνέην, εὖ οἶδ' ὅτι μακρὰ χαίρειν τοῖς πόνοις φράσαιτες, ὅτι τῷ ἡδονῇ ὠθέντο ἀν, καὶ ἐμμενῶντο ἀπαῖνες τῷ Διονύσιον, ὅς μέχρι μὲ τῷ νόμῳ, ἡλπίζεν ὠφελήσασιν τὸ αὐτὸν τῶν περὶ τῆς καρτερίας λόγους· ἐπειδὴ δὲ ἡλγη-
σε καὶ ἐνόησε, καὶ ὁ πόνος αὐτῷ ἀλγέστερον αὐτῷ καθίκετο, ἰδὼν τὸ σῶμα τὸ αὐτῷ ἀντιφίλοσφον τῇ Στοᾷ, καὶ τὰναντία δογματίζον, αὐτῷ μᾶλλον ἢ τέτοις ὅτις εὖσε, καὶ ἐγὼ ἀνθρώπου ὄν, καὶ ἀνθρώπου σῶμα ἔχον· καὶ διετέλεσεν ὅς ὡς ἀνδριάντι· αὐτῷ χρώμεν, εἰδὼς ὅτι ὅς ἀν' ἄλλως λέγει, καὶ ἡδονῆς κατήγορον, λόγοισι χαίρει, τὸ δὲ νῦν ἐκεῖσ' ἔχει. εἰρηκα· ὑμεῖς δ' ὅτι τέτοις ψυχοφορήσατε.

quantum ad disputationem gerere se fortiter, domi vero ad Voluptatis leges vivere: atque erubescere quidem, si appareat, eos de contentione remittere, & sua prodere decreta: verum miserum in modum Tantali illud supplicium sustinere; & ubi latendi spem habeant, & secure leges violandi, pleno se haustu ingurgitare suavis. Si quis igitur Gygis anulum det istis, quo induti non videantur, aut Orci galeam; bene novi futurum, ut longum valere iussis laboribus, ad Voluptatem trudentes alter alterum ferantur, imitati omnes Dionysium: qui ad morbum usque sperabat, profuturas sibi aliquid illas de tolerantia disputationes: cum vero doleret atque aegrotaret, seriorque penetraret ad ipsum dolor; videns, disputare contra Porticum corpus suum, & contrarias sententias ponere; illi potius, quam istis credidit, seque hominem esse, & hominis habere corpus, agnovit, atque perrexit illo non tanquam statua uti, benegnarus, qui aliter dicat, & voluptatem accuset, *Gaudere verbis, mentem habere ibi tamen*. Dixi. Vos autem de his ferte sus-

20 fragia.

22. PORT.

^a Μέχρι μὲν τῷ λόγῳ] Secutus sum P. P. & marg. A1. Μέχρι τούτου νῦν. . . enim Edd. cett. Μέχρι τῷ λόγῳ etiam Codd. B. L. ^b Αθλίως] Αθλίως marg. A1W. ^c Μακρὰ] Recepti ex J. & Cod. P. Μακρὰ Fl. P. S. H. Fr. B1. &c. ^d Πόνους] Νόμοις Fl. Prius recte cett. & P. ^e Αλγέστερον] Αλγέστερον marg. A1. ^f Ὑμεῖς] Ἡμεῖς male V2. Recte aliae.

⁵ Τῷ τῷ Αἰδῷ κυνέην] Τῷ τῷ Αἰδῷ κυνέην. λέγεται δὲ, ὅτι ταύτην φέρει σὺν ἑαυτῷ ἰφάνετο. V.

¹⁶ Οὐχ ὡς ἀνδριάντι αὐτῷ χρώμενος] Τούτο τὸ δόγμα τῆς Στοᾶς, ὡς ἀνδριάντι χρώμενος τῷ σώματι. V. Hic erat in margine longa disputatio, cuius initium: καὶ δὲ cc. (ut in V. ad ὠφελίαν usque, post quod ibi sequitur, αἱ θυμωμένοι) & multa alia. Deinde: Horum autem bonorum quaedam esse circa animam; quaedam

extra, sive circa corpus: quaedam vero neque secundum animam, neque extra. Et rursus: Bonorum quaedam esse τελικά: quaedam ποιητικά: quaedam vero καὶ τελικά & ποιητικά. καὶ ἐν προσηγορίᾳ ἐν δαίμονι, τελικά μόνον. αἱ δὲ ἀρεταὶ πᾶσαι ἐν τελικά & ποιητικά. καὶ τὸ ἀποτελοῦσι τὴν εὐδαιμονίαν. Tum quae sint per se expetibilia, & quae propter aliud: Nam finis est, ἢ δὲ ὅγῳ καὶ εὐαίσθησι δὲ ἑαυτὰ αἰστέα. G.

^a Ἡμεῖς] V. Θυμῶν. Sed recte mutatum est in Impress. M. de S.

⁹⁶ Τῷ λόγῳ] Basil. τούτου.

J. B.

¹⁰⁰ Ibid. Μὲν τῷ λόγῳ] Ita B. P. & L. nisi quod in P. solo est μ. P. Ed. recte mutavit; in reliquis, τούτου est, nihil aliud.

M. du S.

³ Ἐμπιπλάμην] Jam rursus sine μ. At ἀνιμ-πιπλάμην. Icar c. 11. pr. Utrumque rectum. Prius tamen Nostro fere frequentius. Vid. supra Jov. Conf. c. 46. Apor. c. 8. & 24. &c. Solanum alibi frustra μ,

inferens hic manum recte abstinuit.

J. F. R.

⁴ Γύγῳ] Confer Παρασ. c. 58. & Εὐχ. c. 40.

M. du S.

⁵ Αἰδῷ κυνέην] Ex II. E. 845. Adde Schotti adag. 13. & Plut. 136. f. Aristoph. Αχ. 390. i. Suid. Apol. lod. I. p. 38. A.

M. du S.

⁶ Μακρὰ χαίρειν] Ego valere iussi illud vulgatum μακρὰς, quum verum P. & Junt. exhibuerit. Vid.

omni-

22. PORT. Nequaquam. Sed pauca interrogare mihi permittite. EPIC. Interroga, respondebo enim. PORT. Malum putas laborem? EPIC. Nempe. PORT. Voluptatem autem bonum? EPIC. Omnino equidem. PORT. Quid vero? nosti quid *differeus* & *indifferens*, *productum* & *rejectionum*. EPIC. Omnino. MERC. Negant Judices intelligere se dissyllabas illas interrogatiunculas. Itaque quiescite. Ferent enim suffragia. PORT. Verum viceram, si peregissem interrogationes in tertia figura indemonstrabilium. JUST. Quis superavit? MERC. Omnibus *calculus* voluptas. PORT. Provoco ad Jovem. JUST. Quod bene vertat! Tu vero voca alios.

23. MERC. De Aristippo Virtus & Luxuria. Aristippus autem ipse quoque adfit. VIRT. Priorem me oportet dicere, Virtutem. Meus enim est Aristippus, ut40 sermones illius indicant & opera. LUX. Nequaquam: sed me, Luxuriam. Meus enim vir est, ut videre licet e coronis, & purpura, & unguentis. JUST. Nolite

ΣΤΟΑ. Μηδαμῶς. ἀλλ' ὀλίγα μοι συνεργῶσαι ἐπιτρέψαι. ΕΠΙΚ. Ἐρώτησον. ἀποκρινῆμαι γάρ. ΣΤΟΑ. Κακὸν ἢ γῆ τ' ὄνιον; ΕΠΙΚ. Ναί. ΣΤΟΑ. Τὴν ἡδονὴν δὲ ἀγαθόν; ΕΠΙΚ. Πάνυ μ' ἐν. ΣΤΟΑ. Τί δέ; οἶδα ὅτι, τι ἀδιαφορον καὶ ἀδιάφορον, καὶ ἡ προηγούμενον, καὶ ἀποπροηγούμενον; ΕΠΙΚ. Μάλιστα. ΕΡΜ. Οὐ φασιν, ὡς Στοὰ, συνέναι οἱ διασταὶ οἱ δισύλλαβα ταῦτα ἐρωτήματα. ὥστε ἡ συχίαν ἀγέει. ἡ φοφορήσουσι γάρ. ΣΤΟΑ. Καὶ μὴν ἐκράτησα δὲ, εἰ συνήρατησα ἐν τῷ τρίτῳ τ' ἀναποδείκτων χήματι. ΔΙΚ. Τίς ὑφείχεν; ΕΡΜ. Πάσαις ἡ ἡδονή. ΣΤΟΑ. Ἐφίημι ὅτι τ' Δία. ΔΙΚ. Τύχη τῇ ἀγαθῇ. σὺ δὲ ἄλλως κάλῃ.

ΕΡΜ. Περί Ἀριστίππου Ἀρετὴ καὶ Τρυφή, καὶ Ἀριστίππου δὲ αὐτὸς παρέστω. ΑΡΕΤ. Προτέραν ἐμὲ χρὴ λέγειν τ' Ἀρετῇ, ἐμὸς γάρ ἐστιν Ἀριστίππου, ὡς δηλῶσιν οἱ λόγοι, καὶ τὰ ἔργα. ΤΡΥΦ. Οὐ μὲν, ἀλλ' ἐμὸς τ' Τρυφῇ. ἐμὸς γὰρ ὁ ἀνὴρ, ὡς ἔστιν ὁρᾶν ἀπὸ τ' στεφάνων, καὶ τ' πορφύρεϊδ, καὶ τ' μύρων. ΔΙΚ. Μὴ φιλονεικῆτε,

g "Ο, τι] Male quaedam ὄνι. In P. τί tantum, quod praestat. h Προηγμ. & ἀποπρ.] Προηγούμενον & ἀποπροηγούμενον P. & marg. Δ1. i ὑποφορήσουσι] ὑποφοροῦσι Fl. k Φιλονεικῆτε] Sic f. P. H. Fr. S. Φιλονεικῆτε Fl. Φιλονεικῆτε O.

omnino ante notata ad *Jov. Confut.* c. 32. f. Adde si vis *Asin.* c. 46. & *Gall.* c. 23. f. F. R.

18. Λόγους] Ex *Enripide* hoc Phoen. 363. Amphip autem ὅτι τις ἀλγὺ καί τις ἐτ' ἰὼν ἔχει. Steph. γινώμ. 13. M. du S.

26. Ti] Sic P. nisi quod προηγούμενον & ἀποπροηγούμενον habet. In reliquis ὅτι aut ὅ, τι. M. du S.

30. Δισύλλαβα] Nihil variare Edd. adlevit *Soulius* noster. At mox c. 28. κομματαῖα ἐρωτήματα. Sed breves atque abruptas, praecisas quaestiunculas per δισύλλαβα *Lucianus* intelligit, quales modo praemiserat, & eodem redit κομματαῖα ἀκόστω, quasi quae brevioribus includuntur eomatibus; addit enim μακρὰ & κομματαῖα. f. F. R.

33. Τρίτῳ] Vide *Aristot.* Ἀναλ. πρωτ. Sed vix tempero, quin illud ἀναποδείκτων in ἀδυνάτων mutem; adi tamen B. πρ. c. 24. ubi ἀναποδείκτοι συλλογισμοὶ vocat. M. du S.

Ibid. Τῶν ἀναποδείκτων] Audiamus breviter *Apule-*

jum de habit. doct. Plat. f. de hermen. p. 37, 8. Ex hisce igitur in prima formula modis novem primi quatuor indemonstrabiles nominantur: non quod demonstrari nequeant — sed quod tam simplices tamque manifesti sunt, ut demonstratione non egeant, adeo ut ipsi caeteros gignant, fidemque illis ex se impertiant. Poteram igitur χῆμα modum interpretari, si constaret, ad hanc ipsam divisionem pertinere argumentationem hanc Porticus: quod jam quaerere non vacabat, & cui temere est tantum a re sua otii? f. M. G.

35. Τύχη τῇ ἀγαθῇ] Alias plerumque sine articulo haec formula effertur. Sed & cum eo, vid. ad *Alex.* c. 14. & 38. f. F. R.

37. Ἀρετὴ & Τρυφή] Forsan Ἀρετῇ &c. M. du S.

44. Φιλονεικῆτε] Quia utrumque stare potest, nihil mutavi. Credo tamen φιλονεικῆτε ex O. praefendum; quia imperandi modus majorem hic vim habet. Et quia sic solet, ut mox f. hujus cap. μὴ ἀγανακτῆτε. f. F. R. 50. Καὶ

κῆτε, ὑπερκείσῃ] γ' ἡ αὐτὴ ἡ δίκη ἐστ' ἀν45
ὁ Ζεὺς δικάσῃ πρὸς τῷ Διονυσίῳ, πρὸς
πλήσιον γὰρ^b τι ἡ τῷτο εἴκειν εἶναι, ὥστε
ἀν μὲ ἡ Ἥδον κρατήρη, ἡ τ' Ἀρίστιππον
ἔξει ἡ Τρυφή· νικῶσης δὲ^c αὐτὴ Στοῖς,
ἡ ἔτ' ἐστὶ Ἀρετῆς κεκρυμμένη. ὥστε
ἄλλοι παρέστωσαν. τὸ δὲνα μέντοι μὴ
λαμβάνεσθαι ἔτοι, τὸ δικαστικόν, ἀδύ-
κατ' ἡ δίκη μεμένηκεν αὐτοῖς. EPM.
Μάττω ἐν ἀεληλυθότες ὥσι γέροντες ἄνδρες
ἔτω μακρὰν τ' ἀνάσσω. ΔΙΚ. Ἰκανὸν, εἰς
τρίημόριον λάβοιεν. ἀπὸς, μὴ ἀγανακτεῖ-
τε, αὐτὸς^e δικάσει.

EPM. Διογένη Σινωπέα παρῆναι χερὸς,
ἡ σὺ^f τοῖνυν ἡ δεγυραμοειδικὴ λέγε. ΔΙΟΓ.
Καὶ μὴν ἀν γε μὴ παύσῃ ἐνοχλῶσα, ὥ
Δίκη, ὅτε ἐτι δρασμὲ δικάσεται μοι,
ἀλλὰ πολλῶν ἡ βαθέων τραυμάτων, ἐγὼ
γ' αὐτίκα μάλα πατάξω τῷ. Ζύλω.
ΔΙΚ. Τί τῷτο; ἡ ἀπέφευγεν ἡ δεγυρα-
μοειδική, ὁ δὲ δίκῃ ἐπηρεῖται τὸ βάκιρον.
ἡ μέτρον τι κακὸν ἡ ἀθλία εἴκει λήκεα.
τ' Πύρρωνα κήρυττε.

contendere. Differetur enim haec quoque
caussa, usque dum Jupiter pronunciet de
Dionysio. Vicinum enim quiddam etiam
hoc esse videtur. Igitur si vicerit Volup-
tas, etiam Aristippum habebit Luxuria:
Ovincente contra Porticu, etiam hic Virtuti
adjudicatus erit. Quare alii jam adfunt.
Verum illud ne capiant hi . . . sportulam
dico. Neque enim judicantur causam.
MERC. Nec quidquam ergo adscenderint
viri senes viam tam longam. JUST. Satis
fuerit si tertiam partem accipiant. Abite.
Nolite indignari: rursus judicabitur.

24. MERC. Diogenem Sinopensem ad-
esse tempus est. Tu igitur, Mensaria, dic.
DIOG. Verum, Justitia, si non desierit
mihi molesta esse, non amplius fugae mihi
litem intendet, sed multorum profundo-
rumque vulnere. Ego enim jam statim
fuste illam percutiam. JUST. Quid hoc?
Fugit Mensaria, ille vero sublato eam bacu-
lo persequitur: non leve malum misera nan-
ciscetur, puto. Pyrrhonem praedica.

25. MERC.

^a Διονυσί] Διονύσι male O. Prius recte Fl. Fr. J. &c. ^b Τι] Abest a Fl. ^c Αὐτῇ] Αὐτῆς male P. Recte
aliae. Αὐ abest ab O. ^d Ἀδύκατ' ἡ Ἀδύκατ' male O. ^e Δικάσει] Restitui ex O. Δικάσει Edd. priores.
^f Τοῖνυν] Omittit Fl. ^g Ἀπίφωγυν] Πάφωγυν O.

51. Τὸ δὲνα μὲν τοῖ] Ὅς ἐ ἐν τῇ συνθηκῇ εἰδοὶ μὴ
λέγουσιν ἀφ' ἑαυτῶν τὸ τοιοῦτό· ἔτι ἐν τῷ τὸ δὲνα εἶπεν,
ἵνας ἀφ' ἑαυτῶν ἐπὶ τῇ συνθηκῇ, καὶ ἀφ' ἑαυτῶν προσηύκεται,
καὶ ὅτι τοῦτο δίκοντι. * δῆσαν γ' ἐ ἀφ' ἑαυτῶν εἶπεν ἔδλ.

ἔτι τὸ τρίβολον εἶπεν, ἀλλὰ τὸ δικαστικὸν ἡγήθη γ' δὲ
τὸ εὐτελὲς τὸ τρίβολον. V.

64. Πάφωγυν] Τῇ Διογένη ταῦτα λέγοντι ἡ τ' ἀφ' ἑαυ-
τῶν εἶπεν. V.

* Δῆσαν] Sic V. Δῆσαν Edina.

† Ἀφ' ἑαυτῶν] Sic inveni in Editis, neque varietatem
Codiciis notatam reperio. At supra c. 13. & Lucian. & Scho-

liast. habent ἀφ' ἑαυτῶν. Et cum hic etiam recte Edd. Lu-
ciani a in medio, non o praefertant; ita corrigendum Scho-
liasten, adparet. Conf. supra ad l. d. notata. J. F. R.

50. Καὶ ἔτ' &c.] Versus senarius.

F. G.

51. Τὸ δὲνα] Τὸν μὲν τὸ δικαστικὸν quod sequitur,
Glossēma videtur τὸ δὲνα.

F. G.

52. Τὸ δικαστικόν] Τρίβολον intelligi, bene monuit
Cl. L. Bos de Ellipsi. p. 171. Conf. supra c. 12. ὁ μὲν
δὲ, τρίβολον ἐκείνης δίκης. Ibiq. notam Cl. Gesneri,
Acute quidem Gijetius coniecit τὸ δικαστικὸν glossam
videri, quia idem est, quod τὸ δὲνα, non tamen ad-
fentior, tam quia Scholiastes δικαστικὸν jam suis in
exemplaribus legit, quam quia bene exponit, per con-
tentum non nominasse triobolum; sed δικαστικὸν illud
subjecisse τὸ δὲνα. Cum igitur lepos insit in eo, mi-

nime id ejectionem velim. Nam ut ὁ δὲνα qui digito
monstratur, magni quid prae se fert, ita per jocum
dicit, grande illud scilicet honorarium. Sed melius
procederet metaphora illa deceptionis, si vel τρίβολον
nominando etiam μύγα praemisisset, dicens, gravis
illa merces triobolus; verum lusit forsitan in oppositio-
ne τῷ δικαστικῷ & ἀδύκατ', ideoque prius eo minus
abesse patiar.

J. F. R.

57. Δικάσει] Sicuti conieceram legendum, habet
Ox. non Δικάσει, quod in Impressis omnibus est.
Sic etiam verterat jam Interpres.

M. du S.

61. Δρασμῶν] Subaudi τὸ πρὶ, i. e. πρὶ δρασμῶν. F. G.

70. Ἐγὼ

25. MERC. Verum Pictoria quidem adest, Justitia: Pyrrho autem ne venit quidem, & olim sic facturum putabam. JUST. Quid ita, Mercuri? MERC. Quia nullum verum putat esse judicium. JUST. Itaque defertae illum litis condemnent. Librorum auctorem Syrum jam voca: quamquam nuper demum nomen ipsius delatum est, nec quidquam urgebat, eas causas nunc judicari. Verum quando ita visum est, primam agi jube causam rhetorices. Vah quot convenerunt ad audiendum! MERC. Nec immerito, Justitia. Quod enim non obsoleta est causa, sed nova & insolens, heri demum, ut dicebas, delata; & quod sperant, se audituros Rhetoricen & Dialogum per vices accusantes, causam vero adversus ambo dicentem Sy-8

26. RHET. Primum quidem, Athenienses, Deos Deasque precor universos, ut quanta est semperque fuit mea adversus ur-

ERM. Ἀλλ' ἡ γὰρ γραφικὴ πάρεστιν, ὦ Δίκη, ὁ Πύρρον δὲ εἶδ' ἔδεχ' ἂν ἀνελή-70 λυθεῖ καὶ εἰσέει τὸ πρᾶξιν. ΔΙΚ. Διὰ τί, ὦ Ἑρμῆ; ERM. Ὅτι εἰδὲν ἡγεῖται κριτήριον ἀληθὲς εἶναι. ΔΙΚ. Τοιγαρὲν ἐρή- μνη αὐτῷ καταδικασάτωσαν. ἔ λογογρά- φον ἤδη κάλῃ ἔ Σύρον· κείτοι πρῶτον ἀπη- 75 γέχθησαν κατ' αὐτῷ αἱ γραφαί, καὶ εἰδὲν ἡπείγετο ἤδη κεκρίσθαι· πλὴν ἄλλ' ἐπεὶ εἰ- δοξε, προτέραν ἡ εἴσαγε ἔ ρητορικῆς ἔ δέ- κη. βαβαί, ὅσοι συνελθούσασιν ὅπῃ ἔ ἀ- κρόασιν. ERM. Εἰκότως, ὦ Δίκη· τῷ, τε 80 γὰρ μὴ ἔωλον εἶναι ἔ κρίσιν, ἀλλὰ κεινὴν καὶ ξένην, ἡ χθὲς, ὥσπερ ἔφης, ἐπηγελεμένη, καὶ τὸ ἐλπίζον ἀκροεσθαι ῥητορικῆς μὲ καὶ 1 Διαλόγου ἐν τῷ μέρει κατήγοροντων, 1 σπολογουμένων δὲ πρὸς ἀμφοτέρους τῷ 85 Σύρῳ, τὸ πρᾶξιν πολλὰς ἐπήγαγε τῷ δικα- στήριῳ. πλὴν ἄλλὰ ἄρξαι ποτὲ, ὦ Ῥη- τορικῇ, ἔ λόγων.

RHT. Πρῶτον μὲν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τοῖς θεοῖς εὐχομαι πάνσι, καὶ πάσαις, ὅσῃν 90 οὐνοῦνται ἔχουσα διατελῶ τῇ τε πόλει, καὶ 95 πᾶσι

h Εἴσαγε] Ἀπάγαγε Ο. i Χθὲς, ὥσπερ ἔφης ἰπ.] Quatuor haec desunt in O. k Διαλόγου] Διαλίσγων male Fl. Διαλογουμένων Ο. omisiss quinque sequentibus verbis. Vulgata est in P. l' Ἀπολογ.] Διαλογουμένων marg. At.

69. Ὁ Πύρρον δὲ] Ὁ Πύρρον λογάρῳ πρότερον ἂν, γέγονε μὲν ταῦτα φιλόσοφῳ, ὅτις ἔχει σκοπὸν πάντα

ἀναιρῶν τὰ ἑαῖ ἐπιστήμῃς. V. 51. Ἐωλον] Παλαιῶν. V.

† Ἐπὶ ἐπιστήμῃς] Haec duo verba in Edd. non comparentia addidit Solanus noster, non significans unde hauserit. Serva- vi tamen, quia suspicor ex collat. Cod. inventa; nam auda-

cus fuisset, ejusmodi mutationes ex ingenio facere: Edita ha- bebant ἀναιρῶν τὰ ὅντα, in quibus ὅντα Idem etiam delevit. J.F.R.

70. Ἐάντι — πρᾶξιν] De mutando πρᾶξιν in πρᾶσ- σιν cogitaram. Nunc acquiesco. M. du S.

72. Κριτήριον] Hic paria facimus Graecis: nam et- iam Cic. Acad. 4, 6. Tollit Philo judicium cogniti et incogniti. J.M.G.

Κριτήριον] In I. Epist. ad Corinth. VI. 4. Βιάσιν μὲν ἀν- κιστρία ἵαν ἔχον. I. e. judicium ad res hujus vitae persi- stentia. Ubi Rev. J. Elser. & hoc Luciani adfert, aliudque ex Polyb. Excerpt. Legat. p. 1095. δικας ὁπῶ- χων καὶ ἰσὺ κριτήριον, Causam dicere in aequo judicio. J.F.R.

Ibid. Τοιγαροῦν ἱερῶν αὐτοῦ καταδικασάτωσαν] Male interpretantur: indidit igitur causa ipsum condemnent. Est enim, ipsum condemnent quia non obierit vadimo- nium. Sic ἱερῶν ὄφρων, est vadium deserti reum

esse. Pollux VIII, 8. Ἐρήμῳ λύειν est deserti vadi- monii absolvere, & iterum agendi facultatem dare. J.G.G.

73. Λογογράφον — Σύρον] Intellige Lucianum Rhe- torem ex Samota Syriae civitate natum. Syria autem majoris Asiae regio est, juxta Judaeam, quae hodie Syria vocatur, de qua Strabo L. XVI. Plin. L. V. c. 12. & 22. Pompon. Mela L. I. G.C.

74. Πρώτον] V. c. 33. Dialogos ergo scribere coepe- rat ante annum aetatis quadragesimum. M. du S.

88. Πρῶτον] Hoc prooemium totum est ex Demo- sthenis de Corona Oratione desumptum, p. m. 141. live ut Rhetoras sui temporis plagii, quod passim fa- cit, insimularet; aut ut loquentis dignitati consule- ret, sed prior ratio placet, dignitatis enim Rhetorices haud

πᾶσιν ὑμῖν, τοσαύτῃ ὑπάρξαι μοι παρ' ὑμῶν εἰς τυτονὶ τ' ἀγῶνα. ^a εἴθ', ὅτ' ἐστὶ μάλιστα δίκαιον, τῆτο πρᾶτῃσαι τὴς θεῶς ^b ὑμῖν, τ' μὲ ἀντίδικον σιωπᾶν κελεύειν. ἐμὲ δὲ, ὡς προήρημαι ^c καὶ βεβύλη-μαι, τ' κατηγορίαν εἶσαι ποιήσασθαι. ἔχῃ ^d τ' αὐτὰ ^e δὲ μοι παρίστα] γιγνώσκων, ὅταν τε εἰς αὐτὸν πᾶσι λέγω, καὶ ὅταν εἰς τὴς λόγους, ἔς ἀκῶν. τὴς μὲ γὰρ λόγους ὡς ὁμοιοτάτης τοῖς ἐμοῖς ^f ἔστ' ἐρεῖ πρὸς ὑμᾶς. τὰ δὲ πράγματα, εἰς τῆτο προήκοντα ^g ὅφραδε, ^h ὥστε, ὅπως μὴ χεῖρόν τι πείσωμαι πρὸς αὐτῶν, σκέψασθαι δεόν. ἀλλὰ γὰρ, ἵνα μὴ μακρὰ προοιμιάζωμαι, τῶν ὑδατῶν πάλαι εἰκὴ ρέοντων, ἀρξομαι τ' κατηγορίας.

Ἐγὼ γὰρ, ὡς ἄνδρες ⁱ δικασταί, ^k τῶν κομιδῇ μενέκλειον ὄντα, βάρβαρον ἔτι τ' ὦσιν, καὶ μονονυχὶ κἀνδυν ἐνδεδυκότα εἰς τ' Ἰοῦν, καὶ Ἰωνίαν εὐρῶσα πλάζομενον ἔτι, καὶ ὅ, τι χρῆσαιτο εἰς αὐτῶν οὐκ εἰδόντα, πρᾶτῃσαι ἐπαίδευσαν. καὶ ^l ἐπειδὴ ἐδόκει μοι εὐμαθὴς εἶναι, καὶ ἀτενὲς

bem & vos omnes benevolentia, talis a vobis mihi in praesenti certamine tribuatur. Deinde, quod iustissimum est, eam vobis mentem dare Deos, ut adversarium tacere jubebatis, meque, ut in animum induxi atque deliberavi, accusationem peragere patiamini. Non idem autem mihi sentiendum videtur, cum ad ea quae acciderunt mihi respicio, & cum ad verba, quae audio. Verba enim quam simillima meis hic apud vos faciet: actiones autem eo pertinere videbitis, ut omnino, ne quod majus detrimentum ab eo capiam, prospiciendum sit. Verum enim vero, ne longo utar exordio, aqua olim temere fluente, accusationem aggrediar.

27. Ego enim, Judices, istum admodum adolescentem, lingua adhuc barbarum, & tantum non Candye Assyrio more indutum, circa Ioniam oberrantem adhuc, & quid se faceret dubium, assumpsi, atque institui. Et cum docilis mihi videretur, & intentis me oculis respicere (tum nempe re-

ve-

^a Εἴθ'] 'Ἐπειθ' O. ^b Ὑμῖν] Sic bene O. Fl. Fr. J. P. ^c Καὶ βεβύλημαι] Non habet Fl. ^d τ' αὐτὰ] Τὰ αὐτὰ Fl. ^e Δὲ μοι παρίστα] Παρίσταται μοι, omisso δὲ, O. ^f Ὅτ' αὐτὸς P. Nil mut. Fl. ^g Ὅφραδε] 'Οφραδε male O. ^h Ὅστε] Non habet O. ⁱ Δικασταί] Omisit Fl. ^k Τοῦτον] Ita dedi ex J. H. Fl. B1. S. Τοῦτο E. Τυτονὶ O. ^l Ἐπειδὴ] Sic Edd. plurimae. Ἐπειδὴ al. Ἐπειθ' P. O. & Th. Mag. v. ἀτενὲς.

10. Κἀνδυν ἐνδεδυκότα] Ἰμώσιον Περσικὸν, ὃ τινος λόγους * Ἀρκαδικόν. V.

* Ἀρκαδικόν] Ἀρκαδικόν V. & G. quod in Imptess. ita mutatum est.

M. du S.

haud tam sollicitus videtur, quam ut per eam affectatos sui temporis Rhetoras petat; quod & ipsa Oratio & notae satis ostendunt.

M. du S.

96. Ὅχι τ' αὐτὰ] Ex alia jam ejusdem Demosthenis Oratione, Olynth. scilicet III. p. m. 21.

M. du S.

3. Ὡς] Deest in Ms. Ox. prave. Quod autem ἀνακλυβία videtur hic esse, inde est, quod deficiente jam Demosthene, αὐτοπρόσωπον Rhetorica reliqua exequi cogitur.

M. du S.

8. Τοῦτον] Et si τὸ μενέκλειον neutro genere est usitatum, hic tamen Pariliniae lectio τοῦτο intolerabilis erat, quia mox ὄντα cum cert. habet, quum δὲ deberet. Recte autem masc. genere etiam usurpari, ratione sexus, exemplis egere non existimo. Vid. tamen supra adductum ex Aristoph. Plut. τινος ἀνακλυβίης. Idque & Latinis frequentari plus satis notum, ut Terent. in Andr. Men Glycerium.

J. F. R.

10. Ἐνδεδυκότα] Th. Mag. v. ἐνδεδυκὸς haec eodem modo profert.

J. F. R.

11. Περὶ τὴν Ἰωνίαν] Habes hic multa ad Luciani vitam spectantia, quae cum id agemus, excutienda erunt, & ad sua quaeque tempora referre conabimur in Vita Luciani a nobis concinnanda, & huic operi praefigenda.

M. du S.

14. Ἐπειθ'] Ox. & Thomas Mag. ἐπειθ'.

M. du S.

Ibid. Εὐμαθὴς] Et haec Th. Mag. habere voce Εὐμα.

M. du S.

recte notavit

M. du S.

21. Πολλοὺς καὶ θανυμ. λόγους] Haud satis modeste, facere Lucianum, qui haec Rhetoricam dicentem inducat, non deerunt qui arbitrentur; inter quos ego etiam cenferi non recusem, non ignarus tamen quid regeri possit, nempe Lucianum artibus Oratoris cum semel valedixisset, famam etiam, quam iisdem sibi fecerat, parvi duxisse, ea sola contentum, quam;

no-

Ἐπεὶ δὲ ἰκανῶς ἐπειτίσασθαι, καὶ τὰ πρὸς
 α ἡ εὐδοξίαν εἰ ἔχειν αὐτῷ ὑπέλαβε, τὰς
 ὀφρὺς ἐπάρας, καὶ β μεγαλοφροήσας, ἐμὴ
 γ ἡμέλῃσιν, μάλλον δὲ τέλειον εἶασεν.
 δ αὐτὸς δὲ τ γενεήτῳ ἐκείνῳ, τ σπὸ τῆ
 ρήματ^ς τ Διάλογον, Φιλοσοφίας υἱὸν
 εἶναι λεγόμενον, ὑφ' αραγάκησας μάλα ἐρω-
 τικῶς πρεσβύτερον αὐτῷ ὄντα, τῷ τῷ σὺν-
 45 τ^ι καὶ οὐκ αἰχλύνει, τ μὲ ἐλευθερίαν, καὶ
 τὸ ἀνέλιν τ^ι εἰ ἐμοὶ λόγων συντεμνών^ι εἰς
 μικρὰ δὲ καὶ ε κομματικὰ ἐρωτήματα κατὰ-
 κλείσας ἑαυτὸν, καὶ ἀντὶ τῷ λέγειν ὅ, τι

28. Cum vero satis sibi jam viaticatus
 esse, & satis gloriae habere videretur:
 subblatis superciliis, & sumta superbia, me
 neglexit, vel potius plane deseruit: istum
 vero barbatum, istum habitu *poscendum fa-*
cile, qui Philosophiae dicitur filius, supra
 modum & amatoris instar se licet seniore
 diligere coepit, cum hoc habet consuetudi-
 nem: nec erubescit, libertatem, & illud
 meis in verbis solutum, concidere, atque
 in parvas, incisorum instar, interrogatiun-
 culas se ipsum concludere: ac pro eo quod
 dicere debebat, si quid vellet, magna vo-
 ce,

α Τῷ] Consentit O. β Μεγαλοφροήσας] Μέγα φροήσας O. P. γ Δι τέλειον] Δι ε τέλειον O. δ Αὐτῷ]
 Reposuit Sol. ex G. P. Ox. & marg. Δι. Αὐτῶν editum ante. ε Ἐρ] Absit ab O. f Κομματικὰ] Κομμικὰ O.
 & marg. Δι. Forte Κομματικὰ ait Solan.

42. Αὐτὸς δὲ τ γενεήτῳ] Γενεήτῳ λέγει τ διάλογον,
 ἐπεὶ τὰς εἰρησίων αὐτῷ χρῆσθαι φιλοσόφους μάλα σημειῖται ἢ
 βαδύς ἡσυχία ὁπίσθ. V.

47. Τὰ ἄμμετρον] Ἀσυν. V. Inverte, ut recte ha-
 beat. M. du S.

bi titulum assumit, dum illic peregrinaretur.

M. du S.

40. Μέγα φροήσας] O. & P. optime. In Impress.
 μεγαλοφροήσας.

M. du S.

Μεγαλοφροήσας] Μέγα φροῦν in vitiis ponitur. Hinc
 Menand. in fragm. Luciani Ed. minori subjunctis
 XXVIII. 1. Ὅτ' εὐτυχὲς μάλα, μὴ μέγα φροῦν.
 Quod Apost. ad Roman. XII. 16. ait, μὴ τὰ ὑψηλὰ
 φροῦντες. Contra μεγαλόφρων qui est excelsus animo,
 magnanimus, plerumque virtutis habetur; ideoque
 μέγα φροήσας hic recipiendum dicas, quia superbiam
 hic reprehendit Lucianus. Verum nihil mutavi, quum
 verbum μεγαλοφροῦν aequè in vitiis ponatur ac μέγα
 φροῦν, ut Stroph. jam notavit. (Licet in meliorem par-
 tem Joseph. Ant. XIX. 7. 3. εὐμεγέλειος — καὶ μεγαλο-
 φροῦνται ἰδὲ φιλότιμοι). Quin & μεγαλόφρων pro vi-
 tio ducitur ap. LXX. Prov. XXI. 4. μεγαλόφρων ἰφ'
 ἔρει θρασυκάρδιος, λαμπρὴ δὲ ἀσεβῶν ἀμαρτία. In
 mediam quandam partem Dion. Hal. De Demosth.
 Grav. p. m. 173. καὶ συμνησθέντα μὲν εἰς μεγαλοφροῦν ἐπὶ
 τὸ βέλτιον ἢ ἄλλαν γιγνόμεναι. i. e. gloriamur. Sed nihil
 ibi interesset, utrum μέγα φροῦνμεν diceret. Idem An-
 tisth. VIII. p. 590. a. m. Οὐλαίσκαι — ταῖς αὐτῶν δυνά-
 μεσσι παλαιὰς ἔσταις μεγαλοφροήσας. i. e. elati. Un-
 de facile patet, eodem redire, utrum in Luciano eli-
 gas, & facilius, quomodo interdum ad virtutem, in-
 terdum ad vitium valcat; posterius tamen eo frequen-
 tius, quo nimis alta de se sentire solent homines.

F. F. R.

42. Αὐτὸς δὲ τ γενεήτῳ ἐκείνῳ] Mf. αὐτὸς δὲ. F. G. G.
 Αὐτῷ] O. & P. etiam. In Impr. αὐτῶν. M. du S.

M. du S.

43. Φιλοσοφ. υἱόν] Dialogos primus scripsisse fertur
 Zeno Eleates, Alii tamen alios auctores Dialogi assi-

gnant; at omnes Philosophos. Vide Diog. Laërt. p.
 81. A. B. & not.

M. du S.

48. Κομμικὰ] In Impress. omnibus κομμικὰ lege-
 batur. De emendatione ob verbi novitatem cogitan-
 ti, Cod. Ox. κομμικὰ exhibet, quod minime respuen-
 dum; immo in Textum recipiendum censet; nisi
 forsitan sub vulgata lateat vox κομματικὰ, quae rei ap-
 tissima haud immerito etiam videatur.

M. du S.

Κομματικὰ ἐρωτημάτων] Conf. c. 22. διούλαβα ἰρη-
 νήματα, quod eodem redit. Neque hic neque illic
 quidquam immutandum arbitror; nam praemissum δι-
 ούλαβα argumento est, & hic κομμικὰ rectius esse
 quam κομμικὰ, & mox sequens συλλαβίζων declarat
 διούλαβα supra non sollicitandum. Nec ignotam ar-
 bitror Sophistarum per quaestiuunculas, & per positio-
 nes crebris commatibus sectas, disputandi & argutandi
 consuetudinem. Plura in Addendis.

F. F. R.

51. Συλλαβίζων] I. e. τὰς συλλαβὰς συνήρῃ κενῶς.
 Supra, τὰ παιδία συλλαβίζων ἀναγκάζων. les faisant
 épieler.

F. G.

54. Ἐπεισῶσαι] Aliter plaudebant Sophistis, maxi-
 moque cum strepitu. Plin. Sec. V. . . . — quid quis-
 que sentiat perspicit ex vultu, oculis, nutu, manuum
 motu, murmure, silentio. . . VI. — non labra diduxerunt,
 non moverunt manum, non denique assurrexerunt
 saltem lassitudine sedendi. Vide Casaub. ad Th. 116. &
 nos ad Xen. c. ult.

M. du S.

55. Τῶν ὦρων] An ἰντὸς τ' ὦρων; Persius: Et manus
 auriculas imitata est mobilis albas. I. e. pollice auri
 inserto manum agitare.

F. G.

Τῶν ὦρων] Facilius est aliorum conjecturas carpe-
 re, quam facere meliores. Versus Persii a Gueseto
 adductus, est 59. Sat. I. ibique sannas & exsibilatio-
 nis

τε, breves quosdam sermones contexere, & σοβέλει μεγάλη τῇ Φωνῇ, βραχεῖς τινὰς
 tanquam colligere syllabas : a quibus con-
 ferta quidem laus, aut plausus multus, il-
 li non redierit ; sed illud forte, ut leniter
 arrideant auditores, aut manum, intra ter-
 minos tamen, moveant, aut multum capite
 annuant, aut ad ea, quae dicuntur, inge-
 mifcant. Ista adamavit generosus, me con-
 temta. Ajunt autem illum neque cum suo
 isto amasio pacem habere, sed in istum
 quoque, ut arbitror, contumeliosum esse. *δομαι, ὅτι ὕβριζεν.*

29. Quidni igitur ingratus sit iste & le-

Πῶς ἔν ὅτι ἀχάρις ἔστω, καὶ ἔνο-
 χος

g. Μακρὰ] Μακρὰ Fl. & L. *b. Ἀλλὰ εἰ]* Ἀλλ' αἶμαι εἰ O. *i. Οἶμαι]* Hic jam omittit O. *k. ὕβριζεν]* ὕβριζεν Fl.

52. Ἡ κρότος πολλὴ] Κρότος μὲν ἐπὶ τῇ ῥητορικῇ (1) λέ-
 γων, καὶ μάστιξ τῇ (2) ἐπιθυμικῇ ἐν δὲ τῇ λαλῶντι,
 καὶ τῇ ῥητορικῇ, ὡς ἐπὶ αὐτοῖς, πεπαιρησισμένοις χειρο-
 τούτων ἐπὶ τοῖς λογομοῖς ὡς αὐτῶν. ἐπὶ δὲ τοῖς ἀφελό-
 γοις τοιοῦτον ἔστιν, (3) ἀλλὰ τι πρὸς ἑαυτὸν ἢ ἀντιλογουμένων

γνωμένων τῷ λόγῳ. ἐν δὲ (4) [εἰ] ποτε ἀς αὐτὸν ῥητορὶ μα-
 δαμοῦ ἔχει τὴν τὴν χεῖρα διῆραι, τὸ πρῶτον ἀφελό-
 μοι. καὶ αὖτε βραχὺ τι διῆσαι ἐπιστάται τὴν χεῖρα, καὶ τοῦτο
 κατὰ μέτρον (5) ἐκινεῖται. V.

(1) Ἀδῶν] In Edd. aberat. Inferuit *M. du S.*
 (2) Ἐπιθυμικῇ] Ἐπιθυμικῇ erat in V. Παθολογικῇ inde fe-
 cerat Editor, quod Cl. Gronov. recte in ἐπιθυμικῇ mutare ju-
 bet. *M. du S.*

(3) Ἀλλὰ εἰ] Ἀλλὰ εἰ C.

(4) Εἰ] Inferuit uncisque seclufit *M. du S.*, non ut suspe-
 ctum; sed ut de suo additum.

(5) Ἐκινεῖται] Restitutum ex V. Impressa prave ἐκινεῖται.
 In C. ἐκινεῖται.

nis gestus describit poeta, ait enim: O *fama*, a tergo
 quem nulla ciconia pinxit, Nec manus auriculas imita-
 ta est mobilis albas, Nec linguae, quantum sitias canis
 Arrula, tantes. Estque illa pollicis in aurem inser-
 tio atininarum auricularum simulatio, adeoque con-
 temtus maximi publica testatio. Talia autem si Sy-
 rus novus ille Dialogorum amator quaerere dicatur,
 verbis mox seqq. τοιοῦτον ἡρώδης ὁ γυναικῶν, contraria
 Luciani menti videtur sententia fingi, qui velit, plau-
 sus Oratori exspectandos, dum a Rhetorica aufugit,
 eum non amplius captare, sed leviores ac tacitos
 risus, modestioresque complofiones; At obstat tum
 μακρὰ πινυῖναι: ideoque μακρὰ jam ex Fl. necessario
 foret legendum. Sed confer c. 33. ubi *Dialogus* que-
 ritur Satyricam sibi personam a Luciano indutam, &
 vide, anne explosio ac fannae intelligantur in eos qui
 in satyra traducuntur, non in auctorem directae;
 tumque conjectura *Gujeti* erit optima, & μακρὰ re-
 tinendum. Sed quia omnia videntur ad modestas lau-
 des & ad plausus quos Sophista studiose quaerit, per-
 tinere; (nam laus modica vera) ita ἔπος τῷ ὄντι reti-
 neo, at μακρὰ πινυῖναι recipio, nam parva aduentis
 capitis commotio adficientis est signum: magna, de-
 risionis.

61. Ἐνοχῶ] Ἐνοχῶ τῇ κακώσεως non est vexatio-
 nis obnoxius, ut volunt interpretes, sed malitiosae

desertionis reus. Pollux *Onom.* lib. III. 3. ἀποπνεύμαζ
 γνωαῖα, καὶ τὸ πρῶγμα, ἀποπομπή, καὶ ἀπώσεμψις,
 καὶ ἀποπομπῆς δίκη. καὶ κακοῦν, καὶ δίκη κακώσεως, πρῶ-
 τος, σίτυ. καὶ τῆσαντιον, ἀπολιψίς, καὶ δίκη παρα τῷ
 ἀνδρὶ ἀπολιψίως. & ineptissime ab interprete Latino
 κακοῦν & κακώσεως, affligere, & afflictionis poena. Hic
 locus, ut plurima alia in Polluce non possunt verti
 Latine, quia lingua Latina caret vocabulis, quibus
 proprietatem harum Atticarum locutionum exprimat re-
 cte. Hoc vero vult ἀποπομπή & ἀπώσεμψις dici de
 viro, qui repudiat uxorem. κακοῦν & κακώσεως de eo
 qui eam deserit. sicut contrario ἀπολιψίς de uxore,
 quae virum deserit, sive nuncio remisso, sive, ut pu-
 to, malitiose, & sine causa. De τῇ ἀπολιψίῳ, vide
 quae notavi olim ad Solocistam. Quamvis δίκη κα-
 κώσεως sit quoque actio malae tractationis, quae da-
 tur etiam parentibus adversus liberos, & pupillos. Vi-
 de *Hierocrationis* Lexicon.

J. G. G.
 Ἐνοχῶ τῇ κακώσεως] Nihil melius τῇ κακώσεως re-
 spondet, quam mala tractatio. Observavit etiam *Kuh-*
 nius ad Poll. 3, 46. Rei uxoriae actio in foro Romano
 vocabatur, quae malae tractationis in scholis, docen-
 te *Fabio* 7, 3, 11. Ex cujus *Decl.* 8, 6. discas hoc no-
 mine etiam comprehendendi detractum cultum, negatum
 comitatum, fastiditas noctes, pulsasam faciem. Latius
 autem patuisse κακώσεως actionem, non nego. Vid.

Mmmmm 2

Spm.

χ^α τοῖς αὐτοῖς κακώσεως νόμοις, ὅς μ' ἔτι νόμῳ γαμετῶ, παρ' ἧς τοσαῦτα εἴληφε, καὶ δι' ἣν ἐνδοξὸς ὅστις, ὅπως ἀτίμως ἀπέλιπε, ἢ καὶ κατὰ τὴν ἀρετὴν πραγμάτων. ὅς ταῦτα, νῦν ὁπότε μόνῃ ἐμὲ θαυμάζουσιν, καὶ ἐπιγράφον) ἀπαλὴς ἢ προσάτιν ἢ αὐτῶν; ἀλλ' ἐγὼ μὲν ἀντέχω, τοσούτων ἢ μνησθέντων, καὶ κόπῃσιν αὐτοῖς ἢ θύραι, καὶ τὴν οὐκ ἐπιδοκίμως μεγάλη τῇ φωνῇ, ὅτε ἀνοίγειν, ὅτε ὑπακύνειν βέλομαι. ὅρα ὅτι αὐτὸς ὅστις πλέον ἢ βοῆς κομίζονται. ἔτι δὲ ὅτι ὅπως ἐπιστρέφει) πρὸς ἐμὲ, ἀλλὰ πρὸς τὸ ἐρώμενον βλέπει, τί, ὦ θεοί, χρηστὸν παρ' αὐτῷ λήψεται, ὅς προσδοκῶν; ὅτι τῷ τρίτων ὅστις ὅρα πλέον ἔχοντα. εἴρηκα, ὦ ἄνδρες δικασταί, ὑμεῖς δὲ, ἢν εἰς τὸ ἐμὸν τρόπον τῶν λόγων ἀπολογείσθαι θέλη, τῷτο ἢ μὴ ἐπιτρέπετε. ἀγνοῶν γὰρ ἐπ' ἐμὲ τὸ ἐμὸν μάχαι-80 ραν ἀκονῶν. καὶ δὲ τὸ αὐτῷ ἐρώμενον τὸ Διάλογον, ἔτι δὲ ἀπολογείσθαι, ἢν δύνῃται. EPM. Τῷτο μὲν ἀπίθανον ἢ γὰρ οἶόν τε, ὅ

gibus de mala tractatione teneatur? qui legitimam uxorem, a qua tanta bona accep-
rit, & per quam sit nobilis, ita ignomi-
niose tamen deseruerit, & novas res appe-
tierit: idque hoc ipso tempore, quum so-
lam me admirantur homines, & suam vide-
ri antistitam volunt. Ego vero tot procis
adhuc renitor, & fores pulsantibus, no-
menque meum magna voce inclamantibus
neque aperire volo, ne audire quidem. Vi-
deo quippe nihil praeter clamorem illos ad-
ferre. Iste autem, ne sic quidem ad me
convertitur, sed ad amasium suum respicit,
quid tandem, Dii boni, bonum receptu-
rum se ab illo expectans? quem praeter pal-
lium nihil habere videat. Dixi, Iudices.
Vos autem si mea ratione in caussa dicenda
uti voluerit, hoc nolite concedere. Ne-
que enim convenit, meum me in me ipsam
gladium acuisse. Contra amasium autem
suum, Dialogum, causam sic dicat, si
potuerit. MERC. Hoc quidem probari
non

a κακώσεως] Τῆς κακώσεως O. b καὶ κατὰ] Κατὰ δὲ O. c προσάτιν] Sic recte Fl. J. P. &c. προσάτιν
s. d 'Εαυτῶν] A. sola male ianτί. e μνησθέντων] Μνησθέντων O. male. f 'Οι τῷ] 'Οι οὐδὲ τῷ O.
g 'Ορα] Abest ab O. recte, si οὐδὲ legas. h Μὴ] Ex O. insertum; aberat ab Edd.

62. Περὶ τῆς κακώσεως νόμου] Κάκωσις ἐστὶν νόμος δικῆς κατὰ τὸ ἀμαρτανόειν περὶ τὸ ἴδιον γυνῶν ἢτοι γυναῖκα. V.

Symptom. ad Aristoph. Νεφέλ. 1328.

J. M. G.

62. Κακώσεως] Mulier marito scribit ap. Alciph. I. Ep. 6. f. ἰσθὶ μοι παρὰ τὸ πατέρα οἰκησομένην ὅς ἐδ' ἐμὲ ἀπέλιπε) καὶ σὲ γράψαι) παρὰ τοῖς δικασταῖς κακώσεως. Unde adparet κάκωσιν etiam esse eam actionem injuriae quae intenditur marito, a quo uxor indignis modis tractatur. Ubi Bergl. & hoc Luciani, & aliud ex Diog. Laërt. adfert.

J. F. R.

67. Ἐπιγράφον) Conf. supra T. I. Scyth. c. 10. ἐπιγράφον) προσάτιν. Ubi al. συγγραψ. Sed infra Pe-
reg. §. 11. προσάτιν ἐπιγράφον. Quae loca indicante

J. F. R.

Ἐπιγράφον) ἀπαλὴς προσάτιν αὐτῶν] Rarius Edd. Amst. consulere soleo, quia omnium est vitiosissima. Neque Solan. hic eam consuluerat; sed quia Cl. Wes-
seling. Obs. p. 162. monebat, eam perverſe αὐτῶν de-
diſſe, & ex Aldina αὐτῶν rescribendum, excussi a-
lias, & H. Ald. H. P. S. (quid enim ceteras moror
in re manifesta?) recte etiam αὐτῶν habere vidi. Ad-
do ex iisdem Obs. l. d. Soph. Oed. Tyran. 'Ὅς' ἢ Κρίων.

τῶν προσάτιν γυνάμηναι. Ad quae verba ait: „ ex
„ veteri apud Athenienses more, quo omnes inqui-
„ lini μίτοικοι sibi sumere debebant Patronam, προ-
„ γάτιν, qui vero neglexerant facere, compellaban-
„ tur actione ἀπρὸς αὐτοὺς, de qua Harpocration. Ejus-
„ cernodi sibi patronum legere illis est νόμος, γράφει-
„ σθαι, ἀπογράφειν, ἐπιγράφειν, & συγγραφειν
„ προσάτιν. Neque quisquam rerum Atticarum paul-
„ lo peritior id ignorare potest. Quare mirari subit
„ Luciani interpretem bis ad hoc dicendi genus of-
„ fendisse: Et primo quidem in Scythia, (c. 10. ubi
„ id jam monui, Cl. Gesn. autem sponte in versione
„ emendavit.) Deinde in Bis Accus. h. l. — Latina
„ facta sunt: suique velut praesidem scriptis restantur.
„ Neque id satis bene”. Clar. Gesn. hic antistitam de-
„ dit, pro patronam, quod non mutavi, quia presso
pede Graeca sequi solet; sed cur ab ἐπιγράφον) igitur
liberore stilo discesserit, nescio; nec est magni mo-
menti, nec difficile ei qui rem tenet. Ἐπιγράφειν
Graecis pro adſcribere sibi etiam aliis in rebus usitatum:
hinc

nōn potest, Rhetorica. Neque enim fieri potest, ut solus ipse causam dicat dialogi habitu, sed perpetua oratione ipse quoque utatur.

30. SYR. Quandoquidem hoc etiam, Judices, indigne tulit adversaria, si longa oratione utar, qui ipsam hanc dicendi facultatem a se habeam: multa quidem apud vos non dicam. Capitibus vero ipsis eorum, quae crimini mihi dedit dissolutis, permittam vobis videre de omnibus. Quaecumque nimirum de me narravit, vere narravit. Etenim instituit me, peregrinata est mecum, Graecis me adscripsit, & harum rerum nomine gratissimum mihi fuerit illius conjugium. Quas vero ob causas relicta illa ad hunc me Dialogum converterim, audite, Judices: neque quidquam utilitatis me meae causa mentiri cogitaveritis.

31. Ego namque videns istam non amplius temperantem esse, neque in decenti illo habitu permanere, quo usam olim Paeaniensis ille Rhetor duxerat; sed ornare

ῥητορικῇ, μόνον αὐτὸν ἀπολογεῖσθαι ἡ γὰρ ἡμεῖς τῷ Διαλόγῳ, ἀλλὰ ῥῆσιν ἢ αὐτὸς εἰπάτω.

ΣΥΡ. Ἐπεὶ ἢ τῷτο, ὃ ἄνδρες ἡ δικασταί, ἢ ἀντίδικος ἡγανάκτησεν, εἰ μακρῶς χρήσομαι τῷ λόγῳ, ἢ αὐτὸ τὸ δύνασθαι λέγειν παρ' ἐκείνης λαβὼν, πολλὰ μὲν ἔρω πρὸς ὑμᾶς, τὰ κεφάλαια δὲ αὐτὰ ἐπιλυσάμενος τῇ κατηγορηθέντων, ὑμῖν ἀπολείψω σκοπεῖν περὶ πάντων. πάντα γὰρ ὅποσα διηγῆσαί τοι ἐμὲ, ἀληθῆ ὄντα διηγῆσαί τοι γὰρ ἐπαίδευσεν, ἢ συναπείδημυ, ἢ εἰς τῆς Ἑλλήνας ἐνέγραψε, ἢ κατὰ γε τῷτο χάριν ἂν εἰδείην τῷ γάμῳ· δι' αὐτὰ δὲ αἰτίας ἀπολιπὼν αὐτῷ ὅτι τῷτο τὸ Διάλογον ἔτραπόμεν, ἀκύναι, ὃ ἄνδρες δικασταί, καὶ με μὴ ἰδὲν τῷ χρησίμῳ ἕνεκα ψεύδεσθαι ὑπολάβοιτε.

Ἐγὼ γὰρ ὁρᾷν ταύτῃ σὺν ἔτι σωφρονέσαν, εἰδὲ ἐμδύνασαν ὅτι τῷ κοσμίῳ γήματι, οἷον ποτε ἐχημαλίσμην αὐτῷ ὁ Παιανιεύς ἐκείνῳ ἡγάγετο, κοσμεμένη δέ,

ἢ Κατὰ γήματι] Κατὰ τὸ γήματι O. ἢ Δικασταί] Recepi ex O. aberat ab Edd. I. Αὐτὸ τὸ Ταῦτα Fl. m. Αὐτὰ Fl. male. Vulgatum firman P. L. n. Τῷτο] Τούτων O. ο. Ἰπολάβοιτε] Ἰπολάβοιτε O. p. Ἐμδύνασαν] Μύνασαν O.

2. Ἐγὼ γὰρ ὁρᾷν ταύτῃ] Τὸ φοβικὸν τοῦτο ἢ γὰρ ῥητορικῇ, ὃ ἐπὶ τῇ ἀπαγγελίᾳ (1) κομμηδίας διαλέχου] λόγων. διὸ ἐταῖς θρησκείαις αὐτὸ ἀπεικάζει, καὶ τὰ τούτων εὐθετισμοῦ, ἢ τὸ τῶν παρῶν αὐτοῦ χαίρειν ἢ πάλιν, καὶ ταῖς παρηγορίαις, καὶ οἷς τισι ταῦτοις ἄλλαις. τὸ (2) δὲ μύνασαν] ἐκ κομμηδίας, εἰς τοὺς χρωμένους τοῖς λόγοις (3) εἰς ἐπι-

δαλαμίας ἐ γαμηλίας μετὰ λαμψάνου. (4) εἰδὲ ἢ τούτων χάριν ῥητορικῇ, ἀλλὰ τῷ ἐπαποδύνασθαι τῷ βίῳ. τὸ δὲ εἶναι σὺ συμβουλίας τῇ ἐ δικασί. καὶ εἰπερ ἄρα σὺ ἰγνημῶν, καὶ ἐπαίους ἢ ἀρετῶν κατορθούτων, ἢ ἢ σὺ τοῖς πόντοις ἀσφαλγανόταν, καὶ (5) κόμης λαμπροῦς ἐκτελούσαν, καὶ γὰρ μὲν ἀφαιρῶντες ἐνισαμένον. V.

- (1) Κομμηδίας] Κομμηδίας, δ. λόγῳ C. quod probō. M. du S.
(2) Δι] Μὲν editum antea prave. Delevit μὰ manus eadem.
(3) Εἰς] Εἰς legebatur male.

(4) Οὐδὲ] Excidit ὁρᾷν vel tale quid. Sic tamen etiam C. & G.

(5) Κόμης — ἐνισαμένον] Pro his omnibus in C. legas Κάμης, καὶ τῶν ταύτων.

hinc Theophilus Instit. L. 2. Tit. I. §. 5. ἢ δὲ αὐγιάων διαποτέα ἰδίων σὺν ἐπιγράφε] διαποτέα. Litotum possessio (dominium) proprium non capis dominium. J. F. R. 69. Κόμης — τῶν δούλων] Conf. Cl. Graev. ad Solocist. c. 10. & Elfr. Obf. ad N. T. T. 2. p. 445. Arocal. III. 20.

79. Μὴ μὴ ἐπιτρ.] Ex O. est vocula μ, quae cum nitore sententiae consulat, admittenda est. M. du S.

80. Ἀγνημοι] Adleverat Solan. vid. Th. Mag. v. Εὐγν. Sed operae erit ejus verba addere. Εὐγνημοι, ait, μὴ λέγε, ὡς εὐδαίμων, ἀλλὰ εὐγνημοι. Ἐγνημοι δὲ, καὶ

εὐγνημοι. Λακίανος σὺ τῇ δις κατηγορεύμενος ἄγνημοι γὰρ &c. uti hic leguntur. Sed εὐγνημοι οἰκίδων habuimus tamen, Asin. c. 2. f. & alibi, consentientibus vett. Edd. Scribit & sic Steph. Videbimus alias plura, unde patebit vanum esse Magistram. J. F. R.

81. Οὐδὲ ἀπολογεῖσθαι] Οὕτως volebat Cl. Gess. Ac lubens ita edidissim, si varietatem invenissim. J. F. R. 87. ΣΥΡΟΣ] Luciani apologia. F. G.

Ibid. Δικασταί] Ex Cod. Ox. Deest enim illa in haetenus Impress. M. du S.

5. Παιανιεύς] Demosthenes. V. Pqr. c. 21. & paf-
Mmm m m 3

δὲ, καὶ τὰς τρίχας εὐθετίζουσαν εἰς τὸ ἐταί-
 ρικόν, καὶ Φυκίον ἐντριβομένην, καὶ τὰ ὀφθαλ-
 μῶ ὑπογραφομένην, ὑπὸ πνεύον εὐθὺς, καὶ
 παραφύλακτον ἂ ὅποι τ' ὀφθαλμὸν ὁ Φέροι.
 καὶ τὰ μὲν ἄλλα ἐῶ καθ' ἑκάστην δὲ τ' νύ-
 κτις ὁ μὲν τριτοπὸς ἡμῶν ἐνεπίμπλατο με-
 θυόντων ἐρασῶν, κοιμῶντων ἐπ' αὐτῷ,
 καὶ κοπτόντων τ' θύραν, εἰσὼν δὲ, καὶ εἰσβιά-
 ζεσθαι σὺν ἑδενὶ κόσμῳ τολμώντων. αὕτη
 δὲ ἐγέλα, καὶ ἤδελο τοῖς δρωμένοις, καὶ τὰ
 πολλά ἢ παρέκλυεν ἂ ἀπὸ τῶ τέγους,
 αἰδόντων ἢ ἀκύνουσα τραχείᾳ τῇ φωνῇ ὡδᾶς
 τινὰς ἐρωτικὰς, ἢ καὶ παρρησιόγους τὰς θύ-
 ρας, ἐμὲ οἰομένη ἢ λαθεῖν, ἢ ἠσέλγαινε,
 καὶ ἐμοιχεύετο πρὸς αὐτῆς. ὅθεν ἐγὼ μὴ
 Φέρον, ἢ γράψασθαι μὲν αὐτῷ μοιχείας
 ἢ οὐκ ἐδοκίμαζον ἐν γειτόνων δὲ οἰκῶντι
 τῷ Διαλόγῳ προσελθὼν ἠξίον καλεσθῆ-
 ναι ὑπ' αὐτῆς.

Ταῦτά ἐστιν, ἃ ἐγὼ τ' Ῥητορικῇ μεγά-
 λα ἠδίκησα. καίτοι εἰ καὶ μηδὲν αὐτῇ τοῦτο
 ἐπέπρακτο, καλῶς εἶχέ μοι ἀνδρὶ ἠδὲ
 τετραράκοντα ἔτη σχεδὸν γεγονότι, θορύβων
 μὲν ἐκείνων, καὶ δικῶν, ἀπηλλάχθαι, καὶ τὴν

se, & capillos meretricio more disponere,
 & infucare faciem, & genas pingere: statim
 suspicabar aliquid, & quo oculum ferret,
 observabam. Ac reliqua praetermitto. Sin-
 gulis vero noctibus implebatur vicus noster
 ebriis amatoribus ad illam commissatum eun-
 tibus, pulsantibusque fores, quibusdam
 etiam vi irrumperere sine more modoque au-
 dentibus. At illa ridere, & his quae fie-
 rent delectari: ac saepe aut de lecto despi-
 cere, & audire aspera voce canentes amato-
 ria quaedam cantica; aut etiam apertis clan-
 culum foribus, me, ut putabat, ignaro,
 lascivire, & cum illis adulterari: quod
 ego non ferens nomen illius de adulterio
 deferendum non putavi: sed accedens ad
 habitantem in vicinia Dialogum, recipi ab
 eo petii.

32. Hae sunt magnae illae, quibus affe-
 ci Rhetorice, injuriae. Quamquam si vel
 nihil ejusmodi ab ea actum esset, conce-
 dendum mihi erat, homini quadraginta fe-
 re annos nato, a tumultibus illis & litibus disce-

a Ὅποι] Ὅποι O. b Φέροι] Φέροι Fl. c Ἡ] Omittit Fl. d Ἀπὸ τῶ τέγους αἰδόντων] Quatuor haec desunt
 in O. e Ἀκύνουσα] Ἀκύνουσα Fl. Vulgatum est in P. f Θύρας] Sic O. & marg. Al. Θυρίδας Edd. g Λαθεῖν]
 Λαθεῖν O. h ἠσέλγαινε] Bene sic O. P. B. S. ἠσέλγαινε male f. Fl. H. Fr. i Γράψασθαι] Γράψασθαι O.
 Γράψαι Th. Mag. k Οὐκ ἐδοκίμαζον] Haec & sequentia male desunt in O.

sim in decretis in Or. Dem. de Corona. M. du S.

7. Καὶ Φυκίον ἐντριβομένην, καὶ τὰ ὀφθαλμῶν ὑπογρα-
 φομένην] Ὑπογραφίσθαι τοὺς ὀφθαλμούς, ἀπικατέρας εἶ-
 se docet Thom. Lxxv. quam ψιμμελοῦσθαι. Facere
 hoc consueverunt feminae luxuriosae meretrices ut &
 viri effeminati. Noster, Dial. Meretr. τὰ ὀφθαλμῶν
 ὑπογραφομένην. de Medis Xenoph. Π. I. 10. ὅτι δὲ αὐ-
 τὴν κωστρομένην ἢ ὀφθαλμῶν ὑπογραφῇ ἢ χροματῶν ἐν-
 τριβῇ, ἃ δὲ νόμιμα ἦν ἐν Μήδαις. Idem de Cyro L. 8.
 ἀποκρίσθαι δὲ τοὺς ὀφθαλμούς προσέτετο, ὡς εὐφραδύμοι-
 ροι φανούσιν, ἢ εἰσι. ἢ ἐντριβομένην, ὡς ἀνδρογύναι οἶοντο, ἢ
 πεφύκασιν. L. Bos.

18. Θύρας] O. melius quam Impr. in quibus omni-
 bus θυρίδας legebatur. M. du S.

21. Μοιχείας] I. e. περὶ μοιχείας. F. G.

22. Ἐν γειτόνων] Conf. supra c. 10. pr. Icar. c. 8.
 & 16. f. F. R.

28. Τετραράκοντα] In iis, quae junior scripsit Lu-
 cianus, vix quinquaginta ab eo nominari videbis eorum

quos carpit, quod a seniore audaciuscule factum est.

30. Διακρίσεις] Et Orator & Sophista jam tum fue-
 rat. Vide etiam A. p. c. ult. M. du S.

Ibid. Typ. καὶ γ. ἢ ἀρ. ἱκανῶς] His ergo potissimum
 ars Sophistarum illius temporis continebatur. Hinc
 in Mith. c. 35. de Rhetore legisti inter prandendum
 laudes Domini peragente; hinc ibidem c. 11. Opti-
 mates dum eruditos experirentur laudes suas ab iis
 audire. M. du S.

31. Ἐπαύεις ἐκφυγόντι] Qui attendere volet, intelli-
 get, hoc participium multo propius cohaerere cum
 sequentibus ἐλθόντα, συνδιαλεγόμενον, quam cum prae-
 cedente γενομένῳ. Itaque non dubito, quin ἐκφυγόντι
 legendum sit. Eadem ratio est illius supplementi,
 quod e suo codice hic attulit Graevius, quodque ge-
 nuinum videri facile patior: modo legatur συνδιαλε-
 γόμενον — διόθεν. Quamquam enim syllepfi quadam
 Syrum h. e. Lucianum, atque Dialogum conjunctos

discedere, & quiescere pati iudices: evita-
tisque tyrannorum accusationibus & laudi-
bus virorum fortium, in Academiam aut
Lyceum ingredi, *ibique* cum optimo hoc
Dialogo inambulare, placide disputantem
(laudes ac plausum non desiderantem.) Mul-
ta cum dicere habeam, jam desinam. Vos
vero religiosum ferte suffragium. JUST.
Quis vincit? MERC. Omnibus Syrus,
praeter unum. JUST. Rhetor videtur esse,
qui contrarium tulit.

33. Jam tu dic, Dialogue, iisdem judi-
cibus. Vos autem manete, duplicem la-
turi mercedem utriusque causae. DIAL.
Ego vero, Iudices, longam extendere apud
vos orationem nolim, sed breviter more
meo agere. Tamen ut in judiciis fert con-
fuetudo, sic accusationem instituiam, igna-
rus licet undique sim talium & rudis. Et
hoc mihi sit apud vos exordium. Injuriae
autem & contumeliae, quibus ab isto sum
affectus, hae fere sunt: quod me gravem
ad eum diem, atque de Dis, ac natura, &
universi circuitu disputantem, sublimem,

30. ὁ ἄνδρας τὰς δικαστὰς ἀτρεμεῖν εἶναι, καὶ τυ-
ράνων κατηγορίας, καὶ ἡ δὲ ἑκείνων ἐπαίνους
ἐκφυγόντι· ἐς δὲ τὴν Ἀκαδημίαν, ἢ ἐς τὸ
Λύκειον ἐλθόντα, τῷ βελτίστῳ τῷ τῷ Δια-
λόγῳ συμπεριπατεῖν, ἡρέμα ἢ συνδιαλε-
γόμενον. πολλὰ ἔχων εἰπεῖν, ἤδη παύσο-
μαι. ὑμεῖς δὲ εὖ σκοπεῖτε τὸν ψῆφον ἐνέγκατε.
ΔΙΚ. Τίς κρατεῖ; ΕΡΜ. Πάσαις ὁ Σύ-
ρῳ, πλὴν μίας. ΔΙΚ. Ῥήτωρ τις εἴ-
κειν εἶναι ὁ τὴν ἐναντίαν δέμεν.

40. Ὁ Διάλογος· ἐπὶ τῷ αὐτῷ λέγει. ὑμεῖς
δὲ ἀεμείνατε, ὡς διπλασίονα ἀποισόμενοι τὴν
μοδὸν ἐπὶ ἀμφοτέραις ταῖς δίκαις. ΔΙΑΛ.
Εγὼ δὲ, ὡς ἄνθρωπος ὁ δικαστὰς, μακρὸς μὲν
ἀποτείνων τὰς λόγους, οὐκ ἀνὴρ ἐβουλόμην
πρὸς ὑμᾶς, ἀλλὰ καὶ μικρὸν ὥσπερ εἰώ-
θα. ὅμως δὲ ὡς νόμος ἐν τοῖς δικαστηρίοις,
ἐγὼ ποιήσομαι τὴν κατηγορίαν, ἰδιώτης παν-
τάπασι καὶ ἀτεχνῶς τῷ τοιούτῳ ὄντι. καὶ μοι
τῷτο ἔγω πρὸς ὑμᾶς τὸ προοίμιον. ἃ δὲ
οὐδὲν ἴσχωμαι, καὶ ἀεὶ εὖ σκοπεῖται πρὸς τὰς
ταῦτά· ὅτι με σεμνὸν τέως ὄντα, καὶ
θεῶν τε πέρι, καὶ φύσεως, καὶ τῶν ὅλων
θεοῖς σκοπεύμενον, ὑψηλὸν ἀνω πρὸς τὸν
θεόν.

[1. Ἀρετῶν] Sic etiam Fl. in Συνδιαλογόμῳ. Συνδιαλογόμῳ τὸ ἑκείνων ἐπαίνους ὁ δὲ λόγος, G. & P. Nisi
quod κρέων P. pro κρέων. In vulgata conspirant Edd. in διπλασίονα ἀποισόμενοι] διπλασίονα οὐδὲν ἴσχωμαι Fl. οὐ δι-
πλάσιον] Non habet Fl. p. ὡς περ εἰώθα &c.] ὡς περ εἰώθα Fl. omīssis reliquis. q. T.] Sine artic. Fl.
r. T.] Non habet Fl.

30. Καὶ τυράνων κατηγορίας] Διὰ τοὺς τὰς κατηγορίας
μειλίστας ἐπιτηδεύοντας, ἐν τῇ αὐτῇ τυραννοκτονίᾳ τινὲς μίλα-

τῶνται, καὶ τῶν ἄλλων ὅτι τὰ τοιαῦτα. V.

* Eas Latini Causas Ciceronis tempore, Controversias
Quintilliani aetate dixerunt. Vide quae contra eas habet Pe-

tricius initio.
† Δ.] ἢ ante datum posuimus.

J. Cl.

intelligere forte liceat: tamen eo descendere, nisi ma-
gno consensu librorum coactus, nolim. J. M. G.

32. Ἐς δὲ τὴν Ἀκαδημίαν, ἢ ἐς τὸ Λύκειον ἐλθόντα, τῷ
βελτίστῳ τῷ τῷ Διαλόγῳ συμπεριπατεῖν, ἡρέμα ἢ συνδιαλε-
γόμενον. πολλὰ ἔχων &c.] Ultima sic leguntur in Mf.
cum aliquot verborum incremento: ἡρέμα συνδιαλε-
γόμενος, τὸ ἑκείνων ἐπαίνους ὁ δὲ λόγος. πολλὰ ἔχων. pla-
cide disputantes, laudes & plausum non desiderantes.
quae Luciani esse nemo inficiabitur. J. G. G.

39. Ἐναντίαν] Subaudi ψῆφον. F. G. Sed satis hoc
jam inculcatum quis non videat ex modo praemisso
ac supra tam saepe addito ψῆφον? J. F. R.

40. Ὁ Διάλογος — λέγει] Conf. supra c. 20. f. Ὁ
ἐπίμαχος — λέγει. J. F. R.

Ibid. ἐπὶ τῷ αὐτῷ] De iisdem iudiciis. F. G. Im-
mo sub iisdem, sive iisdem iudiciis praesidibus; sed
& hoc in vulgus notum. At hoc ipsum voluit Gijet.
nimirum de iisd. iudd. intelligendum esse. J. F. R.

41. διπλασίονα] Adversatur hoc palam iis, quae c.
14. constituta erant. Aut igitur parum sibi constare
censendus est Lucianus, aut corruptum locum esse fa-
tendum est: Fl. Ed. διπλάσιον αὐτόν. M. du S.

53. Ἀνω πρὸς &c.] Plat. Phaedr. 344. G. H. M. du S.

54. Ἀνω

νεφῶν ἀεροβατῶντα, ἔνθα ὁ μέγας ἐν ἑρᾶν
 Ζεὺς πτηνὸν ἄρμα ἐλαύνων Φέρε), καὶ α-
 σπᾶσας αὐτὸς ἦδη χεῖρ' ἀψίδα πετόμε-
 νον, καὶ ἀναβαίνοντα ὑψίστῳ τῷ ἑρᾶν,
 καὶ τὰ πτερὰ συντρίψας, ἰσοδύνατον τοῖς
 πολλοῖς ἐποίησε. καὶ τὸ μὲν τραγικὸν ἐκεῖνο
 καὶ σωφρονικὸν προσωπεῖον ἀφείλε μὲν. κωμι-
 κὸν δὲ ἄλλο καὶ σατυρικὸν ἐπέθηκε μοι, καὶ
 μικρῷ δὲ γελίοι. εἰτά μοι ἐς τὸ αὐτὸ Φέ-
 ρων συγκαθεῖρξέ μοι τὸ σκῆμμα, καὶ τὸ
 ἰαμβον, καὶ κυνισμὸν, καὶ τὸ Εὐπόλιν, καὶ τὸ
 Ἀριστοφάνην, δεινὸς ἄνδρας ὑπεκέρτομῃ-
 σαι τὰ σεμνὰ, καὶ χλευάσαι τὰ καλῶς
 ἔχοντα. τελευταῖον δὲ, καὶ Μένιππον τινα
 τῶν παλαιῶν κυνῶν μάλα ὑλακτικόν, ὡς δο-
 κεῖ, καὶ κάρχαρον ἀνορύξας, καὶ τῷτον ἐπισ-
 ἡγάγε μοι Φοβερὸν τινα ὡς ἀληθῶς κύνα,
 καὶ τὸ δῆγμα λαθραῖον, ὅσα καὶ γελῶν

supra nubes incedentem per aëra ; ubi ma-
 gnis in coelo Jupiter volucrum citius agens
 feritur, detractum inde, cum ad ipsam jam
 absidem volarem, & supra caeli terga para-
 rem escendere, confractisque alis, ad vul-
 gi consuetudinem detrussit, & tragica illa
 modestaque persona detracta, aliam comi-
 cam Satyricamque mihi, ac tantum non
 ridiculam, imposuit. Deinde in unum col-
 lata inclusit mecum, jocum mordacem, &
 Jambum, & Cynicam licentiam, & cum
 Eupolide Aristophanem, homines idoneos
 ad traducendum quae sunt maxime severa,
 ad irridendum quae bene habent. Denique
 Menippum quendam de antiquis canibus,
 latrantem valde & mordacem, ut videtur,
 offossam ad me introduxit terribilem vere
 canem, & occulte mordacem, quatenus

ri-

a Ἰπέρῳ τῷ ἑρᾶν] Ἰπὲρ τὰ ἑρᾶ τῷ ἑρᾶν G. & marg. A. W. Nil mut. Edd. b Σκῆμμα] Σκῆμμα ma-
 le P. H. utraque. Recte Fr. Fl. S. & c. c Ἀριστοφάνην] Ἀριστοφάνη Fl. d Καλῶς] Ὁρθῶς marg. A. e Λα-
 θραῖον] Sic Fl. P. H. S. & c. Λαθραῖον f.

59. Καὶ τὸ μὲν τραγικὸν ἐκεῖνο] (1) Τὰ Πλάτωνα τοιαῦ-
 τα, ἐν οἷς σοφοὺς ἄνδρας ἐμυθαλοφρονεῖς ἐγιναι (2) εἰσ-
 ἔλθαι τοῖς ἀφελότοις ἐκείνους ἐν τραγικῇ μίμησιν ταῦτα
 καλῶς. ὥστε ἀμύλῃ κωμικὰ πάλιν ἐσατυρῶντα τὰ τῷ Σό-
 κρει καλῶς. κωμικὰ μὲν, ἀφ' οὗ γελῶν σατυρικὰ δὲ, ἀφ'
 οὗ πολλὰς ἐκείνους ἀντιτάσσας προσενεῖν τοῖς ἀφελότοις. οἳ τε
 τῷ Σάτυρι καὶ ἀντιτάσσας (3) ἴσως, αἳ τε κωμικαὶ γέλοι
 καὶ πλὴν σκαμνίσαντο. οἳ Σάτυροι δὲ μὴδούτοις αἱ ἐν
 τῷ ὅρῳ φανερὰ εἰσάγονται, καὶ πρὸς τῷ ἀλλοτρίῳ τῷ
 σκῆματι τὸ μὴδός, ἵτις ἐν ὁμηρικῇ πρὸς συνουσίαν αἰ-
 χράς. ἐπὶ τοῖσι κέρρη] ἐν τοιαύτοις ὁ Λυκαῖος ἀφελός

γῆς, ὡς ἐπὶ τῷ συμποσίῳ αὐτοῦ τὸ Ἀλκιδάρματα ἐπεί-
 γει, καὶ τινες ἄλλαι τὸ φιλοσόφον, εἴπερ τὸν ταῦτο, ὡς
 πρὸς τοῖς κωμικαῖς προσωπεῖσις ἐστατικαῖς διακρίσεις
 τὰ αὐτοῦ. καὶ τὸ ἰαμβὸν δὲ, καὶ τὸ κυνισμὸν ἔφη ὡς
 λαμβάνειν. τὸ μὲν ἰαμβὸν ὡς χλευαστικόν, τὸ κυνισμὸν δὲ
 ὡς πάλιν ἀφελότου ἀντιτάσσας. τῷ τε ἰαμβῷ Ἀρχίλοχον,
 ὅν ἐν πρώτῳ φασὶ τῷ μίτῳ χρῆσθαι πρὸς ὕβριν τὸν Λοκα-
 βίδην, διεκρίσαντο. οἳ τε Κυνικὴ (4) λεγόμενοι φιλόσοφοι,
 ἀπασι διακρίνοντο, ταῦτα διὰ βίης ἐπιτηδύμια ἐχούτες, ὡς
 καὶ Μένιππος εἰς ἡν. V.

(1) Τὰ Πλάτ. & c.] Inverso ordine edita : Ἐν οἷς τὰ Πλάτ.
 (2) Εἰσέλθαι] Non aderat in editis. Addidit M. du S. & ὑπε-
 βαλλόμενα, quod post διακρίσεις legebatur, deleuit.

(3) Ὁρθῶς] Τὸ ὁρθῶς edita. Expunxit articulum M. du S.
 Sed ante Λυκαῖος, ὁ addidit.

(4) Λεγόμενοι] Γινόμενοι lectum antea male.

54. Ἀεροβατῶντα] Socratem tangit ab Aristoph. eo-
 dem nomine traductum in *Nebul.* vi. 225. Ἀεροβατῶν
 καὶ ἀεροβατῶν τὸ ἄνω. & ibid. deinceps frequenter. Ita
 μεταφορικῶς vocat eundem Dial. praeced. J. F. R.

55. Πτηνὸν ἄρμα] Meminit iterum noster Ἀναβ. c.
 22. & Pητ. c. ult. M. du S.

Πτηνὸν ἄρμα] Conf. supra T. I. Pίς. c. 22. f. J. F. R.

57. Ἰπέρῳ] Dialogus dicit se ἀναβαίνοντα ὑπὲρ τοῦ
 τῷ ἑρᾶν, sed ὑπέρῳ simpliciter significat super coe-
 lum, vel in coelo. Mf. ὑπὲρ τὰ ἑρᾶ τῷ ἑρᾶν, super
 coeli dorsum, hoc est supra nubes, Dialogus autem
 hic cum de rebus sublimibus loquitur, τρυγῶν, καὶ
 μετατρέφει βαίνει. J. G. G.

Ἰπέρῳ] Conf. supra *Deor. Dial.* IV. §. 2. & *Herm.*
 c. 61. M. du S.

62. Μοι—μοι] Delendum censo postea. M. du S.
 Recte. Idem *Hagen.* Editioni adscripserat *Gesperus.*
 At quia constans est lectio, eam vel invitum exhibui.
 J. F. R.

65. Ἀριστοφάνην] Haec terminatio Nostro frequen-
 tior. Alioqui eodem redit. Vid. supr. *Demos.* c. 62.
 ubi Σακράτη & Διογένη. Δημοσθένην infra *Demos.*
Enc. c. 2. & 9. Itaque nihil opus erit ex Fl. Ἀριστοφά-
 νην revocare, quae supra contrarium in modum Ἀφί-
 ον exhibet, ubi cett. *Aph. De Salt.* c. 21. Adde *Gall.* c.
 3. 90. J. F. R.
 67. Μά-

ridens etiam mordet. Quidni ergo gravi injuria affectus sim? qui non servem habitum proprium ac domesticum, sed comoedias isti, & ridicularia, & prodigiosa quaedam argumenta agere cogar? Quod enim omnium absurdissimum est, mirabili quadam permissione temperatus sum, neque pedestris sum, neque per metra incedo: sed hippocentauri instar, compositum quoddam & peregrinum spectrum audientibus videor.

34. MERC. Quid igitur ad ista, Syre, dicis? SYR. Nec opinatum, Judices, hoc certamen apud vos subeo. Quidvis enim potius de Dialogo sperabam, quam ista de me dicturum: quem ego talem cum accepissem, qui tristis adhuc vulgo videretur, & a perpetuis interrogationibus in ariditatem quandam contractus, eamque ipsam ob causam venerabilis ille quidem, sed non omnino suavis, neque gratiosus multitudi-

ἀμα ἔδρανε. πῶς ἔν ἐ δυνά ὑβρισμαι μή-
κέτ' ὅτι τῷ οἰκίῃ ὁ ὅματ' ὁ ἀγμέ-
νων, ἀλλὰ κομωδῶν, ὃ γελωτοποιῶν, ὃ
ἡρώθεους ἀλλοκότους ὑπακρινόμεν' αὐ-
τῷ; τὸ γὰρ πάντων ἀτοπώτατον, κρᾶσις
τινα ὁδοῦ κέκραμαι, ὃ ἔτε πρὸς εἶ-
μι, ἔτε ὅτι τ' ἡ μέτρον βέβηκα· ἀλλὰ
ἰπποκενταύρου δίκην, σύνθετον τι καὶ ξένου
δοφάσμα τοῖς ἀκούσι δοκῶ.

EPM. Τί ἐν πρὸς ταῦτα ἐρεῖς, ὦ Σύρε;
ΣΥΡ. Ἀπροσδοκῆλον, ὦ ἄνδρες δικασταί,
τ' ἀγῶνα τῆτον ἀγωνίζομαι παρ' ὑμῶν.
πάντα γὰρ μᾶλλον ἀν' ἡλπισα ὃ δὲ διά-
λογον, ἢ τοιαῦτα ἐρεῖν πρὸς ἐμῶν, ὃν ὁδο-
λαβὼν ἐγὼ, σκυθρωπὸν ἔτι τοῖς πολλοῖς
δοκῶντα, ὃ ὑπὸ τῇ συνεχῶν ἐρωτήσεων
καλεισκληκότα, ὃ τὰ αὐτῇ αἰδέσιμον μὲν
εἶναι δοκῶντα, ὃ πάντη δὲ ἡδὺν, ὃ δὲ τοῖς
πλη-

f Σχήματ' Omisit Fl. g Διαμύνων] Restitutum ex P. Διαμύνων Edd. h Μέρων] Sic dedit Solan. ex L. P. & Mf. Gr. Μιτάρων ante editum. i Τὸν διάλογον. j Ἡ τ' ὁ διάλογον P. G. melius. k Ταύτη] Διὰ τοῦτο L. & marg. At. Sed omisso καί.

77. (5) Οὐτε πρὸς] Καταγνώσκει τῷ ῥήματι ὃ δὲ διά-
λογον, ὅτι γράφει διὰ λόγου ἀνθρωπίνου ὃ προτιμῶν. τῷ-

το γὰρ τ' φιλοσόφου ἀγέλογον ἀλλότριον. P.

(5) Οὐτε πρὸς] Hoc Scholium ex Collectaneis emendavimus & suo loco reddidimus.

M. du S.

67. Μίνικον] De quo supra multis ad N. A. I.

M. du S.

Μίνικόν τινα] Juniores altero, vid. Olear. ad Phi-
lostr. p. 164. a. 5.

J. F. R.

69. Καὶ κάρχαρον] Vid. supra notata ad Merc. Cond.
a. 35. Quom. Hist. c. 43. De Sale. c. 4.

J. F. R.

71. Τὸ δῆγμα λαβραῖον] Invehitur in malivolos sub-
lesta lingua, qui, ut ait Plautus,

Palam blandiuntur, clam si occasio nequam est,
Aquam frigidam subdole suffundunt.

De quibus vide Casaub. ad Characteres Theoph. περὶ
εἰρωνίας. Pifid. Cosmogr.

Ποῦ δὲ τοὺς ἄλλους κίνας
Σαῖνον δοκῶντας ὃ δίκαιον ἡπαγμένους.

J. B.

73. Διαμύνων] Sic P. solus. In Impress. ἀγμέ-
μων.

M. du S.

77. Οὐτε πρὸς εἶμι, ὃτε ἐπὶ τ' μετιώρων βέβηκα] In-
terpretes: Neque pedestris, neque sublimis incedo. ἐπὶ
Tom. II.

μετιώρων βαινῶν non est Graece loquendi ratio. Graeci enim dicerent μετιώρων βαινῶν. Deinde num μετιώ-
ροι opponuntur πεζομαῖς? Nihil certius, legendum es-
se, ut olim vidi, & nunc vere me vidisse Mf. docet,
ἐπὶ τ' μέτρον βέβηκα. neque in metris incedo, hoc est,
neque in prosa, nec poetice scribo: genus meum di-
cendi non est quale est illorum, qui oratione soluta
utuntur, aut philosophi, aut oratores, aut historici,
nec quale est poetarum, sed est ex utroque mixtum.
Mox ὃ ὑπὸ τ' συνεχῶν ἐρωτήσεων καλεισκληκότα, notū
est, ut interpretantur, continuis interrogationibus prae-
fractus, sed exilis, exsiccatus, jejunos, macilentus,
de qua voce superius non nihil notavi. Paullo post
repono particulam ἢ suo loco, ex quo exciderat, πᾶν-
τα γὰρ μᾶλλον ἀν' ἡλπισα ὃ δὲ ἀγέλογον τοιαῦτα ἐρεῖν
πρὸς ἐμῶν.

J. G. G.

78. Μέρων] (Mf. Gr. recte μέτρον.) Kust. Accedit
etiam auctoritas Mf. P. & L. In Impress. μετιώρων.

M. du S.

Μέρων] Sponte etiam hanc lectionem probavit Cl.
Gers. Conf. supra pro Imag. c. 18. εἰ ὃ χαμαὶ ὃ βέ-
δω, ὅσπερ ὑμῖν, ἀλλὰ μὴ ἐπὶ μέτρον φησὶ. J. F. R.
Nnnnn 91. At-

πλήθει κεχαρισμένων, πρῶτον μὲν αὐτὸν ὁ
 ὅτι γῆς βαίνειν ἐς ^a τὸ ^b ἀνθρώπων εἶδον
 τῶτον τρόπον. μὲν δὲ τὸ αὐχμὸν τὸ πολὺν,
 ὑποπλῆγας, καὶ μειδίαν καταναγκάσας, ἡ-
 δῶ τοῖς ὁρώσι παρεσκεύασα. ὅτι πᾶσι δὲ
 τῇ κομῳδίᾳ αὐτῷ παρέζευξα, καὶ ^c ^d ^e ^f ^g ^h ⁱ ^j ^k ^l ^m ⁿ ^o ^p ^q ^r ^s ^t ^u ^v ^w ^x ^y ^z
 τῆτο πολλὴν οἱ μηχανώμενοι τὴν εὐνοίαν
 αὐτῷ τὴν ἀκρότητα, οἱ τέως τὰς ἀκρότητας
 τὰς ἐν αὐτῷ δεδιότες, ὥστε τὸ ἐχθρὸν λα-
 βεῖν αὐτὸν εἰς τὰς χεῖρας ἐφυλάττειν. ἀλλ'
 ἐγὼ οἶδ' ὅτι μάλιστα λυπεῖ αὐτὸν, ὅτι
 μὴ τὰ ^e ἰχθῦα ἐκείνα καὶ λεπτὰ ^f καθή-
 μενοι πρὸς αὐτὸν σμικρολογεῖν, εἰ ἀθά-
 νατοι. ἡ ψυχὴ, καὶ πόσας κοτύλας ὁ
 θεὸς, ὅποτε τὸ κόσμον εἰργάσατο, τὸ ἀ-
 μίγνυς καὶ ^h τὰ αὐτὰ ἐχέουσι φύσας ἐνέ-
 χουσιν εἰς τὸ κρατῆρα, ἐν ᾧ πάντα ἐκέραννυ-
 το, καὶ εἰ ῥήτορική πολλὴ καὶ ⁱ μορὶς εἰ-
 δωλον, κολακείας τὸ τέταρτον. χαίρει γάρ,
 ὅτι οἶδ' ὅπως, τὰ τοιαῦτα ^j λεπτὰ ὁλο-

haberetur; primo quidem humi incedere il-
 lum hoc humano more docuerim; deinde
 multo illo squalore purgatum, & subridere
 coactum jucundiorē reddiderim videnti-
 bus. Super omnia vero comoediam illi
 conjunxi, ea quoque re multam ipsi ma-
 chinatus ab audientibus benevolentiam: qui
 ante illum diem spinas quae in illo sunt ve-
 riti, tanquam erinacium, in manus illum su-
 mere cavebant. Sed novi ego, quid maxi-
 me illum male habeat: quod non subtilia
 ista atque tenuia, assidens, minutim cum
 illo disputo, Utrum immortalis sit anima?
 & Quot sextarios Deus, cum mundum
 faceret, illius incommiscibilis, & quae sem-
 per unius modi sui que similis erat materiae
 in illam temperationem, in qua miscebantur
 omnia, infuderit? Et, utrum Rhetori-
 ce civilitatis particulae simulacrum sit, &
 quarta pars adulationis? Gaudet enim, ne-
 scio quomodo, minutis id genus disputa-
 tiun-

^a Τὸν τὸ Fl. ^b Ἀνθρώπων] Ἀνθ' marg. Ald. ^c Τῆτο] Τὴ τὸ male Fl. ^d Τὰς ἀκρότητας τὰς ἐν αὐτῷ]
 Quinque haec defunt in Fl. ^e ἰχθῦα] Γλαῦρα L. G. P. & marg. At. ^f Καθήμενοι] Καθήμενοι πρὸς αὐτὸν σμικρο-
 λογούμενοι G. Nihil mut. Edd. ^g Εἰργάσατο] Κατεσκευάσθη marg. At. ^h Μορὶς εἰδωλον] Μορὶς male P. Μό-
 ρον ἢ ὅλον Pell. ⁱ Διευλογεῖν] Διευλογεῖν Fl. (Cod. Const.)

90. Πρῶτον μὲν αὐτὸν ἐπὶ γῆς βαίνειν] Ὅπως ἀνωτέρω
 βαίνειτε τὸ διάλογον λέγουσα, ἵνα ὁ μάγας ἐν ὑπέρῳ Ζεύς,
 πτηνὸν ἄρμα ἱλαύνει, ἀφ' ὧν τοῦ τοῦ αὐτοῦ εἶδος. τὸ γὰρ πρὸ

λέγειν ὅτι χαρμὰ βαίνειν εἶδον & εἰς τὸ ἀνθρώπων τρόπον,
 ὅτι ἄλλο εἶδον, καὶ ἀφ' ὧν τοῦ τοῦ αὐτοῦ εἶδος. τὸ γὰρ πρὸ
 μαγιστρίας. V.

91. Ἀνθρώπων] Nullius momenti primo adspectu
 videtur esse τὸ ἄνθρωπος, marginis Ald. Wesselinganae,
 quia idem significat, quod vulgatum. Verum quia
 istud est Codicis alicujus scribendi compendium, hinc
 studio id addidi, quo palam fieret habere hunc margi-
 nem etiam lectiones ex Codice quodam defumas.
 J. F. R.

1. Ὅτι μὴ τὰ ἰχθῦα ἐκείνα & λεπτὰ καθήμενοι πρὸς
 αὐτὸν σμικρολογεῖν] Quod tenuia illa & exilia cum
 ἔργο sedens arguatur non soleo. Mf. pro τὰ ἰχθῦα scribit
 τὰ γλαῦρα & pro καθήμενοι σμικρολογεῖν, legit,
 καθήμενοι σμικρολογεῖν. Digitum non verterim,
 utrum eligas, & vereor ne ego quoque σμικρολογεῖ-
 ραι, qui haec annotem. J. G. G.

3. Ἀθάνατοι] Platonis Dialogos innuit, Phaedrum
 344. C. Apol. Socr. 369. A. & Phaedon. 381. A.
 M. du S.

4. Πόσας κοτύλας] Locus Platonis de Animae for-
 matione sic incipit: Τῆς ἀμίγνυς & αἰ κατὰ ταῦτα
 ἐχέουσιν φύσας, καὶ τὸ αὐτὸν τὸ σῶμα τὸ γινόμενον μί-
 γνυς.

εἶς, τρίτον εἰς ἀμφοῖν ἐν μίση συνικεράσας φύσας εἶδον.
 &c. Ed. Basf. p. 478. f. M. du S.

6. Κατὰ τὰ αὐτὰ ἐχέουσιν φύσας] I. c. τὴν αὐτὴν, im-
 materialis. F. G.

7. Εἰς τὸ κρατῆρα] Alludit ad illam Platoniam in
 Timaeo Cosmogoniam c. 19. coll. c. 28. pr. Sed vi-
 detur e memoria laudare locum. Nam apud Plato-
 nem non est ἀμίγνυς, sed ἀμίγνυς & αἰ κατὰ τὰ αὐτὰ
 ἐχέουσιν φύσας — quamquam paullo post τὴν διατίρη φέ-
 ρει διωκτικὸν appellat: ubi & partium proportionem
 exponit. Altero loco ita de Deo, ταῦτ' εἶπεν, καὶ πάλ-
 λω ἐπὶ τὸ πρῶτον κρατῆρα (Cic. temperationem superio-
 rem) ἐν ᾧ τὸ πᾶν τοῦ πᾶτος ψυχῆς κεραιὶς ἔμεινεν, τὰ δ'
 πρόσθεν ὑπόλοιπα κατεχέτο μίγνυς κ. τ. λ. J. M. G.

8. Πολιτικὴς μορὶς εἰδωλον] Vide Plat. Gorg. 237-
 E. F. & Quintilian. II. 15. p. 105. quem lege. M. du S.
 Πολιτικὴς μορὶς εἰδωλον] Ut modo Ciceronem inter-
 pretationis auctorem laudare licebat; ita hunc locum
 e Quintiliano damus 2, 15, 25. ubi Platoniam illam
 de Rhetorica doctrinam e Gorgia cum Fabio diligen-

stanculis ; ut illi qui libenter scalpunt scabiem : & illa cura jucunda illi videtur , & vehementer sibi placet , si dicatur , non cuiusvis esse perspicere , quae ipse acute adeo de ideis cernat. Haec nempe a me etiam postulat , & alas illas quaerit , ac circumspicit , non videns interim , quae sunt ante pedes. Nam caeterarum rerum caussa nihil puto mihi objiciet , quasi hac veste Graeca detracta , Barbaricum sibi , ipse Barbarus cum videar , induerim. Injustus enim fuisset , si talia contra leges in ipsum designasset , & patria illum veste spoliasset. Causam dixi , ut potui. Vos vero similem superiori ferte calculum.

35. M E R C. Vah ipſis decem vincis : idem enim ille, qui ante, ne nunc quidem ejusdem eſt ſententiae. Nimirum haec conſuetudo eſt, pertuſum omnibus iſte fert

γῶν, καθάπερ οἱ ἡ ψάραν ἡδέως κλάμειται
 καὶ τὸ φρόντισμα ἡδὺ αὐτῷ δοκεῖ, καὶ μέγα
 φρονεῖ, ἢν λέγει, ὡς ἐ παντὸς ἀνδρός ὅτι
 συνιδεῖν αὐτῷ ἡ ἰδεῶν ὁ ὕψιδορκεῖ. ταῦτα
 δηλαδὴ καὶ παρ' ἐμῷ ἀπαιτῇ, καὶ τὰ πτε-
 ρὰ ἐκεῖνα ζητεῖ, καὶ ἀποβλέπει, ἡ τὰ πρὸ
 τοῖν ποδοῖν εἶχ ὄραν. ἐπεὶ τῷ γε ἄλλως
 ἔνεκα δοκ εἶν, οἶμαι, μέμφαιτό μοι,
 ὡς δοιμάτιον τῷτο τὸ Ἑλληνικὸν πεισπά-
 σας αὐτῷ, βαρβαρικὸν μένεδουσα καὶ ταῦ-
 τα βάρβαρ αὐτὸς εἶναι δοκεῖν. ἡδίκην
 γὰρ εἰν, τὰ τοιαῦτα εἰς αὐτὸν ὀφθαλμῷ,
 καὶ ἡ πάτριον ἐσθῆτα λαμποδυτῆρ. ἀπολε-
 λόγημαι ὡς δυνατόν ἐμοί· ὑμῖς δὲ
 ὁμοίαν τῇ πάλαι ἡ ἡφον ἐνέγκατε.

ΕΡΜ. Βαβαί, δέκα ὅλαις κρατῦς. ὃ
 γδ αὐτὸς ἐκεῖν ὁ πάλαι ἐδὲ τῶν ὁμόφρη-
 φός ἐστιν. ἀμέλει τῆτο ἐβῶ, ὅτι, καὶ πᾶσι
 ἡ τελευτημυδύνη ἐστὶν ἡ φέρη, καὶ μὴ παύ-
 σαιτο

* Ὁ ζυδοῦρας Ὁ ζυδοῦρας Fl. S. & marg. At. Ceterae sex Ὁ—ουσι. I Tā. Oē tē marg. A17. n. E. 17
H, Fl. Vulgatum firmat P. n. Φου. Nihil mut. Fl. o Kai pōi παύσατο M, παύσατο τοῦτο, sine q. P.

16. Τὰ * πρὸ τοῦ ποδῶν] Τὸ ἰ Θεώτης τοῦτο ἔκαστο, ὁμοθυμῶς ἐκινήσασκεν εἰς Θάλατταν ἰ φυσικῶν. V.

19. † Ὡς θυματοῖς τούτοις] Τὸν Ἀττικισμὸν φησὶ ἐπὶ τῇ λέξει αὐτῶν ἐπὶ διανοήσασθαι. ἢ γὰρ φησὶ, ὡς Σόφο· ἐπὶ βαρβαρίαν τὴν λέξιν ἐπέθηκεν αὐτὴν λέγου, βαρβαρισμῶν αὐτὸν ἀφελόντα ἐ γολοισμῶν, ἀλλὰ τὸ πρῶτον αὐτὸ διότιμα τῇ λέξει Πλατωνικοῦ τρόπου. V.

* Πρὸ] Sic reſcripti, cum *apoc* editum legerem. J. F. R.
 † Ὁ δὲ Σωμάρτων] Aliiter lectum ante; ſed ad Lucian. ad-
 commodavit M. del S.

ter composuimus.

10. *Λητολαγών*] Quia *Solan.* nusquam alibi illud (*Cod. Cred.*) adiecit, quod sciam, nescio quid sibi velit. Sed esse id constanter Codicum lectionem significare, non Constantinum quemdam Codicem *Λητολαγών* etiam adscriptum erat marg. *Ald.* Sed vulgatum praestat. T. F. R.

16. Ἀποβλέπει] Dege *ἀν* βλέπει. F.G.
 Ἀποβλέπει] Non male Gries. coniecit, & facile in-
 nactus esset obsequentem, si quis Cod. eodem duceret.
 Jam vero vulgatum servare cogor, & ἀποβλέπειν
 accipere pro *oculos avertere quocumque*, i. e. ad quæ-
 vis remotiora, & sic oppositio τῷ πρὸ τοῦ ποδοῦ quæ-
 dam adparet, major tamen & convenientior futura,
 si ἀναβλέπει vel *ἀν* βλ. legamus, quia sublimitum ac
 coelestium speculationem potissimum exprobrare

29. Τὴν τετραπλήνουν ἔτοϋ φέρει· Ἐπὶ τῇ διαζωμένην
 δύο ψαροὶ ἐτίθεντο· ἡ μὲν πλήρης, ἡ δὲ τετραπλήνουν. ἰδοῦντο
 δὲ τοὺς δύο νεκροὺς ἡ πλήρης, τοὺς ἡτεροπλήρεις· διὸ τετραπ-
 λήνουν· καὶ μακάριος τούτων Αἰχλὺς ἐν τῷ ποταμῷ Τιμάρχη
 τῇ ᾧ τετραπλήνουν ἀξιοῖ Τιμαρχὸν δοῦναι. εἰ ᾧ ἐκ τῶν
 διαγίων ἐν λόχῳ· κατὰ ἀνάμνησιν, ἀλλὰ ἐν πάσας ἐν τῇ
 ποταμῷ Τιμαρχὸν ταύτην δοῦναι· ἀξιοῖ. V.

· ‡ Διαμελισμένον] Sic rescripsit Idom ex V. & C. quoniam
διαμελισμένον editum offenderet.

huic solet, & ideo *alas* etiam addit, *de aëre*,
quibus se supra nubes evolasse ait, ut vid. c. 35.

Ibid. Τὰ πρὸ τοῦ ποδοῦ] *Plat. Phaedr.* 344. G. H. J. F. R.
M. du S.

28. Ἀμέλει τοῦτ' ἴθ' ἐστὶ, καὶ πᾶσι τὴν τετραπλημῶν
 ἔσθ' ὀφεί, καὶ μὴ πωσάντο φθοῖν τοῖς ἄρτοις | Ἀμέλει
 τοῦτ' ἴθ' ἐστὶ, καὶ πᾶσι, τὴν τετραπλημῶν ἔσθ' ὀφεί, καὶ
 μὴ πωσάντο φθοῖν τοῖς ἄρτοις. Calculi autem per-
 tultū, sive ψῆφοι τετραπλημῶναι in iudiciis condemnato-
 rii. *Acchibios* contra *Timarchum*, &c plane pleneque
 Scholiaes *Demosthenis Ulpianus* in oratione ejus
 contra *Timocratem*. Ib. M.

29. Τῆς τρυφῆς ἐνάλω] *Calculus condemnationis*.
De his calculis copiose *Scholias. Aristophan. & Florent.*
Christian, ad Vesp. 7. B.

οἱ οὖν φθονῶν τοῖς δέξις. ἀλλ' ὑμεῖς μὴ
ἀπὲς ἀγαθῆς τύχης αὐρίον δὲ τὰς λοιπὰς
δικάζομεν.

calculum, nec desierit optimis quibusque
invidere. Sed vos quidem discedite nunc
feliciter. Cras judicabimus reliquas.

ΠΕΡΙ ΠΑΡΑΣΙΤΟΥ, ΗΤΟΙ ΔΕ ΠΑΡΑΣΙΤΟΥ, ΣΙΒΕ
ΟΤΙ ΤΕΧΝΗ Η ΠΑΡΑ- ΑΡΤΕΜ ΕΣΣΕ ΠΑΡΑ-
ΣΙΤΙΚΗ. SITICAM.

ΤΥΧΙΑΔΗΣ ΚΑΙ ΠΑΡΑΣΙΤΟΣ. TYCHIADES ET PARASITUS.

ΤΥΧΙΑΔΗΣ.

TYCHIADES.

ΤΙ ποτε ἄρα, ὦ Σίμων, οἱ μὲν ἄλλοι
ἄνθρωποι, καὶ ἐλεύθεροι καὶ δούλοι, τέχ-
νῃ ἑκάστος τινα ὀφείσκει, δι' ἧς ἑαυτοῖς τέ-
εἰσι καὶ ἄλλω χρησιμοί, οὐ δὲ, ὥς ἔοικεν,
ἔργον ἔδωκεν ἔχεις, δι' ἧς ἂν τι ἢ αὐτὸς σπό-
ταιο, ἢ ἄλλω μελαδόις; ΠΑΡ. Πῶς τῷ-
το ἐρωτᾷς, ὦ Τυχιάδης, ἐδέκω οἶδα. πει-
ρῶ δὲ σαφέστερον ἐρωτᾷν. ΤΥΧ. Ἐστὶν ἢ
τινα τυγχάνεις ὀφείσκειν τέχνην, οἷον
μουσικὴν; ΠΑΡ. Μὰ Δία. ΤΥΧ. Ἰο
Τί δὲ, ἰατρικὴν; ΠΑΡ. Οὐδέπω ταύ-
την. ΤΥΧ. Ἀλλὰ γεωμετρίαν; ΠΑΡ.
Οὐδαμῶς. ΤΥΧ. Τί δὲ ῥητορικὴν; Φι-
λοσοφίας μὲν γὰρ τοσούτον ἀπέχεις, ὅσον
καὶ ἡ κακία. ΠΑΡ. Ἐγὼ μὲν, εἰ οἷόν τι εἴ-
-

Quid tandem igitur est, Simo, quod
alii homines, liberi pariter ac servi,
artem unusquisque aliquam norunt, per
quam & sibi sunt & alii utiles; tu vero,
ut videtur, opus habes nullum, unde vel
sipse juveris, vel alii quidquam impertias?
PAR. Quid sibi haec tua, Tychiade, in-
terrogatio velit, nondum intelligo. Stude
ergo interrogare apertius. TYCH. Estne
ars, quam tu forte noris? verbi causa mu-
sicam? PAR. Non, per Jovem. TYCH.
Quid vero, Medicinam? PAR. Neque
dum hanc. TYCH. Sed Geometriam?
PAR. Nequaquam. TYCH. Quid igitur?
Rhetorica? A Philosophia enim tantun-
dem abes, quantum abest pravitas. PAR.
Equidem si fieri posset, longius etiam, ab-
esse

ΠΑΡΑΣΙΤΟΥ] Τὸν πᾶν σπουδαιότητα ὁ λόγος, καὶ
τοσούτῃ πλείον, ὅσον ἐν γινώσκται ἰσχυρὰ παρὰ τὸν
10. Μὰ Δία] * Ἡ λόγος ἀπὸ τῆς συνάπτης ἔχει τὴν
ἀρμονίαν, καὶ ἐπὶ τὴν προσκεῖται. V.
15. Ἐγὼ μὲν εἰ οἷόν τι εἶναι] Ἐγὼ μὲν, εἰ δυνάτον κακίαν
εἶναι, πλείον, ἢ σὺ φησὶ, βούλομαι κακὸς εἶναι, φησὶ
γὰρ ἑαυτὸν ἐν χερσὶν ἢ σὺ δακτύλῳ, ὥστε μὴ ἀγνοῦνται μοι τῷ-

το δακτύλῳ ὀφείσκειν, καὶ ἄλλ' ὡς εἶδεν ἐν σιμωνίου ἰσχυρὰ
κακὸς εἶναι. ἢ ὅπως ἀπλοῦστερον, ἰσχυρὰ μὲν, εἰ οἷόν τι εἶναι
βούλομαι, καὶ πλείον ἀπέχει βούλομαι, ὡς μὴδὲ ἡ δακτύλῳ
παρέχειν ἀγνοίαν, ὅπως μὲν τις τοῦτο οἰοῖται, ἀλλὰ
πραγματικὰ ἀληθὲς ἐκαστὸν ἰσχυρὰν τὸ τοιοῦτον ὅσον
δύο μὲν ἐπιτάξιμα, καὶ πλείον τὸ παρὰ σοὶ δακτύλῳ. V.

* Ἡ ἀρμονία] Τὸ ἀρμονικὸν δακτύλῳ dederat; bene qui-
dem; sed quia non addiderat unde habeat, non ausus sum
recipere. J. F. R.
† Προσκεῖται] Ita invenit. Alias προσκεῖται rectius, ut Schol.
hinc decimo ἰσχυρὰν recte scribebatur. Sed in his fluctuant

auctorum etiam Edd.
† Ἀλλ' ὡς] Ad legebatur in Edd. mutavit
§ Τὸ] Sic bene dedit Idem, cum eaderetur τὸ κακὸς
¶ δακτύλῳ] δακτύλῳ edita. δακτύλῳ V. δακτύλῳ C.

ΤΥΧΙΑΔ. ΚΑΙ ΠΑΡΑΣ.] Inscriptio Editionis Basil.
καὶ Τυχιάδης ἐν Πάρασιτος. In aliis Edd. personae non

additae in titulo, sed in ipso tamen Dialogo. J. F. R.
1. Σίμων] Σίμων ὁ δέξιος.
F. G.
4. Καὶ

esse optem. Itaque noli putare te hoc mihi obijcere tanquam ignoranti. Ajo enim malum me esse, & pejorem etiam quam tu putes. TYCH. Sit ita. Verum has forte artes non didicisti propter magnitudinem illarum ac difficultatem: sed popularium unam, fabrilem, aut cerdoniam? Neque enim alioquin res tuae ita habent, ut tali arte non indigeas. PAR. Recte istuc, Tychiade: neque enim harum ullius peritus sum. TYCH. Cujus igitur alterius? PAR. Cujus? Praeclaræ, ut ego puto, quam si didiceris, te quoque laudaturum arbitror. Re quidem ipsa recte in illa me jam versari ajo; quamquam verbis non habeo tibi dicere. TYCH. Quam ergo? PAR. Non dum videor mihi praecepta illius satis esse meditatus. Itaque artem nunc aliquam scire, nec eam ob causam in difficultate me versari, nunc tibi licet cognoscere. Quam vero *artem sciam*, alias audies. TYCH. Sed *moram* non sustinebo. PAR. Novum tibi & mirum forte quiddam videbitur, cum audies, ars ista. TYCH. Atqui eam ipsam ob causam cupio discere. PAR. Alias, Tychiade. TYCH. Nequaquam; sed nunc dicito, nisi tamen pudore impediris. PAR. Parasitica.

2. TYCH. Tum aliquis, qui non idem infamat, hanc artem dixerit? PAR. Ego nimirum. Si vero insanire tibi videar; *et tu etiam* insaniam illam in causa esse puta-

ναι, ὃ καὶ πλείον. ὥστε μὴ ἂν δοκεῖ τὸτο κατὰ πᾶν ἀγνοῦντι οὐκ εἶναι, καὶ χεῖρων ἢ οὐ δοκεῖς. ΤΥΧ. Ναί. ἀλλὰ ταύτας μὲν ἴσως τὰς τέχνας οὐκ ἐξέμαθες ἀλλὰ μέγιστον αὐτῶν καὶ δυσκολίαν τὴν δημοτικῶν τίνα, τεκτονικὴν, ἢ σκυλοδομικὴν; καὶ γὰρ ἑδὲ τὰλλα ἕως ἔχει σοι, ὥς μὴ καὶ τοιαύτης ἀνὰ δεξιῶν τέχνης. ΠΑΡ. Ὅρθως λέγεις, ὦ Τυχιάδῃ. ἑδὲ γὰρ τῶτων ὑδεμῖας ἐπίσημον εἰμί. ΤΥΧ. Τίνων ἐν ἑτέρας; ΠΑΡ. Τίνων; ὥς ἐγὼ οἶμαι, γενναίας. ἢν εἰ μάθοις, καὶ σὲ ἐπαινεῖσιν οἷομαι. ἔργω μὲν ἐν καλοῦσιν Φημι ἤδη, εἰ καὶ σοι λόγῳ οὐκ ἔχω εἰπεῖν. ΤΥΧ. Τίνα ταύτων; ΠΑΡ. Οὐκ ἔχω μοι δοκῶ τὸς ἀπὸ ταύτων ἐκμεμελέσθηναι λόγους. ὥστε ὅτι τέχνην μὲν τινα ἐπίσταμαι, ὑπάρχει ἤδη σοι γινώσκων, καὶ μὴ ἀλλοτὸτο χαλεπῶς μοι ἔχειν. ἢν τινα δὲ, αὐτὸς ἀλάσθῃ. ΤΥΧ. Ἀλλ' οὐκ ἀνέξομαι. ΠΑΡ. Ὅτι γὰρ τὴν τέχνην καὶ παρὰ δόξαν ἴσως φανεί- ται σοι ἀκρόασι. ΤΥΧ. Καὶ μὴν ἀλλὰ τὸ σπουδάζω μαθεῖν. ΠΑΡ. Εἰσαυτίς, ὦ Τυχιάδῃ. ΤΥΧ. Μηδαμῶς, ἀλλ' ἤδη ὀλέγε, εἰ μήτις ἄρα αἰσχύνῃ. ΠΑΡ. Ἡ Παρασιτική.

ΤΥΧ. Κατὰ εἰ μὴ μαίνοιτό τις, ὦ Σίμων, τέχνην ταύτων φαίη ἀν; ΠΑΡ. Ἐγώ γε· εἰ δὲ σοι μαίνασθαι δοκῶ, τῷ μὴ ὑδεμίαν ἄλλην ἐπίστασθαι τέχνην αὐτῶν αἰ-

a Δόκει] Δοκεῖ P. minus recte. Nil a vulgato abit Fl. b ἔχει σοι] ἔχομαι P. male. ἔχομαι ὡς P. ἔχει σοι recte Edd. Fl. f &c. c καὶ σοι] Δὲ καὶ Fl. d τόγῃ] Τότε male Fl. e Παράδοξον] Ὅραμα Marcell. Non comparet in Edd. neque Codd. f Ταύτων] Abest a Fl. g Μηδαμίαν] Ita P. Μη δὲμίαν f. Fl. H. B. Edd. Ald. S.

4. Καὶ ἄλλοι χρήσιμοι] Plato in epist. ad Arch. Tarent. ἀλλὰ κακῶς δὲ σε ἰθυμῶσθαι, ὅτι ἑαυτὸν ἡμῶν εἶναι αὐτὸ μόνον γινώσκῃ, ἀλλὰ τὴν γνώσας ἡμῶν τὸ πατρὶς πορίζεται, τὸ δὲ τι οἱ γνώσκοντες, τὸ δὲ τι οἱ λοιποὶ φιλοῦσι. G.C.
10. Μουσικῶν] Antiquitus nihil eruditum habebatur sine musica, unde apud Comicos, qui literas se didicisse negant, ajunt se non didicisse musicam. Musica & Arithmetica primum instituebantur juvenes Athenis. Lucian. in Gymnas. G.C.

Μουσικῶν] Vid. Plutarch. de Musica, & Comment. ad praefat. Corn. Nep.

16. Δόκει] Sic mox c. 2. & supra Iter. c. 12. pr. Quare nihil mutato est opus. In marg. Adscriptum Fl. Δοκεῖν. Falso, si Florentinam innuit; nam, ut recte Solanus animadvertenter, eadem δόκει cum cert. habet. f. f. R.

36. Τόγῃ τὴν τέχνην παρὰ δόξαν] Τότε τὴν τέχνην οὐκ ἔχον παρὰ δόξαν. Th. M.

αἰτίαν εἶναι μοι ἢ μανίαν δοκεῖ, καὶ με
 ἢ ἐγκλημάτων ἤδη ἂφ' ἐμοῦ. Φασὶ γὰρ ἢ
 δαίμονα ταύτην τὰ μὲν ἄλλα χαλεπὴν
 εἶναι τοῖς ἔχουσιν, ὡς περὶ αὐτῆς δὲ τῆς ἀμαρ-
 τημάτων αὐτῆς, ὅσπερ διδάσκαλοι ἢ
 παιδαγωγὸν τέτων ἀναδεχομένην εἰς αὐ-
 τὴν τὰς αἰτίας. ΤΥΧ. Οὐκ ἔν, ὦ Σίμων,
 ἢ παρασιτικὴ τέχνη ἔστι; ΠΑΡ. Τέχνη
 γὰρ. καὶ γὰρ ταύτης δημιουργός. ΤΥΧ. Καὶ
 σὺ ἄρα ὡς εἶπες; ΠΑΡ. Πάνυ ἀνείδι-
 σας, ὦ Τυχεῖα. ΤΥΧ. Ἄλλ' οὐκ ἐρυ-
 θρίας, ὡς εἶπες, σαυτὸν ἂ καλῶν; ΠΑΡ.
 Οὐδαμῶς, αἰσχυνοίμην γὰρ ἂν, εἰ μὴ λέγοι-
 μι. ΤΥΧ. Καὶ νῦν Δία, ὅπόταν σε βελώ-
 μεθα γνωρίζειν ἢ οὐκ ὀπίσθαι μὲν ἔ-
 ὅτε χρήσοι μαθεῖν, ὁ ὡς εἶπες δηλονότι
 φήσομεν; ΠΑΡ. Πολὺ μᾶλλον ἢ τῷτο
 λέγοντες ἐμὲ, ἢ Φειδίαν ἀγαλματοποιόν.
 Χαίρω γὰρ τῇ τέχνῃ ὅθεν τι ἦτορ, ἢ Φειδίας

to, quod aliam nullam artem novi, & cri-
 minibus me jam absolve. Aiunt enim Deam
 illam, *Insaniam*, gravem caeteroquin esse
 se habentibus, sed excusare illorum pecca-
 ta, quorum caussas, magistri aut paedago-
 gi instar, in se recipiat. ΤΥΧΗ. Igitur,
 Simon, Parasitica ars est? ΠΑΡ. Ars quip-
 pe. Et ego illius auctor. ΤΥΧΗ. Et tu
 Parasitus ergo? ΠΑΡ. Egregie vero male-
 dixisti. ΤΥΧΗ. Sed non erubescis, cum
 parasitum te vocas? ΠΑΡ. Nequaquam:
 sed si non ita me vocarem, erubescerem.
 ΤΥΧΗ. Et, per Jovem, si designare te
 velimus eorum alicui, qui te non norunt,
 isque cupiat nosse; nempe dicemus, Para-
 situs? ΠΑΡ. Multo magis designaveritis
 istuc dicentes, quam si Phidiam vocetis sta-
 tuarium. Nec minus enim ego hac arte,
 quam

a Τῇ μανίᾳ] Nihil mutant Edd. b Ἀφ' ἐμοῦ] Ἀφ' ἐμοῦ Fl. Vulgatae accedit Cod. P. Ἀφ' ἐμοῦ marg. A1.
 c Παιδαγωγὸν] Παιδαγωγὸν P. d Καλῶν] Ἀποκαλῶν marg. A1W. & P. Nil mut. Fl. f. P. &c. e Τῷ] Sic dedi
 ex Fl. T. cett. f Τῷτο λέγοντες] Λέγοντες τοῦτο Fl.

49. Παρασιτικὴ] Ἀποκάλ. V.

55. Πάνυ] Εἰρηναία. V.

46. Τῇ μανίᾳ] Τῆς μανίας. Patet illo statim sequen-
 te, ἀναδεχομένην εἰς αὐτὴν τὰς αἰτίας. Th. M.
 Τῇ μανίᾳ] Ingeniose sane, ut hujus scriptoris o-
 mnia, scriptus est hic libellus de Parasito, ubi con-
 tenditur, τῇ Παρασιτικῇ non artem modo esse, sed
 & universarum ac singularum artium praestantissi-
 mam. Is itaque, qui Parasiticam hic propugnaturus
 est, rogatus unde vivat, se quoque respondet callere
 artem, quae sibi victum praestet, nimirum Parasiti-
 cam. Miraculo rei attonitus alter ille, rogat, Ecquis
 tandem, nisi furens, Parasiticam appellavit artem?
 Respondet Parasitus cap. 2. Εγὼ γὰρ εἰ δὲ σοὶ μαρτυρεῖται
 δοκῶ τὸ μὴ δι' ἑμὲ ἄλλω ἐπίσταντι τέχνῃ, αὐτὴν αἰτίαν
 εἶναι μοι τῇ μανίᾳ δοκεῖ, καὶ με ἢ ἐγκλημάτων ἄφ' ἐμοῦ.
 Neutrquam hic audiendus *Marcilius*, legens pag. 240.
 edit. Amst. ἢ μανίας. Neque id, quod ille vult, pa-
 tet ex sequentibus. Quin attendenti patet contrarium.
 Post δοκῶ posito commate, haec verba ita redde: Si
 autem insanire tibi videor, existima insaniam mihi esse
 causam, quod aliam artem non calleam; quare omni
 me culpa libera. Quoniam nempe insania omnem
 culpam secus factorum sola & una habeat; ut sequi-
 tur, φασὶ γὰρ τῇ δαίμονα ταύτην (μανίαν) &c. Patet,
 haec omnia ad μανίαν esse referenda, quae furentes
 reddat inculpabiles; ut quae hominum mentes tam-

quam magistra pro suo arbitrio tractet, in se omnem
 culpam arcessens, veluti culpa eorum vitiorum, quae
 discipuli a praeceptoribus imbunt, penes magistrum
 est. Quandoquidem itaque Simon (id nomen est Pa-
 rasito) plane non dissimulat se Parasitum, *Ubi ergo*,
 inquit Tychiades, *opus erit te alicui, qui te non noris*,
significare, appellabimus te Parasitum. Respondet il-
 le: Πολὺ μᾶλλον τοῦτο λέγοντες ἐμὲ, ἢ Φειδίαν ἀγαλμα-
 τοποιόν. Χαίρω γὰρ τῇ τέχνῃ ὅθεν τι ἦτορ, ἢ Φειδίας ἔχων
 τὰς αἰτίας. Planum est, haec verba esse mutila, & exci-
 disse tale quid, quale Interpres, qui hiatum sensit,
 addidit: sive χαρίσασθαι ἂν, sive aliud. Sed hoc vero-
 simile est, primo quia facile ob affine verbum potuit
 esse praetermissum: dein quia statim quoque ita se-
 quitur, Καὶ μὴ ὡς ἐμοὶ μᾶλλον χαρίζοιο, *se ad me scri-
 bens, dicas: ΣΙΜΩΝΙ ΠΑΡΑΣΙΤΩ, ἢ ΔΙΩΝΙ ΠΑΥΔΑΓΩΓΩ*.
 Commodum ergo ita supplendus est hic
 locus, Πολὺ μᾶλλον τοῦτο λέγοντες ἐμὲ, ἢ Φειδίαν ἀγαλ-
 ματοποιόν, χαρίσασθαι ἂν. Rem mihi feceritis multo
 gratiorem, me sic nominantes, quam *Simanarium* Phi-
 dian. J. J.

51. Παιδαγωγὸν] Si verum est, ut saepissime est,
 potentiora esse postponenda, omnino παύτως recipien-
 dum ex P. Et *Obisoporus* magistrum atque auctorem
 vertens, videtur eo adiusse, sed nescio unde habue-
 rit.

quam suo ille Jove, gaudeo. TYCH. $\delta\epsilon\chi\alpha\iota\rho\epsilon\ \tau\tilde{\omega}\ \Delta\iota\iota$. TYX. Καὶ μὴν ἐκεῖνό μοι Atqui illud mihi consideranti multus erupit risus. PAR. Quid? TYCH. Si epistolis in summo, uti moris est, inscribamur, *Simoni Parasito*. PAR. Atqui gratius hoc modo mihi feceris, quam si *Dionio* inscribas, *Philosopho*.

3. TYCH. Verum tu quomodo vocari gaudeas nihil aut parum curo. Sed videnda etiam absurda reliqua. PAR. Quae ergo? TYCH. An hanc etiam in reliquarum artium numero ponemus? ut, cum interrogaverit aliquis: Qualis haec vel illa ars sit? respondeatur, Qualis Grammatica, Medicina, Parasitica. PAR. Equidem, Tychiade, multo hanc magis quam ullam aliam artem dixerim. Si vero audire tibi placet, quomodo istud ita putem, dixero, licet

TYX. Ἀλλὰ σὺ μὲν ὅπως χαίρεις καλῶς, ἐδὲν ἢ μικρόν μοι μέλει σκοπεῖν δὲ δαίς ἢ ἄλλην ἀτοπίαν. PAR. Τίνα γάρ; TYX. Εἰς ταύτῃ ταῖς ἄλλαις τέχναις ἐγκαταλέξομεν. ὥστε ἐπεὶ δὲν συνθάηται τις ὁποῖά τις αὐτῇ τέχνῃ βέλτε λέγειν, οἷον γραμματικῇ, ἰατρικῇ, παρασιτικῇ. PAR. Ἐγὼ μὲν, ὦ Τυχιάδῃ, πολλὸν μᾶλλον ταύτῃ, ἢ τινα ἑτέραν τέχνην φαίνομαι εἰς δὲ σοὶ φίλον ἀκέειν, καὶ ὅπως οἴομαι, λέγοιμι ἐν παντὶ πάντων ὧν,

g Προῖται] Sic etiam Fl. cum cett.

rit.

60. T₉] Abjoci accentum cum Fl. ut pateat pro τῷ accipiendum, quod alibi jam plus decies habuimus, & ne mea repetam, vid. Hemst. ad *Prometh.* c. 7. p. 33. b. T. 1.

62. Πολὺν μᾶλλον τοῦτο λέγουσι] Non damno equidem supplementum illud χαρισαίς sed opus illo esse non arbitror, cum δὲ τὴν νοῦν intelligi ex praecedentibus possit, γινώσκαι.

[Id. Τοῦτο λέγουσι ἐμὲ] Verbum hic deesse videtur, ἐμὲ, aut simile.

Τοῦτο λέγουσι ἐμὲ] Vid. *fensu* notam praemissam, qui posthac verba, χαρισαίς δὲ ἢ vel simile quid excidisse arbitrat. Sed quid si peculiaris Atticismus sit, (ut revera est) participii pro subjunctivo vel imperativo? Ita enim prorsus *Epictetus* Sent. 52. p. 116. Ed. Rel. Ubi, cum nihil praecedat quo referatur, sic incipit novam sententiam: Τὸς θυγατρὶς δὲ φιλοσοφίας οὐκ ἴσμεν ἀγορεύει, οὐκ ἔδωκεν κατὰ φύσιν ὁδὸν εἶναι &c. quod ibi recte convertitur: *Molestos autem philosophos in medium producamus*, &c. quae legens videbis, non etiam sequi verbum quo nominativus participii referatur. Sic σφίγδοντες pro σφγγγύσσας & simil. crebro *Ares. Cappad.* Vid. ejus Syntaxin editioni *Boerhavii* subjunctam, p. 359. a. Quamquam genitiv. participii pro tertia imperativi frequentius occurrit, de quo supra ad *Jov. Trag.* c. 12. Adde Cl. *Maitt.* de *Dialect.* p. 66. & 79. ubi etiam nominativum partic. cum ὡς, ex *Sophocl.* Oed. Tyr. 551. Ὡς οὐκ οὐκ, pro ποιήσαι. Et ex *Xen.* p. 437. οἱ προδόντες, prodiderunt. Multos alios lusus in participiis

adferre liceret, si tempus sineret, sed *Luciani* hoc aequae ac *Epicteti* revera pro imperativo & subj. exponi possunt simpliciore multo ellipsi, quam si χαρισαίς ἢ suppleas, verbum εἶναι tantum intelligendo, ut λέγουσι sit λέγουσι εἶναι. Veluti *Phavorinus*, notante *Maittaire*, p. 66. ἀγγελλόντων exponit εἶναι, ἀγγέλλοντες. Cumque genit. partic. pro tertia imperativi occurrat frequentissime, quid miramur, si & nominativus pro secunda ejusdem ponatur interdum? Particip. pro infinitivo rariore etiam structura *Thucyd.* I. §. 121. f. p. 78. pr. ἡμῶς δὲ ἐπὶ τῷ τιμαρτίσθαι τοὺς ἰσχυροὺς, quod *Schol.* notat pro τιμαρτίσθαι positum. Nam alias praemisso verbo alterum in participio poni millies, id hic non agimus, quia tum alia est ratio.

63. Ἀγαλματοποιῶν] Vid. *fens.* De Jove Olympio supra passim dictum est.

66. Προῖται] A futuro *Aeolico* προῖ, προῖμαι, προῖσαι, προῖσαι, προῖται. An ab εἶναι, εἶναι, τίσσῃ? placet. Τὸ εἶναι, εἶναι triplex videtur. εἶναι, εἶναι, εἶναι. Ab εἶναι, εἶναι, εἶναι, εἶναι &c.

70. Δίονι — φιλοσοφῶν] *Dion Alexandrinus* natione, praecipuam in philosophia laudem est consecutus. *Snid. Philostr.* & *Syn.* de laude calvitii. *Lucian.* in *Peregrino*.

Δίονι] Vide *Cogn.* Not. & *Man.* c. 17. Perlesta *Platonis* epistola septima facile, credo, mecum senties *Dionysium* hic, non *Dionem*, a *Luciano* scriptum fuisse.

81. Ὅπως οἴομαι] Vett. Codd. inspiciendi. F. G. Nihil varietatis invenio, nec desidero. Si cum *Obolus* male vertas, ut arbitror fore, καὶ abesse possit (etiam saepe

pc

^a ὦν, ὡς ἔφθην εἰπὼν, ὅτι τὴν παρ-
 ασκευασμένην ^b ἔδεν. ΤΥΧ. Εἰ δὲ σμικρὰ
^c δὲ τοῖς ἀληθεῖσι διόισι. ΠΑΡ. ^d Ἰθὶ δὴ
 πρῶτον περὶ τῆς τέχνης, εἴ σοι δοκεῖ, ἥτις
 ποτὲ ἔσα τυγχάνει τῷ γένει σκοπῶμεν.
 ἔτῳσι γὰρ ἐπακολυθῆσθαιμεν ἂν καὶ ταῖς κατ'
 εἰδῶς τέχναις, εἴπερ ἄρα ὁρθῶς μετέχοιμεν
 αὐτῆς. ΤΥΧ. Τί ποτ' ἔν ὅτι τέχνη, ὡς
 ὀπίσασαι; ΠΑΡ. Πάνυ μὲν ἔν. ΤΥΧ. Μὴ
 τοῖσιν ^e ὅκνει λέγειν αὐτῶν, εἴπερ οἶδα.

ΠΑΡ. Τέχνη ὅτιν, ὡς ἐγὼ δι' αὐτῆς

non omnino, ut modo dicebam, ad hoc
 ulla ex parte paratus. TYCH. Dic. Pa-
 rum vero veritatis intererit. PAR. Age er-
 go, primum de arte, si tibi videtur, quae
 tandem sit genere, videamus. Sic enim as-
 sequamur forte etiam artes speciatim: si
 quidem recte illius participes sint. TYCH.
 Quid tandem ergo est ars? Nam scis *videli-*
scet. PAR. Omnino equidem scio. TYCH.
 Noli ergo cunctari eam dicere, si quidem
 nosti.

4. PAR. Ars, ut memini ex homine
 do-

^a ὦν [Ὅμως ὦν Fl. ^b Οὐδὲν] Sic Solan. rescript. ex Fr. Οὐδὲν erat in cett. Personas ΤΥΧ. & ΠΑΡ. Fl. hic
 omisit, ab ἔδην novam periodum incipiens. ^c Δι' τοῖς ἀληθεῖσι διόισι] Δίος, ἀληθῆ δὲ ἡ P. ^d Ἰθὶ] Ἰθὺ male
 J. ^e Ὡς ὀπίσασαι] Pell. An οὐ? Nil mutant Fl. Fr. J. &c. ^f Ὅκνει] Ὅκνει Edd. antea male.

pe πλοιάριον, v. infra ad c. 28.) At si cum Bened. ve-
 rius: etiam quod sentio, dicam, neque abundabit καὶ,
 neque in ἔπος quidquam vitii latet, pro quo forsitan ὡς
 quaesivit Gijetius. Sed vid. de ἔπος, infra c. 9. & 32.
 Et notam Solani T. I. Tim. §. 48. No. 89. J. F. R.
 84. Οὐδὲν] Ita Fr. sola. Reliquae omnes ἔδην. Fl.
 cum sequentibus jungit, omisit Τὸ. & Παρ. M. du S.
 Οὐδὲν. ΤΥΧ. Εἰ δὲ] Primo illud admonendi sumus,
 vocabulum ἔδην, Attica ratione abundare. Deinde in
 personis nihil mutaverim, cum bene omnia sic co-
 haereant. Sed illud ἔδην, quod solum obscuritatem
 difficultatemque huic loco objecisse videtur, non con-
 coquo, & dedisse Lucianum arbitror *vidi*, quod et-
 iam interpretatione expressi. Dic modo, ut potes.
 Parum referet ad verum ea in re cognoscendum, si ve
 paratus sis, si ve minus.

J. M. G.
 Οὐδὲν] Non valde repugnavi Solano ἔδην rescribenti,
 quia vix aliter solet Noster: alioqui perinde esse, ne-
 scio non operae fuerit probare. Sed quia Phrynich.
 p. 76. negat ἔδην recte dici pro ἔδην, alique ἔδην
 Aeolicum esse ajunt, nonnullos auct. subjungam, in
 quibus ἔδην, μὲν & ἔδην invenio, qui tamen Attica
 magis quam Aeolica dialecto scripsere. Οὐδὲν bis apud
 Dion. Hal. VII. p. m. 472. 16. atque alibi passim. Οὐ-
 δὲ Diod. Sic. II. c. 19. v. 36. Οὐδὲν idem III. c. 57.
 v. 65. Μὲν Aristot. I. Pol. c. 8. ἡ δὲ ἡ φύσις μὲν,
 μὲν ἀτάλῃς ποιεῖ. Quamquam ibid. c. 4. ἔδην ἂν ἴδην.
 Sed cod. lib. c. XI. post med. ἔδην ἔδην ἐπιβάλλοντο.
 cap. 12. σπυρτόμῳ δὲ ἔδην, ἔδην ἔδην ἔδην. At
 ἔδην rursus L. 2. c. 3. & μὲν ibid. med. Item de
 Coelo L. I. c. 5. med. ἔδην δὲ γι' ἔδην, & sic per-
 petuo in hac phrasi aliquoties repetita c. 6. & in Ana-
 lys. quoque saepe occurrente. Ita ut hinc quaedam
 videatur differentia intercedere inter ἔδην & ἔδην,
 quam tamen nimiam faciunt comment. ad Phrynich.
 quos vide. Vix enim alia est, quam quod prius ex
 ἔδην ἔδην, alterum ex ἔδην ἔδην fit conflatum, nam & ἔδην ἔδην,
 ad majorem forsitan emphasin scribi qui nescit, ad-
 eat Mollium ad Long. Pass. p. notarum 52. Sed suffi-

cit hic ostendisse Atticis scriptoribus utrumque adhi-
 beri. Sic μὲν rursus Diod. Sic. I. c. 22. pr. & IV.
 c. 44. pr. Οὐδὲν καλῶσαι, & saepe alibi. Epiφ. Man. c.
 29. Ibid. c. 36. f. ἔδην ἔδην ἔδην. Lenius Scholiaf.
 Aristoph. quem indicat Maistre. de Dial. p. 2. ἔδην e-
 legantius esse, quam ἔδην. Unum ἔδην adfert hic ex
 Gen. XXXI. 44. cui itaque superiora illa addi pote-
 runt, item duo tria alia quae Hoeschel. ad Phryn. l. c.
 ex LXX. & Athen. profert.

J. F. R.
 Ibid. ΤΥΧ.] Tychiadis personam quidam loquentem
 inducunt usque ad verbum ὀπίσασαι. Aliter tamen
 omnes editiones, aliter Interpretes. J. B.
 Ibid. Εἰ δὲ σμικρὰ δὲ ἀληθῆ δὲ ἔδην διόισι] Ita hunc
 locum refleximus, partim auctoritatem secuti Fl. Ed.
 & P. nomina personarum hic in editis addita omit-
 tentium; partim ex conjectura. In Impressis enim
 legebatur ἔδην. ΤΥΧ. Εἰ δὲ σμικρὰ δὲ τοῖς ἀληθεῖσι διόισι.
 ΠΑΡ. In P. vero, ἔδην ἔδην σμικρὰ διόισι, ἀληθῆ δὲ ἡ
 διόισι.

M. du S.
 85. Τοῖς ἀληθεῖσι διόισι] Εἰρωνικῶς dictum. F. G.
 89. Μετέχοιμεν αὐτῆς] Qui legerit ea, quae mox
 sequuntur, si δὲ μετέχοι τοῦτο ἀπῶται ἡ ὀπίσασαι
 κ. τ. λ. ille facilius assentietur forte nobis, cum dici-
 mus, legendum esse μετέχοιμεν. Quod verbum in με-
 τέχοιμεν mutarunt, qui illud conformare verbo ἔπα-
 κολυθῆσθαιμεν vellent. Equidem certam puto hanc
 emendationem.

J. M. G.
 90. Ὡς ὀπίσασαι] Mallem ἡ ὀπίσασαι. M. du S.
 Ὡς ὀπίσασαι] Negaverat supra Parasitus se Philoso-
 phiae peritum esse. Itaque illudit ei hoc loco Tychia-
 des, & frustra ab eo expectari definitionem indicat.
 Itaque ut ironia lectori esset manifestior, videlicet in
 versione adjeci.

J. M. G.
 93. Τέχνη ἔδην] In Parasito definitio artis habetur:
 τέχνη ἔδην σύνθεσις καὶ ἀναλύσις συγγραμμάτων πρὸς
 τὴν τέλῃ ἐκχρησθῆναι ἢ ὡς τὸ βίον. Sic scribe partim ex
 edit. Florentina, partim ex Mf. Interpretes verterunt:
 Ars est quae constat ex perceptionibus consentientibus
 coexercitatis ad finem vitae utilem. Ubi est in Grae-

docto audire, constat ex perceptionibus consentientibus & coexercitatis ad finem vitae utilem. TYCH. Ita, ut recte ille dixit, retulisti. PAR. Si vero omnia haec convenient in parasiticam; quid aliud ipsa quoque quam ars sit? TYCH. Ars enimvero, si quidem res ita se habeat. PAR. Age ergo singulatim artis formis applicantes Parasiticam, an conveniat ratio illius, videamus, nec ut vitiosae cum pulsantur

νέω, σοφῇ τινι ἀκρίβει, σύστημα δ' ἐκ κατὰ φύσιν ἐξηγουμασμένων πρὸς τι τέλος εὐχρηστον ἢ ἐν τῷ βίῳ. ΤΥΧ. Ὁρῶς ἡ ἐκείνη γε εἰπὸντος, ὅτως ἀπεμνημόνευσας. ΠΑΡ. Εἰ δὲ μετέχει τῶν πάντων ἡ παρασιτική, τί ἄν ἄλλο ἢ ἡ αὐτὴ τέχνη εἴη; ΤΥΧ. Τέχνη γὰρ, εἴπερ ὅτως ἔχει. ΠΑΡ. Φέρε δὴ καθ' ἑκάστον τοῦτο δὲ τέχνης εἶδεν ἐφαρμοζομένης ἢ παρασιτικῆς, εἰ συνάδει, σκοποῦμεν, ἢ ὁ αὐτὸς αὐτῆς λόγος, ἢ ἀλλὰ μὴ καθάπερ αἰ πομπῆς αἱ

g. 'Εκ καταλήψεων]. Restitut. ex Fl. quae quidem junctim ἐκκαλ. Discretim S. & marg. A1W. 'Εγκαταλήψεων Edd. vulgo male. 'Εκ καταλήψεων συγγομένων G. h. 'Εκείνη γε εἰπὸντος]. 'Εκείνῳ γε εἰπὸν Fl. i T5; Abest a Fl. k. 'Αλλὰ μὴ] Et haec omittit Fl.

g. Μὴ καθάπερ αἱ πομπαὶ χύτραι]. Πλεονάζει 'Αττικῶς ἡ ἀπαγόρευσις μὴ, καθάπερ μὴ πατρὸς ἤκει γὰρ κατὰ τὴν

κοινὴν χρῆσιν ἡ μία ἀπαγόρευσις, ἥτοι ἡ πρώτη, ἢ ἡ δεύτερη. V. (Γραμ. ἀλλὰ μὴ &c. G.)

co consentientes. Dein quid Latinis sint coexercitatio nemo dixerit. Verte: *Ars est corpus perceptionum*, quae exercitae sunt ad quandam utilem vitae finem. sic contra ἀσυνγόμεναι κατὰ φύσιν sunt perceptiones, quae non exercentur, aut non fuerunt exercitae. vide mox c. 6. ubi hanc explicat definitionem. J. G. G.

94. 'Εγκαταλήψεων] Quidam ἐκ καταλήψεων, ut posita. J. B.

'Εκ καταλήψεων] Ut Fl. Ed. & S. c. 6. & 8. In reliquis enim ἐγκαταλήψεων i — uti & in P. & C. Vid. Quintil. H. 17. p. 116. i. M. du S.

'Εκ καταλήψεων συγγομένων] Sic legenda videtur nobilissima artis definitio hic & apud Sextum Empiricum, apud quem quoties occurrit, docuit Fabricius ad Pyrrh. Hyp. 3, 188. Si quis inspicere velit loca omnia, ad quae ab illa Fabriciana animadversione deducitur, inveniet, nusquam alio quam secundo casu, & ubi separari ἢ ἐκ possit, legi ἐγκαταλήψεων vel ἐγκαταλήψεως in plerisque locis esse alios codices, qui habeant ἐκκαταλήψεων, vel, ut Noster mox sine ulla, quod norim, varietate, ἐκ καταλήψεων. Donec igitur adferatur ex bono libro casus alius, v. g. ἐγκαταλήψεων vel similis: licebit nobis suspicari, librariis deheri, dictata excipientibus praefertim, illud ἐγκαταλήψεων quod in pronuntiatione veteri vix differre ab illo altero, satis constat. De usu vocis καταλήψεων in artis definitione add. Spanhem. & Kusterus ad Aristoph. Neph. 317. Interpretatio, quam damus, est Quintilianus 2, 17, 41. nisi quod perceptiones hic admisi pro praeeceptionibus, quae libros Fabii obsederunt: & quas ei reliquisse fere poenitet. Sed malebam nempe in eam partem peccare quae cautior est. Vox σύστημα explicatur a Fabio, quod consentientes sunt perceptiones, e quibus ars constat. Si uno nomine utendum sit, com-

pages forte commodius fuerit, quod proinde mox adhibebimus, it. corpus. J. M. G.

'Εκ καταλήψεων] Sic mox pr. c. 6. ἐκ καταλήψεων, non ἔγκαι. quare & hic ita restitui. In marg. A1Wesselinganus additum etiam erat, „legendum ἐκ καταλήψεων, vid. Commentarium Hermogenis fol. 2, „ubi per definitio explicatur”. Sed addamus quae L. Bos Obs. Crit. p. 77. contra Graevium notavit: „Carpit Cl. Graevius versionem Latinam, — At Interpretes videtur mihi vulgarem hanc artis definitionem expressisse e Quintiliano, qui utrumque vocabulum, consentientes, & coexercitatio habet in Ital. Sic. Orat. L. II. c. 18. (lege c. 17.) sive ille, inquit, „ab omnibus fere approbatus finis observatur; atque constare ex perceptionibus consentientibus & coexercitis ad finem utilem vitae. ubi in marg. Edit. Basil. notatur, hoc Graece ita dici: τέχνη ἐστὶ σύστημα ἐγκαταλήψεων ἐξηγουμασμένων (alii ἐκ καταλήψεων συγγομένων) πρὸς τι τέλος εὐχρηστον ἢ ἐν τῷ βίῳ. Ceterum hanc artis definitionem habet etiam Artemidorus Oneir. IV. 3. & Schol. Aristoph. ad Nubes, pag. 143. J. F. R.

g. Αἱ πομπαὶ χύτραι] Ut circa vasa tinnitu dignoscuntur: ita homines ex sermone; huc alludit Pers. Sat. III.

— — sonat visum percussa maligne,
Respondet viridi non cocta fidelis limo,

Et rursus in Sat. V.

— — pulsu dignoscere tantus
Qui solidum crepet & picea testiora lingua.

G. C.
6. M.

00000

Tom. II.

καὶ χύτραι διακρινόμεναι, μὴ ἂν σαθρὸν
 ἀποφθέγγῃ. δὲ τοίνυν εἶναι καὶ ταῦτι
 ὡς καὶ πᾶσαν τέχνην, σύστημα ἔκ
 καλῶν φωνῶν. πρῶτον μὲν τὸ δοκιμάζω, καὶ
 διακρίνειν ὅστις ἀνὴρ ὁπιτῆδεος γένειο τρέ-
 φειν αὐτόν· καὶ ὅτῳ παρασιτεῖν δεξάμε-
 νοι, οὐκ αὖτε μελαγχολοῖ. ἢ τὸ μὲν δεγυρο-
 γνόμενα τέχνην τινὰ φησόμεν ἔχειν, εἰ-
 περ ὁπιτῆδεος διαγινώσκων τὰ τε κίβδη-
 λα τῶ νομισμάτων, καὶ τὰ μὴ τῶν δὲ
 ἀνθρώπων, καὶ τῶν ἀγαθῶν, καὶ ταῦτα, ὡς
 περ τῶ νομισμάτων, καὶ τῶν ἀνθρώπων, ἢ μὴ
 φανερῶν εὐδὺς ὄντων; αὐτὰ μάλιστα ταῦτα καὶ
 ὁ σοφὸς Εὐριπίδης καταμύμει, λέγων·
 Ἄνδρῶν δ' ὅτῳ χρὴ τὸ κακὸν διειδέναι,
 οὐδεὶς χαρακτήρ ἐμπέφυκε σώματι.
 ὅ δ' ἡ καὶ μείζων ἢ τῆ παρασίτου τέχνης πεί-

testae, maligne respondeat. Oportet ergo
 hanc, ut unamquamque artem, compagem
 esse rerum certo perceptarum. Primum
 quidem est explorare ac discernere, quis
 idoneus sit ad se nutriendum, quique prae-
 bere sibi gratuitum cibum cum coeperit,
 non mutet sententiam. Nisi forte nummu-
 larium habere artem quandam dicemus, si
 dignoscere sciat adulterina numismata ab his,
 quae non sunt talia; hunc autem sine arte
 dignoscere fallaces homines a bonis: idque
 cum non, velut nummi, sic homines aperti
 statim sint. Verum id ipsum accusat etiam
 vir sapiens Euripides, dicens:

In qua virum quaeas malum dignoscere:

Innata nulla corpori certa est nota.

Unde etiam natura major Parasiti ars est, si
 qui-

ἢ Σαθρὸν] Σαθρὸν Edd. priores. ἢ Ἀποφθέγγῃ] Ἀποφθέγγῃ marg. Δι. & Fl. male. c Ἐκ καλῶν φωνῶν]
 Sic S. & A. Ἐκκαλῶν φωνῶν cett. & P. Ἐκκαλῶν φωνῶν Fl. d Ὅτῳ] Recepti ex P. L. Ὅτῳ Edd. Sed mox ὅτῳ
 eodem recte. ἢ Μελανχολοῖ] Μελανχολοῖ S. & A. f Εἰπερ] Εἰπερ vult Marcell. Sed prius Edd. g Τούτῳ] Nil
 mut. Coll. & Fl. h Μὴ] Hoc habent Mf. Angl. & P. Absent in Edd. cett. i Διειδέναι] Διειδέναι male Fl. Vul-
 gaturn tuetur P.

6. Μὴ σαθρὸν] Casaubon. ad illud Persii sonat vi-
 tium, legi vult σαθρὸν. J. B.

Ibid. Σαθρὸν] Plut. L. H. p. 64. (Ed. Xyl. Gr. L.)
 Kust. Casauboni emendationem secuti sumus ita le-
 gentis pro σαθρὸν. Locus est Platonis huic simillimus
 in Theaet. p. 83. B. συνεστὶν — Διακρινόμενα αὐτὸς ὁυτις
 αὐτὸς σαθρὸν φθίσκειται. M. du S.

Σαθρὸν ἀποφθέγγῃ] Cum σαθρὸν sit apud Platonem
 & Plutarchum in eadem similitudine; suspicatur, si
 recte intelligo, Casaubonus ad Persii Sat. 3, 21. etiam
 hic legendum esse σαθρὸν. Quam frequens sit Luciano
 huius nominis usus, ostendit jam Kusterus ad Aristoph. p.
 814. quibus addi potest ex Encom. Demosth. p.
 694. extr. Graec. τὸ τὸ νοσοῦν σαθρὸν, pars affecta
 &c. Praestat forte, quod facit Kusterus in Aristophane,
 etiam hic ἐπὶ χύτραι, cum σαθρὸν significatione in tan-
 tum conveniat, ut quae sunt σαθρὰ etiam σαθρὰ dici
 queant. De negatione quae hic abundat, jam dixit
 Schol. J. M. G.

8. Ἐκ καταλήψεων] Ut supra, nisi quod hic Fl.
 ἐκ καταλήψεων. P. etiam ἐκ—. M. du S.

11. Ὅτῳ] Sic P. & L. recte. In Impr. ὅτῳ. M. du S.

12. Ἀργυρογνώμονα] Ἀργυρογνώμονα vulgo menfor &
 menfarius a Graecis κολλοβόης, nummularius & tra-
 pezita. G. C.

13. Εἰπερ ἐπὶ γὰρ διαγινώσκων] Εἰπερ ἢ δ. Th. M.
 Non male. Et sic praeclus Interpret. artem — qua no-

nint, fecerat. Sed vulgatum stare potest. J. F. R.

16. Καθ' ἑαυτὴν] Quod simplex non est neque since-
 rum, id vulgato verbi Graeci καθ' ἑαυτὴν vocant, hinc
 ducto vocabulo, quod aliud prae se ferant, aliud te-
 gant, κατὰ τὸ καθ' ἑαυτὴν τὸ δῆλον, vel quod Athenienses
 ob summum in Chios odium, si cui male vellent,
 huius nomen nomismati solent inscribere, addita li-
 ttera, iisque in terram abjectis dira imprecari. κατὰ
 τὸ τοῦ Χίου βδελύττειν. Sed proprie nummum sub-
 ratum καθ' ἑαυτὴν appellant, & καθ' ἑαυτὴν corruptelam:
 G. C.

17. Καὶ ταῦτα, ὅσπερ τὸ νομ.] Καὶ ταῦτα ὅσπερ.
 Patet Oraculo Euripidis sequente, & post illa, verbis
 Luciani p. sequente. Th. M.

Ibid. Ὅσπερ] Marcellus conjecturam secutus sum.
 M. du S.

Ὅσπερ τὸ νομισμάτων] Ὅσπερ ὅσπερ quod Marcell.
 volebat, Solanus jam receperat in textum, sine aucto-
 ritate. Ego quantumvis festinem, non tamen ita prae-
 propere ὅσπερ invitis Codd. intrudo; quia negatio ex
 sequenti μὴ potest intelligi διὰ τὸ νομισμάτων. (Sed quia
 mox etiam μὴ non aderat, in J. aliisque, minus er-
 rarunt, qui ὅσπερ hic inseri cupiebant) Huc enim redit
 Parasiti argumentatio. Arte quadam indigent num-
 mularii, in nummis dignoscendis, eadem & nos in
 hominibus explorandis, quia mores non illico in oculos
 incurunt, ut nummi adulterini, (scil. etiam se-
 ha-

quidem ea res quoque obscuras adeo, & Φυκαν, εἶγε καὶ τὰ ὕτως ἄδηλα καὶ ἀφανῆ, minime manifestas, magis quam divinatio, 25 μάλλον ἢ μανικῆς γνωρίζει τε καὶ οἶδε. intelligit ac novit.

5. Scire vero dicere ac facere idonea, quibus in familiaritatem perveniat, & benevolentissimum se alenti ostendat, nonne intelligentiae, & robustae ad percipiendum facultatis esse tibi videtur? TYCH. Ο-3 ομῶς εἶναι σοὶ δοκεῖ; TYX. Καὶ μάλα mnino. PAR. Ut vero in ipsis coenis meliori quam quisquam conditione discedat aliquis, & jucundior conviva habeatur illis, qui non eandem quam ipse artem habent, idne sine ratione ac sapientia putas 35 effici? TYCH. Minime vero. PAR. Quid vero? nosse virtutes & vitia obsoniorum ciborumque, curiositatem inertis viri esse, tibi videtur: idque cum generosissimus Plato sic dicat: Si is, qui ἐπιλατῆρς ἐστὶ, κοκκινάριαι 40 λέγοιτο, Τὸ μέλλοντι ἐστίασαι μὴ

h. Παντός] Nihil mutare Fl. adscripsit M. du S. I. Πλάτωνα] Nihil mutant Edd. Πράττωτα legit Gerson. m. ἑστίασαι] ἑστίαζ Exc. Fl. Sed prius cett. cum P. & Plat. l. d.

habent) i. e. quoque non primo adspectu deteguntur. Construe itaque: ὅτι ἀνθρώπων μὴ φασιγῶν εὐδὲς ὄντων, ὡς περὶ ἡ νομισμῶν μὴ φασιγῶν εὐδὲς ὄντων. Permulta sunt ejusmodi locutionis exempla. Sed insignis reticentiae τὸ ἢ vel μὴ testimonium est ap. Eurip. Androm. vf. 80. Γῆρας ἐστὶν ὅ, ὡς οὐ φιλεῖν παρῶν. Senex est ille, ita ut nequaquam te juvare queat. Sive, senior est, quam ut &c. Apud Hippocr. S. I. aph. 13. μάλιστα negative exponendum, ex alterius membri negatione, quando ait; Γέροντες εὐφροσύνην καὶ ἡσυχίαν φέρουσιν, δεύτερον οἱ καθεστῆκότες, ἥμισυ μισάνκεια, πᾶσι δὲ μάλιστα παιδεία. i. e. minime omnium pueri jejuniū ferunt. Ex Latinis similia dedi in Ambiguis. Tit. N. gandi form. fin. Alio quodam, si non prorsus similia, propinqua tamen dedit L. Bos de Ellips. p. 331. —2.

18. Μὴ φασιγῶν] Ex Angl. Cod. negationem, quae ubique aberat, addidimus. J. B.

20. Εὐριπίδης] Locus integer ita habet:

Ὁ Ζεῦ, τί δὴ χρυσὸν ἔμ, ὃς κτεδνῶ ἡ, Τεκμήρι' ἀνθρώποις ὅπως σκεψῇ, &c.

M. du S.

21. Ἀνδρῶν &c.] Eurip. Med. 518.

M. du S.

26. Λόγους λόγους] Sic supra Gall. c. 3. ὁ ὁδὸν εἰ- γὰρ λόγος — λόγος. Et Herod. c. 3. λόγους ἔλεγον. Arr. Exp. Al. l. p. 54. λέγουσιν ὑπὲρ σφῶν τὸν δὲ λόγον. Alias ejusmodi repetitiones abunde jam vidimus. quumque ad Gall. c. 5. promiserim talia me deinde silentio praecitum, addam tantum quod ibi omisi, mirandum

esse, qui in Enang. Matth. XI. 10. ἐχάρησαν χαρῶν, quod Marc. IV. 40. iterum occurrit, ut minus Graecum fuerit reprehensum. Quod multis tuetur Doctiss. Eckhard. in Observ. ex Aristoph. Plut. pag. 2. J. F. R. 32. Παντός ἀπῆλθε] An ἄλλος παντός i. e. perperino, ubique, quaesivit Solanus? nam per omnia dederat etiam Obsor. Non opus erit, si παντός cum Gesnero nostro mascul. gen. accipias, pro παντός ἀνθρώπων. Non displiceret tamen πάντως, si alicubi inveniretur. At παντός μᾶλλον neutro gen. ante omnia conversum in Mel. V. 13. pr. ubi ait: Ἀθηναῖοι — ἐπιτιθεῖν πρὸς τὰς μελιθελάς πάντος μᾶλλον. Sed & possis ante omnes reddere, etsi pluralis praecedat. Ita enim & Dion. Hal. Ant. X. p. m. 642. 30. τοὺς πολυμήλεις — ὃς πάντες μάλιστα φοβούντο. Quos ante omnes alios timebant. Sed eodem redit, quos magis timebant, quam quidvis. Nam neutr. generis certe est ap. eumd. X. 681. 31. ὃ πάντος μάλιστα ἐβούλοιο, quia τὸ δὲ ibi praemisissum erat. Generaliter autem excellentiam significat; neque credo semper disquiri debere quo genere accipiendum sit. Et πρὸς τὸ πάντος, de summa rerum, neutr. est ap. Herodian. IV. 4. 14. Πρὸς πάντος πρῶτον, plurimum facere Lexicogr. jam notarunt. Quare nihil hic muto. J. F. R.

35. Πλάτωνα] In quibusdam πρᾶττωτα. J. B.

39. Πλάτωνος] Hæc Platonis sententia extat in Dialogo qui inscribitur Gorgias sive Rhetor. G. C.

Πλάτωνος] Locus non in Gorg. existat, sed in Theæt. p. Ed. Bas. 83. A. M. du S.

μαγειρικῷ ἔντ', σκευάζουμένης θοίνης ἀ-
κροτέρα ἢ κρίσις.

Ὅτι γε μὴν οὐκ ἐκ καλαρήφους μόνον,
ἀλλὰ συγγεγυμνασμένης ὅστις ἡ ὠρεστική,
μάθοις ἀν' ἐνθένδε ραδίως. αἱ γὰρ τ' ἄλλα τεχνῶν
καλαρήφεις καὶ ἡμέρας, καὶ νύκτας,
καὶ μῆνας, καὶ ἐναυτὲς πολλάκις ἀσυγγύμ-
ταστοὶ μῦθοι, καὶ ὅμως οὐκ ἀπολλύν' πα-
ρὰ τοῖς κεκλημένοις αἱ τέχναι· αἱ δὲ τῷ
παρασίτῃ καλαρήφεις, εἰ μὴ καθ' ἡμέραν
εἴη ἐν γυμνασίῳ, ἀπολλύν' ὁ μόνον, οἶμαι,
τὴν τέχνην, ἀλλὰ καὶ αὐτὸν τὸ τεχνίτην.

Τό γε μὴν πρὸς τί τέλ' εὐχρηστοὶ τῷ
βίῳ, μὴ καὶ μαρίας εἴη ζητεῖν; ἐγὼ γὰρ τῷ
Φαγεῖν καὶ τῷ πίνειν ἔδεν εὐχρηστότερον εὐρί-
σκειν ἐν τῷ βίῳ ὄν, ἢ ἐδὲ ζῆν γε ἀνευ τούτων.
ΤΥΧ. Πάνυ γὰρ ὅν.

ΠΑΡ. Καὶ μὴν ἐδὲ τοῖσ' ὅτις ὅστις ἡ
παρασίτικῃ, ὅποιον τὸ κάλλ', καὶ ἡ ἰσχὺς,
ὅτε τέχνην γὰρ μὴ δοκεῖν αὐτῷ, δύναμιν δέδωκεν

non sit peritus, paratae coenae minime formam
judicium.

6. Esse autem non ex perceptione modo,
sed coexercitiam etiam Parasiticam, ex his
facile discas. Nam aliarum perceptiones ar-
tium & dies, & noctes, & menses, &
annos saepe sic durant, ut non simul exer-
ceantur; & tamen non pereunt apud eos,
qui ipsas habent: at Parasiti perceptiones,
nisi quotidie sit in sua palaestra, perdunt
non solum, puto, artem, sed ipsum etiam
artificem.

7. De illo vero, ad finem vitae utilem,
nonne infanum fuerit quaerere? Ego enim
nihil in vita utilius invenio quam edere &
bibere: ac ne vivere quidem absque illo li-
cet. ΤΥΧΗ. Sic est sane.

8. P A R. Verum nec ex illo genere est
Parasitica, qualis forma & robur, ut ars
non videatur, sed talis facultas. ΤΥΧΗ.
Ve-

a Τοῖς κεκλημένοις] Τοῖς κεκτημένοις. Exc. Fl. Sed reliquae cum P. prius praeferrunt. b Τὴν] Abest artic. a Fl.
c Οὐδὲ ζῆν γὰρ ἀνευ τούτων ὄν.] Ὡς ἐδὲ ζῆν γὰρ ἀνευ ὄν. Fl. Pro ὅν etiam ὅν marg. AW.

48. * Παρὰ τοῖς κεκτημένοις αἱ τέχναι] Καὶ μὴν, μά-
ται, ἀφ' οὗτο ἡ τέχνη τὴν τέχνης πεφυκίας ἐ — αὐτῆς
ἐμποῖν — τεχνῆται, καὶ τίλ' ὅτι — — ὡς τῷ
ἐργαίῳ κατὰ τὸν. ὡς περ οἰκοδομικῇ οἰκίαν· εἰ δὲ τῷ κει-
ριστικῇ ἐρχησικῇ τ' ἀντιβῆς, ἐδὲ γὰρ αὐταὶ τὰς ἐργασίας
ἔχουσι τίλ'. πρῶτον γὰρ ἐδὲ φλόγ' τ' ὁμοιότητ', ἐδὲ

γὰρ αὐταὶ τ' ἐκτελεῖν τεχνῶν, τῷ κατὰ βίον εὐχρη-
στον ἐκτελεσμέναι. Εἴτα δ' ὅτι ἐ τούτων ἡ ὠρεστική τ'
μεθυστικῇ ἐστὶν ἐντίθη] ὡς οὐδὲ τὴν ἀπολλυμένην, καθὼς αὐ-
τὸς σημνύνει αὐτὴν ἀπὸ φθῶς πρὸς τὸ ἀνυπαρκτὸν εἶναι —
τ' τῶν τεχνῶν ἡ ἀποσάσεως ἐξορμητικότης. V.

* Παρὰ τοῖς] Παρὰ τοῖς κεκτημένοις edita.

† Ἀντιβῆς] Ἀντιβῆς legebatur, mutavit Solan., qui paullo
post etiam τὰς ἐργασίας dedit pro τῆς ἐργ., quod ante editum
auctat.

‡ Κατὰ] Τῷ edebatur ante. Mutavit

M. de S.

§ Σκευάζουσαι] Sic Edita habebant. Σκευάζουσαι V. Sed
adeo mancum est undique in eo Codice Scholium, ut
medicinam facere non ausim.

¶ Ὑποστάσεις] Non aderat in Edd. sed ex Cod. supplevit
M. de S.

51. Εἴη] Legendum videtur εἴη. F.G. Non male.
Sed si ad Parasitum ipsum referas, non tanta mutan-
di necessitas. Ad καλαρήφους certe singularem referre
nolim. Licet enim femin. plur. etiam (sed rarius) in-
venias cum sing. verbi, cuius exempla quaedam dedit
Frater optimus G. O. Reitz. in Belg. Graciff. p. 357.
— 8. tamen Lucianus non ita solet. Sed quid tum
dicemus de ἀπόλλουσαν, quod etiam sing. est? Idne,
quoque in pluralem mutandum: aut fatendum, ta-
men hic Lucian. junxisse feminin. plur. verbo sing.?
F.F.R.

Idem. Ἀπόλλουσαν] Ἀπολλύουσαν. F.G. Bene, si εἴη se-
mel receperis; nam tum & hoc mutandum erit. Prius-

rem difficultatem avertit Cl. Gesn. εἴη ad Parasitum re-
ferendo; at ἀπόλλουσαν tamen perdunt convertit, plura-
lem edendum esse forsan innuens. Velim igitur, etsi
εἴη retineo, minima acoentus mutatione ἀπολλύουσαν le-
gere; nihil tamen mutavi; si forte & alia femin. apud
Nostrum ita constructa reperiantur. F.F.R.

54. Μὴ ἐ μαρίας] Τὸ μὴ delendum videtur. F.G.
Non delendum, si interrogandi signum addas, quod
adeft in P. in aliis non. Conf. c. 40. f. F.F.R.

56. Ὅν, ἐδὲ ζῆν &c.] Lectionem Florentinae vulga-
ta meliorem arbitror; sed mallem tum etiam illud ὅν
post βίῳ, quod illa cum ceteris servat, omitte, ut
recte norat marg. AW. quo sententia parasitica sit.

Vera dicis. PAR. Sed neque inertia est. Inertia enim nunquam quidquam recte peragat ei, qui illam habet. Age enim, si ipse tibi committas in mari ac tempestate navim, gubernandi imperitus, sperasne te servatum iri? TYCH. Non ita. PAR. Quare tandem, nisi quod non habeas artem, qua servare te possis? TYCH. Sic est. PAR. Ergo etiam a Parasitica non servaretur Parasitus, si ea inertia esset? TYCH. Nempe. PAR. Ergo arte servatur, inertia autem non? TYCH. Scilicet. PAR. Ars igitur est Parasitica? TYCH. Ars, ut videtur. PAR. Atqui gubernatores quidem bonos, & aurigas artifices sedibus ego novi saepe excussos, & contusos alteros, alteros autem omnino pereuntes: Parasiti vero naufragium tale nemo dixerit. Ergo si neque

τινα τοιαύτην. ΤΥΧ. Ἀληθῆ λέγεις. ΠΑΡ. Ἀλλὰ μὲντοι εὐδὲ ἀτεχνία ἐστίν. ἢ γὰρ ἀτεχνία εὐδέποδὲ εὐδὲν καλοῦσθαι τῷ κεκλημένῳ. Φέρε γὰρ, εἰ ἐπιτρέψας οὐ σεαυτῷ ναυῖν ἐθαλάττη καὶ χειμῶνι, μὴ ἐπιτρέψας κυβερνᾶν, σωθεὶς ἂν; ΤΥΧ. Οὐχ ἔγω. ΠΑΡ. Τί δὴ πῶδε, ἢ τῷ μὴ ἔχειν τέχνην, δι' ἧς ἐδυνήσεται σώζειν ἑαυτὸν; ΤΥΧ. Καὶ μάλα. ΠΑΡ. Οὐκὲν καὶ οὐδὲ οὐδὲ παρασιτικῆς, εἴπερ ἦν ἀτεχνία, οὐκ ἂν ἐσώζετο; ΤΥΧ. Ναί. ΠΑΡ. Οὐκὲν τέχνην σώζει, ἀτεχνία δὲ ἔσθι; ΤΥΧ. Πάνυ μὲν οὕτως. ΠΑΡ. Τέχνη ἄρα ἐστίν ἡ παρασιτικὴ. ΤΥΧ. Τέχνη, ὡς εἶπες. ΠΑΡ. Καὶ μὴν κυβερνήτας μὲν ἀγαθούς, καὶ ἡνόχους τεχνίτας ἐκπεσόντας τῷ δίφρῳ οἶδα ἐγὼ πολλάκις, καὶ τοὺς μὲν ἐνὶ ἑλίκῃ, τοὺς δὲ καὶ ἐν ἀμπελῶνι ἀναπαύσαντας παρασίτου δὲ ναυάγιον εὐδὲ εἰς ἔχθρην τοῦτον εἰπῶν. ἔκβεν εἰ μήτε ἀτεχνία ἐστίν.

δ' Οὐχ ἔγω] Οὐδ' ἔγω male Fl. e Δυνήσεται] Emendatio Gesn. Δυνήσεται male Fl. P. Fr. B. I. S. H. Ald. Σωθήσεται f.

εὐδὲν εὐχρηστότερον εὐρίσκω ἐν τῷ βίῳ, ὅν καὶ εὐδὲ ἐστὶν ἔτι. Nihil interim mutavi, quia vulgata eodem redit; sed altera est concinnior.

60. Δύναμις δ' αὖτε] Nempe hic removel τὸ τεχνικῆς, qualis est animalium solertia in victu quaerendo, fruendis nidis &c. ut paullo post ἀτεχνίας. Vulgavit Fabricius ad Sexti Empir. adv. Gram. I. 75. locum egregium e scholiis ineditis ad Dionysium Thracem, ubi occasione ejusdem definitionis artis explicantur & ab ea distinguuntur τεχνικῆς, ἡμιτεχνικῆς, μικροτεχνικῆς κ. τ. λ. & tandem etiam ἀτεχνίας. f. M. G.

68. Δυνήσεται σώζειν] Consequentia orationis & nexus haud dubie postulant secundam personam, quam cum Ionica f. antiqua ratione positam inveniret librarius, δυνήσεται, imperitia quadam immutasse videtur in δυνήσεται. Vidit hoc etiam primus interpres Vinc. Obsoletus, a quo discessum non oportuit. Non metuo, ne quis Graece doctus objiciat pronomen ἑαυτῶν. hoc enim aequae secundae personae ac tertiae jungi posse, translatitium est.

f. M. G. Δυνήσεται σώζειν ἑαυτῶν] Cum δυνήσεται antea editum legerem, conjiciebam, legendum, δυνήσεται vel δυνήσεται; ut fiat secundae personae, & praemissae interrogationi, ἀν τὴν εὐαρίστην sis? respondeat. Immo sic legi voluisse Obsoletum crederem, qui vulgata servata tamen dedit: se ipso servare potuisses; nisi ex aliis ejus erratis viderem, nihil certi inde conficere licere. Sed

quia Cl. Gesn. r. tantum delebat, ut δυνήσεται legas, idque facillimum & optimum, (nisi forte nimis Ionicum fuerit,) lubens meliori cessi, & quia necessitas exigit, vulgatam rejeci, quae plane absurda erat. Restat tamen ut ἑαυτῶν quod tertiae personae est, jam etiam in σεαυτῶν mutet, qui volet, quia etiam proxime praemisit Noster, ἐν σεαυτῶν. Sed per me non erit necessarium, quia ἑαυτῶν est omnis personae. Pro ἑαυτῶν id adsertum vid. ad Asin. c. 13. pro σεαυτῶν in Apolog. pro Merc. c. 2. pr. Ταῦτα μὲν πρὸς ἑαυτῶν — λίανταί σοι nisi credas propter stigma sequens dubiam esse lectionem. Vid. igitur apertius pro secund. pers. positum in Ep. ad Galat. V. 14. Ἀγαπήσεις τὸ πλησίον σου ὡς ἑαυτὸν. Evang. Matth. XXVI. 11. πάντες γὰρ τοὺς πτωχοὺς ἔχετε μὴ ἑαυτῶν. 2. Corinth. X. 12. & passim. Epist. Man. p. 58. f. Ael. I. 34. med. τοιμήσεις τοὺς ὀφθαλμοὺς ἑαυτοῦ — ὁμοιωταί; hinc in Glossar. vetere in Biblioth. Cass. p. 233. ἑαυτοὺς ἀπὸ τῶ ἀπλήτους οἱ Ἀστικοὶ λέγουσι. Sed quid multa? Lucianum sic saepe habere bene proffertur Sol. ad Apol. I. d. Et parebit ex Indice.

f. F. R. 79. Τοιοῦτος] Pleonasmus, qualis ille Pausan. p. 22. ἐς δὲ τὸ ναυῖν, ἐν Παρθενῶνι ἐνομαζέσθην, ἐς τοῦτον ἰσιώσθην, quem cum aliis simil. adfert Doctiss. Maist. de Dialect. p. 75. Addo Diod. Sic. V. c. 7. post med. τῷ δὲ Λισπάρῳ τῷ Ἰταλῶνι ἐπινομοῦντι, συνεπινομοῦντα αὐτῷ τῷ — τύπῳ.

Οοοοο 3

83. Am.

ὅτι ἡ παρασιτικὴ, μήτε δύναμις, σότημα δὲ τι, καὶ ἐκ καταλήψεων γεγυμνασμένη, τέχνη θηλονότι διαμολόγη) ἡμῖν σήμερον.

ΤΥΧ. "Ὅσον ἐκ τῆς εὐχάζω· ἀλλ' οὐκ οἶμαι, ὅπως καὶ ὅρον ἡμῖν τινα γενναῖον ἀποδῶς τῷ παρασιτικῇ. ΠΑΡ. "Ὁρθῶς ἂν σύγγελλέγων. δοκεῖ γὰρ δὴ μοι ἔτι καὶ μάλιστα διαρίσσει, παρασιτικὴ ὅτι τέχνη ποτέων, καὶ βρωτέων, καὶ τῶν ἄλλων ταῦτα λεκτέων, τέλῳ δὲ αὐτῆς τὸ ἡδύ. ΤΥΧ. ὦ ὑπέρευγέ μοι δοκεῖς ὀρίσασθαι τὴν σεαυτῆ τέχνην· ἀλλ' ἐκεῖνο σκοπεῖ, μὴ πρὸς ἐνὶ τῇ φιλοσόφῳ μάχῃ σοι φείδῃ τῷ τέλει. ΠΑΡ. Καὶ μὴν ἀπόχρη γέ, εἴ ποτε ἔσται τὸ αὐτὸ τέλῳ εὐδαιμονίας καὶ παρασιτικῆς.

Φανέται δὲ ἔτι. ὁ γὰρ σοφὸς "Ὁμηρὸς τῇ παρασίτῃ βίῳ θαυμάζων, ὡς ἄρα μακάριον καὶ ζηλωτὸς εἶη μόνον, οὐ γὰρ ἔγωγε τι φημὶ τέλῳ χαριέστερον εἶναι,

inertia est Parasitica, neque facultas, sed corpus quoddam concinnatum e compressionibus exercitatis, artem nempe esse, inter nos hodie convenit?

9. TYCH. Quantum ex istis colligo. Verum illud *superest*, ut etiam finitionem nobis bonam reddas Parasiticae. PAR. Recte tu illud postulas. Videtur enim mihi recte ita finiri, *Parasitica est ars esculentorum & poculentorum, atque propter ista dicendorum, finis autem illius voluptas*. TYCH. Pulcherrime definiisse mihi tuam artem videris. Sed illud dispice, ne cum Philosophorum quibusdam pugna tibi sit de fine. PAR. Quin sufficit, modo sit idem finis felicitatis & Parasiticae.

10. Apparebit autem ita. Sapiens enim Homerus admiratus Parasiti vitam, beatam nempe & invidendam esse solam, Non, inquit, finis quisquam iucundior existat,

Quam

a Σύγι] Σὺ Fl. b Ὑπερευγέ] Sic Edd. Ὑπερ ὅτι adlevit Solan. non addens conjectura an varia lectio sit. c Φημὶ] Sic Homer. l. d. item P. & P. Φησὶ male Fl. Ald. H. d Εἶναι] Sic Hom. L. Fl. V2. & P. Εἰμυμυμ male cett. Φησὶ χαριέστερον ἱμυμυμ ἄλλο marg. Δ1.

83. 'Αλλ' ἐκεῖνο σκέπτε] Εἰς τοὺς ἑπικυρίους αἰτίους, οἱ πόλεος τῷ ἀγαθῷ τὸ ἴδιον ἀποφάσκει. P.

83. 'Αλλ' ἐκεῖνο] Intelligo, ὅρα, παύσαι. F.G.
84. 'Ὅπως] Sic Noster passim. Vid. Tim. c. 28. (sed quia alia divisio ibi instituta jam est §. 48. No. 89.) M. du S.
85. Σὺ λέγων] Pro λέγει, f. λέγων. Vid. ad c. 2. J.F.R.
88. Λεκτέων] Λεκτέων. Th. M.
Λεκτέων] Additum oportuit καὶ πρακτέων. M. du S.
Λεκτέων] Quod Marcil. voluit, id jam erat in P. S. A. J. Fl. & c. Aliis igitur Edd. usus fuit. J.F.R.
98. Οὐ γὰρ] Versus Homericus erat corruptissimus. J. B.

Οὐ γὰρ] Inspecto Homeri loco (qui est Odyss. I. 5.) quantum hic turbaverint aut ipse Lucianus aut librarii, apparebit.

Οὐ γὰρ ἔγωγε τι φημὶ τέλῳ χαριέστερον εἶναι· ἢ ὅταν εὐφροσύνη μ' ἔχῃ κατὰ δῆμον ἀπαλῆ, Δαιτυμόνης δ' ἂν ἀναδάμακ' ἀκνάζον' ἀειδῶ ἡμῶσι βύβης παρὰ δὲ πλῆθει τραπέζαι Σίτη & κρυῶν μίθου δ' ὅτι κρητὲρ αὐφύσων Οὐλοχέου & c.

Hunc Homeri locum respicit Basilus de legendis Graecorum libris (Gros. Ed. p. 87.) cum ait: ὅ τινες ἱκανισμένοι τοὺς ποιητάς, καὶ λοιδόρμητες, καὶ σκώπτες, οὐκ ἰσχυρὰ καὶ μινύοντες μιμνήσκουσιν. ἢ ὅταν τραπέζῃ πλεθούσῃ & ἀδελφῶν ἀναιμῶν τὴν εὐδαιμονίαν ἐκζητῶσι. M. du S.

Ibid. Τέλῳ χαριέστερον ἱμυμυμ] Sic se restituisse ait Bourdelotius, & sic Mf. qui addit ἄλλο, τέλῳ χαριέστερον ἄλλο. Sed εἶναι retinendum esse constat ex Hom. Odyss. I. v. 5. unde haec hausta sunt, unde etiam liquet, in altero mox versu legendum πλῆθει τραπέζαι, ut & extat in Florentina. J. G. G.

99. Εἶναι] Hom. L. Fl. V2. & P. In reliquis erat ἱμυμυμ prave. In P. ut & G. ἱμυμ ἄλλο, quod melius, si φησὶ retineatur. M. du S.

Εἶναι] Sic legendum pro ἱμυμυμ, etiam adscriptae Gujer. Item paulo post εὐφροσύνη pro vulgato εὐφροσύνη. J. F. R.

1. Εὐφροσύνη] Corrupte hic omnes εὐφροσύνη. Ego ex Homero ipso emaculavi. M. du S.

Ibid. Ἐχμ. κατὰ] Ἐχμ. κατὰ scribendum videtur, pro κατὰ. F. G. G.

Ἐχμ.

Quam si laetitia populum tenor occupet I Ἡ ὅταν εὐφροσύνη μὲ ἔχῃ καὶ δῆμος
οἴηται.

— *Si mensa exstructa sit alta*

Pana ac carne, pectumque cavis crateribus
haustum

Circum omnes pincerna ferat, cyathisque
ministret.

Et quasi non satis illa admiratus esset, suam
ipsum sententiam manifestiorem reddit, be-
ne dicens:

Haec nostro nobis pulcherrima corde videntur:

nihil aliud, quantum dicit, beatum putans,
quam parasitari. Ac non vulgari viro illos
sermones tribuit, sed Graecorum sapientissi-
mo. Atqui si voluisset Ulysses Stoicum illum
finem laudare, poterat ea dicere, cum Phi-
locteten reducit e Lemno, cum vastat I-
lium, cum fugientes Graecos retinet, cum
Trojam ingreditur, flagellis a se ipso lectus,

ἡ ὅταν εὐφροσύνη μὲ ἔχῃ καὶ δῆμος
οἴηται,

— οὕτω δὲ πλῆθυσι τράπεζαι
σίτε καὶ κραιῶν, μέθυ δ' ἐκ κρητῆρος
ἀφύσσων

5 Οἶνοχόῃ Φορέοι, καὶ ἑγγυῇ δεπάεσι.
καὶ ὥς ἔχ' ἱκανὸς ταῦτα θαυμάζων, μάλ-
λον τ' αὐτῷ γνώμῃ παρὶ Φανερωτέραν, εὖ
λέγων

10 Τῷτο τί μοι κάλλιστον ἐνὶ φρεσὶν εἶδεν
εἶναι,

ἔχ' ἑτερόν τι ἐξ ὧν φησὶ, καὶ τὸ παρασιτεῖν,
εὐδαιμον νομίζων. καὶ μὴν ἐδὲ τῷ τυχόντι ἀν-
δρὶ παρὲς ταῦτα τῶν λόγων, ἀλλὰ
15 τῷ σοφωτάτῳ τ' ἑλλήνων. καὶ ταῦτα γε
ἔσθ' ἐβέβηλο Ὀδυσσεὺς τὸ καὶ τῶν Στωϊ-
κῶν ἐπαινεῖν τέλει, εἰδύνατο ταυτὶ λέγων,
ὅτε τ' Φιλοκτήτῳ ἀνήγαγεν ἐκ τ' Ἀθήνῃς,
ὅτε τὸ Ἴλιον ἐξεπύρρῃσεν, ὅτε τ' ἐπὶ τῶν ἑλ-
20 λήνων φεύγοντας κατέλαυν, ὅτε εἰς Τροίαν
εἰσῆλθεν, εἰσαυτὸν μαρτυρώσας, καὶ κατὰ τὴν
Στωϊ-

ε εὐφροσύνη] εὐφροσύνη male Edd. omni. f κραιῶν] κραιῶν Edd. quod corrigendum esse etiam Gajet. mo-
nuit. g δ' ἐκ] Restitut. ex Hom. Δι Edd. omissa praepositione. h ἑγγυῇ] ἑγγυῇ P. i σοφωτάτῳ]
Φιλοσοφωτάτῳ P. k ἑλλήνων] Sic L. P. H. ὅλων cett. & P. λόγων Fl. & marg. At. l τοῖς] Articulo
caret Fl.

ἔχῃ κατὰ] Non plane opus est cum Gajet. κατὰ
per anastrophe scribere; neque sic est in meis Homeri
Edd. Nam et si per tmesin pro κατὰ accipi queat,
tamen non est anastrophe, qualis Odyss. Z. 107. Πα-
σάων δ' ἑστὶν ἡγε κατὰ ἔχῃ & ἔχῃ etiam per se inter-
dam signif. versari, degere, cujus exempla mox sub-
jiciam; ita ut εὐφροσύνη ἔχῃ κατὰ δῆμον ad verbum
sit: laetitia versatur apud, per populum. De ἔχῃ vero
in ἔχῃ mutando non adeo repugno; quum lectio in-
ter ἔχῃ & ἔχῃ etiam variet in Homeri libris Odyssae
loco quem Solennus indicavit. ἔχῃ autem pro ver-
sor, immoror frequens. Alciphro. III. Ep. 20. pr. τῷ
κατὰ τὴν ἡμέραν ἔχῃ κατὰ ἔχῃ. Idem I. 1. τῷ
κατὰ τὴν ἡμέραν ἔχῃ κατὰ ἔχῃ. Long. Pass. I. p. 24. Ed. Jung.
(18. Moll.) ἡ δὲ Κλέη — ἐπὶ πολλοῖς μὲ χρόνις ἔχῃ παρὲς
τὸ γάλα (male παρὲς Edit. Jung.) Idem IV. 113.
πρὸς δὲ τὴν ἡμέραν ἔχῃ κατὰ. Ael. XIII. 2. m. καὶ ὁ μὲν
τὴν βασιλείαν ἔχῃ. Et III. 42. καὶ αἱ μὲν παρὲς ἔχῃ
ἔχῃ. Sed ἔχῃ κατὰ rursus Hom. Od. Δ. 491. Οὐκ
μὲν κατὰ γῆρας ἔχῃ κατὰ τὸ πῶς τα. Senium enim oc-
cupat ad manus pedesque, ubi ex traiectione structurae
patet tmesin esse, qua in aliis verbis etiam utitur mil-

lies milliesque; nec tamen ideo κατὰ scribi necesse;
quia praepos. praecedit casum suum. J. F. R.
20. Τῷτο τί μοι] Hom. Odyss. I. vi. 1. M. du S.
15. Τῶν ἑλλήνων] In aliis Codd. ἑλλήνων. J. B.
Ibid. ἑλλήνων] Unde hanc scripturam habuerit Pa-
risiensis editor, incertum. In L. certe reperitur, &
omnino proba est. In plerisque Impr. & ipso P. ὅλων.
In Fl. λόγων. M. du S.
18. ὅτε τ' Φιλοκτήτῳ] Atqui haec nullibi, quod
quidem commeminerim, narrat Homerus. Sed vide
Philostr. p. 703. & qui ibi in notis memoratur Hygi-
nus fab. CII. M. du S.
Ibid. Φιλοκτήτῳ] Est apud Philostr. in Heroic. &
Hom. in catalogo navium. G. C.
19. ἑλλήνων — κατὰ] Hom. II. A. Τὸν δ' ἀγαυὸν
ἑλλήνων ἡγήσατο Ὀδυσσεύς.
ἑλλήνων — κατὰ] Versus quem Cognatus pro-
fert, est in II. B. 189. Et nihil huc facit. Melius con-
veniret vers. ejusd. B. 165. Ubi de Graecorum fuga
cohibenda, sermo est. Sed neque hoc magni est mo-
menti. J. F. R.
21. ἑστὶν μαρτυρώσας] Hom. Od. Δ. 244. M. du S.
25. Τῷ

Στωϊκὰ ῥάκη ἐνδύς· ἀλλὰ τότε οὐκ εἶπε
τῷτο τέλῳ χαριέστερον· ἀλλὰ μὴν καὶ ἐν
τῷ τῷ Ἐπικουρίῳ βίῳ γενόμενῳ αὐτῷ
ὡς δὲ τῇ Καλυψοί, ὅτε αὐτῷ ὑπῆρχεν ἐν
δεγία τε βιοτεύειν, καὶ τρυφᾶν, καὶ βινεῖν τῷ
Ἀτλαντίῳ θυγατέρα, καὶ κινεῖν πάσας τὰς
ῥα λείας κινήσεις, ὑδρόποτε εἶπε τῷτο τὸ τέ-
λῳ χαριέστερον, ἀλλὰ τῷ παρασίτῳ
βίῳ. ἐκαλέντο δὲ δαίτυμονες οἱ ὡς οἱ σίσι
τότε. πῶς ἔν λέγει; πάλιν γὰρ ἄξιον ἀνα-
μνησθῆναι τῷ ἐπῶν· ὑδὲ γὰρ οἶόν τε ἄκλειαν
αὐτῷ, μὴ πολλάκις λεγομένων.

Δαίτυμονες καθήκοντα εἰσὶν, καὶ

Ἐπικουρίῳ τράπεζαι σίτη καὶ κρεῶν.

Ὅγε μὴν Ἐπικουρίῳ σφόδρα ἀνασχύν-
τως ὑφελόμενῳ τὸ παρασίτικῃς τέλῳ,
καὶ κατ' αὐτὸν εὐδαιμονίας, τέλῳ αὐτὸ
ποιοῦν. καὶ ὅτι κλοπὴ τὸ πρᾶγμα ὅστις, καὶ
ὑδὲν Ἐπικουρίῳ μέλει τὸ ἡδὺ, ἀλλὰ τῷ
παρασίτῳ, ὅτι μάθοις αὐτὸν. ἐγώ γε ἠγῆμαι
τὸ ἡδὺ πρῶτον μὲν τὸ σαρκὸς ἀόχλησιν,
ἐπειτα τὸ μὴ θορυβεῖν καὶ ταραχεῖν τῷ ψυχῇ
ἐμπεπληῶν. τῶτων τοίνυν ὁ μὲν ὡς οἱ σίσι

malosque & Stoicos indutus pannos. Ve-
rum eo tempore non dixit hunc *jucundio-
rem finem*. Quin etiam in Epicureorum
vivendi ratione constitutus rursus apud Ca-
lypsionem, cum liceret ipsi in otio vivere,
& luxuriari, & Atlantis filiam subigere, &
mollibus omnibus moveri motibus, nun-
quam hunc dixit *finem jucundiorum*, sed
vitam Parasitorum. Vocabantur autem eo
tempore Parasiti *conviviae*. Quomodo igitur
dicit? Rursus enim verus ipsos ipsos memorare
operae pretium est: neque enim satis intel-
ligere licet, nisi saepius recitentur,

Conviviaeque sedent deinceps. Et:

Mensa exstructa sit alie Pane & carne.

II. Atque Epicurus valde impudenter
suffuratus Parasiticae finem, felicitatis,
quam ipse statuit, finem facit. Hoc autem
esse furtum, neque curae esse voluptatem
Epicuro, sed Parasito, sic discas. Equi-
dem arbitror, voluptatem primo quidem
inesse in corporis a molestia vacuitate:
deinde in eo, si neque anima tumultus vel
perturbationis plena sit. Utrumque horum

con-

a Λείας] Τελείας marg. Ai. & L. Nil mut. Edd. b Ἀκούειν] Constans lectio. c Παραπλήνως] Παραπλή-
νως Fl. d Κρεῶν] Sic etiam Fl. Fr. J. P. e Αὐτὸν] Αὐτὸν Fl.

39. Καὶ ὑδὲν Ἐπικουρίῳ μέλει] Σημειοῦ ἂν τὴν σύντα-
ξιν. ὁμοίως * τῷ. μελήσουσιν δὲ μοι ἴπποι. ὑδὲ γὰρ, ὡς γι-

νικῇ συντάξει τοῦτο, ἢ αὐτὴ τῷ πεφρόντισσιν, σπουδῇ ἐ-
κρίνεται. V.

* Τῷ μελήσουσιν δὲ μοι ἴπποι] Hom. II. E. 228. μελήσουσιν δὲ
μοι. Sed Eschsch. idem cum Scholiasta repperit. M. du S. qui
pro τῷ etiam τὸ dederat; sed quia vulgata satis sana; nec
auctoritatem indicat, non sum obsecutus, etsi bis ter anie-

obtemperavi etiam non monenti, unde emendationem han-
serit, & mox etiam duce eodem ἢ in Edd. abscis ante ἀντὶ
inferui. J. F. R.

25. Τῇ Καλυψοί] Hom. Od. E. 14. & passim. J. F. R.

28. Λείας] Τελείας, L. M. du S.

32. Οὐδὲ γὰρ αὐτὸν τα ἀκούειν αὐτῶν, μὴ πολλάκις λεγο-
μένων] Verto: fieri enim non potest, ut eos (versus)
PERCIPIAMUS, si non saepius dicantur. Interpres
habebat: quos nisi saepe referantur, audire non possu-
mus. Verum τὸ ἀκούειν hic non est audire, sed intel-
ligere & percipere. H. V.

Ibid. Ἀκούειν αὐτῶν μὴ πολλάκις λεγομένων] Id est,
reperiti placent. F. G.

Ἀκούειν] Hic intelligere est; quo sensu in N. T. usur-
patur; nove. Nisi forte corruptus locus est. M. du S.
Ἀκούειν] Solanus nove dictum ait, pro intelligere,
ut in Novo Foedere usurpatur. Cl. Gesn. etiam recte
rexit intelligere. Obsop. Neque enim ad satietatem

AUDIRI possunt, nisi saepius repetantur: minus
commode, minus vere. At ut ἀκούειν intelligendi fi-
gnificatu non sit antiquissimum; non tamen est adeo
novum, ut singulari Novi Foederis stilo sit tribuen-
dum. Ex Galeno enim L. X. id jam protulit Bud. in
Comm. L. Gr. p. 565. duobus testimoniis, quorum
posterius tantum repetam: Ἀπλοῦν δὲ, αἰτ', ὅταν εἰπῶν,
ῥόδιον ἢ ἄλλο τι τῷ τοιαύτῳ ἀκούειν σι χρῆ. Sed ex aliis
etiam defendit Pfochenius de stilo N. T. ad verba Apo-
stoli i. Cor. XIV. 4. ubi ὑδὲ γὰρ ἀκούει recte vertitur,
nemo enim intelligit. Sensus quem Gujetus his verbis
tribuit, etiam alia multo difficiliore structura est ap.
Liban. Ep. 31. Τούτων δὲ ὑδὲ γὰρ ὅστις σὺ ἤκουσεν, ὡς ἀ-
κούσει, quod vertitur: quorum nemo orationem audi-
vit, quin audire iterum vellet. Ad verbum autem fo-

consequitur Parasitus : at Epicureus neque alterutrum. Qui enim quaerit de figura terrae, de mundis infinitis, de magnitudine solis, ac distantis, de primis elementis, ac de Diis, sintne an non sint? qui de ipso bonorum sine semper pugnat, & ab aliis diffidet; ille non in humanis modo, sed in mundanis etiam est molestus. At Parasitus, qui bene habere omnia putet, credatque non meliori haec esse loco posse quam sunt: cum securitate multa & tranquillitate, nulla re tali ipsum interpellante, edit & dormit supinus, pedibus manibusque remissis, ut Ulysses in rate domum navigans.

12. Quin non hanc solum ob rationem nihil pertinet ad Epicurum voluptas; verum etiam ob ista. Epicurus enim iste, quicumque demum est, sapiens, aut habet quod edat, aut non habet. Si non habet, tantum abest ut suaviter vivat, ut ne vivat quidem. Si vero habet, aut a se habet, aut ab alio. Si ab alio habeat, Parasitus est, &

ἑκατέρων τυγχάνῃ· ὁ δὲ Ἐπικύρειος ἔδδ' ἐπὶ πατέρων. ὁ γὰρ ζητῶν εὖ ἐλὼν ἀπὸ τῆς γῆς, καὶ κόσμων ἀπειρίας, καὶ μεγέθους ἡλίου, καὶ ἀποστημάτων, καὶ πρώτων στοιχείων, καὶ εὖ τὴν θεῶν, εἴτε εἰσὶν, εἴτε οὐκ εἰσὶν, καὶ εὖ αὐτῷ τῷ τέλει αἰὶ πολέμῳ, καὶ ἀλγαστέροις πρὸς τινὰς, ὃ μόνον ἐν ἀνθρώποις, ἀλλὰ καὶ ἐν κοσμοῖς ὅτιν οὐκ ἔχουσιν. ὁ δὲ παράσιτος, πάντα καλῶς ἔχειν οἰόμενος, καὶ πεπιστευκὸς μὴ ἄλλως ταῦτα ἔχειν ἄμεινον, ἢ ἔχει, μὲν πολλῆς ἀδείας καὶ γαλήνης, ἔδδενός αὐτῷ τοιούτου παρενοχλήσεως, ἐοδίου, καὶ κοιμᾶν ὑπὸ, ἀφρικῶς τὴν πόδα καὶ τὰς χεῖρας, ὡς ὁ Ὀδυσσεύς· ὅτι τὸ ἐχέειας ἀποπλέων οἰκάδῃ.

Καὶ μὴν ἔχει καὶ ταῦτα μόνον ἔδδεν προσήκει τὸ ἡδὺ τῷ Ἐπικύρειῳ, ἀλλὰ καὶ κατ' ἐκείνα. ὁ γὰρ Ἐπικύρειος ἔστῃ, ὅστις ποτὲ ὅτιν ὁ σοφὸς, ἥτοι φαγεῖν ἔχει, ἢ εἶ. εἰ μὲν οὐκ ἔχει, ἔχει ὅπως ἡδέως ἢ ἐξήσει, ἀλλ' ἔδδεν ἐξήσει· εἰ δὲ ἔχει, εἴτε παρ' ἑαυτοῦ, εἴτε παρὰ ἄλλου· εἰ μὲν ἐν πατρὶ, ἀλλὰ τὸ φαγεῖν ἔχει, παράσιτός ὅτι, καὶ ἔχει

f' Ἐπὶ] Ἀπὸ Solan. g Σχεδίας] Σχερίως vult Solan. h Ὁ Ζήσιος] Et sic Et. cum cett.

sonabit : *Horum autem nemo, qui non (ita) audierit, ut audierit.* Quid si igitur ἀκούσας optandi modo legas? vel ἀκούσαν.

34. Δαιτύμονες] Hom. Od. I. 7.

M. du S.

42. Τὸ δ' σαρκὸς ἀόχλητον] Cl. Jenson. ad Dial. Imag. posterius verbum iis adnumerat, quae in Lexicis non inveniuntur (quamquam inverse ἀόχλητον edi sit passus, ut ibi vidimus.) Interim verum est, in Ssoph. Scap. Bud. Poll. Suid. & Hesych. non reperiri ἀόχλητον. Utitur tamen & Alciphron. IV. Ep. 55. p. 410. plane totidem verbis scribens τὸ δ' σαρκὸς ἀόχλητον, ubi peritissimus Bergl. & haec Luciani adfert, & ipsum Epicurum in Epist. ad Menoecum apud Diog. Laert. X. Segm. 127. in simili sententia τὴν δ' σάρκα ἀόχλητον dicentem, & ἀνοχλησίαν Diog. Laert. II. Segm. 87.

J. F. R.

45. Ὁ δὲ Ἐπικύρειος] Ἐπικύρειος forte. Sic Interpres.

F. G.

59. Ὀδυσσεύς δ' αὖτ' Σχερίως] Videtur omnino respicere Od. N. 79. 92. Vox σχεδίας, quae in libris omnibus nostris extat, irrepsit pro Σχερίως facili sciolorum lapsu, qui etiam ἐπὶ pro δ' dederunt. Σχερίως

Tom. II.

autem, aut Σχερίως, nomen est Insulae Phaeacorum; (Od. E. 34. & 35.) unde in Ithacam tandem delatus Ulysses somno illo libero fruitur, divinitus etiam auso.

M. du S.

Ibid. Ἐπὶ δ' σχεδίας] Magna veri similitudine sese commendat conjectura Solani: sed quod eam, induta vulgata, jam in contextum recipi voluit, sine auctoritate librorum, id quidem praematurum esse consilium mihi videtur. Alia res foret, ubi vulgata lectio ita absurda vel falsa, ut sine ejusmodi conjectura intelligi aut credi non queat. Quum vero & ἐπὶ σχεδίας Homero ead. Odys. crebro usurpetur, & veritati non adversetur, ego nihil mutari passus sum. J. F. R.

61. Κατὰ ταῦτα] Illo modo, i. e. sequenti. F. G. Habuimus idem in Bis Accus. c. 15. med. J. F. R.

65. Οὐκ ὅπως ἡδύς ἢ ζήσιος] Forsan quis & ante ζήσιος omitti posse suspicaretur, ut vid. supra Abdic. c. 18. No. 47. notata. Sed si in ejusmodi locutionibus & intelligendum relinquitur, quis negaverit ergo & recte id addi interdum, ut Tox. c. 26. pr. καὶ ὅπως οὐκ αἰχμητής.

J. F. R.

Ppppp

76. O-

ὅς ὡς λέγει· εἰ δὲ παρ' ἐαυτῷ, ἔχ' ἡδέως
(Ζησέ). ΤΥΧ. Πῶς ἔχ' ἡδέως; ΠΑΡ. Εἴ
γ' ἔχει τὸ φαγεῖν παρ' ἐαυτῷ, πολλὰ τοι,
ὦ Τυχιάδι, τῷ τοιῷ βίῳ ὀφθαλμοῖς
ἀνάγκη καὶ ἄθρει πόσα. δεῖ τ' ἐμὲλλοντα
βιώσεσθαι καθ' ἡδονὴν τὰς ἐξ ἡμετέρας ὀρέ-
ξεις ἀπάσας ἀναπληρῆν. ἢ τί Φῆς; ΤΥΧ. 7
Καί μοι δοκεῖ. ΠΑΡ. Οὐκ ἔστι τῷ μὲν συχνὰ
κακήμενός ἴσως τῷτο^a παρέχεται. τῷ δὲ
ὀλίγα καὶ μηδὲν, ἐκέτι· ὥστε πῶς οὐκ
ἀν σοφὸς γένοιτο, εὐδὲ ἐφικνοῖτο^b τῷ τέ-
λει· λέγω δὲ τῷ ἡδέῳ. ἀλλ' εὐδὲ μὴν ὅς
πλεῖστον, ὁ ὧς τ' ἐστίς ἀφρόνων ταῖς
ἐπιθυμίαις χορηγῶν, δυνήσεται τῷδε ἐφικέ-
σθαι. τί δὴ ποιεῖς; ὅτι πᾶσα ἀνάγκη τ' ἀ-
ναλίσκοιεν τὰ ἐαυτῷ πολλὰς ἐπιπίπτειν
ἀηδίας, τῷτο μὲν τῷ μαγείρῳ καλῶς σκευ-
άσασθαι τὸ ὄψον μαχόμενον, ἢ, εἰ μὴ μά-
χολο, Φαῦλα ὧς τῷτο ἐαδίοντα τὰ ὄψα,
καὶ τῷ ἡδέῳ ὑπερεῖν τῷτο δὲ τῷ οἰκονομῶν-
τι τὰ χεῖρ' οἰκίαν, εἰ μὴ καλῶς οἰκονο-

non, ut ait, *Philosophus*: si vero à se, non
vivet suaviter. TYCH. Quomodo non
suaviter? PAR. Quia si cibum a se habeat,
multa sane, Tychiade, hanc vitam consequi
necesse est. Et vide quot ac quanta? O-
portet eum, qui suaviter vivere velit, cu-
piditates omnes explere. Aut aliquid con-
tra dicis? TYCH. Etiam mihi sic vide-
tur. PAR. Igitur ei qui multa possidet,
hoc forte suppeditaverit: illi vero, qui pa-
rum aut nihil, non item. Itaque pauper
non fiat sapiens, neque ad finem perveniat,
dico autem voluptatem. Sed neque dives,
de suis opibus copiose ministrans cupidita-
tibus, poterit ad illum pervenire. Quid
ita? quia necesse est, eum qui sua impen-
dat, in multas incidere injucunditates: cui
nunc pugnandum sit cum coquo, si male
paravit cibum, aut, si non pugnet, mali ab-
hoc edendi cibi, & voluptate cendum: nunc cum dispensatore rei familiaris, si male

^a Παρέχει] Forſan παρέσι Pell. ^b Τῷ] Deest in Fl. ^c ἢ μὴ] Sic Bz. P. ἢ μὴ omiſſo ὡς cett. Eὐ μὴ
omiſſo ἢ L.

76. Οἰκοῦν τῷ μὲν συχνὰ κακήμενός ἴσως τῷτο παρέχει·
τῷ δὲ ὀλίγα & μηδὲν ἐκέτι] Proinde ei, qui multa possi-
det, hoc fortasse praebet: ei vero qui pauca, nihil am-
plius. Mentem Luciani non satis assequutus est qui
ita reddidit. Debebat posterius membrum ita redde-
re: ei vero qui pauca, & nihil, non ita, i. e. hoc non
praebet.

77. Παρέχει] I. e. licet hoc facere. F. G. Melius *Vi-
trina*; quare comma post μηδὲν quod in P. aberat,
etiam addidi, id quod *Gosnerus* quoque fecerat.

86. ἢ μὴ] Tò ὡς hic deesse videtur.

Ei] Bz. P. & A. quod & agnoscat L. sed abest ἢ.
In reliquis deest ὡς. Alludit iterum ad eandem fabu-
lam, *Μεθ.* c. 13.

87. Παρὲς τούτο] Forſan ὧς τῷτο, adſcripſerat

93. Τῷ τέλει] Non attendit ad hanc vocem Inter-
pres. Sic mox c. 30. συμφωνία τ' ἔργον & τῷ τέλει. Con-
ſtituebat enim Epicurus philosophiae suae summam ἐν
τῷ τέλει. Sic *Petron.* Satyr.

*Iſſe pater veri doctus Epicurus in arte
Juſſu, & hoc vitam dixit habere totos.*

Quo loci mendose faciunt qui in secundo versu repo-
nunt *lusi* pro *juſſu*, ut moneo ad emendationem hu-
jus epigrammatis.

95. Απολογούμεθα] Τῷ ὧς τῷτο ὅτι μόνοντος ἐστί
— ὅτι ἀργύριον ὡς ἐν ἀπολογούμεθα ἀχθόμενον, καὶ
πάντα ἔχει. At vero parasito neque coquus est, &c. ne-
que pecuniae pro quibus causam dicere gravetur. Sic
interpretes: non bene equidem. Illi dicuntur ἀπολογούμεθα
qui se defendunt contra impugnantem. Hic est ἀπο-
λογία. lege ex *Μεθ.* ὡς ἐν ἀπολογούμεθα ἀχθόμενον, neque
pecunia, qua amissa crucietur.

Απολογούμεθα] Τῷ ἀπολογούμεθα, L. unde confirma-
tur CL. *Graevii* Emendatio. In Impr. omnibus ἀπο-
λογούμεθα, insulse. Sed quid isthic loci οἰκονομῶν
Ego certe οἰκίαν vel συνουσίαν legendum esse arbitror?

98. Ἐκείνῳ] Ἐκείνους malim. Et *Solan.* Florentinani
etiam ἐκείνῳ male habere, *Fontinus* adleverat. Nam
etſi singularis ad Epicurum videtur spectare, illud
μὴν rectius pluralem sibi oppositum habebit; quia
si solus immunis est, ceteri omnes debent esse isti
malo expositi, & ἐν ἐκείνους tum exponendum, intel-
lecto denuo ἀνάγκη ἡτοχλασθῆναι, quibus isti (Epicureos)
perturbant necesse est.

J. F. R.
6. Πά

le dispenseret, pugnandum. An non ita est? TYCH. Per Jovem, mihi quoque videtur. PAR. Epicuro quidem evenire ista possunt omnia. Itaque nunquam consequetur finem. Sed Parasito neque coquus est, cui irascatur, neque ager, neque dispensator, neque pecuniae, de quibus deperditis gravetur; & habet omnia, ut solus ipse edat ac bibat, earum, quibus iste necessario conficitur, molestiarum a nulla interpellatus.

13. Verum artem esse Parasiticam, tum ex his, tum ex reliquis satis demonstratum est. Superest ut demonstremus, etiam esse optimam: idque non simpliciter; sed primo quidem, communiter artibus omnibus esse praestantiorē; deinde etiam singulatim unaquaque. Communiter ergo omnibus ita praestat, quod omnis ars necessario adhibet disciplinam, laborem, metum, plagas, quae nemo est quin abominetur. Hanc vero solam, ut videtur, artem discere licet sine labore. Quis enim de coena unquam discessit plorans, ut quosdam de magistris

ομοίη, μαχόμενον. ἢ ἐχ' ἔτω; ΤΥΧ. Νὴ Δία καί μοι δοκεῖ. ΠΑΡ. Τῷ μὲν Ἐπικύρῳ πάντα συμβαίνειν εὖκός, ὥστε εὐδίοιτε τούτῳ τῷ τέλει. τῷ δὲ ὠφρασίτῳ ἔτε μάγειρός ἐστιν, ὃ χαλεπήνῃ, ἔτε ἀγρός, ἔτε σοικονόμος, ἔτε δεγύρια, ὑπὲρ ὧν δ' ἀπολυμένων ἀχθεδεῖν, καὶ πάντα ἔχει, ὥστε καὶ Φάγοι καὶ πόιοι, μόνος ἔστι ὑπὸ μηδενός, ὧν ἐκείνῳ, ἀνάγκη ἐνοχλεῖσθαι.

Ἄλλ' ὅτι μὲν τέχνη ἐστὶν ἡ ὠφρασίτικη, ἰκανὴ τῶν καὶ τῶν ἄλλων ἱκανῶς δίδου. λοιπὸν, ὅτι καὶ δεξιότης δεκτέον, καὶ τούτῳ ἐχ' ἀπλῶς, ἀλλὰ πρῶτον μὲν, ὅτι κοινὴ πᾶσιν ἀφ' ἑαυτῶν τῶν τεχνῶν. εἴτα ὅτι καὶ ἰδίᾳ καίας. κοινὴ μὲν ἐν ἅπασιν ἔτω ἀφ' ἑαυτῶν πᾶσης τῆς τέχνης ἀνάγκη προσάγειν μάθησιν, πόνοι, φόβον, πληγὰς, ἀπὸ ὧν ἔστιν ὅστις οὐκ ἀν' ἀπὸ ἐξ αὐτοῦ. ταύτῃ δὲ καὶ τέχνην, ὥς εἶκε, μόνον ἔστι μαθεῖν ἀνευ πόνου. τίς γὰρ ἀπὸ δείπνου ποτὲ ἀπὸ πλῆθους κλαίων, ὥσπερ τινὰς ἐκ τῶν διδασκάλων

d' Ἀπολλοδώρου] Restitut. ex G. τῶν ἀπολλοδώρου L. & marg. A1. Ἀπολλογούρου Edd. e' Ἐκείνῳ] Ἐκείνῳ; f. L. & marg. A1. Prius cett. f' Ἀπὸ] Recepi ex f. V2. B2. & Mf. Gr. Ἐκ Edd. cett.

6. Πᾶσις τῇ τέχνῃ] Πᾶσις τῇ τέχνῃ legendum videtur. F.G.

Πᾶσις τῇ τέχνῃ] Haud male quidem Gajeti conjectura habet. At cum non desint exempla genitivi, ubi dativus usitatus locum haberet, nihil muto. *Diod. Sic. L. 2. c. 28. m. αὐτοῦ κατήγηγαν θανάτου*, ubi & αὐτῷ dicere potuisset. Idem IV. c. 44. τῷ θυγατρὶ κατήγηγαν θανάτου. Sic ἱερὸς τινὶ etiam usitatum cum genitivo. Noster supra *Gall. c. 28. ἔπαρ ἱερὸς αἱμοῦ. Aesop. F. 2. ταῦτα ἱερὸς αἱμοῦ λέγεται. Evang. Joann. XIX. 36. ἐγὼν ἐκ σωτηρίας αὐτοῦ*. Quo loco itidem αὐτῷ idem foret; et si in loco parallelo *Exod. XII. 10. de re eadem legatur ἀπ' αὐτοῦ*. Construe igitur hic ἀνάγκη πᾶσις τέχνης. Ita ex *Cic. I. in Verr. 18. Insula Deorum sacra*, pro *Diis*, adfert *Jensius* in *Lectt. Luc. p. 285. addiditque deinde Justia. XVIII. 7. Decimas Heraculis ferre*. Et XI. 5. *Duodecim aras Deorum statuit*. Alia hujus generis dedit *Workens* in *Animadv. ad Avian. insertis Obs. Miscell. Britan. mens. Aug. 1736. p. 210.*

10. Ἀπὸ κλαίων, ὥσπερ τινὰς ἐκ τῶν διδασκάλων] Sic recte Mf. vulgo ἐκ τῶν διδασκάλων. F.G.G. 11. Ἀπὸ τῶν διδασκάλων] Τίς γὰρ ἀπὸ δείπνου ποτὲ ἀπὸ πλῆθους

κλαίων, ὥσπερ τινὰς ἐκ τῶν διδασκάλων ἴσμεν; Mf. Cl. *Graevii* ἀπὸ τῶν διδασκάλων. At vulgata lectio videtur multo aptior & elegantior, ut sit elliptis loci alicujus, ubi ἀφ' ἑαυτῶν αἱ διδασκαλαί, puta, χαλῆς, vel διδασκαλαί, ut mox sequitur. Praecipue ubi de scholis ac auditoriis loquuntur, Graeci amant hanc ellipticam loquendi formam. Sic ἐκ διδασκάλων Noster in *Hermotimo T. I. cap. 82. f. εἰς μουσικοῦ φοιτῶν*, in *Amoribus c. 64. f. Ἐκ Πλάτωνος* iterum in *Hermotimo*, & passim. Adde quae ad *Tom. I. notavimus.* f. f.

Ἀπὸ τῶν διδασκάλων] Sic praeter Mf. Gr. Edd. Ven. Reliqui vero libri ἐκ. Sed B2. pro διδασκάλων, διδασκαλαί hic habet, prave.

Ἀπὸ τῶν διδασκάλων] Non quidem improbo vulgatum quod Cl. *Jens.* defendit, ἐκ pro ἀπὸ, & vel servasset, si tanti esset. Sed consentienti *Solanio* ac *Graevio* in ἀπὸ aequo bono, aequo testibus suis firmato, hoc facile dedi ut reciperem. Et si me tertium testem his adjungere licet, ἀπὸ cum illis magis probō; quia ἐκ τινὸς ἔρχεται, quando οὐκ ἐκ intelligitur, amat sine articulo poni, ut *Aristoph. Plut. 84. ἐκ Πατροκλῆος τῶν ἱπποκρίτων* & simil. quae cum praepos. ἐκ juncta, ipse addidit *Jensius.* f. f. R.

PPPPP 2

13. E

λων ὁρᾶμεν; τίς δ' ὅτι δειπνον ἀπιών,
 ἄφθ' σκυθρωπὸς, ὥσπερ οἱ εἰς διδασκαλεῖα
 φοιτῶντες; καὶ μὴν ὁ μὲν ὡδισίτη^α ἐκὼν
 αὐτὸς ἐπὶ δειπνὸν ἔρχεται, μάλιστα ἐπιθυ-
 μῶν δ' τέχνης· οἱ δὲ τὰς ἄλλας τέχνας
 μανθάνοντες, μισῶσιν αὐτάς, ὥστε ἐνοὶ^β δι'
 αὐτάς ἀποδιδράσκουσι. τί δὲ ἐκείνοι ἐν-
 νοῦσάι σε δεῖ, ὅτι καὶ τὸς ἐν ἐκείναις ταῖς
 τέχναις προκόπιοντες, οἱ πατέρες καὶ μητέ-
 ρες τούτοις τιμῶσι μάλιστα, οἷς καθ' ἡμέ-
 ραν καὶ τὸ ὡδισίτην; Καλῶς, ἢ Δία,
 ἔγραψεν ὁ παῖς, λέγοντες, δότε αὐτῷ φα-
 γεῖν· οὐκ ἔγραψεν ὀρθῶς, μὴ δότε. ἔγω-
 γὼ τὸ πρᾶγμα καὶ ἐνίμω, καὶ ἐν τιμωρίᾳ μέγαν^γ
 φαίνω].

Καὶ μὴν αἱ ἄλλαι τέχναι^δ τὸ ὕστερον
 τῆτο ἔχουσιν μὲν τὸ μαθεῖν, καὶ τὸς καρ-
 πὸς ἡδέως ἀπολαμβάνουσι. πολλὰ γὰρ
 καὶ ὀρθοῖ^ε οἰμῶ^ε ἐς αὐτό. ἡ δὲ παρασίτι-
 κὴ μόνη τῶν ἄλλων εὐθὺς ἀπολαύει τῆς τέχνης
 ἐν αὐτῷ^ε τῷ μανθάνειν, καὶ ἅμα τε ἀρχε-
 ται, καὶ ἐν τῷ τέλει ὅσιν. αἱ μὲντοι τῶν ἄλ-
 λων τεχνῶν ἐστίνες, ἀλλὰ πᾶσαι ὅτι μὲν
 τὴν τροφὴν γεγόνασιν· ὁ δὲ ὡδισίτη^ε
 εὐθὺς ἔχει τὴν τροφὴν ἅμα^ε τῷ ἀρχαῶ^ε τῇ

videmus? Quis vero ad coenam iens visus
 est tristis, ut qui scholas frequentant? Quin
 Parasitus sponte sua ipse ad coenam venit,
 artis cupidissimus: qui vero artes discunt
 alias, odio eas habent, adeo ut quidam
 propter eas aufugiant. Quid vero? nonne
 illud etiam cogitandum est, quod illis in
 artibus proficientes his maxime rebus patres
 matresque munerantur, quibus Parasitum
 quotidie, *Pulchre per Jovem*, inquit,
scripsit puer; date illi cibum: non recte scri-
pfit; ne date. Adeo ea res & ad honorem
 gravis & ad poenam videtur.

14. Verum aliae artes postremum hoc
 habent post disciplinam, & hunc fructum
 libenter recipiunt: multa enim & ardua ad
 illam via est. Parasitica vero sola reliqua-
 rum, statim ipso disciplinae tempore sua
 arte fruitur; & simul, dum incipit, finem
 etiam suum consequitur. Ac non quaedam
 reliquarum artium, sed universae ad sola ali-
 menta paranda natae sunt: Parasitus autem
 statim cum incipit artem, alimenta habet.

An-

^a Δι' αὐτὰς] Sic esse in omnibus Edd. notat M. du S. ^b Τὸ] Delet artic. Pell. ^c Πολλὰ] Sic Fl. f. Ald. A. Fr. S. Πολλοὶ P. H. B1. & 2. ^d Αὐτὸ] Sic f. Fr. Ald. H. P. Αὐτοὺς Fl. S. B1. & 2. ^e Τῷ] Sic B1. & 2. P. P. recte. Τὸ male f. Fl. S. & c. ^f Τῷ] Bene P. B2. & G. Τὸ rursus male Edd. cett.

16. Οἱ δὲ τὰς ἄλλας τέχνας μανθάνοντες] Τὸς βασιλεύ-
 σαις λέγει τέχνας καὶ γὰρ αὐταὶ πορισμοῦ χάριν βίῃ τοῖς

καθημέριους μάλιστα χρὴ χρῆσθαι. K.

13. Εἰς διδασκαλεῖαν φοιτῶντες] Conf. T. I. Synon.
 sub inir.

29. Πολλὰ] Consulto mutavit textum Hesiodi, qui
 ita habet Έργ. 290. μακρὰς . . . ἐπ' αὐτῶν. In P. Fl.
 Ed. & S. αὐτοὺς, in reliquis αὐτό. M. du S.

Πολλὰ — αὐτό] Notarat Solanus noster solam Pa-
 rasiticae quae male πολλοὶ haberet. Sed & alias sic habere
 vidi, ideoque in variantt. distinxī; sed melioribus pa-
 rui. Interim & πολλὰ male forsan ab Interpret. cum
 οἰμῶ^ε conjunctum, dum reddunt multa est via, ad
 quod Fl. aliaeque ansam videntur dedisse, comma
 post γὰρ omittentes. At cum οἰμῶ^ε masculinum sit,
 πολλὰ, (si proba est lectio, & non πολλὰς poetice pro
 πολλῶς, rescribendum) forsan ad τέχνας referendum.
 Hesiod. ab Solano indicatus habet μακρὰς δὲ ἐπ' αὐτῶν.

μὲν ἐπ' αὐτῶν, quod et si Lucianus mutavit, malim
 tamen utrumque adiectivum ad viam referre, ut lon-
 ga & ardua dicatur. Verum isthoc ipsum voluit Cl.
 Gesth. aeque ac priores Interpret. & ὁδὸς post πολλὰ
 intellexere, ellipsi satis per se usitata, qua tamen ca-
 rere possemus, si adiectiv. ad sequens οἰμῶ^ε aptemus;
 nam quid opus aliud viae vocabulum intelligi, ubi aliud
 viam itidem significans jam additur? Si differentia
 inter ὁδὸς & οἰμῶ^ε esset tanta, ut prius itineris spa-
 rium, alterum difficultatem ejus tantum indicaret, vel
 elegantissimam agnoscerem hic ellipsin. Αὐτὸν vero
 recte ad totum negotium pertinet; nam si πολλοὶ le-
 gas, scil. καρπὸν, belle quidem αὐτοὺς eodem referri
 videtur; sed hoc ipsum fefellit scribas, qui πολλὰ
 cum dedissent, etiam αὐτοὺς resingere debueret. At
 sal-

Annon cogitas agrum coli ab agricola non
agriculturae causa ; & struere fabrum do-
mos non struendi causa : Sed Parasitus ni-
hil sequitur aliud ; verum idem & opus
ipsius est , & illud , cujus causa susci-
pitur ?

15: Etiam reliqua nemo est qui nesciat :
ut, qui in reliquis artibus elaborant , reli-
quo tempore aerumnabili labore fungi ,
unum autem aut duo solos in mense dies
festos habere ; ipsasque civitates , alios an-
nuos , alios autem menstruos dies festos ob-
ire , ac tum exhilarari dici : Parasitum vero
triginta mensis dies festos agere. Omnes
enim Deorum esse illi videntur.

16. Porro qui in reliquis artibus recte versari volunt, ii paucio cibo & potu paucio utuntur, aegrotorum instar, qui enim copioso potu aut cibo gaudeat, ille non didicerit facile.

17. Et reliquae artes sine instrumentis nullo modo ministrare possunt artifice : neque enim tibia canere licet sine tibia , neque psallere sine lyra , neque sine equo equitare. Haec vero ita commoda, ita non

τέχνης. ἢ ἐκ ἐνοῦς ὅτι ὁ μὲν γεωργὸς γεωρ-
γεῖ, ἐκ τῆ γεωργεῖν ἕνεκα, καὶ ὁ τέκτων τεκ-
ταίνει, ἐκ τῆ τεκταίνειν ἕνεκα· ὁ δὲ πα-
ροῦσι, ἐκ ἑτέρου λόγου διότι, ἀλλὰ
τὸ αὐτὸ καὶ ἔργον ὅτι αὐτῷ, καὶ ἕνεκα
γίγνεται;

Καὶ μὴν ἐκεῖνά γε ὑθεῖς ὄσιν ὅτις οὐκ ὀπίσται, ὅτι οἱ μὲν τὰς λοιπὰς τέχνας ἐργαζόμενοι τὴν ἄλλον χρόνον ταλαιπωρεῖσι, μίαν δὲ ἢ δύο μόνας τῇ μηνὸς ἡμέρας ἱερὰς ἄγουσι· καὶ αἱ πόλεις δὲ, τὰς μὲν δι' ἔτους, τὰς δὲ ἐμμήνης εορτὰς ἀνατελεῖσι, καὶ εὐφραίνεσθαι λέγουσιν τότε. ὁ δὲ πᾶσι τοῖς ῥημίοις τὰς τριάκονθ' ἡμέρας ἱερὰς ἄγει· παύσαι γὰρ δοκῶσιν αὐτῷ εἶναι τὴν θεῶν.

Ἔτι οἱ μὲν βυθόμενοι τὰς ἄλλας τέχνας
καλοῦσιν, ὀλιγοσιταῖς καὶ ὀλιγοποσίαις
χρῶντο, καθάπερ οἱ νοσήντες. πολυποσίαις
δὲ καὶ πολυσιταῖς οὐκ ἔστιν εὐφρανόμενοι
μαθάνειν.

Καὶ αἱ μὲν ἄλλαι τέχναι χωρὶς ὀργάνων
 ὕδαμῶς τῷ κελημῶδι ὑπηρετεῖν δύναται·
 ἔτε γὰρ αὐλεῖν ἐνὶ χωρὶς αὐλῶν, ἔτε ψάλλ-
 ομεν ἀπὸ λύρας, ἔτε ἱππεύειν χωρὶς ἵππων.
 καὶ αὕτη δὲ ἔτις ὅσιν ἀγαθὴ, καὶ ὁ βαρεῖα
 τῷ

ⲁ Αὐτῇ] Αὐτῇ Edd. priores.

falsa tum prodit sententia.

F.F.R.

7. B.

7.7.

Ans.

F. R.

G. G.

54. Πολυποσιίας δὲ— σὺν ἑνὶ ὀφρ. μιν.] Prope ad-
fynchysin accedit haec constructio ita instituta : σύ-
μφανέρδην πολυποσιίας σὺν ἑνὶ μινάνων. Belle tamen
se res habet; nam vel majorem habuimus *Imag.* c. 4.
pr. Ἀλλὰ ἐπὶ μῦθον, ὃν λέγουσιν, ἤκαστας, οἱ ἐπιχώριοι
περὶ αὐτῆς. Mollior, non tamen priori absimilis ver-
borum trajectio est ap. *Callim.* Hymn. I. vs. 10. Ἐν
δὲ σὺν Παρθένῳ Πρὶν τίμω. *Long. Paf.* III. p. 110. Ἐκ
γὰρ μοι χωρὶς ἐκείνου ὅτε τὸ κάλλιστον αἶπος ἤπασε. Ad-
de nonnulla alia in *Syntax.* *Arctaei*, ejus Oper. adjun-
cta, p. 359. Sed Latini, si non itisdem plane, aliis ta-
men συγγένεσι vel frequentioribus & intricatioribus
delectantur, quod praeter *Sanctium* & *Ruggeri*, ad Ho-
rat. compluribus in locis egit Rev. *Th. Wopkens* in
LeGr. Tullian. 7. P. K.

61. *Adm. di. Item, idem ayath. &c.*] Non *adm.*, sed *adm.* legendum; id quod manifestum ex antithesi, quam facit Parafitus. Offensus nempe, Parafiticam præstare aliis artibus. *Aliæ quidem*, inquit, *artes sine instrumentis neutiquam domino suo inservire queunt. neque enim fieri possit, ut quis sit sibi ipse sine sibi, si-*
 Ppppp 3. *dicti-*

τῷ τεχνίτῃ, ὅτε καὶ ὑπάρχει μηδὲν ἔχοντι ὄπλον^a χρῆσθαι αὐτῇ.

Καὶ, ὡς εἴοικε, τὰς ἄλλας τέχνας μαθησάντων μισθὸν δίδόντες, ταύτῃ δὲ λαμβάνοντες.

Ἔτι τῷ μὲν ἄλλων τεχνῶν εἰσι διδάσκαλοί τινες, τῷ δὲ παρασιτικῆς οὐδεὶς, ἀλλ' ὥσπερ ἡ ποιητικῇ, καὶ^b Σωκράτῃ, καὶ αὐτῇ τῇ μοίρᾳ παραγίγνεται.

Καί κ' αὖτε σκοπεῖ, ὅτι τὰς μὲν ἄλλας τέχνας οὐδένου, ἢ πλεόνου, ἐξ ἀνάγκης χρῆσθαι ταύτῃ δὲ ἐστὶ χρῆσθαι καὶ ἐν ὁδῷ, καὶ πλεόνου.

ΤΥΧ. Πάνυ μὲν ἔν. ΠΑΡ. Καὶ μὴ τοι, τῷ Τυχιάδῃ, αἱ μὲν ἄλλαι τέχναι δοκῶσι μοι ταύτης ὀπιθυμεῖν, αὐτὴ δὲ ἐδεμίας ἐτέρας. ΤΥΧ. Τί δὲ ἔχ' οἱ τὰ ἀλλότρια λαμβάνοντες ἀδικεῖν σοι δοκῶσι; ΠΑΡ. Πῶς ᾗ ἔ; ΤΥΧ. Πῶς ἔν' ὁ παρασιτικῶς τὰ ἀλλότρια λαμβάνων, ἐκ ἀδικεῖ μόνον; ΠΑΡ. Οὐκ ἔχω λέγειν.

Καὶ μὴ τῷ ἄλλων τεχνῶν αἱ δεχαὶ φαῦλαι τινες καὶ εὐτελεῖς εἰσι, τῷ δὲ παρασιτικῆς ἡ δεχὴ πάνυ γεναῖά τις. τὸ δὲ φιλίαν φιλίας ὄνομα, οὐκ ἄλλο τι εὐροῖς, ἢ δεχὴν παρασιτικῆς. ΤΥΧ. Πῶς λέγεις; ΠΑΡ. Ὅτι ἐδεῖς ἐχθρὸν, ἢ ἀγνώστου ἀνθρώπου, ἀλλ' ἐδὲ συνήθη μερίως, ὅπῃ δειπνὸν καλεῖ, ἀλλὰ δὲ πρότερον, οἶμαι, τῷτον γενεᾶς φίλον, ἵνα κοινωνήσῃ σπονδῶν, καὶ τραπέζης, καὶ τῷ

gravis artifici, ut etiam nihil armorum habens uti ea possit.

18. Et, quod nec iniquum est, alias artes discimus mercede data; hanc accepta.

19. Insuper aliarum artium quidam sunt magistri; Parasiticae autem nullus: sed quemadmodum poetica, auctore Socrate, ita haec divina forte contingit.

20. Etiam illud mihi considera, quod reliquas artes qui iter faciunt aut navigant, exercere non possunt; hac in via etiam & naviganti licet uti.

21. TYCH. Utique. PAR. Verum etiam, Tychiade, videntur hanc appetere artes aliae, haec alterius non item. TYCH. Quid vero? nonne qui aliena sumunt injuste agere tibi videntur? PAR. Quidni? TYCH. Quomodo igitur Parasitus, sumens aliena, solus non injuste agit? PAR. Non habeo quod dicam.

22. Verum aliarum artium prava quaedam ac vilia sunt initia: Parasiticae vero amicitiae nomen non aliud invenies, quam Parasiticae initium. TYCH. Quid ita? PAR. Quia nemo inimicum aut ignotum hominem, sed neque mediocriter familiarum ad coenam vocat: sed oportet, puto, hunc prius amicum fieri, ut particeps fiat libationum & mensae, & artis huius mysterio-

^a Χρῆσθαι] Χρῆσθαι Fl. ^b Σωκράτῃ] Σωκράτῃ Fl. ^c Αὐτῇ] Νῦν mut. Edd. ^d Δὲ] Δὲ male Fl.

dicinem agas sine lyra, equites sine equo. Haec vera (Parasitica) ita bona est, nec artifici molestia, ut quis nihil aliud habens, ea ipsa pro instrumento uti possit. Ita quoque pag. sequenti scribendum, αἱ μὲν ἄλλαι τέχναι, δοκῶσι μοι ταύτης ὀπιθυμεῖν. αὐτὴ δὲ ἐδεμίας ἐτέρας. non, ut vulgo, αὐτῇ.

Αὐτῇ] Cl. fensu Emendatio.

Αὐτῇ] Sic mox recte §. 19. κατὰ Σωκράτην, καὶ αὐτῇ. quare nullus dubitavi momentibus fensu & Solano parere.

69. Κατὰ Σωκράτην] Plac. Ione 145. B. C. D. M. d. S.

Ibid. Σωκράτῃ] Ut Fl. hic Σωκράτῃ, ita eadem supra Ἀρ. Gall. 3. vi. 90. atque alibi non infrequenter. Sed cum plurimae addant hic & alibi, & perinde sit, nihil mutavi. Diog. Laert. Σωκράτῃ praefert, T. I. L. 2. p. 106. 113. 114. 117. &c. Sed Ἀριστοφάνῃ p. 103. & T. II. p. 587. &c. Σωκράτῃ etiam ibid. p. 586. J. F. R.

77. Αὐτῇ δὲ] Ut supra c. 17. αὐτῇ in αὐτῇ mutavi-mus, ita & hic dixeris faciendum. Sed quia ταύτης jam proxime praecessit, non male hic αὐτῇ sequitur, ut sit a ipsa vero, nec opus credo bis haec dici. J. F. R.

78. Τί

riorum. Ego ergo saepe audiui dicentes, Qualis autem hic sit amicus, qui neque comedit neque bibit nobiscum, ut qui putarent videlicet solum, qui una bibat atque cibum capiat, fidelem amicum.

23. Hanc vero maxime regiam esse artium etiam hinc non minimum intelligas. Reliquas artes enim non cum molestia tantum & sudore exercent, sed, per Jovem, sedentes atque stantes, nempe velut servi artium: at Parasitus suam artem tractat accumbens velut rex.

24. Illa enim quid dicere attinet de illius felicitate, quod solus, ut docti Homeri verbis utar, nec plantat manibus plantam, nec arat; sed sine semine & aratro depascitur omnia.

25. Porro Rhetorem & Geometram & fabrum nihil prohibet artem exercere suam, etsi malus sit vel stultus: parasitari autem nemo potest, qui vel stultus sit, vel malus. TYCH. Vah quantam rem ostendis esse Parasiticam! Itaque ipse mihi velle videor Parasitus fieri, pro eo, qui sum.

26. PAR. Quantum ergo communiter omnibus praestet *artibus*, ostendisse mihi videor. Age vero etiam, quantum singularem unaquaque sit praestantior, consideremus. Ac sellulariis quidem artibus illam conferre, imprudens fuerit, & potius illius, qui destruere dignitatem artis velix.

τέχνης ταύτης μυστηρίων. ἐγὼ γὰρ πολλὰ-
κίς ἤκουσα τῶν λεγόντων, ποῖα πὸς δὲ ἔτος
950 Φίλῳ, ὅτις ἐ βέβρωκεν ἐδὲ πᾶν καὶ μεθ'
ἡμῶν; ὡς δηλονότι τὸ συμπίνοια καὶ συνε-
δίοια μόνον πινόντων ἡγεμόνων Φίλον.

ἽΟτι γε μὴν ἡ βασιλικωτάτη τὴ τεχνῶν
ἐστὶν αὕτη, μάθοις ἂν καὶ ἐκ τῆδε ἐχ' ἡμι-
178α. τὰς γὰρ λαμπὰς τέχνας ἐ μόνον
κακοπαθόντες, καὶ ἰδρῶντες, ἀλλὰ, ἡ
Δία, καθήμενοι καὶ ἐξῶτες ἐργάζουσι,
ἄσπερ ἀμέλει δούλοι τὴ τεχνῶν. ὁ δὲ πᾶσι
501τῷ μέλα χερσὶ τὴ αὐτῇ τέχνῃ, ὡς
βασιλεὺς κατακείμενος.

Ἔκείνα μὲν γὰρ τί δὲ λέγειν περὶ τὴ εὐδαι-
μονίας αὐτῇ, ὅτι δὴ μόνῳ καὶ τὴ σοφῶν.
Ὅμηρον ἔτε φυτεύει χερσὶ φυτὸν, ἔτε δροῖ.
ἽΟλλά τὰ ἀσπαρῖα, καὶ τὰ ἀνθρώπα πᾶν-
τα νέμεσι.

Καὶ μὴν ῥητορά τε, καὶ γεωμέτρην, καὶ
χαλκία ἐδὲν καλῶσι τὴ αὐτῇ τέχνῃ ἐργά-
ζεσθαι, εἰάν τε ποιητὸς, εἰάν τε καὶ μακρὸς ἢ
502πᾶσι δὲ ἐδὲ δύναι ἢ μακρὸς ὢν, ἢ
ποιητὸς. ΤΥΧ. Παπαί. οἷον χρημα σπο-
φαίην τὴ παρασίτικῃν ὥστε καὶ αὐτὸς ἦδη βέ-
λεα δακῶ μοι πᾶσι τῷ εἶναι ἀντὶ τῆ-
τε ὅς εἰμι.

20 ΠΑΡ. Ὡς μὲν τοίνυν κοινῇ πάντων ἀφ' ἧς
Φέρει, δεδεῖχθαι μοι δοκῶ. Φέρε δὴ ὡς καὶ
κατ' ἰδίαν ἐκάστης ἀφ' ἧς φέρει, σκοποῦμεν.
τὸ μὲν δὴ ταῖς βαναύσαις τέχναις παραβάλ-
λουν αὐτῶν, ἀνόητόν ἐστι καὶ μάλλον ὥστε
25 καθαίρουν τὸ ἀξίωμα τὴ τέχνης. ὅτι γε
μήν

ο Κακοπαθόντες] Κακοπαθόντες H1. Correxerat Gesa. Et recte κακοπ. cett. f' Ἀνθρώπα] Recte B1. & 2. P. S. Ἀνθρώπα male J. Fl. Fr. Ald. H. utraque.

78. Τί δὲ ἔτι οἱ ταῖς] Vitiosum habetur ab Rhetori-
bus nimis multa monosyllaba conjungere. At statim
vel sex sequuntur. Ac pluribus scriptoribus haud in-
frequens quinque interdum & plura monosyll. junc-
te. Sic Noster mox c. 28. καὶ μὴν ὅς τις μὲν, ubi plura
dabo, quia ibi necessitas quaedam in haec inquirere.
Aesop. Fab. 149. vel septem jungit, διωκόμενος μὲν
αὐτὸν δὲ μὴν, τί σὺ εἶπες.

81. Ἀλλήτρου] Ἀλλήτρου, lib. 1. In quo multa sunt hu-

jus Dialogi.

83. Καὶ μὴν] Ante haec verba, incipit loqui Parasi-
tus. Aliud tamen sequutus est Interpres.

2. Κακοπαθόντες] De molesto ac duro labore trans-
latum. Ita de opere rustico Diad. Sic. IV. c. 20. f.
De pugnantibus Gallis Aelian. 2. 28.

10. Ἀνθρώπα] Ante B. omnes Edd. ἀνθρώπα, corrupte,
Vid. Homer. Od. I. 108.

28. Τῶν

μὴν τῇ μεγίστῃ καλλίστῃ τεχνῶν ἀφ-
φέρει, δεικτέον. ὁμολόγηται γὰρ δὴ πρὸς
πάντων, τίς τε ῥητορικὴν, καὶ ἡ φιλο-
σοφίαν, ἃς ἀφ' ὧν γυναιότης καὶ ὁπτιήμας
ὑποφαίνονται τινες. ἐπειδὴν γὰρ καὶ τούτων
ὑποδείξαμεν ἡ παρασιτικὴν πολὺ κρατῶ-
σαν, ὁλοῦν δὴλονότι τῇ ἄλλων τεχνῶν δόξαι
προφερεσάτη, καθάπερ ἡ Ναυσικάα τῇ δε-
ραπανίδαν.

Κοινῇ μὲν ἂν ἀμφοῖν ἀφαιρέσει, καὶ τῇ ῥητορι-
κῇ, καὶ τῇ φιλοσοφίᾳ, πρῶτον γὰρ ἡ
ὑπόστασιν. ἡ μὲν γὰρ ὑφέστηκεν, αἱ δὲ ἔ-
στε γὰρ καὶ τῇ ῥητορικῇ ἐν τῇ καὶ τὸ αὐτὸ νομί-
ζομεν, ἀλλ' οἱ μὲν τέχνην, οἱ δὲ τέχνην-
τίον, ἀτεχνίαν, ἄλλοι δὲ κακοτεχνίαν, ἄλ-
λοι δὲ ἄλλο τι. ὁμοίως δὲ καὶ τῇ φιλοσοφίᾳ
καὶ τὰ αὐτὰ, καὶ ὡσαύτως ἔχουσιν. ἑτέρως
μὲν γὰρ Ἐπικύρω δοκεῖ τὰ πλάγμια ἔχειν,

Sed quarum maximis pulcherrimisque
praestet artibus, ostendendum. In confesso
est enim apud omnes, Rhetoricam & Phi-
losofiam esse principes: quas propter prae-
stantiam etiam scientias quidam dicunt. Si
igitur his quoque longe potiore esse Para-
siticam ostendero; sine dubio nimirum re-
liquarum quoque artium princeps, ut inter
famulas Nauficae, videbitur.

27. Ergo communiter quidem ambabus
praestat, & Rhetorica & Philosophia, pri-
mo ob id ipsum, quod in rerum natura
adeft: nam de hac constat; de istis non
item. Neque enim Rhetoricen quoque
unum idemque putamus omnes: sed qui-
dam artem; alii contra ea inertiam; alii ve-
ro maleficium; alii aliud. Similiter vero
Philosophiam, quae eodem se modo atque
aequaliter habet, non idem putamus omnes:
aliter enim se res habere videntur Epicuro, ali-

a Τὴν φιλοσοφίαν] Articulum omittit Fl. b Ἀποφαίνονται] Ἀποφαίνουσι Fl. c Οὐ] Male omisum in Fl.

31. Πολὺν κρατῶσαν] Ἀπὸ τῆς ἀρετῆς ἐξ ἀφαιρέσεως. G.

32. Σχολῇ δὴλον] Σημειῶν διὰ τὴν σύνταξιν, ἀπὸ γὰρ
τῆς ἀρετῆς ἡ ἀφαιρέσις καὶ τῆς V.

28. Τὴν τε ῥητορικὴν, καὶ τὴν φιλοσοφίαν, ἃς διὰ γυναι-
ότητος Τὴν τε ῥητορικὴν ἐν τῇ φιλοσοφίᾳ μεγίστας τε ἐ-
καλλίστας εἶναι, ἃς διὰ γ. Sic paulo ante, ὅτι γὰρ μὴν τῇ
μεγίστῃ καλλίστῃ τεχνῶν ἀφαιρέσει.

Th. M.

33. Ναυσικάα] Homer. Odys. 2. 101.

M. du S.

36. Κατὰ τὴν ὑπόστασιν] Erat cum hoc nomine cer-
tam & constantem rationem intelligi putarem; nec
deerat, unde illam firmarem sententiam. Sed toto
hoc loco, & his quae sequuntur, diligentius iterum
consideratis, apparebat mihi, fumendum esse nomen
ea ipsa notione, quae solennis quasi & propria est,
quae ὑπαρξὶν notat s. eam quam recentiores scholae
existentiam dicere solent, substantiam aliquoties voca-
vit Fabius: nos circuitu maluimus uti ad claritatem.
Vid. de hac ὑποστάσει notione Sextus Empir. Math.
VIII, 186. & ibi Fabric.

J. M. G.

50. Τεκμαίρεσθαι] Unde fit ut nihil praeter opinionem
conjecturatumque supersit. Hanc ego tandem ex obscu-
ris hisce verbis sensum erui, qui solus mihi genuinus
videtur.

M. du S.

Ibid. Ἀρχὴν γὰρ φημι] Perperam sane in hoc scripto-
re verba est dictio, ἀρχὴν, vel τὴν ἀρχὴν. Neque enim
principio, ut vertunt, nec principium, ut pag. seq.
[ἀποδείξεις μεγίστην τὴν μὴδὲ τὴν ἀρχὴν εἶναι τοῦτο] notat,
sed omnino, prorsus. Tanaq. quoque Fabricum male in
Timone [ἐν τῇ ἀρχῇ εἶναι αὐτοῦ] male vertisse pri-

mo congressu, accurate observat Cl. Gronovius ad Tom.
I. pag. 1010. edit. Amst. (i. e. in Tim. circiter med.)
Ad eandem dictionem, quamvis vulgatam, adhaesit
quoque Politianus; dum in Miscellaneis cap. 56. lo-
cum hunc Pausanias in Boeoticis, de tauris apud Ae-
thiopas, Ὅτι σφίον ἐκ' ἀκρᾶς τῇ ῥινὶ, ἐν ἐκείνῳ κέραν
ἄλλο ὑπὲρ αὐτὸ ἐμύγει, ἐπὶ δὲ τῇ κεφαλῇ ἐν ἀρχῇ κέρα-
τά εἰσι, vertit, Quoniam illis in summa parte singulis
unicum cornu, sum aliud supra non magnum, verum
in capite, ne initio quidem cornua. Ridiculum pro-
sus, ἐν ἀρχῇ κέρατά εἰσι, vertere, ne initio quidem cor-
nua sunt. Nihil aliud Pausanias, nisi simpliciter vult,
tauris illis in capite omnino non fuisse cornua.

J. F.
Ἀρχὴν γὰρ] Quoties hoc monebimus? De scopulo
hoc Interpretum vid. ad I. Ver. Hist. c. 4. Et Cl.
Hemst. ad Nigr. §. 26. T. I. p. 66. Et mox c. 29. μὴ-
δὲ τὴν ἀρχὴν εἶναι τοῦτο.

J. F. R.

52. Ἐπὶ τί] Lege ἐπὶ τοῖς. F. G. Cl. Gesnerus sen-
sum adjuvit, signum interrogandi post πῶς ponens;
quod scilicet faciendum, si vulgatam retineas. At non
male conjecit Gajetus; quare notam interrogandi no-
vam non adieci Graecis; sed quae in fine periodi
aderat, servavi.

J. F. R.

61. Καὶ μὴ τὰς μὲν ἄλλας τέχνας, εἰ καὶ τι κατὰ ταύ-
τας ἀσύμφορον εἴη, καὶ παρὰ τοὺς συγγραμμῶν ἀξιώσας,
ἐπὶ μίσει τε δοκοῦσι, καὶ αἱ καὶ ἀλάφως αὐτῶν σὺν εἰσὶν
ἀμει-

aliter vero Stoicis ; aliter Academicis ; aliter denique Peripateticis ; simpliciterque aliam alius putat esse Philosophiam : atque in hunc certe diem neque in eadem sententia iidem manent , neque ars illorum una esse videtur. Ex quibus nempe conjicere licet reliqua. Neque enim omnino artem esse dico, quam ne esse quidem certum sit. Nam quid tandem ? Arithmetica una est & eadem ; & bis duo apud nos pariter & apud Persas , quatuor sunt ; & convenit de his inter Graecos pariter & Barbaros : Philosophias vero multas ac diversas videmus ; & neque principia omnium neque fines consentire. TYCH. Vera dicis. Nam unam quidem Philosophiam dicunt ; ipsi vero illas faciunt multas.

28. PAR. Verum artes reliquas, ut et-

ἐτέρως δὲ τοῖς ἀπὸ τῆς Στοᾶς, ἐτέρως δὲ τοῖς ἀπὸ τῆς Ἀκαδημίας, ἐτέρως δὲ τοῖς ἀπὸ τοῦ Περιπάτου, καὶ ἀπλῶς ἅλλῃ ἄλλοις ἢ φιλοσοφίαν εἶναι. καὶ μέγα γε νῦν, ὅτε οἱ αὐτοὶ ἡ γνώμης κρατῶσιν, ὅτε αὐτῶν ἡ τέχνη μία φαίνεται. ἐξ ὧν δηλονότι τεκμαίρεται καὶ ἀλείπει. δεχθὲν γὰρ φημι μῆτε εἶναι τέχνην, ἥς οὐκ ἔστιν ὑποτάσις. ἐπεὶ τί δὴ πῶς δεξιμῆσιν μὲν μία ἐστὶ καὶ ἡ αὐτή, καὶ δις δύο ὡς γὰρ ἡμῖν, καὶ ὡς Πέρσαις, τέσσαρά ὅσα, καὶ συμφωνῶντα ταῦτα καὶ ὡς Ἕλλησι καὶ βαρβάρους ; φιλοσοφίας δὲ πολλὰς καὶ ἀσφύρους ὁρῶμεν, καὶ ὅτε τὰς δεξιάς ὅτε τὰ τέλη σύμφωνα πασάν. ΤΥΧ. Ἀληθῆ λέγεις. μίαν μὲν γὰρ ἢ φιλοσοφίαν εἶναι λέγουσιν αὐτοὶ δὲ αὐ-

βότας ποιεῖσι πολλὰς.

ΠΑΡ. ὃ καὶ μὴν καὶ τὰς μὲν ἄλλας τέχνας,

[ἡ γνώμη] γνώμης Pell. ὃ καὶ μὴν ὃ] Sic Fl. Non adest καὶ posterius in aliis.

ἀμετάπτωτοι, προσδιδόντες ἂν εἴη] Haec sine ullo sensu sic leguntur vulgo verba, Certe in reliquis artibus, quamquam earum ratione nonnihil discreparet, & postulata venia quisiā praeterierit ; siquidem mediae videntur, eorumque perceptiones non sunt immutabiles, admittendus non est. Inficetis haec plenissima. In Graecis quoque non est nihil vitii. Προσδιδόντες enim, non προσδιδόντες, legendum ; idque ad ἄλλας τέχνας referendum. Verto autem sic, Ac aliae quidem artes, quamvis & in his aliquid absonum esset, idque praeterierit quis, venia dignum existimans (quoniam & mediae videntur, & earum comprehensiones, live intellectiones, non sunt immutabiles) admittendae forent. Id vult noster ille τὴν Παρασιτικὴν ἰκνωμαίης, Alias quidem artes, velut Philosophiam, Rhetoricen, & caeteras, non esse simplices ; idque facile tolerari posse ; Parasiticam vero esse omnino simplicem, eandemque apud omnes gentes. Caeterum mirum quantum diversam scripturam huius loci exhibet editio Florent. Nempe, καὶ μὴν ὃ τὰς μὲν ἄλλας τέχνας οἱ καὶ τις κατὰ ταύτας ἀσύμφωνοι εἴη, καὶ παρὶθι τι, συγκρίμους ἄξιός ἐστιν. ἐπεὶ μάλιστα τι δοκεῖσθαι ὃ αἱ καλαρίσεις αὐτῶν, ὅτι οὐδὲν ἀμετάπτωτοι. Vides insignem diversitatem, praeterquam quod ultima [προσδιδόντες ἂν εἴη] plane omittuntur. Sed haud dubie foede hic corruptus fuit Codex Flor. & vulgata scriptura alias satis sincera ; sublato ex ea illo, quod modo sustulimus, mendo.

Καὶ μὴν] Vid. Jensch.

Καὶ μὴν ὃ τὰς μὲν] Καὶ μὴν τὰς μὲν alias, quasi vere-
Tom. II.

rentur monosyllaborum nimium concursum. Et posset quidem abesse alterum καὶ. Sed quia καὶ μὴν & millies frequentatur Nostro, ut in Quom. Hist. §. 60, ibique adiegaris. Item Eun. 3. Demon. c. 22. 54. 56. Asin. 38. (Alia de καὶ abundante T. I. ad Somn. c. 7. sunt notata.) Ideo etiam hic illud addi passus sum. Praeterea monosyllaborum congregatio non est impropria linguae Graecae. Conf. supra c. 21. f. ubi τὸ δὲ καὶ οἱ τὰ. Ibid. c. 10. p. m. μὴν ὃ καὶ τὸ καὶ. Et passim singulis Dialogis, quinque monosyll. videre licet, quin & sex, ut in Tim. §. 16. ἂν ; ὃ καὶ γὰρ, ὃ καὶ Ζεῦ. Sic & Liban. Ep. 29. καὶ γὰρ ὃ καὶ μὴν. Idem Ep. 31. ὃ γὰρ ὃ καὶ σοῦ. Ep. 33. ὃ καὶ τὸ μὴν τι καὶ & passim. Nemo autem frequentius aut plures copulat quam Aristoteles, ex quo haec tantum addo. Phys. VI. c. 6. ὃ καὶ τὸ καὶ ὃ καὶ. Ibid. vel octo monosyll. legas "Εγω γὰρ ἐν τῷ νῦν ὃ καὶ τὸ αἰς τὸ β. Ac versu ult. ejusd. cap. ὃ καὶ ἐν τῷ καὶ ὃ καὶ αἰς. Xenoph. Cyr. III. sub init. sex etiam copulat, τὸ καὶ δὲ ὃ καὶ αἰς αἱ γυναικες. Ibid. p. 54. 2. m. ὃ καὶ γὰρ ἐν τῇ σῇ χάρι. Octo Diod. Sic. III. c. 62. p. 231. τὸ καὶ ὃ καὶ γὰρ, τὸ καὶ ὃ καὶ ἀμύλη. Nec a quinque abstinuit Demosth. ut in Or. adv. Mid. p. m. 414. C. Καὶ γὰρ οἱ μὴν αἰ. Sed desino συλλαβεῖσθαι. J. F. R. Ibid. Τὰς μὴν ἄλλας τέχνας] Nihil hic vitiosum ; sed impeditior constructio, praemisso Accusativo, quem regit ἀξιώσας. Ego in interpretando hunc ordinem secutus sum : Προσδιδόντες ἂν εἴη, οἱ τις παρὶθι συγκρίμους ἀξιώσας τὰς ἄλλας τέχνας, οἱ καὶ τις κατὰ ταύτας ἀσύμφωνοι εἴη, ἐπεὶ μάλιστα καὶ τ. λ. J. M. G.

χτας, εἰ καὶ ἂν τι καὶ ταύτας ὁ ἀσύμφω-
τον εἴη, καὶ παρέλθοι τις συγχύσεως ἁξιά-
σας, ἐπεὶ μέσαι τε δοκῶσι, καὶ αἱ καλα-
λήφεις αὐτῶν οὐκ εἰσὶν ἀμετάπλητοι, ὅς
προσδεκτέον ἂν εἴη. Φιλοσοφίαν δὲ
τίς ὡς ἀναγκαίαν ἀνάγκη μὴ μίαν εἶ-
ναι, καὶ μηδὲ σύμφωνον αὐτῇ ἑαυτῇ
μᾶλλον ἢ ὀργάνον; μία μὲν οὐκ ἔστι Φιλο-
σοφία, ἐπεὶ ὁρῶ καὶ ἄπειρον ἔσσαν. πολλ-
αὶ δὲ εἰ δυνατόν εἴναι ἐπιδηπτεῖν ἡ Φιλο-
σοφία μία.

Ὁμοίως δὲ καὶ περὶ τῆς ὑποστάσεως τῆς
ρητορικῆς ταῦτα φαίη τις αἰ. τὸ γὰρ περὶ
ἐνὸς προκειμένου ταῦτα μὴ λέγων ἀπαίτιας,
ἀλλὰ μάχην εἶναι φορὰς ἀντιδόξου, ἀπο-
δειξίς μεγίστη τῇ μηδὲ τὴν δέχσθαι εἶναι τῆτος,
ὅτι μία κατάληψις οὐκ ἔστι. τὸ γὰρ ζητεῖν
τὸ, τί μᾶλλον αὐτῶν ὅτι, καὶ τὸ μηδέ-

iam aliquid in iis sit parum consentiens, si
in medium progressus aliquis venia dignas
censeat, eo quod mediae cujusdam accipi-
tisque videantur naturae, neque omnis erro-
ris expertes illarum perceptiones, ille au-
diendus esse videatur. Quis vero Philoso-
phiam, tanquam necessariae veritatis disci-
plinam, ferre possit non unam esse, neque
magis inter se consonare, quam *diversi ge-
neris instrumenta musica*? Jam una quidem
non est Philosophia; infinitam enim esse vi-
deo. Multae autem non possunt esse: quan-
doquidem una est, si est Philosophia. Ergo
nulla est.

29. Similiter de eo, utrum sit Rhetor-
ice? haec eadem aliquis dixerit. Quod
enim de uno *argumento* proposito non ead-
em dicunt omnes, sed pugna est euntium
in diversa sententiarum, ex illo ipso maxime
demonstratur, plane non esse in rerum na-
tura illud, cujus una non sit perceptio.
Quod enim disputatur, Quid eorum potius
illud sit? & nunquam in uno aliquo con-
veni-

a Ti] Τη Fl. Et contra mox τι, ubi cett. τε. b Ἀσύμφωνον] Ἀσύμφωνον Fl. c Ἀξιώσας] Ἀξίως Fl.
d Προσδεκτέον ἂν εἴη] Tria haec absunt a Fl. & merito, V. nott.

66. Φιλοσοφίαν ἢ τίς] Ἐπιπύου ἀποφάνει τὴν Ἀναξαγό-
ραν ἐπὶ Παρμενίδῃ, αὐτὸς ἔλεγε δὲ (1) τὸ ὅτι ἐστὶν ἀπείρων.
αἰνῶν. . . καὶ τὴν Ἀριστοτέλῃ τῷ τοιαύτῳ δοκεῖν . . . τῆ-
σι δὲ (2) συλλογισμῶν γινώσκοντες ἐπὶ τῇ φυσικῇ ἀκρόασι.
καὶ διὰ (3) δογματῶν, καὶ ἔλεγε τρία, ὅλῳ, (4) εἰδῶν
(5) εἰρησῶν . . . τι δὲ δύο, ὅλη ἐστὶν εἰδῶν. καὶ ἡ μὲν ὅλη αὐτῇ
καὶ ἐκείνῃ ἀπὸ τῶν δύο ἡμετέρας τὸ ὅτι. (6) ἀφ' ἑαυτῆς γὰρ οὐ-

τὴν ἡμετέρας εἰρησῶν οὐκ ἔστι, καὶ εἰρησῶν ὅσας, οὐκ ἔστι
εἰδῶν. ταῦτα δὲ ὡς ἐπὶ παραδείγῳ διδάσκω ἐπὶ τῶν . . . (7) βί-
βλων. ἐπὶ δὲ τῶν διατάξεων, ἀκριβέστερον ἐξ ἀναγκαϊότητος, ὅτι
οὐκ ἔστι δὲ, ὡς φυσικῶς γὰρ τοῦτοις. . . . Διότι τὰ αὐ-
τῶν βιβλία (8) ἐκτετακέναι φυσικῶς, ὅτι μάλιστα δὲ ὡς
διαλόγους. V.

(1) Τὸ δὲ] Τὸ δὲ Edit. At in V. Lacuna est. Τὸ δὲ. C.
(2) Συλλογισμῶν] Sic conjicio, in V. erat συλλογ. . . .
unde συλλογισμὸν fecerat Clor. M. du S.
(3) Δογματῶν] Sic edita. . . . δογματῶν V. unde, & ex
C. liquet fuisse παραδογματῶν & mox ἔλεγε pro vulgato ἔλε-
γε. M. du S.
(4) . . . εἰδῶν] Hic videtur deesse εἰρησῶν, & paucula qua-
dam de materia & forma, quorum iacturam non egre feret
eruditus orbis. Sequentia etiam ita sunt mendosa, ut intelli-
gi non possint. Sunt Lacunae plures, quae forte inde ducun-

mat natz, quod Librarius Autographi verba legere non
potuerit, multa enim hic pessime erant scripta. J. Clor.

(5) Εἰρησῶν] Hoc recte monente Clerico recepit Solan. ex C.
quae sic: *Quoniam & ipsam Aristotelem id tantum in Phys. audie-*
mus; nam exemplo tali. Tria esse, ὅλη, εἰδῶν, καὶ εἰρησῶν.

(6) Ἀφ'] Delenda haec vox. M. du S. Saltem aut scriben-
dam fuisset, nisi rursus aliquid exciderit. J. F. R.

(7) Βιβλίων] Adde πρώτων. M. du S.

(8) Ἐκτετακέναι] Annec ἐκτετακέναι; aut quomodo pro φυσικῶς?
J. F. R.

62. Εἰ καὶ τι — τις συγχύσεως ἁξιώσας] *Quant-*
quam earum ratione & postulata venia. Verte: quan-
quam nomihil discrepet, hoc venia dignatus quisquam
praestaret.

63. Καὶ παρέλθοι τις συγχύσεως ἁξιώσας] Haec ex Fl.
Solanus ita constituerat καὶ παρέλθοι τις συγχύσεως ἁξιώ-
σας, &c. ac sequentia illa tria, προσδεκτέον ἂν εἴη,
eandem ediderat, quod certe necessarium ubi

ἁξιώσας pro ἁξιώσας receperis. Et placet quidem haec
lectio; verum quia omnes ceterae in vulgata consen-
tiant, cujus sensus non est plane incommodus, in-
signem adeo mutationem facere non sum ausus. J. F. R.
Ibid. Τίς συγχύσεως ἁξιώσας] Ita recte Fl. nisi, quod
prave τι pro τίς habet. In reliquis pro ἁξιώσας, ἁξιώ-
σας prave legitur; & mox post ἀμετάπλητος, προσδε-
κτέον ἂν εἴη, quod Fl. non agnoscit, & nos ut super-

venitur ; illud ipsam tollit ejus , de quo ⁸⁰ποθε ὁμολογεῖν ὅτι μία εἶναι , τὸ αὐτὴν
quaeritur , substantiam.

30. Verum non ita se habet Parasitica :
sed inter Graecos pariter ac Barbaros una
est , & circa eadem eodem modo *versatur* :
neque est , ut dicat quisquam , aliter hos ,
aliter vero illos parasitari : neque sunt , ut
videtur , in Parasitis quidam velut Stoici
aut Epicurei , decreta habentes diversa , sed
omnibus respectu omnium est consensus ali-
quis & convenientia actionum pariter ac fi-
nis . Itaque , quantum mihi videtur , Pa-
rasitica forte hoc respectu etiam sapientia
fuerit .

31. TYCH. Satis omnino de his di-
xisse mihi videris . Verum quantum ad re-
liqua etiam deteriorem esse tua arte Philo-
sophiam , quomodo demonstras ? P A R .
Igitur illud primum dicendum est : Philo-
sophiam nemo unquam Parasitus adamavit :
Parasiticam vero appetiisse , multi memo-

ἀναίρει τὴν ζήτησιν ὅτι μία εἶναι .
Ἡ μὲν τοι παρασιτικὴ ἐχ' ἑαυτὴν ἔχει ,
ἀλλὰ καὶ ἐν Ἑλλήσι καὶ ἐν βαρβάροις μία ἐστὶ ,
καὶ κατὰ ταῦτα , καὶ αὐτῶς . καὶ οὐκ ἀνέ-
στις τις ἄλλως μὲν τούτοις , ἑτέρως δὲ τοῖς
παρασιτεῖν . οὐδὲ εἰσὶν ὡς εἰπὼν ἐν παρασι-
τοῖς τινες , ὡς οἱ Στωικοὶ , ἢ Ἐπικυρεῖς ,
δόγματα ἔχοντες ἀφόρα , ἀλλὰ πᾶσι
πρὸς ἀπαντας ὁμολογία τίς ἐστι , ἢ καὶ συμ-
φωνία τῶν ἔργων , καὶ τῶν τέλους . οὐδὲ γὰρ γε
δοκεῖ ἡ παρασιτικὴ κινδυνεύειν , κατὰ γε τῶ-
ν , καὶ σοφία εἶναι .

TYCH. Πάνυ μοι δοκεῖς ἰκανῶς ταῦτα
εἰρηκέναι . ὡς δὲ καὶ τὰ ἄλλα χεῖρον ἐστὶν ἢ
φιλοσοφία τῇ σῆς τέχνης , πᾶσι συμ-
κινεῖς ; Π A P . Οὐκ ἔν ἀνάγκῃ πρῶτον εἰ-
πεῖν , ὅτι φιλοσοφίας μὲν οὐδέ ποτε ἠράσθη
παρασιτικός , παρασιτικὴς δὲ πᾶσι πολλοὶ
ἔστι .

TYCH. Πάνυ μοι δοκεῖς ἰκανῶς ταῦτα
εἰρηκέναι . ὡς δὲ καὶ τὰ ἄλλα χεῖρον ἐστὶν ἢ
φιλοσοφία τῇ σῆς τέχνης , πᾶσι συμ-
κινεῖς ; Π A P . Οὐκ ἔν ἀνάγκῃ πρῶτον εἰ-
πεῖν , ὅτι φιλοσοφίας μὲν οὐδέ ποτε ἠράσθη
παρασιτικός , παρασιτικὴς δὲ πᾶσι πολλοὶ
ἔστι .

c M(an) A Fl. & marg. A1W. f Δι τούτων Et sic esse in Fl. adscripsit Solan. Sed est & in cett. praeter B1.
quae τούτων δὲ παρασιτοῦ. τούτων δὲ B2. g Olov] Of Schol. & Coll. h καὶ συμφωνία] Omisit Fl.

86. Ως (9) τοῖς αὐτοῖς παρασιτοῖς τὸ εἶναι , οὐδὲ αὖτις , ὡς
τοῖς , οἱ Στωικοὶ ἀφόρα δόγματα ἔχοντες τοῖς παρασι-

τοις . V. Non assecutus est Luciani sensum . Sic tamen
etiam Coll. M. du S.

(9) Έαυτοῖς in Έαυτοῖς tantum sine praepos. legebatur ; jam ad Lucian. adcommodavi.

J. F. R.

vacaneum & merum glossema omisimus. M. du S.

64. Μίαν] Medias. An mediocres? F.G.

66. Προδιδίκατο αὐτῷ] Haec addititia videntur. F.G.
Προδιδίκατο αὐτῷ] Si haec verba retinenda sunt,
non video cur προδιδίκατο in προδιδίκατο sit mutan-
dum , quum jungi possit praemisso τις . J. F. R.

67. Ως ἀναγκαῖον] Haec duo verba cur addita sint
mihi non satis liquet. M. du S.

69. Μᾶλλον τῷ ὀργάνῳ] Vertitur : magis convenire
quam instrumentum ? Verbe : consonare magis quam or-
gano ? F.G.

Μᾶλλον τῷ ὀργάνῳ] Quid hoc sit mihi N. L. M. du S.

Μᾶλλον τῷ ὀργάνῳ] Quia Solanus ait sibi non liquere
quis horum verborum sensus sit , mihi vero haud ita
difficilis videtur , paucis eum explanare tentabo : que-
ritur philosophiam non esse unam nec sibi consen-
tientem , quam tamen oporteret vel consonantiorē
esse instrumentis musicis . Adeoque verba μᾶλλον ὀργάνῳ
ἐφ' ἑαυτὴν αὐτῇ , μᾶλλον τῷ ὀργάνῳ sonant : nec esse
ἐφ' ἑαυτὴν sibi ipsi consonantem prae organis musicis , sive : plus
etiam quam instrument. musica . Ideo in verbis δὲ τις ὡς
ἀναγκαῖον , ut scriberentur , illud solum mutavi , ut
δὲ τις interrogantis more scriberem. J. F. R.

76. Φαῖς ἀντιδύει] Contrarietatem opinionum consti-
tuit. F.G.

Φαῖς ἀντιδύει] Ad verbum , *proventus* s. multitu-
dinis , sectae , disciplinae , *diversa* sentiens . De usu
simili nominis Φαῖς plenissime edoceri aliquis potest ,
si adire lubeat Fabric. ad S. Empir. Math. VII, 49.
Hic ipse Sextus egregie suppetias fert Parasito nostro ,
Math. II, 6. seq. ubi quanta sit dissensio circa defini-
tionem Rhetorices , demonstrat. J. M. G.

77. Μᾶλλον ἀρχῇ] Pons du tous . i. e. nullo modo.
F.G.

Μᾶλλον ἀρχῇ] Recte Guessem monere vide ad hu-
jus Dial. c. 27. ubi Cl. Jansenius idem notat. J. F. R.

85. Μὴ τοῖς δὲ , ἑτέρως δὲ τοῖς δὲ παρασιτοῖς] Legen-
dum videtur : ἄλλως τοῖς μὲν . ἑτέρως δὲ τοῖς δὲ παρα-
σιτοῖς . F.G.

Μὴ τοῖς δὲ , ἑτέρως δὲ τοῖς δὲ παρασιτοῖς] Illud poste-
rius τοῖς δὲ in nostris Codd. atque Edd. non invenio ,
sed τοῖς tantum , certe in J. Fl. M. P. Fr. Ald. S. Sed
B1. τοῖς δὲ , quod in τοῖς δὲ mutandum , facile largior
idque B2. jam fecit . At quum in cett. abūt , earum
lectionem servavi , ne hac necessitate τὸ δὲ conduplica-
retur. J. F. R.

J. F. R.

Q9999 2

ῥηθιμύσας ἡς μνημονεύον) Φιλόσοφοι, καὶ
μέχρι γε νῦν ἔρῳσι. ΤΥΧ. Καὶ τίνας ἀν-
έχοις εἰπεῖν Φιλοσόφους, παρασιτεῖν σπου-
δάσας; ΠΑΡ. Οὓς τίνας μὲντοι, ὦ
Τυχιάδῃ, καὶ οὐ γιγνώσκων, ὑποκρίνη-
ἀγνοεῖν καὶ με, ὥς καὶ τινος αὐτοῖς αἰσχύ-
νης ἐντεῦθεν γιγνομένης, ἐχὶ τιμῆς. ΤΥΧ.
Οὐδ', μὰ τὸ Δί', ὦ Σίμων, ἀλλὰ καὶ σφά-
δρα σπορῶ ἕς τίνας καὶ εὐροῖς εἰπεῖν. ΠΑΡ.
ᾧ γενναίῃ, οὐ μοι δοκεῖς ἀήκοος εἶναι καὶ
τὴν ἀναγραφάντων τῶς ἐκείνων βίους, ἐπεὶ
πάντως ἀν καὶ ὀπιγνῶναι ἕς τίνας λέγω, δύ-
ναιο. ΤΥΧ. Καὶ μὲντοι, καὶ τὴν Ἡρακλῆα,
ποθῶ δὴ ἀκρίβειαν τίνας εἰσίν. ΠΑΡ. Ἐγὼ σοι
δείξω, καὶ καταλέξω αὐτὸς ὄντας ἐχὶ
τῶς Φαύλης, ἀλλ' ἂν ἐγὼ δοκῶ, τῶς δέξι-
σθαι, καὶ ἕς ἡμεῖς οἶμι.

Αἰσχίνης μὲντοι ὁ Σωκρατικός ἔστι, ὁ
τῶς μακρὸς καὶ ἀστείος ἀφελόγους γράφας,
ἡκέτι πῶς εἰς Σικελίαν κομίζων αὐτὸς, ὅπως,
εἰ δυναίτο, δι' αὐτὸν γινώσκειν Διονυσίῳ τῷ
τυράνῳ καὶ τὴν Μιλτιάδην ἀναγνῶς, καὶ δόξας

rantur Philosophi, & in hunc diem appe-
Itunt. TYCH. Et quos dicere possis Phi-
losophos, parasitandi studiosos? PAR.
Quos nimirum tu quoque, Tychiade, cum
bene noris, ignorare me quoque simulas,
velut turpitudine quaedam illis inde, non
honos accedat. TYCH. Non, ita me Ju-
piter, Simon: sed vehementer dubito, quos
inventurus sis. PAR. Videris mihi, vir
optime, non audisse eos, qui vitas illorum
scripsere, alioquin omnino posses, quos
dicam, agnoscere. TYCH. Verum cu-
pio, Mehercules, audire, qui sint. PAR.
Ego tibi ostendam, & recensebo, eosque
non viles, sed, ut mihi videtur, praestan-
tissimos, & quos tu minime putes.

32. Igitur Aeschines quidem Socraticus
ille, qui longos illos urbanosque dialogos
scripsit, venit quondam, secum illos ferens,
in Siciliam, ut per illos, si posset, Dio-
nysio Tyranno innotesceret, lectoque Mil-
tiade, cum probatus videretur, reliquo
tem-

a [D.] Absc. a Fl. Δῖτα Pell. pro κατὰ. b Δύξω καὶ] Utrumque omittit Fl.

5. Ὡς κατὰ τὸν — αἰσχίνης] Hoc κατὰ quid sibi
hic velit, non equidem assequor: intelligerem si esset
ἀσπρίσι vel ὡς δῖτα, vel simile quid. Corruptelam
hic intercessisse, e scribendi compendiis ortam, vix
dubito.

F. M. G.

Ibid. Κατὰ τὸν καὶ τὸν legendum. F. G. Probo
conjecturam; nam κατὰ sensum commodum non ex-
hibet. Interim δῖτα ex Pell. potest legi, donec cer-
tiora ex aliis Codd. doceamur.

F. F. R.

10. Ἀναγραφάντων τῶς ἐκ. βίους] An qui singulas vi-
tas scripserant, an vero qui omnium, quod a Dioge-
ne factum?

M. du S.

12. Νῆ τὴν Ἡρακλῆα] De hoc Parasitico sacramento
Vir Clarissimus Joh. Meursius, jurabant etiam Parasiti
τῶς ἄλλας Liban. Paras.

F. E.

15. Ὡς ἐγὼ δοκῶ] Videtur leg. ὡς.

F. M. G.

Ὡς ἐγὼ δοκῶ] Gest. ὡς malebat. Nihil repugno, si
libri addicerent. Nam et si construendo, τῶς ἀρίστῃ;
scil. αὐτῶν, ὡς ἐγὼ δοκῶ regimen genitivi ὡς extundi
potest; tamen sensus minus est commodus, quam si
ὡς legas; & pristini etiam Interpretes ut ego opinor
reddentes, ita legi voluisse videntur.

F. F. R.

17. Αἰσχίνης] Vid. B. c. 17. & hoc ipso Op. c. 43.
& Plut. in Vit. Aristid. & π. πλάτ. Bentlejus, Diog.

Laert. II. 61. p. 48. C. D. & Suid. Septem numeran-
tur ejus Dialogi melioris notae; totidemque aut im-
perfecti, aut his longe inferiores. Diog. l. c. M. du S.

19. Ὅπως καὶ δυναίτο] Nota phrasin.

F. G.

Ὅπως καὶ δυναίτο] Nihil aliud signif. quam: si modo
posset, vel si hoc modo posset, pro καὶ ὡς δυναίτο. Alia
de ὅπως jam alibi laudatus habet Solan. ad hujus Dial.
c. 9. Et ad Tim. §. 48. Inversa autem hic ordinaria
constructio videtur, quod alii negabant & καὶ δυναίτο
duobus commatis incluso ita construent, ὅπως γινώσκει-
ται δι' αὐτῶν, καὶ δυναίτο. Sed ὅπως tum pro ὡς valebit,
ut videtur etiam tacite inuasisse Gajet. ad c. 3. hujus
Dial. unde id ei suspectum fuit quia cum infinitivo
non amat construi. Exempla ab Solano illic indicata
huc non faciunt. Neque illa c. 3. & 9. plane respon-
dent huic loco. Hic enim relativum ὅπως pro demon-
strativo ὡς positum est, quasi dixeris: si quo modo
posset, pro si hoc modo posset. Haud aliter quam relati-
vum καὶ saepe accipitur pro ὅτι, non solum in for-
mula καὶ καὶ pro ὅτι καὶ, quam habuimus Alex. c. 43.
Lexiph. c. 2. 4. & singulis fere sequent. Sed & alibi,
ut Aesop. Fab. 91. Καὶ καὶ ὑποτυχῶν εἶναι. Item Fab.
101. αἱ ἀρεταὶ — ἐξήλωντο (καλοῦν) παύσαι. Καὶ καὶ
δαντῶν καὶ ἐνταῦθα τρεῖς ἐκατὶς πρὸς τοὺς καλοῦντος πῶ-
λαρ.

tempore in Sicilia, parasitans Dionysio, defedit, longum valere iussis Socratis disputationibus.

33. Quid vero, Aristippus Cyrenaeus non de nobilibus tibi videtur Philosophis? TYCH. De nobilissimis. P. A. R. Verum hic etiam eodem tempore versabatur Syraculis parasitatus Dionysio. Quia omnium ipse Parasitorum princeps apud illum audiebat: & erat sane praeter ceteros ingenio ad eam artem apto: adeo ut coquos ad ipsum quotidie mitteret Dionysius, ab eo qui discerent. Atque hic etiam, prout dignum erat, ornasse artem videtur.

34. At Plato ille vester praestantissimus, venit & ipse quidem hoc consilio in Siciliam: cum vero paucis diebus parasitatus Tyranno fuisset, illa parasitatione, quod satis ad eam ingenii non haberet, excidit: atque Athenas regressus, ubi multo se labore ad eam rem paraverat, altero cursu denuo navigavit in Siciliam, coenatusque paucos dies propter inficitiam excidit: simi-

εὐδοκιμηκεῖται, λοιπὸν ἐκάθητο ἐν Σικελίᾳ παρασιτῶν Διονυσίῳ, καὶ ταῖς Σωκράτους ἀφαιρῶσιν ἐρῶν φράσας.

5 Τί δὲ καὶ Ἀριστίππου ὁ Κυρηναῖος ἐχὶ τῷ δοκίμῳ φαίνεται σοὶ φιλοσόφων; ΤΥΧ. Καὶ πάντων. Π. Α. Ρ. Καὶ ἔτι μᾶλλον καὶ αὐτὸν χρόνον διέτριβεν ἐν Συρακούσαις παρασιτῶν Διονυσίῳ. πάντων γὰρ ἀμέλει τῷ παρασιτῶν αὐτὸς εὐδοκίμησας αὐτῷ καὶ γὰρ ἢ πλεονέκτησι τῶν ἄλλων πρὸς τὴν τέχνην εὐφυΐας ὥστε τὸς ὀφιοποιεῖς ὁσημέραι ἐπεμπεῖν αὐτῷ τῶτον ὁ Διονύσιος, ὡς πρὸς αὐτὸν μαθησομένους. ἔτι μᾶλλον δοκεῖ καὶ κοσμήσαι τὴν τέχνην ἀξίως.

35 Ὁ δὲ Πλάτων ὁ ὑμῶν γενναϊοτάτος, καὶ αὐτὸς μὲν ἦκεν εἰς Σικελίαν ὅππῃ τότε, καὶ ὀλίγας παρασιτήσας ἡμέρας τῷ τυράννῳ, τῷ παρασιτεῖν ὑπὸ ἀφύιας ἐξέπεσε, καὶ πάλιν Ἀθηναίᾳ ἀφικόμενος, καὶ φιλοπονήσας, καὶ παρασκευάσας ἑαυτὸν, αὐτὸς δευτέρῳ στόλῳ ἐπέπλευσε τῇ Σικελίᾳ καὶ διημνήσας πάλιν ὀλίγας ἡμέρας, ὑπὸ ἀμαθίας.

c. γράφει] Et sic Edd. vett.

λυ. At ἄνωγς sic usurpari minus frequenter observari; est tamen haud absumile illud Herodiani III. §. 9. ἄνωγς δὲ αὐτοῖς ἐδιδόθησαν φάρμακα ὅπως τινὲς πεισθῶσι διακρίναι &c. i. e. si hoc modo nonnullis persuadere possint, vel quibus eum; si possent, aggredierentur. ubi Steph. quoque malit legi ἄνωγς, quia alterum ei minus usitatum videbatur. Ego utrumque servarem, quia nihil contra analogiam peccat; licet exempla fiat aliquanto rariora; nam quum ex ὡς πῶς constat demonstratur; & hic recte interpretabimur, si qua, vel, si quodammodo possit, ac tum idem erit ὡς πῶς quod ὡς πῶς.

22. Ἡδονομηκεῖται] Sic omnino scribendum, non ut in omnibus Impr. est ἰδονομηκεῖται.

Εὐδοκιμηκεῖται] Admissem augmentum εὐδοκίμης. quod adeo necessarium clamat Solanus Noster, si alicubi invenissem; sed ne Jungermann. Manibus δυνάστωος videar, nihil mutavi; & quum mox §. seq. rursum εὐδοκίμης, consentientibus vett. Edd. habeamus, (quod similiter in εὐδοκίμης mutatum voluit) atque alibi apud Nostrum diphtongus εὐ maneat immutabilis, praestat abstinere manum. Habuimus idem supra Alex. c. 32. Amor. c. 33. pro Imag. c. 19. f. atque alibi. J. F. R.

25. Ἀριστίππου] Genere Cyrenaeus maxime voluptarius fuit, canis regius a Diogene nominatus, quod

affertaretur Dionysio; ad hunc Stratonem, vel, ut alii Platonem, dixisse tradunt: Tibi soli & chlamydem, & vestem rejiculam ferre datum est. Leg. Diog. Laërt. L. 2. Horat. Epist. L. 1.

30. Αὐτὸς εὐδοκίμης] Hic τὸ μάστιγα desiderari videtur.

Αὐτὸς εὐδοκίμης] Quod Gnj. scribit εὐδοκίμης, nescio negligentiae ne an diligentiae adscribam, quod praef. temp. crediderit, quia augment. abest: an vero alicubi sic legerit. Sed hoc minoris momenti, vid. quae paullo ante dixi. Pluris est, quod μάστιγα omissum sit. Sed satis intelligi posse arbitror, quia μάστιγα omissum mittitur creberrime, ut non semel vidimus. V. Quom. Hist. c. 17. f. & Gall. 18. &c. Nihil tamen definitio. J. F. R.

36. Πλάτων] Vid. Plat. Dione 283. . . (Sed suspectum mihi illud ὑμῶν.) Ter in Siciliam navigasse tradit Diog. Laërt. III. p. 74. C. & prima quidem vice venundatum. Mirum autem est de Xenophonte nihil hic additum, qui & ipse Parasiticae, & Parasitis credo, operam dedisse infimulatus est. Vid. Athen.

427. F. M. du S.

41. Δολφὸν στόλῳ] In priore vacuierat. Vid. Diog. Laërt. p. 147. C. M. du S.

δίας ἐξέπεσε· ἡ αὐτὴ ἡ συμφορὰ Πλάτωνι καὶ Σικελίαν, ὁμοία δοκεῖ γενέσθαι τῇ Νικίᾳ. ΤΥΧ. Καὶ τίς, ὦ Σίμων, οὗτος λέγει;

ΠΑΡ. Πολλοὶ μὲν καὶ ἄλλοι, Ἀριστόξενος δὲ ὁ μουσικός, πολλὰ λόγους ἔχει, καὶ αὐτὸς δὲ παρὰ Νηλέως ἦν. Εὐριπίδης μὲν γὰρ ὅτι Ἀρχελάω μέχρι τῆς θανάτου παρὰ τῆς, καὶ Ἀναξάρχῳ Ἀλεξάνδρῳ, πάντως ὅτι τασαί.

Καὶ Ἀριστοτέλης δὲ τῷ παρὰ Νηλέως ἦν ἑξαιρομένον, ὥστε καὶ τῷ ἄλλῳ τεχνῶν.

Φιλοσόφους μὲν ἦν, ὥστε ἦν, παρασιτία σκεδάσαι εἰς ἐδουξά. παρὰ Νηλέως δὲ ἐδουξά εἶχε φράσαι φιλοσοφῆν ἐβελήσαι.

Καὶ αὐτοὶ εἰ ἔστιν εὐδαιμον τὸ μὴ πενιῆν, μηδὲ διψῆν, μηδὲ ῥιγῆν, ταῦτα ἐδουξά εἶναι ἄλλῳ ὑπάρχῃ, ἢ παρασιτίῳ. ὥστε φιλοσόφους μὲν ἦν, καὶ πολλὰ καὶ ῥιγῆτας καὶ πενιῶντας εὖροι, παρὰ Νηλέως δὲ εἶ. ἢ ὅτι αὐτὸς εἶναι παρὰ Νηλέως, ἀλλὰ δυστυχὴς τις, ἢ πτωχὸς ἀνθρώπων, ἢ φιλοσόφῳ ὁμοίῳ.

ΤΥΧ. Ἰκανὸς ταῦτά γε. ὅτι δὲ καὶ πολλὰ ἀφαιρῇ φιλοσοφίας, καὶ ῥητορικῆς

lisque videtur illa, quae Platoni in Sicilia evenit calamitas, cladi ad eandem Nicias. TYCH. Et quis, Simon, hac de re narrat?

35. PAR. Cum alii multi, tum Aristoxenus Musicus, vir memorabilis, qui & ipse Parasitus fuit Nelei. Jam Euripidem Archelao ad mortem usque parasitatum esse, & Anaxarchum Alexandro, omnino nostri.

36. Aristoteles vero incoavit tantum, ut reliquas artes, ita & Parasiticam.

37. Ergo Philosophos, sicut dicebam, Parasiticae vitae operam dantes, ostendi: Parasitum vero nemo dicere potest, philosophari qui voluerit.

38. Jam si beatum est non esurire, neque sitire, neque rigere; haec nulli adsunt alii, nisi Parasito. Itaque Philosophos quidem aliquis multos & rigentes inveniat & esurientes: Parasitum vero non inveniat; aut ille non fuerit Parasitus, sed infelix aliquis aut mendicus mortalis, aut Philosopho similis.

39. TYCH. Satis ista. Sed multum etiam praestare Philosophiae ac Rhetoricae

a Παρασιτία] Ita cum puncto subscr. P. Fr. Sine eo cett. καὶ σιτία. V2.

45. Ὅμοια δοκεῖ γενέσθαι τῇ Νικίᾳ] Ἡς μέρη] Θουκυδίδης, ναυμαχίας τῇ Ἀθηναίων & τῇ Λακεδαιμονίων πρὸς

Σαρακεῶνας γενέσθαι, καὶ καταναυμαχεῖσθαι ὑπὸ Γελιάστου τῷ Λακεδαιμονίῳ. V.

* Τῶν Λακεδαιμονίων] Τὸς Λακεδαιμονίους male V.

48. Ἀριστόξενος] Musicus dictus fuit a patre, musicae praecipuo magistro, auctore Suid. Sierb. de Urbibus, in dictione Tarentum, scribit hunc fuisse patria Tarentinum de hoc Cic. & Gell.

Ἀριστόξενος δὲ ὁ μουσικός πολλοὺς λόγους ἔχει καὶ αὐτὸς γὰρ παρὰ Νηλέως ἦν] Quis fuerit ille Neleus, qui parasitum habuit Aristoxenum, discimus ex Strabone, L. XIII. ὁ τῷ Κορίνθῳ υἱὸς Νηλέως ἀπὸ Ἀριστοτέλους ἠερομένης & Θεοφράστου — πρῶτος δὲ ὡς ἱστορῶν συναγωγῶν βιβλία, καὶ διδάξας τοὺς ἐν Αἰγύπτῳ βασιλεῖς βιβλιοθηκῆς οὐκ ἔστιν. Non est mirum, si παρὰ Νηλέως habuerit Aristoxenum, nam viri divitis fuit bibliothecam adunare (an adornare) & Aristoxenus eandem cum Neleo Philosphiae sectam profitebatur. Aristotelis enim fuerat etiam auditor. De eo sic Suidas: Ἀριστόξενος υἱὸς Νηλέως τῷ & Σπυρίδῳ μουσικῷ, ἀπὸ Τάραντος τῇ Ἰταλίᾳ,

ἀπὸ τῆς δὲ ἐν Μαντινείᾳ φιλοσοφίας γένεσι, καὶ μουσικῇ ἐκείνῳ τῷ ἐπὶ τῇ ἀρχῇ τῇ τῇ πατρὶς, καὶ Λάμπρου τῷ Ἐρυθραίου, αὐτῷ Εὐνοφίλῳ τῷ Πυθαγορείῳ, καὶ τίλῳ Ἀριστοτέλει. Multa deinde de eo subjungit, quae videbis, & tandem addit, συντάξας δὲ μουσικὰ καὶ φιλοσοφία: Ex his patet eundem esse, de quo hic Lucianus.

Ἀριστόξενος — μουσικός] Quamvis Musicus audiat, Philosophus hic fuit: sed ob libros de Musica scriptos id nomen adeptus est. Scripserat etiam Platonis Vitam. Vid. D. Laërt. 122. D. qui saepe cum historiae causā laudat, Spirotharique filium in Vit. Socratis vocat: & scq. Palmer. notam vid. & eundem D. Laërt. 293. F. A. Gell. IV. 2. Dionysio II. aequalis fuit, Jambl. No. 234.

50. Νηλέως] De hoc Aelian. L. I. (p. 3. A.) G. C. Ibid.

Parasiticam, quomodo demonstras? PAR. Suat; Vir optime, tempora vitae hominum, alterum pacis, arbitror; alterum vero belli. In hisce vero necesse omnino est, manifestas fieri artes, earumque professores, quales sint. Prius autem, si videtur, consideremus tempus belli, & quales maxime videantur tum privatim sibi, tum rei publicae utilissimi. TYCH. Quam non mediocriter certamen virorum denuncias! & olim intra me rideo equidem, qualis sit colatus Parasito Philosophus.

40. PAR. Ut igitur non nimis admireris, nec ludibrio tibi digna res videatur, age apud animum ipsi nostrum fingamus, nunciatum subito, hostes irruptionem in patriam nostram fecisse, necessitatem autem postulare, ut contra ipsos erumpamus, nec agros vastari extra patiamur: imperatorem ad numeros vocare, quicumque militari sunt aetate, & venire sane reliquos, in his vero etiam Philosophos quosdam, & Rhetoras, & Parasitos. Primo igitur illos exuamus. Oportet enim, qui armandi sunt,

ἡ παρασιτικὴ, πῶς ὀφθαλμῶν; ΠΑΡ. Εἰσὶν, ὧ βέλτε, χειρὶ τῷ τ' ἀνθρώπων ὀφθαλμῶν, ὁ μὲν τις εἰρήνης, οἶμαι, ὅδ' αὖ πόλεμος. ἐν δὲ τούτοις πᾶσα ἀνάγκη φαίνεται γίνεσθαι τὰς τέχνας, καὶ τὰς ἐχούσας ταύτας ὁποῖοί τινες εἰσι. πρότερον δὲ, εἰ δοκῇ, σκοπόμεθα τὸ πᾶν πόλεμος χειρὶ, καὶ τὰς αὖ εἶναι μάλιστα χρησιμώτατοι, ἰδίᾳ τε ἕκαστος αὐτῶν, καὶ κοινῇ τῇ πόλει. ΤΥΧ. Ὅς εἰ μέτριον ἀγῶνα καταγγέλλεις τὸ ἀνδρῶν καὶ ἔγωγε πάλαι γελῶ κατ' ἐμαυτὸν, ἐποῶν τοῖς αὖ εἶναι συμβαλλόμενον παρασιτικῇ φιλοσοφίᾳ.

ΠΑΡ. Ἵνα τοῖνυν μὴ πάντῃ θαυμάζῃς, μὴδὲ τὸ πρᾶγμα σοὶ δοκῇ χλευῆς ἄξιον, φέρε προσηλωσόμεθα παρ' ἡμῖν αὐτοῖς, καὶ γέλῃαι μὲν αἰφνίδιον εἰς τὴν χώραν ἐμβεβληκέναι πολέμους, εἶναι δὲ ἀνάγκην ἐπεξίεναι, καὶ μὴ θεωρεῖν ἔξω δῆμιον μὲν τὴν γῆν, τὴν στρατήγηον δὲ παραγγέλλειν ἀπαντας εἰς τὴν κατάλογον τῶν ἐν ἡλικίᾳ, καὶ δὴ ἡ χαρὴ τῶν ἄλλων, ἐν δὲ δὴ τέτοις, φιλοσόφους, ῥητόρας, καὶ παρασίτους. πρῶτον τοῖνυν ἀποδύσωμεν αὐτούς, ἀνάγκη γὰρ τῶν μέλλοντος ὀπλιζέσθαι, γυμνῶν πρότερον. Διὰ

δ Δουρ] Δουρ male Fl. e Χαρῶν] Χαρῶν male F. & V2.

Ibid. Εὐριπίδης — παρασιτικῇ] Hoc abunde Suid. & Gell. L. XV.

Εὐριπίδης] Huc adduci Euripidem nulli mirum videbitur, cui viri & vita & studium perspecta sint.

M. du S.

52. Ἀνάγκη] Legendus Laertius.

G. C.

56. Φιλοσοφῶν μὲν ἐν, ὥσπερ ἡ, ὥσπερ σπυδ.] Forte an φιλοσοφῶν μὲν ἐν, ὥσπερ ἡ, ὥσπερ σπυδ. σπ. Nisi accipi Lucianus voluit, ὥσπερ ἡ, ut erat, pro, ut est, sive ὥσπερ ἐστίν, sive, ut res se habet. Th. M.

Φιλοσοφῶν μὲν ἐν ὥσπερ ἡ, παρασιτικῇ σπουδασίας] Tentat hic aliquid Marcianus pag. 255. edit. Amst. Sed, ut & ipse postea ianuit, id vult Parasitus; Ostendi ergo Philosophos, ut plano se res habuit, parasiticam operam dedisse. Quasi dicat; id quod de Philosophis commemoravi, Aristippo, Platone, Aristoxeno, quorum alii aliorum potentiorum mensas frequentarunt, vere fuit παρασιτικῇ. idque ita esse, demonstravi.

F. F.

Ibid. ὥσπερ ἡ] I. e. ἰδίᾳ. Cui ignota illa Platoni

ca ἡ δὲ ἰδίᾳ, ἡ δὲ ἡ; possis etiam ὥσπερ ἡ interpretari, quantum licuit, quantum poterant, ut indicetur, non paxi successu paratatos esse Philosophos, sed paxi suo quemque ingenio & facultate.

F. M. G.

Ibid. Παρασιτικῇ] Fr. & P. παρασιτικῇ. Ven. 2. παρασιτικῇ. Suspicio scriptum fuisse παρασιτικῇ, vel παρασιτικῇ, ut c. 31. ubi etiam cum σπουδῇ conjunctum vides; ut opponatur τῇ φιλοσοφίᾳ ἡ παρασιτικῇ, quod mox sequitur.

M. du S.

Παρασιτικῇ] Haud adeo leve est animadvertisse hoc cum puncto subscripto sit legendum, nec ne? Nam si qui studio id omisere, possent credi παρασιτικῇ, neutr. plur. dare voluisse (si modo inveniatur adjectivum) nam σπουδῇ etiam accus. jungitur. Sed in hac varietate praetuli id quod plausum & usitatum est.

F. F. E.

75. Μάλιστα χρησιμώτατοι] Superlativus duplex. Articulum addit Aelian. XIII. 2. pr. ἀριστέτατον δὲ ἀνθρώπων τὸ μάλιστα.

F. F. E.

86. Παρασιτικῇ] Subaudi τὴν πάλιν.

F. G.

99. Διὰ

Ἰδὼ δὴ τὴν ἄνδρα, ὃ γενναῖε, καθ' ἑκα-
στον, καὶ δοκίμαζε τὰ σώματα· τὴν μὲ τοί-
πυν αὐτῆς ὑπὸ ἐνδείας ἰδοὺς ἀν' λεπτοῦς
καὶ ὀχρὰς πεφρικώτας, ὥσπερ ἤδη τραυμα-
τίας παρειμύνας. ἀγῶνα μὲ γὰρ, καὶ μάχην
στρατιάν, καὶ ὀθισμόν, καὶ κόνιν, καὶ τραύ-
ματα, μὴ γελοῖον ἢ λέγειν, δύνασθαι φέρειν
ἀνθρώπου ὥσπερ ἐκείνου τινὸς θεομύου ἀνα-
λήψεως;

Ἄθρου δὲ πάλιν μέλας δὲ τῷ ὄρειον,
ὁποῖός τις φαίνεται. ἄρ' ἔχ' ὃ μὲ τὸ σῶμα
πρῶτον πολὺς, καὶ τὸ χρῶμα ἡδύς, καὶ μέλας
δὲ, ἢ δὲ λευκός (τὸ μὲ γὰρ γυναικί, τὸ δὲ δὲ
προσέοικεν) ἔπειτα θυμοειδής, δεινὸν βλέ-
πων, ὁποῖον ἡμεῖς, μέγα καὶ ὑψαίμον. ἔγ' γὰρ
καλὸν δεδοικότα καὶ θῆλυν ὀφθαλμὸν εἰς πό-
λεμον φέρειν. ἄρ' ἔχ' ὃ τοιοῦτον καλὸς μὲν
γένοιτο, ἀν' καὶ ζῶν ὁπλίτης, καλὸς δὲ καὶ
εἰ σποδάνοι καλῶς;

Ἀλλὰ τί δέ τι ταῦτα εἰκάζειν ἔχον-
τας αὐτῆς τῶν εἰκασμάτων; ἀπλῶς γὰρ εἰ-
πεῖν, ἐν πολέμῳ τῆς ὁπλίτης ῥητόρων, ἢ
φιλοσόφων, οἱ μὲν ἢ δὲ ὅλως ὑπέμειναν ἔξω

primum nudari. Inspice vero viros, o ho-
ne, singulatim, & proba corpora. Quos-
dam igitur illorum prae indigentia videbis
tenuēs & pallidos horridosque, quasi jam
saucios in acie relictos. Certamen quidem,
& pugnam statariam, & impressionem, &
pulverem, & vulnera, nonne ridiculum fue-
rit dicere, perferre posse homines, quales il-
li sunt, re quadam indigentes?

41. Vide autem contra in alteram partem
transgressus Parasitum, qualis appareat.
Nonne iste multum primo corporis habet,
& colore est jucundo, neque niger neque
albus, quorum alterum mulieri, servo alte-
rum convenit. Deinde animosus, vultu,
ut nos, minaci, & sanguine repleto: non
enim honestum est oculum timidum & ef-
feminatum ferre in pugnam. Nonne talis
& pulcher fuerit dum vivet miles, & pul-
cher, si pulchre moriatur?

42. Sed quid opus est conjecturis ista
effingere, cum ipsarum rerum habeamus
exempla? Ut enim simpliciter dicam, in
bello, quicumque usquam fuerunt Rhetores
vel Philosophi, parum extra muros pro-
gre-

a Καὶ εἰ] Εἰ καὶ Fl. b τί δὲ] Restitut. ex f. & v2. τί δὲ cett. male.

4. Ἄρ' ἔχ' ὃ μὲν τὸ σῶμα πρῶτον] Ἄραγε, κατὰ
τι. οὐλοῦσα ἐ μὲν τοὺς ὀφθαλμοὺς * διεφθαρὲς ἐ κρε-
δῆς ἐκκεκρωγῆς, δὲ θυμοειδής τις εἶναι. ἔγ' ἂν τοι
ἔγωγε, ἀλλὰ παρὰ φρονεῖν ἐ παρὰ φρονεῖν κατὰ τοὺς λυσσώδεις
ἔγωγε. ὅς ἐστι τὸ πολυπραγνὲς καταπεφορτιστὴς ἐ κα-
ταπεφορτιστὴς τῇ γυναικί — ἔγωγε γυναικί οἱ τὴν διδύχ-

* Διεφθαρὲς] Διεφθάρη, editum ante, & κρεδῆς οmissum.
Odo autem locis hoc unum scholion ex V. correxit Solan.

99. Μὴ γελοῖον] Subaudi τὸ ὅρα, aut simile quid, ὅρα
μὴ γελοῖον ἢ λέγειν videtur. F.G.

Μὴ γελοῖον] Si cum S. interrogandi signum addas,
quod feci, μὴ interrogativum non desiderabit eam el-
lipsin, quae in prohibendi formulis ὅπως μὴ, locum
habet. At jubet μὴ acui Βυδαεῖς, quando interro-
gantis est. Verum non observatur hoc in Luciani a-
liorumve Auctorum Edd. Ita in Ep. Pauli ad Rom.
IX. 14. Scribitur Μὴ ἀδικίᾳ παρὰ τῷ Θεῷ; interroga-
tive. Aristoph. Plut. Μὴ τ' ἀγαθὰ; Aelian. XII. 22. f.
μὴ τοῦτο; Ἡρακλῆς ἡμῶν ἴσταν ἱστικῆς; at indicativum
amat, quando simpliciter interrogat. Ideoque cum
ἑνὶ elliptice exponere poterit, cui libuerit, sensu

ἔγωγε, ἀλλὰ ἐπὶ τὴν πρῶτην τῇ πολέμῳ Βοῶν φρονεῖν
ἂν γυναικί, ἢ δὲ τὸ βραχυτάτην ὑπομνηστικὴν ταλαιπωρίαν.
ἔγωγε Σακερῆς — ἔγωγε τὴν ἐπὶ Διὶ — ἀλλὰ αὐτὴς
τις ἐπὶ — ἐπὶ κατελέγετο — καὶ ἄλλος ὑπερφρονεῖ τὴν μάχην
καὶ ἀγῶνα, λιπὲς τις ἐπὶ ὀχρὰς ἐ σκελετῶδης, ἂν φι-
λόσοφος. Sic Cod. V. admodum, ut vides, mancus.

quae jam non enumerabo, quia jam sic est ut Cod. exhibet,
nec variae Lectt. MSS. fuere. J.F.R.

tamen eodem redeunte.

6. Οὐδὲ λευκός (τὸ μὴ γὰρ γυναικί) Vide Isaacum
Cassaubonum ad haec verba Theocriti Idyll. 16. ἢ ὅτι
ἀπὸ χροῖος κίχνοι ἔγναι. J.B.

8. Ὅποιον ἡμεῖς] Sic Ter. Eun. II. Sc. II. 10. &
seqq. Viden' me, &c. Parodiam ex Tragico esse quae
sequuntur verba existimo. M. du S.

13. Ἀλλὰ τί δὲ ταῦτα εἰκάζειν, ἔχοντος αὐτῶν τῶν
εἰκασμάτων] Unde pendet εἰκάζειν? scribe ex MS. ἀλλὰ
τί δὲ ταῦτα εἰκάζειν; sed quid opus est ista comparare?

Ibid. Δι] Ven. utraque. In reliquis Impr. δὲ, men-
dose. M. du S.
17. Εἰ

gredi non sunt ausi ; si vero quis etiam coactus in aciem prodit, hunc ajo ordinibus desertis refugisse. TYCH. Ut mira omnia, & mediocre nihil promittis ! PAR. Tamen dico. E Rhetoribus ergo Isocrates tantum abest, ut in praelium progressus unquam sit, ut neque in tribunal escenderit prae timiditate ; opinor neque vocem illi ob id ipsum suppeditasse. Quid porro ? Nonne Demades, & Aeschines, & Philocrates prae metu, denunciato statim Philippi bello, & patriam & se Philippo prodiderunt, manseruntque Athenis sic, ut semper rem publicam ad illius voluntatem tractarent. Itaque si quis etiam Atheniensis alius in illis partibus militaret, ipse quoque inter ipsorum erat amicos. At Hyperides, & Demosthenes, & Lycurgus, qui fortiores videbantur, quique in concionibus tumultus semper ciebant, male dicebantque Philippo, quod tandem egregium facinus in bello contra ipsum patrarent ? Ac Hyperides quidem & Lycurgus non exierunt, quin ne caput quidem exferere ultra muros ausi sunt, sed post moenia desiden-

τῷ τεύχεος πορεύεσθαι. εἰ δὲ τις ἢ ἀναγκα-
σταίς ἐπαρτάξαι, φημί τῶτον λεί-
ψαι αὐτὰ καὶ τάξιν ὑποστρέφειν. ΤΥΧ. Ὡς
Θαυμάσια πάντα, καὶ εἶδεν ὑπὸ τῇ μέ-
τρη. ΠΑΡ. Ἐγὼ δὲ ὅμως. Ἦ μὲν τοίνυν
ῥητόρων Ἰσοκράτης ἐχ' ὅπως εἰς πόλεμον
ἐξῆλθε πόλε, ἀλλ' ἐδ' ὅτι δικαστήριον ἀνέ-
βη, ἀλλ' οὐδὲν οἶμαι, ὅτι ἐδ' ἢ φανή-
σεται τὸ τοιοῦτον. τί ἐτι, ἐχ' Ἀθηναίων μὲν,
καὶ Αἰσχίνης, καὶ Φιλοκράτης, ὑποδύς ἐν-
δύς τῇ καταστροφῇ τῷ Φιλίππῳ πολέμῳ,
καὶ πόλιν παρέδοσαν καὶ σφᾶς αὐτοὺς τῷ Φι-
λίππῳ, καὶ διετέλεσαν Ἀθήνησιν αἰεὶ τὰ ἐκεί-
νων πολιτεύοντες, ὡς εἴγε τις ἢ ἄλλος
Ἀθηναῖος ἐκαὶ αὐτὰ ἐπολέμῃ, καὶ κεί-
νους ἐν αὐτοῖς ἢ φίλος. ὁ Ὑπερίδης δὲ, καὶ
Δημοσθένης, καὶ Λυκούργος, οἳ γε δοκῶντες
ἀνδρείοτεροι, καὶ ταῖς ἐκκλησίαις αἰ-
σφοδρῶντες καὶ λαοδωρῶντες τῷ Φιλίππῳ, τί
πόλε ἀπειργάσατο γενναῖον ἐν τῷ πρὸς αὐ-
τὸν πολέμῳ ; καὶ Ὑπερίδης μὲν καὶ Λυκούρ-
γος ἐδ' ἐξῆλθον, ἀλλ' ἐδ' ὅπως ἐτόλ-
μησαν μικρὸν ἔξω παρακύψαι τῇ πόλει,
ἀλλ'

c Παρτάξαι] Recepi ex f. V2. G. & marg. A1. Παρτάξαι cett. d Ὑπὸ τῇ] Ὑπὸ τῇ Fl. & marg. A1W.
e Ἀγῶν] Ἀγῶν marg. A1. sublata persona ΠΑΡ. & post ὅμως collocata. f Ἄλλος] Ἄλλος V2. male. g Κατ'
αὐτὰ] Καὶ ταῦτα Fl. h Ἀνδρείοτεροι] Recte quaedam. Aliae ἀνδρείοτεροι.

18. Αὐψαντα τῷ τάξιν] Εἰς Δημοσθένει αἰνέται, τοῦτο τ παύεται. V. Ἰσως δὲ εἰς Σουκράτιον addant C.

* Παύεται] Recte pro eo quod fuit & quod illi accidit. Sic Liban. Ep. 731. f. alique passim. Vid. not. Hemsterh. ad

Prometh. p. 36. T. I.

J. F. R.

17. Εἰ δὲ τις &c.] Dicit nullum Rhetorem aut Philosophum belli tempore sustinere in campum descendere, & extra muros prodire. καὶ δὲ τῷ παρτάξαι, φημί τούτοις λείψαι αὐτὰ τῇ τάξιν ὑποστρέφειν. Quod si quis coactus id suscepit, hunc desertis acie abscississe dico. Sed quid suscepit ? prodire in campum ? Sed vix Graecos sic loqui existimem. Ms. bellissime παρτάξαι. Si quis vero in acie cogetur stare. παρτάξαι est instrui in acie.

18. Παρτάξαι] Sic Ven. utraque. In reliquis παρτάξαι.

21. ΠΑΡ. Ἀγῶν δὲ ὅμως] Nullus dubito quin haec ita refingenda sint, ut exhibet margo Ald. Wess. TYX. ὡς Θαυμάσια πάντα, καὶ εἶδεν ὑπὸ τῇ μέτρη ἄγῶν δὲ ὅμως. ΠΑΡ. Ἦ μὲν &c. Sentiet qui vel mediocri cum attentione perlegerit.

Tom. II.

J. F. R.

22. Ἰσοκράτης] Et alii, quos postea nominat, attente eadem vivebant Athenis. Lege Cic. de clar. Orator. Quintil. L. I. Plus. in Phocion.

24. Φανήσεται] Locus subobscurus mihi que suspectus. Ut sit, ὑποφάνησθαι fuisse tradit Plus. in X. Rhet. M. du S.

25. Δημοσθένης] Meminit & infra Δημοσθ. c. 15. M. du S.

30. Ὡς εἴγε τις] Sic Interpres legisse videtur : ὡς εἴγε τις.

Ὡς εἴγε — κατ' αὐτὰ] Fl. ὡς — καὶ ταῦτα. Neutrū placet ; alludere credo ad locum aliquem Orationum Demosthenis, absque quo frustra sit qui medicinam huic facere velit.

31. Κατ' αὐτὰ] Κατὰ τ' αὐτὰ.

32. Ἐν αὐτοῖς] Ἀν αὐτοῖς.

34. Ἀνδρείοτεροι] Sic recte scribunt Ven. 2. S. & A. Reliquae ἀνδρείοτεροι.

R IIII

42. Ka-

ἀλλ' ἐπιτυχίδιοι κἀδὲ τοὶ παρ' αὐτοῖς, ἡδησότες, domi suae jam obsessi, sententias
 παλιόκρυμνοι, γνωμῖδια ἔχοντες, Sed princeps illorum, qui ista perpetuo di-
 οὐκ ἀνδράποδον ὀρέσαιο τίς ποτε, τολμή-
 σας προελθεῖν εἰς τὴν Βοιωτίαν, πρὶν ἢ συμ-
 μίξαι τὰ στρατόπεδα, ἔχοντες ἐμβαλεῖν εἰς
 χεῖρας, ῥίψας τὰ ἀσπίδα ἔφευγεν. ἢ εἰ-
 πο ταῦτα πρότερον δὴκυσσας εἰδὼς, πᾶ-
 ν γινώσκοντα, ἔχ' ὅπως Ἀθηναίοις, ἀλ-
 λὰ Θραξὶ καὶ Σκύθαις, ὅθεν ἐκείνο τὸ κά-
 ρμα ἦν.

ΤΥΧ. Ἐπίσταμαι ταῦτα. ἀλλ' ἔτοι-
 μ' ῥήτορες, καὶ λόγους λέγειν ἡσκηκότες,
 ζῆτιώ δὲ ὑ. τί δὲ πάλιν τὸ φιλοσόφον λέ-
 γει;

quasdam & consultatiunculas componebant.
 Sed princeps illorum, qui ista perpetuo di-
 citaret in concionibus, *Philippus illo Ma-*
cedonum potentissimus, a quo neque fortunatum quis
progredi ausus in Boeotiam ante
quam committerentur acies, & ventum ad
manus esset, abjecto clypeo fugit. An
nunquam ista prius a quoquam audisti,
quae sint notissima non dico Atheniensibus,
sed Thracibus ac Scythis, unde purgamen-
tum illud fuit?

43. TYCH. Novi ista. Sed hi Rhetores, & verbis faciendis exercitati, ad vir-
 tutem non item. Quid vero ais de Philo-
 sophis?

40. Ἐπιτυχίδιοι] Ἐπὶ τοῦ τυχεύου. G.

55. Ἀλλὰ Θραξὶ καὶ Σκύθαις] Περὶ Ἀθηναίων * λέγει,
 ἐκείνους ὅς ἐν. V.

* Λέγει] Hoc verbo hiatus Edd. implevit *Scaliger* adscripsitque addendum etiam *vires*, quod tamen etiam deesse fatetur in C.

42. Κορυφαῖοι] Demosthenes.

F.G.

44. Φίλιππος] *Historia*. 663. Sed apud *Dem.* p. m.

M. du S.

70. B. est ἄλλος Μακεδόν.

F.G.

Ibid. Ὅθεν] E Macedonia scil.
 48. Ῥίψας τὴν ἀσπίδα] Demosthenes clypeo suo li-
 teris aureis inscripserat: ἀγαθὴ τύχη, attamen cum ad
 pugnam ventum esset, abjecto clypeo aufugit, quod
 cum illi probro daretur, elusit hoc versiculo:

Ἀπὸ δὲ φεύγον ἐπάλω μαχίσσεται.

Cetera hujus Dialogi desumpta sunt ex *Iliad.* & *Odyssae*.
 G.C.

Ῥίψας] Ipse Demosthenes docet, sibi *λεπτοτά-*
τη γραφῇ ab inimicis impactam; p. m. 378. & ibid.
 passim.

M. du S.

51. Θραξὶ] De Philippo an Demosthene dicatur hoc
 καθαρῶς, dubium videri potest: de Demosthene di-
 ctum cur statuam, ex *Plutarchi* loco discas, quem ad
Evangel. c. 7. descripsi. Videbis ei ab *Aeschine* obje-
 ctum, quod ex Barbara natus esset.

M. du S.

Ibid. Καὶ Σκύθαις, ὅθεν ἐκείνο τὸ κάρμα ἦν] An oriun-
 dus e Thracia aut Scythia? Sed teste *Suida* Ἀθηναίων
 ἢ ῥήτωρ ἢ Παιανεύς. Idem *Suidas* mentionem facit
 Demosthenis Thracis Grammatici. An utrumque
 confudit *Lucianus*, seu potius parafusus?

F.G.

59. Κατατρίβοις τὸ τ' ἀρετῆς ὄνομα] Sic apud *Diog.*
Laert. in Stilpo.

J.B.

Κατατρίβοις τὸ τ' ἀρετῆς ὄνομα] Conf. *Gall.* c. 11. Si-
 milis phrasin vid. apud *Diog. Laert.* Stilponem. M. du S.

66. Πλάτων] Reliqui an viderint nescio, certe Pla-
 tonem tradunt ter militasse. Vid. *Diog. Laert.* III. p.

72. A.

M. du S.

67. Αἰχμή] Conf. supra *Imag.* c. 17.

M. du S.

68. Ὀριλόν] Sic supra *Asin.* c. 37. ἀόλατος ἱππὸν.

M. du S.

69. Μὴ δὲ τολμήσας] Locus classicus de militia
 Socratis in *Platonis* *Apol.* p. m. 363. *Ἐπεὶ γὰρ μὲν οἱ*
ἀρχαῖοι ἦσαν, ὡς ὁμῶς εἰλεῖται ἀρχὴν μὲν, καὶ ἐν Ποτι-
δαίᾳ, καὶ ἐν Ἀμφίπολει, καὶ ἐν Ἀθήναις, τότε μὲν ἡ
ἰσχυρία ἦσαν, ἡμῖν ὅστις ἐπὶ αὐτοῖς, ἐκκαθίστατο ἀσθενεῖν
καὶ τ. λ. Sed hanc militiam non minus quam *Lucianus*
 deridet, & mendacii Platonem accusat *Athenaeus* V,
 15. praeclare ille quidem refutatus a *Cassaubono*: add.
Perizon. ad *Aelian.* V. H. 3, 17. Etiam *Plutarchus* in
 Alcib. p. 355. *H. Steph.* sine ulla dubitatione fortitu-
 dinem illius, & servatum in praelio Alcibiadem,
 translatumque in eundem praemium, commemorat.
 Add. *Menag.* ad *Diog. Laert.* 2, 32. seq. Aut historica
 fides nulla est, aut vir fortis in bello etiam fuit So-
 crates.

J.M.G.

Ibid. Ἐν τῇ πόλει] Legendum omnino videtur, *ἐν*
 τῇ Ἀμφίπολει. Vid. *Suidam.* Τὸ μάχην glossema est.

F.G.

Εἰς τὴν ἐν τῇ πόλει μάχην &c.] Mirum est neque In-
 terpretem neque Commentatorem hunc locum emen-
 dasse, at mendum est, & manifestum: emendatio
 vero in proclivi. Quid enim est τὴν ἐν τῇ πόλει μάχην?
 Quenam fuit ea pugna in urbe facta, in qua Socrates
 affuit? & quis Deorum Parnethaeq. montem a Boeotiae
 fini-

sophis? neque enim sane habes, quod hos, quemadmodum illos, accuses. PARR. Hi rursus, Tychiadē, de fortitudine disputantes quotidie, & virtutis nomen contemneres, multo etiam timidiores oratoribus apparebunt mollioresque. Considera vero ita. Primo non est, qui nominare queat Philosophum in praetibus mortuum. Aut enim plane non militaverunt, aut, si militaverunt, fugerunt omnes. Antisthenes quidem & Diogenes, & Crates, & Zeno, & Plato, & Aeschines, & Aristoteles, & omnis illa turba, ne viderunt quidem sciem. Solus vero ausus progredi in pugnam sapiens illorum Socrates,

γὰρ, ὃς ὡς δὴ τῶν τε ἀσθενέστερος ἔχει αἰτιάσθαι. ΠΑΡ. Οὗτοι πάλιν, ὃς Τυχιὰν δὴ, οἱ περὶ τὸ ἀνδρίας ἀσκήσαντες ἀφελανόμενοι, καὶ κατὰ τὴν φύσιν τοῦ ζῆτος ὄνομα, πολλὰ μᾶλλον τῶν ῥητόρων φαίνονται, καὶ μαλακώτεροι. σκοπεῖ δὴ ἔτα πρῶτον μὲν, ὅτι ἐστὶν ἄσθενες εἰπεῖν ἔχει φιλόσοφον ἐν πολέμῳ τέλει νηκότα. ἦτοι καὶ ἐδὲ ὅλος ἐστρατεύσασθαι, ἢ εἰς τὸ ἐστρατεύσασθαι, πάντες ἔφυγον. Ἀντισθένης μὲν οὐκ, καὶ Διογένης, καὶ Κράτης, καὶ Ζήνων, καὶ Πλάτων, καὶ Αἰσχίνης, καὶ Ἀριστοτέλης, καὶ πάντες ἔτι ὁ βασιλεὺς, ὅτι ἀπὸ τοῦ πολέμου μόνον δὲ τολμήσας ἐξελθεῖν εἰς τὸ ἐν τῇ πόλει μάχην ὁ σοφὸς αὐτῷ Σωκράτης, φαίνεται.

a "Οςτις εἰπὼν] Εἰπὼν ἐν τῇ Πλ. δ' ἐν τῇ πόλει] Nihil variant Edd. 'Επὶ Δελίῳ vult Palm.

finibus in Athenas ipsas transportaverat? Lege, lege meo periculo, τὸ ἐπὶ Δελίῳ μάχην. Ea fuit, in qua Socrates ἦν ἐν πόλει. Sed mira est hoc loco Interpretis confidentia simul & ignorantia, qui de suo addidit, adversus Lacedaemonios. At ea pugna contra Boeotos facta fuit, & quod dicit inferius, ἀπὸ Σπαρτιατῶν, ad eam pugnam non debet referri. Plures de ea pugna, & Socratis in ea strenuitate loquuti sunt, sufficiens ad emendationis nostrae confirmationem Plutarch. in Alcib. τὴν δὲ τὴν ἐπὶ Δελίῳ μάχην γινώσκοντες, καὶ φερόμενοι Ἀθηναίων, ἔχοντες ἑκπαιδευμένους, τὴν δὲ Σωκράτους παρὰ τὴν πόλιν ἀποκαταστήσαντες, ὃς παρὰ τὴν πόλιν, &c. Vide & Laertium in Socrate. Ceterum ex hoc loco, credo, Ortelius in suo Lexico imaginatus est urbem in Attica vel pagum, nomine Ταυρεῖς Παλαίστρα. Fuit enim in ipsa urbe Athenis is locus, & ipse Taureas is fuit, cui Alcibiades colaphum inflixit, de choragis contra eum immodestius contententi, ut ait idem Plutarchus in Alcibiade. Παλαίστραι erant loca in urbibus, ubi juvenes exercebantur sub quodam exercitationum magistro. Sic apud Theocr. Idyll. 2. Simaxtha Delphin Myndium suum amasium arcessit e Παλαίστρᾳ Τιμαγέτι — — ἀλλὰ μολοῖσα

Τίμαχος ποτὶ τὸν Τιμαγέτην παλαίστραν.

Τίμαχος ποτὶ τὸν Τιμαγέτην, τὸν δὲ αὐτὸν καὶ τὸν Τιμαγέτην.

J. P. a G.

'Εν τῇ πόλει] Vid. Xenoph. p. 253. 32. & Thucyd. IV. 101. Expeditiones Socratis memorantur tres. (I.) Amphipolitana, anno tertio Ol. LXXXIX. (II.) Peloponnesiaca, de qua Plato & Plut. disertè, & ἰσχυρῶς δι' ἡγεμονίας μολοῖσας, προσέδοσαν ἀμφοτέρω. Alcibiades scilicet & Socrates. (III.) Apud Delium, de qua Tullius de Divin. I. Trium harum disertè meminit in Apol. apud Platonem. Ed. Basf. p. 11. f. Athenaeus tamen V. 15. negat unquam a Socrate pugnatum. Sed videtur tamen

fauboni Animadversiones, in quibus Athenaei iudicia hac in parte luculenter refellitur. M. du S.

Τὴν ἐν τῇ πόλει μάχην] ἀποκαταστήσαντες ad Lucianum l. c. ipse quoque corruptum, ait h. l. & legi vult, τὸν Ἀμφιπόλειον (forte commodius τ. ἐν Ἀμφιπόλει) μάχην. Et sane favet ei Spartani militis mentio, quam cum hac fuga connectit Lucianus. Ad Delium vero non contra Spartanos, sed contra Thebanos pugnatum, constat. Similis ratio poterat etiam impellere aliquem, ut pro ἐν τῇ πόλει suspiceretur legendum ἐν τῇ Πελιδίᾳ, ubi etiam cum Lacedaemoniis res fuit. Quin erat, cum servari suam libris, in quantum mihi constat, omnibus lectionem cuperem, & respici putarem ad fortissimum unum Socratis factum, cujus nescio quomodo laudati modo illius patroni mentionem omisere, relatum a Diodoro Siculo lib. XIV. p. 497. C. cum solus cum duobus familiaribus accurret, ad eripiendum triginta Tyrannis Theramenem. Conveniebant verba ἐν τῇ πόλει res gerenda erat contra praesidium Spartanorum: intelligi poterat fuga in Taureae palaestram. Sed rebellis est Parnes, quem montem intra Athenas conspici potuisse, apparet ex Aristoph. Neph. 322. & his, quae copiose Mourf. Rel. Attic. t. 9. Sed xii. millibus passuum ab urbe remotum fuisse medio inter hanc & Thebas spatio, ostendit Doctiff. Waff. in Addend. ad Thucyd. IV. 97. Sed idem quoque Parnes extra dubitationem fere collocat Palmerianus emendationem. Nam disertè Thucydides l. c. & Plutarchus de Daemon. Socr. p. m. 1032. pr. cum illa ad Delium contra Thebanos pugna fugae ἀπὸ τῆς Πάρνης mentionem conjungunt. Sed quid faciamus Παλαίστρᾳ Ταυρεαίᾳ? Ponamus illam in via e Parnetho Athenas ducente. Quid ἀπὸ Σπαρτιατῶν; videtur Parnes, h. e. Lucianus, qui cogitasse potuit duas alias pugnas, quibus interfuit Socrates. J. M. G.

Rrrrr a

72. Τὰς

Φεύγον ἐκείθεν ἀπὸ τῆς Πάρνηθος, εἰς τὴν
 Ταυρὴν παλαίστραν κατέφυγε· πολὺ γὰρ
 αὐτῷ ἀσυνέτονον ἐδόχε μὲν τῆς μεραυλλίστου
 καθέζομενοι ὠραίῳ, καὶ σοφισμάτια
 β' προβάλλειν τοῖς ἐντυγχάνουσιν, ἢ ἀνδρὶ
 Σπαρτιάτῃ μάχεσθαι. ΤΥΧ. ὦ γενναῖε,
 ταῦτα μὴ ἤδη καὶ παρ' ἄλλων ἐπυθόμην, ἐγὼ
 μὲν Δία, σκώπτειν αὐτὸς καὶ ὀνειδίζειν βυλο-
 μέδων· ὅτε εἰδέν τι μοι δοκεῖς χαρίζομεν
 τῇ σεαυτὲ τέχνῃ καὶ αὐθιγῶν τῶν ἀνδρῶν.

Ἄλλ' εἰ δοκεῖ, ἤδη φέρε καὶ σὺ τῶν
 οἰσίων ὁποῖός τις ἔστιν ἐν πολέμῳ, καὶ λέγε,
 καὶ εἰ ὅλως λέγῃ. Ὁρῶσιν τὸς γενναῖος τῆς
 παλαιῶν, ΠΑΡ. Καὶ μὴν, ὦ Φιλότῃς,
 εἰδὲς ἀνέχομαι Ὀμήρῳ, εἰδὲς ἂν πᾶμπαν
 ἰδιώτης τύχη, ὅτις οὐκ ὀπίσθ' ἔσται

inde a Parnethe fugiens in Taurae se pa-
 laestram abdidit. Multo enim illi videba-
 tur urbanus sedentem cum adolescentulis
 amatorias nugas garrere, & argutias ob-
 jicere in quos incideret, quam cum vi-
 ro Spartano pugnare. ΤΥΧΗ. Vir opti-
 me, ista jam ex aliis quoque audivi, non
 profecto irridere volentibus illos, aut ma-
 ledictis incessere. Itaque non videris mi-
 hi quidquam tuae arti condonans contra il-
 los mentiri.

44. Sed si viderur age jam & tu, Para-
 situs in bello qualem se praestet, dicito:
 & an omnino antiquorum quisquam Parasit-
 us fuisse dicatur? ΠΑΡ. Atqui nemo,
 samice, Homerum non audivit, etsi alia-
 rum omnium rerum rudis sit, nemo ergo
 est.

a ὀνειδίζειν] Sic Edd. Ἀρῖστον G. & marg. ΔΙΩ, ὀνειδίζειν vult Goss. b Προβάλλειν] Παραβάλλειν marg.
 ΔΙ. c ὄσκι] Sic Fl. B. P. aliaque. ὄς f.

71. Φεύγον ἐκείθεν] Μὴ συνοφάντω, κατὰ τὴν ἑξ ἑστὴν γὰρ, ἀλλ' ἀριστῶν ἀντίστοιχον.

72. Ταυρὴν παλαίστραν] De qua vid. Plat. in Char-
 mide statim ab initio 235. C. M. du S.
 Ibid. Πολὺ γὰρ αὐτῷ ἀσυνέτονον ἐδόχε μὲν
 τῆς μεραυλλίστου καθέζομενοι ὠραίῳ, καὶ σοφισμά-
 τια προβάλλειν τοῖς ἐντυγχάνουσιν, ἢ ἀνδρὶ Σπαρτιάτῃ μά-
 χεσθαι. quae sic verterunt: Ipsi multo urbanus videba-
 tur, cum adolescentulis sedendo se ornare, & secum ver-
 santibus captivunculas proponere, quam cum Spartano
 viro pugnare. Verum quis unquam audivit Socratem
 se ornasse, aut pueros ornari in palaestra, ubi nudi
 corpus exercebant? Vide sequentem dialogum de gy-
 mnasiis, ubi se non ornasse in istis, sed pulvere commu-
 culasse dicuntur. Adde ἀρῖστον non significare se or-
 nare, ut volunt interpretes. Omnia sunt absurdissi-
 ma. Cogitabam olim pro ἀρῖστον legere παῖστον, lu-
 dere cum pueris, nam sic & alibi locutus est. sed po-
 stea in Mf. apprehendi veram scripturam, in quo le-
 gitur ἀρῖστον, sed scribendum ἀρῖστον, garrere. Est
 in hoc verbo aculeata figura, qua Socrati exprobat
 oblique παιδοπαιστήν. Nam ἀρῖστον proprie dicitur de
 colloquio amatorio, Homerus Iliad. Z.

ἔστ' ἂν μὴ φιλότῃς. ἐν δ' ἔστιν ἀρῖστον
 Σπάρτην ἐν χάριτι ὅτι ἡ ἀρῖστον γυναικί.
 quando jam erat
 Digressus e loco ubi cum sua colloquebatur nocte.

Et Iliad. X.

τῷ ἀρῖστον ἂν παρῶν ἔστιν.

Παρῶν ἔστιν ἡ ἀρῖστον ἀλλήλοισιν.
 Cum hoc confabulari, cum virgo adolescensque.
 Virgo & adolescens confabulantur inter se.

Hinc ἀρῖστον est blandus mulierum sermo, quibus ca-
 ptiunt animos virorum. Idem Poeta de cestu Veneris:

ἔστ' ἂν μὴ φιλότῃς. ἐν δ' ἔστιν ἀρῖστον
 Πάρηστος.
 Ibi est quidem amor, inest desiderium, insunt blanditiae
 Illicientes.

Recte enim antiquus interpret ἀρῖστον πᾶρῃστος, con-
 jungunt, & Etymologicum magnum exponit ὁμιλία
 ὡρῶσιν ἀρῖστον, colloquium quod praeparat, hoc est
 animum ad amandum & consuecendum incitat. I-
 dem: ἔσται αἱ γυναῖκες, αἱ γυναικες, οἱσὶν ὁμοσεῖς τῆς
 ἑσται, παρὰ τὸ ὁμοῦ ἀρῖστον γὰρ ἔστιν ὁμοσεῖς. ἔσται
 τοῦ δὲ ἀρῖστον λέγει, τοῦ τοῦ ἀρῖστον γυναικὶ ὁμοσεῖς, vi-
 de sequentia. Significat Lucianus Socratem in palae-
 stra non de virtute disputasse cum ephebis, sed collo-
 quia habuisse plena amoris, ac blanditiarum. F. G. G.

74. Ὁρῶσιν] Faire le beau. F. G.
 Ὁρῶσιν] Parum abest quin recipiam emendationem
 Cl. Graevii. Sed quia non satis certum, quid
 Lucianus reliquerit, abstinui; licet vulgata lectio mi-
 nus placeat, prae illa: adscripserat etiam ἀρῖστον Ges-
 nerus. Et in versione eo adlusit. F. F. R.

75. Ἀνδρὶ Σπαρτιάτῃ] (Suspectum. Forte ἀνδρὶ σπαρ-
 τῷ. Thebani enim & Boeotii dicebantur σπαρτοί, i. e.
 satii.

est, qui nesciat, apud illum praestantissimos Heroum Parasitos esse. Nam & Nestor ille, cujus a lingua mellis instar defluebat oratio, ipsius Parasitus Regis fuit: & neque Achillem, qui cum videbatur tum erat & corpore praestantissimus & iustissimus, neque Diomedem, neque Ajacem Agamemnon ita laudatque, & admiratur, velut Nestorem. Neque enim Ajaces decem sibi contingere optat, neque decem Achilles: sed olim *ais* futurum fuisse ut caperetur Troja, si tales, qualis hic Parasitus, senex licet, milites decem habuisset. Idomeneum etiam Jove natum, Parasitum similiter dicit Agamemnonis.

45. TYCH. Ista quidem ipse etiam novit;

αὐτῷ τὸς χεῖρους ἢ ἡρώων παρασίτους ῥή-
τας. ὃ τε γὰρ Νέστωρ ἐκείνῳ, ὃ δὲ ἀπὸ τῆς
οὐλότης ὡς ὅτι μέλι ὁ λόγος ἀπέρρει, αὐ-
τῷ τῷ βασιλεὺς ὡς ὅτι ἦν, καὶ ἔτε τῇ
Ἀχιλλεῖα, ὡς ὅτι ἐδόκει τε καὶ ἦν τὸ σῶ-
μα γενναϊότατον, καὶ δικαιοτάτον, ἔτε τῇ
Διομήδῃ, ἔτε τῇ Αἴαντι ὁ Ἀγαμέμνων ὡς
ἔτε ἔπαινε τε καὶ θαυμάζει, ὡς ὅτι τῇ Νέ-
στορα. ἔδῃ γὰρ δέκα Αἰάντας εὐχεῖται γενέσθαι
αὐτῷ, ἔτε δέκα Ἀχιλλέας πάλαι δ' ἀν-
ελασκέναι τῇ Τροίαν, εἰ τοιούτους ὅποιον ἦν
ἔτος ὁ ὡς ὅτι, καὶ γὰρ γέρον ὢν,
Ἰσχυρώτατος εἶχε δέκα. καὶ τῇ Ἰδομενεῖα τῇ
Διὸς ἔχοντος, παρασίτου Ἀγαμέμνονος ὡς
μοῖος λέγει.

TYX. Ταῦτα μὲν καὶ αὐτὸς ὀκνῶμαι
ἔπειτα

[Ὁσπερ] Sic Fl. Ald. Fr. S. Ὁσπερ B1. & 2. J. P. H.

fasi. Fabula nota. Vid. Nostrum Philoφ. c. 3.) Kuff.
Adde Eur. Ix. (p. 330. A. 344. AB.) & H. m. (p.
719. A.) & Nostr. Opp. c. 41. Sed nihil mutuo.

79. Ὁσπερ εἶπες τι] I. e. vera dicis, non calumniaris.

Ὁσπερ εἶπες τι μοι δοκῶς χαριζέμεναι τῇ σιωπῇ τῇ
καὶ καλῶς ἔχοντι τῇ ἀνδρῶν] Apparet quidem huius in
hoc loco Benedictum, dum quae nimia attulit Op-
erum, amputare conatur, sed dum expedire se ab e-
jus interpretatione penitus nequivit, nihil magis le-
ctorem adjuvit, quam fecerat prior, qui sic interpre-
tatur, quibus per Jovem nequaquam voluntas erat
haec illis illudendi gratia exprobrare, sicut tibi. Ita-
que parum gratia arti tua conciliare videris, tantos vi-
ros falsis consummatis afficiendo. Ex his omittens Bene-
dictus illa sicut tibi, sequentia reddidit: Uaque parum
gratia arti tua conciliare videris contra viros hosce men-
siendo. At quæso quid est, quod in illis hic parasitus
mentitur? Utique in præcedenti periodo testatur se
hæc eadem audivisse ab viris bonis & fide dignis, nec
ob ullam causam suspectis mendacii in istis homini-
bus. Hinc certe & in nostra periodo asseritur para-
sito, contra quam interpretes volunt. Nam manifeste
Græcæ voces hunc sensum efficiunt, ut adeo nihil
mihi videaris, gratificans tua arti, in illis viris men-
tiri.

82. Καὶ λέγεις] Nihil varietatis invenio; mallet tam-
en hoc loco καὶ ejicere, cum Cl. Gesnero, qui in
marg. notarat hoc forsan delendum. Nam nexus φέ-
ρεται εὐδὲ λέγεις melior est, quam φέρεται εὐδὲ λέγεις. Et si
de καὶ abundante jam ad nauseam commentati sumus
antea.

85. Οὐδὲς ἀνέκω] Οὐδὲς μὴ ἀνέκω] Οὐκ
Τὸ Μ.

Οὐδὲς ἀνέκω] Οὐκ] Marcellius hoc loco legio,
Οὐδὲς μὴ ἀνέκω] Οὐκ] At id admittendum negant
sequentia. Sensus est simplex, Atqui o amice, nemi-
ni, etsi vel maxime sis indoctus, usque adeo inauditus
est Homerus, qui nesciat, Heroum etiam praestantissi-
mos apud eum esse parasitos.

Οὐδὲς ἀνέκω] Mallet ἀνέκω.] M. du S.

Οὐδὲς ἀνέκω] Οὐκ] Minime probro Marcell. com-
maculationem, quæ forsan hinc orta, quod crederet
duas negationes (& hic negare, ideoque tertiam ad-
dendam. Sed non negant duæ negationes, quando
non vel si præmittitur adjectivo cum a privativo; nam
cōn ἀνά] Græcis aequè est non indignus, i. e. di-
gnus, ac Latinis. Ael. V. H. IV. 18. Συμπαροῦσα ἀ-
νδρὶ χαρίοντα, καὶ τῷ Ὁμήρῳ μὴ ἀπαιδευτοῦ. Et cōn ἀπαι-
δευτοῖς ἰσχυρῶς. I. 7. pr. Ac passim apud quosvis, ita
ut plura addere pudeat.

89. Νέστωρ] Hom. II. A. 249.

92. Ὁσπερ ἰδοὺ] Ὁσπερ ἰδοὺ. Th. M. Solanus con-
tra, cum ὡς περ legeretur in J. id in ὡς περ mutavit,
cui assentior, etsi & alterum tolerabile: sed quia in
ὡς περ optimæ Edd. consentiunt, eo facilius id præ-
tuli. Aliud est paullo post, θαυμάζει ὡς περ τῇ Νέστορα.

96. Δέκα Αἰάντας] Hom. II. B. 371.

1. Ἰδομενία — παρασίτου] Homer. II. Δ. 256.

2. Ἐγὼ] Quamvis consentiant libri, & apud
alios ita etiam scriptum sæpissime reperitur, legen-
dum apud omnes ἔγνω videtur.

ἔγω γε μὴ δοκῶ μοι γυγνώσκειν, πῶς δὴ τὸ ἀνδρὲ τῷ Ἀγαμέμνονι παράσιτοι ἦσαν. ΠΑΡ. Ἀγαμέμνονι, ὦ γεγαίε, ἦ ἐγὼν ἐκείνων, ὥστε αὐτὸς ὁ Ἀγαμέμνων πρὸς τὸ Ἰδομενεὶα λέγει. ΤΥΧ. Ποίων; ΠΑΡ.

ὅτι δὲ ἂν πλεονέκτης αἰεὶ

ἔσται· ὅσπερ ἐμοὶ, πᾶσι δὲ θυμὸς ἀνώγει.

ἐνταῦθα γὰρ τὸ αἰεὶ πλεονέκτης εἴρηκεν, ἔχοντι τὸ πρῶτον διὰ πάντας πλεονέκτης ἐστὶν τῷ Ἰδομενεὶ, καὶ μαχομένη καθεύδοντι, ἀλλ' ὅτι αὐτῷ δὲ ὅλῃ τῇ βίῃ μόνῳ συνεπιπνεῖν ὑπῆρχε τῷ βασιλεῖ, ἀλλ' ἔχοντι τοῖς λοιποῖς στρατιώταις πρὸς ἡμέρας τινὰς προσκαλυμμένοις. ἢ μὴ Αἰάντα, ἐπεὶ καλῶς ἐμονομάχησε τῷ Ἑκτορι, εἰς Ἰδομενεὶα δὶον ἄγον, Φησί, καὶ τὴν μὴν ἀξιοθέντα ὅφει τῷ βασιλεῖ δειπνῆν· ὁ δὲ Ἰδομενεὺς, καὶ ὁ Νέστωρ, ὅσημέραι συνεδείπνουν τῷ βασιλεῖ, ὡς αὐτὸς Φησί. Νέστωρ δὲ ὁ βασιλεὺς μοι δοκεῖ τὸ βασιλέων μάλιστα τέχνητος καὶ ἀγαθὸς γενέσθαι. καὶ γὰρ ἐπὶ τῷ Ἀγαμέμνονι ἄρξασθαι τέχνης, ἀλλὰ ἀνοθεῖν ἐπὶ Κανέως καὶ Ἑξαδίου· δοκεῖ δὲ ἐδὲ ἀναπαύσασθαι ὁ βασιλεὺς, εἰ μὴ καὶ Ἀγαμέμνων ἀπέθανε. ΤΥΧ. Οὐτοὶ μὴ γεγαίε, ὁ βασιλεὺς. εἰ δὲ καὶ ἄλλος τινὰς οἶδα, πειρώ λέγειν.

nonndum tamen videor mihi intelligere, quomodo duo illi viri Parasiti Agamemnonis fuerint. P A R. Recordare, vñ optime, versuum illorum, quos ipse Agamemnon dicit ad Idomeneum. T Y C H. Quo-

rum? P A R.

Tibi pocula semper

Plena stetero, velut mihi, si potare luberet.

Hic enim plena semper pocula dixit, non quo poculum perpetuo plenum steterit Idomeni, & pugnanti & dormienti; sed quod ipsi per totam vitam liceret soli coenare cum Rege, non ut reliquis militibus, qui certis modo quibusdam diebus vocarentur. Ajacem enim solitaria contra Hectorem pugna praeclare defunctum, Ad divum, ait, Agamemnona ducunt, honoris causa coenae Regis adhibendum. Idomeneus vero atque Nestor coenabant cum Rege quotidie, ut ipse ait. Nestor vero Parasitus mihi videtur regum maxime artifex & bonus fuisse, nec enim coepisse artem in Agamemnone, sed superiori tempore in Caeneo & Hexadio: videtur autem nec desisse parasitari, nisi mortuo Agamemnone. T Y C H. Hic quidem praeclarus Parasitus. Si vero alios etiam nosti, tenta dicere.

46. PAR.

a Πλεονέκτης] Edd. Luciani. Πλεονέκτης Hom. b Διδόν] Quaedam Δίδω. c Οὐκ] Recte Fl. P. B. Oὐκ γ. d Προσκαλυμμένοις] Sic Fl. A. B. 1. & 2. H. P. S. Καλυμμένοις γ. e Ἀγῶν] Sic Fl. & Hom. Ἀγῶν Edd. cett. f Καὶ] Non adest καὶ in Fl.

10. Πλεονέκτης] Ex Homero II. Δ. 262. reposuimus pro πλεονέκτης.

Πλεονέκτης] Verum est in Homero l. d. πλεονέκτης legi, ut versus mere spondaicus, Homero rarior, ibi postulat, ait enim: Δαίτρον πρῶτον, σὺν δὲ πλεονέκτης αἰεὶ. Sed quia in hemistichio quod Lucianus profert, σὺν δὲ πλεονέκτης etiam versus, & magis fluentem facit, nihil mutavi, quia vel dedita opera sic potest scripsisse, vel memoriter. At quum Homeri adfectata spondaicorum dimensio studio etiam a poeta quaesita videri potest, ad lentata admirantis & rem magnam parantis pronuntiationem exhibendam, legere jam πλεονέκτης & hic poterit, cui id videtur tanti.

16. Διδόν] Ita V2. & P. scribunt, recte. In reli-

quis conjunctim scribitur Διδόν, absurde.

20. Εἰς Ἀγαμέμνονα] Hom. II. H. 312.

21. Ἀγῶν] Sic apud Homerum & in Ed. Fl. legitur: reliqua Lucianea sunt.

24. Ὡς αὐτὸς Φησί.] Ubi hoc dicat Homerus nescio; certe II. B. 405. vocat ad coenam Nestora & Idomeneum in primis. Sed ex verbis ipsis Agamemnonis ab eo supra allatis (II. Δ. 262.) id elicit. Aut ex quibus eliciat Nestora etiam semper adfuisse Agamemnonis mensae, nescio.

28. Ἐπὶ Κανέως] Locus Homeri unde hoc conjiciat, est Iliad. A. 264.

39. Ἐκτορα] Hom. II. Π. 278.

41. Προσκαλῶν] Iliad. II. 293.

M. du S.

M. du S.

M. du S.

M. du S.

M. du S.

M. du S.

M. du S.

M. du S.

M. du S.

M. du S.

M. du S.

M. du S.

M. du S.

M. du S.

M. du S.

M. du S.

M. du S.

M. du S.

M. du S.

M. du S.

M. du S.

M. du S.

M. du S.

M. du S.

M. du S.

M. du S.

46. PAR. Quid ergo, Tychiades, nonne etiam Parasitus Achillis fuit Patroclus, isque nec ullo Graecorum aliorum deterior, neque mente neque corpore, licet esset adhuc juvenis? Etenim nec ipso illum Achille deteriore esse, ex operibus illius intelligere mihi videor. Hectorem enim per ruptis portis, ad naves intra vallum pugnantem hic expulit, & navem Protefilai jam ardentem restinxit: licet vectores in ea essent non vilissimi, sed Ajax & Teucer Telamonis filii, miles alter egregius, alter sagittator: ac barbarorum quidem interfecit multos, in his vero etiam Sarpedonem Jovis filium, Parasitus Achillis: nec sicut alii mortuus est: cum ipsum Hectorem Achilles interfecerit solum solus, & ipsum Achillem Paris; Parasitum vero Deus, & homines duo. Moriensque voces edidit, non quales Hector fortissimus, qui Achillis genibus advolutus supplicavit, ut cadaver suum reddatur suis; sed quales convenit emitte Parasitum. TYCH. Quas ergo? PAR.

Viginti tales si me contra arma misissent,

ΠΑΡ. Τί ἐν, ὦ Τυχιάδῃ, ἐχὶ ἢ Πά-
τροκλῶ τῷ Ἀχιλλέως παρσίτῳ ἦν, ἢ
σταῦτα ἡδυνῶς τ' ἄλλων Ἑλλήνων Φαυλό-
τερῶν, ἢ τε τ' ψυχῇ, ἢ τε τὸ σῶμα, νεώ-
τερος ἂν; ἐγὼ γὰρ εἶδ' αὐτῷ μοι δοκᾶ τῷ Ἀ-
χιλλέως τεκμαίρεσθαι τοῖς ἔργοις αὐτοῦ ὅτι
βελτίων εἶναι, τὸν τε γὰρ Ἑκτορα ῥήξαντα τὰς
40 πύλας, καὶ ὥσπερ ταῖς ναυσὶν εἰσὶν μαχόμε-
νον, ἔτι ἐξέωσε, ἢ τ' Πρωτεσίλαιν ναυὶ
ἔδη χρομένην ἑσέσαι. καὶ τοὺς ἐπεβάτευον
αὐτῆς ἐχ' οἱ Φαυλότατοι, ἀλλ' οἱ τῷ Τε-
λαμῶνι Λίας τε καὶ Τεῦκρῳ, ὁ μὲν
45 σπλίτης ἀγαθός, ὁ δὲ τοξότης. ἢ πολλὰς
μὲν ἀπέκλεινε τ' βαρβάρων, ἐν δὲ δὴ τότε τοῖς
Σαρπηδόνα τ' τῷ Διὶ υἱόν, ὁ ὥσπερ
τῷ Ἀχιλλέως. ἢ ἀπέθανε δὲ ἐχὶ τοῖς ἄλ-
λοις ὁμοίως, ἀλλ' αὐτὸν μὲν Ἑκτορα Ἀχιλ-
λεὺς ἀπέκλεινε, εἰς ἓνα, ἢ αὐτὸν Ἀχιλ-
λεὺς Πάρις· τὸ δὲ ὥσπερ θεὸς ἢ δύο ἄν-
θρωποι. ἢ τελευτῶν δὲ φωνὴς ἀφῆκεν,
ἐχ' οἷας ὁ γενναϊότατος Ἑκτορὸς προσέειπεν
τῷ Ἀχιλλέως, ἢ ἰκετεύων ὅπως ὁ νεκρὸς αὐ-
τῷ τοῖς οἰκείοις δοδοῖν, ἀλλ' οἷας εἰκὸς
ἀφῆναι ὥσπερ ἄνθρωπον. ΤΥΧ. Τίνας δὲ ταύ-
τας; ΠΑΡ.

Τοῖσδε δ' εἴπα μοι εἰκάσω ἀνέβδωσαν,

Πάν-

[Xijm] Xijm Fl. b TYX.] Aberat persona TYX. & seq. ΠΑΡ. in Edd. Adjeci ex fensio.

47. Σαρπηδόνα] *Iliad.* II. 480. De sequentibus vid. etiam ead. II. II. 788. & 849. *M. du 9.*

51. Θεὸς ἢ δύο ἄνθρωποι] Apollo, Hector, & ejus armiger, seu armiger. *F. G.*

52. Καὶ τελευτῶν &c.] Καὶ τελευτῶν δὲ (Πάτριος) φωνὴς ἀφῆκεν, ἐχ' οἷας γενναϊότατος Ἑκτορ, προσέειπεν τῷ Ἀχιλλέως — ἀλλ' οἷας εἰκὸς ἀφῆναι παράσιτον. ΤΥΧ. Τίνας ταύτας; ΠΑΡ. Ταῖσδε δ' εἴπα μοι εἰκάσω ἀνέβδωσαν, &c. Sic puto hunc locum legendum, in textis personis, quae perperam exciderant. Ait Parasitus, Patroclum morientem non istiusmodi supplicem ad interfectores suos misisse vocem, qualem Hector, suppliciter orans Achillem, ut corpus suum cognatis traderetur; at misisse eam vocem, quae Parasitum fuerit digna. Rogat Tychiades, quae denique ea vox fuerit? Respondet Parasitus id, quod ab eo moribundo prolatum fuisse, refert Homerus. *J. F.*

53. Ἑκτορ προσέειπεν] *Hom.* II. X. 337. *M. du 6.*

Ibid. Προσέειπεν τῷ Ἀχιλλέως] In Homero est λίαν μοι, non προσέειπεν. Sed an & προσέειπεν cum accusativo construitur? An verborum ordo est mutandus? legendumque Ἑκτορ προσέειπεν εἰς ἑαυτὸν τῷ Ἀχιλλέως; nam προσέειπεν τρι cum dativo usitate dici, est notissimum. Non est quidquam immutandum, quoniam & Ἑκτορ, cum accusat, construat fere semper, ut Hesiod. 339. Πρόειπεν δ' αὐτῷ τῷ δ' Ὀδυσσεὺς ἄνδρ. *Ibid.* 737. — ὡς τὸν προσέειπεν γόνυ; deinde *Androm.* vi. 537. Τί μοι προσέειπες, ἄλκιμος ἄνθρωπε, ἢ καὶ μοι λιταῖς ὡς ἑαυτῷ. Sic & προσέειπεν τῷ ἑαυτῷ. Nam *ibid.* vi. 43. πρὸς γόνυ κλισίας τὸ σῶμα. Unum ex *Andromache* ejusdem locum protulit, non commentatus, Scapula, quod tamen misere, quia *Sitrophus*, quem exscripsit, de hoc casu nihil. *J. F. R.*

58. Ταῖσδε δ' εἴπα] *Hom.* II. II. 847. *M. du 6.*

90. Ἀν]

Πάντες • ἀν' αὐτῶν ὅλοντο, ἐμῷ ὑπο
δουρὶ δαμνύτες.

ΤΥΧ. Ταῦτα μὲν ἱκανά. ὅτι δὲ μὴ Φί-
λα, ἀλλὰ παρὰσίτου ἦν ὁ Πάτροκλος,
τῷ Ἀχιλλέως, περὶ λέγειν. ΠΑΡ. Αὐ-
τόν, ὦ Τυχιάδη, τὸ Πάτροκλον ὅτι παρὰ-
σίτου ἦν, λέγοντά σοι παρέξομαι. ΤΥΧ. 65
Θαυμάστα λέγεις. ΠΑΡ. Ἀκχε τοῖνον αὐ-
τῷ τῷ ἐπὶ τῶν

Μὴ ἐμὰ σὺν ἀπάνευθε τὴνδύμεναι ὅτε,

Ἀχιλλεῦ,

Ἀλλ' ὅμῳ ὡς ἐτράφημεν ἐν ὑμετέροισι 70
δομοῖσι.

ὦ πάλιν • ἀποβὰς,

Καὶ τῶν με δεξάμενός, Φησιν, ὁ Πηλεὺς

Ἐτρεφεν ἐνδυκέως, ὦ σὸν Δεράπορτι ὀνό-
μηνε,

τυτέστι παρὰσίτον εἶχεν. εἰ μὲν τοῖνον φίλον
ἐβόλετο τὸ Πάτροκλον λέγειν, ὅσα δὲ αὐτὸν
ἀνόμαζε Δεράπορτα ἐλεύθερον γὰρ ἦν ὁ Πά-
τροκλος. τίνας τοῖνον λέγει Δεράπορτας,

Unusquisque sua domitus jaciisset ab
hasta.

47. TYCH. Sufficiunt ista. Ast, non
amicum fuisse Patroclum, sed Parasitum,
illud tenta dicere. PAR. Ipsum, Tychia-
de, Patroclum praebebo tibi, dicentem,
se Parasitum fuisse. TYCH. Mira narras.
PAR. Ipsa ergo audi verba:

Ne mea, Achille, tuis procul offibus offa
reconde,

Verum una, me vestris una sumus acdibus
alii.

Et rursus, jam discedens,

Hic me susceptum, inquit, Peleus

Et studiose aluit, jussitque tibi esse mini-
strum:

75 hoc est, Parasitum. Si enim amicum vo-
luisset dicere Patroclum, non nominasset
Ministrum; liber enim erat Patroclus. Quos
ergo vocat Ministros, nisi hos qui neque ser-

a Ἀν' αὐτῶν] Restitut. ex Hom. Πάντες κ' αὐτῶν Edd. Luciani. b Τιδύμεναι] Recte S. & Hom. Τιδύμεναι
Edd. cett. male. c Ἀποβὰς] Ἰσχυρὰ, marg. A1. d Καὶ τῶν] Sic Edd. omn. Ἐκτα ex Hom. adlevit Gesn.

59. A.] Ex Homero restitui. nam antea legebatur
κ' αὐτῶν.

68. Μὴ ἱκανά] Iliad. 7. 83.

Ibid. Τιδύμεναι] Ex Homero restituit hanc vocem
Benedictus in S. In omnibus antea prave scriptum vi-
δύμεναι. Socrates apud Xenophontem Achillis ami-
cum fuisse probat, non amasium; qua de re ad Ep. c.
32. B.

73. Καὶ τῶν] Quid hoc sit nescio. Hom. l. c. v. 89.
Ἰδα.

81. Μερώνη τῷ Ἰδμ.] Il. N. 246. 295.

84. Τὸν μὲν Ἰδμ.] Haud facile dixeris quem locum
respiciat. In catalogo 152. — 8. Idomeneus δουλεύ-
οντος tantum audit, Meriones autem ἀτάλαντος Ἐκκα-
λὶν ἀνδρείφοντι. v. 158. Sed non δουλεύων illic, adeo-
que a verbis parasiti nimium recedunt. Il. N. 246. δου-
λεύων audit, & 295. δουρὶ ἀτάλαντος Ἀρμῇ, & mox
cum addit, Οἷον δὲ βοροτολμῶν Ἀρης πόλεμον δὲ μάται-
σι τῷ δὲ Φόβῳ φίλῳ υἱὸς ἄμω κρατερὸς & ἀταρῶν ἔσπε-
το — τῷσι Μερώνης τοῖς Ἰδμῶνιδος ἀνδρὶ ἀνδρῶν ἦσαν
ἱς πόλεμον. Merionem videtur Martem facere, Ido-
meneum Phobum; illic enim saepius Marti assimi-
latur Meriones, Idomeneus eo quidem in loco num-
quam; (328.) donec cum Aeneas manum consersens (v.
500.) ἀτάλαντος Ἀρμῇ dicuntur & ipse & Aeneas. Sac-
pius autem hoc elogio ab Homero ornatur Meriones

quam Idomeneus, quod anam huic scurrae dedit.

88. Ἀριστογύτων] Atqui apud Thucydem merito-
rius est Harmodius, non Aristogiton. VI. 54. Prae-
terea pauperem facit & plebejum contra Thucydidis
mentem, qui de eo ita loquitur: γενεῶν δὲ Ἀρμόδιος
ἀπὸ ἡλικίας λαμπροῦ, Ἀριστογύτων ἀπὸ τῆς ἀσθενείας
πολίτης ἰσχυρὸς ἀνέχων αὐτῶν. In reliqua historia sequi-
tur Lucianus receptam de iis opinionem. Quod Thucy-
dides autem de statu reticet, minus mirabuntur
qui meminerint ex Pisistrato ortum; quam causam
recte assignat ejus Scholiastes ad I. 20. Nobiles autem
erant statucae. Rogante quodam, quodnam esset opti-
mum aes? Ego, inquit Antipho, Atheniense opti-
mum judico, ex quo Harmodii & Aristogitonis sta-
tucae constatae sunt apud Philostr. 900.

89. Ὡς περ Θουκυδίδης φησι] Quum Cl. Hemsterh. o-
rae adleverit Thucyd. VII. p. 411. v. 98. ibique Duke-
rum adiri posse commonuerit, pauca ex eo addere vo-
lui; sed omiserunt operae; vid. ergo Addenda. J. F. R.

94. Ἀφύλακτος] Propter phrascos raritatem addidit
Noëter, lectionem hanc esse constantem; nam quum
proprie abripere aliquem significet, & privationi bo-
norum & honorum plerumque jungatur, mirum vi-
deretur hic adjungi contraria. Sed quum velit eripere
civitatem e servitute, sensus erit minime incongruus.

Sic

servi essent, neque amici, nempe Parasiti. Quia ratione etiam Merionem Idomenei & ipsum Ministrum nominat: cum sic, puto, tum vocarentur Parasiti. Vide autem, quam hic etiam Idomeneum, Jovis qui filius esset, non dignetur vocare *Merionem*, sed Merionem illius Parasitum.

48. Quid vero? Nonne & Aristogiton plebejus homo & pauper, ut ait Thucydides, Parasitus erat Harmodii? Quid vero? nonne idem etiam amator? Aequum enim est, ut Parasiti iidem etiam sint alentium se amatores. Hic igitur rursus Parasitus Athenarum urbem, tyrannide oppressam, vindicavit in libertatem. Et nunc stat acneus in foro suo cum amasio. Hi ergo, viri fortissimi cum essent, fuere iidem Parasiti.

49. Tu vero qualem suspicaris in bello futurum Parasitum? Nonne primum talis pransus ibit in aciem, sicut etiam Ulysses aequum esse censet? Etenim quem in prae-

δοί μήτε τὸς δούλους, μήτε τὸς φίλους τὸς ὁμοίους δηλονότι; ἢ καὶ τὴν Μηριόνην τὴν Ἰδομενέως καὶ αὐτὸν θεράποντα ὀνομάζει. ὅπως, οἶμαι, καλεσμένων τότε τῶν παρασίτων. σκοπεῖ δὲ ὅτι καὶ ἐνταῦθα τὸ μὴ Ἰδομενέα, Διὸς ὄντα υἱὸν, οὐκ ἀξιοῖ λέγειν ἑτάλαντον Ἀρηί, Μηριόνην δὲ τὸν ὁμοίον αὐτοῦ.

τί δὲ ἐχέει καὶ Ἀριστογείτων δημοσίως ὄν, καὶ πένης, ὥσπερ Θεκυδίδης φησὶ, ὁμοίους τῶν Ἀρμόδιου; τί δὲ; ἐχέει καὶ ἐραστής; ὅπως γὰρ οἱ ὁμοίοι καὶ ἐρασταὶ τῶν τρεφόντων εἰσιν. ἔτι τοῖνυν πάλιν ὁ ὁμοίος τῶν Ἀθηναίων πόλιν τυραννευμένην εἰς ἐλευθερίαν ἀφείλετο καὶ τὴν ἐστὶν χαλκὸς ἐν τῇ ἀγορᾷ μὲν τῶν πωλητῶν. ὅτοι μὲν δὴ, τοιοῦτοι δὲ ὄντες μάλα ἀγαθοὶ, ὁμοίοι ἦσαν.

Σὺ δὲ δὴ ποῖον τινα εἰκάσεις ἐν πολέμῳ τὸν ὁμοίον; ἐχέει πρῶτον μὲν ὁ τοιοῦτος ἀριστοποιήσας μὲν ἐξέσιν ὅτι τὸν ὁμοίον, καθάπερ καὶ ὁ Ὀδυσσεὺς ἀξιοῖ; ἢ γὰρ ἄλλ'

ἢ Ἀτάλαντος] Ἀτάλαντος ὅρα Δ17. f. Ἀφώδης] Nil mutare Edd. addidit M. du S.

Sic arripere ex periculo signif. ap. Aelian. XI. 6. ἀρῖ-
αυτοῦ ἢ αὐτὸν οἱ ἐταῖροι. f. F. R.

Ibid. Ἐστὶν χαλκός] Sic Lexiph. c. xi. De Gymn.
c. 17. Et χρυσὸν τε ἐστὶν αἰμαίνον Alciph. I. Ep. 30. f. A.
Ha simil. Hemsterb. ad Tim. §. 51. f. F. R.

98. Οὐχὶ πρῶτον μὲν &c.] Οὐχὶ πρῶτον μὲν τοιοῦτον
(Παρασίτου) ἀριστοποιήσας μὲν ἐξέσιν ἐπὶ τῇ πόλει καὶ
καθάπερ ὁ Ὀδυσσεὺς ἀξιοῖ; ἢ γὰρ ἄλλ' ὅτι ἐν πολέμῳ μά-
χισθαι φησὶν ἐτάσει, καὶ ἐν πόλει αἶμα ἐν μάχῃ δύναι. Lo-
cus hic in posteriori parte paullum contortus, & for-
te male transpositus. Certe verus verborum ordo est,
ἢ γὰρ ἄλλ' ὅτι ἐν πολέμῳ μάχισθαι, καὶ ἐν πόλει αἶμα ἐν μά-
χισθαι δύναι, φησὶν ἐτάσει. Interpres non satis fideliter
hic egit. Verte, Nonne autem is (Parasitus) pri-
mum pransus exit in aciem, quemadmodum & Ulysses
censet? Etenim quem in bello pugnare, & quidem pri-
mo mane pugnare oporteat, epulis, ait, excipiet. For-
te scripsit quoque Noster φησὶν ἐτάσει, ait se epulis
excepturum. Verba Ulyssis, ad quae respicit Parasit-
us, puto haec esse in Homeri II. T. v. 160.

Ἀλλὰ πάσασθαι ὡς καὶ δούλος ἐπὶ τοῖς Ἀχαιοῖς
Σίτῃ & οἶνῳ τὸ μὲν εἶναι ἐστὶν ἄλλῃ.
Ὁ γὰρ ἀνὴρ πρῶτον ἡμῶν ἐς ἡμέρας καθάδυντα
Ἀχαιοῖς σίτοις δύναι, ὡς καὶ μάχισθαι.
Sed vesi jube velocibus in navibus Achivos
Pane & vino, hoc enim robur est & fortitudo.
Tom. II.

Neque enim vir toto die usque ad solem occidentem
Expers cibi poteris contra pugnare.

Huc faciunt verba Scholiastae Theocriti ad I. v. 51. καὶ
ἄλλοις πολέμῳ, πρῶτον ἐπὶ πόλεως, ὅπως τὴν πόλιν
ἔρπον, καὶ ἀπὸ τοῦ πόλεως ἐπὶ πόλεως, καὶ πάλιν πό-
λεως, ὁ δὲ ἀπὸ τοῦ πόλεως ἐπὶ πόλεως. Pugnare, summo
mane, primum panis comedebant, & meracum bibe-
bant, quo calidi & minime meticulosi forent; quod &
ἀπὸ τοῦ πόλεως appellatur.

1. Οὐ γὰρ, ἄλλ' Id est, non enim hoc solum faciet,
sed etiam, &c. Exempla quaerenda. f. G.

Ὁ γὰρ] (Sensus transponendo haec sananda putat;
sed addenda tantum vocula καὶ post ἐτάσει, unde ex-
cidit, quia eadem literae ipsius voculae sunt simul
illius verbi ultimae. Ita vero sensus erit: Nonne is
est? Imo quem in bello pugnare ait Ulysses, eum exci-
piet prius epulis, etiam si confestim a prima luce pugna-
re oporteat.) Periz. ad Ael. V. H. VIII. 12. Vid. Hom.
II. T. 162. & 230. Sed perturbata hic adeo sunt om-
nia, ut vix aditus pateat ad emendationem. Lego
tamen καὶ pro καὶ. M. du S.

Ὁ γὰρ ἄλλ' — φησὶ] Primo illud ἐστὶν ἄλλ' solo
Etenim reddidi: ut hoc pariter & multis aliis locis re-
cte factum ab interpretibus aliis. Nempe asseverationem
quandam habet ista particularum conjunctio,
quasi tu dicas, Non est aliter; sed. Et videtur haec

ἀλλ' ὃν ἐν πολέμῳ μάχεσθαι Φησιν ἐτίει, α
 ἢ εὐθὺς ἅμα ἔω μάχεσθαι δέοι· ἢ ὃν ἄλλοι στρατιῶν χρόνον ὑποδέξαι ὁ μὲν τις ἀκριβῶς ἀρμόζει τὸ κράνθ, ὁ δὲ Παράσιον ἐνδύει, ὁ δὲ αὐτὸ τὸ δεινὸν ὑποπύων τῷ πολέμῳ, τρέμει, β ἔτι δὲ ἐοίσει τότε μάλα Φαιδρῷ τῷ προσώπῳ, ἢ μὲν ἔξοδον εὐθὺς ἐν πρώτοις ἀφ' ἑαυτοῦ. ὁ δὲ τρέφει αὐτὸν ὅπως ὑποτίταται τῷ παρασίτῳ, καὶ αὐτὸν ὥσπερ ὁ Αἴας τὸ Τεύκρον ὑπο τῷ σάκῃ καλύπτει, ἢ τὸ βέλων ἀριμετρῶν, γυμνῶσας ἑαυτὸν, τῶτον σκέπτει. βύλει γὰρ ἐκείνον μᾶλλον σώζειν, ἢ ἑαυτόν.

Εἰ δὲ δὴ ἢ πῶς οἱ παρὰ τοῖς ἐν πολέμῳ, οὐκ ἂν ἐπ' αὐτῷ δῆπν ἔτε λοχαγὸς ἔτε στρατιώτης αἰχμυθεῖν, μεγάλῳ τε ὄντι νεκρῷ, καὶ ὥσπερ ἐν συμποσίῳ καλῶς κατακειμένῳ ὡς ἄξιόν γε φιλοσόφῳ νεκρὸν ἰδεῖν τετῶ παρακείμενον, ξηρὸν, ῥυπῶν, μακρὸν πωγῶν ἔχοντα, προεθνητότα τὸ μάχης, ἀδελφὴν ἀνθρώπων. τίς οὐκ ἂν κατὰ φρονήσσει ταύτης τὸ πόλεως, τὸς ὑπα-
 σπίζας αὐτῆς ἔτω κακοδαίμονας ὄρων, τίς δὲ οὐκ ἂν εἰκάσαι α χλωρὸς ἢ κομήτας ὄρων ἀνθρωπίσκους κειμένους, τὸ πόλιν ἀπο-
 ῥῆσαι συμμαχῶν, τὸς ἐν τῇ εἰρητῇ κα-
 κέργους ὀπιλῦσαι τῷ πολέμῳ; τοῖτοι μὲν ἐν πολέμῳ πρὸς ῥήτορας ἢ φιλοσόφους εἰσὶν ὁμοῖοι παρασίτοι.

lio pugnare jubet, eum etiam excipiet epulis, et si statim a lucis exortu pugnandum sit. Quoque tempore milites alii prae metu, alius quidem accurate aptat galeam, thoracem induit alius, alius ipsa belli metuenda suspicans tremit: eo tempore hic noster hilari vultu cibum capit, & post egressionem in primis statim pugnam capest: sed qui illum alit, altero stat ordine post Parasitum, quem ille ut Teucrum Ajax suo clypeo occultat, emissisque telis, suo nudato corpore, hunc tegit, quippe qui hunc potius quam se servare cupiat.

50. Si vero cadat etiam in praeflio Parasitus, non sane illius *interfecti* neque ductorem ordinis, neque militem pudeat, magnae nempe corporis, & sicut in convivio pulchre jacentis. Et operae pretium est juxta jacens videre Philosophi cadaver aridum, squalidum, longam habens barbula, jam ante pugnam demortuum, imbecillum homuncionem. Quis non contemnat eam civitatem, propugnatores illius ita miseros si videat? Quis vero non conjiciat pallidos & comatos homunciones si jacentes videat, civitatem auxiliis egentem maleficos de carcere belli causa solvisse? Tales quidem in obello ad Philosophos & oratores comparati sunt Parasiti.

51. In

α Καὶ] Forfan Καὶ. conjiciebat Gues. etiam Gesn. Nil mut. Edd. δ Χλωρὸς] Χλωρὸς male Ht. & 2.

β Οὐτὸς δ] Οὐτὸς δ emendat Gesn. γ Ἰπποκρίτης]

20. Ὡς ἄξιόν γε] Εἰρητῆς. V.

supplendi ratio commodior breviorque illa altera, quam scrupulosa nimis diligentia ex ipso orationis contextu eruere docet Devarius. Deinde non puto opus esse illa, quam suadebat vir doctus, verborum transpositione, sed ut immutato tantum apice pro ἢ πῶς legamus καὶ ἐν πολέμῳ. Est quasi gradatio: quem pugnare jubet Ulysses, eum vult antea cibum capere, adque etiam si summo mane in pugnam eundum sit, ubi alias cibi tempus non est. Huc pertinet apud Ho-

μενται πρόπαν ἡμῶν κ. τ. λ.

Ὁὐ γὰρ ἀλλ'] Recte Cl. Gesn. simpliciter *atenim* significare ait. Conf. Fab. Ep. L. 2. f. ad Aristoph. Eccles. v. 386. Et Cl. Jans. ad Vir. Aen. 5. 6. No. 76.

J. F. R.

2. Ὡς ἐν πολέμῳ μάχεσθαι Φησιν] Glossema videtur. F. G. Et ego mallet abesse; tum enim minus perplexa erit oratio.

J. F. R.

3. Καὶ εὐθὺς] Lego καὶ εὐθὺς. F. G. Idque omnino

re-

51. In pace vero tantum mihi videtur Parasitorum ars Philosophiae praestare, quantum ipsa pax bello. Ac primo, si vis, consideremus loca pacis. TYCH. Non-3 dum intelligo, quid hoc sibi velit. Videamus tamen. PAR. Nonne igitur forum, & judicia, & palaestras, & gymnasia, & venationes, & coenationes, loca urbis dixerim? TYCH. Omnino. PAR. Igitur Parasitus in forum quidem & ad judicia non accedit, quod, puto, sycophantis omnia illa loca magis conveniunt, & quod nihil moderatum fieri in his solet. At Palaestras & gymnasia, & convivia persequitur, & ornat solus ipse. Quandoquidem quis in palaestra Philosophus aut Rhetor exutus cum Parasiti corpore conferri mereatur? aut quis horum in gymnasio visus, non dedecus potius loci est? Etiam in solitudine nemo horum subsistat occurrentem feram: at Parasitus invadentes manet, & facile excipit, coenarum meditatione edoctus illas contemnere: & neque cervus illum neque horridus aper percellit: sed etiam si aper dentem in illum acuat, contra in aprum acuit Parasitus. Nam lepores magis ipsis canibus persequitur. In convivio autem Parasito quis certare audeat, sive jo- canti sive edenti? Uter magis exhilarare

Ἐν εἰρήνῃ δὲ τοσούτων μοι δοκεῖ ἡ ἀγαθὴν παρασιτικὴ φιλοσοφίας, ὅσον αὐτῇ ἡ εἰρήνη πολέμου. καὶ πρῶτον, εἰ δοκεῖ, σκοπήμεν τὰ τῆς εἰρήνης χωρία. ΤΥΧ. Οὐκ ἔστι ξυνήμι ὅ, τι τὸ τόπος βέλει, σκοπήμεν δὲ ὁμῶς. ΠΑΡ. Οὐκ ἔστι ἀγορὰν, καὶ δικαστήρια, καὶ παλαίστρας, καὶ γυμνάσια, καὶ κυνηγέσια, καὶ συμπόσια ἔγωγε φαίνομαι ἀποβλέψας χωρία; ΤΥΧ. Πάνυ μὲν οὖν. ΠΑΡ. Ὁ τοίνυν πρῶτος εἰς ἀγορὰν μὲν καὶ δικαστήρια καὶ πάρευσιν, ὅτι, οἶμαι, τοῖς συκοφάνταις πάντα τὰ χωρία ταῦτα μᾶλλον προσήκει, καὶ ὅτι ἔστιν ἐν μέτρον ὅτι τῇ ἐν τέτοις γιγνομένην τὰς δὲ παλαίστρας, καὶ τὰ γυμνάσια, καὶ τὰ συμπόσια δίδωκε, καὶ κοσμεῖ μόνος ἑστῶς. ἐπεὶ τίς ἐν παλαίστρᾳ φιλόσοφος, ἢ ῥήτωρ ἀποδύς, ἀξίως συγκριθῆναι παρασίτῳ τῷ σώματι; ἢ τίς οὐκ ἐν γυμνασίῳ τέτων ὀφθαίς, ὅτε αἰχμήν τῷ χωρίῳ μᾶλλον ὅτι; καὶ μὴν ἐν ἐρημίᾳ τέτων ὀφθαίς ἀνὴρ πρῶτος θηρίον ὁμῶς ἰόν· ὁ δὲ πρῶτος αὐτὰ τε ὀδόντα ἰδὼν, καὶ δέχεσθαι ῥαδίως, μεμεληπὼς αὐτῇ ἐν τοῖς σθένεσσι καὶ ἀφροσύνῃ καὶ ἑστῶς ἑλαφῶς, ὅτε οὗς αὐτὸν ἐκπλήθει πεφρικώς, ἀλλὰ καὶ ἐπ' αὐτὸν ὁ οὗς τὸ ὀδόντα θήγῃ, καὶ ὁ πρῶτος ὅτι τὸ σὺν ἀντιθήγῃ. τὸς μὲν γὰρ λαγὼς δίδωκε μᾶλλον τῇ κυνῶν. ἐν δὲ δὴ συμποσίῳ; τίς ἀνὴρ καὶ ἀμιλλήσας παρασίτῳ, ἢ τοῖς παίζοντι, ἢ ἐοδόντι; τίς δ' ἀνὴρ μᾶλλον

58. Ἀντιθέγει] Ἀλλὰ ἐ λείπει ἀντιβρυχίαν; ἢ ἐ λυκοῖ ἀνταρτίαν. * αἰξ; τοῦτο μοι λέγῃ. V.

Ἀντιθέγει] Οὐκ εἶδ' ὅπως οὐκ εἴπε, καὶ πρὸς λείπει ἀντιβρυχίαν καὶ πρὸς λύκοι ἀνταρτίαν. G.

* Αἰξ] Λύρα V. pro quo αἰξ in Impressis repositum. Melius Coll. G. Sed neuter siles Lucianus cepit. M. du S.

reciperem, si vel una Ed. praeciret. Et parum absuit quin vel iis invitis sic dedissem. J.F.R. 11. Ὡς περὶ ὁ Αἰξ] Hom. Il. Θ. 272. M. du S. 20. Ὡς ἔξιν γὰρ φιλοσόφῳ κυνὸν ἰδὼν] Aliter videntur legisse interpretes, dum reddunt adeo ut indignum sit facinus, aut certe intelligunt aliter. In quo dubito an audiendi sint, & non potius Lucianum intelligere debeamus, ac si dicat, adeo ut sit operæ pretium, ut mereatur & dignum sit huic adjacens philosophi cadaver adspici, ob maximam inde exstir-

ram diversitatem. J.G. Ibid. Ἀξίον γὰρ] Εἰρηκῶς dictum videtur, κατ' ἀντιθέσιν. F.G. 24. Ἰπποκρίτης] (Forlan ὁμοειπῶν.) Anon. M. du S. 59. Ἐν δὲ δὴ] Amant δὲ & δὴ etiam sic jungere Alciphr. & Longus. Vid. hunc Pass. 2. p. 41. illum I. Ep. 30. p. 126. & alibi. J.F.R. 60. Τίς δὲ ἐ] [Et καὶ ita post ἀνὴρ Phalar. epist. 38. ὅτι πᾶσι δὲ ἐκπύδω. Ne plura ex Nostro addam. J.F.R. 70. Ἐκὼν

λοι εὐφράσαι τῆς συμπότας; πότερον πῶς
ἔτ' ἄδων καὶ σκώπων, ἢ ἀνθρωπῶ μὴ
γαλῶν, ἐν τριβωνίᾳ κείμενον, εἰς γῆν ὄρων,
ἔσθ' ὅπ' ἐνέθ' ἔχ' ἐκ συμποσίου ἤκων; 65
καὶ ἔμοι γε δοκεῖ, ἐν συμποσίῳ φιλοσοφῶ
τοιοῦτον εἶναι, οἷον ἐν βαλανείᾳ κύων.

Φέρε δὴ ταῦτα ἀφέντες, ἐπ' αὐτὸν ἡδὴ
βαδίζωμεν τὴ βίον τῷ παρασίτῳ, σκοπῶν-
τες ἅμα, καὶ παραβάλλοντες ἑκάινω. πρῶτον
τοῖν τοῖον ἴδι τις ἀνὴρ τῷ μὴ φιλοσοφῶντι
δόξης καὶ αἰσχροφρονέοντα, καὶ ἔδεν μέλον αὐτῷ,
ὡς οἱ ἀνθρώποι οἶον. 70. Ὡς ῥήτορας δὲ καὶ
φιλοσόφους εὗροι τις ἀνὴρ, ὅτι τῶν ἀλλὰ πᾶν-
τας, ὑπὸ τύφῃ καὶ δόξης τριβέοντας. καὶ ἐγὼ
δόξης μόνον, ἀλλὰ καὶ ὁ τέττι ἀίχλιον εἶναι,
ὑπὸ δαγυρίῳ. καὶ ὁ μὴ φιλοσοφῶν ἔτι
πρὸς δαγυρίον, ὡς ὅτε ἀνὴρ τις ἔδεν πρὸς
τὰς ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψαλίδας ἀμελῶς ἔχου,
καὶ ἔδεν αὐτῷ δοκεῖ ἀφαιρεῖν τὸ χρυσίον
τῷ πυρός. οἱ γὰρ μὴ ῥήτορες, καὶ ὁ δεινότη-
τόν ἔστι, καὶ οἱ φιλοσοφεῖν φάσκοιτες, πρὸς
αὐτὰ ἔτι ἀφαιρεῖ κακοδαίμονως, ὥστε
μάλιστα νῦν εὐδοκίμεντων φιλοσόφων (ὡς
μὴ γὰρ ῥητόρων τί δεῖ λέγειν;) ὁ μὴ δικά-
ζων δίκην δόροις ἐπ' αὐτῇ ἐάλω. 80. ἀλλὰ
δε μὲν οὖν σοφιστεύων εἰσπράττει. τῆς μαν-

convivas poterit? hic ne tandem canens &
dicteria jaciens, an homo ridens nunquam,
in palliolo accumbens, dejecto vultu, ut
qui ad funus venerit, non ad convivium?
Ac mea sententia tale quid in coena Philo-
sophus, quale canis in balneo.

52. Sed age his relictis, ad ipsam jam
vitam Parasiti veniamus, ita ut istorum si-
mul vitam inspiciamus & comparemus. Pri-
mo igitur Parasitum gloriae contemptorem
semper videas, neque curae ipsi esse, quid
homines sentiant. Circa Rhetores autem ac
Philosophos invenias, non quosdam, sed
omnes, a superbia & gloria conteri, & non
a gloria solum, sed quod turpius illo est,
a pecunia. Ac Parasitus quidem ad pecu-
niam ita affectus est, ut vix aliquis sparfos
per litora calculos negligentius habeat; ne-
que quidquam ipsi videtur iater pecuniam
atque ignem interesse. Verum enim vero
Rhetores, &, quod indignius est, illi,
qui philosophari se dicunt, ad eadem infeli-
citer adeo animati sunt, ut e numero Phi-
losophorum, qui maxime jam celebrantur
(de Rhetoribus enim quid attinet dicere?)
alius, dum res judicat, corruptionis mu-
nerum damnatus sit; alius mercedem argu-
tia.

a. Ἐκείνῳ] Recopi ex J. Ἐκείνῳ cett. b. Τούτῳ] Non adest in Fl. c. Ὡς] Τί ἂν J. & marg. At. d. Οἷον
ταί] Οἷονταί J. e. Ἀλλὰ — μανθάνωντα] Integer hic versus deest in Fl.

72. Δόξης καὶ αἰσχροφρονέοντα] Οὔτω εἰς χεῖρας λαμβάνει δόξης καὶ αἰσχροφρονέοντα, ὡς τῷ βαδίζοντι πλατύνειν V. (καλυπνύμενοι C.)

70. Ἐκείνῳ] Ἐκείνῳ conjiciebat Gesn. Favet huic
conjecturae lectio Junianae; ex qua, si opus foret,
illud facile conficiat. Nimirum retulit ἐκείνῳ ad phi-
losophos, quibus jam comparatum it parasitos. Ve-
rum quum τὴ βίον τῷ παρασίτῳ praemittatur, recte jam
procedit, se hanc vitam esse comparaturum ἐκείνῳ scil.
ἀφ' ἧς φιλοσοφῶν εἰς πτόν. Interim bene vidit Cl.
Gesn. vulgatam minus recte habere, & nisi Jun. suc-
currisset, ἐκείνῳ scil. φιλοσόφῳ βίον, recipi potuisset.

J. F. R.

73. Οἷονταί. πρὸς ῥήτορας] Erat, eum non videren-
tur haec sana esse. Legendum putabam ὡς οἱ ἀνθρω-
ποι αἰσχροφρονέοντα. ῥήτορας δὲ καὶ τ. λ. Sed in viam me
reducere, quae deinde sequuntur, εἰς τοὺς δὲ ἂν εἰς μόνον
ταῦτα πρὸς τοὺς, ἀλλὰ εἰς ἄλλα πρὸς.

J. M. G.

Ibid. Πρὸς] Corruptum hunc locum arbitror. Vide
tamen initio c. 53.

M. du S.

78. Πρὸς τὰς ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψαλίδα] Sic in Tim. §.
56. ἔδεν τιμωριώτερον ἢ ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψαλίδα. Tangit
finem hujus dissertationis Long. lib. 4. ποιμὴν. Liban.
Paraf.

J. B.

83. Ὡς ἔτι μάλιστα νῦν εὐδοκίμεντων φιλοσόφων (πρὸς
ἧς ῥητόρων τί δεῖ λέγειν;) ὁ μὴ δικάζων δίκην δόροις ἐπ'
αὐτῇ ἐάλω] Sic concipiendus hic locus, ut egregie di-
stinguitur in editione Basileensi, & versio simplex op-
time satisfaciunt omittis illis ineptiis, quas abunde ni-
mis adjiciunt interpretes. Verte. ita ut celeberrimo-
rum hoc tempore philosophorum (nam de rhetoribus quid
opus est dicere? qui scilicet in foro & causis habitant,
quod philosophus non promittit, & ideo absurdus sit,
quod

merum a discensibus exigit; alius pro suo convictu mercedem a rege & ipse, nihil erubescens poscat. Propter hanc fenex jam vir adhuc peregrinatur, & mercede, ut Indus aliquis aut Scythia captivus, operam locat: nec ipsum quoque nomen erubescit, mercedem esse nimirum, quod accipit.

53. Invenias autem non haec modo circa istos, sed perturbationes etiam alias, tristitias, ut hoc utar, & iras, & invidias, & omnis generis cupiditates. Verum Parasitus extra haec omnia est. Neque enim irascitur, ob malorum tolerantiam, & quia nec est cui irascatur. Si vero etiam indignetur aliquando, ira illius difficile aut triste nihil quidquam efficit, sed risum potius. Sic exhilarat, quibuscum versatur, ipse quidem tristitia minime omnium afficitur: hanc ipsi commoditatem parante arte sua atque largiente, ut non habeat quod doleat. Neque enim opes illi sunt, neque domus, neque servus, neque uxor, neque liberi, quibus pereuntibus omnino tristitia affici, qui illa habeat, necesse est, cum tamen soleant interire. Sed neque gloriae cupidus est, neque opum, neque formosi cujusquam.

54. TYCH. Verum, Simo, victus penuria angit illum probabile est. PAR. Igno-

τάσις. ὁ δὲ πρὸς τὴν βασιλείαν ὑπὲρ τῆς συνείας ὁμοίως μισθὸν αἰτεῖ, καὶ οὐκ αἰσχροχύνει. 8 ἔτι πρεσβύτης αὐτῆς ἀλφ' τὸ το σποδμηεῖ, καὶ μισθοφορεῖ, καθάπερ Ἰνδὸς ἢ Σκυθὴς αἰχμάλωτος. καὶ ἐδὲ αὐτὸ τὸ ὄνομα αἰσχροχύνει, ὅτι μισθὸς, ὃ λαμβάνει.

Εὐροῖς δ' ἀν' ἐ μόνον ταῦτα πρὸς τούτοις, 9 ἀλλὰ καὶ ἄλλα πάλιν οἷον λύπας, καὶ ὀργὰς, καὶ φθόνους, καὶ παντοίας ἐπιθυμίας. ὁ γὰρ μὴν πρὸς αὐτοὺς ἔξω τούτων ὅτι ἀπαντῶν ἔτε γὰρ ὀργίζε' δι' ἀπεξικασίαν, καὶ ὅτι οὐκ ἔστιν αὐτῷ ὅτ' ὀργισθεῖν. καὶ εἰ ἰαγανακτήσειε δὲ ποτε, ἡ ὀργὴ αὐτῆς χαλεπὸν μὲν, ἐδὲ σκυθρωπὸν ἐδὲν ἀπεργάζε', πᾶλλον δὲ γέλωτα, καὶ εὐφραίνει τὸς ξυνοῦτας. λυπεῖται γὰρ μὴν ἥμισυ πάντων, τῷ 5 τοῦ τέχνης παρασκευαζέσθαι αὐτῷ, καὶ χαρίζομένῃς, μὴ ἔχειν ὑπὲρ ὅτ' ὑπὸ λυπηθείη. ἔτε γὰρ χρήματα ὅτι αὐτῷ, ἔτε οἶκος, ἔτε οἰκίτης, ἔτε γυνή, ἔτε παῖδες, ἂν ἀφαιρουμένων ἑκάστης ἀνάγκη ὅτι 10 λυπεῖται ὅτι ἔχουσα αὐτὰ, (ἐπεὶ ταῦτα σπόλλυν) ὁπιθυμεῖ δὲ ἔτε δόξης, ἔτε χρημάτων, ἀλλ' ἐδὲ ὁραῖς τινός.

ΤΥΧ. Ἀλλ', ὦ Σίμων, εἰκὸς γὰρ ἐν δία τροφῆς λυπηθῆναι αὐτόν. ΠΑΡ. Ἀγνοεῖς,

[Ὁμοίως] Et hoc deest in Fl. g. [Εἰ τι.] Et τι. f. & marg. As. h. [ὅτι μισθός] Omisit N. i. [Εξω] [Εξω] h. k. [πάντας] Πάντα marg. A1W. non male.

92. Καὶ ἐδὲ αὐτὸ τὸ ὄνομα] Οὐκ ἔστι μισθός. V.

quod dicit) alius quidem in causa sedens ut iudex, in largitione fuerit deprehensus, alius vero &c. J.G.

84. Φιλοσόφῳ * πρὸς] Hic defunt nonnulla. F.G. Non credo, neque Gronov. neque Gesnerus credidere. Quare distinctionem tantum Gronovianam sum secutus, abundantia commata delendo, & interrogandi notam addendo: sensusque adparet satis planus. J.F.R.

87. Εἰσπράττει] Liban. Ep. 20. f. τὸ γὰρ χρῆμα εἰσπράττειν μὲν, εἰσπράττειν δὲ πρὸς τὴν λαοκρατίαν τὴν τῶν. Alciphron. III. Ep. 21. f. πρὸς τὴν λαοκρατίαν εἰσπράττειν. Verum haec alia est constructio. At ille duplex accusat. εἰσπράττει μισθὸν τοῖς βασιλεύουσιν etiam recte se habet; nam & sic Arrian. Exp. Alex. 2. c. 1. f. χρήματα τε εἰσπράττει τοῖς Μεγαλταῖς. Μεγαλταῖς pecuniam imperant. Dion. Hal. X. p. m. 640. pr. [ἀν-

πρὸς] — τὸ Σαβίνοισι ἰδὲ εἰσπράττειν ἀρχὴν ἐ πρὸς. Appianus — Sabianorum genti imperium & dominatum vindicans. J.F.R.

90. Εἰ τι] Sic Ed. f. Reliquae ἰτι. Neutrum admodum placet. Scribe tantum α'. Hic autem Apollonium petit, de quo vid. Διων. c. 31. & quae ibi sunt annotata. M. du S.

9. Πάντως] Quod orae Ald. Wessal. adscriptum est πᾶσα, Luciani stilo admodum est conveniens. Saepe enim ait πᾶσα ἀνάγκη, ut Hermot. c. 27. f. ac 39. pr. Nec non hoc Dial. Pans. c. 12. & 39. m. &c. Item Eriph. Man. c. 29. alique. Sed quia & alterum bonum, nihil propter unum Codicem immutarim. J.F.R.

10. [Επεὶ ταῦτα σπόλλυν]] Haec etiam male habent.

M. du S.

34. Οὐκ

εἰς, ὃ Τυχιάδῃ, ὅτι ἐξ ἀρχῆς ἐδὲ πα-
 ράσιτος ἔστιν ἔτι, ὅστις ἀπορεῖ τροφῆς.
 ἐδὲ γὰρ ἀνδρεῖος ἀπορία ἀνδρίας ἔστιν ἀν-
 δρεῖος, ἐδὲ φρόνιμος ἀπορία φρονῶν ἔστι
 φρόνιμος. ἄλλως γε ἔτε παρὰσιτος ἀν-
 εἴη. πρὸς αὐτῷ δὲ ἡμῖν παρὰσιτος ζητεῖν
 ὄντος, ἐχὶ μὴ ὄντος. εἰ δὲ μὴ ὁ ἀνδρεῖος
 ἄλλως ἢ παρὰσιτος ἀνδρείότητος, καὶ ὁ
 φρόνιμος παρὰσιτος φρονήσεως, καὶ ὁ πα-
 ράσιτος δὲ παρὰσιτος τῷ παρὰσιτεῖν πα-
 ράσιτος ἔσται. ὥς εἴγε τῆτο μὴ ὑπάρχει
 αὐτῷ, παρὰσιτος ἄλλος τινος, καὶ ἐχὶ παρὰσι-
 τος, ζητήσομεν. ΤΥΧ. Οὐκ ἔστιν ἐδεσπό-
 σιτος παρὰσιτος τροφῆς; ΠΑΡ. Ἐοι-
 κεν ὥς ἔστι ὅτι τῆτο, ἔτι ἐπ' ἄλλῳ
 ἔστι ὅτε λυπηθεῖν αὐτόν.

Καὶ μὴν καὶ πάντες οὐκ φιλόσοφοι, καὶ
 ῥήτορες φοβῶνται μάλιστα τὴν γέ τοι πλεί-
 ον αὐτῶν εὐροί τις ἀνὴρ μὴ ἐξυλὴ προϊόν-
 τας. οὐκ ἀνδρῶν, εἰ μὴ ἐφοβῶντο, ἀ-
 πλισμῶν, καὶ τὰς θυράς δὲ μάλα ἐρρω-
 μῶς ἀποκλείοντες, μή τις ἄρα νύκτωρ
 ἐπιβλεῦσεν αὐτοῖς διδόντας. ὁ δὲ τὴν θύ-
 ραν τῷ δαματίῳ προσέβηκεν εἰς καὶ τῆτο,
 ὥς μὴ ὑπὸ ἀνέμου ἀνοιχθεῖν. γενόμενος δὲ
 φόβος νύκτωρ, ἐδὲν τι μᾶλλον θαυμάζεται,
 ἢ μὴ γενόμενος. καὶ δι' ἐρημίας δὲ ἀπὸν,
 ἀνευ ξίφους ὁδεύει, φοβεῖται γὰρ ἐδὲν ἐδαμῆ.
 φιλόσοφος δὲ πολλάκις εἶδον ἐγὼ, ἐδὲν

gras, Tychiade, illum omnino Parasitum
 non esse, cibo qui indigeat. Neque enim
 fortis, cum abest ab illo fortitudo, fortis
 est, neque prudens, cum destituitur pru-
 dentia, est prudens. Alioquin enim neque
 Parasitus fuerit. Propositum vero nobis est
 quaerere de eo qui Parasitus est, non de eo
 qui non est. Si vero fortis non aliter quam
 praesente fortitudine, & prudens prudentia
 praesente; etiam Parasitus praesente para-
 standi facultate Parasitus censetur: adeo ut
 nisi hoc in illo fuerit, de alio, nec jam de
 parasito, quaeramus. TYCH. Ergo nun-
 quam cibi copiam non habebit Parasitus?
 PAR. Sic videtur. Itaque neque hac re,
 neque alia ulla est ut doleat.

55. Jam Philosophi simul omnes & Rhe-
 tores maxime timent. Plerosque certe il-
 lorum cum clava prodire videas, non arma-
 tos nempe, nisi metuerent: etiam januas
 firmiter occludere, timentes igitur, ne quis
 noctu sibi insidietur. At hic januam obdit
 conclavi, temere hoc quoque, ne aperia-
 tur a vento. Strepitus vero si noctu ex-
 oriatur, nihilo movetur magis; quam si
 non ortus esset. Et si per desertum eat,
 sine gladio iter facit. Nihil enim usquam
 metuit. Philosophos autem saepe ego vidi,
 te-

a Οὐδὲν ποί. Οὐδὲν Fl. b Διδόντας] Διδόντας Edd. priores male.

34. Οὐκ ἀνδρῶν εἰ μὴ ἐφοβῶντο ἀπλισμῶν.] Philo-
 sophos, ait, plurimos cum baculo prodeuntes inve-
 nias, οὐκ ἀνδρῶν, εἰ μὴ ἐφοβῶντο, ἀπλισμῶν, i.e. qui
 sane non ita armati essent, nisi timerent. Somniavit
 Interpres, dum haec verba reddidit: quod non face-
 rent, nisi armatos metuerent. Vides voculas οὐκ ἀν-
 δρῶν sic nihil habere quo referantur, quae certissime
 referri debent ad τὸ, ἀπλισμῶν, cum quo partici-
 pio non jungendum verbum ἐφοβῶντο, quod absolute
 hic ponitur, ut paulo ante de iisdem dixerat, φοβῶν-
 ται μάλιστα. Haec L. Bos in Obs. Crit. p. 78. Quare
 commatibus additis, quae in Edd. aberant, lectori
 succurrere non dubitavi. Cl. Gesn. errorem pristinae
 versionis correxit sponte, quod non opus erit ubique

monere.

37. Διδόντας] Miror nihil hic varietatis quaesivisse,
 nihil emendasse Solanum, quum διδόντας legeret, quod
 qui cum proxime nexis προϊόντας & ἀποκλείοντας stare
 possit, nemo exponet aut propugnabit; quare Edd.
 excussis, tamen vel iis invitis ita dedi. Florentina eo-
 dem vitio laborat; sed quia posterior syllaba per com-
 pendium in ea est exarata, quod in Mss. similiter fieri
 amat, facile erroris origo detegitur.

61. Ἀπολογία] Socratis Apologiam scripsere inter
 alios Plato & Xen. Reliqui suas quisque, quarum ex-
 tant etiamnum quaedam.

66. Τινι] Τινι adscripsi. Gesn. Et quia τινι, quoque
 sic habet, forsitan praestaret sic edere; quia aliquantulum

telis instructos, cum nihil usquam esset metuendum. Clavas enim habent, etiam cum in balneum eunt aut ad prandium.

56. Porro Parasitum nemo accuset adulterii, aut de vi, aut raptus, aut cujuscunque simpliciter criminis. Nam talis quidem Parasitus non fuerit, sed ipse se injuria afficiat. Itaque si forte adulterium committat, simul cum injuria nomen etiam injuriae recipit. Quemadmodum vero malus non hoc inde habet, ut sit bonus, sed ut improbus: sic, puto, Parasitus, si quid sceleris committat, ipsum hoc quod est, amittit, id vero, quod commisit, suscipit. Scelera vero talia Oratorum & Philosophorum plurima non nostra modo aetate patrata ab illis novimus, sed relicta etiam in libris monumenta male ab illis factorum habemus. Nam defensio exstat Socratis & Aeschini, & Hyperidis, & Demosthenis, & plerorumque fere Rhetorum ac Sapientium: Parasiti vero non exstat defensio, neque potest quisquam memorare litem Parasito intentatam.

57. TYCH. Sed per Jovem vita quidem Parasiti melior forte Rhetorum & Philosophorum vita: at mors miserior? PAR. Quin contra eo multo beator. Philosophos enim novimus, aut omnes, aut pterosque cer-

οντες δεινῶς, τόξα ἐνεσκευασμένους. ἔχουσι δὲ καὶ βαλανεύων ἀπιόντες, καὶ ἐπὶ ἄριστον.

Παρασίτης μὲντοι εὐδὲς ἔχει κατηγορήσασθαι μοιχείαν, ἢ βίαν, ἢ ἀρπαγὴν, ἢ ἄλλο τι ἀδίκημα ἁπλῶς· ἐπεὶ ὁ γε τοιοῦτος οὐκ ἔστιν εἴη ὁδοῖται, ἀλλ' ἐαυτὸν ἐκείνῳ ἀδικεῖ. ὥς· εἰ μοιχῶσας τύχοι, ἅμα τῷ ἀδικήματι καὶ τέτομα μεταλαμβάνει τῷ ἀδικήματι. ὥς· ὁ δὲ ὁ κακὸς, εἰ τὸ ἀγαθὸς ἀλλὰ φαυλὸς εἶναι λαμβάνει, ἕτως· εἰ δὲ ὁ κακὸς, εἰάν τι ἀδικῇ, αὐτὸ τὸ τέτο· ὥς· ὅτι, ἀποβάλλει, ἀναλαμβάνει· καὶ φιλοσόφων ἄφθονα εἰ μόνον ἴσμεν αὐτοῖς γεγνηότα καθ' ἡμᾶς, ἀλλὰ καὶ τοῖς βιβλίοις ἀπολειμμένα ὑπομνήματα ἔχομεν, ὅν ἡδίκησαν. ἀπολογία μὲν γὰρ Σωκράτους ἔστι, καὶ Αἰσχίνου, καὶ Ὑπερίδου, καὶ Δημοσθένους, καὶ τῶν πλείων σχεδὸν τι ρητόρων, καὶ σοφῶν· παρασίτης δὲ οὐκ ἔστιν ἀπολογία, ὅθεν ἔχει τις εἰπεῖν δίκην πρὸς παρασίτον· τινὲς γεγραμμένην.

ΤΥΧ. Ἀλλὰ, καὶ Δία, ὁ μὲν βίῃ τῷ παρασίτῳ κρείττων ἔστι τῶν ρητόρων καὶ τῶν φιλοσόφων· ὁ δὲ θάνατος φαυλότερος· ΠΑΡ. Πάνυ μὲν ἐν τῇναντίον ὡς πολλὸν εὐδαιμονέστερος. φιλοσόφος μὲν γὰρ ἴσμεν ἀπάσας, ἢ τὰς πλείους, κακὸς κακῶς, ἀπο-

c. Εὐδὲς] Εὐαὐτὸν ὁρᾷ Αἰ. d. Δὲ ὁ κακὸς] Non habet haec tria Fl. Sed pro εἰ τὸ ἀγ. scribit τὸ οὐκ ἀγαθός. marg. Αἰ. etiam ὡς τὸ οὐκ ἀγαθός. Sed hoc ex eadem sumit, credo, ut saepe. e. Τινὲ] Τινὲ Fl. cum accent. Τινὲ cett. Τινὲ γ. sola. f. ΤΥΧ.] Deest hic nomen personae in Fl. g. ΠΑΡ.] Et hanc pers. omitt. Fl.

65. Οὐδ' ἔχει τις ἐπὶ δίκην] Εὐταλοῦς & παραγραμμοῦ τίς δική; τίς γὰρ κατὰ νόμον· ἀπολογία] γραφή; γ.

* Ἀπολογία] Lego ὑπομνήματα. Αἰ. du. 3.

ambiguum τινὲ pro ὡς τινὲς, quando adjungitur ejusmodi verbo quod etiam dativum post se amat, ut pluribus demonstravi in libro de Ambig. Tit. Dativ. Nam scriptum, dictum est mihi, pro a me, ambiguitate non caret. Verum quia πρὸς παρόντων additur, satis patet sententiam, nunquam a quoquam scriptam dictam adversus parasitum, ideoque vulgatam non mutavi: nec testimoniis egere potem, dativum etiam

Graecis ita additum verbis passivis personam agentem notare; alioqui adferrem hoc Diod. Sic. IV. 1. εἰρηται· ἡμῶν ἐν ταῖς προσημασίαις βίβλοις, Dictum est a nobis· &c. Herodian I. 2. 9. ὅσα μὲν ἐν ταῖς πύκταις ἀποδείξαι. Nostrium Jov. Trag. c. 7. pr. ἀριστὰ κενεκεταῖ σοι, &c. similia ubique obvia. F. F. R.

72. Καὶ τοὺς κακῶς ἀποβαίνοντας] Amant & Graeci hujusmodi repetitiones adverbii cognati. Aristoph. Pl. v. 65.

ὑποθανόντας, τὸς μὲν ἐκ καλαδίκης ἐλαυνόμε-
 νας ὅτι τοῖς μεγίστοις ἀδικήμασι, Φαρμά-
 κῳ τὸς δὲ καλαπρηδόντας τὸ σῶμα ἄπαρ-
 τὸς δὲ ἀπὸ δυσερίας ἢ Φθίνουσας, τὸς
 δὲ Φυγόντας. παρασίτε δὲ θάνατον ἑδύς
 ἔχει τοῦτον εἰπεῖν, ἀλλὰ τὸ εὐδαιμονέστα-
 τον, φαγόντων ἢ πινόντων. εἰ δὲ τις ἢ
 δοκεῖ βιαίῳ τέλει ἐλευθέρησθαι θανάτῳ, ἢ ἀπ-
 ἐκτῆσας ἀπέθανε.

ΤΥΧ. Ταῦτα μὲν ἱκανῶς διημήλλησαι
 σοὶ τὰ πρὸς τὴν φιλοσόφου ὑπὲρ τῶ
 παρασίτου. λοιπὸν δὲ εἰ καλὸν ἢ λυσιτελεῖν
 ἐστὶ τὸ κτῆμα τῷ τῷ τρέφοντι, πωρῶ
 λέγειν. ἐμοὶ μὲν γὰρ δοκεῖ ὡς εὖ εὐεργετῶν-
 τες ἢ χαρίζομενοι τρέφειν αὐτὸς οἱ πλε-
 οῖσι, ἢ εἶναι τῷ αἰσχύνη τῷ τρεφομένῳ.
 ΠΑΡ. Ὡς ἡλίθιά γέ σοι, ὦ Τυχιάδη,
 ταῦτα, εἰ μὴ δύνασαι γινώσκειν ὅτι πλε-
 οῖσι ἀνῆς; εἰ ἢ τὸ ἴγυς χρυσίον ἔχει,
 μόνῳ ἐδύων, πένης ἔσθι, ἢ πρῶτον ἀνευ
 παρασίτου, πτωχὸς δοκεῖ, ἢ ὡς εὖ στρα-
 τιώτης χωρὶς ὅπλων ἀτιμότερος, ἢ ἐδύς
 ἀνευ πορφύρας, ἢ ἵππου ἀνευ φαλάγγος,
 ἔγωγε ἢ πλεοῖσι ἀνευ παρασίτου ταπει-
 νὸς τις ἢ εὐτελής φαίνεται. ἢ μὴν ὁ μὲν πλε-

te, male malos periisse; alios de sententia
 judicium, maximorum criminum damnatos,
 75 veneno; alios toto corpore combustos; a-
 lios ex urinae difficultate interiisse, alios in
 exilio: Parasiti autem mortem id genus ne-
 mo dixerit, sed beatissimam edentis ac bi-
 bentis. Si quis vero etiam violenta mor-
 80 te videatur finisse, ille cruditate mor-
 tuus est.

§8. TYCH. Satis tibi hoc contra Phi-
 losophos pro Parasito certatum certamen
 est. Superest ut dicere coneris, An etiam
 85 honesta atque utilis alenti sit ista possessio?
 Nam mihi videntur tanquam a patronis, &
 liberalitate quadam pasci a divitibus, id
 ipsum autem pudori esse ei qui sic pascitur.
 P A R. Quam puerilis esses, Tychiade, si
 90 non posses intelligere, virum divitem, si
 vel Gygis haberet aurum, solus si cibum
 capiat, pauperem esse; & si progrediatur
 in publicum sine parasito, mendicum vide-
 ri. Et quemadmodum miles sine armis eo
 95 contemptior, & vestis sine purpura, & sine
 phaleris equus, sic etiam dives sine Parasito
 , humilis homo vilisque videtur. Quin
 or-

a Φθίνουσας] Sic Edd. Φθίνουσ. vult Gesn. b Ἀπεκτῆσας] Sic Edd. quas monitu Cl. Westermii sequor. Ἀπε-
 κτῆσας ευολανς dederat Cl. Gesner. c τὸ παρασίτου] τὴν παρασίτου J. & V. d ἴγυς] Sic Edd. orn. habere
 potat Solan.

74. * Φαρμάκῳ] Ὡς Σωκράτης. V.

75. Καλαπρηδόντας τὸ σῶμα] Ὡς Ἡράκλειτος ὁ Ἐ-
 φησι. V.

76. † Φθίνουσας] Ὡς Ἀντισθένης.

77. Φυγόντας] Hoc verbum in Edd. eodem tenore

* Φαρμάκῳ] Antea sic legebatur. Τὸς δὲ καλαπρηδόντας] Φαρ-
 μάκῳ, ὡς Σωκράτης. Sed priora verba merito deleuit Solan. quia indicium tantum sunt scholii quod tamen non seque-
 batur.

cum prioribus connexum, & lacunae nota adposita.
 Sed nulla in V. est lacuna. Excidit tamen scholion
 aliquod; nam vox haec Antisthenem non respicit; &
 in textu reperitur ad alium spectans. In C. non ex-
 stat hoc Schol. M. du S.

† Φθίνουσας] Φθινόντας ante edidit prave; quum V. ta-
 men φθίνουσας, etiam mendose. Sed quia Solan. indicabat
 φθίνουσας esse in C. idque cum Luciani textu conveniat, fa-
 cile hoc recepi. J. F. R.

65. — ἀπὸ σ' ὁλῶ κακὸν κακῶς. Ibid. 418. — ἔχουσιν
 κακὸν κακῶς. Alciphron. III. Ep. 28. f. κακὸν κακῶς ἀπὸ-
 λου. Item ib. Ep. 48. pr. &c. Ne quid plura in re
 nota. J. F. R.

74. Φαρμάκῳ] Socratem.

Φαρμάκῳ — καλαπρηδόντας — δυσερίαι] Socrates,
 Heraclitus, Epicurus. M. V. La Croke.

75. Καλαπρηδόντας] Ad Empedoclis in Aetnae cra-

tera insipientis mortem referri, non videtur dubium,
 cum eam saepe alias rideat Lucianus. Quod autem in
 Scholiis Heraclitus hic nominatur, turbatum aliquid
 esse puto. Ad illum potius retulerim φῦγναι s. exilium,
 quod commemorat praeter Diog. Laërt. 9, 15. etiam
 Athenagoras apol. c. 27. p. 123. Dechair. Sed videtur
 etiam auctiore hic codice Scholiastes usus. Antisthe-
 nis vero mentionem peperit credo verbum φθίνου-
 σαι,

ornatur ab illo dives, Parasitum autem dives ornat nunquam.

59. Alioquin nec probum illi est, ut tu ais, isti parasitari, nempe tanquam praestantiori viliores; cum diviti hoc utile sit, nutrire parasitum, cui praeterquam, quod ab hoc ornatur, etiam securitas multa ab huius satellitio contingat. Neque enim temere pugna quis invadat divitem, hunc ei adstantem videns; sed neque veneno facile moriatur, parasitum qui habeat. Quis enim insidiari alicui audeat, hoc cibum potumque praegustante? Itaque dives non ornatur modo, sed maximis etiam ex periculis a Parasito liberatur. Adeo Parasitus quidquid est periculi amore ductus subit, ac non tantum in edendo diviti nihil concesserit, verum etiam in convictu illius mori non detrectat.

60. TYCH. Omnia mihi, Simon, videris persecutus, neque ulla in re artem tuam destituisse, non, ut dicebas ipse, imparatus, sed ut exercitatus aliquis in rebus maximis. Superest ut audiam an non ipsum

οἱ κοσμεῖται ὑπ' αὐτῷ· τὸ δὲ κοσμοῦν πλεονεχῶς ἐδέχθη κοσμεῖ.

I "Αλλως τε ἐδὲ οὐκ αὐτῷ ἐστίν, ὡς σὺ φῃς, τὸ παρασιτεῖν ἐκείνῳ δηλονότι, ὡς κρείττονι χεῖρον. ὅπως γε μὴ τῷ πλεονεχῶς τῷτο λυσίτελές ἐστι, τὸ τρέφειν τὸ κοσμοῦν, ὥγε μὲν τὸ κοσμεῖν ὑπ' αὐτῷ, καὶ ἀσφάλεια πολλὴ ἐκ τῆς τῷτο δορυφορίας ὑπάρχει. ἔτε γὰρ μάχη βαδίας ἀν τις ἐπιχειρῆσαι τῷ πλεονεχῶς, τῷτον ὅρῳ παρῆναι ἅπαντα· ἀλλ' ἐδὲ ἀν σποδάνοι φαρμάκῳ ἰοδαίς, ἔχων κοσμοῦν. τίς γὰρ ἀν τολμήσειεν ὀπίσθενσαι τῷ, τῷτο προεδίοντι καὶ προπίνοντι; ὥστε ὁ πλεονεχῶς ἔχει κοσμεῖται μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῆς μεγίστης κινδύνων ὑπὸ τῷ παρασίτῳ σώζεται. ἔτι μὲν κοσμοῖται καὶ φιλοσοφίας πάντα κινδύνων ὑπομένει, καὶ οὐκ ἀν παραχωρήσει τῷ πλεονεχῶς φαγεῖν μόνον, ἀλλὰ καὶ σποδαίην αἰρεῖται συμφαγόν.

ΤΥΧ. Πάντα μοι δοκεῖς, ὦ Σίμων, διδραχμῶν, ὑπερήσας ἐδὲ τὸ σεαυτῷ τέχνης, ἔχει, ὥσπερ αὐτὸς ἐφασκες, ἀμελέτητον ὄν, ἀλλ' ὥσπερ ἀν τις ὑπὸ τῆς μεγίστης γυμνασμοῦ. λοιπὸν, εἰ μὴ αἰσχρὸν αὐτὸ τὸ

οἱ κοσμοῦν] Τῷ κοσμοῦ. Pell. f Πάντα] Ταῦτά Fl.

11. Ταῦτα προεδίοντι] Ταῦτα ἐ μὴναι πινούσιν. ἀλλ' ἐδὲ ἐκινεῖται μὴναι προγινώσκοντι τὸ ἀνδράκων τὸ ἰδιόσμων. V.

tas, quod de phthisi accepit, qua periisse illum tradit Diog. Laërt. 6, 19. F.M.G.

76. Ἀπὸ δυστυχίας] Epicurum. F.G.

Ἀπὸ δυστυχίας] Epicurum Stoici male accipiebant, quod diceret δυστυχία ἐ δυστυχεῖν πᾶσι sibi molesta esse ap. Cic. Fam. 7, 26. Et Diogenes Laërt. 10, 15. ait, cum τελευτῆσαι λίθον τὸν ἑρμῆν ἐπικυβάντων. F.M.G.

Ibid. Φθινοπώριος] Sic etiam Fl. cum cett. Cl. Gest. emendabat Φθινόπωριος. Recte credo, nam Φθίνω ignoro, & nil solemnius hac vocalium permutatione. Interim servavi suspectam vulgatam, si forte & alibi inveniat. F.F.R.

77. Φυγότας] Aristotelem & alios. F.G.

91. Γύμνη χρυσίον] Vid. supra ad Δικ. c. 21. de Anulo illo magico. Sed quid hoc ad rem quaeso? Nihil. Tom. II.

hil prorsus. Lege, me auctore, aut Κρίσιν, aut Μέναν, donec ex Mss. Codd. utrum horum maluerit, constet; & vid. N. A. II. M. du S.

Γύμνη χρυσίον] V. Bis Accus. c. 21. post med. ubi Γύμνη χρυσίον, quo adludit, nec tamen opus erit χρυσίον hic denuo legere, quia χρυσία generaliter omnia aurea ornamenta significant, maxime mulierum. Menand. fragm. XIII. v. 5. (Ed. minor. Hemst.) Γυναικὶ χρυσίον ὁ τρέφει, καὶ χρυσία. F.F.R.

6. Δορυφορίας] Ad satellites regiones respici, non est quod dicam. Sic δορυφορία, de satellitio tragico, supra Icarom. c. 9. atque alibi non semel. F.F.R.

23. Αἰσχρὸν] Mallem αἰσχρὸν, ut infra deinceps usurari ab eo videbis. M. du S.

Tttt

37. Παρα

τὸ ὄνομά ἐστι τὸ παρασιτικῆς, ἐθέλω μαθεῖν. ΠΑΡ. Ὅρα δὴ τὸ ἀποκρίσιν, ἐάν σοι ἰκα-
νῶς λέγεαῖ δοκῇ, καὶ πειρῶ πάλιν αὐτὸς
ἀποκρίνασθαι πρὸς τὸ ἐρωτώμενον ἢ ἄριστα
οἶει. Φέρε γάρ, τὸ σῖτον οἱ παλαιοὶ τί καλεῖ-
σι; ΤΥΧ. Τροφήν. ΠΑΡ. Τί δὲ τὸ σι-
τεῖαῖ, ἐχὶ τὸ ἐσθίειν; ΤΥΧ. Ναί. ΠΑΡ. 3
Οὐκ ἔν καὶ βωμολόγησεν τὸ παρασιτεῖν ὅτι
οὐκ ἄλλο ἐστὶ. ΤΥΧ. Τῆτο γάρ, ὃ Σί-
μων, ἐστίν, ὃ αἰσχρὸν φαίνεται.

ΠΑΡ. Φέρε δὴ πάλιν ἀποκρίναί μοι,
πότερόν σοι δοκεῖ ἀφαιρῆναι, ἢ προκειμάναι 3
ἀμφοῖν, πότερον ἂν αὐτὸς ἔλω, ἢ ἄρα γε
τὸ πλεῖν, ἢ τὸ ὀλιγώτερον; ΤΥΧ. Τὸ
ὀλιγώτερον ἔγωγε. ΠΑΡ. Τί δὲ, τὸ τρέ-
χειν, ἢ τὸ παρατρέχειν; ΤΥΧ. Τὸ πα-
ρατρέχειν. ΠΑΡ. Τί δὲ, τὸ ἰππεύειν, ἢ τὸ 4
παριππεύειν; ΤΥΧ. Τὸ παριππεύειν.
ΠΑΡ. Τί δὲ, τὸ ἀκοντίζειν, ἢ τὸ παρα-
κοντίζειν; ΤΥΧ. Τὸ παρακοντίζειν. ΠΑΡ.
Οὐκ ἔν ὁμοίως ἢ ἔθ' ἑλοιο καὶ τῷ ἐσθίειν
μᾶλλον τὸ παρασιτεῖν. ΤΥΧ. Ὁμολογέω 4
ἀνάγκη καὶ σοι λοιπὸν, ὥσπερ οἱ παῖδες,

Parasiticae nomen turpiculum sit. P A R. Vide ergo responsonem, an satis tibi vi-
deatur dici, & tenta ipse vicissim ad quae-
sita respondere, quomodo optimum tibi
videbitur. Age enim, *Siton* veteres quid
vocabant? T Y C H. *Cibum*. P A R. Quid
autem *Siteisthai*, nonne *edere*? T Y C H. Sic
est. P A R. Nonne igitur constat *parasitari*
nihil esse aliud? T Y C H. Hoc ipsum
enim est, quod turpe videtur, *Simōn*.

61. P A R. Age ergo rursus mihi respon-
de: utrum tibi videtur praestare, & utrum
propositis duobus elegeris, *navigare ne an
juxta navigare*. T Y C H. Equidem *juxta
navigare*. P A R. Quid vero, *currere ne
an juxta currere*? T Y C H. *Juxta currere*.
P A R. Quid vero, *equitare ne an juxta e-
quitare*? T Y C H. *Juxta equitare*. P A R.
Quid autem, *jaculari*, an *juxta jaculari*?
T Y C H. *Juxta jaculari*. P A R. Nonne
ergo similiter etiam malis *juxta edere*, cum
aliis (hoc enim est *parasitari*) quam *edere*
simpliciter? T Y C H. Necessesse est tibi assen-
tiri. Atque in posterum ego tibi, ut pue-
ri,

a [H] Sic recte Fl. P. Ald. Fr. &c. Et male F. & V2. & marg. A1. b [E] ἑλοιο] Sic Edd. omn. praeter F. & V2. quae ἂν ἰδίους, quod etiam adscriptum in marg. A1W. c [E] ἐσθίειν] Anon. Forſan σιτῶν, adscriptum.

37. Παραπλεῖν] In universum non facile est ea loca convertere, in quibus verborum lusus inest. Hic etiam praepositio difficultatem aliquam habet, quae non *societatem* modo, sed excessum etiam & *superationem*, interdum etiam *visum occultum* in compositione notet; quae forte in *παράπλεον* appellatione jungi possunt, ut *parasitus* sit qui cum aliis, quibus *obrepſit*, largius cupidiusque caeteris, cibum capit. Sed cum in primis tamen ad *cibi societatem* respiciatur, quorsum etiam illi Solonis *παράσιτοι*, atque *Phoebi Parasiti* pertinent; malui in caeteris compositis quoque hujus praecipue significationis rationem habere.

F. M. G.

Παραπλεῖν] Praeternavigare, dein praecurrere, praetercurrere, praeterjaculari, ultra jaculari, adscriptis Gujer. Omississem, nisi causam viderem esse, quod pristinus interpres hoc male reddiderit: *adnavigare, adcurrere, adequitate, adjaculare*, quo facto jocus minus adparet, qui tamen haud ita planus est in singulis his verbis compositis, nisi ex conclusione argumenteris, parasitum velle, melius atque utilius esse

juxta, i. e. cum alio coenare, quia id fit alterius sumptu, quam *coenare* apud se; adeoque & utilius esse comitem navigare ab alio adsumptum, quod & hoc fieri queat alterius sumptibus, idque mallet, si omnia reliqua verba ad eandem potestatem reduci possint; sed cum non videam, qui *παράπλεον* eodem detorqueri queat, restat ut *παρά* in omnibus hic adlegatis compositis tantum significet excellentiam quandam, quasi praeter modum vulgarem haec omnia facere. Veluti qui praeter metam jaculatur, victor est; ut *Horat.* canit I. Od. VIII. 11. — *saepe disco, saepe trans finem jaculo nobilis expedito*. Adeo *παράπλεον* grandius quid sonare atque esse quam simplex *σινῶν*. Si vero & hoc friget, credamus id tamen personae parasiti conveniens, qui ex frigidis ejusmodi jocos risum captant; quos *Lucianus* dedita opera sic frigidis projecisse dici poterit, ut eos depingeret quales sunt. Conf. T. I. *Tim.* §. 52. ubi Cl. *Hemsterb.* ad ἄλλαν γὰρ risus illos minime ingeniosos sibi non placere ait. Nec mihi placent. Interea nihil prohibet, quo minus liceat Nostro stultitiam adulatorum talem proponere.

ri, mane veniam & post prandium, discenda hujus artis causa. Aequum autem est, ut eam tu, me sine invidia doceas, quandoquidem primus ego tibi sum discipulus. Ajunt vero a matribus etiam magis amaris primogenitos.

ἀφίξομαι καὶ εἴθ' ἔτι μετ' ἄριστον, μαθησόμενός τε τέχνην. οὐ δὲ ἂν με αὐτῷ διδάσκειν ἀφθόνως, ἐπεὶ καὶ πρῶτος μαθητὴς σοι γίγνομαι. Φασὶ δὲ καὶ τὰς μητέρας μᾶλλον τὰ πρῶτα φιλεῖν τὴν τέχνην.

ANACHARSIS, SIVE DE EXERCITATIONIBUS (vulgo de *Gymnastis*.)

ΑΝΑΧΑΡΣΙΣ, Η ΠΕΡΙ ΓΥΜΝΑΣΙΩΝ.

ANACHARSIS ET SOLON. ΑΝΑΧΑΡΣΙΣ ΚΑΙ ΣΟΛΩΝ.

ANACHARSIS.

ΑΝΑΧΑΡΣΙΣ.

ISta vero, Solon, apud vos juvenes cuius rei gratia faciunt? Alii complexi se invicem alter alterum supplantant: alii angunt, & inflectunt, & in luto volutati se mutuo conspurcant ut fues. Quamquam ab initio cum primum se exuerunt, vidi enim, pingui se ungere solent, & mutuo mulce-

Ταῦτα δὲ ἐγὼ μὲν, ὦ Σόλων, τίνας ἕνεκα οἱ νέοι ποιοῦσιν; οἱ μὲν αὐτῶν ἀπ' ἀλλήλων, ἀλλήλους κατακλιζέουσιν, οἱ δὲ ἀγχοῦ καὶ λυγίσεως, καὶ ἐν τῷ σπῆλαιῳ συναναφύρουσι καλινδόμενοι, ὥσπερ οὖτοι. καὶ τοὶ κατ' ἀρχὰς εὐθὺς ἀποδυσάμενοι (ἐσθίων γὰρ) λίπα τε ἡλείψασιν, καὶ κατέ-

d M.] Moi Fl. ANAX.] Nomina personarum in fronte non habet γ. nec Fl. &c. Ἀναχάρσης ὁ Σόλων. B1. & 2. e γμῶν] Ἡμῶν Fl. Ceterae γμῶν cum M. f Καλοδύμῳ] Sic Fl. γ. Αἰδ. Fr. &c. Καλὸς M.

5. Καλοδύμῳ] Ἀντὶ τῆς καλῆς γμῶν. G.

nere qualis esse solet. Cum vero hic lusus tantum in verbis sit, non valde quidem ingeniosus, nec tamen omnino absurdus, nihil hic quod reprehendam, habeo.

44. Ἐθ' ἄλλο] Ven. utraque ἀν' ἑτέροις. M. du S.
43. Σὺ δὲ μοι — διδάσκου] Infinitivus loco imperativi valde quidem usitatus; sed quia tum inest ellipsis verbi μίμνησο, possit etiam hac ratione illud μοι quod Fl. habet, locum invenire, quod hortantis est, & quasi pleonastice in hujusmodi praecipendi formulis inseri solet, ut non semel vidimus. Conf. saltem ad A sin. c. 4. Φυλάττω μοι, ἴση, τὴν ἱστορίαν γινώσκω. Infinitivi autem exempla etiam alibi dedimus ex Hippocr. Homer. Lucian. & Att. IV. p. 180. pr. Σὺ δὲ μνησθῆναι ἄλλο παραδόντας — τὸ ἐμὸν κράτος. Sed quia infinit. hic pendet a δέκατος, significatque, tu dignus es me docere, nihil immutari.

50. Ομοὶ δὲ] Hoc accipiendum est cum δέκατος

ne. Nam verum illud est in matre quae non convolat ad secundas nuptias. Alias falsum, ut testantur politissimi Homericī versus quos ex Odyss. profert Stobaeus serm. 192. vide D. Ambros. 6. Hexamet. γ. B.

ANAXARΣΙΣ] De Anacharsi & Solone vide quae supra annotata sunt ad Σω. c. 5. & Plut. in Sol. M. du S. Ibid. ΠΕΡΙ ΓΥΜΝΑΣΙΩΝ] Cl. Gess. vertit DE EXERCITATIONIBUS, quod hic retinui. At quum de Gymnastis inscriberetur a pristinis Interpret. ego hanc inscriptionem deinceps servavi, quia adlegationes ex hoc Dialogo in notis Commentatorum sic etiam sunt institutae, & Lectores huic inscriptioni adfueri minus commode loca indicata possent invenire, si titulus Dialogi mutaretur.

γ. F. R.
1. Ταῦτα δὲ ἐμῶν] Hanc paginam interpretor ad li. 10. Heliodor.

7. Λαπα] Oleum μασίας φάρμακον vocabat Diag. Laert. I. Segm. 104. p. 27. C. M. du S.

Ttttt 2

8. Ἀντ

ψησε μάλα εἰρηκῶς ἄτερ^α τ' ἄτερον ἐν
τῷ μέρει. μὲν δὲ οὐκ οἶδ' ὅ, τι παθόντες,
ᾧδυσί τε ἀλλήλως^β συνευκότες, καὶ τὰ
μέτωπα συναράτθουσιν, ὥσπερ οἱ κριοί. καὶ
ἢν ἰδὼν δέχμεν^γ ἐκωσοί τ' ἄτερον ἐκ
τοῖν σκελοῖν, ἀφῆκεν εἰς τὸ ἔδαφ^δ εἶτ'
ὀπισθὰ λαβὼν, ἀνακύπτει οὐκ ἐὰ, συν-
δῶν κάτω ἐς τὴν πηλὸν. τέλ^ε δὲ ἤδη παρ-
πλέξας αὐτῷ τὰ σκέλη καὶ τὴν γαστέρα, τὴν
πῆχυν ὑποβαλὼν τῷ λαιμῷ, ἀγχεί ἀθ-
λιον^ε ὁ δὲ παρακροτεῖ ἐς τὸν ὦμον, ἱκετεύων,
οἶμαι, ὥς μὴ τέλειον σποπνηγείη. καὶ ὁδὲ τῷ
ἐλαίῳ ἕνεκα Φεῖδον^ς, μὴ μολύνειν, ἀλλ' ὅ
ἀφάνισαντες τὸ^α χρῖσμα, καὶ τῷ βορβόρῳ
ἀναπληροῦντες, ἐν ἰδρώτι ἅμα πολλῷ,
γέλωτα ἐμοὶ γὰρ παρέχουσιν, ὥσπερ οἱ ἐγ-
χέλους ἐκ τῶν χειρῶν διολισθαίνοντες.

"Ετεροι δὲ ἐν τῷ αἰθρίῳ τὸ αὐλῆς τὸ αὐ-
τὸ τῆτο δρῶσιν. οὐκ ἐν πηλῷ ὅτοι γε,
ἀλλὰ ψάμμοι ταύτην βαθεῖαν ὑποβαλ-

re alter alterum planè pacate : deinde vero
nescio quo instinctu, tridunt se invicem
opronis capitibus, & frontibus arietum in-
star concurrunt. Et ubi ecce iste alterum
cruribus sublatus prostravit humi, ipse
deinde superincumbens tollere se illum non
sinit, contruditque deorsum in lutum. Tan-
dem vero jam cruribus suis illius ventrem
complexus, suoque cubitu gutturi illius
subiecto, suffocat miserum, qui istius in-
terim humerum plaudit, suppliciter eo gestu
rogans, puto, ne plane fauces sibi elidan-
tur. Ac ne olei quidem causa parcunt,
quo minus inquinentur, sed deteriso un-
guento, oppleti stercore, sudore insuper
multo *diffuentes*, risum mihi quidem prae-
bent, anguillarum instar alterius alter ela-
bentes manibus.

2. Alii in subdivali aulae idem faciunt,
non in luto hi quidem, sed arenam istam
profundam substratam habentes in cavea,

con-

^α "Ετεροι] Sic M. H. Ald. P. Fr. B. & a. H. "Ατμοι γ. ^β Συνευκότες] Rescripti ex W. Sauer. Eddk.
c. "Ην ἰδὼν] Sic Edd. & M. "Ηνδὲ Poll. Nūn Marc. ^γ χρῖσμα] Ita bene γ. Fl. P. &c. χρῖμα W. Sed in mar-
gine erat χρῖσμα.

8. "Ατμοι τ' ἄτεροι] Recte *funisimam* habere ἄτερον,
adscripterat Solanus, & quia ἄτερον tam prope prae-
missum, credat quis etiam ἄτμον rectius sequi, quam
ἄτερον. Esse autem ἄτμον Atticum, ex Aristoph. de-
monstrat Maistre de Dialect. p. 15. pro ὁ ἄτμον.
Adde Callim. fragm. XCI. — ὅς ἐστιν ἄτμον δαίμων,
ubi Cl. Benilejus etiam ex Epigramm. ἄτμος "Ηρακλῆος
adducit. Verum non adeo me movit solius *funis.* au-
thoritas, ut contra ceteras Edd. & Codd. irem; quia
in casibus obliquis aegre sic scribi posse monent
Grammatici; in accusativo certe, non video quae
eratis pro τ' ἄτερον locum invenire queat. At si usus
tamen contra analogiam induxisset, facile admitter-
rem; dum vero ἄτερον in accus. aliunde probare non
habeam, vulgatam servo.

9. Οὐκ οἶδ' ὅ, τι παθόντες] Huc pertinet illud i-
psius Anacharsidis apud Diog. Laert. I. 104. τὸ ἴλαον
κακίας φάρμακον ἴλαος, ὅθεν τὸ ἀλευρομήνης τοὺς ἀλλήλους
ἐπικροτεῖν ἀλλήλους.

11. Καὶ ἢ ἰδὼν] Καὶ ἢ ἰδὼν.
Καὶ ἢ ἰδὼν] Vid. Xenoph. ἀνακ. Aristoph. & Nostrium
ἀνακ. c. 51.

Καὶ ἢ ἰδὼν] Non quidem ita edidimus in Pise. c. 51.
pr. sed ἀλλ' ἰδὼν tantum, quia hoc plurimae Edd. &
P. habebant. Jam sermone melleo ἀλλ' ἢ ἰδὼν & ibi

legi.

12. Ἐκ τοῦ σκαλοῦ] Posset ὅν abesse. Sed additur
crebro. Diod. Sic. IV. c. 19. p. 265. πόλις ἐν βίαις ὠ-
λοῦσα. Soph. Aj. 27. — καὶ παριστάμενος ἐν χειρὶ —
Conf. Nostrium supra, Asia. c. 23. v. 88. Et ibid.
c. 45. ἐπὶ δὲ ἀνέμῳ ἐν τῷ πῶδον. Long. Pass. IV. p.
147. Ed. Moll. (verè 139.) κρατῆρας ἐν τῷ κατόπῳ.

15. Περιπλέκει] Sic rursus infra c. 31. ^{γ. F. R.}
12. du S.

21. Ἀναπληροῦντες] Conf. supra Mith. c. 17. & Z.
Tr. 33. ^{γ. F. R.}

23. Οἱ ἰγχνῶντες] Vid. supr. T. I. Tim. c. 29. ubi
similis quidem phrasis, sed ἰγχνῶντες non ἰγχνῶντες. At
conf. Steph. ab Hemsterhusio ibi indicatum. ^{γ. F. R.}

26. "Εν πηλῷ ὅτοι γε &c.] Οὐκ ἐν πηλῷ ὅτοι γε, ἀλ-
λὰ ψάμμοι ταύτην βαθεῖαν ὑποβαλλόμενοι ἐν τῷ ὀρέγμα-
τι ἐπικροτεῖν ἀλλήλους. Sic Mf. non ταράττοντες, ut
editur. Sed hi non in luto, sed aliam arenam in fossa
subjacentes se invicem illa adspargunt. Paulo post di-
cit ἐπικροτεῖν τῷ πῶδον. Haphen intelligit. de qua Marr.
VII. ep. 67. Et flavescit haphes. Sed de hac & aliis ad
palaestram pertinentibus viri docti jam pridem ege-
runt copiose, vide imprimis eruditissimum P. Fabricium
in Agonistico 11, 2, & 5. & 22.

28. Πέττονται — ἀναπληροῦνται] Sic W. totam hanc
lo-

conspergunt se invicem, & sponte sua pulvere se, gallorum gallinaceorum instar, adcumulant, puto, ut minus inter conplectendum elabi possint, lubricitatem illam auferente arena, & firmiorem praestante in sicco comprehendendi facultatem.

3. Illi vero conspersi, recto statu, verberibus se invicem calcibusque impetunt. Hic ergo miser ipsos videtur dentes expuere: adeo sanguine illi atque arena os oppletum est, pugno, ut vides, mala illi percussa. Sed neque iste praefectus illos separat, aut pugnam solvit: e purpura enim de magistratu aliquem hunc esse colligo.

4. Quin incitat etiam, & qui percussit, eum laudat. Alii vero alio loco celeriter se movent, & exsultant quasi currentes, cum eodem in loco maneant; & jactato in altum corpore calcibus aëra petunt.

λόμενοι ἐν τῷ ἀργυμάλῃ^c πάλῃσιν τε ἀλλήλους, καὶ αὐτοὶ ἐκόντες^f ἐπαμῶν^g ἢ κόπον ἀλεξιμύονον δίκην, ὡς ἀφυκτότεροι εἶεν ἐν ταῖς συμπλακαῖς, οἶμαι, ὅτι φάμμι ἢ ὀλισθόν^e ἀφαιρέσεως, καὶ βεβαιότεραν ἐν ζῆρῳ παρεχόμενος ἢ ἀντίληψιν.

Οἱ δὲ ὀρθοτάδην κεκοιμημένοι καὶ αὐτοὶ πάλῃσιν ἀλλήλους προσπεσόντες, καὶ λακτίζουσιν. ἑτοοὶ γὰρ καὶ τὰς ὀδόντας ἐνικνεῖ^b σποπτύσειν ὁ κακοδαίμων^h ὅπως αἵματιⁱ αὐτῶ καὶ φάμμι ἀναπέπλησαι τὸ στόμα, πῶς ὡς ὄρας^k παλαχθέντ^l ἐς τὸ γονάθον. ἀλλ' ὅδε ὁ ἄρχων ἑτοοὶ διήτησεν αὐτὸς, καὶ λίμν^j μάχην. τεκμαίρομαι ὅτι τῇ πορφύρῃⁱ τὸ δερχόντων τινὰ^j τύτον εἶναι.

Ὁ δὲ καὶ ἐποτρύνει, καὶ τὸ πατάξασθαι ἐπαίνει^k ἄλλοι δὲ ἀλλαχόθι πάντες ἐγνωσμένοι, καὶ ἀνακηδῶσιν, ὥσπερ θέοντες, ὅτι τὰ αὐτῶ μύθοις, καὶ ἐς τὸ ἀνα συναλλόμενοι, λακτίζουσιν τὸ αἶρα.

Ταῦτ

^a Πάττειν τε] Ex W. restituit. Ταράττειν τε Edd. f. ^b Ἐπαμῶνται] Et hoc recepi ex W. ^c Ἐπαμῶνται G. quo restituta lectio tamen firmatur. Πάττειν Edd. g. ^d Ἀφαιρέσεως] Ὑφαίρεσεως marg. AW. f. At prius Fl. B. Ad. Fr. H. P. S. & M. ^e ὀλισθόν] Rescripti ex W. ^f Ἀποπτύσειν Edd. priores. ^g Αὐτῷ] Αὐτοῦ L. ^h κακοδαίμων] Παταχθέντες male M. ⁱ Τύτον] Τύτων male Fl.

locum habet; vulgatae aliter, nempe ταράττειν τε — πάλῃσιν. Polyae. eadem voce utitur. Ego antequam W. vidissem, ἀράττειν legebam. M. du S.

Ταράττειν τε ἀλλήλους] Mihi maxime placet P. Fabri conjectura, qui Agonist. 2, 1. δράττειν legendum suspicatur, vel ἀράττειν, ut tamen illud praeferebam. Est enim de primo quasi actu sermo, ubi alter alteram primo prehendit, & ut possit firmiter prehendere, pulvere spargit. Eidem etiam Fabro assentior, ἄργυμναι fuisse locum depressiorem, effossum, dictum alioquin, σκάμνον, ἢ τὰ ἰσκαμνῶνα, quae ἐπαμῶνται, transfilire, tanquam terminos, intra quos luctantes coërcentur, non licet; verbo, ipsam caveant. J. M. G.

Πάττειν τε] Probe etiam vidit Cl. Gess. vulgatum ταράττειν. nihili esse. Et quamvis δράττειν eleganter sit conjectatum a Fabro, praefereendum tamen id quod Codex suppeditat, ejus scripturam etiam in terminatione sequi consultum duxi, etsi peragogicum abesse possit. Cumque mox ἐπαμῶνται quoque ex 2. Codd. receperim; (nam πάλῃσιν jam iterato exhibere absurdum fuisset) versionem ad utrumque accommodavi, non quod Gesseri versionem reprehendam, quae erat: in cunctis πρὸς τὴν ἐνέκλειστον, & —

παρῆναι; sed quod Graecus contextus qualem nunc dedimus, aliam postulabat. J. F. R.

30. Ἀφυκτότεροι] Conf. T. I. Θ. Διμλ. XVII. med. M. du S.

31. Τὸ ὀλισθόν] Scribitur iterum eodem modo c. 28. Ego tamen legendum censeo τὸ ἔλ.

Τὸ ὀλισθόν] Quod neutro genere τὸ ἔλ. maluit Sol. ideo factum suspicor, ut adjective accipiat, & lubricum, lubricitatem significet; na compositum ὀλισθόν adjective Suidas habet. Non displiceret, si auctoritatem pro τὸ ὀλισθόν attulisset. Verum cum eadem Hesych. ὀλισθόν, πτόναι habeat, nihil in Luciano mutaverim. Auctor Etymol. etiam scribit: ὀλισθόν, — ὁ ἔλως καὶ ἀπὸ τῆς πτόναι. J. F. R.

34. Ὀρθοτάδην] Tria erant apud Graecos certamina, pancratiū, palastra, & cursus. De pancratio ludorumque generibus, quibus Graeci antiqui & Romani usi sunt, leg. Bud. annot. ad l. *Athletas*. de his qui notantur infam. & ad l. *Qua auctoritate* ad l. *Aquiliam*. Gallias L. XIII. c. 26. Propter. L. III. G. C.

37. Ἀποπτύσειν] Ita W. Reliqui libri δαπνύσειν. M. du S.

44. Ἐγνωσμένοι] Poëtis Atticis frequens verbum illud est. Spanh. ad *Aristoph.* Plut. 255. J. M. G.

Ταῦτα ἔν' ἐθέλω εἰδέναι τίν' ^a ἀγαθὸν
ἐν εἴῃ ποιεῖν· ὥς ἔμοι γε ^b μανία μᾶλλον
εἰκέναι δοκεῖ τὸ πρᾶγμα, καὶ οὐκ ἔστιν ὅστις
ἐν ῥαδίᾳς μέλαπύσειέ με ὥς ἐ παραπαί-
σιν οἱ ταῦτα δρῶντες.

ΣΟΛ. Καὶ εἰκότως, ὦ Ἀνάχαρσι,
τοιαῦτά σοι τὰ γινόμενα φαίνει· ξένα γε
ὄντα, καὶ πάμπολυ τῶν Σκυθικῶν ἐθῶν ἀπα-
δοῖα, καθάπερ καὶ ὑμῖν πολλὰ οἰκὸς εἶναι
μαθήματα, καὶ ὀπιτηδεύματα, τοῖς Ἑλλη-
σιν ἡμῖν ἀλλόκοτα εἶναι· ^c δόξαντα δὲ, εἴ
τις ἡμῶν. ὥσπερ σὺ τῶν ὀπιτῶν αὐτοῖς.
πλὴν ἀλλὰ θάρρει, ὦ γαθέ· ἐ γὰρ μανία
τὰ γινόμενά ἐστιν, ἐδ' ἐφ' ὑβρὶς ἔτοιμαί-
σιν ἀλλήλους, καὶ κυλίσσιν ἐν τῷ πηλῷ, ἢ
ὀπιπάθησι τὴν κόνιν· ἀλλ' ἔχει τινὰ χρεῖαν
οὐκ ἀτερπῆ τὸ πρᾶγμα, καὶ ἀκμήν ἐ μι-
κράν ^d ἐπάγει τοῖς σώμασιν. ἢ γὰρ ἐνδο-
κρίμης, ὥσπερ οἰμαί σε ποιήσιν, τῇ Ἑλ-
λάδι, οὐκ εἰς μακρὰν εἰς καὶ αὐτὰς ἔσθ' ἢ
πεπληρωμένων, ἢ κεκοιμημένων. ἔτα σοι τὸ
πρᾶγμα ἡδύ τε ἅμα καὶ λυσιτελές εἶναι δό-
ξει. ΑΝΑΧ. Ἀπαγε, ὦ Σόλων. ὑμῖν

5. Haec igitur, scire velim, cui bono
sit facere: nam mihi furori potius similis
fit videtur; nec est, qui facile hoc mihi
eripiat, non insanire qui ista faciunt.

6. SOL. Nec mirum est, Anacharsi,
talìa tibi, quae hic fiunt, videri, cum pe-
regrina tibi sint, & multum a Scythicis
moribus abhorrentia; quemadmodum vicissi-
m vobis multas & disciplinas esse & studia
verisimile est, quae aliena videantur Grae-
cis nobis, si quis nostrum, ut tu jam his-
ce, illis adster. Sed crede mihi, vir opti-
me, non sunt furor, quae fiunt, neque
injuriae causa isti se invicem percutiunt,
& in luto provolvunt, aut conspergunt
pulvere; verum utilitatem ea res habet non
injuvanciam, & robur non parvum corpo-
ribus conciliat. Si proinde moraberis, quod
facturum te spero, aliquam diu in Grae-
cia, non ita multo post unus & ipse eris
de illis luto aut pulvere oppletis: adeo tibi
ea res jucunda pariter atque utilis videbi-
niant

^a Ἀγαθόν] Ἀγαθόν W. Vulgatum firmat Fl. ^b Μανία] Μανία cum puncto subscr. M. S. Amst. Ceterae
sine eo, male. ^c Δόξαντα] Sic Edd. & M. ^d Ἐσθ' ἢ] Ita M. Fl. Ald. B. H. P. Fr. S. Παρίχου f. &
marg. At.

49. Μανία] Θανατόζον ἔλεγε πῶς οἱ Ἕλληνες νο-
μοθετοῦντες κατὰ τὴν ὑβρίσιν, τοὺς ἀλλήλους τιμῶν
ἐπὶ τῇ τύπτει ἀλλήλους. Diog. Laërt. Anach. p. 27. C.
M. du S.

58. Δόξαντα] Lege, meo periculo, δόξαντα. M. du S.
70. Ἵμῶν ταῦτα γινώσκω τὰ ἀφίλημα ἐ ταπεινὰ ἱμῶν δὲ
αἱ τρεῖς ὑμῶν τοιαῦτά τι ἀγνοῖν, εἴτε] ὡς ἢ μάλιστα διαζύ-
σιντα τὸ ἀκατακλῶν] Ista ἱμῶν δὲ ἢ τρεῖς ὑμῶν τοιαῦτά τι
ἀγνοῖν, vertuntur: quod ad me accinet, si quis vestrum
tale quid mihi proponat. Verum ἀγνοῖναι τινα τι,
non est, aliquid proponere alicui; sed, hoc vel illo mo-
do aliquem tractare, vexare. Noster infra in hoc Dial.
cap. 38. μήτε τυράννη βιάζομαι, μήτε πολέμιον ἀγτι-
θῶμαι, neque tyranno vim faciente, neque vexantibus
hostibus. In Pseudologista c. 25. τοιαῦτά μοι ἀγτιθῆς,
ita me tractas. Sic Demosthenes alique locuti sunt. L.
Bos. Si quid testimonii opus est, adde Aesop. Fab. 8.
Σύ μοι χεῖρον δίδωκας, de vulpe ab rubo vulnerata, at
Fab. 39. Διῶς ἢ ὑπ' ἀλλήλων ἀγτιθίντες. Sed cum
duplici accus. etiam Alciphron. I. p. 200. τί μοι ἀγτιθῆναι
& quae Bergl. ibi notat. Et Cl. Wessl. ad Diog. Sic. I.

c. 89. pr. ubi de crocodilis: τοὺς τὰς διωτάτας ἀγτιθί-
ντας, atrocissima perpetrantes. Vel potius Cl. Hemst.
ad Nigrin. c. 38. No. 45. qui hoc multis jam egit.
F. F. R.

78. Λύκει] Lyceum, Gymnasium, de quo consu-
le Menysim.

79. Τὸν ἐπὶ τῇ] Ἀντίπτωσις, pro τῇ ἐπὶ τῇ ἐπὶ κα-
τακλῶν τὸν ἔχοντα.

Ibid. Κατακλῶν] Conf. supra Afm. c. 51. M. du S.
81. Ἀνακλῶν] Bene monuit in margine Hem-
sterhusius, adeundum Dukerum ad Thucyd. p. 460. Is
autem ad verba L. VII. c. 25. ἐκ τῇ ἀκατακλῶν ἀνδρῶν
ἀνακλῶν τοὺς παυροὺς, καὶ ἀνακλῶν, quae conversi
sunt: Vallos ex naviculis religatos circumagebant, fra-
ctosque convellebant, ita commentatur: „ — ἀνακλῶν
„ hic non est; quod Vossius & Portus putarunt, fran-
„ gere, verum sursum attollendo convellere & educere.
„ Suidas & Scholiastes exponunt e fundo evellere. Sic
„ Thucyd. II. 76. & alii apud Lipsium. V. Poliorc. 8.
„ ἀνακλῶν machinam muro incussum dicunt eos, qui
„ laqueis injectis eam attollunt & avertunt. Et in al-

„ liis

niant utilia ista atque jucunda. Mihi quidem si vestrum aliquis tale quid faciat, sentiet non frustra nos accinctos acinace.

7. Verum dic mihi, quod nomen posuistis his quae hic fiunt, aut quid facere istos dicamus? SOL. Locus ipse, Anacharfi, Gymnasium a nobis appellatur, & est illud Apollini Lycio sacrum. Vides signum illius, illum ad columellam se inclinantem, sinistra habentem arcum: dextra vero supra caput reflexa velut e longo labore requiescentem ostendit Deum.

8. Exercitationum autem istarum ea, quae fit in luto isto, lucta vocatur; isti in pulvere, luctantur ipsi quoque: illud, quod erecto corpore se invicem ferunt, pancratio certare dicimus. Sunt autem nobis alia quoque id genus exercitamenta pugilatus, & disci, & saltus: quorum omnium certamina proponimus, & qui vicerit, ille praestantissimus inter suos videtur, & reportat praemia.

9. ANACH. Quae sunt autem illa apud

ταῦτα γένοιτο τὰ ἀφελίμα, καὶ τερπνά: ἐμὲ δὲ εἴ τις ὑμῶν τοιοῦτό τι λαβείη, εἴσεται ὡς ἐμάτῳ διεζώσμεθα τ' ἀκινάκην.

Ἀτὰρ εἰπέ μοι, τί ὄνομα ἔθεοτε τοῖς γυμνασίοις; ἢ τί φάμεν ποιεῖν αὐτές; ΣΟΛ. Ὁ μὲν χῶρος αὐτός, ὃν Ἀνάχαρος, γυμνάσιον ὑφ' ἡμῶν ὀνομάζει, καὶ ἐστὶν ἱερὸν Ἀπόλλωνος τῆς Λυκίης καὶ τὸ ἀγαλμα δὲ αὐτῷ ὄρας, τὸ ἐπὶ τῇ στήλῃ κεκλιμένον, ὅτῃ δεξιτέρᾳ μὲν τὸ τόξον ἔχοντα, ἡ δεξιὰ δὲ ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς ἀνακεκλασμένη, ὥσπερ ἐκ καμάτου μακρῶ ἀναπαυόμενον δίκνυσσι τὸ θεόν.

Τῶν δὲ γυμνασμάτων δὲ τέτταρα, τὸ μὲν ἐν τῷ πηλῷ ἐκείνῳ πάλη καλεῖται, οἷον ἐν τῇ κόνει παλαίεσι καὶ αὐτοῖς. τὸ δὲ παλῆν ἀλλήλους ὀρθοτάδην παγκρατίαζειν λέγομεν. καὶ ἄλλα δὲ ἡμῖν ἐστὶ γυμνάσια τοιαῦτα ἡ πυγμῆς, καὶ δίσκου, καὶ τῷ ὑποβάλλεσθαι, ὧν ἀπάντων ἀγῶνας προτίθεμεν. καὶ ὁ κρατήσας ἀριστὸς εἶναι δοκεῖ τῷ καθ' αὐτόν, καὶ ἀναρεῖται τὰ ἀθλα.

ANAX. Τὰ δὲ ἀθλα τίνα ὑμῖν ταῦτά ἐστιν;

e διεζώσμεθα] Πανιζώσμεθα M. & marg. *AW.* cum Fl. At prius *J.* Ald. B. P. &c. *f* Λυκίᾳ Λυκίᾳ Fl. Vulgarum probat M. & Edd. cett. *g* Γυμνασμάτων] Sic Fl. Ald. B. P. S. Γυμνασίον *J.* & W. *h* Πυγμῆς] Πυγμῆς male *J.* *i* ὑποβάλλεσθαι] Bene sic Edd. principes septem & S. ὑποβάλλεσθαι *J.* sola.

liis generibus loquendi non frangendi, sed inflectendi & in altum tollendi significationem habet. *Aristoteles*. I. Ep. 3. Ὡς ἀνακλῆν ἡμῶς ἐπὶ πολὺ τὸ αὐχένιον πρὸς θάλασσαν καὶ ἀνακλῆν ἡμῶς ἐπὶ πολὺ τὸ αὐχένιον πρὸς θάλασσαν. *Lucian*. *de Gymnas.* p. 272. (i. e. hoc loco). Ἡ δὲ ἐκ τῆς ἀνακλῆς ἀνακλῆσις. Haec ille optime. Adde hinc ἀνακλῆσις ἐπὶ τῇ γυμνασίᾳ τὰς ἀθλάς πλεονάζειν ap. *Herodian*. I. c. 17. pr. Sed κατὰ κλῆσιν de saltatore, Noster etiam supra de saltatione c. 5. (quod Cl. *Gesn.* tamen reddidit *frangenti*.) Ita ἐκκλῆσιν inflexum, signif. pro *Imag.* c. 13. & *Deor. Dial.* XI. Sed & *fractum*, *Tox.* c. 20. Est autem ubi multum differat, reddasne per frangere, an as tollere, sursum flectere; nam e. c. crus, brachium, cervicem frangere, aut flectere, quanti intersit, quis non viderit? Interim non nego etiam in illa arietis muralis adlevatione, ad idem eludendum instituta, aliquam frangendi potestatem in verbo ἀνακλῆν remanere, quatenus impetus ejus refringitur, sive potius, qua linea recta, ad quam ejus motus fiebat, ista sursum aversione quasi frangitur, veluti philosophi *refractiones* recte vocant radiorum lu-

cis inflexiones per vitra contingentes. Interim male reddideris *arietem frangere*, pro *avertente*. *J. F. R.*

85. *Ἐκείνη*] Nihil mutare Fl. adpinnerat *Solan.* An ergo ἐκείνη quae sit? Non improbem; sed nihil opus est, & vulgatum quod sequimur, nihil incommodi habet. *J. F. R.*

87. *Παγκρατίαζειν*] Aliter & rectius *Aristoteles* *Rhet.* I. c. 5. p. m. 207, 38. ὁ δὲ παγκρατίας ἐστὶν ὁ πᾶσι δυνάμει καὶ πᾶσι ταχὺ ἐπὶ πᾶσι δυνάμει ὁ δὲ παγκρατίας ἐστὶν ὁ πᾶσι δυνάμει καὶ πᾶσι ταχὺ ἐπὶ πᾶσι δυνάμει. *Legendum* ut in rec. Edd. fit, *πανταχῶς*. ὁ δὲ ἀμφοτέρωθεν ταῖς, *πανκρατίας* ὁ δὲ πᾶσι, πάνταθ. Vide etiam *Philophrasi* locum ad *Athen.* c. 49. supra adductum. *M. du S.*

89. *Πυγμῆς*] Oratio non satis perspicua; si enim alia loca intelligit per γυμνάσια, quid opus his? Sin vero nova certaminum innuit genera, cur & hoc inter ea recenset quod cum Pancratio idem esse dixit? Vide tamen c. 24. ubi distinguit. *M. du S.*

Πυγμῆς] *Confr. Tim.* T. I. c. 50. & 53. l. ubi *πυγμῆς*. *J. F. R.*
94. *Στά-*

ἔστιν ; ΣΟΛ. Ὀλυμπιάσι μὲ γέφαντο
ἐκ κοτίνε, Ἰσθμοὶ δὲ ἐκ πίτυος, ἐν Νε-
μέᾳ δὲ σελίνων πεπλεγμένον. Πυθοὶ δὲ
μῆλα τῇ ἱερῶν τῇ θεῷ. παρ' ἡμῖν δὲ τοῖς
Παναθηναίοις τὸ ἔλαιον τὸ ἐκ τῆς μορίας. τί
ἐγέλασας, ὦ Ἀνάχαρσι; ἢ διότι μικρὰ σοὶ
ταῦτα εἶναι δοκεῖ; ΑΝΑΧ. Οὐκ ἄλ-
λὰ πάνσεμνα, ὦ Σόλων, κατέλεξας τὰ
ἄλλα, καὶ ἄξια τοῖς τε ἀφαιθεῖσιν αὐτὰ φι-
λομειᾶς ὅτι τῇ μεγαλοδωρεᾷ, καὶ τοῖς
ἀγωνισταῖς αὐτοῖς ὑπερσπευδαμένοις ὡς
ἀνείρεσιν τῇ τηλικύτῳ, ὥστε μῆλων ἕνεκα,
καὶ σελίνων, τοσαῦτα προπονεῖν καὶ κινδυ-
νεύειν, ἀγχαμύμενος πρὸς ἀλλήλων, καὶ
κατακλαμύμενος, ὥς οὐκ ἐνὸν ἀπραγμόνως
εὐπορῆσαι μῆλων ὅτῳ ὀπιθυμία, ἢ σελίνῳ

vos praemia? SOL. Olympiae corona olea-
gina; in Isthmo de pinu: Nemeae de apio
plexa; in Pythiis poma de sacris Deo; ap-
ud nos Panathenaicis, oleum ex Minervae
olea. Quid rides, Anacharsi, an quod
parva tibi videntur ista? ANACH. Non:
sed magnifica dixisti praemia, & digna, in
quibus liberalitate certarent, qui ea consti-
tuerunt; digna, pro quibus auferendis su-
pra etiam, quam possunt, contendant ath-
letae: adeo ut malorum caussa & apiorum
tantum laboris praecipiant, & periculum
incurrant, ne alter ab altero suffocentur,
& luxentur, quasi non liceret sine molestia
Iocopiam malorum, cui volupe sit, conse-
qui,

a Ταῦτα εἶναι] Εἶναι ταῦτα W. b Τοσαῦτα] Ταῦτα Fl. Prius cett. c Πρὸς] Sic esse in Edd. omnib. addit Solan.

94. Στέφανον] Confer infra c. 16. & 36. L.K.

95. Ἰσθμοῦ] Idem Dukerus modo laudatus ad *Thucyd.* V. 18. No. 81. hoc verum esse probat, quod & sic infra *Neron.* c. 8. occurrat. Et ita quoque in *Thucyd.* legi recte mavult, ubi καὶ Πυθοῦ, καὶ Ἰσθμοῦ. J.F.R.
96. Σελίνων] Vid. *Plut.* in *Timol.* Pineas fuisse olim in Isthmiis coronas, docet idem *Symp. probl.* V. 3. deinde in gratiam Herculis & ad *Nemaeorum exemplum ex Apio* factas; tandem ad pineas reditum fuisse. p. 1203. f. c. ὅτι δὲ Νεμῆας κατὰ ζῆλον ὁ τῶν σελίνων ἔστιν ὡς ἐπιστῆθαι δὲ Ἡρακλῆα, καὶ κρατῆρας ἡμυῖρας ἐκείνου, ὡς [ἱεροῖς σπῆ] ἐπιτιμῶν. Perite ergo & erudite haec *Lucianus.* V. *Pott.*

Σελίνων πεπλεγμένον] Pro c. αὐτῶν. Habuimus non semel. Conf. saltem ad *Gall.* c. 24. No. 11. J.F.R.
Ibid. Πυθοὶ δὲ μῆλα τῇ ἱερῶν τῇ θεῷ] Haec sic vertit *Vincens.* *Obsoletus*, nescio quam bene; nam in Graeco de sacerdotibus ne verbum quidem; ἱερῶν inclinatur a recto ἱερὸς, id est *sacer*, non a *ἱερός*, quod est *sacerdos*. Vertere igitur debebat: *poma deo sacra proponenda sunt*. Olim suspicabar μῆλα hoc loco interpretari debere, non *poma*, sed *oves*, ut & ap. *Max. Tyrium* sermone 37. & in *Antholog.* primi libri, primo *Epigram.* eo quod campus *Crisseus* vel *Cirrhæus*, qui erat Apollini sacer, ad oves pascendas aptus erat, non autem ad poma ferenda, quando erat sine arboribus. Sic enim de eo *Pausanias* in *Phocicis*: τὸ δὲ πεδίον τὸ δὴν τῷ Κίρρῳ ψιλὸν ἔστιν ἄπαν, καὶ φυτεύειν δύναται σὺν ἰσχύει, ἢ καὶ τινὲς ἄρως ἢ ἀρχαῖον τὴν γῆν εἰς δύναμις τροφῆς ἰδόντες. Oves igitur, quae pascabantur in eo campo non arato nec arboribus consito, erant Apollini sacrae, e quibus, ut putabam, quaedam pro bravio dabantur cuidam

athletarum generi. Sed aliter sentire me coegit *Libanius Sophista* in laudatione palmæ & pomi arboris, ubi haec leguntur: φωνὴ μὲν γὰρ παντὸς ἀγῶντος γίνεται στέφανον, καὶ τὸ δάκρυον ἔχει νίκης ὑπόμνημα, μῆλα δὲ αὐτοῖς σφαιροῖς τῷ ἀγῶνι τὸ Πόδιον. Itaque hoc loco non male μῆλα *poma* intelliguntur, μῆλα tamen pomum arborem non fructum significat, & videntur poma sola inepta ad coronam texendam. Sed ut *Libanius* cum *Luciano* concilietur, intelligo victorem coronatum fuisse ramusculis ejus arboris suo fructu oneratis. Sed notandum est brævium mutatum fuisse a temporibus *Pausania*: nam a secunda Pythiade coronas pro bravio institutas ait, & quidem ex lauro. Sic enim in *Phocicis*: δυνάμει δὲ Πυθιάδῃ σὺν ἑπὶ ἄλλοις ἐκάλωσαν ἑπὶ ἀγῶνι, σφαιροῖς δὲ τῷ ἀγῶνι δὴν τούτῳ κατέσφαιον — δαφνὴς δὲ στέφανον ἐπὶ τῷ Πόδιον τῇ νίκῃ κατ' ἄλλο μὲν (ἱεροῖς δακρύον) ἔστιν ἔδον, ὅτι δὲ τὸ Λάδονον θυγατρὶς Ἀπόλλωνος ἐρασθῆναι κατέχευεν ἢ φῆμα. Aliam vero ejus rei causam refert *Ælian.* Var. L. III. c. 1. scilicet eo, quod Apollo, postquam Pythonem occiderat, in aqua Penei fluvii in loco dicto Tempe purgatus inde laurum decerpit, & Delphos attulit. Lauream igitur coronam olim præmium erat victoribus datum in Pythiis, sed tempore *Luciani* & *Libanii*, vel id mutatum fuerat, vel poma data sunt pro bravio in agone quodam multum postea introducto & recepto, laurea manente pro præmio cursoribus & antiquorum certaminum athleticis. At ecce *Heliodorus* in *Æthiopicis* armatis cursoribus palmæ ramum pro bravio datum fuisse dicit. Sed in omnibus sacris certaminibus aliis braviis auctarii vice datum fuisse (ita legitur ap. *Palm.* pro *additum*) asserit *Pausanias* in *Arcadicis*, pag. 276. &c

qui, aut coronari apio, vel pinu, etiam ut non linatur tibi luto facies, neque calcibus venter ab adversariis contundatur.

10. SOL. Sed, vir optime, non ad nuda ista munera respicimus. Haec enim victoriae signa sunt, & indicant qui vicerint? Verum quae consequitur gloria, ea vero quantivis pretii est victoribus: pro hac etiam calcibus peti praeclarum videtur his, qui bonam ex laboribus famam venantur: nec enim ea sine labore contigerit; sed oportet, qui illam appetat, multa ab initio subire difficilia, ac tum demum utilem illum honestumque finem ex laboribus expectare. ANACH. Hunc nempe ais finem? jucundum atque utilem, quod omnes illos

ἐσθραῶν, ἢ πῖτυι, μήτε πηλῷ καλα-
χρίομενον τὸ πρόσωπον, μήτε λακτιζόμενον
ἐς τὴν γαστέρα ὑπὸ τῆς ἀνταγωνιστῆς.

ΣΟΛ. Ἄλλ', ὦ ἀριστε, οὐκ ἐς ψιλὰ
στὰ δίδόμενα ἡμεῖς ἀποδέλομεν. ταῦτα μὲν
γὰρ ἐστὶ σημεῖα τῆς νίκης, καὶ γνωρίσματα, οἵ
τινες οἱ κρατήσαντες ἢ δὲ πρὸς ἀκολούθησα
τέτοις δόξα, τῷ παντὸς ἀξία τοῖς νενικη-
κόσιν. ὑπὲρ ἧς καὶ λακτίζεσθαι καλῶς ἔχει
τοῖς θηρωμένοις τὴν εὐκλειαν ἐκ τῆς σφύρας. ἢ
γὰρ ἀπονητὶ προσγένοιο δὲ αὐτῇ ἀλλὰ
χρὴ τὸ ὀρεγόμενον αὐτῆς, πολλὰ τὰ δυσχε-
ρῆ ἀναγκάζοντες ἐν τῇ δόξῃ, τότε ἤδη τὸ
λυσίτελές, καὶ ἡδὺ τέλος ἐκ τῆς καμάτου
φαιδρύνειν. ANAX. Τῷτο φῆς, ὦ Σόλων,
τὸ τέλος ἡδὺ καὶ λυσίτελές, ὅτι πάντες
αὐ-

Δ' Απονητὶ] Απονητὶ W.

& *Plutarch*. *Sympos.* VIII. c. 4. *Heliadus* tamen nullum aliud praemium pro victoria suo Theageni adjudicat praeter ramum illum palmæ arboris. Sed non est dissimulanda summi viri sententia, qui in notis ad *Dionem* per poma vult intelligi lauri baccas, sed sine exemplo. *Ausonius* etiam reprehendit enumerantem diversa bravia, sic:

Serta quibus pinus, malus, oliva, apium.

Sed cum eo consentit *Libanius* loco citato, qui *μῦλον* habet, non *μῦλον*. Tamen jure videtur arguere *Ausonius*, qui dum Græcum epigramma exprimit, male *μῦλον* per *malus* vertit. Sed fateor per *μῦλον* me non posse capere, quomodo intelligi possint poma.

J. P. A. G.

97. *Μῦλον*] Errat *Palmerius*. Vid. *Pott.* 417. *M. du S.* *Μῦλον* τὸ ἱερὸν] Lucianum fructus arborum, *μῦλον* dicere, non ramos, puto. Non primum Anthologias epigramma laudo, ubi *κότυς*, *μῦλον*, *σίλιν*, *πίτυς* forte ipsius societatis causa suspicionem moveant, ramum esse intelligendum: sed hoc, quod hoc ipso loco simile plane Panathenaeorum praemium commemoratur, *oleum* s. *facta Minervae olea*. Deinde quoties praemiorum horum denuo mentionem in hoc Dialogo injicit, injicit autem aliquoties, *μῦλον* semper a coronis distinguit: praesertim infra, c. 15. med. *πρόμας* *εἶσιν* ἢ *πίτυς*, ἢ δὲ *κότυς* ἢ *σίλιν*. quidni *μῦλον* aut *μῦλον* adjiceret, si par erat ratio?

J. M. G.

98. *Πανθ. ἔλαιον τὸ ἐκ τῆς μωρίας*] Quid hoc sit docet *Menaeus* Panath. Olearum nempe genus juxta *Academiam* quae Deo sacrae erant; Schol. *Aristoph.* Tom. II.

Menaeus. Accipiebant autem urceum totum (idem Schol.) & exportare solis licebat.

M. du S.

Ibid. ἔλαιον τὸ ἐκ τῆς μωρίας] Adleverat margini Cl. *Hemsterhusius*, videndum Cl. P. *Burman.* Z. *Καλαῖς*. Ex hoc igitur quaedam adjecisse non alienum erit. Ait autem f. p. 281. Edit. iteratae: „oleum ex ejus (arboris) fructu exprimere in sacros usus licuerit: nam Victoribus in Panathenaeis inde oleum datum, docet *Strabo*, & Scholiastes *Sophoclis* ex *Aristotele*, & *Apostolus* proverb. Cent. XIII. 28. Ut & *Lucian.* in *Anach.* T. 2. p. 173. Ed. *Græv.* Unde ab *Athenaeo* L. XV. 11. & *Plin.* XIII. 1. *Panathenaeicum oleum* vocatur, quod optimae notae erat. Et fortasse corona oleaginea, qua Victores coronabantur Athenis, teste *Plin.* XV. 4. ex his *μωρίαις* fuit. (sic legitur, pro *μωρίαις*) Quod magis verosimile videbitur, si verum sit, quod notat *Alex. ab Alex.* III. c. 3. Duces Athenienses in bellum prodituros sertum ex olea sacra summissee. Hoc saltem statuere licet, coronas inde aliquando factas. Ut *Creon* apud *Eurip.* Ion. V. 1433. Cetera vid. ib. De *μωρία* autem Commentt. ad *Poll.* seq. 242. ἢ δὲ ἱερὰ ἔλαια, *μωρία*. *Hesych.* vero ibid. adductus: *Μωρία* ἑλαιῖναι ἱερὰ τῆς Ἀθηνῶν. Confer & *Menag.* ad *Diog. Laërt.* III. Segm. 26. p. 149. T. 2.

J. F. R.

Ibid. ἔλαιον τὸ ἐκ τῆς μωρίας] *Hesych.* *Μωρία*, ἑλαιῖναι, ἱερὰ τῆς Ἀθηνῶν.

F. G.

8. Πρὸς ἀλλήλων] Quod *Solanus* nihil mutare Edd. adjecit, indicio est eum aliam lectionem optasse invenire, nam alioqui sponte patet consentire Edd. quando nihil notamus. Maluit autem *ὑπὸ* pro *πρὸς*. Vid. quae mox notamus ad c. 11. *πρὸς* τῆς ἀνταγωνιστῆς.

J. F. R.

VVVVV

44. Ξα

αὐτὸς ὁφείλει ἐστεφανωθῆναι, καὶ ὅτι τῇ νίκῃ ἐπαυέσονται, πολὺ πρότερον οἰκτεῖραιες ὅτι ταῖς πληγαῖς οἱ δὲ εὐδαιμονήσουσι, ἀντὶ τῆς πόλεως μῆλα καὶ σέλινα ἔχοντες. 3
 ΣΟΛ. Ἀπειρὸς εἶ, Φημί, τῇ ἡμετέρῃ ἐτι μᾶλλον δὲ ἄλλα σοὶ ἂν δοξῇ πρὸς αὐτῶν, ἐπειδὴν ἐς τὰς πανηγύρεις ἀπὸν ὅρας τοσούτον πλῆθος ἀνθρώπων συλλεγόμενον ὅτι καὶ θεῶν καὶ τοκῶν, καὶ θεάων 3
 μυριάσιν συμπληρούμενα, καὶ τὰς ἀγωνιστὰς ἐπαινεῖν, καὶ δὲ καὶ νικήσαντα αὐτῶν ἐσθλοὺς νομιζόμενον.

ΑΝΑΧ. Αὐτὸ τέτο, ὦ Σόλων, καὶ τὸ οἰκιστὸν ἐστίν, εἰ μὴ ἐπ' ὀλίγων ταῦτα πά- 4
 ρασι, ἀλλὰ ἐν τοσούτοις θεαταῖς καὶ μάρτυσι τῷ ὕδατος, οἱ δηλαδὴ εὐδαιμονήσουσι αὐτὸς, αἵματι βαυνομένους ὁρῶντες, ἢ ἀγχο- 4
 μένης πρὸς τῇ ἀνιπάλων. ταῦτα γὰρ τὰ εὐδαιμονέστατα πρόσθεν τῇ νίκῃ αὐτῶν. 4
 παρ' ἡμῶν δὲ τοῖς Σκύθαις, ἢν τις, ὦ Σόλων, ἢ πατάξῃ τινὰ καὶ πολεμῇ, ἢ ἀνα- 4
 τρέψῃ προσπίπτον, ἢ τοιμάτιον περιρρή- 4
 ξῃ, μεγάλας οἱ προσέχεται τὰς ζημίας ἐπάγων, καὶ ἐπ' ὀλίγων τῷ μαρτύρων τῶν 5
 τοσούτων τις ἔτι γε ἐν τηλικούτοις θεάτροις, οἷα οὐ διηγῇ τὸ Ἰσθμοῖ, καὶ τὸ ἐν Ὀλυμ- 4
 πιά. εἰ μὴν ἀλλὰ τὰς μὲν ἀγωνιστὰς, οἰ- 4
 κτεῖρειν μοι ἔπαισι, ὡς πάραυτον τῶν δὲ 4
 θεατῶν, ὡς φησὶ ἀπαυλαχόθεν τὰς εἰς τὴν 4
 πόλιν γιγνέσθαι ἐς τὰς πανηγύρεις, καὶ πάν- 4

videbunt coronatos, & victoriae causa lau-
 dabunt, qui diu ante miserati illos fuerant
 propter plagas. Atqui hi jam felices erunt,
 qui pro laboribus poma habeant & apia.
 SOL. Imperitus es, inquam, rerum no-
 strarum adhuc: paullo post aliter de iis
 senties: cum delatus in conventus illos col-
 lectam videbis tantam hominum multitudi-
 nem talium spectaculorum causa, & imple-
 ta theatra tot millium capacia, & laudatos
 athletas, & honore Diis aequatum, qui
 vicerit reliquos.

II. ANACH. Ipsum hoc vero, Solon,
 miserrimum est, si non paucis arbitris ista
 subeunt, sed apud tot spectatores, ac testes
 contumeliae, qui nempe beatos illos praedi-
 cabunt, videntes ut sanguine fluant, aut
 angantur ab adversariis. Haec enim beatif-
 sima sunt in illorum victoria. Apud nos
 vero Scythas, Solon, si quis aut pulset ci-
 vium quemquam, aut impetu facto ever-
 tat, aut vestem deripiat, magnas illi poe-
 nas nostri seniores infligunt, etiamsi cui
 paucis testibus hoc eveniat, nec in tantis
 theatris, quanta tu narras, Isthmi atque
 Olympiae. Verum certatorum quidem mi-
 sereri subit ob ea, quae pariuntur: Specta-
 tores autem, quos ais undique convenire
 praestantissimos ad istas celebritates, & i-
 pso

a Δόξῃ] Sic M. cum Fl. Fr. &c. Δόξῃ γ. b Ὅρας] Sic Edd. & M. c Εὐδαιμονήσουσι] Εὐδαιμονίζουσι M.
 d Πρὸς] Ὑπὸ W. Vulgatum tenet Fl. cum cett. e τοιμάτιον] τοιμάτιον M. & Fl. male.

44. Ὑπὸ] Sic W. hic. Supra tamen cum Impres-
 sis aliter, nempe ἀγχομένης πρὸς ἀνιπάλων c. 9. M. du S.
 Ἀγχομένης πρὸς τῇ ἀνιπάλων] Solanus ex W. ὑπὸ τῇ
 ἀνιπ. rescribi maluisse; id enim in margine γυν. in-
 dicat; non tamen πρὸς deleat, ut solet, ubi omni-
 no necessariam putat mutationem. Ego, ut ὑπὸ fa-
 cile admitterem, si pluribus testibus firmaretur, ita
 jam nihil muto, quia supra c. 9. in πρὸς consentiunt
 Edd. & Codd. Idque verbis passivis frequenter adjun-
 gi eadem potestate qua ὑπὸ, paucis indicavimus supra
 Icar. c. 21. f. ex Timon. §. 5. 9. 15. & 25. Adde Icar.
 25. & Bis Accus. c. 5. pr. Sexcentis similibus idem

probaturi ex solo Luciano, si quem de eo dubitare
 suspicari possemus.

48. τοιμάτιον] M. & Fl. τοιμάτιον. Fortasse τοι-
 μάτιον, quod alibi reperiri testatur doctissimus Aulianus
 Epim. Menand. p. 105.

86. τὴν μεγάλην] Quid reponam non video: certe
 non recte habet illa vox. Béch. c. 12. pro τῇ μεγάλῃ, μέ-
 γιστον repositum est.

τὴν μεγάλην] Si proceritatem corporis intelligas, non
 mirere cur suspecta vox fuerit Solano. At neque μέ-
 γιστον semper ingens quid signif. (licet ita accipiendum
 longe frequentius, atque idem parvo opponatur a Po-
 lybio

pfos valde miror, si necessariis relictis otium sibi sumunt ad talia. Nondum enim illud possum intelligere, quae sit illis iucunditas, videre ferientes se & confluentes homines, & terrae allisos, & alterum ab altero contritos.

12. SOL. Si tempus esset, Anacharsi, Olympiorum, aut Isthmiorum, aut Panathaeorum, ipsa te res doceret, quam non temere studium in his rebus ponamus. Neque enim dicendo quisquam ita te admove- re quasi possit voluptati eorum, quae ibi fiunt, quam si sedens ipse inter medios spec- tatores, videas virtutes virorum; pulchri- tudines corporum, & habitus ad valetudi- nem admirabiles, & horribiles peritias, & robur invictum, & audaciam, & honoris cupiditatem, & animos insuperabiles, & studium nunquam deficiens victoriae: bene equidem novi finem te laudandi & incla- mandi & plaudendi non facturum.

13. ANACH. Per Jovem, Solon, & irridendi insuper atque cavillandi. Omnia enim illa, quae modo enumerabas, virtu- tes, & habitus bonos, & pulchritudines, & audaciam, video nullius magnae rei caus- ta vobis disperire, cum neque patria sit in periculo, neque regio vastetur, neque ami- ci aut familiares abripiantur ad contume- liam. Itaque tanto fuerint magis ridiculi, si, cum sint, ut ais, praestantissimi, ne- quidquam tot ac tanta patiantur, & malis

θαυμάζω, εἰ τὰ αναγκαῖα παρέντες, χα- λάσθωσι ὅτι τοῖς ταῦτοις. ἔδῃ γὰρ ἐκεῖνός ποθ' εὐνοῦμαι καλῶν ὄντων, ὅτι τὸ τοῦ τερπύ- οντος, ὅραν παλαιόθεν γε, καὶ ἀναπλη- κτιστομένους ἀνθρώπους, καὶ πρὸς τὴν γῆν δρεῖ- τομένους, καὶ συνήριστομένους ὑπὸ ἀλλήλων.

ΣΟΛ. Εἰ χαρὸς ἦν, ὦ Ἀνάχαρσι, Ὁ- λυμπίων, ἢ Ἰσθμίων, ἢ Παναθηναίων, ἡ αὐτὸ ἂν σε τὸ γινώσκον ἐδίδαξεν, ὡς ἡ μάταια ἐσπεύδακαμεν ὅτι ταῦτοις. ἐγὼ ἔγωγε λέγων ἂν τις προσελάσσει σε τῇ ἡδονῇ καὶ ἐκεῖ δραμόντων, ὡς εἰ καθέζομεθα αὐτοὺς ἐν μέσσοις ταῖς διαταῖς, βλέποισι δρεῖτας ἀν- ὄδρων, καὶ κάλλη σωματῶν, καὶ εὐεξίας θαυ- μαστὰς, καὶ ἐμπειρίας θανάτου, καὶ ἰσχυρὰ ἀμα- χον, καὶ τόλμην, καὶ φιλοτιμίαν, καὶ γνῶ- μας ἀκρίτητος, καὶ σπουδὴν ἐν ἀθλήσει ὑπὲρ τῆς νίκης. εὐ γὰρ ὅτι οἶδα, ὡς οὐκ ἂν ἐπαύσῃς ἡ δὲ ἐπαύων, καὶ ὁπλοῶν, καὶ ὁπλοροτῆς.

ANAX. Νῆ Δί', ὦ Σόλων, καὶ ἐπιγε- λῶν γε προσέτι καὶ ἐπιχλευάζων. ἀπαῖσα γὰρ ὅποια καλῶν ἡρώων ἐκεῖνα, τὰς δρεῖτας, καὶ τὰς εὐεξίας, καὶ τὰ κάλλη, καὶ τόλμην, οὐδ' ἔδῃς εὐδὸς μεγάλης ἔνεκα πολλοῦ ἀπολλυμένας ὑμῖν, ὅτε παρὶς κινδυνεύσεις, ὅτε χά- ρας πορθεμένης, ὅτε φίλων ἢ οἰκείων πρὸς ὕβριν ἀπαγομένων. ὅτε τοσούτω γελοιότεροι ἂν εἴην, ἀριστοὶ μὲν, ὡς Φῆς, ὄντες, μάταια δὲ τοσαῦτα πάχοντες, καὶ ταλαιπωρούμενοι, καὶ αἰσχύνοντες τὰ κάλλη καὶ τὰ μεγέθη τῇ φάμ-

f Παναθηναίων] Παρ' Ἀθηναίων male M. g Ἀλλήλων] Ἀλλήλων W. male. h τὰ μεγέθη] Nil mutare in hoc verbo Edd. & M. adscripsit Solan.

Inco III. 88.) Sed quamcumque etiam magnitudinem, i. e. certam quantitatem, adeoque & de re vel mini- ma praedicari potest. Neque plurale μέγεθος ad pro- cerum athletarum corpus spectare puto (qui ne qui- dem erant homines longi, verum tonosi) sed ad di- mensiōnem, i. e. proportiōnem membrorum perti- nere arbitror, de qua etiam c. 25. loquitur, quam foedant pugiles tumoribus, ac cicatricibus. μέγεθος autem etiam de parvo homine praedicari videas ap. Herodotum IV. 7. fin. καὶ γὰρ ἐν θαύματι ἄλλος ἐστὶ μικρὸς καὶ τὸ μέγεθος σωματικόν. Licet ibi videatur de corpore

accipiendum, ut ap. Diogenem IV. c. 61. f. με- γέθος μὲν τοῖς μέγεθος, πολλοὺς δὲ τὸ ἀριθμῶν. Numerus magis quam viribus pollentes. Sed de spatio parvo diserte ap. eundem V. c. 10. med. ἔστι δὲ ἐν τῷ ὅτι Ἀσσυρίων μικρὸν μὲν τὸ μέγεθος. Et sic iterum ibid. c. 11. pr. Et c. 13. ἀλλὰ μετρίως ἐστὶν ἐν τῷ μέγεθος σωματικόν. Interim de statura parva etiam Poll. V. 68. de leprose animali, μέγεθος, ὅτε μέγας, ὅτε μικρὸς τὸ ὄψος. Et sic de mensura s. dimensioe μέγεθος dici, non est quod pluribus demonstrem. Magnitudinem similiter Latinis de re etiam parva dici, obiter notavi in libello de An- bi-

ψάμμεν, καὶ τοῖς ὑποπτοῖς, ὡς μήτε καὶ
κοτίνῃ ἐγκρατεῖς γένοιτο νικήσαντες. ἡδὺ
γὰρ μοι αἰεὶ μεμνηθεὶς τῆς ἀθλῶν, τοῦτων
ὄντων. ἀτὰρ εἰπέ μοι, πάντες αὐτὰ λαμ-
βάνουσιν οἱ ἀγωνισαί; ΣΟΛ. Οὐδαμῶς,
ἀλλὰ εἰς ἐξ ἀπάντων, ὁ κρατήσας αὐτῆς.
ΑΝΑΧ. Εἴτ', ὦ Σόλων, ὅτι τῷ ἀθλήῳ
καὶ ἀμφιβόλῳ τὸ νίκης τοσῶτοι πονῶσι, καὶ
ταῦτ' εἰδότες, ὅτι ὁ μὲν νικῶν εἰς ἑστὰ πόν-
τος, οἱ δὲ ἡττώμενοι πάμπολλοι μά-
τλιω ἀθλία παληχὰς, οἱ δὲ καὶ τραύματα
λαμβάνουσιν;

ΣΟΛ. Ἔσχατος, ὦ Ἀνάχαρος, ὃ μὲν
πῶ ἐνενοήκεναι πολιτείας ὁρῆς περὶ μὲν
εἰ γὰρ ἂν τὰ κάλλιπα τὸ ἔθνος ἐν λόγῳ ἐτί-
θεσο. ἦν δὲ σοι μέλει πότε εἰδέναι ὅπως
ἂν τὰ κάλλιπα ὁ οἰκηθεὶς πόλις, καὶ ὅπως
ἂν ἀριστοὶ γένοιτο οἱ πολῖται αὐτῆς, ἐπαι-
νήσῃ ὅτε καὶ τὰς ἀσκήσεις ταύτας, καὶ τὴν
φιλοτιμίαν, ἢ φιλοτιμίαν ἑπὶ αὐτάς,
καὶ εἴη ὅτι πολὺ τὸ χρησίμων ἔχουσιν ἐγκα-
ταμεινυμένον τοῖς πόλεσι, εἰ καὶ νῦν μάτλι
σπυδάξας δόκῃσι. ΑΝΑΧ. Καὶ μὴν, ὦ
Σόλων, κατ' εἶδέν ἄλλο σπῶν τὸ Σκυθίας
ἦκα παρ' ὑμᾶς, τοσαύτῃ μὲν γῇ διδύσας,
μέγαν δὲ τὴν Εὐξείνου, καὶ δυσχερέων, πε-
ραιοθεῖς, ἢ ὅπως νόμος τε τῆς Ἑλλάδος
ἐκμάθοιμι, καὶ ἔθνη παρ' ὑμῖν κατανοήσοιμι,
καὶ πολιτείας τὴν ἀρίστην ἐκμελετήσοιμι. διὸ
καὶ σὲ μάλιστα φίλον ἐξ ἀπάντων Ἀθη-

magnitudines arena foedent ac livoribus, ut
pomo aut oleae ramo potiantur victores.
Suave enim mihi semper meminisse praemio-
rum, quae tanta sint scilicet. Sed dic mi-
hi, omnesne ea accipiunt qui decertant?
SOL. Minime, sed unus ex omnibus, qui
illos superavit. ANACH. Tum igitur,
Solon, de obscura & ancipiti victoria tot
homines laborant, idque cum sciant, vi-
ctorem unum omnino futurum, victos au-
tem plurimos, qui frustra miseri plagas,
partim etiam vulnera acceperint?

24. SOL. Videris, Anacharsi, nondum
quidquam de recta reipublicae gerendae ra-
tione cogitasse: nec enim instituta pulcher-
rime reprehendenda duceres. Si vero tibi
curae fuerit aliquando scire, quomodo pul-
cherrime condi possit civitas, & qua ratio-
ne optimi fiant illius cives, laudabis tunc
etiam exercitationes hasce, & honoris stu-
dium, quo in illis versamur, & scies, mul-
tam habere admixtam laboribus utilitatem,
etiam si frustra nunc laborare videantur.
ANACH. Quin ego, Solon, nulla alia
caussa e Scythia ad vos venio, tantis terrae
spatiis superatis, magnum Euxinum ac pro-
cellosum transvectus, nisi ut leges Graeco-
rum ediscam, & qui sint apud vos mores
cognoscam, & formam reipublicae optimam
meditando assequar: qua de caussa etiam te
maxime amicum ex omnibus Atheniensibus ho-

a Ἡττώμενοι] Ἡττωμένοι Fl. sola. Vulgatum etiam firmat M. b Λαμβάνοντες] Λαβόντες W. & marg. At.
c Μάτλιω] Sic W. & marg. At. W. Μάτλιω Edd. d Οἰκηθεὶς] Receptum ex M. & Fl. Οἰκισθεὶς Edd. cett.
e Τίττι] Πότι W. & Fl. f Πόντος] Πόντος W. & marg. At. Sed πόντος Fl. cum cett.

87. Ἰσχυρῶς] Ἰσχυρία, Genac. τὰ ὑπὸ τοῖς ὀφθαλμοῖς παλιώματα, ἢ τὰ ἐξ αὐτῶν κινεῖται ποιά. ὅπως γὰρ αἱ
ἐφαλμαί. G.

lignis. Si quis tamen hic pro τὰ κάλλιπα & τὰ μεγάλα
legere malit, τὰ κάλλιπα μάλα. me non repugnantem
habebit.

87. Τῶς ἐπαπείας] Div. Paulus in I. ad Corinth. IX.
27. ἀλλ' ἐπαπείαζον τὸ σῶμά μου. Ad quae verba expo-
nenda multa, & hoc Luciani, adfert Cl. L. Bos in
Oxf. Philol. p. 142. probatque ἐπαπεία esse vestigia

plagatum, ac vulnera ipsa & contusiones. Recte;
sed Medicis proprie maculae ac tumores caerulei ab
extravasato sanguine grumoso, quales a baculorum
lororumque plagis relinquuntur. Et similis oculi-
um morbus. Idque ap. Hippocr. & Aret. frequens.

89. Μάτλιω] Sic M. melius quam in impressis μα-
τλιω.

hospitemque dolegi ex fama, quandoquidem audieram legum te quarundam scriptorem esse, & morum optimorum inventorem, teque instituta utilia introduxisse, atque in universum rempublicam quandam constituisse. Igitur quamprimum me doce, & discipulum tibi habe: nam ego jucunde vel sine cibo & potu tibi assidens, quousque ipse durare dicendo possis, hiansque audiam te de republica & legibus aliquid disputantem.

15. SOL. Univerſa quidem, Sodalis, breviter enarrare non facile est: sed si per partes obire ea mecum velis, singula intelliges, quae de Diis, quae de parentibus, quae de nuptiis, reliquisque rebus nobis placeant. Quae vero de juvenibus decernamus, & quomodo illos tractemus ubi primum intelligere quid sit melius incipiunt, & virile robur accipere, & pares esse laboribus: haec jam tibi enarro, uti discas, cujus rei gratia hasce illis exercitationes proposuerimus, & labore subigere corpus illos cogamus: nempe non propter certamina solum, ut auferre possint praemia; ad illa etenim pauci ex omnibus perveniunt: sed majus quiddam toti civitati ex ea re bonum, atque ipsis adeo, conciliamus. Commune enim quoddam certamen aliud bonis omnibus civibus propositum est: & corona non ex pinu, neque olea, aut apio, sed quae hominum in se fe-

ραίον ἔξ ἑῶν, προκείμενῃ καὶ κλέει, ἐπεί τῳ ἤκων νόμῳ τε ἡ τινῶν συγγραφέα οὐκ αἶ σε, ἔθῳ τῷ δέξῃσι εὐρετῶν, ἔπι τῶν ματῶν ὀφελίμων εἰσηγητῶν, ἔῳ ὅλως πολιτείας τινὸς συταρμοστῶν ὅτε οὐκ ἀν φθάνοις διδάσκων με, ἔ μαθητῶν ποιούμενῳ, ὡς ἔγωγε ἰδέσθαι ἀν ἀσπότης σοι, καὶ ἄποτῳ ὁδοκαλῶν ὁδοῦ, ἐς ὅσον ἀν αὐτὸς ἀφελκοίης λέγων, κατὰ τὴν ἐπακοίμην πρὸς πολιτείας: τί τὴν νόμον διεξίοντῳ.

ΣΟΛ. Τὰ μὲν πάντα ἐξ ῥάδιον, ὅ ἐταῖρε, διελθὼν ἐν βραχείᾳ ἀλλὰ καὶ μέρη οὐκ ὀλίγα, εἴσῃ ἕκαστα, οἷα μὲν πρὸς θεῶν, οἷα δὲ πρὸς γονέων, ἢ πρὸς γάμων, ἢ τῷ ἄλλῳ δόκει ἡμῖν. ἃ δὲ πρὸς τῷ νόμῳ γινώσκωμεν, καὶ ὅπως αὐτοῖς χρώμεθα, ἐπειδὴ πρῶτον ἀρξάνῃ συνίναμι τε τῷ βελτίοντῳ, καὶ τῷ σώματι ἀπορίξασθαι, ἔ ὑφίστασθαι τὰς πόδας ταῦτα ἡδὲ σοὶ διέξιμι, ὡς μάθης ὅτι καὶ χάριν τὰς ἀσκήσεις ταύτας προδείκαμεν αὐτοῖς, καὶ ἀφελκοῦν τὸ σῶμα κατὰ τὴν ὁδὸν, ὅ ἐμόνον ἕκαστα τῷ ἀγῶνι, ὅπως τὰ ἀθλὰ δύστηνα ἀναίρεται, ἐπὶ ἐκείνῃ μὲν ὀλίγα πάντα ἐξ ἀπάντων χωρεῖσιν, ἀλλὰ μᾶλλον τι ἀπάσῃ τῇ πόλει ἀγαθὸν ἐκ τούτου καὶ αὐτοῖς ἐκείνας προσκτάμενοι. κοινὸς γὰρ τις ἀγὼν ἀλλῶν ἀπασιν ἀγαθὸς πολιτείας πρόκειται, καὶ εἴφασι ὅτι οὐκ ὀλίγα, ὅτε κοινῇ, ἢ σελίων, ἀλλ' ὅς ἐν αὐτῷ συλλαβὴν ἔχει τῷ ἀνθρώπῳ.

ΠΑΡ.

[g. ἔθῳ] Sic W. & Fl. ἔθῳ Edd. b. Τινῶν [συγγραφέα] Συγγραφεὶς τῶν Μ. i. Ti.] Sic M. & Edd. omni. a. Διεξιμι.] Restitutum ex W. Διεξιμι Edd. priores.

ΠΑΡ.

4. Οὐκ ὀλίγα] Ita M. & Ed. Fl. rectius quam in vulgatis, quae αἰσχροῦ legunt. Sic c. 18. ὅπως ἀν ἀρετῇ.

M. du S.

19. Τινῶν] Ego lectionem Cod. M. τῶν praefertis vulgata potiore arbitror. Quia auditu tantum ait sibi notum nomen Solonis legislatoris, adeoque adjectio τῶν potius ad personam, quam ad leges pertinet, nec quasdam tantummodo leges composuisse dicitur is qui plurimas composuit. Quia tamen non obscura neque plane absurda vis vulgata, propter unum co-

dicem eam rejicere, religio fuit.

J. F. R.

27. Ti.] L. τῇ quamvis M. etiam agnoscat τῇ. Idem Anonymum coniecisse video, qui τῇ margini codicis sui adscripsit.

M. du S.

36. Διεξιμι.] Sic recte W. In Impress. διεξιμι.

M. du S.

45. Πρόκει] ἀγῶν] Sic τῷ προκείμενῳ ἡμῶν ἀγῶνα Div. Paul. in Ep. ad Hebr. XII. 1. ubi plura similia L. Bos. Addiderat Cl. Hemsterh. etiam vidend. Synop. Ep. 100. p. 239. D. Et Basil. Seleuc. initio Gr. I.

J. F. R.

πῶν εὐδαιμονίαν. οἷσι ἐλευθερίαν λέγω αὐτῷ
τε ἐκάστῳ ἰδίᾳ, καὶ κοινῇ τῇ πατρίδι, καὶ
πλεῖστον, καὶ δόξαν, καὶ εὐφροσύνην πατριῶν
δοῦλοῦσιν, καὶ οἰκείων σπέρματι καὶ συνόλῳ
τὰ κάλλιστα, ὅν ἂν τις εὐχαιρομένης
οἱ πόλιν τῇ θεῶν. ταῦτα πάντα τῷ στεφάνῳ,
ὃν Φημι, συναναπέπλεκον, καὶ ἐκ τῆ
ἀγῶνι ἐκείνῃ. φεγγίγῃ. ἐφ' ὃν αἱ ἀσκή-
σεις αὐταί, καὶ οἱ πόνοι ἀγῶνι.

ANAX. Εἴτα, ὦ θαυμάσιε Σόλων,
τοιαῦτά μοι καὶ τῶν καὶ τῶν ἄλλα διε-
ξίεναι, μῆλα καὶ σέλινα διηγῆ, καὶ θαλλὸν
ἐλαίας ἀγρίας, καὶ πῖτον; ΣΟΛ. Καὶ μὴν,
ὦ Ἀνάχαρσι, πρὸ ἐκείνῃ σοι ἐτι δεῖ μὴ
κρᾶ εἶναι, ὅπῃ αὐτῷ λέγω κατὰ μάχης.
ἀπὸ γὰρ τοῦ τῆ αὐτῆς γνάμης γίγῃ, καὶ
μέρη πάντα ταῦτά ἐστι. μακρὰ τῷ μείζονι
ἐκείνῃ ἀγῶνι, καὶ τῷ στεφάνῳ, ὃν κατέ-
λεξα τῷ πατριῶν. ὁ δὲ λόγος, οὐκ
οἶδ' ὅπως ὑπερβαίνει τὰς ἐξῆς, ἐκείνῃ προ-
τέρων ἐπιμνήσθῃ, τῇ Ἰσθμῷ γιγνομένην, καὶ
Ὀλυμπιάσιν, καὶ ἐν Νεμέᾳ. πλὴν ἄλλα
καὶ, (χολὴν γὰρ ἔγραψα, καὶ σὺ, ὡς φησὶ,
προθυμῇ ἀκούει) ἀναδραμεύμεθα ῥαδίως πρὸς
τὴν δεξιάν; καὶ τῷ κοινῷ ἀγῶνι, δι' ὃν Φημι
πάντα ταῦτα ἐπιτελεῖσθαι. ANAX. Ἀ-
μείνων, ὦ Σόλων, ὅτε καὶ ὁδὸν γὰρ ἂν
ἡμῖν ὁ λόγος μάλλον προχωρήσῃ, καὶ τάχ' ἵ-
κανῶς ἀπὸ τούτων πεισθῇ, μὴδ' ἐκείνῃ

licitatem complectatur, velut libertatem pri-
vatam uniuscujusque, & communiter pa-
triae, & divitias, & gloriam, & feriarum
patriarum fructum, & rei familiaris con-
servationem, & in universum pulcherrima
quaevis, quae a Diis contingere sibi aliquis
optaverit: ea huic coronae, de qua lo-
quor, impleta sunt omnia, & certamine il-
lo parantur, ad quod exercitationes istae &
labores ducunt.

16. ANACH. Tum tu, Solon, vir
admirabilis, talia ac tanta praemia cum re-
censenda haberes, mala narrabas & apia, &
silvestris olivae rimum, & pinum? SOL.
Verum, Anacharsi, nec illa parva tibi vi-
debuntur, si quae dico perceperis. Eodem
enim consilio ista fiunt, & partes ista o-
mnia parvae sunt illius certaminis, & coro-
nae illius, quam modo enarrabam, undique
beatae. At sermo meus, migrato nescio
qua ratione ordine, illorum prius mentio-
nem fecit, quae in Isthmo fiunt, & Olym-
piae & Nemeae. Sed nos jam, otiosi enim
sumus, & tu, ut ais, audiendi cupidus,
recurremus facile ad principium, ad com-
mune illud certamen, propter quod ajo stu-
diose omnia illa agi. ANACH. Melius
ita, Solon, fuerit. Sic enim magis ordine
hinc didicero non amplius illos irridere, si
quem

a Πατρίων] Πατρίων L. & marg. ΔΙΩ. b Καταμάχης] Sic W. Καταμάχους Edd. c Οὕτω] Οὕτως FL. & W.

62. Ὅπῃ αὐτῷ — κατὰ μάχης] Non fugit Solanum ὅπῃ-
ταν aequae cum optativo construi atque cum subjunct.
sed meliorem hic esse subjunct. recte judicavit; non
enim sensus est, ubi intelligere velis aut possis,
sed, postquam intellexeris. Quare ei obsecundavi.

J.F.R.

Ibid. Καταμάχης] Ita W. Impressi omnes minus re-
cte κατὰ μάχους.

M. du S.

68. Ἰσθμοῖ] Sic & infra recte, Ner. c. 8. Ἰσθμοῖ
ἀπὸ Πυθῶν. Sic Πυθῶν Pythone in urbe, Thucyd. V. 18. f.
Ἰσθμοῖ etiam Pindar. Ol. 2. med.

J.F.R.

74. Οὕτω] Parvi est. Sed ὕτως probum arbitror.
& ab librariis posterioribus euphoniae causa mutatum.
Ut enim sequente consona ὕτως frequentius scriptum
invenimus, sequente vero vocali ὕτως, ita crebro ὕ-
τως consona etiam sequente exaratum videas. Indica-
vi nonnulla ad Scholiast. Gall. c. 9. No. 52. Adde sin-
gula fere ἐπιμνήσθῃ Ἀφιστοῖ, ubi ὕτως νότος, ὕτως
φάλλαι, ὕτως λίαν &c. invenies perpetuo. Item ὕτως
καὶ Ἀφιστοῖ. fab. 8. Apud LXX. Νύκτες. XXXVI. 5.
ὕτως φύλη. ac 2. Reg. XVIII. 14. ὕτως μανῶ. Diad.
Sic. III. c. 8. ὕτως δὲ. Sed variatur fere perpetuo
in

quem videant olea sibi placentem, aut coronatum apio. Sed, si videtur, in umbrosum illum locum progressi affideamus in sedilibus, ne turbent nos, qui inclamant luctantibus. Alioqui, diceretur enim, neque solem facile fero, qui acutus & fervidus incidit nudo capiti: pileam enim relinquere domi visum est, ne solus inter vos peregrino habitu circumeam. Tempus autem anni, quae fervidissima pars est astri, quod caniculam vocatis, adurentis omnia, & ficcum aridumque aëra reddentis; atque sol circa meridiem jam ipsi imminens capiti, aestum hunc intolerabilem corporibus inducit. Itaque te admiror, quomodo senex jam homo, neque fudes ad aestum, ut ego, neque omnino incommodi quidquam sentire videaris, nec umbrosum locum circumspicias, quo subeas, sed facile excipias solem. SOL. Nempe vani isti labores, Anacharfi, & perpetuae in luto volutationes, & subdavales in arena acrumnae, hoc nobis contra solis jacula propugnaculum praebent: nec jam indigemus pileo, qui prohibeat ad caput pervenire radium. Sed abeamus nempe.

ἐτι καταγελῶν, εἴ τινα ἰδοίμιν σημειωμένον
κατ' αὐτῷ, ἢ σελίνῳ ἐσφραγισμένον. ἀλλ' εἰ
δοίμιν, ἐς τὸ σύσκιον ἐκείναι ἀπελθόντες, κα-
80 θίσωμεν ὅτι τὸ θάλασσαν, ὡς μὴ ἐνοχλοῖεν
ἡμῖν ἐπικεκραγότες τοῖς παλαίμοισιν· ἀλ-
λως τε (εὐρίσκει γὰρ) ὡς ἐπὶ τὸ ἥλιον ἐτι ῥα-
δικῶς ἀνέχομαι, ὅσον καὶ ὁ Φλογιάδης ἐμπνέ-
σας γὰρ τῇ κεφαλῇ. τὸ γὰρ πάλαι μοι
85 ἀφελὲν οὐκ ἔστιν ἰδοίμιν, ὡς μὴ μὲν ἐν ὑμῖν
ἐνίστοιμι τῷ ὀνόματι. ἡ δὲ ὥρα τῷ ἔτις,
ὅτι τὸ πυρρὸν αὐτὸν ὅτι τῷ ἀσπίδι
(ὃν ὑμεῖς κύμα φασί) πάντα καταφλέγον-
τος, καὶ τὸ αἶμα ἐκρῖναι καὶ ἀφελῆναι τὸν
90 τὸν ἥλιον καὶ τὸν μέσην ἡμέραν ἡδὲ ὑπὲρ κεφα-
λῆς ἐπικαίμεν, Φλογιάδης τῶν τοῦ ἐφορι-
τῶν ἐπ' αὐτῷ τοῖς σάμασι. ὥστε καὶ σὺ θει-
μάζω ὅπως γυναικὸς ἡδὲ ἀνδρὸς, ὅτι
ἰδίαις πρὸς τὸ θάλασσαν, ὥστε ἐγὼ, ὅτι
95 ὅλως ἐνοχληθῶ ἰουίας, εἰδὲ ἀεὶ βλέπειν
οὐδὲν τι, εἴθε ὑποδύνα, ἀλλὰ δέχῃ τὸ
ἥλιον εὐμαρῶς. ΣΟΛ. Οἱ μάταιοι γὰρ ἔτοι-
πῶνοι, ὦ Ἀνάχαρσι, καὶ αἱ συνεχεῖς ἐν τῷ
σηλῷ κυβιστοὺς, καὶ αἱ ὑπαίθριαι ἐν τῇ
100 ψάμμῳ τάλαιπωρίαί, τῆτο ἡμῖν τὸ ἀμνη-
στῆριον παρέχουσι πρὸς τὰς τῷ ἥλιῳ βολάς.
καὶ οὐκ ἐτι πάλιν δώματα, ὅς τ' ἀκτῖνα
καλύπτει καθικνέει τὴν κεφαλῇς. ἀπίστωμεν
50 ὅτι.

Kai

d. 'Επ'] Sic recte P. aliaque. 'Επὶ male J. Fl. e. Φλογιάδης Φλογιάδης W. f. 'Οτιπ'] Αἱ 'Οτιπ; Pell.
f. Αἱ ὑπαίθριαι] Artic. abest a J. & V2. Adest in Ald. Fl. Sc. & M.

in Codd. ejusd. aliis ἔτι, aliis ἔτις exhibentibus. At quum veteres in pronuntiando e. ultimum videntur elisisse, inde factum, ut deinde consone sequente, modo adscriberetur, modo omitteretur.

J.F.R.

84. Πάλιν] Haud suo loco vox οἰκόν sita est; sed familiare hoc Luciano. De pileo quod habet, mutatum deinceps. Atheniensium morem ex Philostrato discas. Vit. Soph. p. 572.

M. du S.

Πάλιν μοι ἀφελὲν οἰκόν] Non adeo alienum est οἰκόν, si cum L. Bos de Ellipsi. p. 216. verb. Ἀπίστω, exposueris, ejus participium sabaudiendo, i. e. οἰκόν.

90 ἀπίστω, aliaque non absimilia ab eo adducta con-
tuleris.

J.F.R.

87. 'Οτιπ'] Ego Pellet conjecturam recipiendam arbitror.

J.F.R.

Ibid. Ἀσπίς - πάντα καταφλέγοντος] Canis fidus, quæ & canicula, ardentissimo æstatis tempore exoritur, Sole primam partem Leonis percurrente, qui dies 15. ante Augusti calendæ est. Plin. L. 2. c. 47. L. XVIII. 28.

G.C.

99. Αἱ ὑπαίθριαι] M. & Edd. omnes, exceptis Ven. quæc omittunt.

M. du S.

6. 'Οτιπ;

Καὶ ὅπως μὴ, καθάπερ νόμοις, ^a προσ-
 ἔξως οἷς ἀν λέγω πρὸς σέ, ὡς ἐξάπαντ
 πιστεύειν αὐτοῖς, ἀλλ' ἔνθα ἀν σοι μὴ ὀρθῶς
 τι λέγεαι δοκῇ, ἀντιλέγειν εὐδὺς, καὶ διευ-
 θύνειν τὸν λόγον. δυοῖν γὰρ πατέρων πάντως
 ὅσα ἀν ἀμάρτομεν, ἢ σέ βεβαίως πεισθῆ-
 ναι ἐκχεῖν ὅποσα οἷε ἀνίλεατα εἶναι, ἢ
 ἐμὲ ἀναδιδάχθηναι ὡς ὅσα ὀρθῶς γιγνώσκω
 τὰ αὐτῶν. καὶ ἐν τούτῳ πάντα ἀν σοι ἢ
 πόλις ἢ Ἀθηναῖον, ὅσα ἀν φθάνοι χάριν
 ὁμολογεῖν. ^c ὅσα γὰρ ἀν ἐμὲ παιδεύσης,
 καὶ μελαπείσης πρὸς τὸ βέλιον, ἐκείνην τὰ
 μέγιστα ἔση ὠφελικῶς. εἰδὲν γὰρ ἀν Σπικρυ-
 φαίμην ^d αὐτῶν, ἀλλ' εὐδὺς εἰς τὸ μέσον
 καθάψω φέρων, καὶ καθάψας ἐν τῇ πυκνῇ,
 ἐρῶ πρὸς Ἀπαίαν, Ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ἐγὼ
 καὶ ὑμῖν ἔγραψα τῶν νόμων, οἷος ἀν ὅμην
 ὠφελιματάτους ἴσται τῇ πόλει. ὁ δὲ ξέ-
 νος ^e ἐτοσί (δίδας σέ, ὦ Ἀνάχαρσι) Σκυ-
 θῆς μὴ ἐστὶ σοφὸς δὲ ὢν, μελεπαίδευσέ με,

17. Et sic ut non tanquam legibus his
 attendas, quae dicturus sum, ut omnino
 illis fidem habeas: sed ubi tibi aliquid non
 recte dici videbitur, contradicere statim &
 examinare meum sermonem memineris. Al-
 terutrum enim duorum omnino consequen-
 tur, aut firmiter ut in hanc traducere sen-
 tentiam, effusis, quae contra dicenda pu-
 tabis, omnibus, aut ego ut meliora edo-
 cear, tanquam qui recte de hisce rebus non
 sentiam: eaque in re tota Atheniensium ci-
 vitas gratiam se tibi habere profitebitur:
 quatenus enim me institueris, & ad melio-
 rem traduxeris sententiam, maximo illam
 beneficio affeceris. Nihil enim illam equi-
 dem celavero: sed in medium statim illud
 conferam, ac stans in concione dicam omni-
 bus, Ego quidem, Athenienses, scripsi vobis
 leges, quales vilissimas fore civitati putabam.
 At hic hospes, (hic te ostendam, Anàcharsi)
 Scythia ille quidem, sed vir sapiens, aliter

^a Προξένος] Edd. Προξένος W. ^b Ὁμολογεῖν] Emendatum recent. manu in W. Sed in margine scri-
 ptum ὁμολογεῖσθαι. ^c Ὅσα] Recepti ex W. L. & marg. At. Ὅσα Edd. priores. ^d Αὐτῶν] Αὐτῇ Fl. Sed
 vulgatum firmat M.

6. Καὶ ὅπως μὴ καθάπερ] (1) Ἑλλήτης ἢ Φράσις τῇ
 συμπερικλημένην προστακτικῶν ῥημάτων, καὶ συνήθως Ἀ-
 θηναίοις. οὗτοι ἐπὶ τούτῳ ἀλλ' ὅπως μοι μὴδ' (2) δυσχε-
 ρῶς ἀκούσθαι, προστακτικῶν γὰρ τὸ μῆμαρ. ὅπως δὲ ἐν ἰ-
 σότα ἑλληνιστικῶς πρῶτον ὁ λόγος. καὶ ὅπως μὴ καθάπερ
 νόμοις (3) προσέξῃς ὡς ἀν λέγω πρὸς σέ, ὡς ἐξάπαντ πι-
 στύναι αὐτοῖς ἀλλ' ἔνθα (4) ὡς σοι μὴ ὀρθῶς τι λέγεαι δοκῇ,

ἀντιλέγειν εὐδὺς & διευθύνειν τὸν λόγον. (5) Ἑλλήτης γὰρ τὸ
 σύνταγμα, ὡς τὸ τέλος ἔσται. ἀλλ' ἔνθα ἀν σοι μὴ ὀρθῶς τι
 λέγεαι δοκῇ, σκέπῃ ἀντιλέγειν εὐδὺς & διευθύνειν τὸν λόγον.
 ἀντιλέγειν (6) ἐν αὐτῶν τὸν λόγον ἀπὸ τοῦ ὅπως μὴ καθάπερ
 νόμοις προσέξῃς, καὶ ἔπειτα ἰσότα, ὡς σαφέστερον τὸ λεγέ-
 μεναι. ὅτι ὅπως καὶ ἑλλήτως ἔχεται (7) τούτο τοῦ. καὶ ὅπως
 τῷ ἑλλήτως ἀντιπαραβέβηκεν. V.

(1) Ἑλλήτης] Ἑλλήτης legebatur, quod recte emendavit
 M. du S. addens in C. haec praemitti: ἐπεὶ διλοῦνται. Ἀπ-
 λῶς. καὶ ἴσα ὅπως ἢ προσέξῃς καὶ ἴ. ἢ ἴ. ἢ.

(2) Δυσχερῶς] δυσχερῶς edita. Mutavit M. du S.

(3) Προσέξῃς] Προσέξῃς correxit Salas. Non repugno, quia
 & sic paullo post, eodem hoc scholio legitur, & in C. quo-
 que, ut modo indicatur. Sed quia ibi ἢ προσέξῃς est, & in
 Luciani textu Cod. W. προσέξῃς etiam exhibet, quod vel uti-
 lius, nihil hic mutare sustinui. Licuit enim Scholiastae id

utroque more enuntiare, dum illa Luciani exponit. J. F. R.

(4) Ἀν σοι] Αὐτῷ edita. Mutavit M. du S.

(5) Ἑλλήτης] Ἀθηναῖος ὁρίσκει, quod mutavit Salas.
 neicio unde. Obsecundandi tamen, quia necessarium videba-
 tur. J. F. R.

(6) Ὁδὲ ἰσότα] Δ' ἢ ἰσότα editum antea. Emendavit M. du S.

(7) Τούτο] Τούτῳ M. Sed eodem versu ἑλλήτως iterum edi-
 tum, quod facile in ἑλλήτως converti. J. F. R.

6. Ὅπως μὴ] Subaudi, ὅπως, i. e. ὅπως ὅπως &c. F. G.
 Ὅπως] Vid. ad Tim. 28. M. du S. (At ex divisione
 Cl. Hemst. jam est §. 48. No. 89.)

Ibid. Προξένος] Miror qui Solanus Noster facilis a-
 lias ad mutandum contextum, ubi quid melius alicu-
 bi invenit, hic nil mutavit. Ego praefero προσέξῃς
 ex W. Et μὴ τούτο πρῶτον recte dicitur; tamen in

ejusmodi ellipsi, quae hic subest, nimirum, ὅπως ὅπως
 μὴ προσέξῃς, subjunctivus est melior. In Tim. c. 48.
 καὶ ὅπως — φωνάζῃς legas. Juvat addere, quia haec
 lectio discutienda est, alterum locum Solani, quem
 ad Tim. indicavit, esse in Prometh. c. 3. Sed quia Cl.
 Hemst. alia divisione instituta numeros in notis Solani
 tamen non mutavit, vide jam Prometh. §. 5. ubi sur-
 sus

one infirmis, & aliam me meliorem discendi ac vivendi rationem docuit. Itaque tanquam beneficus erga vos scribatur hic vir, & aeneum illum statuisse juxta conditores, in urbe, juxta Minervam. Et bene noris, non ducturam sibi pudori Atheniensium civitatem, a barbaro & peregrino discere, quae profunt.

18. ANACH. Illud nempe erat, quod audiebam de vobis, Atheniensibus, irrisores cum dissimulatione vos esse in sermonibus. Nam unde ego, pastoricius & vagus homo, qui in plaustris consumsi vitam, nunc hanc nunc aliam terram obiens, qui urbem habitavi nunquam, nec alias praeterquam nunc vidi, de civitate disputem, & doctam homines solum, in quo primum orti sunt, incolentes, qui urbem hanc antiquissimam per tot jam saecula bonis legibus habuerunt? & te praesertim, Solon, cui haec, ajunt, ab initio statim disciplina fuerit, scire, quomodo optime civitas instituitur, & quibus usque legibus beata esse

et alia bellica mathemata et epistheumatia edidaxalo. Ote euergetes umph' o anhs e anagegrapho, et chalchi auton anasthale wda tns epomums en wblei wda f' Athnain, chi eu iadi ws ex f' aichunoto h' Athnaiwn wolis, wda barbaru chi zeto ta symferonta ekmanthanties.

ANAX. Tuto ekaino hn ara, o egw wde e umph' hkon t' Athnaiwn, ws einte eirones fen tois logos. epai wthei ai egw, nomas h' wlanhs anhrwptw, ef' amazhs bebiawas, allote allhn ghn amebon, wolan de ete oikhosas wopte, ete allote h' nwn h' epara- kws, wde wolitais diezioimi, et didaskomi autochthonas andras, wolan tautwn zexaiotatwn tosoitois hdn xronois en eunomia kataphktas; et malista se, o Solon, w tuto, k' ws phsin, ez dexhs et mathma egente, l' opitawd opas an arista wolis oikoiro, chi ois tois nomos xromi-

o Anagegrapho] Anagegrapho f. & Vz. Item marg. 11. at prius cett. & M. f. Aichunoto] Aichunoto W. g. umph'] Bene sic Fl. aliaque. Hmwn male f. & Vz. h' Eironias] Eironias M. male. i. Si] Omisum in M. k' De phsin] Haec verba in W. post egente collocantur. l' Eupitawd] Eupitawd W. male.

As et ut me palamagros. Et sic Enrip. quem adducit, itidem cum subjunct. Immo vel simplex me & as me subjunct. jungi, quis dubitat? Phalar. Epist. 16. me agros. Noster mox c. 18. f. as me palamagros, &c. Quia tamen me pousis sine ipas haud infrequens, quod probatione non eget, etiam hic nihil mutet, nisi plures Codd. accedant.

16. Ote] W. & L. In Impress. omnibus de, quod alibi elegans est; hic autem locum habere posse mihi quidem non videtur; ideoque rejeci. Vid. not. ad Phil. B. C. 2.

Ote] Ne mihi quisquam objiciat, post de intelligi nullum, quod ipsum saepe monstravi; & sic vulgatum esse posse. Ego hic nullum locum vix habere video, nec de adeo habere quo referatur; quumque mox de phsin sequatur, de eo cupidius adripui, quod tribus praeteris testibus firmatum se satis vindicat.

18. Oidw] Non audio Florentinae aiti. Anagraptoz enim cum duplici accusativo constitui amat, quod vel Lexicogr. ex Plur. & Plur. tradidere. In Novo Foedere anagrapto ti di ti nes constitui solet.

TOM. II.

27. Euergetes umph'] Epomums prisci heroes fuerunt, a quibus Aetice tribus sua cognomina acceperunt: his magni honores ab Atheniensibus collati, statuque in arce ejus urbis collocatae. Horum nomina si quis desideret, Pausan. in Attic. & Demosth. cu epitaphio consulat.

28. Anagegrapho] M. & Edd. fere omnes. Sed Ven. utraque anagegrapho.

Idem. Chalchi auton] Conf. Lexiph. c. xi. Paraf. c. 48. Et passim.

29. Tois epomums] Hestch. Epomums, o f' phlan epomums Hmws, wte ipas hkon.

Tois epomums] De duplici potestate hujus vocis vid. Cl. Hemst. ad Dial. Mar. IX. 1. No. 39. Et Cl. Wessel. ad Diad. Sic. I. 20. No. 57.

Idem. Epomums] Duplices hi Menusos, primo X. numero a quorum statuis dictae tribus. Secundo XLII. quorum statucae in Ceramico erant.

40. Autochthonas andras] Thucydides in proem. histor. Aristid. in Panathen. Aristoph. in pnd. Tzet. ad Lycoph. vide virum Clar. Jo. Savar. ad Sidon. Apoll. Epistol. 6. lib. 8.

45. Oidw] Conf. supra c. 14. sub init. M. du S. 50. Swn.

η, ἡ ἐδαιμονίη σου. πλὴν ἀλλὰ καὶ τὸτο
ὅς τοι δοκεῖ ὅτι σὺ γὰρ οὐκ ἔστις τι
μοι δοκῇ μὴ ὀρθῶς λέγεσθαι, ὅς βεβαίως
ἐμοὶ μάθομαι καὶ ἰδὼν γὰρ ἡδὴ ἐκφυγόντες τὸ
πλὴν, ἐν τῷ σὺν ἡμεῖς ἐσμὲν καὶ καθέδρα
μάλ᾽ ἡδύα καὶ εὐκταίᾳ, ὅτι ψυχρὰ τὸ
λίθον. λέγε ἔν τῳ λόγῳ ἐξ ἀρχῆς, καθότι
τὸς ἡμεῖς ἐδαιμονίζοντες, ἐκ παλαιοῦ εὐδὲς
ἀγαποῦμεν, καὶ ὅπως ὑμῶν ἀριστοὶ ἄνδρες
ἀποβαίνουσιν ἐκ τῆς πηλῆς, καὶ τὸ ἀσκημάτων
ἐν τῷ, καὶ τί ἡ κόπῃς, καὶ τὰ κωδίσματα
συνηλῆ ὡς δὲ τῷ αὐτοῦ; τὸτο γὰρ
δὴ μάλιστα ἐξ ἀρχῆς εὐδὲς ἐπὶ τοῖς ἀκῶσαι
τὰ δ' ἄλλα εἰς ὑστερον διδάξῃ με καὶ κα-
ρὸν ἕκαστον ἐν τῷ μέρῳ. ἐκείνῳ μὲντοι, ὅ-
σοις Σόλων, μέγατό μοι ὡς καὶ ἡ ῥῆσις, ὅτι
ὡς ἄνδρα βάρβαρον ἐρεῖς. λέγα δὲ, ὡς μὴ
ἐκπλέκῃς, μηδὲ ἀπορρηκνύῃς τὸς λόγους.
ἐπὶ δὲ γὰρ μὴ ὅτι λαθάνωμαι τὸ πρότερον, εἰ
τὰ μὲν ταῦτα πολλὰ ὅτι πρῶτον.

ΣΟΛ. Σὺ τὸτο, ὅ Ἀνάχαρσι, τρα-
πέυσιν ἄμεινον, ἔνθα ἂν σοι δοκεῖ μὴ πάν-
ταφῶς ὁ λόγος εἶναι, ἢ πόρρω ποὶ ἀπο-
πλανᾶσθαι εἰς ἄλλαν ῥῆσιν. ἐρήσῃ γὰρ μέλας ὁ, τι
δὴ ὡς ἡμεῖς, καὶ ἀπορρηκνύῃς αὐτὸ τὸ μῦθος.
ἢ μὲντοι μὴ ἐξαγάνῃς, μηδὲ πόρρω τῶ
σκοπῇ τὰ λεγόμενα ἢ, καλύσῃς εἶδεν, σί-
μαι, εἰ καὶ μακρὰ λέγοιτο. ἐπεὶ καὶ τῇ βαλῇ.

quæ. Verum enimvero illa quoque in ve-
pendum tibi videtur legistis: & contra-
dicam, si quid minus recte mihi dictum
videbitur, ut eo discam firmitus. Et ecce
eam evitato sole, ipso opaco sumus, & jucun-
da hic sedes atque opportuna in saxo frigi-
do. Itaque ab initio inde exorsus rationem
doce, cur assumptos a pueris inde adolescen-
tulos statim labore subigas, & quomodo
nobis optimi viri evadant a luto, & ab exer-
citationibus hifce; & quid pulvis & volu-
tationes ad virtutem illis conferant? Hoc
enim præsertim ab initio statim cupiebam
audire: reliqua vero in posterum per par-
tem vero mihi, Solon, in oratione tua memi-
neris, te acturum esse cum barbaro: hoc
eo dico, ne implicis aut producas sermo-
nem. Metuo enim ne priorum obliviscar,
65 si multa postea adfluant.

19. SOL. Hoc tute, Anacharsi, dis-
pensabis melius, ubicumque tibi visa fue-
rit non nimis plana esse oratio, aut longius
aliquorum temere fusa aberrare. Interpel-
labis enim ut volueris, & longinquitatem
intercides. Si vero non aliena sint a disputa-
tione, neque procul a scopo quasi feriant,
quæ dicuntur, nihil, puto prohibebit,
etiam si dicantur longiuscula: quandoqui-
dem

a ἐδαιμονίῃ σου] ἐδαιμονίῃ σου FL & W. b ἐκείνῳ] Ποῦ τοῦτο αὐτὸ M. Nihil a vulgato abit FL. c ἐκπλέκῃς] Accipi ex M. & S. Σωκράτης enim Edd. cett. d τί] Οὐ τί FL. Prius cett. & M.

50. Σωκράτης] M. S. & A. Reliquæ συμφορῇ men-
dose. M. du S.

70. Διακρίψῃ] Lego ἀπορρηκνύῃ. F.G. Non impro-
bo quidem hanc conjecturam. Nihil tamen mutave-
rim; nam quum sit aorist. subj. activi, qui sæpissi-
me futuri habet potestatem, eo quod hic modus alio
futuro careat; recte veritas: ita amputaveris, præci-
pitis ambages. Usitator quidem in ἀπορρηκνύῃς ejusmo-
di indicativus, ut ap. Hippocr. S. 2. aph. 9. ἐν ἀπορρηκνύῃς
καὶ ἄλλῃς βλάψῃς, ne alia addam, in re trivissima; sed
subjunct. nihil habet incommodi. F.F.R.

71. Ἐξαγάνῃς] I. est. ἔμ τῷ ἀγῶνι. F.G. Habui-
mus supra, pro ἔμ τῷ ἀγῶνι. c. 18. pr. F.F.R.

73. Βαλῇ] ἢ Ἀμὲν πάγω] Sic infra Oia. c. 18. f. 1
ἢ Ἀμὲν πάγω πάγω. M. du S. Sed vid. de re ipsa nota-

ta ab Cl. Hemsterh. ad Tim. c. 50. p. 168. T. I. F.F.R.

77. Φόνε] Subaudi δίκην. R.G.

79. Ἐν τῷ μέρῳ] Recte, pro ἀλλοῦς ἐκείνῳ. Ita
ἐν τῷ μέρῳ vicissim, supra Bis Accus. c. 16. f. vel de-
cepit, suo ordine, ut Diad. Sic. II. c. 34. f. Ubi plura
testimonia profert Cl. Wesseling. No. 80. Et Cl. Hemst.
ad Dial. Mort. XII. No. 82. ubi Οἰνοῦ ἐν τῷ μέρῳ ἐκείνῳ
ἐν τῷ μέρῳ, docet per vires significare, quod Inter-
pretes interdum fugerit. F.F.R.

80. Διόνειον] Verbum hoc forensis esse, et si satis
notum, & ἀλλοῦς notare, eique opponi τὸ φερόμε-
νον; vid. tamen exempla plura adferentem Rev.
Jas. Elfa. in Observ. ad Evang. Matth. V. 44. ubi &
Gastatorum hæc fugisse animadvertit, qui prius δι-
όνειον, μέντοι φέρον in Διόνειον. de reb. suis III. 7. fra-

data etiam Arcopagitarum consilio, quod
caedis apud nos causas iudicat, patrio mo-
re receptum est sic facere. Cum enim
ascendens in collem confedit ad iudicandum
causas caedis, aut voluntarii vulneris, aut
incendii; facultas dicendi datur litigantium
utrique, & alternis dicunt tum actor tum
reus, aut ipsi per se, aut adducto, qui
pro se verba faciat, oratore. Hi quam diu
de re ipsa dicunt, patitur Consilium, &
audit silentio. Si vero quis aut prooemium
dicat ante orationem, ut benevolentiores il-
los reddat; aut miserationem, vel indigna-
tionem, extrinsecus arcessitam inducat causae,
qualia multa iudicibus struunt Rhetor-
um filii: progressus in praecoriam praeco
silentium statim imponit, neque patitur in-
eptias agere apud iudices, aut oblinere
quasi & involvere causam verbis, ut nuda
quae facta sunt videant Arcopagitae. Sic
etiam te, Anacharsi, Arcopagitam in praes-
ens mihi constituo equidem: & ex mei
Consilii lege audi, & tacere jube, si fen-
tias rhetoricas tibi insidias strui: quam diu
domestica causae dicuntur, producere ora-
tionem liceat. Neque enim sub sole jam dis-
putabimus, ut molestum sit si extendatur
oratio: verum & umbra densa est, & nos

ἂν Ἀρις πάλιν, ἡσυχίας τὰς Φουκὰς ἡμῶν
δικὰς δικάζω, πατριῶν ἔτι παλαιῶν. ὁπό-
ταν γὰρ ἀνελθῶσα εἰς τὴν πύλιν συγκαθίστηται
Φόνος, ἢ τραύματις ἐκ ποροίας, ἢ συμ-
καίας δικαιοσύνης, ἀποδοῖς λόγον. ἑκα-
τέρω τ' κρινόμενοι καὶ λέγουσι ἐν τῷ μέρῳ
οὐ μὴ δίκαν, ὁ δὲ Φύγων, ἢ αὐτοὶ, ἢ ῥή-
τορας ἀναβιβάζοντες ἐπὶ τὰς ὑπὲρ αὐ-
τῶν. οἱ δὲ ἐς τὸ ἀντὶ τοῦ πράγματος
λέγουσι, ἀνέχεσθαι ἢ βουλὴν, καὶ ἡου-
χίαν ἀκούσα. ἢ δὲ τις ἢ Φροῖμιος εἴπῃ
πρὸ τοῦ λόγου, ὡς εὐνοτέρως ἀπεργάσασθαι
αὐτοὺς, ἢ οἰκτον, ἢ δαίμον ἐξουδενεῖν ἐπ' αὐτῷ
τῷ πράγματι (οἷα πολλὰ ρητόρων παλαιῶν
ὅτι τὴν δικαστῶν μηχανῶν). παραλθὼν δ'
κῆρυξ καλεῖσθαι πρὸς εὐδὸς, ὅτι εἰσι ληρῶν
πρὸς τὴν βουλὴν, καὶ περὶ τοῦ πράγματος
ἐν τοῖς λόγοις; ὡς γυνὴ τὰ γεγενημένα
ἂν Ἀρεσπαγίται βλέπωσι. ὅτι καὶ σὲ, ὅ
Ἀνάχαροι, Ἀρεσπαγίται ἐν τῷ παρόντι
πρῶτον ἐγγίγει, καὶ κατὰ τὴν βουλὴν μετὰ
ἡμῶν ἔχει, καὶ σιωπῶν κάλει, ἢ αἰδοῦν
καταρρητορεύμενοι. ἔχει δ' αὖτε οὐκ αἶσα
τῷ πράγματι λέγει, ἐξέτασθαι ἀπομακρύνει
ὅτι γὰρ ὑφ' ἡλίου ἐστὶ πομπόβητα καὶ σπουδαίαν
ὡς ἀχθεῖς εἰ ἀποταίσιλο ἢ ῥῆσις. ἀλλὰ ἢ
ἴτε σκία στυκὴ, καὶ ἡμῶν ὁλοκλήρως ἀγομεν.

ANAX.

g. Εὐνοτέρως. Εὐνοτέρως male W. f. Ἀρεσπαγίται. Ἀρεσπαγίται W. & sic paullo post bis. g. Καταρρητορεύ-
μενοι. Καταρρητορεύμενοι W.

77. Φόνος. Ὅτι σὲ Ἀρις πάλιν βουλὴ φόνος ἰδίαν ἢ
τραύματις ἐκ ποροίας, ἢ συμκαίας αἰ δὲ Παῦλος τὸ δῶν
μὲν τούτων παραπομπὰς εἰς Ἀθηναίους ἄγει, [Athen.
XVII. 19.] ἢ καὶ δαίμονος ἢ ἀπομακρύνει καὶ σπουδαίαν
γυνὴν ἀγορεύει τὴν αὐτὴν καλεῖσθαι καὶ σιωπῶν

ἐπικαλεῖσθαι δαίμονος, ἢ αὐτὸν ἐν λόγῳ ἀφαιρῶν
αὐτὸν τὴν κριτικὴν τοῦ πράγματος, αἰ δὲ Παῦλος τὰ μέλη
συγκαταρρητορεύμενοι, αἰ δὲ ἀφαιρῶν τὸν λόγον παρ' ἑλλογῶν
προσκαρρητορεύμενοι. M.

h. Ἀρις πάλιν. Sic scriptum invenit, nec aliter quidquam notaret. Alias Ἀρις πάλιν scribitur, vel etiam iudicium. J. F. R.

stra mancum pronuntiat.

84. Ἦν δὲ τις ἢ Φροῖμιος εἴπῃ. Apud Arcopagitas o-
ratoribus haud licuisse affectus movere, ut quibus ju-
dicum animi a veritatis luce in falsitatis caliginem se-
pe abducuntur, auctor est Quintil. L. 2. c. 17. Igi-
tur Athenis interdicebat praeco dictis in concione,
ne vel praefatione vel affectibus uterentur, rem mo-
do exposerent. ἀντὶ προομίου & πάλιν

G. C.

90. Παραπομπὰς. Παραπομπὰς legit Interpres. F. G.
Παραπομπὰς — σὲ τοῖς λόγοις. De hoc pleonastico pro-
positionis σὲ, satis dictum supra T. I. Horod. c. 2.
No. 87. J. F. R.

91. Γυνὴ τὰ γεγενημένα βλέπει. Divus Paul. ad Hebr.
IV. 13. Καὶ οὐκ ἔστι πόντος ἀφανὴς ὁπίσθιν αὐτοῦ, πάντα
ἢ γυνὴ &c. ubi alia similia dedit Rev. J. Elphinstone.
J. F. R.

XXXXX 2

21. Ἠμῶν]

ANAX. Εὐγνώμονά σε ταῦτα, ὦ Σόλων, καὶ ἔγωγε ἤδη χάριν ἢ μικρὰν οἶδά σοι καὶ ἐπὶ τούτοις, ὅτι παρέρχον τῷ λόγῳ καὶ τὰ ἐν Ἀρείῳ πάγω γιγνόμενα ἐδιδάξω με, θανμάσια ὡς ἀληθῶς, καὶ ἀγαθὰν βουλευτὴν ἔργα, πρὸς ἀλήθειαν οἰσόντων τ' ἦν. ὅτι τούτοις ἐν ἡδὴ λέγε, καὶ ὁ Ἀρεοπαγίτης ἐγὼ, (τῷτο γὰρ ἔδω με) καὶ ὁ γῆμα τ' βουλῆς ἀκούσομαι σε.

ΣΟΛ. Οἶκόν βραχέων προαχῆσαι χρή σε, ἀ πάλ' πόλεως καὶ πολιτῶν ἡμῖν δοκεῖ. πόλιν γὰρ ἡμεῖς ἢ τὰ οἰκοδομήματα ἡγούμεθα εἶναι, οἷον τείχη, καὶ ἱερά, καὶ νεωσίδες, ἀλλὰ ταῦτα μὲν ὥσπερ σῶμα τι ἐδραῖον, καὶ ἀκίνητον ὑπάρχειν ἐς ὑποδοχὴν καὶ ἀσφάλειαν τῶν πολιευομένων, τὰ δὲ πάντα κύριον ἐν τοῖς πολιταῖς τιθέμεθα, τούτους γὰρ εἶναι τῆς ἀναπληρῆντας, καὶ ἀφ' ἐκείνων, καὶ ὁπτιλῶντας ἕκαστα, καὶ φυλάττειν. οἷον τι ἐν ἡμῖν ἐκαστῷ ἐστὶν ἡ ψυχὴ. τῷτο δὲ τοῖνυ καλὰ καὶ σαλῆς, ὅτι μελεμέθα μὲν, ὡς ὄρεα, καὶ τὰ σώματα δὲ πόλεως, καλὰ κοσμεῖντες αὐτὰ, ὡς κάλλιπον ἡμῖν εἶναι, ἐκδοθέν τε οἰκοδομήμασι καὶ σκευασμῶν, καὶ ταῖς ἐκτοσθεν ταῖταις πειλοχαῖς, ἐς τὸ ἀσφαλίσαι τὴν πόλιν.

οἰοῖσιν sumus. ANACH. Aequa dicis, Solon. Et gratiam equidem tibi jam habeo non mediocrem ea causa, quod obiter etiam, quae in Colle Martio sunt, me docuisti, admiranda sane & bonorum iudiciorum opera, qui ex vero calculum laturi sint. Hac ergo conditione jam dicito: & ego Areopagita, hunc enim tibi me posuisti, ad formam illius Consilii te audiam.

20. SOL. Igitur paucis ante reliqua audiendum tibi est, quae de civitate statuamus ac civibus. Civitatem enim non in aedificationibus inesse iudicamus, ut funes, moenia, & templa, & navalia: sed ista quidem uti corpus quoddam firmum, & immobile esse, ad receptionem & securitatem civium; vim vero omnem ponimus in civibus: hos enim esse qui ista impleant, & gubernent, & perficiant omnia, & custodiant, quales quid in uno quoque nostrum est anima. Hoc igitur considerantes, curamus quidem ut vides, etiam corpus civitatis, ornatusque uti quam pulcherrimum nobis sit, cum intus paratum aedificiis, tum etiam externis illis munitis ad summam securitatem circumscriptum.

a Ἡμῶν] Sic M. etiam cum Edd. Sed ἱερῶν cum Solano lego. b Περιπεριγραμμένον] Περιγραμμένον W.

21. Ἡμῶν] Lege ἱερῶν.

M. de S.

Ἡμῶν] Nondum vulgatum immuto.

F. F. R.

51. Αὐτὸ δὲ τὰ τε ἱερῶν ἀφ' αὐτοῦ, βέλτιον παρὰ τοῦ γένους εἶναι, καὶ τὰ φανερὰ ἔχοντα μελετῶμεν πρὸς τὸ βέλτιον] Planum est, legendum vel γίνεσθαι, vel μελετῶμεν. At prius est ἡμετέρων. Sic paulo post, οἱ (γίαντες) τὰ φυτὰ μέχρι μὲν πρὸς γῆν καὶ ἡμέραν ἐστὶν, σκεπτοῖ, καὶ πρὸς φράττυς, ὡς μὴ βλάπτουσιν αὐτὰ πνιμάτων. Et hic haud dubie βλάπτουσιν legendum, praecessit enim ἔτι. Non tamen semper, vel ipsi Attici, neutrum plurale cum verbo singulari construunt. Nam apud nostrum in Dial. Mortuorum. XIII. §. 1. ὁμοῖα ἱεροῦτο. & in Parasito c. 53. Ταῦτα ἀπέλλου. in eodem hoc libello c. 24. σάματα γίαντες. & alibi ἱερῶν θύσαντες. Sic & apud Aelianum, ἡ πρὸς δυνάμει. & Ἀριστοτέλει ἀπὸς pluraque talia.

F. F.

ἱερῶν] Ita M. & H. Ed. melius, mea quidem sententia, quam αὐτὸ quod in reliquis est.

M. de S.

ἱερῶν] Quamquam non deest, quo vulgatum αὐτὸ

defendam, tamen facile hoc Solano & adductis auctoritatibus dedi, ut alteri praefeream, quod melius est. Sic & Euang. Luc. IX. 7. Ἦκουσι δὲ Ἡρώδης — τὰ γινόμενα ἐν αὐτοῦ οἴκῳ. Hieronim. IV. XI. 3. καὶ ἡμῶν τοῖς γινόμενοις ἐν τῷ βασιλείῳ προσηγορεύεται. Et alii passim. Alioqui ad vulgatam ἀπὸ δὲ — γίαντες defendendam adterrem Long. Past. 2. p. 61. Ed. With. ἀπὸ δὲ αὐτοῦ καὶ τῶν πνιμάτων. Alciphron. I. 29. p. 120. βυλόμενοι σκεπτοῦνται ἀπὸ τοῦ (ubi Bergl. tamen ἐν malit). Aesop. fab. 65. in Ἐπιμῶν. οἱ ἀδικούντες ἀπὸ τοῦ πολέουονται. Aelian. V. H. VII. 1. καὶ τὰ ἀπὸ ταύτης προσταττόμενα δράσει. Euang. Luc. VII. 35. Καὶ ἐν καιρῷ ἡ σοφία ἀπὸ τῶν τέκνων αὐτῆς πάντων. Plura vid. in Obs. Miscell. vol. V. III. p. 427. Quae tamen minime eo adfero, quasi parum interesse inter αὐτὰ & ἀπὸ existimem, quod Graeci alias egregie distinguunt; (& melius quam Latini, qui utrumque una praepositione ab efferentes saepe in ambiguitatem incidunt maximam, ut multis exemplis demonstravi in

ptum. At maxime & ex omni parte illud providemus, uti cives boni quantum ad animas, & valentes fiant corporibus. Ταῖς enim & suae vitae modum pulchre habituros re publica in pace gerenda, & in bello servaturos civitatem, liberamque & beatam custodituros. Ac primam quidem illorum educationem matribus, & nutricibus, & paedagogis permittimus, ut liberali eos disciplina educent atque nutrant. Cum vero jam intelligentes fiunt eorum, quae bene se habent; ac pudor, & robur, & metus, & rerum opimarum cupiditas, enascitur in illis, & ipsa jam corpora idonea laboribus videntur, compactiora dum fiunt, & ad robur majus consistentia; tum jam assumptos docemus, aliis animae disciplinis atque exercitationibus propositis, alia vero ratione labori corporibus adsuafacendis. Neque enim satis nobis videtur, eo modo ingenio esse unumquemque uti natus est, siue quantum ad corpus, siue quod ad animum, i. verum institutione apud illos indigemus ac disciplina, a quibus cum ea quae feliciter nata sunt, meliora multo fiant,

πεπραγμένον. μάλιστα δὲ καὶ ἐξάπαντος τὸτο προνοούμεν, ὅπως οἱ πολῖται ἀγαθοὶ γένηται τὰς ψυχὰς, ἰσχυροὶ δὲ τὰ σώματα γίγνηται. τὰς γὰρ τοιαύτας σφίσι τε αὐτοῖς καλῶς χρῆσθαι ἐν εἰρήνῃ συμπλασθενομένους, καὶ ἐκ πολέμου σώσειν τὸ πόλιν, καὶ ἐλευθέραι καὶ εὐδαίμονα διαφυλάττειν. τὸ μὲν δὲ πρῶτον ἐκταροφῶν αὐτῶν μηδὲν, καὶ τίτθαι, καὶ παιδαγωγοῖς ἐπιτρέπομεν ὑπὸ παιδείας ἐλευθερίᾳ ἀγεῖν τε καὶ τρέφειν αὐτούς. ἐπειδὴ δὲ σωεῖοι ἤδη γίγνεται τὸ καλῶς ἐχόντων, καὶ αἰδῶς, καὶ ἐρίθημα, καὶ φόβος, καὶ οὐκ ἐπιθυμία τὸ δέξιναι ἀναφύει αὐτοῖς, καὶ αὐτὰ ἤδη τὰ σώματα ἀξιόχρεα δακτύλῳ πρὸς τὰς πόλεις, παγιάτερα γιγνόμενα, καὶ πρὸς τὸ ἰσχυρότερον συνιστάμενα, τῆνικαὺτα ἤδη ἀδελφάζοντες αὐτοὺς διδάσκουμεν, ἀλλὰ καὶ ψυχῆς μαθήματα καὶ γυμνάσια προδίδοντες, ἀλλὰς δὲ πρὸς τὰς πόλεις καὶ τὰ σώματα ἐβέλτερον, καὶ γὰρ ἱκανὸν μὲν ἔδοξε τὰ μόνον φῦσαι ὡς ἔφην ἐκαστος, ἥτοι καὶ τὰ σῶμα, καὶ καὶ τὴν ψυχὴν, ἀλλὰ καὶ παιδεύουσας καὶ μαθημάτων ἐπ' αὐτοῖς δέοντα, ὥστε ὅταν τὰ τε εὐφυῶς διακείμενα βελτίως ἀποπλῶ γίγνηται αὐτὰ, καὶ τὰ φαύλως ἐχόν-

c. ἀναφύεται] Sic Fl. cum reliquis. ἀναφύεται W. cetera. e. γίγνεται] Ita Edd. omnes & M.

d. τῶν] Recepi ex Fl. M. & marg. ΔΙΩ. ΑΔ. Edd.

in libello de Ambiguis] nam cum E. c. Emang. Luc. IX. 45. ἢ ὁ ἀποκαλυφόμενος ἀπ' αὐτῶν legas, contrarius fere sensus emerget, si ibi ὑπὸ dixeris. Ita αἰρεται ἀπ' ἐμοῦ, aufertur mihi, sed αἰρεται ὑπὸ ἐμοῦ, ego aufero. i. aufertur mea opera. Sic & ἐκδιδοίται ἀπὸ σοῦ, erit: liberabitur a te, cum ὑπὸ vero, liberabitur per te. In nonnullis autem locutionibus perinde erit, utrum ὑπὸ an ὑπὸ utare, ut, δόξα ἐστὶ ἀπὸ ἐμοῦ, ubi eodem redibit, dabitur a me, siue de meo, an per me.

52. γίγνεται] Vid. Jans. In omnibus libris nostris mendose γίγνεται, cum sequatur mox μεταποιεῖται.

M. du S. γίγνεται] Facile largior Jans. ac Solano γίγνεται melius convenire sequenti μεταποιεῖται, & Lucianum forsitan etiam sic dedisse; quia tamen non plane est vitiosa oratio, sine Codicum auctoritate hic nihil mutavi; nam ne regulae quidem Grammaticae ajunt conjunctionem similes numeros postulare; neque neu-

trum plurale semper singularem verbi requirit (quod ipse Jans. recte monuit, & exempla plurima neutrorum cum plural. indicavit etiam Cl. Hessel. ad Diog. Sic. V. c. 8. No. 85. ubi cum vulgo edideretur ἰθὺ διαφύει, καὶ — ὑπὸ κεν, jam tamen ex 2. Cod. ὑπὸ κεν concinnius editum, licet vulgatum defendi posset ex Emper. in Oxybas. p. 174. qui ταῦτα μὲν δὲ καὶ ἐστὶν ἰθὺ.) Sic mox c. 24. ἐκταροφῶν γίγνεται omnes. Ubi tamen solus W. γίγνεται iterum. Sed c. 24. med. idem Cod. cum Edd. τὰ σώματα γίγνεται. At si quid mutandum, μεταποιεῖται potius pro μεταποιεῖται scriberetur, quia γίγνεται dedita opera in plur. videtur constituisse, quod plurale βελτίων etiam addiderit, quum βελτίων γίγνεται dicere potuisset, si ad singularem transire voluisset: ut c. 34. πάλιν ἀμείνων χρηστὰς αὐτοῖς. Quamvis hoc pro argumento victo non venditem, quum possit etiam βελτίων indeclinabile positum dici ab iis qui singularem praeferunt, veluti Diog. Sic. πάλιν adverbii more uti solet, ut observat

ἐχοῖα μεταστροφῆς πρὸς τὸ βέλιν. ἢ τὸ
 ὀφθαλμὸς ἡμῖν ὅδε τ' ὑπογῶν, οἱ τὰ
 φυτὰ, μέχρι μὲν πρὸς γῆν καὶ ἡπύα ὅδε
 σκέπτοι, καὶ ἀεὶ φράττουσι, ὥς μὴ βλα-
 σθῶσι ὑπὸ τ' αἰσμάτων ἐπιδάδῃ δὲ ἡδὴ
 παχύνη τὸ ἔρπον, τῆκαυτὰ θετὶς ἐμ-
 νοσοί τε τὰ θεῖα, καὶ ὀφθαλμοῖς
 αὐτὰ τοῖς ἀέροις δοῖν καὶ ἀγροαλέων, ὁδοῖς
 καρπυώτερα ἐξεργάζον.

Τὴν μὲν τοῦτον ψυχὴν μουσικὴν τὸ πρῶτον
 ἢ δεξιμῆν ἀναρρίπτουσαν, ἢ γραμματικὴν
 γραμματικὴν, ἢ τοῦτο αὐτὰ ἐπιλέξασθαι δι-
 δάσκουσαν προῖοσι δὲ ἡδὴ, σοφῶν ἀνδρῶν
 γνώμας, ἢ ὅργα παλαιὰ ἢ λόγους ὠφελί-
 μους ἐν μέτροις καλακοσμησάσας, ὥς μάλ-
 λον μεμνησάμενοι, ραψάδμεν αὐτοῖς. αἱ δὲ
 ἢ ἀκροῖες δεξιότηας τινὰς, ἢ πρᾶξις ἀν-
 δίμων, ὁρῶντι καὶ μακρὸν, ἢ πρὸς μίμη-
 σιν ἐπεγείρουσι, ὥς ἢ αὐτοὶ ἀδῶσι, ἢ δαν-
 μάσσονται ὑπὸ τ' ὑστερον οἷα πολλὰ Ἡσιό-
 δος τε ἡμῖν, ἢ Ὀμηρὸς ἐπαῖνον. ἐπιδάδῃ
 δὲ ὁ πλοῦτος πρὸς τ' πολιτείαν, καὶ
 δὲ αὐτὸς ἡδὴ μεταχειρίζεται τὰ κοινὰ.
 καὶ τὰ ἔξω τῷ ἀγῶνι ἴσως ταῦτα ὅ
 ὅπως τὰς ψυχὰς αὐτῶν ἀσκήσιν, ἐξ δὲ
 χῆς πρὸς κίεον εἰπῶν, ἀλλὰ δίδωμι τοῖς τῶν
 τοῖς πόνοις καλαγυμνάζω αὐτὸς ἀξιοῦμαι
 ὥστε αὐτὸς ἐμαυτῷ σιωπᾷ πρὸς ἄλλω, ὅ
 θεομείνας τ' κήρυκα, ἐδὲ τ' Ἀρεοπαγι-

tum quae male habent, transformentur in
 melius. Exemplum nobis est ab agricolis,
 qui plantas, quam diu humiles sunt ac te-
 netae, tegunt ac sepium, ne laedantur a
 ventis; cum vero iam crassitiam aliquam
 furculus habet, tum & superflua putatione
 refecant, & ventis eos quatiendos agitan-
 dosque damna permittunt, fertiliores effi-
 ciunt.

21. Ac mentem quidem musica primum
 atque Arithmetica quasi flatu agitatam ac-
 cendimus, & literas pingere, & clara voce
 legere docemus. Progredientibus jam viro-
 rum sapientium sententias, & opera anti-
 qua, & sermones utiles, versibus exorna-
 ta, ut memoria facilius complectantur,
 praecinimus. Illi vero audientes praeclara
 quaedam facinora, & actiones celebres,
 paullatim concupiscunt, & ad imitationem
 excitantur, ut & ipsi canantur, & admi-
 rationi sint posteris, qualia multa nobis
 Hesiodus Homerusque fecerunt. Cum ve-
 ro ad rempublicam accedunt, & oportet il-
 los iam tractare communia. . . . Quamquam
 extra causam ista forte: neque enim quo-
 modo animos exerceamus, ab initio nobis
 ad dicendum erat propositum; sed cur ta-
 libus illos laboribus exercendos putemus.
 Itaque silentium ipse mihi impero, non
 expectato praecone, aut ipso te Arcopagita,
 qui

α Παραδίδωμι] Παραδίδωμι W. Nihil mut. Fl. δ
 Ἀρεοπαγίτην] Αρεο. M. Vulgatum tueretur Fl.

Cl. Wessl. ad L. I. c. 92. pr. Et ut Lucian. etiam *Assu*.
 c. 10. πλεονεξία ἐν πλεονεξίᾳ. Immo & βελτίον, μου-
 ζον, καλλιῶν ex *Aristot.* dedimus ad *Abdicat.* c. 16. pr.
 Verum & singularis cum plurali personae permiscetur
 in aliis locutionibus, ut *Liban.* Ep. 394. p. 200. f. ἡ
 σιλομένη ἐν ἡδονῇ — τὴν δὲ σιλομένην; *ibid.* p. 202. φάρ-
 μακα πικρὰν — φάρμακον δὲ ἐν πικρῷ οὐκ ἔστιν. Et
 ep. XV. ἐννομεν ἐν ἐπιτάμῳ. Notabilior transitus a
 plur. ad sing. est in Ep. ad *Galat.* VI. 1. ὁμοῦς κατα-
 τίςτι τὰ τοῦτο — σιωπῶν. σιωπῶν. Sed aliud ejus-
 modi vidimus in *Zen.* c. 7. πρὸς τὸν — καὶ ἀντίστοιχον,
 cui addde *Enop.* Luc. V. 4. ἐννομεν — καὶ χαλάζοντι.
 Et *Alia* I. 4. ubi unus canis mentione praemissa,

pergit, ἀλλ' οὐκ ἐννομεν ἐννομεν.

62. Μουσικῇ] Inter reliquas Cyclicas disciplinas, pri-
 mo loco Musicam disciebant, quam & Epaminondas
 & alii nobiles viri summa cum industria confecti
 sunt, ut admonet interpretes *Aristoph.* in *Equit.* & *A-*
sthen. L. XIV.

G. C.
 Μουσικῇ] Videndus ea de re *Plato* *Paal.* & *Strabo* I.

64. Ἐπιδάδωμι] Conf. supra *Dial. Mar.* V. §. 2. ibi-
 que de hoc verbo notata ab Cl. *Hemsterhuis.* Adde a.
Ver. Hist. §. 36.

80. Ἐμαυτῷ] Male Florentinam habere *ἑαυτῷ* ad-
 scripserat *Selen.* At nescio num prorsus male; nam
 ut

qui prae pudore, credo, sustines, jam tantam extra causam blaterare. ANACH. Dic mihi, Solon, in eos qui necessaria non dicunt in colle Martio, sed reticent, nulla a consilio poema excogitata est? SOL. Quid hoc me interrogasti? nondum enim apparet. ANACH. Quia praetermissis, quae pulcherrima sunt, & mihi ad audiendum jucundissima, minus necessaria dicere cogitas, gymnasia, & laboriosas exercitationes corporum. SOL. Nempe memor sum, vir optime, eorum, quae in principio dicta sunt, nec volo inde sermonem abducere, ne copiose nimis adfluens memoria tuam turbet. Verum tamen ista quoque dicam breviter, quoad ejus fieri potest: accurata enim earum rerum consideratio altius disputationis fuerit.

22. Mentis igitur illorum ad concinnitatem quandam formantes, partim communes leges dum illos edocemus, quae publice omnibus propositae ad legendum magnis literis uno in loco descriptae, quae tuta quae facienda sint jubent, tum quibus abstinendum; partim virorum bonorum consuetudine, a quibus & dicere quae opus est discant, & quae iusta sunt facere, & ex aequo capessere rem publicam, neque concupiscere turpia, & honesta appetere, nihil autem quidquam per vim agere. His prae viro Sophistae apud nos & Philosophi

τοι οὐ, & ἴσ' αἰδῶν, ἵμαι, ἀνέχῃ ληγῶντα ἤδη ταυῦτα ἔξω τῷ πρῶματι. ANAX. Εἰπέ μοι, ὦ Σόλων. πρὸς δὲ δὴ πῶς τὰ ἀναγκαῖστα μὴ λέγοις ἐν Ἀρείῳ πιάγῳ, ἀλλὰ διπλοῖς πᾶντας, ἢ δὴ τῇ βουλῇ πρὸς τιμὴν ἐπικροῖς; ΣΟΛ. Τί πῶτε ἤρε με; ἢ δὴ πῶς γὰρ δῆλον. ANAX. Ὅτι τὰ κάλλιστα, ἃ ἐμοὶ ἀκῶσαι ἤδιστα γινώσκεις τὰ σοφῆς ψυχῆς, τὰ ἥτοι ἀναγκαῖστα λέγειν ἀφαιρῶ, γυμνάσια, ἃ ἀφαιρῶσαι τ' οὐκ ἔστιν. ΣΟΛ. Μνησθῆναι γὰρ, ὦ γένηται, τ' ἀπ' ἀρχῆς προρρήσεις, καὶ διπλοῦναι τὸ βέλους τ' λόγον, μὴ οὐκ ἐπὶ παραδείξῃ τὴν μέγιστον ἐπιτρέψῃς. πᾶν ἄλλα ἃ ταῦτα ἐρῶ ἀπὸ βραχέως, ὥς οἶόν τε τὸ γὰρ ἀκριβὲς τ' ὅτι αὐτῷ ἀφαιρῶσαι ἑτέρῳ δὲ εἶναι λόγον.

Ῥυθμιζομένη δὲ τὰς γνώμας αὐτῆς, ἰδμεν τε τὰς κοινὰς ἐκδιδάσκουσιν, οἱ δημοσίᾳ πᾶσι πρόκειται ἀναγνώσκων μεγάλους γραμμασι τ' ἕκαστα ἀναγεγραμμένοι, καλεῖσθαι ἅτε χρὴ ποιεῖν, ἃ ὅν ἀπέχεσθαι, ἃ ἀγαθὰν εὐδαιμόνιαν συνιστάς, πᾶς ὅν λέγειν τὰ δέοντα ἐκμαθάνειν, ἃ πράττειν τὰ δίκαια, ἃ ἐκ τῷ ἴσῃ ἀλλήλοις συμπολιτεύεσθαι, ἃ μὴ ἐφίεσθαι τ' αἰσχροῦ, καὶ ἐφίεσθαι τ' καλῶν, βίαιον δὲ μὴδὲν ποιεῖν. οἱ δὲ ἄλλοι οὕτω σοφισταὶ καὶ φιλόσοφοι πρὸς τοὺς ἀνθρώπους

[In ἀναγκαῖστα] τὰ μὴ ἀναγκαῖστα. W. male. f. Ἄρα ἀναγεγραμμένοι. Non adeest ἄρα in M. G. Non adeest quidem in ceteris. Sed M. & W. ἀναγεγραμμένοι habent, non ἀναγκαῖστα.

ut id pro omni habuerit supra P. c. 8. & ipse ibi fateretur Lucianum sic saepe solere, ita & pro ἰσότητι I. P. c. 6. Asia. c. 13. &c. nam singula repetere nihil opus est. Interim vulgatum hic tutius servatur.

93. Προφῆται. Conf. supra de Sacrific. c. 13. pr. M. de S.

1. Ὁδὸς τοῦ θεοῦ. Ὁδὸς τοῦ θεοῦ πρὸς τὸν ἀνθρώπου. ἀναγνώσκων μεγάλους γραμμασι τ' ἕκαστα ἀναγεγραμμένοι. ἔ. ἵμαι leges, quae iustis litteris scribuntur omnibus publice legendis proponuntur. Quid ἄρα hic tibi velle non video. In editione Florentina legitur: μεγάλους γραμμασι τ' ἕκαστα ἀναγεγραμμένοι. In M. vero μεγάλους

γράμματα ἀναγεγραμμένα, ut omnino scribendum est.

3. Ἄρα] Parum abest, quin monente Graevio, ac praetermissis M. illud ἄρα cunctis e contextu, quod e compendio τῷ ἄρα natum videtur, ita ut prior aberrans scriba ἄρα γραμματα dederit, quod dein, quum in aliis exemplaribus ἀναγκαῖστα inveniretur, una cum illo servatum est.

10. Σοφιστὰι] Cum tam crebro fiat Sophistarum philosophorumque mentis, non inutile fuerit eorum discrimen explicare, idque ex Platone potissimum, qui Sophistam his fere coloribus depingit, ut sit avarus, ambitiosus, vanus, & virtutis expertus, in augis

ὀνομάζοντες. ἡ μὲν γὰρ ἐς τὸ θέατρον συνά-
γοντες αὐτὴς δημοσίᾳ παιδεύομεν ὑποκα-
μωδίας, ἡ τραγωδίας, δευτὰς τε ἀνδρῶν
παλαιῶν, ἡ κακίας θεωρούμεν, ὥς τ' ἢ μὴ
ὑποτρέποινο, ἐπ' ἐκείνα δὲ σπεύδομεν. I
τοῖς δὲ γε καμωδοῖς ἡ ὑποσχέσθαι ἡ λοι-
δορεῖσθαι ἐφίεμεν ἐς τὴν πόλιν, ὥς ἀν-
αίσχρα ἡ ἀνάστα τ' ὑπόλειος ὑπερηφάνιας
αἰσθάνει, αὐτῶν τε ἐκείνων χάριν, ἀμεί-
νους γὰρ ἔγωγε γίγνομαι ὀνειδίζομενοι, ἡ τ' ὑπολ- 2
λῶν, ὥς φεύγοιεν τ' ὅτι τοῖς ὁμοίοις ἔλεγχον.

ANAX. Εἶδον, ὦ Σόλων, ὥς Φῆς, τὴν
τραγωδὴν, ἡ καμωδὴν, εἴ γε ἐκείνοι μὲν
ὑποδήματα μὴ βαρέα, ἡ ὑψηλὰ ὑποδε- 3
δεμένοι, χρυσαῖς δὲ ταινίαις τ' ἐσθῆτα πε-
ποικιλμένοι, κράνη δὲ ὑπεκείμενοι παγγέ-
λοια, κεκνηνότερα παμμέγεθες, αὐτοὶ δὲ ἐν-
δοθεν μεγάλα τε ἐκεκράγεσαν, ἡ διέβαινον
οὐκ οὐδ' ὅπως ἀσφαλῶς ἐν τοῖς ὑποδή-
μασι. Διούσω δὲ, οἶμαι, τότε ἡ πόλις 3
ἐώρταζεν. οἱ δὲ καμωδοὶ, βραχυτέροι μὲν
ἐκείνων, ἡ περὶ τοὺς ἀνθρωπινώτεροι, ἡ ἡττω-
έβδον, κράνη δὲ πολὺ γελοιότερα, καὶ τὸ
θέατρον γὰρ ἅπαν ἐγέλα ἐπ' αὐτοῖς. ἐκεί-
νων δὲ τ' ὑψηλῶν, σκυθρωποὶ ἅπαντες ἦσαν, 3
μικτερόντες, οἶμαι, αὐτὴς, πένθος τηλι-
καύτας ἐπισυρομένοισι ΣΟΛ. Οὐκ ἐκεῖνος,
ὦ γὰρ δὲ, ἡλίκοι, ἀλλὰ ποιητὴς ἴσως δε-
χαῖαν πᾶσι συμφορὰν ἐπεδείκνυτο τοῖς θεα-
ταῖς, ἡ ῥήσεις οἰκτρὰς ἐτραγῶδι πρὸς τὸ 4
θέατρον, ὅπως ὦν ἐς δάκρυα καλεσπῶντο οἱ
ἀκροῦντες. οὐκ οὐδ' οἱ αὐτῶντας ἐφρακέναι
πᾶς τότε, καὶ ἄλλους συναδούκας, ἐν κύ-
κλῳ συντρίβοντας, ἐπ' αὐτὰ, ὦ Ἀνάχαρσι,

appellantur. Verum etiam in theatrum con-
ductos publice erudimus in Comoediis &
Tragoediis, virtutes dum spectant veterum
virorum & vitia: ab his ut avertantur, ad
illa vero contendunt. Comoedis vero etiam
ridicula jacere in cives, & male illis dicere
permittimus, quos quidem turpia, & in-
digna hac civitate agentes sentiant, idque
cum illorum ipsorum causa, meliores enim
sic fiunt maledictis; tum multitudinis, ut
fugiant propter similia reprehendi.

23. ANACH. Vidi, Solon, quos di-
cis Tragoedos & Comoedos, si quidem il-
li sunt. Calceos habent graves & altos, ves-
tem taeniis distinctam aureis, galeas im-
positas gestant omnino ridiculas, immane
quantum hiantes: ipsi vero intus magnos
ciebant clamores, & nescio quam firmiter
illis in calceis incedebant. Baccho autem
arbitror ferias tum agebat civitas. Comoe-
di vero breviores illi quidem istis, & pe-
destres, & humaniores, & minus clama-
bant; galeae autem eorum multo magis ri-
diculae: ac theatrum universon illos ride-
bat: excelsos vero illos tristes audiebant
universi, miserati illos puto, qui compedes
tantas traherent. SOL. Non illos misera-
bantur, bone vir, sed poeta forte antiquam
spectatoribus calamitatem ostendebat, &
verba miserabilia tragico cantu versus thea-
trum proferebat, a quibus ad lacrimas qui
audiebant pertraherentur. Verisimile est au-
tem te etiam tibiis canentes quosdam tum
vidisse, & alios concinentes, consistentes
in circulo. Neque ista, Anacharsi, in-
ti-

a Σπύρτου] Berol. W. Sed vulgatum tenet M.

occupatus, ac propterea tum fugiendus, tum con-
temnendus: contra Philosophus summum ac prope
unicum veritatis studium habet, cetera omnia vel le-
viora ducit vel contemnit, probitatis & sapientiae ma-
gister & exemplum. G.C.

Ibid. Φιλοσοφία] Solonis aetate nondum inventum
erat Philosophi nomen. Res notior est quam ut diutius
immorer. M. de S.

16. Καμ. Τραγ.] Atqui minime probabat Tragoe-
dos Solon; qui Thespian idem agere & docere venit.
Vid. Diog. Laert. p. 15. A. & Plut. Cautum etiam
Athenis lege est, ne quis Arcopagita Comoediam
scriberet; idem Plut. de glor. Athen. Extat Aristidis
Oratio de non agendis Comoediis. At Gorgias aliter sen-
tiebat; vid. Plut. de aud. Poët. Haec ferè ex Mon-
gii ad Diog. notis. Antiquissima apud Athenienses in-
ven-

tilia sunt cantica, & moduli tibiæ. His ergo omnibus, ac quæ his sunt similia, dum mentes illorum acuuntur, meliores nobis fiunt.

24. Corpora vero, quod audire cupiebas maxime, sic exercemus. Dum illa exuimus, cum non amplius tenera & minime compacta sunt, primo adfuefacere volumus aëri; ac singulis tempestatibus familiaria quasi reddere, ut neque aestum aegre ferant, neque frigori non possint pares esse. Deinde oleo ungimus & subigimus, ut contentionem sustinere majorem possint. Absurdum enim fuerit, si coria quidem putemus ab oleo mollita rumpi difficilius & diutius durare, quæ tamen mortua jam sint; corpus autem vitæ adhuc particeps, melius ab oleo fieri non putemus. Hinc diversis exercendi rationibus excogitatis, & magistris uniuscujusque constitutis, alium pugilatu, pancratio alium certare studemus, ut labores tolerare discant, & excipere e proximo plagas, nec vulnerum metu avertantur. Illud vero duas nobis res utilissimas in illis efficit, dum animosos reddit illos ad pericula, & qui corporibus non parcant, & insuper ut robusti ac patientes sint. Quotquot vero illorum deorsum vergentes luctantur, ii cadere discunt sine periculo, & facile surgere, & impulsiones, & complexus, & inflexiones, & ut angere se patiantur, & in altum tollere adversarium, non inutilia exercentes isti quoque, sed unum

ἀχρεῖα ὁ σῶμα καὶ αὐλήματα. τέτοις δ' ἐν ἅπασιν, καὶ τοῖς τοιούτοις πρὸς ἀθληγὰς τὰς ψυχὰς, ἀμείνους ἡμῖν γίγνουν.]

Τὰ δὲ δὴ σῶματα, ὅσα μάλιστα ἐπὶ τοῖς ἀκῆσαι, ὡς καὶ ἀθληγὰς. ἀποδύσαντες αὐτὰ, ὡς ἔφην, ἐκέτι ἀπαλὰ καὶ τέλειον ἀσυμπαγὴ ὄντα, πρῶτον μὲν ἐθίζαν ἀξίαν πρὸς τὴν αἶρα, συνοικεῖν αὐτὰ ταῖς ὕραις ἐκάσταις, ὡς μήτε θάλασσῃ δυσχεραίνειν, μήτε πρὸς κρύῳ ἀπαγορεύειν. ἔπειτα δὲ χρῖσθαι ἐλαίῳ, καὶ καταμαλάσσειν, ὡς εὐτατότερα γίγνουντο. ἀτοκον γὰρ εἰ τὰ μὲν σκύτη νομίζομεν ὑπὸ τῷ ἐλαίῳ μαλακτόμενα, δυσραγέστερα καὶ πολλὰ ἀσχετέστερα γίγνεται, νεκρά γε ἢ ὄντα. ὅτο δ' ἐτι ζῶντος μετέχον σῶμα μὴ ἀνιένον ἡγοίμεθα ὑπὸ τῷ ἐλαίῳ ἀσχετέστερα. τὴν τεύθεν ποικίλα τὰ γυμνάσια ἐπινοήσαντες, καὶ διδασκάλους ἐκάστων ἐπιστήσαντες, τὴν μὲν τινα περικλύειν, τὴν δὲ παγκρατικῶς εἶναι διδάσκοντες, ὡς τὴν τε πόνης κατεργεῖν ἐθίζοντο, καὶ ὁμοίως χαλεπὴν ταῖς πλεγαῖς, μηδὲ ἀποτρέποντο δὲ τὴν τραυμάτων. τὴν δὲ ἡμῖν δύο τὰ ὠφελιμώτατα ἐξεργάζεσθαι ἐν αὐτοῖς, θυμοειδὲς τε πρὸς ἀντιπαλόντας ἐκδύνειν, καὶ τὴν σωματικὴν ἀφαιδεῖν, καὶ προσετι εἶναι κατεργεῖσθαι. ὅσοι δὲ αὐτῶν κατὰ συννενοῦντες παλαίῃσι, καταπίπτειν τε ἀσφαλὲς μανθάνουσι, καὶ ἀνίστασθαι εὐμαρῶς, καὶ ὀδισμοῖς, καὶ πεπλοῦσθαι, καὶ λυγισμοῖς, καὶ ἀγχεῖσθαι δύνασθαι, καὶ ἐς ὑψὺ ἀναβασθῆναι καὶ ἀντίπαλον, ὅτε ἀχρεῖα ὁδὸν εἴται ἐκμελετῶντες, ἀλλὰ ἐν

^b Ἀσμάλα] Edd. sine puncto. Sed W. ἀσμάλα recte. Verum nescio num ubique in hac Ed. observatum sit. ^c Γίγνουντο] Γίγνουντο W. ^d Σκύτη] Σκύτη Ald. Sed correctum in marg. ^e Συνοικεῖν] Sic W. Συνοικεῖν. cert. & Edd.

ventores tragoedia. Plat. 47. CD.

25. Κράνη — κακὸντα πυμμήνους] Conf. supra Quom. Hist. c. 4.

40. Πύσους] Conf. supra Quom. Hist. c. 1. M. du S.

56. Γίγνουντο] Hic certe eodem redit, γίγνουντο cum W. legas, an γίγνουντο. Conf. supra ad fin. c. 20. di Tom. II.

M. du S.

Conf. supra

M. du S.

M. du S.

M. du S.

M. du S.

Sta. Quare & hic constantem Edd. lectionem non muto.

72. Συνοικεῖν] Ita recte W. solus. Reliqui mendose συνοικεῖν.

76. Οὐκ ἀχρεῖα εἰδὲ εἴται ἐκμελετῶντες] Sustuli punctum quod in Edd. nonnullis, atque in versionibus

ΥΥΥΥΥ

pri-

μὲν τὸ πρῶτον καὶ μέγιστον ἀναμφιβόλως
κτώμενοι. δυσπαθέστερα γὰρ, καὶ καρτερώτερα
τὰ σώματα γίγνουν αὐτοῖς ἀσπονδήματα. 8
ἕτερον δὲ ἐδὲ αὐτὸ μικρόν. ἔμπειροι γὰρ δὴ
ἐκ τούτου καθίστανται, εἰ ποτε ἀφικανῶσι εἰς
χρεῖαν τῶν μαθημάτων τούτων ἐν ὅπλοις. δὴ-
λον γὰρ ὅτι καὶ πολεμῶν ἀνδρὶ ὁ τοιοῦτος
ἂ συμπλακεῖς, καθαρρίψει τε θάπτον ὑπο- 8
σκελίσας, καὶ καταπιστῶν εἰσεῖν ὡς ῥάστα
ἐξανίστασθαι. πάντα γὰρ ταῦτα, ὧν Ἀνά-
χαρσι, ἐπ' ἐκείνους τὰ ἀγῶνα ποριζόμεθα τὰ
ἐν τοῖς ὅπλοις, καὶ ἡγούμεθα πολὺ ἀμείνοσι
χρήσασθαι τοῖς ἕτως ἀσκηθεῖσιν, ἐπειδὴ 9
πρότερον αὐτῶν γυμνὰ τὰ σώματα κατα-
μαλάναντες καὶ ἀσπονδήσαντες, ἐρρωμένε-
στερα καὶ ἀλκιμώτερα ἐξεργαζόμεθα, καὶ
κῆφα, καὶ εὐτονα, καὶ τὰ αὐτὰ βαρέα τοῖς
ἀνταγωνισταῖς.

Ἐννοεῖς γὰρ, οἶμαι, τὸ μὲν ὅτι τούτο, οἷος
εἰκὸς σὺν ὅπλοις ἔσται τὸς καὶ γυμνὸς ἀν-
θρώπῳ τοῖς δυσμετέσιν ἐμποιήσοντας, ἢ πο-
λυσαρκίαν ζῆγον, καὶ λευκὴν, ἢ ἀσαρκίαν
μὲν ἀχρότητα ὅτι δεικνυμένους, οἷα γυναι-

quidem primum & maximum sine contro-
versia sibi parantes. Minus enim obnoxia
omalis, & patientiora corpora illis, dum ita
labore subiguntur, fiunt. Alterum vero
nec ipsum parvum est. Usu enim inde e-
docentur, si quando opus sit ista disciplina
in armis. Manifestum enim est, futurum,
ut celerius hostem etiam talis vir comple-
xus supplantatum deficiat, & ipse si ceci-
derit, surgere facilius possit. Nempe,
Anacharsi, ad illud in armis certamen sup-
pedicare studemus omnia, putamusque mul-
to melioribus nos usuros his, qui ita exer-
citati sint, cum prius nuda illorum corpo-
ra subigendo laboribus valentiora & robu-
stiora reddiderimus, & levia, & conten-
tioni apta, & ob id ipsum gravia adver-
sariis.

25. Vides enim, puto, quid sequatur,
quales futuros esse armatos probabile sit,
qui nudi etiam metum hostibus injiciant:
qui non pigram carnis albamque molem,
neque pallidam maciem prae se ferant, qua-
lia

a Συμπλακῆς] Συμπλακῆς W. ὅτι τούτο] τούτου M.

priscis aderat ante cetera, quasi separatus esset sensus,
& nominativus adeo absolutus, qui jam, ut Cl. Gesn.
quoque voluit, a praemissis pendet. De nominativo
illo absoluto alibi agemus, si usus postulaverit, quod
Index commonstrabit. Qui vero periodum hanc se-
paratam volunt, possunt intelligere verbum εἶναι, de
cujus frequentissima ellipsi vid. L. Bos, & Aristaei
Syntax. De ceteris — εἶναι autem sic posito conf. I. Ver.
Hist. c. 6. Item c. 24. Et 2. Ver. Hist. c. 30. De Sale.
c. 4. Long. Pass. III. 110. ceteris ἔλκεται αὐτῶν ἐδὲ κλαύσας
ἢ Δάφνις, & Bergl. ad Alciph. I. Ep. 32. p. 132.

J. F. R.

80. Συμμάχῳ γίγνουν] Conf. modo dicta ad ἐκτονό-
τητα γίγναιτο.

J. F. R.

99. Ἀργῶ] Vid. Thom. Mag. v. ἀργῶς, & Lucian.
Mou. Eyn. c. 8. ubi iterum genere foem. ἀργῶς dici-
tur.

M. du S.

3. Ἰδῶν τε — ριόδῳ] Supra ad I. Ver. Hist. c. 7.
ubi παλαιὰ εἶναι ριότι ὁμοιωτάτω (ὁμοιωτάτω editum
culpa operarum) haec verba adferens scripsi ριότι, quia
sic legebam in Junte. (et si male ριότι typis in ea de-
scriptum quam tum praec manu habebam.) Jam vero

ceteras ριόδῳ habere video, quod mutassem, si plu-
res Codd. juberent. Nam τὰ ριότι iragis obvium,
quam ριόδῳ. Est tamen ap. Homer. II. 4. 367. καὶ
ταῖς δὲ ἰπποσὶ μὲν ποταῖς ἀνέμοις, quod Schol. interpre-
tatur ἐκτονότω, ἐκτονότω; cumque Steph. etiam ex Ga-
leno adferat ἰδῶντι ριόδῳ ὁ ναισικῶν, quod ipse ex-
ponit eadem forma dici, qua ἀσπονδήματι, jam o-
mnino nihil hic immutatum velim. Maxime quum
& supra l. d. id activa sive transitiva potestate, accu-
sativo junctum habuerimus, quod Solan. frustra su-
spectum habebat ratione accusativi, ad quem proban-
dum, praeter Eurip. ibi productum, etiam addo γὰρ
ρίσας γάλα & μέλι quod habemus quater ap. LXX.
Exod. III. 8. & 17. & XIII. 5. ac XXXIII. 3. Et
plus decies ibidem deinde. Adeoque structura loci
istius in I. Ver. Hist. poterit eadem ratione stare, si
construxeris, παλαιὰ ὁμοιωτάτω ριότι οἶνον, μάλιστα
οἶνον ὁμοιωτάτω, ut Cl. Gesn. etiam accepit. At quia
languet, Aumen praedicare simile esse vinum fluenti,
quod revera vinum vexisse adfirmat auctor, etiam
nunc mallet aliquid emendare, ac legere: παλαιὰ
ρίσας οἶνον ὁμοιωτάτω &c. ut similitudo referatur ad speciem

lia sunt mulierum corpora in umbra marcescentia, trementia, sudore statim multo fluentia, & spiritum difficulter sub galea trahentia, praefertim si etiam sol, ut nunc circa meridiem aestum augeat: quibus quid facias? sitientibus, pulverem non ferentibus, qui ad solum sanguinis conspectum turbentur statim, praemorianturque ante, quam intra teli jactum & ad manus hostibus venerint. At hi nobis rubicunduli, fuscum a sole colorem trahentes, & virili adspectu juvenes, multum animi, & caloris, & virtutis ostendentes, boni adeo habitus fructu gaudentes, neque rugosi atque aridi, neque sua sibi mole graves, sed ad justam quasi proportionem circumscripti; qui si quid inutile est carni & superfluum, sudoribus absumserint, quod autem vim ac tenorem praestaret, sincerum omnis

κῶν σώματα ὑπὸ σκιά μεμαρασμένα, τρέμοντα, ἰδρᾶτί τε εὐθὺς πολλῶν ῥέοντα, καὶ ἀσπμαίνοντα ὑπὸ τῷ κράτει, καὶ σμάλισα ἦν καὶ ὁ ἥλιος, ὥστε τῶν, τὸ μεσημεριὸν ἐπιφλέγει. οἷς τί ἂν τις χρήσιον διψᾷσι, καὶ τὸ κομποτὸν οὐκ ἀνεχομένων, καὶ εἰ αἷμα ἴδωεν, εὐθὺς ταραπομένων, καὶ προκαποθήσκουσι, πρὶν ἐντὸς βέλους γενέσθαι, καὶ οἷς χεῖρας ἐλθεῖν τοῖς πολεμίοις. ὅτοι δὲ ἡμῖν ὑπέρυθοι ἐς τὸ μελάντερον ὑπὸ τῷ ἡλίῳ κεχρασμένοι, καὶ ἀρρώστοι, πολὺ τὸ ἐμφύχον, καὶ θερμὸν, καὶ ἀνδράδες ἐπιφαίνοντες, τοσαύτης εὐξίας ἔσπολαύοντες, ὥστε ῥιχνοὶ, καὶ καλεσκληρότες, ὅτε θεοπληθεῖς ἐς βάρους, ἀλλὰ ἐς τὸ σύμμετρον θεογεγραμμένοι, τὸ μὲν ἀχρεῖον τὸ σαρκῶν, καὶ θεϊττόν, τοῖς ἰδρῶσι ἐξαναλωπάτες, καὶ δὲ ἰσχυρὸν καὶ τόνον παρῶχεν, ἀμυγῆς τῷ φαίνοντι. ὅσοι γὰρ δὴ οἱ λιγυρότεροι τὸ πυρρὸν, τῷτο ἡμῖν καὶ τὰ γυμνάσια ἐργάζονται τοῖς σώμασι, τὸ μὲν ἀχρη καὶ τὸς ἀδύνας

c. Eὐθὺς πολλῶν] Πολλῶν εὐθὺς M. d. ῥέοντα] ῥέοντα V2. & marg. A1. ῥέοντα J. Vulgatum servat M. e. Ἐμφύχον] Εὐφύχον J. sola. f. Ἀπολαύοντες] Ἀπολαύοντες W. Nil mut. Fl. g. Περιλελειμμένοι] Περιλελειμμένοι M. h. Καὶ] Abest a Fl. Adest in cett. & M.

23. Ἀδύνας] Τὰ τῷ ἀσχυρῶν κῶντα. M.

ciem vini. Mirere autem cur hic spernat Solano, nisi quod ἰσχυρῶν in M, legatur, sed manu seriore exaratum, suspicabar eum ὑψ— probasse, atque sic edi voluisse. Ideoque Edd. cett. diligenter excussi, supraque addidi, & vulgatam prae lectione Junt. servandam existimavi; nam etiam ὑψύχον primo adpectu blandiri queat; tamen non adeo de magnanimitate heroica hic sermo est, quam de vegeto habitu corporis, in quo nulla languoris signa, sed calor, rubor, adeoque & acres ac vividae actiones horum comites.

Ibid. ῥέοντα] Venetae. In M. & Edd. reliquis ῥέοντα, quod hic minus elegans mihi videtur. Confer Not. ad Is. n. c. 7. M. du S.

5. Τὸ μεσημεριὸν] I. c. κατὰ τὸ μεσημέριον— vid. ad Gall. c. 6. No. 76. J. F. R.

10. Εἰς χεῖρας ἰδῶν] Phrasis ap. Historicos obvia, acque ac ἰσχυρῶν βίαις, de pugnantibus. Contra in mitiorem etiam partem Long. Faß. 2. p. 45. Ed. Junt. ἰδῶν μὲν ἢ οἷς χεῖρας ἰδῶν μὲν φοβούμενον ἴτι. De scene Cupidinem orante ut ad se veniret, se capere sinneret. Sed οἷς χεῖρας δέχεται & ἴται de praeliantibus habuimus I. Ver. Hist. c. 17. Et Zenx. c. 9. Ἐν χερσὶν αὐτὸν ἢ μάχῃ ἐγένετο Arrian. Exp. Al. I. p. 57. m. J. F. R.

13. Ἐμφύχον] Cum εὐφύχον invenire in J. neque aliam varietatem adscriptam ab Solano, nisi quod ἰσχυρῶν in M, legatur, sed manu seriore exaratum, suspicabar eum ὑψ— probasse, atque sic edi voluisse. Ideoque Edd. cett. diligenter excussi, supraque addidi, & vulgatam prae lectione Junt. servandam existimavi; nam etiam ὑψύχον primo adpectu blandiri queat; tamen non adeo de magnanimitate heroica hic sermo est, quam de vegeto habitu corporis, in quo nulla languoris signa, sed calor, rubor, adeoque & acres ac vividae actiones horum comites.

14. Ἀπολαύοντες] Cum ἀπολαύοντες sit in W. possis etiam ἀπολαύοντες conjicere. At cum in vulgato nihil sit incommodi, nihil potius tentandum. Alioqui splendendi ac nitendi verbum convenit hominibus boni habitus, ut c. 29. εὐλαμπέστεροι πάντες τὸ ἀνδρά. Et unde sic nites? lupus ait cani bene pasto ap. Phaedr. III. 7. Sed in illo Luciani loco εὐλαμπέστεροι additur post sordes ablutas, adeoque non prorsus est idem.

Yyyy 2

J. F. R. 24. Δύο.

ἀποφυσάμεντα, καθαρὸν δὲ τὸ καρπὸν διευ-
κρυνάμεντα, καὶ προσωρεύοντα.

Καὶ ὅτε τὸτο ὑγιαίνειν τε ἀνάγκη, καὶ
ἂ ἐπιμήκειτον ἀφαιρεῖν ἐν τοῖς καμάτοις.
ὅτε τε ἂν ἰδίῃν οἱ τοῖς ἀρχαίοι, καὶ ὀλι-
γάκις ἂν ἀδυνάων φανείη· ὥσπερ ἂν, εἰ πῦρ
τις φέροι, ἅμα ἐμβάλοι ἐς πυρὸν αὐτὸν, 30
καὶ ἐς τὸ καλόμεν αὐτὸ, καὶ ἐς τὸ ἀχνη (αὐ-
τὸς γὰρ ἐπὶ τὸ λιμνίστα ἐπάνειμι) θάπτον
αὐτὸν, οἶμαι, ὥστε πολὺ ἢ καλὰ μὴ ἀναφλε-
γέη. ὁ δὲ πυρὸς κατ' ὀλίγον, ὅτε φλογὸς
μεγάλῃς ἀνισταμένης, ὅτε ὑπὸ μιᾷ τῇ
ὀρμῇ, ἀλλὰ καὶ μικρὸν ὑποτυφόμενῃ,
χρόνῳ ὑστερον καὶ αὐτὸς ἂν καὶ ἀκαυθεῖη. καὶ
τοῖνυν ὅδε νόσος, ὅδε κάματος, ἐς τοῖς το-
σῶμα ἐμπεσόντα, ῥαδίως ἐλέγχεται ἂν,
ὅδ' ἐπικρατήσκειν εὐμαρῶς. ὅτε ἐνδοθεν γὰρ 40
εὖ παρασκευάσται αὐτὸ, καὶ τὰ ἔξω μάλα
καρίεως πέφραχται. πρὸς αὐτὰ, ὥς μὴ
παρίεται ἐς τὸ εἶσω, μηδὲ ὡς ἀδέχεα
μήτε ἥλιον αὐτὸν, μήτε κρύον ἐπὶ λυ-
μῇ τῇ σώματι. πρὸς τε τὸ ἐνδοθεν ἐκ 45
τοῖς νόσοις, πολὺ τὸ θερμὸν τὸ ἐνδοθεν
ἐπιρρέον, ἅτε ἐκ πολλῆς παρασκευα-

que paleas flatu abigunt, fructum autem
spurum separant, & acervant.

26. Hinc valere illos necesse est, & quam
longissime durare in laboribus: seroque su-
dare talis incipiat, raro infirmus esse de-
prehendatur. Quemadmodum si quis ignem
simul injiciat in triticum atque ejus stipu-
lam, atque in paleas, redeo enim ad venti-
lantem: multo, arbitror, celerius stipula
conflagret, triticum vero paulatim, neque
flamma surgente magna, neque uno impe-
tu, sed paulatim fumigans, aliquamdiu
post & ipsum comburatur. Non igitur
neque morbus, neque labor, in tale corpus
incidens facile illud redarguat, aut superet
temere. Nam interiora bene parata sunt,
& exteriora valide contra ea munita, ut
non admittat intro, neque recipiat vel so-
lem ipsum vel frigus ad perniciem corporis.
Si quid vero etiam cedit laboribus; copio-
sum illud calidum intestinum adfluens, tam-
quam olim paratum & ad necessarios usus.

sc-

a Διακρινόντα] Διακρινόντα V2. Prius reliquae omnes & M. b Ἐπιμήκειτον] Sic M. & Edd. praeter Fl.
quae τὰ μήκειτον. c τὰ ἐνδοθεν] Ἐνδοθεν τε W. omisso τὰ. d Αὐτὸν] Omittunt Fl. & W. e Ἐνδοθεν] Sic Fl.
Fr. J. H. Ald. B1. P. S. Ἐνδοθεν W.

24. Διακρινόντα] Probum hoc esse bene multis
probari posset: sed sufficiant Diod. Sic. IV. c. 68. pr.
Τούτων δ' ἡμῶν διευκρινήσεων, πειρασόμεθα διαλεῖν περὶ
Σαλμωνίδος, ac saepe alibi, ut ibid. c. 71. & 73. pr.
item 75. &c. Dion. Hal. Περὶ συνθ. ὁνομ. c. 30. p. m.
21. f. τότε καὶ αὐτὸν διευκρίνησα, τὰ ὅσα παλαιὸς διακρί-
νουσι. Noster supra T. I. Hermot. c. 7. διευκρινήσας ὑπὸ
τῷ πυρὶ. Sed mox malim προσωρεύοντα invitis Edd.

27. Ἐπιμήκειτον] Sic scribebatur etiam T. I. Dial.
Mort. VI. §. 5. Ubi Fl. quoque hoc in duo dispe-
cit, etsi id in variantt. non addidit Hemsterh. Vid. tamen
quae de hac orthographia notat. Ἐπιμήκειτον iterum
c. 27. & 38. Edd. Ubi Fl. more suo rursus separat. Sed
ἐπιπλύν conjungunt omnes infra c. 34. med. J. F. R.
45. Ἐνδοθεν] Μη ἐνδοθεν legisse videtur Interpres;
sed corrupte. τὸ ἐνδοθεν participium est. F. G.
Ἐνδοθεν] Esto participium; tamen ordinario ἐνδο-
θεν facit. Ita ut Lectorum plerique scripturam W. sint

amplexuri. Quia tamen a δύν antique posset formari
δύν, δύνα, δύν, aequae ac διδούς, ἔσα, ὄν, a δύναι,
nihil mutavi. J. F. R.

61. Ἀλλὰ ἐν ὑπερῷον τὰ φρονεῖ δύναι] Pro τὰ φρονεῖ
re-
cte viderunt Eruditi reponendum τὰ φρονεῖ. Et sic pla-
ne Florentina. J. F.

Ibid. ὑπερῷον τὰ φρονεῖ δύναι] Τὰ φρονεῖ. Fossatum,
scamma. Th. M.

ὑπερῷον τὰ φρονεῖ] Mirum hoc manifestum vitium,
quod olim Marcellinus animadvertit, tolerari, cum non
tantum in Florentina editione & Mf. sed & in inter-
pretis libro recte legatur τὰ φρονεῖ. J. G. G.

Ibid. Τὰ φρονεῖ] Mf. Gr. W. & Edd. Fl. V2. & P. In
aliis male τὰ φρονεῖ legitur. M. du S.

Τὰ φρονεῖ] Ut Marcell. correxerat, habebant jam Edd.
plurimae. J. F. R.

63. Μολυνδῶναι χειρ.] Ridet Constantinus Lexico-
graphus, vir de Graecis litteris optime meritis, eos
qui usum globorum plumbeorum in saltu aliquem ef-
fic-

repositum, supplet statim, & vigorem re-
creat, & labori propemodum invictos prae-
stat. Multi enim praecedentes labores, cre-
bra fatigatio, non consumptionem virium,
sed incrementa efficiunt, quibus illae quasi
ventilatae majores fiunt.

27. Verum etiam ut cursu valeant eos
exercemus, cum assuefacientes illos, ut in
longitudinem sufficiant, tum celerrimam in
brevis levitatem iis conciliantes. Et cursus
instituitur non in solido & resistente solo,
sed in arena profunda, ubi neque firmum
ponere vestigium, neque inniti facile est,
subtrahendo a cedente materia pede. Verum
etiam saltu fossam trajicere si opus sit, aut
si quid obstat aliud, etiam ad hoc nobis
exercentur, etiam plumbea pondera manum
implentia manibus tenentes. Tum de pro-
jiciendis in longum jaculis certant. Vidisti
vero etiam aliud quid in Gymnasio aeneum,
rotundum, parvo clypeo simile, ansam non
habenti neque lora: ac tentasti illud cum
jaceret in medio, videbaturque tibi grave,
& difficile ob laevitatem comprehensu. Il-
lud igitur & sursum jactant in aërem, &

σπῆντον, ἢ ἐς τὴν ἀναγκαίαν χρεῖαν ἀποκεί-
μενον, ἢ ἀποπληροῖ εὐθὺς ἐπάρδον τῇ ἀκμῇ,
ὡς ἀκαμάτους ὅτι πλεῖστον παρέχετο. τὸ γὰρ
προποῖσσαι πολλὰ, καὶ προκαμῖν, οὐκ
ἀνάλωσιν τὸ ἰσχύον, ἀλλ' ὅτι πολλὰ ἐργάζετο.
καὶ ἀναρρίπτουμένη πλείων γίγνεται.

Καὶ μὴν καὶ δρομικὰς εἶναι ἀσκήσας αὐτὰς
ἔς μῆκος τε ἀφ' ἑαυτῶν ἐκίοντες, καὶ ἐς τὸ ἐν
βραχεὶ ἀκύντατον ὅτι κενερίζοντες. καὶ ὁ δρό-
μος ἔστι πρὸς τὸ στενὸν, καὶ ἀντίτυπον, ἀλ-
λὰ ἐν φάμμῳ βαθύῳ, ἵνα ὅτε βεβαίως
ἀπερεῖσαι τὴν βίαν, ὅτε ἐπισηρίξαι ῥάδιον,
ὡς ἀποσυρομένη πρὸς τὸ ὑπεῖκον τῇ ποδῶ.
ἀλλὰ καὶ ὑπὸ φάλλεα, ὅς τ' ἀφρονεῖ εἰ δέοι,
ἢ εἰ τι ἄλλο ἐμπόδιον, καὶ πρὸς τῷ το-
ῦ ἀσκήν) ἢ ἡμῖν ἔτι, καὶ ἡ μολυβδίνης χειρο-
πλήθεις ἐν ταῖν χειρῶν ἔχοντες. εἴτα πρὸς
ἑακοντίῳ βολῆς ἐς μῆκος ἀμιλλῶν) εἶδες
δὲ καὶ ἄλλο τι ἐν τῷ γυμνασίῳ χαλκῶν,
περιφερὲς, ἀσπίδι μικρᾷ εἰσὶν ὅχανον οὐκ
ἔχον, ὅδ' ἐτελαμῆδας. καὶ ἐπειράθης γε
αὐτῶν, κειμένη ἐν τῷ μέσῳ καὶ ἐδόκει σοι
ὀβαρὺν, καὶ δύσλητον ὑπὸ λειότητι. ἐκεί-
νο τοίνυν ἀνα τε ἀναρρίπτῃσιν εἰς τὴν αἰρά
καὶ

f. [Ἀποπληροῖ] Ἀποπληροῖ marg. A. W. g. [Τάφρον] Τάφρον Amst. S. J. Ald. H. &c. Τάφρον recte W. P. Fl.
h. [Ἡμῶν] Punctum hic est in M. i. [Μολυβδίνης] Μολυβδίνης W. & Fl. k. [Ἀναρρίπτουσαν] Sic Edd. Ἀναρ-
ρίπτουσαν W.

66. Χαλκῶν περιφερῆς.] Τὸν δίσκον λέγουσι, ἢ τὸ σφαῖραν
σῶλον ἐκαλεῖτο. G.

67. Ὀχανον] Ὁ λῶν τ' ἀσπίδος. G.

se putant. (v. ἀλτῆρας.) Hinc ubicunque occurrunt
ἀλτῆρας usum illum praestantes, rescribere jubet ἀλ-
τῆρας, quo pertica designatur, qua saltus haud dubie
juvatur. Hanc viri docti rationem vel unicus hic Lu-
ciani locus subvertit. Adde quod nostra quoque aeta-
te quibusdam in locis mos ille antiquus obtinet. Vi-
di ipse in Scotia saltu certaturos, aut globulis ferreis
in eam rem utentes, aut, si ad manum non essent,
lapides aequi quam maxime ponderis conquirentes.
Hos aliquandiu cum vibrassent in ipsa jam saltus mi-
catione post tergum rejiciebant, ne se scilicet degra-
varent; eisque impetum juvari, usu se didicisse prohi-
tebantur. Consule etiam, si lubet, Mercurialem de
Arte Gymn. II. 11.

M. du S.
[Μολυβδίνης] Alias eadem Fl. scribebat μολυβδίνης,
etiam ubi μολυβδίνης mallet Solan. Vid. Alexand. c.

25. No. 39. Et Lexiph. c. 5. Ego & hic μολυβδίνης
haud incongruum credo, at nihil muto. J. F. R.

66. Χαλκῶν] Disci haec elegans & suis omnibus
numeris absoluta descriptio; qualem an apud quem-
quam alium reperias, haud scio. Eustathius aliter de-
scribit ad Il. B. βαρὺς λίθος, inquit, πλάτῃς ἐκ κολλό-
τιδος. ubi etiam discrimen observat inter discum &
σῶλον. Scholiasta σῶλον scribit; quae vox an & alibi
reperiatur, nescio. Homeri utique locum respicit Il.
v. 826, ubi σῶλον dicitur. M. du S.

71. Ἀνα — ἀρρίπτουσαν] Posterius observandum; vul-
go enim ignoratur ille disci usus. M. du S.

Ibid. Ἀναρρίπτουσαν] In ἀναρρίπτουσαν jam converterat
Solan. Sed quia & ἀναρρίπτουσαν invenias, nihil mutem.
Thucyd. IV. c. 95. τῶνδε κύνων ἀναρρίπτουσαν. Et L.
v. c. 103. ἀναρρίπτουσαν. J. F. R.

Y Y Y Y Y 3

81. Τὸν

καὶ ἐς τὸ πῶρρον, φιλομήδμοι, ὅστις ὅπι-
μήκιστον ἐξέλθοι, καὶ τῆς ἄλλης ὑπερβά-
λοιο. καὶ ὁ πόντος ἔτ' ὅμως τε αὐτῶν
κρατύνει, καὶ τόνον τοῖς ἀκροῖς ἐντίθησιν.

Ὁ πηλὸς δὲ καὶ ἡ κόνις, ἃς σοι γελοῖ-
τερα ἐξ ἀρχῆς ἔδοξεν, ἀκυσσον, ὦ θαυμά-
σιε, ὅτε ἕνεκα ὑποδέβλην. πρῶτον
μὲν, ὥς μὴ ὅτι τὸ κραταῖον ἢ πτωσις αὐ-
τοῖς γίγνοιτο, ἀλλ' ὅτι τὸ μαλακὸν ἀσ-
φαλῶς πίπτοιεν. ἐπειτα, καὶ τὸ ὀλισθόν
ἀνάγκη πλείω γίγνεσθαι, ἰδρῆντων ἐν τῷ
πηλῷ, ὃ σὺ ταῖς ἐγγέλυσιν εἰκάζεις,
ὅσα ἀχρεῖον, ἢ δὲ γελοῖον ὄν' ἀλλὰ καὶ τῷ-
το ἐς ἰσχυρὴν καὶ τόνον ὅσα ὀλίγα συντελεῖ,
ὁπόταν ἔτως ἐχόντων ἀλλήλων ἀναγκά-
ζων ἐγκρατῶς ἀντιλαμβάνεσθαι, καὶ συνέ-
χειν διολισθαίνοντας. αἶρεσθαι τε ἐν πη-
λῷ ἰδρακότα μετ' ἐλαίῳ ἐκπιεῖν, καὶ ἀφ' ὧν
ῥυῖναι τὰ χερῶν σπυδαζοῖν, μὴ μικρὸν εἶ-
ναι νόμιζε. καὶ ταῦτα πάντα, ὅσα ἔφην
ἐμπροσθεν, ἐς τῆς πολέμου καὶ χρήσιμα,
εἰ δέοι φίλον τραπέντα ῥαδίως δέξιμνον
ὑπεξεργεῖν, ἢ καὶ πολέμιον συναρπάσαντα
ἦκειν μετέωρον κομίζοντα. καὶ ἀφ' ὧν τῷτο ἐς
ὑπερβολὴν ἀσκήμεν, τὰ χαλεπώτερα
προτιθέντες, ὥς τὰ μικρότερα μακρῷ εὐ-
κολώτερον φέροιεν.

Τὴν μὲντοι κόνιν ὁ τῶν ἀντίον χρησίμη
οἴμεθα εἶναι, ὥς μὴ διολισθάνοιεν συμπλε-
κόμενοι. ἐπειδὴ γὰρ ἐν τῷ πηλῷ ἀσκηθῶσι

in longinquum, certamine quodam, quis
longissime progressus superet reliquos. Ac
labor iste tum humeros illorum roborat,
tum contendendi facultatem conciliat ar-
tibus.

28. Lutum vero & pulvis, quae aliquan-
tum tibi ridicula ab initio videbantur, au-
di, o noster, cujus rei causa subjecta sint.
Primo quidem ne in durum impingant, sed
in molle cadant sine periculo: deinde magis
omnia lubrica fiant necesse est, cum ma-
descunt in luto, quod tu anguillis compa-
rabas: idque nec inutile est neque ridicu-
lum, sed ipsum quoque ad robur & con-
tentionem non parum confert, cum ita se
habentes cogantur fortiter alteri alteros pre-
hendere, & continere elabentes: tollere sane
eum qui praeter oleum in luto permaduit,
elabi & effluere manibus studentem, noli
parvum quiddam putare. Atque haec omnia,
ut dicebam ante, in bello etiam utilia, si
oporteat amicum vulneratum facile subla-
tum acie efferre, aut etiam hostem com-
prehensum sublimem rapere. Ac propter
hoc ultra modum illos exercemus, propo-
sitis difficilioribus, uti minora multo ferant
facilior.

29. Pulverem autem contra ea ad hoc
utilem putamus, ne de complexu elaban-
tur: postquam enim in luto edoῖσι sunt con-

a ὑπερβάλοιο] ὑπερβάλλοιο M. b ὑποδέβλην] ὑποδέβλην Fl. & W. male. c τὸν ὀλισθόν] Ita & M.
cum Edd. d γίγνεσθαι] γίνεσθαι M. e ἐγγέλυσιν] ἐγγέλυσιν M. f διολισθαίνοντας] διολισθάνοντας W.
g τῶν ἀντίον] ἐπὶ τὸ ἰσχυρὸν Fl. & M.

81. Τὸν ὀλισθόν] V. c. 2. & scribe τὸν ὀλισθόν. M. du S.
Τὸν ὀλισθόν] Immo vid. c. 2. ubi cum nihil muta-
rim, tanto minus id hic facio, quia forsan & πλείω
in πλείω esset mutandum, quod Solanus non atten-
dit; nam πλείω pro πλείω hic mascul. est; alibi neu-
trum quidem, sed plurale. Nisi adverbii more im-
mobile dixeris, ut Diod. Sic. id ponere amat, veluti
indicavimus ad Asin. c. 10. & ad Abdicac. c. 16. pr.
& hoc Dial. c. 20. fin. f. F. R.
87. Ἀντιλαμβάνεσθαι] Conf. supra Nigr. §. 19. Ac
de Met. Cond. c. 3. f.

5. Ἐν ἀφύκτῳ ἰσχυρῶν] Sic supra Deor. Dial. XVII.
med. M. du S.

9. Κόνις] Plut. w. tu π. ψυχρὸν refrigerare etiam pu-
tat; 1757. f. ψυχὴ δὲ τὰ τ' ἀλλοτῶν ἢ κόνις σώματα,
καὶ καθίστανται τοὺς ἰδρωτάς. Vid. Plin. & Theophr.
Char. ubi Casaub. observat non omnem pulverem pa-
laestrae aptum. 172. M. du S.

12. Ἀποσμά] Conf. omnino Revut. c. 14. Ubi et-
iam sic legi volebant Graev. & Solan. qui Juvénalis ibi
adscripterat ἀποσμάμενον. In notis vero ejusdem male
ἀποσμάμενον describentis errore exaratum, quod et-
iam

continere illud quod prae lubricitate facile effugit, adfuerunt etiam effugere ipsi comprehensi si fuerint, e manibus, idque etiam si, unde fugere difficile sit, teneantur. Verum etiam sudorem inspersus pulvis continere videtur, ne densus nimis effluat: & facit uti diutius durent vires, atque impedimento est, ne damnum a ventis percipiat, qui laxatis tum atque apertis corporibus incidunt. Caeterum sordes etiam detergit, ac nitidiorum reddit hominem. Atque ego libenter in proxime collocatis cum alborum istorum uno, qui sub umbra vivere, tum quemcunque delegeris ex eo numero, qui in Lyceo exercitati sunt, ut pulverem & lutum abluat; interrogaverim te, utri similis fieri praeoptes? Novi enim, te statim ex primo adspectu electurum, etiam si neutrum factis tentaveris, consistentem & compactum esse potius, quam esse delicatum, & diffuere, & album esse defectu, & fuga interiora versus, sanguinis.

30. Haec sunt, Anacharfi, ad quae juvenes nos exercemus, rati, custodes nobis civitatis bonos futuros, & fore ut in libertate ipsorum opera vivamus, devictis, si invadant, hostibus; terribiles autem vicinis, uti nos metuant plerique, & tributa pendant. Pace vero multo illis utimur melioribus, qui de re turpi nulla aemulentur,

συνέχων τὸ ἄλγος διδράσκον ὑπὸ γλίσχρο-
της, ἐθίζον) ἢ ἐκφεύγειν αὐτοὶ λη-
σθέντες ἐκ τῶν χειρῶν. ἢ ταῦτα ἐν ἀφύκτῳ
ἐχόμενοι. ἢ μὴν ἢ τὸ ἰδρωτὰ συνέχων δοκεῖ
ἢ κόπης, ἀδρόον ἐκχεόμενον ἐπιπατομένη, ἢ
ἐπιπολὺν ἀφαιρῶν ποιεῖ τὴν δύναμιν, ἢ κά-
λυμα γίνεσθαι μὴ βλάπτειν ὑπὸ τῶν ἀνέ-
μων, ὁμοίως τότε καὶ ἀνεωγόσι τοῖς σώ-
μασιν ἐμπιπτόντων. ἄλλως τε ἢ τὸ ῥύ-
πον ἀπομαῖ, ἢ σιλπιότερον ποιεῖ τὸ ἀν-
δρα. ἢ ἔγω γε ἠδέως ἀνὴρ ὁδοποιοῦμαι
σπληνῶν τῶν τε λευκῶν τινα ἐκείνων, ἢ ὑπὸ
ἰσχυρᾷ δειδιτημένον, ἢ ὃν ἀνὴρ ἔλη τὸ ἐν ταῖς
Λυκείῳ γυμναζομένων, ἢ ἀποπλύναι τὸ
κόνιν ἢ τὸ σπληνῶν, ἐροῖμην ἀνὴρ σε ποτέρῳ ἀν-
όμοιοι εὐξαιο γενέσθαι; οἶδα γὰρ ὡς αὐτίκω
ἔλοιό ἀνὴρ ἐκ πρώτης προσόψεως, εἰ καὶ μὴ
ὅτι τῶν ἔργων πεπραθείης ἑκατέρω, συνεστηκώς
ἢ συγκεκολλημένον εἶναι μᾶλλον, ἢ θρύ-
πτεσθαι, καὶ ἢ ἀφαιρῶν, καὶ λευκὸν εἶναι
ἀπορία καὶ φυγῇ εἰς τὰ εἶσω τῷ αἵματι.

Ταῦτ' ὅστιν, ὦ Ἀνάχαρσι, ἀ τὴν νέμε-
σιν ἡμῖν ἀσκήμεν, οἰόμενοι φύλακας ἡμῶν τῇ
πόλεως ἀγαθῆς γενέσθαι, καὶ ἐν ἐλευθερίᾳ
βιώσεσθαι δι' αὐτῆς κρατύντες μὴ τὸ δυσμε-
νῶν εἰς ὅτιον, φοβεροὶ δὲ τοῖς ἐξοίκοις ὄν-
τες, ὡς ὑποπέτησαν τε, ἢ ὑποτελεῖν
ὅστιν τὴν πλείστην αὐτῆς. ἐν εἰρήνῃ τε αὖ
πολὺ ἀμείνοσιν αὐτοῖς χρώμεθα, ὥς μὴ
δὲν τῆς αἰσχρῶν φιλοτιμιῶν, μηδ' ὑπὸ
δὲ-

ἢ διδράσκον] διδράσκον W. & marg. A. Vulgatum tenet Fl. & Kai] Omittit Fl. & M. k Λυ-
κείῳ] Fl. & M. quoque Λυκείῳ habere notat Solan. nescio quare, nisi quod minore λ. id habeant, sed hoc
solemne est Edd. antiquioribus. l' ἀποπλύναι] Sic & Fl. cum reliquis, & M. m διαρρίν] Διαρρίν male M.

iam corrigere sum oblitus.

16. ἀποπλύναι] Kai ὃν ἀνὴρ ἀποπλύναι. &c. F.G.
ἀποπλύναι] Ita necessario legendum pro vulgato
ἀποπλύναι.

M. du S.
ἀποπλύναι] Malim cum Solan. ἀποπλύναι legere; li-
cet enim ἢ ἀποπλύναι construere queamus, immo
jam debeamus, pro ἢ ἀποπλύναι, minas tam-
en commode procedit, quam si alterum reponas.

F. F. R.

21. Συγκεκολλημένον] Constat. F.G. Supra Gall. c.
24. ἐπὶ συγκεκολλημένον. Equitatus exercitatus

conversum. Hic melius convenit, compactum, i. e.
ad labores ac duritiam condensatum habens corpus.
Habet enim cogendi & colligendi significatum, apud
Herodian. frequenter. Sed & componendi atque instruendi,
di, ut συγκροτῶν συμπόσιον. Long. Paph. IV. 127.
(135.) Et παγκύριος παλοδοπίας συνεκρῆται, Herodian.
V. 6. 14. Ac Diod. Sic. fin. L. IV. Alioqui & συγκεκολλη-
μένον legere possis, i. e. robustum, ut Aret. Capp.
I. c. 5. post med. αὐτίκας ἀνὴρ ὑπὸ — συνεκρῆται τὴν
μυῖαν. Iis neque somni membra confirmat, corroborat.

F. F. R.

36. Et

ἀγίας ἐς ὕβριν τρεπομένοις, ἀλλὰ πάλιν
τὰ ταῦτα ἀφ' αὐτῶν, καὶ ἀχόλοις ὄντι
ἐν αὐτοῖς. καὶ ὅταν ἔρην τὸ κοινὸν ἀγαθόν, καὶ
ἡ ἀκραὶ πόλεως εὐδαιμονίαν, τὴν ὅτι
λέγουσιν, ὅποταν ἐς τε εἰρήνην, καὶ ἐς πόλε-
μον τὰ ἀριστα παρσκευασμένη φαίνοιο ἡ
πόλις, πάλιν τὰ κάλλιστα ἡμῖν σπουδά-
ζοις.

ANAX. Οὐκ ἔστι, ὦ Σόλων, ἢν πόλις
ὑμῖν ὁπίσθιν οἱ πολέμιοι, χρυσάμενοι τὰ
ἐλαίω, καὶ κομισάμενοι, πρὸς αὐτοῖς,
πυρρὰς χεῖρας ἐπ' αὐτῆς προβεβλημένοι
καί κεν οἱ δηλαδὴ ὑποπτήσουσιν ὑμᾶς,
καὶ φεύγουσι δειδότες, μὴ σφίσι κεχνηόσι,
πᾶσι δὲ τὴν ψάμμον ἐς τὸ σῶμα, ἢ πει-
ρησάμενες, ὡς καὶ νῦν γένησθε, πει-
πλέξετε αὐτοῖς τὰ σκέλη πάλιν καὶ γαστέρα,
καὶ ἀφ' αὐτῶν, ὑπὸ τὸ κράν ὑποβα-
λόντες τὴν ψῆχυν. καὶ νῦν Δί', οἱ μὲν τοξεύου-
σι δηλονότι, καὶ ἀκοντίζουσιν, ὑμῶν δὲ, ὡς ὅταν
ἀνδριάντων, ἢ καθίζετε τὰ βέλη, κεχρω-
σμένοι πρὸς τὴν ἥλιον, καὶ πολλὸν τὸ αἷμα
πεπορισμένων. ἢ γὰρ καλὰ μὲν καὶ ἀνέρες ὑμεῖς
ἐστέ, ὡς τάχις ἐνιδόναι πρὸς τὰς πλε-
γὰς, ἀλλὰ ὅπως πόλις ἂν, καὶ μόλις κα-
τεμνόμενοι ἢ βαθεῖσι τοῖς τραύμασιν, αἷμα
ὀλίγον ὑποδείξετε. ταῦτα γὰρ φησὶ, εἰ
μὴ πάντῃ παρήκυσσα τὴν ἀνδρείαν.

Ἡ τὰς παροπλίας ἐκείνας τότε ἀνα-
ψαδε, τὰς τὴν κομιδῶν τε, καὶ τραγωδῶν.
καὶ ἢν προτεθῇ ὑμῖν ἕξις, ἐκείνα τὰ κρά-
νη πειθήσεσθε τὰ κεχνηότα, ὡς φοβερά-
τεροι εἴητε τοῖς ἐναντίοις, ἢ μορμολυττομέ-

neque ex otio vertantur in contumeliosam
libidinem; sed in talibus rebus agant, &
otium omne consumant. Et quod dixi
commune bonum & summam civitatis fel-
citem, hoc significat, quando ad pacem
pariter ac bellum optime parata videtur ju-
ventus, in iis quae pulcherrima nobis sunt,
elaborantes.

31. ANACH. Igitur, Solon, si quan-
do invadunt vos, hostes, uncti oleo &
pulvere sparsi etiam vos proceditis pugnos-
que contra illos expeditis. Et ipsi nempe
metuunt vos & fugiunt, timentes, ne sibi
hiantibus in os ingeratis arenam, aut cor-
pore saltu circumacto quo terga possitis in-
vadere, crura deinde circa ventrem illorum
implicetis, angatisque ipsos cubitu subje-
cto sub galeam: &, per Jovem, alii sagit-
tas arcu mittent nimirum, & jaculabuntur:
in vos vero, tanquam in statuas non pene-
trabunt tela, qui colorem a sole traxeritis,
& multo sitis sanguine instructi; neque e-
nim stipula vos estis aut paleae, qui celeri-
ter cedatis plagis: sed fero tandem aliquan-
do, & vix profundis confossi vulneribus,
paullum sanguinis subostenderitis. Talia
enim dicis nisi plane aberravi a sensu simi-
tudinis.

32. Aut forte illa tunc arma sumetis Co-
moedorum & Tragoedorum, & si eruptio
vobis proposita sit, galeas illas imponetis
hiantes ut formidabiliores sitis hostibus,
quos sic larvati perterreatis: altosque illos
in-

a Λόγῳ] Non habent Λόγῳ Fl. & W. Habent cett. b Ὑμῶν] Sic emendavi ex Fl. Fr. S. M. Ὑμῶν J. P. H. Ald. B1. male. c Ὑμῶν] Recte Fl. Fr. Ald. H. P. B1. S. & M. Ὑμῶν J. d Βαθίς] ἢν βαθίς Fl. praemisso ἢν etiam retento. e Ὑποδείξετε] Sic dedit Solan. ex W. Ὑποδείξετε Edd. priores. f Μορμολυττομέροι] Μορμολυττομέροι W.

36. Ἐστὶ — ὁπίσθιν] Ita W. & Fl. Reliquae Edd. interponunt Λόγῳ. M. du S.

37. Λόγῳ] Commodius aberit. Sed quia longe plures sunt qui id habent, quam qui omittunt, ideo & hic adesse passus sum. J. F. R.

48. Περιπλέξετε] Conf. supra c. 1. M. du S.

59. Ὑποδείξετε] W. recte. In Impress. ὁποδείξετε. M. du S.

61. Τὰς παροπλίας] Proprie esse gravem armatu-
ram, pluribus probat Cl. L. Bes in ep. ad Ephes. VI. 13.
ubi ἀναβάς τῃ παροπλίᾳ τῷ Θεῷ habemus. Indi-
cavi monente Cl. Hemsterhuis. De adparatu autem il-

Induetis calceos nimirum, leves enim, si ita opus sit, fugientibus, & si ipsi persequamini, effugere ea hostes non poterunt, magnos ita gradus illorum ope vobis facientibus. Verum enim vero vide, ne illa, quae ita lepida vobis videntur, nugae sint & ludus temere susceptus, & occupatio otiosorum, ac remittere sanimum volentium adolescentulorum. Si vero volueritis liberi omnino ac beati esse, aliis vobis gymnasiis opus erit, & exercitatione vera quae fit sub armis: ac certamen non inter vos cum ludo, sed contra inimicos vobis instituetur, inter pericula virtutem meditantibus. Itaque relicto pulvere atque oleo, sagittare illos docete & jaculari, nec date levia illis jacula, quae ventis ferantur; sed esto lancea longa, quae cum sibilo contorta feratur, & lapis manum implens, & securis, & in sinistra scutum, & thorax & galea.

33. Ut vero nunc habetis, Deorum cuiusdam benevolentia servari mihi videmini, qui nondum ab ingruentibus paucis levis

τοι αὐτὲς, καὶ ὑποδύσασθε τὰ ὑψηλὰ ἐκεί-
να δηλαδὴ. Φεύγετε τε ῥ', ἢν δὲν, κῆφα,
καὶ ἢν διώκητε, ἀφυκία τοῖς πολεμίοις ἔσται,
ὅπως ἔστω μεγάλα ἀφαιρόμενοι ἐπ' αὐ-
τοῖς. ἀλλ' ὅρα μὴ ταῦτα μὲν ὑμῖν τὰ κομ-
ψὰ ληρῶς ἢ, καὶ παιδιὰ ἄλλως, καὶ ἀφ-
τριβαὶ δὲ γὰρ καὶ ῥαθυμείν ἐθέλωσι τοῖς
νεανίσκοις. εἰ δὲ βυλεσθε πάντως ἐλεύθεροι
καὶ εὐδαίμονες εἶναι, ἄλλων ὑμῖν γυμνασίων
δεήσει, καὶ ἀσκήσεως ἀληθινῆς ἢ ἐν τοῖς δ-
πλοῖς. καὶ ἢ ἀμιλλα ἢ πρὸς ἀλλήλους με-
ταιδίας, ἀλλὰ πρὸς τοὺς δυσμενεῖς ἔσται,
καὶ κινδύνων μελετᾶσι ἢ δρετῶν. ὥστε
ἢ ἀφέντας ἢ κόνιν καὶ τὸ ἔλαιον, ἢ διδάσκει-
σθε αὐτὲς τοξοῦν καὶ ἀκοντίζειν, μὴ κῆφα
ἢ δίδοντες τὰ ἀκοντία, καὶ οἷα ἀφαιρέει
πρὸς ἢ ἀνεμον, ἀλλ' ἔστω λόγχη βαρεῖα,
καὶ σιγισμὸς ἐλιπομένη, καὶ λίθος χειρο-
πληθὴς, καὶ σάγαρις, καὶ γέροντες ἐν τῇ δρε-
στειρᾷ, καὶ θώραξ, καὶ κράνιον.

Ὡς δὲ νῦν ἔχετε, θεῶν τιμῶν εὐμενείᾳ
σάξεσθαι μοι δοκεῖτε, οἱ μηδέπω πολλὰ
λάτρετε ὑπὸ τινῶν ὀλίγων φίλων ὀπιπασθί-
των.

g. Ἀφῆτας] Et sic Fl. cum cett. & M. Posset & ἀφῆτας conjici. h. Διδύματα] Δίδασκα M. Δίδασκατο ac-
centu in prima collocato Fl. i. Διδύτης] Διδύς M. Nihil a vulgato abijt Fl.

84. Καὶ σάγαρις ἢ γίρρις] Γίρρις τριτάτος ἐκείνου
ἐκ τριτῆς βύρας, ἢ ἀντὶ ἀσπίδος ἰχθυότος Σελῆς ἐν τοῖς
πολεμίοις (1) δὲ παλαιότεροι. Φέρεται δὲ ἐπὶ ἄλλων συμμι-
νομένων παρὰ τοῖς παλαιοῖς. παρ' Ἐπιχάρμου (2) μὲν γὰρ γί-
ρρις ἐστὶν ἢ τριτάτος ἐπὶ τῇ (3) αἰδέῳ. Ἀλλήλων δὲ ἐπὶ τῇ
αἰδέῳ τὴν αἰδέαν. Διδομένης δὲ ἐπὶ τῇ (4) σκαμνῶν, καὶ

τῇ ἀφαιρέσει, (5) οἷον ἐπὶ τῇ γίρρις ἐκείνου. καὶ
παρ' Αἰγυπτίους δὲ (6) τὸ κατὰ τὸ Παλαιόν ἐκείνου
ἀφαιρέσει, ἢ παρὰ τὸ ἀπομάσθαι, ἢ παρὰ τὸ ἀφαιρέσει
(7) οἷον ἐπὶ τῇ γίρρις ἐκείνου. καὶ ἀφαιρέσει
ἐπὶ φυλακῆς τῇ (8) ἐπὶ φυλακῆς τῇ (8) ἐπὶ
αἰδέῳ. V.

(1) Ἐκείνου] Σκαμνῶν. V. Σκαμνῶν M.

(2) Μὲν γὰρ γίρρις] In editis erat μὲν γὰρ. ἢ γὰρ ἄ-
ρρις. Cod. Abb. vero γίρρις, καὶ ἄρρις. In V. γὰρ
ἢ ἄρρις. In M. γὰρ γίρρις.

(3) Αἰδέῳ] In V. — δὲ. Sed in margine recens manum
αἰδέῳ adscriptum.

(4) Σκαμνῶν] C. Abb. σκαμνῶν, & M. in fine Scholii
[Tu item lege Suidam.]

(5) Οἷον] Non aderat in Edd. Inferuit Salm. Ac vix dubi-
to quin ex collatione Codicis, alioqui audaciuscule factum
foret.

(6) Τῇ] Τῇ Edit. Mutavit

J. F. R.
M. du S.

Illo theatri conf. si lubet, Tbx. c. 9.

79. Ἀφῆτας] Forfan ἀφῆτας. F. G. Idem & mihi
venerat in mentem, & ad marg. notaram, ante in-
Tom. II.

spectam Gijesi conjecturam. Nihil tamen muto,
quia ad αὐτὴν referri potest. Nominativus vero con-
cinnior foret.

Z z z z z

J. F. R.

21. Ἐπὶ

των. ἰδὼ γέ τοι ἦν σπασάμεν^α τὸ μικρὸν
τῆτο^β ἱφιδιον τὸ ὦμα^γ τὴ ζώνη, μόν^δ ὁστρίκτο ἰστο parvo ad Zonam gladiolo solus
^β ἐπισπείσω τοῖς νέοις ὑμῶν^ε ἅπαν^ζ, αὐ-
τοδοεῖ ἀν' ἐλοίμι τὸ γυμνάσιον, Φυγόντων
^ε ἐκείνων, καὶ ἑδενός ἀντιβλέπειν τῷ σιδήρῳ
τολμήστ^ζ. ἀλλὰ πῶς τὴν ἀνδριάντας
ἀν' ἐλεῖσάμενοι, καὶ πῶς τὴν κίονας καλὰ-
κρυπτόμενοι, γέλασα ἀν' μοι ὦμα^ζ χοιεν,
δακρύοντες οἱ πολλοὶ, καὶ τρέμοντες. καὶ τότε
ἀν' ἰδοὺς ὅσα^ε ἐτι ἐρυθριῶντας αὐτὸς τὰ σώ-
μαλα, οἱοὶ νῦν εἰσιν, ἀλλὰ ὠχροὶ ἅπαντες
αὐτίκα γέγοντ' ἀν', ὑπὸ τῷ δέος μῆ-
βαφέντες. ἔτα^δς ὑμᾶς ἡ εἰρήνη^ε ἀφ' ἑαυ-
τῆς βαλεῖα ἔσα, ὥς μὴ ἀν' ῥαδίως ἀναχέ-
λῳ^ζ λόφον ἕνα κράνεις πολεμῖν ἰδόντας.

ΣΟΛ. Οὐ ταῦτα ἔφασαν, ὦ Ἀνά-
χαρσι, Θρακῶν τε ὅσοι μετ' Εὐμόλῳ^ε ἐφ'
ἡμᾶς ἐστράτευσαν, καὶ αἱ γυναῖκες ὑμῶν^ζ, αἱ
μὲν Ἱππολύτης ἐλάσασαι ὅτι^δ τὴ πόλιν,
ἐδὲ ἄλλοι ὅσοι ὑμῶν^ε ἐν ὅπλοις ἐπειράθησαν.
ἡμεῖς γὰρ, ὦ μακάριε, ὅσα^ε ἐπειρήθη^ζ
ἔτω γυμνὰ τὰ σώματα ἐκπονεῖμεν τῷ νέον,
ἀφ' ἑαυτῶν καὶ ἀνοπλὰ ἐξάγομεν ὅτι^δ τὴν
κινδύνους^ε ἀλλ' ἐπειδὴ καθ' αὐτὸς ἀριστοὶ
γέγον^ζ, ἀσθενταὶ τὸ μὲν τῆτο^ε ἐν τοῖς
ὅπλοις, καὶ^δ πολλοὶ ἄμεινον χρήσαντ' αὐ-
τοῖς, ἔτω ἀφ' ἑαυτῶν. ΑΝΑΧ. Καὶ
πῶς τῆτο^ε ὑμῖν ὅτι^δ τὸ γυμνάσιον τὸ ἐν τοῖς
ὅπλοις; καὶ γὰρ εἶδον ἔγωγε ἐν τῇ πόλει τοῦ-
τοι ἑδεν, ἅπαντας αὐτίκ' ἐν κύκλῳ περὶ
θῶν. ΣΟΛ. Ἀλλὰ ἰδοὺς ἀν', ὦ Ἀνάχαρ-
σι, ὅτι πλέον ἡμῖν συνδιατρίψας, καὶ ὅπλα

armaturae militibus perieritis. Certe si
ostrecto isto parvo ad Zonam gladiolo solus
irruam in juvenes illos vestros omnes, ipso
primo clamore capiam Gymnasium, fu-
gientibus illis, & nemine contra intueri
ferrum auso, sed circumstantes statuas, &
occultati circa columnas, risum mihi lacri-
mis plerique suis ac trepidatione praebeant.
Ac tunc videas illos non, ut nunc, ruben-
tes corporibus, sed pallidi statim fiant
omnes, tincti aliter a timore. In eum vos
statum longinqua pax adduxit, ut non fa-
cile cristam uiam hostilis galeae videre su-
stineatis.

34. SOL. Non dicebant ista, Anacharsi,
Thracum illi, quotquot cum Eumolpo
expeditionem contra nos susceperunt, ne-
que illae vestrae mulieres, quae Hippolyta
duce urbem nostram invasere, neque alii,
quicumque periculum nostri fecerunt in ar-
mis. Nos vero, beate, non quoniam nu-
da sic juvenum corpora labore subigimus,
propterea etiam inermia educimus ad peri-
cula: sed ubi pro se sunt optimi, postea
exercentur cum armis; quibus sic affecti
multo jam utantur melius. ANACH. Et
ubi est illud vobis armatorum gymnasium?
Ego certe tale nihil in urbe vidi, quam
undique totam lustraverim. SOL. Sed vi-
dere poteris, Anacharsi, si diutius apud
nos

^α ἱφιδιον] ἱφιδιον W. ^β ἑπισπείσω] Nihil mut. Fl. ^γ ὦμα] Punctum post ὦμα— habet Fl. & spa-
tium vacuum quod vel novem literas caperet; nihil tamen omisit. ^δ ἀντιβλέπειν] Μάκρινος Fl. quod & ad-
scriptum orae A1W. Vulgatum est in M. ^ε ἑπειρήθη] ἑπείρη Fl. & W. ^ζ Πᾶσι] Πᾶσι male Fl. &
marg. A1W.

21. ἑπισπείσω] Servavi scripturam Edd. Alias & ἐπὶ
πᾶσι scribitur. Conf. ἐπισπείρω c. 26. pr. J.F.R.

26. Πᾶσι] Ita W. & Fl. In Impress. πᾶσι.—
M. du S.

27. Ὅσα ἐν ἑαυτοῖς σιδηροφόρα] Simile jus Romano-
rum, vetitum enim prodire cum telo. Cic. parad. 4.
Sic jure civili l. 14. ff. de re milit. Novell. 85. legend.
Symf. Epistol. 107. J.B.

28. Μηδὲ δύν] Sic absolute positum habuimus cre-
bro; adeoque frustra sollicitum fuit ab Solano in T.
I. Ita Noster Jov. Conf. c. 11. αὐτῶν δύν τῇ Εἰ-
μαρμένη δύν. Et Lapish. c. 8. pr. Ep. Saturn. 9. Et
non raro alibi. Alciph. I. Ep. 26. pr. Item III. p. 314.
ac p. 442. f. Herodian. 2. c. 8. f. &c. J.F.R.

32. Πόλεμοι] Imo πολέμοι, nam de bellis quid opus
fuit memorare, multa fuisse Scythias? Vide tamen
T. E.

vos moreris, & arma unicuique nostrum multa, quibus utimur, quoties opus est, & cristas, & phalaras, & equos, & equites quartam fere partem civium. Verum arma gestare semper, & cinctum esse acina-²ce, superfluum in pace putamus: ac poena sancita est, si quis in urbe cum ferro sit, ubi opus non est, aut arma in publicum efferat. Vobis vero ignoscendum, quod in armis semper vivitis. Quum enim habite-³tis sine munimentis, expositi estis insidiis; & bella vobis bene multa; obscurumque, quando aliquis *subito* adstans detractum de plaustris dormientem interficiat. Etiam mu-⁴tua inter vos diffidentia, & quod suo quisque arbitrio, non lege quadam in commu-⁵nione civili vivitis, necessarium semper fer-⁶rum faciunt, ut prope sit quo defendatis, si quis vim inferat.

35. ANACH. Tum vobis, Solon, fer-⁷rum quidem sine necessitate gestare super-⁸fluum videtur, & armis parcendum, ne si in manibus fiat, perdantur; sed reposita custoditis, ut, cum opus fuerit, utamini: corpora autem juvenum, nullo urgente in-⁹commodo, labore subigitis, feriendo & ex-¹⁰hauriendo sudoribus, non reponentes ad necessitatem illorum robora, sed temere in luto atque pulvere effundentes. SOL. Vi-¹¹deris, Anacharsi, tale quid cogitare de vi-¹²ribus, quasi vino, aut aquae, aut alii li-¹³quorum eae sint similes: metuis ergo, ne velut ex fictili vase furtim inter labores ef-

ἐκάτω μάλα πολλά, οἷς χρώμεθα ὀπ-¹⁴ται ἀναγκαῖον ἢ, καὶ λόφους καὶ φάλαρα, καὶ ἵππους, καὶ ἵππεας σχεδὸν τὸ τέταρτον τῆς πολίτης. τὸ μὲντοι ὀπλοφορεῖν αἰεὶ, καὶ ἀκνᾶν ἢ παρ᾽ ὧν, περὶ τὸν ἐν εἰρήνῃ οἰόμεθα εἶναι. καὶ πρότιμόν γ' ὄντι, ὅστις ἐν ἄστει σιδηροφοροῖ ἢ μηδὲν δέον, ἢ ὅπλα ἐξενέγκοι εἰς τὸ δημόσιον. ὑμεῖς δὲ συνη-¹⁵γοῖ, ἐν ὅπλοις αἰεὶ βιῶντες. τότε γὰρ ἐν ἀφράκτῳ οἰκεῖν, ῥάδιον ἐς ὅτι βέλῃ. καὶ οἱ πόλεμοι μάλα πολλοὶ, καὶ ἄδελφοὶ ὀπ-¹⁶τε τις ὅστις, κοιμώμενον καλᾶσπᾶσας ἀπὸ τῆς ἀμάξης, φορεύσειεν. ἢ τε πρὸς ἀλ-¹⁷λήλους ἀπιστία καὶ αὐθαρέτως, καὶ μὴ ἐν νό-¹⁸μῳ ἑμπολιτεύεσθαι, ἀναγκαῖον αἰεὶ τὸ σί-¹⁹δηρον ποιεῖν, ὥς πλεῖστον εἶναι ἀμυνεῖντα εἰς τις βιάσειτο.

ANAX. Εἴτα, ὦ Σόλων, σιδηροφορεῖν ὡς ἐδνός ἀναγκαῖον ἐνεκα περὶ τὸν ἡμῖν δο-²⁰κεῖ, καὶ τὸ ὅπλον μὴ φείδεσθαι, ὥς μὴ ἀλ-²¹χευρὸς ὄντα φθείροιο. ἀλλὰ φυλάττειε σπ-²²καίμην, ὥς χρυσόμην τότε, καὶ χρεῖας ὅστις ἄσπης. τὰ δὲ σάματα τῶν νέων, ἐδνός ἑμῶν ἐπείγουσιν, καλᾶ ποιεῖτε παῖσιν, καὶ ὑπὸ τῶν ἰδρώτων καταναλίσκοις, καὶ τα-²³μιμνόμενοι πρὸς τὸ ἀναγκαῖον τὰς ἀλκὰς αὐτῶν, ἀλλ' εἰκὴ ἐν τῷ πηλῷ καὶ τῇ κό-²⁴μῃ ἐκχεοίς. ΣΟΛ. Ἐοικας, ὦ Ἀνάχαρ-²⁵σοι, τοῖόνδε τι δυνάμειος πᾶσι ἐποεῖν, ὥς οἱ-²⁶κα ἢ ὑδασι, ἢ ἄλλῳ τῷ ὑγρῶν ὁμοίαν αὐτῶν ὄσαν. δέδιας ἐν μὴ ὄσῳ ἐξ ἀγείης κερα-²⁷μεῖ.

g Παρ᾽ ὧν] Receptum ex Fl. & W. Παρ᾽ ὧν Edd. hac priores. h Ἐξενέγκω] Ἐξενέγκω minus bene M. i Πόλεμοι] Nihil mutant Edd. & M. k Αὐθαρέτως] Rectius abest in W. & Fl. l ἑμπολιτεύεσθαι] ἑμπολιτεύεσθαι W. & marg. At. m Φείδεσθαι] Sic emendat Solan. & Gesn. Φείδεσθαι Edd. & M.

26. Ἀκνᾶν] Ἀκνᾶν, ἢ φορμαῖα ἢ σπάθη τῶν Σαυθαι. V.

Tez. c. 36. ubi de iisdem dicitur συνεχεῖς οἱ πόλεμοι.

35. Αὐθαρέτως] Non agnoscunt W. & Ed. Fl. Quin & Cod. W. ἑμπολιτεύεσθαι habet.

Αὐθαρέτως] Ante hoc verbum deesse aliquid vide-²⁸tur, minimum particulae καὶ τὸ vel τὸ, τῷ. Et sic in-²⁹terpretatus sum: nec aliter superiores. J. M. G.

41. Φείδεσθαι] In M. & impressis φείδεσθαι, quod mu-³⁰tavimus. Ratio mutationis in propatulo est. M. du S.

46. Ταμιμνόμενοι — τὰς ἀλκὰς] Eodem modo uti-³¹tur Diad. Sic. IV. c. 12. Ad quem Cl. Weffel. No. 17. pluribus docet, usurpari de militibus non omnes vi-³²res primo impetu effundentibus, sed dispendantibus.

Z z z z z 2

J. F. R. 56. Ope

μὲν λάβη ἀφ' ἑρρύεισα ἐν τοῖς πόνοις, κα-
τα ἡμῖν κενόν καὶ ξηρὸν οἶχον τὸ σῶμα καλα-
λιπύσα, ὑπὸ μηδενὸς ἐνδοθεν ἀναπληρ-
μενον. τὸ δὲ ἔχ' ἔτι ἔχει σοὶ ἀλλ' ὅσω
τις ἀν' αὐτῷ ἐξαγγέλλῃ τοῖς πόνοις, τοσῶδε
μᾶλλον ἐπιτρέπει, καὶ τ' ἴδ' Ἰδρας μῦθον,
εἰ τινα ἠκούσας, ὡς ἀντὶ μιᾶς κεφαλῆς
τμηθείσης, ὅς δ' αἰ' ἄλλαι ἀνεφύοντο. ἡ
δὲ ἀγύμναστος ἐξ ἀρχῆς, καὶ ἄτονος ἦ,
μηδὲ διαρκῆ τ' ὕλην ἔχει ὑποβεβλημένην,
τότε ὑπὸ τ' καμάτων βλάβῃσι δὲ ἀν', καὶ
καίλαμαραίνοντο, οἷόν τι ὅπτι πυρὸς καὶ λύχνης
γίνεσθαι. ὑπὸ γὰρ τῷ αὐτῷ φύσῃματι, τὸ
μὲν οὖν ἀνακαύσειας ἀν', καὶ μείζονα πῶν-
σειας ἐν βραχεῖ, πῶς δὲ τῇ τῷ πνεύματι
καὶ τὸ τῷ λύχνης φῶς ἀποσβέσειας, οὐκ ἔχον
ἀποχωρῶσαν τ' ὕλης τ' χορηγίαν, ὡς ἀφ' ἑ-
κῇ εἶναι πρὸς τὸ ἀντιπνέον. εἰ γὰρ ἀπ' ἰχθυ-
ας οἶμαι τ' ῥίζης ἀνεφύετο.

ANAX. Ταυτὶ γὰρ, ὦ Σόλων, εἰ πά-
ν συνήμι. λεπτότερα γὰρ ἢ κατ' ἐμὲ εἴρη-
κας, ἀκριβέστερον φροντίζεις, καὶ διαγνώσας
ὅξυ δόδορκυίας δόδωκεν. ἐκεῖνο δὲ μοι πάν-
τως εἶπε, τίνα ἐνέα ἐχὶ καὶ ἐν τοῖς ἀγῶ-
σι τοῖς Ὀλυμπιακοῖς, καὶ Ἰσθμίοις, καὶ Πυ-
θίοις, καὶ τοῖς ἄλλοις, ὅποτε πολλοί, ὡς
φῆς, συνίστασιν ἐφ' ὧν τὸν νέον ἀγωνισμέ-

fluant, ac deinde inane nobis & aridum
corpus relinquentes abeant, cum nihil sit
quo intus suppleatur. At illud non ita se-
habet: verum quanto quis magis illas labo-
ribus exhauriat, tanto magis adfluunt, se-
cundum illam Hydrae fabulam, si quam
audisti, ut pro uno abscisso capite, duo
semper alia succreverint. Si vero ab initio
non exercentur neque contenduntur, nec
satis ipsis suppeditetur materiae, tum de-
mum laedatur a laboribus & consumatur:
quale quid in igne & lucerna solet fieri.
Eodem enim flatu vel accendas ignem, &
majorem brevi tempore facias, quippe
quem spiritu quasi acuas; vel exstinguas
flammam lucernae, si non satis materiae il-
li suppeditetur, ut durare adversus vim fla-
mus possit: nec enim flamma ejusmodi satis
firma de radice existit.

36. ANACH. Ista enimvero, Solon,
non plane intelligo. Subtiliora enim, quam
pro meo captu dixisti, accurata quadam
cogitatione & mente acutum cernente indi-
gentia. Illud vero mihi omnino dicito,
Cur non etiam in Olympicis certaminibus,
& in Isthmo, & Pythone, & reliquis,
cum multi, ut ais, conveniunt visuri ju-
ve-

ve-

a Τῆς Ἰδρας] Περὶ τ' Ἰδρας W. b Δύ'] Nil mut. Fl. nec M. c Γένεσις] Γένεσις M. d Πανόσειας ἐν βραχεῖ]
Εἰ βραχεῖ πῶνσειας M. e Τοῖς] Τῷ M.

64. Τῷ λύχνῳ] De hoc habes apud Theophrastum ἐν τῷ περὶ πυρός. G.

56. Ὅσῳ τις] Sequens μᾶλλον etiam hic tacite re-
perendum. Vid. quae de hac ellipsi noto ad Gall. c.
18.

58. Τῆς Ἰδρας μῦθον] Est ubi multum interfit, addas-
ne in hac phrasi πρὶ, an omittas. Nam Fabula Aesopi
erit, quam ille finxit, scripsit. Fabula de Aesopo autem,
ea e. c. quam Phaedrus reliquit inscriptam: Aesopus
indens. Sed fabula vulpis, hydrae &c. idem quod
de vulpe, de hydra; quia nullum ibi ab ambiguitate
periculum, ideoque nihil mutavi; at si plures Codd.
haberent, τὸ πρὶ reciperem. Ceterum illud plerum-
que addi, ubi sensus perspicuitas id postulat, putidum
foret exemplis docere. Vid. tamen de Salt. c. 46. τὰ
πρὶ Ὀρίων δρᾶματα. Sed & negligitur vel cum no-

minibus personarum; non a sed de quibus fabula est
composita; ap. Long. Pass. I. haud longe a fin. ἀρχή
συντο τ' μῦθον τῷ Λαμῶν. Et L. III. p. 88. (Ed.
Moll.) ἤξετο αὐτῇ μυθολογίᾳ τ' μῦθον τ' Ἰχθυός. Unum
habet Steph. ex Apoll. Rhod. μῦθον Λαμῶν, vertit-
que: quae vulgo de Aethalide dicuntur. Sed & sic A-
ristos. de Poët. c. 14. Οἰδίποδ' μῦθον fabulam s. tra-
goediam de Oedipode (etsi male τ' μῦθον habet Edit. Lac-
marii) Quare vulgatum minime moveo, etsi velle
auctores hanc differentiam adcuratius observarent.

J.F.R.

64. Ἐπὶ πυρὸς ὁ λύχνος] Quia video tetrum errorem
ex Salmuriensis editione in hanc propagari, putavi
monendum male in Latinis legi, ut in igne & ligno
nisi

venes certantes, interdum in armis institui-
tis pugnam, sed nudos in medium produ-
citis, calcibusque petendos & feriendos
ostenditis, victoribusque mala datis atque
oleam? Dignum enim scitu est, cur hoc
faciatis. SOL. Putamus enim, Anacharsi, 85
majorem ita exercitationum amorem in illis
oriturum, si eos, qui primas in his tulerint,
ita honorari videant, & in mediis
Graecis celebrari praeconio. Ac propterea,
ut qui apud hos exuendi sint, & bono
habitu esse student, ne pudeat ipsos nuda-
ri, & dignissimum se reddit unusquisque
victoria. Praemia vero, ut ante dicebam,
non parva; laus a spectatoribus, & quod
maxime fit insignis, & digito monstratur,
tanquam aequalium suorum praestantissimus.
Proinde multi spectatorum, quibus tempe-
stiva adhuc propter aetatem exercitatio, di-
scedunt non mediocri ab hisce virtutis ac
laborum amore inflammati. Nam si quis,
Anacharsi, bonae famae amorem e vita ex-
pulerit, quid jam boni nobis contingat?
aut quis splendidum quiddam cupiat perficere?
Jam vero ex his quoque conjiciendum
tibi praebeant, quales sint in bellis pro

δους, ἡδὲ πότε ἐν ὅπλοις ἑτοιμάδε' ἄμιλλαν, ἀλλὰ γυμνὰς ἐς τὸ μέσον ὡς ἀγαγόντες, λακκίζομένους καὶ παιομένους ἐπιδείκνυτε, καὶ νικήσασιν μῆλα καὶ κόνινον δίδοτε, ἄξιον γὰρ εἶδέναι τὸτό γε, ὅτι τινος ἔπαιον τῷτο ποιεῖτε. ΣΟΛ. Ἡγούμεθα γὰρ, ὡς Ἀνάχαρσι, ὅτι ἐς τὰ γυμνάσια προθυμίας ἔσας ἀνὴρ πλείων ἢ ἐγγυμνάσει αὐτοῖς, εἰ τὰς ζήτησιν ἐν τούτοις ἴδουσι τιμαρμύνας, καὶ ἀνακηρυττομένους ἐν μέσοις τοῖς Ἕλλησι, καὶ ὡς ἐς τὸτό ὡς ἐς τούτους ἀποδυσόμενοι, εὐεξίας τε ἐπιμελῶν, ὡς μὴ αἰσχύναντο γυμνοθέντες, καὶ ἀξιονότατον ἕκαστον αὐτὸν ἀπεργάζεσθαι. καὶ τὰ ἄλλα, ὅσα ἔμπροσθεν εἶπον, ὅτι μικρὰ, ὅτι ἔπαιον ὅτι δακτύλῳ, καὶ τὸ ἐπισημότατον γενέσθαι, καὶ δείκνυσθαι τῷ δακτύλῳ, ἀριστον εἶναι τὸ καθ' ἑαυτὸν δοκῶντα. τοιγάρτοι πολλοὶ τὸ δακτύλῳ, οἷς καθ' ἡλικίαν ἔτι ἢ ἀσκήσεις, ἀπείσιν ἐμετρίως ἐκ τῶν τοιούτων ζήτησιν καὶ πόνοι ἐραδύνοντες ὡς εἰ γέ τις, ὡς Ἀνάχαρσι, ὅτι τὴν αἰκλίας ἐραδίαν ἐκβάλῃ ἐκ τῆ βίβης, τί ἀν' ἐτι ἀγαθὸν ἡμῖν γένοιτο; ἢ τίς ἀν' τι λαμπρὸν ἐργάσασθαι ζήτησιν; νῦν δὲ καὶ τούτων εἰκάσειν παρέχοιεν ἀν' σοι, ὅποιον ἐν πολέμοις ὑπερ

f Ποιῶντες] Ποιῶντες W. male. g Τούτοις] Οὗτοι M. h Ἐγγυμνάσει] Γυμνάσει Fl. Vulgarum probat M. i Διὰ τοῦτο] Διὰ τοῦτο f. k Τούτοις] Hoc praetuli ex N. & W. Τούτοις Edd. vulgo. l Ἀπεργάζεσθαι] Sic Edd. & M. m Ἐαυτὸν] Αὐτὸν W. n Ἡ] Abest ab M.

usu venit, quem si modo attendat, quilibet facile corrigat. Paulo post non sufficit versio eorum ὡς ἀπ' ἰχυρῶς αἵματος ὅτι βίβης ἀνιψάτο, ubi Latina habent: neque enim ab aliis alicuius radice productum fuerat. Neque enim in ellychnio id procedit, quod potest esse longissimum, ut altissime demittatur, nec tamen erit ἰχυρὸν, h. e. densum, robustum, ut tantam ex se praebeat flammæ materiam, ut flatus non extinguat: βίβης autem τῷ φῶτι τῷ λόγῳ est principium ipsius ellychnii. Aliena est hic consideratio radice in arbore & frutice.

87. Ἐγυμνάσει] Futurum postulat sententia. W. γυμνάσει.

Ἐγυμνάσει] Futurum Solano malit; nec ego repugno. Nihil tamen mutassim, quia infinitivi aoristos crebro pro futuris positos invenias: exempla complu-

ria dedit Anonym. ad Xenoph. Ephes. in Mistell. Observ. an. 1734. vol. IV. p. 286.

90. Τούτοις] W. & Fl. In reliquis τοῖς. M. du S.

Ibid. Ἐς τούτους ἀποδυσόμενοι] Supra Herodot. c. ult. ἐκ' ἱματιῶν — ἀποδυσάντες ἰδὼτες, paullo aliter quam hic. Ἐς autem non modo hic pro ἡ, quocum frequenter permutatur, ut ad Asin. c. 1. notavimus; sed quia intelligitur in conspectum eos prodituros. Τούτους vero Solano dedimus, quia efficacius, si dicas, ἡτοι ac tantorum hominum conspectum nudum prodire. Cl. Gesneri versionem tamen servavi, quia ad vulgatam composita nihil incommodi habet.

93. Ἀπεργάζεσθαι] Ego scribendum putaram ἀπεργάζεσθαι, sed nihil mutato opus est.

96. Δείκνυσθαι τῷ δακτύλῳ] Conf. supra T. I. Harmon. c. 1. med.

Zzzzz 3

11. Ti

πατρίδ^α, καὶ παίδων, καὶ γυναικῶν, καὶ
ἱερῶν γέγοντ' αὖ, ὅπλα ἔχοντες, οἱ κοτίνε
πῆρι καὶ μέλαιν γυμνοὶ τοσαύτῃ προθυμίᾳ
εἰς τὸ νικᾶν εἰσφερόμενοι.

Καίτοι τί αὖ πάθοις, εἰ θεῶσιν καὶ ὀρ-
τύγων καὶ ἀλεξιρύνων ἀγῶνας παρ' ἡμῖν,
καὶ σπαρῶν ὅτι τέτοις ἐ μικραῖ; ἢ γελάσῃ
δηλοῦσι, καὶ μάλιστα ἢ μάθης ὡς ὑπο-
νόμω αὐτὸ δρῶμαι, καὶ προσέταχ' ὡσαύ-
τοις εἰ ἡλικία παρῆναι, καὶ ὁρᾶν τὰ ὄρνια
ἀφ' ἀπυκνύοντα μέχρι τῆς ἐσχάτης ἀπαγο-
ρεύσεως; ἀλλ' εἰδὲ τὸτο γελοῖον. ὑποδύ-
ται γὰρ τις ἡρέμα ταῖς ψυχαῖς ὁρμῇ ἐς
τῆς κινδύνους, ὡς μὴ ἀγενέστεροι καὶ ἀτολ-
μότεροι φαίνουσι τῆς ἀλεξιρύνων, καὶ μὴδὲ
προαπαγορεύουσι ὑπὸ τραυμάτων, ἢ
καμάτων, ἢ τῶν ἄλλων δυσχερῶν. τὸ δὲ
δὴ εἰ ὅπλοις περιᾶσθαι αὐτῶν, καὶ ὁρᾶν
τίρωσχομῶν, ἀπαγε, θηριῶδες γὰρ, καὶ
δεινῶς σκαῖον, καὶ προσέτι γε ἀλυσιτελὲς
ἀποσφάττειν τὴν δέξιν, καὶ οἷς αὖ τις ἀμει-
νω χρῆσθαι καὶ τῷ δυσμενῶν.

Ἐπεὶ δὲ Φῆς, ὦ Ἀνάχαροι, καὶ ἡ ἄλ-
λην Ἑλλάδα ἐπελεύσεται, μέμνησο ἢ πο-
τε καὶ ἐς Λακεδαιμόνα ἐλθῇς, μὴ κατὰ γε-
λάσαι μὴδὲ ἐκείνῳ, μὴδὲ οἷα μὲν μάτῃ
πρωτῶν αὐτῶν, ὁπόταν ἢ σφαίρας πῆρι ἐν

patria, & liberis, & uxoribus, & sacris,
armati, qui pro olea & malis, nudi tan-
tam vincendi cupiditatem adferant.

37. Verum quid diceret, si coturnicum
& Gallorum apud nos pugnas videret, &
studium ea in re non parvum? Ridebis ni-
mirum: praesertim si audias lege nos istuc
facere, & imperatum esse adultis omnibus
adesse, & videre aves ad ultimam usque
animi defectionem pugnantes. Sed neque
hoc ridiculum. Subit enim sensim aliquis
in animos ad pericula impetus, ne ignavio-
res videantur & minus audaces gallis, nec
prius quam illi deficient a vulneribus, aut
laboribus, aut difficultate quacumque alia.
In armis autem tentari illos, & videri vul-
nerari, apage. Beluinum enim, & plane
sinistrum, atque insuper inutile, interficere
optimos, quibus melius aliquis utatur ad-
versus inimicos.

38. Cum autem dicas, Anacharfi, te
oreliquam etiam Graeciam peragratum,
memento, ubi Lacedaemonem veneris, ne
derideas illos, neque putes, frustra illos
laborare, cum aut de pila in theatro cer-

^a Μελί] Μὴ δὲ γ. Ald. fere perpetuo. Σε ποῦ δὲ inserit marg. ΔΙ. Sed dubie anne voluerit δ. ^b Προαπα-
γορεύου] Sic M. & Edd. excepta Fl. quae προαπαγορεύουσιν. Ἀπαγορεύουσιν M. Gr. ^c Καμάτων] Καμάτων M.
d. Δείων] Δείων Pell.

11. Τί αὖ πάθοις] Et si supra non semel habuimus
pro, quid facerem? vid. ad I. Ver. Hist. c. 4. No. 57.
Adde Liban. Epist. 730. f. καὶ ἐν τῇ παλαιᾷ ἀβελτερῇ, ne
quid committas illiberalius. (licet numerus epistolar. ma-
le inscriptus a Wolfio; epist. enim 731. aut omissa, aut
numeri ab operis male continuati) Tamen hic melius
erit, quomodo adfectus fueris, i. e. nomine mireris? Sed
quia sequitur, γελάσῃ δεικνύοντι, eo respectu etiam quid
faceres aliquo modo locum quidem haberet, minus
tamen commodum fuerit. Interim liberior versio
quid diceret, ad sensum adcommoda non displicet.

J. F. R.

Ibid. Ὀρτύγων] Certaminis gallorum meminit Pote-
rus, laudatque Aelian. Var. H. II. 18. a Miltiade post
Marathoniam pugnam institutum docentem. Viden-

tur autem Tanagraei galli caeteris antecelluisse; Ael.
c. 4. adde Xenoph. Sympos. p. 514. l. 40. Ed. Steph. De
coturnicum certamine nihil habet vir doctissimus; quo
magis observari meretur. Meminit passim Arianus
ad Epictet.

M. du S.

12. Ἀλεξιρύνων] Plinius scribit Pergamis omnibus
annis spectaculum gallorum gallinaceorum certantium
solenniter ac publicitus edi solitum, ceu gladiatorum.
Id & Athenis factitari coeptum est, Aeliano referente,
a Themistocle superatis Persis.

G. C.

Ἀλεξιρύνων ἀγῶνας] De his omnia Sam. Patinus ad
LL. Att. I. 40. f. p. 84. Si veram eorum certaminum
originem docet Aelianus V. H. 2, 28. ubi refert ad
Themistoclem, non cavit sibi ab insigni anachronismo
aliquot aetatum vaser alioqui Lucianus, ut scilicet ne-
que

antes impetu facto, alteri alteros caedunt: aut ingressi in locum aqua circumdatum, divisique in *suam quisque* Phalangem, hostiliter, nudi & ipsi, se mutuo invadunt, donec circumscripto illo loco alterum agmen alteri ejiciant, nempe Lycurgi factionem Herculani, aut contra, detrudentes in aquam; hoc enim facto pax caeterum, neque quisquam alterum percusserit: maxime vero si videas, cum flagris caeduntur ad altare, & sanguine fluunt; patres vero aut matres adstantes adeo indigne, quae aguntur, non ferunt, ut etiam minemur, si non durent ad plagas, atque illis supplicent, ut quam longissime ferant molestiam, & mala tolerant. Multi ergo huic certamini immortui sunt, cum nollent se victos fatari, dum vita superesset, in oculis suorum, neque cedere corpore: quorum etiam statuas videbis honorari publice, a Spartano- rum republica positas. Etiam ista proinde cum videbis, noli putare illos furere, neque dicito, illos nulla idonea causa aerumnas sustinere, neque tyranno cogente, neque hostibus illam necessitatem imponenti-

τῷ διατρεῖ συμπεσόντες, αἰώσων ἀλ-
λήλους, ἢ ἐς χωρίον ἐσελθόντες, ὑδαλί-
γεγραμμένον, ἐς Φάλαγγα διζευγνύμενοι,
τὰ πολεμίων ἀλλήλους ἐργάζονται, γυμνοὶ
καὶ αὐτοὶ, ἄλλους ἀν' ἐκβάλλουσι τῷ ἀεργα-
ματι τὸ ἕτερον σύνταγμα οἱ ἕτεροι, τοὺς
40 ἄλλους Λυκῦργοι οἱ καθ' Ἡρακλέα, ἢ ἐμπα-
λιν, συνεσθόντες ἐς τὸ ὕδαρ (τὸ γὰρ ὑπὸ τῆς
τῆς εἰρήνης λοιπῆς) καὶ ὑδαίς ἀν' ἐτι παίσιου.
μάλιστα δὲ ἦν ὅρας μαστρυμένους αὐτοὺς
ὅτι τῷ βομῷ, καὶ αἱμαλί ρομένους, πατέ-
45 ρας δὲ καὶ μητέρας παροτρύνοντας, ὅχι
ὅπως ἀπομένους ὅτι τοῖς γηγνομένοις, ἀλ-
λά καὶ ἀπειλῶντας, ἢ ἢν μὴ ἀντέχουσι πρὸς
τάς πληγὰς, καὶ ἰκετεύοντας ἐπιμύριον
διζευγνύουσι πρὸς τὸ πόνον, καὶ ἐγκαρτερῆσαι
50 τοῖς δυνάμει. πολλοὶ γὰρ καὶ ἀπακίδαντο τῷ
ἀγῶνι, μὴ ἀξιώσαντες ἀπαγορεύουσι ζῶντες
ἔτι, ἐν ὀφθαλμοῖς τῶν οἰκείων, μηδὲ εἶναι
τοῖς σώμασιν ὧν καὶ τοὺς ἀνδριάντας ὄψιν
τιμωμένους δημοσίᾳ, ὑπὸ τῷ Σπάρτης
55 ἀναστάντας. ὅταν τοῖσιν ὅρας κακῶν,
μήτε μαινέειν ὑπολάβης αὐτοὺς, μήτε εἶ-
πης, ὡς ὑδαίς ἐνεκα αἰτίας ἀναγκαίας
ταλαιπωροῦσι, μήτε τυράννης βιάζομενους,
μήτε πολεμίων διζευγνύμενους. εἰποι γὰρ
ἀν

αἰώσων] Παύσων W. f. Παροτρύνοντας] Παροτρύνοντας W. male. g. H. E. M. b. Σπάρτης] Σπάρτης male
f. i. Αἱμαλί ρομένους] Sic M. f. V2. Αἱμαλί ρομένους L. Αἱμαλί ρομένους Edd. cett. k. Ως] Omittit Fl. & M. l. Πα-
λιμῶν διζευγνύμενοι] Π—ας δ—ας Pell.

que in illo, quod paullo post ἐν γυμνασίῳ Soloni facere videtur Lycurgum, ducentis forte annis majorem.

21. Μηδὲ προαπαγορεύουσιν] Recte M. μηδὲ ἀπαγο-
ρεύουσιν ὑπὸ τραυμάτων, ἢ καμμάτων, ἢ τῷ ἄλλῳ θυμῷ.
Ne vulnerati aut fessi, aut alia molestia affecti deficiant:
sic non male interpretes, sed male vulgari sensum μὴ δὲ
προαπαγορεύουσιν. Nam quis usus est τῷ προαπαγορεύουσιν,
aut quid potest significare? Paullo ante διζευγνύμενοι
μέχρι τῷ ἐκείνης ἀπαγορεύουσιν, usque ad extremam ani-
mi defectionem. Et c. 38. μὴ ἀξιώσαντες ἀπαγορεύουσι
ζῶντες.

33. Σφαίρας πύρι] A la Boule.
41. Συνελθόντες ἐς τὸ ὕδαρ] Glossēma videtur. F.G.
43. Ὅρας μὴ] Inter festa Lacedaemoniorum non
minima celebritas. V. Menns. Gr. scr. Nostrum Διερῶν.
c. 46. & Ἰκαρ. c. 16.

Ibid. Μαστρυμένους] Ad Dianae Orchiae aram pueri
Lacedaemonii flagellabantur, ut patet apud Pausan. in
Lacon. Cic. 2. Tusc. Plut. in Lycurg. Tertull. in A-
polog. G.C.

44. Αἱμαλί ρομένους] Frustra igitur supra sollicitatur
ἰσχυρὸν μῆδρα, in c. 25. hujus Dial. ubi vid. quae no-
to. F.F.R.

50. Ἐνασθόντες] Exemplum hujus rei in Ludis il-
lustre visē apud Paus. Arcad. 520. Ed. sylb. quem lo-
cum optime enarrat Palmerius. De eodem vid. etiam
Philost. in. p. 817. in Arrich. qui disertē habet τὸ
ἀπαγορεύου ἐκπαύσαντι τῇ χυμῇ. p. 820. Apud Philostr.
in. ἐκπαύσαντι τῇ χυμῇ. I. c. M. du S.

55. Αἱμαλί ρομένους] M. & Venet. Editiones. L. ἀνα-
σθόντες, quod proxime accedit vulgatae ἀνασθόντες.
M. du S.

59. Διατρίβου] Hic ἐκπαύσαντι legisse videtur In-
ter-

ἀν σοι καὶ ὑπὲρ ἐκείνων Λυκῆργος ὁ νομοθέ-
της αὐτῶν πολλά τὰ εὐλογα, καὶ ἂ συν-
θεῖν κολλάει αὐτὸς, οὐκ ἐχθρὸς ὢν, ἐδὲ
ὑπὸ μίσους αὐτὸ δρῶν, ἐδὲ τὴν νεολαίαν
καὶ πόλεως εἰκὴ καταναλίσκων, ἀλλὰ καρ-
τερικωτάτης, καὶ πάντος δεινῆς κρείττους
ἀξίων εἶναι τῆς σώζειν μέλλουσας τὴν πα-
τρίδα. καίτοι καὶ μὴ ὁ Λυκῆργος εἴπη,
ἐνοεῖς, οἶμαι, καὶ αὐτὸς, ὡς οὐκ ἂν πολε-
μῶν οἱ τοιοῦτοι ἐν πολέμῳ, ἀπὸρρήτον
τι εἰεῖποι τὸ Σπάρτης, αἰκισμοῦν τῆς
ἐχθρῶν, ἀλλὰ κατὰ γελῶν αὐτῶν, μαστι-
γοῖτο ἂν, ἀμειλίχῳ πρὸς τὴν παῖσιν,
ὡς πρότερον ἀπαγορεύσειεν.

ANAX. Ὁ Λυκῆργος δὲ καὶ αὐτὸς, ὡς
Σόλων, ἐμαστιγύτο ἐφ' ἡλικίας, ἢ ἐκ πρό-
θευσις ὢν ἤδη τῆς ἀγῶν, ἀσφαλῶς τὰ
τοιαῦτα ἐνεανεύσατο; ΣΟΛ. Πρεσβύτερος
ἤδη ὢν ἔγραψε τῆς νόμους αὐτοῖς Κρήτην
ἀφικόμενος. ἀποδεξιμῆκα δὲ τῆς
Κρήτης, ὅτι ἤκουσεν εὐνομιατάτης εἶναι,
Μίνω, τῆς Διὸς, νομοθετήσαντος ἐν αὐ-
τοῖς. ANAX. Τί ἔστι καὶ σὺ, ὦ Σόλων,
ἐμμήσω Λυκῆργον, καὶ μαστιγοῖς τῆς νῆς;
καλὰ γὰρ ταῦτα, καὶ ἀξία ὑμῶν ὄντι.
ΣΟΛ. Ὅτι ἡμῖν ἱκανὰ, ὦ Ἀνάχαρσις,

Dicat enim pro illis etiam Lycurgus
illorum legislator multa rationabilia, quid-
que spectans illos ita castiget, qui non ut
hostis, neque odio illud faciat, nec qui
fobolem civitatis ita consumere velit teme-
re, sed quod postulet, ut patientissimi, &
malo omni superiores sint, qui servaturi
sint patriam. Quamquam, etsi non dicat
Lycurgus, ipse, puto, intelligis, quam
non unquam captus in bello talis arcanum
quoddam Spartaee enunciaturus sit, hosti-
bus ipsum torquentibus; sed derisis illis,
ita flagellandum se praebiturum, ut ad cer-
tamen provocet ferientem, uter prius fati-
getur.

39. ANACH. Utrum vero ipse quo-
que, mi Solon, Lycurgus, juvenis cum
esset pulsatus est, an egressus iam aetatem
certaminis illius propriam, secure talia ju-
venili velut petulantia constituit? SOL.
Senex iam erat, cum has illis leges scribe-
ret, e Creta redux: eo autem peregrina-
tum abierat ad Cretenses, quod optimis il-
los legibus florere audierat, quarum Minos
Jovis filius conditor fuerit. ANACH.
Cur igitur tu quoque, Solon, non imita-
ris Lycurgum, & flagellas adolescentulos?
pulchra enim ista, & vobis digna. SOL.
Quod istae nobis sufficiunt exercitationes,
do-

a Αὐτὸς] Αὐτὸς L. b Σόλων] Σόλων W. cum puncto subscr. c Ἡμεῖς] Ἡμεῖς W. d Οὐ ἐστὶν, ὦ Σόλων]
Ἦ Σόλων ἐστὶν ἐστὶν W. e Γὰρ ταῦτα] Γὰρ ἐστὶν ταῦτα M.

terpres, sed depravate.

F.G. *Δυσχερὲς*] Versum nempe erat: *hostibus imminen-
tibus*. Sed Gesn. illam necessitatem improponentibus. At
nec prior versio, quam Gesn. reprehendit, etsi paulu-
lum deficiente, adeo longe abibat; nam hostibus co-
gentibus, i.e. ad id disponentibus, eadem ratione in-
tellectui horum verborum satisfaciunt. Et in vexatio-
nibus peculiarem huic verbo sedem esse, monuit et-
iam Cl. Wessl. ad *Diod. Sic.* I. c. 89. pr. quod obiter
indicavi ad c. 6. f. hujus *Dial.* Est autem hic tantum
variatio τῶν ἀντιθέσεων, quod proxime praemissum est;
vel poteris ἔτι intelligere, si preste ad literam velis
interpretari, i. e. *hostibus sic disponentibus, statuenti-
bus*. F.F.R.

60. Λυκῆργος] Cave credas de Lycurgo hoc ut
vino Solonis tempore a Luciano dictum. M. du S.
77. Ἐφ' ἡλικίας] De pubertate dici, eoque aetatis
floris, qui opponitur proveciori aetati, vid. L. 301

ad *Tyrannic.* c. 17. Adde Olympiodor. in vit. Plat. ad-
nexa T. 2. *Diog. Laërt.* p. 583. καὶ ἡλικία δὲ γυμνασίου.
At pro tota aetate, sive seculo, *Diod. Sic.* IV. 1. Κατὰ
τὴν αὐτὴν ἡλικίαν γυμνασίου. Item V. c. 20. τὴν αὐτὴν
ἡλικίαν τὴν κατὰ ἡμῶν ἡλικίαν. F.F.R.

Ibid. Εὐκρίτης] — τῆς ἀγῶν] Obsor. misere:
Certaminis auctor existens, quum ferme plane contra-
rium significet. Recte Gesnerus, aetatem certaminis
jam egressus, dedit. Testimonia ex Luciano *Hermot.*
aliisque attulit Steph. in Thef. Nostri autem verba sunt
in *Hermot.* c. 80. f. λέγων ἀπερήμερος εἶναι ἐν ἐκπύρεσιν
τῶν ὀφλημάτων, ubi de eo qui intra diem dictum non
solvit, sive, qui supergressus est tempus statutum, ad-
hibetur. F.F.R.

97. Εὐκρίτης] Sic scribitur ap. Hippocr. ubi vis. Et
quamquam adspirare interdum alibi in nonnullis Lu-
ciani Edd. inveni, item in Scholiast. tamen frequen-
tius laevigatur in Edd. optimis, & sic etiam deriva-
tum

domesticae quae sint : peregrina autem aemulari non sane dignum nobis putamus. ANACH. Non? Verum intelligis nempe, quid sit, flagellis caedi nudum, manibus in altum protensis, nullius bonae rei causa, quae vel ad unumquemque singularim, vel communiter ad civitatem perveniat. Igitur si quando peregriner Spartae, equidem, quo tempore ista faciunt, metuo, ne statim publice lapidibus ab iis obruar, si ad singula rideam, videns pulsari illos tanquam fures, aut grassatores, aut qui aliud ex eo genere fecerint. Omnino enim helleboro mihi indigere eorum videtur civitas, quae tam ridicula fieri publice patiatur.

40. SOL. Ne puta, o generose, te desertam litem, vel absentibus viris, dum solus dicis, victurum. Erit enim Spartae, qui pro istis etiam, ea quae par est, tibi respondeat. Verum quandoquidem ego nostra tibi enarravi, tu autem non satis illa probare videris, nihil iniusti ego abs te petiturum me arbitror, ut tu etiam vicissim enarres mihi, quo modo vos Scythae juvenes vestros quibusque in exercitationibus educetis, & quomodo honesti apud vos viri fiant. ANACH. Justissime tu quidem istuc,

ταῦτα τὰ γυμνάσια, οἰκεία ὄντα. Ζηλῶ δὲ τὰ ξενικά ἐπ' αὐτῷ ἀξιῶμεν. ANAX. Οὐκ· ἀλλὰ συνίης, οἶμαι, οἷόν τι ἔστι μαθητῶν γυμνῶν, ἀνω τὰς χεῖρας ἐπαίρουσιν, ἢ κοινῇ τῇ πόλει. ὥς ἔγωγε ἦν πολεῖν ὑπὸ δεινότητι τῇ Σπάρτῃ, καθ' ὃν χρόνον ταῦτα δρῶσι, δοκῶ μοι τάχιστα καταλευσθῆσθαι δημοσίᾳ πρὸς αὐτῶν, ἐπιγελασθῆναι τοῖς, ὅποταν ὁρῶ τυπιομένους καθάπερ κλέπτας, ἢ λαποδύτας, ἢ τι ἄλλο τοιοῦτον ἐργασαμένους. ἀτεχνῶς γὰρ ἢ ἐλλείβεσθαι δεῖσθαι μοι δοκεῖ ἢ πόλις αὐτῶν, ἔτι καὶ ἀγαθήματα ὑφ' ἑαυτῆς πάσχειν.

I SOL. Μὴ ἐρήμην, ὦ γενναῖε, μηδὲ τῶν ἀνδρῶν σπόντων, μόνον αὐτὸς λέγων, οἷον κρατεῖν. ἔστι γὰρ τις ὁ καὶ ὑπὲρ ἐκείνων σοι τὰ εἰκότα ἢ ἀντερῶν ἐν Σπάρτῃ. πολλὴν γὰρ, ἐπεὶ ἐγὼ τὰ ἡμέτερά σοι διεξέληλυθα, σὺ δὲ ἐπ' αὐτῷ ἀρεσκομένῳ αὐτοῖς ἔοικας, ὅτε ἄδικα αἰτήσῃς ἔοικα πρὸς σὲ, ὥς καὶ αὐτὸς ἐν τῷ μέρει διεξέλθῃς πρὸς μέ, ὃν τρόπον ὑμεῖς οἱ Σκύθαι ἀφισκεῖσθε τοὺς νέους τῆς πατρὸς ὑμῶν, καὶ οἷς τισι γυμνασίοις ἀνατρέφετε, καὶ ὅπως ὑμῖν ἄνδρες ἀγαθοὶ γίγνῃσι. ANAX. Δικαιοτάτα μὲν ἐν, ὡς

f 'Ελλείβεσθαι Bene sic M. Fr. B1. & 2. P. S. 'Ελλείβεσθαι f. V2. Ald. Fl. H. g 'Εαυτῆς] Αὐτῆς W. h 'Αντιπρὸς ἐν Σπ.] 'Εν Σπάρτῃ ἀντιπρὸς M. i 'Αρεσκομένη αὐτοῖς] Receptum ex M. & Fl. Αὐτοῖς etiam W. 'Αρεσκομένη ἐν τοῖς Edd. cert.

tum ἐλλείβεσθαι Herm. f. & 2. Ver. Hist. c. 18. ἐλλείβεσθαι autem uno λ. ut vitiosum contempsit, licet & Cod. O. sic habeat infra, Navig. c. 45. & supra T. I. in Dial. Mori. XIII. f. quod in variantt. non notavit Cl. Hemsterh. quia funtiam illam, in qua has varietates notarat Solanus, non possidebat. Sed res est parvi, & quam nobis ad ostentandam nostram in colligendis variis lectt. diligentiam facile relinquet ille, qui vel sine Codd. Luciani manum feliciter restituere norit, quam nos illis instructi.

6. 'Αρεσκομένη αὐτοῖς] M. & Fl. Ed. Sed in Mf. litura est in priori voce. In L. etiam additum est. Reliqui Libri corruptissime, ἀρεσκομένη ἐν τοῖς.

'Αρεσκομένη &c.] Antiquiorem quidem Fl. lectionem cum Solano adripui, quia etiam ex Cod. probatur, & Noctur sic solet, ut B1. Accus. c. 14. ἔοικας — χερσὶν. II.

ζομένη, &c. Alioqui per me non mutassem; neque credo structuram ἀρεσκομένη ἐν τοῖς vitiosam esse; quum & sic in Elia. V. H. XIII. 21. legam, καὶ ἔοικας κατὰ, unde tamen facile κατὰ quoque feceris. Sed sine controversia cum nominativo Long. Pass. L. 2. p. 68. (καὶ Νύμφαι) ἔοικας ἐλλείβεσθαι τὸ Δάριον. Habuimus idem ante, ubi Solanus tamen id quoque mutavit. At nihil intererit, num dicas: similis erat furanti, an: videbatur furans. Adeoque nominativus hic seque bonus, etiam minus usitatus, quam dativus. Verum quia illud ἐν τοῖς Scholiastae stilum sapit, facilius mihi persuaderi sum passus, Florentinae lectioni locum dare. Neque ideo dico ἀρεσκομένη ἐν τοῖς Graecum non esse, qui & γὰρ ἐν τῇ & similia supra probavi; nec barbarum facio illud Novi Foederis Matth. III. 17. ἐν τῷ βάπτισματι, quod vel decies deinceps in Euang. & Epist. occurrit.

Aaaaa

15. Παύλ.

Σόλωνα, καὶ ἐγὼ γε διηγήσομαι τὰ Σκυθῶν νόμιμα, ἢ σέμνα ἴσως, ἔδὲ καθ' ὑμᾶς, οἵ γε ἔδὲ χεῖ κόρρης παλαχθῆναι τολμήσοιμεν. ἂν μίαν πλεονήν· δειλοί γὰρ ἔσμεν· ἀλλὰ εἰρήσεται γε ὅποια ἂν εἴη. ἐς αὐρίον μόνον, εἰ δοκεῖ. ὑπερβαλώμεθα τ' συνουσίαν, ὥς ἂν τε αὐτὸς ἔφης, ἔτι μᾶλλον ἐννοήσοιμι καθ' ἡσυχίαν, ἢ τε χρὴ εἰπεῖν, συναγάγοιμεν τῇ μνήμῃ ἐπελθόν· τὸ δὲ νῦν ἔχον, ἀπίωμεν ὅπῃ τέτῳ, ἐσπέρα γὰρ ἔσται.

Solon. Et enarrabo tibi Scytharum legitima, non ita splendida fortasse, neque vestris similia, qui neque alapam mala unam excipere audeamus, meticolosi homines; sed dicetur tamen, qualia sint. Verum in crastinum, si videtur, differamus disputationem, ut & quae ipse dixisti magis adhuc silentio perpendam, & quae dicenda sint, memoria percurrere cogitem. Nunc autem ut se res habet, his ita dictis abeamus. Jam enim est vespera.

ΠΕΡΙ ΠΕΝΘΟΥΣ.

DE LUCTU.

Αἰὼν γε θεωρεῖν τὰ ὑπὸ τῆς πολλῶν ἐν τοῖς πένθεσι γιγνόμενα, καὶ λεγόμενα, καὶ τὰ ὑπὸ τῆς θεωρημένηων δῆθεν αὐτῶν αὐτῶν λεγόμενα, καὶ ὡς ἀφόρητα ἡγῶν τὰ συμβαίνοντα σφίσι τε αὐτοῖς οἱ ὀδυρόμενοι, καὶ ἐκείνοις ὅς ὀδυρόνται, ἢ, μὰ τὴν Πλάτωνα, καὶ Περσεφόνην, κατ' ἔδην ὅπως ἄμενοι σαφῶς, ἔτ' εἰ πονηρὰ ταῦτα καὶ λύπης ἄξια, ἔτε εἰ ταναοῦ ἡδῶν καὶ βελτίω τοῖς παῖσι, νόμοι δὲ καὶ συνθεῖα τὴν λύπην ὀπιτρέποντες. ἐπειδὴν τοῖνυν ὑποδῶναι τις, ἔτω ποιῶσι. μᾶλλον δὲ πρῶτον εἰπεῖν βέλομαι ὥς τις πρὸς αὐ-

Perae pretium sane fuerit observare, quae a vulgo fiunt in luctu ac dicuntur, quaeque vicissim ab his, qui consolantur istos, dicuntur; & ut intolerabilia lamentantes putant, cum quae sibi eveniunt ipsis, tum quae illis, quorum vicem dolent: non illi, per Plutonem ac Proserpinam! ulla ex parte scientes dilucide, nec, sintne mala ista ac dolore digna, neque an contra ea suaviora sint ac meliora his, quibus eveniunt; sed institutis & consuetudini illum dolorem suum condonantes. Cum igitur mortuus fuerit aliquis, sic faciunt. Quin illud prius volo dicere, de mor-

a αὐτοῖς] αὐτὸ Fl. & ἐκείνοις] αὐτοῖς ἐκείνους Fl.

15. Παλαχθῆναι] Εἰρωνικῶς dictum.

F. G.

17. Ἰδιότης] Ἰδιότης ὁ ἀπὸ τῆς αὐτῆς, καὶ ὁ ἀμαθίας, ἢ ἀγράμματος. Lege Cic. VII. Verr.

G. C.

18. Ομήρου] De Homero fabularum patre vide Menippi & Eaci Dialogum.

G. C.

21. Ἀδῶν] Tartarus Hesiodo is locus est, in quo Saturnus & ejus comites continentur. Saepè tamen pro loco inferorum capitur. Sed cum esse aërem sub utroque cardine crassum, perpetuo frigidum, Crates scribit. De inferis & campis Elysiis scripsit accurate Virgil. Ex Gobria Mago apud Academicum Xenocratem. Sed an inferi sint, & de inferorum poenis Coel. E. VI. 9. Dicitur autem tartarus a τάρταρος, vel a ταρταρίζειν.

G. C.

25. Τὸ χάσμα] Hic pro tartaro ipso; sed deinde in Philo. c. 25. pro introitu ad tartarum poni,

observat Rev. J. Elfner. ad Evang. Luc. XVI. 26. ubi μὴ λέγῃ ἡμῶν ἢ ὁμοῦ χάσμα μόνον ἰσχυρῶς habemus, quem vide plura ibi adferentem.

J. F. R.

28. Πλατῶν] Inde & Romanis Dis pater, vel Dis simpliciter. Cic. de Nat. D. II. Terrena autem vis omnis atque natura Divi Patri dicata est, qui DIVES ut apud Graecos Πλούτων, quoniam & residant omnia in terras & oriuntur e terris. & Lucr. I. 14.

M. du S.

30. Αὐτῶν] Αὐτῶν praetulissimam, nisi longe major Edd. numerus αὐτῶν praeferret. In Fl. αὐτῶν est sine jota subscripto, quod suspitionem aliquam de αὐτῶν etiam parit.

J. F. R.

31. Τὸ τοιοῦτον] Mallet cum Fl. omittere articulum. Non tamen cum abjeci, quia & saepe alibi abundat, ut Imag. c. 14. τὸ γὰρ — τὸ ἀκριβέστατον. Tox. c. 50. ante med. τὸ αὐτῶν τὸ ὅμοιον τὸ Ἀργεῖον, τὸ δὲ τῶν

τῶν

morte ipsa quas habeant sententias: sic enim apparebit, cujus rei causa in supervacuis illis elaborant.

2. Vulgus igitur promiscuum, quos idiotas appellant docti, Homero atque Hesiodo, & fabularum auctoribus caeteris, fidem qui habeant, & legem sibi statuant illorum fictionem, locum quendam sub terra profundum esse putant inferos, eumque magnum & spatiosum esse, & tenebricosum, ac sole carentem; eundem tamen nescio quatione illustrem in tantum, ut quae in eo sunt conspici possint omnia. Imperare autem in magno illo hiatu fratrem Jovis, Plutonium *f. Ditem* nomine, qua quidem appellatione (ut aliquis mihi talium peritissimus retulit) ideo cohonestatus est, quod *dives* sit mortuis. Hunc porro Ditem suae civitatis, & vitae illius apud inferos, haec habere instituta. Nam forte ipsi obrigisse mortuorum imperium, quos ille receptos atque assumptos vinculis contineat, quae effugere nemo possit, nec ulli omnino redeundi facultatem tribuat, nisi ob maximas causas quibusdam ab omni aevo paucissimis.

3. Circumflui autem ipsius regionem fluviis magnis, & terrorem vel ipso nomine injicientibus; Cocyti enim (*ploratus*) & Pyriphlegethontes (*ignicremi*) & similiter appellantur. Quod vero maximum, Acherusia palus objacet, quae primum venientes

τῇ τῇ θανάτῳ δόξας ἔχουσιν. ὅταν γὰρ ἔσται φανερόν, ὅτι τινος ἕνεκα τὰ περὶ τὰ ἐκείνην ὁπτιηδύμενον.

Ὁ μὲν δὲ πολλὸς ὁμιλεῖ, ὅς ἐστιν ἰδιώτας οἱ σοφοὶ καλεῖσιν, Ὀμήρῳ τε καὶ Ἡσιόδῳ, καὶ τοῖς ἄλλοις μυθοποιοῖς περὶ τῶν ταυτοῦμενων, καὶ νόμον δέμενοι τὸ ποιεῖσιν αὐτῶν, τόπον τινα ὑπὸ τῇ γῇ βαθύν, Ἀδὴν ὑπελάθασιν, μέγαν δὲ καὶ πολυχώρον τῶτον εἶπαι, καὶ ζοφερόν καὶ ἀνήλιον, ὅσῃ οἶδ' ὅπως αὐτοῖς φωτίζεσθαι δοκῇντα, πρὸς τὸ καὶ καθύστερ' ἔχοντων ἕκαστον. βασιλεύειν δὲ τῷ χάσματι ἀδελφὸν τῷ Διὶ, Πλούτωνα κεκλημένον. (ὥς μοι τὸ τοιαῦτα δεινὰν τις ἔλεγε) Ἀλλ' ὁ πλῆτεϊν τοῖς νεκροῖς τῇ προσήγορίᾳ τέλει μνημόνῳ τῶτον δὲ τὸ Πλῆτωνα τὸ παρ' αὐτῷ πολιτείαν, καὶ τὸ κάτω βίον καταστήσασθαι τὸ τοῦτον. κεκληρωθῆναι μὲν γὰρ αὐτὸν ἄρχειν τῶν σποθανόντων καταδεχόμενον δὲ αὐτὸς, καὶ πρὸς λαβόντα, κατέχειν δεσμοῖς ἀφύκτοις, ὅθεν ἐν τῷ πρὸς πάντας ἀνὸς ὑφίεμενον, πλὴν ἐξ ἅπαντος τῷ αἰῶνι πᾶσι ὀλίγων ὅπτι μεγίσταις αἰτίαις.

Περὶ ῥεῖα δὲ τὴν χώραν αὐτῇ πᾶσι μεγάλοις τε καὶ φοβεροῖς, καὶ ἐκ μόνων τῶν ὀνομάτων Κωκυτοῖ γὰρ, καὶ Πυριφλεγέθοντες, καὶ τὰ τοιαῦτα κεκληρωθῆναι. τὸ δὲ μέγιστον, ἡ Ἀχερυσία λίμνη πρὸς αὐτῇ, πρῶτη δὲ

c. Αἰτῶν] Sic Fl. P. H. Ald. S. &c. Αἰτῶν γ. & marg. Αἰτῶν. d. Τὸν τοιοῦτον] Omittit artic. Fl. Qui adest in cett. e. Τῆς ἀνὸς ὑφίεμενον] Ita Fl. B1. Ald. Fr. P. H. Τῆς ἀνὸς ὑφίεμενον γ. & marg. Αἰτῶν. f. Πρὸς αὐτῇ] Πρὸς αὐτῇ γ. & V2. Πρὸς αὐτῇ L. & G.

τὸ γὰρ. Ante τοιοῦτον etiam additur artic. Hermot. c. 33. τὸ τοιοῦτον ὁμοίως αὖ εἶπαι. Sed alius non praeceffit ibi. Eod. vero Dial. c. 26. τότε ταῦτα τὸ πλῆτεϊν. ubi plura dedi. Adde D. Sic. V. c. 72. τὸ ἄλλοι τὸ τοιοῦτον. Aesop. Fab. 2. f. τὸ γὰρ τὸ τὸ αἰτῶν, cujusmodi sexcenta fieret proferre, ut, τοῖς Ἡρακλῆς τοῖς ἀδελφοῖς ex Pansan. p. 162. Vid. Maitz. de Dial. p. 75. Si quis jam velit πρὸς h. l. intelligi post τοιοῦτον, ut sit: κατὰ τὸ τοιοῦτον τῶν τῶν. ei omnino articulus erit servandus. γ. F. R. 34. Δεσμοῖς ἀφύκτοις] Conf. supr. Deor. Dial. XVII. med. M. du S. 40. Κωκυτοῖ] Κωκυτοῖς a luctu & ejulatu nominatur;

lacus autem est inferorum, qui ex sententia Homeri, Odyss. K. ex Styge manat, de quo Seneca Hercul. fur. & Virg. VI. Aen. G. C. 41. Τὸ δὲ μέγιστον ἡ Ἀχερυσία λίμνη πρὸς αὐτῇ. Quodque est gravissimum, praeiacet Acherusia palus. sic interpretes. sed scribendum ut Mf. πρὸς αὐτῇ, Acherusia palus adjacet. γ. G. C. 42. Ἀχερυσία] Inferorum fluvius a nomine Acheron carminibus poetarum celebris, quasi sine gaudio. Virg. 2. Georg. & VI. Aen. G. C. Ibid. Πρὸς αὐτῇ] Variant hic Libri. Mf. Gr. & L. πρὸς αὐτῇ. Edd. πρὸς αὐτῇ. γ. & V2. eam scripturam praefecit.

χομένη τὴν ἀπαντήσας, ἢ οὐκ ἐν ἀγ-
πλεῦσαι, ἢ παρελθεῖν, ἀνευ τῆ πορομένης.
βαθεῖά τε γὰρ περάσαι τοῖς ποσσὶ, καὶ ἀγ-
γῆσα πολλή καὶ ὅλως, οὐκ ἀν αὐτῷ
ἀγ-πῆαίη ἐδὲ τὰ νεκρὰ τῶ ὀρνέων.

Πρὸς δὲ αὐτῇ τῇ καθόδῳ, καὶ πύλῃ, ἔσθ
ἀδαμαντίνη, ἀδελφιδὸς τῷ βασιλέως Αἰά-
κός ἐστι, τῷ Φρυγῶν ἐπιτέτραμμένῳ, καὶ
παρ' αὐτῷ, κύων τρικέφαλῳ, μάλα
κάρχαρῳ, τὸς μὲ ἀφικνεμένους Φίλιόν τι
καὶ εἰρηγικὸν προσβλέπων, τὸς δὲ χειρῶντας
ἐπιδιδράσκειν ὑλακτῆρ, καὶ τῷ χάσματι
δεδιττόμενῳ.

Περαιωθέντας δὲ τῇ λίμνῃ ἐς τὸ εἶσα,
λειμών ὑποδέχεται μέγας, τῷ ἀσφοδέλῳ
κατάφυτῳ, καὶ ποτόν, μνήμης πολέμιον.
Λήθης γὰρ ἀγ-τῆτο ὠνόμασαι. ταῦ-
τα γὰρ ἀμέλῃ διηγήσαντο τοῖς πάλαι ἐκείθεν
ἀφικνεμένοι Ἀλκίσις τε, καὶ Πρωτοσίλα
οἱ Θεσπάλιοι, καὶ Θεσπῶς ὁ τῷ Αἰγέως, καὶ ὁ
τῷ Ὀμήρῳ Ὀδυσσεύς, μάλα σεμνοὶ καὶ
ἐξιοπίστοι μάρτυρες, ἐμοὶ δοκεῖν, ἐπὶ πόν-
τες τῶ πηγῆς, ἐπὶ δὲ ἀν ἐμέμνητο αὐτῶν.

excipit, quam trajicere non licet, nec prae-
terire sine portitore; cum profundior sit,
quam ut pedibus transiri possit, & latior,
quam ut natatu trajicias; adeo ut neque
volucres mortui eam transvolare possint.

4. Ad ipsum porro descensum & por-
tam, quae adamantina est, Aeacus est fra-
ter regis genitus, cui custodia illius credi-
ta, & prope illum triceps canis, asper-
timus, qui advenientes quidem amico vultu
& pacato adspiciat, fugere autem si qui co-
nentur, latratu atque rictu terreat.

5. Hunc qui lacum superarunt, eos in-
tus pratum suscipit magnum, consitum
asphodelo, & potus expugnator memoriae,
Lethes (oblivionis) enim potus propter hoc
ipsum appellatus est. Haec nimirum narra-
runt antiquis, qui inde redierunt, Al-
cestis atque Proteus, Theffali, & Ae-
gei Theseus filius, & Homericus Ulys-
ses, graves & digni fide testes, ut mihi
videtur, qui de fonte illo non biberunt,
neque enim alias memoriam eorum reti-
nuissent.

6. Dis

a ὠνόμασαι] Ὀνόμασαι vult Solan. ex Fl. Vid. nott.

ferunt, quam secutus sum.

M. du S.

49. Ἀδελφιδὸς τῷ βασιλέως Αἰάκος ἐστὶ] Jam nota-
verat Cognatus, Aeacum esse Jovis filium, Plutonem
vero regem dixerat supra Lucianus fratrem Jovis. An
hinc ergo non satis debuerunt moneri interpretes, ne
verterent Aeacus est regis patruelis, nec Aeacum &
Plutonem facerent patruelis, quum alter sit patruus,
alter fratris filius? Immo ipsa Graeca vox debuerat eos
admonuisse.

J. G.

Ibid. Αἰάκος] Tres sunt inferorum iudices, de qui-
bus Virg. VI. Aen. Ovid. in Ibin. Jovis filii fuere,
Aeacus ex Aegina Aëtopi filia, Minos & Rhadaman-
thus ex Europa, uterque Cretensis, hic Lyciae Rex,
ille Cretae.

G. C.

51. Κύων τρικέφαλῳ] Cerberus a poetis fingitur ca-
pis triceps inferorum custos.

G. C.

52. Κάρχαρῳ] Asper. κάρχαρος. F. G. Conf. su-
pra de Merced. c. 35. Quom. Hist. c. 43. de Sal. 4. Et
Bis Accus. c. 33. Proprium vero canis epitheton. Vid.
Lycophr. Alex. v. 34. ibique Schol. & Menf. J. F. R.

54. Ὑλακτῆρ ἐ τῷ χάσματι δειττόμενῳ] Vestunt,
allatrans territisque in specum redigit. Immo plane

contrarium indicant Graeca, ut non tam redigantur
in specum, sed abigantur, deterreantur ipso specu,
non scilicet tartareo, sed oris Cerberi, atque adeo
verti debebat & rictu vel hiatu deterrens, nempe ab-
tentanda ulterius fuga.

J. G.

57. Ἀσφιδέλῳ] Asphodeli mentionem & Homerus
fecit, tradiditque manes eo vesci. Hesiod. L. I. Oper.

G. C.

59. Λήθης] Lethaei amnis Ptolemaeo & aliis fit men-
tio, dicitur δὲ τῷ λήθης ab oblivione.

G. C.

Ibid. Ὀνόμασαι] Solanus margini Junt. adscripserat
Ὀνόμασαι Florentina recte, & in contextu deleta &
reposita, quod plane non capio; nam nihil incom-
modi habet praeteritum. At vero, si Ὀνομάζε] lege-
ris, alia res foret, idque reciperem, si plures addice-
rent. Et forsitan id ipsum voluit, at calamus aberra-
vit; nam Ὀνόμασαι praeteritum sine augmento contra
ipsius sententiam foret, qui augmentum deficiens ubi-
que addere solet.

J. F. R.

61. Ἀλκίσις] Conf. Dial. Mort. XXIII. §. 3.

M. du S.

64. Ἐμοὶ δοκεῖ] Et sic esse in Fl. ac Fr. adlevit Sol.
E. R.

6. Dis ergo, ut illi dixerunt, & Proserpina, imperant, atque in dominio habent omnia; ministrant vero illis, & imperium una exercent, turba multa, Furiae, Poenae, Terrores, & Mercurius: hic quidem non semper praesens.

7. Magistratus vero & Satrapae & iudices sedent duo Minos ac Rhadamanthus Cretenses, & Jovis filii. Hi vero bonos quidem viros & justos, qui cum virtute vixere, ubi plures convenerunt, tanquam in coloniam quandam mittunt in campum Elysium, ubi vitam agant beatissimam.

8. Si verò malos deprehendant, traditos Furiis in impiorum locum detrudunt, pro portione suae injustitiae puniendos. Ibi vero quid non malorum patiuntur? torti, ustulati, carpti a vulturibus, a rota circumacti, saxa per arduum volventes. Tantalus quidem, ad ipsum stans lacum

Ὁ μὲν ἔν Πλάτων, ὡς ἐκεῖνοι ἔφασαν, καὶ ἡ Περσεφόνη, δυναστεύουσι, καὶ τὰ ὅλα θεοποτεῖαν ἔχουσιν ὑπηρετῶσι δ' αὐτοῖς, καὶ τὴν δεξιὴν συνδιαπράττουσιν, ὅχλησθε πολὺς, Ἐρινύες τε, καὶ Παναί, καὶ Φόβοι, καὶ ὁ Ἑρμῆς· ἔστι μὲν γὰρ οὕτως αἰεὶ συμπάρον.

Ἰπαρχοὶ δὲ, καὶ σαίραπαι, καὶ δικασταὶ κάθονται δύο, Μίνως τε καὶ Ῥαδάμανθυς, Κρήτες ὄντες, καὶ υἱοὶ τοῦ Διός. ἔτοι δὲ τῶν μὲν ἀγαθῶν τῶν ἀνδρῶν, καὶ δικαίων, καὶ κατὰ δεξιῶν βεβιωκότας, ἐπεὶ δὲ συνελθόντες πολλοὶ, καθάπερ εἰς πόλιν τινα, πέμπουσιν εἰς τὸ Ἠλύσιον πεδίον, τῷ δεξιῷ ὁρίῳ συνοικοῦντες.

Ἄν δὲ τις τῶν πονηρῶν λάβωσι, ταῖς Ἐρινύσι παρέδόντες, εἰς τὴν τῶν ἀσεβῶν χώραν ἐκπέμπουσιν, καὶ λόγον τῆς ἀδικίας κολασθῆσομεν. ἔνθα δὲ τί τῶν κακῶν ἐστὶ πάχος, φρεβλόμενοι τε καὶ καίμενοι, καὶ ὑπὸ γυπῶν ἐσθιάμενοι, καὶ τροχῶν συμφερόμενοι, καὶ λίθους ἀνακυλίσσιντες; ὁ μὲν γὰρ Τάνταλος, ἐπὶ αὐτῇ τῇ λίμνῃ αὐτῷ.

b Ait] Sic Edd. constanter. c Ἐς τὴν αἰ. χάρον] Ἐς τὸ χάρον Fl. sola. d Ἐκτίμπτου] Ἐκτίμπτου Fl. sola. e Καίμενοι] Sic Fl. B1. P. &c. recte. Καίμενοι Fl.

Est & in cett. quid mirum? Ita enim solet, ut, ἀλλὰ ἢ αἰεὶ. Paraf. c. 42. pr. Ἐμοὶ δεξιῶν, infra de Dom. c. 17. f. & supra I. Ver. Hist. c. 7. &c. Alciph. III. p. 372. Ἐμοὶ δεξιῶν, Θεσφάδα τῶν γραμμάτων. Et sic Plut. Themist. p. m. 113. F. Aristoph. Pl. 736. Ael. V. H. I. 17. atque alibi.

70. Ἐρινύες] Male vertunt Ἐρινύες, πεναι. Furiae, poenae. Cum sit, Erinyes, Furiae. J. G. G.

Ibid. Φόβοι] Mirum nō corrupta haec vox. Scio tamen & Pavori dedicatum templum. Sed de votis & tritis Diis hic sermo est. V. Fl. M. du S.

71. Ait] Licet αἰεὶ pro αἰεὶ potius poeticon; nihil tamen muto, quia sic saepe ap. Nostrum. Ita αἰεὶ pro αἰεὶ vid. ad Amor. c. 49. & mox ad c. 15. J. F. R.

77. Συνοικοῦντες] Conf. infra Philof. c. 12. M. du S.

82. Ἐς — χάρον ἐκτίμπτου] Non quidem vitiosum quod ἔστι ἐκτίμπτου, error tamen operatum, aut forsan correctoris, qui duas praepositiones oppositas ferre non potuit; qua oppositione tamen nihil frequentius. Vid. quae notamus ad Hermot. c. 79. f. ἐς ὅλην ἰσχύν. Ita uis & πρὸς μὴ ἀποβλέπει habuimus

ap. Nostrum vel centies: qui dubitat, adeat Tim. c. 26. & 33. Nigr. §. 4. Imag. 1. & 2. Quom. Hist. c. 42. πρὸς τὰ — ἀποβλέπει. Et Icarom. 23. Bis Accus. 20. &c. Alciph. III. p. 450. Verum & eandem praepositionem repeti quis nescit? Quare pauca tantum tironibus: Tim. §. 25. ἐκτελεσθῆναι τὸ βίον. Gall. 31. ἐκτελεσθῆναι ἐκτελεσθῆναι. Quom. Hist. c. 4. m. πρὸς — ἀποβλέπει πρὸς τὰς αἰεὶ. Thucyd. VII. 51. πρὸς τὰς νύχτας προσέβαλλον, & c. 50. pr. ἀφωκόμενοι δὲ τὸ Λαβίης. Long. Pass. III. 117. ἐκτελεσθῆναι αἰεὶ. J. F. R. 85. Καίμενοι] Quis? vide not. ad Mar. c. 14. M. du S.

86. ὑπὸ γυπῶν — Τάνταλος] Homot. Od. A. 581. M. du S.

87. Ὁ μὲν γὰρ Τάνταλος ἐπὶ αὐτῇ τῇ λίμνῃ αὐτὸς ἔσκει] Tantalus in ipsa palude stat. Sic interpretes. Cur omisit αὐτὸς? quia nullus ei hic erat locus. Quid enim esset Tantalus in ipsa palude ipse stat. legendum αὐτῷ. Ὁ μὲν γὰρ Τάνταλος ἐπὶ αὐτῇ τῇ λίμνῃ αὐτῷ ἔσκει. Tantalus in illa ipsa palude siccus stat, quippe qui medietate siccus in undis. Hanc meam emendationem certissimam esse postea firmavit vetus codex. J. G. G.

Aaaaaa 3

89. Αἰεὶ]

αὐτῷ ἔστηκε, κινδυνεύων ὑπὸ τῷ δόλῳ
κακοδαίμων ἀποθανεῖν.

ficcus, siti mori miser metuit.

90

Οἱ δὲ τῷ μέσῳ βίῃ πολλοὶ ὄντες ἔτοι,
ἐν τῷ λειμῶνι πλανῶν) ἀνευ τῆ σαρμάτων,
σκιαί γενόμενοι; καὶ ὑπὸ τῇ ἀφῇ καθάπερ
καπνὸς ἀφανιζόμενοι. τρέφον) δὲ ἄρα ταῖς
πασ' ἡμῖν χοαῖς, καὶ τοῖς καθαγιζομένοις
ὅπῃ τῇ τάφῳ ὡς εἴπω μὴ εἴη καλαλεμ-
μένῳ ὑπὲρ γῆς φίλῳ, ἢ συγγενῆς, ἀσι-
τῷ ἔτῳ νεκρὸς, καὶ λιμώτων ἐν αὐτοῖς
πολιτεύει).

9. Sed mediae cujusdam vitae homines;
magnus sane numerus, per pratum oberrant
sine corporibus, umbrae facti, quique sub
ipso tactu fumi instar evanescant. Nutriun-
tur ergo libaminibus nostris, & inferiis
quas tumultis illorum mittimus. Itaque si
cui non sit relictus supra terram amicus aut
cognatus, ille esurit mortuus, & fame cru-
ciatus inter illos vitam agit.

Ταῦτα ἔως ἰσχυρῶς περιέλιπε τῆς
πολλῆς, ὥστε ἐπειδὴν τις ἀποθάνῃ τῇ οἰ-
κείῳ, πρῶτα μὲν φέροντες ὄβολόν, ἐς τὸ
τόμα κατέθηκαν αὐτῷ, μισθὸν τῷ πορθημῇ
τῇ ναυιλίας γενησόμενον· ἢ πρότερον ἐξετά-
σαντες ὁποῖον τὸ νόμισμα νομίζῃ, καὶ εἰ
διαχωρεῖ ὡς τοῖς κάτω, καὶ εἰ δύναται
πασ' ἐκείνοις Ἀττικὸς, ἢ Μακεδονικὸς, ἢ
Αἰγιναιῶν ὄβολός· ἐδ' ὅτι πολὺ κάλλιον
ἢ μὴ ἔχειν τὰ πορθημῖα καταβαλεῖν. ἔτω
δὲ, ἢ ὡς δεξαμένης τῇ πορθημῆς,
ἀναπόμπιμοι πάλιν ἐς τὸ βίον ἀφικνῶντο.

10. Haec firmiter adeo occuparunt vul-
gus, ut si quis moriatur familiarium, pri-
mo quidem obolum in os illi imponant,
mercedem futuram portitori trajectus, non
explorato prius, quod numi genus lege ibi
receptum sit? an apud inferos commeat?
valeatne apud illos Atticus, an Macedoni-
cus, an Aegineticus obolus; neque illud co-
gitant, multo esse melius, si qui pro ve-
ctura solvere non possint, sic enim porti-
tore non admittente rejecti in vitam rursus
redeant.

Μετὰ ταῦτα δὲ, λυσάντες αὐτῆς, ὡς
ἔχ' ἰκανῆς τῇ κάτω λίμνης λυτρὸν εἶναι τοῖς

11. Postea vero cum abluerunt illos;
(quali non sufficiat pro lavacro infernus iste
la-

αὐτῷ] Receptum ex G. L. & marg. A1. Αὐτῶν Edd. omnes.

3. Φέροντες ὄβολόν] Nec habet quem porrigat ore, quadrantem. Juvenal. G.

39. Αὐτῷ] Praeter G. etiam L. M. du S.

91. Τῷ μόνῳ βίῳ] Mediocris. F. G. Id est, quum
Benedictus dedisset mediae vitae, Gajetus correxit me-
diocris; quod ipsum tamen in Paris. Ed. jam erat. E-
go vero Benedicto adstipulor; mens enim Luciani est,
homines mediae cuidam inter bonos malosque vitae
rationi addictos, statu etiam quodam inter felicitatem
& cruciatum medio frui. Nam primo de bonorum
ac justorum beatitudine: deinde de malorum poenis di-
xit: jam de iis qui quasi neutris accenseri possint, lo-
quitur. J. F. R.

95. Σοῦ] Ea de re jam supra ad Ἐπιστ. c. 22. &
mox hic c. 19. Vide & Philostratum p. 32. M. du S.
Ibid. Καθαγιζομένων] Conf. Ἐπιστ. c. 22. No. 69.
M. du S. Adde mox c. 19. Et Cl. Iffell. ad Diad. Sic.
IV. p. 269. No. 12. J. F. R.

3. Ὀβολόν] Alludunt ad hunc morem cum No-
nar alibi, tum alii multi. Juv. III.

nec habet quem porrigat ore trientem.

Hic nummus δυνάμεις dicebatur.

M. du S.

6. Νομίζεται] I. e. sit in usu, consuetudine. F. G.
Ibid. Εἰ διαχωρεῖ] Vertendum esse: usum admitta-
tur, monuit Viger. de Idiot. p. 170. Et F. Gaj. S'il
passe, s'il court. J. F. R.

7. Διαχωρεῖ] Eandem hic notionem habet hoc
verbum, quam cognato προχωρεῖν copiose vindicat
Salmas. ad Soli. p. 769. b. B. quaeque convenit cum
eo quem vulgo cursus vocamus; Germani etiam suum
gehen / ire, ita adhibent. J. M. G.

10. Πορθημῖα] Πορθημῖα. F. G. Ego nihil muto. Nam
sic solet apud Nostrum πορθημῖον pro nautico scribi. Vid.
Dial. Mort. IV. §. 1. f. παραλογιζόμενοι τὰ πορθημῖα. Et
Dial. XXII. pr. Ἀπόδο — τὰ πορθημῖα etiam de' ite
Hemst. licet ibi O. & Fl. πορθημῖα. Item Casarl. §. 18.
τὰ πορθημῖα καταβαλεῖν, & alibi. Conf. omnino quae
Cl.

lacus his, qui ibi sunt) & unguento optimo unxerunt proclive jam ad foetorem corpus, & floribus illud tempestivis coronarunt, splendide vestitum proponunt, ne videlicet in via frigeant, vel nudi conspiciantur a Cerbero.

12. Inter haec ploratus, & fletus mulierum, & lacrimae ab omnibus, & planctus pectorum, & laceratae comae, & genae cruentatae: alicubi vestis etiam laceratur, & pulvis inspergitur capiti, & miserieores vivi mortuo. Nam illi quidem humi saepe volvuntur, & capita allidunt solo: at iste decorus & pulcher, & ultra quam fas est coronatus, sublimis jacet & elatus, ornatus quasi ad pompam.

13. Tum mater, & per Jovem, pater, de medio cognatorum agmine progressus, eumque complexus (propositum enim fingamus juvenem, & pulchrum aliquem, ut magis in eo actus quasi fabulae vigeat) voces quasdam absurdas ac vanas edit, ad quas ipse mortuus, vocis usu impetrato, respondeat. Dicet enim pater lugubri voce

ἔκει, καὶ μύρω τῷ καλλίστῳ χρίσαντες τὸ σῶμα πρὸς δυσωδίαν ἤδη βιαζόμενον, & στεφανώσαντες τοῖς ὀρεαίοις ἄνθεσι, ποροτίθενται, λαμπρὰς ἀμφιέσαντες, ἵνα μὴ ῥιγῶεν δηλονότι τῷ ὁδόν, μηδὲ γυμνοὶ βλέ-
20 παίῳ τῷ Κερβέρῳ.

Οἰμωγαὶ δὲ ἐπὶ τούτοις, καὶ πικρὸς γυναικῶν, & πάντων δάκρυα, καὶ ἑρπετα τυπτόμενα, & σπαραττομένη κόμη, & φοινισσόμεναι παρειαί. καὶ οὐ καὶ ἐσθλὴς 25 καθαρήν, καὶ κόνις ἐπὶ τῇ κεφαλῇ πᾶσι, & οἱ ζῶντες οἰκτρότεροι τῷ νεκρῷ. οἱ μὲν γὰρ χαμαὶ καλυνόμενοι πολλάκις, καὶ τὰς κεφαλὰς ἀγάγησι πρὸς τὸ ἔδαφος. ὁ δὲ εὐχήμενος καλὸς, & καθ' 30 ὑπερβολὴν ἐστεφανωμένος, ὑψηλὸς πρόκειτο, & μετέωρος, ὥστε ἐς σωματικὴν κοσμημῶν.

Εἶθ' ἡ μήτηρ, καὶ ἡ Δί', ὁ πατήρ, αἱ μέσων τ' συγγενῶν προελθόν, & εὐχόμενοι 35 εἰς αὐτῷ (προκείμενῳ γὰρ τις νέος, καὶ καλὸς, ἵνα & ἀκμαιότερον ἐπ' αὐτῷ τὸ δράμα ᾖ) φωνὰς ἀλλοκότους, & ματαίας ἀφήσι, πρὸς αἷς ὁ νεκρὸς αὐτὸς ἀποκρίναιτ' αὖ, εἰ λάβοι φωνήν. ὁ πατήρ γὰρ ὁ πατήρ, γὰρ

δ Βιαζόμενον] Sic Fl. f. Fr. P. &c. c Καλυνόμενοι] Sic Fl. f. Ald. S. Καλυνόμενοι Bt. P. Fr. H. d Φέ-
σα.] Φησὶ Fl.

Cl. Hemsterb. de differentia inter πρῶτον & πρῶτον dedit in Ed. Lucian. minore, p. 18. quae cum vel omiserit in Ed. majore vel ad alium locum retulerit, per compendium saltem indicabo. Περὶ μύρων, ait, apud Nostrum numquam non pro ipsa scapha vectoria poni solet. Dein dissensum Grammaticorum Hesychii, Eustathii, Suidae, & Etymologici circa haec vocabula tradit.

13. Λούσαντες αὐτοὺς.] Lavabant Ethnici olim sepulchrae danda corpora. Eurip. in Hecuba. αἱ παῖδες λούσαι τοὺς παυροτάτοις λούσαι.

16. Βιαζόμενον] Mallem βιαζομένην, ut ad δυσωδίαν referatur.

Βιαζόμενον] Justinus margini adscripserat Solan. noster. Forſan βιαζομένην. Sed cum pertineat ad σῶμα, nihil muto, nisi quod comma post σῶμα sustulerim.

25. Καὶ κόνις ἐπὶ τῇ κεφαλῇ πᾶσι.] Diod. Sic. l. c. 92. pr. ἵνα γὰρ τις ἀπὸ τῆς παρ' αὐτοῖς (τῆς Λύγκτιος)

οἱ μὲν συγγενεῖς & φίλοι πάντες καλεπασσάμενοι πρὸς τὴν κεφαλὰς, εὐχόμενοι τὴν πύλιν θρῆνῆν. Ubi Cl. P. Wesseling. etiam hoc Luciani testimonio utitur, aliaque passim hoc Diod. Libro ad illustrandas hujus generis antiquitates adfert.

27. Καλυνόμενοι.] Hoc praetuli, quia est in Edd. posterioribus, & quia sic quoque c. r. Gymnas. Alioquin utrumque probum esse, satis notum arbitror. Epiſt. Sent. 24. ἐπὶ πλατείᾳς κλῖναι καλυνόμενοι τοῦτον. Aelian. XIV. 15. γράφει ἅπαντες καλυνόμενοι, ubi Cl. Periz. id aliis duobus Luciani testimoniis probat. Sed καλυνόμενοι λέγουσι Herodian. l. 12. 18. Et καλυνόμενοι Aristoph. Vesp. 490. atque alibi.

39. Εἰ λάβοι φωνήν.] Suspensa oratio usque in pag. sequentem, ubi ait: αὐτοὶ δ' ἐν πρὸς αὐτὸν ὁ πατήρ.

Ibid. Φησὶ.] Φησὶν Interpres legisse videtur. F. G. Φησὶ.] Non recepi Florentinae lectionem, quia brevi post, pr. §. 14. iterum φησὶ etiam consentien-

γαρόν τι φθνεγγόμενον, καὶ ὠδαιένων
ἑκάστον τ' ὀνομάτων, τέκνον ἡδίστον, οἷχῃ
μοι, καὶ τέθνηκας, καὶ πρὸ ὥρας ἀνηπά-
δης, μόνον ἐμὲ ἔτι τ' ἀθλιον καὶ ἀλι-
πὼν, καὶ γαμήσας, καὶ παιδοποιησάμενον,
καὶ τραυλεύσάμενον, καὶ γεωργήσας, ὅτε εἰς 45
γῆρας ἐλθὼν, καὶ κωμάσῃ πάλιν, ἐδ' ἐρα-
δίῃ, τέκνον, ἐδ' ἐν συμποσίῳ μὲν τ' ἡλι-
κιωτῆρ' μεθυσίῃ.

Ταῦτα δὲ καὶ τὰ τοιαῦτα φήσας, οἴομε-
νον τ' υἱὸν δαΐδ' μὲν ἔτι τέττων, καὶ ὅπι-
θυμῶν καὶ μὲν τ' τελευτῶν, καὶ δύναντος δὲ
μετέχειν αὐτῆς. καίτοι τί ταῦτα φημί;
πόσοι γὰρ καὶ ἵππες, καὶ παλλακίδας, οἱ
δὲ καὶ οἰνοχόους ὅπικατέσφαξαν, καὶ ἐοῖ-
τα, καὶ τ' ἄλλοι κόσμοι συγκατέφλεξαν,
καὶ συγκατέωρυξαν, ὥς χρησομένοισι ἐκεῖ, καὶ
ἀπλάουσιν αὐτῆς κάτω;

Ὁ δ' ἐν πρεσβύτης ὁ πεινθὼν ἔτι
πάντα ταῦτα ὅποσα εἴρηκε, καὶ ἔτι τέττων
πλείονα, ἔτε τῷ παιδὸς εἵνεκα τραγω-
δεῖν ἔοικεν· οἷδε γὰρ ὅτε ἀκυσόμενον, ἐδ',
ἀν' αὐτῶν ἐμβόσῃ τῷ Στέντορ' ἔτε μὴν
αὐτῷ. φρονεῖν γὰρ ἔτι, καὶ γινώσκειν ἱκα-
νὸν ἦν καὶ ἀνευ τ' βοῆς. ἐδὲ γὰρ δὴ πρὸς ἑαυ-
τὸν δαΐδ' βοᾷ. λοιπὸν ἐν ὅτῳ αὐτὸν τῷ
παρόντων ἕνεκα ταῦτα ληρεῖν, ἐθ' ὅ, τι

oproductis singulis nominibus; *Fili dulcissi-*
me, sic ne abis mihi, & mortuus es, &
ante maturam aetatem abreptus es, solo me
relicto infelici, non uxore ducta, non susceptis
liberis, non attigisti militiam, agrum non co-
luisi, non pervenisti ad senectutem! Non co-
missabis iterum, non amabis, fili, non in-
ebriaberis in convivio cum aequalibus!

14. Haec autem atque his similia dicet,
putans, filium suum adhuc indigere tali-
bus, & appetere ea etiam post mortem,
participem autem eorum non posse fieri.
Quamquam, quid ista dico? Quot enim
etiam equos, & pellices, alii vero etiam
pocillatores jugularunt in funere, vestem-
que & alium mundum una combusserunt,
defoderuntve, quasi usuris ibi & fruituris
apud inferos?

15. Senex igitur iste lugens, quaecum-
que dixit, & his etiam plura, neque filii
caussa tragica voce proclamasse videtur; no-
vit enim non auditurum, et si plusquam Sten-
torea voce inclamet; neque sua ipsius, cum
sic sentire & arbitrari etiam sine clamore
sufficiat: nemo quippe, ut ad se ipse clamet,
sensus habet. Relinquitur ergo, illum prae-
sentium causa sic delirare, qui neque quid
filio

a [ἔτι.] Nihil variat Fl. b [ἑπικατέσφαξαν] Ἡ συγκατέωρυξαν male inserit Fl. c [οἴομαι.] Et sic Fl. d [ἐ-
νικα.] Scripsi ex Fl. Ald. J. B. S. E. Fr. H. P. e [γινώσκω.] Ita Fl. B. Fr. Ald. V. P. H. Γινώσκω
S. A. Γινώσκω J.

te illic eadem Florentina.

J. F. R.

41. Οἷχῃ μοι] Verbum istud in recenti luctu usur-
patum illustrat, neque hoc praetermisso exemplo,
Bergler. ad Alciph. p. 172.

J. M. G.

60. Εἵνεκα] Quum nihil varietatis notatum esset; in
P. tamen usitatorem orthographiam εἵνεκα invenirem,
in J. εἵνεκα, reliquas pervolvi, ac principes Edd. in
hoc conspirare vidi; cumque & alias ita scriptum a-
pud nostrum invenerim, id servare non dubitavi.

J. F. R.

62. Ἐμβόσῃ] Obiter vindicavimus hoc verbum
Luciano supra in Amor. c. 13. ubi Solan. ἀναβοᾷ re-
scribi volebat. Addo jam Thucyd. IV. c. 112. ἐμβό-
σας δὲ ἀβρίων. & Dion. Hal. XI. p. m. 718. f.

J. F. R.

63. Αὐτοῦ] Sic Libri omnes. Ego emendandum

censo, legendumque αὐτοῦ.

M. du S.

66. Οὐδ' ὅ, τι πεπρωμέν] Male iterum in vulgatis le-
gitur ὅτι. Neque scientem, quid filio suo evenisset. J. F.

74. Ματαιιόδοξα] Aliter legisse videtur Suidas,
nempe ματαιόδοξα. Sed aut genuina est lectio, quam
sequimur, aut si quid mutandum, ματαῖα—legen-
dum fuit.

M. du S.

Ματαιιόδοξα] Verba Suidae ad quae in var. Lectt.
hic respicitur, sunt: ὁμοίως εἴρηται παρὰ τῷ Λυκίῳ
ματαιῶ. At unicum tantum hoc Luciani testimo-
nium ad probandum τὸ ματαιῶν adtulit Steph. nec
ego alibi observavi; quare nescio num Suidae sit ad-
ferendum. Quia tamen lectio est constans, nihil
muto.

J. F. R.

76. Παῦσαι τιλλόμενον τὸν κόπον] Th. Mag. v. τίλ-
λω haec eodem modo habet.

M. du S.

80. Ἡ

τῷ πνεύ, καὶ τὸ μὴ πνεῖν, τῷ φαγεῖν, καὶ
τὸ μὴ βιβῆναι, τῷ ἀμπεχόντι ἀπορεῖν.

Φέρε τοίνυν ἐπειδὴ ἔοικας ἀγνοεῖν, ἃ δι-
δάξομαί σε θρηνεῖν ἀληθέστερον, καὶ δὴ ἀνα-
λαβὼν ἐξ ὑπαρχῆς βόα, τέκνον ἄβλιον,
ἐκέτι διψήσεις, ἐκέτι πινήσεις, ἐδὲ βιγώ-
σεις. οἶχί μοι, κακὸ δαίμων, ἐκφυγὼν τὰς
νόσους, εἰ πυρετὸν ἐτι δειδώς, εἰ πολέμιον,
εἰ τύραννον. οὐκ ἔρω σε ἀνιάσθ, ἐδὲ συν-
αία ὠδυνήσθ, ἐδὲ σπαθήσεις ὅπῃ τέ-
τῳ δὲ ἢ τριῖς ἡμέρας, ὃ τὸ συμφορᾶς.
ἐδὲ καλαφρονήσθ, γέρον γενόμενος, ἐδὲ
ὀχληρὸς ἔσθ τοῖς νέοις βλεπόμενος.

Ἄν ταῦτα λέγῃς, ὦ πατέρ, οὐκ οἶμαι
πολὺ ἀληθέστερα, καὶ γελοιότερα ἐκείνων
εἶναι, ἀλλὰ ὅρα μὴ τόδε σε ἀνιά, καὶ
ἀνασθῇ τὸ πάθος ἡμῖν ζῶπον καὶ τὸ πολὺ
ἐκός, κατὰ δέδιδας μὴ σοι ἐμπονιγῶ
καλακλειάσεις ἐν τῷ μνήματι; χρὴ δὲ
πρὸς ταῦτα λογίζεσθ, ὅτι τῷ ὀφθαλμῷ
ἀφροσύνην, ἢ καὶ, νῆ Δία, καέντων
μετ' ὀλίγον, εἴγε καῦσαι μέ διεγνώκατε,
ὅτε σκός, ὅτε φῶς ὅραν δυνήσόμεθα.
καὶ ταῦτα μὴ ἴσως μέτρια.

melius; & non esurire, quam edere; & non
frigere, quam copiam habere vestium?

17. Age vero, quandoquidem ignorare vi-
deris, docebo te lamentari verius. Itaque
repetito initio clama, Fili miser, non amplius
sities, non esuries amplius, non algebis. Ab-
iisti mihi, infelix, effuzisti morbos, febri-
m non amplius metuis, non hostem, non tyran-
num. Non amor tibi faceret negotium, non
cuius te atteret, neque insuper infurcies te
his aut ter in die: o miseriam! Neque senex
factus contemneris, neque molestus eris ipso
conspectu juvenibus.

18. Haec si dicas, pater, nonne putas te
multo veriora istis & magis ridicula dictu-
rum? Verum vide an non illud te cruciet,
& cogites tenebras, quae apud nos sunt, &
muleam caliginem; deinde illud metuas, ne
tibi suffocer in sepulcro conclusus? Oportet an-
tem adcoGITARE illud, putrefactis oculis, aut
seriam, per fouem, combustis paullo post, si
quidem cremare me decreveritis, neque tene-
bras neque lucem videre poterimus. Ac ista
forte quidem tolerabilia.

19. Quid

a Διδάξομαι] Servavi scripturam Edd. S. P. licet διδάξομαι sit in J. Fl. Ald. B. H. Fr. b Παράτρεψι] Sic Edd. Διατρέψις G. Διατρέψις L. Utrumque tam ἀγροῖν, quam ἀγροῖν, adscriptum marg. Ar. c Καλακλειάσεις] Bene ita P. H. S. B. 1. & 2. Καλαφρονήσθ J. Fl. Ald. Fr. d Ὅρα] Ἀνα esse in quodam addit Solan. & ὁ in Poll. non vero satis distincte. e Ἐν τῷ μνήματι] Ἐν ὑπνῶντι Er. Vulgatum est in cett. f Δυνήσόμεθα] Restitui ex L. Δυνήσόμεθα Edd. hac priores.

que sic malunt, servavi, & hic & Paris. c. 38.

J. F. R.

3. Οὐδὲ συνουσία ὠδυνήσθ] Non pervertet concu-
bitus, sed rectius antiquus liber οὐδὲ συνουσία ἀφρο-
σύνην non te depravabit, corrumpet concubitum, non
tuam valetudinem labefactabit. ὠδυνήσθ est averre-
re, abducere. ἀφροσύνην distorquere, corrumpere.

J. G. G.

4. Παράτρεψι] Ἀν ὠδυνήσθ; Marc. Antoninus
de vita sua: εἰ συνουσία ἐστὶ σαρκὸς ὠδυνήσθ. Παρά-
τρεψις ἐν, i. e. atteret te, consumet, conficiet. F. G.

Παράτρεψις, οὐδὲ σπαθήσεις] Interpretati sunt, non
pervertes coitus, neque huius causa bis terve per diem
rem tuam dissipabis. Ego, nec quid sibi ὠδυνήσθ;
pervertes, hic velit, recte intelligebam; neque quo-
modo aliquis bis terve per diem rem suam dissipare pos-
sit, Patabam autem legendum esse ὠδυνήσθ, quod

verbum convenire huic loco, non est opus ut osten-
datur. Alterum autem σπαθῆναι intelligebam de epu-
lis, quas bis, aut ter adeo, solitas apud Graecos et-
iam instaurari in singulos dies, vel nomina ἀφρο-
σύνη, ac δόξα satis indicant, de quibus vid. Poll. 6, 102.
Seq. Porro ipsa propria verbi σπαθῆναι notio non tam
ad dissipationem & dilapidationem bonorum pertinet,
ad quam viri docti fere referunt, quam ad aliquid
densandum, inferendum, eum significet proprie spa-
thae textoriae ope subtemen intra staminis tramas in-
sertum densare & coire cogere. Puto igitur σπαθῆναι
vel σπαθῆναι dici eos, qui cupide ac copiose cibum
potumque ingerunt; tum, ventri avaro omnia do-
nant, & in illud barathrum tota detrudunt patrimoni-
onia. Haec commode transfuleris ad loca auctorum,
quae jam collegit Ezech. Spanhem. ad Aristoph. Nep.
55. Cogitabam etiam δὲ διατρεψῆναι, acritudine non
affi-

19. Quid vero me fletus ille vester juvas,
 & ille ad ribiam plangit pectorum, & mu-
 lierum illa immoderata lamentatio? Quid ve-
 ro coronatum in sepulcro saxum? Aut quid
 apud vos valet infundere illi merum? an pu-
 vatis destillaturum illud ad nos, penetratu-
 rumque esse ipsas ad inferos? Quod animi ad
 inferiarum sacrificia, & ipsi, puto, videtis,
 cum, quae facillime fugiunt, fumus auferat,
 ea ad superiora in caelum abire, neque quid-
 quam nobis prodesse inferis: quod autem re-
 linquitur, pulverem inutilem, nisi forte ci-
 neribus vesci nas creditis. Non adeo sterile
 nobis atque infragiferum Diis imperium est,
 neque asphodelus nobis deficit, a vobis cibos ac-
 cessamus. Itaque, sic me Tisiphone, olim
 propter ea quae faciebatis dicebatisque clarum
 cachinnari subiit: at impedit linteam ac lanae,
 quibus mihi devinxistis maxillas.

20. Haec orantem atris penitus mors abdi-
 dit aliis.

Τί δέ με ὁ κακὸς ὕμνος θύνηται, καὶ ἡ
 20 πρὸς τὴν αὐτὴν φωνή, καὶ ἡ τῶν
 γυναίκων πρὸς τὸν θρήνον ἀμέτρητος; τί δὲ ὁ
 ὑπὲρ τῶν τάφων λίθος ἐστὶ φανώμενος; καὶ
 τί ὑμῖν δύναται τὸ ἀκραὶον ἐπιχεῖν; ἢ νομί-
 ζετε κατασάξαι αὐτὸν πρὸς ἡμᾶς, καὶ μέ-
 25 χρι τῷ Ἄδῃ διέξαλθαι; τὰ μὲν γὰρ ἐπὶ τῶν
 καθαγισμῶν καὶ αὐτοὶ ὁρᾶτε, οἶμαι, ὡς τὸ
 μὴ νοσημῶταλον τὸ παρσκευασμένον ὁ καπ-
 νὸς καταλαβὼν, ἀνὰ εἰς τὸ ἔρανον οἴχεται,
 μηδὲν τι ἡμᾶς ὀνήσας τὴν κάτω· τὸ δὲ
 30 καὶ αὐλοπόμενον, ἡ κόπῃς, ἀχρεῖον, ἐκτὸς αἰ-
 μὴ τὸ σποδὸν ἡμᾶς σιτεῖν, πεπιτυμένα
 ἔχοντες ἀσπορῶν, ἢ δὲ ἀκαρπῶν ἢ τῶν
 Πλῦτων ἀρχὴν, ἢ δὲ ἐπιλέλοιπεν ἡμᾶς
 ὁ ἀσφόδελος, ἵνα παρὰ τὸν ὕμνον τὰ σιτία
 35 μέλας ἐλάμβαναι. ὅτε μοι, ἢ τὸ Τισιφῶνη,
 πάλαι δὴ ἐφ', οἷς ἐποίητε καὶ ἐλέγετε,
 παμμέγεθες ἐπ' αἶ ἀνακαγχάσαι διεκώλυ-
 σε δὲ ἡ ὀδὸν, καὶ τὰ ἔρια, οἷς μὲν τὰς σια-
 γόνας ἀπεσφίγγατε.

40 Ὡς ἄρα μιν εἰπόντα, τέλει θανάτοιο
 κάλυψε.

πρὸς

g. Ἐστεινωμένον] Sic Fl. H. P. B1. Σεστεινωμένον J. h. Ἰσῶν] Sic bene Fl. Fr. P. Sec. Ἡμῶν J.

20. Αὐτὸν] Αὐτῶν γὰρ συνετάλαν ἐπὶ τὰ πύθη τὸ ἀποχευόμενον, * ὡς δὲ ἄλλοι εἰς τὸ δάμναι ἐκτελέσει. V.

* Ὡς δὲ ἄλλοι] Posteriora haec verba defunt in C.

afficeris. Sed non est opus aliquid mutare. Ἐπὶ τού-
 τῳ verti eodem sensu atque ἐπὶ τούτοις insuper: non
 quo vehementer probem; sed quod nihil novi rectius.

J. M. G.

Παρατρέψαι] Διατρέψαι facilius concoquo quam πα-
 ρατρέψαι. Placet tamen magis conjectura Gujetti &
 Gesneri unius literulae mutatione sensum facilem prae-
 bens.

J. F. R.

Ibid. Σπαθῶν ἐπὶ] I. c. insuper, pro fusc, bis aut
 ter in die epulaberis, vel rem prodiges in sumptus su-
 perfluos.

F. G.

10. Καὶ ἀγνοῖ] Ὅτι ἀγνοῖ. Th. M. In 23 consen-
 tiunt Edd. nec quidquam varietatis notatum invenio
 ex Codd.

J. F. R.

13. Κατακλυθεὶς ἐν τῇ μετρώσει] Ἐν ἐπιμετρώσει. In
 superposito monumento.

Th. M.

Κατακλυθεὶς ἢ &c.] En quam facile regulae criti-
 cae sine librorum auctoritate fallere possint. Adripuit

Marcil. quod literarum ductus suadebat, & sine mu-
 tatione, sola vocum conjunctione locum sanare visus
 est: sed illud τὰ pro ἐπὶ, quod Libri suppeditant, &
 quod forsitan conjicere non ausus esset, verius esse,
 quilibet videt.

J. F. R.

17. Διηγήματα] Ita L. recte. In Impr. διηγήματα.

M. du S.

22. Ἐστεινωμένον] Accentus Junctinae satis osten-
 dit, eam praeteritum quoque exhibere voluisse, alio-
 qui ἐστεινωμένον proparoxytonos dedisset: de au-
 gmento omittendo hic non cogitandum, quod etiam
 παραφωτισίαν pareret, licet id alias omitti satis saepe
 monuerimus.

J. F. R.

26. Καθαγισμῶν] Vid. supra dicta ad c. 9.

J. F. R.

27. Νοσημῶταλον] Conf. supra M. du S. c. 39.

M. du S.

35. Μήνεμα] Vertitur deportatus. Redde:

F. G.

40. Ὡς ἄρα &c.] Haener. II. Π. 502. & 855. M. du S.
 Bbbbbb a

45. Καὶ

πρὸς Διὸς ^a δὲ, ἀν' λέγει ταῦτα ὁ νεκρὸς ὀπίστροφίς, ἀνακλίνας αὐτὸν ἐπ' ἀγκῶν ^b, οὐκ ἂν οἰάμεθα δικαιοτάτα ἀν' αὐτὸν εἶπεν; ἀλλ' ὅμως οἱ μάταιοι καὶ βαῶσι, καὶ ^c μέγα τεύλαμενοι τινα θρήνων σοφιστῆν, πολλὰς ^d συνειληχότα παλαιὰς συμφορὰς, τῷ τῷ συναγωνιστῇ, καὶ χαρηγῶ ^e τ' ἀνοίας καλαχρῶν, ὅποι ἀν' ἐκεῖν ^f ἐξάρχη, πρὸς τὸ μέλ ^g ἐπαϊάζοντες.

Καὶ μέχρι μὲν θρήνων, ὁ αὐτὸς ἅπασιν νόμ ^h ⁱ καὶ ἀδελφικίας τὸ δ' ὑπὸ τῶν, διελόμενοι χτ' ἔθνη τὰς ταφὰς, ὁ μὲν Ἕλληνας ἔκαστον, ὁ δὲ Πέρσης ἔθαλον, ὁ δὲ Ἰνδὸς ^j ^k ^l ^m ⁿ ^o ^p ^q ^r ^s ^t ^u ^v ^w ^x ^y ^z ^{aa} ^{ab} ^{ac} ^{ad} ^{ae} ^{af} ^{ag} ^{ah} ^{ai} ^{aj} ^{ak} ^{al} ^{am} ^{an} ^{ao} ^{ap} ^{aq} ^{ar} ^{as} ^{at} ^{au} ^{av} ^{aw} ^{ax} ^{ay} ^{az} ^{ba} ^{bb} ^{bc} ^{bd} ^{be} ^{bf} ^{bg} ^{bh} ^{bi} ^{bj} ^{bk} ^{bl} ^{bm} ^{bn} ^{bo} ^{bp} ^{bq} ^{br} ^{bs} ^{bt} ^{bu} ^{bv} ^{bw} ^{bx} ^{by} ^{bz} ^{ca} ^{cb} ^{cc} ^{cd} ^{ce} ^{cf} ^{cg} ^{ch} ^{ci} ^{cj} ^{ck} ^{cl} ^{cm} ^{cn} ^{co} ^{cp} ^{cq} ^{cr} ^{cs} ^{ct} ^{cu} ^{cv} ^{cw} ^{cx} ^{cy} ^{cz} ^{da} ^{db} ^{dc} ^{dd} ^{de} ^{df} ^{dg} ^{dh} ^{di} ^{dj} ^{dk} ^{dl} ^{dm} ^{dn} ^{do} ^{dp} ^{dq} ^{dr} ^{ds} ^{dt} ^{du} ^{dv} ^{dw} ^{dx} ^{dy} ^{dz} ^{ea} ^{eb} ^{ec} ^{ed} ^{ee} ^{ef} ^{eg} ^{eh} ^{ei} ^{ej} ^{ek} ^{el} ^{em} ^{en} ^{eo} ^{ep} ^{eq} ^{er} ^{es} ^{et} ^{eu} ^{ev} ^{ew} ^{ex} ^{ey} ^{ez} ^{fa} ^{fb} ^{fc} ^{fd} ^{fe} ^{ff} ^{fg} ^{fh} ^{fi} ^{fj} ^{fk} ^{fl} ^{fm} ^{fn} ^{fo} ^{fp} ^{fq} ^{fr} ^{fs} ^{ft} ^{fu} ^{fv} ^{fw} ^{fx} ^{fy} ^{fz} ^{ga} ^{gb} ^{gc} ^{gd} ^{ge} ^{gf} ^{gg} ^{gh} ^{gi} ^{gj} ^{gk} ^{gl} ^{gm} ^{gn} ^{go} ^{gp} ^{gq} ^{gr} ^{gs} ^{gt} ^{gu} ^{gv} ^{gw} ^{gx} ^{gy} ^{gz} ^{ha} ^{hb} ^{hc} ^{hd} ^{he} ^{hf} ^{hg} ^{hh} ^{hi} ^{hj} ^{hk} ^{hl} ^{hm} ^{hn} ^{ho} ^{hp} ^{hq} ^{hr} ^{hs} ^{ht} ^{hu} ^{hv} ^{hw} ^{hx} ^{hy} ^{hz} ^{ia} ^{ib} ^{ic} ^{id} ^{ie} ^{if} ^{ig} ^{ih} ⁱⁱ ^{ij} ^{ik} ^{il} ^{im} ⁱⁿ ^{io} ^{ip} ^{iq} ^{ir} ^{is} ^{it} ^{iu} ^{iv} ^{iw} ^{ix} ^{iy} ^{iz} ^{ja} ^{jb} ^{jc} ^{jd} ^{je} ^{jf} ^{jj} ^{jk} ^{jl} ^{jm} ^{jn} ^{jo} ^{jp} ^{jq} ^{jr} ^{js} ^{jt} ^{ju} ^{jv} ^{jw} ^{jx} ^{jy} ^{jz} ^{ka} ^{kb} ^{kc} ^{kd} ^{ke} ^{kf} ^{kg} ^{kh} ^{ki} ^{kj} ^{kl} ^{km} ^{kn} ^{ko} ^{kp} ^{kq} ^{kr} ^{ks} ^{kt} ^{ku} ^{kv} ^{kw} ^{kx} ^{ky} ^{kz} ^{la} ^{lb} ^{lc} ^{ld} ^{le} ^{lf} ^{lg} ^{lh} ^{li} ^{lj} ^{lk} ^{ll} ^{lm} ^{ln} ^{lo} ^{lp} ^{lq} ^{lr} ^{ls} ^{lt} ^{lu} ^{lv} ^{lw} ^{lx} ^{ly} ^{lz} ^{ma} ^{mb} ^{mc} ^{md} ^{me} ^{mf} ^{mg} ^{mh} ^{mi} ^{mj} ^{mk} ^{ml} ^{mm} ^{mn} ^{mo} ^{mp} ^{mq} ^{mr} ^{ms} ^{mt} ^{mu} ^{mv} ^{mw} ^{mx} ^{my} ^{mz} ^{na} ^{nb} ^{nc} nd ^{ne} ^{nf} ^{ng} ^{nh} ⁿⁱ ^{nj} ^{nk} ^{nl} ^{nm} ⁿⁿ ^{no} ^{np} ^{nq} ^{nr} ^{ns} ^{nt} ^{nu} ^{nv} ^{nw} ^{nx} ^{ny} ^{nz} ^{oa} ^{ob} ^{oc} ^{od} ^{oe} ^{of} ^{og} ^{oh} ^{oi} ^{oj} ^{ok} ^{ol} ^{om} ^{on} ^{oo} ^{op} ^{oq} ^{or} ^{os} ^{ot} ^{ou} ^{ov} ^{ow} ^{ox} ^{oy} ^{oz} ^{pa} ^{pb} ^{pc} ^{pd} ^{pe} ^{pf} ^{pg} ^{ph} ^{pi} ^{pj} ^{pk} ^{pl} ^{pm} ^{pn} ^{po} ^{pp} ^{pq} ^{pr} ^{ps} ^{pt} ^{pu} ^{pv} ^{pw} ^{px} ^{py} ^{pz} ^{qa} ^{qb} ^{qc} ^{qd} ^{qe} ^{qf} ^{qg} ^{qh} ^{qi} ^{qj} ^{qk} ^{ql} ^{qm} ^{qn} ^{qo} ^{qp} ^{qq} ^{qr} ^{qs} ^{qt} ^{qu} ^{qv} ^{qw} ^{qx} ^{qy} ^{qz} ^{ra} ^{rb} ^{rc} rd ^{re} ^{rf} ^{rg} ^{rh} ^{ri} ^{rj} ^{rk} ^{rl} ^{rm} ^{rn} ^{ro} ^{rp} ^{rq} ^{rr} ^{rs} ^{rt} ^{ru} ^{rv} ^{rw} ^{rx} ^{ry} ^{rz} ^{sa} ^{sb} ^{sc} ^{sd} ^{se} ^{sf} ^{sg} ^{sh} ^{si} ^{sj} ^{sk} ^{sl} sm ^{sn} ^{so} ^{sp} ^{sq} ^{sr} ^{ss} st ^{su} ^{sv} ^{sw} ^{sx} ^{sy} ^{sz} ^{ta} ^{tb} ^{tc} ^{td} ^{te} ^{tf} ^{tg} th ^{ti} ^{tj} ^{tk} ^{tl} tm ^{tn} ^{to} ^{tp} ^{tq} ^{tr} ^{ts} ^{tt} ^{tu} ^{tv} ^{tw} ^{tx} ^{ty} ^{tz} ^{ua} ^{ub} ^{uc} ^{ud} ^{ue} ^{uf} ^{ug} ^{uh} ^{ui} ^{uj} ^{uk} ^{ul} ^{um} ^{un} ^{uo} ^{up} ^{uq} ^{ur} ^{us} ^{ut} ^{uu} ^{uv} ^{uw} ^{ux} ^{uy} ^{uz} ^{va} ^{vb} ^{vc} ^{vd} ^{ve} ^{vf} ^{vg} ^{vh} ^{vi} ^{vj} ^{vk} ^{vl} ^{vm} ^{vn} ^{vo} ^{vp} ^{vq} ^{vr} ^{vs} ^{vt} ^{vu} ^{vv} ^{vw} ^{vx} ^{vy} ^{vz} ^{wa} ^{wb} ^{wc} ^{wd} ^{we} ^{wf} ^{wg} ^{wh} ^{wi} ^{wj} ^{wk} ^{wl} ^{wm} ^{wn} ^{wo} ^{wp} ^{wq} ^{wr} ^{ws} ^{wt} ^{wu} ^{wv} ^{ww} ^{wx} ^{wy} ^{wz} ^{xa} ^{xb} ^{xc} ^{xd} ^{xe} ^{xf} ^{fg} ^{xg} ^{xh} ^{xi} ^{xj} ^{xk} ^{xl} ^{xm} ^{xn} ^{xo} ^{xp} ^{xq} ^{xr} ^{xs} ^{xt} ^{xu} ^{xv} ^{xw} ^{xx} ^{xy} ^{xz} ^{ya} ^{yb} ^{yc} ^{yd} ^{ye} ^{yf} ^{yg} ^{yh} ^{yi} ^{yj} ^{yk} ^{yl} ^{ym} ^{yn} ^{yo} ^{yp} ^{yq} ^{yr} ^{ys} ^{yt} ^{yu} ^{yv} ^{yw} ^{yx} ^{yy} ^{yz} ^{za} ^{zb} ^{zc} ^{zd} ^{ze} ^{zf} ^{zg} ^{zh} ^{zi} ^{zj} ^{zk} ^{zl} ^{zm} ^{zn} ^{zo} ^{zp} ^{zq} ^{zr} ^{zs} ^{zt} ^{zu} ^{zv} ^{zw} ^{zx} ^{zy} ^{zz}

At per ego vos Jovem obsecro, si dicat talia conversus mortuus, & nixus cubito; nonne aequissima nobis videatur dicere? Sed tamen stolidi homines & vociferantur, & arcessito quodam lamentationum Sophista, qui veteres multas calamitates collegerit, hoc adjutore & praecentore quasi suae amentiae utuntur, & ubi ille incepit, suas querelas Oillius cantui subjiciunt.

21. Et quantum ad lamentationes, eadem omnibus lex ineptiarum. Quod vero superest, divisi per gentes quantum ad sepulturae rationem, Graecus illos cremat, humat Persa, Indus vitro quodam oblinat, Scythia vero edit, succis velut muria condit Aegyptius. Hic vero, quae vidi narro, siccatum cadaver convivam suam & compositorem solet facere. Saepe etiam pecuniae in-

a Δ] Omittit Fl. b Συνειληχότα] Nihil variant Edd. c ὕαλον] ὕαλον Fl. Σιάλον Edd. Cogn. In ὕαλον consentiunt nostri Codd. & Edd. d Περιχρῖν] Emenda περιχρῖν, vel περιχρῖν, quod Guj. etiam monuit.

45. Καὶ μετὰ ταῦτα τινὰ θρήνων σοφιστῆν, πολλὰς συνειληχότα παλαιὰς συμφορὰς] Loquitur Noister de eo ritu, quo in funeribus solitus fuerit quis conduci, qui planctum excitaret, & lugubre carmen caneret; qualis erat apud Romanos praefica. At in Verbis Graecis mendum est certissimum. Quid enim est συνειληχότα συμφορὰς? Pejor id in edit. Amst. ubi συνειληχότα. Συνειληχότα est ab συλλαγήν, sive συλλήγω. Atqui id locum hic non habet. Emendo συνειληχότα, quod Attice dicitur pro συλλήγω, ab συλλήγω, colligo, corradō. Demosthenes in Midian, Πάλλα μὲ ποίνω, ὃ ἀνδρὶς Αθηναῖοι, καὶ περὶ αὐτοῦς ἄλλας ἡδίστην ἔχον λόγον, ὥσπερ εἶπον ἐν ἀρχῇ τὰ λόγια, καὶ συνειληχότα νόμοις αὐτοῦ, καὶ πονηρίας τοσαύτας, &c. Exponere itaque Luciani verba, Arcessentes lucus aliquem artificem, qui multos veteres casus quos corraserit, narret, & in quovis funere idem idem repetat. F. F.

46. Θρήνων σοφιστῆν] Hic est quem Homerus θρήνων ἔαρχον vocat, Il. Ω. 721. Alii aliter. M. du S.

47. Συνειληχότα] Immo συνειληχότα αὐτοῦ. F. G. Συνειληχότα] Συνειληχότα voluit Solanus. Sed quum alii aequae conjici posse dixerint συνειληχότα, Edd. lectionem intactam sivi, facile autem utrovis more commendandum, si quid opus fuerit; Fensii tamen conjectura magis placet. F. F. R.

49. Καλαχρῶν] Dativum sive ablativum huic verbo proprium, contra Graev. probavit Fensius in Lect. Luc. p. 333. Vid. & nos ad Asin. c. 52. F. F. R.

53. Ἕλληνας ἔκαστον] Homer. in funere Patrocli docet Graecos cadavera combussisse. G. C.

* Ἕλληνας ἔκαστον] Crematio Macrobius tempore in usu esse desierat VII. 7. Vid. Menf. AG. XI. 1097. Magi comburi corpora non concedebant. Jambl. No. 154. & Diog. Laert. 2. D. Non Graeci tamen id soli faciebant. Brachmanis etiam mos ille, seu Gymnosophistis solemniter erat. Vid. Plu. c. 25. M. du S.

54. Πέρσης ἔθαλον] Persas cera circumlitos mortuos condire solitos scribit Cte. quod & Asin. attribuitur. Strabo etiam sola, inquit, sepeliunt corpora Persae cera oblinentes. G. C.

Ibid. Ὁ δὲ Ἰνδὸς ὕαλον περιχρῖν] Lege ὕαλον περιχρῖν, seu potius περιχρῖν. id est, vitro incrustat. Indi mortuos incrustasse testantur Herodotus & Diodorus Siculus. Pessime interpres: adipe suillo oblinis. AE. M.

Ibid. Ἰνδὸς ὕαλον περιχρῖν] ὕαλον magis Atticum esse quam ὕαλον, adferunt Phrynich. p. 136. et si posterius quoque non semel apud probatos reperias, ideoque non damnaverim, quod Phrynichus facit; nam ὕαλον Diod. Sic. fere ubique, vid. L. 2. c. 15. ubi vel sexies ita scribitur. Bene igitur Th. Mag. ὕαλον dixere Attici, ὕαλον communiter Graeci. Περιχρῖν autem vel περιχρῖν pro περιχρῖν malim ex eodem Diod. ubi jam non de orthographia, sed de re ipsa agitur; nam de mortuis hoc modo condendis & condiendis loquens saepe & constanter verbo περιχρῖν utitur, ut l. c. de Aethiopicis ait: περιχρῖν αὐτοῖς τὰ σώματα, καὶ περιχρῖν αὐτοῖς πολλὰν ὕαλον. ac deinde ibid. αὐτοῖς φησι τὸ μὲν σώμα περιχρῖν, τὴν μύτην ὕαλον καὶ περιχρῖν γυμνοῖς τοῖς σώμασι. Iterum deinde: περιχρῖν τὴν εἰκόνα καὶ τὴν ὕαλον: nec non III. c. 9. &c. non

indigenti Aegypcio solvit inopiam pignoriδοπτίω, ἔλυσε τὴν Σπορίαν, ἐνέχυρον ἢ ὁ ἀδελ-
 oppositus in tempore frater paterve. Φῶς ἢ ὁ πατὴρ γνώμενος ἐν χειρῶ.

22. Aggesti quidem tumuli, & pyra-
 mides, & cippi, & inscriptiones parvo
 tempore durantes, quei non superflua, &
 lusibus similia? Χάμαλα ἢ γῆ, καὶ πυραμίδες, καὶ στή-
 λαι, καὶ ἐπιγράμματα, ἢ πρὸς ὀλίγον
 ἀφαικνύοντα, πῶς ἐπὶ ταῖς, καὶ παιδιαῖς
 65 προσεικότα;

23. Verum etiam ludorum certamina
 quidam instituerunt, & funebres ad monu-
 menta orationes habuerunt, quasi causam
 defuncti agerent, aut testimonium illi per-
 hiberent apud illos inferorum iudices. Καίτοι καὶ ἀγῶνας ἔπαιον διέθεσσαν, καὶ λό-
 γους ἐπιταφίους εἶπον ἐπὶ τῶν μνημάτων,
 ὡς οὗτοι συναγορεύοντες, ἢ μαρτυρῶντες πρὸς
 ταῖς κάτω δικασταῖς τῶ νεκρῶ.

24. Post haec omnia sunt parentales epu-
 lae: Adfunt cognati, & parentes consolantur
 defuncti, & gustare illos cogunt, ut
 qui non inviti, per Jovem, cogendos se
 praebeant, sed jam trium dierum fame ma-
 cerati ferre inedia diutius non possint. 70 Ἐπὶ πᾶσι τέτοις τὸ πρὶν εἶδενον, καὶ
 πᾶρσι οἱ προσήκοιες, καὶ τὰς γονίας
 πρὸς αὐτοὺς τῶ τελευτησάντων, καὶ πρὶν
 θῆσι γένεσας ὡς οὐκ ἀνδρῶς, μά δ' ἴ-
 εδ' αὐτὸς ἀναγκαζομένης, ἀλλ' ἤδη πρὸς
 75 λιμῆ τριῶν ἡμέρων ἀπνηυδότητος. καὶ
 Et, quo usque tandem, ajunt, lugemus? μέχρι μὲν τινος, ὡς εἶπεν, ὀδυρόμεθα;
 ἔασον

e Χάμαλα] Χράματα Fl. male. f Πρὸς] Καὶ πρὸς Fl. male.

tamen idem quod nostrum vitrum fuisse, recte ad loc.
 priorem Diodori, No. 45. monet Cl. Wesseling. conjiciens
 tal quoddam fuisse pelluciditate vitrum referente ad
 id adhibitum. At si artificialis, quod Cl. Gess. existi-
 mat, compositionis incrustatio fuerit, vulgatum Lu-
 ciani πρὸς αὐτοὺς aequae satisfaciunt ac πρὸς αὐτοὺς. Merum
 tal quidem sufficere mihi non videtur, quod ab hu-
 miditate aeris vel locorum subterraneorum facile li-
 quescit, & frustra sic cadavera forent ante exsiccata:
 quare minerale quoddam firmitus, ut lapis specularis,
 vel simile illi, unde vitreas laminas lucernarum confi-
 ciunt, requiri videtur. Et si vitrum quale nostrum,
 illo tempore dudum notum fuit, ut supra vidimus.
 Hoc autem ita circumfundi posse, non est verisimile.

Ibid. [videtur] Inungebant cadavera pollinctorum & li-
 bitinarii quae in pyra mox cremarent. Virg. G.C.

55. [Taliter] Vid. Gatak. ad M. Aur. IV. 48. Aelia-
 nus V. H. XIII. 3. narrat in sepulchro Beli repertam
 πύλον ἐκάλειν ὅσα ἦν κρήνη ὁ νεκρὸς ἐν ἐλαίῳ. Sic in
 vitrea theca asservatum Alexandri Magni cadaver con-
 spexit Augustus. Vid. Notam ad Nep. Δ. XIII. Con-
 dunt Aegyptii mortuos, & eos domi servant: Persae
 etiam cera circumlitos condunt, ut quam maxime per-
 maneant diuturna corpora. Cic. Tusc. I. 45. & Herod.
 I. 140. Fl. ὅλα.

[Taliter πρὸς αὐτοὺς] Snillum adipem interpretationis an-
 tiquae facessere hinc jubeam equidem. Neque tamen
 vitrum proprium hic intelligi posse, manifestum est
 ex verbi πρὸς αὐτοὺς notione. Hesychius non tantum ὅλα
 καὶ ὅλα λαμπρὰ interpretatur ac ἀφαικνύοντα, sed

ipsum etiam ὅλα. Et quid similis vitro, quam il-
 la accepta a Scribis h. e. Indis pigmenta, quas Lacas
 vocamus? & variae gummatum solutiones ac prae-
 parationes ad condituram corporum idoneae? Fuerit
 itaque illa Indorum conditura similis Theodori Kerk-
 ringii invento, qui integra cadavera succino circum-
 fusulo condidit, si vera sunt, quae narrat Morhof. Po-
 lyh. 2, 2, 2, 37, 3.

56. [Taliter πρὸς αὐτοὺς] Sext. Empir. III. Pyrrhon. Hy-
 potyp. 24. p. 184. (monente Cl. P. Wesseling. ad Diod.
 Sic. I. c. 92. f. Αἰγύπτου διὰ τὰ ἔντα ἐκάλειν, παρ-
 χύοντες αὐτοὺς (νεκρὸς) καὶ εἰς αὐτοὺς ὡς γὰρ ἔχουσιν. Ad-
 de not. Cl. Hamsherh. ad Nostrum Nesciam. c. 15. No. 42.

57. Αἰγύπτου] Aegyptiorum mortui tempore
 Luciani adhuc condiebantur.

Αἰγύπτου] Scripta igitur haec post reditum ex
 Aegypto, (vid. A. μωδ.) cum antea illic fuisse non
 consistet.

59. Αἰγύπτου χρημάτων] Herod. II. & Diod. I. §. 1.

Ibid. Αἰγύπτου — ἐνέχυρον — γονίας] Con-
 firmat idem Diod. Sic. I. c. 93. scribens: νόμοι δ' ἔ-
 στι παρ' αὐτοῖς (τοῖς Αἰγυπτίοις) καὶ τὸ δίδουσι τὰ σπέρματα
 τῶν τελευτησάντων γονίαν εἰς ὁποῖον δανείω τοῖς διὰ μὴ
 λογαρίσματος οὐκ εἶναι τὴν μίσχον ἀκαταδί, καὶ μὴ τῇ τελευ-
 τῇ εἰρησὶ ταφῆς. Ubi Cl. P. Wesseling. plura in hanc
 rem ex Stob. Serm. 38. Herodot. 2, 136. aliisque, non
 omisso hoc Luciani testimonio, adfert.

66. Αἰγύπτου] Vid. Δημ. c. 33. & alibi passim.

83. Καὶ

ἔασον ἀναπαύσασθαι τὴν τῷ μακαρίτῃ δαί-
μονας· εἰ δὲ καὶ τὸ κλάειν^α κλάειν διέ-
γνωκας, αὐτὸν τε τὴν ἕνεκα χρὴ μὴ ἀπο-
σιῶν εἶναι, ἵνα καὶ ἀφαιρέσῃς πρὸς τὴν πέν-80
θος τὸ μέγεθος. τότε δὴ τότε πρὸς ἀπάν-
των ῥαψωδῶν^β δύο τῷ Ὀμήρῳ στιχοί·

Καὶ γὰρ τ' ἠύχομαι^γ Νιόβη ἐμνήσαιτο
σίτῃ.

Γατέρη δ' ἔπος^δ ἔστι νέκυν πένθῃσαι Ἀ-85
χαιῆς.

Οἱ δὲ ἄπιοι^ε μὲν, αἰσχυνόμενοι δὲ τὰ πρῶ-
τα, καὶ δέδιοτες, εἰ φανῶν^ς μὲν τ' τελευ-
τῶν τ' φιλτάτων τοῖς ἀνθρώποις πάθεσιν
ἐμμενέουσιν. ταῦτα, καὶ πολὺν τῶν γε-90
λοιότερα εὖροι τις ἀν' ὀπίσθῃ ἐν ταῖς πέν-
θεσι γιγνόμενα, ἀλλὰ τὸ τῆς πολλῆς τὸ
μέγιστον τ' κακῶν τ' θάνατον οἶεσθαι.

amice. Patere requiescere felicitis pueri maver.

*Si vero omnino plorare decrevisti, illius ipsius
rei causa oportet cibo non abstinere, ut ma-
gnitudini luctus sufficias. Tunc fane, tunc
in omnium ore sunt duo Homeri versus:*

*Pulchricoma hand Niobe tamen est oblita
ciborum*

*Et: Non jam ventre licet functos lugere
Pelagis.*

*Illi vero attingunt, cum pudore quidem
ab initio, & veriti, si videantur post ca-
rissimorum mortem humanis tamen passioni-
bus obnoxii. Haec, & multo his magis
ridicula, inveniat aliquis si observet, quae
in luctu fiunt propterea, quod vulgus ma-
ximum malorum putat mortem.*

^α Κλάειν] Κλάειν Fl. sine puncto subscripto.

83. Καὶ γὰρ] *Hom. II. Ω. 602.*

M. du S.

85. Γατέρη δ' ἔπος] *Iliad. T. 225.*

M. du S.

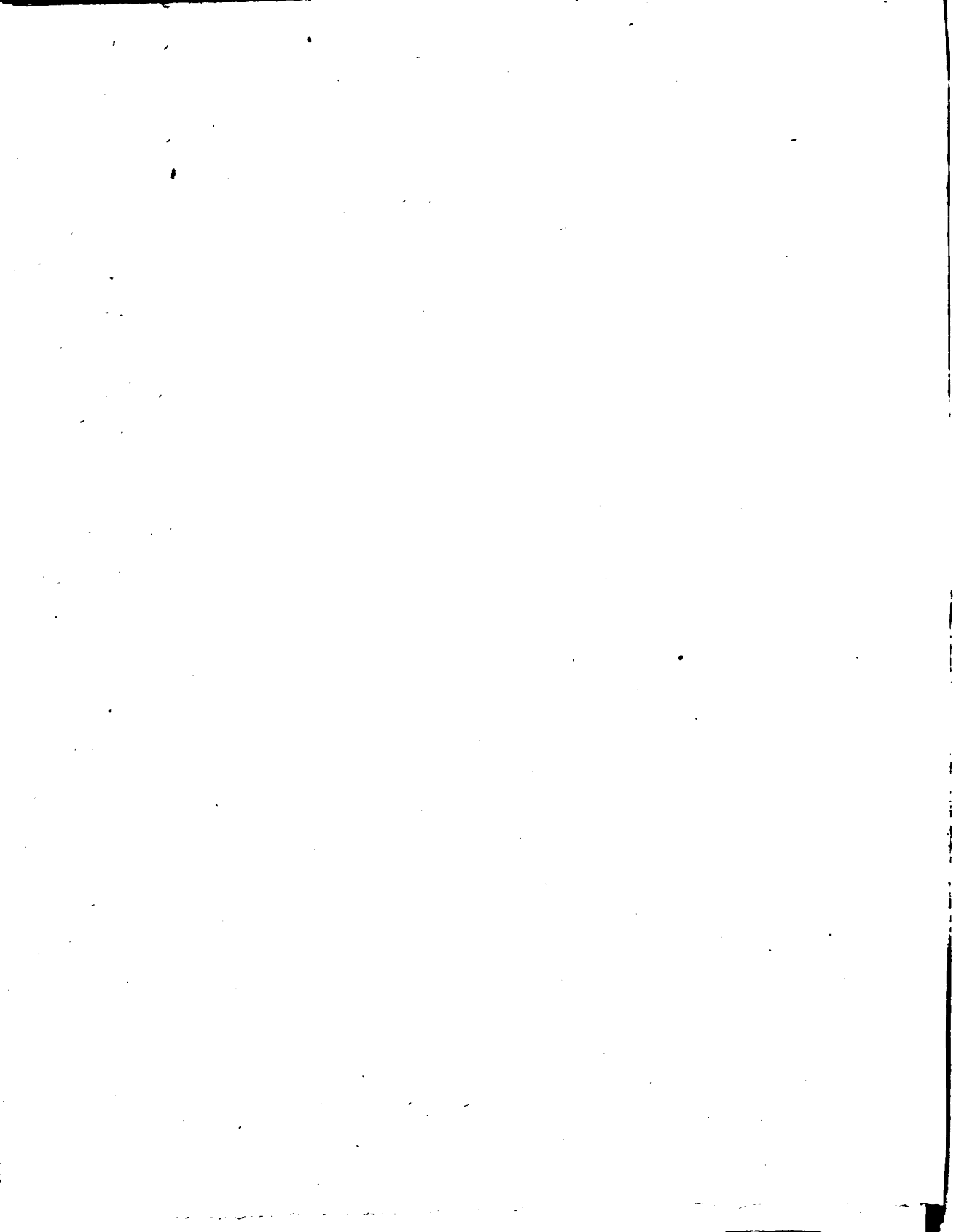
FINIS TOMI SECUNDI.

1772
1773
1774
1775
1776
1777

1997

44

APPENDIX AD TOM. II.

DECLAMATIO

D. ERASMI ROTERODAMI,

LUCIANI TYRANNICIDÆ RESPONDENS.

ARGUMENTUM.

Ejusdem generis haec cum Tyrannicida, ejusdemque status est, sed adversaria. Ut enim illic contenditur praemium esse dandum tanquam tyrannicida, ei qui filium tyranni interfecerat: ita hic negatur eum satisfecisse legi, aut tyrannicidam esse, qui non ipsum tyrannum, sed filium tyranni occidisset. Exordio benevolentiam capiat, à persona Judicum; deinde calumnia adversarii, qua in suspicionem adductus fuerat, quasi ipse quoque tyrannidi faueret, quia illi praemium dandum negabat, respondet per absolutionem primum, deinde & per inficiationem ex locis conjecturalibus, elevata interim illius persona, atque ipso vicissim in suspicionem, ex modo actionis vocato. Post exordium propositio sequitur cum attentione, & admonitione Judicis, quorsum in hac causa maxime spectare debeat, atque inde ad confutationem venit. In qua primum refelluntur ordinis capita illa, quae alter in argumento ab imo ad summam tractarat, puta Voluntas, Conatus, Effectus. Ac voluntati quidem opponit voluntatem legis, ut qua non quid quisque voluerit, sed quid effecerit, spectet, neque cogitationes, sed facta praemiis compenset. Conatum vero elevat variis ac multis similibus & exemplis, ostendens in nullo pacto, aut contractu, aut certamine, aut aliis denique id genus rebus satis esse, conari aliquid & coepisse, sed praestari oportere. Effectum conditiones sequi, non conatum. Et quod alter etiam conatum in legibus spectari dixerat, id distinguit, ostendens diversam esse rationem praemiorum & poenarum. In maleficiis interdum & voluntatem puniri, in beneficiis autem nunquam praemium dari, nisi ei, qui quod lex proponit, re ipsa effecerit. Postremo & patria gratis inservire ac officium praestare cives debere & illum satis mercedis pro conatu suo retulisse, laudem & gloriam. Effectum autem refellit, quia non simpliciter id effecerit, quod lex jubet, sed fortuna seu numine ita ferente, caedem filii, mortem patris consecutam esse. Non enim quia ipsius gladio tyrannus postea seipsum confecerit, ob id ipsius hoc factum esse. Deinde etiam incertum fuisse exitum, & quidnam pater, occiso filio facturum fuerit; & hic consilium quoque petitoris subvertit, primo ut incertum & periculosum, neque certis rationibus firmatum, deinde etiam ut fictum, & post eventum rei, demum simulatum. Denique non idem esse occidere, id quod lex jubet, & mortis causam qualemcunque praebere: idque iterum multis similibus probat. Atque hoc loco disputationem supra coeptam renovat, de eo quatenus voluntas in legibus spectatur, & in quibus per se sufficiat, nempe in maleficiis & non in beneficiis, & ob id neque hic praemium illi deberi, ut qui coeperit, non absolverit beneficium. Confutatis igitur hoc pacto voluntate, conatu & effectum, quarto loco id aggreditur, quod petitor in narratione potissimum amplificat, puta filium fuisse caput & causam tyrannidis, eoque sublato, etiam tyrannidem sublatam fuisse. Ac primo quidem filium ostendit non fuisse tyrannum, neque tyrannidis caput, confutatis signis, & caeteris rationibus: qua alter ad eam rem probandam adduxerat. Deinde, ut maximo fuerit, legem jubere ipsum tyrannum non ut quisque tyranno similis, sed nocentior etiam est, occidere. Et hic multis verbis de auctoritate legum disputat, & quod non temere verba legum huc aut illuc deflectenda sint, alioqui multa pericula & incommoda ex eo secutura esse. Postremo etiam ipse locum ab imo ad summam tractat, & ut alter voluisse, egisse, effecisse se dixerat, ita hic contra neque animum ad rem gerendam habuisse illum, neque recta via aggressum esse, neque denique id quod lex jubet, perfecisse ostendit. Et sub hac orationem concludit, brevi capium repetitione, & conformatione seu prosopopoeia, legum, reipubl. & eorum quoque expostulantium cum petitore, ut inique & praeter meritum, praemium petente.

Si mihi causa haec, Iudices, apud concionem popularem, quae studiis potius, quam exacto rerum iudicio duci consuevit, esset agenda, ac non magis apud Iudices ex honestissimis ordinibus delectos, nimirum gravissimos sapientissimosque, nonnihil profecto vereretur, ne omnium animis nova hac & insperata laetitia gessitibus, atque (ut ita dixerim) exultantibus, nec satis attentos, nec dociles essem

TOM. II.

auditores habiturus. Porro faventes, benevolosque multo minus: quippe qui frontem modo, qualem personam huius negotii intuentibus, non faciem ipsam propius contemplantibus videri fortasse possum, in communi totius civitatis gaudio, tum autem in causa tam populari, velut importunius obstrepere atque obturbare. Enimvero quam omnis affectus inutilis est ad recte iudicandum, tum ingens, intemperans, atque exundans laetitia, non solum iudicium omne funditus tollere solet, verum etiam nostri sensus

Cccccc

sus

sus non raro nobis eripere: praesertim (si quemadmodum haec nostra) post graves diurnasque calamitates, ac veluti tempestatem saevissimam repente praeterque spem (quali portus quidam) fuerit objecta. Quid autem tam acerbum liberæ multitudini, quam servitus? Quid tam dulce, quid tam exoptatum, quam libertas? Itaque non rebus modo ipsis, sed vel inanibus harum rerum vocabulis, plebis animus queat ad quilibet impelli: maxime primis his aliquot diebus, dum gaudiorum adhuc velut aestus quidam impotens, omnia sursum ac deorsum miscet, dum laetitiae temulentia, dum gratulandi dulcis quaedam ebrietas pectus occupans, animum ad cogitandum instituere non sinit. Verum vestra iudices singularis sapientia perspicacitasque non hoc tantum scrupulo me levat, verum & hanc mihi fiduciam suppeditat, uti sperem futurum, ut hoc contradicendi munus, quod equidem nec invidentia, nec favore in Tyrannidem (sicut iste calumniabatur) sed solita mea, & (ut opinor) nota Reipub. charitate suscepi, vobis non modo non invidiosum, sed favorabile, plausibileque videatur. Etenim postquam viderem manifesta quadam Deorum benevolentia, post diurnam ac miserissimam illam servitutem, toties Reip. votis expectatam libertatem aliquando contigisse, nihil prius curandum nobis esse judicavi, quam ut gratos nos exhiberemus in eos, a quibus nobis tam egregia felicitas esset profecta, quo videlicet munus suum huic urbi proprium, perpetuumque facere vellent, & constabilire tuerique quod largiri non essent gravati, meminissimusque iisdem in manu esse, ut eriperent ingratis, quod optantibus dedissent. Sunt autem vel primæ gratitudinis partes, intelligere videlicet, cui beneficium acceptum ferre debeas. Et hac una ratione mortales divinæ beneficentiæ gratiam referre possumus: si beneficium acceptum agnoscamus: si celebremus, si ad illos auctores referamus. Neque mihi committendum putavi, ut dum nimium candidi in civem esse volumus, in Deos ingrati impique reperiatur. Neque enim isthoc nomine nunc perinde laboramus, ne hoc praemii pereat aerario, & hujus lucris accrescat (quanquam id quoque longa jam tyrannide exhaustius est, quam ut inde temere dari praemia conveniat immerentibus.) Illud agitur, ne Dii immortales, qui hujus male consulta nobis verterunt bene, hoc tantum munus a nobis tanquam ingratis repolcant, si quod ipsis solis debetur honoris, laudis, gratiæ, id illis fraudatis, in hominem contulerimus. At quem hominem obsecro? Nempe qui quum prius contra leges juvenem occiderit, atque hac temeritate sua restitutæ libertatis periculosam occasionem modo praeberit, idque adeo imprudens (uti mox docebimus) non veretur pulcherrimum tyrannicidæ titulum Diis eripere, sibi arrogare: Reipub. diem dicere, ac leges ipsas in jus vocare: civitatem ingratitudinis ream agere, nisi sibi totam hanc felicitatem ferat acceptam. Nullum quidem, iudices, facinus speciosius tyrannicidio, nullum Diis dignius: verum hoc impudentior, qui sibi laudem tam eximiam usurpat immeritis. Nullum praemium honestius illustriusve, quam quod tyrannicidæ debetur: Sed hoc impensius accuratiusque spectan-

dum, ne temere decernatur indigno. Permulta si quidem, permulta ad id requiruntur, ut hoc tam egregio titulo, ut hoc tam divino praemio dignus quis esse videatur: quorum nihil in hunc competere, paulo post evincemus. Proinde eum non tolerandæ improbitatis mihi videatur, qui legibus tum homicidii, tum temeritatis poenas debeat, eum a legibus praemium omnium maximum petere: petere dixi, imo flagitare: & ita flagitare, ut etiam unum ex hujus arbitrio dependerint, tamen multa insuper isti creditori sint debitorum. Quæ cum ita quum postulare jure potuisset: maluit tamen homo verecundus, unico percolato, reliqua sibi debere, ut haberet nimirum, quod obnoxia Reip., quoribus libido sit, possit improperare. Tum illud utrum risu potius, an odio dignum existimem, quod in tribunalibus, quod apud ornatissimum severissimorum iudicum consessum, Thrafonem quendam nobis e comoedia retulit? Sensistis, iudices, ut è corona plerique risum tenere nequierint, dum personatus iste Hercules tragoediam illam suam nobis recitabat: de sese terque quaterque tyrannicida, de sapiente illo gladio commilitone suo, qui per se prudens senem interemit: digno videlicet, qui inter sydera collocetur, domino in deorum numerum relato; Dii boni, quibus phaleris, quibus fucis, quibus ampullis facinus illud nobis suum ornavit, jactavit, exaggeravit? quam militari jactantia, quam Stentorea voce, quam fastuoso vultu, quam arrogantibus superciliis, quam stupidis oculis, suum ipse vobis encomium detonabat? Quæso, iudices, ut etiam nunc hominis vultum diligenter attendatis: nonne vobis minitari videtur? nonne dicere? ni mihi praemium decreveritis, haud feretis impune, incolumi divino illo meo, ac fortissimo gladio, qui vel sine me, meas vices, ubi lubebit, acturus est. Quis tandem istam feret jactantiam, vel in eo, qui vere tyrannum occidisset? Haec quoque me causa. Iudices (neque enim insiciendum est) commovit, ut hujus obliuiscerem petitioni, vel magis, ut immoderatam arrogantiam, ut odiosam hujus imputationem retunderem. Videbam jam inde ab initio, quum certatim universa civitas Diis libertatis auctoribus grataretur, ut hic sese ira tumens in medium ingesserit, quam indigne tulerit victimas Diis servatoribus immolatas. Sibi hunc honorem eripi, sese unicum esse restitutæ libertatis auctorem proclamabat, leges, aras, focos, omnia publica privataque, suæ dextræ, suo magnifico gladio debere. Agite, quid futurum denique, iudices, auguramini, si id ad hujus intolerabilem jactantiam, vestra auctoritas, vestra comprobatio, si praemium quali pignus accesserit? Quid, nisi ut tyranno submoto, alter quidam huic civitati paretur, qui ventosæ linguæ, gloriaeque quasi tyrannidem quandam exerceat? Qui quotidie nobis odiosam istam suam tragoediam ingerat, quotidie dextram istam Herculanam & gladium prodigiosum minitur? Utrum est hoc, iudices, tyrannide liberari, an mutare Tyrannum? Videtis ipsi, quam minaci fronte me jam obtruncatur. Quid mihi succenses? Quid minitaris oculis? Quid teres supercilio? An mihi non licebit libertate in contradicendo (tuo scilicet munere) uti, quum tu sic abutare? qui liberum

tibi putaris (id quod etiam in proscenio leges fieri verant) crimen tam atrox, tam capitale in civem impingere, tantum quia libuit, idque apud Iudices iratos, in tam frequenti civium corona, quod nequeas vel levissima confirmare argumento. Siquidem quam reliqua gloriose, tam illud impudenter dicebas, mihi nullam fuisse causam, quare tibi contradicendi partes susceperem, nisi quod tyranni necem, quæ me discruciaret scilicet, ulcisceretur. Quo quidem tuo exemplo si vicissim in te liberet uti, mox intelligeres, quam atrocitas, quanto probabilius in te possint retorqueri. Nam tuum istud tam invidiosum (quemadmodum tu quidem existimabas) convicium, me longe minus etiam territabat, quam (quod vulgo dicunt) ex pelvi redditum fulgur. Etenim præterquam quod neque affinitas, neque cognatio, neque necessitudo, neque emolumentum, neque prorsus alia res ulla mihi cum tyranno interceisset, cur mea referret illum vivere? Sine quibus rebus nullam in quenquam criminis hæerere suspicionem, tu quoque scires, nisi nunquam tribunalia vidisses, ac nisi hodie devium te lucelli spes fecisset iureconsuetum: equidem arbitror, meam fidem, integritatem, pietatem, totamque meam vitam sic huic Reipub. ipsectam esse, ut isto crimine tibi potius improbitatis odium, quam mihi suspicionem ullam conciliaris. Vides quam multis adductus sim causis, ut tibi obfisterem? Denique (si scire vis) bona civium pars id a me enixissime flagitavit, ut tui patrociniū adversum te capesterem, negantes sibi videri tyrannide liberos sese, nisi te a tyrannicidæ præmio deicerem. Non quod pudeat homini debere hanc felicitatem: tamen id quoque durum, ei debere qui sic imputet. Sed debere arroganti, sane quam molestum est: at debere, cui non debeas, istuc vero non gravissimum modo, verum etiam stultissimum. Equidem ne leononi quidem vel verbo refrager, si modo is promereatur: sed obnoxium esse tam importuno imputatori, tum qui nihil juverit, id vero bis miserum est, bis stultum est. Nullus enim insolentius exprobrat beneficium, quam qui quod non dedit, id vult dedisse videri. Sed finge mihi nullam esse causam cur tibi me opponerem, nisi quia sic animo lubitum sit meo, profecto nihil habes quod mihi iure succenseas. Etenim quum apud Iudices tam sanctos agatur: si vere præmium meruisti, non tibi honorem eripio, verum etiam vehementer illustro, quando non paulo magnificentius est tyrannicidæ præmium evicisse, quam tulisse. Sin minus, æquus veniam dabis, si boni civis fungor officio, si nullo meo emolumento Reip. debiti præmii ream defendo, si stultitiæ crimen, si imprudentiæ intamiam a civitate depello, si non sino, ut nostro omnium periculo hæc urbs in Deos existat ingrata. Postremo si deorum immortalium causam ago, quibus honorem debitum tu conaris intervertere, ut vel hinc sat liqueat, quanta religione reliquam causam egeris, qui statim ingrediens tam impudenter sis calumniatus: Contradicit igitur, contra Reip. favet tyranno. Quanquam ego illud quoque liberæ civitatis esse iudico, hoc loco vel tyrannorum causas citra fraudem agere licere. Neque tamen a vobis poskulo, Iudices, ut vel mihi

prosit in causa hoc meum erga Reip. studium, vel huic oblit tam insolens arrogantia: imo non deprecor invidentiæ suspicionem, non refugio vel atrocissimam illam, quam ille mihi conabatur impingere, invidiam, ut tyranno favisse videar, nisi certioribus, quam ut a quoquam refelli possiat, argumentis evinco, nisi demum & adversario persuadeo, modo ne tergiverfetur, ut quam maxime civiliter quis agat, nullum ei deberi præmium. Sin exactius severiusque, poenam etiam ab ipso deberi. Quæ quidem dum quam potest brevissime facio, quæcio, Iudices, ut me attentis animis atque auribus audiat. Meministis, Iudices, ut iste inter dicendum subinde nobis conatus sit ob oculos ponere, id unum spectare iusserit, quantis malis tyrannide sumus levati. Hoc passim inculcabat, hac re bonam orationis partem occupabat, nihil nos aliud perpendere voluit, nisi quod gravem servitutem tolerassemus, nunc optata libertate frueremur. Nimirum id tantum vos spectare voluit, quod ad hoc iudicium nihil attinebat. Neque enim hoc in quaestionem venit, quam misera sit tyrannis, quam optanda libertas. Sed de illo cognoscitis, Iudices, quum libertas huic urbi sit restituta, quanta hinc laudis portio huius virtuti debeatur, & an id quod eventu cum huius facto conjunctum est, idem cum ejus merito conjunctum videri oporteat. Relegam autem eadem vestigia, quibus ipse in causam ingressus est, quod equidem retellendi genus simplicissimum esse puto, sequarque partes illas, quibus iste rem secuit, id nimirum agens, ut quemadmodum ingeniosi convivatores iisdem carnibus alio atque alio modo coquendis condiendisque efficiunt, ut multa opsoniorum genera videantur, itidem iste nobis ex unico homicidio multa faciat tyrannicidia. Repetam igitur ordine gradus illos, quibus iste facinus suum tibi visus est mirifice attollere, & in quibus identidem restitabat. Quod si me deturbante, vel in uno quolibet consistere poterit: tum ipse sese victorem pronuntiet licebit. Quot tyrannicidia, inquit, quot præmia? Primum quod volui, deinde quod conatus sum. Tum autem quod filium occidi plus quam tyrannum. Postremo, quod pater ob mortem huius sibi necem conscivit. Principio quod voluit, Iudices, quis non levius esse videat, quam ut sit refellendum? nisi quod iste tanta voce intonabat, toties inculcabat, quod tyrannum voluisset occidere, atque id (ut nihil jam accideret) tamen præmio dignum asseverabat. Quid autem tam ridiculum, quam nudæ voluntatis præmium a lege flagitare? quæ adeo nihil ad se pertinere putat, quid velint aut in animo statuunt homines, ut neque poenam irrogent, si quid velis modo perperam, neque præmium ostendant, si quid officiose velis: verum id unumquemque voluisse interpretantur, quod nulla vi coactus effecerit. Ergone, inquires, non magna facti pars est voluisse, quod quidem arduis in rebus vel solum sufficere solet? Recte sane. Sed apud Deos modo: quippe quibus solis perspicuum est, quid nolis aut velis, ab his præmium expectandum, si quid præclarum animo conceperis. Lex hominum vices agit: & quid in obscuris illis sinuosi cordis specubus mortales agitent, adeo sua referre nihil putat: ut non

dicam abdita aut suspiciosa, sed ne ea quidem admit-
tat, quæ populari sunt opinione famaque jactata. Pos-
tremo, ut non nisi comperta recipiat, non audiat nisi
quæ sunt certissimis argumentis deprehensa, probata,
evicta. Cedo, quod est racinus tam notarium, cu-
jus simplex voluntas in crimen unquam est vocata?
Ista iudicia Æaci, Rhadamanthique tribunalibus ser-
vantur. Hic mihi non quid volueris, sed quid fece-
ris, adferro. Quod si nulla lex ulli flagitio supplicium
minatur, quod in animo statueris, quæ tandem est
impudentia, pro merito quod præstare volueris dun-
taxat, perinde quasi præstiteris, a lege quasi præ-
mium postulare? Quæ quidem quum ad id unum sit
comparata, ut maleficia vel deterreat, vel coercet,
multoque magis ad ejus partes pertineat, nocentibus
irrogare poenam, quam bene merentibus largiri præ-
mia (id quod mox copiosius demonstrabimus) postea-
quam in criminibus non accipit intimationem me-
ræ voluntatis, quæcio te, in petendis præmiis osten-
tationem voluntatis admittet? Quis autem est civium
vel quantum libet ignavus, qui non velit tyrannum
occidere, si tuto liceat? Quis non vel leno, saltem
emolumenti causa velit? Denique quis non facile si-
mulare possit voluisse se: videlicet quo præmium
gratis auferat? Vis itaque dicam, quantum hoc to-
tum habeat momenti, voluisse occidere? Nempe per-
inde est, quasi te somnariis occidisse. Pæ pari pen-
sari convenit. Qui præstitit beneficium, ei lex be-
neficium rependit: atqui bene voluit tantum, ei quid
debetur, nisi ut vicissim bene velit resp.? I nunc, &
hoc in gradu nos jube consistere. Rem tam ex-
imiam, inquis, animo versavi, statui, decrevi: an
præmium negabit? Non fraudaberis præmio, si
isthoc nomine postules: verum illud interim præmii
feres, velut homo nimium perfictæ frontis, irrisus,
explosus, exhibilatus discedes, quem non puduerit
id a lege postulare, quod ne leno quidem ausit a quo-
quam petere, ut rem pro voluntate auferat; nemo
tam vecors qui concedat, ut voluntatem nescio
quam, hoc est, minus quam verba pretio redimat.
At non volui tantum, inquis: verum & periclitatus
sum, ascendi, submovi satellites. Primum isthuc tu
quidem consule facis, quod de gradu illo desiliisti,
in quo nimis profecto incommode stabas, quanquam
ne in hoc quidem multo commodius consisteris.
Nam etiam si paulo minus absurdum videatur, haud
ita multo minus impudens tamen est, quum lex pa-
lam præmium decernat ei, qui factum præstiterit,
te, quod conatus modo sis, præmium poscere. Er-
go ne hoc quidem juris erit apud te legibus, quod
per illas est civi privato cum cive privato? Age, quid
si quis civium tecum iniisset contractum, ita ut ille
pecuniam stipulatus, tu conditionem pactus esses,
mirum ni suo uterque periculo, atque is nondum
præstita conditione, nummos his verbis abs te petat:
Cedo mercedem, conatus sum, tentavi, adnissus
sum: an non protinus impudenti homini responde-
bis? Cedo conditionem; Et tu in tam serio conatu quid
mea refert? Quandoquidem effectum abs te pactus
sum, non conditum. Puta totidem verbis tibi nunc
respondere legem: Agnosco contractum, non muto
pacta: debeo præmium, sed si tu conditionem præ-

stitisti, si tyrannum occidisti. Verbis aut obligan-
tur, aut absolvuntur homines. Si conaro pollicita
sum præmium, non gravabor dare: sin ei qui faci-
nus peregrisset, quod tandem jus est referre quod est
stipulatus, me non ferre quod sum pacta? In priva-
tis ac minutis contractibus nemo tam improbus in-
venitur, ut lucrum conditione promissum postulet,
non præstita conditione, nemo tam stultus ut det, si
quis postulet: & tu a Rep. maximum omnium præ-
mium postulas, quod conatus modo sis? Nihil mihi nisi
nugas adfers, donec illud unum audiam, quod te præ-
stare oportebat. Volui, inquis, ascendi, perrupi cu-
stodias, submovi satellites, quantum jam est illud
quod superest? Quid adhuc delideras? Nempe nihil
in te delidero præter illud, cui soli debebatur præ-
mium. An non intellexisti in istiusmodi contracti-
bus duplex esse periculum: quorum alterum ad hunc
tantum, alterum ad illum proprie pertineat: videli-
cet persolvendæ mercedis, & præstandæ conditionis?
Ego meo periculo præmii dependendi onus recipio,
neque tua referre putes, neque refert, quam angusta
mihi res, unde corradendum quod debeam præcium.
Tu itidem conditionem tuo suscipis periculo, neque
mea quicquam interest, quo sudore, quo periculo sit
ea tibi præstanda. Totam istam curam, totum hoc
negotium tibi relinquo. Quod si ego jam præstita
abs te conditione commemorem tibi, in agris meis
male provenisse segetes, merces naufragio periisse,
nihil avelli a malis debitoribus, non sine gravi dispen-
dio constari posse pecuniam, quam tibi debeam, dic,
obsecro, nonne nugas agere me dices, negans horum
quicquam ad te pertinere? Hoc uno modo posse fa-
cti fieri tibi, si pecunia numeretur. Neque quis-
quam est iudex tam iniquus, quin te tuo uti jure fa-
teatur. Et mihi pulchre satisfactum existimas, si tu
mihi tragoediam adferas, quantum adieris periculi,
quantum sudorem, quantum vigiliarum exhaureris,
dum studes præstare conditionem? Res est (mihi
crede) calumniosior, scrupulosiorque, quam ut legi-
bus tam occupatis conveniat, alienam expendere vo-
luntatem, alienos penicillari conatus: quorum suos
quisque nimio solet aestimare, non suos difficile est
ad amissum perpendere. At facti facilis est aestima-
tio. Proinde ea in legis cognitionem cadit: hinc re-
liqua omnia consuevit metiri. Tamen si non piget
interdum æqui bonique rationem habere. Verum in
his litibus, quæ de veteri illa formula pendent, inter
bonos bene agere oportet: at in contractibus, quæ ne-
que vi, neque dolo coierunt, quid est quod a præ-
scripto recedatur, nisi quis velit omnino a pactis dis-
cedere? Quid vis? Circumspice, & si potes usquam
invenire exemplum, non nego præmium. Sæpe-
numero pugilum in Olympicis, sæpe in certamine
spectator (opinor) sedisti. Cedo, num quando vidi-
sti quenquam tam impudentem, qui palmam sibi hoc
nomine vendicaret, quod strenue certasset? Non ar-
bitror, atque id in re pene ludicra, certe ad volupta-
tem comparata. Et tu in tam serio omniumque
splendidissimo negotio id tibi postulas, quod in sce-
nicis illis pudeat vel impudentissimum tentare? Age
quoties & illud vidisti evenire, ut qui sese fortissime
deditissimeque gessisset in cursu, is a præmio lon-
gissi-

gissime abesset, & ignavissimo faveret eventus? Habeat ille sane, quod causetur, excidisse habenis, confectum equum, fractam rotam, jactet se vel arte, vel viribus tanto praecellentiorum, quanto Therfite praestitit Achilles, nisi metam prior attigerit, profecto postulandi praemii jus nullum habebit, fortunam suam incusare licebit. Caeterum Agonotheta non indignabitur: propterea quod hoc animo in certamen descenderit, ut ejus uteretur conditione, id est, ita demum praemium ferret, si virtuti fortuna favente vicisset. Alioqui si conatui, non tantum effectui praemium deberetur, tot palmis esset opus, quot in Olympicum certamen venissent. Quamquam in hujusmodi ludis, qui solemnitate voluptatisque gratia proponuntur, fit interdum, ut victis quoque praemia statuuntur, non honoris, sed solatii gratia: verum seriis in rebus, atque adeo periculosis, quatenus obsecro lex unquam mercedem statuit, nisi si quis facinus peregrisset: & ita peregrisset, ut omnes numeros implevit? A quo tu quantum abis, mox audies: nam nunc de conatu tantum agimus. Lex igitur civicam promittit coronam ei, qui civem in bello servavit. Quis unquam ad hunc honorem vel aspiravit, quod se telis objecerit, quod non sine multis vulneribus discesserit? Profecto nisi cive servato, nemo civicam petit. Quis unquam his verbis muralem petiit: Acriter contendi, Judices, ut moenia superarem. Omnia feci, sed depulsus sum? Quantumlibet enisus sit, nisi consensu muro, nemo tam inverecundus est, ut muralem coronam sibi debere dicat. Obsidionalem nemo flagitat, nisi depulsa obsidione. Postremo nullus honos petitur, nisi ab eo qui id effecerit, ad quod honor invitatur. Qui navim in tempestate desertam ad litus perduxerit, huic ex lege vendicatio est earum rerum, quae navi vehebantur. Quorsum attinet hic tuam jactare peritiam, sudores, pericula, conatus? Nihil non feceris, quo navem in tutum reduceres, sed victus tempestate deseruisti, audebis quicquam ex his quae sunt in navi, tibi vendicare? Aut si ausis, futurum speras, ut quicquam te vel pilum sinat attingere? Non opinor. Si quis unquam ovationem, supplicationem, triumphum obtinuit, quod ad victoriam omnibus nervis esset enisus, quod gnaviter se gesserit in bello, nisi superior discesserit, nisi praescriptum a lege numerum hostium fuderit, aude & tu tibi praemium promittere, quod tyrannicidium sis aggressus. Quod si nemini hominum memoria contigit, desine tibi nova spe blandiri, desine inaudito exemplo postulare, quod sperare sit improbiissimum, dare postulanti stultissimum. Noli nobis commemorare, quanto capitis periculo murum arcis conscenderis, qua virtute satellitum tyrannicum perruperis, alios depuleris, alios occideris: quorum maximam partem tibi liberum est fingere. Ad obtinendum tyrannicide praemium, duobus duntaxat verbis est opus, tyrannum occidi. Quantumvis conatum exaggeres, alieves, attollas, non nisi tyrannicide debetur praemium. Alioqui quid dices, si eodem illo die, quo tu arcem conscendisti, permulti pariter aggressi, sua quisque virtute freti: quorum nemo tamen tyrannum interfecisset: utrum omnes tyrannicide praemio potentur

ex aequo, nempe quia conati? Age quid si multis strenue rem aggressis, uni cuiquam, qui sit omnium ignavissimus (ut non semper virtuti respondet fortuna) eum contingat interficere, an non praeteritis reliquis hic unus honorem auferet? Quamobrem tandem? Non quia plus adierit periculi, sed quoniam id confecit, cui lex honorem decrevit. Hic tu fortasse rursus incipies deplorare, frustra sumptam operam, negabis aequum esse virtutis egregios conatus merito fraudari praemio, nisi fortunae suffragio adjuventur. Sed quare tandem potest esse iniqua conditio, quam nemo compellitur accipere, nisi cui cordi sit? Quantumlibet iniqua conditio proponitur, eam nimirum facit aequilam, quisquis sponse sponte recipit. In alex ludo (si fas est hoc exemplum conferre) quid iniquius, quam vel summum artificem ab imperitissimo superari, si modo jactus commode cadat? Atque id adeo nemo tanquam iniquum causatur: propterea quod, cui lusus hujus lex non probatur, ei liberum erat non suscipere. Itaque lex quid praestari velit, id palam atque in medio proponit: Quid abs te praestari possit, id tibi relinquit expendendum. Illa nihil mavult, quam ut res quam optime cadat: quod si, posteaquam nihil jam intentatum reliqueris, quo minus effeceris, per fortunam stetit, intelligis (opinor) nihil habere te, quod legi succenseas. Fortunam, si ita lubet, in jus voca, cum lege nihil tibi rei: quare ut nihil promittit, ita nihil debet, nisi praestanti. Neque vero existimemus, Judices, istud a majoribus qui hanc legem tulerunt, sine summa ratione fuisse factum, ut conato praemium non esse statuendum putarint: videlicet illud caverunt, non tantum ne accipites istas & inexplicabiles hujusmodi de conatu lites invitarent, verum etiam quod intelligerent, tyrannicidium conatum non posse, nisi summo civitatis periculo suscipi. Unde futurum prospiciebant, ut si conatui praemium statuissent, temeritate conantium resp. subverteretur potius quam restitueretur. Etenim tyrannis quid aliud est quam grave capitaleque civitatis ulcus? huic si quis medeatur, ei merces digna proposita est, quam ita demum ferat, si remedium praesentaneum attulerit. Verum huic malo neminem oportet admolari manum, nisi certum artificem, qui sua diligentia peritiaque fretus, non sinat hoc licere fortunae, ut dum ipse salutem dare conatur, illa vitam penitus eripiat. Quid? utrum tu igitur in ejusmodi discrimine conatum praemio judicas invitandum esse: an potius poena deterrendum, nisi quod conatus est quispiam, idem praestiterit? Nec illud te sublevar, quod mihi videbare ratiocinando colligere, quum lex in maleficiis poenam irroget simplici sceleris molitioni, par esse, ut multo magis in benefactis conatus habeat rationem: nam oportere legem multo propensiorum videri ad compensandam virtutem quam ad retaliandam culpam. Atque vide, quam hic tota erras via. Principio non animadvertis, hoc tyrannicidii facinus toto genere a reliquis discedere, propterea quod aliorum molitio cum privato molientis periculo modo conjuncta est: hujus cum publico reipub. discrimine copulata, ut temere moliri tyrannicidium nihil aliud sit, quam temeritate privata rem omnium

prodere. Deinde lex nec in quovis crimine, nec qualemunque conatum in quaestionem venire finit, verum in paucis duntaxat, quæ vel propter insignem atrocitatem hoc odii merentur, vel ejusmodi sunt, ut prius exitium adierant, quam conatus dent significationem: quod genus parricidium, veneficium, proditio. Postremo non vides, nihil esse simile, totaque natura rationeque discrepare, poenæ legitimæ propitiam, & honoris largitionem. Nam alterum quidem proprie legum munus, alterum quasi quaedam de jure concessio, legisque candor (ut ita dixerim) quidam est. Hoc ita habere sic demum intelliges, si reputes, quam multa sint quæ lex jubeat, addita poena, ni pareas: quam multa item vetet, nisi obtemperaris, supplicium minitans: contra, vix unum atque alterum esse, ad quæ præmio sollicitet. Quaedam enim ejusmodi sunt, ut durum ac servile videatur ad ea metu mali adigi: quo de genere sunt, uxorem ducere, operam dare liberis. Hic lex nimirum urbanus ac verecundius tecum agit, patris, non magistratus sumit habitum, precio ad id invitatur, quod alioqui gratuito te præstare decebat. Rursus alia, tametsi id genus sunt, ut a quovis non improbo cive præstari velle oporteat, tamen & fortiora videntur, quam ut a multis præstari queant: & periculosiora, quam ut multi velint suscipere: nam inhumanum videtur, cuiquam vitæ suæ contemptum imperare: ad hæc igitur præmio animatur, qualique calcas addit virtuti. Proinde non oportet hanc legum indulgentiam longius trahere, quam ad quæ semet ipsa adstringit. Nec mirandum est, si attentior, si vigilantior, si exactior est in proprio naturalique munere suo, quam in eo in quo pro temporis ratione in alienas partes descendit. Huic ad stipulatur illud, quod novis etiam criminibus exemplum, aut novum nova lege solet institui, aut a simili lege mutuo sumi. Neque tamen idem fieri consuevit, si quis quid novi facinoris cum laude patravit, ut præmium a simili constitutione decernatur: nisi lex extet, quæ nominatim honorem statuat ejus facti, quod roget, vix habebit: quod postulet, haudquaquam. Cur enim legi necesse sit passim civium suorum officium mercede redimere? Quandoquidem ne sit impunita improbitas, id publicitus omnium refert: at probus esse nemo gratis potest. Quid autem est quod non vel gratus patriæ debeat civis? Cui si vel animam impenderis, quid mirandum, si quod acceperas, id restituis? Ut supplicio dignus sis, nisi parenti pietatis officium persolvas, non præmium illico tibi debeat, si persolvas. Itidem, si quid in leges committas, non potes effugere supplicium: at non statim illæ tibi præmium debitoræ sint, si quid cum officio feceris. Nam si cives omnes sese in officio continerent, ne opus quidem esset ullis legibus: quippe quæ non ad bonos mores comparatæ, sed malis & moribus natæ sunt, id quod vere vulgo distant, ac pharmaci vice fungantur. Finge itaque nullas esse leges, quemadmodum de aureo Saturni seculo fabulantur poëtæ, suo quemque sponte fungi officio: an tu hic clamabis perire benefacta, quod nulla lex præmium decernat? Uti lex non minatur nili improbis, ita non pollicetur optimis civibus.

Quorsum enim opus promisso, quum virtus absoluta abunde se ipsa contenta sit? Proinde petere quod illa non sit pollicita, profecto plus quam impudentissimum est: improbe flagitare, quod ea candide civiliterque promiserit, civis est probitatis non satis spectatæ. Tu quid merueris, paulo post excutietur: interim finge sane, præcipuum quandam utilitatem attulisse, cui tamen ex lege præmium non debeatur. Utrum protinus clamitabis infrugiferum fuisse officium, civitatem in jus vocabis, plebem ingratis vociferabere, minitabere judicibus, nisi tibi mercedem ex animi tui sententia decernant? An potius ipsam virtutem abunde magnum sui præmium judicabis? Oblectabis te conscientia recti. Hunc esse maximum fructum officii duces, quod de aliis citra tuum emolumentum benemerendo ad deorum benignitatem videaris accedere? Nimirum hæc tibi futura sunt satis, si modo civis sis optimus. Quod si non contentus istis, aliud adhuc nescio quod præmium desideres, certe maximo proximum est gloria: hoc tu jam propemodum tulisti. Quanto metiris precio, volitare per ora mortalium, celebrari, laudari, digitis notari mille, oculos omnium in te coniectos circumferre? Ista, inquam, vel maxima præmii pars: nam pecunia sane quam exiguum momentum adfert. Tu conatus duntaxat es, permagna portio, vel caput potius ipsum tuo deest facinori. At cum interim his rebus frueris, dum non occiso, tamen velut tyrannicida celebraris, quæso te, quantula pars abest e tuo præmio quod laturus eras, etiam si tyrannum occidisses? Postremo isthuc ipsum præmium, pene dixerim, invidendum mihi videtur, quod jam tibi licuit toties Reip. tyrannicidium imputare, quod in celebri judicio tibi contigit honestissimum præmium flagitare, & in tam frequentis theatro spectante rep. magnificam istam tuam tragœdiam peragere. Mihi videtur, Judices, beneficii tulisse gratiam, quisquis exprobrare beneficium potuit. Tu fortunæ, tu deorum munus imputas civitati, & sunt fortassis qui tibi libertatem acceptam ferant. An hæc tanta præmia contemnitis? Quæ vel vero tyrannicidæ sufficere debuerant, nisi lex maluisset præmio conatum ab effectu isthuc distinguere. Quamquam nullum me hercle præmium magis congruit ei, qui tyrannum conatus sit occidere, nec occiderit, quam ut illi contingat tyrannicidæ præmium sperare, nec ferre tamen. Hæcine erat ille gradus, in quo nos tecum commemorari jubebas? Quamquam hoc nomine tuus conatus minus promeretur præmium, quod aliorum proposita fortuna modo defuit, tibi voluntas, ut ais. Effecisti quod voluisti: id quod erat necesse, nec fecisti, nec voluisti. Sed jamdudum alium gradum (ut video) circumspicias, in quem te recipias: nam in hoc quam citra omnem præmii spem constitas, intelligis. Age sequemur te per omnia, & aliunde alio fugitantem persequemur, nec usquam sinemus consistere. Atqui non tantum aggressus sum, inquis, verumetiam occidi, nempe filium: atque id facinus in duo secas tyrannicidia, & quod filium sustuleris plusquam tyrannum, tum tyrannidis successorem: & quod parenti, necato filio, mortis causam ministraris. De illo mox:

mox: nunc hoc cujusmodi sit inspiciamus. Parentem ais abs te, jugulato filio, eadem occisum opera: negas enim referre, qua via peremeris, modo sustineris: imo splendidius isthuc videri vis, quod tuo quidem ense, verum ipsius dextera sit interemptus. Haec tam honesta, Judices, oratio possit parum attentum fallere, praesertim hoc rem tuis illis suis & phaleris venditante, dum nobis ob oculos ponit validum illum florentemque juvenem, sic patri adamatum, crebris vulneribus confossum: parentem senem miserum, illi circumfusus, eodem exanimatum ense, sanguinem utriusque inter se confusum. Ita quidem dictu splendida, sed quid ad tuam causam attinent? Nemo tam caecus qui non videat, nemo tam effrons qui neget, spectaculum illud multo omnium jucundissimum extitisse civitati, quum senem tyrannum juveni videret incumbentem, exanimem exanimi, & in altero gauderet sese levatum malis praeteritis, in altero futurorum metu. Haec quum per se maxima, quum Reip. sint gratissima, quid attinet verbis exaggerare? Illud unum in hoc judicio vertitur, utrum tibi acceptum ferri oporteat, quod pater sine controversia tyrannus occisus est, an fortunae, superumque dexteritati. Quod enim tuo gladio peremptus est, id vero quam est futile nihilque. Quid si tuo gladio ab eo qui eum utendum abs te rogasset, tyrannus esset necatus, num tu protinus tyrannicidae praemium petitum venires? Lex occisori pollicetur honorem: tu eum jugulasti, de quo certe controversum esse poterat, tyranni nomine censendus esset, nec ne: eum de quo nihil erat dubitationis, reliquisti. Si prudens, prudens excidisti a praemio: sin metu, multo minus etiam causae est postulandi muneris. Verum illud tute vehementer urgebas, uti prudens volensque reliquisse viderere. Sed quod tandem erat istud tuum consilium, quum tibi sic in manu esset, non toto metu liberare Remp. sed ultorem tui facinoris, & verum certumque tyrannum relinquere? intelligebas (ut ais) omne negotium confectum extincto juvene, propterea quod modis omnibus futurum praescires, ut senex illico sibi met eodem gladio necem conscisceret. Videte, Judices, in manifestissimo mendacio qua rima conatur elabi: nisi divinandi scientiam commentus fuisset, non poterat hinc explicare sese. Siquidem haec vel augur, vel haruspex, vel vates diceret, fortasse nonnullos invenires, qui ista praedicanti fidem essent habituri. Nunc quid impudentius? Quid vanius? Quid veri dissimilius, quam asseverare, id certum praescisse te, quod tale sit, ut quisvis alius exitus potius fuerit expectandus? An conjecturis es assequutus, id eventurum quod evenit? At quid aliud effici conjecturis poterat, nisi ut vel sperares, vel suspicarer? Porro in re tam ancipiti, quae dementia erat spem incertam sequi, discrimen certum negligere? Sed audiamus obsecro certas illas conjecturas, quibus hic noster vates praesensit inopinatum omnibus exitum. Jam aetate fessus erat, inquis, jam viribus defectus, nec obtineri jam autumabat posse tyrannidem adempto filio. Tum indulgentius amabat, quam ut filio vellet esse superstes. Nonne sentis haec adeo non esse naturae rerum consentanea,

ut jam omnibus videantur esse confutata, vel priusquam refellantur? Utrum seni mentem ullam fuisse putas, an non putas? Si non putas, fieri potuit, ut illi tutum videretur, quod neutiquam erat tutum; atque ita protinus toto falleris augurio: sin putas sapuisse, cur erat quod usque adeo diffideret? Quasi vero tyrannis viribus duntaxat unius hominis, ac non multo magis ingenio, verutia, calliditate, largitione, crudelitatemque contineatur, quae omnia si magis in senem quam in adolescentem competunt, cur tu in diversum torques augurium? An non illa aetas usu rerum callentior est? An non altius dissimulat? An non caver diligentius? An non prospicit oculatius? Irascitur implacabilis? Tenacius injuriae meminit? Meliusque in longinquum consulit? His solis rebus imperium tyrannicum administratur. In militiae duce quantum est illud momentum, quod corporis vires adferunt? At in tyrannide profecto multo minus. Cur magis illum terneret ademptus filius, quam extinctus satellites quispiam audacior? Quum arx superesset approbe munita, superessent opes, arma, satellitum ingens agmen, tot in civitate factiosi potentesque, qui non solum tyranni partes adjuvabant, verum etiam tyrannos agebant: quos equidem spero nunc nobis non esse metuendos (nolim enim infausta ominari) at ita tamen, ne nimium secrete negligantur. Usque adeo senem cruda viridique (quod omnes norunt) senecta callidum, animum, ambitiosum, non stultum, una filii mors consternavit, ut rebus desperatis protinus e vita sibi migrandum duxerit? Praesertim quum ille patris dominatum nihilo reddiderit tutiorem, sed multo invidiosorem, idque ob libidinem, atque aetatis inolentiam temeritatemque, adeo ut expedierit prope modum illi ad stabilendam tyrannidem, filium e medio tolli. Etenim quo propius ad justis regni speciem accesserit tyrannis, hoc minus est invidiae obnoxia, magisque tuta. Juvenis ille solum hoc augebat, quod maxime tyrannos solet evertere. Vera illa tyrannidis munimenta in callidi senis pectore erant collocata. Sed tenerius adamabat filium, quam ut defuncto posset superesse. De matercula quapiam privata loqueris, an de viro senem, callido, crudeli, denique tyranno? Quid ego, Judices, in eo sermone argumentis coarguendo iuvam operam, quem ipsa natura, quem mos, quem communis omnium sensus repudiat? Quis unquam isthuc audit? Tyrannum usque adeo pio in liberos fuisse animo, ut non dicam commori voluerit, sed coavivere commode quiverit? Credite mihi, privatorum isti sunt affectus, Tyrannus neque quid natura, neque quid pietas, neque omnino quid sit officium novit. Exiit haec omnia, simulatque tyrannum induit. Omnia commodis, omnia metu, omnia necessitate meretur. Solos hos amat (si quos tamen ille amat, qui vel Deos ipsos odit) quos aut metuit, & tollere nondum expedit, aut quorum opera ministerioque ad fulciendum imperium indiget. Quod si ullos ille posset amare, similes certe sui diligeret, impios, violentos, rapaces, scelestos, quando nihil ad conciliandam charitatem efficacius morum similitudine. Atqui ne improbi quidem illi chari sunt: nulli qua-

quatenus adjuvant, adeo ut praeposterum, vel per-
versum potius quendam Stoicum tyrannus exprimat.
Neque enim quisquam tam Stoicus fuit, ut aequè
vacaret omnibus affectibus, atque tyrannus: hoc mo-
do illos discernit, quod philoſophus honeſto metitur
ſua conſilia, hic commodo. An ille ullum pietatis
igniculum in quenquam mortalium ſentire potuit,
qui in patriam vitæ parentem altricemque, qui in
coelites omnium bonorum autores tam ſit impius, ut
illam crudeliſſima opprimat ſervitute, horum ſana
deſpoliet, jura contemnat? Verum ut largiamur tibi
nonnihil, ſinamusque te privatos affectus in tyranni-
cum peccus, hoc eſt, ignem in flumen tranſferre,
an tandem perſuadebis illud, uſque adeo indulgenter
illum adamafſe filium, uſque adeo in eum omnes vitæ
ſuæ ſpes, voluptates, opesque ſemel contruliſſe,
ut illo ſublato, ne minimam quidem vitæ cauſam
ſibi reliquam eſſe pateret? Repete, non dicam ex
hac civitate, verum ex univerſo mortalium genere:
non ex hoc ſeculo, ſed ab orbe condito, & ab ipſo
(ſi vis) Promethei ſimulacro. Quotus quiſque fuit
pater, quota quæque matercula, quæ ob liberorum
necem ſibi fatum acceſſerit? Naturalis hic dolor,
& quem nemo fere non modeſte ferat. Privatis pa-
rentibus vel indulgentiſſimis, muliercularum inten-
perantiſſimis affectibus mediocriſ luctus ſufficit, ty-
ranni in filium charitati non niſi ſolam mortem ſatis-
facturam eſſe tu Lynceus prævidebas? Age, hoc
quoque tibi donamus, vicerit homo tyrannus priva-
torum in liberos pietatem, vicerit indulgentia ma-
terculas omneis: qui tibi compertum eſſe potuit,
utro ſe dolor paternus inclinaret? In rabiem, an in
deſperationem? Quo diligebat impotentius, hoc erat
probabilius, ut ſenex natura ſerus, civibus intenſius,
vel maxime vellet eſſe ſuperſtes, vel ob id denique,
quo veterem illam iram, nunc filii nece accerrime
exaſperatam irritatamque, Reip. ſuppliciiſ ſaturaret.
Quod ſi alias vitæ pertaeſum fuiſſet, hæc nimirum
una cauſa poterat illum in vita retinere. Quid au-
tem ſenili animo vindictæ cupidius? An neſcis quam
impotentes ætas illa concipiat impetus, quo rapiatur
aſtu, quo flagrare ſoleat incendio, ſi quando atroci
intignique contumelia laceſſatur? Quæ vero potuit
eſſe atrocior, quam filii caedes ſic amati, ut tu qui-
dem ais? Hæc nimirum quicquid in illo fuerit un-
quam crudeitatis, quicquid ſævitæ, quicquid im-
manitatis: ſi qua ſanguinis ſitis, ſi qua ſuppliciorum
fames, denique ſi quid tyrannicum, id omne ſemel
de integro poterat excitare, quaſique renovare. Mi-
tiora etiam animalia datæ orbitatis injuria, in rabiem
ſolet agere: & tu in tyranno (quo nullum animal
immitius) nihil tale metuendum eſſe certiſſimus au-
gur exiſtimavi, quod in Tigribus videmus evenire?
Quod ſi tibi uni compertum erat, tyranno ſic in de-
liciis eſſe filium, quid igitur aliud tua fiebat opera,
niſi ut ſæviſſima illa Tigris, rapto catulo, in rabiem
verſa, in miſeram hanc civitatem dilaniandam diſ-
cerpendamque intiliret? Id ſi non evenit, magna
Diis gratia, tibi magnum debetur malum: qui quan-
tum ad te pertinet, tam diram beluam in noſtra ca-
pita fortunæque immiſeris. Elige nunc utrum ma-
lis, an verum fateri, nihil fuiſſe tyranno cum no-

ſtris affectibus commune, an conſingere ſic adamaf-
ſe, ut matercularum quoque vicerit delicias. Certe
neutro modo tua contabit divinitio: quæ niſi con-
ſtiterit, non eſt quod ad ejus rei laudem aſpires,
quæ fortunæ commoditate te imprudente evenierit.
Poſtremo donemus & hoc tibi, ut præſciveris, &
certum præſciveris, Deo videlicet quopiam te cer-
torem faciente (nam alio qui fieri nequaquam potuit)
perinde eſt ac ſi non præſcieris, quum præſcientiæ
tuæ fidem legi facere non poſſis. Propter quibus
prædixeris id eventurum quod evenit: doce quis
deorum quando iſthuc tibi prænunciarit, nihil habes
quod dicas. Verum poſteaquam rem feliciter eve-
niſſe videres, tum demum poſt factum vates eſſe
coepiſti, quemadmodum vulgo tum fieri, tum dici
conſuevit, poſt eventum ſtultos etiam ſapere: & quo
fortunæ beneficium verbis in te tranſmoveres, tra-
goediam iſtam nobis comminſci coepiſti, cauſas re-
periſti, quibus præſciſſe videare. Sed Diſ boni,
quam non bonum poëtam te præſtituſti, qui tam
inconſiſtentia, tam cum natura pugnantia ſinxe-
riſ, ſæviſſimum tyrannum ob pietatem erga filium ultro
vitam fugiſſe: ob unius capitis necem tutum tibi
non putaſſe in vita commorari, quum omnia ſuper-
eſſent quibus tyrannis & paratur & obtinetur, ſubla-
to eo in quo omne tyrannidis præſidium collocarat,
repente rebus ſuis diſſiſum ad inferos abiſſe. Age,
mitto nunc argumenta, hæc omnia vera, non ſicta
credemus eſſe, tametiſ ne fucum quidem ullum ha-
bent veri, ſi mihi ex omni hominum memoria vel
unum tyrannum poteſ nominare, qui liberos ſuos ſic
adamavit, ut non ſpadones ac pallaces longe præter-
lerit: qui ſic illis indulſerit, ut non ſuſpectos ha-
beret obſervaretque: qui ſic illis ſit ſiſus, ut non in
barbaris quibuſdam latronibus, ac ſervis ſtigmaticis
plus quam in illis fiduciæ poſuerit. Ego tibi per-
multos referre poſſim, qui filios ſic oderint, ut vi-
vos eſſe pati non poſſent; adeo metuerint, ut ne ci-
bum quidem una capere vellet: adeo diſſiderent, ut
tum demum ſe tutos eſſe putarent, ſi quis illos è
medio ſubmoviſſet. Nullus inutilior tyranni ſatelles
quam filius. Ex extrema barbarie conductitios ma-
vult ille ſicarios, fugitivos, homicidas, ſacrilegos:
his vitam ſuam mavult committere, qui ſua patria
frui non poſſint, & alienam evertere gaudeant, qui
barbaricis feriniſque viribus antecellant, & gigantes
illos impios referant: qui propter animi cupiditatem
non difficile ad quidvis periculi ſuſcipiendum perdu-
cuntur, & propter ingeniſ feritatem a nullo facinore
abhorrent. Hi ſunt idonei tyrannorum miniſtri, hi
fiducia, munimentum, præſidiumque tyrannidis
multo tutiſſimum: hos ſi quis ademerit, cauſam
videatur dediſſe, cur rebus tyrannus diſſidat. Nam
ſilius qua tandem ratione dominatum ſuſtinebat:
Ætate? At utilior ætas grandior: Robore? Unus
erat: Prudentia? Magis ſapit ſenectæ: Cuſtodiiſ quas
obtenebat? At ſi adverſus patrem obtinebat, mors il-
lius ſeni etiam optanda. Si patris nomine, quid niſi
unus ſatelles ademptus erat? Nam cuſtodiz quo de-
ficerent, niſi ad eum cui alebantur? Tutior igitur
erat futurus tyrannus amoto filio. Res enim tyran-
no ſuſpecta, filius violentus & inſolens, propterea
quod

quod reliqui illi Barbari solo lucro contenti sunt : Filius illud praemium spectat ; tyrannidis successione. Nec ullus pietati locus , ubi mentem possidet dira regnandi libido. Ibi contemptis naturæ legibus , & filium horret pater , & patris interitum optat filius. Sed dicturis jamdudum nescio quid : mane , praesenti , nihil inexpugnatum omittam , urges. Nisi praeter modum adamavit filium , nisi diffusus est , cur tibi mortem conscivit ? Ithuc vero merito demirandum , quippe quod praeter omnium , ac tuam etiam spem evenit. Verum ego nihil ad me pertinere puto , ut tibi rationem reddam , quid illi Dii in mentem immiserint , ut tibi vim adieret : hoc tantum evincere sat est , te nullis conjecturis hunc exitum certo praescire potuisse , quantumlibet amarit filium : timetis causa non admodum obscura. Jam deorum si qui fuerunt huic infensi Reip. iras diuturna nostra calamitas satiaverat. Jam propitios nostra vota , nostra sacra commoverant : aderat illud fatale tempus , quum impius ille senex Diis atque hominibus dignas admissorum poenas daturus erat. Jam aderant utriusque Erynnes , aderant Furiae , facibus & hydris omnibus armatae : hæc illi mentem ademerunt , hæc vanam formidinem incusserunt , hæc attonitum ad spontaneam sui caedem impulerunt. Nihil minus arbitrabatur quam fugisse , qui filium peremerat , quam una caede contentum fore , qua quidem una in re jure potes gloriari , quod tyrannum vehementer fecisset. Virum esse putabat , qui hoc facinus peregrisset. Credebat esse talem , quales audierat esse solere tyrannus , qui magno suæ vitæ contemptu , tyranni caput impeterent : qui non adorirentur facinus , nisi ratione probe perspecta , qua possent perficere. Hanc suspicionem Pan ille , aut si quis alius est Deus , novis terribulis exagitabat. Arbitrabatur instare sibi carnificem , sensit adesse necessitatem illam fatalem , quam nemini nocentium vitare licuit. Itaque quod hujus urbis pietati , quod deorum bonitati debetur , cur tu id phalaridis dictis in te transferre conaris ? Ubi delictum erat subeundum , ibi fugitabas : nunc ubi res praeter spem pulchre cecidit , tutumque putas , fortunæ laudem in te derivas. Sed finge diversum exitum fuisse consequutum , pone tyrannum ira percitum , passim cives ad exquisita supplicia rapere , proscribere , jugulare , in exilium agere , possessionibus exuere. Quid hic dices ? Non sines , opinor , eorum malorum causam in te tanquam in autorem referri , & fortunæ argumento culpam deprecaberis. Negabis tibi imputandum esse , si quid fortuito praeter propositum evenierit. At nunc nonne injurium est , quod boni , fortunæ commoditate , praeter spem evenit , id totum in te velut autorem velle traducere ? Etenim te nihil expectasse minus , quam id quod evenit , vel ipsa res clamat. Si hoc animo conscendisses arcem , ut filium , non patrem occideres , credi poterat te talem quandam spem animo concepisse : nunc casu nescio an metu potius in juvenem incidisti , & tum denique divina ista mens & futurorum praesaga , sed quæ non nisi post eventum sua prodat oracula , te corripuit. Quum esset fugiendum , ibi demum , Judices , in re tam tumultuosa , secum velut ociosus consultare coepit , utrum senem sua dextra dignum

Tom. II.

existimaret , ibi demum praevidere coepit , fore ut pater ipse tibi manus adferret. Et quo commentum tam impudens , Judices , efficiat paulo probabilius , quæ nec vidit , nec videre potuit , ea perinde descripsit , nimirum (ut jactat) poeta , quasi spectator attulerit , quid in mentem venerit tyranno , quid dixerit , quid fecerit , quomodo ferrum strinxerit. Ejusdem profecto impudentiæ fingere praescisse se , quod esset eventu consequuturum , & quod non videris , id ita narrare , quasi videris. Quanto melius tuo commentum , id est , fabulae sua fides constitisset , si ita finxisset : te quum perempto juvene , stricto gladio ad senem ire destinasset , repente a tergo adfuisse Palladem illam Homericam , & jam euntem capillis revocasse te : vetuisse ne tam luculentum facinus senili caede obscurares , se te citra tuam operam curaturam , ut ille suapte manu , sed tuo gladio peremptus , gloriae tuae nihil tenebrarum offunderet , sed multum etiam adderet lucis : dehinc additum te per rimam contemplatum , vel (quod est te dignius) repente Deam seplisse te nebula , ut tyrannicæ necis tutus & otiosus spectator assisteres , nec prius illinc discessisses , quam negotium omne confectum vidisses. Haec si confinxisset , paulo minus malum poetam te praestitisses ? Sed ocium , opinor , non suppetebat ad omnes fabulae partis commodè tractandas , videlicet lucri cupiditate te protinus ad praemium postulandum rapiente. Nunc vel ipsa te prodit inconstantia , figmenti que coarguit. In arcem ascendisti , quo tyrannum occideres , neque tum praevidebas , quod sole ipso clarius videri vis. In medio negotio subito , ne sciam quis Deus , oculos tibi restituit , ut videres futurum id quod accidit. Porro si veris fidem facere voluisset , narrare debueras , quemadmodum nocturnus explorator furtim arcem conscenderis , in aedes clanculum irrepseris , forte fortuna obvio nemine , non dicam ut tolleres aliquid , sed ut experireris , si quod tuto facinus posses designare : haec molienti commodum favisse fortunam : itaque quum adolescentem solum , atque incultoditum ostendisses (ut est ea nimirum aetas securior , periculique minus cogitans : praeterea diuturna tyrannis jam magnam metus partem exuerat) tum haud scio (ut mores illius erant) multo vino sepultum , atque immodica libidine defectum , fortiter jugulasse scilicet , & somnum illi cum morte , id est , germanum (ut ait Homerus) cum germano conjunxisse : deinde ubi jam cardines procul stridere coepissent , exaudito videlicet morientis gemitu , ibi te metu exanimatum ita fugisse , ut non vacaret gladium è vulnere tollere , quem nec parricidae , nec sicarii solent relinquere , ne deprehendantur. Interea domi latitasse te , jamdudum de fuga cogitantem , & longinquas aliquas , semotasque mundi latebras animo circumspicentem , in quibus abditus posses irritati patris saevitiam fallere. Jamque te ad spontaneum exilium accincto , repente in vulgus exisse famam , liberam esse civitatem , tyrannum una cum filio jugulatum , reliquos metu fugisse , autorem ignorari facinoris. Ibi repente ad novam tuæ fabulae catastrophem immutasse te animum , & qui prius de salute fueras sollicitus , protinus ad praemii spem arrectum fuisse , lucrique aviditate , priusquam

D d d d d

ti.

tibi satis esset excogitata ratio, qua totam hujus inopinati eventus laudem in te traduceres, profluisse in medium: id quod vidimus, clamitasse tuum illum esse enssem, tuum facinus, non unum praemium tuae virtuti fore satis. Haec nemo non credidisset, sunt enim rerum naturae consentanea, usu comprobata, omnium opinione recepta. At tu dum sedulo quidem, sed tamen parum ex arte, tuam nobis praescientiam niteris persuadere, quam multa comminisceris, non dicam tota facie a vero distantia, verumetiam cum sensu communi, cum more, cum natura penitus pugnantia? Primum tyrannum tam matris filium adamasse, ut sine eo vivere noluerit: sic ob unius mortem metu fuisse consternatum, ut in vita manere non sit ausus: sic illi toto pectore fissum, ut ipse nullas circum se custodias haberet: adeo fracti animi fuisse, ut tam chari pignoris trulentae caede non potuerit ad ultionem inflammari, tam invalidum, ut tua dextra fuerit indignus, tam inermem, ut ni tu illi gladium reliquisses tuum, defuturum fuisset, quo se jugularet. Non vides quam non comperat tam insignis in tyrannum pietas, tam secunda in eam aetatem fiducia, tantus metus in hominem, excepto filio, reliquis omnibus praefidiis munitum, tanta consternatio in hominem tot periculis exercitissimum, tanta imbecillitas in iratum? Quid igitur erat, cur tu senem illum tantopere contempseris, ut indignum habueris, qui tua ista magnifica dextera jugularetur? Tunc indignum iudicabas quem occideres, quum cum Resp. non putarit indignum quem formidaret, quem maximo suo cum dolore ferret. Non talem illum, Iudices, non talem sensimus, ut cuiquam contemnendus videri deberit. Neque tu eum unquam contempnisti, nisi forte contemnere est, misere formidare. Sciebas arcem armis refertam, sciebas superesse satellites, quorum vel unus (si seni vires deerant) sufficiebat jugulando tibi. Non ignorabas (id quod nemo nostrum nescit) quantum virium illi partim exercitatio, partim ingenii feritas etiam in illa senectate reliquerat. Tum non te fugiebat, frigidum illud senium hic interdum acri dolore inflammari, ut juvenibus etiam validissimis saepenumero fuerit intolerandum, si quando solitum illud robur quod aetatis gelu velut obtorpuerat, magno aliquo animi motu recanduit. Quis autem tam invalidus est, ut non illi pudor, ira, dolor ingens vires suppeditet? Hoc erat videlicet cur tu filium quam patrem malueris occidere, quod illum inopinantem, inermem, dormientem fortuna objecit. Cum hoc pugnandum erat, armato, vallato, irato denique. Hoc erat cur gladium relinqueres, ratus ne tantisper quidem morari tutum, dum reciperes, metuens videlicet ne tantillum sarcinae te redderet in fuga tardiores. Reliquisti invitum, quo tyranno prodi posses: sed prodi maluisse quam deprehendi. Neque ego nunc formidinem tuam accuso, imo miror magis quod pedibus consistere, quod fugere potueris, quum audires moveri tyrannicam familiam, stidere arma: intelligeres tibi non cum puero, sed cum vigilantibus viris, accinctis, armatis, sobriis, irritatis, denique cum rabioso patre dimicandum esse: non quod illum usque

adeo filii mors commoveret, sed quod arbitraretur, & haud scio an vere se petitum fuisse, dexteram tuam errasse tantum in filio. I nunc & spera, non dicam hos Iudices, viros omnium perspicientissimos, sed vel e media plebe quenquam esse tam mulcolis naribus, cui non suboleat, imo qui non plane odoretur, praesentiatque totam hanc fabulam abs te confictam. Et quod poetarum solent, quum haerent in explicando tragœdiarum argumento, hanc veluti Deam divinationem arte quadam induxisti, quo praesentionem tuam iudicibus probares, sine qua videbas praemium obtineri non posse. Sed occasionem, inquit, ministravi paternae mortis, qui gladium quo se feriret reliquerim: atque id solum non modo satis esse putat ad petendum praemium, verum etiam meritum esse, ut ipse ensis inter arma deorum consecratur, Dominus pro Deo praesenti colatur. O hominem suavem, si has spes vere concepit: impudentem, si, quum non speret, postulat. Ita ne tyranno gladius erat defuturus, nisi tuum illum reliquisses? Tu in arcem arma, hoc est, in sylvam ligna portanda putasti? Nisi forte tuum illud ferrum magicis precaminibus erat imbutum, ut ulterio ad mortis adegerit necessitatem: an vero nihil referre putas, quam praebes occasionem, quomodo, quo animo? Primum, gladium reliquisti, quo nihil minus deest Tyranno: nunquam ferrum abest, non in cubili, non in triclinio, non in sacris: reliquisti metu trepidum. Tua quidem in re illud interim demiror, quae fronte cum gladium tuum ausis appellare, quem habueris pro derelicto. Metu, inquam, exanimatus reliquisti, quem postea receptum optabas: reliquisti rem ancipitem. Quid si tyrannus illum eundem enssem in civium jugulos distinxisset? Quid si eodem lectos aliquot ex hujus urbis juventute adolescentes filio suo inferias mactasset? Si tyrannum occidisti, quia tuo occisus est gladio, & horum omnium indigna caedes ad te pertinebit: quippe cuius ense peracta est. Id si non evenit, nihil ad te pertinet, nam anceps occasio quam in partem cadat, id Diis in manu est: si bene verterit, nihil gratiae debetur ei qui dedit imprudens: sin male, temeritas imputatur. Neque enim culpa vacat, qui periculosam ministrat occasionem: quae si feliciter, mirentur omnes: sin infeliciter, merito accidisse dicant. At quanto probabilius erat, futurum ut tyrannus tuo ense alios in usus abuteretur. Scio me, Iudices, haec pluribus resellere verbis, quam necesse videatur, quippe tam frivola: verum id propositum est, nullum illius argumentum non excussum, non exagitatam, non revictum praetermittere. Quare quaeso ne pigeat ita ut antehac fecistis, patienter atque attente cognoscere, dum hunc ab gradu firmissimo dejicio; hic sibi vehementer fidebat, hunc acriter urgebat locum. Negabat vitari posse, quin praemium deberetur, quod patri necis causam ministrasset, si non relicto gladio (nam hoc opinor argumentum jam habet pro derelicto) certe necato filio. Nam ita in legibus disferunt ajebat, nihil interesse utrum manu sua quis occidat, an mortis causam praebet. Addebat, ac quum esse, ut cum in maleficiis causam datam imputarent leges ad supplicium, multo magis idem ob-

ser-

servarent in beneficiis ad praeium. Haec aiebat meminisse se in legibus esse disputata, illud addens Thraconicum, nisi sibi diuturna servitus legum memoriam oblitterasset. Non tu legum oblitus propter diuturnam desuetudinem, sed nunquam quid tibi velint leges inquisisse videris. Bis enim hic erras, qui neque causae datae rationem, neque dantis animum discernas, id quod legibus traditum est, nec animadvertis longe diversam esse rationem maleficii & beneficii imputandi. Quid ais, nove juris interpres? Itane satis esse iudicas vel ad poenam, vel ad praeium, qualemcunque quomodocunque causam dedisse? Nihil igitur refert, Hector an Ajacem occiderit manu, an gladium illum dederit, quo se postea confodit? Atqui hanc laudem nunquam ille tibi vendicasset: tametsi probabile videri poterat, in eum usum hosti ab hoste datum fuisse ferrum. Quin ergo fabros aerarios omnes vel ad poenam vocamus, vel ad praeium, quoties armis in eorum officina perfectis, aut jugulantur cives, aut servantur? Postremo cur hoc quod tu petis praeium, non ensis istius tui opifex petit potius? Tyrannus gladium erat habiturus, te non porrigente: tu porrigere non poterat, nisi huius industria tibi ministrasset. Age si telo inter venandum temere misso, forte tyrannum vicinum interfecisses, clamares tibi tyrannicidae deberi praeium, an potius nihil tibi deberetur laudis, quod imprudens & inscius jaculum torisisses? Imo in jus potius vocandus esses, qui missi teli temeritate civem (quod in te fuit) occideris: nam quod in tyrannum incidit, id nihil ad te. Quid si caupo vinum lene ac suave, quale Polyphemo dedit Ulysses, tyranno vendidisses, atque ille ejus dulcedine captus, avidius sese ingurgitasset, eaque re concepta febri decessisset, auderes ne caupo, vini titulo tyrannicidae praeium flagitare? At quis non te cum tua flagitatione, ut temulentum, vinoque madidum exploderet? Caeterum quanto frigidior titulo nunc idem postulas? Utcunque conjecturis praecipere poterat: ut aetas vinosa tam illicibili vino avidius, intemperantiusque fruere, ut crapulam consequeretur morbus, praesertim in sene: morbum mors, vulgo haec eveniunt. Tu eam tyranno mortis causam dedisti, cujus nullum extat in hominum memoria exemplum. Quis enim antehac ob filii necem sibi manus intulit? Accedam propius. Finge te tyranni coquum esse: probe callere palatum domini, medicos interdicere cibum, quo tamen illi oppido quam lubens vescatur: interminari morbum capitale, ni temperet: id te non fugere, eum cibum tu arte tua, cupediisque & condimentis magis ac magis illecebrosum reddis, consequitur edentem morbus, quem praedixerant medici: emoritur tyrannus, liberatur civitas. Hicne coquus est culina in forum profliciens, & adhuc jure madens, fuligine niger, tyrannicidae praeium postulas? Mortarium, tonsillum, & olas ostentabis, arma scilicet quibus tyrannidem expugnaris? Non eris (opinor) tam impudens in ea causa, qua tamen ista tua multo est absurdior. Nam illi voluntas occidendi non defuit, probabilem praebuit causam. Tu nec in hoc jugulasti filium, quo pater ultro vitam relinqueret, & causam dedisti, ad

quidvis potius quam ad istud idoneam. Accipe exemplum tuo similis, quam ovum sit ovo (quod ajunt) simile. Quid si tyranni amicam, quam ille misere ac perditae deperisset, occidisses: eaque cognita re tyrannus sibi vitam abrumperet, auderes ad praeium aspirare? Auderes dicere, te certum praestitisse, fore ut tyrannus sponte fugeret & vita? Certe quanquam plures amicas extindas sequuti sunt, quam filios, nemo tamen tibi crederet, nemo tibi praeium decerneret, tuum factum periculosum & anceps dicerent: omnes fortunae gratias haberent, cujus commoditate res ea feliciter cessisset. Tibi abunde magnum praeium existimarent, si commissi venia donatus discederes. Primum igitur diversam imputandi maleficii, & adscribendi beneficii rationem conveniet distinguere, deinde causae aequalitatem, postremo animum: atque ita demum liquabit, quid tibi lex debeat. Nam quod aiebas legem prolixiorum esse oportere ad reddendum praeium, quam ad infligendam poenam, id in privilegiis, quae in exemplum non vocantur, fortasse locum habet: In jure communi longe secus est. Siquidem (uti superius demonstravimus) nulli nocenti lex non minatur poenam: paucis beneficiis praeium ostendit. Tum in maleficiis etiam conatum simplicem supplicio prosequitur: in beneficiis semper exitum requirit. Nec mirum, nec iniquum, si lex est diligentior in eo negotio, ad quod unum est nata atque instituta, quam in eo, in quo temporis ratione tanquam alienas sibi sumit partes. Ergo in utroque communiter spectat, ut causa sit idonea: deinde ut animus adsit, non tantum casus. Hoc rursum interest, quod in beneficiis nec causa idonea, nec animus idoneus satisfacit legi, nisi his accesserit eventus item idoneus. In malefactis, si quid nocendi animo tentes, non expenditur nec eventus, nec causa: sed ex animo factum tuum lex metitur. Sic enim judicat, tibi nihil ad scelus defuisse praeter fortunam: qua te sublevare, quod tandem jus sit? In eventu simul & causam datam, & animum expendit. Si animum vitiosum comperit, nihil moratur causam, quam sit idonea, putat animum & eventum ad poenam commerendam sufficere. Sin animo simplici data est causa mali idonea, & non consequitur eventus: lex quasi connivet ad id, & non putat ad suam cognitionem magnopere pertinere. Sin eventus est consequutus, etiam si de animi vitio doceri non potest, tamen temeritatis & negligentiae nomine poenam irrogat: partim propter suspectam dantis voluntatem, partim ut haec latebra peccantibus eripiat, imprudens feci, discantque homines vel suo periculo cavere, quod alieno faciant periculo. Ergo qui prudens & sciens certam atque evidentem noxae causam dederit: eum perinde lex censet, quasi facinus manu peregerit. Veluti si quis hostem opibus copiisque juverit, perinde est ac si ipse arma contra ferat. Siquidem id suppeditavit, sine quo bellum geri non poterat. Aut si quis inimicum suum per dolum navigio solutuli imponendum curet, ut naufragio intereat, aut in conclave pensili testudine inducat, ut ruina opprimatur: aut juxta lectulum aegroti, loco pharmaci venenum ponat, fu-

turum sperans ut eo hausto pereat, tamen non bibit ægrôtus, tamen veneficii postulari potest qui posuit, propter viciosam animi voluntatem. Nam vehementer erat probabile id eventurum, quod ille moliebatur. Huic si detrahas nocendi voluntatem, nihil illi cum lege rei futurum est. Si detracta nocendi voluntate, apponas eventum: non effugiet temeritatis trimen, nisi illum inculcata ignorantia absolverit. Porro si in loco non ad id destinato, puta in via publica, aut in fundo alieno, arcu temet exerceas: lex tecum non agit, nisi si quem occideris, aut vulneris, aut si cui damnum dederis. Cacterum quod facis, tuo facis periculo. Quod si quid horum consequutum est, cum lege tibi res est. Neque tibi tua patrocinabitur imprudentia: quippe quæ culpa temeritatis non vacet. Siquidem in te fuerat præcavere, quod probabiliter poterat prætimere. Vides quanto discrimine dissita sint, inter quæ tu nihil interesse dicebas. Primum non statim imputatur ad præmium, quod ad poenam, idque non a malignitate legum latoris, sed partim ex ipsa rei natura proficiscitur, partim a legum officio. Deinde discernitur animus, causa data dijudicatur: spectatur eventus. Age nunc si libet, tuam causam, qua tuum fatinus aestimari vis, expendamus. Finge te certam, inevitabilem mortis causam tyranno dedisse, sed imprudentem, nulla tibi sit præmii petitio. Quis enim insciens bene mereri dicitur? Fortibus viris præmia dantur, non fortunatis tantum. Nam evicimus jamdudum, opinor, ne posthac affirmes te in hoc jugulasse filium, ut pater sibi necem conscisceret: quod eventurum ne vates quidem quam præscire poterat, tu nec suspicari. Immo potius æquam rem plenam discriminis, fortunæ arbitrio commisisti; quia bene successit, hoc nomine lex te non postulat: at idem si male evenisset, temeritatis poenas eras debiturus. Neque enim tibi succurreret inculcata ignorantia. Quid enim æque formidandum erat, quam ne tyrannus, simulatque occiso filio se peti inidiis perensisset, omnia tyrannidis mala in nos conduplicaret? Jam ut de animo res tibi constet, causam dedisti non solum non idoneam, verumetiam periculosissimam Reip. Vin' hoc tibi argumento evidentissimo demonstrari? Finge te quempiam à civibus vitio occidisse: tum extincti patrem id facere, quod modo fecit tyrannus. Utrum tu duplici caedis crimine teneris, an simplici? Simplici opinor. At uxor & mariti mortem imputabit, qui necato filio, seni causam mortis dederis; atque his ferme tuis argumentis uterur. Indulgentissime filium adamabat, in illum omnem familiaræ curam reclinaverat, illo se oblectabat atque hæc de privato sene cum fide dicet, quæ tu de tyranno nimis dure (ne dicam ridicule) dicebas. Addet ea te scisse, prævidisse futurum, ut ille vitam fugeret orbatus filio, in quo uno omnia vitæ oblectamenta collocarat. Non tibi defuisse jugulandi senis voluntatem, sed hoc tantum egisse, ut miserabilis sua dextra perimeretur, ut odium tuum plenius miseri patris malis exsaturares. Ideo juvenem necasse, in hunc usum gladium in vulnere reliquisse. Vides quanto sint hæc probabiliora in hoc, quam in tuo

negotio: & tamen negabis paternam necem ad te pertinere, atque animi suspensionem causæ qualitate purgabis. Negabis causam idoneam fuisse, cur ille sibi manus adferret. Te nec præcicare, nec timere potuisse id, quod sit consequutum: quod rorum extet exemplum patris, ob filii necem sponte fugientis è vita. Alioqui futurum fuisse, ut & mater sibi fatum accerferet: quippe quam impotentius amare sit consentaneum, ac minus adversum dolorem animi viribus valere. Hæc non dubitares tibi profutura, ad alterum crimen depellendum, & prodesse dubio procul. Atqui quod in maleficiis valet, ne quid imputetur, id multo magis in hac causa valet, ne quid acceptum feratur. Ibi te liberaret à voluntatis suspicione, quod causas parum idoneas dederis, hic ex causis multo minus idoneis propter personam tyranni, videri vis non modo quod evenit, fuisse suspicatus, verumetiam certum præcisse. Ibi temeritatis postulari non poteras, propterea quod tamen vitio abs te data est causa, tamen idonea non sit ad id quod evenit. Immo ipsi tota res imputabitur, & legibus poenas dabit, sepultura prohibitus, quod civitati citra causam idoneam civem unum ademerit. Tibi non nisi unius filii mors imputabitur, etiam si mater quoque & filia & sorores, & tota tribus hujus necem fuerit imitata. Hic poterat, nisi feliciter evenisset: quippe ubi summum Reipublicæ periculum & vertoretur, & prætimere probabiliter posset. Venio nunc ad quartum illud præsidium, Judices, quod iste tutissimum, ac pene inexpugnabile judicabat: unde ego illum ita deturbabo, ut non solum sit non habiturus, quo tyrannicidii & hujus laudis arcem obtineat: verum vix etiam latebram inventurus, ubi temeritatis ac maleficii poenam effugiat, quo nimirum intelligat, quam non inimice, non curiose (ut ajebat) secum agam: ut quum possim in crimen ac poenam vocare, sat habeam ab honore non promerito secludere. Ait si tibi deberi præmium, vel hoc uno nomine, quod juvenem occiderit, jam plusquam tyrannum, tum tyrannidis paratum hæredem, etiam si hunc eventum Dii non dedissent, ut senex ipse vitam abrumperet. O deploratam impudentiam! Tu tibi præmium peteres, si tyrannum suæ furia non essent ultæ? Dii quidvis potius dederint, quam isthuc quod tu fingis. Sed tamen fingamus interim oratione, quandoquidem id tuto licet: tamen ad solam mentionem inhorrescit animus. Tunc, inquam, occiso filio, relicto sene vivo, tyrannicidæ præmium peteres? An potius nec ipse superesses, qui possis petere: nec esset Resp. quæ dare posset? Nam tu aut exquisitis suppliciis exanimareris, aut in extremis Orcadis exul delitesceres: nos pro tyranno jam immanissimum carnificem pateremur: & tuum caput, ubicunque terrarum laticares, diris imprecationibus devoveremus, qui nos tua incogitantia, vel præcipiti magis lucricupiditate in tantam malorum tempestatem conjecisses. Sed re filius erat tyrannus (inquis) patri præter inane nomen nihil erat reliquum. Quid ego audio? Duos igitur hæc civitas tyrannos alebat? Nam de patre nemo unquam dubitavit, quin tyranni vocabulum mereretur. Quando autem antehac unquam fan-

de auditum est, duos una in civitate sedisse tyrannos? Id quod magis etiam natura repudiat, quam eodem in corpore gemina capita. In iisdem alveatibus duo se reges pariter non ferunt. In armentis taurus tauro cedere cogitur. In iisdem lustris non convenit duobus inter se leonibus: & tyrannus (quo nullum animal efferacius) parem in eadem urbe patitur? Non vides necessario fieri, ut è duobus, aut alter alterum oppugnet, aut alter alteri cedat? Utrum tu fuisse mavis in patre, an in filio? Si juvenis adversus senem obtinebat tyrannidem, quid a Repub. praemium postulas? Tyranni partes adjuvisti, non Reipub. Sin patri cessit: quid tandem illum vocare potes, nisi tyranni vel praefectum, aut satellitem? Quandoquidem seniori tyrannicam appellationem ne tu quidem audes detrachere. Verum ut quoquo modo tyrannidem omnem in adolescentem oratione derivares, quam multa tu quidem non ex re, sed pro causae tuae commoditate comminisceris? Caeterum quam in his confingendis decori, quod in personis situm est, nullam habuisti rationem? Sic enim (ut memini) inducebas in fabulam senem jam aetate mittem, & qui omnem tyrannidis acerbitem ob senectam exuisset: non secus atque mala, quae natura acerba, tempore mitescent, & in alium abeunt succum. Porro juvenem ferocem, illo incolumi gerentem tyrannidem, jamque patri vivo succedentem. Privatus pater familias non fert filium se vivo successorem: & tu vis isthuc credi in tyranno? Ille non finit ullum è liberis rem domesticam ex animi sui libidine moderari: & tyrannus sese veluti abdicans imperio, negotium omne in adolescentem rejecerat? Non dubito, quin & ipse videris, quam dura sint ista, & quam a communi sensu abhorrentia. Verum quid faceres, nisi tales personas induxisses, exitum invenire tragoedia tua non poterat? Quaesio te, an unquam auditum est Tyrannum aetate mitescere? Quando tu defines ea quae sunt privatorum, quae bonorum principum, tyrannis tribuere? Ut eodem igni cera mollescit, limus durefcit: ita aetate plerique redduntur mitiores ac temperantiores, tyrannus magis exasperatur. Ut tempus nonnullis pomis amavitudinem adimit, ut vinis nonnullis acorem conciliat: itidem tyrannis non adimit saevitiam aetas, sed exaggerat. Vis ipsissimam tyrannici ingenii tibi demonstrem imaginem? Spinam cogita, quae quo magis senescit, eo pungit acrius. Echinos cogita, qui quo plus habent aetatis, hoc testa sunt asperiores. Vulgaribus ingeniiis fortasse nonnulla vitia senecta vel detrahit, vel certe mitigat, etiam si plura irritat, nonnulla parit. At tyrannorum mentibus ad scelus, ad crudelitatem natis, scelere & immanitate imbutis atque educatis, praeter vitiorum omnium incrementum adferre senecta quid potest? Nisi forte libidinem adimit? Quanquam ista Tyrannidis quantula tandem est portio? Sed esto fuerit sane propter aetatem ad voluptates segnior, verum erat fastidiosior: unde fit, ut imbecillior sit ad coitum, ad raptum avidior. Fortasse pauciores huic execrabantur ephebi, sed insigniores. Pauciores producebantur virgines, sed exquisitiores. Cur non autem & plures? Videlicet quo senile fastidium options & varietate vinceret.

Hoc ita esse, quot ego tibi testes citare possem, qui quo nobiliores sunt, quo fortuna praestantiores habent liberos, hoc magis eis a flagitiosissimi senis cupiditate metuebant. An tu putas una cum viribus senescere libidinem? Multo secus habet. Imo quantum aetas improborum hominum facultati detrahit, tantum adjicit cupiditati. Quanquam tyrannicum animum his in rebus non tam voluptatis usus capit, quam nostra delectat contumelia. Ut frigeat in senē tyranno Venus, certe fervet vigetque malitia, saevitia, nocendi libido. Postremo totum illud vitiarum agmen, quae propria tyrannorum sunt, cupiditas, rapacitas, improbitas, impudentia, impietas, iracundia, violentia, impotentia, suspicio, fraus, perfidia, crudelitas, implacabilitas, immanitas, perjurium. (Quid autem oportet omnia commemorare nobis omnibus heu nimium nota?) Horum inquam nullum non aetate fit acerbius, propterea quod juvena nonnunquam naturae bonitate vincitur: praeterea quaedam mala nondum didicit: at senecta, si quid pudoris, si quid humanitatis, si quid melioris ingenii a natura inlitum est, id omne multo ac diuturno flagitiorum usu penitus exurit, & prorsum in immanissimam quandam feram abiit. Id ita evenisse, Judices, in execratissimo illo senē, quid ego coner argumentis docere, quum sua cuique memoria abunde satis exemplorum suppeditet? Quod si juvenis sese gerebat insolentius, videlicet patris abutens imperio: num tu hunc continuo tyranni nomine donabis? Ergo ex eadem tyrannide sexcentos tyrannos facile reddideris. Nam quis est omnino in tyranni familia, vel extremum mancipium, qui non ipse pene tyranno sit ferocior, violentior, sceleratior? Filius, inquis, emolumentis imperii potiebatur: patri praeter nomen nihil cessit. Quasi vero non sit isthuc omni tyrannidi commune. Longe minima fructuum pars, qui solent ex tyrannide capi, ad ipsum redire tyrannum. Quemadmodum in latrocinio fieri consuevit: praedae communiter in omnes distribuuntur, vel in eos potius quorum opera capiuntur. Alioqui non cohaerebit cohors illa scelerata: nisi dux ille, quisquis fuerit, plus etiam permittat suis, quam sibi ipsi. Solum nomen sibi proprie vendicat. Et in nullos est tyrannus indulgentior, quam in scelerum ministros: quippe quorum opera sentiat suum imperium contineri. Proinde sub unius umbra satellites omnis, omnis minister, familiaris, leno, tyrannidem quandam in cives exercet. Ridicule fecero, si hoc quoque coner argumentatione probare, Judices. Vidimus, sensimus, experti sumus, nisi forte tam diutinae calamitatis memoriae tam pauculi dies oblitteraverunt. Neque enim esset res usqueadeo misero tyrannis, si unius modo foret toleranda violentia. Quot ferendi latrones, quot sacri-legi, quot ex extrema barbarie advenae, feris quam hominibus similiores? Neque desunt, qui se simulent apud tyrannum sceleribus suis gratiam promeritos esse: quo nimirum hoc nomine metuantur a civibus. Horum igitur unumquemlibet tyrannum appellabis, & pro quolibet occiso tyrannicidae praemium petes? Non in tantum omnem exoes pudorem, opinor. Sed pater aetate sefusus, omnem dominatum

in filium transfulerat, quicquid tyrannicum in urbe gerebatur, id juvenis violentia committebatur. Sed isthuc quantum absit ab imagine veri, quis tam caecus, ut non videat? Quis tam obliviosus, ut non possit experimento refellere? Ego tibi complures nominare satellites possum filio insolentiores. Ad haec, verisimillimum est nullius insolentiam minus approbasse senem quam filii, vel quod odit omnem tyrannidis affectatorem omnis tyrannus, vel quod intelligit ex illius facinoribus longe plus invidiz odijque sibi constari (Callidissimi autem tyranni est, eatenus legitimum imitari regnum, quatenus obtineri tyrannis possit) vel quod pater etiam pessimus, tamen liberorum nonnihil offenditur vitiiis, & ad crudelitatis ministeria alienis quam suis uti mavult. Quod si clam patre rapinas, raptus, atque id genus facinora designabat filius, profecto non tyrannum agebat, sed insolentem satellitem. Sin approbante patre, quasi-que per illum exercente tyrannidem, utri tandem par erat imputari commissi, huic per quem gerebantur, an ei cujus autoritate arbitrioque fiebant? Non arbitror obscurum, quin huic cui in manu erat nutu ne fierent vetare. Quid autem non agunt per alios tyranni? Nam ipsi quidem neque pueros emasculant, neque virgines abripiunt, neque proscribunt, neque bona diripiunt, neque sana dispoliant, neque haereditatibus manum injiciunt, neque complicant aerarium, neque tormentis excruciant, neque quenquam jugulant, neque armis vicos expugnant: neque incendunt villas. Totum hunc tyrannicum ludum per ministros exercent. In unum tamen tyrannici nominis invidia competit, in unum occidendum lex praemium instituit, in unum stringendi ferri jus facit, illos suae cognitioni reservat. Quorum ut quisque sua opera tyranno profuit, ita aliud atque aliud vocabulum imponi potest, certe tyranni vocabulum nemini congruit, nisi uni illi, sub cuius veluti clypeo, tota illa perniciosissimorum hominum colluvies latitat. Arbitror vobis, Iudices, saepenumero auditum esse, id quod eleganter a doctissimis viris est scriptum, tyrannis non longas modo, verumetiam plurimas esse manus, plurimos oculos, eosque acerrimos, plurimas aures, easque longissimas. Omnino prodigiosum quoddam est animal tyrannus, multoque Titanibus illis Briareo & Encelado portentosius, centenis capitibus, centenis linguis, centenis manibus, pedibusque. Quot enim habet scelerum ministros, totidem habere membra videtur. Atque ut ex membris corpus, ita tyrannis ex hujusmodi constat ministris. Verum ut illud quod corpus appellatur, nihil est aliud, quam quiddam omnibus ex membris aggregatum, ita in tyrannide unum quippiam est, quod neque pes sit, neque manus, neque ullum aliud membrum, contineat autem universa: at ita contineat, ut ab iis possit separari, idque tyrannus vocatur. Proinde exaggera quantumlibet juvenis insolentiam, violentiamque, praefectum arcis voces licebit, oculum nomines licebit, aut si mavis dextram: aut si ne id quidem satis, praecipuum tyranni caput dicas licebit: tyrannus certe vocare nequaquam potes. Unum enim illud portentum tyranni nominis censet, cujus autho-

ritate tituloque cuncta haec membra velut animantur: idque unum forti civi permittit occidere. Non vult in te oculum aliquem involare, non finit ut caput aliquod amputes, ne tale quiddam eveniat, quod de Lernaea hydra fabulantur poetae, ut pro uno capite resecto, duo pestilentiora subnascantur: pro uno excusso oculo, plures acriores succedant: pro una rescissa dextera, multae robustiores subpuilulent: unius vitae te dominum arbitrumque constituit, qui sibi sit ausus tyranni vindicare nomen: quo sublato futurum sit ut membra reliqua quasi destituta spiritu, emoriantur, aut certe sanentur. At quid ego tecum jam accuratis argumentationibus ago? Possum illico tuis te verbis revincere, ac veluti tuo te laqueo capere. Juvenem paulo ante magnum patris satellitem nominabas. Non inficiabere. Rursum alio loco dicebas omnem tyrannidem occupasse filium: solius appellationis honorem cessisse. Qui convenit eundem & satellitem & tyrannum appellari? Tum si cessit, non igitur usurpavit tyranni nomen. Contractus autem verbis aut rati sunt, aut rescinduntur. Lex hac tecum formula contraxit, si quis tyrannum occiderit, praemium ferat. Quid tu mihi juvenis flagitia commemoras? Id te lex voluit occidere, quodcumque illud esset animal, quod tyrannus diceretur. Magnum (ut ipse fateris) satellitem occidisti, non tyrannum: quid tibi cum lege rei est? At rem, inquis, legis sequutus sum, non syllabas: cum interfeci, qui caput erat tyrannidis, paratus haeres paterni dominatus: libertatem peperit, servitutem sustuli: hoc lex sensit, hujus rei auctori praemium praestituit. Satellitem, inquam, occidisti, nihil miror quantum, quam gravem, quam ferocem, quam scelestum: satellitem tantum occidisti tyrannidis, non caput: aut si caput, unum est pluribus. Sed haec omnia tibi ex animi sententia largimur: fuerit sane res tota tyrannidis filius: pater nihil nisi vocabulum quoddam inane tyranni: quemadmodum in fabulis habetur. Echo nympham nihil aliud quam meram quandam fuisse vocem sine corpore. Qui tibi licuit in re tanta a verbis legis discedere? Praesertim ita dilucidis, ut perspicuum magis nihil esse possit, & commentitiam interpretationem domi tuae natam in iudicio adferre? Ego, Iudices, nullum in Remp. exemplum perniciosius induci posse iudico, quam si consuecant homines calumniosi a praescripto legum recedere: & interpretamento, quod ad praetendendum facinus quisque suum maxime idoneum comminisci queat, id iudicibus objicere. Quis autem unquam meminit de legis sententia quaeri solere, nisi quum in scripto quiddam apparet ambigue obscure dictum: aut quum ex verbis & eventu absurditas quaepiam extitit, eaque manifesta? In priore non cujusvis commentum, sed juris prudentium responsa, sed iudicum sententia recipi solet. In hoc posteriore necessitas ipsa compellit aliquantis per a legis vocibus deflectere: & aequitatem juris potius, quam verba spectare. Duplex itaque periculum videtis, Iudices: alterum ne superstitionis cavillatione literarum legis ab eo quod lex spectavit abducatur: alterum ne passim a praescripto discedendo, leges omnes & iudicio-

rum

ram religionem subvertamus. Quorum illud quidem multo levius est : propterea quod vix unquam acciderit , ut legislator obscure quid voluerit , explicuerit : aut absurdum quiddam exoriatur. Hoc multo periculotissimum , perniciosissimumque. Etenim quæ tandem lex futura est , quam versutus calumniator , quo poenam effugiat , non facile possit aliquo commento subvertere ? Neque quisquam non elabatur è iudicio vestro nocens , nisi qui sit usque adeo nullius ingenii , ut ne frivolam quidem aliquam commentatiunculam queat invenire. Atque ut cuique commodum erit , aut animi libido , feret : ita pro se ne juvenem , pro tyranno satellitem , pro homicidio tyrannicidium : & passim aliud pro alio interpretabitur. Vestra interim , Iudices , religio , vestrum iurandum , qua tandem ratione servabitur ? quibus nihil futurum est certi , quod in cognoscendo sequamini : verum ambiguas diversasque litigatorum conjecturas spectare necesse est ? Ergo quum in omni causa maximopere cavendum est , ne sine gravissima ratione a legis præscepto discedatur : tum in hac non periculosum modo , verum etiam absurdissimum : quum legis verbis nihil possit esse dilucidius : sententia nihil æquius : interpretamento quod præter legis mentem inducitur , nihil pestilentius. An credimus legis hujus autorem usque adeo infantem , & verborum inopem fuisse , ut dicere non potuerit : qui quovis modo Tyrannidem sustulerit , huic præmium est , si modo istuc sensitisset ? Neque vero fugit illum , totam tyrannidem per satellites & præfectos exerceri solere , permultosque in his esse vel Tyrannis ipsis sceleratores : atque , ut ita dixerim , Tyrannicos magis , & omnino supplicio digniores : nisi & omnium omnia ministrorum scelera Tyranno imputarentur. In unum tamen illum , qui hoc nomine censetur , tibi ferro grassandi facultas data est. In reliquos non tibi permittitur idem : non quod illos vita dignos iudicet lex , sed quod unius caede totam tyrannidem tolli velit , non multorum caede reddi duriores. Tuum erat legi simpliciter parere : neque ejus verba quasi plumbeam quandam regulam ad tuum scinsum accommodare , verum ad illius præscriptum factorum tuorum rationem instituere. Præsertim in hoc exemplo , quo non aliud potest admitti pestilentius , ut ex legis arbitraria interpretatione , quem velis , interficiendi tibi pro tua libidine licentiam sumas. Non illud hic spectandum , iudices , quam invisus Reip. sit , qui occisus est , quam majore etiam supplicio dignus : verum id etiam atque etiam perpendere oportet , exemplum præter leges jugulandi homines , semel in civitatem receptum , semel vestris sententiis approbatum , denique præmio compensatum , quo tandem licentiæ sit processurum. Quod iste sibi in tyranni filium licere voluit , hoc alius sibi volet in ditissimum quemque civium licere : Quisquis pauper a locuplete contumelia afficietur , protinus tyrannum cum appellabit , & veneno aut ferro adoriatur. Postremo si cui magistratus non placebit , si cui iudex erit invisus , non dubitabit è medio tollere. Porro ad facinoris defensionem , Sophistam quempiam aut sycophantam consulat (si ipse ingenio stupidiore fuerit) & novam legis interpretationem

vobis adducet : dicet nil aliud sensitisse legislatorem , quam ut hujusmodi civium genus non nomine , sed re tyrannidem agentium , ferro , igni , veneno tolleretur è medio. Atque ita brevi futurum est , ut quod in uno factum semel & probavimus , & gavissimus : id in multis facius & doleamus , & improbemus. Credite mihi , non mediocriter discrimen neque convenienter accipiendum , ut titulo reperto , privatus hominem indemnatum interficiat. Id ita esse facile liquebit , siquidem animadvertimus , nihil omnium esse , quod lex parcius circumspiciusque permiserit. Etenim (si meminimus) tribus duntaxat temporibus lex indulget , ut quis citra iudicium hominem occidat. Primum adulterum , sed in uxore deprehensum : id quod intemperanti & insuperabili mariti dolori donatum est. At ita , si corpus duntaxatque pariter interimat , si argumentis idoneis deprehensum fuisse doceat. Deinde in vi depellenda. At ita si demonstras te mortem effugere nequissimè , nisi mortem intulisses : id lex ita interpretatur , quasi sese tueri potius sit istuc , quam alium occidere. Uterque tamen facti sui rationem reddere compellitur , statim sese prodere , nec expectare donec in jus trahatur : atque (ut ita dicam) ultro semet reum facere cogitur. Quod si omnia constabunt argumenta : ita demum a lege dimittitur , ut venia , non laude dignus esse videatur. Postremo in tyrannicidio : ubi propter periculi suscepti magnitudinem lex præmium quoque proponit : at ita , si eum quem tibi lex isto velut insigni tyrannici nominis denotavit , fortiter occideris : non si scelestum alio scelere sustuleris : neque parietur te jus occidendi permissum , latius quam ad unicum tyranni caput trahere , nisi si quis obstitat , ut per illius necem tibi necesse sit ad illum penetrare. Jamque hoc factum tuum secunda illa ratione defenditur. Huic tertio generi fortasse proxima videatur hostem in bello ferendi facultas : quam tuæ tamen libidini lex non permisit. Nisi palam hostis sit declaratus , nisi in Imperatoris verba iuraris , nisi ille aciem eduxerit , nisi signa canere jusserit , tibi fraudi futurum est , hostem interficisse. Tu dicturus es : Hostem occidi , nam plus quam hostilia faciebat , nomen hostis tantum aberat , re hostem agebat. Lex respondebit , suarum partium fuisse , hostem declarare , ac tuo fortasse scelere fruetur : verum ne serpat exemplum , poenas de te sumet. Quid autem aliud abs te factum est ? Unum tibi lex nominatim designaverat : tu illius vocabulum tuapte authoritate in alium transfers , quod nisi in unum non potest competere : neque traduci debet ab eo cui lex attribuerit , ne tibi fas sit aliquando quem voles magistratum , quem voles , Iudicem , quem voles civem , tyrannum appellare. Neque vero sine gravissimis causis lex tot vinculis astrinxit hanc in vitam alterius licentiam. Perpendit nihil majus eripi cuiquam posse , quam vitam : vidit in extinctum facile varias causas confingi etiam impune posse , quandoquidem ille non sit refutaturus , qui jacet. Videt quam multis titulis suum quisque dolorem posset prætexere , si post occisum hominem ulla causa recipiatur , præter eas quæ legibus sint expressæ. Quid quod gravatim sibi quoque lex permisisse videtur ,

tur, ut homini vitam eripiat? Quam comperta, quam multa requirit argumenta, quam multa concedit reo, quam maligne agit cum actore, quem non nisi suo periculo vult accusare: quantum spatii largitur ei qui defertur: quam liberam Judicium rejectionem. Quantum igitur a mente legis abesse putes, ut cuilibet permittat, vel pro suo privato dolore, vel domestica juris interpretatione, hoc est, subversione in cuiusquam vitam grassari? Neque ad rem pertinet, quantum criminum acervum exaggeres, quantumvis etiam verorum, addo notorum: dicas parricidam, sacrilegum, incestum, proditorem, peculatorem, veneficum interfeci. Tyrannum lex iubet occidi. Atqui hic unus multis tyrannis erat sceleratior, pestilentiorque civitati. Ad ista tam multa crimina lex tibi verbo respondebit: nihil moror quam fuerit scelerosus, qui perit? In unum tyrannum tibi jus feceram occidendi, in reliquos in jus trahendi. Si detulisses: auditus, revictus, damnatus a me palam poenas dedisset, omnique Reip. salubri exemplo iussisset. Nunc tu privata libidine interficiens, pro saluberrimo exemplo perniciosissimum in civitatem induxisti, & legum instaurationem a legis violatione autpicaris: hoc est, malis maio mederi studes. An me clam esse putas: quam multi sint in hac turba vita indigni, morte dignissimi? At eos mea cognitioni, non tuis manibus servo: sunt fora, sunt tribunalia, sunt Iudices, sunt carceres, secures, carnifices. Cur tu mihi praeire conaris? Cur nullo mandante magistratum occupas? Et dum Tyrannicida videri vis, tyrannum imitaris? Nam quo alio nomine tantopere mihi est invisus ille, nisi quod mihi parere recusat, & praeire conatur? Ei demum ferrum tractare licebit, cujus manibus ego permiseram. Si juvenem occidisses, quod non alia patuisset ad tyrannum via, darem veniam necessitati: nunc occidisti, non obstitentem, non auxilium ferentem patri, sed patris opem implorantem. Hujus unius caede contentus discessisti, tyrannum nec impetisti, in quem unum tibi jus feceram. Meum erat expendere, utrum ex usu Reipub. fuerit, an juvenis occideretur: malueram illum exquisitioribus excruciarum suppliciis, exemplum omnibus edere. Neque haec dico, Iudices, quasi parum gaudeam pariter cum patre subitum filium: utinam eadem opera simul omnes sint oppressi, quibuscumque tyrannus placet. Sed quis prohibet, simul & gaudere, quod deorum bonitas nobis hanc rem bene verterit, & tamen non committere, ut hujus temeritas, si iudicio comprobetur, in legem atque in exemplum trahatur? Nec de juvenis injuria vindicanda nunc agitur, sed de legis violatae maiestate. Non enim par est, ut cuiquam personae praeter jus extincti odium in scelere suffragetur. Neque tam spectandum in quæ commissum sit facinus, quam quo exemplo commissum. Alioqui cur non eadem opera fas sit in tyranni nepotes, pallacas, pueros, uxores, liberos, lenones grassari? Bonam tyrannidis partem uxor facinorosa suggerit. Ad summam immanitatem nonnunquam libertus aliquis, aut vernula instigat: cur non & hos jugulas, si tibi jus est aestimatione privata meritorum civem jugulare? Quid quod est aliquid

tyranno nocentius, in quod tamen haudquaquam tibi jus sit occidendi? Finge esse qui totam hanc urbem, templa, domos, curiam conatus sit incendere, imo qui jam compluribus locis ignem subjecerit, sed incendium subito exorto imbri restinctum: auctorem non obscurum, verum additum latitare. Eum forte fortuna repertum, manu tua trucidas. Num lex tuum factum approbabit? Non opinor. Atqui tyranno ille quanto erat nocentior? Tanto nimirum, quanto est atrocius civitatem semel funditus evertere, quam expilare: cives universos uno igni finire, quam in paucis quaedam saevire capita. Et tamen in unum tyrannum stringendi ferri potestas privatim permittitur. Illum deferendi modo jus habes. Hic in re tam aperta legis mentem calumniari, & novo interpretamento tuum facinus palliare, quid tandem aliud est, quam legum auctoritatem evertere, atque id per cuniculos quosdam agere, quod tyrannus palam ac vi facere consuevit? In recipienda lege fas est populo causam aequitatemque legis excutere. Caeterum receptæ, & longo jam usu comprobatae, simpliciter oportet obtemperare. Neque enim existimandum est majores illos nostros, viros sine controversia sapientissimos, ita sine gravissimis rationibus instituisse, ut privatim interficiendi Tyranni facultas unico capite finiretur. Primum ad jugulandi licentiam fenestram aperiendam civibus non putaverunt: deinde perspiciebant, tyrannidem fatale quoddam esse Reip. malum, quod minore noxa tolleretur, quam male exagitaretur: neque posse semel tolli, nisi ipsius caede. Quo submoto, videlicet qui legibus imperabat, non parebat, jam nihil opus esse privata audacia, nimirum illis in Reip. administrationem vindicatis. Quod si tyrannus in jus vocari potuisset, ne hunc quidem tuæ dextræ arbitrio permisisset. Videbant & illud: tyrannidem nonnullam habere monarchiae legitimæ speciem: hoc tantum interesse, quod in monarchia populus regi pareat, rex legibus: in tyrannide omnia unius libidini subiecta sunt. Rex publicam spectat utilitatem, tyrannus privatam suam: unde publicus expedit, ut tyranno veluti principi legitimo civitas pareat, donec idoneus aliquis vindex extiterit, qui legum auctoritatem in pristinum statuam restituat, atque id unius (si fieri potest) capitis iactura. Nam hac moderatione in fatalibus illis pestibus, quæ totum Reip. quasi corpus corripunt, legum prudentia consuevit uti: ut exemplo magis, quam admissi talione, morbo medeatur: ne dum civitatem sanare studet, magnam civitatis partem interimat. Hinc est quod in seditionibus publicis non nisi in ipsos auctores consuevit animadverti, reliquis quos tempestas illa commoverat, dari venia: aut vix etiam dari venia, qui in publico Reip. tumultu quietem egissent. Quæ potest autem pestis esse fatalior, quam tyrannis? Quæ sese latius in civitatis membra diffundit? Quota quæque urbis pars ab hoc vitio sincera potest esse? Omitto jam quicquid est ambitiosorum, aere alieno obstrictorum, scelere contaminatorum, barbarorum (nam haec tota sentina hominum tyrannide gaudet, ut in qua nullis majora, quam sceleratis sint praemia) bonos etiam cives hoc malum involvit, dum vel timent fortunæ suis,

vel

vel rectum iudicant servire tempori. In hoc itaque rerum statu leges non extinctae, sed oppressae modo, cautim & circumspecte agunt: intelligunt hoc ulcus citra summam civitatis perniciem exasperari non posse, unius capitis dispendio commode sanari posse. Quare docto cuiusdam medico praemium ostendunt, digito demonstrant, quod membrum secari velint, quibus abstinere. Caput indicant illae, tu dextram secuisti. Illae tyrannum, tu tyranni satellitem occidisti. Quo praemio dignus? Nempe eo quo qui morbo inscite exagitato, totum hominem in extremum vitae discrimen adducat, quo qui hominem legibus verantibus occidat. Neque ego nunc te caedis reum ago, aget alius fortassis, cuicumque lubitum erit: verum illud modo consilium fuit, ostendere tibi quam ingratum sit impudentiae, in ea causa tam eximiam tibi vendicare laudem, tam egregia poscere praemia, in qua nequeas obtinere, si modo tecum exactius ac severius agatur, ut gravis poenas effugas. I nunc & curiosum me voca: qui tam candide, tamque civiliter tecum agam: ut quum te possum in grave discrimen vocare, sat habeam legis & Reipub. causam defendere, ac circumventa praemium dare cogatur ei, qui nihil boni sit promeritus. Id quod non iudicibus modo (quibus istuc jam dadum liquere puto) verum tibi etiam ipsi cupio persuadere: & facturum me confido, si modo tantisper animum possis attendere. Vin' igitur, ut quemadmodum tu faciebas, itidem & nos summam totam causam ob oculos revocemus? Dispicimusque quam multa tuo in facto desiderantur ad id, ut legi satisfeceris: & quantum tu sis hallucinatus, quum multa diceret etiam superesse? Tria quaedam requirit lex, & ita requirit, ut si quodlibet horum desit, aut poenam te, aut certe nihil gratiae debere se credat. Quorum ego non unum aliquod, sed unumquodque deesse docebo. Quod si facio, utrum aequo animo cedes praemio, an impudenter petere perstiteris? Ergo rem accipe. Nisi tria haec tibi constiterint, non est quod tyrannicidae praemium petas: Animus, via, & effectus. Animus duo quaedam complectitur, vel quid speraris, vel quid proposueris. Nam si tyrannum per imprudentiam occidisses, si praeter propositum, non magis profecto praemium tibi debeatur, quam si quis tyranno amicissimus idem fecisset, nam idem potuit accidere. Tu porro quid propositi in arcem attuleris, ipse videris: ita demum legi persuasum erit, te voluisse occidere tyrannum, si occideris. Non occidisti, atque id etiam quum tibi in manu fuerit (ut ais) si libuisset interficere. Lex negat sua referre, utrum tyrannicidii propositum in arcem non attuleris, an allatum repente mutaris. Jam quid speraris, excutiamus. Quamquam isthuc leges non ita valde curiose pensulantur: sed tamen in tam absoluto facinore partes omneis constare oportet. Quid enim si tyrannum interfecisses, quo tyrannidem ipse occupares, utrum praemium sperares? an supplicium metueres? Quid si quo privatum animi tui dolorem ulcisceris, tyrannum occidisses, atque id esset palam, num praemium auderes poscere? Quid, si latrones tyrannum forte fortuna obvium obtruncassent, num ad hunc honorem aspirarent? Quid si quis tyranno privatim

TOM. II.

insensus, magna te pecunia conduxisset, quo ei tyranno venenum dares, dedissesque, num quaeso, tyrannicidae praemium postulares? Ego hic tecum non ago conjecturis: nihil dico in vitam tuam, quae quidem obscurior est, quam ut tu, alioqui tam gloriosus, quicquam de ea ausus fueris dicere: illud unum affirmare non dubitem, qui tyrannum, quum tuto licuerit, non occidit, plane noluit occidere. Qui eum occiderit, cuius mors extremum exitium Reip. videtur allatura, potius quam ullam commoditatem: is aut privatum dolorem ulcisci voluit, non libertatem publicam vindicare, aut emolumentum suum sequutus est Reip. periculo, non suo periculo Reip. studuit prodesse. Postremo non potest nisi gloriae jejuniis adductus videri, qui tam insolenter se jactat. Non potest non videri lucrum sequutus, qui tam improbe praemium flagitat. An non vides igitur quantopere hac parte a tota legis mente dissentias? quem illa tuae vitae periculo sua causa voluit occidere, eum tu non solum volens praeteristi, verum etiam periculose in Reip. irritasti: quem sua cautela noluit occidi, eum tu maximo nostro periculo tui compendii, aut animi fortasse gratia jugulasti. Sed finge te animum tyrannicida dignum ad facinus attulisse, lucri perinde ut vitae contemptorem: magni tamen refert, qua ratione tyrannidem tollere aggrediaris. Jam enim omnia tibi ex animi tui libidine largior, quae tamen nemo alius tibi concessurus est. Te in filio jugulasse patrem, in non tyranno tyrannum. Largior istuc Delium aliquem tibi praedixisse, ut certum praescire potueris, quod ipse etiam vix divinare Delius potuerit. Licuisse tibi patrem occidere, si libuisset, verum hoc poenae genus tibi magis placuisse. Sustuleris sane tyrannidem, idque nova quadam & inusitata ratione. Vides quam multa tibi dono. Tamen obstitam tibi, nec hanc ferre praemium, propterea quod ea via sustuleris, quae legi non probatur, quae non expediat moribus civitatis, quae non sit fortis viro digna. Age quid si tyranni filium infantem in cunis jugulasses, & rursus adfuisset Delius ille, per quem certum praescire posses, fore ut necato puero pater sibi mortem accerferet, atque id evenisset, utrum te tanquam tyrannicidam suspiceret Respub. an potius tanquam immanem & ferum hominem execraretur, qui in eam saevieris aetatem, cui etiam ab hoste armato parcutur, quae leonibus etiam miseranda videatur? Quin ergo? Utetur tuo maleficio Respub. caeterum exemplum haudquaquam probabit. Quid si tyranni uxorem: quam ille misere deamaret, per vim construpasses, atque ille ejus impatiens contumeliae, fugerit e vita: utrum tyrannicidii laudem flagitabis, an raptus & adulterii supplicium potius formidabis? Res obscura non est, Conferam tuo facto propiora. Quid si tyranni medicus quum esses, veneno aegrotanti dato, illum sustulisses, utrum ut veneficum oderit te Respub. an ut virum fortem admirabitur? Tyrannum sublatum gaudebit, facti rationem, modumque detestabitur. Quid si quum te tyrannus familiariter uteretur, tu in convivio praetextu necessitudinis venenum porrigeres? Denique si per magicas imagines ac maleficas quasdam devotiones tyranno vitam ademisses: utrum a lege praemium, an poenam expectares? Atqui tyrannidem ut-

Eeeee

cum-

cumque sustulisti. Eventu gaudet lex. Verum exemplum tam perniciosum in Rempub. non recipit: ut consuecant cives scelus ulcisci scelere, patrem in filio jugulare. Vides quantum momenti sit in modo, viaque, ut factum tuum approbetur? Quod lex permittit ut fiat, non statim permittit, ut id via qualibet efficias. Adulterum ferro occidere licet, veneno aut incantamenti non licet. Cur ita? Quia pestilens exemplum omnino tractare venena. Nec id ulla causa quantumvis honesta, sinit in civitatem irrepere. Quid quod ne hostem quidem veneno, aut malis artibus interficere fas est? Nam nusquam non improbat maleficia lex: & veneno tincta tela etiam in bellis interdicta sunt. Quod si modus facti spectatur in his, in quibus nullum petitur praemium, quanto magis id fiet in his, in quibus summum petitur? Lex triumphum statuit ei, qui certum hostium numerum fuderit. Fuderit aliquis non acie, sed aquis & pabulo veneno tinctis. Utrum cives hunc æquis oculis spectare poterunt triumphantem, an potius sicuti veneficum oderint, averfabuntur, execrabuntur? Quid quod privatis etiam in rebus via, modusque perpenditur: quo magis idem oportebit, tum in publico, tum in splendidissimo facinore, ut a quo conveniat omnem sceleris suspicionem abesse? Age illud tecum reputa, si medico mercedem pactus esses, quo te morbo levaret, atque ille non pharmacis sed maleficiis & incantamenti morbum exemisset, utrum praemium dabis, an magis hominem in jus trahes? Injuriam malis artibus datam reum ages? Clamabit ille, morbo te levavi, qua via? quid iustum tua refert? Hoc tantum spectabas, ut morbo liber esses, ei rei merces est promissa. Ingratum te vocabit, qui, nisi sua opera, ne esses quidem, qui praemium negare posses. Tu protinus respondebis, opinor, medico te praemium esse pollicitum, non mago, neque debere quicquam nisi rem malam ei qui beneficium male dederit, quamquam ne dedisse quidem videtur, qui malum malo tollit. Id enim mutare est incommodum, non amovere. Dices enim animo nocitum, dum corpori subvenitur. Atque istam litem vinctes, etiam iniquo iudice. Atqui eadem, aut melior etiam, & vincibilior est tecum causa legi, quam quæ tibi futura fuerit cum medico. Nam ibi de privata mercedula disceptaretur: hic de publico honore. Ibi falsus est unus, hic legi fraus facta, per quam cautum oportuit, ne quisquam civium circumveniretur. Ibi salus data, certa quidem & efficaci, sed suspecta & improbat via: hic nefario scelere (cur enim non sic appelleretur homicidium, quod in civem contra legem admissum sit?) non libertas restituta, sed in extremum discrimen adducta Respublica, quandoquidem tuum factum perinde habet, ac si medicus quispiam ad curam mercede conductus, venenum pro remedio ministraret: quod tamen ægrotanti (ita ut non raro consuevit accidere) per occasionem morbum adimar. Qui revaluit, suis satis acceptum feret quod vivat. tibi mortem, tametsi vitarit, imputabit. Neque sua referre putabit, utrum imperitia, an perperam, ac studiose pro pharmaco venenum porrexeris: propterea quod tui fuerat officii: aut non suscipere negotium, ut fidem simul, & artem, & industriam, ac dili-

gentiam, & quicquid a probato artifice solet requiri, ad curam adferre. Sed age, sinimus adhuc possidere te quod dudum sumus largiti: ut plane ista via tyrannum occideris, citra ullum Reipub. discrimen. Lex non approbabit facinus tuum: nisi non tantum a crimine, verum etiam ab omni criminis specie procul abfuerit: ne videlicet ea quæ in hoc potissimum adhibita est in civitatem, ut maleficium omne secludat, incolumitatem suam quam conveniebat, aut Deo cuiuspiam, aut certe Diis simillimo homini acceptam referri, sceleri debere dicatur. Non approbabit, inquam, nisi Tyrannum ipsum quem nominatim indicavit ipsa, quaque permittit via sustuleris: ne per rimam istam periculosum exemplum in Remp. irrepat. Postremo non nisi ferro, non clancularis ac maleficiis artibus: nisi virtute, nisi manu, nisi vitæ tuæ manifesto contemptu tyrannum trucidaris. Neque enim hoc tantum spectat lex, ut Tyrannus in præciens submoveatur: verum illud multo magis respicit: ut omnes mortales intelligant in ea civitate viros esse fortes, qui non vereantur vitæ suæ dispendio patriæ commodis consulere: ac præclari exemplo facinoris, omnes etiam in posterum ab affectatione tyrannidis deterreantur: cum videant in ea civitate nullum esse tyrannum satis tutum praesidium: quandoquidem illud nemo nescit, qui vitæ suæ sit contemptor, eum esse alienæ vitæ dominum. Nam quod omnino satellitium, quæ excubiæ, qui parietes, quæ arx, quæ arma adversus huiusmodi animum Tyranni caput defendant: qui patriæ libertatem sua vita bene credat enim? Postremo autem: ut maxime tibi constet animus, ut constet via, id quod est totius negotii caput, non effecisti. Tantum enim abest ut tyrannum occideris: ut quantum in te fuit, tyrannidem majorem in modum auxeris, interfecto tyranni filio. Quid autem refert, malitia, an stultitia Remp. in discrimen adduxeris? Nam illo quod vulgo dicunt nihil verius: Intempestivam benevolentiam nihil a simultate differre. Tantum abest ut occideris tyrannum: ut ne suspicari quidem potueris id eventurum, ut ipse semet occideret. Sed juvenem occidisti patre inolentior: quid tum postea, si patri & huius scelera lex imputat? Magnum proinde tyranni satellitem, non Tyrannum occidisti. Sed paratum tyrannidis haeredem occidisti: in tyrannidem succedit, qui prior, qui potior est in occupando. Verum esto sane, certum haeredem sustuleris: igitur qui tyrannus erat futurus, interemisti. Atqui quod futurum est, id nondum est. Porro lex cum qui jam tyrannus sit, tolli jubet: non quem aliquando futurum divines. An qui statuum ex pacto debeat, & rudem truncum præstiterit, fidem persolvissè videatur? Non arbitrabor. Ubi nunc igitur sunt illa tam multa, quæ tibi ad praemium postulandum supererant? Vides quam ne unum quidem omnium tibi constet, quorum nihil oportebat deesse. Volui, inquis: id demum voluissè te lex credit, quod effeceris. Postea è re nata propositum est commutatum. Hoc igitur praemii tibi debetur, quod ei, qui in Olympiis medio è cursu, relicta meta, ad carceres recessit habenas. At periclitatus es. Proinde id laudis auferes, quod is qui suadavit in Olympiis, nec vicit. Sed occidisti denique:

verum eum, quem neque lex permittebat arbitrio tuo, neque ex usu publico fuerat occidi. At bene vertit civitati, quod fecisti. Numini igitur gratia debetur, tui, qualem Palladem Atticis fuisse ferunt: de qua proverbium extat: quod Atheniensium male consultum in bonum exitum vertere consuevit. Non tu leges servasti, sed sustulisti: non libertatem restituiisti, sed numen aliquod huic urbi propitium, quod eventum tuæ temeritati debitum, sua commoditate a nobis avertit, quod tuam stultitiam nobis vertit in occasionem restituendæ libertatis. Non ego ingratum erga te populum constitui, imo tu populum ingratum in Deos reddere laboras: quem cum semel in periculum vocaris, ne pro simplici Tyrannide duplicatam pateretur, nunc rursus in discrimen trahere conaris, ne ab iratis superis in pristinam servitutem, aut gravius aliquod infortunium retrudatur. Quid tu te fucis & phaleratis dictis in alienum meritum insinuas? Quid tibi in eo negotio laudem universam vendicas, ex quo præter poenam temeritatis, nihil ad te redire merito possit? Si Reipublicæ, si Judicibus probare potes, animum tuum Tyrannicida dignum, qui nullum periculum vitæ Reipublicæ causa recusavit: si facinus non scelere, non pernicioso exemplo, sed legitima via peregristi, si fortuna tuis egregiis conatibus bene expeditum dedit eventum: aude Tyrannicidam te vocare: aude pulcherrimum, ac pene divinum munus a Republica poscere, aude nobis servatas leges, restitutam civitatem: aude templa, aras, focos, fortunas omnes, tutos pueros, inviolatas virgines, impolluta matrimonia, denique hoc ipsum quod hic lege & apud Judices agimus, exprobrare: aude mihi minari, quod obstitierim: aude civitatem ingratitudinis insimulare, nisi laudem promeritam persolverit: aude Judices, vel iniquos, vel corruptos clamitare, nisi suis sententiis præmium tibi decreverint. Contra: si suspectum quid volueris, si periculosum, si contra leges, si cum scelere conjunctum quod feceris: sit pudor, ac desine tandem improbe præmium flagitare, quod nulla ratione promerueris: poenam, si sapias, incipe deprecari. Isthuc fortassis ab æquitate Judicium, a civitate deorum munere lecta, queas impetrare. Neque enim putes unum me te a præmio detertere. Imaginare isthac in causa pariter & leges, & Rempub. & deos tibi adversari. Puta leges his tecum verbis agere: Si nos vere restitutas videri vis, sine nostram auctoritatem primum in hac tua causa valere. Longe plus laudis ex hoc iudicio referes: si nobis cesseris: si parueris: si tuam cupiditatem nostro submisseris arbitrio: si primum

exemplum in te civibus edideris, revixisse nos: si monstraris civitati jam non ex sceleratorum libidine, sed ex nostro præscripto cuique vivendum esse. Atque altera ex parte Rempub. hac tecum oratione uti puta. Si civem bonum mihi præstare studes, noli hanc stultitiæ notam mihi inurere: ut in posterum recognita, dicar ebrietate quadam gaudiorum ei præmium decrevisse, cui poena magis deberetur: noli mihi Deos, quos vix denique tam diutinis votis, tot sacris, tot precibus, tot meis malis placavi, commovi, propitios reddidi, denuo per ingratitudinem iratos atque infensos reddere. Sine ut mihi per te liceat saltem illorum beneficio frui; quod si te neque leges, neque Rempub. commovet: certe Deorum orationem vereri debes, quos ita tecum agere putato: quid tu in nostræ laudis possessionem te ingeris? Quid honori nostro invides? Cur non sinis nos in hanc civitatem perpetuo benignos esse? Cur tu ipse tam ingratus existis? Civitas hæc semel mihi restitutam libertatem debet, tu bis debes commoditati nostræ, & quod Rempub. servavimus, cujus tu pars es, & quod commoditate nostra tuam periculosam stultitiam, vel scelus potius, in maximam felicitatem verterimus. Et enim nisi nos dextri, propitiusque adfuissimus, quid aliud tu quam perieras, & per te Rempub.? Quod si plane contendis, ut præmium aliquod feras, abunde magnum præmium a nobis persolutum est, quod per nos res a te male instituta bene verterit. A legibus merito major relata gratia, si nostræ prosperitatis respectu, temeritatis simul, & sceleris veniam condonarint. A civitate satis amplam laudem feres, si ea patiat, ut in restitutæ libertatis historia, tuum quoque nomen admisceatur. Hac laudis parte contentus, desine nobis debitum velle præcipere, civitati munus nostrum eripere, legibus auctoritatem adimere. Sed finem facio, nimirum exstilla jam aqua. Quod superest, nunc vestræ partes sunt, Iudices, statuere, utrum secundum leges, secundum Deos, secundum Rempub. sententiam dicere, an secundum hunc gloriosum ostentatorem pronunciare velitis. Utrum hanc urbis felicitatem hujus temeritati, hujus sceleri acceptam ferre malitis, læpius exprobrandam, & brevi fortassis a superis iratis (id quod abominor) auferendam, an in Deos, quibus sine controversia tota debetur, referre, eorundem pietate servandam, augendam, beneque fortunandam. Utrum magis ex usu sit, ut primo hoc iudicio statim leges circumventæ dicantur, an ut appareat, legum restitutarum severitatem, & Judicium sapientiam adversus unius iniquam postulationem valuisse.

